Dubbel Bijbel Onderwijs 2022-2024

Onderwijs over de oude en nieuwe bijbel
met verhalen

Boeken en Bladen

Uitgave : schoolsupermarkt

Inhoud :

De Wilde Roep

Amsterdams Literatuurblad

Veluws Literatuurblad

Kampers Literatuurblad

De Literaire Natuur

Het Literaire Warenhuis

Waterval

Zeekanten

De Lettermakerij

Calvinistisch-Gereformeerd Blad

Gids bij de RV-Bijbel - Ontstaansgeschiedenis

Uittocht uit Laodicea

Nederduits Gereformeerd Blad

Geestelijke Opvoeding

Refo Tijd

Overzicht Bladen voor Geestelijke Opvoeding

Oktober 2022 tot Februari 2024

De Wilde Roep 7x

Amsterdams Literatuurblad 7x

Veluws Literatuurblad 4x

Kampers Literatuurblad 2x

De Literaire Natuur 2x

Het Literaire Warenhuis 1x

Waterval 11x

Zeekanten 4x

De Lettermakerij 2x

Calvinistisch-Gereformeerd Blad 2x

1e Jaargang, nummer 1, 15 oktober 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

ZONDAG 45 EN HET KENNEN VAN DE KERKGESCHIEDENIS – DE LEEUWEN VAN REFORMATIE EN REGRESSIE

‘*Als je de oude schrijvers niet kent, fladder je maar een beetje.’*
G.H. Kersten (1882-1948)

Laat je eerste vraag niet zijn hoe je gelukkig kunt worden, maar hoe je het goede kunt doen, kunt volgen en kunt zijn, en dan gaat het niet zomaar om het goede, maar om het beste. Het gaat erom hoe je iets kunt betekenen. Bovenal moet je van de zonde loskomen en de zonde overwinnen, want de zonde vernietigd alles. We leven in het tijdperk van de zondeval, buiten het paradijs, en de mens blijft maar vallen. Zonde wordt vandaag de dag goedgepraat en niet erg gevonden. Natuurlijk moet men wel weten wat zonde is en wat zonde niet is, waar de heidelbergse catechismus ook op wijst. Zondag 1 stelt dat we moeten weten hoe groot de zonde en de ellende is. Eerst moet je de vijand kennen voordat je de vijand kunt overwinnen. Ook moet je weten hoe je de zonde moet overwinnen, zoals zondag 1 stelt. Zondag 1 praat de zonde dus niet goed. We hebben het over de jaren 1500 als we het over de heidelbergse catechismus hebben, ten tijde van de reformatie, vlak voor de tachtigjarige oorlog, het geuzenverzet tegen de Spaanse overheersing. Zondag 33 stelt dat we de zonde meer en meer moeten haten en ontvluchten, want God is vertoornd over de zonde.

Zondag 45-52, het laatste gedeelte van de heidelbergse catechismus, gaat over het gebed, over het onze vader. Zondag 45 stelt dat er vaste grond moet zijn voor gebed. Kersten wijst op psalm 3 waar de dichter moest slapen. Het gebed begint met zwijgen en luisteren en een worsteling. Het loopt van Maria naar Ruth die aan de voeten van Boaz in slaap viel. Eerst moeten de vleselijke werken gedoofd worden en uitgeschakeld.

In de jaren 1800 werd het thema ‘wederkeer’ naast de reformatie belangrijk, want de kerk was zich aan het moderniseren tot een liberale koningskerk die hen onder vleselijk gezag brachten. Toen Rome terugkwam zeiden de regressief-gereformeerde vaderen : Wij gaan terug naar Duitsland en Israel. Ken de kerkgeschiedenis om door dit doolhof heen te komen. De sleutels liggen in de kerkgeschiedenis.

Toen de koningssynode kwam in 1816 en daar een boekje van werd opgesteld waar een ieder zich aan moest houden, smeet Ledeboer het boekje uiteindelijk van de kansel af en begroef het in de tuin. Hij was degene die de wilde jongens, de geuzen van het verzet, zou leiden, want de strijd tegen de Roomse en Romeinse overheersing ging door. Uit de afscheidingen van de koningskerk kwamen de kruiskerken voort en de Ledeboeriaanse kerken, en dat waren wilderniskerken van het verzet. Reformatie moest gekoppeld worden aan wederkeer tot de natuurvolkeren, de natuurwaarheid die al gegeven was en waarvan men zich had afgekeerd. De Reformatie moest dus gekoppeld worden aan de Regressie, anders zouden ze vastlopen in de koningskerk. De kruizing tussen de kruiskerken en de ledeboeriaanse kerken werd in 1907 de gereformeerde gemeente.

Na Ledeboer kwam Kersten, die vanuit de kruiskerken deze kruizing had opgezet. Hier kwamen alle wilde jongens, alle geuzen, tezamen. Ze zaten nog helemaal vast in letterlijkheden en vleselijkheden, en waren dus eigenlijk nog heel materialistisch Rooms, maar het was een begin.

Laten we kijken naar de hermitatische

catechismus van 2005, door de hemel gegeven, waar in plaats van zondagen de sabbathen worden besproken :

Zaterdag 1. Waarom kunnen wij het mes in de zogenaamde reformatie zetten ?
Antw. Omdat de reformatie haar eigen inquisitie had, en veel roomse gruwelen op een andere wijze voortzette.

Zaterdag 2. Waarom is de reformatie rooms ?

Antw. Omdat de reformatie dezelfde belangen had als de roomse kerk en het roomse rijk, nl. macht.

Zaterdag 3. Heeft de reformatie ons dan geen goeds gebracht ?

Antw. De reformatie is de eerste stap geweest in het verlossingsplan van de Heere om ons vrij te maken van de duistere middeleeuwen.

Zaterdag 4. Wat heeft de roomse kerk voor goeds gedaan ?

Antw. Zij is de voorbereidende verlossing geweest uit de romeinse onderdrukking.

Ziet u, het is dus niet zwart-wit. Kom niet te dichtbij, maar wees ook niet te veraf. Het is een gevaarlijk mijnenveld, het doolhof van de kerkgeschiedenis. Je moet eruit zien te komen.

De fakkel werd dus overgedragen van Ledeboer tot Kersten, beiden leiders van de wilde jongens tegen de koningskerk. Het was een grote opstand : de terugkeer, de regressie, in de reformatie, en daarom zijn zij beiden regressief-gereformeerd, zoals ook Klaas Schilder dit was. En dat moet nog verder uitgewerkt worden.

Kersten werd in 1882 in Deventer geboren. In Den Haag sloot hij zich toen aan bij een kruiskerk, de gereformeerde gemeente onder het kruis, bij de predikant G. Maliepaard, die ook afgescheiden waren van de koningskerk. In 1895 volgde C. Pieneman G. Maliepaard op. Dit zijn dus de twee leermeesters van Kersten geweest. Hij begon al jong met het lezen en bestuderen van de reformatorische vaderen. Hij zei : ‘Als je de oude schrijvers niet kent, fladder je maar een beetje.’ En dat is waar. Wij moeten de oude schrijvers kennen, hun geschriften, en in de regressief-gereformeerde beweging zijn daar vertaalsleutels voor. Het hoort ook bij het gebod : Eert uw vader en uw moeder. Zij zijn de vaderen van het vrijgemaakte Nederland die hun leven hiervoor hebben gegeven. Het is een parelduik missie. Die parels hebben we zeker nodig om er doorheen te komen. Ken de kerkgeschiedenis. Ken haar valstrikken. Ken haar heil. Ken dat wat van de hemel aan ons gegeven was. Anders kom je vast te zitten, en kom je op een dwaalspoor, en fladder je inderdaad maar wat.

Er zijn heel wat hemelse geschenken door de geuzenvaderen gegeven die de mens heeft weggeworpen, en daarom komt de mens geen stap meer verder, omdat de mens schuldig is aan het verbreken van het vijfde gebod, zondag 39 :

zondag 39
Vraag 104: Wat wil God in het vijfde gebod?
Antwoord: Dat ik mijn vader en mijn moeder en allen die boven mij gesteld zijn, alle eer, liefde en trouw bewijs en me aan hun goede voorschriften en tucht met gepaste gehoorzaamheid onderwerp en ook met hun zwakheid en gebreken geduld heb, aangezien het God behaagt ons door middel van hen te regeren.

Het is dus de strijd tegen ondankbaarheid, zorgeloze ondankbaarheid. Pieneman noemde de ondankbaarheid de grondslag van het huidige bestaan, de oorzaak van de zondeval. Dat is een duivel, de duivel van ondankbaarheid. Daar moet je tegen strijden. Drijft hem uit je lichaam en uit je ziel. Drijft hem uit je hart. Spreek ertegen en gebiedt het weg te gaan. Laat ondankbaarheid je leven en het leven van je naasten niet vernietigen.

(Uit : Van Heidelberg tot Dordrecht, hoofdstuk 25, uitgave HRC, ingekort)

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 8

Het commentaar van Calvijn op psalm 8 is van een duizelingwekkende schoonheid. Nu is dat niet lichtvaardig

gezegd, maar vanwege de enorme diepte van een stuk geopenbaarde natuur, wat de mens zeker nodig had in zijn uittocht uit de klauwen van het materialisme van de katholieke kerk in de reformatie van de jaren 1500. Elke psalm die Calvijn besprak was als een stap dieper de wildernis in, verder weg van de gruwelijke dictatuur die de katholieke kerk had opgericht.

Is het wonderlijk verschijnsel van aarde en het leven onze moeder ? Vers 2 van psalm 8 spreekt : 'Hoe wonderlijk is Uw naam op de ganse aarde.' Calvijn stelt dat David niet slechts dankbaar wilde zijn naar de weldaad van God, wat overigens een zeer moederlijke weldaad is, maar David wordt vervoerd tot bewondering van haar. David had een lied voor haar geschreven. Het gaat de psalmist dan om de ruime stof van de orde in de natuur, maar meer nog om de eigen ervaring die de psalmist heeft, want dit is de meest schitterende spiegel, de ervaring van leven. In deze spiegel kan de psalmist God zien, oftewel de hogere natuurrede. Dit was volgens Calvijn geen passieve bewondering. Integendeel. Het was een oefening van godsvrucht. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis. De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur. Calvijn merkt dan terecht op dat het niet om het wezen God gaat, maar om de werken, om de deugden. God is geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een principe.

(Uit : De Contextuologie, hoofdstuk 26, uitgave COAB)

BEELDEN VAN HET KUYPERIAANSE BLOED VAN IEDERE NEDERLANDER : DE HERDER EN ZIJN SCHAAPSHOND

Kuyper was een vader in de nederlandse kerkgeschiedenis, naast zijn functie als minister president van nederland van 1901-1905, en daarom van grote betekenis. Elke Nederlander heeft daardoor Kuyperiaans bloed in zich. Wat voor teken en belofte houdt dit in ?

Geniet van het weer en de natuur, en verdiep, versta. Maak er het beste van.

Geen enkele Nederlander komt om het Kuyper enigma heen, zowel in wereld als kerk, want niet alleen was Abraham Kuyper een vader des lands van 1901-1905 als minister president, maar tevens was hij een vader des kerks. Iedere Nederlander, zowel in kerk als in wereld, heeft dus Kuyperiaans bloed door hem heen stromende, omdat Kuyper een dubbel fundament was in Nederland, aan beide kanten, en hij bracht natuur en vernieuwing in het calvinistische fundament van Nederland. We ontkomen er dus niet aan, en nog steeds leven de mensen van eind 1800 begin 1900 in hun natuur kerk en hun natuur wereld, want wat je zaait zul je oogsten. Het werk is nog niet afgemaakt, en daarvoor zijn deze tijden van regressie, van terugkeer. Wij mogen bouwen aan het fundament, veranderingen aanbrengen waar nodig is, en verdiepingen, veel verdiepingen.

Abraham Kuyper was een wilde jongen, een natuur mens, die niet boog voor de oude heerschappij en de oude paadjes, maar ze ook niet zomaar wegwierp. Hij ging er literair, schilderachtig mee om. Hij trad op als een 1800-1900'se Amos, zoals in zijn dichterlijk theologisch boek 'honig uit den rotssteen' uit 1880.

Amos zei :

Ik haat, Ik veracht uw feesten, en kan uw samenkomsten niet luchten.
Doe van Mij weg het getier van uw liederen, het getokkel van uw harpen wil Ik niet horen.
Maar laat het recht als water golven, en gerechtigheid als een immer vloeiende beek. (5:21, 23-24)

Kuyper zei :

'Boezemen de „treurigen Zions" u nog altoos weerzin in, of wel kwam reeds het oogenblik, dat ge u tot hen voelt aangetrokken ? Tegenwoordig is dat „treuren Zions" onder de Christenen uit de mode. Alles moet juichen, jubelen, jubileeren. Hoe hooger hoe beter. Liefst overspannen. Op het luidruchtige af. Dit verraadt niet veel goeds.
Soms komt zelfs de vraag bij ons op, of het niet strekken moet, om een innerlijk ledig, iets hols in zijn geloof te bedekken. Zoals men tegenwoordig de lijkkist onder kransen bedelft en het graf onder bloemenstrooisel maskeert, zoo strooit men ook kwistig met bloemen om het geestelijk graf der ziel.'

Hij noemt in dit verband Prediker 3:15 :

'Hetgeen geweest is, dat is nu ; en wat wezen zal, dat is alreeds geweest; en God zoekt het weggedrevene.'

Dit gaat over de regressie. Onze bron is in de geschiedenis die helemaal terugloopt tot het oer. De moderne tijden geven geen heil en hoop, want het is allemaal leeg genot. Kuyper noemt het voorbeeld van de seizoenen. Als het zomer is, dan is de winter weggedreven, maar God zoekt de winter weer op, en brengt het aan het einde van het jaar weer tevoorschijn. Dat is de cyclische, dialectische exodus. Het gaat in cirkels. Het vergeet niets, het verdiept alleen, als een wervelende orkaan tot het oer, waar de vur ook over spreekt in boek 1. Zo behoren wij te rijgen, zoals boek 3 van de vur stelt, in de balans tussen lijn en cirkel. Beiden zijn nodig. Het pad gaat dieper en dieper, en cirkelt telkens terug om zo nog dieper te kunnen, tot een natuurpad. We kunnen het verleden wel afdekken met een sluier, stelt Kuyper, maar toch is het er nog. De hemel diept het op. Zo rent de mens ook van zijn zonde weg en noemt het genade en vergeving, maar de hemel brengt deze zonden voor de ogen en dan moet de

mens het corrigeren, werk aan de winkel, de fouten herstellen. Als de mens alleen maar overvrolijk doet dan om het niet te hoeven zien, dan strijdt zo'n mens tegen de hemel. De hemel is dus ook op zoek naar de weggedreven zonden, stelt Kuyper. Eerst worden de zonden gebundeld, en dan pas worden de zonden in de diepte van de zee geworpen. Er is dus eerst werk aan de winkel. Het kan niet zomaar weggezongen of weggelachen worden. Alles doen medewerken ten goede is een werkwoord. Het kwaad doen mede-werken ten goede.

De duivel biedt de mens schijnheil aan en valse rust, maar op Golgotha ligt het werkverbond. Wij mogen niet indutten op dit gevaarlijke terrein buiten het paradijs. Er is een oorlog te voeren. De duivel is een beeld van de verstikkende verdwaaste hoogmoed, waar Kuyper over spreekt en tegen waarschuwt. Het kaf wordt van het koren gescheiden. Werk daarom aan jezelf, en aan je wereldbeeld en kerkbeeld. De hoogmoed in de mens kan ook heel religieus zijn, want er is veel hoogheid van hart te koop in het westerse bolwerk van religie. Kuyper stelt :

'Och ! men loopt om zooveel. Men dweept, men zingt, men jubelt. Wat wordt er niet geslaafd en gesloofd op aarde. Ook in het Koninkrijk. En toch op dat eenig eene waar het op aankomt, wat merkt de mensch daar weinig op.'

Hij stelt dat de hemel bij de verbrijzelden van hart is. Dat gaat niet slechts om hen die buigen, want die kunnen zo weer rechtop staan. Neen. Het gaat om de geknakten. Wij moeten een geknakt hart hebben, stelt Kuyper. Anders kan de hoogmoed ons grijpen en meesleuren in duivelse stromen, en die zijn ook zwaar religieus, vroom, schijnheilig. Kuyper stelt dat de hoogmoed bij de mens telkens gekieteld en gestreeld wordt. Men vindt elkaar zo lief, men heeft zoveel 'lieve woorden' voor elkaar. Zo worden de dijken tegen de hemelse stromen steeds hoger, stelt Kuyper. Hij noemt het een ruilhandel in pluimstrijkende woorden. Amos streed ook zo tegen het bedrieglijke onrecht wat zich voordeed als recht door steekpenningen aan te nemen. Altijd weer waren de armen en de zuchtenden, de verbrokenen, de wegkwijnenden, de dupe van deze valse feestjes. Kuyper noemde het het laffe gevlei van de gevierden. Ook Calvijn stelde dit soort praktijken aan de kaak, in het spoor van Amos, en Kuyper was dan ook neo-calvinistisch, verdiepend calvinistisch, in die zin. En dat was hard nodig in het ingedutte Nederland wat aan de drugs van de koning was. Er werd alvoor gewaarschuwd in de bijbel, maar men let niet op. Men is te druk bezig met de zonde. Men neemt het ervan, men houdt wel van een feestje. Kuyper liet een heel ander feest zien, een hemels feest in honger voortgebracht, in verbrokenheid des harten, het feest van oprechtheid. 'Acht geven op jezelf en elkander,' stelde hij, iets wat mijn opa en oma ook altijd zeiden. 'Geef acht.'

Het ongeknakte, en laat niemand ongeknakt wezen, is het kaf, wordt gedragen tot de oven in de buitenste duisternissen. Daar is alle hoogmoed slechts een stoppel. Stoppels zijn ook grondverbeteraars, net als mest. In die zin werken alle dingen mee ten goede. De bakker stuwt er zijn vuur mee aan om te bakken. Kuyper roept op tot het opwaken tot een hoger, edeler besef.

Kuyper noemt Lucas 10:3 : 'Gaat henen: ziet ik zende u als lammeren in het midden der wolven.' Hij noemt dat in de geschiedenis in de jaren van de eerste christenvervolging de Nero's kwaad en verwoed, zoals in het geuzenlied, 'christenbloed dronken.' En daarna werden de schaapjes Christi vermoord door de Spaanse wolven. Maar ook vandaag gaan de wolven op jacht. Het is niet slechts iets van de geschiedenis, en ze hebben het oorspronkelijke christendom, wat egypto-judeo en gnostisch was, totaal van binnenuit omver weten te werpen.

Kuyper stelt : 'Als ge nooit iets van wolven om u heen merkt, en alles om uh een in de wereld zoo goedig en vriendelijk blijft, en alle menschen wel van u spreken, vraag dan u zelf eens of : 'Ben ik wel een gezondene van de hemel ? Ben ook ik wel een lam onder de wolven uitgestuurd ?'

Kuyper stelt dat de herder vanwege het gevaar van de wolven een tussendier heeft ingesteld : de hond. Maar waar is die hond vandaag de dag ? In het oorspronkelijke Egyptische 'christendom', het charisdom van het werkverbond, had God deze hond gezonden, maar wat heeft de mens ermee gedaan ? Die hond was Anubis, of in het Egyptisch jn-p, wat later in het Israelitisch Jona werd en nog later de wilde Johannes, of Johannes van de wildernis, die de mens terugleidde tot de natuur door de Jordaan. Het lam is even bang voor de wolf als voor de schaapshond, en dat moet ook wel. Als je die angst niet hebt, dan mag je je dus afvragen of je als lam tussen de wolven bent gezet.

We zijn dus niet alleen. Er is een herder, en er is een schaapshond. Het is zo rijkelijk geillustreerd door Kuyper en door de egyptologie, en daarom is Kuyper ook het egyptische kheper enigma van de wedergeboorte na de nacht, het opkomen van de morgen. Dat is dus een mestkever die alle dingen ten goede doet mede 'werken', voor alle werkers. Hebben wij wel geluisterd naar de schaapshond die de herder tot ons heeft gezonden om ons te beschermen tegen de wolven, en om ons veilig door het wolven gevaar heen te leiden ? Het lam mag zo ook tot schaapshond. Daartoe was Kuyper gezonden.

(Uit : Leven op de Paradijs Aarde – deel 2, hoofdstuk 37, uitgave RGG)

HET DEKENTJE

'Dekentje, neem mij op hoog,' zei hij, terwijl hij op zijn dekentje boven de stad vloog. Hij wilde niet meer bij de mensen zijn, want die draaiden alles om wat hij zei. Hij vond het vreemd dat zijn dekentje bijna vleugels had en dat het kon vliegen, maar hij nam gebruik ervan. Hij was in zijn slaapkamer toen er een grote vlinder voor zijn raam verscheen, en hij keek naar buiten en zag niets dan wildernis, bossen, naaldbomen. Hij zag bergen, heuvels. Toen kon zijn dekentje vliegen, en hij hield zich eraan vast en klom er toen op. Dat vwas een heel geklauter. Hij voelde zich warm en veilig bij het dekentje. En hij volgde de vlinder

op zijn dekentje, en er leek een straal water uit de lucht te komen, uit een wolk. Ergens diep in het bos zette het dekentje hem neer, en hij sloeg het dekentje om zich heen. Zo liep hij verder door het zand, op blote voeten. Hij was van de mens verlost en wilde niet meer terug. Hij keek om zich heen of hij niet gevolgd werd. Hij werd alleen gevolgd door de vlinder. Er begonnen meerdere dekentjes uit het dekentje te komen. Hier kon hij een tent van bouwen. Maar het dekentje hield niet op, en steeds kwamen er meerdere dekentjes uit. Hij zou er een nieuwe stad van kunnen bouwen, zo in het bos, en dat deed hij ook. Het werd een bosstad gemaakt van dekentjes, en de vlinder was zijn enige vriend, en natuurlijk de dekentjes.

Hij had het altijd warm en op een dag was er een bosbrand. Zijn dekentje nam hem weer op, en vloog met hem weg, en alle andere dekentjes vlogen achter hem aan. Zij volgden de vlinder. Ze kwamen aan bij een bosmeer nog veel dieper in het bos, daar waar de bosbrand niet was. Ze vlogen over het bosmeer en daar bouwde hij opnieuw zijn kamp. Nu begonnen er nog meer dekentjes uit de dekentjes te komen. Hij hield het niet meer bij. Hij werd helemaal bedolven onder de dekentjes. Hij had het erg warm. Er begonnen bergen van dekentjes te ontstaan, en er doorheen waren tunnels. Hier zocht hij zijn weg. De vlinder wees hem de weg, en zijn eigen dekentje ging met hem mee. Na een hele lange tijd kwam hij uit de tunnels, en zag hij een meisje staan. Ze leek zo zacht als dekentjes. En hij noemde haar dekentje, maar ze sprak niet. Hij liet haar zijn dekentje zien, en ze gingen er samen op zitten. Toen vloog het dekentje met hen weg. Ze kwamen uiteindelijk toen aan bij een zee waar zeer hoge golven waren. Maar toen ze dichter bij de golven kwamen bleken het niets anders dan dekentjes te zijn. Het was een zee van dekentjes.

Opeens merkte hij dat het dekentje niet meer vloog, en ze vielen omlaag in de zee van dekentjes. Toen werd hij wakker, maar de droom is hem altijd bijgebleven.

(Eerder verschenen in ‘De Onkrant’, Verzamelingen nr. 3)

DE GROTE MAALTIJD GODS

Welke krachten zijn er werkzaam in de tweede dood ? Hoe gaat het vernietigingsproces in de hel er eigenlijk aan toe ? Wij hopen u in deze studie hierop antwoord te geven. Wat is het doel van het kwaad ? Waarom laat God het zo lang bestaan ? Dat zijn ook zo wat vragen die er liggen. In het Woord van God lezen we dat de Heere vaak de aandacht richt op het noodzakelijke lijden om het koninkrijk der hemelen binnen te kunnen gaan. Enkele beelden die genoemd worden is het hele proces van zaaien en oogsten. Daar komt veel bij kijken. De hemel heeft ontzettend veel wetten, als een grote machine om alles goed te laten verlopen. Het kan handig zijn daar veel van af te weten. Ook een beeld wat we telkens weer terugzien in het Woord van God om dit proces te beschrijven is het fokken van vee. God mest eerst het kwaad vet, laat het dus eerst groeien, totdat het rijp wordt voor het oordeel, en er zo genoeg vlees is. Ik denk dat we vandaag de dag zulke gruwelijke vee-fokkerijen om ons heen zien, omdat de gemeente het beeld hiervan in de hemelse gewesten heeft verwaarloosd. Wij zijn geroepen om het kwade te fokken in de hemelse gewesten, om zo onze lasten te dragen, ons juk, ons door het lijden te laten tuchtigen. Maar de gemeente wilde overwinning zien op een andere, snellere manier. Niet alleen zijn wij geroepen om het gemeste vlees van de duivel te eten, maar ook zijn wij geroepen om het vlees van Christus te eten. Dit gebeurt dus allemaal in de hemelse gewesten, als in een symbolische beschrijving van de hemelse wetten, de hemelse machine, en dus niet in de aardse schaduw-realiteit. Het is dus een beeld dat we niet letterlijk mogen nemen. Omdat de gemeente dit beeld heeft verzaakt zien we nu hoe het zich letterlijk botviert op de schepselen rondom ons : het dier aan ons gegeven hebben wij als een stuk vlees behandeld, en zo doen we dat min of meer ook met elkaar. Tijd dus om Gods Woord te openen voor een ware benadering van vlees. Vlees in het Woord van God wordt dus gebruikt als een beeld. We lezen in nogal wat Oud-Testamentische profetieen dat God de vijand opspaart voor de slacht, en daar komt nogal het één en ander bij kijken. Aan het eind van deze studie zullen we dan ook zien hoe we tegen begrippen als hel en eeuwigheid moeten aankijken.
Het is allemaal heel logisch
vanuit Gods Woord te verklaren.

Er wordt in het Woord van God gesproken over het vlees van de vijand wat God eet tot verzadiging, en ook het vlees van Christus wordt Nieuw-Testamentisch gegeten tot verzadiging. De gemeente moet dan ook weten wat hiermee bedoeld wordt, en dit dan ook tot zich nemen, om zo niet ten prooie te vallen aan honger. Honger leidt namelijk altijd tot oneerlijke gevechten, en het zich richten naar andere valse alternatieven. De gemeente eet nu letterlijk het vlees van Gods prachtige schepping. De gemeente eet ook min of meer van het vlees van hun broeders en zusters. Vaak zijn wij voor elkaar niets anders dan een stuk vlees. Hoe vaak gaan gemeentes wel niet ten onder in uiterlijkheden, in mooie kleding die vooral duur moet zijn en er duur uit moet zien. Zo wordt de geest verzegelt en valt weg. Zo raakt de gemeente opgesloten, en trekt het de boze geesten aan die neerdalen om de zielen te slachten. Het is dus al een strategie van satan waar we elkaar aan hebben blootgesteld door alle nadruk op het vlees te leggen. Het vlees trekt de slagers van de hel aan. In veel gemeentes hangt er ook een geest van 'Wat ben jij dik geworden,' of 'Wat ben jij dun geworden.' In gemeentes hangt er dus al een grote vleeskeuring rond, en de boodschappen er omheen zijn subtiel. Alle aandacht wordt op verschillende manieren, en vaak ook heel tegenstrijdig, naar het uiterlijk verlegd, als de codes waardoor deze geesten werken. Iedereen krijgt opmerkingen over zijn of haar uiterlijk, positief en negatief, wisselend en tegenstrijdig, om hen in die vlees-box te houden. Dit is het werk van boze geesten veelal. Alleen door de geest

mogen wij opmerkingen maken over het uiterlijk van iemand, maar dan moeten we wel heel goed weten waar we mee bezig zijn. Het mag alleen door een profetisch woord van de Heere, als wij profetisch leven, met als doel zo iemand te richten op het geestelijke.

In het Woord van God, in het Oude Testament lezen wij dat de Heere door het eten van het gemeste vlees van de vijand dronken wordt. Dat is eigenlijk heel logisch, want door te eten worden dingen getransformeerd, en worden er nieuwe dingen gecreeerd. Eten leidt dus tot groei, tot andere inzichten en uitzichten, en dit leidt dus tot de ware vreugde, de dronkenschap des geestes. Wat we nu veelal om ons heenzien is de dronkenschap van satan. Toch lezen wij ook in het Woord van God dat de Heere de vijand dronken maakt. Het is een onderdeel van het oordeel. We lezen in het boek Jeremia dat die dronkenschap tot eeuwige slaap leidt. Hoe zijn wij er dan tot gekomen om te geloven in een eeuwige marteling van de goddelozen in de hel ? Hier staat, in Jeremia, dat God de vijand door dronkenschap heen leidt tot de eeuwige slaap. Wij denken bij oordeel vaak aan ziekte, dood, en dan eeuwig lijden in de put van de hel, maar hier zien wij toch hele andere dingen gebeuren. Wij mogen al die dingen naast elkaar leggen om zo een beter inzicht in de afdelingen van de hel te krijgen. Daarom zal deze studie een blijde boodschap over de hel zijn. De hel behoort namelijk tot Gods Heilsplan, Gods Liefde voor ons. Wat gaat er dan vooraf aan die dronkenschap die God op de vijand legt ? In Jeremia lezen we over de verhitting. De vijand wordt beschreven als een groep jonge leeuwen die grommen als leeuwenwelpen. Het is opmerkelijk dat zij 'tezamen' zijn. Zij hebben elkaar opgezocht, en dan worden zij volgens het Woord van God 'verhit'. Wat zou dat kunnen betekenen ? In het boek Openbaring lezen wij hoe ze het bloed van de martelaren drinken, en dat er dan een gevecht ontstaat. Ze zullen elkaar in de haren vliegen, want hun rijk is innerlijk verdeeld. We zien dus een aantal dingen waaraan God de vijand overleverd om zo tot dronkenschap te doen komen die leidt tot de eeuwige slaap. Ook wordt er in het Woord van God over 'vergetelheid' gesproken.
Het bewustzijn van de vijand zal dus verlaagd
worden.

Eén van de prachtigste verhalen en diepste beelden in het Woord van God is de gelijkenis van de verloren zoon. De jongste zoon zegt zijn vader vaarwel, en eist zijn deel op. Hij reist naar een ver land waar hij zijn deel verkwist in een leven van overdaad. Dan komt de honger met het lijden, en uiteindelijk belandt hij tussen de varkens. Gelukkig loopt het wel goed met hem af, maar wat zien we in dit beeld ? De verloren zoon kwam gevaarlijk dicht bij de tweede dood, de hel, en die leidt gelukkig niet tot eeuwige marteling, maar tot de varkens, in deze gelijkenis, het beeld van de eeuwige slaap en vergetelheid. Ik weet dat velen worstelen met die beruchte tekst uit Openbaring waar het beest gepijnigd wordt tot in alle eeuwigheden, maar lieve broeder of zuster : pijniging leidt tot slaap, verdoving. Als we die andere teksten over Gods oordeel er naast leggen, dan zien we dat de pijniging van de tweede dood leidt tot dronkenschap en zo tot de eeuwige slaap. Het is een vernietigings-proces van het bewustzijn. Uiteindelijk heeft het beest min of meer zijn bewustzijn verloren, en slaapt dan. Het beest is een stuk vlees geworden dat gegeten gaat worden, dat wil zeggen : getransformeerd. Alles wat hij heeft opgeslokt zal zo weer bevrijd worden. Het beest gaat dus gegeten worden tot onze bevrijding. Wij zijn namelijk min of meer gevangenen van het beest. Dit is dus a.h.w. de opstanding der verdoemden : Het zijn geen woeste leeuwen meer die ons in hun klauwen hebben en ons vervolgen, maar varkens. Dit is het teken van overwinning voor de gemeente.

Het vlees van slachtvee is een beeld wat God telkens weer gebruikt om het eeuwig leven uit te beelden, als een teken van overwinning voor de gemeente. De vijand is dus niets anders dan mestvee. Blijft u de vijand telkens voor u zien als een grote leeuw of als een groot beest, en blijft u u telkens richten op de geestelijke oorlogsvoering in plaats van op de geestelijke jacht en het proces van de geestelijke fokkerij, dan heeft u nog niet veel van het Woord van God begrepen. Geliefde broeder en zuster : Er is een opstanding van de duivel, er is een genezing van één van zijn koppen die verwond was. Dit is het beeld van de overgang van de vijand van roofdier tot slachtvee. Dit is wat het Woord van God leert. Ook wordt dit proces veel vergeleken met een akker in het Woord van God. De akker is het beeld van groei. God heeft het kwaad laten bestaan, en laat het bestaan, zodat wij altijd genoeg voedsel zullen hebben, tot in alle eeuwigheden. Ook wordt dit vergeleken met de persbak waar de bloeddruiven van de vijand door de Voeten van Christus getreden worden, als de altijdgroeiende oogst van de wijngaard. Dat is ook de boodschap van Elia en Elisa : de olie en de meel zullen niet opraken. Ook is het de boodschap van de wonderbare spijziging waar het brood en de vis zich vermenigvuldigde. Nu zou u misschien zeggen : 'Dus we mogen vis eten.' Maar houd u goed in de gaten dat het om bovennatuurlijke vis ging. Waar kwam al die vis vandaan ? Uit de hemelse gewesten. In dat licht kunnen we ook zien hoe Christus met Zijn verheerlijkte lichaam een stuk gebakken vis at. Hij at vis uit de hemelse gewesten. In de hemelen zal de vis en het vlees altijd voor onze ogen groeien en vermenigvuldigen, opdat wij nooit meer honger hoeven te leiden, en nooit meer door roofdieren onderdrukt zullen worden.
Dat is de heerlijke boodschap over de hel.

Christus is het Vrederijk Zelf. Alhoewel hij op aarde leefde, leefde hij tussen hemel en aarde in, waardoor hij de wonderen en tekenen deed. Als we daarom het verhaal over de kudde zwijnen lezen waarin Christus de uitgedreven boze geesten dreef, zodat ze zich van de heuvel in het meer stortten om zo te verdrinken, mogen we er zeker van zijn dat dit zwijnen uit de hemelse gewesten waren. Dit is ook een mooi beeld van wat God met de vijanden doet.

Hoe kunnen wij nu afrekenen met het beeld wat in de gemeente heerst elkaar te behandelen als een stuk vlees ? Dat kunnen we alleen oplossen als we de ware betekenis kennen hoe om te gaan met vlees. Wij moeten het vlees van Christus eten in alle heiligheid, om zo in

heilige verbinding met Hem te komen, en zo moeten wij ook Zijn bloed drinken. Maar zo moeten wij als volgelingen van Christus ook ons vlees en bloed geven, en elkaars vlees en bloed in Christus ontvangen. Dit is de Heilige Maaltijd van Christus.

Er zijn verschillende krachten van de tweede dood werkzaam in de goddeloze. Maar er zijn ook verschillende krachten van de opstanding van Christus die in de godvruchtigen werken. Door heilig met deze dingen om te gaan zal het ons ook tot dronkenschap leiden. Dit wordt in het Woord van God 'de grote maaltijd Gods' genoemd.

(Uitgave PSK)

HET DIEPERE KRUIS

Vaak zijn er patronen te vinden voor hen die met het diepere kruis in aanraking komen. Zij zijn als het ware door het klassieke kruis heengebroken, door het algemeen aanvaarde en algemeen ingeburgerde kruis. Zo komen zij dan tot het kruis van woede, het kruis van haat, en daarna tot het kruis van stilte. Vaak wordt dit door farizeeers als zonde bestempeld, wat dan ook veel gevoelens van schuld en verwerping met zich meebrengt in de lijdende. De lijdende aan het diepere kruis kan zich dan zelfs door God verlaten voelen, maar uiteindelijk brengt dit diepere kruis hem tot de diepere en verborgen delen van God, die niet zomaar toegankelijk zijn. Het zijn ontoegankelijke, duistere plaatsen waartoe de Heere zo'n lijdende brengt.

Zo ontstaat er vaak een soort wiel waaraan de gekruisigde steeds dieper in de sferen van de onderwereld terechtkomt. Vaak wordt zo'n lijdende verteerd door wroeging. Had hij nu maar niet dit gedaan, of dat gedaan, dan hing hij nu niet aan zo'n verschrikkelijk kruis, stond hij nu niet schuldig aan zo'n verschrikkelijke zonde. God spreekt niet meer tot hem, en hij hoort al helemaal Gods stem niet meer. De aarde, en vooral het geestelijke, was een paradijs voor hem, maar nu ? Wat is er van dat paradijs overgebleven ?

En zo ziet hij om zich heen anderen die wel deel hebben aan die zegen. Zij zijn niet gevallen, de Heere heeft hen niet verstoten. Hij is de buitengeslotene. Zou hij ooit nog terug kunnen komen, of zal dit wiel waaraan hij hangt, waarvan hij denkt dat het zonde is, hem nog dieper brengen ? Waar een kruis voor zonde en schuld wordt aangezien wordt de ellende nog erger.

God lijdt aan een dieper kruis. Dit kruis is de oorzaak van Zijn woede, het diepere kruis. De woede kan erg uitputtend zijn, en leidt bij herhaling aan het wiel tot een heilige haat. En deze zakt uiteindelijk diep in een grote stilte, een groot, diep en geheim kruis, vol van raadselen. God spreekt niet meer. Zij die hem horen horen het verleden, het geschrevene, het gelezende, en die raadselachtige echo, als een orakel. God spreekt niet meer. Het is duister geworden in het hart van de lijdende, die het diepere kruis van God heeft ontmoet. God is stil geworden na de herhaalde klappen van het kruis, waar telkens Zijn woede en haat oplaait, als in een raadselachtig wiel. God spreekt niet meer. Alleen nog door raadselen en orakels. En wie kan die verstaan ?

Het is het onontkomelijke pad van het kruis voor hen die Hem waarlijk liefhebben, te komen tot het diepere kruis, waar het wiel draait, waar alles erger wordt, en te komen, zo diep, daar waar God niet meer spreekt. Hier luistert God niet meer, omdat Hij niet meer kan luisteren. Zijn oren zijn hier doof geworden door de klappen van het kruis. Deze plaats spreekt cryptisch, door raadsels en orakels. Dit is een hogere weg, om los te komen van het materiele. Zij die uiteindelijk dit pad niet opgaan worden vroeg of laat door de Mammon gegrepen. De Mammon is zo'n beetje de baas van het materiele christendom.

God spreekt niet meer. Zijn paden zijn vaag geworden. Door het diepere kruis komen we tot een versteende, bevroren God, monddood gemaakt door zijn volgelingen. Als dolle dwazen dansen ze om de paal heen waaraan ze hem hebben gekruisigd. Nee, God spreekt niet meer, omdat jullie .... zouden de oude profeten zeggen. Inderdaad, God spreekt niet meer. En God zal ook nooit meer tot jullie spreken. Hij heeft jullie overgeleverd aan de misleiding ... Dat is het woord van de profeten tot een joelende kerk. En wat zullen ze met die laatste profeten doen ? Waarschijnlijk ook aan een paal spietsen om er als zotten omheen te dansen. Nee, God spreekt niet meer. En Hij is ook niet meer van plan om het te doen. Het Eeuwig Evangelie zal als een orakel komen, als een pad voor de raadselachtigen, zij die tot het diepere kruis van God komen en willen komen. Ook zal het komen om de dwazen te verdwazen en de misleiders te misleiden. Resultaten kunnen verschillen.

Als het Eeuwig Evangelie komt, zullen ze net als bij de Bijbel zeggen : Het staat vol tegenstrijdigheden. Maar de Heere zendt Zijn Paradox tot de cryptischen, de schijnbare tegenstelling, want er zijn meerdere seizoenen, en je kunt de diamant draaien om van meerdere kanten te bekijken. Ook worden er meerdere talen gesproken. Het Eeuwig Evangelie zal dus een veelvoudig doel hebben, om de gelovigen binnen te halen, en de afvalligen af te scheiden. Het Eeuwig Evangelie zal komen als een zifter en een toetser, een Eeuwig pad voor de rechtvaardige, een nieuw vuur, en tot een oordeel over de onrechtvaardige.

God spreekt niet meer. Ze hebben zijn mond gekruisigd, doorboort. God luistert niet meer, want zij hakten zijn oren af. Wilt u tot deze God komen, of wilt u verder gaan met uw papieren kruisje, als een idioot bloemetje op weg naar de bruiloft tussen Mammon en de gevallen bruid ? Zij pleegt overspel, want zij behoorde Christus toe. Zij hebben van de

Bijbel een boek van materie gemaakt. Zij hebben God bevroren.

Diep onderin de aarde woont God als de indiaan die door de christelijke kolonisten werd vermoord, opdat zij het Grote Amerika konden bouwen, het verborgen Rome, de verborgen Grootmoeder van Alle Hoeren. Wist u dat alles wat we om ons heen zien gebeuren, en wat gebeurde in de geschiedenis, naar boven kwam als een weerspiegeling van Eeuwige Realiteiten ? Zij kwamen aan de oppervlakte als verborgen boodschappen van God. Maar wij staarden ons blind op het papiertje, en ons papieren koninkrijk. Wat is bijvoorbeeld het kruis van de indianen, het bloed en gebeente waarop Amerika werd gebouwd ? Wat is het kruis van de Tweede Wereldoorlog, het Kruis van Zes Miljoen ? Wat is het ketterkruis, het kruis der heksen, en het kruis van hongerend Afrika ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen tot ons te nemen ? Waarin God tot ons spreekt in verborgen taal ? Waardoor we kunnen zeggen : God spreekt toch nog ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen aan te nemen ? Of staren we ons blind op een papiertje, en op Jezus aannemen, om vervolgens ons kruis van ons af te werpen ? Hoe komen wij tot Christus. Door het kruis ! Waar is dit kruis ? Op een papiertje ? Neen. Dat kruis is om ons heen, en in de geschiedenis. God plantte ons in een tuin vol kruizen. Kijk om je heen.

Heere, ik draag het Kruis van Hongerend Afrika, als een verborgen boodschap van u. Heere, ik draag het Kruis der Indianen in mijn hart, en neem het aan, om tot u te komen. Heere, ik draag het kruis van de zes miljoen joden, het kruis van zes miljoen, die in de tweede wereldoorlog op gruwelijke wijze omkwamen. Heere, ik draag de martelaren van het pauselijke bewind in mijn hart, en draag hun kruis, want het is uw kruis. Zoveel heksen, of gewoon natuurliefhebbers, verbrand, en zoveel ketters, of andersgelovenden, of gewoon cryptici. Ik draag hun kruis en neem het aan, om tot u te komen, die lijdt in het binnenste der aarde. U heeft uw zaad in de hel gezaaid, en wij doen net als u, omdat wij u volgen. En dan het kruis der dieren, kruis der bomen en bloemen, het kruis van uw natuur en wildernis, wij nemen het aan. Dat is Christus aannemen. En niet : Oh Heere, ik neem u aan. En dan met een vrolijk gezicht het kruis afwerpen om voor de rest van je leven te gaan 'lofprijzen'. God is toch doof. Verdoe je tijd er niet mee.

Het diepere kruis een kruis van woede, heilige haat, leidende tot diepere stilte. Hieraan kun je ze herkennen, zij die Christus volgen. Ze haten de wereld, de zonde, zij haten de materie, en hun woede groeit. Ze zijn apart gezet door Gods Toorn.

God spreekt niet meer, en toch spreekt Hij, als een prachtige Paradox. Zij die Hem volgen hebben een nieuwe taal geleerd, hebben Zijn orakelen leren kennen : de geschiedenis, het cryptische. Oh ja, zij gaan door grote lange woestijnen heen. Zij hongeren, en dorsten, maar God laat zien dat het een kruis is. Armoe is het voorportaal van het kruis, en zij die de armen en de armoe niet in hun binnenste dragen, kunnen niet tot het kruis komen. Het kruis en de dood vlucht van hen weg, en zij leven in de leugen van voorspoed, de glitterwereld. Ik zal u haarfijn uitleggen wat dit inhoudt. Het zal niet voor eeuwig zo duren. U wordt gefokt door de Mammon. Straks haalt hij de glitters weg, en dan kunt u de rest van uw leven, en zelfs misschien na de dood en in de eeuwigheid : hongeren naar de vruchten en de heerlijke wijn van vroeger, hongeren naar de moederborst, maar het zal er niet zijn. Kent u dat plaatje waar een drenkeling op een schildpad of vis zit en aan een stok wat voedsel voor de schildpad of vis laat bungelen ? Zo brengt het dier hem naar een eiland. Het is een slavencode, die ook wel Tantalus genoemd wordt, een deel van de hel. Daar worden de rijken en de voorspoedigen dus voor gefokt. Na de val van hun glitters zullen ze gekweld worden door hun herinneringen, en die herinneringen zullen hen allerlei klusjes laten doen. Er hangen vruchten voor hun ogen, en zodra ze naar voren buigen om ervan proberen te eten trekken de vruchten zich terug. Dat is de tragedie van het voorspoeds-evangelie. Het is een slavenfokkerij. En God kan niks voor ze doen, omdat ze het kruis verworpen hebben. God is het kruis, hieraan gelijkgeworden in zijn lijden. Dat is de tragedie der rijken. Eeuwig is altijd aeonisch, dat wil zeggen : tijdelijk, totdat de straf is uitgezeten. 'Altijd' is dus heel cryptisch : Tot de volle munt terugbetalen. Er is geen altijddurig en oneindig leed, niet voor de arme, en ook niet voor de rijke. Indien wel, of voor u nog steeds : De cryptiek zal dit een halt toeroepen en doen afbrokkelen. Cryptiek is tijdloos.

Als je tot het dieper kruis bent gekomen, en je ziet geen uitweg meer, en je ziet het nut er niet van in, bedenk dan dat dit wiel waaraan je hangt de deur opent naar een dieper leven. Het is een deur in de aarde waardoor je leert dat God op vele manieren kan spreken.

Kun je dat volhouden, om met een slapende God te zijn ? En dat terwijl de stormen zo bulderen ? We zitten als discipelen in Romeinse ballingschap, en onze God slaapt. Tot wie roepen we dan ? Of omhelzen we Zijn diepere kruis, worden we stil om alles te 'aanvaarden'. Zoals Paulus sprak : Aanvaardt het lijden. Dat is wat anders dan het oh zo makkelijke aanvaarden van Jezus Christus. Maar er is geen Christus zonder kruis. Ga eerst het pad van het Oude Testament, waar God bijna niet sprak. Als er ergens kruizen zijn : Daar zijn kruizen. Zij vormen het fundament van het kruis van Christus. Zij zijn de wortels van het kruis van Christus. Wie iets van Christus gezien heeft : Kom dieper. Wie

iets van Christus en het kruis gezien heeft : Kom dieper. Er is een diepere weg. Jezus ging naar de onderwereld, daalde door het kruis daarin af, daar, waar de Vader al gekruisigd was, waar een deel van de Vader al niet meer sprak, en niet meer luisterde.

Laten we er aan gewend raken dat God niet spreekt. We leven in een wereld van het consumeren. We leven in een wereld van veel vragen en weinig geven. Oh, hoe we druk in de weer zijn met onze eigen huisjes en kruisjes. Maar het ware kruis des heeren kennen we niet, het kruis dat alle grenzen doorbreekt.

God lijdt in het binnenste der aarde, daar waar alle stemmen doven, en soms afgrijselijk gegil. Daar waar alle oren zijn afgestorven, uitgestorven, maar waar op sommige plaatsen die oren weer aangroeien, gevoeliger dan ooit. God is er voor weggevlucht, die alarmen. God is blind geworden door de felle lichten. En openbaringen krijgen we niet, want wij hebben zijn woord : het geschrevene en het gelezene, en wat echoes die in de wind verdraaien. Visioenen zijn hier uitgestorven, en ook dromen. Wij dromen niet, maar rommelen nog wat na. God is gevlucht op het diepere kruis. Waar is God ? Wij weten het niet. Onze dromen zijn slechts gebrabbel, onze profetieen zijn slechts geruis. God heeft ons verlaten. Noemen we het zonde, of noemen we het kruis ?

Waar oren zijn gesloten, waar monden zijn afgebroken, uitgestorven, doorboort, gekruisigd en gesnoerd, het diepere kruis van woede, van haat, waardoor God niet meer kan spreken, zo stil geworden, kijk het slaapt. Zoveel kruizen in een rij, maar wat doen wij ? Het is de taal des kruizes, maar ziet, wij spreken 't niet. Wij hebben allen grote monden, brengende zoveel verdriet. Onze monden zijn vuil, niet door stilte getemd. Het lijkt op onze wereld, al die kruizen, en dan ineens zoveel namen.

De oorlog heeft ons kapotgemaakt, 't spreekt van een Eeuwig Kruis, zoveel vrienden verloren, en de herinnering leeft voort. Oh, pauselijke macht, 't woord opgesteld, door ketters op de brandstapel gebracht. En dan de indianen, wiens botten werden gebroken, zij waren het laatste stukje natuur, het grootste kruis, de aarde. Nog steeds vind ik die botten daar, zo diep in de aarde, een dieper kruis vond ik daar, zoveel jodennamen. En dan het dubbelkruis, zij die zelfs het laatste wat zij hadden weggaven, hun andere wang toekeerden, de extra mijl gingen, zowel het kleed als het hemd, naakt lagen zij daar.

Oh, hongerend Afrika, het dier kan nu alleen nog maar zwijgen. Teveel gezien, teveel woede, teveel haat, 't heeft hen stil gemaakt. Want daarboven in de rijke landen hebben ze nog niet genoeg.

Waar God niet meer spreekt, alleen door wat orakelen, de echo's van een oude lange preek. Het Diepere Kruis is wat Hem bezig houdt, waar Hij van houdt. Hij heeft Zijn Kerk verworpen, roept zelfs niet meer vanuit de woestijn. Hij is de aarde ingetrokken, waar Hij hangt en zwijgt aan een dieper kruis.

Hij is onzichtbaar. Niemand ziet Hem wanneer Hij door de straten gaat. Hij is onzichtbaar en Hij slaapt, als een slaapwandelaar.

In het diepste van de aarde, Hij hangt daar. Niets willende weten van troost of verlichting. Hij wil het kruis niet verliezen, oh doof Zijn kruis niet uit. Wees geen Petrus, zeggende : 'dat verhoede God,' trekkende zijn zwaard. Hij is op weg naar het kruis. Zij hebben Hem bedroefd, geschopt, uitgedoofd, tegen Hem ...gezondigd. Hij leeft niet meer. Ja, God is dood. En weet je waarom ? Hebt gij niet de geest gedood ? God is er niet meer. Er is geen God. Je hebt gelijk, en weet je waarom ?

Het is maar een halve waarheid. God is een Paradox. Maar niet verder te trekken zou een zonde en een leugen zijn. Daarom volg ik het diepere kruis, ook in de Paradox. Het kruis der kinderen is zo groot. Er gebeurt zoveel, en zij begrijpen het niet. Zij zijn blind en doof voor zoveel dingen, worden heen en weer geblazen door zoveel winden.

De lijdende aan het diepste kruis spreekt niet meer, maar brengt een heel ander geluid voort. Natuurlijk is dit beeldspraak, en trouwens alles wat hierboven stond was beeldspraak.

De Ware Leer rondom het bloed moet hersteld worden. Judas kreeg dertig zilverstukken in ruil voor het bloed van Christus. Het werd bloedgeld genoemd. Toch kocht Jezus ook door dit proces zijn volk los. Bloed is geestelijk geld, maar er moeten wel wetten van economie zijn, en die zijn er niet. Er is van bloed een markt gemaakt, en hierop heeft men het rechtswezen gebouwd, en zelfs het medisch circuit.

Voor dertig zilverlingen werd Jezus verkocht door zijn discipel. Maar vandaag de dag gebeurt dat nog steeds. Overwinning wordt gekocht en verkocht, en zo ook Vergeving van Zonden, Rechtspraak, Zorg en Genezing, allen delen van Christus. Christus zei : 'Om niet hebt gij het ontvangen. Geeft het om niet.'

De dertig zilverlingen weerspiegelen de Grieks-Romeinse beschaving van kopen en verkopen. En de wereld, die de spiegel van de kerk is, zorgde ervoor dat recht en medische hulp alleen iets was voor en van de rijken, gebouwd op het bloed van de armen. Zo werd de beschaving een wrede machine, een slavenfokkerij.

Maarten Luther deed zijn mond open, en bracht de reformatie. Het verschrikkelijke verleden werd ergens opgeborgen, maar ging elders voort, zij het in andere vorm. Je kunt de kop van de draak eraf hakken, maar er verschijnen er twee voor in de plaats.

Wat waren er veel verzetsstrijders,

barbaren en anarchisten, die hun mond wagenwijd los durfden te zetten. Ook de mond moest aan de markt en haar wetten worden overgeleverd, om in de handen te komen van de poppenbazen.

De strijd is namelijk om de mond. Wie het paard beteugeld zal er op rijden. We dragen allemaal al min of meer het nummer van het beest, 666, waarmee we kopen en verkopen. Het is het nummer van de mens als beest.

Gladiators voor de oorlogen die zij voeren. Het ontmaskeren van de bazen boven de bazen, en zo een weg te vechten trede voor trede.

Zij zorgen voor nieuwe doorbraken en nieuwe doorgangen. Hierbij vertrouwen ze niemand : geen man, geen vrouw, geen beest, en zelfs hun eigen broeders en zusters niet. Niemand is te vertrouwen ! Hier is bedrog op bedrog.

Het zijn geen slijmerds die feestjes aflopen om mensen te behagen, of vrouwtjes om hun vingers te binden. Het zijn geen patsers die als pronkhanen de gemeentes langsgaan om hun krachten te vertonen, hun profetische gaven, hun gaven van genezing, het laten vallen of lachen in de geest, etcetera. Maar als God hen roept, dan gaan ze, en dan spreken ze het woord van scheuring. Ze komen niet om vrede te brengen. Ze ziften de kudde.

Ook pronken ze niet met hun armoe, of hun kruis. Neen. Wanneer zij spreken gaan zij recht op hun doel af : de oproep tot geestelijke oorlogsvoering, het afleggen van het vlees dat in de weg staat. De wapenrusting stelt niet veel voor. Door het kruis zal ze gevormd worden, en door de beoefening ervan.

Hij strijdt niet voor aandacht, maar juist om van die aandacht los te komen, om te komen tot Hem die niet hoort, tot Hem die niet spreekt, tot het diepste kruis. En ook hij zal zien dat zijn laatste vonkje wordt weggenomen, en dat hij daar staat, naakt en wapenloos, als een prooi voor demonen. De Heere heeft het over verslondenheid. Zonder die verslondenheid kunnen we niet tot Hem komen. We zullen oorlogen gaan verliezen, maar wat dan nog ? Het brengt ons tot Hem, tot die verborgen putten waarin Hij opgesloten zit. Het zijn geen protserige overwinnaars die overal hun krachten demonstreren. Neen. Het zijn geen kampioenen. Ze dragen het kruis. Ze strijden door het lijden. Hun wapen is een kruis, hun schild een grafsteen, en hun pantser een spotgewaad. Zij zijn dwazen voor de Heer.

(Uitgave SBAT)

1e Jaargang, nummer 2, 22 oktober 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

BESPREKING VAN ZONDAG 22-23

Zondag 22 komt tegen de egoistische mens, waarschuwt die mens, en kondigt het oordeel aan. Zondag 22 overtuigt de mens van zonde. Dat is een natuurkracht. Zij herbergt het geheimenis en mysterie van het hart in haar binnenste.

Een mens kan aan beide kanten van het schaakbord zeer vroom en schijnheilig zijn. Het ‘zelf’ moet altijd staan ‘in verhouding tot’, want uiteindelijk gaat het ‘zelf’ niet om het eigene maar het principiele, het ethische.

Zondag 23 vraagt dan om een terugkeer, terug naar de basis, los van de stijfkoppige eigengerechtigheid, het waan-ik.

Het is een strijd tussen hart en hoofdkennis. Op dat slagveld worden de grenslijnen en scheidingslijnen getrokken. Er moet een principiele bron zijn waaruit de mens put, en dat wordt beschreven in zondag 23.

Er zijn velen geroepen maar weinigen zullen door de smalle poort gaan. Velen zoeken het, maar weinigen zullen het vinden. Dat is een hele tragische boodschap. De parasiet komt van nergens en gaat naar nergens, keert ook weer terug tot het nergens, als een zucht. Er is dus een zekere uitverkiezing.

Psalm 16:4 zegt : Ze dingen naar de gunst van een andere god; ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.

Zonder principes is geloof een wild vraatzuchtig, ongetemd varken. Pas op met dat beest.

Schoppen tegen Mozes in de woestijn omdat hij je niet naar de mond spreekt ? Je schopt slechts tegen een steen. Hierom werd Jezus gekruisigd. Niets nieuws onder de zon. Door zijn eigen volk nog wel. En zijn discipelen sliepen. Hun vlees staat hen in de weg. En het vlees draait alles om.

Kersten sprak over de tijdgelovigen. Zij zaaien op de steenrotsen, niet op de akkers. Ze ontvangen het Woord met vreugde op het moment dat ze het horen, maar het mag niet wortelen. Ze doen er verder niets mee, want in de tijd van verzoeking haken ze af. Het zijn slechts tijdelijke gelovers. (Lukas 8:13) Hij wijst ook op degenen die denken de gave door geld te kopen. Er zijn mensen die een hele bibliotheek aan boeken kopen en beroemde sprekers overmatig vereren. Ze denken door geld de gave te kunnen kopen, en willen er niet de lange natuurweg voor gaan om het zuivere en authentieke te ontvangen en te doen laten groeien in zichzelf. Petrus bestrafte zulke mensen. Zij zijn in principe ook gewoon een soort tollenaren. Ze werken samen met de romeinen. Stoere macho mannen of snelle mannen zonder daadwerkelijke gevoelige snaren. Stoer en vlot verkoopt. Het dringt zich namelijk op, maakt veel reclame. Het zijn verkoop truukjes van tollenaren voor het romeinse bewind, lekker zaaien op de rotsen, en het komt in orde terwijl je wacht en niets doet.

Kersten wijst op Petrus die het bestrafte, de gave kopen voor geld. ‘Gij hebt geen deel noch lot in het Woord, want uw hart is niet recht voor God.’

Trots is iets lelijks, maar het vlees vindt het maar mooi. Hebzucht, gebrek aan empathie, is iets lelijks, maar het vlees vindt het stoer, snel. Stoer krijgt dingen snel voor elkaar, allemaal bedrog, want het vergeet het kruis, vergeet de rest, denkt alleen aan zichzelf en zijn dierbaren, kijkt niet verder dan de neus lang is, is altijd hyper selectief, ziekelijk

zelfs.

In Christus rechtvaardig dat wil zeggen dat er hogere principes nodig zijn, een hogere ethiek, waardoor het zich weer gaat openen, en gaat bloeien.

Het Woord moest vlees worden. Het Woord moest zich uitdrukken in aardse talen. Als je de voorhangsels niet wil kennen, dan zul je de tent ook niet binnenkomen. Waarom moest het Woord vlees worden ? Om zich te beschermen tegen parasieten. Het Woord is beveiligd, werpt haar parels niet voor de zwijnen. Maar wat is het verschil tussen het Woord, de parels en de zwijnen ?

Ken het verschil. Het is de steen des aanstoots. Zorg dat je erachter komt hoe dat werkt, anders heb je gewoon niet geleefd. Niets komt zomaar. Alles heeft een bedoeling.

Het is een zaak van het hart, niet van het hoofd, niet van woorden op zich. Zelfs een geestelijk gehandicapte zou dit kunnen begrijpen.

Moet je dan op een dag van de gekruisigde horen : Ik ken u niet ? Hoe verschrikkelijk zal dat zijn. Dan moet je wenen als om een eniggeboren zoon. De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel. Ze aanbaden en aanbidden dit zwijn, dit varken.

Wat betekent het ‘met Christus’ te leven ? Geen slapende discipel zijn. Je moet naar Getsemane en naar Golgotha.

Kersten noemt op dat de hond is teruggekeerd tot zijn braaksel, en de zeug tot de wenteling in het slijk. Varkens noemt hij ze.

Woord werd vlees. Vlees werd Woord. Een mysterie om niet te verachten. Tot Christus naderen door het bloed. Hier gaat het duizenden malen mis. Het vlees moet verscheurd worden, het voorhangsel, opdat de mens tot het Woord nadert. Woord werd vlees, vlees werd Woord. Hier gaat het mis. Daarom : Terugkeren tot de zondagen van de Heidelbergse catechismus.

Als je dan op varkensjacht gaat, waarom zou je je dan niet wenden tot Hem die de jachtwapens en jachtmiddelen hierin kent ? Hij kent ook de gevaren, en weet precies hoe de varkens van het vlees gevangen kunnen worden zonder dat je er zelf aangaat. Hij kent die varkens. Hij weet wat voor truken ze gebruiken. Hij weet hoeveel onoplettende jagers al aan hen ten onder zijn gegaan. Zou je dan niet luisteren ? Zou je dan niet wachten, en eerst zijn raad aanhoren over hoe die jachtwapens en jachtmiddelen te maken ? Daar komt een heleboel bij kijken. Die wapens maak je niet zomaar. Daar zijn een heleboel items voor nodig, en voor die items moet je eerst naar allerlei plaatsen toe.
Het vlees is een abstractie, dus de mens ontkomt hoe dan ook niet zomaar aan het vlees, hoe je het ook wendt of keert. Het is een worsteling.

Ga in zak en as, verscheur je klederen, want het is een tijd van rouw, berouw en boetvaardigheid.

Iedereen heeft met deze strijd te maken. Als het zwaar onweert in het open veld, dan moet je op de grond gaan liggen, anders wordt je zelf ook getroffen.

Kain was landbouwer en bracht alleen maar plantaardige offers, en daarom werd zijn offer niet geaccepteerd, maar Abel, Hobel in het Hebreeuws, was jager en fokker, en bracht bloedoffers, en daarom werd dat offer wel geaccepteerd. Het geeft ons te denken over deze metafoor, deze zinnebeelden, wat hier gaande is, en hoe we dit kunnen toepassen. Uiteindelijk bracht Kain dan wel een bloedoffer, maar een hele verkeerde, en werd zo tot een verworpene. Laten we hier intens over nadenken dat we niet in hetzelfde lot vallen en een Kainsloon ontvangen. We ontkomen niet aan de jacht op het vlees, maar laten we wel zo geschoold zijn dat we het verschil weten tussen het vleselijke en het geestelijke. Abel werd omgebracht vanwege dat hij het vlees niet spaarde, en zo werd Jezus ook omgebracht door een geliefde, een van zijn broeders. Zijn wij kinderen van het bloed van Abel of van Kain ? Uiteindelijk heeft het bloed van Abel niet voor niets gestroomd. Het Woord moest vlees worden, en het Woord

moest aan het vlees sterven.

(Uitgave HRC)

DE WOLF ZAL MET HET LAM ZIJN

Dan zal de wolf bij het schaap verkeren, en een kleine jongen zal ze hoeden. Jesaja 65:6

In het kuyperiaanse bloed zit de antistof van de herder, de antistof van de schaapshond, en de antistof van het lam. Ja, ook het lam is een antistof. Het wijst op het kruis en de kinderlijkheid, om de mens te bewaren tegen hoogmoed.

Steeds weer spreekt Kuyper in begrijpbare beelden van de natuur. Er is een brug tussen de natuur en de theologie. Zij leggen elkaar uit, als een hogere natuur. Wij mogen in deze natuur tot rust komen juist door het vinden van de hogere werkingen. In zijn boek 'nabij god te zijn' uit 1908 stelt hij dat de mens van slechts denking moet komen tot overdenking, en overpeinzing, maar dat daar wel weer een gevaar aan verbonden is, namelijk de natuurgrenzen te overschrijden. In het boek probeert hij de verborgen omgang met het eeuwig wezen te beschrijven door de overdenkingen. Hij stelt :

'Calvijn heet koud, maar geen Godgeleerde drong ons dieper de mystieke unie met den Godmensch, en door hem met het Eeuwige Wezen, in het hart.'

Daarvoor had hij nog gezegd : 'Evenals in al wat zich in de diepte der Mystiek waagt, school ook hier in de overpeinzing ontegenzeggelijk gevaar. Zoo vanzelf neigt de ziel, die God zoekt, er toe, om de grens, door het „n a b ij" God gesteld, te overschrijden, en tot in het wezen Gods te willen indringen.'

Ook de gevaren moeten overdacht worden. Dan zegt hij even later :

'Bepeinzingen, overpeinzingen, over het zijn van de ziel nabij God bedoelen dien afstand weer in te krimpen ; bedoelen de ziel van het afgetrokkene in leer en leven naar het wezen der religie terug te trekken ; bedoelen haar, bij alle waardschatting van het scheikundig ontleden der geestelijke wateren, terug te leiden naar de levende Bron zelve, waaruit die wateren vlieten. Klem in het belijden, zonder te drinken uit die wateren, verloopt in doode orthodoxie, even stellig als trillende innigheid, zonder klaarheid in het belijden, zinken doet in het moeras van ziekelijke mystiek.'

Hij noemt dan het pad : voelen, speuren, persoonlijk telkens de geestelijke bevindingen toetsen aan het hemelse woord.

We kunnen stellen dat het lam een beeld is van het luisteren en het willen luisteren, oftewel een beeld van het hemels oor. Daarom moeten wij symbolisch als een lam tot de herder komen. Het lam is dus tweeledig, als de lijder en het kind, kind en kruis. Soms moeten wij lang lijden, en lijkt het chronisch te worden, om maar te kunnen verdiepen. Ook de herder is in die zin 'lams', 'lijdens' om maar een afgedwaald, verloren lam te kunnen bereiken. De herder moet hiervoor soms heel diep gaan, en moet altijd van onderen komen. Hij mag niet hoog van zijn troontje de dieren tot zich roepen, maar moet intens hebben beleefd waar de dieren doorheen zijn gegaan. Maar in en na het lijden is daar ook het wonder van het kind zijn, alhoewel een kind ook weer veel kan lijden.

Er moet dus een balans zijn tussen kind en kruis. Dat is de missie van het lam, de bediening van het lam. Hierin heeft het lam een hulp : de hond, wat ook als een hemelse wolf kan zijn. En natuurlijk is de herder zijn hulp. Het zit in zijn eigen bloed. Dit is wat het kuyperiaanse bloed in Nederland voorstelt, waar Kuyper uitvoerig over heeft geschreven. De dieptes van de natuur.

Er liggen vele gevaren op de loer voor het lam, zoals er ook vele gevaren liggen voor de hond en de herder.

Er zijn wolven in schaapsklederen, en er zijn slangen, ook slangen in schaapsklederen.

De hond, of hemelse wolf, is een beeld van het verzet. 's Werelds heerschappij is in de handen van dwazen, dwaze herders, wolven, slangen, zowel bloot als gehuld in lamskledij. De lammeren hebben ze daarvoor geslacht om hun klederen te dragen, om zo zich in de kuddes der lammeren te begeven.

In de pelgrim reis van Bunyan, wat hij overigens in de gevangenis heeft geschreven, komt de pelgrim door de woestijn aan bij een stad genaamd ijdelheid. Hier was een kermis genaamd de ijdelheidskermis die het hele jaar doorging. In deze stad is ijdelheid te koop. Dan komt de pelgrim aan bij het kasteel van de reus Wanhoop. De reus beschouwde alles daar omheen zijn gebied, dus ook de pelgrims die daar gekomen waren zag hij als zijn bezit. Zo werden ze opgesloten in een duister en stinkend hol, waar ze werden uitgehongerd en waar het totaal duister was. De reus geselde hen, behandelde hen als honden, terwijl de vrouw van de reus, hen aanraadde zelfmoord te plegen.

De pelgrims bespreken dan dat de reus Wanhoop niet alle macht in handen heeft, dat er wel meerderen aan zijn hand zijn ontkomen. Ze bespraken dat hij mogelijk vergeetachtig was, misschien weleens zou vergeten het slot dicht te doen. Of hij zou een stuip kunnen krijgen, waardoor hij ze niet allemaal meer op een rijtje zou hebben. Uiteindelijk konden ze uit de kerker en het kasteel van de reus ontsnappen door de hartssleutel van de belofte. Hierna kwamen ze aan bij de lieflijke bergen waar de herders waren met hun schapen, waar het pad verder ging.

Het hele verhaal begon in de stad Verderf, waar de pelgrim woonde. De pelgrim besluit de stad te verlaten om de natuur in te gaan, de wildernis, op weg naar het paradijs, maar zijn vrouw en kinderen verklaren hem voor gek, dat hij terug moet komen. Hij heeft veel gewaarschuwd, maar ze blijven hem bespotten. Hij vertrekt dan uit de stad genaamd Verderf, terwijl zijn buren genaamd Gezeglijk en Halsstarig hem achterna gaan om hem proberen over te halen terug te komen. Het verhaal is gebaseerd op een droom die Bunyan eens had.

De pelgrim moet dan gaan tot het huis van de Uitlegger, die hem twee kinderen

laat zien : Hartstocht en Geduld. Hartstocht is een beeld van de lieden van deze wereld, en Geduld is een beeld van de lieden van de toekomstige wereld. De Uitlegger liet toen zien dat Hartstocht tot verkwisting leidt, maar dat het geduld een eeuwig pad is. Op dat pad gaat de pelgrim dan verder.

Wat betekent dan 'de wolf zal zijn met het lam' ? Wij moeten niet slechts 'lams' zijn, niet slechts 'volgzaam', maar ook opgroeien en zelf herderen, zelf een hond zijn, oftewel een hemelse wolf, om de kudde te beschermen.

Hij is niet slechts een pelgrim, maar ook een bewoner. Hij is niet slechts een lijder, een lam, maar ook een strijder, een hond, een hemelse wolf, ook wel een holf genoemd. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten die het goede nieuws brengen en uitleggen. Dit zijn voeten die het valse lam, blindelingse volgzaamheid, hebben verslagen. Wij mogen niet overmatig lams zijn, want dat is laks, en vormt een strik. 'De wolf met het lam' is dus iets in jezelf, dat je die balans hebt gevonden en hebt geoefend.

Jesaja 11

Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken. Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isaï zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn.

Jesaja 65

De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijze hebben; zij zullen geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, zegt de Here.

(Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave RGG)

DE STRIJD TEGEN DE GEESTELIJKE DRUGSVERSLAVING

Het gevaar van vergelijking

Stop met vergelijken met anderen. Je bent uniek. Jij draagt iets bij aan het geheel, aan de samenleving, op jouw eigen speciale manier. Vergelijk jezelf niet met anderen, maar vergelijk jezelf met God en werk aan datgene wat tegen zijn wezen indruist.

Vergelijking is een stroom van verderf die tot ons stroomt, maar ook uit ons stroomt. Hiermee handhaven we onszelf, hiermee trachten we te overleven. Ja, vergelijking is een groot kwaad, het kent z'n eigen wetten, z'n eigen normen en waarden.

Het is nu wetenschap tegen wetenschap, kennis tegen kennis.

Onafhankelijkheid aan God maakt ons afhankelijk aan mensen. Als we onze kracht niet uit God putten, dan moeten we het wel uit mensen putten om te kunnen overleven. Onafhankelijkheid aan God is het begin van alle ellende. Hieruit voort komt dus afhankelijkheid aan mensen en dus daardoor het vergelijken, jezelf vergelijken met anderen. Afhankelijkheid aan mensen maakt je bang om verworpen te worden, vandaar dat je gaat vergelijken en angstvallig 'de mode' blijft volgen.

Mensen die nog steeds denken dat ze ook zelf dingen kunnen doen buiten God om, kunnen dus niet loskomen van de afhankelijkheid aan mensen en dus niet loskomen van vergelijking.

Het kost ons iets om te kunnen vergelijken. Het is een duur produkt. Je moet je afhankelijkheid aan God inleveren. We zijn al ver heen.

De zaadkorrel moet sterven. Het nieuwe leven zal zo vrijkomen en opgroeien.

De strijd tegen geestelijke drugs

Elke soort drugs heeft z'n eigen functie. Zo is er ook drugs met een dodelijke afloop, oftewel het vergif. Men strooit het heel subtiel in hun eten. Let wel: dit gebeurt allemaal in de geestelijke wereld. We zullen ons in de geestelijke strijd moeten begeven. Ook wij zijn er geestelijk door besmet in de loop der tijden. Men heeft ons er mee belaagd, hetzij openlijk, hetzij subtiel. Wij zijn drugs-, alcohol- en rookverslaafden, en daarvan moeten we afkicken in God's afkickcentrum. We moeten loskomen van de valse drugsbaronnen. Ze hebben ons geestelijk aan allerlei drugsinfusen gelegd en drugsnaalden, injectienaalden overal in onze aders gespoten.

Als eerste zullen we dat moeten opmerken en moeten afzweren.

God laat zien wie Hij werkelijk is, het gaat altijd gepaard met, of liever gezegd: het komt voort uit: WIJSHEID, KENNIS EN ONDERSCHEIDINGS VERMOGEN. De leugen wordt ontmaskerd en de zonde wordt uitgebannen. Er komt een scheiding tussen schapen en bokken.

God is geen holle kreet. God is een stroom van verstand. Je gaat iets leren van het hemels leven, zoals Daniel, toen God hem geestelijke kennis en wijsheid over zijn wezen en handelen had gegeven. Door gehoorzaamheid kreeg hij hier deel aan. Vandaag de dag is ongehoorzaamheid heer en meester. Men leeft helemaal niet meer in Gods wegen, men luistert niet naar Gods Woord. Men kent het niet eens.

Er is voorbereiding nodig, fundament, zodat er geen inmenging van de vijand meer mogelijk is.

We kunnen spreken over verschillende verslavingsgroepen :

- geestelijke eetverslaving :

Allerlei uitbundige rituelen, met allerlei frutseltjes en prutseltjes. Ze houden van lekker eten, figuurlijk gezien. Het zijn opgeblazenen.

- geestelijke rookslaving :

Drukken zo hun zenuwen ten onder. Zo blijven ze vol zelfvertrouwen. Zo hebben ze een houding, een persoonlijkheid. Zo mogen ze er wezen. Zo blijven ze zg. met de beide benen op de grond staan. Hierom willen ze ook bekend staan. Ze willen niets met drugs te maken hebben. Ze willen hun verstand, hun beschermde leventje, niet verliezen, en houden het dus bij hun sigaretje of sigaartje. Dat is hun succesformule.

- geestelijke snoepverslaving :

Willen het geloof aantrekkelijk maken, ook voor de kinderen, zonder de grond onder de voeten van de mensen weg te trappen. Je hoeft dus niet je verstand en je basis in te leveren. Je blijft er je beschermd leventje behouden, en je gaat gewoon lekkerder geloven en leven.

- geestelijke dopingverslaving :

Om je geestelijke prestaties te verhogen. Concurrentie is hen heer en meester. Zij willen haantje de voorste zijn.

- geestelijke drugsverslaving :

Massa's worden in dit gat gezogen, want uiteindelijk waren ze al op weg in het drugsproces. Velen worden er naartoe gezogen, omdat ze in wezen al een stap in de geestelijke genotshandel hadden gezet.

Laat uzelf er door God uitrukken, ruk uzelf los van die akker en laat uzelf zaaien op de akker van God. Wees bereid weer te sterven als een graankorrel onder de grond, in de akker van God. Vanuit alle richtingen zullen ze komen, naar het centrum van God.

(Uitgave : De Reddingsboei, nr. 2, 1996, ingekort)

DE VERLOREN VROUWEN VAN TERGATE

Toen Golem de velden betrad die hij aantrof na een lange reis door de wildernis, zag hij in de verte vrouwen op paarden rijden. Het leek alsof ze aan het jagen waren of zoiets, maar Golem wist het niet zeker. De vrouwen van dit land waren vreemd, niet zoals andere vrouwen die Golem in andere districten ontmoette. Ze waren nog steeds in de verte, maar Golem zag al dat ze anders waren. Hij pakte zijn boog en een pijl, terwijl een paar vrouwen hem al hadden opgemerkt, en kwam dichterbij. Een stapte van haar paard af en besloot naar hem toe te lopen. De vrouw sprak niet en ze zag eruit alsof ze ver weg was in zichzelf. In de verte schreeuwden enkele vrouwen. Ze hadden een jong hert gevangen en probeerden het te doden. Golem richtte zijn pijl op een van de vrouwen en schoot haar van haar paard af. De andere vrouwen begonnen woedend te worden op Golem.

Plotseling grepen sterke armen hem van achteren en duwden hem op de grond. Een ander schopte hem een paar keer hard tegen het hoofd en al snel verloor Golem het bewustzijn. Toen hij wakker werd, was hij vastgebonden aan een paal. Een paar donkere ogen keken hem strak aan en toen spuugde ze hem in het gezicht. Ze wreef met haar hand over zijn lichaam, en toen deed ze wat modder op zijn lichaam. Een andere vrouw legde een mes tegen zijn keel.

Het jonge hert lag ergens dicht bij hem en bloedde dood. Sommige vrouwen dronken van het bloed en hadden er rode monden en gezichten van. Golem spuugde een van hen in het gezicht terwijl ze dicht bij hem kwam. Deze vrouwen waren verloren, en waarschijnlijk verdoemd door het gewone leven. Wie waren ze, en waarom woonden ze hier zo. Waren ze verbannen ?

Een oude vrouw kwam dicht bij Golem. Ze bespotte hem en hief haar handen op en maakte vreemde bewegingen. 'Vannacht zul je sterven, gevangene,' zei ze.

'Wat als ik jullie allemaal uitroei en je vreemde kamp platbrand?' zei Golem als een mogelijkheid. Toen spuugde de oude vrouw hem in het gezicht en vertrok. Daarna kwam ze terug met een mes en al snel bloedde Golem overal. Toen kwam er plotseling een groep vrouwen terug van een jacht. Ze hadden een bizon gevangen en al snel begonnen ze de bizon te slachten voor zijn vlees en huid.

Na een tijdje dwongen ze Golem om van het vlees te eten. Golem wilde niet eten, maar toen sloegen ze hem zo hard op zijn hoofd dat hij duizelig werd, en zich ziek voelende begon hij te eten. De vrouwen maakten veel lawaai, maar Golem was ver weg, hij hoorde ze bijna niet meer.

Een vrouw stond voor hem en smeerde bizonbloed op hem, terwijl zij het ook op zichzelf smeerde. Golem wist niet wat voor spelletjes ze speelden, maar hij nam aan dat dit hun traditie was. Toen het avond was begonnen ze rond zijn paal te dansen, hun messen, bijlen en tomahawks in de lucht. Nooit eerder hoorde Golem zo'n gekrijs en geschreeuw. De maan verscheen en enkele vrouwen bogen. Golem had hoofdpijn.

Plotseling hoorde hij een paar schoten en enkele vrouwen die dicht bij hem stonden vielen neer. Een jager met een baard kwam naar voren. Huilend en schreeuwend renden de andere vrouwen de struiken in. De jager maakte Golem los. Hij vertelde Golem dat hij dicht bij het vrouwenkamp woonde om hen in de gaten te houden. Ze waren bang voor hem, omdat ze dachten dat hij een soort god was, vanwege zijn geweer. Ze noemden hem de donderman.

De jager nam Golem mee naar zijn huis en zei dat hij geluk had, want de vrouwen zouden geen genade met hem hebben. Golem vroeg de man waarom ze ze niet konden uitroeien, omdat ze gevaarlijk waren in zijn ogen. Maar de jager zei dat de vrouwen ziek waren. Ze waren uit hun stam verbannen vanwege psychische aandoeningen, en ze vormden hun eigen stam. Ze zijn verbitterd jegens alle levende wezens vanwege wat hun stammen hen hebben aangedaan. Meestal moesten ze eerst leven in afwijzing, dag in dag uit bespot door anderen. Zelfs als ze in het begin niet mentaal niet in orde zouden zijn, zouden ze het later worden vanwege de minachting. Nu moesten de meesten van hen tijden van misbruik ondergaan voordat ze uiteindelijk werden verbannen, en daarom zijn ze nu vol

haat, en erg bloeddorstig en vol wrede manieren. Meestal overleeft niemand het vallen in de handen van deze verloren vrouwen.

Golem voelde nog steeds de haat ademen in zijn nek. Hij wenste dat hij de vrouwen kon helpen. Maar de jager zei hem dat hij het beter op kon geven. Deze vrouwen waren te diep verwond. Ze zouden nooit veranderen. Het enige wat ze wilden was wraak, om al het leven om hen heen te vernietigen.

Op een nacht keerde Golem terug naar het kamp. Hij kroop in een van de tenten waar een vrouw sliep. Hij kroop onder de huid waar ze onder sliep en begon haar te verwarmen. De vrouw nam hem in haar armen en fluisterde: 'Wie ben jij?'

'Dat maakt niet uit,' fluisterde Golem, 'ik wil gewoon dat je weet dat je niet door mij wordt afgewezen.' Maar plotseling schopte de vrouw hem heel hard bij haar weg. Golem werd duizelig door de aanval. Het was niet zo'n goed idee om de vrouwen zo te helpen. De vrouw begon te schreeuwen en Golem moest heel snel het kamp verlaten, anders zouden ze hem krijgen. De dag erna vertelde hij de jager wat hij had gedaan.

De dag erna vertelde hij de jager wat hij had gedaan. De jager berispte hem en waarschuwde hem dat als hij zoiets nog een keer zou doen, het zijn dood zou betekenen.

Maar de volgende nacht ging hij weer naar het kamp, en nu ging hij naar een andere tent. Daar lagen twee vrouwen, en weer kroop hij onder de huid waar ze onder sliepen, maar deze keer deed hij niets. Hij moest alleen oppassen dat hij niet in slaap zou vallen. Plotseling voelde hij een arm van een van de vrouwen. De arm was erg warm en Golem genoot ervan, maar tegelijkertijd werd hij bang. Na een tijdje nam de vrouw haar arm terug en Golem kon weer ademen. Langzaam ging hij de tent uit en verliet het kamp.

De nacht erna ging hij weer, en deze keer ging hij naar nog een andere tent. Hier lagen veel vrouwen te slapen. Het was een grotere tent dan de andere. Hij kon het dreigende klimaat van haat waarnemen in deze tent, hoewel ze niet wisten dat hij er was.

Hij ging tussen twee vrouwen liggen en al snel rolden ze naar hem toe. Het was alsof ze de warmte voelden, maar ze wisten niet dat hij een indringer was. Golem wist dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond. Hij voelde hun benen over zijn benen glijden en hun hoofden kwamen dichter bij zijn hoofd. Plots legde een van de vrouwen haar hoofd op zijn borst. Golems hart klopte snel. Na een tijdje rolden de vrouwen naar de andere kant en langzaam kroop Golem de tent uit om eindelijk het kamp weer te verlaten.

Het was alsof ze zo aan zijn warmte en nabijheid begonnen te wennen, maar als ze wisten dat hij niet een van hen was, zouden ze hem waarschijnlijk op hun wrede manier afmaken.

De jager vertelde over de rituelen van deze vrouwen, wat een lange traditie was om hen te helpen met hun verleden te kunnen omgaan. Het was erg wreed, maar ze hadden geen andere manier om hun trauma's te overleven.

De jager vertelde hem dat hij nooit vrienden met hen kon worden, omdat ze anderen en zichzelf te veel haatten om van zoiets te genieten. Golem wist dat hij alleen dicht bij deze vrouwen kon komen om ze van zijn warmte te laten genieten als ze sliepen, als ze niet zouden beseffen dat hij niet een van hen was.

(Uitgave : COAB)

BESPREKING VAN BLADEN VAN DE VRIJMAKING

De predikant Hepp stelde in 1920 in nummer 3 van het blad 'De Reformatie' : 'Echte vroomheid heeft geen prikkels van buiten nodig. Zij wordt van binnenuit geprikkeld.' En die prikkeling was ertoe om zichzelf te verliezen in het kruis. Het blad stelde al in het eerste nummer dat men los diende te komen van overmatig conservatisme. Hepp stelde in het tweede nummer dat de bloem uit de knop moest komen, maar dat dat alleen vanuit de wortel kon gebeuren. Er is geen verbetering dan vanuit de wortel uit, stelde hij.

De mens heeft het hogere nodig. Het is van belang te kijken naar wat de 1900se voorvaderen te zeggen hadden over de reformatie, naar het pad wat uiteindelijk uitliep op de vrijmaking.

Hepp schreef in het derde deel van zijn serie 'Reformatie', in nummer 4 :

'Reformatie eist verdediging naar buiten, kritiek naar binnen, en rusteloos arbeiden ter levensontplooiing'.

Hepp stelde dat de reformatie niet betekende lijdelijk toe te kijken, maar te strijden. Dit is een strijd tegen gemakszucht, stelde hij. Kritiek moet er wezen, stelde hij, maar die moet niet uit bitterheid voortkomen maar uit liefde. Het gevaar hierin is een arglistig hart die dingen omdraait en die liefde verward met hartstocht, stelt hij. De mens moest oppassen om niet uit eigen gekrenktheid en ontevredenheid te werken, of uit kritiekzucht, of eenzijdigheid. Hij waarschuwde ook tegen daadloze schreeuwkritiek. Daarom stelde hij dat degene die kritiek geeft ook een bouwmeester moest zijn en rusteloos moest graven in het hemelse woord.

Het is beter verlies te lijden dan dat onzuivere toestanden zouden voortduren wordt er gesteld in nummer 5. We kunnen stellen dat leven met verlies als een doorn in het vlees kan zijn, en wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Door vervolging zijn wij ingehaakt in de hemelse dingen. Door verlies komen wij tot de innerlijke bron.

Er zijn dan momenten waarop geldt : 'Mijn genade is u genoeg.'

Van belang is het te kijken naar wat de voorvaderen hebben gezegd, want de Heer begon bij hen al te bouwen, en alles moet vanuit de wortel groeien, en daarom is er ook het belangrijke gebod : 'Eert uw vader en uw moeder,' wat over de geestelijke voorvaderen en voormoederen gaat. Vandaar dat we ook met deze dingen bezig zijn.

We zien in nummer 5 van het blad wat

we aan het bespreken zijn, uit 1920, dat er de stelling is : ‘De Staat heeft de opvoeding overgelaten aan de straat.’ Die straat geeft een dagelijkse prikkeling, stelt het blad : stakingen, demonstraties, kleding, reclame, enzovoorts, waarbij de prikkellectuur en prikkelfilms bij in het niet vallen, en waardoor de jeugd verwildert, wat ook nog eens wordt opgehitst door bioscoop- en lectuurprikkels, en woeste sport, en bovenal is het geinfecteerd door de kiemen van wrevel en haat, en daardoor is er zoveel kindermisdaad. Aan de andere kant staan dan de verwende aquarium-kinderen, stelt het blad.

In 1957 komt er in de vrijmakingsbeweging een blad bij, ‘Opbouw’ geheten. In het eerste nummer stelt de redactie dat ze zijn bevrijd van het juk van hierarchie, van hierarchische kerkregering. Er werden namelijk theologische formules opgelegd die het hemelse woord muilkorfden, door de synoden die henzelf een buitensporige macht hadden aangematigd. Vandaag de dag heeft de mens nog steeds met kerkelijke hierarchie te maken en met medische hierarchie, maar ook de vrijmakingsbeweging ging verder. Dit is op basis van de acte van vrijmaking en wederkeer, dus deze beweging is niet zomaar liberaal, maar regressief. De bloem kan alleen uit de knop komen vanuit de wortel.

C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.

(Uitgave : HRC)

STRANGER IN A STRANGE LAND

In Brave New World (1932), de voorloper van het boek 1984 van Orwell (1949) zijn geen families, geen gezinnen. Vader en moeder woorden zijn taboe. Ze gaan niet door de baarmoeder maar door reageerbuizen in een kwekerij, een broedplaats. Alles is steriel en wordt medisch en psychologisch gemanipuleerd en geconditioneerd, maar door een bepaalde drugs vindt ieder z'n plaats en taak in deze zogenaamde utopie die eigenlijk een dystopie is. Eenlingen of mensen die hier ontevreden over zijn worden verbannen naar ban-eilanden.

In Brave New World is er geen plaats voor de natuur. Alles is dus steriel en er heerst grote smetvrees en haat naar de natuur, wat aangeleerd wordt. De mens hoeft de natuur niet, want de mens heeft immers de drugs. Ook was deze samenleving ongeremd sexueel, en was sexuele taal en wisselende sexuele contacten te pas en te onpas normaal.

Iedereen wordt onder controle gehouden door het steriele, dwangmatige medische bewind, dwangverpleging, dwangschool, alles dwang. Er is geen familie maar territoriale en terroristische psychiatrie die elke hoek van de samenleving al heeft ingenomen en beheerst. Elk mens zit vandaag de dag in een legbatterij, juist ook buiten de daadwerkelijke psychiatrie. Je bent in deze samenleving niet van jezelf. En je wordt op elke hoek van de straat verkracht door valse, sexualiserende reclame. De mens is tot object geworden, tot een stuk vlees. De mens wordt zelf voortdurend opgerookt. Ook literatuur wordt verworpen in deze wereld.

In deze wereld zitten we opgesloten, maar er is ontsnapping door dieper naar binnen te gaan. Daarom moeten we niet alleen hongeren maar ook wanhopen, want er is teveel valse hoop geimplanteerd. Daarom moeten we door veel verwarring gaan, want er is teveel valse orde. Eerst moet alles overhoop gegooid worden zodat de mens kan ontsnappen, kan loskomen van al deze aangeboren verslavingen.

Alles is zo clinisch en steriel op aarde. Er is slechts de schijn. De mens wordt door implantaten gevangen gehouden. Het zijn gevangenis-pluggen, de verwenners. het gebrek aan onderwijs. Ze drukken alleen maar de emotionele buttons in, opdat de verslaving blijft.

Jezus sprak dat alleen zij die de wil van God doen ware vaders en moeders zijn. Die zijn er tegenwoordig bijna niet, laten we eerlijk wezen. Alles is afgedwaald. Dat wat we om ons heen zien is het ware leven niet.

Het is allereerst iets in jezelf. Wees voor jezelf een moeder. Zorg voor jezelf. Sus jezelf niet in slaap, maar kom tot ware rust en veiligheid in studie. De eenling is een doorlerend wezen. De rest zakt steeds verder weg in illusies.

De mens is in een mijnenveld en moet terug naar de bron. Er is veel valse natuur om de mens heen, en ook daarom moet de mens terug naar de bron.

Brave new world, we leven al in deze nachtmerrie van 1932. Het was het onderwijs van de dertiger jaren, van de grote depressie, ook wel de dirty thirties genoemd, het vuile kruis. En dat moet ook wel, want alles was vals schoon geworden, alleen maar bedekkend, als dekmantel voor de parasieten. De nachtmerrie onderwijst dus. Het is allemaal informatie. Terug naar de dertiger jaren.

De mens moet dus wel door deze dingen heen, anders verzwakt het

immunologische systeem van de mens. Juist hierdoor gaat de mens antistoffen aanmaken. De valse schoonheid van de mensen is een bacterie. Het vuile kruis is het antistof. De mens moet onderwezen worden. We zijn 'stranger in a strange land'.

Diep gaat het niet in Brave New World. De mens is aan de drugs, en daarom onderzoekt de mens niet, weet de mens eigenlijk niets van elkaar, maar leeft men door een etiketten samenleving. Iedereen krijgt een labeltje. De mens leeft door vooroordelen, roddel.

We moeten over het hek heen. Ontsnappen, door te verdiepen. Als we stil staan zijn we er geweest. Over de muur, ook al worden we neergeschoten. We zijn toch al dood en opgezet. Er valt niets meer te verliezen. Stranger in a strange land.

Waar ben je ? Wie ben je ? Ren voor je leven. Je moet nog geboren worden. De schepping is er nog niet geweest.

In BNW is ook alle geschiedenis uitgebant door de wereld heersers, want dat kan een bedreiging vormen en mensen doen ontwaken door het zien waar alles vandaan kwam en hoe alles verkeerd is gegaan. Het zijn grote, woeste monsters die dus zijn uitgezonden om alles wat op geschiedenis lijkt en kennis van de geschiedenis te doven. De mens moet in slaap blijven, verslaafd aan de drugs in BNW.

Ik aanvaard het vuile kruis, om veilig te zijn tegen de valse schoonheid van het niet meer willen doorstuderen. Ik aanvaard de dirty thirties, het vuile kruis van de dertiger jaren, de grote depressie, om veilig te zijn tegen de valse vrolijkheid. Na de dertiger jaren ging alles mis. Toen kwamen de nazi's, en de wereld werd niet meer hetzelfde. George Orwell waarschuwde de mens om terug te gaan, want het jaar 1984 zou komen van een tijdperk van nieuwe brainwashing, van de denk en droom politie. Zware mind control zou komen.

Eerst moeten we loskomen van al dat bedriegelijke, valse, dodelijke geluk, en daarvoor moeten we dus eerst juist 'ongelukkig worden' op een bepaalde manier. Maar wij zijn geen ongelukkige mensen daadwerkelijk, maar diepe mensen.

In de dertiger jaren was er de Amerikaanse exodus van het Oklahoma gebied naar het Californië gebied tijdens de vuil stormen die het land teisterden. Het was één van de grootste migraties in de Amerikaanse geschiedenis. Het gaat er niet om alleen maar het vuile kruis te aanvaarden, maar de mens moet ook strijden en vluchten. In 1939 schreef John Steinbeck hierover het boek : The Grapes of Wrath, de druiven van gramschap. De mensen in Oklahoma hebben het zwaar vanwege de vuilstormen ramp, leven in grote armoede, maar ze hoorden dat Californië het paradijs was, als de hof van Eden. Daarom was er een grote exodus naar Californië, het beloofde land, maar het bleek een illusie te zijn, want velen keerden alweer terug vanwege de grote werkloosheid en werk voor laag loon en verhongering. Deze verhalen horen ze allemaal in kampen waar ze terecht komen. Ze zouden hier in Californië slechts uitgebuit worden. Ze komen dus zo in een heel corrupt systeem terecht. Aan het einde van het boek bevalt een vrouw van een dode baby, maar geeft haar melk dan aan een uitgehongerde man.

Het laat een diepere exodus van de mens zien, in diepere honger om los te komen van de bedreigingen van valse welvaart en vals geluk. Uiteindelijk is het in het Westen van Amerika waar de put is tot Zuid Amerika, tot het oerwouden gebied. De mens moet geheel terugkeren tot de natuur. De mens moet dus wel door de werelden van 1984, Brave New World en de Grapes of Wrath heen.

Het is op het eerste gezicht onbruikbaar, maar ga je dieper binnenin dan wordt het bruikbaar. Die laag is dus ergens voor nodig, als gecodeerde bescherming. Het is een dubbele laag. De mens zit dus nooit geheel vast, maar heeft deze tussenlaag nodig, hoe moeilijk dat ook is. Zonder deze tussenlaag zou er geen leven mogelijk zijn.

In Grapes of Wrath ga je dieper in de honger, om zo uiteindelijk tot de ware moederborst te komen. Kan de mens het vuile kruis aanvaarden wat tot deze honger leidt ? Kan de mens hiervoor ook strijden ? Lijdvaardigheid en strijdvaardigheid horen bij elkaar. Gooi er één weg en alles is verloren.

Grapes of Wrath laat de diepere weg zien van de dertiger jaren, om zo niet te eindigen bij de nazi's. De mens moet er wel doorheen, zoals ook door het corrupte paradijs van Californië, maar uiteindelijk druppelt het diepere. Vele slechten bij elkaar vormen dus uiteindelijk toch een goede. Het verschil is : niet van de wereld, maar in de wereld. Strangers in a strange land. We are not of this world, but going through it. We hebben deze puzzelstukjes nodig. Verlies ze niet, sla ze niet over. Ze zullen belangrijk zijn op de doortocht.

(Uit : De Recyclocratie, een uitgave van COAB, ingekort)

1e Jaargang, nummer 3, 29 oktober 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

LIJFWACHTEN VAN DE SOBERHEID

De predikant De Gier stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 13/14, over de uitverkorenen : ‘Dit zijn geen mensen van goeden wille, want die zijn er niet, want allen derven de heerlijkheid Gods en allen zijn we van en uit onszelf zondaren en vijanden Gods.’ De mens is onder de wet des doods, en kan daar niet aan voldoen, en hoeft daar ook niet aan te voldoen, want die wet vraagt het onmogelijke van de mens. Die wet moet buiten werking gezet worden, zodat de mens in ballingschap van de soberheid komt. Paulus benoemde die strijd in zijn leden, dat hij het goede wel wilde doen, maar dat hij krijgsgevangene was gemaakt van de wet van zonde. Het vlees is niet per definitie altijd als een brullende leeuw, maar kan ook een schoonprater zijn en een verdraaier.

Wat houdt die ballingschap tot soberheid dan in ? De predikant C. Harinck stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 7, dat er een groot verschil is tussen bidden en bidden : ‘Dat ware roepen tot God en kermen uit de diepte is alleen daar waar wij ontdaan zijn van alle andere hoop en verwachting,’ stelt hij. Hij stelt dat er voor de psalmist maar één weg meer over en dat was de weg naar boven toe. Hij stelt dat de Heere het zo laat vastlopen in het leven der Zijnen opdat zij de Naam des Heeren zouden aanroepen : ‘Daar blijft maar één weg over. Dat is de weg naar boven toe.’ Hierin ontstaat de ballingschap tot soberheid, dat men geen andere kant meer opkan.

C. Harinck stelt dat de mens dat bidden moet leren. Die gebeden stromen vanuit het geestelijke. Hij stelt dat dat een heel ander bidden is dan het vormelijk en koud bidden van de naamchristenen en geveinsden. C. Harinck wijst erop dat Jakob worstelde met God met gebeden en tranen (Hosea 12), en dat God zich zal wenden tot het gebed van desgenen die gans ontbloot is (Psalm 102). Worstelen wij al geheel ontbloot en in tranen met God en met het leven ? Of gaan wij trots met de borst vooruit het leven door, in grote hoogmoed, denkende alles te weten en alles te kunnen, alsof niets aan ons ontbreekt, en wij het hogere niet nodig hebben ?

In nr. 46 van 1970 zei de predikant A. Vergunst dat Luther eens had gesproken : ‘Hier sta ik, ik kan niet anders.’ Hij stelde dat dit gehoorzaamheid was, dat zijn geweten was gevangen in het Woord God’s. Luther was ook een balling tot soberheid.

Soms vragen mensen zich af : ‘Waarom wordt ik in mijn gedachten altijd weer geleid tot pijn en pijnlijkheden ?’ Of : ‘Waarom pieker ik toch zoveel ?’ Of : ‘Waarom heb ik zulke vreemde gedachten telkens. Ik kan er geen touw aan vastknopen. Wie ben ik ? Wat ben ik ? Waar ga ik naartoe ?’ Laten we beseffen dat de bedachtzame, nadenkende, twijfelende, zachtmoedige mens ingebouwde lijfwachten van soberheid heeft om hem te beschermen tegen programmering. Die lijfwachten werken in en om het kruis. Het zijn regressief-gereformeerde hersenspinsels. Mensen die in zonde leven en zich daarover niet bekommeren hebben lijfwachten van het vlees. Dit land is een calvinistisch land, oftewel een land van soberheid, maar ook is het een land van vraatzucht, en het calvinisme is zeer corrupt en heel vraatzuchtig in religieuze zin. Toch is die calvinistische oerkiem gegeven waarmee gewerkt moet worden. Het moet nog uitgewerkt worden.

DE HEMELSE WATERVALLEN VAN TRANEN ALS TEKEN VAN DE WEDERGEBOORTE

Na de dood van Ledeboer gingen de Ledeboerianen op in de Bakkerianen en de Dijkianen. De dijkianen gingen in 1907 samen met de kruisgezinden, wat de gereformeerde gemeente werd o.l.v. de herder G. H. Kersten (1882-1948). Dit was nog een laag dieper dan de Kuyper kerk. Kuyper was van de afscheiding van 1886, ook wel de doleantie genoemd, of klagende afscheiding van de koningskerk. Hij wilde het calvinisme vernieuwen. Abraham Kuyper (1837-1920) was van 1901-1905 minister-president van Nederland. Er zat dus nog een laag onder, een derde laag, van de ledeboerianen die van dijkianen tot kerstenianen werden, oftewel de gereformeerde gemeente, en het is belangrijk deze onderste, diepere laag van de nederlandse kerkgeschiedenis te bespreken omdat dit de bloedlijnen zijn van de wilde jongens,
de verzetspredikanten, die helemaal teruglopen tot de bloedlijnen van de wilde moeders. Zij onderwierpen zich niet aan de moderniseringen van de tijdgeest, maar gingen terug in de terugkeer en de verlating.

In het boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schrijft de verzetspredikant Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

De wilde natuurprofeten zuchten hieronder, zoals we in het OT lezen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht.

Hij spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

In zijn preek 'de roem in zwakheden' stelt hij : 'Het ijdel vermaak der goddelozen, zijn uitbundig gelach, zijn wereldse verlustigingen, kortom alles, waarin de mens van nature zijn leven zoekt en waarin hij roemt, is in de dienst des Heeren een ban, is er schade en drek geacht. Wat de wereld een oorzaak van blijdschap en roem is, dat wordt Gods volk een oorzaak van bitter klagen. Want voorwaar, die een ander leven deelachtig wordt, leert te klagen, met een levende klacht. Zijn klacht is zo anders dan die der wereld; de levende klacht raakt niet zozeer de gevolgen der zonde, maar in de wortel de zonde zelf. Wat klaagt een levend mens? een iegelijk klage vanwege zijn zonden. In die klacht ligt iets geheel verborgens; iets, dat de wereld veroordeelt. Vandaar de smaad en schimp van zwartgalligheid, die over Gods volk wordt uitgegoten. Voorwaar, Gods volk is een klagend volk. Tranen zijn dikwijls hun spijze dag en nacht. En toch, hun klacht is zoeter dan al de vreugd der wereld. Hun klachten, zuchtingen en tranen zouden de ontdekten niet willen ruilen voor al het goed dezer wereld. Gods volk begeert de klacht. En toch, geenszins om in de klacht te rusten.'

Hij wijst dan op Paulus die roemde in zijn zwakheden. In de griekse grondtekst staat er ook dat Paulus zich verblijdde en verlustigde in zijn zwakheden. In het originele Aramees is het verbonden aan bruiloftsliederen. Paulus stelt dus in de originele Aramese grondtekst dat de mens een verhouding moet krijgen met het kruis. Ook het eeuwig evangelie wijst op het verlustigen in het kruis. Dit is nodig om aan de valse lusten van de zonde te ontkomen. Die kunnen alleen sterven door een relatie te hebben met het kruis. Daarom is de bruid in het hooglied donker, als teken dat de mens de aarde in moet, sterven aan zichzelf.

Kersten stelt : 'Dat wij Paulus toch wel verstaan. De zwakheden, waarin de apostel roemt, zijn niet zijn te bestraffen onvolmaaktheden. Paulus roemt niet in de zonde. Hij zegt op een andere plaats dit zeer duidelijk: 'Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde ? dat zij verre.' Neen, in de zonde roemt Paulus niet. De zwakheden, waarin hij roemt zijn de zwakheden, de smaadheden, de noden, de vervolgingen, de benauwdheden. Geen leed is zo groot, dat het deze roem in zwakheden zou kunnen doen verstommen. In de gevangenis te Filippi zongen Paulus en Silas Gode lofliederen met hun voeten in de stok. "Wij roemen", schrijft Paulus in Rom. 5, 'ook in de verdrukkingen wetend, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding.'

Hij stelt ook dat de bruid roemt in haar donkerheid, maar dat dit tegelijkertijd haar lieflijkheid is. De wilde jongens zijn daarom ook bedekt met de modder van moeder aarde, wat tegelijkertijd hun camouflage is in de wildernis. Zij dragen de tekenen van het kruis en het gekruisigd zijn. Zij leven liever in hemelse dwaasheid dan in wereldse wijsheid. Is het dwaze van God dan niet wijzer dan de wijsheid van de wereld ? Paulus sprak hier ook over. Het ging over de prediking van het kruis. De wilde jongens, de verzetspredikanten, zijn daarom altijd kruispredikanten. Ze hebben de dwaasheid van het kruis verkozen boven de wijsheid van de wereld die bedrieglijk is. Zij laten zich niet temmen door de wijsheid van de wereld. Zij zijn de moeilijk opvoedbaren, de rebellen, de opstandigen tegen de zonde. Zij tuchtigen door het woord van het kruis, want het is een steen des aanstoots, en zij laten zich ook tuchtigen erdoor. Het werkt aan twee zijden. Zij zijn gestorven aan de wereld en de wereld aan hen. Kersten stelt dat dit een taal is die de mens moet leren verstaan en beoefenen, de taal van het roemen in zwakheden. Dit is de taal van de wilde jongens waardoor zij terugkeren tot de wilde moeders in de natuur, tot moeder aarde. Zij is donker en daarom heeft de wereld haar altijd vervolgd, en ook haar kinderen, de wilde jongens. De wilde jongens roemen in hun donkere moeder, omdat zij een beeltenis is van het kruis waarin zij roemen.

De Kuyper kerk was slechts een tussenkerk, want de mens moest nog dieper. De Kuyper laag was de tweede laag, maar Kersten ging nog dieper, zoals in 1944 ook Klaas Schilder met de vrijmaking zich afscheidde van de Kuyper kerk om dieper te gaan. Zoals de vur ook stelt in boek 3, de wilden : 'Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen.' Zijn wij wel diep genoeg gegaan ? Het boek stelt dat we de rode hei opmoeten, want daar heeft zij haar tenten. Zo komen de wilde jongens tot de wilde natuurmoeders die donker zijn. Dit zijn woeste en wilde velden, waarin grote oorlog is, stelt boek 3. Er zijn veel valstrikken op dit pad. De mens was helemaal versteend in de koningskerk.

Ook in de Kuyper kerk heerste deze verstening nog, omdat de mens nog meer moest loskomen. Wij moeten ook de mens helpen om los te komen van de versteningen. Dit loskomen is dieper in de natuur, en alleen het kruis kan deze versteningen verbreken.

Er moest nog ergens daadwerkelijk een tunnel gegraven worden van de tweede laagse Kuyperkerk van kerkgezag (synodaal gereformeerd) tot de diepere derde laag, want Ledeboer was al afgescheiden van de afgescheidenen voordat de Kuyperkerk kwam opzetten. Vandaar dat die tunnel er alsnog kwam in 1944 met de vrijmaking, en zo kon men tot de derde laag komen. Schilder hing een beetje tussen de tweede en derde laag in, als tunnel, en met een beetje denkwerk en puzzelwerk zou je zo tot de derde laag kunnen komen. Ook Kuyper was natuurlijk al een wilde jongen door zijn afscheiding van de koningskerk, maar het moest allemaal veel wilder. Daartoe moest Schilder komen. 1944 was een grote kerkelijke d-day. Toen kwamen de wilde jongens. Ze braken het asfalt en de cement af die nog over de natuur hing. De mens kon zo terugkeren tot de wildernis door het asfalt oerwoud heen. Na de dood van Schilder dutte het weer in, dus er moest nog een vrijmaking komen die de hermitatie werd genoemd, en zo kon

men uiteindelijk terugkeren en verdiepen door de regressie. Zo wordt de cirkel rond. Ook boek 3 van de vur bespreekt dit proces.

Het gaat erom de juiste schakels te vinden, de missing links. Alles is er al. Zoals de vur boek 3 zegt dat in de velden de sieraden geregen moeten worden om te kunnen ontsnappen door de tunnels onder de stad. Een belangrijke schakel is de verzetspredikant G. Wisse (1873-1957) die tegen de erfzaligheid van het stenen verbond streed, want de aardse bloedlijnen maken niet zalig, maar doen de mens veranderen in steen. Zijn vertrek uit de regerende gereformeerde kerk in 1920 zaaide al het zaad voor de vrijmaking van 1944. Het baande de weg voor de kerkelijke d-day in 1944.

G. Wisse durfde een wilde jongen te zijn tegen alles wat ingebakken en versteend was geraakt, ingedut. De intellectuele mens had genoeg van het taartjes bakken en taartjes eten. De wilde jongens riepen op tot meer soberheid, het terugkeren tot de natuur. Dit kon zeker niet rechtsstreeks.

Daarom moet het werk van Kuyper nog verdiept worden. Het was een te belangrijke beweging om zomaar weg te werpen, maar de mens is er nog niet klaar mee. Kuyper is een groot enigma, een belangrijke tussenschakel. Maar dan moet de mens toch echt tot de Wisse schakel komen. Zo wordt het sieraad geregen. Zo kan boek 3 van de vur, de wilden, in vervulling gaan. Dit is al gebeurd. Men moet alleen nog op zoek naar de schakels en daarvoor strijden.

De strijders moesten hierin volledig aan hun vlees sterven, een harde dood, opdat zij door de walkuren opgenomen zouden worden, zoals in de germaanse theologie. Dat is Nederland's eigen, maar deze bron was zwaar bedolven onder steen. Nederland is een germanen land. Ook in dat opzicht moet Nederland terug naar de bron. Er wacht iets voor Nederland in de natuur.

In zijn boek 'Droefheid naar God' schreef de verzetspredikant Wisse in 1926 :

'Zo zijn kennis en bevinding onderscheiden. Maar maak nu anderzijds niet de fout, om ze als aan elkaar tegenovergesteld te beschouwen. De kennis is de middellijke weg. Ook hier geldt: onbekend maakt onbemind; wie niet verstandelijk weet van God, zonde, verlossing, enz., kan er moeilijk inwendig mede werkzaam worden.'

We zien hier hoe de verlustiging in de dingen die boven zijn opgewekt kan worden : door studie, de tijd ervoor nemen om je er in te verdiepen, want onbekend maakt onbemind. En dat is ook de toets : Waar ga je je kostbare tijd aan besteden ? Aan de dingen van de wereld of de dingen van boven ? In het Grieks als Paulus zegt dat hij roemt, zich verblijd, zich verlustigd, in zijn zwakheden, in het kruis, dan zegt de worteltekst ook dat hij om zwakheden, om het kruis vroeg, ervoor bad. Alleen de kruizologie kan ons doen verlustigen in het kruis. Onbekend maakt namelijk onbemind.

Wisse stelt dat zo het 'dat' tot een 'wat' mag worden, doordat we het persoonlijk gaan ondervinden en leren kennen, niet alleen maar als dorre feitjes. Men gaat zo de taal van het kruis verstaan, zoals de wilde jongens. Zo kan men het letterlijke waarin men versteent is geraakt ook overbruggen tot het symbolische. Zo zal het kruis gaan bloeien. Wisse noemt het de practische hemelgeleerdheid. Zowel theoretische als practische theologie moeten samengaan. Zo komt men tot de meer bevindelijke laag, de meer gevoelige laag, en kan men gevoelsmatig de zonde niet meer verdragen. Dan spuugt de mens het uit, kan de mens het niet meer binnen houden. Wisse stelt dat het inwendige, bevindelijke leven moet worden opgediept. Het is bedolven onder steen van koningsgezag en kerkelijk gezag.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Hij noemt het een empirische ervarings wetenschap, want het gaat niet buiten de mens om. De mens mocht niet meer zomaar een koude steen blijven. Hij was het ei al aan het uitbroeden. Hij noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse,
verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

We kunnen stellen dat het meer gaat om het loskomen van de tranen van het vlees die de mens doen verstenen, om zo te komen tot de hemelse tranen die de mens opwekken in het hogere leven. Wij mogen roemen, ons verblijden en

ons verlustigen in de natuurweldadige hemelse watervallen van tranen. Zo worden de sieraden geregen. Elke schakel is een traan.

(Uit : Leven op de paradijs aarde, deel 2, uitgave : RGG)

GEJAAGD DOOR DE K'W

Ze had bruinleren riemen omgord om haar lichaam. Ze reed op een groot wild zwijn met een dikke bruin-harige vacht. Ze trok mij mee, met een lasso om mijn nek. Ze sprak een zin uit in een wilde taal en ik vroeg me af wat het betekende. Later bleek het haar naam te zijn. 'Meekomen jij,' zei ze toen. 'Jij voor ons werken.' Ze vertelde dat haar stam de K'w heette. Ik was onder de modder, en zag de andere jongens niet meer.

'Nee, dit is zo goor,' zei ik.

'Je bent gore knul,' zei ze toen. We kwamen later aan bij een kamp waar nog meer vrouwen waren. Ze keken mij vijandig aan. Ze spraken allemaal weer lange zinnen uit in een wilde taal, die hun namen schenen te zijn. Toen werd ik in elkaar getrapt.

Ik werd wakker in een tent. Ik kon me niet bewegen. Ik zat onder de blauwe plekken en verwondingen. Ik was goed bewusteloos geweest. Ik wist dat ze wilden dat ik voor ze zou werken. Wat ik precies zou moeten doen wist ik niet. Heel voorzichtig probeerde ik te bewegen, wat maar nauwelijks lukte. Na een tijdje lukte het me om door de tent opening te kijken, en daar zag ik de andere jongens. Ook zag ik hoe er al enkelen in elkaar getrapt waren. Een voor een werden ze in elkaar getrapt.

'Dit is verschrikkelijk,' dacht ik. Ik zag ook hoe ze varkens braadden, en hoe ze gierden van het lachen. Ik vroeg me af wat er te lachen viel, maar ze waren de jongens gewoon aan het bespotten. Het waren jongens van mijn kamp. Waarschijnlijk zouden zij ook voor hen moeten werken, als ze het zouden overleven. Misschien dat de wilde vrouwen daarom zo blij waren. De wilde vrouwen hadden allemaal donkere huiden, terwijl wij blank waren. Een vrouw kwam de tent binnen. Ze had een soort rokje of slipje van vissegraten. Ze had ook een mes, en wat gevangen vissen. Waarschijnlijk was het haar tent. Zij sprak ook een lange zin uit in de wilde taal, wat haar naam bleek te zijn. 'Oh, jij werken,' zei ze toen.

Ik zei dat ik ziek was, in elkaar getrapt. Ze begon me uit te lachen. 'Oh, gaat dat zo ?' zei ik. 'Ik kan beter niks meer zeggen.'

'Jij spreken als je moet spreken,' zei ze toen. 'Wij zijn de K'w.'

'Nou en ?' vroeg ik. Ik kreunde nog een beetje van de pijn. Ik vroeg me direct af hoe ik zo dom kon zijn om zo tegen haar te spreken. Maar ze zei niks en liep toen weg.

Er kwam een andere vrouw in de tent. 'Jij werken,' zei ze.

Ik zei : 'Ik kan niet, want jullie hebben me daarnet in elkaar getrapt.' Ik snapte niet dat ze dat niet begrepen. Toen kwam er nog een andere vrouw bij. 'Later dan,' zeiden ze. Ze bleven me maar aanstaren. Ik was flink verwond, en had het gevoel dat ik overal kneuzingen had, en in het ergste geval had ik wat gebroken. Ook ik keek ze aan. Een van de vrouwen had een pijl en boog. Ik keek weer naar buiten. Dichtbij de tent waren wat vrouwen die waren uitgedost met veren, pluimen. Weer zag ik hoe ze een jongen in elkaar trapten. Hij gilde en schreeuwde, totdat het stil was en hij op de grond lag. 'Hoe bizar,' dacht ik bij mezelf. 'Ze willen dat we voor hen werken, maar ze trappen ons in elkaar.' Ik begreep er niets van. Deze vrouwen moesten wel zwaar gek zijn. Ik beklaagde mijn lot.

Zwaar gek waren de K'w, met hun lange namen. Hele verhalen konden ze opsommen en dat bleek dan hun namen te zijn. Idioten waren het, maar ik en de andere jongens konden niets doen. We waren geheel aan hun genade overgeleverd.

De K'w was een wrede stam, een wreed volk, maar gelukkig lieten ze me verder die dag met rust, alhoewel in de nacht wel de vissersvrouw terugkwam om in de tent te slapen. Gelukkig raakte ze me niet aan. Zij lag aan de ene kant van de tent, en ik aan de andere kant. Ze was

bloedmooi, dat wel, maar deze vrouwen hadden een gemeen karakter, belachelijk gewoon. Alhoewel ik me daarna in mijn gedachten probeerde te herstellen. Misschien had het een reden waarom ze zo waren, een reden die ik nog niet kende. Ik had een soort medelijden met ze, en probeerde ze in gedachten te verdedigen. Misschien was dat wel een gevangenschaps syndroom van me. Toch hoopte ik dat ze ver weg van me zou blijven, en ik dacht al aan manieren om te ontsnappen, maar ik was te zwak en verwond. Ik had echt het gevoel alsof er iets gebroken was, misschien wel mijn rug. Ik kon me nog steeds moeilijk bewegen, en alles deed pijn, vooral als ik het bewoog, en dan kreunde ik. Ik wilde haar verder niet wakker maken. Ze lag daar gewoon bloot op een zwijnenvacht of varkensvacht. Haar rokje of jurkje van vissengraten had ze uitgedaan.

De dag erna kreeg ik soep, en ik voelde me weer wat beter. Ik kreeg hoop voor de ontsnapping. Ik keek uit de tent en zag een jongen met een gesel geslagen worden. Even werd ik daar moedeloos van, maar toen sprak ik mezelf moed in. Ze geselden hem totdat hij bloedde.

‘Wat een verschrikkingen,’ dacht ik. Ik vroeg me af wat hij gedaan had, of misschien had hij wel helemaal niks gedaan. Of misschien had hij wel geprobeerd te ontsnappen. Hoe dan ook wilde ik weg. Vrouwen kwamen mijn tent binnen. ‘Werken,’ zeiden ze toen. Ik kon me wel weer wat bewegen, maar had nog wat pijn. ‘Wat moet ik doen ?’ vroeg ik. Ik moest manden weven, en allerlei ander huishoudelijk werk. Het lukte maar nauwelijks, maar ik deed het toch.

Ik vond het verschrikkelijke vrouwen. Maar ik mocht van geluk spreken dat ik nog leefde. Soms kwam de vissersvrouw in de tent, vooral ‘s nachts om te slapen. Ze negeerde mij gewoon de hele tijd als ze er was, alsof ik niet bestond. Moest ik er blij om zijn of niet ? Ik voelde me er in ieder geval vreemd over. Ze keek me gewoon niet aan. Op een nacht kwam ze de tent in om te slapen en ik vroeg haar : ‘Vind je het niet erg dat ik de tent met je deel ?’ Even was het stil. ‘Ja,’ zei ze toen, ‘maar jij hier om te werken.’ Ze begon toen zacht te zingen, en ik kreeg kriebels in mijn buik. Ze was natuurlijk een vrouw, en in ons eigen kamp hadden we geen vrouwen. Het waren natuurlijk hele onverschillige, meedogenloze vrouwen, maar ik probeerde dat in mezelf goed te praten, en misschien was dat wel typisch het gevangenschaps syndroom. Ik bewonderde haar ook. Misschien was het gewoon mijn dankbaarheid naar hen dat ik nog in leven was.

Na het zingen, wat best wel lang duurde, stopte ze ineens, en zei : ‘Je bent niet echt slim,’ en toen draaide ze zich met haar rug naar mij toe, en ging slapen. ‘Wat bedoel je ?’ vroeg ik. ‘Had ik met je mee moeten zingen ?’

‘Nee, jij bent domme man,’ zei ze toen.

Ik zei dat ik niet wist waar ze het over had. De dagen erna begonnen ook andere vrouwen het te zeggen, ook dat ik gek was. Maar dat zeiden ze ook tegen de andere jongens dat ze gek waren. ‘Gekken noemen anderen altijd gek,’ dacht ik bij mezelf. Ze hielden ervan ons belachelijk te maken, te bespotten. Op een dag toen de kust veilig leek en ik weer sterk genoeg was ben ik gevlucht, maar ik kreeg al snel een pijl in mijn rug, en werd even later weer wakker in de tent, ook weer helemaal onder de blauwe plekken en met snijwonden. Giechelend kwam de vissersvrouw die nacht de tent in. Ik kon me niet bewegen. Alles deed pijn, en ik was duizelig. ‘Ik kan alles met je doen,’ zei ze toen.

‘Nee, alsjeblieft,’ kreunde ik toen.

‘Je hebt het er wel naar gemaakt,’ zei ze.

‘t Spijt me,’ zei ik. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

Ze lachte. ‘Je hebt je kans verbruikt,’ zei ze. ‘Je bent nu mijn persoonlijke eigendom, niet meer slechts van het kamp.’

‘Wat houd dat in ?’ kreunde ik.

Maar ze zei niets en begon te zingen. ‘Niet doen,’ kreunde ik, ‘ik kan niet tegen die stem.’ Maar ze ging gewoon

door. Daarna ging ze slapen.

De volgende dag werden we allemaal in kooien op karren gezet, en zouden ze ons in een meer dumpen. Dat we dan zouden verdrinken kon hun niet schelen. Ze wilden blijkbaar van ons af. Ze trokken de karren met de kooien tot het meer, ook de kooi waarin ze mij hadden gestopt, en toen lieten ze de kooi van de kar af in het water glijden. Ik ging al snel kopje onder, en vanaf toen kon ik het niet meer herinneren. Ik werd wakker in mijn eigen tent van ons eigen kamp. Een van de jongens streelde door mijn haar. ‘Wat is er gebeurd ?’ vroeg ik. ‘Leef ik nog of ben ik al dood ? Of was alles een droom ?’ Hij zei niets. Tranen bungelden over zijn wangen. Even later zei hij : ‘Mijn kooi zat los, ik kon ontsnappen. Jij bent de enige die ik heb kunnen redden.’ Hij nam mij in zijn armen en hij kuste mij op mijn voorhoofd. Toen kuste hij mij op mijn lippen. Ik proefde zijn tranen. ‘Dus wij zijn de enigen die zijn overgebleven ?’ vroeg ik. Hij knikte. ‘Maar voor hoe lang dat zal zijn weet ik niet.’

‘Wat moeten we doen ?’ vroeg ik, terwijl ik hem terugkuste.

‘Waarschijnlijk hebben we van de K’w niets meer te vrezen,’ antwoordde de jongen. ‘Zij wilden immers van ons af.’

‘Tenzij ze erachter komen dat we nog leven,’ zei ik. ‘Misschien zullen ze dan nog wel ergere dingen met ons doen.’

‘Laten we het niet hopen,’ zei hij.

‘We zijn niet veilig hier,’ zei ik. Toen ik wat hersteld was braken we de tent op, en trokken verder. ‘Ik wilde haar,’ zei de jongen, ‘die vrouw in wiens tent ik sliep.’
‘Wat was het voor iemand ?’ vroeg ik.
‘Zo iemand vol van leedvermaak,’ zei hij.
‘Waarom wilde je haar dan ?’ vroeg ik.
‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Misschien om te kunnen overleven.’
‘Oh ja, het gevangenschaps syndroom,’ zei ik.
‘Noemen ze dat zo ?’ vroeg de jongen.
Ik knikte.

‘Waar doen we het nog voor ?’ vroeg de jongen. ‘Straks worden we weer gevangen genomen.’
‘Laten we hopen van niet,’ zei ik. ‘Ik kreeg zelf ook de kriebels in mijn buik van de vrouw waarbij ik in de tent sliep.’
‘Heb je met haar geslapen ?’ vroeg hij.
‘Nee,’ zei ik, ‘en jij ?’
‘Nee,’ zei hij.

‘Het waren vreemde vrouwen,’ zei ik.
‘Dat kun je wel zeggen,’ zei hij.
‘Zou je wel met zo’n vrouw willen trouwen ?’ vroeg hij toen.
‘Ikke niet,’ zei ik.
‘Ik wel,’ zei hij. ‘Nu zijn we eenzaam en alleen, misschien niet eens met het vermogen om te overleven, terwijl we daar nog een kans zouden maken.’
Ik sloeg hem in zijn gezicht. ‘Een kans ?’ riep ik. ‘Ze hebben ons geprobeerd te verdrinken, weet je nog ? We zijn de enigen die het hebben overleefd, en jij wil met zo’n figuur trouwen.’
Hij zuchtte. ‘Wat moeten we dan ? Dit is ook geen leven. Misschien was het beter dat we dood waren.’
‘Ach kom,’ zei ik. ‘De dood is een ongewilde gast.’

‘Ik wil weer naar ze terug,’ zei de jongen. ‘Gewoon proberen. In het ergste geval ga ik dood, vermoorden ze me, of als ik geluk heb nemen ze me dit keer op, en mag ik met een van hen trouwen.’
‘Je bent een belachelijke idioot,’ zei ik, ‘net als hen. Maar goed, als je het wil, dan doe je dat maar. Ik zal van een afstand toekijken, en als ik je nog kan redden dan zal ik dat doen, want jij hebt immers ook mijn leven gered.’

En zo gingen we terug. Ik bleef op een afstand. Ik bleef naar hem kijken, hoe hij op hun kamp afliep. Ik riep nog : ‘Niet doen ! Doe het niet ! Doe het niet !’ want ik zag ze al komen met pijl en boog. Een pijl ging toen recht door zijn borstkas heen niet lang daarna, en ik moest rennen voor mijn leven. De pijlen vlogen om mijn oren. Ik dook het meertje in, en ging onder water, en zwom zo ver als ik kon, mijn adem inhoudende. Soms moest ik weer naar boven om weer diep adem te halen, en zo kon ik uiteindelijk voor een tweede keer ontsnappen, maar dit keer helemaal alleen, als de laatste overgebleven van het jongens kamp. Ik verweet het mezelf

dat ik niet meer had gedaan om hem niet terug te laten gaan, maar ik begreep het ook wel. Nu moest ik in mijn eentje zien te overleven. In mijn gedachten en dromen altijd achterna gejaagd door de K'w.

(Eerder verschenen in De Onkrant, winterboek 2021)

DE PILAREN VAN HET CALVINISME

Door de katholieke kerk was alles uit evenwicht, door gebrek aan kennis, en zo werd de mens meegesleurd met monsters van hebzucht en geldzucht, in de diepe rivieren van het materialisme. Daarom moest Calvijn komen, en de ware natuurpilaren van het calvinisme, waarop Nederland gebouwd mag worden.

Uit het archief :
Calvijn over Colossenzen 4:17 : balans onderwijzen en leren, to teach and be teachable.
:16 : balans tussen boodschap tot het persoonlijke (colosse) en universele (laodicea)
microcosmos/macrocosmos
klein gebied/ groot gebied
inheemsen/ uitheemsen

:12 – balans ver weg/ dichtbij zijn werken in de
microcosmos/ macrocosmos (zoals wij wel zeggen : boven de schelp en onder de schelp)
vergeten/ herinneren

:6 – balans tussen vertellen [wat] en vertellen [hoe]
balans praten persoonlijk en onpersoonlijk

:2 – balans ijver – volharding

:1 balans meesterschap – dienstknechtschap

Instituties I
1:1 kennis v. God vs. kennis van zelf
1:2 kennis van God komt eerst
'wat praalde met het uiterlijk en kracht zal zich verraden in jammerlijke onmacht'
1:3 hoe dichter bij God, hoe beter je God kent,
hoe beter je jezelf kent.
Het zelf is ondergeschikt aan God.

2:1 – waar geen godsdienst is en geen godvrezendheid wordt God niet gekend.
wij kunnen alleen god kennen door heilige vreze en gehoorzaamheid.
(Hus liet al zien dat die gehoorzaamheid dus betekent : het ongehoorzaam zijn aan vleselijke mensenregels)
2:2 – balans tussen god eren en god vrezen

3:1 – godsdienst is iets natuurlijks
3:2 – godsdienst heeft een ieder in zichzelf,
dat kan de ander alleen aanwakkeren, doen ontwaken,
de kiem is in het zelf.
3:3 – godsdienst is in evolutie

4:1 – gebrek aan onderzoek schept ijdele bespiegelingen waartoe vals vertrouwen ontstaat – gesneden beelden van God
4:2 – zij die valse god maken loochenen god – zijn atheisten – god geeft hen daaraan over zodat ze niet tot god zullen komen – omgeeft hun harten met vet
(dat wil niet zeggen dat er geen waar atheisme is, atheisme tot vleselijke goden)
4:3 – god is geen schim of product van verbeelding die naar ieders lust kan worden veranderd.

Calvijn mattheus 25
sacrifice van Jezus = metafoor van gehoorzaamheid
Jezus = symbool van victory over death
sterven aan jezelf – > overwinnen
doodsproces aan het zelf
wordt geleid door
– profetie
– gods voorzienigheid
op pasen : uittocht uit egypte/ katholicisme
van katholicisme tot calvinisme
teken : koperen slang/ touw
pasen leidde tot het eeuwige leven / beloofde land

sterven aan het zelf gaat vaak niet direct, maar door groot bedrog (judas kus)

Calvijn kwam tegen het katholieke systeem die zoveel geld besteedden aan het aanbidden van god.
Ze offeren dwaas op de altaren van luxe, dure kleding en dure gebouwen.
Calvijn zegt : de ware altaren zijn de armen.
God wil geen uiterlijk vertoon, wil geen materiele eer ontvangen,
dat is allemaal bijgeloof.

Colossenzen 3:22 – balans aan jezelf sterven en sterven van de vijand

:18 – balans gehoorzamen en jezelf onderwerpen aan God
niet zomaar op gelijke hoogte gaan staan van de hogere kennis of zelfs hoger,
maar eerst jezelf onderwerpen,
zodat de heilige kennis je kan vullen.

Calvijn psalm 92 :
Toeleggen op de verborgenheden van God's werken. (vs 7)
(Dit is dus wat waarlijk 'de dingen van boven zoeken' betekent)
verborgen voorzienigheid (vs 8-10)
We spreken hier van Calvijn's verborgenheidsleer.
Ook heeft hij een soberheidsleer en de leer van de mondwachter.

psalm 38 : Calvijn benadrukt dat het verdragen en dragen van het kruis kan geschieden dus niet alleen door het gedenken van het eerdere kruis, maar ook het belijden van het kruis tot God, zoals de psalmist deed. Dit is de gedenkingsleer van Calvijn.

Laten we naar wat meer punten van calvijn kijken :

– het einde van het vlees is de slachtbank

– het reine wordt van het onreine gescheiden door hun namen en hun kentekenen. (geestelijke inventaris)

– God is geestelijk is, en wil alleen maar geestelijk gediend worden, en als de mensen dat allemaal doorvoeren in vleselijkheden dan is dat allemaal bijgeloof.

– Door de eigen wil en de verkeerde omgang wordt de mens besmet met het vleselijke. (commentaar op het boek Jozua)

– gehoorzaamheid betekent niet afwijken ter rechterhand, en ook niet ter linkerhand, dus de grenzen in achtnemen (ken uw grenzen)

– de ijver moet altijd gematigd worden door niet hardnekkig aan te dringen en door niet te blijven bij vooroordelen. De mens moet voor rede vatbaar zijn.

– Vaak lopen degenen die van de waarheid zijn afgeweken overal met hun hoge titels te protsen, zoals de valse profeten dit deden met verheven minachting. (commentaar op korintiers)

– Zij die uit zijn op roem leggen voor zichzelf een valstrik. Zij denken in kerkgroei statistieken, en doen graag water of gif bij de wijn om de nummers te verhogen.

– In tegenstelling tot blind geloof moet er gestreefd worden naar zekerheden die de majesteit van de goede boodschap kunnen dragen en uitvoeren.

– In diepte is de goede boodschap geen gift, maar een voorbeeld van geduld, want ieder voor zich zal de dood aan zichzelf moeten sterven om aan deze dingen deel te hebben.

– Wees uitermate voorzichtig met tradities van mensen, de elementen waarop de samenleving is gebouwd, want daarin schuilt juist vaak het kwaad, en het wordt voortdurend uitgebroed in de hoofden van de mensen.

– Je kan alleen iets geloven als je het kent. Er is geen geloof mogelijk zonder kennis.

– De definitie van het ware geloof is het geweten wat zich geheel aan God alleen heeft overgegeven in volharding en vastheid, als tegengesteld aan trots vertrouwen in het materiële. Dit is niet zomaar iets wat er al is, maar een beoefening.

– Het kruis is lang nodig tot het temmen van de mens.

– De uitverkiezing door Abraham is niet genoeg, maar dat de mens moet ook uitverkoren zijn door Jakob, als een diepere uitverkiezing.

– Het proces van volharding, het volkomen worden van het geduld en de vereeuwiging leidt tot de hemelse vervreemding.

– David wilde niet slechts dankbaar zijn naar de weldaad van God, wat overigens een zeer moederlijke weldaad is, maar David wordt vervoerd tot bewondering van haar. Dit is geen passieve bewondering, maar een oefening van godsvrucht. (psalm 8, Calvijn’s bewonderingsleer)

– Het gaat niet om het wezen God, maar om de werken, om de deugden. God is geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een principe. (psalm 8)

– IJdele welsprekendheid en wijsheid (sofisme) dooft het kruis uit en verbergt het in trots en eerzucht. (commentaar korintiers) Omdat de sofistiek allemaal om geld ging, als een beroep, in plaats van een missie, probeerde de sofist het brein van de mens te manipuleren door welsprekendheid en amusement, door bedriegelijke uiterlijkheden dus, om zo de pathos, de emotie, te bespelen, als een poppenspeler. Sofisme gaat om menselijke organisaties, de uiterlijkheden.

– Omdat het volk zo halsstarrig is dat ze totaal ontembaar zijn is het noodzakelijk dat er een strenge leerdiscipline over hen gesteld is die hen niet zachtzinnig zal behandelen, maar jegens hen ruw zal optreden. (amos commentaar, Calvijn’s gestrengheidsleer)

I – Gedenkingsleer (gedenking en belijdenis van het kruis van de geschiedenis)
II – Bewonderingsleer
III – Gestrengheidsleer (getemd worden door het kruis)
IV – Soberheidsleer
V – Verborgenheidsleer

Laten we kijken hoe dit gaat inpassen :

I – Soberheidsleer, waar Calvijn veel over gesproken heeft, om zo tot een zuiverder beeld te komen, en geen valse godsbeelden en afgodsbeelden op te richten.

II – Gestrengheidsleer, duidelijk gepredikt door Calvijn, dat de mens onder tucht moest komen, en dat alles weer voorwaardelijk werd. De mens getemd door het kruis, en straf op de zonde.

III – Gedenkingsleer, want zo zou er weer diepte komen, en zou men leren van de fouten van de geschiedenis. Het verleden kruis zou weer herdacht worden, en zo zou de bron zich openen en stromen.

IV – Verborgenheidsleer, want zo leefde de mens vanuit dat wat er daadwerkelijk gaande was, vanuit de verborgenheden der dingen, en niet vanuit oppervlakkigheden en uiterlijkheden. Zo konden de hemelse bomen weer diep wortel schieten, dwars door het asfalt en het cement heen, terug naar het verborgene.

V – Bewonderingsleer, want zo komt de mens echt in contact met God. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis. De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur, door bewondering. De mens moet dus niet zomaar dankbaar zijn, maar bewonderen. Alleen zo kan de mens het op waarde schatten, koesteren en opslaan.

(Uit : Van Heidelberg tot Dordrecht, een uitgave van het HRC, ingekort)

1e Jaargang, nummer 4, 5 november 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

DE BLOEIENDE STOK – OVER DE BRIEVEN VAN LEDEBOER

Het gaat dus niet om de kerk van het koninklijk gezag, en ook niet om de kerk van het kerkelijk gezag, de twee lagen die Nederland bestuurden in de jaren 1800 en 1900. Neen. De predikant Ledeboer liet een veel diepere weg zien toen hij zich daarvan afscheidde en de natuur inging om de hemel te zoeken.

Hij wilde geen koningsknecht of kerkknecht zijn, en ook geen familie knecht, en hierom kwam hij in de gevangenis terecht, als een 1800se Paulus. Ook wilde hij geen letterknecht zijn, want mensen hadden allerlei dingen opgeschreven. Neen. Hij wilde geleid worden door ingeving van de hogere natuur, het paradijselijke intellect, en dat ligt diep in de mens zelf opgeborgen. Dat kan een mens niet zomaar ontvangen van een ander mens. Daar moet een mens zich net als Ledeboer voor afzonderen en die natuur ingaan die in zichzelf verborgen ligt. Ik kan u geen andere weg wijzen dan die weg. Wij zijn blij met de brieven die hij hiertoe heeft achtergelaten. Ook hij had hierin een zware strijd. Zeker was het ook een strijd tegen de tand des tijds. Van hoe diep komen wij. Na zijn heengaan werden zijn brieven verzameld en gebundeld als de brieven van Ledeboer, net zoals het met Paulus vele eeuwen daarvoor gebeurde. Het was een bundel van 70 brieven in 1865.

Openbaring 2:17 zegt :

Wie een oor heeft, die hore, wat het geestelijke tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.

Wij zijn zeker niet als wezen achtergelaten. Door alle eeuwen heen heeft de hemel gesproken, dwars door het mensenwoord heen. Die sporen liggen overal, en de mens moet leren ziften. Hoe kun je het hemelse woord ziften van het mensen woord ? Ledeboer stelde dat de mens moet leren de Psalmen te verstaan als zijn leven en zijn levensweg. Dat is wat het verstaan van het Woord betekent, wat dwars door het mensenwoord heenloopt. Het zijn de lijnen van de hemel. Ledeboer stelde dat deze strijd werd beschreven in Romeinen 7 en 8. Dit is de oude en nieuwe mens, dag en nacht, het kennen van goed en kwaad.

Het loopt dwars door elkaar heen. In het verstaan hiervan, wat de gave van onderscheiding is, ligt het geheim van de wedergeboorte, en dan zal men de witte keursteen ontvangen, die een ieder kent die het ontvangen heeft, en dit betekent geestelijk te worden, niet meer in de schaapskooi te blijven, want dan zou je onder de boze staan. De mens moet als Ledeboer, weg, weg uit die schaapskooi, stelt hij in zijn eerste brief. En zo is dat ook gebeurd, ook al moest hij daarvoor de gevangenis in. Dat is onderdeel van het pad. We voelen ons soms zo opgesloten, zo vernederd, maar het hoort bij het pad. Zo kom je juist dieper de wildernis in. Het is iets geestelijks. Ledeboer stelt dat er een grote strijd is tegen deze eerstelingen, tegen de pioniers, zij die het gedurfd hebben de schaapskooi te verlaten voor hogere doelen. Het zijn de bergen en dalen van het pad door de wildernis, stelt hij. Je hebt alles, maar je bezit niks, zegt hij.

Hiertoe moeten wij de witte keursteen ontvangen, zegt Ledeboer. Anders komen we er niet doorheen. Dit is dus het onderscheidingsvermogen tussen mensen woord en hemel woord, wat dwars door elkaar heenloopt. Dit kunnen we ontvangen door te leren luisteren, tijd te maken voor het geestelijke. Zij die in het vleselijke leven en daar al hun tijd aan besteden zullen het niet verstaan, en zo de witte keursteen missen. Zij maken hun eigen keurstenen, van vooroordeel en roddel. Zij gaan eigen rechter spelen, en bouwen dan hun marktje ermee om hun peperdure levensstijl ermee te kunnen bekostigen.

Ledeboer zei : 'Aju paraplu,' en deed er niet aan mee. Hij zonderde zich af. 'Bekijk het maar met jullie kermis.' Hij ging de schaapskooi uit, en werd door de wolven van de schaapskooi achtervolgt en in de gevangenis geworpen. De schaapskooi was namelijk een fokkerij. Nu zult u misschien denken : 'Maar wat win je daar dan mee ?' Het hemelse lijden is ons gewin, want het leidt ons veel dieper. Kijk naar de woorden lijden en leiden. Zeggen ze niet hetzelfde ? Ze lopen gelijk met elkaar op. Wij voor en met de hemel lijdt, zal ook geleid worden. Ledeboer stelt : Het is waken, strijden, zelfverloochening en kruis dragen, om zo de morgenster van de profeten te ontvangen, wat als een beeld is van de witte keursteen.

Er gebeurt dan iets diep in je binnenste, als je leert te luisteren, de hemel te ontvangen, en dat gaat door groot toetsen heen. Wie toetst, daar de tijd voor neemt, komt zo ook tot die hemelse witte keursteen. Daar is alles om te doen. Dan ben je beveiligd tegen de leugen. Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid, stelt de Vur. Zo heeft de mens een lamp op zijn pad. Dat is wat het hemelse woord is. Het hemelgeleerd zijn, stelt Ledeboer, is de ware wedergeboorte. Wij moeten niet mensengeleerd zijn of lettergeleerd zijn, maar hemelgeleerd, en dit loopt dwars door alles heen. Dat is wat de hemelse dialectiek is. Het is niet zo overkeurig dat het niets menselijks meer aanraakt. De paden van de hemel, van het paradijs, lopen er dwars doorheen. Ja, opgesloten voelt de mens zich hierin, de

oude mens die tegen de nieuwe mens strijdt, en de nieuwe mens gevangen houdt. Maar hier loopt het hemelse woord en pad doorheen. Dat we dat verstaan mogen. Kennen wij het hemelse weer ? Dat wij in en uit mogen gaan. Leren manoevreren, leren navigeren. Roeien met de riemen die we hebben. De lijdzaamheid geeft bevinding, zegt Ledeboer aan het einde van zijn eerste brief.

Op dit pad moeten we erachter komen dat het smal is, misschien steeds smaller vanwege de werkingen van de witte keursteen, en dat de poort eng is, misschien steeds enger vanwege de verfijningen die de witte keursteen in ons leven aanbrengt. Het mes snijdt diep, en scheidt, in zijn onderscheidende werkingen. Ledeboer stelt dat we teveel kracht, licht en wijsheid van de mensen hebben gehad en dat we juist daardoor niet vatbaar kunnen zijn voor de hemelse wijsheid van de hogere natuur. In de wildernis, wat een moeizaam pad is, wordt deze menselijke kracht gebroken, het menselijke licht gedoofd, en zal de menselijke wijsheid vergaan. Die moeten we allemaal achterlaten, als een oud kleed afdoen. Kunnen we dat ? Want dit is namelijk een verslaving en het kan heel subtiel gaan. Misschien merken we het niet eens op. Vandaar dat het zo belangrijk is die witte hemelse keursteen te ontvangen opdat het ontmaskerd wordt. Die keursteen wordt niet uitgedeeld in de schaapskooi, alleen maar valse, menselijke keurstenen waardoor de schapen elkaar afmaken. Het zijn dan slechts wolven in schaapsklederen.

Dan zegt Ledeboer : De hemel zal alleen luisteren naar hen die zich luisterend hebben ontbloot, de ontblote bidder. In de wildernis moeten we namelijk alle klederen van de oude mens afdoen. Daarom zijn de mensen in de beeldspraak ook bloot in het paradijs, met die betekenis. Dat heeft niks met stadse blootheid te maken, want dat is daar een karikatuur en misvorming van. De ware blootheid protst niet, maar stelt het lijden als gewin. De ware blootheid is de hemelgeleerdheid. Dan is er niets tussen de mens en de hogere natuur. De mens moet hiertoe zich losmaken van het koningsgezag van de kerk en ook van het kerkelijk gezag van de kerk, en alle belachelijke kledij ervan uittrekken. Weg met die mobieltjes, weg met die rare hoedjes en brilletjes, weg met die vreemde mondenrekken, en ga zo maar door. Ook vele sieraden om weg te gooien. Scheurt uw klederen. Laat geen kleed van de schaapskooi u tegenhouden, of een of ander sieraad. Uw ware sieraad ligt in de natuur. De hemelgeleerdheid is wat aan alles vooraf gaat, maar die mag niet op zolder blijven liggen, stelt Ledeboer. Hiertoe moeten wij dieper graven.

Er ligt dus nog een natuur onder de natuur. Dieper graven, stelt Ledeboer. Geen genoegen nemen met wat je om je heen ziet. Ga maar dieper. Je bent er nog niet. Bouw je koninkrijkje hier niet, maar trek verder. Laat je niet omkopen. Hierin ligt het ware leven verborgen. Het is een verborgenheid, niet iets wat je in de winkel kunt kopen, of wat je kan verdienen bij de mensen. Acht alles als schade en drek om de hemelgeleerdheid te winnen. Dat is een weg die veel hoger gaat. Acht alles voor vuilnis om op die hogere weg te komen. Blijf niet plakken. Eerst afbreken, dan opbouwen. Leer hierin te werken met de witte keursteen. Wordt niet fundamentalisch, ga niet barbaars, lomp met de botte bijl om je heen hakken. Neem het niet letterlijk, maar maak fijne onderscheiding. Ledeboer stelde dat het een wereld is met stekeblinde ogen, hard stik dove oren en hard keiachtig, rotsstenen harten, wat we ook tegenkomen op ons pad door de wildernis. En dan heb je de witte keursteen hard nodig. In de reformatie, na de reformatie, stelt Ledeboer, moet er een beweging komen van terugkeer en verlaten, en daar was hij op gericht. De terugkeer is tot wat de modernisering roekeloos overboord heeft gegooid. Er was teveel weggegooid. Er waren ook oude dingen die belangrijk waren, waar nog ondervinding was, lijnen van het hemel woord. De verlating moest toegepast worden op de de nieuwe, moderne grondslag van 1816, het koninklijke gezag in de kerk. Net als Jeremia rende Ledeboer weg van dit brandende instituut, ook al zou hij hiervoor in ballingschap gaan. De breuk wordt hoe langer hoe groter, stelt Ledeboer, maar hierin leert en leidt de hemel ons. Ledeboer stelde dat de wereld een tuchteloos geslacht droeg, maar dat het beter is onder de roede van de hemel door te gaan en in de jeugd een juk te dragen, om zo bewaard te worden voor zoveel dingen waar de mens zo vatbaar is en waar de mens zo open voor staat. Zelf verloochening houdt ook in de wilverloochening en de verloochening van de eigen zin, stelt Ledeboer in zijn twintigste brief. Hij stelt dat de mens meent van nature dat alles hem toekomt en behoort, maar ziel en lichaam zijn van de hemel, en de hemel doet ermee wat de hemel wil, omdat de hemel daartoe de kennis heeft. Deze hogere bron ligt in de mens zelf verborgen. De mens moet eerst zijn totale verduisterde onwetendheid onder ogen komen. Ook het verstand van de mens is door en door verziekt en verduisterd, verdraaid. Daartoe is de wildernis, om de mens dat te doen beseffen. Dat is allereerst een bittere drinkbeker, maar die zal daarna het zoete schenken, stelt Ledeboer. Hij stelde dat we dan soms wel in een soort gevangenis kunnen zijn, maar dat de ergste gevangenis de eigen wil is.

Hij stelt dat als we open gaan staan voor de hogere, hemelse wil, die van hemelgeleerdheid, dan zijn wij al niet meer in de stad, maar in de klaverwei. Dat is het begin. We moeten daar gaan waar de stadse wil overgaat in hemelse wil. Dat is het weide gebied, aan het begin van de wildernis, het tussengebied. Het is al een bepaald loon wat we krijgen, een zoete Mei. Dan stroomt er water uit de rots. Al het harde is dan aan het breken. We kunnen dan door het harde heenkijken, en verborgen bronnen worden aangeboord. Dan gaan de knotsen waarmee we geslagen zijn bloeien. Dan begint men te springen over berg en dal. Het is de losmaking en loslating die van boven komt, stelt Ledeboer. Zo kan de mens eilanden verlaten. De stokken waarmee we geslagen zijn gaan dan bloeien en vrucht dragen. Hij noemt het de geestelijke dauw in droge, schrale streken van de ziel. Het is een rode, geestelijke inkt. Het kruis is dan een leger, een beddeken, een rustplaats voor de ziel, de ziel omarmende en omhelzende. Het kruis is slechts een vorm van de gekruisigde, stelt Ledeboer. Het zijn delen van elkaar. Het kruis is lijdzaamheid en zachtmoedigheid, stelt Ledeboer. Het

zijn banden om de ziel geslagen, ketenen van een gevangenis om te verbinden aan de hemel, om de ziel te trekken door vlakke velden tot de binnenwildernissen waar de hemel op allerbijzonderste wijze spreekt, stelt Ledeboer. Het kruis is de sleutel die moet draaien in het sleutelgat. Hij spreekt ook over dat het kruis geboorte geeft aan het kruis.

Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave : RGG

VUIL STORMEN
IN DE AMERIKAANSE EXODUS

Ik aanvaard het vuile kruis, om veilig te zijn tegen de valse schoonheid van de pensioenfondsen, van het niet meer willen doorstuderen en werken. Ik aanvaard de dirty thirties, het vuile kruis van de dertiger jaren, de grote depressie, om veilig te zijn tegen de valse vrolijkheid, het valse geluk wat egoïstisch en onverschillig parasiteerd op de armen en de dieren. Na de dertiger jaren ging alles mis. Toen kwamen de nazi's, en de wereld werd niet meer hetzelfde. De zwaarste demonische geesten werden over de wereld uitgegoten. George Orwell waarschuwde de mens om terug te gaan, want het jaar 1984 zou komen van een tijdperk van nieuwe brainwashing, van de denk en droom politie. Zware mind control zou komen wat ik in levende lijve heb ervaren in de 80-er jaren, en de jaren daarna werd het alleen maar erger.

Dieper geluk vinden, gnosis, ontwaking, bewustzijn, in het ongelukkig zijn. Het heeft twee kanten. We missen zoveel als we niet durven op een bepaalde manier ongelukkig te zijn. Hierin is juist het ware geluk te vinden, namelijk de gnosis, diepte, zodat je geen theetante wordt, geen mien meut, geen simpel zieltje. Juist het valse gelukkig zijn ten koste van andere wezens vandaag de dag is zo'n grote tragiek, zo'n grote horror, zoals beschreven wordt in het stuk genaamd 'Heaven' in de tweede bijbel, over een valse hemel. Eerst moeten we loskomen van al dat bedriegelijke, valse, dodelijke geluk, en daarvoor moeten we dus eerst juist 'ongelukkig worden' op een bepaalde manier. Maar wij van de gnosis zijn geen ongelukkige mensen daadwerkelijk, maar diepe mensen, dus er is ook een soort van hemels ongelukkig zijn. Speel er maar mee. Het belang van ongelukkig zijn om de gnosis te vinden, wat een bepaalde mate van vreemd, latent, subtiel geluk geeft, niet teveel, niet te weinig.

In de dertiger jaren was er de Amerikaanse exodus van het Oklahoma gebied naar het Californië gebied tijdens de vuil stormen die het land teisterden. Het was één van de grootste migraties in de Amerikaanse geschiedenis. Het gaat er niet om alleen maar het vuile kruis te aanvaarden, maar de mens moet ook strijden en vluchten. In 1939 schreef John Steinbeck hierover het boek : The Grapes of Wrath, de druiven van gramschap. De mensen in Oklahoma hebben het zwaar vanwege de vuilstormen ramp, leven in grote armoede, maar ze hoorden dat Californië het paradijs was, als de hof van Eden. Daarom was er een grote exodus naar Californië, het beloofde land, maar het bleek een illusie te zijn, want velen keerden alweer terug vanwege de grote werkloosheid en werk voor laag loon en verhongering. Deze verhalen horen ze allemaal in kampen waar ze terecht komen. Ze zouden hier in Californië slechts uitgebuit worden. Ze komen dus zo in een heel corrupt systeem terecht. Aan het einde van het boek bevalt een vrouw van een dode baby, maar geeft haar melk dan aan een uitgehongerde man.

Het laat een diepere exodus van de mens zien, in diepere honger om los te komen van de bedreigingen van valse welvaart en vals geluk, om zo uiteindelijk terug te komen tot de moeder gnosis. Daarom droomde ik als kind ook altijd al over het in de nacht gaan tot Californië langs de grote gordijnen. De mens is er nog niet als de mens in Californië is gekomen. Uiteindelijk is het in het Westen van Amerika waar de put is tot Zuid Amerika, tot het oerwouden gebied. De mens moet geheel terugkeren tot de natuur. De mens moet dus wel door de werelden van 1984, Brave New World en de Grapes of Wrath heen.

Het is op het eerste gezicht onbruikbaar, maar ga je dieper binnenin dan wordt het bruikbaar. Die laag is dus ergens voor nodig, als gecodeerde bescherming. Het is een dubbele laag. De mens zit dus nooit geheel vast, maar heeft deze tussenlaag nodig, hoe moeilijk dat ook is. Zonder deze tussenlaag zou er geen leven mogelijk zijn.

In Grapes of Wrath ga je dieper in de honger, om zo uiteindelijk tot de ware moederborst te komen. Kan de mens het vuile kruis aanvaarden wat tot deze honger leidt ? Kan de mens hiervoor ook strijden ? Lijdvaardigheid en strijdvaardigheid horen bij elkaar. Gooi er één weg en alles is verloren.

Grapes of Wrath laat de diepere weg zien van de dertiger jaren, om zo niet te eindigen bij de nazi's. De mens moet er wel doorheen, zoals ook door het corrupte paradijs van Californië, maar uiteindelijk druppelt het diepere. Vele slechten bij elkaar vormen dus uiteindelijk toch een goede. Het verschil is : niet van de wereld, maar in de wereld. Strangers in a strange land. We are not of this world, but going through it. We hebben deze puzzelstukjes nodig. Verlies ze niet, sla ze niet over. Ze zullen belangrijk zijn op de doortocht.

Uit : De Recyclocratie, uitgave : COAB

DE ONTSNAPPING

Jara stond stil. Ze keek om haar heen. De rivier leek alsof het elk moment kon opwellen. De zon raakte bijna de rivier aan, geheel wit in de verte. Apen zag ze aan de overkant. Al snel was ze in de rivier en zwom naar de overkant. Ze greep een liaan, en trok haarzelf uit het water. Apen staarden haar aan. Ze kroop op een heuveltje verder het water uit, haar huid zat onder de modder. Ze hoorde het geluid van de apen, en opeens voelde ze hun handen op haar huid. Ze trokken haar verder omhoog. Het water dampte als in een mist, en het was er warm. Even later lag ze languit op het gras, tussen het mos, onder de bomen. Het was een prachtige jungle hier, in de dieptes van het regenwoud. Weer raakten de apen haar aan, en de rillingen gingen door haar lijf. Ze omhelsde hen, en ze lieten het toe. Ze was hun kind. Ze maakte zich meester van de situatie, stond op, en rende het oerwoud in. Even later stond ze in een hut. Ze was moe, ging op de versleten matras liggen. Niemand kon haar zeggen waar ze was. Het leek wel alsof de apen hier woonden. Achter de hut vond ze een skelet. Ze nam van wat appels die hier en daar lagen. Ze was hongerig, en ze at zelfs wat oud brood. Haar hele leven had ze verlangd naar een rustige plaats, waar ze alleen zou zijn.

Ze was onrustig, zoals de apen onrustig waren, maar de natuur was mooi hier, ze kon hier wegglijden. De apen probeerden met haar te communiceren, maar zij gleed steeds weg omdat ze moe was. Ze hielden haar vast. Even later duwden ze haar bananen in haar mond.

De natuur was als gladgestreken hier, niemand zei wat. Ze voelde zich oud en jong. Ze staarde naar het amulet wat ze om haar nek had gedragen. Ze had het in haar hand. Plotseling draaide ze zich om en zag een man staan, een indiaan. Een band met een paar witte veren om zijn hoofd. Hij pakte haar hand, en ging naast haar liggen. Zij vond dat eigenlijk heel normaal. Misschien woonde de man hier. Hij joeg haar niet weg. Hij gedroeg zich mysterieus. Ze voelde geen angst voor hem, alleen acceptatie.

Als ze in zijn ogen keek zag ze een open jungle. Hij staarde naar haar. Ze kon wegzinken in zijn ogen. Ze zeiden niets tegen elkaar. De man maakte een vuur, en ging erbij zitten, en Jara kwam er ook bijzitten even later. Het leek wel alsof elke minuut een uur duurde. Zo stil was het hier. Er was hier een open wereld, een diepte.

Ze omhelsden elkaar terwijl ze elkaar niet kenden. Ze wisten genoeg. De natuur bond hen samen. Er waren geen woorden nodig, alles was ondergedompeld in de prachtige natuur. De ontmoeting duurde lang. Daarna vertrok de man weer. Jara staarde naar het amulet. Het glom. Ze ging terug naar de versleten matras, en viel in slaap.

Ze zag haar reis als een gezel, ze hield van de reis. Ze at van de natuur, en dronk van de rivier, het was genoeg. Ze was gelukkig. Jara was als bedekt door de natuur, als een veilige schuilplaats, geen slavernij meer. Maar nog wel de littekens daarvan. Ze was ontsnapt, ze had dagen door het bos gerend, en nu was ze hier. Slangen gleden door het gras. Ze had van hen niets te vrezen. Het was alsof de natuur haar opnam.

Ze wilde wraak nemen op de blanken, maar hoe. Ze was zelfs gemerkt in haar mond. Vreemde tekens hadden ze in haar tanden gesneden, en metalen erin gegoten. Met haar mes probeerde ze het eruit te snijden. Al snel was ze aan het bloeden. De apen kwamen dichtbij. Ze kwam erachter dat de kolonisten zendertjes hadden gestopt in de dieptes van haar kiezen. Ze wist dat ze in gevaar was, nog steeds. Misschien konden ze haar wel achtervolgen. Ze rende verder, de voetstappen van de man volgende. Na enkele dagen kwam ze hem tegen. Hij trok haar naar zich toe. Ze spraken niet. Het was alsof ze elkaar aanvoelden. Ze hoorden schoten in de lucht. 'Slaven ontsnapt,' riep iemand. De man greep zijn mes, maar daarna greep hij een pijl, en toen zijn boog. Beiden renden ze verder. Weer waren er schoten, maar ze zagen niemand. Ze kwamen aan bij een riviertje, waar een bootje was. Ze namen het bootje om de rivier mee over te komen. Aan de overkant gekomen wees Jara op de mond van de man. Ze opende haar mond om haar tanden te laten zien. Ook de man opende zijn mond, en Jara zag het metaal, en de zendertjes. Ze probeerde het hem duidelijk te maken. Met een mes kregen ze het eruit. Jara gooide de zendertjes in het riviertje. Toen gingen ze dieper het oerwoud in. Ze hoopten dat niemand hen hier nog zou kunnen volgen. De natuur was te mooi om daar nog drukte om te maken. Het was alsof hun lasten door die pracht werden afgespoeld. Het was alsof de man wilde zeggen : Laten we hier opnieuw beginnen. Jara knikte. Zijn ogen spraken. Een leven hier zou goed zijn.

Ze wilden wraak nemen op de blanken, maar de natuur nam hen mee. De natuur deed hen vergeten, maar er was nog wel die diepe pijn van binnen. Er was geen doel, er was alleen het leven. Het was als een warme haard, de natuur om hen heen. En die kwam dieper en dieper om de pijn weg te wassen. De man raakte haar aan. Het voelde als vertrouwd. De zachte aanraking van de natuur leek het te vermengen. Voor het eerst voelde Jara zich gelukkig. Ze kon de sterke stroming van de rivier horen in de verte. Alle geluiden kwamen haar lichaam binnen, en openbaarden zich aan haar. De man streelde door haar haar, en ging met zijn vingertoppen over haar lippen. Ze boog haar hoofd. Ze begreep niet wat er gaande was. De man omhelsde haar van achteren, en in haar gevoel was het alsof hij tegen haar zei : 'Je bent vrij nu.' Ze zochten de rivier weer op, en gingen daar zwemmen. Hier zouden ze willen wonen. In de verte was een waterval die ze konden horen bulderen.

Ze besloten er naartoe te gaan. Het was alsof de waterval hen van binnen schoonwaste. De waterplanten waren prachtig en overtuigend hier. Ze sprongen bijna door het water heen.

Wisten zij dat zij kinderen waren van de bomen, van de struiken die onderwater en bovenwater groeiden. Wisten zij dat zij gemaakt waren voor ritmische en kronkelende groei. Krokodillen waren hun vrienden hier, geen vijanden. Ze waren aan het ware gevaar ontsnapt. Ook de waterslangen waren hen goedgezind. Ze voelden zich fijn met deze kronkelende elementen. De waterplant was als de hemel voor hen. Ze stonden open voor het harmonische gevoel van de natuur, ze spraken met hun ogen. Het water was een bron van leven voor hen. De man staarde naar haar amulet. Hij kuste het amulet. Het was alsof de man wilde zeggen : Als zij, het amulet, haar ogen zal openen, waar zullen de blanke kolonisten dan zijn, heus, ze zullen geleid worden naar de hel. Ze hebben een hel gemaakt, een hel die hen dan zal opslokken. Het was alsof het zonlicht het zo overbracht, en zo waar als de waterval zelf. Ze keek hem diep in de ogen, alsof ze het verankerde. Ze had respect voor hem, stond open voor hem, ze besefte dat zij het antwoord om haar nek droeg. Het amulet leek op een slang. Het had veel waarde voor haar. Sommige slangen hier leken op het amulet. Het was alsof het amulet ooit de sleutel was van haar kooi. Ze voelde zich week worden als ze naar hem keek. De blauwe lucht leek neer te dalen in de rivier, op weg naar de waterval. Het licht werd alle kanten opgereflecteerd.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : COAB

1944 en de drie vrijmakingen

Er waren verschillende vrijmakingen in Nederland, kerkelijk gezien. In de jaren 1800 was er de vrijmaking van de koninklijke macht in 1834 en 1886, maar toen kwam de kerkelijke macht opzetten, de synodale macht, dus de vrijmaking was nog niet klaar en nog maar net begonnen. Daarom kwam de daadwerkelijke vrijmaking in 1944 o.l.v. verzetsstrijder en predikant Klaas Schilder, want hij wilde niet onderworpen zijn aan koninklijk gezag noch kerkelijk gezag, maar alleen aan het hemelse woord, de hemelse natuur, en zo bouwde hij zijn natuurkerk van de vrijmaking. Het liep gelijk op met de strijd tegen de duitse bezetting, die in 1944 tot een piek was gekomen. 11 augustus 1944 werd toen ook de kerkelijke d-day genoemd, voorafgaande aan de bevrijding van nederland van de duitsers in 1945.

De vrijmaking kwam dus in etappes. Het is natuurkennis. Klaas Schilder werd door zijn vrijmaking verschrikkelijk vervolgd, net zoals de vrijmakers van de eerdere vrijmakingen. Na het heengaan van deze radicale man, deze Nederlandse reformator en regressor, dutte de kerk weer in, na zijn sterven in 1952 (1890-1952). De kerk onderwierp haarzelf aan andere machten dan God, namelijk de familie en de medische macht.

We komen dan ook bij de theologische dialectiek uit van stelling – tegenstelling – samenstelling, niet slechts van het ja, niet slechts van het nee, maar van het ja en het nee, en dan vooral het hoe en wanneer. dat is een oefening, als een oorlogsdans van het verzet. Zo moet dit ook zijn in onze relatie met God, dat we de wetenschap hiervan kennen en beoefenen, als een hemelse oorlogsdans van verzet. In de theologische dialectiek zeggen we zowel ja als nee.

De kerkelijke d-day van 1944 moet nog in ons hart uitgelegd worden. Er moet voor gestreden worden. Nog steeds plakt de mens vast onder de machten van de koninklijke kerk en de menselijke kerk. 1800 was er voor om los te komen van de koningskerk, en 1900 was ervoor om los te komen van de mensenkerk, maar dan zijn we er nog niet, want dat dit heilsfeiten zijn neemt niet weg dat het nog een ervaringsfeit moet worden in ons persoonlijk leven.

1984 sloeg hard terug : de familie waande zichzelf koning en kerk. De familie waande zichzelf God en dokter. Big brother is watching you, en kijk uit voor zijn vader : big father, en dan is er ook nog een moeder die achter de muziek aanmarcheert. Het zijn de machten van 1984. Deze hebben dus hun wortels in de kerk van het koninklijk gezag en de kerk van het kerkelijk gezag. Klaas Schilder zei : Daar gaat het allemaal niet om. Het gaat om het hemelse woord. Wat is dat hemelse woord dan ? Begint het allemaal niet met het zwijgoffer, het luisteroffer, zoals in leviticus ? Ook God zelf moest dit offer brengen, en moet dit offer brengen, dus het is niet eenvoudig.

Uit : Leven op de paradijs aarde, uitgave : RGG

Het pasen van Paulus : In een mand terug tot de wildernis

Betekenis en diepte mag je er zelf aan geven. Je krijgt alleen het ruwe materiaal, en dat is wat pasen uiteindelijk is : het ruwhouten kruis. Zit er ergens een fijnere, rieten stof verborgen ? Ik denk het wel. We mogen denken aan het mandje van Mozes, en in Handelingen 9 staat het verhaal van Paulus in de mand, die zo midden in de nacht eens uit Damascus ontsnapte over de muur, want ze hadden het op zijn leven gemunt. Waarom ? Juist omdat hij de boodschap van het pasen predikte.

In hoofdstuk 48 van ons studie boek ‘leven op de paradijs aarde deel 2’ staat :

‘Jakob werd op zijn heup geslagen op Pniël en dat maakte hem gevoelig voor de rest van zijn leven, waar zijn zoon Jozef een teken of beeld van was, als Jozef de dromer, en daarom een

lievelingszoon van Jakob, maar gehaat door zijn broers, vervolgd door zijn broers. Wat een lijden moest Jozef doorstaan vanwege zijn gave, zijn gevoeligheid, zijn dromen.'

Jozef krijgt twee zonen die ook stammen worden in Israel : Manasse en Efraim. Uit Efraim kwam toen Hosea, de zoon van Nun, die later door Mozes 'Jozua' wordt genoemd (Num. 13:8,16) wat in literair opzicht belangrijk is, want er bestaat ook verderop in het Oude Testament het boek Hosea als een van de twaalf kleine profeten. Er is dus een belangrijke link tussen het boek Jozua en Hosea om het orakel uit te werken. Jakob ging de Jabbok over en ging tot Pniel bij de Jabbok, de plaats van het toetsen, waar Paulus ook over spreekt in 2 Kor. 10 dat we elk bedenksel als krijgsgevangene moeten maken om het te toetsen aan de bron. Dit is het oorlogstoetsen, en wij gaan zo zelf ook het krijgsgevangenschap in, net als Jakob. Zo is zijn zoon Jozef een beeld van het openbaringsleven waarin wij dan binnengaan, oftewel de charis, de geestelijke gaven. Deze gaven worden vervolgd, en daarom moet de mens tot Efraim gaan, wat vruchtbaarheid betekent, wedergeboorte.

Het volk Israel moest de Jordaan over, zoals Jakob de Jabbok over moest, om de toets oorlog aan te gaan met het overjordaanse, om het land in bezit te nemen. Dit was dus een toets oorlog, geen daadwerkelijke oorlog. Het was een geestelijke oorlog, opdat het goede onderscheiden zou worden van het kwade. Het toets krijgsgevangenschap leidt tot toets slavernij, opdat alle dingen medewerken ten goede. Alles is onderworpen aan de toets. De mensheid heeft dit verletterlijkt en materieel gemaakt, en zo is alle betekenis verloren geraakt. De mens moet dus nog steeds de Jordaan over om het beloofde land in bezit te nemen. Hiertoe was Jozua aangesteld door Mozes, die dus eerst Hosea heette. In die zin is het boek Hosea van belang. Het verhaal gaat hier namelijk verder, wordt verdiept. Zoals Israel tot het vreemde land moest gaan om het te toetsen, zo moest Hosea tot de vreemde vrouw gaan om het te toetsen, en zo tot openbaring te komen, en tot Efraim, de vrucht van openbaring, de vrucht van charis, als de vrucht van Jozef. Daarom heeft hij het gehele boek door een worsteling met Efraim. Ook Efraim moest getoetst worden.

Het is allemaal onderdeel van de Exodus, die al met Jakob begon. Dit heeft allemaal met het toetsen te maken. Het boek Jozua was dus al het boek Hosea, en hierin moest Israel tot de vreemde vrouw komen, het vreemde land. Hier moest Israel vreemde volken innemen, en zou Israel zelf ingenomen worden, als beeltenis van het door toetsen tot het volkomene komen, wat ook de naam Gomer betekent, de vreemde vrouw van Hosea. Het is beeldspraak. Het huwelijk is een beeld van die vreemde, hemelse slavernij, als een exogaam huwelijk. Het is een slavernij tot het goede, tot de bron. Zou een mens los willen komen van die banden ? Er is hemelse vrijheid in hemelse gebondenheid.

Paulus zegt in 1 Kor. 7 :
'De man heeft niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.'

Dit is een beeld van dat wij allen bezit van God zijn, van de hemel, het goede. Wij beschikken niet over ons eigen lichaam, maar God, oftewel de hogere kennis. Hierin mag de mens rusten. Het is beeldspraak, niet letterlijk. Paulus had helemaal geen hoge pet op van het letterlijke huwelijk, want het kon snel de mens afleiden van het hemelse, hogere werk. Denk ook aan de dagen van Noach die weer zouden komen, waarin de mens 'eet, drinkt en huwt'.

Wij mogen daarom worstelen met het OT, en worstelen met Calvijn, om tot diepere betekenissen te komen. Elke dag is het weer een worsteling, ook elke nacht. Deze figuren zijn namelijk tot steen geworden. Wij mogen terugkomen tot de figuurlijkheid ervan in het toetsen. Neem elk bedenksel als krijgsgevangene, en kom als een krijgsgevangene tot het hemelse huwelijk met het vreemde. Blijf niet als de beste stuurlui aan wal. Ga het water in. Ga de Jabbok over, de Jordaan over, en neem het beloofde land in bezit, en wordt in bezit genomen. Het is goed om ergens bij te horen, maar het hemelse koninkrijk is niet van deze wereld, niet van het letterlijke. Laat je niet verleiden door het letterlijke, want dat is het verkeerde soort 'vreemde', als vreemd vuur op het altaar. Spreuken waarschuwt in dat opzicht ook voor de vreemde vrouw van het materialisme, van het zwijnse zwelgen in aardse lusten die nergens toe leiden.

De geestelijke oorlog is een toets oorlog. Oorlog voeren of toetsen, dat is altijd weer de vraag. Wij moeten oorlog voeren, maar om te toetsen. Wij moeten hierin dus tot de Jakobsladder komen, opdat wij geen koninkrijkjes op aarde zullen bouwen. Gaat het je om de naam, de faam, of het toetsen ? Het toetsen is onze ware vrouw, onze ware echtgenoot, en dat is beeldspraak en geestelijk. In het toetsen zijn er vele valstrikken, waar onze studie reeks aan is gewijd om die te ontmaskeren. Daarom moet de mens altijd door toetsen, tot in de kern, door en door, om tot het eeuwige pniel te gaan, en zo tot de eeuwige sabbatsrust. Die weg ligt open voor de mens, maar dit is een smal pad, en velen haken af, en velen beginnen er niet eens aan. Dat is een beproeving.

Calvijn waarschuwt in zijn commentaar op het boek Jozua tegen slapheid en laksheid hierin die leidt tot blinde overmoed. Hoe diep en ver is die blindheid al over de mens heengetrokken ? De mens leeft in een waas, een roes, en daarom moet de mens terug naar Calvijn om met dit mysterie te worstelen.

Calvijn stelt in zijn commentaar dat Jozua koers moest houden, op de middenweg, in nuchterheid in waakzaamheid binnen de grenzen te blijven. Nu ging het er om spannen. Zou de mens het beloofde land innemen, of zou de mens ergens afhaken, afvallen, halverwege, want vele mensen vallen ten prooi aan lauwheid. Lauwheid is het ergste wat je moet vrezen. De lauwen worden door het hemelse koninkrijk uitgespuwd. Vele christenen zijn totaal onverschillig, en marcheren rond als Pilatus. Zo dragen zij het kruis niet, en zij worstelen niet met Calvijn. Halfslachtigheid is ook zo'n weg die nergens toe leidt. Je komt dan in allerlei wazen terecht.

Calvijn klaagt erover dat de mens de

hemelse geboden mengt met zijn eigen overwegingen. Hij noemt Deut. 12:32 :

‘Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan afdoen.’
Dit komt ook voor in het boek Spreuken, al een heel oud iets. Helaas kennen vele christenen alleen maar zo’n zelfde tekst aan het einde van Openbaring en gebruiken het als slot op de bijbel, maar daar was het dus helemaal niet voor bedoeld. Jozua kreeg de teugels van zelfbeheersing, stelt Calvijn, opdat hij de gestelde grenzen niet zou overschrijden.

Het toetsbelang wordt dan benadrukt door Jozua 2 over de verspieders. Hierin zijn ze niet allesvernietigend, maar Rachab is een beeld van het getoetste en beproefde.

De mens heeft zijn eigen toetsmethodes, vaak dubbele maatstaven, en komt zo met zijn eigen rekensommetjes vaak tot snelle zelfovertuigingen, als een valse vrucht, een vals Efraim. Daarom is Hosea in worsteling met Efraim. Toetsen is een wetenschap. Zonder deze wetenschap komt de mens al snel in een van de valstrikken op het pad van toetsen. De boeken Jozua en Hosea laten deze toetswetenschap zien. Oh, wat een pijn om tot de waarheid te komen, oh wat een worsteling. Ook bij David zien we dat hij dag en nacht moest worstelen om tot de waarheid te komen. Pijn en worsteling is leven, want leven is het doorleven. Het leven is er niet zomaar. Het is het wonder van pasen. Dan mogen we daar diep over nadenken wat het pasen inhoudt. Het is dat wat nodig is om te kunnen toetsen, om beproefd te zijn. Niet naar aardse maatstaven, maar naar hemelse maatstaven.

Toen Paulus de boodschap van het kruis in Damascus bracht wilden ze hem vermoorden. Daarom lieten zijn discipelen hem midden in de nacht in een mand de muur over zakken. Ook dit is een beeld van het toetsen en de vrucht van Pasen. Het wijst terug op het kind in de kribbe en op het Mozes kind in het biezen mandje. Het maakt de mens erg klein, maar zo kan de mens door de enge poort en op het smalle pad blijven. Dit is een diep pasen, een diep toetsen, waaraan het vlees van de mens afsterft. Zo kan de mens de minste zijn. In de geschiedenis blijft dit terugkomen. We kunnen ook denken aan Hugo de groot in de boekenkist. Ergens in het kruis is de mand, als wij maar diep genoeg gaan. Ergens in het kruis is er het touw over de muur, en dan kan de mens terug naar de wildernis. De doorn in het vlees is dan toch ergens goed voor geweest. Paulus had zijn eigen pasen.

Uit : De Ontsluiering van Genesis, uitgave : HRC

Ezechiel in het huis der schorpioenen

Ezechiel was een prediker in ballingschap aan de rivier de Kebar. Hij werd door de natuur geroepen, en het juk van de ballingschap in Babylon was al een roeping op zich, want Jeremia had ertoe aangedrongen het juk te aanvaarden, zoals Jezus in het NT oproepte om het kruis te dragen. Dit is zeker niet iets passiefs en gehoorzaams, want het roepingsvisioen van Ezechiel ging over een rund en een leeuw. De rund is de drager van het juk, maar de leeuw is van het verzet. De mens is niet geroepen om zomaar schaap of rund te zijn, maar de mens is ook geroepen leeuw te zijn, te vechten. Ezechiel kreeg te horen dat hij onder schorpioenen was gezonden. Die waren overal om hem heen. Hij woonde bij schorpioenen. Vandaag de dag wonen wij ook bij schorpioenen. Als Ezechiel dan te horen krijgt dat hij tegen hen gehard zou zijn, dan gaat dit in de grondtekst ook over het verzet. Het betekent ook volharding, de volharding in het hongeren, minderen.

In het roepingsvisioen van Ezechiël gaat het niet alleen over de rund en de leeuw, maar ook over de arend, die door Calvijn het vermogen tot het doordringen van de hemel wordt genoemd, en een beeld is van de voorzichtigheid, oftewel de gezonde dosis natuur vreze. Calvijn bespreekt de vijanden van God, of de vijanden van de natuur kunnen we wel zeggen, de vijanden van de kennis, van het hongeren, en hij stelt dat deze vijanden de geestelijken ketters noemen, schismatieken, honden, en het uitvaagsel van de wereld, maar Calvijn stelt dat het ons genoeg is dat God, oftewel de natuur, de kennis, ons kent. Wij kunnen niet met iedereen vrienden zijn, en dat mogen wij ook niet. Vriendschap met het vlees, met de wereld, is vijandschap tegen de natuur, tegen de kennis.

Als het over Ezechiël's ontmoeting met de leeuwin gaat, als beeld van de volharding, dan mogen we ook denken aan de discipline of leer van de volharding. Ook Job kwam in de wildernis tot de leeuwinnen om door hen in het volharden onderwezen te worden. Ergens op het pad van de volharding is de verbrokenheid. Dan houden wij het niet meer vol, en worden wij opgenomen in een diepere wereld. Dan kan het kind niet meer, en dan is het volbracht. Dan komt de arend om het kind over de zee mee te nemen, zoals ook in het roepingsvisioen van Ezechiël. Dit is een cyclus. Vandaar dat Ezechiël ook de wielen zag.

Als wij opgenomen zijn is dat geenszins de hele tijd een gevoel van absolute gelukszaligheid. Neen. Het trauma is nog steeds diep in ons, en steekt. Het maakt je boos, depressief, verdrietig, bang. 'Hoe hebben ze dit kunnen doen, en dat ? Waarom ik ?' En je hongert weer, want de hemel is de leegte. Je hebt niet als bij toverslag oneindige kennis. Alles is hier maar half, en alles is vaag en subtiel. Je bent nog steeds op aarde, maar van binnen ben je opgenomen. De doorn in het vlees. Mijn genade is u genoeg, of zoals Calvijn het zegt : Het is genoeg dat God je kent. Het is genoeg dus door de natuur gekend te worden. De mensen kennen je niet. Je bent onder schorpioenen. Je woont bij hen. Ook al ben je van binnen opgenomen. Wat denken we dat de opname is ?

Het is een verdieping. Je wordt niet zomaar uit alles weggenomen. Je komt niet in een loze zaligheid terecht. We worden geleid tot de wildernis. We worden opgeroepen tot een hemelse plicht, een hemelse oorlog. De opname is dus een dienstoproep. Dan begint het pad. De dagen in het vlees zijn dan voorbij, en je gaat in het geestelijke verder. Het is niet iets om uit te stellen. Wij moeten nu opgenomen worden. Wij moeten nu tot de hemel gaan.

We zijn onder schorpioenen. Ze wonen bij ons. Ze liegen over ons, draaien alles om wat we zeggen. Ezechiël ging er ook doorheen. Hij was een vreemdeling in een vreemd land. Ze kunnen flink steken, deze schorpioenen. En dan duizelt het ons voor de ogen. En dan moeten we volharden tot het einde. Jezus moest de lijdensbeker tot de bodem leegdrinken. Hij zei : Niet mijn wil, maar uw wil zal geschieden, oftewel de wil of hogere kennis van de natuur. Wat weet een mens ? Als wij tot de hemel komen moeten wij al onze eigen kennis afleggen. Al onze eigen kennis moeten wij als vuilnis beschouwen. De engelen zien hier nauwlettend op toe. Wij mogen er geen eigen theologieën op nahouden. Dan komen we weer op de voorzichtigheid van de arend, de vreze van de natuur. Neem niets zomaar aan.

We dragen het kruis, we dragen de doorn in het vlees, zoals de indianen bij hun natuurinwijdingen pennen door hun vlees dragen. We dragen het zolang het nodig is. Dat is wat het ascetisme is. Dat wil niet zeggen dat we helemaal nooit klagen of nooit boos zijn. Integendeel. Het boos zijn is een groot lijden. We komen dan bij de kern van het kruis, de leeuw. Wie kan niet boos zijn op een wereld als deze ? Dan ben je aan de drugs. Dan zou er goed wat mis zijn. En die mensen zijn er genoeg. Ze zijn nooit boos, alles moet maar kunnen. Het is pure onverschilligheid. Het zijn zelfhaters. Zij zijn opgenomen door het vlees. Dat is een zwarte opname. Zij verheerlijken het vlees, niet het geestelijke. Het laat zien wat ze diep van binnen koesteren. En dit soort mensen stellen zich op de tronen van de aarde om over anderen in het vlees te regeren. Wij leven onder schorpioenen. Wees waakzaam als een arend. Wijdt jezelf toe aan het doordringen van de verborgenheden van de hemel.

Net als Ezechiël leven we onder de schorpioenen, oftewel monitoren die elke stap die we zetten controleren, of het wel helemaal volgens het boekje gaat. De mens leeft in diepe ballingschap, net zoals Ezechiël. Job ging zijn innerlijke wildernissen in om op zoek te gaan naar de leeuwinnen van de volharding die hem de hogere oorlogen leerde.

De mens leeft in een camera dictatuur. Alles wat de mens doet wordt op een gouden weegschaaltje gewogen en wordt vastgelegd. De mens is omringd door schorpioenen. De mens wordt voortdurend gestoken, tot op het bot.

Openbaring 9

5 En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt. 6 En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.
3 En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde te voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben.

Lukas 10

19 Zie, Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen.

Lukas 11

11 Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? 12 Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven? 13 Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?

Deuteronomium 8

15 die u deed gaan door de grote en vreselijke woestijn, met vurige slangen en schorpioenen en dorstig land zonder water; die uit de harde rots voor u water te voorschijn deed komen, 16 die u in de woestijn met het manna voedde, dat uw vaderen niet gekend hebben, om u te verootmoedigen, u op de proef te stellen en u ten laatste wel te doen.

I Koningen 12

11 Welnu, mijn vader heeft u een zwaar juk opgelegd, maar ik zal uw juk nog verzwaren; mijn vader heeft u met gesels getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met schorpioenen.

In die dagen waren er ook bepaalde gesels met scherpe punten die schorpioenen werden genoemd. Het waren geknoopte gesels.

Het is belangrijk om te gaan tot de egyptische context. De schorpioen is 'zij die de adem wegneemt'. De schorpioenensteek bracht verlamming. Ook kon zij adem geven en de beet genezen. De steken van de schorpioen zijn giftig, en doen de mens verstijven, wat ook een beeld is van de volharding. Zij was belangrijk in het beschermen van de doden in de onderwereld. Wij krijgen schorpioensteken om ons te beschermen tegen de machten van het vlees. Door de schorpioensteken kunnen wij onthechten, zoals ook Jezus door zijn lijden aan het kruis was losgesneden van de zonde macht. Het is om het vlees te doven en te doden. Zij werd ook wel de vrouw van de tent genoemd. Zij moest het voedsel bewaken om de mens af te houden van de vraatzucht. Daarom stak zij ook, als een natuurlimiet overtreden dreigde te worden. Zij hield de mens binnen de restricties van het minderen, opdat ze niet teveel zouden nemen. Als de slang van de aardse gehechtheid Ra in zijn tocht door de onderwereld probeert te strikken, dan is zij aan zijn zijde om de slang te steken, opdat hij Ra niet wurgt. Ook beschermde zij het kind hiertegen als bijmoeder.

Uitgave : RGG, ingekort

1e Jaargang, nummer 5, 12 november 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

DE ARAMESE KERK EN DE ARAMESE GRONDTEKST DEEL 1 – DE ARAMESE GEREFORMEERDE KERK

Wat is de bedoeling van deze kerk ? Er was altijd al de geschiedenis tussen Oost en West. Wij in het westen hebben altijd geleefd onder de scepter van de paus, terwijl het Oosten daar vrij van is gebleven. Het Oosten heeft haar patriarchen en het Westen haar pauzen. Al heel snel in de eerste paar eeuwen ontstond er een scheuring tussen de meest Oostelijke Kerk die helemaal tot India reikte en de rest. Het overgebleven Oostelijke deel en het Westen werden door een onzichtbare muur geisoleerd. Een paar eeuwen later kwam er ook een scheuring tussen het andere Oostelijke deel en het Westen, en zo kwam het Westen in een gevaarlijke Roomse cocon. We spreken zo over twee onzichtbare muren die als doel hadden het Westen zo te isoleren zodat het geheel onder Roomse invloed zou zijn.

De grondtekst ... die zou in het origineel Arameser zijn dan de kerk wil doen geloven (nieuwe testament) ... Dus op veel plaatsen is de griekse grondtekst niets meer dan een tussenlaag en is het aramees de originele, de taal van Jezus en de discipelen. Zowieso zijn de woorden van Jezus dat al heel vaak, en het blijkt dus ook dat in de Aramese grondtekst van die woorden het allemaal veel duidelijker wordt, zoals bijvoorbeeld de kameel door het oog van de naald is dan in het aramees dik touw. In het Aramees is God 'Alaha', zoals Jezus dus in zuivere grondtekst God noemde. Het Arabische 'Alla' komt daar dus vandaan, en ligt heel dicht bij het Aramees en de grondtekst, en is nog steeds het woordje voor God in de Arabische Bijbel.

De geschiedenis kun je in twee delen verdelen, want in het Oosten was er de Oosters-Orthodoxe kerk en in het westen de Rooms-Katholieke. In het Oosten waren er bisschoppen en patriarchen, en in het westen bisschoppen en pauzen, en de paus had in het Oosten niet veel in te brengen, en werd zijn macht ook niet aanvaard. Daarom is daar ook nooit echt de Reformatie geweest zoals die in het westen was en nodig was. In de Oosterse Orthodoxie draaide het om Constantinopel/Istanbul, en in het westen Rome. Die lui werkten in het begin nog min of meer samen in allerlei concilies, maar later kwam er steeds meer scheiding, vooral ook toen de rooms katholieke kerk steeds gevaarlijker werd en steeds meer macht wilde door middel van het pausschap. In de Oosterse Orthodoxie is er dus het patriarchenschap.

Er zijn wel wat knokpartijen geweest tussen de pausen en de patriarchen waarin beide partijen niet aan elkaar toegaven (strijd tussen oost en west, gepaard met excommunicaties, het in de ban doen van). Hadden de patriarchen toegegeven aan de paus, dan had rome dus nog meer macht gehad, en zou er dus een nog grotere inquisitie zijn geweest. Rome had de opdracht om via het grieks de latijnse machtsbijbel op te zetten (de vulgata), maar de Oosterse kerk heeft de Aramese grondteksten.

'De Peshitta', de grondtekst zijn vanaf het mediteriane tot aan india. Zij geloven dat het hele nieuwe testament Aramees was en dat het grieks daar weer een vertaling voor was om de westerse wereld te bereiken. De Assyrische kerk of de Apostolische en Katholieke kerk van het Oosten zegt dat de apostel Thomas die kerken heeft gesticht en later dus richting India ging, in tegenstelling tot Paulus die dus de andere kant opmoest ... Ze zeggen dat zij dus van de apostelen die geschriften hebben gekregen origineel in het Aramees ... en de Peshitta is dan nu ook weer vertaald in het engels wat wereldwijd nogal veel opschudding geeft en veel bekijks, en nu word er dan gezegd : van engels naar de griekse grondtekst is stap 1 en van de griekse grondtekst naar de Aramese hoofd-grondtekst is stap 2.

De Kerk van het Oosten scheidde zich al heel snel af toen de concilies kwamen, dus dat werd al in de eerste paar eeuwen afgekapt, zodat er een onzichtbare muur kwam tussen de Aramese Kerk en de rest. Het verre oosten circuleerde niet meer mee waardoor er allerlei misverstanden ontstonden, zacht gezegd. Een paar eeuwen later scheidde de oosters-orthodoxe kerk zich af, zodat er alleen nog maar het westen was, waar al het grote kwaad ging gebeuren, en was dus de definitieve scheiding tussen oost en west, dus die oude geschiedenissen circuleerden niet meer mee, en men had eigen interpretaties. Zo kon rome dus tot zijn doel komen, ook door die tweede onzichtbare muur, de definitieve afscheiding. De griekse manuscripten verschillen veel van elkaar, terwijl de Aramese manuscripten allemaal hetzelfde zijn, alleen met wat spellings-verschillen. De geschiedenis van het oosten, waar het dus allemaal gebeurde, heeft dus niet de geschiedenis van pauselijk gerommel, want dat ging om de griekse vertaling.

Er zijn een heleboel oosterse geschiedschrijvers die de Peshitta ondersteunen, de oorspronkelijke grondtekst, en ook vroege kerkvaders hebben het erover. Josephus leerde dat het grieks helemaal niet zo wijdverspreid was zoals het westen leert, want het werd juist door de Joden ontmoedigd en stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees. De Joden rouwden erom toen de Septuagint (Griekse Vertaling van het Oude Testament) ontstond, want zij gebruikten de Peshitta, en zij behandelden die dus zoals Joden met geschriften van God

omgingen : Die moesten letterlijk in vreze en beven overgeschreven worden, zonder fouten, want een fout zou fataal zijn voor de overlevering, en tekst deleten of veranderen was al helemaal uit de boze, en was typisch westers. In de oosterse geschiedenis is het nieuwe testament helemaal Aramees, en in de westerse was in ieder geval het boek mattheus oorspronkelijk aramees of hebreeuws. Jezus' ware naam in het Aramees was 'Eshu' of 'Jeshu', en God dus Alaha, Aloha, of Maryah.

Omdat de heidenen in het westen veelal grieks spraken werden de geschriften in het grieks vertaald volgens de oosterse geschiedenis, en dat kon goed omdat het grieks op zich ook heel expressief was, maar er ontstonden dus wel wat vertaalproblemen omdat het grieks niet bij machte was te voldoen aan het 'spel' van de Aramese taal, en die problemen worden dus weer opgelost door de Aramese grondtekst. Omdat ze niet mee wilden gaan met het westen zijn er verschrikkelijke vervolgingen geweest, ook omdat ze vasthielden aan de oude taal, dus ze hebben het niet laten moderniseren.

De woorden van Jezus waren zowieso al Aramees, dus de evangelieen hebben in het Aramees al veel meer diepte. In die tijd was het Aramees in die omgeving de dominerende hoofd-taal, en dus niet het grieks. Wel is het grieks dus dichter bij de grondtekst dan de verdere engelse en latijnse vertalingen, omdat het grieks veel expressiever is, en eerstehands vertaling was in veel gevallen, het is dus een tussenstap en brug.

Het gaat om een stuk oosterse geschiedenis, die in het westen gewoon doodgezwegen werd, ook vanwege de afscheiding, terwijl veel geschiedkundigen die ook vanuit de oosterse geschiedenis werken beter weten. Er zijn meerdere engelse vertalingen al vanaf 1800, maar sinds een nieuwe engelse vertaling in de vorige eeuw is er een heuse theologische strijd ontstaan, waarin de 'oostersen' dus met veel geschiedkundig bewijs komen, en de westersen niet kunnen bewijzen dat het grieks de eerste oorspronkelijke grondtekst was, omdat het op veel punten vastloopt. Dit is dan ook de reden waarom veel westersen overstappen op het Aramees, ook omdat het de taal was van Jezus en de eerste christenen en apostelen, en ze zo dus dichter bij de oorspronkelijke Jezus komen. Voor veel dingen worden christenen achtergehouden. Jezus sprak Aramees, dus voor Jezus' woorden kon de grondtaal nooit en te nimmer grieks zijn.

Van een manuscript kun je nooit bewijzen dat het het origineel is, want het kan altijd weer een vertaling zijn, en zelfs de schrijver zelf kan het doorvertalen. maar feit ligt wel dat in het Aramees de onduidelijkheden in het grieks weer helder worden, dus zo kom je wel dichterbij. Zou jij je leven willen geven voor te stoppen bij het grieks, wetende dat Jezus en de apostelen Aramees spraken ? Het zijn sluiers die de kerk heeft opgehangen om goedgelovige zieltjes eronder te krijgen. We gaan van sluier tot sluier.

De geschiedenis gaat geopend worden. Stel uzelf eens deze vraag : Welke geschiedenis zou dichter bij de waarheid liggen ? De oosterse geschiedenis over het Oosten, of de westerse geschiedenis over het Oosten ? Tijd dat de twee onzichtbare muren van het verleden tussen Oost en West worden afgebroken. Terug naar de Aramese grondtekst. De God van Jezus : Alaha, zoals hij in het Aramees genoemd werd. Jezus zelf : Eshu of Jeshu. Het is tijd dat we onze verwesterlijkingen overboord gooien en weer terugkeren tot de voeten van Jeshu, en niet een of andere roomse kloon volgen.

Het grieks was een belangrijk middel om in de eerste dagen het Woord van God te verspreiden, omdat zo vele volken bereikt konden worden. Het grieks was zo een belangrijke tolk, maar was geenszins het origineel. De griekse bok moest stranden. Het was een beest dat overnam, en claimde dat het grieks verheven was boven het Aramees. Maar dit beest moest vallen. Het was als een duistere spin in de harten van de gelovigen, zijn gif spuitende, dag en nacht, om zo hun zielen in ketenen te houden.

Uitgave : SBAT

BESPREKING ZONDAG 1 EN 2

Zondag 1 :
'Vraag 2: Wat moet u noodzakelijk weten om godvruchtig te leven en te sterven?
Antwoord: Drie stukken. Ten eerste, hoe groot mijn zonde en ellende zijn. Ten tweede, hoe ik van al mijn zonden en ellende verlost word. Ten derde, hoe ik God voor zo'n verlossing dankbaar zal zijn.'

Wij worden van zonden en ellende verlost door het kruis. Wij mogen dus dankbaar zijn voor het kruis, door dit te leren toepassen. Basilea Schlink zei eens dat als de zonde van de mens zo diep is en zo groot, hoe kan het lijden dan ooit teveel zijn ?

Blijkbaar heeft de mens dat nodig, dus we kunnen onszelf wel verbazen over hoe groot het lijden is, maar de mens heeft het nodig om los te komen. Het profetische leven probeert dit niet allemaal in kannen en kruiken te brengen, want er is een veel hogere weg. De vrijwillige toewijding tot God is een veel hogere weg, en God weet de weg. Veel mensen willen het woordje God niet meer horen, omdat hun ego nog op de troon zit. En het ego jakkert ziekelijk voort in het vlees en is zijn eigen afgod. Ze halen hun informatie niet uit het Hemelse Woord, maar uit vleselijke blaadjes, en jagen elkaar daarmee op, maken elkaar bang en manipuleren elkaar, en zijn zo dienstvaten en dienstkanalen van de duivel, elkaar ziekelijk programmerende om het duivelse koninkrijk te bouwen. Ze zijn kanalen waardoor demonen zich kunnen materialiseren, omdat ze hier verdicht mee bezig zijn.

Ze worden niet stil voor het Woord, en als ze even stil zijn, dan zijn ze ook weer snel afgeleid. 2 Petrus 2 spreekt over hen, en waarschuwt tegen hen. Het is een stuk over dwaalleraars. Zij zijn agenten van de matrix die de matrix ook voeden :

'Toch zijn er ook valse profeten onder het volk geweest, zoals ook onder u valse leraars zullen komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen binnensluipen, zelfs de Heerser, die hen gekocht heeft, verloochenende en een

schielijk verderf over zichzelf brengend. En velen zullen hun losbandigheden navolgen, zodat door hun schuld de weg der waarheid gelasterd zal worden; en zij zullen uit hebzucht met verzonnen redeneringen u als koopwaar behandelen. Vooral hen, die, begerig naar onreinheid, het vlees volgen en hemelse heerschappij verachten. Zij hebben ogen, die altijd uitzien naar een overspeelster en nooit ophouden met zondigen; zij verlokken onstandvastige zielen, hun hart is volleerd in hebzucht; kinderen der vervloeking zijn zij. Vrijheid spiegelen zij hun voor, hoewel zij zelf slaven des verderfs zijn; immers, door wie men overmeesterd is, diens slaaf is men.'

Daarom begint Zondag 1 in de grondtekst met deze stelling :

'Dat ik met lichaam en ziel, zowel in leven als in sterven, niet mijzelf toebehoor, maar de hemelse baarmoeder. Daarom verzekert Hij mij ook door het heilige geestelijke van het eeuwige leven en maakt mij van harte gewillig en bereid om voortaan Hem toegewijd te leven.'

Wij zijn er dus niet voor om het ego na te leven. Dan missen wij ons doel. Tegenwoordig is alles gemoderniseerd om het ego te dienen. Alles zit onder camouflage hiertoe. Ze spreken elkaar allemaal tegen. Het is ego tegen ego, en men zweept elkaar op. Dit zijn duistere geesten die van bloed genieten, van chaos genieten, want het is hun lucratief handeltje.

Ze wijden zich niet toe aan het kruis om hierin het Woord van God te ontvangen. Nee, het ego zit op de troon, niet God. Ze zijn slaven geworden van de aardse media, programmeurs, om het koninkrijk van de duivel te bouwen, als rollende balletjes zijn ze in de flipperkast. Flipperkast profeten zijn het. Je kunt niet van ze op aan, want het is elke dag weer anders. Elke dag hebben ze wel iets nieuws, en telkens weer zeggen ze dat ze het mis hadden, en maken ze excuses, en gaan vervolgens vrolijk op dezelfde voet verder.

Het zijn dwaallichten, zegt Petrus, bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd. Ze draaien voortdurend alles om. Waarheden vermengd met leugens, het goede vermengd met het slechte.

Ze moeten geprikkeld worden met vleselijkheden, met plaatjes. Ze willen de filmen en de stripboeken, maar niet de boeken, en vooral niet de oude boeken. Ze willen sensatie, entertainment, griezelen in moderne spookhuizen. Voor elk wat wils. De mens is op de kermis van de duivel en heeft het merkteken al ontvangen. Men projecteert dat graag op iets anders en wil het kruis niet dragen, en niet het pad der verlossing gaan. Alles moet luidruchtig en chaotisch, opgedreven door de winden van het lagere aardse. Pipo de clown opent zijn mond en ze hangen direct aan zijn lippen. Hier ligt alles voor het grijpen. Het levert geen diepte. Ze doven elkaars geestelijke leven met deze gokkast. Het leven is een duivels casino geworden, en je speelt Russisch roulette. De kosten zijn hoog, en zo wordt de mens zelf tot een leprechaun, een goudduivel. Wat baat het je als je de wereld hebt gewonnen en alle kennis der aarde, maar aan je ziel schade hebt geleden ? De mens kan geen twee Heren dienen.

Zondag 2 geeft dan in de grondtekst een oplossing :

Vraag 3: Waaruit kent u uw ellende? Antwoord: Uit de Wet van God.

Vraag 4: Wat eist Gods Wet van ons? Antwoord: Dat leert de baarmoeder ons in een hoofdsom, Matt. 22:37-40: Gij zult God uw Here liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand en met al uw krachten. Dit is het eerste en grote gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse Wet en de Profeten.
Vraag 5: Kunt u zich aan dit alles volkomen houden? Antwoord: Nee, want ik ben van nature geneigd God en mijn naaste te haten.

Er liggen dus regels hieraan verbonden. De mens kan het niet zomaar uit zichzelf, en dan komt God weer in the picture. Vandaag de dag is de mens totaal van God los, omdat God misschien verkeerd is voorgesteld door anderen. Vandaag is de mens verwond en paranoide. Maar als er vals geld in de omloop is, is er ook echt geld. De grondtekst spreekt over God als de hemelse baarmoeder van de hogere natuur. Wij hoeven niets zomaar weg te gooien, maar mogen het tot hogere vormen brengen. De Egyptenaren schreven hun woorden in vele vormen, en ook omgedraaid, wat we bespreken in het boek 'De Ontsluiering van Genesis', en dit was om het hemelse Woord te beveiligen, te camoufleren ook, dus wij zijn mensen van verschillende lagen en talen, anders heeft het geen techniek.

Zondag 2 spreekt dan een radicale boodschap van God volkomen liefhebben.

Men heeft God niet nodig. Men heeft het Woord niet nodig. Men is immers verslaafd aan de roddel industrie, aan lagere aardse geesten die zich aan de mens ook vastklampen. Ze houden van sprookjes en fabeltjes vertellen als de fabeltjes krant, en mensen roken het als sigaretjes. Afkicken geblazen dus.

Uit : 'Van Heidelberg tot Dordrecht', uitgave : HRC, ingekort

---

COMMENTAAR OP HEGEL – DE FILOSOFISCHE VADER VAN MARX

Het analytische communisme stelt dat de analyse zo diep moet gaan totdat de context zichtbaar is geworden. Het is dus geen politieke term, maar een metaforisch-creatieve term. Daar waar men stopt analyseren ontstaat kapitalisme. De analyse is dus altijd progressief en niet conservatief. Conservatisme zoals de christelijke kerken is dodelijk. Er moet een beroep gedaan worden op het geheugen en er moet creatief mee aan de gang worden gegaan. Ook het trauma is ergens goed voor geweest. Het analytische communisme geeft weer hoop. Alles past ergens in, zolang er maar diep genoeg wordt gegaan. Oppervlakkigheid is de heraut van de dichtgroei. Dat is een moeras. Dat gebeurt in de heersende klasse. Ze dutten in. Ze zijn aan de drugs. De

lagere klasse, de arbeiders klasse, blijft bezig, blijft productief, blijft analyseren, zodat er rust komt vanuit de context. Arbeid leidt dus ook weer tot rust, en vanuit de rust komt er weer arbeid. Dit is de ketting reactie van de analyse in het analytische communisme. Door volharding en geduld hierin ontstaat er een mechanisme, een automatisme, de dynamiek van het robotisch machinale, wat voor nog meer arbeid en rust zorgt als in een opwaartse spiraal. Dit is de bedoeling van het kruis, dat het leidt tot de analyse, en zo tot de context. De context geeft rust en overzicht, maar laat nieuwe taken zien, en laat de hogere oorlogen zien. Dit is dus het kruis van het analytische communisme, maar het is de enige weg door het mijnenveld van deze kapitalistische, stalinistische aarde. Hierdoor onstaat een nieuw volk, niet in kwantiteit maar in kwaliteit, niet in winst maar in waarde. Het analytische communisme schept zo een nieuwe wereld.

Hegel stelt, waar Marx ook over verder gaat, dat kwantiteit (de voedingsbodem van het kapitalisme) bij toename en afname op bepaalde knooppunten (vriespunt, kookpunt, etc.) sprongen van kwaliteit maakt. Hier verandert kwantiteit dus in kwaliteit, zodat het kapitalisme wordt teruggedrongen. Marx was min of meer een Hegeliaanse filosoof, die de filosofie van Hegel zowel uitwerkte als bekritiseerde. De Duitse filosoof Hegel (1770-1831) was dus als de geestelijke of filosofische vader van Marx, en dus een belangrijke bron van Marx die de grotere context zou kunnen laten zien van het werk van Marx. Hegel stelde dat het universum zich ontwikkelde en bewustzijn vormde door de zogeheten dialectiek, door de driehoeksverhouding van stelling, tegenstelling en samenstelling. Er zou dus geen bewustzijn mogelijk zijn als iedereen op dezelfde manier zou denken. Hegel stelde ook dat elke leugen en verkeerde, bloederige beweging in de geschiedenis zijn eigen al dan niet abstracte kern van waarheid had waarnaar gezocht moest worden, onder het mom van leer op een intellectuele manier van de vijand. Hegel stelde ook dat in de context van het kapitalisme van meester-slaaf die verhouding een illusie is. De slaaf, of arbeider, is afhankelijk van zijn meester of werkgever, maar ook het omgekeerde is waar. In die zin is dus de verhouding meester-slaaf een illusie omdat de meester ook weer een slaaf is van de slaaf, omdat hij er afhankelijk aan is. Verlaagt hij het loon van de slaaf of arbeider, dan kan de slaaf of arbeider ook minder van hem kopen, wat weer verlies oplevert voor hem. Zo moeten we dus goed kijken naar de ketenen waar we aan vastzitten. Zijn het wel daadwerkelijk ketenen ? Degene die de keten vasthoudt is er zelf ook door geketend. Het is dus wederzijds, en daarom is de slavernij of het gevangenschap niet absoluut. Dit is ook de zwakke zijde van de kapitalist. Het kapitalistische systeem zal dus vroeg of laat instorten.

In Hegel's meesterwerk van 1807 'De Fenomenologie van de geest' stelt hij in vers 90 dat het fenomeen van de onmiddelijkheid eigenlijk de receptieve gevoeligheid is. Wanneer dit object, dit fenomeen, zich opdient, dan mogen we allereerst daar helemaal niets aan veranderen, want het gaat allereerst om observatie. In vers 91 stelt hij dat de zintuigelijke zekerheid zich voordoet als de rijkste kennis en oneindige en grenzeloze weelde, en daar kunnen we dan een deel uitnemen. Ook doet het zich dan voor als de volle waarheid. Maar deze zekerheid geeft zich dan uit als abstract en de armste waarheid. Juist omdat het als onmiddelijkheid komt wekt het de schijn op dat het de waarheid is, en het bewustzijn komt als het zelf. Alles wordt oppervlakkig gehouden. Het is nog niet geanalyseerd. De vele relatievormen van het object en de vele lagen erin worden nog niet gezien. De verschillende staten waarin het object zich bevindt worden niet waargenomen.
In vers 92 stelt hij dat de zintuigelijke zekerheid niet alleen een onmiddelijkheid is, maar ook een voorbeeld. Dan zullen er een heleboel onderscheidingen volgen, alsof er een verhaal wordt verteld, en ga je verbanden zien, maar ook verschillen tussen onszelf en het object, totdat we gaan zien dat zowel het zelf als het andere niet slechts bestaan in onmiddelijkheid, maar ook in bemiddeling.

Maar daadwerkelijke onmiddelijkheid, het plotselinge, is een illusie, want hij stelt dat het gevoeligheid is. We komen er pas daadwerkelijk mee in aanraking in ons bewustzijn als we er gevoelig voor worden, terwijl het al lang om ons heen zou kunnen zijn geweest. De schijnbare onmiddelijkheid is wanneer we het zelf opmerken. Die gevoeligheid vertaalt zich dan in een gebeurtenis. Gebeurtenissen zijn dus niets anders dan bewustwordingen. Dat hoeft dus nog niet de volle waarheid te zijn, want het kan ook een abstractie zijn.

In vers 96 stelt hij dat het zelf in stand gehouden wordt door het nu, maar dat het nu dus geen onmiddelijkheid is, maar een bemiddeling. Er is namelijk gevoeligheid gekomen. Het nu ontstaat door een zekere samenwerking, iets universeels. Zo kan er een nieuwe zintuigelijke zekerheid komen.

In vers 97 stelt hij dat het gevoelige iets universeels is, en dat het als zodanig uitgedrukt wordt, en we zeggen niet wat we bedoelen. Taal is alleen maar iets wat uitdrukt, maar kan nooit volledig overbrengen wat er bedoeld wordt. Daarvoor is het te ingewikkeld.

In vers 99 stelt hij dat het universele de waarheid is van het object, dus het object herbergt de waarheid in de kern, maar niet als een onmiddelijkheid. Er is namelijk ontkenning en bemiddeling nodig. Het 'nu' en ook het 'hier' zijn dus in principe totaal leeg en onverschillig. Dat is dus het ware leven helemaal niet.

In vers 103 stelt hij dat de gehele context van zintuigelijke zekerheid, als geheel, op waarde geschat moet worden, en als kern waargenomen dient te worden, en niet langer gezien mag worden als een moment van zintuigelijke zekerheid. Het gaat dus om het geheel, niet om het nu. Het nu is een illusie, een abstractie. De onmiddelijkheid bestaat zo alleen nog maar als een relatie, en omzeilt het 'hier en nu', stelt hij in vers 104.

In vers 106 stelt hij dat het 'nu' weggesijpeld is, doordat het geanalyseerd werd.

Het 'nu' is dus eigenlijk een allegorie van het zintuigelijke. Hij stelt in vers 109 dat dieren niet van deze wijsheid

uitgesloten zijn, en dat zij juist veel dieper zijn ingewijd hierin, want zij blijven niet bij de zintuigelijke objecten stilstaan alsof die objecten in zichzelf bestaan. Zij zijn wanhopig over de realiteit van deze dingen, in de totale zekerheid dat deze dingen absoluut waardeloos zijn. Zij helpen zichzelf en vernietigen de zintuigelijke objecten, en de gehele natuur verheugd zich wanneer deze geopenbaarde mysterieën getoond worden over de zintuigelijke objecten.

In vers 110 stelt Hegel dat er niet gezegd kan worden wat er bedoeld wordt, omdat het object ontoegankelijk is voor de taal van het bewustzijn, dat wat universeel is. Hegel stelt dat het een onmogelijkheid is. Hij stelt dat de spraak een hogere natuurlijke eigenschap bezit die onmiddelijk elke betekenis omdraaid om er iets anders van te maken, zodat de mens alleen door ervaring leert wat in feite de waarheid is van de zintuigelijke zekerheid. Hij stelt dus eigenlijk dat het Woord niet goedkoop is, en niet materieel. Het Woord is abstract om elke betekenis om te draaien zodat de mens er niet zomaar mee weg kan lopen. Het is dus een soort beveiliging. Dit is een principe wat ook telkens in de Tweede Bijbel terugkomt. Aan het einde van dit vers stelt Hegel dat de mens niet het onmiddelijke moet kennen, maar moet leren waarnemen, leren onderscheiden.

In vers 111 stelt Hegel dat de onmiddelijkheid nooit tot de waarheid komt, want het gaat om het universele. Zodra een object beweegt ontvouwt het zichzelf, worden de momenten getoond. Het laat een bepaalde context zien, het universele. Hierin is alles inbesloten. Het object ontkomt daar niet meer aan. Het heeft zijn kaarten op tafel gelegd. In het kort, in een flits, wordt er getoond wat de weg van het object zal zijn, waar het naartoe gaat, wat zijn bestemming is, want dat ligt allemaal gecodeerd in de beweging. De beweging is dus de sprekende, de onderscheidende. Ook laat het object zo alle tegenstellingen zien, en de samenstelling, in de dialectiek. In de beweging zien we het essentiële en het niet-essentiële. Het kaf groeit op met het koren.

In vers 112 stelt Hegel dat de weelde van de zintuigelijke kennis ligt in de analyse, de waarneming, de onderscheiding, en niet in de zekerheid van de onmiddelijkheid. Hegel toont dus eigenlijk aan dat de mens wat stappen moet terugnemen, want de mens is gevangen in de onmiddelijkheid en kan zo niet onderscheiden waar het op aankomt. De mens wordt voortdurend bedot en bedrogen door de onmiddelijke zintuigen. De mens moet weer diepere gevoeligheid ontwikkelen, en filosofisch afrekenen met de illusie van het onmiddelijke. De mens moet dus leren om het 'nu' heen te werken. Het 'nu' temt de mens natuurlijk voor een markt. Het 'nu' probeert de mens dom te houden hiervoor.

114. Een medium, of bemiddeling, is volgens Hegel niet alleen een 'ook', maar ook een 'één'. Het is ook een 'alleen', die exclusief is, en die ontkent, als een tegenstelling. De 'één' is het moment van de ontkenning, van de tegenstelling. Het is een eenheid die anderen verwerpt, wat ook weer terugkomt in het monotheïsme en het kapitalisme. De ontkenning is in het bezit, stelt Hegel, en is tegelijkertijd een eenheid met onmiddelijkheid. Door de kunst van de ontkenning kan de onmiddelijkheid dan getransmuteerd worden tot universaliteit. Door de tegenstelling is er vrijheid van de eenheid.

115. Hierin, stelt Hegel, komt de waarheid van de onderscheiding van het object tot een climax. Het wordt onverschillige, passieve universaliteit die een hele cirkel van mogelijkheden en projecties uitzendt, het 'ook', en daarnaast is zij de simpele ontkenning, de één, die alle contrasten uitsluit en buitensluit. De relatie tussen de momenten is ontkenning, want het is gerelateerd aan het onverschillige object en het breidt zichzelf uit in het object door een reeks van verschillen. Het is het punt van de individualiteit die zichzelf in het object uitdrukt in meervoudigheid.

Hij stelt dus eigenlijk dat er helemaal geen conflict is, maar gewoon allerlei vormen van uitdrukkingen en verbindingen, en die bedoelen niet wat ze uitdrukken. Het is een bepaalde dans, een bepaalde strategie, een bepaalde code. De mens mag namelijk het materiele, het onmiddelijke, niet aanraken. De mens wordt erdoor getest. Zoals de dierenwereld moet de mens de onmiddelijke werkelijkheid ontwijken. De mens moet hierdoor een hogere gevoeligheid ontwikkelen voor de universele realiteit. De mens moet het mysterie van de ontkenning leren begrijpen. Het is een hogere taal, want de lagere taal kan en mag het niet zeggen. Het universum kent dit systeem, en de onderlinge delen worden er niet door aangetast. Het is een heilige, strategische onverschilligheid. Met deze sleutel zou er dus zelfs een hogere Stalin te zien zijn als men de lagere Stalin ontkent. Het is niet goed door de lens heengekomen. Het was een lens van onmiddelijkheid waardoor alles verdraaid werd, verborgen werd gehouden, als een pakket wat eerst uitgepakt moest worden. Aan het einde van dit vers stelt Hegel : alleen de relatie van de eenheid van de pure, essentiele momenten brengt dan uiteindelijk het object tot een climax.

116. Onderscheiden is de actie van het bewustzijn. En in 117 stelt hij dat het bewustzijn alleen kan werken door ervaring en tegenstellingen. Het is dus absoluut noodzakelijk voor de mens om door de verschillende tegenstellingen van het leven heen te gaan, anders zou de mens niet eens kunnen leven. Het object is dus altijd het bezit van het universele, van de context. In die zin heeft het communisme dus betekenis. Het is geen letterlijke politiek, maar een filosofische analyse. Het object moet dus altijd benaderd worden door het universele, en niet rechtstreeks door het onmiddelijke, want dan valt de mens in een illusie, in een valstrik. Alles is in het bezit van het hogere, van hogere wetten en hogere principes. De mens moet deze regels kennen. De mens moet opgeleid worden in de filosofie, de kunst en technologie van het bewustzijn, om te kunnen overleven. De tegenstellingen komen namelijk hard op de man af. Het schept absolute chaos en diep leed. Maar de filosofie is hierin een medicijn en een gids.

De mens ontwikkelt zichzelf in de tegenstellingen, stelt Hegel. Het object stelt zich voor als 'één', als alleen, maar Hegel prikt door deze schijnbare

individualiteit heen en kijkt naar wat erachter ligt. Het object is volgens Hegel helemaal geen eenheid. Dat is slechts schijn en bedrog. Maar hij stelt ook dat het object waarheid is, en dat hij het alleen maar verkeerd interpreteert. Hij stelt dat omdat het universeel bezit is moet hij de objectieve kern van het object zien als een commune. Niet het object was foutief, maar zijn zicht erop was foutief, stelt hij. Hij stelt dan dat hij het object moet zien als het vaste, als effectief en definitief, als een contrast met het andere, als exclusief. Dus dan stelt hij weer dat hij ook niet correct was door het object alleen maar als een commune te zien met anderen en als een samenhang. Hij moet het dus in stukken hakken en zien als een exclusieve 'één', oftewel als een opgebroken eenheid. Het is eigendom wat tegen elkaar verdeeld is, en daarover onverschillig is en het tast elkaar niet aan. Hij stelt dan dat hij niet correct was toen hij het zag als exclusief, iets wat anderen buitensluit, omdat het een bepaalde samenhang had, want het is nu een universeel, communaal medium waarin vele eigendommen als sensitieve universaliteiten op zichzelf bestaan en anderen buitensluiten wanneer ze vast en definitief zijn geworden, maar echt vast is het voor hem nu ook weer niet, want het is zowel geen eenheid als geen samenhang, maar iets wat daar nog achter ligt. Hoewel het dan weer wel een eenheid is als bezit en vastgesteld door de samenhang met het andere. Wat hij probeert duidelijk te maken, en wat ook een stelling is van de Tweede Bijbel is dat het niet om het 'ja' gaat of het 'nee', maar om het 'hoe'. Hij wil nergens in vastgroeien, dat blijkt, en daarom draait hij voortdurend, verandert hij voortdurend, om tot de juiste schakels te komen, in de juiste verhoudingen. Het moet filosofisch 'klikken' voor hem. Het 'ja' sluit het 'nee' niet uit, en andersom ook niet. Het is een bepaalde samenhang, maar ook weer niet. Er ligt nog iets achter, enzovoorts. Hegel schetst zo een enorm ingewikkelde filosofische wildernis die de mens moet leren kennen om zo te kunnen overleven en erdoor heen te kunnen komen.

Iemand die met Hegel in contact is gekomen is als een Alice in Wonderland die uiteindelijk de kolderkat is tegengekomen. Hegel stelt dat de mens door de hele handeling van het waarnemen heen moet prikken om erachter te komen, om zo terug te komen tot een dieper zelf. Hij stelt dat hij dan een cirkeltje heeft gemaakt en weer terug is gekomen aan het begin en teruggeworpen is in de kringloop die zowel zichzelf ontkent in het moment als in het geheel, om zo ook weer opgenomen te worden in een groter geheel. Het telkens maar weer afbreken is dus ergens voor nodig, om deel te hebben aan de hogere en grotere kringlopen van het bestaan. Hegel ziet dus deze wielen voor zijn ogen groeien en in elkaar overgaan naarmate hij ze dieper analyseert en ontkent. In het sprookje van Alice in Wonderland zijn alle wegen bezit van de koningin van de harten, als een metafoor van de grotere cirkels, waar de kolderkat naartoe wijst. Zonder de ontmoeting met de kolderkat zou Alice daar nooit zijn aangekomen.

Waarnemen is een kunst, stelt Hegel in 118, een truuk, het bewustzijn wat ook weer teruggaat naar zichzelf, het eerdere, en dat dan op een hele andere en nieuwe manier ervaart. Zo kunnen dus ook de herinneringen genezen worden en worden aangeboort als bronnen van grote, immense, creativiteit, en dan wordt het duidelijk hoe essentieel het is voor de kunst van het waarnemen in zichzelf. Het laat dan ook zien dat het allemaal bezit is van je eigen bewustzijn, alles wat je hebt meegemaakt. Het is jouw bezit. Het communisme is dus zeer zeker niet eenzijdig, en juist Hegel als de kolderkat is hierin zo belangrijk, opdat het niet dogmatisch zou worden. Het stopt dus allemaal niet bij Karl Marx. Het is pas het begin, en leidt terug tot de Hegel bron. Het danst allemaal op draaiende dualiteit die nooit stopt. Zo ontstaat ook muziek, en zo ontstaan verhalen. Het is een universeel ritme, een overlevings-strategie.

Hij stelt in 120 dat de één altijd weer een contrast maakt met het andere. Het is de eigenschap van de één. We kunnen dus weer denken aan het monotheïsme als voorbeeld, en het kapitalisme. Het is de natuur van het beestje. De contrasten zijn de verschillende onderdelen van de 'één' zelf. Het brengt alleen het zelf met het zelf in verband, en relativeert alles. Dit zijn noodzakelijke processen die begrepen dienen te worden. Het kan dus helemaal niet exclusief zijn en anderen buitensluiten, want het is immers de 'één'. Het gaat dus om de kunst van het 'één'. Het is een universeel principe. In die kunst is het dus alleen schijnbaar exclusief. Er worden schijngevechten gevoerd. Dit heeft allemaal te maken met ritueel en orde, een verhaal. Zo houdt het beestje zichzelf in stand. Ze hebben eigenschappen in de kunst waardoor ze van anderen onderscheiden worden. Het is allemaal bezit van de 'één', als een eigenschap. De 'één' is daarom ook de 'ook', omdat het een meervoudig medium is. Omdat het universeel is maken de eigenschappen geen contact met elkaar en ontkennen ze elkaar dus ook niet.

121. Hegel stelt dat als het bewustzijn het zelf in het zelf reflecteert, en in het waarnemen ervan komt ook het tegengestelde moment aan het 'ook' op, maar dit moment is de eenheid van het zelf die elk onderscheid van zichzelf buitensluit. Het bewustzijn richt de aandacht op het 'voorzover', zodat er toch nog een zeker onderscheid is, en waardoor er een 'ook' aanwezig is.

122. Hegel stelt dat er een bepaalde relatie is tussen de 'één' en de 'ook', die nogal ingewikkeld is, en begrepen dient te worden. We kunnen stellen dat Hegel het hier heeft over een hyper-actief beveiligings-systeem. Hegel is heel netjes en heel genuanceerd. Er is altijd een 'ja' in het 'nee' en een 'nee' in het 'ja', maar toch ook weer niet. Het hangt helemaal van de situatie af van hoe het beestje draait en in wat voor situatie het beestje terecht is gekomen. Het beestje is dus van top tot teen bewapend met draaiende filosofische strategieën om in de wildernis van het leven te overleven. Die wildernis is dus niets anders dan een onderdeel van het beestje zelf. Hegel is dus een Pietje Precies van de filosofie, want er zit altijd wel weer een keerzijde aan, en hij heeft altijd wel een 'maar' bij elke stelling, wat dan ook een onderdeel is van de dialectiek. Hij wil ergens naartoe, dus hij moet wel telkens met tegenstellingen aan komen zetten, anders komt hij niet tot de hogere samenstellingen, de hogere mengsels, die belangrijk zijn in de filosofische hormonologie van de mens om te kunnen overleven. Als hij zichzelf dan

schijnbaar telkens tegenspreekt is dit juist om zijn machines te verfijnen. Voor Hegel staat dit gelijk aan waakzaamheid.

Juist door de verscheidenheid van het onderscheiden, stelt Hegel, en de verscheidenheid van het terugkeren naar het zelf, komt het zelf tot een hogere graad van het tonen dat het zelf een dubbelleven leidt. De waarheid komt zo dichterbij als een steeds grotere, overweldigende verscheidenheid.

Hegel's filosofie schakelt voortdurend over van belangrijkheid tot onbelangrijkheid, om zo de prioriteiten duidelijk te houden. Hoe belangrijk is iets, en hoe onbelangrijk is iets ? Zo kan alles ook gerelativeerd worden. Het spoelt voortdurend weg van de kern en terug tot de kern om zichzelf zuiver en veilig te houden. Niet alles wat gebeurt is belangrijk, en niet alles wat gebeurt is onbelangrijk. De mens moet leren herkennen, leren waakzaam zijn.

125. Hegel stelt dat als iets vast is of wordt dan onderscheid het zich van het andere, maar kan overleven juist door dit contrast. Het vaste laat de kern zien van het object.

130. Hegel stelt dat gevoelige individualiteit in de dialectische stroming van de onmiddelijke zintuigelijkheid wordt veranderd tot gevoelige universaliteit.

132. Hegel stelt dat in de dialectiek van de zintuigelijke zekerheid het horen en zien moet wegvagen en plaatsmaken voor bewustzijn. Hij stelt dat het bewustzijn zichzelf moet herkennen als het concept.

De mens moet leren onderscheid te maken tussen het abstracte en het concrete en zich altijd afvragen in hoeverre iets abstract is en in hoeverre iets concreet is. Hegel stelt in 134 dat het negatieve verbonden is aan het abstracte en dat het bewustzijn eenzijdige concepten zal ontkennen en abstract zal maken. Maar de positieve betekenis is de samenhang en dit is de kern van beide tegengestelden.

Door onderscheiding wordt de kern van eenheid zichtbaar, wat ervoor zorgt dat dingen worden ontvouwen, stelt Hegel in 136, en daardoor worden ze ook verminderd, wat zich vertaalt als kracht. De kracht keert terug tot zichzelf maar moet zichzelf uitdrukken. Het onderscheid zorgt dat de kracht wordt opgewekt, om er zo ook voor anderen te zijn. Dat is ook de definitie van onderscheiding. Het kan zich zo uitdrukken naar anderen om de anderen te helpen. Dit is het doel van de onderscheiding. De kracht is de substantie van de onderscheiding. De kracht die tot zichzelf terugtrekt wordt zo ook een 'één', wat weer ontvouwing tot gevolg heeft. De kracht is en blijft ook het geheel, de context. De verschillen zijn oppervlakkige, verdwijnende, momenten, maar zonder dat zou de kracht niet kunnen bestaan.

In 137 stelt Hegel dat kracht niet zomaar beweegt, maar niets anders is dan het duurzame universele medium tussen de momenten en de objecten. In 141 stelt Hegel dat het realiseren van kracht ook verlies van realiteit betekent. De kracht verandert namelijk door het realiseren ervan.

162. Hegel stelt dat de eenheid een moment is van vervreemding, wat ook gebeurt in het Alice en Wonderland uit 1865 van de post-Hegeliaanse schrijver Lewis Caroll. Alice raakt in haarzelf, in haar gedachten, verzeild en komt zo tot de vervreemding wat zich symboliseert als het wonderland. Als het zelf gelijk wordt aan het zelf dan vervreemd het, maar tegelijkertijd strijdt het tegen de vervreemding, en wordt zo eenzijdig, zodat het daardoor nog meer vervreemd.

163. Hegel stelt dat de eindeloosheid een rusteloze beweging van het zelf is waarin het iets beweert te zijn waarvan het in feite gewoon het tegengestelde is. Het zelf kan nooit zijn wat het beweert te zijn, maar is altijd het tegengestelde, en dan ook nog in een veel hogere graad dan wat het beweerde te zijn. Dat is de definitie van de eindeloosheid, dat het zelf het niet even kant en klaar in een doosje kan stoppen, want de waarheid is altijd meer, en ook nog eens tegengesteld eraan. Dat moet wel, want anders zou alles vastgelegd kunnen worden in zomaar simpele beweringen. Het woord is er dus alleen maar voor om het tegengestelde te laten zien. De taal werkt altijd weer tegengesteld aan dat wat het bedoelt. Vandaar dat Hegel stelt dat het zien en horen weg zal vagen en het bewustzijn zal overblijven, en Hegel kennende is er ook natuurlijk weer een andere kant van het verhaal. Je weet nooit of je hem nou bij de kop of bij de staart hebt, en er zijn ook altijd weer uitzonderingen. 'Hoewel' is zijn stopwoord, en ook 'voorzover', en natuurlijk 'maar'. Er zit bij Hegel altijd wel weer een addertje onder het gras. Voortdurend werkt hij zijn ideeën verder uit. Er valt altijd wel weer wat aan toe te voegen, en er valt ook altijd weer wat af te halen. Voortdurend loopt hij eraan te draaien. Hij probeert alle denkbare mogelijkheden uit. Taal is bedrog, stelt Hegel, en er moet doorheen geprikt worden. Hij is een architect van de filosofie met een beveilings-systeem. Niets maar dan ook niets wordt aan het toeval overgelaten. Alles wordt secuur gebouwd, en over alles wordt lang nagedacht. Het mag bij Hegel niet vastgroeien. Alles is altijd in verandering.

166. Hegel stelt dat in de voorafgaande zekerheden de waarheid van het bewustzijn iets anders is dan het bewustzijn zelf. Maar juist door de waarheid te ervaren vaagt het ook weer weg. Hij stelt dat het zelf alleen maar een aanduiding is voor de inhoud van de relatie en de relatie zelf. Het ik is om het andere te confronteren, en om door het andere heen te prikken oftewel achter en boven het andere te gaan, om niets anders dan zichzelf te vinden. Zo stelt Hegel in 167 dat hierdoor, door zelfbewustzijn, het oorspronkelijke gebied van de waarheid wordt binnengegaan. De eerdere kennis druipt hier weg, wat slechts de kennis was van het andere, maar de momenten ervan zijn bewaard gebleven. Dat wat er bedoeld was, en de individualiteit en de universaliteit die daar weer tegenin ging in de waarneming zijn dan niet meer de essentie, maar de essentie is dan het druppelende zelfbewustzijn, de momenten van zelfbewustzijn.

Immers, er is over een muur heengeklommen. Men is in nieuw gebied gekomen. Hier zijn andere regels, en dingen worden met het grootste gemak vervangen.

Maar die momenten bestaan als abstracties, stelt Hegel, en die zijn nog niet geldig voor het bewustzijn, omdat het slechts wegvagende verschijnselen zijn. Maar zelfbewustzijn is in feite het komen uit de andere wereld, terugkerende tot het zelf. Maar er zijn dan wat problemen, want het zelfbewustzijn onderscheid zich van het zelf als het zelf, en wordt dus ook weer ontkend door het zelf, als een beveiligings-mechanisme, want het zelf herkent dit als het andere. Er is dus veel meer nodig. De mens komt niet zomaar langs dit ingewikkelde mechanisme heen. Maar het zelfbewustzijn stelt zich dan op als een beweging waarin de tegenstrijdigheid wordt ontkent, en waarin het zelfbewustzijn waarneemt dat de gelijkheid van het zelf en het zelf vaststaat. Deze zelfstandigheid, stelt Hegel in 171, houdt zichzelf in stand door de kunst van zowel het afscheiden als het consumeren van zijn anorganische natuur. De simpele substantie van het leven is de vervreemding van het zelf tot andere vormen, en is tegelijkertijd de analyse en oplossing van deze verscheidenheid. Hierdoor gaat het zich nog meer vervreemden en ook groeperen, en zij zullen instorten in elkaar. Dit houdt in dat het een andere vorm zal maken, terwijl ook de vorm ontkent wordt, wat ook weer voor hergroepering gaat zorgen. Het zijn abstracties van de essentie. Dit zijn ook weer allemaal verdere vervreemdingen totdat ze oplossen. Het is het geheel wat zichzelf ontwikkelt en dan doet oplossen, waardoor het zichzelf in standhoudt.

174. Hegel stelt dat de zelfstandigheid zichzelf ontwikkeld door ontkenningen. Dit is een negatieve essentie. Maar voor dit simpele soort van zelf zijn dit geen verschillen. Door de ontkenning van de ander komt de zelfstandigheid tot zelfbewustzijn en zeker van de ongeldigheid van de ander wordt dit voor zichzelf de waarheid, waardoor de zelfstandigheid van het object vernietigt wordt. Zo geeft het zichzelf de zekerheid van zichzelf als de ware zekerheid. In 175 stelt Hegel dan dat deze vorm van zelfstandigheid iets over het hoofd ziet, namelijk dat het geconditioneerd wordt door het object. Deze vorm van zelfstandigheid is namelijk afhankelijk geworden van het object wat het heeft ontkend. De zekerheid en bevrediging van de behoeftes gebeurde namelijk door de ontkenning, dus ze zijn gebaseerd op het object, en daardoor geconditioneerd. Het zelfbewustzijn is dan niet in staat om het object te ontkennen, vanwege de negatieve relatie die er is ontstaan. Zo wordt het object dus zelfs beter ontwikkeld.

Het laat zien dat kapitalisme en monotheïsme illusies zijn. Zij grijpen het object van hun begeerte denkende dat ze er een slaaf van kunnen maken, maar worden zelf hierdoor een slaaf. Dit laat zien dat door de wet van karma niemand de ander kan afbreken, alleen maar kan opbouwen. Men kan alleen zichzelf afbreken. In die zin laat Hegel een veel diepere apocalypse zien. Hegel laat dus aan de onderdrukten zien dat ze geen ijzer met handen hoeven te breken, maar dat het ijzer zichzelf zal afbreken.

Uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 6, 19 november 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

VAN LEDEBOER TOT VAN DIJKE – HET BLOEIENDE KRUIS

Numeri 17 gaat over de bloeiende staf van Aaron, wat een beeld is van het bloeiende kruis, wat dus ook de bloeiende gevangenis inhoudt. Het offer moet rijpen, het geduld moet rijpen, en dan gaat het bloeien, wat ook de boodschap is van de 1800se verzetspredikant Ledeboer.

En dat moet ook wel, want we zijn in een hardnekkige nachtmerrie, oftewel een frozen nightmare of brainmare kun je het ook wel noemen. Eens zullen de nachtmerries bloeien. Dan breekt de lente door. Geestelijk gezien zijn we dus ook op doortocht naar de eerste tekenen van de lente.

5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

In het Aramees is deze staf ook een plaag of een speer, en deze zou bloeien, vrucht dragen. Daarom moeten we ook nooit opgeven, maar zorgen dat we uitverkoren zijn, wat betekent dat we zelf het goede verkiezen. Dat wat wij verkiezen reflecteerd namelijk terug op ons, dus er is niets spookachtig aan de uitverkiezing (Helaas wordt dat veelal als een gokautomaat voorgesteld, wat het dus niet is). Het Aramees laat duidelijk zien dat het hier gaat om het 'gode welgevallig zijn'. In het Aramees is de staf ook een demoon of engel die ons met vuisten slaat, waarbij we ook kunnen denken aan de doorn van Paulus. Die zou dus uiteindelijk gaan bloeien. Het is een zeer hardnekkig iets waar hij maar niet vanaf kwam. Dit kwam omdat hij grote openbaringen had gekregen, en die komen altijd met een grote prijs. De gave moet namelijk rijpen en beveiligd worden. In het Aramees gaat het om de pen door het vlees.
8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

We kunnen spreken van een Oud Testamentisch kruis, de speer. Als het bloeit, dan betekent het dat zijn verloren kern is teruggekeerd en gezuiverd is.

Na de dood van de 1800se verzetspredikant Ledeboer verdeelde zijn werk zich in twee delen, het deel van de predikant Bakker, en het deel van de predikant P. van Dijke, waar we nu mee verder gaan, want uit de Dijkianen is de gereformeerde gemeente van 1907 voortgekomen, die zich afgescheiden hielden van de nog zeer materialistische bovenlagen van de kerken van koningsgezag en kerkengezag, wat veelal gewoon gezag was van mensenvlees. De gereformeerde gemeente is altijd zeer sober geweest, en dat kon je ook wel zien bij ons in het dorp. Ze leefden ook dichter bij de natuur. Het heeft geen zin letterlijk zoals hen te leven, maar het heeft zeker symbolische betekenis. Ze werden zwaar vervolgd omdat ze zich niet onderwierpen aan het gezag van de koningskerk en de kerk van ander kerkelijk gezag. Het boek 'het veelbewogen leven van P. van Dijke' uit 1884 is een boek over zijn leven waar ook de brieven van van Dijke (1812-1883) instaan. Het boek begint met de tekst uit hebr. 13:7 dat wij hen die ons voor zijn gegaan in het prediken van het hemelwoord in gedachtenis hebben. Net als Ledeboer was hij ook in de gevangenis gekomen door zijn werk. Gedenkt hun wandel, hun pad, staat er ook. Dit pad liep door de natuur, en bleef zich maar afscheiden. Zij wilden niemand's knecht zijn dan een hemelknecht.

In zijn eerste brief wordt er de nadruk gelegd dat we aan de wereld moeten afsterven, maar dat ook de wereld aan ons moet afsterven. Het stervensproces komt dus van twee kanten. Dit is gebaseerd op een Paulinische tekst uit Galaten 6:14 over het kruis : 'door welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.' We kunnen stellen dat dit ook de reden is waarom het kruis twee zijden heeft, twee armen. Het één ontkomt niet aan het ander. Dit is het principe in de ziel waarop de hemel rust, stelt van Dijke. We kunnen dan ook denken aan het beeld van de bloeiende staf van Aaron in Numeri 17, als beeld van het kruis. Als het zaad tweeledig is gestorven, dan zal dat zeker een oogst geven.

We zien dat het symbolische sterven aan twee kanten gebeurd : wij moeten sterven aan het mensenvlees, en het mensenvlees moet aan ons sterven. Of : wij moeten sterven aan de zonde, en de zonde moet aan ons sterven. Dat is het tweeledige sterven aan het kruis. Dit is een basis om in de diepere tunnels te komen om terug te keren tot de natuur, niet in de stad te blijven rondhangen. Zo zal het kruis dus bloeien, de natuur voortbrengen. Zo zal de gevangenis dus ook gaan bloeien. De dood, de gevangenis, kan ons niet houden. Ook de doorn in het vlees zal dus gaan bloeien en vrucht voortbrengen. Van Dijke was in die zin een geestelijke vrucht van Ledeboer, zijn geestelijk kind. Ook van Dijke was verzetspredikant. Hij was net als Ledeboer in strijd met de familiaire geest van Nederland. Hij sprak : 'onze zaligheid ligt niet in de wil van mensen of in de wil van de bloedlijnen.' Een mens komt er niet door van onderen geboren te worden, door de verjaardagscultus. Neen. De mens moet van boven geboren worden, vanuit de hemel. Er is hierin natuurlijke tegenspoed, maar ook geestelijke verkwikking, stelt van Dijke. Het is een

nomadisch pad in de natuur, zoals bij de Exodus. Stilstaan is fataal. Telkens moeten zij verder trekken. Van Dijke wijst op de woorden : De vossen der aarde hebben holen, en de vogelen des hemels hebben nesten, maar op dit pad heb je niets en kun je nergens je hoofd ten ruste leggen.

Als we om ons heenkijken dan zien we dat de wereld volleerd is in zonde. Ze vervolgen hun naaste. Hoe kun je dan sterven aan de wereld en de wereld aan je laten sterven ? Het is iets van de natuur, het wonder van de bloeiende staf van Aaron, maar daarvoor moet je dus wel in de natuur zijn. Van Dijke wijst er op dat Paulus de mens leerde om tegen de wetten van de mens in te gaan, en ook tegen de wetten van ons eigen vlees, dus zowel collectief als individueel. Neem dus altijd het andere pad. Het is de eis van de hemel dat we de lagere wetten van het vlees en de zonde verloochenen, leren verloochenen. Allereerst komt het dan aan op onderscheiding, waarvoor we de witte keursteen nodig hebben. Leren onderscheiden. Je kunt er moe van worden als je ziet dat de vijand je onvermoeid blijft aanvallen, en dan is de verleiding groot om het recht in eigen handen te nemen en te worden zoals hen, en daarom moet de mens volleerd worden in het verloochenen van de aardse wetten. Van Dijke noemt het de grootste les die te leren is. Hij had naar eigen zeggen een begeerte om los te komen van de wereld. Dit is van groot belang, anders is de godsdienst van de mens slechts een godsdienst voor hemzelf, zijn eigen vlees, zijn lagere, zondige natuur. Hij wijst dan op het herderen als een manier om van egoistische zelfzucht los te komen. Zoek de natuur op, de weide, en ga herderen. Bescherm de dieren tegen de roofdieren, verzorg hen, en ga op zoek naar hen. Dat kan op vele manieren. Er zijn zeker ook valstrikken in het herderen, maar het is een pad van groot belang om aan de wereld te sterven, en de wereld aan u. Ook in het herderen mogen wij niet overmoedig zijn en losbollig, en daarom hebben wij de witte keursteen nodig om te onderscheiden tussen goed en kwaad, wat ook inhoud tussen leugenachtigheid en waarheid. Als eerste moeten wij onszelf leren herderen om ook een goede herder voor anderen te zijn.

Van Dijke stelt dat het niet genoeg is om zomaar gericht te zijn op de dingen van boven en die te zoeken, maar wij moeten ons er in verlustigen. Alleen zo kan de mens loskomen van de lusten van de wereld, hetgeen ook in het eeuwig evangelie besproken wordt. Als het alleen maar ons werk is en niet onze hobby, onze lust en leven, dan is er al een man overboord. Dit kan alleen aangeboord worden in de diepte. Als wij aan de oppervlakte blijven dan kan deze hemelse lust niet in ons leven groeien. Als we gewoon onverschillig zeggen : 'Ik heb het gewoon niet,' en dan weer onze wereldse lusten volgen, dan is dat wat het is en zal zijn. Wie zaait op de akker van het vlees zal ook het vlees oogsten. Als we dan zeggen : 'Ik wil veranderen, maar ik kan het niet,' dan mogen we onthouden : 'Kan-niet ligt op het kerkhof, en wil-niet ligt ernaast.' Waar een wil is, is een weg, en die weg gaat diep. Het probleem van de mens is dat de mens duizend-en-een smoesjes heeft omdat hij van binnen toch nog zich in wereldse dingen verlustigd. Wel is het belangrijk onderscheidingsvermogen te krijgen, want er zijn ook daadwerkelijk verdraaiingen op dit gebied, dat de mens geen onderscheid tussen wereld en hemel kent, tussen goed en kwaad, waarheid en leugen, het geestelijke en vleselijke. Er zijn een heleboel wat we noemen 'ingebeelde zondes' en ook een heleboel 'ingebeelde goede werken', allemaal door gebrek aan onderscheid. Daarom : Verlustigt u in de dingen van boven, maar weet wel eerst waar we het dan over hebben, zodat je niet met het verkeerde kalf meegaat.

Van Dijke stelt dat het om het onderscheiden van de wereld gaat, en in die onderscheiding te leven. Dit is iets zeer zeldzaams, deze witte keursteen, waarvan gezegd is dat het alleen voor de overwinnaars is, oftewel zij die intens luisteren.

Er zijn zekere bewijzen in de natuur die de mens mag ontdekken, maar daar moet de mens wel tijd voor vrij maken, zich in verlustigen en dan ook daadwerkelijk daarvoor de natuur ingaan. Ook dit kan alleen door te luisteren. Laat je niet afleiden door mensen die je terugroepen. Je moet doof worden naar de wereld, en de wereld moet doof worden naar jou. Eerst moet je dus doof worden tot de zonde. Als je het gevoel hebt dat mensen niet naar je luisteren, en mensen je niet begrijpen, dan ben je al op dit pad, want ook de hemelse doofheid werkt van twee kanten. Je kunt niet doof worden tot de wereld als de wereld nog naar je luistert en je zo goed begrijpt, want dan is er iets verschrikkelijks mis. 'Wee u, ja wee u, wanneer iedereen wel van u spreekt.' Dit geld ook voor de hemelse blindheid : 'blindheid tot de wereld, en de wereld blind tot u.' De vleselijke begeerten worden gevoed door hoogmoed des levens, gierigheid des levens, en de wellust des levens, stelt van Dijke, en de mens kan die drie alleen te boven komen door de hemelse onderscheiding waarop hij wijst. Oftewel : kom tot die keursteen in de hemel voor u weggelegd. Zwem hiervoor tegen de stroom in. Spring over die hindernissen die u in de weg staan om deze keursteen te bemachtigen. Zorg dat je deze wedstrijd wint. Oefen jezelf hiervoor. Oefening baart kunst. Geef nooit op. Ook jij mag een hemelgeleerde zijn. Dit is een luisteroefening. Van Dijke stelt dat zwijgen voor de hemel de beste en zuiverste godsdienst is, in zijn vijftiende brief. Als je dan spreekt, dan moet het over de dingen van de hemel zijn, anders is het slechts ijdelheid. Spreken wij voor de hemel of spreken wij voor de wereld ? Wij moeten zwijgen als het aankomt op wereldse dingen, en de wereldse dingen moeten zwijgen als het aankomt op ons, wat dus ook weer een tweezijdig zwijgen is. Verblijd je daarom als de wereld tot je zwijgt.

Numeri 17:5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

Numeri 17:10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor.

Dit is dus het bloeien van het kruis, dat

het het zwijgen bewerkstelligd. Van Dijke stelde : 'Zet de wereld maar wat aan de buitenzijde van het hart, want die gaat steeds alle dag voorbij. En het is alles maar stof wat uw oog er op ziet. Ik laat mij aan het ijdel geroep en geschreeuw der mensen niet gelegen liggen, doet ook maar alzo.'

De zonde is in dit tijdperk geromantiseerd. Van Dijke stelt dat de mens verliefd is geworden op zijn eigen wil en zin, als een afgod. Daarom is het zo belangrijk je te verlustigen op de dingen van de hogere natuur, de dingen van de hemel, van de paradijs aarde, en je niet liederlijk en lichtzinnig te storten op de dingen van het vlees, want die zijn een pad van verderf. Zelfs de hemel kunnen we niet romantiseren. Het is een smal pad met een enge poort, wat maar smaller en enger wordt als een zekere strengheid, een bittere drinkbeker. We kunnen niet zomaar vriendjespolitiek met de hemel sluiten, en moeten het wereldse zeker niet als spiegel gebruiken van de hemel, want de hemel gaat veel dieper. Wij moeten aan de wereld sterven en de wereld aan ons, en ook aan het valse hemelse. Romantiek moet plaatsmaken voor het kruis, en dan pas zal het kruis in geduld en volharding gaan bloeien. De natuur kent geen wereldse romantiek, maar het rijpen van de ascese tot de vrucht van de tucht, oftewel het bloeien van zowel kruis als kooi, als het bloeien van de staf van Aaron in Numeri 17. De mens is afgedwaald op het pad van romantiek, en kent de weg terug niet meer. Hiertoe is het 1800se natuurpad van Ledeboer tot van Dijke medicijn. Zo begint het asfalt en cement van de vleeskerken die zich hebben laten knechten tot vleesdienst af te breken. Van Dijke noemde het vlees het Mesech der wereld. Mesech was een volk ten noorden van Israel wat mensenhandel, slavenhandel, bedreef. Om hieraan af te sterven moet de mens symbolisch de Jordaan overgaan. Hij noemt in dat opzicht ook Izaak die 42 jaar blind geweest is op aarde, wat we ook kunnen zien als een beeld van het loskomen van de aarde, blind worden tot de wereld en de wereld tot ons. Om tot de hemelse lente te komen moet de mens eerst door een moeizame winter heen, en zo mag de staf van Aaron in ons leven gaan bloeien. De hemel sprak tot van Dijke de woorden : 'Ik ben tot lijden gemaakt.' Dat is dus zeker niet iets afstandelijks. De mens moet het lijden, het kruis, ook worden, om zo ook zelf tot bloei te komen als de staf van Aaron. Wij moeten tot een punt komen dat we het wereldse voedsel niet meer kunnen verdragen en het niet binnen kunnen houden, zoals van Dijke ook van zichzelf schrijft in de zessendertigste brief. Zo kunnen wij wederkeren tot de hemelborst om van de hemelse melk te drinken. Het leven van van Dijke is ook vol van symboliek in die zin. Hij wijst dan ten slotte op de veren van de hemel, wat we kunnen zien als een beeld van de opname, belichaamt in bovenstaande dingen

Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave : RGG

DE STRIJD TEGEN GENOTSGODSDIENST EN GENOTSGNOSIS

Veelal denkt de mens : ‘Oh, ik moet dit, en ik moet dat, en het moet zus en zo.’ De mens acht zichzelf overwaardig door over alles maar denken te beschikken. Allereerst moet de mens zijn onwaardigheid inzien, hoe groot zijn ellende is, en alles moet verdiend worden. H. Witsius stelde in ‘de praktijk des christendoms’ uit 1665 dat de mens zich onwaardig moet houden om zomaar zich te bemoeien met de dingen van God, onwaardig om het Woord te horen, anders zou de mens het bezoedelen en in een onrein hart ontvangen, daarmee anderen kwaaddoende. De mens moet daarom ook zichzelf onwaardig rekenen tot de lichamelijke zegeningen, zelfs tot het minste stuk droog brood, en de geringste slok koud water, stelt Witsius.

C. Steenblok stelt dat het er om gaat de onwaardigheid in te zien bij de kleinste blijk van God’s gunst. Alleen de armen, de verslagenen en verbrijzelden kunnen komen, verder in de wildernis. C. Steenblok stelt dat dit door een dal gaat, daar waar de mirten groeien. Hij stelt dat hierin de lijdzaamheid kan groeien en het geduld, onder wat wegblijving van nadering, want hij leert het meer verstaan in de weg van afbreking.

De mens heeft zichzelf in het vlees overschat. De predikant F. Mallan stelde dat de mens etende en drinkende is en zich alles kan veroorloven, maar dat de mens te vrezen heeft als een rund vetgemest te worden voor de dag der slachting. Als dan iemand komt om over de schepping en de val van de mens te spreken, stelt F. Mallan, dan ziet men spotachtige blikken, dat men er niets van weten wil. Men lacht erom en spot ermee, dat er nog een man komt die zo ouderwets is, stelt hij.

De weg door de wildernis loopt anders dan de mens denkt of wil. Er zijn hele andere dingen die belangrijk zijn, waar de weg in verder gaat. De Heere zal zijn volk een hele andere weg leiden. De mens moet zichzelf onwaardig voelen tot het menselijke, om niet weer de streep over te gaan. De mens moet groeien als een onwaardige struik, langs het menselijke heen. Het is niet voor de mens om allemaal maar overmenselijk te doen. Eerst moet de mens ontmenselijkt worden, ontzelft. Het leven wat de mens grijpt is het leven helemaal niet. Het overmatige leven waar de mens telkens maar weer in wandelt is de dood zelf, en die komt verkleed en gemaskerd, opgesmukt. F. Mallan waarschuwde dat de mens een genotsgodsdienst heeft met een behagen in zichzelf. Hij noemt het een vleselijke godzaligheid, en dat is een vleselijke uitverkorenheid. Ze zijn uitverkoren geworden door bedriegende duivels, en dat loopt dwars door hun theologie heen. Hij noemt het een ingebeelde godzaligheid.

De mens loopt graag met een dikke kop overal rond, opgeblazen, de aandacht naar zich toe trekkende. F. Mallan stelt dat nederigheid betekent : geringe gedachten hebben van zichzelf. Blijf sober, blijf gering. Ga niet hoger dan je voegen. De val is de staat van verhevenheid. Heel bedrieglijk.

God zorgt voor Zijn kinderen op Zijn manier, niet op de manier van de mensen. God beschermt zijn kinderen tegen de zonde, daar is het God om te doen.

In Ezechiel 9 lezen we dat zij die kermen en zuchten over de zonden van het volk bezegeld worden door de engel. In het modernisme gebeurt dat niet. De zonde wordt weggelachen. Men houdt zich daar niet mee bezig. Men heeft andere dingen, andere bezigheden. Ze leven in een totaal andere wereld. Het is heel griezelig. Ik heb er over nagedacht hoe mensen zo kunnen zijn, zo totaal onbezonnen. Ik heb er over gezucht en geweend. Ik heb de Heere er over gezocht. Je moet leven tussen hen die aan de drugs zijn, zwaar, zwaar aan de drugs. Dat kan drugs zijn van genotsgodsdienst of genotsgnosis. Men neemt het niet meer zo nauw. Men heeft er formules voor gemaakt en wachtwoorden. Men heeft dingen tegen elkaar lopen wegstrepen. Als je van de predikingen van de gereformeerde gemeenten (ook wel ‘de synodalen’ genoemd, wat dus iets anders is dan de synodalen van de gereformeerde kerk) overgaat tot het gebied van de gereformeerde gemeenten in nederland (GGN, GGiN), dan merk je dat de predikingen een hele andere toon beginnen te krijgen, meer klagerig, zoals de oude profeten. Men acht zich niet waardig, en men kermt over de zonde. Men waarschuwt tegen wereldgelijkvormigheid. Men komt de rampzalige staat van de mens door de zonde onder ogen, zoals Zondag 1 hiertoe de opdracht had gegeven. Wat we om ons heenzien is het leven niet. Het is een waangeloof wat de mens er op na heeft gehouden, wat F. Mallan ook stelt. Scheur uw klederen, en ga in zak en as. Wees als een roepende en wenende in de wildernis. Het modernisme en moderne geloof aanbidt de zonde. Ze hebben duizend-en-een excuses en smoesjes om maar te kunnen blijven zondigen. Het is immers genade. Jezus is voor hun zonden gestorven, dus rotzooi maar raak.

Mensen, zo kunnen wij niet denken. In het OT wordt er in de grondtekst gewaarschuwd tegen de ijdele yeshua’s. Ook in het NT wordt er gewaarschuwd tegen valse christussen. Blijkbaar moet er veel meer gebeuren en is het voorwaardelijk. Ze hebben hun gouden kalf christussen gemaakt. Ze willen niet sterven aan hun zonden. Ze willen niet gewaarschuwd worden tegen de zonde, en willen ook niet waarschuwen tegen de zonde. Zo zijn zij wereldgelijkvormig geworden, gezonken in genotsgodsdienst of genotsgnosis. Het new age gevaar staat op de loer. Het new age gevaar heeft al velen gegrepen. Zij eren niet hun geestelijke vaderen en moederen. Zij willen van de geschiedenis niets weten. Zij maken hun steden zonder een greintje nostalgie. Alles is modern. Zij volgen vreemde, zeer typische afgoden. De geestelijke strijd wordt niet geleerd, maar des te meer de vleselijke strijd. Om de zonden kermen en klagen zij niet, maar als ze een tekort denken te hebben dan klagen ze daarover. Het is het klagen van het vlees, de droefheid van de wereld. Ze hebben verdriet als ze hun ego niet kunnen spekken. Krokodillen tranen. De droefheid van de wereld leidt tot de dood. Oh, komt toch tot de droefheid van de Heere. Ga terug tot de oude paden, zonder dezelfde fouten te maken. Leer van de geschiedenis.

We zien telkens weer dezelfde tendens, dat zij die de zonden van zich afschuiven en willen verdoezelen, dat die telkens weer die zonde op de ander schuiven. Vervolgens wordt er met wraak tegen opgetreden. Ja, de mens op het smalle pad wordt hier door het vlees zwaar voor gestrafd. Er is niet zomaar hulp voor hen. Zij moeten de langere weg gaan. Ook moeten zij de geestelijke strijd leren.

God is tot een genotsmiddel geworden, tot een zak-sinterklaas. Ook het brein en de mond zijn tot genotsmiddelen geworden. Het zijn producten geworden. Men denkt alles te kunnen denken en zeggen, en vergeet dat er een strijd is tegen het vleselijke, tegen bedrog. Oh mens, voordat u ergens over klaagt : Klaag over de zonde, over de zondemacht die in u leeft. Dat is een hemels klagen. Dat zijn tranen die het hart schoon kunnen vegen.

DE PUT VAN KIERKEGAARD – VAN ISRAEL TOT DUITSLAND

Het heeft geen zin om tegen het absurdisme te strijden, want het wordt alleen maar absurder, en in je strijd tegen het absurdisme word je zelf ook alleen maar absurder.

Je denkt het slechts, het is niet waar, stelt de Duitse filosoof … De werkelijkheid ligt altijd genuanceerder …

Als een sadistisch mens veilig van achter zijn krant of tv lacht om het leed van een ander, dan is hij het zelf die in de krant staat … Hij bedriegt slechts zichzelf alsof hij het zelf niet is, maar de ander … En zo blijft hij zichzelf bedriegen … omdat hij als opportunistisch materialist alleen waarde en waarheid hecht aan zijn eigen realiteit. Hij is geen twijfelaar.

De Duitse filosoof liet zich niet bedonderen door het materiële. Het materiële was slechts een middel waar hij voorzichtig en gematigd mee omging. Een middel, niet de bron.

Kierkegaard leefde in de tijd van Schopenhauer, en was iets jonger en kwam uit Denemarken, wat een verlengstuk van Duitsland is en zich dan weer opsplitst in Noorwegen en Zweden. In mijn dromen over Denemarken ging het vaak over de nachtkoorts, wat ook weer aan Kierkegaard verbonden is. Ik werd van de moeder afgescheiden. In Kierkegaard's boek 'Vrees en beven' (1843) stelt hij dat Abraham werd tot een monster om Izaak van de borst van Sarah te laten ontwennen, en waardoor Izaak zijn geloof verloor. In mijn kinderdromen werd ik ook losgesneden van de moeder, en de vader was een monster. Dit gaat dus over een periode in de kerkgeschiedenis waarin de mens wordt losgetrokken van de katholieke kerk, de moeder kerk. De vader, de protestantse kerk, is een monster die zijn kind op die manier offert, alhoewel dat slechts metaforisch is. Het kind moet namelijk de bron in zichzelf zoeken, zijn innerlijke moeder. Dat de vader een monster is is een beeld van de verbrokenheid van het kind die van de

moederborst is losgetrokken. Volgens Kierkegaard was de moederborst voor dat doel zwart gemaakt. Het kind moest zo van geloof komen tot de rede, tot de hogere rede wel te verstaan, van het individu. Daarom liepen de paden van de kerk tot de filosofie.

De vader is slechts een innerlijke dynamiek van het kind die er voor zorgt dat hij niet terug gaat naar een uitwendige moeder, maar op zoek gaat naar de inwendige moeder, oftewel het principe. Het kind moest gaan van Maria tot Moria, of tot mara, bitterheid. Maria is ook de naam voor god in het Aramese OT. Het kind moest hiervan loskomen om op zoek te gaan naar zijn innerlijke bron, niet meer een uitwendige god. Moria was de berg van dit offer. Hier verloor volgens Kierkegaard Izaak zijn geloof.

Izaak keek naar Abraham's gezicht, stelde Kierkegaard, en het gezicht was totaal veranderd. Dit gebeurde nadat Abraham zich van Izaak had afgekeerd, was weggerend. Toen hij terugkwam was hij anders, als een monster. Abraham zei dat hij Izaak's vader helemaal niet was, maar een afgoden dienaar, en God had dit ook niet van hem gevraagd, maar het was slechts zijn eigen wil. Hij greep toen Izaak bij de keel en gooide hem op de grond en begon op hem te schelden. Hij noemde hem een stommeling om te geloven dat hij zijn vader was en dat dit allemaal van God zou komen. Van schrik richtte Izaak zich toen tot zijn innerlijke bron, het hogere. Abraham was blij dat Izaak nu inzag dat hij een monster was, zodat Izaak zijn ware relatie met de ware bron niet zou verliezen. Ook Sarah was tot een monster gemaakt, haar borsten zwart gemaakt, opdat Izaak dus niet meer terug zou gaan tot het materiële. Hij zag nu wat het was, zoals ik ook eens een kinderdroom had over dat de vader en moeder in monsters waren veranderd. Zij waren henzelf niet meer. Er waren geen herkenningspunten meer. Izaak moest zijn moeder verliezen. Hij mocht geen moeder meer hebben, want die was alleen binnenin.

Izaak kon niet spreken over wat er was gebeurd.

Schopenhauer was als de Calvijn van de Duitse filosofie : de wil van de mens moest eraan. De mens moest zijn vrije wil weer inleveren, opdat de hogere uitverkiezing van de natuur, die uit principe zeer selectief was, zoals Darwin stelde, kon komen. Het was iets heel eigenaardigs, zoals Fichte al stelde. Het was niet het bekende, maar onbekende, het vreemde. Het zou tegen het denken van de mens ingaan. Het was dus meer iets metaforisch, niet iets letterlijks. Hiermee werd een oude waarheid van het germaanse opgegraven : de walkuren zouden alleen diegenen opnemen die aan hun wil op het strijdveld waren gestorven. Ze lieten zich hierin niet bedriegen door uiterlijke vormen, want dan zouden ze zelf uit de hemel vallen. Er zaten dus geen Miepen tussen de strijdgodinnen die vielen op stropdassen van de man, of een man uitverkozen als hij een grote auto had, of veel geld, maar ze keken ernaar of hij sober genoeg was geweest, ascetisch genoeg, of hij een eenling was die niet achter de massa's aansjouwde. De walkuren (of valkyries) waren dus gewoon puur de natuur principes zelf die de man in zichzelf moest ontwikkelen en moest oefenen. Dat is de ware betekenis van 'het hebben van een vrouw', zoals het deze diepere betekenis ook heeft in de islam waarin de strijder in het paradijs 72 maagden wordt beloofd. Laten ze zichzelf niet voor de gek houden hiermee. Dit zijn metaforen van filosofische principes die de mens in zich moet ontwikkelen. De vrouw bestaat dus helemaal niet, maar is slechts een metafoor ergens van.

Niemand is zomaar vrouw of man. Er wordt hier een diepere filosofische taal gesproken, een ontaal. De mensheid heeft het niet begrepen en blijft maar achter schaduwen en weerspiegelingen aanrennen. Dat is de tragiek van de stad. 'Kijk nou eens wat voor vrouwtje ik me op de kop heb kunnen tikken.' … 'Ja, maar ben je ook innerlijk veranderd ?'

Ben je gewoon volwassen, dan ben je nog gewoon een kind. De mens moet niet slechts volwassen worden. Dat is een domhoudertje en een zoethoudertje. De mens moet filosofisch worden. Ik zag een Davidster met een doodskop erin. Na Israel komt Duitsland. Na religie komt filosofie. Dat is het ware, metaforische offer van Izaak, om zo tot zichzelf te komen. De nazi's hebben dit verletterlijkt en zo totaal verkeerd voorgesteld, materialistisch. 1900 werd de eeuw van het materialisme wat hard, heel hard, terugsloeg. Daarom moet de mens weer terug tot de verloren fundamenten van de jaren 1500 tot de jaren 1800, van Luther tot Nietzsche. Daarin is heel wat te graven, daarin is heel wat te spitten. Heel wat te zaaien. Ja hoor, nazi's : Na Israel kwam Duitsland, maar hoe ? Nietzsche waarschuwde al tegen jullie. De put van Kierkegaard ging diep. Ik had een terugkerende nachtmerrie als kind zijnde dat ik in een put kwam tot een dal vol schedels en doodsbeenderen. Ik hoorde dan bellen, en zag kinderen geworpen worden in het water. Moeten we dan het kind met het badwater wegwerpen ? Dat hebben de nazi's gedaan. Ze hebben de Duitse klassieke filosofie verkracht. In die nachtmerrie waren de deuren van mijn slaapkamer heel ver weg. Stemmen als donder en bliksem. En vreemde gevoelens in mijn mond, in mijn gehemelte.

Het begon allemaal met iets wat ik moest drinken, en dan begon ik door de grond te zakken. Dan kwam ik in die put en ging helemaal naar beneden. Krijsende kinderen, gillende bellen. Als een school, en die school heeft bewust kennis lopen achterhouden. Zij waren zelf niet eens geschoold, en dan toch nog schooltje spelen over anderen. De put van Kierkegaard ging diep, maar zo ontwende de mens aan de moederborst.

De vader was daartoe een monster geworden, en het kind kon alleen maar rennen, zijn geloof verliezende, want wat was uiteindelijk dit geloof ? De filosofie wacht op het kind.

Kierkegaard stelde dat de ware vrouwelijkheid het vermogen is om waardigheid te versieren, wat ook tegelijk een definitie is van de opname. Het vrouwelijke kon dit alleen doen als ze zelf waardig was. Alleen waardigheid zou waardigheid kunnen versieren.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

HET SCHIP VAN LUTHER

Maarten Luther streed voornamelijk tegen de aflaat en het materialisme van de rooms katholieke kerk, en wees daarbij op het pad van waarlijke boetedoening, het smalle pad van het minderen, en de geestelijke gaven. Het materialisme van de katholieke kerk was namelijk hoog opgelopen. Door de aflatenhandel kon je vergeving ineens kopen, voor zowel jezelf als voor anderen, zonder daadwerkelijk berouw te hebben en je te bekeren.

Ook het hiernamaals kon gekocht worden. Het was een handel in gebakken lucht. Zielsgeluk kon gekocht worden. De katholieke kerk zelf was hierover verdeeld, want de bedelorden toonden juist dat armoede en de natuur de weg waren tot de hemel, en dat rijkdommen een valstrik voor de dwazen waren. Van het geld van de aflaat werden er nieuwe kerken gebouwd. Het monster van de aflatenhandel, van de verkoop van het geestelijke, was een afschuwelijke vorm van de verboden boom van gulzigheid in de middeleeuwen. Maar waarom wordt het geestelijke dan nog stil verkocht in de kerken, en viert het materialisme nog steeds hoogtij in stad en kerk vandaag de dag ? De verboden boom van gulzigheid is hoog gegroeid met allerlei takken, en het is wurgend, en schreeuwt ten hemel. Waarom ? Waarom ? Gezondheid wordt vandaag de dag verkocht, en het recht wordt verkocht. Alles is voor de verkoop. Men denkt dat men God en geluk kan kopen en kan verkopen, om zo maar niet dat smalle pad tot de hemel behoeven te gaan, maar het is groot boerenbedrog wat ieder weldenkend mens wel op zijn klompen kan aanvoelen. Blijkbaar heeft de mens de boodschap van Maarten Luther en Johannes Calvijn dus niet begrepen en niet ter harte genomen. Hetzelfde als dat na D-day Nederland nog wel in grotere problemen raakte, omdat de mens d-day niet had begrepen. De verlossing moet nog komen.

Maar het is allemaal wel heel logisch. Calvijn in de jaren 1500 en Darwin en Nietzsche in de jaren 1800 predikten allemaal dat het om de eenling ging. Darwin stelde dat de uitverkiezing iets van de natuur was, namelijk de natuurlijke selectie, en die nam alleen maar de enkeling, anders zou het niet werken. De massa's moesten namelijk een bepaalde druk vormen waaronder de eenling zich zou kunnen ontwikkelen, en dat is ook altijd de christelijke boodschap geweest, zoals de verzoeking van Jezus in de woestijn. De eenling moest beproefd en verzocht worden. De eenling moest getest worden, als een voorbereiding. Dus het schip van Luther en Calvijn kwam, maar slechts de enkeling ging daadwerkelijk mee. De rest waren gewoon meelopers. De reformatie was begonnen in 1517, toen Luther zijn stellingen tegen de aflaat op de deur van de slotkerk van Wittenberg hing in Duitsland. Dit was gericht tegen de aflatenhandel van Johann Tetzel.

Iets kopen is altijd de makkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar je bedonderd jezelf zo, en je bedonderd anderen, als het het geestelijke gaat vervangen. Gulzigheid maakt de mens koopziek. Vandaag de dag kun je alles kopen als je maar rijk bent, en de geestelijke paden van de waarheid, die je kunt begaan door het minderen, door soberheid, zijn ondergesneeuwd. Verwacht niet dat een ander hiervoor begrip heeft. De massa's verzoeken de eenling, altijd weer. Je kunt niet op de massa's bouwen. Alleen dwazen bouwen hun huizen op zand, en die zijn er genoeg, en die moeten er wel zijn om de eenlingen te testen. Daarom gaat het om het pad van het kruis. De massa's riepen : Kruisig hem, kruisig hem, en zo zal dat tegen iedere eenling zijn. Verwacht het niet van de massa's, en haal daar je waarheid niet vandaan, je bevestiging of goedkeuring. De massa's zijn er om je te bedriegen, om je in slaap te doen sussen. Het zijn de takken van de verboden boom van gulzigheid, en die krioelen om je heen. Wat voor zin heeft het dan de massa's naar de pijpen te dansen ? Wat win je ermee ? Dan heb je de hele stad gewonnen, maar je ziel verloren.

Iedere Jezus kent zijn Judas, iedere Simson zijn Delilah, en iedere David zijn Goliath. Daar moet elke eenling doorheen. Jakob had zijn kreupelheid door wat er op Pniel was gebeurd, en Paulus had zijn doorn in het vlees, iets wat hem telkens met vuisten sloeg. En dan moet je kijken wat je nog over hebt. Het is niet veel, maar het is genoeg. En wie zaait zal ook oogsten. We mogen ons verheugen in de wetten van de vruchtbaarheid van de natuur. Het kruis heeft een bedoeling en is geen doel op zich. Het is een middel. Hoe kan het dan zo zijn dat de mens het kruis heeft vervangen door geld ? Het is maar een symbool, maar de mens heeft het letterlijk genomen : Voor alles betaal je een hoge en volle prijs.

Zijn we bereid de prijs te betalen ? We moeten wel. We kunnen geen kant op. Alles gaat nu eenmaal diep. Aan de oppervlakte is er geen leven, alleen bedriegelijkheid, symbolische weerspiegelingen. Toen Jezus in Samaria was was hij vermoeid, en vroeg een vrouw om drinken bij de bron van

Jakob. De vrouw was verbaasd want Joden gingen niet om met Samaritanen. Jezus sprak toen dat het niet om materiele dingen gaat maar om diepere geestelijke dingen. Jezus deed niet voor niets, dus wat leren we hiervan ? Het had een diepere betekenis. Jakob was de kreupele als beeld van de gevoeligheid die hij op Pniel had ontvangen. Hij was zijn materialisme, zijn vlees, zijn zonde, kwijtgeraakt hierdoor, en Jezus ging tot deze bron, en vroeg toen een vrouw om drinken, als het terugkeren tot de moederborst, ook al ontweken de Joden de Samaritanen. Jezus wilde leren van het vreemde.

Het was ook wel een beetje om de aflatenhandel teniet te doen dat Calvijn het telkens over de uitverkiezing had : Als je niet uitverkoren was, dan had al je geld je niets te baten, want elke plant die niet door God was geplant zou uitgerukt worden. Maar de uitverkiezing bracht grote verwarring onder de mens, en was dus ook bedoeld om de mens voorzichtiger te maken.

Wat betekende de uitverkiezing eigenlijk ? Het was al een germaans begrip, namelijk dat als je hard aan je ego zou sterven op het strijdveld tegen het vlees, dan zou je uitverkoren worden door de valkyries, de strijdgodinnen, die je zouden meenemen naar het walhalla, de germaanse hemel. Ook Nietzsche en Darwin werkten dit begrip verder uit in de jaren 1800, dat het iets voor de eenling was, en iets van de natuur. Uiteindelijk was het de natuur die de mens uitverkoos, en daartoe moest de mens aan een aantal voorwaarden voldoen, met name aan het eenlingenprincipe. Kudde mentaliteit zou de mens juist niet uitverkiezen. Nee, de mens moest speciaal uitgeselecteerd worden, speciaal afgezonderd van de rest. Gij zult de massa's in het kwaad niet volgen. Zo kon de natuur zien of iets dood was of levend. Als iets dood was dan stroomde het gewoon met alles mee, maar als iets nog leefde, dan ging het dwars tegen de stroom in, en spartelde het tegen, en dan was het nog bruikbaar voor de natuur. Als je eeuwig wil leven wees dan uniek, en blijf uniek tot het einde, en steek in karakter en kennis met kop en schouders boven de anderen uit, en doe dat niet om naam te maken, maar in het verborgene. Laat je rechterhand niet weten wat je linkerhand doet. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Eigenlijk heb je alleen maar de ware rust in het natuurtouw, wanneer je verbroken bent op Pniël net zoals Jakob, waardoor je gevoelig bent voor de rest van je leven, wanneer je net zoals Jezus tot die Jakobsbron gaat om een vreemde vrouw om drinken te vragen, weer aan de moederborst te komen, wetende dat je door de vreemde natuurmoeder wedergeboren en wederopgevoed kan worden, en dat niets je uit haar hand kan roven. Waarom niet ? Omdat je aan het natuurtouw vast bent.

De uitverkiezing heeft dus te maken met iets binnen de mens zelf, en heeft dus te maken met dat wat je zelf uitkiest. Kies voor het beste deel : de hogere kennis. De uitverkiezing is dus niets anders dan een natuurspiegel die je eigen keuzes laat zien. Laat het geen verkeerde keuzes zijn. Je wilt niet verkeerd op de natuurfoto komen te staan. Als de natuur een foto van je maakt, de hogere natuurkennis, hoe sta je er dan op ? Hoe wil je er op komen te staan ? Dan kun je nog zoveel stadse, materiele foto's van jezelf nemen en jezelf lopen bewonderen (bedonderen), van 'nou, mijn haar zit goed hier'. Wie beslist dat ? Moet je haar dan goed zitten, of heeft God liever dat je de wildernis in zou gaan gegaan om een verloren schaap te redden, en dat je haar dan misschien op een natuurlijke manier een beetje door de war zou zitten om te laten zien dat je goed gewerkt hebt ? Waar gaat het je om ? Moeten wij onszelf dan aanprijzen als halfgodjes, of gaat het puur om de anonieme boodschap ?

Dan kom je later met een doos vol foto's aan bij de hemelpoort, maar het zal gaan branden in je handen, en dan zullen de natuurfoto's van je karakter door God laten zien worden. Al je materialisme en gulzigheid zal daarop te zien zijn, en wat het heeft veroorzaakt in de schepping. Zo zul je dan de geschiedenis ingaan. Laten we daarom stoppen met dwaze spelletjes te spelen in de stad.

De meerderheid volgen is ook een vorm van materialisme. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, allemaal kudde mentaliteit, groeps dynamieken. Maar Luther kwam met zijn schip tot de enkeling. De mens was niet meer geleerd, maar spijbelend, al feestend over de paden van het materialisme en de gulzigheid. Daarom wezen Luther en Calvijn weer terug naar de boeken, naar het Woord. De mens moest weer opnieuw heropgevoed worden. Luther en Calvijn moesten de mens weer terugleiden tot de bibliotheken, tot de verloren fundamenten. De mens moest weer terug de diepte in. Alles was te oppervlakkig geworden, te gemaakt. Ze hadden hun steden op zand gebouwd.

De stad is als een gulzig zeemonster in de zee, terwijl de eenlingen zich hebben verzameld op het schip van Luther en Calvijn, het schip van de reformatie. Waar nu naartoe ? Maar eerst moet dit monster verslagen worden. Het gulzig zeemonster zit diep in de mens zelf. Heeft de mens dit monster uitverkozen, of werd de mens door dit monster ontvoerd ? Dat is de vraag, en dat zal bij ieder mens anders zijn.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

DE TAAL VAN HET KRUIS

Hoe kom je tot de bron, en hoe communiceer je met de bron ? Een letterlijke, concrete weg is nooit het antwoord geweest, want het leidt alleen maar tot overmatige drama. De weg is

abstract. Je kunt bidden, maar soms is het gewoon zo dat je alleen maar tot jezelf spreekt, en voor wat ? Gaat het dan allemaal om een grote schep met woorden ? Is dat de ware communicatie ? Is dat de levensbron ?

Als je het te letterlijk en concreet maakt, te direct, dan ben je eigenlijk nog gewoon een gevangene, hoe zeer je ook jezelf probeert in te prenten dat het een luxe hotel is hier in het rijke westen. Moet je dan mooie woorden gebruiken als je contact maakt met de levensbron, of heeft de levensbron meer aan de verzuchtingen van het hart, en kent de levensbron die verzuchtingen ? Alle concrete en letterlijke talen van de mens stuiten kapot op de levensbron, maar de levensbron spreekt de taal van het kruis, van het lijden. Waarom is dat ? Omdat het lijden gevoeligheid is, en de levensbron is gevoelig.

De taal van het kruis, van het lijden, gaat diep genoeg om zo ook de vrucht van het kruis voort te brengen en het sieraad van het kruis. In deze verzuchtingen mag je tot de levensbron komen, die zowel in jezelf zit als buiten jezelf, want de levensbron is ook gestolen. Daarvoor moet je dus op ontdekkingstocht. De levensbron is gestolen en er is iets anders van gemaakt. Je kan dus denken : 'Ja, alles gaat om de hogere kennis, dus daar heb ik geen mensen voor nodig, en geen culturen en geen religies,' maar dat is dan wel te gemakkelijk gedacht, want de kennis is gestolen en verdraaid. Daarom gaat het om de exegetische kennis, de uitlegkunde, het terugdraaien, want in de diepte van het gestolene en het verdraaide ligt de waarheid verborgen, de waarde ervan. Daarom bespreken wij het, en het is niet zeker niet voor luie mensen.

De exegetische kennis draait dus om alles heen om het verlorene, gestolene en verdraaide erin op te diepen. Dat is wat het aanboren van de bron betekent. Dat we naar de wildernis moeten is dus beeldspraak, want we moeten juist ook boren in de stad om de wildernis op te diepen waarin het verborgen ligt. Het gaat dus niet zo vroom worden dat je helemaal nooit meer een mens ziet, en het helemaal nooit meer over de menselijke religies en culturen hebt, want het pad gaat hier dwars doorheen. Er valt een heleboel in op te vissen.

Pinksteren bij de Israelieten is een oogstfeest en feest van de ontvangst van de hemelse leerregels die Mozes ontving, en bij de christenen is het Pinksterfeest het ontvangen van de hemelse leiding, het hemelse geestelijke. Beiden zijn belangrijk. Omdat er altijd twee stromingen waren, zowel een letterlijke als een symbolische, moesten de profeten optreden. De profeten na Mozes hadden soms kritiek op wat hij en zijn volgelingen verkondigden.

Ook hielden ze soms afzijdig en hielden ze wijselijk hun mond, zoals Amos spreekt in 5:13 :

'Daarom zwijgt de verstandige in die tijd, want het is een boze tijd.'

Amos betekent het doorsteken, een beeld van de leegte, de stilte, zoals bij het zevende zegel. Dit betekent ook het 'doorsteken van de oren opdat de mens de hemel hoort.' Zo is het feest van Amos het ontvangen van het hemelse oor, van luistervermogen.

In de Egyptologie, in het zevende uur van het boek van de openingen, zien we soortgelijke taferelen van een oogstfeest en het ontvangen van de veer van onderscheidingsvermogen. Al met al gaat het pinksterfeest diep, want men spreekt dan in vreemde talen, en men zet zichzelf niet neer bij het ogenschijnlijke. Men is niet gelijkvormig aan de wereld, maar weeft er omheen, om het verlorene en verborgene op te diepen, dat van lang geleden. De bron, de levensbron, is van een vreemde taal.

Durven wij in vreemde talen te spreken om contact te maken met de levensbron ? Allereerst moeten we daarvoor de stilte in gaan, en het hemelse oor tot die vreemde talen te ontvangen. Het is niet zomaar een taal maar een taal van onderscheiding, want daar stond de veer voor in de Egyptologie, boven alles uitstijgen door het eerst dieper te omcirkelen, want het geheim ligt erin verborgen. Het is niet de bedoeling dat we met ons hoofd in de wolken gaan lopen. Het is een beeld ergens van. Amos sprak van een grote worsteling, als Jakob op Pniël. Het is een taal van het grondig toetsen, grondig ziften.

Amos 5 is hier heel duidelijk in :

14 Zoekt het goede en niet het kwade, opdat gij leeft.
15 Haat het kwade en hebt het goede lief.

Maar dan moeten we eerst weten wat goed en kwaad is, en daarom hebben we een hemels onderscheidingsvermogen nodig, een hemels oor, en een verlustiging om het hemels woord te kennen zoals in psalm 1. Als we volharden in het luisteren, in het onderzoeken, dan zullen we zijn als een boom geplant aan levensstromen. Dit is ook hoe het boek Amos eindigt, met deze belofte :

Amos 9

13 Zie, de dagen komen, luidt het hemelse woord, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier en de druiventreder bij hem die het zaad strooit.
14 boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten.
15 Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de Here, uw God.

Wij moeten dus in vele talen kunnen spreken, opdat wij in dit proces geen schakels missen. Wat voor geheimen liggen er in Israel ? Heel het boek Amos laat ons dus zien hoe we psalm 1 in vervulling kunnen laten gaan. Hier liggen grote geheimen van Israel in verborgen. Er is een geestelijk Israel en een vleselijk Israel, zoals er ook een geestelijke mensheid is en een vleselijke mensheid.

Word wedergeboren in de bron, maar laat de bron ook wedergeboren worden in jou. Het werkt dus aan twee kanten. Zoals we ook aan de wereld moeten sterven, en de wereld aan ons.

Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave : RGG, ingekort

1e Jaargang, nummer 7, 26 november 2022

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

DE PIN IN HET VLEES

Het is belangrijk om naar Paulus te kijken. Paulus had een doorn in het vlees, waardoor hij beschermt werd tegen zonde. De doorn maakte hem zwak zodat God's kracht zijn leven kon leiden. Zowel in het Grieks als in het Aramees is die kracht 'betekenis'. Paulus kwam hierdoor dus tot kennis. De doorn is zowel in het Grieks als het Aramees 'scherpe pinnen of pennen'.

Er gingen pinnen door ons vlees. Bij de indianen gebeurt dit vrijwillig. Het is een volwassenheids-ritueel, en ook een ritueel om vision quests op te wekken, oftewel geestelijke reizen. Het is belangrijk om dit geestelijk te nemen en niet materieel.

Paulus leed ook honger en kwam uiteindelijk in gevangenschap terecht, in de kooi. In die zin is het Paulinische lijden van groot belang, de pin in het vlees. De mens wordt zo in een slaap gehouden, waarin dromen opgewekt kunnen worden.

De pin in het vlees, het is geen pretje. Maar het is om de valse visioenen buiten te houden, de valse dromen. De mens wordt zo in een slaap van afzondering gehouden, opdat eens de dromen van de overkant kunnen komen. Daar is alles om te doen. Het lijden weegt in die zin niet op tegen de eeuwigheid. Het lijden is maar een flits in de eeuwigheid. Deze flits breekt ons geheel af, maar bouwt ons dan weer op.

Dit lijden gaat diep. Jezus werd door een kus verraden. Maar uiteindelijk leidt dit diepe lijden van verraad naar een diepere droom, naar betekenis.

Paulus weet wat het is wanneer er scherpe pinnen door het vlees gaan. Hij kan daarin met ons meevoelen. Paulus weet ook wat het is als die pinnen er niet uitgaan. Paulus bad erom, maar God wilde de pinnen er niet uithalen. Paulus moest zwak zijn, minder worden, opdat hij diepere betekenissen zou gaan zien, het wonder van de semiotiek zou begrijpen. Paulus werd hierdoor een semioticus, en zou die kennis ook met anderen delen. In het Westen maakten ze Paulus zwaar corrupt en oppervlakkig. De pin in het vlees is dus ook belangrijk om door die corruptie heen te breken om terug te keren tot het originele principe, het hemelse beginsel, van het Paulus mysterie.

Uitgave : COAB

JEREMIA EN DE VERLOREN DOCHTER

In het boek Jeremia gaat het Exodus verhaal verder. Ze hadden henzelf een stad gebouwd, Jeruzalem, maar dat ging helemaal niet goed, en de profeet Jeremia moest er tegen optreden. Zo lezen we in het tweede hoofdstuk van Jeremia.

De Leidse vertaling (1887-1914) zegt :

‘Ga heen en predik ten aanhoren van Jeruzalem: Zo zegt de Heer: Ik gedenk u ten goede de genegenheid uwer jeugd, de liefde van uw bruidstijd, toen gij mij volgdet in de woestijn, in een onbezaaid land.’

De Luther vertaling, ook al een oude bijbel, zegt :

‘Ga heen en predik openlijk te Jeruzalem, zeggende: Dus spreekt de Heer: Ik denk er aan, dat gij ene vriendelijke jonge dochter en ene lieve bruid waart, toen gij Mij volgdet in de woestijn, in het land, waar men niets zaait.’

Let wel : Dit gaat over het verleden, dat God terugdenkt aan de betere tijden, maar nu waren ze afgedwaald :

De Luther vertaling zegt :

‘Wat onrecht hebben toch uwe vaders in Mij gevonden, dat zij van Mij afweken en de ijdele goden nawandelden, daar zij toch niets verkregen.’

De Staten vertaling zegt :

‘Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn, en hebben de ijdelheid nagewandeld, en zij zijn ijdel geworden?’

De Leidse vertaling zegt :

‘Welk onrecht hebben uw vaderen in mij gevonden, dat zij zich van mij hebben verwijderd, de nietigheden nagelopen en zich nietig gemaakt?’

Het ging dus niet goed in de Exodus, en vandaag de dag zien wij dit weer. De geschiedenis herhaalt zich.

De statenvertaling zegt dan :

‘En Ik bracht u in een vruchtbaar land, om de vrucht van hetzelve en het goede er van te eten; maar toen gij daarin kwaamt, verontreinigdet gij Mijn land, en steldet Mijn erfenis tot een gruwel.’

Dit is wat er gebeurd is. Door alle moderne industrieen en overmatig auto gebruik, vliegtuigen gebruik, etc. is het land vervuild. Waterbedrijven trekken aan de bel vanwege de vervuiling en de

droogte, en waarschuwen dat het tegen de grenzen aanloopt, dat er een tekort aan drinkwater op de loer ligt op den duur. De mens is teruggegaan naar de jaren dertig van de grote depressie, als gevolg van corona en de oorlog. Veel gevaren liggen er op de loer. De mens moet nu omkeren. De mens is te ver gegaan. Ik was laatst in Zwolle en op het station waar je 'uit de muur kan eten' waren er ook vegetarische mogelijkheden. Ook was ik in de electronica winkel, en zag ik dat alles weer retro werd, dat er weer heel veel pick ups en vinyl werd verkocht. Er zijn dus twee stromingen gaande. Er zijn ook mensen die ontwaken. Dat geeft weer hoop, en op dat spoor verder.

Daarna zegt Jeremia 2 :

'Daarom zal ik voortdurend met u twisten, spreekt de Heer, en met uw kindskinderen zal ik twisten.'

De Heere heeft het nog niet opgegeven, en de mens mag blij zijn dat de mens nog geconfronteerd wordt door zijn profeten, dat de Heer nog met het volk twist. God worstelt met de mens en legt de mens in de houdgreep. De plagen zijn ervoor om de mens te laten zien dat ze zijn afgedreven en dat er wordt opgeroepen tot bekering en berouw, tot boetvaardigheid.

Vers 13 zegt dan :

'Want Mijn volk heeft twee boosheden begaan; Mij, den Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelven bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden.'

De mens kan uit zichzelf niets, maar moet in contact staan met de hemelse kennis om waarlijk mens te worden, om in de hemelse wegen te wandelen. Maar ze hebben het contact met de hemel verbroken, en zijn op eigen verstand gaan vertrouwen, hebben zich niet onderworpen aan het hogere, aan de bron van al het leven. We moeten in dit verband spreken over zowel verloren zonen als verloren dochters.

'Hoe durft gij met mij twisten? Gij zijt allen van mij afvallig geworden, spreekt de Heer.'

Heb een goede basis voordat je strijdt. Wees niet als een blinde vuistvechter die aan de verkeerde kant staat, in het leger van het kwaad en de leugen strijdt. Als je strijdt, strijdt dan voor het goede, strijdt voor God, en niet tegen God. Velen strijden vandaag de dag in het vlees, door het vlees, en voor het vlees. Zij twisten met God terwijl zij afvallig zijn geworden. Ze verwijten God van alles, maar hebben hun kruis van zich afgeworpen, en hebben dus ook geen gevoeligheid voor de dingen van God. Dat is het kenmerk van een verloren zoon en een verloren dochter.

Jeremia klaagt erover : 'Zij hebben de tucht niet aangenomen.'

'Tevergeefs heb ik uw kinderen geslagen, gij hebt de tuchtiging niet aangenomen; het zwaard heeft, als een verdervende leeuw, uw profeten verslonden, maar gij zijt niet bevreesd geworden.'

Ze hebben geen gezonde vrees meer. Ze zien de dingen om zich heen gebeuren, het volk in de ellende zakken, maar ze gaan gewoon op hun oude wegen door. Ze zijn van binnen dood geworden. Het is heel eng. Het zijn zombies geworden, ghouls. Zo sjokken ze het leven door, etende en ze worden zelf ook gegeten.

'Gij zult ook van hier uitgaan met uw handen op uw hoofd; want de Heere heeft al uw vertrouwen verworpen, zodat gij daarmede niet zult gedijen.'

Er is vals vertrouwen in de god van het vlees, wat hen in slaap heeft gesust. Jeremia spoort de mens aan om weer op het goede pad te gaan, om de Exodus voort te zetten, want die was nog niet afgelopen. Dat was de boodschap van Jeremia : 'Zet de Exodus voort, want je bent er nog niet.'

Alles was vastgelopen. En ze hadden er een stad gebouwd. Jeremia moest optreden en noemde het afgedwaalde volk Israel 'de verloren dochter.'
In Jeremia 4 zien we wat er toen moest gebeuren. Jeremia riep de mens op om zich te laten besnijden, de voorhuid van het hart weg te doen. Ook riep Jeremia op om tot nieuwe gebieden te gaan en die te bebouwen. Er moest ook gegaan worden tot de kampen, want dat waren de versterkte plaatsen, dus men moet niet alleen de individuele wapenrusting aandoen, maar ook tot de collectieve wapenrusting gaan. Vroeger gingen wij altijd naar Kampen, naar de stad van de voorouders. Dat was daar een beeld van. De mens moet het hogerop zoeken. 'Bergt u, blijf niet stilstaan, zet de exodus voort,' sprak Jeremia, want er was een leeuw opgekomen uit het struikgewas om de landen te verwoesten. 'Ga het dan niet goedpraten,' zei Jeremia. De mens moest zijn hart wassen van boosheid.

Jeremia noemde de verloren dochter verwend. Zij waren er allemaal op uit om zichzelf te bevoordelen, en zij bedrogen zichzelf en elkaar en zeiden : vrede, vrede, terwijl er geen vrede was. Het was allemaal slechts schijn, schijnvertoningen. Ze voeren toneelstukjes op.

De statenvertaling zegt in hoofdstuk 6 :

'Want van hun kleinste aan tot hun grootste toe pleegt een ieder van hen gierigheid, en van den profeet aan tot den priester toe bedrijft een ieder van hen valsheid.'

Wat moeten wij dan doen als wij dit om ons heen zien ?

Jeremia gaf het antwoord : 'Zo zegt de Heere: Staat op de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin; zo zult gij rust vinden voor uw ziel.'

Maar Jeremia liet zien : Het volk wil niet op die weg wandelen, en wil niet luisteren, en daarom zou er een volk opstaan in het Noorderland, meedogenloos en zonder erbarmen. Een grote plaag zou komen, als een zondvloed.

Jeremia was er wanhopig door en vroeg : Is er geen balsem in Gilead ? Is er geen heelmeester ? Waarom is de wond van de dochter niet genezen ?

Jeremia kwam toen tot deze conclusie : 'Weest op uw hoede tegen elkander, en vertrouwe niemand zijn broeder; want

elke broeder is een volleerde bedrieger, en de ene vriend verraadt de ander met achterklap.’

Hij had gezien dat hun tongen moorddadige pijlen waren. En daarom kwam hij met zijn klaagliederen, en hij zei : ‘Leert uw dochters het klaaglied. Raak niet aan de weg der volken gewend. Sus niet in slaap, want het is nietigheid gesluierd met schone schijn.’ Hij stelde dat ze als vogelverschrikkers waren die niet konden spreken en gedragen moesten worden. Ze hebben geen argument, en ook geen antwoord. Ze hebben niks te vertellen. Er is geen fundament voor hun werken, en zo kunnen ze zich ook niet ervoor verantwoorden. Jeremia stelde dat ze leugenbeelden waren, ijdele en dwaze spotwerken, die de schepping belachelijk maakten.

Wat ging Jeremia toen doen ? Verjaardagen vieren ? Nee, hij vervloekte zijn geboortedag. Hij hief een klaaglied op over zijn geboorte. Psalm 1 herhaalt zich in Jeremia 15 waarin Jeremia zegt dat hij niet heeft gezeten in een kring van lachers, zich niet met hen heeft verheugd. Hij was afgezonderd in hemelse toorn. Zijn pijn was chronisch, en zijn wonden genazen niet. Hij weigerde geheeld te worden. Hij wilde afgezonderd zijn aan het kruis bij zijn lijdende God. Waar kiezen wij voor ? Het pad van Jeremia, of … ?

Jeremia kwam tot een plaats waar hij geen vrouw mocht nemen, en geen zonen en dochters. Hij was totaal afgezonderd. We lezen dat in Jeremia 16. Hij moest het achter zich laten want alle bloedlijnen waren corrupt hier. Hij mocht niet meedoen aan de feesten hier, want die waren vals. Ook mocht hij niet met ze rouwen, want hun gerouw was ook vals en vleselijk. Er viel hier niets te vieren en niets te rouwen. Het was allemaal een leugen. Hier moest Jeremia opgevist worden door hemelse vissers en opgejaagd worden door hemelse jagers, om gebracht te worden tot het hemelse beloofde land.

Uit : ‘Ragnarok Ontsluierd – deel 2’, Uitgave : HRC

HET BOEK JESAJA IN EEN NOTEDOP

Zowel Jesaja als Jeremia predikten tegen de afgoderij van de buik. God is niet zo blij met de feesten van mensen, stelde Jesaja. Wat valt er te vieren ? Ga de armen maar eens helpen, dan heb je wat te vieren, stelde Jesaja. Jesaja noemde het een gruwel. Zo begint het boek van Jesaja in hoofdstuk 1, en zo eindigt het ook in Jesaja 66 :

3 Zij hebben hun eigen wegen verkozen en hun ziel schept in hun gruwelen behagen.

Dan zegt Jesaja verder in hoofdstuk 1 :

22 Uw zilver is met onzuivere bestanddelen vermengd, uw edele wijn is met water vervalst. 23 Uw vorsten zijn opstandelingen en metgezellen der dieven; ieder van hen is belust op geschenken en jaagt beloningen na; aan de wees doen zij geen recht en de rechtszaak der weduwe vindt bij hen geen gehoor.

Dit zien we om ons heen. Ze hebben van hun misdaad een markt gemaakt. Het gaat allemaal om het geld. Ze nemen steekpenningen aan, en alleen zo komen de grote machines in actie. Het zijn clowns, automaten. Jesaja predikte tegen deze systemen. We kunnen om ons heen zien dat de mens niet veel van Jesaja heeft geleerd. De mens is een typische en eigenaardige soort van parasiet.

Jesaja zegt daarom in hoofdstuk 2 :

22 Laat toch af van de mens, wiens adem in zijn neus is, want wat is hij te achten?

Wij bidden daarom : 'Uw koninkrijk kome.'
Wij bidden daarom : 'Niet mijn wil geschiede, maar Uw wil geschiede.'

Wij worden dan opgeroepen tot geduld, maar die hoeft niet passief te zijn. Het betekent dat wij intens betrokken mogen zijn bij de bouw van dit koninkrijk. Jesaja spreekt over dit koninkrijk.

Hoe zal dit gebeuren ? Want we kennen allemaal dit verhaal wel. Jesaja sprak dat het door een nieuwe generatie zou komen. God zou iets in de schoot van deze criminelen werpen, een vergelding.

Het begint allemaal in jezelf. Wat je zaait zul je oogsten, ook al gaat alles eerst door de vier seizoenen heen. Het zaad zal eerst sterven. Eerst zul je teleurgesteld zijn, wanhopig, 'want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs.' Eerst moet je de prijs betalen en je goud gelouterd worden. Dit is dus geen wachtend geduld, maar werkend geduld. Werk aan jezelf. Dat waar je doorheen gaat is niets vreemd.

Voor het kind wat zou komen was er geen plaats in de herberg. Hij werd geboren in een voederbak, tussen de dieren en de arme herders. Hij was bij de armen. De rijken hadden geen plaats voor hem. Het was ook niet zijn wereld. Hij was een vreemdeling. Hij was op doortocht, van de hemel tot de hemel, en daarvoor moest hij door een diep dal. Maar wat groeiden hier een prachtige, medicinale bloemen en planten.

Hij was bij de natuurvolkeren, aan de borst van moeder natuur, want in de herberg was geen plaats voor hem. Er was geen steen waarop hij zijn hoofd kon doen rusten.

Wij worden alleen bevrijd, waarlijk bevrijd, in het bevrijden van anderen, oftewel in het vrijzetten van de waarheid, de verklaring, de psycho analyse, het verbreken van de zegels.

Johannes 8:32 zegt : 'gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.'

Er zal dus een nieuwe exodus zijn voor de studenten van de psycho analyse, de waarheidszoekers, de verbrekers van de zegelen, oftewel de verstandigen. Ons gebed mag dan zijn : 'Ik dank u dat ik stierf in plaats van hen,' want dat is de ware liefde, die zijn leven geeft voor zijn vrienden. De ware liefde geeft leven in plaats van leven nemen. En deze liefde is sterker dan de dood en sterker dan de hel. Deze liefde gaat altijd door diepe dalen, maar dan tot de hoogste bergtoppen der hemelen.

Jesaja sprak dat omdat de mens deze

liefde niet waardeerde en liever goud en zilver boven deze liefde stelde :

17 Zie, Ik wek tegen hen de Meden op, die zilver niet achten, noch in goud behagen hebben; 18 hun bogen vellen knapen: zij kennen geen erbarming met de vrucht van de schoot en zelfs kinderen ontzien zij niet.
(Jesaja 13)

Zoals bij Mozes in de woestijn : 'Zij willen toch vlees ? Dan zullen ze zoveel vlees krijgen dat het hun neusgaten uitkomt.' Het vlees ligt dan door de hele stad heen, ook hun eigen vlees. Dat is het loon van de mens. De mens heeft er zelf om gevraagd. Er komt dan iets wat geen belang heeft in goud en zilver, wat niet om te kopen is. Dan moet de mens zijn straf uitzitten. De mens wil toch zo graag vlees ? Dan zetten ze ook de tanden in hun eigen vlees.

En als een zinnebeeld ging Jesaja naakt en barrevoets voor drie jaren. Profeten zijn hemelse zinnebeelden. Zij laten zien wat er met de aarde zal gebeuren. In deze zin weer een psycho analytisch verband tussen het individuele en het collectieve.

Zij willen de profeten niet, zij willen de tucht niet, zij willen de waarheid niet. Zij hebben gekozen voor de dood en de leugen. Zij slachten om zelf geslacht te worden. Zij liegen om zelf bedrogen te worden. Hoe kun je leugen zaaien en waarheid oogsten ? Nee, als je leugen zaait zul je leugen oogsten. Als je slacht zaait, zul je slacht oogsten.

Kunnen wij net zoals Jesaja 38 zeggen als wij deze dingen hebben verstaan : 'mijn bittere beproeving werd tot heil.' ? Voor de verstandigen zal God alles laten medewerken ten goede, in de verdieping van de psycho analyse kan de mens tot nieuw land komen. 'Men neme een vijgenkoek en legge die op de wond, dan zal hij genezen.' De vijgenkoek is in het Hebreeuws een beeld van het rondmaken, het verklaren, en ook een beeld van het ontvangen van een woning. Het is een beeld van het beloofde land.

Deze exodus gaat door tot het beloofde land, tot het paradijs :

13 Ik werk, en wie zal het keren?
16 Zo zegt de Here, die door de zee een weg baant en een pad door machtige wateren; 17 die wagen en paard doet uittrekken, krijgsmacht en helden; tezamen liggen zij neder, zij staan niet weer op, zij zijn uitgeblust, als een vlaspit uitgedoofd: 19 zie, Ik maak iets nieuws, nu zal het uitspruiten; zult gij er geen acht op slaan? Ja, Ik zal een weg in de woestijn maken, rivieren in de wildernis.
20 Ik geef water in de woestijn, rivieren in de wildernis om mijn uitverkoren volk te drenken.
(Jesaja 43)

3 Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal mijn geestelijke uitgieten op uw nakroost en mijn zegen op uw nakomelingen. 4 Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populieren langs de beken.
(Jesaja 44)

Dat mag een wedergeboorte zijn in het water, want na de nacht komt altijd de morgen, zoals na een tijd van droogheid ook weer een tijd van het ontspringen van water is. Zo mag er een wedergeboorte zijn in de rivier, en mag je zelf als Mozes zijn. Ken je de Egyptologie ? Ken je de weg door de wildernis naar het beloofde land ? Ook Jesaja spreekt over deze weg.

1 Hoort dit, gij huis van Jakob, die u noemt met de naam Israël en die uit de wateren van Juda voortgekomen zijt.
(Jesaja 48)

Maar zijn we er dan al ? Neen. Ook na de wedergeboorte zijn er beproevingen :

1 Hoort dit, gij huis van Jakob, die u noemt met de naam Israël en die uit de wateren van Juda voortgekomen zijt; die zweert bij de naam des Heren en die de God van Israël belijdt – maar niet in waarheid en niet in gerechtigheid – 2 ja, zij noemen zich naar de heilige stad en steunen op de God van Israël; Here der heerscharen is zijn naam.

'Maar niet in waarheid en niet in gerechtigheid.' Er is dus een verschil tussen de psycho analyse en gewoon maar domweg religieus zijn en religieus praten. De ware godsdienst, de ware religie, is de armenhulp, en dit houdt ook in : het onderwijs.

Kunnen wij het rondmaken, en dan ook echt rond ? Kunnen wij de hemelse cyclus laten zien en in ons en door ons uitdrukken ? Dat kan niet als we selectief liefhebben alleen maar in ons nauwe kringetje. Dat is geen waarlijke cirkel. Het geheim van het ware cirkels maken, de cirkel rondmaken, ligt in het water. Wij mogen kinderen van de hemelse rivier zijn, die door ons heen laten stromen. Die rivier slaat niks en niemand over.

Jesaja zegt :
26 En Ik zal uw verdrukkers hun eigen vlees doen eten, en van hun eigen bloed zullen zij dronken worden als van jonge wijn; en al het levende zal weten, dat Ik, de Here, uw Redder ben, en uw Verlosser, de Machtige Jakobs.

3 Hij maakt haar woestijn als Eden en haar wildernis als de hof des Heren.
(Jesaja 51)

11 Om zijn moeitevol lijden zal hij het zien tot verzadiging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken.
(Jesaja 53)

Door kennis zal er dus rechtvaardigheid zijn, stelt Jesaja. Zonder kennis is er geen hoop, geloof en liefde. Zonder kennis is er geen waarlijke bevrijding. Alleen de waarheid maakt vrij. De mens heeft zichzelf allerlei fabeltjes verzonnen. Zoals Jesaja sprak : Ze zweren bij de naam des Heren en die de God van Israël belijdt – maar niet in waarheid en niet in gerechtigheid.

Hoe zal het dan gaan in het beloofde land waar wij nu al naartoe mogen gaan, wat we nu al mogen bouwen ?

1 O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs melk. 2 Waarom weegt gij geld af voor wat geen brood is en uw vermogen voor wat niet verzadigen kan? Hoort aandachtig naar Mij, opdat gij het goede eet en uw ziel zich in overvloed verlustige.
(Jesaja 55)

Dit gaat over de dimensie van de kennis, van de psycho analyse, de dimensie van de zinnebeelden. Hier wordt met een heel ander soort geld betaald. Er is een verschil tussen vleselijk, aards, letterlijk geld, wat een kloof maakt tussen de armen en de rijken, en geestelijk, hemels geld.

Jesaja wijst dan op het vasten als de weg, het minderen, en legt ook uit wat dit vasten is :

6 Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken? 7 Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt ?
(Jesaja 58)

Dit is een kruis van je leven geven, opdat er gelijkheid zal zijn, als sleutel tot het beloofde land. Isoleer je van de samenzweringen met de rijken en de goddelozen, de vleeseters, de aardse verdrukkers, en help de armen. De armen zijn je familie. Dat is de sleutel tot het paradijs.

Uit : Leven op de paradijs aarde, Uitgave : RGG, ingekort

DE SOEPKOM

De jongens waren uit hun kooi ontsnapt en renden de vlakte op. Ze moesten toen diep naar beneden springen in de rivier, en zwommen toen naar de overkant. Zo keerden ze terug naar hun kamp. Maar er was één jongen die niet durfde te springen. Weer werd hij opgepakt en ging terug in de kooi. Hij had er spijt van dat hij niet had gesprongen bij de waterval in de rivier. Maar het was zo hoog, dat hij bang was dat hij te pletter zou vallen.

Hij kon wel uit de kooi kijken. Het was een prachtige natuur. Maar ja, dat was ook bij zijn kamp. Het hele gebied was prachtige natuur. Hij was niet anders gewend. Hier was hij geboren. Maar nu was hij in het vreemde kamp. Zijn overvallers keken hem aan. Ze droegen zwepen.

Ze lieten hem van vreemd spul drinken, uit een kom. Het was een soort soep. Een tijdje later zeiden ze dat zijn kamp was afgebrand en dat hij de enige overlevende was. Zijn hoogtevrees had dus zijn leven gered. Maar ja, wat voor leven ? Hij was een gevangene.

Er klopte iets niet met deze mensen. Ze waren goudzoekers. Ze leken uit het stadsgebied te komen of van het platteland. Ze stelden hem allemaal vragen. Midden in de nacht zette een vrouw hem vrij. Hij rende en rende. Hij zou ditmaal via het gebergte gaan en dat was een ware klimtocht. Hij verdwaalde ergens in een grottenstelsel maar kwam er toch ook weer uit aan de andere kant. Zijn kamp bestond inderdaad niet meer toen hij daar kwam, maar hij zou zich aansluiten bij een ander kamp, een groter indianenkamp.

Hij werd direct gastvrij ontvangen. Een indiaanse vrouw nam hem onder haar hoede. Hij vertelde haar over de goudzoekers en hoe ze zijn kamp in de brand hadden gestoken. Maar de vrouw zei dat een andere indianenstam het kamp in de brand had gestoken. Hij wist niet wat hij moest geloven.

Hij speelde met de kinderen van het kamp. 's Nachts moesten ze op monsterjacht, boze geesten die het kamp bedreigden. Op de rivier hadden ze hun boten. Daarmee konden ze snel ergens komen. Ook in het water leefden monsters, boze geesten.

Zijn nieuwe moeder onderwees hem veel. Maar hij wist niet wat hij moest geloven. Het was zo anders dan wat hij in zijn eigen kamp had geleerd. En ze hadden zulke vreemde rituelen, zoals van hoge kliffen afspringen in het water. Nu durfde hij het wel, en hij moest ook wel, anders zou hij nooit een vrouw krijgen. Hij vond het vreemd. Ook werd hij in een ton gestopt en van een heuvel afgerold, wat hij bijna niet overleefde. Ook moest hij zich laten steken door een zwerm wespen. Ook gingen er pennen door zijn borst, en moest hij vasten.

Zijn nieuwe moeder zei dat het traditie was. Hij vond het vreemd en gevaarlijk. Op een dag rende hij weg uit het kamp. Hij wilde liever alleen wonen. Hij raakte in gevecht met een verschrikkelijk grote slang. Hij werd ook verschrikkelijk gebeten. Meer dood dan levend is hij toen maar teruggegaan naar het kamp. Zijn nieuwe moeder verbond zijn wonden en gaf hem medicijnen. Maar eigenlijk hielp niets. Ze heeft toen goudzoekers laten komen om zijn leven te redden. Die namen hem mee naar een ziekenhuis in een stad. Hier begon hij langzaam te herstellen. Voor de tweede keer hadden goudzoekers zijn leven gered.

Hij vroeg naar welk goud ze eigenlijk op zoek waren. Ze zeiden toen : naar het goud van het hart.

Uit : De Onkrant, verzamelingen, nr. 3.

LUNTEREN IN DE JAREN 20 : DE MORGENREGEN

H.J. van Schuppen, Lunters predikant (1883-1969) stelde in zijn boekje 'de geopende fontein' uit 1920 : 'Eerst moet een mens een vermoeide met stof bedekte pelgrim zijn', anders kom je natuurlijk nergens. Ik ben zelf ook gegrondvest op Lunteren, omdat ik daar intern gestudeerd heb.

Hij bespreekt de man van smarten die doorboord is, met doornenkroon, bespot, gehoond, met laster en smaad, met spotkleed. Maar dan is er ook een geopende fontein, voor beiden. Het geestelijk Israel mag komen tot die fontein stelt van Schuppen dan. Maar dan gaat hij het nuanceren : Voor wie is de geopende fontein ? Voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. David was een beeld van de oorlogsvoerende liefde. Deze bron is

dus een bron voor de strijders, zouden we kunnen stellen, als een uitleg van deze passages van H.J. van Schuppen. Ik moet dan weer denken aan de woorden van Jezus dat hij niet kwam om vrede te brengen, maar oorlog. De oorlog tegen het vlees. Aan welke kant staan we ergens ? Laten we het vlees zomaar overnemen ? Zijn we muizen of leeuwen ? Waar trekken we de streep ergens ? Bij de fontein knielen vermoeide pelgrims, stelt van Schuppen. We kunnen stellen dat zij vermoeid zijn van de strijd tegen het vlees. Het zijn vermoeide leeuwen, geen vrolijk piepende muizen. Van Schuppen stelt dat ze doodmoe zijn. En van Schuppen stelt dan heel duidelijk dat deze fontein geopend is tegen de zonde en de onreinheid. Deze fontein spreekt dus van oorlog en is een oorlogsfontein. Zonde betekent het afdwalen van het rechte pad en het doel missen. We kunnen ook stellen dat de zonde het onprofetische is, het anti-profetische. Hij stelt dan ook dat de put mag worden tot fontein.

H.J. van Schuppen stelt dan verderop dat de lelie een beeld is van de schoonheid van de hemelse volharding, de standvastigheid van de Libanon, en dat de lelie voornamelijk in de dalen groeit. 'In het dal van ootmoed is alles tegen je en niets voor. Maar bij God is eeuwige goedertierenheid.' Van Schuppen stelt dat er in de hemel een volk zal zijn wat eeuwig zal zingen van die vrijmachtige goedertierenheid. In dat dal bekleed met nederigheid worden zij door God's oog belonkt, en pralen zij met hun schoonheid. Daar worden God's deugden verheerlijkt, en die schoonheid is die van de lelies, van de hemelse volharding. Dat is een hemelse vrijmoedigheid en spontaniteit, een hemelse stoutmoedigheid, dapperheid. Van Schoppen stelt dat alleen in de diepte hun schoonheid wordt gezien. Alle roem is uitgesloten. De schoonheid van de lelie praalt in het dal. De schoonheid van God's kinderen schittert in nederigheid en ootmoed, oftewel in de hemelse traan, en die is van de oorlogsvoerende liefde. Dit is geen vleselijke schoonheid dus, en geen vleselijk pralen.

Van Schuppen licht dit nog wat verder toe. Waaruit bestaat die schoonheid ? Het is een sieraad van gerechtigheid wat ontvangen zal worden op de weg van de heiligmaking. Zo bloeit de lelie. Dit is een heilig vermaak in God's wet, stelt van Schuppen. Israel zal worden gereinigd, het vuil der zonden, van het vlees, worden weggedaan. Het is het reine wit van de lelie. We kunnen stellen dat het het honderd of duizendvoudige gezuiverde witte is. Het goddelijk oog belonkt het. Het is een schitterend bloeiende lelie, en het bloeit onder de doornen. Bloeien in reinheid. Kunnen we dat ? Dat is de ware schoonheid, niet de valse, vleselijke, chemische schoonheid van de stad, de bedriegelijke markt-schoonheid die altijd maar weer in dezelfde cirkeltjes draait. De hemelse schoonheid daarentegen, stelt van Schuppen, spreekt van nieuwe ervaringen, door en voor heilbegerige harten, harten die hongeren naar de dingen die boven zijn. De hemelse schoonheid is de vernieuwde strijd tegen de zonde. Hagar kende wondere uitredding toen haar Ismael versmachtte. De lelie is een bloem van reine pracht en sierlijk wit, stelt van Schuppen. Hebt gij reeds iets van de schoonheid van de lelie ? Kent gij iets van de vuilheid, van de zonde ? Weet gij hoe walgelijk de zonde is in God's ogen ? Gij zijt diep te beklagen als dat nog niet zo is. Diep rampzalig als dat zo blijft, stelt van Schuppen. Hij roept dan op om te bidden om de schoonheid der lelie. Deze schoonheid is een stille pracht. Niet om te pronken in de stad, maar in het dal. Pronk met die hemelse kennis, in zuivere nederigheid. Dat is de hemelse praal. Het is iets tussen jou en God. In de stad pronkt men met het vlees, en met grote getalen, maar in het dal pronk je juist met het minderen. Niet om de grootste te zijn, maar de minste. Dat is dus een anti-pronken. Je doet het niet om gezien te worden, niet om jezelf, maar om die heerlijke boodschap. Alleen daarin roem je. Niet voor eigen roem, maar voor het roemen van de boodschap, en die bewaar je en koester je.

Wij zijn niet slechts eenlingen, want hoe dieper je graaft en wortelt, hoe dichter je komt tot het getal twee, tot het verloren en vergeten andere. Het gaat namelijk altijd om jou en de kennis. De ander is hiervan een beeld. Je bent een dualiteit van één en twee, van het ene en het andere, en dit is slechts zinnebeeldig. Elk vleselijk misbruik wat hiervan gemaakt wordt moet afsterven. Dat gebeurt natuurlijk in het verdiepen. Er ligt al een volmaakte en volkomen kennis voor ons klaar, in de volbrachte schoonheid van de lelie.

Dit is het Lunteren van de twintiger jaren van 1900, de fundamenten van mijn leven, gezin en werk. Het Lunterense internaat waar ik studeerde vele tientallen jaren later was eerst een dovencentrum. In de kamers waren daar nog sporen van te zien, de overblijfselen van bepaalde apparatuur voor doven. Dit wijst erop dat wij doof moeten worden naar het vlees, en dat dan pas de profetische gaven zich kunnen openen, niet eerder. We zijn nu inmiddels aangekomen in de twintiger jaren van de nieuwe eeuw. Van Schuppen stelde dat we moeten wachten op de dauw, en dan heeft hij het over de dauw van Palestina, wat een mistregen is, een soort motregen, een morgenregen. Het OT spreekt over de dauw des hemels. Israel was helemaal uitgedroogd door voorspoed en afgoderij, zoals dat ook het geval is in Nederland. Van Schuppen stelt : 'Waar brengt nu die voorspoed ? Wat werken die zegeningen en dat geld uit ? Niets dan dorheid en doodsheid. Het geld wordt de afgod.' Hij vergelijkt Israel met Nederland. Daarom moet de mens wachten op de hemelse dauw. Men moet hiervoor loskomen van de wereldgelijkvormigheid. Hij noemt dit de dagen van geldzucht, waarin de mens buigt voor de mammon. Maar daarom is hun akker droog. Maar de verkwikkende dauw komt in de nacht, alleen in de nacht van vernedering. Alleen in de nacht van boetvaardigheid. Er zal niet meer dauw gegeven worden dan nodig is. Het is een nacht van beproeving en ontdekking, donker aan alle zijden, stelt van Schuppen. Toch is daar dan de hemelse dauw. Maar het volk moet hiervoor het koord om de hals hebben, zodat de zonde kan afsterven en de afgod van het vlees. Elke nacht is het er weer. Maar het zal alleen in de nacht zijn. In de nacht wordt het afgedwaalde schaap opgezocht. Er zal zoveel dauw zijn dat regen niet eens nodig is. Er zal zoveel dauw zijn dat de troost van mensen niet nodig is. Van Schuppen stelt dat het niet

nodig is dat een mens er een zegel opdrukt. Op de juiste tijd zal de hemelse dauw komen.

Uitgave : RGG

LUNTEREN IN DE JAREN 30 : DE WARE LIEFDE IS EEN STRIJDER

H.J. van Schuppen (1883-1969) was een Lunterse predikant, in dat opzicht ook belangrijk, omdat ik zelf in Lunteren heb gestudeerd, na mijn studie in Doorn. In zijn bundel predikatiën genaamd Leven en Sterven uit 1932 schrijft hij in 'het doel der wet' : 'Wet en Evangelie staan niet vijandig tegenover elkaar. Zodra echter de mens van de wet een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie.' Er is volgens van Schuppen, Herv. pred., een onderscheid tussen werkverbond en evangelie-verbond. Het evangelie-verbond zorgt ervoor dat het werkverbond zuiver blijft. Ik vind dit wel mooi gezegd. Zodra er valse, vleselijke wetten op de mens worden gelegd, dan treed het evangelie in werking, maar die verbindt ons wel aan het ware werkverbond. Het evangelie betekent dat door het kruis het vlees afsterft, buiten werking wordt gezet, en dat geldt ook voor het collectieve vlees. Toch is er die druk en die strijd. Er is een strijd tussen het geestelijke en het vleselijke, tussen goed en kwaad. Van Schuppen : De wet dient het Evangelie. De wet is ondergeschikt aan het evangelie.

Toch wordt de wet ook weer gebruikt om de mens aan zichzelf te laten sterven, stelt van Schuppen. Ik ben door de wet aan de wet gestorven, zegt Paulus. Dat is zeer abstract, bijna als theologische wiskunde. Theologen rollen over elkaar heen over dit soort onderwerpen, over de betekenis ervan. Hoe dan ook : krijg dit modelletje in je hoofd in orde zodat je vlees kan afsterven, en je door het geestelijke geleid wordt, het woord wat uit de hemel komt, niet het woord van mensen. En zelfs dan kun je de mist ingaan, want je hebt de juiste interpretatie nodig.

Hoe dan ook stelt deze predikant dat de prediking van de wet niet gemist kan worden. Er is en blijft een zekere wet, maar die moet dus van boven komen. Hij noemt dan ook zondag 44 van de catechismus.

Genade komt dan eigenlijk pas wanneer de mens boven de maat werken opgelegd krijgt. Dan treedt het evangelie in werking om het af te snijden. Toch is die druk er. Het is dus heel dubbel. Dat komt omdat de mens ook moet leren lijden en strijden. Er is een lijdensverbond en een strijdverbond.

Er is een punt waarop het kruis het moet overnemen van de wet, om de wet zuiver te houden. Er is een punt waarop de wet kruist met het kruis. Er is een punt waarop de wet zich tegen zichzelf keert om ook de andere kant van het verhaal te laten zien.

Dan noemt van Schuppen Woord en Getuigenis. Wij moeten getuigen zijn van deze dingen, dus niet zomaar een 'ik geloof het wel.' Zijn wij al getuigen geweest van deze dingen ?

Dat is iets waarnaar we toe mogen groeien. Al het luie vlees mag hiervoor afsterven, maar zodra valse wetten zich aan de mens opdringen, wetten door mensenvlees gemaakt, dan mag het evangelie hiertegen in werking treden.

We hebben gezien waar genade goed voor is, namelijk voor als er te hoge straffen en valse straffen werden uitgedeeld. En dan nog hebben we een kruis te dragen. God gebruikt namelijk ook het kwaad om ons te vormen. Het kwaad is een gesel in zijn hand.

De boeteling : vervuller van de wet en drager van de straf.

p. 50 : Ook de natuur is enkel zonde. Zij kan en wil niets anders dan de wet overtreden. Zij heeft nog nooit iets anders gedaan en zal ook nooit iets anders doen. Zo neemt de wet de zondaar en werpt hem dood voor God neer. De mens moet het doemvonnis aanvaarden.

Commentaar : Dit gaat dan over de natuur van het vlees. Die moet afsterven opdat de hogere natuur van het geestelijke geopenbaard wordt. Ook de reformatie zit nog vol fouten. Daarom moet de regressie komen, omdat de reformatie nog niet af was. De reformatie is slechts de eerste zet tegen het systeem van de mammon. De regressie is de tweede zet. Er gaan dus regressoren komen die geleid worden door agressoren. De reformatie is slechts een bepaalde taal gesproken, een bepaalde cultuur, en die moet nog verdiept worden, zuivere begrippen krijgen. Dit is de opdracht van de regressoren, de exegeten. Zij blijven dus vissen met de netten van de reformatie.

Van Schuppen waarschuwt tegen gereformeerde slaapdrank, zoals broeder M. Jongebreur (1875-1930, herv. pred.) waarschuwde tegen enghartig kerkisme. H.F. Kohlbrugge (1803-1875) sprak dat ook al hangen er duizend duivels aan je benen : Blijf doorgaan.

Het vlees wil zalig worden zonder kruis, stelt van Schuppen. Of door eng wetticisme. Broeder Jongebreur zag de psalmen als de geopenbaarde jakobsladder tot de hemel, dus daar kan een mens zichzelf verdiepen. Broeder Jongebreur kwam trouwens net als William Branham om in een auto-ongeluk in Doorn, waar ik ook intern gestudeerd heb.

Wij hebben de bijbel, de profeten en de predikanten van de reformatie, die het Woord van God brachten. Dit Woord is een hemelse bloedlijn, een hemelse familie die gaat komen, opdat de vleselijke familie zal afsterven. De mens mag van slavernij komen tot zoonschap.

Van Schuppen stelt : Verhard je hierin niet, maar laat je leiden. M.a.w. we moeten niet wegrennen van onze verantwoordelijkheden. (p.67) Ook houdt dit in binnen de grenzen te blijven. Van Schuppen stelt dat in de natuur de Heere aan de vissen het water heeft gegeven als een cirkel waarbinnen de vis moet blijven. Zou de vis buiten dit gebied gaan, dus over de natuurgrens heen, dan zou de vis sterven. (p. 68) Wie Hem niet heeft heeft niets. Wie Hem heeft heeft alles (p. 73).

p. 83 :

'Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, tusschen uw zaad

en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen'. En Jezus zegt: „Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het wapen". Het wapen tusschen de menschen onderling, tusschen de Kerk en de wereld, het zaad der vrouw en het zaad der slang, den hemel en de hel.'

Jezus kwam dus om de geestelijke oorlogsvoering te leren, om de wapenrusting te brengen, maar de mens wil niet deze Jezus. De mens heeft de mammon tot Jezus gemaakt, het materialisme, het grote geld, de markt. Het wapen echter brengt scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke. Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding.

Mijn oma sprak over het elke dag weer de wapenrusting aandoen, maar de familie week hier vanaf en ze konden mij alleen maar bevechten. Nee, het vlees wil de geestelijke oorlog niet, en daarom bevecht het vlees de geestelijke soldaten, de predikanten gegeven. Zoals Nathan zei : 'David, je vijand zal opstaan uit je eigen huis.' Als kind had ik hier al nachtmerries over, hoe mijn familie mij omsingelde en hoe ze fluisterden hoe ze mij om het leven zouden brengen, en het is tot in de kleinste details uitgekomen, en ik ben ternauwernood ontsnapt, maar nog elke dag strijd ik voor mijn leven en is mijn werk mijn enige houvast. Daarom ga ik door, ook al hangen duizend duivels aan mijn benen. Ze willen niet dat de regressie komt, want dat is het einde van het vlees.

Dan ontstaat er een liefdeleven, stelt van Schuppen, een liefdedienst. In de oorlog met God moet de mens het eeuwig verliezen. Geeft uzelf gevangen. Gaat met de strop om de hals, stelt van Schuppen. Het vlees moet sterven. De mens moet zich overgeven. De liefde zal uiteindelijk winnen. Geen mens kan daar tegenop. Toen mijn oma deze liefde ontving was ze helemaal in zielsverrukking. Ze kon wel dansen door de kerk om iedereen te omhelzen. Zo bijzonder was het. Ze had een heel zwaar leven gehad, en toen gaf God haar dit, en haar wens was een huis te hebben voor alle kinderen die geen ouders meer hadden. Daar had ze het altijd over. Dat is de liefde van God.

Van Schuppen zegt dan : De mens wil het niet, maar God is te sterk. Kunnen wij tegen de liefde strijden ? Uiteindelijk zullen wij allemaal meegesleurd worden met deze stromen. Deze stromen zijn te sterk. Wat over mijn oma was gekomen kwam ook over mij, en het was te sterk. Ik kan daar wel uren over spreken. Van Schuppen stelt dat deze wandel een verborgen omgang is met God. Je hoeft het echt niet allemaal op tafel te leggen en aan anderen prijs te geven. Maar wordt gevoelig voor wat je 'kan' en 'mag' geven. Je mag ook een ander aansteken. Van Schuppen stelt dat God in deze verborgen wandel en verborgen omgang zijn heilsgeheim bekend maakt. „De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen; ja een schoone erfenis is mij geworden". De Heere spreekt tot de ziel en zij is als opgetrokken in den hemel en hoort den Heere spreken.

Zullen wij het herkennen wanneer het komt ? Kennen wij de tekenen der tijden ? Dat mag de mens leren. Zijn wij dwaze of wijze maagden ? Waakt en zorg dat je niet slaapt als het komt.

Oefen jezelf, tuchtig jezelf, opdat je die medicijndroom kan ontvangen. Niet alleen voor jezelf, maar ook voor de ander, die een deel is van jezelf. Er zijn ook delen van het vlees en die moeten eraf. De liefde is dus niet wat ze op tv verkondigen, of allerlei duffe, muffe, kleffe romantiek. Neen. De liefde is oorlogsvoering, tegen het vlees. Die oorlogsvoerende liefde wens ik u toe.

Van Schuppen eindigt zijn boodschap met deze woorden op pagina 115 :

'Gij dwazen, ook voor u een vermaning. Ziet uwe dwaasheid, uw sluimeren, uw slapen. Wee de gerusten te Sion en de verzekerden op den berg van Samaria. Zonder heiligmaking zult ge een gesloten deur vinden. Gij dwazen, laat u nog wakker schudden. Wij moeten u waarschuwen. Wee onzer, indien we de bazuin niet aan den mond zetten. Luistert naar de bazuin des Woords, eer de laatste bazuin slaat. Koopt nog olie. Straks is de deur op het nachtslot. Gij, die wakker geschud zijt, rust niet. Koopt dan den tijd uit, terwijl de dagen boos zijn. En gij wijzen, laat in uwe ziel de bede leven : voleind uw glansrijk spoor. Amen.'

De ware liefde is een strijder. Lunteren in de jaren 30, een hele andere wereld, nog voor de oorlog.

Uitgave : RGG, ingekort

1e Jaargang, nummer 1, 23 oktober 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

BESPREKING VAN HET BOEK 'DE EGYPTISCHE OERGNOSIS' DEEL 1 UIT 1960, VAN J. VAN RIJCKENBORGH

J. van Rijckenborgh stelt in zijn boek 'De Egyptische Oergnosis' deel 1, uit 1960 dat de gnosis wordt ontvangen in de mate dat men afrekent met ik-centraliteit, met ik-zucht, en is doorgebroken tot de zelf-ontlediging. De aarde leeft in een valse microkosmos die is afgeweken, niet onderworpen aan de hogere macrokosmos. Van Rijckenborgh stelt dat neutralisatie een voorwaarde is. Er is een weg om een Golgotha-mens te worden die de kracht kent van de roos in het kruis. Door dagelijks te sterven komt de mens tot de roos van het kruis. Hij stelt dat die roos diep in het hart ligt. Dit is een nieuw genesis. Een heleboel vaste vormen moeten plaats maken voor gas vormen.

In de dialectiek krijg je dan te maken met Herodus, stelt hij, en dan moet je net als Jezus vluchten tot Egypte, en daar zou dan de oergnosis liggen. Herodus probeert je om te brengen voordat je de oergnosis hebt bereikt. Hij wijst zijn vinger op het probleem van het aangeboren bewustzijn en het ik-bewustzijn, wat hij omschrijft als illusie, namaak. De Golgotha-mens ontkomt daaraan, stelt hij. Hij laat zien dat de Gnosis komt door het dagelijks leven, niet zomaar door allerlei overdenkingen. Het is de jonge Gnosis op pad.

Door de versmelting tussen Israel en Griekenland kwam het Nieuwe Testament opzetten, en door de versmelting tussen Egypte en Griekenland kwam het hermetisme opzetten in het latere Egypte. Van Rijckenborgh bespreekt het hermetisme in zijn boek. Het hermetisme in het latere Egypte werd gebracht door de vleeswording van Thoth, de Egyptische god van het Woord, de Logos, in de persoon van Hermes Trismegistus, een samensmelting tussen de Egyptische Thoth en de Griekse Hermes. Hij wordt beschouwd als een profeet van de gnosis die de verborgen kennis tot de mens bracht. Het kwam voort vanuit de prisca theologia, de leer die stelt dat er één ware theologie is, die zich uitdrukt door alle religies. Van Rijckenborgh legt ook de link tussen Osiris en Jezus, dat de wederkomst van Osiris, van Jezus, plaatsvindt als een ontwaken van God door het zoonschap. De lagere natuur wordt verslonden door de wedergeboorte, door de gnosis die in de mens geboren wordt. Dat is de hemetische gnosis, de aartsgnosis, stelt van Rijckenborgh, en die werd al vanaf het begin tot de mens gesproken. Nu zit de mens nog in een dialectische gevangenis.

Het plan van ontsnapping kan alleen tot zijn recht komen als de geestelijke mens zich bewust wordt van deze gevangenis, stelt van Rijckenborgh. Hij beschrijft dit pad als het ontwaken tot de gnostische ketting. Dit is een ontwaking van gedachten. Het tweevoudige gnostische leven opent dan de roos in het hart dat geopend is. Hij stelt dat de mens overdag in zijn lichaam is, en 's nachts buiten zijn lichaam is. Juist door het nachtlichaam leert de mens soberheid, wat dan ook weer toegepast kan worden overdag. De gnostische ketting leidt dan op het pad, stelt van Rijckenborgh. Nieuwe zielprincipes kunnen dan in de nacht geprojecteerd worden in de mens. De ziel brandt, stelt hij, in deze verschrikkelijke, monsterlijke realiteit om hem heen, juist opdat de ziel tot volwassenheid en openbaring zal komen, zichzelf zal uiten in hogere kennis, in oergnosis. De ziel moet geboorte geven, en hij noemt dit Pymander, en de pymandrische link tussen de ziel en het geestelijke moet hersteld worden. Het contact met Pymander, het verloren geestelijke, dient hersteld te worden. Hij eindigt dan met te zeggen : 'Uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen.'

Pymander staat eigenlijk telkens

centraal in zijn boek, als het herdersprincipe wat moet ontwaken, en wat ook als het verloren schaap wordt besproken wat de mens weer moet opzoeken. Het is een belangrijke gids voor de mens. De mens heeft deze lantaarn weggeworpen, weggebannen. Het verloren schaap is dus niet zomaar verloren of afgedwaald, maar daadwerkelijk door de mens weggezonden. Er was geen plaats in de herberg. Door het zoonschap bracht Pymander zichzelf weer tot leven, net zoals Osiris zichzelf tot leven bracht door zijn zoon Horus, wat ook weer het Jezus principe is. Pymander is dus een mysterieus wezen uit de oude hermetische teksten. Pymander is de alomtegenwoordige wijsheid van God die dus door alle religies heenstroomt als de prisca theologia, die zich in vele talen, vele stromen, uitdrukt. Alleen de hermetische mens kan hiermee in contact komen, naar de mate waarin hij met zijn ik-zucht heeft afgerekend, zijn elitaire en exclusieve zelf-centraliteit. Pymander is ook het Woord in het hermetisme. Pymander is het geestelijke, en Hermes het bewustzijn. Iedereen heeft Pymander in zijn binnenste. Pymander is het nachtwezen dat buiten zichzelf bestaat. Pymander onderwees aan Hermes de geschiedenis. Pymander was het Woord van den beginne, van genesis. Van Rijckenborgh bespreekt stapsgewijs de Corpus Hermetica waarin het verhaal van Hermes en Pymander beschreven wordt. De Corpus Hermetica is een soort gnostische bijbel. Het boek wordt ook wel de Hemelse Pymander genoemd.

J. van Rijckenborgh was een gnostisch leraar die leefde van 1896-1968. Er zijn vier delen van de Egyptische oergnosis, maar hij heeft ook andere boeken geschreven.

DE TUIN VAN MEVROUW VAN DALEN

Altijd als ik langs de tuin van mevrouw van Dalen liep stond ik even stokstijf, ik weet niet voor hoe lang, omdat het zo'n betoverende tuin was. Ik kwam dan altijd veel te laat op school aan en dan was de juffrouw of meester enorm kwaad. Dat kon mij natuurlijk niet zoveel schelen. Ik was toch hun slaaf niet, en zij vertelden toch alleen maar onzin. Ze moesten niet denken dat ik veel waarde aan hen hechtte en aan hun duivelse woorden. Ik hechtte alleen waarde aan de natuur en de tuin van mevrouw van Dalen. Als ik ze dat zei dan werden ze altijd nog wel veel kwader, maar ook dat deerde mij niet. Ik was immers betoverd door de tuin van mevrouw van Dalen. Als ik ze dat zei dan ontploften ze vaak helemaal, en ik werd zelfs eens door een juffrouw naar het schoolhoofd gezonden. Die zat daar in zijn kamertje alsof hij zelf ook betoverd was. Hij was in zijn geheel niet kwaad, en zelfs blij met mijn aanwezigheid. Ik had het gevoel dat het een erg eenzame man was.

We spraken over tuinen en over de natuur. Achteraf was ik nog blij ook dat de juffrouw me naar het schoolhoofd had gezonden. Ik heb nu een eigen tuin, die zeer wild is, en overloopt in het bos. Ik woon in een bosdorpje. Het bos is er vlak achter. Ik woon aan de rand van het bos. Er staat ook wat bamboe hier en daar. Er groeit van alles in mijn tuin, zelfs bramenstruiken. De natuur zorgt er zelf voor en doet alles groeien. Ik denk nog weleens terug aan de tuin van mevrouw van Dalen, en ook aan die school, en dan denk ik : 'Ach.' De tijden zijn zo veranderd. Hoe ben ik van daar naar hier gekomen ? Wat is er veel gebeurd, zeg. Het huis staat vol met boeken, als een boekentuin, maar het is meer een wildernis. Soms moet ik uren zoeken voordat ik wat gevonden heb dat ik zoek, of ik vind iets wat nog wel beter is. De wildernis trekt mij voort en laat mij nieuwe dingen zien. Het lijkt wel alsof het z'n eigen verkeers systeem heeft. Ik heb ook heel veel beeldjes. Er staan ook wat treintjes. Het is allemaal heel beeldend en symbolisch. Soms als er hier mensen zijn dan spreken ze tegen de beeldjes. Er was eens iemand die er een heel gesprek mee voerde. Ik zei toen : 'Je kunt met beelden soms beter spreken dan met mensen.' Ze gaf me gelijk. Ze sprak ook met dieren en planten. Ik zei haar dat ik ook met boeken sprak. Het bracht haar op een idee.

Ik vertelde haar dat boeken spreken, want als je het nog een keer leest dan kun je het op een hele andere manier lezen en er hele andere dingen in zien. Een boek kan vele lagen hebben, vele verborgen deuren, verborgen kamers, tuinen en wildernissen. Toen ze weg was ging ik naar het beeld toe waarmee ze had gesproken. 'Hoe vond je haar ?' vroeg ik aan het beeld. Het beeld zei niks terug. Ik ben toen maar weer een boek gaan lezen. Blijkbaar hebben beelden niet altijd zin om terug te spreken. Het was een sprekend boek. Ik werd er weer wat wijzer door. Even had ik weer het gevoel alsof ik langs de tuin van mevrouw van Dalen liep … Even had ik weer het gevoel alsof ik stokstijf stond …

(Eerder verschenen in De Onkrant, verzamelingen, nr. 1)

DE AMSTERDAMSE SOLDAAT

'Het is allemaal ijdelheid, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Waar doen we het allemaal voor ? We zoeken allemaal onze zogenaamde vijanden te doden, en we vergeten dat we aan onszelf moeten sterven. Wij zijn zelf onze ergste vijanden, ons ego, onze verbeeldzucht en ijdelheid. De mens houd van sprookjes, mevrouw, van spiegeltje, spiegeltje aan de wand, ik ben het mooiste van het land. Ik weet altijd alles beter, mevrouw, daar gaat het de mens om. Het is allemaal ijdelheid, mevrouw. We kunnen wel opstappen. Waar is de liefde vandaag de dag nog, mevrouw ? De mens wil gezien worden, het gaat allemaal om geld en roem. We kunnen wel ophouden, mevrouw. De mens doet het allemaal om gezien te worden, laten we eerlijk zijn, mevrouw.'

'Waren de moddermannen er nog maar,' zei de vrouw die tegenover hem zat in de tram. 'Die nog in de grond groeven, hun linkerhand niet lieten weten wat hun rechterhand deed, de hongermannen, die zichzelf niet vetmesten met onnuttige en overbodige rijkdom. Ze gaven het liever aan een arme die niets had, en daar liepen ze niet mee te koop. Ze deden het niet om bekend te worden, om als een held geloofd en geprezen te worden. Ze deden het in het verborgene, en ontweken alle hooggeplaatsten. Ze leefden in de aarde.'

'Zo is het, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik ben blij dat er nog mensen zoals u zijn, mevrouw.'

'Bijna niet meer,' zei de vrouw. 'Je hebt een winnend lot uit de loterij getrokken. Gefeliciteerd.'

'Ik zal u nooit meer vergeten, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik zal mijn herinnering aan u altijd blijven koesteren.'

'Die bekendheid, eer en roem wil ik niet,' zei de vrouw. 'Ik heb al spijt dat ik het je heb gezegd.'

'Zo bedoel ik het niet, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Het is maar een gebaar, een filosofie. Ik eer het principe, maar zal u waarschijnlijk straks snel weer vergeten zijn. Het leven is druk, en vloeit al gauw over in andere dingen.'

'Gelukkig maar,' zei de vrouw opgelucht, 'want ik ben een moddervrouw.'

'Dan scheiden hier onze wegen,' zei de Amsterdamse soldaat, en toen de tram stopte stapte hij de tram uit. De volgende dag kwam hij haar alweer tegen.

'Ha, moddervrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Ha, modderman,' zei de vrouw.

'Was jij gisteren niet mijn winnend lot uit de loterij ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ja,' zei de vrouw, 'maar dat was maar een moment-opname, van herkenning, niet zozeer van herinnering. Het leven gaat verder.'

'Ja, het is een modderwereld,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Maar weer een magisch moment dat ik u weer heb getroffen.'

'Vandaag weer gewonnen,' zei de vrouw, 'maar vandaag wordt altijd weer vervangen door morgen. Dat hoort bij het werk.'

'Speelt u graag in de zandbak, mevrouw ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'U speelt nogal graag spelletjes, hè ?'

'Het is geen spel,' zei de vrouw. 'Het is mijn beroep.'

'Bent u filosoof ?' vroeg de Amsterdamse soldaat die tegenover haar was gaan zitten in de tram.

'Psycholoog,' zei de vrouw. 'Ik help de man van de vrouw af in plaats van andersom, want de vrouw is gevaarlijk speelgoed.'

'Maar u als psycholoog bent toch geen gevaarlijk speelgoed ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ik ben de speelgoedverkoper,' zei de vrouw. 'Ik onderwijs de gebruiksaanwijzing. Ik houd me ook aan de leeftijden die op de verpakkingen staan.'

'Laat maar zitten, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik ben soldaat en modderman. Wat moet ik met speelgoed ?'

'En u strijd tegen uzelf ?' vroeg de vrouw.

'Dat is de grootste oorlog, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Mag ik u dan een advies geven als psycholoog ?' vroeg de vrouw.

De Amsterdamse soldaat knikte.

Ze schoof dichter naar hem toe en zei in zijn oor : 'Dan bent u op het juiste pad. Ik heb daar wel speelgoed voor.'

'Welk speelgoed ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Plastik messen, bijlen, pijl en boog, handboeien, alles plastik,' zei de vrouw.

'We gaan toch geen cowboytje en indiaantje spelen,' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Nee, veel erger,' zei de vrouw. 'Er is een monster genaamd 'het zelf'.

'Mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik heb jarenlang tegen dit monster

gestreden, en het liet me verdwalen. Ik ben alles kwijt, al mijn orientatie.'

'Mijn speelgoed rekent ermee af, en geeft je een kompas,' zei de vrouw.

De Amsterdamse soldaat keek haar diep in haar ogen. 'En waar is uw speelgoed winkel ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'In mijn hart,' zei de vrouw.

'Maar daar kom ik toch nooit,' zei de Amsterdamse soldaat, 'want u bent een moddervrouw en zou mij nooit toelaten.'

'Misschien win je ooit nog eens een lot uit de lotterij,' zei de vrouw, en stapte de tram uit.

'Maar ik ben ook een modderman,' riep hij haar na.

'Waar de modder ons samenbrengt,' riep ze terug. 't Zal weer volledig toevallig zijn.'

'Wat een vreemde vrouw,' dacht hij bij zichzelf. De dag erna zag hij haar weer in de tram, maar er was een andere man bij haar.

'Zo, heb je je modderman gevonden ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Het was mijn lot uit de loterij,' zei de vrouw.

'Wanneer gaan jullie trouwen ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

De vrouw moest lachen. 'Het is maar een patient,' zei de vrouw. 'Hij moet er even op uit.'

'Op uit ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Ja, leren een modderman te zijn,' zei de vrouw. 'Het is een test.'

'Dus als hij faalt, dan moet hij terug boven de grond ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Als hij faalt, dan word hij net zoals jij,' zei de vrouw.

'Nou, dat is ook niet aardig,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Dus ik heb gefaald ?'

'Ja,' zei de vrouw, 'ik bood je speelgoed aan, maar je had andere dingen te doen.'

'Ik vind u maar een vreemde mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Maar ja, dat zijn de meeste psychologen. Dus cowboytje en indiaantje spelen is therapeutisch ?'

'Ik ga het zo met mijn patient doen,' zei de vrouw. 'Het is symboliek. Het hoort inderdaad bij de therapie.'

'Ach, ik weet het al,' zei de Amsterdamse soldaat. 'U probeert natuurlijk klanten te werven. Ik zit hier mijn tijd te verdoen. Ik dacht dat ik met een normaal mens sprak, maar u liet mij in die waan. Dat is ook niet echt medisch verantwoord dan, mevrouw.'

'Ik heb ook nog wel medicijnen in de aanbieding,' zei de vrouw.

'Laat maar,' zei de Amsterdamse soldaat. 'De vissen willen niet bijten vandaag. Ik kan net zo goed een raam uitspringen. Ik kom weer uit bij het begin, mevrouw. Alles is ijdelheid. Mijn grootste vijand is mezelf, maar ik ben ook mijn eigen grootste vriend, dat heb ik ook wel weer in de gaten. Gegroet, mevrouw.' En zo stapte de Amsterdamse soldaat de tram uit, niet meer omkijkende. De dag erna kwam hij haar weer tegen, maar hij negeerde haar. 't Is toch altijd weer hetzelfde liedje,' dacht hij bij zichzelf. 'Niets zeggen maar. Ze zit hier voor haar beroep, niet voor mij. En trouwens ik mag dan wel mijn eigen grootste vijand wezen, ik ben ook mijn eigen grootste vriend.'

Na een tijdje kwam ze naar hem toe in de tram en ging tegenover hem zitten. 'Heb je misschien een kwartje voor mij ?' vroeg ze.

'Oh, ben je aan de drugs ?' vroeg de Amsterdamse soldaat.

'Nee, ik heb geen klein geld voor de telefoon,' zei ze.

'Dat komt goed uit,' zei de Amsterdamse soldaat, 'want ik heb namelijk geen kwartje.'

'Het gaat om een patient die mij dringend nodig heeft,' zei ze.

'Oh, dat is helemaal mooi,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Twee vliegen in één klap dan.'

'Goed gedaan,' zei ze. 'Moddermannen zoals jou zijn er bijna niet meer. Je bent goed door de test heengekomen.'

'Ja, maar ik ben helemaal uw patient niet eens, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat. 'U moet in de war zijn met iemand anders.'

'Nee,' zei de vrouw, 'het was jij.'

'Gaan we opdringerig doen ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'Is uw spiegeltje kapot vandaag ?'

'Nee, jij had het winnend lot getrokken,' zei de vrouw. 'Nu niet er onderuit proberen te komen.'

'Winnend lot ?' vroeg de Amsterdamse soldaat. 'Zeg, bent u gek ?'

'Karelssen is de naam ?' vroeg ze.

'Ja, met twee s-en,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Dan zit u in het systeem,' zei de vrouw.

'Hoe komt dat ?' vroeg de Amsterdamse

soldaat. 'Ik wil eruit.'

'Ik zal u eruit schrappen,' zei de vrouw, 'maar dan mist u alle aanbiedingen.'

'Zal mij een rotzorg zijn,' zei de Amsterdamse soldaat. 'Ik heb al genoeg aan mezelf. Ik ben geen baby-sitter, mevrouw. Daar was ik niet voor in de wieg gelegd. Ik ben hier niet om u te vermaken en liedjes voor u te zingen.'

'Een echte modderman, ik kan niks aan je kwijt,' zei de vrouw. 'Mijn taak zit erop.'

'Tot in de modder dan maar, mevrouw,' zei de Amsterdamse soldaat.

'Tot in de modder,' zei de vrouw.

(Uit : Te Leven in Amsterdam – Een serie korte verhalen, Eerder verschenen in De Onkrant, verzamelingen, nr. 1)

BESPREKING VAN HET BOEK 'HEER DER VLIEGEN' UIT 1954, VAN W. GOLDING

Bijen raken alles maar lichtelijk aan en trekken dan weer verder, om hun ultra honger honing te maken. Ook vliegen raken alles maar lichtelijk aan. In 1954 was er het verhaal 'Heer der Vliegen' van William Golding (1911-1993) over een groep jongens die door een vliegtuig ongeval op een onbewoond eiland terecht gekomen waren en daardoor helemaal verwilderden, tot wilde jongens werden. Het is een zeer duister en abstract boek. De wilde jongens waren in strijd tegen de varkens, en ze vereerden een paal met een varkenskop erop die was omgeven met vliegen. Hun paranoia draait om iets wat ze 'het beest' noemen, en wat ergens op het eiland zou moeten zijn. Ze zweren dat het beest afgemaakt moet worden, en zo beginnen ze de jacht op een wilde varken op het eiland. Ze zijn zo bang voor het beest dat ze hun lichamen met oorlogsstrepen beginnen te verven en aan het beest offers brengen met hele bizarre rituelen. De varkenskop de paal vertelt hen dat er helemaal geen beest is waarop ze kunnen jagen, maar dat ze zelf het beest zijn, en dat het in henzelf is. Dat is in principe ook de boodschap van de bilha. Ze noemen de varkenskop de heer der vliegen. In de bohemian rhapsody van queen uit 1975 gaat het over een jongen die een man heeft gedood met een pistool, waardoor zijn leven voorbij is en hij zijn moeder moet verlaten. Het is een boodschap aan zijn moeder. Het is een hele arme jongen, een hongerende jongen, en hij moet voor god verschijnen, bismillah, in de naam van allah. Dan moet er over hem beslist worden of hij door mag. Sommigen willen hem doorlaten, maar anderen willen hem niet doorlaten. Hij wil erdoor omdat de heer der vliegen, beelzebul (een filistijnse god) een beest op hem heeft afgezonden wat op hem jaagt (iets in hemzelf), of iets waarop hij jaagt. Dit gaat dus allemaal weer over dit verhaal uit 1954, over de wilde jongens op het eiland. Bohemian betekent het nomadische leven, oftewel het loslaten, de ultra honger, en de rhapsodie is een dualistisch lied met contrasten. Dit komt dus uiteindelijk allemaal weer terug in de bilha. Het is één van de kopstukken van de zeventiger jaren mythologie.

Het begint met iemand die in de matrix is opgesloten. Dan is er de profetische boodschap. Hier komen de wilde jongens en de honger in zicht. 'Little high, little low' is ook weer een thema in 'evolutie van de hemel', en komt weer terug in de tachtiger jaren mythologie van 'hunting high and low' over het ontsnappen uit de zombie matrix.

We mogen niet teveel van de realiteiten nemen, moeten het met een korreltje zout nemen want in de hogere contexten betekent het niet veel. Daarom moeten de reuzen van ragnarok ook komen. 'Zoals de wind waait' is ook een belangrijk thema in de vur. Het eerste boek is hier heel duidelijk over, want dit gaat over de ultra honger die is opgewekt en de mens als een orkaan terugleidt tot het paradijs. De wind doet alles wegvagen.

14. Wilde rozen groeien rondom het paradijs, Niemand kan binnenkomen

15. Alleen de orkaan kan haar weg er doorheen vinden,
Klaar om steden in te nemen,
Zij breekt het glas, En dan is alles brandende, Zij is de slager van de herinnering

16. Ik herinner het schip,
Het schip waarmee ze mij oppikte,
Zij is een lied in mijn hoofd

17. In haar haar vond ik de sleutel,
Zacht en teder trek ik het eruit,
En dan opent zij haar ogen,
Alsof de bliksem inslaat,
Alsof er nooit iets verkeerd was gegaan

23. Laat me de
plaats zien waar je je tabernakel hebt,
Ik hoor de liederen in de verte,
De wind brengt me daar

24. Laat me je geheim zien,
Laat me je schepen zien,
Ik weet dat je
hier ergens leeft, Alles zal wegvagen

25. Laat me de weg van de vis zien,
Laat me zien hoe je zwemt,
Laat me de pracht van de rivier zien

26. Oh, neem me
weg tot het land achter de zee,
Een speer door
zijn hoofd, Om dieper
te komen tot dit land achter de zee

Boek 7

53. Witte roos, tederheid na de steek, wonden veelvoudig gestoken, nu spiegelt het dan in de wind, al die gezichten die ik was vergeten.
54. Laat dan het woord in u oprijzen. En

het eerste gebod is te lijden met uw moeder. En het tweede gebod is met Haar te strijden. Het is om te leren en te onderrichten, en het is om u te heiligen en reinigen in ijs. Het is om te luisteren naar het jonge. En gij zult de wet vervullen.

Boek 41

15. Andere zintuigen zijn hier,
Haar stem spreekt als een
onderverdeling tussen groot en klein,
Zonder geluid, maar als de wind

18. Je komt hier nooit aan,
Altijd ronddraaiende,
Totdat de wind je wegduwt

Aan het einde van het lied bohemian rhapsody moet hij weer terug tot het wiel, loskomen van al die realiteiten, tot de ultra honger gaan om een wilde jongen te zijn. Het doet er niet toe. We mogen het maar heel lichtelijk aanraken en moeten dan verder, als een bij, of als een vlieg, gaande tot alles wat verloren is geraakt, verworpen is, tot de onbewoonde, onaangeraakte eilanden. Ook in de freudiaanse psycho analyse komt het beest voor als het 'id', het 'het', en het moet leiding krijgen.

De stad heeft dit helemaal lopen omdraaien. Er marcheren clowns door de stad. Zij monitoren de stad. Houden alles hysterisch bij met hun camera's. Een dodelijk gif spuiten zij, opdat niemand uit de matrix ontsnapt.

Uit : De Venezuela Muur, uitgave RGG, ingekort

BESPREKING VAN HET BOEK ‘STEPFORD VROUWEN’ UIT 1972 VAN IRA LEVIN

Het boek is uit 1972 en de film van 1975, een van de belangrijkste boeken uit de mythologie van de zeventiger jaren : Stepford vrouwen. Het is geschreven door Ira Levin. Het gaat over een vrouw die met haar gezin verhuisd naar het dorp Stepford. Als ze kennis maakt met de buurvrouw dan krijgt ze de indruk dat er iets niet klopt. De vrouw is erg tuttig en volgzaam, totaal hersenloos, en het is allemaal mooidoenerij. Als ze kennis maakt met andere vrouwen in het dorp ontdekt ze hetzelfde patroon, en steeds meer twijfelt ze aan de oprechtheid van deze vrouwen, want ze zijn heel erg nep aardig, vriendelijk en onderdanig.

Er zit niks tussen, het is allemaal een pot nat. Het gaat nergens over, deze vrouwen, en ze ondersteunen elkaar allemaal in deze zedelijke, gezegende, verheven positie van nep-vrouwelijkheid als opgetutte poppen die niet meer kunnen denken voor zichzelf, maar alleen maar in herhaling vallen. Ze krijgt het idee dat ze robotten zijn, gehersenspoelt. Het is een heel patriarchisch en idyllisch dorpje.

Er is een obscure mannenclub waar vrouwen geen lid van mogen worden, en door wat onderzoek komt ze erachter dat de vrouwen mogelijk vergiftigd zijn, dat het iets in het water kan zijn, en dat de mannenclub erachter zit. De mannen gedragen zich ook vreemd en verdacht, en ook haar eigen man wordt er steeds meer in opgezogen. Het blijkt dat sommige vrouwen vroeger feministen waren, activisten, maar nu lijken ze totaal willoos, zonder vrije wil. Tot haar grote opluchting ontmoet ze iemand die nog volkomen geemancipeerd lijkt, en die wordt al snel haar vriendin, en ze doen samen onderzoek. Maar als ze op een gegeven moment merkt dat ook haar vriendin steeds meer wordt zoals de andere vrouwen van Stepford, slaat bij haar de paniek en de wanhoop goed toe, en ze wil met haar gezin weg uit Stepford. Ze geeft de moed niet op, en geeft niet toe, en daarom wordt ze als een probleem gezien in Stepford, en nemen ze haar kinderen af, wat haar nog woedender maakt. Het is nu hard tegen hard. Ook haar willen ze onder deze mind control brengen, of is het nog wat anders ?

Het is een analogie van de strijd waar we allemaal doorheen gaan. Het is een strijd tegen de hersenspoelingen van de wachters van Dordt die de mens tot robot van het systeem willen maken, en ze zijn zelf ook robot. Je vrouwelijkheid is juist je creativiteit en soevereiniteit, je inspiratie-bron, en die bron willen ze uitdoven. Ze willen het door iets anders vervangen. Ze willen moeder natuur in je om zeep helpen door een valse, gemaakte, nep stiefmoeder, met een fake glimlach en fake vriendelijkheid, die je in slaap probeert te sussen zodat ze jou ook hebben. Laat niemand denken dat de wachters van Dordt, de slechte wachters dan, de nazi wachters, die patriarchisch zijn, ook al zijn het soms vrouwen, religieus zijn. Laat niemand dat denken. Het is een business. Het is een truuk. Het is manipulatie voor macht en controle, en religie wordt gewoon als instrument

gebruikt, want het is oud en gevestigd, en daardoor nuttig voor hen. Het is de taal van de voorouders. Het is het fundament waarop ze werken. Het zijn bedriegelijke wetenschappers die weten hoe ze de poppetjes moeten laten dansen. Het is een stiefwereld, een stiefdorp. Ren voor je leven. Met speelgoed proberen ze je te groomen, en ze zijn zelf ook speelgoed. De leider van de mannenclub was een voormalig ingenieur bij Disney. Het gaat allemaal heel bedrieglijk, en heel langzaam wordt het opgebouwd. Zo werkt de hypnose. De mens wordt er langzaam, niet overdreven en voor de hand liggend, ingelokt. De mens moet gevoelig worden voor de voortekenen van dit bedrog.

We zien het om ons heen gebeuren bij de extreme islam en het christendom, nu ook weer met de Taliban in Afghanistan : vrouwen worden op een lager plan geschoven. Die worden geheel ingeteugeld. De Dordtse wachters marcheren. Ze willen niet loslaten. De zeventiger jaren mythologie wijst op Stepford, en wijst op de dappere vrouw Joanna die het er niet bij liet zitten. We leven allemaal in Stepford. Het was een zeer profetisch en waarschuwend boek, ook de film, en het was gezonden vanuit de hemel om de mens te doen ontwaken. Hoe komen we uit Stepford ? Hoe kunnen we deze wachters van Stepford die iedereen tot robot willen maken ontvluchten ? Laat je niet bedriegen door de Stepford vrouwen (en mannen) om je heen. Drink niet van hun toverdrankjes.

Uit : ‘De Wachters van Dordt,’ uitgave HRC

DE INDIAANSE AVONDEN

Eerste avond

Ik zat met haar op de bank.
We raakten in gesprek over indianen.
Dat had beiden onze interesse, want wij waren natuur mensen.
Zij was van indiaanse achtergrond.
We kwamen in een verbaal gevecht.
Het liep niet goed af. Ze ging boos weg.
Toen ben ik de hele avond alleen geweest.

Tweede avond

Ik bleef lang op, weer om met haar te praten.
Weer ging het niet goed.
We hadden het over haar vroegere vriendjes.
Het leek wel alsof ze mij tegen die vroegere vriendjes probeerde op te stoken.

Derde avond

We waren beiden in de huiskamer. De gordijnen waren dicht.
We waren beiden stil. Zij ging wat handwerk doen. Ik las.

Vierde avond

Onze relatie ging niet goed.
Ze wilde er een punt achter zetten.
Ik stelde voor het uit te praten.
Dit ging nauwelijks goed.
Ik werd er depressief van.
Toen ze dat merkte deed ze iets aardiger.
Ze wilde het nog wel proberen.

Vijfde avond

Ik was nog steeds depressief.
Ik was stil, en liet haar spreken, maar ze zei niet veel.
Ze is toen handwerk gaan doen, en ik ging weer lezen.

Zesde avond

De depressie is nog steeds niet voorbij.
Ik kijk haar aan.
Ze klikt de tv aan.
Er is een indianen film op.
We gaan er beiden naar kijken.

Zevende avond

Weer een hele discussie.
Ik ben nog steeds depressief en voel me ziek.
Ze is wel aardig.
Ik kijk haar aan.
Zij kijkt soms naar mij.
Ze leest me dan voor uit een boek.

Achtste avond

Het gaat nog steeds niet goed met mij.
Zij verzorgt mij.
Ik vraag me af of ik relaties wel aankan.
Ik begin haar te betalen voor het werk wat ze voor me doet.
Het begin van het einde.

Negende avond

Ik maak een punt achter de relatie.
Het is niks voor mij.
Ik kan het niet aan.
Wel wil ik haar houden als verzorgster.
Ik ben nog steeds depressief en voel me zwak.

Tiende avond

Op sommige momenten is het alsof we nog een relatie hebben.
Het is meer een knipperlicht relatie.
Eigenlijk is ze gewoon mijn verzorgster.
Ik zie het niet meer zitten. Ik kan niks aan.

Elfde avond

Ik voel me iets beter, en kan weer dingen zelf.
Maar ik heb haar wel nodig.
Het is aan en uit de hele tijd.
Ze is het wel en ze is het niet.

Twaalfde avond

Aan het einde van de avond liggen we in elkaar's armen.
We vertellen elkaar onze dromen.

Dertiende avond

Ik ben alleen. Ze is niet gekomen.

Veertiende avond

Ik ben weer alleen.

Vijftiende avond

Ik open een brief die ze door de brievenbus heeft gegooid.
Het is een leeg vel.
Wel is het van haar als afzender.

Zestiende avond

Ik krijg weer een brief.
Er staat in dat ze me niets meer te zeggen heeft.
Ik doe vervolgens bij haar een brief door de brievenbus waarin staat dat ze ook niets hoeft te zeggen.

Zeventiende avond

Geen antwoord.

Achttiende avond

Weer geen antwoord.

Negentiende avond

Ze heeft een brief door de brievenbus gedaan waarin staat dat we dan klaar zijn. Ik schrijf haar een brief terug waarin staat dat er zoveel meer is dan spreken.

Twintigste avond

Ze is weer bij me. Ze zegt niets. Ik zeg ook niets. Ze vraagt : 'Okay, wat wil je doen ?'
'Indiaantje spelen ?' zeg ik.
'Okay,' zegt ze.
Ik kijk haar aan en zij kijkt mij aan.
'Hoe doen we dat ?' vraag ik.
'Ik weet wel wat,' zei ze. 'Blijf daar zitten.'
Ze staat op en wijst op me, en doet dan gebarentaal.
'Wat zei ik net in gebarentaal ?' vroeg ze.
'Al sla je me dood,' zei ik.
'Ik weet het zelf ook niet,' zei ze.
'Grappig,' zei ik.
'Nee, je moet net doen alsof,' zei ze. 'Zo ontstaat er een verhaal en kunnen we spelen.'
En dat zijn we toen de hele avond gaan doen.

Eenentwintigste avond

We hebben veel lol samen, maar het is erg vermoeiend.
Het is maar goed dat we een knipperlicht relatie hebben.
Meer kan ik ook echt niet aan.

Tweeentwintigste avond

Haar vriendin is bij ons op bezoek.
Dit gaat helemaal niet goed.
Haar vriendin loopt tussen ons te stoken.
Dit wordt zo erg dat we weer ruzie hebben.

Drieentwintigste avond

Nu is haar zus bij ons op bezoek.
Die is heel rustig.
Alles gaat goed.

Vierentwintigste avond

Ik ben met haar alleen.
We hebben het over haar vriendin en haar zus.
We komen er niet uit.

Vijfentwintigste avond

Ik praat met haar maar het lijkt alsof ik tegen een muur praat.
We komen niet dichter bij elkaar.
Ik vertel haar dat een zekere afstand ook goed is, zolang ze maar in de buurt is.
Niet te ver, niet te dichtbij.

Zessentwintigste avond

Ze komt niet opdagen, en op de honderdste avond is ze nog steeds niet terug, dus ik neem aan dat het voorbij is. Ik heb het helemaal gehad. Van onze knipperlicht relatie is niks meer over. Er knippert niks meer. In de avonden ben ik eenzaam. Ik lees en schrijf. Toch is het beter zo. Ik ben geen mens voor relaties. De indiaanse avonden hebben genoeg aan henzelf.

Uitgave : De Onkrant

1e Jaargang, nummer 2, 30 oktober 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

SUZIE

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijkbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf.

Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best ?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen ?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten ? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien ?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet ?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen.

'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo ?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak : 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op

de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet ?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie ?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze.

Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze ?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevlucht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bos-fanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars ? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk ?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop ?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn, jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat ?' vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk ?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze, 'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan ?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen ?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen ?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam ?' zei ik. 'Wie ben je ?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen ?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reeenkind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat ?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een kluif,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden ?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken ?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenuanceerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.'

'Wat als ze me hier komen halen ?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze.

'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes ? Je bent een beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen ?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk ? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct

gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he ?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je ?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he ?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer ?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk ?' 'Nou, je kwam me anders wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg ?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat. 'Hoe kom jij hier binnen ?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddelijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen ?' 'Okay, maar ik vind het niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkbleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo ? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven ? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je ?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan ?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geverfd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij ?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie ?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn ?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen ?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan ?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geinitieerd, en zo zal jij ook geinitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt ?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet ?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu één

van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Uitgave : COAB

BESPREKING VAN HET BOEK ‘GOLDFINGER’ UIT 1958, VAN IAN FLEMING

Vandaag een bespreking van Fleming's boek 'Goldfinger' (de man met de gouden vingers) uit de vijftiger en zestiger jaren (het is ook verfilmd). Ze zeggen weleens : 'Geld is de wortel van al het kwaad,' maar wat is de wortel van geld ?

Ze spreken met benepen stemmetjes, behoudend, zonder begrip voor anderen, kortzichtig, conservatief, met zachte stemmetjes, want zachtheid verbreekt beenderen, en dat verkoopt goed. Deze poppen van Stepford willen bloed zien, maar niet opzichtig, want ze bedekken alles met een doek of mantel. Daarom zijn ze ook uiterst keurig en correct gekleed met veel make up, want ze hebben wat te verbergen.

Keurige vrouwtjes met keurige mannetjes, met keurige stropdasjes, zo keurig dat je er helemaal naar van wordt en je ongemakkelijk voelt, want je weet dat ze iets achter houden, die poppen. Ze zijn geprogrammeerd, ze zijn weg. Er zit niks in. Het is alleen de buitenkant. Oh, zo gezegend en verheven spreken zij, zo keurig afgewogen, geen grammetje teveel. Alles komt van een piepend gouden weegschaaltje dat direct piept als er ook maar iets teveel opligt. Ze kunnen niet veel hebben, deze poppen. Je moet ze naar de mond praten, anders worden ze boos. Het is hun hemel. Als ze boos worden zullen ze dat echt niet tonen hoor. Je zult het wel merken in hoe ze dan verder met je omgaan. Nog zachtere en benepenere woordjes zullen ze tot je spreken, nog behoudender, kortzichtiger en conservatiever, en nog meer afgemeten en afgewogen. Ze zullen je dan even goed hun diamantjes laten zien. ‘Diamonds are forever.’ Ze laten je dan even goed hun gouden vingertjes zien, dat ze kinderen zijn van Goldfinger. En ze zijn allemaal gezegend met een gouden pistool. Je dood zal vlekkeloos verlopen. Niemand zal het merken, want alles wordt netjes en keurig afgedekt en verzwegen, en je zal keurig netjes vervangen worden. Niemand zal het gat opmerken, niemand. En ze zullen je behandelen alsof je nooit hebt bestaan.

Stepfordse woede is heimelijk, is gecalculeerd, en gaat langs andere wegen. Ze doen de moord met gouden vingers. Ze vegen dan hun mond af en ontkennen alles. Het is een satijnen woede. Ze maken je tot onderdeel van hun meubilair. Niemand merkt het, en ze laten ook niks merken. Het zijn professionele moordenaars. Ze laten geen sporen achter.

Ze gaan de weg van de minste weerstand, want ze willen alles nu hebben. Ze vereeuwigen zichzelf. James Bond zei van Goldfinger dat hij geen moeite of energie verspilde, maar dat er toch iets in hem kronkelde. Het was een agent van de Smersh, een stalinistische Russische geheime dienst. Ze hebben koude, dode en dodende ogen die op lijken vissen. De manier waarop de stalinistische Russen spraken noemde James Bond een misselijkmakende hardheid in kortaffe proza. Deze poppen spreken koket en moeiteloos, en zullen ook niet zo snel iets met je uitpraten. Hun gezegde woord geldt, en dat wordt desnoods maar een keer gesproken, want ze zijn lui, laf en gierig. Alles draait om stalinistische zelfbevrediging als de kortste weg naar Rome.

De kinderen zijn met een giftige goudverf beklad, en op jonge leeftijd dragen ze al gevaarlijke gouden pistolen waarmee ze elkaar afmaken. De beloning ? Een valse hemel van een drugsmaffia, diamonds are forever. Door iets in hun hoofden maken ze tijd tot eeuwigheid. Het is maar een momentopname, maar verguld. Alleen de hemelse trompet kan hen doen ontwaken. Ze lijden aan zware goudkoorts, een giftige slaap, gehuld in een storm. Goud ligt ten basis aan hun economie. Met goud kun je overal betalen, in welk land dan ook. Het heeft internationale en universele kwaliteiten.

Goldfinger werd geschreven in 1958, uitgegeven in 1959 en verfilmd in 1964. Het stelt ook dat goud ontraceerbaar is, geen serie-nummers heeft. Mochten er merktekenen op zijn dan kan het er afgeschaafd worden, of het kan omgesmolten worden. Zo blijft de identiteit en oorsprong geheim, en daardoor een schuilmiddel voor criminelen. Alle economie is gesteund door goud, stelt het boek. Goud verzekerd en bevestigd het betaalmiddel, hijst het in het zadel, en is de ware kracht van geld. Dit wordt besproken in hoofdstuk 6, ‘over goud gesproken’. Goud trekt de meest verschrikkelijke criminelen aan, die moeilijk te vangen zijn. Er wordt gesteld dat het goud de talisman is van de vrees, wat mensen doet hamsteren en verzamelen, en achterhouden, verduisteren, en het wordt zo telkens uit de circulatie gehaald. Het wordt uit de ene plaats opgegraven, en in een andere plaats ook weer begraven, vanwege deze vrees-factor, en dat is ook tegelijkertijd een zwakheid van het goud. De andere zwakheid is dat het niet hard genoeg is, wat dan ook weer de vrees factor aanwakkert. Het slijt nogal snel. Het vermindert altijd weer,

is altijd lekkend. Het besmet datgene wat het aanraakt. Het geeft af, en is daarom tegen zichzelf verdeeld. Daarom neemt de goudvoorraad van de wereld af, stelt het boek. En dat is een grote zorg voor de criminelen. We kunnen stellen dat hier ook de brug ligt naar de diamanten, dat criminelen nog iets extra's nodig hebben, iets vereeuwigends, ook al is het een illusie : diamonds are forever.

Hoofdstuk 5 van Goldfinger, het hoofdstuk wat daaraan vooraf gaat is genaamd 'nacht dienst'. In de nachtdienst had James Bond tijd om aan zijn handboek van de geheimen van de ongewapende strijd (vgl. het Jericho verhaal) te werken, en dat boek heette 'Stay Alive'. Dit werd trouwens een groot thema van de zeventiger jaren in de zogeheten 'Saturday Night Fever', de nachtkoorts, waarvan Staying Alive van de Beegees het leidende lied werd. Night Fever is dus de hemelse, eeuwige sabbat, waarin alle vleselijke werken hun macht en waarde verliezen, alle bedrieglijke goudlaagjes eraf gaan.

In de zeventiger en tachtiger jaren was het thema gelijk oplopen met de nacht, gelijke tred houden met de nacht (running with the night), en dit de gehele nacht vol te houden (all night long), als een beeld van het volharden in het kruisdragen, en hierin moest men zien te overleven (staying alive), tot eeuwigheidswaarde komen.

Staying alive ging over de verbrokenheid van de stad waarin iedereen zou gaan trillen (vgl. het thriller album van de tachtiger jaren), en dat dit de weg naar het leven was, anders zou het nergens naartoe gaan. Dit was dus een basis om uit Stepford te kunnen ontkomen. En men moest niet zomaar terug naar Stepford, maar het omcirkelen, en op de trompet blazen buiten de poorten, zoals met Jericho. Het thema had dus oorspronkelijk te maken met de technieken van de geheime dienst in de James Bond mythologie van de jaren vijftig en zestig, ook de geheime intelligentie genoemd. Er waren wel meer van zulke boeken, vaak ook onderschept van vijandelijke agenten of organisaties, of de geheime dienst bemachtigde het van zuster organisaties. Nu was James Bond dan bezig met een speciale trofee genaamd 'Defensie', een boek wat was uitgegeven aan agenten van de Smersh, van de stalinistische geheime dienst. Het was voor hem moeilijk om er doorheen te werken, maar in dat opzicht was hij ook een echte parelduiker of goudgraver met als mandaten : 'Ken uw vijand', en ook : 'Leer van uw vijand.' De vraag was dan ook weer in hoeverre ze hun technieken weer gestolen hadden uit andere boeken die ze hadden gestolen van andere spionage diensten. In dat opzicht is kennis dus altijd neutraal, en gaat het om de hand en het doel die het bestuurt.

Uit : De Wachters van Dordt, uitgave : HRC

BESPREKING 'TARZAN DE ONOVERWINNELIJKE' VAN EDGAR RICE BURROUGHS

Als kind in de jaren 70 : Ik voelde dat er iets niet klopte, al heel jong. Ik had veel nachtmerries. De jaren zeventig waren als wurgende slangen in een oerwoud. Het waren de jaren van verzamelwoede, maar de mens moest juist minderen. De jaren 70 waren ervoor om de jaren 30, oftewel de grote depressie, de crisisjaren, te verbergen. Al vele jaren had ik een strijd met de geest van 1979, een gigantische wurgslang. De jaren 70 zijn een grote illusie. Ik had een verstrooide moeder, die als aan de drugs was, altijd vaag en wazig. Ik voelde dat er iets niet klopte. Ik was geboren met een grote gave. Toen ik later predikant werd hield ik genezingsdiensten waarin velen genezen werden. Het was zo krachtig dat ik soms gewoon dwars door de mensen hun hoofden kon heenkijken om hun kankertumor te zien, en het begon gewoon weg te smelten. Ook heb ik mensen uit coma gerukt. Er ruste een grote bovennatuurlijke kracht op mij. Ik kwam ook bij leidinggevende gebedsgenezers van Nederland in huis waarmee ik bevriend was. Ik was in gevecht met zware territoriale demonen, waaronder 1979 die Nederland niet wilde loslaten. Ik zag dat 1979 iets verborgen hield. 1979 was een verzamelaars drug, een illusie. Het had Nederland gegrepen. Hypnotische ogen heeft dit kreng. Het verborg het boek Tarzan de Onoverwinnelijke, uit 1931. Het verborg 1931 in de grote economische depressie. Juist dit jaar is zo belangrijk, omdat de mens moet minderen.

Psychiatrie is een valse vorm van communisme waarin iedereen moet zijn zoals hen. Uniekheid van persoon mag er niet zijn. Dat is bedreigend voor hen. Het boek 'Tarzan de Onoverwinnelijke' gaat over de strijd tussen de diverse natuur en het communisme wat de natuur wil plunderen. De psychiatrie wil net als de tandartserij de zenuwen doven en wegnemen, opdat hun parasieten ervoor in de plaats komen. Alles moet dood, zodat het tot robot gemaakt kan worden, tot zombie. Spontaniteit mag er niet zijn. Er werd teveel rommel geimplanteerd in de 70-er jaren. Alles moest maar. De mens was niet meer van zichzelf. De mens werd gedwongen met luxe troep, en daarom moet de mens terug naar de 30-er jaren, naar het minderen.

De psychiatrie heeft smetvrees naar alles wat anders is. Anders dan zijzelf zijn. God zij dank dat er anderen zijn, maar de psychiatrie is paranoïde naar alles wat anders is dan hen. Je mag niet voelen, je mag niet ervaren. Neen. Het moet dood. Etiketten moeten gedrukt worden voor de markt. De mens wordt zo tot een merk. Ze komen er zelf voor uit dat het een bedrijf is en dat zij een product leveren. Zorg wordt vandaag de dag een product genoemd. Dat komt door alle overmechanisering en modernisering. De mens is zichzelf niet meer. De mens moet terug naar de 30-er jaren.

Nee, iets klopt er niet. De mens is tot steen geworden. Maar als je nog een kloppend hart hebt, ren dan voor je leven. Vertrouw dat wat om je heen gebeurd niet, al die vrolijke gezichten

en misschien zelfs aardige mensen. Je bent omsingeld door parasieten, totaal ingesloten. Alleen de gnosis is de weg eruit. Allereerst sober worden, minderen, stoppen met drugs. Teruggaan naar de jaren 30. Schud de 70-er jaren van je af, al die wurgslangen.

Psychiatrie is vakjesdenkerij. Maar ze zullen in hun eigen vakjes vallen. Wie een kuil graaft voor een ander valt er zelf in.

Ouders die alleen maar emotionele druk op hun kinderen brengen en hen niet onderwijzen. Psychiatrie brengt druk maar geen onderwijs, want hun gelijkheidsdrang is zo hysterisch geworden dat alles is dichtgeslipt en de creativiteit heeft gedoofd. Dat is vals hypercommunisme wat tegen de natuur strijdt. Als gelijkheid zo extreem wordt dat het geen diversiteit en uniekheid meer aanvaardt, en niet meer openstaat voor het vreemde, zoals in de psychiatrie, wat puur racisme is, dan dooft het het diepste van de ziel van de mens uit. Dat is wat fundamentalistisch, extreem communisme zoals de psychiatrie kan doen. Ook hebben we het dan over de mondheerskunde, die hetzelfde doet, en de mens onder dwang implanteerd. Iedereen moet gelijk zijn, zodat zij kunnen heersen. Iedereen moet gedwongen met hun troep lopen. Zo ga je geen winkel in. Het zijn criminele winkels waar je troep wordt aangesmeerd, gedwongen, en je verlaat hun winkel niet meer zonder hun troep in je mond. Vaccins worden gedwongen, als rijkeluiskinderen die op een joyride zijn en wel even voor anderen beslissen. Ze hebben hun apparatuur gewoon ingekocht en terroriseren er nu anderen mee. Het zijn mond en brein terroristen. De luxe die de mens heeft binnengehaald is tot vloek geworden. Daarom terug naar de 30-jaren. Stap je in de winkel van de crimineel, de breinheerser of mondheerser, dan kom je die winkel niet meer uit. Er zijn alleen maar ingangen in die winkel. Nooit zul je die winkel in ieder geval levend verlaten.

Waarom geen natuurvaccin maken die geen kinderen om zeep helpt ? Maar nee, hun medicijnen moeten zo gevaarlijk zijn om veel slachtoffers te maken. Allemaal boerenbedrog. Ja, de dokter zal het wel weten, en ondertussen moordt hij je hele familie uit. Vele ouders die hun kinderen aan deze Moloch offeren staan schuldig als de NSB. Al die vaccins en antibiotica zorgen ervoor dat het lichaam geen antistoffen meer aanmaakt. Het verlamt het immuunsysteem. Ze hebben het niet via de demonologie gedaan, maar via hun gevaarlijke terroristische ingrepen. En dan vinden ze het gek dat kinderen wegrennen. Er moet een nieuwe wereld komen. Terug naar de jaren 30, terug naar de natuur.

Het terrorisme van de dwang. Alles moet maar, iedereen moet zoals hen zijn, maar ze onderwijzen niet, omdat ze de gnosis niet hebben. Ze hebben slechts iets geroofd wat ze zelf niet begrijpen. Het zijn de hypercommunisten van de psychiatrie, van de breinheerskunde, en van de mondheerskunde. De natuurmens streed er tegen, zoals in Tarzan de Onoverwinnelijke, van 1931, maar ook de natuurmens staat bloot aan vele verzoekingen, verleidingen en beproevingen.

Tarzan de Onoverwinnelijke gaat over hypercommunisten die Opar willen plunderen, een verloren kolonie van Atlantis verborgen in het Afrikaanse oerwoud. Ze willen Afrika socialiseren door dwang en dwang verpleging, met behulp van de schatten van Opar. De hypercommunisten zijn dus kolonisten, en goudzoekers. Ze zijn op zoek naar het goud van Opar. Tarzan heeft hun plan door. Hij weet dat ze Afrika in een bloedbad willen veranderen. Hij wil zo snel mogelijk naar Opar om daar de wilden en hun aanvoerster te waarschuwen. Het is een vestiging van wit gesteente, rood en goud, diep in het oerwoud. Het is een ruïne. Er wonen wilden. Maar niet alle wilden zijn Tarzan goedgezind. Sommigen wachten hem daar al op binnen de muren. Ze bespreken al dat als Tarzan binnenkomt hij nooit meer eruit kan. Tarzan's aapje ruikt al onraad. Als hij daar aankomt schijnt iemand anders de heerschappij overgenomen te hebben, en hij wordt gevangen genomen door haar wilden. Ze willen hem dan offeren aan hun goden. Tarzan wordt opgesloten in de putten van Opar. Dan komen ook de hypercommunisten. Tarzan weet los te raken ondertussen en komt uit zijn cel door zijn mes wat ze vergeten waren van hem weg te nemen. Hij zet op zijn ontsnapping ook een leeuw vrij die daar is opgesloten. Ook vindt hij dan de aanvoerster die was opgesloten, en zet haar vrij. De leeuw valt inmiddels de wilden aan. Ook vinden ze dan een oude man van Opar. De man zetten ze ook vrij. Hij is een helper van de aanvoerster, en de aanvoerster neemt zijn mes en wil wraak nemen als de nieuwe heersers hun offerdienst houden tot hun goden. Tarzan gaat dan naar buiten en drijft de hypercommunisten weg door grote stenen naar beneden te laten rollen van een heuvel. Het komt tot een groot gevecht later, want ook de communisten schijnen innerlijk verdeeld te zijn, en sommigen kiezen de kant van Tarzan als ze de ware plannen van hun leiders ontdekken. Tarzan helpt hen, maar wordt dan ook even later neergeschoten. Het wordt zo erg dat hij gered moet worden door een olifant en ook zijn aapje helpt hem. Als het gevecht dan even later weer verder gaat wordt hij ook geholpen door andere wilden. De aanvoerster keert zo terug naar Opar, en het blijkt dat de nieuwe heersers alweer zijn verdwenen.

(Uit : De leeuw is los – terug naar de jaren 30, Uitgave COAB, 20 januari 2020)

DE SLOOT

Hij trapte de zwarte vissen van hem af toen hij de sloot uitkroop. Ze noemden het sloot, maar het was eigenlijk een rivier, en de vissen hadden hem geprobeerd naar beneden te trekken. Het was een heel gevecht geweest, maar nu was hij eindelijk aan wal, en haalde diep adem van opluchting. Het had niet veel gescheeld. Hij voelde zich meer dood dan levend. Toen hij thuiskwam viel hij zijn moeder in de armen. ‘Waar was je toch, jongen ?’ vroeg ze bezorgd.

Hij vertelde haar het hele verhaal.

‘Nee, daar moet je ook zeker niet komen,’ zei moeder. Maar hij was erin gegaan om iemand te redden, en dat eerde ze. ‘De zwarte vissen zijn een groot probleem, altijd,’ zei moeder. Het was een koude dag in 1938. Toen de oorlog uitbrak toen herinnerde hij het zich weer, de zwarte vissen. ‘Ze zijn aan land gekomen, moeder,’ zei hij toen, ‘de zwarte vissen.’ Moeder knikte. ‘De sloot is overstroomd, mijn jongen,’ sprak ze. Toen ze later door de nazi’s werd afgeschoten kon hij haar niet helpen. Zijn dromen waren kapot geschoten. Hij zou nu een zwarte vissen jager worden. Hij haatte de sloot. Er gebeurden daar vreselijke dingen, en hij wist dat het allemaal met de sloot had te maken. Het was een zwarte rivier vol met fabrieksvuil, vol met afval, en zwarte moord-vissen die voor niets en niemand terugdeinsden. Als kind had hij er altijd al nachtmerries over.

Nu was zijn moeder er niet meer en hij zinde op wraak. In de winter vroor het, en hij ging op de sloot schaatsen. Er was zoveel vuil onder het ijs, zoveel afval. Alle zwarte vissen waren nu onder het ijs. Hij schaatste door, tot ver weg van de slootkant. Het werd ook steeds donkerder. Plotseling zag hij wat bewegen. Het ijs was hier ook wat dunner. Hij ging languit op het ijs liggen en keek er doorheen. Nee, hij hoorde iemand kloppen. Er was iemand onder het ijs. Hij kreeg toen ineens de schrik van zijn leven. Het was het gezicht van zijn moeder. Hij begon te roepen, en begon het ijs open te trappen met de punten van zijn schaatsen. Plotseling zakte hij er doorheen, en werd direct gegrepen door de zwarte vissen, en diep naar beneden getrokken. Hij voelde zichzelf koud worden en stijf, en kon al snel zich niet meer verzetten tegen de zwarte vissen. Maar als zijn moeder nu vrij was, dan vond hij het best.

In de lente spoelde er een lichaam aan land. Het was zijn lichaam. Een man vond hem, en schudde zijn hoofd. De man vond dat hij op zijn zoon leek, alhoewel er niet veel meer van het lijk over was wat door de zwarte vissen was aangevreten. Toen de man thuiskwam vertelde hij het aan zijn zoon. De vrouw van de man schudde met haar hoofd. ‘Hoe kun je onze zoon nu vergelijken met een lijk ?’ De man haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’ De vrouw keek hem diep in zijn ogen. ‘Je bent niet goed wijs,’ zei ze langzaam. Ze gingen die avond vroeg naar bed.

‘Je kunt zoiets niet maken,’ zei zijn vrouw toen ze in bed lagen. ‘Hij zou er nachtmerries van kunnen krijgen.’

‘Onzin,’ zei de man. ‘Hier leert hij van.’

‘Midden in de nacht staat de zoon bij hen in de slaapkamer. ‘Ik ben niet van suiker,’ zei hij. Toen ging hij weer weg. De volgende ochtend bij het ontbijt zei niemand wat tegen elkaar. Op een pot stond het hoofd van een vrouw. ‘Die verdronken jongen zal ook een moeder gehad hebben,’ zei de man opeens. Hij wees op het hoofd van de vrouw op de pot. Zijn vrouw pakte toen de pot en begon naar het gezicht van de vrouw op de pot te staren. ‘Ja, maar deze weent. Ik zou niet weten waarom ze tegenwoordig een wenende vrouw op een pot zetten.’

‘Verkoopt he,’ zei de man. De zoon zei niets. Ineens begon hij zich niet goed te voelen en rende weg.

‘De moeder van de verdronken jongen,’ zei de man weer. ‘Dat moet wel deze vrouw zijn. Hier staat ze, op deze pot, wenend om haar zoon.’

‘Nee,’ zei de vrouw. ‘Je hebt grote fantasie, misschien wel door je empathie.’

‘Empathie spreekt altijd de waarheid,’ zei de man. ‘Empathie weet alles.’

‘Ja, en empathie heeft altijd gelijk,’ zei de vrouw.

De man pakte toen de pot en hield de pot ondersteboven boven de tafel, terwijl het spul wat erin zat eruit begon te druipen. ‘Nu is ze vrij,’ zei de man. Op dat moment kwam de zoon binnen. Hij was boos, en riep : ‘Ik ben niet van suiker, maar, maar !’

‘Zie, je lijkt echt op hem,’ zei de man.

‘Op wie ?’ vroeg de zoon.

‘Op die verdronken jongen die ik had gevonden,’ zei de man.

‘Oh, dat lijk ?’ vroeg de zoon. ‘Ik ben niet van suiker, maar, maar !’

‘Maar wat ?’ vroeg de man. ‘Je bent hier om te leren.’

‘Nee !’ riep de zoon, en rende weer weg.

‘Zie,’ zei de vrouw, ‘je hebt hem erg overstuur gemaakt met al deze dingen. Hij probeert je duidelijk te maken dat je te ver bent gegaan. Misschien moet je het hem beter uitleggen.’

‘Ik bedoelde gewoon dat hij net zo moeilijk communiceert als dat lijk,’ zei de man.

‘Wat ben jij grof,’ zei de vrouw. ‘Je hebt een goed hart, maar je kent je eigen verbeeldingskracht niet. Je hebt geen idee wat voor een effect dat heeft op anderen. Ga naar hem toe.’

‘Nee,’ zei de man, ‘hij moet hiervan leren.’

‘Dan ga ik wel,’ zei de vrouw, en stond op.

De jongen was op zijn kamer, maar wilde niemand spreken.

Even later stond de man op en klopte aan bij de jongen.

‘Ga weg,’ riep de jongen, ‘jullie zijn misselijke ouders.’

‘Zie, dat bedoel ik nu,’ zei de man tegen zijn vrouw.

‘Je hebt het er zelf naar gemaakt,’ zei de vrouw.

Die avond gingen ze weer vroeg naar bed. Weer stond midden in de nacht hun zoon in de slaapkamer. Hij stond daar met een hakbijl en een mes.

‘Zeg, ben je gek geworden,’ zei de man slaperig.

‘Zie,’ zei de vrouw die ook was wakker geschrokken. ‘Dat bedoel ik nu. Je maakt die jongen helemaal gek met je rare vergelijkingen.’

‘Ik heb zeker gelijk gehad,’ zei de man. ‘Hij gedraagt zich alsof hij al dood is.’

‘Ja, maar denk je niet dat jouw vreemde manieren hem zo hebben gemaakt ? Je bedoeld het misschien goed, maar het lijkt net alsof je zelf ook al dood bent. Ik leef hier met twee doden, twee contactgestoorde mannen,’ zei de vrouw paniekerig. Ze stond op en begon door het huis heen te rennen, te wenen, en paniekerig te doen, hysterisch bijna.

‘Kijk wat je je moeder hebt aangedaan,’ zei de man kalm.

‘Nee, jij !’ riep de zoon.

‘Mijn vergelijking was juist,’ zei de man.

‘Jullie zijn beiden niet goed snik !’ gilde de vrouw. ‘Jullie bedoelen het misschien goed, maar dit is misselijkmakend, ziekmakend, en het is ook ziek.’

Zwarte vissen waren op jacht. Ze lieten niet los. ‘De oorlog heeft me zo gemaakt,’ zei de man kalm.

‘Ja, mij ook,’ zei de zoon, die toen zijn hakbijl en mes op de grond liet vallen. De vrouw raapte het zo snel mogelijk van de grond, en borg het op. ‘Geen speelgoed voor jou,’ zei ze.

En ja, het was waar. De oorlog had hen zo gemaakt. Zwarte vissen waren aan land gekomen, in de uniformen gegaan, en maakten jacht op de families, in grote bloedlust, grote oorlogszucht.

‘Ik ben niet van suiker,’ zei de jongen, ‘maar de oorlog heeft iets met mijn hersenen gedaan. Ik ben niet meer dezelfde.’

‘Niemand is nog dezelfde,’ zei de vrouw.

Er werd toen op de deur geklopt. Het waren nazi’s. Toen ze binnenkwamen werd het drietallig gezin afgeschoten. Hun lijken werden in de sloot geworpen, als voer voor de zwarte vissen. Na een tijdje spoelden ze weer aan op het land, en werden weer door andere families gevonden, waar het toen ook mis begon te gaan. Iedereen ging de fuiken in. Zo werd het land met de grond gelijk gemaakt en helemaal uitgehold, tot overstromen van de sloot. Het gehele land kwam onder water te staan, en de zwarte vissen hadden vrij baan. Een duivelser kwaad dan de zwarte vissen was er niet. Overal waar ze kwamen scheen het mis te gaan.

Een jongen trapte de zwarte vissen van hem af toen hij de sloot uitkroop. Ze hadden zich helemaal in zijn vlees vastgebeten. In het ziekenhuis moesten de vissen verwijderd worden. Maar dokters die zich eraan waagden werden ook door de zwarte vissen gegrepen. Het was een hopeloze zaak, maar toch eindigde de oorlog eens, en trok de sloot zich weer terug, totdat het alleen nog maar een normale sloot was. En de zwarte vissen leken niet meer te bestaan.

Eens lang na de oorlog kwam een jongen met eenzelfde soort verhaal thuis dat hij was gegrepen door een zwarte vis tijdens het zwemmen in het meer. Niemand geloofde hem, want hij had verder ook geen wonden. Maar de jongen leed sindsdien aan zware nachtmerries, en ze hadden het vermoeden dat hij geestelijk zwaar ziek was. Hij klaagde veel over duizeligheid en kwam in een opvangcentrum terecht. Ook daar ging hij deze verhalen rondvertellen, maar niemand geloofde hem. Nachtmerries, zware nachtmerries, had hij. Hij durfde niet meer te slapen, en at bijna niet meer. Op een dag kwam hij iemand tegen die zei dat velen hetzelfde hadden meegemaakt als hem, maar dat ze zich isoleerden of geisoleerd werden omdat ze niet werden geloofd. Ze kwamen veelal tot de conclusie dat ze nog steeds werden achtervolgd door de zwarte vissen die inmiddels aan land waren gekomen.

Op een dag ging de jongen schaatsen. Onder het ijs zag hij personen bewegen, en ze klopten van onderen tegen het ijs. Hij zag de gezichten van jongens, meisjes, vaders en moeders. Hij is toen op de kant gegaan en is toen gaan zoeken naar de grootst mogelijke steen, en heeft die toen op het ijs geworpen, opdat er een wak zou ontstaan waardoor de slachtoffers van de zwarte vissen voor eens en voor altijd vrij zouden zijn.

Eerder verschenen in De Onkrant, verzamelingen, nr. 6

1e Jaargang, nummer 3, 6 november 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

DE STOTTER STAD

Hij zei : 'Welcome to the city.' Het was een machine, of liever gezegd er waren van die machines in de stad. 'W..w...we h...h...hide b….b...b...b...b...b..behind w...w..w...w...words,' zei hij. Hij stotterde en had de stem van een DJ, en kon heel mooi zingen. Als hij zong stotterde hij niet. Dit was Stotter Stad. 'V...v...volg me,' zei hij. We gingen toen naar een ruimte onder de stad en daar was een lift dieper naar beneden. Hij vertelde me dat de stad metaforisch was, nooit bedoeld om letterlijk te zijn, en daarom stotterde hij, want hij verschool achter woorden, en zo kon je de diepte in, ver achter de woorden, waar hij zong. Het was op de radio overal. Hij wilde dat ik terugstotterde naar hem, maar het werd heel vermoeiend, dus ik zei bijna niks. Zo kon ik beter luisteren. Je mocht hier niet normaal spreken, want dan werd je de stad uitgeknikkerd. Alleen stotteraars mochten in deze stad komen.

Er werd hier niet veel gesproken, maar wel veel gezongen, alhoewel het vaak stil was. Stilte leidde tot de bossen, vertelde hij. Dieper onder de Stotter Stad waren de bossen. Dat waren de Stotter en Snotter bossen. Er werd hier veel geweend. Er waren veel meren en rivieren van tranen, die leidden tot de tranenzee, de Stotter en Snotter zee. De mensen leefden hier achter de woorden, net als in de stad. Er werd dus veel geweend omdat dat therapeutisch zou zijn. Het hield de vloeistoffen van het lichaam op peil. Er werden ook tranen verkocht. Het was goed voor allerlei dingen. Het was medicijn. Er waren veel tranendokters. Maar er was ook het probleem van de neptranen, die ook verkocht werden. Het was een vreemde soort drugs. De fabrikant daarvan was genaamd Mercher, een blonde jongen.

Ik kreeg een huis in de stad. Ik moest hier op onderzoek. Er waren hier veel therapeutische centra, maar er bleek heel veel niet te kloppen. Er liepen hier vele labiele figuren rond die maar zo een mes konden trekken. Ik liet ook mijn vriendin hier overkomen, en lichtte haar in over de gevaren. Ook onze dochter kwam mee. Ze groeide hier op, maar kwam al snel in problemen met Mercher. Ze werd een van zijn meisjes. Ze waren gewoon vrienden, maar hadden ook een soort relatie. Ik was er niet blij mee. Mercher was van de neptranen. Hij verkocht ze in flesjes. Meisjes dronken het. De jeugd dronk het. Ze kwamen erdoor in een roes. Er klopte iets niet. Het was een soort chloor. Het was heel chemisch. Kinderen dronken het gewoon en smeerden het overal op. Het gaf een vreemde glans. Het gaf hen het gevoel alsof ze mooi waren, maar ze waren bezig hun lichaam te verpesten. Het was heel bedrieglijk.

Ze hadden allemaal leren stotteren, of groeiden stotterend op, maar dit was een probleem. Mercher weende veel, maar het was nep. Krokodillen tranen. De stotter machine die ik sprak was op zijn hoede. Als Mercher zich bedreigd voelde, of beledigd, dan ging hij dreigen, of meer wenen, of hij ging je vals beschuldigen. Hij draaide alles om. Leugens was zijn vak.

Daarom zochten mijn vriendin en ik hem een keer op. Hij woonde onder de stad, in een of ander therapeutisch centrum. Het was daar echt een zootje. Ik confronteerde hem met zijn leugens. Hij werkte door allerlei mensen heen. Hij was een soort geest. Hij kon ook het DNA van mensen veranderen, hij kon iedereen veranderen. Hij was een shapeshifter. Hij stotterde, en nam mijn woorden waar, en was bang voor me, en ging naar een andere ruimte. Toen ik hem volgde trok hij een mes, en hij begon heel warrig te doen. Ik zei tegen mijn vriendin dat we nu wegmoesten, want hij was veel te labiel. Hij was gevaarlijk in die toestand, dus we gingen weer weg. Ik was blij dat mijn vriendin erbij was.

Ik had ook een andere vriendin. Die zag ik minder. Ze reed nogal graag motors. Ze was verdeeld tussen mij en Mercher. We stotterden heel wat af. Soms was ze beinvloed door de leugens van Mercher, en dan moest ik het ontgelden, maar ze hield veel van me, en beschermde me ook tegen Mercher. Ze was altijd omringd met de vrienden van Mercher, die soms op een genieperige manier de spot met mij dreven. Ze waren zwaar aan de Mercher drugs.

Op een dag ging ik weer naar Mercher. Ik zei : 'M… M… Mercher, j...j...j...jongen, w….w….w...waar b...b….b...ben je t...t….t….toch a...a...a...a...allemaal m...m….m...m….m….m...m….m….m... m….m…..m…...m…...m…..mee b...b….b….b...bezig ?'
Hij zei niets en begon te zingen. Ik wilde me niet tot zijn niveau verlagen. Ik dacht bij mezelf : 'Z...z….z...zing j...j...j...j...jij m….m….m….m...maar, g...g…..g…..g…..g...gozer.' Hij was vaak op de radio met zijn troep. Ik ben er niet lang gebleven. Toen ik thuiskwam vertelde ik het stotterend aan mijn vriendin. Ze vertelde me toen stotterend dat hij wat te doen moest hebben. Ik stotterde toen terug dat er ook andere dingen waren. Hij zou zijn leven best wel kunnen beteren, maar mijn vriendin stotterde toen dat sommige mensen nu eenmaal zo zijn. 'M...m...m...mensen ?' dacht ik. Mercher was helemaal geen mens. Toen kwam onze dochter thuis met haar wekelijkse flesjes Mercher spul, en wij schudden toen ons hoofd. We waren moe van het stotteren, dus we lieten haar maar gaan, maar mijn vriendin zong nog een lied. We hoopten dat het goed tot haar door zou dringen.

Hoeveel had ze betaald voor die flesjes ? Mercher was op de tv in haar kamertje. Als hij niet stotterde, dan zong hij. Het was hier lied tegen lied.

Stotteraar tegen stotteraar. Aan het einde van de dag viel ik moe in slaap in de armen van mijn vriendin. Ik droomde over Mercher en wat hij allemaal met onze dochter deed. Toen ik de volgende ochtend wakker werd was ik zo kwaad dat ik terug ben gegaan naar Mercher, en ik liet hem zijn machines tonen waarmee hij die flesjes maakte, en met een bijl heb ik die hele machine tot pulp geslagen. ‘B...b….best w...w….w...wel h….h...h….hard,’ vond Mercher dat. En mijn andere vriendin had me een tijd daarna in haar armen en stotterde ook dat ze het ‘b….b...b….best w….w….w….w...wel h...h….h….hard’ vond. Mercher’s vrienden, die ook haar vrienden waren, waren er ook bij, en gniffelden erover. Ook zij waren innerlijk verdeeld. Waren ze zijn vrienden of gewoon zijn slaven ? In ieder geval was zijn machine nu kapot. Het moest er eens van komen. Hij zou het natuurlijk wel weer opnieuw proberen, maar er was in ieder geval een beginnetje gemaakt. Natuurlijk zou hij wel weer wat proberen, want hij was immers een stotteraar. Geeft niet op, leeft achter de woorden.

Maar het was een mooie dag. Zo mooi, dat ik met mijn vriendin en mijn dochter naar de Stotter en Snotter zee ben gegaan. Het was mooi weer en lange files, maar dat kon de pret niet drukken. Wij waren immers stotteraars, levende achter de woorden, achter de metaforen van de stad.

Einde

BESPREKING VAN HET BOEK ‘TARZAN’S WAAGSTUK’ UIT 1936, VAN EDGAR RICE BURROUGHS

Hypercommunisme : Alles moet dood, al het bot moet dood, makkelijk te programmeren. Grote machines die ieder mens onder handen nemen om het hart te doden. Breinheerskunde en mondheerskunde werken samen. Zorg als koopwaar. En wat voor een zorg … Ze willen de mens voortijdig met pensioen laten gaan, geheel de mens verlammen als prooi voor hun larven. Het is als een metalen wesp. Oh, wie wil er niet demonologisch ontwaken ? Er zijn vele vijanden van de ziel, maar de mens trekt liever de oma sloffen aan.

Daar sjokken ze door de straten met de joint half uit hun mond hangende. Ze studeren niet meer. Ze zijn high, aan de drugs. Ze verheerlijken de drugs. Alles moet dood, voor de wespen-parasieten om alles over te nemen. Zo hebben hun larven genoeg te eten. Wie oh wie wil er nog ontwaken ? Het zullen er niet veel zijn.

Alles moet gelijk zijn en recht, geen afwijkingen. Ouders van het verzet worden van hun kinderen losgesneden zodat de hersenen van de kinderen geen zuurstof meer krijgen en sterven, opdat de parasieten ook de hersenen van de kinderen kunnen overnemen. Je ziet het recht voor je ogen gebeuren. Vecht tegen die metalen hysterische wespen ! De mens is niets anders dan voer voor hun larven ! De mens is ingenomen ! Hier spreekt de stem van het verzet !

Als je vreet van een lijk wat op je bord ligt, waar vul je je lichaam dan mee ? Wat voor je ligt is alleen nog maar een hoop parasieten die staan te popelen om in je hersenen te leven. Het duizelt van de parasieten, maar de mens ziet het niet en eet het gewoon. Als je vreet van het lijk wat op je bord ligt zul jij het volgend lijk zijn. De één zijn dood de ander ook zijn doodsbrood en zo zijn dood, zullen we maar zeggen, als galgemaal. De metalen wespen doven het zenuwstelsel uit voor totale zombificatie. Het geeft alleen maar de schijn dat je leeft, maar je bent dood.

Het zijn dementors, de hersendoden, de alzheimer politie, deze betaalde takken van de zorg. En wat voor een zorg … Je krijgt meer dan je had gevraagd, gedwongen nog wel, en ze slaan er nog een gat bij. Het is 'kip ik heb je' daar.

Ze hebben genomen van een corrupte onsterfelijkheidsdrugs, valse drugs van eeuwige schoonheid en gezondheid. Hierover gaat ook het boek Tarzan's waagstuk uit 1936. Ze zijn onder een zware hypnose, hebbende hun ziel verkocht. Het is vreselijk dat mensen dit soort drugs verkiezen boven de gnosis, maar in zulke tijden leven we. Tarzan zei dat overal waar mensen zijn is misdaad. De mens had geen idee wat de eerste wereldoorlog was wat tot de aarde kwam. De mens wilde loskomen van de grote systemen, rennende tot de wildernis, tot onafhankelijkheid en isolatie om tot de innerlijke gnosis te komen. Daaruit voort kwamen de Tarzan boeken. Ik heb er een stapel van op een boekenkast staan, hele oude boeken. Ik kijk er vaak naar. Ze inspireren mij. Altijd spreekt de gnosis dat daar belangrijke antistoffen liggen. Het is het oerwoud. In de dertiger jaren kwam het tot een hoogtepunt. Dat waren de jaren van daadwerkelijke mindering, de grote economische depressie, of crisis jaren, waardoor de mens kon terugkeren tot de wildernis, contact maken met de wildernis.

In het boek Tarzan's waagstuk is de corrupte drug een elixer gebrouwen van het bloed van jonge vrouwen. Het is een kinder offer en vrouwen offer cultus. Zo pompen die afgoden zichzelf op. Het is een goede ontmaskering van hoe de psychiatrie en de valse mondzorg werkt. Eigenlijk roepen ze de dood gewoon over zich. Simon Carmiggelt zei eens dat de medische industrie zichzelf om zeep helpt, dat het zelfmoordenaars zijn. Als een dokter een mens voor geld behandeld is hij eigenlijk bezig zichzelf op te hangen. Ze kopen de illusie van onsterfelijkheid, ten koste van zoveel mensen, terwijl deze drug hen doodt. Het is een genadeloze boemerang : dat wat je een ander wezen aandoet doe je jezelf aan.

Uit : ‘De Recyclocratie – You will be recycled’, uitgave COAB, 19 januari 2020

BESPREKING VAN HET BOEK ‘MOONRAKER’ VAN IAN FLEMING

Ik was op een andere planeet in een andere droom. Nieuwkomers kwamen in een opvangcentrum want er was een heel aanpassingsprogramma voor deze planeet. Het was ook een soort school, om opgeleid te worden om je op deze planeet te kunnen handhaven. Het was nogal ingewikkeld. Ik raakte bevriend met een jongen daar. Ik bleek er al een tijdje te zijn, en het scheen dat hij me heel goed had geholpen, dat hij heel vrijgevig en gastvrij was geweest. Hij was in de problemen. Hij voelde zich

aangestaard, gestalkt, en hij zei dat hij 'worstelde met God.' Ik zei hem dat het goed was om dingen op te schrijven, en ik had wat papier liggen, en ik zei dat hij gewoon wat papier van me kon pakken wanneer nodig. Hij had me immers ook goed geholpen. Ik kende zijn worsteling wel. Het was maar een korte droom. Daarna had ik een nachtvisioen droom van een hele lieve poes die mij aanstaarde. Ik raakte er emotioneel van, voelde rust. De derde droom was toen ik al aan het wakker worden was. De vagina van een vrouw scheen een extra darm te zijn waarin sociale problemen werden gebracht om verwerkt te worden. Zowel in het Grieks als in het Aramees is Yeshua in de grondtekst en diepte gewoon de vagina, de baarmoeder, waar de mens gaven ontvangt, en leiding, ook opleiding om tot gebruik gemaakt te worden, te kunnen werken. Dit is dus een extra darm voor de geestelijke dingen. Het is iets wat de vrouw bezit, en de vrouw is een deel in ieder mens. Het is een leegte die in het Grieks ook wel als een winter wordt aangeduidt, of een regenbui, of gewoon vuil weer. De mens moet er soms doorheen. Het mag dus een plaatsje krijgen.

In het boek 'Moonraker', Hoog Spel in de Nederlandse vertaling, gaat het over een vrouw die bij de geheime dienst werkt. Vijf jaren hadden haar gereserveerd en streng gemaakt, en ze was in principe gewoon met haar baan getrouwd. James Bond vond haar koud. Als geheim agent had hij een reeks martelingen ondergaan waar de Groot Inquisiteur van Spanje jaloers op zou zijn, stelt de achterkant van het boek, en nu dit. Het was een grote donkere vrouw met een beschermende koelheid, zeer frigide, maar kon zo ineens omslaan met bewijzen van kleine attenties en vriendelijkheden om te laten zien dat het allemaal haar schuld was en dat ze het hen vergaf. Het boek stelt dat ze ook dodelijk bezorgd was om haar collega's als ze in gevaar waren, en dat wisten ze niet eens. Ze hield van hen allemaal evenveel maar ze was niet van plan om haarzelf emotioneel te binden aan iemand die de volgende week al dood kon zijn. Het was immers een soort slavebaantje bij de geheime dienst, want je was nooit je leven zeker. Haar bindingsangst was dus te verklaren. Toen ik droomde over de lieve poes die mij aanstaarde durfde ik geen affectie te tonen vanwege dezelfde redenen. Het was ook totaal niet veilig, en ik wist dat de poes mijn ogen kon aflezen, en mijn hart kan voelen, ook al kon ik het niet uiten. We waren op die planeet. Allerlei voorzorgsregelen moesten in acht genomen worden. Nu, daar spreekt het eeuwig evangelie ook over, wanneer het zegt :

'*Staak je liefde, wordt weer koud, om de hoek staan zij. Zij zullen ons ondervragen. Achter glas gaan wij, voor de laatste keer, want morgen, vertel ik je weer : Verweg is altijd dichtbij. Stilte spreekt, het ijs gaat snel branden, sterker dan het vuur, sterker dan het komende uur. Toekomst is allang geweest, dromen zijn vervlogen. Zij die 't allemaal wel geloven, doven snel weer uit, als een kandelaar in honderd winden, komen zij tot hoge flessen, komen zij in eigen kooien, voor eeuwig slapen zullen zij. We moeten hen verzaad'gen, ze hebben honger en daarom storen zij. In Gods Radio gaat het niet goed, het stoort, het is alles wat het doet. Er is een geest in de machine, misschien krijgen wij het eruit, als wij hem ook vertellen dat verweg is altijd dichtbij, dat stilte spreekt, het ijs gaat branden, sterker dan het vuur, sterker dan het komend uur, toekomst is allang geweest.*'
(De Nieuwe Openbaring VI, hoofdstuk 3)

Met zo'n vrouw te moeten werken verklaard waarom James Bond zoveel vluchtige amourettes had, wat natuurlijk ook met een bepaalde bindingsangst bij hemzelf had te maken. Het boek stelt dat als ze van enig nut wilden zijn in de strijd, dan waren een huwelijk en een gezin uitgesloten voor hen. Het zou ook te gevaarlijk zijn. Het zou een veiligheids-risico zijn. Het werk op zich had al genoeg drama en liefde. Je gaat op de automatische piloot en alles gaat op het brein af. Hoe dieper ze in dit werk kwamen, als beeld van de ware empathie, want ze waren immers goede herders en herderinnen op zoek naar de verloren schapen in de duisternis., hoe moeilijker het werd deze 'vaderfiguur', of 'moederfiguur' te verraden door ontslag te nemen. Deze mensen waren ver, heel ver, en werden meer en meer ingewijd in de geheimen van deze dienst.

Uit : 'De Wachters van Dordt', uitgave HRC

DE CHIRURG – deel 1

Op een zomerdag kwam een man laat van zijn werk terug. Het was een lange dag geweest op het werk. In deze tijden moesten ze veel overwerk doen, want er was een virus uitgebroken door een vreemd soort gesteente dat in mensen groeide. Ze waren nog steeds druk bezig met het vinden van een antistof. Tot nu toe hadden ze nog niet veel succes, en ook in de stad van de man verspreidde het virus zich als de griep. Tot nu toe waren er nog geen doden gevallen, maar degenen die het virus droegen begonnen zich te isoleren en toonden vreemde gedragingen. Omdat het virus erg besmettelijk was vonden sommige mensen het dan ook wijzer om de mensen die het virus droegen buiten de samenleving te zetten in aparte gebouwen, waar de ziekte verder behandeld zou kunnen worden. Hij was één van die mensen. Hoewel het virus nog niet direct levensgevaarlijk was, zag hij de gevaren voor de samenleving wel hangen. Het gesteente was niet zomaar weg te snijden uit degenen die het droegen, omdat het zich op een ingewikkelde manier in de organen weefde. En omdat het virus in de beginfase was, vreesde hij dat na een tijd het virus zichzelf zou kunnen ontwikkelen tot een dodelijk virus. Ook buiten zijn werk dacht hij er veel over na, en zijn vrienden zeiden dat hij stiller was geworden. Ook in zijn huis had hij een klein laboratorium, waar hij soms buiten werkuren bezig was. Ook als hij 's nachts niet kon slapen was hij veelal daar. Hij leefde met zijn werk.

Hij had een klein stukje steen meegenomen van zijn werk om thuis te onderzoeken. En zelfs buiten het lichaam groeide het vreemde gesteente gewoon door. Door dit vreemde

gesteente werd het virus in het lichaam verspreid. Het was een soort gebeente, en snel werd er meer over de ziekte gerapporteerd. Er waren enkelen die nog gewoon doorleefden zoals ze leefden, omdat het virus verschillende symptomen kende, en zich niet altijd bij een ieder op dezelfde manier manifesteerde. Bij sommigen nam het virus naderhand toch weer af. Bij anderen groeide het gesteente ongenadig door, en bij sommigen begon het gesteente zich zelfs in de hersenpan te weven. De man nam het allemaal erg serieus, maar was opgelucht, dat bij enkelen het virus afnam en het gesteente begon te stabiliseren of zelfs afnam. De man vroeg zich af wat de oorzaak daarvan kon zijn. Het onderzoek leidde tot Afrika, waar bij tijgers en bepaalde soorten slangen het virus ook voorkwam. Het gesteente werd er niet gevonden, maar wel soorten van vreemd weefsel die dezelfde stoffen produceerden. De wetenschap stond voor een raadsel. Het weefsel leek te functioneren als nieren en klieren, en al snel werd er wereldwijd geluid aan gegeven.

De man was blij dat ze eindelijk wat op het spoor waren gekomen, maar er waren nog vele vraagstukken die opgelost moesten worden. Het onderzoek werd een beetje in de war gegooid toen achteraf bleek dat de stoffen toch niet helemaal hetzelfde waren, en de symptomen toch anders waren. Meer en meer raakten ze ervan overtuigd dat ze hier toch met een uniek virus hadden te maken. Maar het onderzoek bij dieren en ook bij andere levensvormen ging door, om een mogelijke overdrachtspoort aan te wijzen. Waar kwam het virus nu werkelijk vandaan, en wat zou de toekomst ervan zijn ? Nog steeds waren er nog geen enkele medicijnen om het virus te remmen of te genezen, maar ze waren blij dat sommigen alsnog een stabilisatie van het virus ondervonden. Het gesteente kon bij sommigen zelfs afnemen, maar er was nog bij niemand totale genezing van het virus aangetroffen. Er werd ook onderzoek gedaan bij mensen waarbij het virus zich had gestabiliseerd of afnam, om te kijken of enige levenspatronen of andere middelen daar invloed op hadden, maar men kon geen aanwijsbare overeenkomsten vinden. Het leek een hopeloze strijd. Alhoewel de snelheid van de verspreiding van het virus afnam, kwamen er toch steeds meer landen bij die melding deden over het toeslaan van het virus. Inmiddels was er bij onderzoek in de zee een bepaalde stof in zeepaardjes ontdekt die op de stof van het virus leek, maar later liep het voor de onderzoekers toch op dood spoor.

Op een nacht was er een uitzending op de televisie waarin sommige mensen met het virus werden geinterviewd. De man zat op de bank en keek, terwijl hij notities maakte. Eén van de ondervraagden had een opmerkelijk verhaal, en opmerkelijke symptomen. Het gesteente was als een mozaiek door de huid rond zijn tepels gebroken, en ook in zijn voeten was het gesteente al op een vreemde manier door de huid naar buiten gekomen. De man die ondervraagd werd vertelde dat 's nachts vreemde wezens in zijn slaapkamer kwamen, met vreemde machines die zich op een vreemde manier vastklonken aan de door de huid gegroeide gesteentes. En dan voelde de man allerlei vreemde sappen door hem heen stromen, en dan hoorde hij vreemde geluiden, en dan was het alsof hij langzaam dronken werd.

Uitgave : COAB

BESPREKING ‘DOOR INDIANEN OPGEVOED’

'De Heer is mijn herder, mij ontbreekt niet … Hij doet mij nederliggen in grazige weiden … Hij leidt mij langs stille wateren …' We zongen het vaak voor het slapen gaan. Er waren verschillende versies van dit lied. Ik denk dat het één van de liederen is die wij voor bedtijd het meest hebben gezongen tijdens de jeugd. 'Hij voert mij aan rustige wateren … zelfs al ga ik door een dal …' Mijn predikanten bibliotheek staat ook vol met indianen boekjes. Het boekje 'door indianen opgevoed' uit 1957 spreekt ook over dit lied. Jim was door een beer aangevallen en had toen zeven jaar onder de indianen gewoond. Hij was ernstig verwond geraakt, en werd zo bijna geheel indiaan, maar krijgt dan toch weer heimwee naar de blanken. Dan krijgt hij een brief van zijn bijna vergeten broer Jonnie. Aan het einde van het boek heeft Jim nog maar één ding over, maar het is het belangrijkste van alles, namelijk zijn indianen medicijn. Innerlijk was hij nog steeds een indiaan. Hij had eens een medicijnlied gehoord in zijn droom. En het medicijnlied bevatte bovenstaande woorden uit psalm 23. Ik had vroeger altijd veel nachtmerries als kind, en het lied was altijd een soort medicijn voor mij. Toen hij zijn broer weer had ontmoet maakte zijn broer voor hem het lied af en zei toen : 'Ik zal in het huis des heeren verblijven tot in lengte van dagen.' Dat was het medicijn. Jonnie zei dat het psalm 23 was en dat moeder het weleens voorlas als ze ziek waren. En Jonnie vertelde dat Jim eens ziek was, koorts had door de honger en dat hij zichzelf had verwond. Dat is wat een medicijndroom is, een nachtmerrie. En hij kreeg een nachtmerrie van een beer.

Calvijn stelt dat sommigen het hebreeuwse woord voor weiden of grasvelden vertalen in hutten, of we kunnen dan aan tenten denken, indianententen. Dat zijn dus de woningen van de natuurmensen, waar Jim ook een tijd bij geleefd had. 'Hij geneest mijn ziel' betekent letterlijk 'de terugkeer' stelt Calvijn, oftewel de regressie, de beweging na de reformatie. Dit is het tijdperk van de terugkeer van de regressie, want de mens heeft meer losgelaten en verdraaid dan lief was, allemaal door vleselijke smetvrees. De

mens moet weer terug naar de natuurvolkeren, naar Israel, Egypte en de indianen volkeren. Vandaar dat mijn predikanten bibliotheek ook vol staat met indianenboeken omdat die erbij horen. De slotsom, stelt Calvijn, is dat God ons niet alleen laat, maar dat we door Hem worden opgevoed. God heeft zijn plicht hierin volbracht, maar wat doen wij ?

Ja, maar ik ben atheist. – Dat maakt niet uit. God is ook atheist. God staat voor de kennis, als een zinnebeeld, voor de intelligentie. Ik neem aan dat je als atheist daar juist op gericht bent ?
Ja, maar ik ben van een andere religie – Dat maakt niet uit. God is niet van een bepaalde religie, maar spreekt in diverse talen en culturen tot de mens.
Daartoe is de terugkeer. Hoe dieper je terugkeert, hoe meer je ontdekt hoe alles aan elkaar verbonden is. Dan kom je tot een hemels amalgaam. Dan proef je honing in je mond. Minder vleselijk zijn, minder eenzijdig, dan kom je er vanzelf wel en zal God je paden leiden.

Ja, maar ik houd niet zo van het woord God. Dat klinkt teveel als trucage. – Dat maakt niet uit. Dan vertaal je het gewoon in een ander woord, maar ik spreek nu Nederlands. Het gaat erom wat ik ermee bedoel.
Ja, maar ik ben geen fan van Calvijn. – Ik ook niet. Maar toch heeft hij hele belangrijke dingen gezegd voor de reformatie, en heeft God door hem heengewerkt. God slaat ook met kromme stokken recht, net zoals Mohammed hele belangrijke dingen heeft gezegd.
Ja, maar kun je dan misschien ophouden met het opnoemen van God en Calvijn ? – Nee, dat kan ik niet. Want ik heb als predikant de taak om een andere betekenis aan deze algemeen ingeburgerde woorden te geven. Er gaat een nieuw idioom komen, namelijk dat van de regressie. Alles gaat herzien worden. Zoals Kimhi sprak : 'Alles herhaalt zich, maar dan met verandering van de voorwaarden en begrippen.'

De Heer is mijn Herder – En zo zijn wij ook als herders aangesteld, om de kudde te beschermen, en als we zomaar God en Calvijn overboord zouden werpen zonder het te verdiepen en te nuanceren, dan zouden de roofdieren komen. Israel en Duitsland, oftewel exodus en reformatie, zijn belangrijke onderdelen van het shamanistische indianen medicijn.

Jim had tijdens zijn verblijf bij de indianen de grote medicijndromen van de indianen gehoord die ze vertelden. Jim was door hen geadopteerd en werd door hen opgevoed. Elke indianenjongen moest een indianendroom krijgen. Die krijgt hij pas als hij dagen achtereen alleen is geweest, heeft gevast en zichzelf heeft getuchtigd. In Jim's medicijndroom kwam de beer hem telkens aanvallen en telkens weer moest Jim hem bezweren met de woorden van de Heer is mijn herder. Uiteindelijk verdween de beer en viel Jim in een diepe droomloze slaap.

Ik kan mij heel erg vereenzelvigen met Jim, want ik groeide op met natuur Surinamers die mij ook deze dingen leerden, en ging naar een charismatische kerk later en naar een charismatische school, waar ik ook mijn Surinaamse levenspartner van die tijd leerde kennen. Maar dat mocht allemaal niet van mijn familie. Het werd totaal belachelijk gemaakt omdat het niet van hun kerk was. Dat zou je dan kunnen vergelijken met de aanvallen van de beer. De stamleider van de indianenstam waar Jim was geadopteerd was genaamd Scalpenketting, en de scalpen die daar hingen leken erg op het haar van familie leden. Jim voelde zich verscheurd tussen twee werelden. Hij werd gewaarschuwd niet met een indiaanse te trouwen, want die hadden zoveel familie.

Ik heb ook de extremen en excessen van de charismatische beweging gezien, en hoe ze daar ook veelal van alles een markt maken, dus ik trok door, en ook ik ben weer deels teruggekeerd tot de reformatie, maar dit keer tot de bron, dus dieper dan waar mijn familie terecht was gekomen, en ik zag hoeveel alles ontspoort was van de reformatie. Daarom kreeg ik dromen over de regressie, dat er daadwerkelijk een terugkeer zou moeten komen, voor degene die zou durven, net zoals Jim terugkeerde maar altijd indiaan bleef in zijn hart, maar dit juist verdiepte door zijn terugkeer, want beide kanten begonnen nu elkaar uit te leggen en te laten zien dat het bij elkaar hoorde als je maar diep genoeg zou gaan. Dus reformatie en regressie gaan hand in hand. Het gevaar ligt dus in smetvrees ergens te blijven steken. Het gevaar ligt er in je hoogmoed en betweterigheid voor het eenzijdige, racistische vlees te kiezen, wat de ander geen ruimte meer biedt. Vandaar dat we psalm 23, het indianen medicijn, meer dan ooit nodig hebben.

David ging tekeer tegen de leeuwen en wolven die de kudde probeerden te verslinden. Ook aan het einde van het boek 'door indianen opgevoed' gaat Jim op geestelijke wolvenjacht. Hoe kunnen wij tot de herder komen als wij geen herder willen zijn over anderen ? Ieder stamlid heeft een bepaalde bewaak en bewaar taak, wanneer het aankomt op de bescherming van de ander : een stuk ehbo, en een stuk empathie, ook met een stuk onderwijs. Het gaat dus niet om de herders afgod, maar om het werkwoord : herderen, en dat betekent geherderd worden om te herderen. Vergeven betekent doorgeven namelijk, zoals de ger. gem. predikant J.M. Kleppe (1930) stelde in zijn boekje 'op saffieren gegrondvest' (1977). Calvijn stelt bij ps. 23:5 'gij zult de tafel aanrichten' dat dit ook weer werkwoorden zijn, die ook op het persoonlijke betrokken moeten zijn : iemand voedsel geven, zoals een vader aan zijn zoon. Hij geeft hiermee een vertaling wat het herderen betekent,

namelijk ook vanuit mildheid, zonder te klagen, de ander voedsel toe te dienen, vanuit een vrijgevig hart, ook al wordt de gever door vele kwaadwilligen benijd en wensen ze zijn ondergang, en ook al trachten ze deze weldaad van god bedrieglijk voor te stellen. God houdt hierdoor niet op met geven, en zo moeten de gevers ook niet moede worden te geven. God blijft welwillend en weldadig, en zo dienen wij dat ook te blijven. Dat is wat herderen en geherderd worden inhoudt, want als wij niet vergeven, niet doorgeven, zullen we zelf ook niet gegeven worden, en dat is een natuurwet. Wij zijn namelijk allemaal delen van een lichaam, dus wat je de ander, je naaste, aandoet of onthoudt, dat doe je slechts jezelf aan.

Je kan soms in je boosheid zeggen : Ik doe het niet meer. Ze kunnen me allemaal de pot op, of nog erger : Krijg toch allemaal de klere. Maar dan zijn er altijd andere wegen om te geven, of je geeft gewoon aan anderen. Iedereen heeft weleens zulke breekpunten, en dan mag je de koers veranderen. Maar blijf varen. Geef niet op in het herderen. Zoek desnoods weer naar het verloren schaap als je de grote kudde achterlaat die je voor de zoveelste keer heeft bedrogen en verraden, maar blijf zoeken, en blijf herderen. Ga niet met pensioen. Laat egoisme en onverschilligheid je niet naar de keel vliegen. Generaliseer ook niet teveel in je wraak en woede. Je mocht eens meer kapot maken dan je lief is. Wij mogen boos zijn, maar laat de zon niet onder gaan over je boosheid. Wees boos, maar zondig niet, wordt daarmee bedoeld. Wees gericht en heilig in je boosheid. Je strijd tegen een leeuw of een wolf, juist om de schapen te beschermen. Verlies je doel niet uit ogen. Wees gericht in je bitterheid, genuanceerd, opgeleid en geletterd. Laat je bitterheid niet roekeloos en oeverloos zijn, ongeoefend en allesverwoestend. Maar profeten hebben het soms zo moeilijk en dragen zulke lasten dat ze niet meer willen leven, dat ze hun geboortedag en moederschoot waaruit ze kwamen vervloekten. Zo erg is dat kruis, dat het ondragelijk is geworden en ze eronder lijken te bezwijken. Maar alleen zo kan het algemene, collectieve, familiaire vlees dat ze dragen en wat hen stalkt afsterven. Dit is dus iets geestelijks en zinnebeeldigs, en mag als zodanig ook binnen proporties geinterpreteerd worden.

Juist in het herderen mag je zo ook leren voor jezelf te zorgen, jezelf te voeden, jezelf te onderwijzen, als je eigen moeder. En op die basis kun je wat voor anderen betekenen. Soms liggen daar hele grote hiaten tussen, hele grote en diepe woestijnen, grote duisternissen, maar daarvoor is psalm 23, het indianen medicijn. Er zal voor je gezorgd worden, ook al zie je dat soms niet. Ook al heb je geen houvast in dat dal van diepe duisternis. Toch wordt je geleid. Toch is er iemand die je vasthoudt. Toch is er iemand die hier al doorheen is gegaan. Die al je noden kent, al je gedachten, al je verwarrende gevoelens en strijd. Het is geen afgod, maar een werkwoord wat uit de diepte komt. Alles is er al. Dit pad is al uitgestippeld in de oneindige en eeuwige kennis. Calvijn stelt daarom worden wij met gematigdheid beteugeld en tegengehouden. Zo niet, dan zouden we in buitensporige rijkdom geheel ten onder gaan. Er is een bepaalde maat voor ons aangelegd, een bepaald ritme. De natuur weet wat hij doet. Daarom spreekt David ook gewoon van een tafel, in plaats van een voerbak voor zwijnen, stelt Calvijn.

P.A.P.

Er zit me nogal een groot verschil tussen, riep de marktjongen.
Verkrampingen van
nazi-onverschilligheid of van het verzet.
Wij verkopen alleen poeders van het verzet.
Smeer het op uw dijen, op uw schenen, en zie dan hoe de verkramping door uw lichaam trekt om u te verzetten tegen het goddeloze regiem van dit land !
Ze donderen alles maar in de mond bij de mensen en alles moet maar.
Je hebt geen recht van meningsuiting meer. Alles moet maar via hen, zoals zij het willen.
Dit poeder kan uw leven veranderen, door verkramping.
Het houd jezelf strak en hard tegen deze pest.
Het is een virus, en daarom hebben wij een poeder.

Maar de circusbaas was het er niet mee eens.
'Zeg snotaap, werkte jij eerst niet bij ons circus ?
Je mot niet zoveel praatjes hebben.'
Ja, dat deed ik, riep de marktjongen, maar nu werk ik hier.
Beter dan dat corrupte circus van u.
Lieve help, riep een vrouw, zoveel beschuldigingen op de vroege ochtend.
Mot dat allemaal ?

U kunt ook een poedertje van me krijgen, riep de marktjongen.
Omdat jij het bent voor de halve prijs.
Nee laat maar, zei de vrouw
– Ik ga liever gewoon dood …
Teveel gifpoeders vandaag, zei een andere vrouw
Dan motten jullie het zelf maar weten, zei de marktjongen.
En hij smeerde zijn wangetjes nog extra in met het poedertje.

Je ziet wel wit vandaag, zei iemand.
Ja, dat is het poedertje, moet je ook wat ?
riep de marktjongen.
Nee, ik ga liever gewoon dood …
Nazi, nsb, het loopt hier allemaal door het publiek rond …
riep de marktjongen …

Moet je maar geen poedertjes verkopen ! riep iemand …
Oh, krijg ik de schuld, krijg nou wat ! riep de marktjongen.

Hij begon ineens veel meer van het poeder op zich te smeren,
ook op zijn armen, en toen stroopte hij zijn broek op om zijn onderbenen in te smeren.
Toen trok hij zijn schoenen en sokken uit en begon ook zijn voeten ermee in te smeren.
Hij begon helemaal strak te trekken, te verkrampen.
Het is een jonge knaap nog, riep iemand.
Ja, het maakt je jong ! riep de marktjongen. Ook wat ?

Nee, laat maar. Ik ga liever met pensioen, zei die persoon. Veel teveel werk.

Kom hier dan, riep de marktjongen. Dan zal ik je een knal verkopen door zo over mijn poeders te spreken. En dan zeker varken worden he, een nazi of nsb.
Ach man, zei de andere persoon, je ziet ze vliegen, je bent niet meer helder. Kom hier met dat poeder, dan zal ik het over je kop uitgieten !
Poedertjes, poedertjes, zei een chique dame in een chique jurk ineens. Ik verkoop ze ook, dan kunnen jullie lekker nazi, nsb en varkentje worden … Lekker vervroegd met pensioen, hoef je niet meer na te denken, niet meer naar school …
Iedereen rende op haar af om het poeder te kopen …
Ik heb het niet hier, zei de vrouw … Kom maar mee, het is in het bos …

En zo volgde een hele stoet deze vreemde chique dame met de chique jurk. Ze had ook een parasolletje …

Is het nog lang ? vroeg een jongetje.
We zijn er bijna, zei het vrouwtje.
Ze begon steeds ouder te worden …
Is het nog ver ? vroeg iemand anders …
We zijn er zo … zei het vrouwtje …

Toen veranderde ze in een monsterlijk varken en vrat hen allemaal op …

Moraal van het verhaal : stinkende poeders maken het lijf slap

---

HET EILAND IN DE ZEE

Hij ondernam de tocht, en ging op zijn zeilschip de zee over. Het was prachtig weer, wat al snel overliep in een regenbui. Helemaal drijfnat kwam hij aan op een eiland na een lange tijd zeilen. Het was een prachtig eiland. Het leek wel alsof de bomen hem toewuifden. Hij legde aan op een strandje en stapte uit de boot. Een donkere vrouw met een rieten rokje liep op hem af. Ze was direct heel gastvrij, en verwelkomde hem op het eiland, en nodigde hem uit tot haar hut te gaan. Hij keek zijn ogen uit in het prachtige oerwoud. Ze gingen over een zandpad en het zand brandde onder zijn voeten. Na een tijdje kwamen ze aan bij haar hut. Het was een eenvoudige hut. Ze zei dat ze hem later ook wel het hele eiland kon laten zien. Hij had deze gastvrijheid niet verwacht. Het had ook heel anders kunnen gaan, namelijk door een pijl in zijn rug. Toch was hij op zijn hoede. Je wist immers maar nooit. Het kon ook een valstrik zijn.

Het eiland was grotendeels onbewoond. Het was dus ook een overlevings strategie van de vrouw waarom ze zo deed. Na een tijdje bracht ze hem weer naar buiten, en liet hem de wildernis zien. Er waren hier prachtige rivieren met prachtig hoog gras, en daarachter wildernis. Hij vroeg hoe ze hier leefde. Ze zei dat ze helemaal alleen was, maar dat er een klein kampje was ergens op het eiland wat ze soms bezocht. Ze was vroeger deel van het kamp, maar ze hadden ruzie gekregen, en ze kwam erachter dat ze beter op haarzelf kon leven. Ze ging soms naar de stam toe puur om te overleven.

Naar mate hij haar beter leerde kennen kwam hij erachter dat ze helemaal niet zo makkelijk was in de omgang. Ze had vele gezichten. Het was sinds hij was ingegaan op haar aanbod dat ze hem steeds respectlozer ging behandelen. Ze was nog steeds heel erg gastvrij, maar ze begon hem steeds meer te kleineren. Dat lag er echt niet dik bovenop in het begin, maar meer subtiel. Het was alsof ze hem steken onder water gaf, en het dan weer afdekte met een doek. Dan kon ze ineens weer heel aardig doen.

Op een bepaalde manier was hij in een worsteling met haar, een psychologische worsteling. Het lag er niet dik bovenop, maar het was onderhuids. Tegelijkertijd genoot hij van de pracht van het eiland, hoe het hem stimuleerde en inspireerde. Hij was even weg van alles en van zijn verleden.

Ze hield hem af van het ontmoeten van de stam verderop het eiland, en hij wist niet waarom. Ze zei dan wel dat ze niet gemakkelijk waren, maar dat was zij ook niet. Beiden bleven ze kalm in hun gesprekken met elkaar, misschien ook omdat ze telkens werden afgeleid door de prachtige natuur om hen heen en de geluiden van het oerwoud. Soms begreep hij haar niet en wist hij niet of ze hem nu probeerde te beledigen of dat ze wat anders bedoelde. Soms kon hij het niet opbrengen om verder door te vragen, wilde hij in de rust blijven, maar soms bracht dat ook een bepaalde rusteloosheid. Het leek wel alsof er competitie heerste tussen hen op een bepaalde manier.

Eigenlijk wilde hij weg van haar, en de stam waar ze het over had ontmoeten, of gewoon ergens anders op het eiland de tijd verdrijven, maar hij voelde alsof ze iets van hem had gestolen wat hij terugwilde. Hij kon niet weg. Dat wat zij van hem had gestolen, daar kon hij niet zonder leven. Ze had dus al een zekere macht over hem. Toch wilde hij hier niet aan toegeven, en zei dat hij weer verder wilde, of naar die stam, of ergens anders op het eiland. Hij bedankte haar al voor de gesprekken en de gastvrijheid, maar toen wilde zij dat hij zou blijven. Toen kon hij het ook

niet over zijn hart krijgen om weg te gaan. De dagen erna werd ze eigenlijk steeds moeilijker, maar ook steeds aardiger, en die combinatie werd in principe gewoon dodelijk. Hij voelde dat hij psychologisch vast kwam te zitten door haar, door haar opmerkingen, alsof zij hem had verlamd.

Hij wist dat hij goed in de problemen was nu. Hij had snoep genomen van vreemden waarvoor zijn moeder hem altijd gewaarschuwd had. Hij was in een exotische valstrik van het eiland gelopen, van het oerwoud. Hij verdedigde zich niet naar haar, want hij wist dat het dan alleen maar erger kon worden, alsof hij dan in de fuik werd getrokken, en ze probeerde altijd ook een hele hoop goed te praten.

Ze vermoeide hem, en daardoor werd hij afhankelijk van haar. Zij moest nu voor hem zorgen. Hij was in een gevaarlijke situatie terecht gekomen. Hij voelde zich ziek, alsof hij vergiftigd was, en hij was helemaal alleen in het oerwoud met haar. Ze betuttelde hem ook, sprak telkens met verklein-woordjes. Ze bemoederde hem, maar was ook een slinkse vijand. Hij moest telkens op zijn hoede zijn. Op een dag kon hij niet meer verder. Hij kon alleen nog maar neerliggen.

Ze zou wat soep voor hem maken, met allerlei exotische vruchten er doorheen. Die zouden erg krachtig en pittig zijn, en die zouden hem wel genezen. Hij dacht er ook aan dat hij misschien niet bestand was tegen het leven in het oerwoud en tegen zulke vrouwen als zij. Maar de soep deed hem goed, en zo hield zij hem aan het lijntje. Ze was niet extreem, maar subtiel. Het liep ook nooit uit op een echte ruzie tussen hen, maar er was wel een onzichtbare oorlog. Langzaam voelde hij zich weer beter. Het was alsof zij hem ook weer optrok, maar na de problemen die zij hem had gegeven. Zo werd haar machtspositie nog meer versterkt in zijn leven. Hij begon er aan gewend te raken, en het gaf een bepaald vertrouwen. Toch wist hij dat het een gokspel was, want ze zou hem zo aan zijn lot kunnen overlaten.

Ze lokte hem dieper in haar wereld, als een zoet vergif, waarvoor hij telkens weer een medicijn nodig had, en dat was zij. Het was als een vreemde medicijnen of drugs verslaving, maar waren alle vriendschappen en relaties niet zo ? Hij dacht dat het gewoon bij het leven hoorde, en het gaf hem grote afleiding. Zijn verleden was niet al te best, en zo had hij even wat anders. Hij raakte meer en meer geïnteresseerd in haar als persoon. Hij wilde haar verleden kennen, hoe ze zo was geworden, haar geheimen, en misschien zou hij haar ook kunnen helpen. Niets was vrijblijvend hier in ieder geval. Voor elk woord wat van haar tong droop moest hij zwaar betalen, als voor zeldzame honing. Het werd een obsessie voor hem waarvan hij niet meer kon loskomen. Zij was als televisie in het oerwoud.

Zij leerde hem overleven in het oerwoud. Zij leerde hem alles. Zij liet hem een totaal nieuw leven zien, en al snel vroeg hij zich af waar hij zich in eerste instantie druk over had gemaakt. Misschien was het zijn voorzichtigheid, zijn ingebouwde alarm. Alles had tijd nodig. Ook dit.

Hij genoot met haar van het oerwoud en van de zee. Soms gingen ze zwemmen. Het leek wel alsof het oerwoud en de zee tussen hen beiden in was, om hun vriendschap gezond te blijven houden. Hij kon telkens alles afspoelen. Er was telkens teveel afleiding om hen heen om echt totaal verloren te raken in elkaar. Misschien zou het in de stad helemaal verkeerd zijn gelopen, zouden ze dan te dicht bij elkaar op de lip hebben gezeten, en zou het oerwoud niet tussen beiden kunnen komen wanneer dat nodig was. De natuur beschermde hem ook tegen al te zware depressie en wanhoop. De golven spoelden alles weg. Het zoute water was telkens zijn genezing, en zo kon hij haar ook telkens weer op nieuwe manieren bekijken en tegemoet treden. De natuur werkte zo aan hun vriendschap.

Op een dag bracht zij hem naar de stam op het eiland. Hij zag direct wat ze bedoelde. De vrouwen liepen daar bijna zenuwachtig rond met hun speren, agressief. Ze begonnen hem direct uit te schelden en kleinerende opmerkingen te maken. Er was hier geen politie op het eiland, dus ze zouden hem zo kunnen aanvallen. Ze hadden een zeker respect voor de vrouw die bij hem was, dus daarom deden ze het niet, maar ze dreigden. Ze zagen hem als een indringer. Ze waren veel te direct. Ze waren een deel van haar leven, en ze werden dus ook een deel van zijn leven, maar hij kon goed begrijpen waarom ze vaak afstand hield. Het eiland was eigenlijk te groot om zich druk te maken over hen. Hij had genoeg afleiding en ze hadden hen nauwelijks nodig. De vrouw ging er steeds minder vaak naartoe sinds hij er was.

Ze verzonnen hun eigen spelletjes in het oerwoud, zodat ze niet telkens hoefden te spreken. Het bracht ook wat avontuur in hun leven, alhoewel het zwemmen in de zee, of een trektocht door het oerwoud al avonturen op zich waren. Soms deden ze hardloop spelletjes, tikkertje of speelden ze verstoppetje, als tijdverdrijf. Zo leerden ze elkaar ook op een andere manier kennen. Hij wilde haar psychologische diepte kennen. Hij merkte dat het leren kennen van elkaar steeds trager ging, en dat ze in cirkeltjes terechtkwamen. Ergens liep alles vast en werd het routine. Hij besefte toen ook dat de geheimen waar hij naar op zoek was niet slechts in haar te vinden waren, maar ergens anders in de veel grotere natuur. Daarom is hij op een dag naar zijn zeilboot gegaan en trok verder de zee over tot een volgend eiland.

Uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 4, 13 november 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

MEDUSA – deel 1

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. 'Dit is het rijk van de dood,' zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar ? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik 's nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en behoudend. Ze staart in de spiegel. 'Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,' zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

Uitgave : COAB

DE RODE STAD – deel 1

Hij stond die morgen vroeg op, schonk wat voor zichzelf in en ging zitten. Het morgenlicht vormde een rode stad voor hem. Hij was autistisch en had geen behoefte aan sociaal contact. Hij had genoeg aan zijn eigen hoofd. De koningin ging zitten, de koningin van de rode stad, en keek hem aan. Ze leek op een kudde jonge hyenas. Hij staarde haar aan. 'Zo jongen,' zei ze, 'je bent nogal verlegen. Ik heb je in deze stad gebracht.'

'Waarom ?' vroeg hij.

'Omdat ...,' zei ze, 'je het waard bent.'

'Okay,' zei de jongen, en probeerde de kralen van haar ketting te tellen. 'Uw haar zit goed,' zei hij.

'Dank je,' zei de koningin.

Hij was als in een waas, en waande zich de koning van de elven. Hij zakte door de grond de diepte in, toen ze op een knopje drukte. Vele bellen rinkelden in zijn hoofd, alsof het kerstfeest was. Ze glimlachte. 'Prins van de hyena's ?' vroeg ze. Hij knikte. Hij glimlachte diep, ook toen ze hem aanraakte. Even ging er een schok door hem heen. 'Je bent in de rode stad,' zei ze, 'eindelijk.'

'Erin, ben jij dat ?' vroeg hij.

'Ja,' zei ze.

Erin was altijd zijn droom-vriendinnetje. Hij zakte dieper.

'Snap je het ?' vroeg ze. 'Wie zijn wij ?'

'De hyenas,' zei hij.

'Wij komen je redden,' zei ze. 'Wij brengen je naar een betere wereld.'

De rode stad was gemaakt van flonkerstenen, zeer mooi, adembenemend. Hij raakte zijn autisme kwijt, kwam uit zijn schulp, want hier kon het. Hier waren vuurstenen en ruimte-schepen. Hier was het goed.

'Wat een bende is het hier,' zei hij, terwijl hij lachte. Hij keek naar beneden. Er lag troep op de grond. Een leeg melk-kartonnetje, een leeg plastic flesje, en nog wat andere troep. Hij schopte er tegenaan, en rende er lachend achteraan, en schopte weer. Ook kleine hondjes volgden hem. Ze leken op hyena's. 'Ik ben gelukkig hier,' zei hij, en straalde.

'Goed,' zei Erin.

'Ik houd van je Erin,' zei hij.

'Ik ook van jou,' zei ze, en omhelsde hem.

Hij kreeg een kamertje hoog in een toren. Het was een rommeltje hier, maar hij had goed uitzicht. Hij bleef maar lachen en stralen. Erin was ook bij hem, en zorgde voor hem. Zij was de godin van de hyena's. Ze zorgde goed voor hem, ze kon goed koken. Ook deed ze vaak boodschappen, en kwam altijd met veel speelgoed thuis, en bijzonder voedsel, magisch. Hij had het met haar getroffen, en hield van haar als van de rode stad.

En kun je er ook van houden, als ik je aanraak, lieve schat,

En kun je er ook van houden, als alles rood is in het bad,

En kun je er ook van houden, als ik met je wegvlieg naar een berg,

Om die met jou verder te beklimmen.

Ze hadden de televisie aangedaan, en keken naar een tekenfilm over een rood sap. Dat kon je verwachten in de rode stad. Ze pakte hem vast en danste met hem.

Wil je met me dansen, naar de rode maan,

Wil je met me dansen, toe nou, doe niet zo raar,

Want morgen vroeg ben ik van jou,

Dan ben ik jouw vrouw.

Het liep allemaal goed af in de tekenfilm. Ze hadden het rode sap gevonden, en plotseling waren ze in de tekenfilm, en renden over de daken. 'Naar de hyenas !' riep ze. 'Hoei !' Spoedig waren ze op het veld tussen de hyena's, op het land, tussen de boerderijen. Even sidderde hij, maar toen voelde hij zich met liefde omgeven. Wat een prachtige dieren waren het toch, zo rood. Hun bekken waren rood, omdat ze van het vlees gegeten hadden, maar welk vlees ? Dat maakte niet zoveel uit. Als ze maar goed aten. Want zulke lieve dieren ... Maar verder kwam hij niet. Een man met een geweer stond voor hen.

'Zo,' zei de man, een boer. 'Wat doen jullie om mijn land.'

'Uh, niets, meneer,' zei hij. 'We wilden alleen maar met de hyenas spelen. De hyenas gromden een beetje.

'Okay, goed,' zei de man, en vertrok weer.

'Klaar,' zei Erin. 'Laten we verder spelen.

'Wat is klaar ?' vroeg de jongen.

'Niets,' zei Erin.

'Erin, ze hebben van het vlees gegeten,' zei de jongen.

'Ach nee,' zei Erin. 'Dat moet je zo niet zien. Het is chocola.'

'Nee, het is vlees,' zei de jongen.

'Vlees van mijn vlees, gebeente van mijn gebeente,' zei Erin.

'Nu klink je kerks,' zei de jongen.

'Bloed van mijn bloed ?' zei Erin.

'Ben je Christus ?' vroeg de jongen.

'Doe niet zo mal,' zei Erin.

'Nee, zeg op,' zei de jongen ondeugend.

'Hey, praat niet zo tegen mij,' zei Erin, 'doe maar niet zo mal.'

'Ben je Christus of ben je het niet,' zei de jongen.

'Waarom wil je dat weten ?' vroeg Erin.

'Gewoon,' zei hij.

'Omdat je zo kerks klinkt,' zei hij even later.

'Oh,' zei Erin.

Ze rende weg. De hyena's renden achter haar aan, en plotseling was ze als een groep hyena's zelf. Hij sidderde. Ze was als de dood, en erger nog : als de hel, maar ze was lief, zoet, teder, als een roos.

Uitgave : COAB

DE CHIRURG – deel 2

De volgende dag vertelde hij op zijn werk wat hij op televisie had gezien, en niemand op zijn werk had hier al van gehoord. Het was nog niet voorgekomen dat het gesteente door de huid groeide volgens hen, maar ze wilden toch meer informatie. De makers van het programma werden gebeld, en er waren gesprekken. De makers wilden niet meewerken met hen, omdat het volgens de makers ging om de privacy van de mensen. Bedenkingen kwamen bij het laboratorium waar de man werkte opzetten. Was dit echt of was er televisie-bedrog in het spel. De media behoorde toch samen te werken met de medici ? Ook hij kreeg bedenkingen over hetgeen hij gezien had op de televisie. Waren het spookverhalen ? Was het trucage ? Het door de huid gekomen gesteente was echt te zien, maar of het nagemaakt was of niet, kon de man niet zeggen.

Midden in de nacht viel de man in slaap, na een lange tijd van piekeren. Opeens werd hij wakker van een enorm gekrijs. De lucht was blauw, en langzaam liep hij naar het raam. Daar zag hij een enorme gestalte staan als een draak. Maar hij wist dat dit geen draak was. Dit was een wezen uit de zee. Hoe hij dat wist kon hij niet vertellen, maar hij zag het. Hij was totaal niet bang, en na een korte tijd verdween de gestalte weer. De gestalte stond niet in zijn kamer, maar achter het raam van zijn flat, tussen de flat en de rijen van huizen aan de overkant. De volgende dag wilden ze hem niet geloven, en ook zelf kon hij het maar moeilijk geloven. Misschien had hij het wel gedroomd, dacht hij. Na een tijdje kwam het hoofd van het laboratorium na hem toe en zij : 'Zeg, ik maak me erg zorgen om je. Je werkt zo hard dat je veel te veel overuren maakt, en zelfs thuis ga je nog met je werk door. Zou je niet eens wat rustiger aan moeten doen ?' Maar de man wilde hier niet van weten. Toen vroeg het hoofd van het laboratorium hem of hij voor zijn werk naar een laboratorium aan in zee wilde gaan voor zee-onderzoek. Dit wilde de man wel, en nam het aanbod met beide handen aan.

Het was een groot laboratorium, een gebouw dat zelfs tot onder de zee reikte voor diep onderzoek. De man hield altijd al van de zee-natuur, en van de elementen die zich daar bevonden. Hij wist dat daar vele medicijnen te vinden waren. Ook was men bezig met een project voor zuivere zee-voeding, om het vaak eenzijdige menu van de mens aan te vullen. De man was een grootdenker, en had de visie in zichzelf uitgespreid. Veelal was hij bezig geweest de zee te bestuderen, en hier had hij natuurlijk de kans om er zijn werk van te maken. Hij kreeg al direct vele mensen onder zich en zag dit dan ook als een promotie. Hij was zich ook bewust van de gevaren van de zee, en wilde daarom ook niks riskeren. Er moest verantwoord te werk gegaan worden, en men moest waaghalzerij uit de weg gaan.

Inmiddels was het virus aardig onder controle. Het werd niet meer zo zeer als een bedreiging gezien. Er kwamen weinig nieuwe meldingen binnen, en er waren nog steeds geen doden gevallen door het virus. De meesten met het virus woonden in aparte gebouwen buiten de samenleving, omdat ze zich hier prettiger bij voelden. Sommigen werden zelfs algeheel kluizenaar, en kregen van de staat daartoe een kasteel of ander landgoed dat leegstond, terwijl enkelen in staat waren om geheel terug te keren naar de natuur. Er was nog geen enkel medicijn ertegen gevonden, maar de ontwikkelingen leken een ieder gunstig te stemmen. Alles begon weer te worden als vanouds en men begon te denken dat het virus zijn topdagen nu wel gehad had. Maar niets was minder waar.

Uitgave : COAB

BESPREKING ‘TARZAN DE ONGETEMDE’ VAN EDGAR RICE BURROUGHS

Harrisburg 1979, een grote kernramp. Een buitenaardse invasie. Het drong pas echt tot de schedel van de mens door met de Toronto zegen. Het was een pijl op de mens afgeschoten. In zoveel vormen kwam het. Wat was het daadwerkelijk ? De mens wilde het vreemde niet, de exogamie. Wat de boer niet kent dat vreet hij niet, en zo kwam er inteelt. Toronto komt van Harrisburg en het is inteelt. De gnosis gaat over de exogamie, het komen tot het vreemde, de wildernis in. Alleen zo kan de mens overleven. De mens wil het geestelijke niet, gaat zich met gevaarlijke aardse straling bezig houden, ermee spelen, allemaal voor macht en de markt, en uiteindelijk brengt dit valse geestelijke uitstortingen voort zoals die van Toronto, waarin het leren opzij wordt gedrukt en alles gevoelsmatig moet gaan, gericht op de sensatie : Oh god, kietel me even hier, kietel me even daar. Ze gebruiken god als een hoer en willen geen relatie met de gnosis aangaan door school. Daarom noemden wij toronto altijd al het grote spijbelfeest. Ze gaan niet op ontdekkingstocht, maar grijpen de eerste de beste die op straat langskomt, en willen plakkerig zijn. Dat is dan meestal hun broer of zus, en zo ontstaat er inteelt. Dat verklaart ook de hebberige gsm drangen die de mensen hebben, waar ze mee naar bed gaan en weer mee opstaan. Ze bewaken elkaar, houden elkaar gevangen. De mens wordt zo een gsm-robot. Dat is de sociale kernramp, die vlak na Toronto kwam.

Harrisburg 1979 kernramp
Toronto 1994 geestelijke kernramp
Eind jaren 90 sociale kernramp : de gsm invasie

Zo werd de mens tot robot gemaakt, afgebakend van het vreemde, zodat de

mens een product van inteelt werd, makkelijk beinvloedbaar, een meeloper. Dit was allemaal Harrisburg, hoe Harrisburg zichzelf ontwikkelde en alles overnam, als een lek in de demonologie. Dit lek moet dus weer gedicht worden. Hiervoor moeten we naar de dertiger jaren. Het boek Tarzan de Ongetemde uit 1920 gaat over de eerste wereldoorlog, over de strijd tegen de Duitsers, het Duitse rijk, die toen al aan het spelen waren met het gevaarlijke 'Weltpolitik', de machtspolitiek van of heersen of vallen, de voorloper van nazi Duitsland. De Duitsers waren ergens in Oost-Afrika binnengevallen in het boek. Er is een confrontatie tussen wilden en Duitsers en later ook tussen Tarzan en Duitsland. Maar dan komt Tarzan in contact met een groep vijandige wilden die gestoord zijn geworden door langdurige inteelt.

Er is momenteel een grote oorlog gaande tussen exogame buitenaardse volkeren en buitenaardse inteelt rassen die hierdoor onderontwikkelde demente gsm-breinen hebben. Laten we goed beseffen dat de gnosis exogaam is, van de hogere intelligentie. Dat is ook de daadwerkelijke definitie van wat 'god' is en behoort te zijn. De inteelt god is een blinde pseudo god. De inteelt god heeft alle lagere aardse gebieden geschapen door gebrek aan intelligentie. Dat is wat Harrisburg 1979 is en zo werd tot Toronto 1994, en zo tot het wereldwijde GSM netwerk. Het houdt hen allen aan het vlees, het vleselijke verslaafd, en het vleselijke kan het geestelijke niet verstaan.

Harrisburg leeft. Harrisburg meent het.

De mens wordt gefokt, met het eigen ras, zodat de mens zich niet kan ontwikkelen. De mens is in een mijnenveld van inteelt. Alles is stereotype. Zo hoort het en niet anders. Zo houden ze de mk-ultra bloedlijnen raszuiver, volbloed slavenrassen, door de drie graden van het Harrisburg implantaat. Deze wurgslang uit 1979 heeft de mens meegenomen. Inteelt brengt de mens ten gronde, alles is valselijk vertrouwd. Oh wat zijn we weer belangrijk en normaal, zo normaal dat je er helemaal normaal van wordt. Oh wat normaal. En ondertussen krijgt het inteelt virus grip op het brein, want de normalen hokken met de normalen.

Uit : 'De Recyclocratie – You will be recycled',
Uitgave : COAB

BESPREKING VAN HET VERHAAL 'DE OERWOUDS-BLOEM' IN DE TWEEDE BIJBEL

Over een reusachtige stengel of zeg maar gerust staak, die ook nog eens heel stekelig was, ging hij in de diepte van Tartarus, de bodemloze put. Zijn handen en lichaam waren brandende omdat hij over deze stekende staak gleed helemaal naar beneden. Het was een rode staak van een oerwoudsbloem. Hij kwam zo in een slijmerige kern, als een kokon of ei. Toen greep de oerwoudsbloem hem, en begon om hem heen te kronkelen. Hij zag veel meer
van zulke rode oerwoudsbloemen.
De oerwoudsbloemen
begonnen hem te voeden, maar toen begon ook zijn buik branderig aan te voelen. Hij kwam toen in een computer capsule even later waar een communicatie netwerk was, ondergronds. Hier woonde ook een volk. Het bleek dat hij deze capsule had opengebroken waarin ze zaten opgesloten.

Het is altijd interessant om te kijken naar de voordelen van ons lijden : we komen tot nieuwe gebieden, en komen erachter dat we het lijden droegen van anderen, die we zo konden bevrijden, en zij bevrijden ons.

Eigenlijk was het de oerwoudsbloem die hen had vrijgezet, maar ze noemden hem de man met de sleutel. Ze kwamen in een vreemde extase waarin ze zichzelf begonnen te snijden. Het was een volk van wilden. Er bleek nog een diepere wereld te zijn, een diepere kern, waar ze een volk hadden opgesloten die ze als gevaarlijk beschouwden. Ze waren bang voor dit volk, vanwege de aggressiviteit van dit volk. Daarom hadden ze hun technologie ontwikkelt. Er was veel vrijheid in die kern, maar dat volk mocht er niet uit. Dat zou te gevaarlijk wezen. De kern wereld van Tartarus was een gesloten wereld, en zo moest dat blijven. Door hun computers kon hij die diepere kern bereiken. Toen kwam hij tot een verschrikkelijke ontdekking. Het volk wat daar leefde leefde in kooien, en er waren allemaal camera's in die kooien om hen te bespieden en telkens plaatjes van ze te maken. Die werden gebruikt voor films en magazines.
Computers manipuleerden die plaatjes ook weer telkens. Het volk leidde een miserabel leven daar. Die camera's zaten vast aan buizen, en door die buizen te volgen kwam hij tot een nog andere verschrikkelijke ontdekking. Er werd een soort verf gebruikt om die plaatjes te maken, en die verf scheen allerlei soorten bloed te zijn. Dit volk werd ook gehouden voor hun bloed.

Hij had het vertrouwen gewonnen van het volk in de laag boven de diepere kern, en had de sleutels van hun computers gekregen, en zo kon hij uiteindelijk ook het diepere volk wat zo misbruikt werd vrijzetten. Door de computers te bedienen kon hij hun kooien afbreken en hen over een trap naar boven leiden. Hij kon ook die computers herprogrammeren. Zo werden beide volkeren vrijgezet om tot de hogere lagen van Mars te komen, en tot de lagen van de Marsiaanse hemelen. Hij kon nu ook de agressie begrijpen van het volk wat in zulke camera bewaakte kooien had gezeten voor zo'n lange tijd. Ze waren nog steeds aggressief over alles wat hen was aangedaan. Het waren op zich goede computers maar het bleek dat ze een virus hadden : het varkens virus. Het

varkens virus moest dus het volk in de diepere kern bewaken, maar het varkens virus zat dus zelf ook opgesloten in de computer, en het bleek dat het varkens virus opgesloten werd gehouden in de computer door een bizon virus. Het was dus heel gecompliceerd. Hij probeerde toen het virus af te breken, maar er werden zo allerlei geheime beveiligings programma's geactiveerd, zodat ze weer werden aangevallen en moesten vechten voor hun leven. Het virus scheen een soort communicatie systeem te zijn waardoor anderen communiceerden, een soort internet, en dat was er ook voor om het virus werkzaam te houden. In de diepte van het virus ontdekte hij ook een virtuele realiteit. Hier was een groot crimineel netwerk die breinen fokte, ook voor verf. Die moesten dat doneren. Dat was allemaal om hun computers te voeden, wat ook een soort breinen waren. Ze konden zo de illusie van tijd opwekken, en tijd was ook weer een slager van de breinen. Hij raakte hier helemaal in opgesloten en dacht dat hij zich hier nu vele jaren met deze dingen moest bezighouden, met al deze illusies, maar toen kwam de oerwoudsbloem hem ineens tegemoet. Het brak door alle lagen heen met een snelheid die hij nog nooit eerder had gezien, en die sneller was dan de computers die hem opgesloten hielden. De oerwoudsbloem begon een verf af te scheiden waardoor alles waarin hij opgesloten zat begon af te breken. Zo begon hij los te komen uit een web van illusies, door de oerwoudsbloem.

Het laat zien hoe gevaarlijk de macht van het materialisme is, en hoe gecompliceerd, want als je er tegen vecht, dan wordt je er onder bedolven. Wij moeten daar dus dwars doorheen. Maar de natuur zal ons dan tegemoet komen.

Het verhaal eindigt waar hij vertelt dat hij een soldaat was in het leger, gebrainwashed met zoveel kennis, maar dat er iets groters was dan dat. Het was de Tartaarse bloem. Hij ontdekte dat zijn kennis niet van enige waarde was, want de oerwoudsbloem sprak in een andere taal, en deze oerwoudsbloem bracht hem tot tranen, want het kon zijn hart bereiken. Alles waar hij vandaan kwam was zo kunstmatig, maar de oerwoudsbloem liet hem een grotere natuur zien, zo fris en levend, zo diep en intens. Het had een natuurhart. Maar weer werd hij door diepere truken van de computers gegrepen, en zij bespotten hem en zeiden dat hij onzinnig was, irrationeel. Maar de oerwoudsbloem groeide in hem.

Dit gaat erover dat het niet gaat om wat buiten ons gebeurt, maar wat van binnen in ons gebeurd. Hoofdkennis op zich is waardeloos. Het gaat om de hartskennis, de diepere kennis van het natuurhart, van de oerwoudsbloem, en wat er dan ook van buitenaf tegen ons gezegd wordt, hoe ze ook over ons liegen en ons willen brainwashen, het gaat erom wie wij van binnen zijn, ons contact met de diepere natuur van het oerwoud die ons voedt en beschermd.

De Tartaren worden ook in het eeuwig evangelie besproken. Zij zijn de vruchten van het minderen, het hongeren, het sobere natuurleven, zoals de Tartaarse bloem ook tot hem kwam omdat hij volhardde in zijn strijd tegen het materialisme. Dat was dus iets in hemzelf.

Uit : ‘De Contextuologie’, uitgave : COAB

DE ROTTERDAMSE SOLDAAT

'Het interesseert mij allemaal niet, mevrouw, ik heb al teveel voor mijn kiezen gehad. Ik ben de dood al vele malen gestorven, dus het zal mij niet meer deren. Als ik val, raak ik de grond toch al niet meer, mevrouw. Het is allemaal routine geworden,' zei de Rotterdamse soldaat in de tram. 't Is toch zo ? Het is er toch allemaal al ingeramd ? Niemand kijkt er meer van op, mevrouw. Als je nou zestien of zeventien jaar zou zijn, mevrouw, kijk, dan was het wat anders, maar ik zit al meer dan twintig jaar in het vak. Ik heb alles al meegemaakt, mevrouw, ik draai mijn hand er niet meer voor om. 't Is toch zo ? Kijk als je nou echt over heel veel jaren geleden praat en je bent piepjong, en je hebt nog niks meegemaakt, ja, dan is het andere koffie, dan is het anders, maar met mij, mevrouw, het kan me allemaal geen worst meer schelen. Ze doen maar, ze hebben het altijd al zo gedaan, dus laten ze het rustig door doen, geen kip die er meer om kraait. We zijn het allemaal al gewend, helemaal doodgedraaid, allemaal routine, mevrouw, allemaal routine. Die van ons nog komen zijn allemaal robotten, mevrouw, wij hebben dit kunstje al zo vaak gedaan. We kunnen het slapend doen. Kijk, als je nou over echt heel lang geleden praat, ja, dan is het anders, maar nu zijn we even vele jaren verder, hè, dat maakt een groot verschil, mevrouw, groot verschil. 't Interesseert me niet meer. Ik voel me als een bouwvakker die telkens hetzelfde huis bouwt. 't Is allemaal hetzelfde, niemand kijkt er meer van op. Echt mevrouw, moet u een paar dagen met me meekomen, en dan kent u het liedje wel. Ik heb er allemaal geen zin meer in, ik heb het wel gezien, maar ik doe het gewoon. Wat moet je anders, mevrouw ?'

'En hoe lang heeft u in Joegoslavië gezeten tijdens de oorlog daar ?' vroeg de vrouw die tegenover hem zat in de tram.

'Drie maanden, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik kreeg daar al snel een relatie met een vrouw die nog wel erger was dan de oorlog. Ik heb zowel op het strijdveld gewerkt als in het ziekenhuis. Ik was daar ook voor haar. Ik streed ook voor haar, maar ze ging overal rondbazuinen dat ik in een inrichting zat, mevrouw. Moet een mens maar tegen kunnen, mevrouw, maar zo langzamerhand kan ik tegen alles,

mevrouw. Ik heb veel meegemaakt, mevrouw, ik ben erin gehard.'

'Hadden jullie ruzie ofzo, of was je er te weinig voor haar ?' vroeg de vrouw.

'Er was oorlog, mevrouw, ik was daar niet op vakantie,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ik was daar om levens te redden, ook het hare. Ik moest er vaak op uit, en daar kon ze niet zo goed mee leven. Maar als ik er was hadden we vaak ruzie, mevrouw.'

'Ik ken zulke types,' zei de vrouw. 'Ze draaien alles om. Als je te dichtbij komt, dan is het 'kip ik heb je.' Het worden ook wel Aldebaranse vogels genoemd.'

'Aldebaranse vogels ? Wat zijn dat, mevrouw ? Ik heb daar nog nooit van gehoord, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat.

'Het komt uit een boek,' zei de vrouw. 'Aldebaranse vogels, ze kunnen je beste vrienden zijn, maar de dag erna zijn het je ergste vijanden. Ze doen zich zo zacht en teder voor, zo zwak en fragiel, maar raak ze niet aan, want dan zijn ze ineens de sterkste leeuwen, en ze zullen geen medelijden met je hebben. Ze vertellen je hun problemen, en smeken je om hulp, maar als je ze aanraakt dan ben jij ineens wat zij waren. Het zijn aasgieren, en je betaalt altijd een hoge prijs voor wat ze je geven.'

'Dat komt me bekend voor, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Je slaat de spijker op z'n kop. Ik ben Joegoslavië na drie maanden uitgevlucht, niet om de oorlog, maar om haar, mevrouw. Stuur me de oorlog in, laat me werken in het ergste ziekenhuis, laat me afdalen in de diepste put om mensen eruit te redden, maar stuur me niet terug naar zo'n vrouw, mevrouw. Ik heb er nog steeds nachtmerries van.

De tram stopte. 'Ik moet er hier uit,' zei de vrouw.

'Nee, alsjeblieft, mevrouw,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Blijf nog even zitten. Dan kunnen we nog even kletsen, mevrouw. Laat me niet in de steek, want door het u allemaal te vertellen lijkt het wel alsof ik er weer middenin zit.'

'Het is een tram, geen café,' lachte de vrouw.

'Aljeblieft, mevrouw,' smeekte de Rotterdamse soldaat. Maar de vrouw stond al buiten, en de tram reed verder.'

De Rotterdamse soldaat vloekte. 'Waarom moet ik toch altijd mijn hele ziel en zaligheid aan iemand vertellen ? Ze geven er toch geen stuiver om. Aldebaranse vogels had ze het over ? Volgens mij was zij er ook één. Aasgieren zijn het. Ze laten je niet eens uitspreken. Ik was nog lang niet klaar.'

Opeens werd de Rotterdamse soldaat van achteren op zijn schouder getikt. Hij keek achterom en zag een rokende man met een hoed op en een krant bij zich. 'Kunt u even niet zo vloeken en schelden ?' zei de man. 'Ik probeer rustig mijn krantje te lezen en ik heb zo werk te doen. U zit hier niet in een café.'

'Oh, nog zo'n Aldebaranse vogel,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Goed dat ik het weet, maar als het oorlog is hoef je niet bij mij aan te kloppen.'

Bij de volgende halte stapte de Rotterdamse soldaat uit, en liep door de stad, terwijl hij boos tegen van alles aantrapte. 'Moet ik weer net hebben, moet ik weer hebben,' zei hij. Nog steeds vloekte en schold hij. 'Ik kan een mens hier niks zeggen, allemaal Aldebaranse vogels, allemaal aasgieren.'

Hij ging een café in en begon zich vol te zuipen. Hij bleef maar aanpraten tegen de barman. Die werd er natuurlijk ook voor betaald, en die zei telkens maar : 'Ja ... ja.'

Toen de Rotterdamse soldaat over zijn Joegoslavische vriendin begon zei de barman : 'Ik had ook eens zo'n vrouw. Ze hebben nooit genoeg, zijn nooit tevreden. Er blijft niets meer van je over.'

'Hoe heb je het overleefd ?' vroeg de Rotterdamse soldaat.

'Vluchten,' zei de barman. 'Wat kan je anders doen ? In zo'n oorlog kun je niet vechten.'

'Nee, inderdaad,' zei de Rotterdamse soldaat. 'Ze mogen me in elke oorlog gooien, maar sommige vrouwen zijn erger dan honderden oorlogen bij elkaar.'

'Ik zou geen risico meer nemen,' zei de barman. 'Als je je beroep liefhebt, dan is dat je vrouw.'

'Goed punt,' zei de Rotterdamse soldaat.

De barman keek hem geheimzinnig aan, ging toen even naar de keuken, en kwam toen terug met een boek. 'Een boek over de Aldebaranse vogels,' zei de barman. 'Het zijn mythische vogels, trickster vogels, die een mens plagen totdat de mens zijn ware liefde heeft ontdekt, niet in een persoon, maar in het beroep, de levenstaak van de mens. Daartoe dienen dus de Aldebaranse vogels, opdat de mens zijn doel zal vinden. Je mag het wel van me lenen.'

En zo kreeg de Rotterdamse soldaat het boek mee, en ging fluitend naar huis. Onderweg zag hij wat leek op Aldebaranse vogels, maar hij glimlachte gewoon. Hij ging er niet op in, want hij wist waar het op uit kon lopen.

Uit : De Onkrant

BESPREKING VAN HET BOEK ‘CYBERPUNK SF’

Ik had een droom dat Frankrijk en Italie samen een land waren. De familie

woonde er in een groot gebouw, als een huizenstelsel met balkonnen, en die huizen liepen allemaal in elkaar over door gangen. Er werden hier mensen opgevangen, ook uit andere landen, maar het waren niet allemaal goede mensen. Sommige mensen probeerden wel, maar veelal konden ze ook niet met elkaar opschieten. Het was een heel mooi gebied en een heel mooi gebouw, heel groots, met hele hoge plafonden, maar doordat het tussen bepaalde mensen niet echt klikte werd het steeds meer een hel. Ik was in een grote slaapkamer met mijn ex-levenspartner die in die droom gewoon nog bij me was, maar die weer vreemd aan het doen was, wel warm, maar ook weer koud, en ik zonk weer helemaal weg in het verleden, als in een hel. Er liepen ook mensen door de grote slaapkamer heen naar het balkon wat weer overliep in een ander deel van het gebouw, en er vloog toen een wesp, en die vloog onder mijn dekens en stak in mijn voet. De droom begon toen weg te vagen en toen was ik ineens op een natuureiland, koeler dan een ijsje en warmer dan de zon. Ik ontwaakte in een hut, en hier was alles sober en melancholiek, maar diep, en ik was de wesp heel dankbaar. De wesp was door de hemel gezonden. Het was een volkomen, herstelde calvinistische wereld waarin het geheim en enigma van Calvijn ontsluierd was, van de reformatie. De conformatie was hier overwonnen.

Alles ging mis in mijn gezin en werk in het midden van de negentiger jaren. De mensen die we hielpen keerden zich tegen ons. De prijs was hen te hoog, of ze waren jaloers, en wilden anderen meesleuren in hun lijden. Je komt niet zomaar van demonen af, en als je daarmee spelletjes speelt, dan komen de demonen nog wel dieper. Ik ben toen vertrokken uit Amsterdam, heb hier en daar weer op de veluwe en omstreken gewoond, en heb toen voor anderhalf jaar in Lelystad gewoond, moeilijke tijd. Het geheim van de lelie van de reformatie. Voortkomende vanuit de zee, vanuit de geschiedenis. Daarom ligt het ook in de polder, de Zuiderzee onder haar. Mensen gaven zelf toe dat ze lauw waren geworden, en dan toch hebben ze het hoogste woord, alsof zij alles beter weten. Dat is een teken van zware demonie. In Lelystad werd ik gestoken door de wesp, en kwam toen in een bosdorpje terecht waar ik het werk kon voortzetten, als een ontwaking.

De wesp is een beeld van het afkicken van drugs. De wereld om ons heen is een drugskruis in vele laagjes. De mens gaat van drugs tot drugs. Ik was in mijn Lelystad jaren van 1998 tot begin 2000 in de ban van een cyberpunk sf geschrift, een geschrift van dystopische fictie, maar ik kwam er maar niet doorheen, dus had ik er een luisterbandje van aangevraagd bij de blindenbibliotheek want ik had wel vaker leesproblemen, niet vanwege slechtziendheid. De buren hadden een dubbele cassetterecorder waarmee je van tape naar tape kon overzetten, maar zelfs met luisteren kwam ik er niet doorheen, maar het heette ‘Steen Leeft’, en ik bleef er maar van in de ban, en dat was dus een van de verhalen van dat boek uit de tachtiger jaren. Het was een verzameling. ‘Steen leeft, Steen leeft,’ ging het maar in mijn hoofd. Nu weet ik dat het om de ontwaking tot Amalek ging, van verbrokenheid, Suri, tot hemelse verstening, Amalek.

In het boek Cyberpunk SF uit de tachtiger jaren, een verzameling van dystopische verhalen, wordt het afkicken van drugs soms vergeleken met het afkicken van ex-relaties. Dat is dus ook een strijd met sexualiteit, want je moet loskomen van verkeerde sexuele bindingen, wat niet wil zeggen dat alle sexuele bindingen met ex-relaties per definitie verkeerd zijn, maar je moet wel ergens van afkicken, van een bepaalde stof die je altijd binnenkreeg. Het kan heel verlammend zijn. In dit geval gaat het over vleselijke demonen waar je lijf een sexuele relatie mee had, want dat is wat de drugs kan zijn, het kan heel intiem zijn geweest. Psychologisch kan het heel zwaar zijn, en ingewikkeld, en in het boek Cyberpunk SF wordt het ook wel omschreven als een soort achtervolgingswaan die je dan ontwikkeld, als een soort paranoia, en dat die op zich ook weer heel sexueel kan zijn.

Het boek noemt het dan
een onderstroom van
sexuele opwinding
die vervlochten
is met de
achtervolgingswaan, want je leeft in een wereld waarin je zintuigen voortdurend worden geprikkeld, waar je ontzettend op je hoede moet zijn, dus die waan is dan een soort alarm.
Er zijn goede en slechte wanen. In de germaanse tijd waren de wanen de vruchtbaarheidsgoden. Later kreeg het een steeds negatievere klank. In de germaanse tijd waren het gewoon de nomadische elven, en het was ook verbonden aan wijsheid en het zien in de toekomst. De wanen waren sexueel ook veel vrijer dan de asen, alhoewel dat ook weer gevaren kon opleveren. Het is oorlog. Ook waren de wanen verbonden aan de zee, dus aan de tijd, de geschiedenis, die eigenlijk als hun orakel diende waardoor ze hun voorspellingen deden en hun inzichten verkregen, als hun kristallen bol.

Het boek Cyberpunk SF waarschuwt dan dat er aan de achtervolgingswaan van de puberale opwinding een schorpioenenangel zit, aan de staart, en dat het de zenuwuiteinden van de huid naar buiten laat richten. Eigenlijk zou het naar binnen moeten zijn. De mens moet zich terugtrekken in zijn binnenste.

Ik wilde het boek lezen toen ik in Lelystad woonde, maar ik had het gevoel dat ik er niet doorheen zou gaan komen als ik dat zou gaan doen, dus had ik de tape aangevraagd. ‘Steen leeft,’ was een van die verhalen, en het ging over een persoon die zijn verleden zag terugkomen in de nieuwe dingen die hij beleefde. Zijn naam was Steen. Het boek probeert de technologie van het leven te beschrijven. Als we denken aan de taal van de liefde die koeler is dan een ijsje en warmer dan de zon, dan komen we niet om het kruis heen. Er is geen weg langs het kruis, maar dwars doorheen. In het boek staat er dan dat er een auto-erotische terugkoppeling is aan de drugs, en die is tantaliserend. Zijn we in de grip van deze spinnen ?

Ik heb altijd geweten dat er iets niet klopte met de westerse sexualiteit. We worden bedrogen. Dit zijn huisjesspinnen. Het is lokaas om ons te laten bijten in de haak. Wham, vast. Het sexuele wonderland is een tikkende tijdbom. Zou men niet huiveren over sexualiteit dan, zoals we over God

moeten huiveren, vanwege het feit dat er zoveel misbruik is, zoveel ijdel gebruik ervan ? Zouden wij niet huiveren, ons weer terugtrekken binnenin ? Het is een gevaarlijke wereld waar de mens door massa reclame wordt geprogrammeerd, van jongs af aan, daarom met recht : een dystopie, geen utopie. Maar de dystopie trekt mij ook aan, want hierin leert de waakzame mens versoberen. Het kruis trekt mij aan, de taal van de liefde, de taal van het lijden. Er mag een hele andere sexuologie plaatsvinden, de hemelse. Dat is als het afkicken van een zware drug, want allereerst is sexualiteit iets symbolisch, en allereerst is het iets tussen jou en God, tussen jou en de kennis, de exegese. Dat gaat dwars door de geschiedenis heen terug naar de prehistorie, het loskomen van het conformistische, comfortistische modernisme. Het is het ontdooien van de steen, en het afbrokkelen ervan, in de recyclocratie. En dan moeten we dit pad kennen, dit pad door de hel, als Dante. Het boek Cyberpunk SF gaat dan over het herzien van pijn, want pijn heeft veelal een negatieve klank gekregen. De mens wil het niet, en de mens rent er van weg, maar in het verhaal Vrijwerf is er dan een liedje over dat pijn fijn is, en dat het allemaal om pijn gaat, want al het andere heeft geen waarde en is zinloos. Dus het liedje zegt dan eigenlijk dat pijn het beste geschenk is, en dat is ook wat degene die het zingt wil, dat hem pijn wordt gegeven, en weer wordt dat aan sexualiteit gekoppeld, wordt het voorgesteld als een vrouw, en dat de mens tot haar moet gaan. Zij is dus het kruis. Als je sexualiteit van pijn gaat loskoppelen, dan wordt het een ego-trip namelijk. Ook als je sexualiteit van God gaat loskoppelen, van de gnosis, wordt het een ego-trip, zoals een prediker eens tegen mij zei dat hij even geen tijd voor God had als hij sex had met zijn vrouw. Dan dacht hij niet aan God. Ik vond dat vreemd en eng. Ik zat toen nog op de bijbelschool, en ik was bang voor sexualiteit, omdat ik wist dat als je het verkeerd zou gebruiken, dan zou je van God kunnen wegvallen, dus ik heb het altijd met God willen betrekken. Ik betaalde daar overigens een hele hoge prijs voor, want ook dat heeft mij weer tot zware angsten geleid, want ik was bang in het heiligdom een verkeerde stap te maken, dat ik alles om ver zou werpen per ongeluk, dus je zit dan tussen twee vuren in. Aan beide kanten is pure angst, en zo kan dan de hemelse gebondenheid doorbreken, de hemelse veiligheid, en de openbaring van de hemelse technologie. Zo'n hoge prijs moet je betalen. Het komt je niet aanwaaien, maar dan is het ook vast, beproefd, bewezen.

Ik was in de ban van het boek eind negentiger jaren, in Lelystad, maar kwam zelfs niet door het bandje heen. Ik moest dit heel langzaam tot mij nemen. Nu was er een verleidster gekomen, de pijn, het kruis, als een verleidelijke vrouw, maar niet zoals in de wereld, maar streng en gedisciplineerd, die je nooit teveel geeft. Dat is wat het kruis is. Zij opent werelden. Dat is de relatie waar we ons naar uit moeten strekken, en zij is verre van zomaar romantisch. Pas op voor de koeken, want het is vergif, en dan ben je er bij. Het menselijk geslacht is allang ingenomen. Denk aan het huisje van koek van de heks van Hans en Grietje. De mens zit er diep in. Nu moeten wij eruit. En de vrouw van het kruis in het boek wenkte de mens, om tot haar te komen, want pijn is helemaal niet wat ze zeggen dat het is. Pijn is fijn. Zo vindt er namelijk kruisbestuiving tussen de culturen plaats, stelt het boek. Daarin mogen we niet roekeloos zijn. We mogen pijn niet opwekken voor het haar behaagt, en ook niet overmatig. Teveel pijn kan namelijk ook weer een drugs zijn. Het gaat om het profetische pad. We moeten niet toekomstige pijn gaan aanhangen, maar de pijn van de geschiedenis, het gedenken van de pijn, om zo tot hogere inzichten te komen.

Een intellectuele uitdaging : de grenzen van het leven, de kooi, de paradoxen, om warmte en medelijden op te wekken. De noodzaak van
de pijn die
ook weer extase in zich verborgen houdt. Het voortplantingsbevel, de achtervolgingswaan die ook een sexuele angst is : Het maakt een vrijgevochten punkfiguur van je, een rebel. Wat ging er fout in het paradijs ? Je moet wel heel erg op je hoede zijn met al die loerende exotische duivels. Wat willen ze met je doen ?

Dit is waar het boek cyberpunk sf uit de tachtiger jaren overgaat, een boek waarvan ik eind negentiger jaren in de ban raakte, maar waar ik niet doorheen kon komen, zelfs niet toen ik de tape ervan had aangevraagd, maar waarvan eigenlijk alleen maar dit zinnetje bij me bleef : 'Steen Leeft', wat de titel was van een van de twaalf verhalen in het boek. Cyberpunk SF is dystopische fictie, voortbordurende op Orwell en Burroughs. Aan het einde van het boek gaat het over Mozart die in de tachtiger jaren overal opdook als een teken van culturele synchroniteit. De sterren kwamen in een lijn.

Het was de droom van Falco in de tachtiger jaren : Mozart als punkfiguur. Zowel Mozart als Falco stierven jong. Je zou ook Luther en Calvijn punkfiguren kunnen noemen voor hun tijd. Ze waren rebellen naar het katholieke wereldrijk, anarchisten. We komen dan op het gebied van de theopunk sf. Het zijn allemaal verhaaltjes. We hebben dit nodig om door de stad heen te komen, terug naar de wildernis.

Graffiti op de katholieke graven, en je moet ook een punkfiguur zijn naar de aloude reformatorische grondvesten, dus ook graffiti op de reformatorische graven. Daarom kwamen de hanekammen in de tachtiger jaren. Het was geen new age, maar new wave. Het was gewoon een golf die er doorheen ging, niet dat het oude ineens geheel weggegooid zou worden. Het was allemaal nog heel bruikbaar. De mens moest terug naar het stenen tijdperk, want de mens had het flink verknald. De mens moest weer een holbewoner worden. Ook Johannes Hus was een punkfiguur voor zijn tijd, op theologisch en ethisch gebied dan, een theopunk sf figuur. Je moet oppassen dat je dan niet te modern wordt, dat je niet teveel weggooid. Luther en Calvijn lieten veel van het katholieke erfgoed bestaan, want het had ook goede dingen, en zo moeten we ook met de reformatie omgaan. Je kan niet alles weggooien, want het is je levensadem. Je moet niet alle schepen achter je verbranden.

Theopunk is belangrijk. Zing niet met die mongolen mee in hun comfortistische conformisme. Wees een

punkfiguur in de theologie, want alles is versteend tot dood steen en is aan het afbrokkelen. De hemelse steen zal zich openbaren. Steen leeft.

De tijdmachine moet ergens doorheen breken door synchronisatie, culturele synchronisatie. De tijdmachine zendt deze droom, en heeft ons ten diepste gemaakt, zoals in het verhaal ‘11 februari’ in de tweede bijbel. Die tijdmachine heeft zijn eigen voortplantingsprogramma. Doe niet mee aan de moderne, verwesterlijkte sex, want dat zijn domme reclame truukjes. Ga er intellectueel mee om, en medisch, als een puzzel, niet zomaar geforceerd. Laat het aan profetische voorwaarden voldoen. Zitten we in een science fiction verhaal ? Dan moeten we ook de wetenschap en techniek daarvan kennen. Zitten we opgesloten in proza ? Zo ja, dan is daar ook een weg van proza doorheen, dieper erin. Theo rebellen proza is het dan, en dat is psalmisch. Het gedicht vergeestelijkt alles, zodat de mens zo daadwerkelijk tot de geestelijke wereld kan gaan. Het heeft zijn eigen materie. Geest, aarde en goden. De mensen hebben verhaaltjes lopen vertellen, maar het werd te extreem, letterlijk en eenzijdig, en daarom moeten we nu wel theopunk sf figuren zijn, of theo rebellen proza figuren. Graffiti op hun graven. Graffiti op de muren van deze stad, van dit dorp, waardoor we weer kunnen dromen, diepte gaan zien in alle dingen, diafragiel leven. Op naar de culturele synchroniteit. De tachtiger jaren waren de hemelse drugs. Helpt om af te kicken van de vleselijke drugs van het goedgelovige, voorouder aanbiddende conformisme.

Wat is het pad dan ? Eerst gaan we door de verbrokenheid, de verzachting, om gemengd te worden, wat in de voortijd ook wel Suri wordt genoemd, en dan komen we tot de hemelse verstening, Amalek, om zo alle valse vleselijke verstening te ontlopen, en dat is een pad wat door de cyberpunk SF loopt en de theopunk SF, en deze hemelse verstening geeft weer een automatische terugkoppeling tot de Suri, de verbrokenheid, de verzachting, dus de spanning tussen zacht en hard blijft, en zal uitgewerkt moeten worden. Zo zal de mens loskomen van de valse versteningsoogsten, en zal de mens ontwaken uit het steen : Steen leeft. Ik zie die lijnen op allerlei manieren cryptisch door de geschiedenis lopen. Punk betekent rebellie, en dat kan goed of slecht zijn. Punk kan dus ook negatief zijn, dus bijvoorbeeld naar de natuur als moderne punk. Zo hebben de Romeinen Israel geheel gemold. Het waren romeinse en katholieke punkfiguren, uit de stad, cultuurbarbaren, grafrovers, en zo ontstond het westerse christendom, wat een negatieve punk-beweging is, totaal natuurslopend. Het zijn punkfiguren, ook die gehele evangelische beweging die toen kwam, allemaal punkfiguren met oranje hanekammen, en dronken, zo dronken, en toen kwam de pinksterbeweging, ook punkfiguren, en toen Toronto, de uitbarsting en uitstorting van Rigil Kent op aarde, de grootst mogelijke stadse vuiligheid, wat zich dan versteent. De mens moet dus van Orion tot de Nordics gaan, van Heidelberg tot Dordrecht, om hieraan te ontkomen, en dit moet een automatische terugkoppeling hebben. Krijg in de gaten wat er gaande is en laat je niet neermaaien door de massa-media.

Er heerst een gif in de mens. De kribbe is omver getrapt, de herders weggejaagd. Nu hebben ze een valse, volwassen afgod gemaakt. Er is geen plaats voor de donkere natuurmoeder in de herberg. Ze moest vluchten tot de wildernis, en ook daar hebben ze haar vervolgd. De gans hebben ze geroosterd. De zwaan konden ze niet krijgen, maar werd wel vervolgd. We zijn op het ganzenbord, en we moeten wachten op de arend van het grote wee. De arend heeft een schuilplaats voor de Bethlehemieten, voor de Hussieten, in de wildernis. We kunnen erover lezen in het allegorische boek Openbaring. De arend kwam in de jaren 1800 de zwaan tegemoet. Het waren de jaren van de regressie, de terugkeer. Je kunt de roep van de arend ook terughoren in de muziek van de jaren 70. Guus kom naar huus betekent : ‘Geus, kom naar Hus,’ oftewel : ‘Laten de verzetsstrijders tot Hussieten worden.’ Wie dit te ver gezocht vindt moet de tekst maar eens lezen van het lied, over de wilde wijven en het wilde wijvenspel, wat op het kruis wijst, en er wordt letterlijk gezegd dat dit in Huize Constance gebeurde, oftewel de plaats waar Johannes Hus, de gans, werd geroosterd. Bohemian Rhapsody : zelfde verhaal. Iemand werd ter dood veroordeeld omdat hij het gewaagd had zijn vlees te doden. Hij zegt letterlijk dat hij een arme jongen is, iets wat Hus telkens van zichzelf zei. Opletten geblazen, want het komt maar een keer.

Na de zwaan komt de arend, en dit kwam uit het OT al, want de arend was het beeld van de exodus, de terugkeer tot het beloofde land, de regressie (Ex. 19:4). Maar herken je die arend wel wanneer het komt ? Of ben je teveel met het vlees bezig, wil je dingen horen die makkelijk in het gehoor liggen, simpele dingen, die de vleselijke luiheid bevredigen ? Je moet voor de geestelijke bouwkunde gaan wil je het overleven. Hoe kom je langs de wachters van Bethlehem ? Dan heb je de arend wel nodig. De gans is al het regressie alarm gegeven, maar je moet ook dan profetisch teruggeleid worden door de arend. Het zijn profetische, oftewel exegetische, beesten. Ze prikken door dingen heen. Het zijn warriors. Zorg dat je het ganzenbord wint, en tot de zwaan en de arend komt.

Het hussische evangelie noemt het een militante pelgrimstocht, de strijd tegen vlees, wereld en duivel. Het vlees is de individuele zonde, de wereld de collectieve zonde, het conformisme hierin, en de duivel is een beeld van de territoriale machten, die vaak in verborgenheid en anonimiteit leven achter de schermen, om hun systeem te waarborgen.

De steen beweegt niet en reageert niet, maar het reflecteert, en de steen leeft. We hebben het over de steen waarop de hemelse kerk gebouwd is, waarvan de hemelse kerk gemaakt is.

Het hussische evangelie stelde dat de vleselijke geestelijken de hemelse woorden verdraaiden omdat ze een interesse hadden in administratieve macht. Velen hebben een zwak voor rijkdom, beroemdheid in de wereld, gezag in het vlees, en zo kruisigen ze de hemel en de natuur telkens weer, voor hun vraatzucht. Het is heel monsterlijk.

De wilde jongens zijn natuurlijk een

archetype, en de onderlinge wilde jongens zijn ook weer archetypes. We volgen dan de lijnen van Barrie tot Burroughs, en verder natuurlijk, want in de tachtiger jaren kwam de cyberpunk sf opzetten. In het verhaal ‘de 400-jongens’ van Marc Laidlaw is een van de wilde jongens genaamd Huilebalk, een belangrijk archetype waar we het veel over hebben gehad. Heb je wel eerst genoeg over degenen geweend voordat je een oordeel over hen maakte ? Heb je ze genoeg de kans gegeven ?

In het verhaal worden de wilde jongens binnenste buiten gekeerd (inside out), en moeten ze ook krimpen, wat heel belangrijk is, want opgeblazenheid leidt tot de dood.

Huilebalk is een belangrijk archetype in de wilde jongens. De psalmist weende ook veel, en het had een bedoeling. Bij elke stap die de wilde jongens zetten worden ze kleiner, terwijl mannen van het vlees bij elke stap die ze zetten groter worden, want ze willen pronken. Waarmee willen ze pronken ? Met zichzelf, met waardeloze, ijdele dingen : stropdas, rijkdom, bling bling, carriere, status, allerlei opgeblazenheid in allerlei vormen en maten. Macht willen ze, eer en rijkdom, allemaal drugs van het vlees, allemaal tijdelijk. Dan is het jointje op. Dan is de trip voorbij. Ze zijn aan het flippen. En dan is er de kater, of helemaal geen kater meer en zijn ze al weg. Punkers aan de drugs, met machtsfantasieen en geweldsfantasieen, grote dikke vette psychoses, en voor wat ?

Pas op voor de drugsspuit. Punkers willen je graag meenemen. Ze doen zich voor als autoriteiten.

Ik moest naar Zeist in een droom, niet voor studie maar voor therapie. Het was om te genezen van het punkers wereldrijk. Ik liep door de straten en ging toen langs een grote flat, waar mijn tante ook scheen te wonen in die droom, en toen stond daar bij de parkeerplaats ineens haar zus met haar dochter bij een auto, en die wilde ik dus absoluut niet zien, dus ik zei : ‘Wij lopen nog even door,’ en ik liep toen verder. Ik was blij dat ik in Zeist was gekomen. Ik had daar ook een huis. Er was een buurtfeest geweest en ik was er ook geweest, en ik had wat vuilniszakken van dat feest bij een overbuurman gelegd, die nog best wel ver weg woonde, want het was een heel groot plein. En ik ging daar ook op een stoel zitten voor zijn huis. Hij vond dat niet fijn, maar toen legde ik hem het verhaal uit. Het is toch een manier om door dat soort dingen ingang te vinden en contact te maken. Zo haken dingen op elkaar in en kunnen dingen uitgelegd worden, door ogenschijnlijke toevalligheden en ogenschijnlijke confrontaties.

Het is een gegeven dat stadse soldaten de huilebalken bespotten, maar het zijn punkers. Ze zijn bewakers van het geheim, als alarmen. Je mag niet anders denken, mag niet anders zijn, je moet als hen zijn, deze punkers. Je moet met hen op vandalen tocht gaan. Huilebalken hebben ze niet nodig. Het kruis vinden ze vies. Ze durven niet aan te raken, ze willen niet leren kennen.

Ze willen niet in therapie, want dat is iets voor zwakkelingen, watjes, en doetjes. Het zijn punkers. Ze zijn rebels naar de natuur toe, vandalistisch, cultuurbarbaars. Je moet als hen praten, aan dezelfde drugs zijn. Dan hoor je erbij. Jippie, en yummie. De psalmist had er ook mee te maken. Ook met hem dreven ze de spot. Alleen de weners zullen de nieuwe wereld ingaan. Dat is dus niet zomaar een nieuw tijdperk, maar een nieuwe golf. Als je Huilebalk niet in je team hebt, vergeet het dan maar. Het hele verhaal draait om het Popol Vuh motto : Offer ons op, dus eigenlijk je andere wang toekeren, de extra mijl begaan. Rek het oordeel uit, stel het uit, wees lijdzaam en verdraagzaam, wees niet overmoedig in toorn, want hierin heb je ruimte om te groeien en te bloeien.

Laten we ons stellen onder de zorg van de moeder, en niet zo hoogmoedig en stoer zijn om te denken dat we wel zonder kunnen. Het vlees is immers losgeslagen van de hemelse moeder, als een punker, op weg naar zelfvernietiging. Wij hebben onze moeder nodig. Wij mogen rijkelijk drinken van haar borsten. Zo mogen we opgroeien in de rebellie tegen het vlees, als jagers en slagers. Dat betekent het diepere medicijn in hen vinden, in therapie gaan. Kennen wij de medicijnen van het shamanisme ? Kunnen we loskomen van de drugs ? Er is een weg. Hierin moet je veel achterlaten. Loskomen van dronkenschap. Ik was in een droom in een lift in een flat op de Bijlmer, waar ik vroeger onder Afrikanen werkte. Er was een punker op die lift die tegen me aan begon te praten. Het was een alcoholische stem en het ratelde maar door. Het was een stem van het lagere Orion. Er viel geen contact mee te maken. Hij leefde helemaal in zijn eigen fantasie, en toen viel hij weg.

Uitgave : HRC

1e Jaargang, nummer 5, 20 november 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

MEDUSA – deel 2

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. ‘Ho, doe normaal,’ zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. ‘Slapen ?’ vraagt ze.

‘Nee, dank je, ik heb net geslapen,’ zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

‘Waar kom je vandaan ?’ vraagt de vrouw van de zolder.

‘Vanuit de tuin,’ zeg ik.

‘Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?’

Ik knik.

‘Zo’n zoet-bitter iets,’ zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. ‘Waar ben ik ?’ vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. ‘Ik wil niet meer terug,’ zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. ‘Ik ben een vergiftigd mens,’ zeg ik. ‘Een dwaallicht, een pop.’ Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. ‘Goed spul van de bomen,’ zei ze. ‘Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.’

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

‘Ik ben de maker van de tuin,’ zegt ze plotseling. Ik schrik. ‘Hoe kun je zoiets maken ?’ vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. ‘Wat is er aan de andere kant van de tuin ?’ vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. ‘Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,’ schreeuwt ze.

‘Is dit de oorlog van de feeen,’ vraag ik, ‘of van de indianen.’ Ze grijpen elkaar in de haren. ‘Uit dat licht,’ roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. ‘Thee ?’ vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. ‘Je moet goed eten, jongen,’ zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

'Dit is ons verbond,' zeiden de twee vrouwen. 'Ons bloed-verbond.'

'Zie je,' dacht ik bij mezelf, 'dan had ik het wel goed ingeschat.'

'Geef me de speld,' zei ik. 'Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.' Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

'Nu kun je het dak opkomen,' zeiden de vrouwen. 'Nu kon je de tuin bezaaien en besproeiien.' De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltjes, gezet op oventjes. 'Is dit de weg naar de stad ?' vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. 'Daar heb ik vaker over gehoord,' zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. 'De parel van de tuin,' zeiden ze, 'is daar,' en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. 'Waarom ?' vroeg ik. 'Waarom is er hier geen doorkomen aan ?' Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijmd aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. 'Ik laat je nooit meer los,' zei ze. 'Nooit meer.' Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. 'Wie ben jij eigenlijk ?' vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten ? Waren wij de vruchten van deze tuin ?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. 'Is zij van het zolder niet uitgenodigd ?' vraag ik.

'Ze heeft haar eigen,' zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. 'Zoveel mensen kennen me niet,' zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet

terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen ?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs ? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen ? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote happen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

Uitgave : COAB

DE RODE STAD – deel 2

'Erin ?' vroeg hij. 'Waar ben je nou Erin ?' De groep hyena's kwam dichterbij. Ze gromden. Hij sidderde. Hij liep terug naar de torenkamer, waar zij even later ook terugkwam. Ze deed alsof er niets was gebeurd. Ze was vrolijk. Ze kookte.

'Lieve jongen,' zei ze.

'Ja,' zei hij.

'Het eten is klaar,' zei ze. Ze zette het op tafel.

'Vlees ?' vroeg hij. Ze knikte. 'Ik lust geen vlees,' zei hij. Toen gaf ze hem een chocolaatje. 'Je moet goed eten,' zei ze.

'Nee,' zei hij. 'Dat moet ik niet. Dat moeten alleen de hyenas.' Ze klapte. Ze waren in de rode stad. Ze had wat bedelaars uitgenodigd. Ze aten allemaal van het vlees. 'Aten,' zei ze, 'dat is de Egyptische zonnegod.'

'Kan mij het schelen,' zei de jongen.

'Zeg, heb eens wat meer respect,' zei ze.

'Heb ik geen respect voor,' zei hij. Ze kwam naar hem toe, en gaf hem klappen op zijn billen. De bedelaars keken toe. 'Zeg, doe eens rustig met die jongen,' zei één van de bedelaars. Maar toen nam de jongen het voor haar op. 'Zeg, heb wat meer respect voor de godin,' zei hij. 'Zij doet wat goed is. Aan haar wetten zijn wij ondergeschikt.'

'Je hebt gelijk,' zei de bedelaar. 'Ik wist niet dat zij de godin was.'

'Dan weet je het nu,' snauwde de jongen. De bedelaar sidderde.

'Lieve jongen,' zei de godin.

'Gatverredamme,' zei één van de bedelaars. Dat vlees stinkt.

'Je moet snel eten,' zei de godin. De bedelaars aten haastig door, en gingen weer weg.

'Wat een figuren,' zei de jongen.

'Jij bent anders ook niet zo'n lieverdje,' zei de godin.

'Maar ze hebben overal commentaar op,' zei de jongen, 'terwijl je ze zo goed helpt.'

'Dat denk je alleen maar,' zei de godin.

'Nee, ik zie het toch,' zegt de jongen.

'Laat maar, houd maar op,' sprak de godin. 'Ik begin een beetje ongeduldig met jou te worden.' En weer gaf ze hem een paar klappen op de broek. 'Het is dat je de godin bent,' sprak de jongen, 'anders was ik je aangevlogen.'

'Wil je werkelijk weten wat ik met de bedelaars heb gedaan ?' vroeg de godin.

Hij knikte. 'Ja,' zei hij. 'Graag.'

'Okay,' zei ze, 'maar je mag het niet verklikken.'

'Erewoord,' zei hij.

'Okay,' zei ze. 'Ze gaan naar de schuren.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg hij.

'Laat maar,' zei ze.

'Nee, je moet het nu zeggen,' zei hij. 'Wie A zegt, moet ook B zeggen.'

'Waarom,' vroeg ze.

'Wie A zegt moet ook B zeggen,' herhaalde hij.

De godin zuchtte. 'Je bent luguber,' zei hij.

'Nee, jij bent luguber,' zei ze. 'Je begrijpt nooit wat ik bedoel.'

'En jij legt nooit wat uit,' zei hij.

'Daar bij de boerderijen,' zei ze.

'Wat ?' vraagt hij.

'Niks,' zegt ze. En even later : 'Ik kan het niet zeggen. Er staat een gestalte naast mij.'

'Waar heb je het over,' gilt de jongen.

'Niets,' rilt ze. 'Vergeet het.'

'Geesten ?' vraagt hij.

'Ja,' snikt ze. Hij omhelst haar. 'Het komt wel goed,' zegt hij.

Uitgave : COAB

DE CHIRURG – deel 3

Hij had net een kennismakingsperiode achter de rug die goed verliep, en het leek erop dat nu het contract wel zou lopen. Hij had meestal moeite met de eerste dagen van iets, maar dit was anders. In dit werk lag zijn hart, nog wel meer als zijn vorig werk. Op een avond deed hij de televisie in zijn nieuwe woning aan. Hij woonde nu dicht bij de zee. Hij zat op de bank, en schakelde over naar de zender met berichten. Opeens zat hij aan zijn bank gekluisterd. De namen van wat topmensen van zijn land verschenen in beeld met hun foto's. Zij waren die avond omgekomen doordat er een meteoor op het huis van hun vergadering was gevallen. Niemand wist waar die meteoor vandaan kwam. Het was allemaal erg snel gegaan, en het land was erg onthutst. De nieuwslezer veegde het zweet van zijn voorhoofd. Na onderzoeken bleek heel snel dat de meteoor dezelfde stoffen droeg als van het virus en op sommige plaatsen van hetzelfde materiaal was gemaakt als van het gesteente. Ook werd er gewaarschuwd voor de zware straling die vanaf de meteoor afkwam, en technici en specialisten konden deze niet op korte termijn onschadelijk maken. Men besloot enkele afgebroken stukken naar de zee te brengen. Verder werd het terrein afgebakend. Er was een diepe krater in de aardbodem ontstaan. Na enkele dagen leefde het virus weer enorm op, en ditmaal vielen er wel doden. De mensen die het virus hadden klaagden nu veelal over gekrijs in hun hoofd, en de symptomen waren dikwijls gepaard met zweren en brandende pijnen. Vaak sloeg het virus over in andere ziektes. Alle dagen werd er op televisie voorlichting gegeven. En er kwamen steeds meer mensen op televisie die door de huid heengebroken gesteentes hadden. Steeds meer mensen klaagden van brandende pijnen rondom hun tepels en in hun voeten.

En weer werden de sociale structuren van zulke mensen veelal afgebroken, en bij sommigen begon nieuwe huid te groeien, en ook de stembanden van sommigen raakten zwaar aangetast, of gingen dubbele stemmen voortbrengen. Dat waren stemmen die tegengesteld hoog en laag waren. Meer en meer begon het gesteente over de huiden van mensen te groeien, als een vreemd soort van ivoor in verschillende kleuren. En nog steeds was er geen enkel medicijn tegen opgewassen. Sommigen werden erg agressief door het gesteente dat in en over hen groeide, en vaak begonnen verschillende kleuren elkaar te bevechten, en gingen dezelfde kleuren zich bij elkaar voegen. Vaak waren de kleuren tweezijdig en ontstonden er tussenpersonen tussen de verschillende groepen. Veelal voelden mensen zich overgenomen, alsof ze een machine werden. En de wetenschappers stonden radeloos. Nog steeds was hij bezig om antistoffen op of onder de zeebodem te vinden, maar nog steeds zonder enig resultaat. En de mensen begonnen wanhopig te worden, en keerden zich tegen de medici en de topmensen.

Ook hij moest in bescherming gebracht worden tegen razende groepen mensen die het hadden gemunt op de hogere lagen van de bevolking. En hij kreeg militaire bescherming rond zijn huis en rond de plaats waar hij werkte. Op een gegeven moment was dit niet meer mogelijk vanwege de vele aanslagen, en na vele confrontaties tussen de burgers en het leger. Er werden speciale oorden ingericht, waar de topmensen en de medici tezamen met andere verantwoordelijkheidsfuncties gingen wonen. Degenen die onder deze mensen getroffen werden door het virus werden ogenblikkelijk van hun functie ontheven en naar diverse kampen van burgers gestuurd. Maar ook onder de burgers kwamen machtslijnen, en al gauw ontstond er een tussenveld. En zij werden de chirurgen genoemd omdat ze contact bleven houden met de beide kanten van de samenleving.

Hij stond bekend als een contactpersoon waardoor zij met de opperlagen van de samenleving konden communiceren. Hij vond dat belangrijk voor zijn werk, en voor hem was het onmogelijk om nog met de burgers contact te hebben sinds hij in het zwaar beveiligde oord woonde. Hij kon de chirurgen erg goed begrijpen, en op een dag werd hij zelf door het virus getroffen. Al snel groeide het gesteente door zijn huid heen en kwam hij ook in de tussenlaag terecht en werd één van hen. Snel werd hij opgenomen in de groep. Veelal was de basiskleur zwart met hier en daar een rode, witte of blauwe streep in een punt uitlopende. Soms brak er wel eens wat van het gesteente af, en dat was een helse pijn als brandend zoet. Al gauw werd hij op de hoogte gesteld van een groot geheim van de chirurgen. 's Nachts kwamen er Ufo's tot de kampen van het tussenveld en werden er operaties verricht in de tepels en de voeten. De man herinnerde het televisie-programma dat hij er over gezien had. Het was dus toch waar, dacht hij bij zichzelf. Al gauw was hij bijna geheel gemaakt van dit vreemde gesteente, en begon hij zichzelf te voelen als een machine. 's Nachts kwamen er

bruinzwarte kappen over de kampen met rode gleuven die licht gaven, en werden de operaties door draakachtige zeewezens gedaan. Dit was dus wat hij gezien had, dacht hij bij zichzelf.
Tijdens de operaties 's nachts kon hij ze goed zien, en sommigen hadden zelfs staarten als goudvissen. Vreemdsoortige sappen werden in hem gespoten op een hele systematische manier.

Soms werden er grote stukken van het gesteente weggebroken, en dan voelde hij die helse pijn als brandend zoet, maar in zijn kamp vertelden zij hem, dat dat brandend zoet een nieuwe immuniteit zou brengen. Wat die nieuwe immuniteit dan was, dat wist hij niet. Bij de hogere lagen van de samenleving waren er berichten binnengekomen over de kappen en de operaties, en zij begonnen bang te worden. Ze waren bang dat de macht in de handen van de chirurgen zouden komen, en begonnen een totaal-oorlog. Inmiddels waren er zoveel mensen door het virus uit de toplagen verdwenen, dat ze bang waren om meer mensen te verliezen. Ze lieten daarom degenen die een wit soort van gesteente hadden blijven. Maar steeds meer onder hen kregen het virus met het witte gesteente. En hem werd verteld door anderen uit zijn kamp dat die immuniteit juist tegen deze aanval was bedoeld. Het was een oorlog van de bang geworden regering gericht aan de chirurgen. Maar omdat de regeringen met hun topmensen en medici merkten dat ze met wapens hen met de gesteentes niet konden uitschakelen probeerden ze het op een andere manier. En dit werd de grote witte oorlog genoemd. Ze probeerden met apparaten de machines onder controle te krijgen. Ze zouden hiervoor in eerste instantie bestraling gebruiken, om stap voor stap invloed uit te oefenen.
Inmiddels werden ze van buiten steeds harder en van binnen steeds zachter, en de operatie-apparatuur van de ufo's trokken de tepels van de chirurgen steeds dieper naar binnen, en er werden meerdere tepels geimplanteerd. Ze waren als vlakke, gesloten geraamtes geworden, als oesters in een schelp.
Ook de zolen en de huid van hun voeten werden steeds dieper naar binnen getrokken en gingen op een vreemde manier binnen het gesteente circuleren.

Uitgave : COAB

DE EENLING

Hoofdstuk 1.

Hij zag de muren van zich wegbewegen. Als hij op straat was dan voelde hij zich niet een geheel met de mensen. Hij was een eenling, alsof hij ergens anders vandaan kwam. Hij hoorde niet bij deze mensen. Hij vond dat ze zich vreemd gedroegen. Hij had ook angsten die hij niet kon verklaren. Vaak veranderden grote massa's mensen in vrouwen in zijn gedachten, en dat vond hij bedreigend. Hij vertrouwde geen vrouwen, en hij vertrouwde ook geen mensen in het algemeen. Hij voelde zich opgesloten, alsof de geschiedenis het alarm was, wat telkens weer terugkwam. Ook voelde hij zich vaak vies als hij weer mensen had gezien. En de zelfspot die in hem opkwam was ook zwaar, teneerdrukkend, alsof hij zichzelf uitlachte. Hij maakte karikaturen van zichzelf en dat dreef hij dan enorm ver door, totdat hij van zichzelf walgde, en dan lachte hij zichzelf uit. Hij dacht dat hij de gevangene van een heks was, en die had allerlei ingewikkelde alarmen vastgelegd in zijn cel. Dingen waren niet wat ze leken. De massa bestond in zijn ogen niet. Het was een vrouw. Hij moest het in z'n geheel zien. Volgens hem waren er geen afzonderlijke mensen. Hij deelde ze allemaal in in groepjes, en moest zich vasthouden aan de lijnen. Hij zou hysterisch worden als ze afgezonderd zouden worden. Hij zag de groepen als vrouwen. Deze vrouwen waren altijd om hem heen, maar hij probeerde ze te ontlopen. Hij sprak hier met niemand over. Hij schuwde mensen. Hij was bang voor afzonderlijke mensen. Hij moest de groepjes zien, en het liefst van een afstand, en het liefst helemaal niet. Als er dan toch een mens door hem werd opgemerkt, dan moest hij zo snel mogelijk de groep zien en de vrouw die de groep was. Hij sloeg zichzelf soms als hij nadacht over een afzonderlijk mens. Dat wilde hij niet. Dat vond hij eng. Hij probeerde daarom altijd zoveel mogelijk langs mensen heen te kijken, op zoek naar de groep waartoe ze hoorden, op zoek naar de vrouw. Maar de vrouw vreesde hij ook.

De geschiedenis kon urenlang aan hem vreten, genadeloos, waarin hij maar geen uitweg zag, als het alarm van de heks. Maar de geschiedenis was ook een vrouw. Hij wilde het niet anders zien. Hij ging niet meer naar de café's, alleen in zijn gedachten. Hij sloot zich helemaal op, trok zich helemaal terug in zichzelf, ... diep. Hij had genoeg aan zijn verleden. Hij wilde er niets meer aan toevoegen. Hij had geen behoefte meer aan sociaal contact. Die tijd had hij gehad. Hij vertrouwde toch niemand meer. Oh ja, ze probeerden hem wel te lokken, maar hij trapte er niet in, en trok zich dan zelfs nog meer terug, en bleef nog langer binnen, zo ver weg mogelijk, zo diep mogelijk. Ze zouden hem nooit meer kunnen bereiken. Het was al te laat.

Soms als iedereen sliep, diep in de nacht, ging hij weleens wandelen door de stad, en dan het bos in, helemaal alleen. Hij was weleens een naakte vrouw tegengekomen in het bos, dacht hij, maar die rende toen weg. Normaal gesproken was het er altijd rustig en doodstil rond die tijd diep in de nacht, en erg donker. Voedsel bestelde hij altijd en dat zetten ze dan neer in kratjes in de achtertuin. Dan bestelde hij voor een paar weken. Werken deed hij niet. Hij was werkeloos en afgekeurd. Als hij sliep droomde hij over de natuur, hoe

dat maar doorging, en hoe het maar niet stopte. In zijn dromen kwam er geen einde aan de natuur.

Hij was verdwaald in zijn innerlijke labyrint. Hij dwaalde en dwaalde en hij vond de uitgang niet. Hij zonk weg in de saaiheid en hopeloosheid van het bestaan. Hij herinnerde zich de contacten van het verleden, maar hij liet het wegglijden. Hij wilde alleen zijn. Hij liep tegen allerlei muren op in zijn verleden, maar die leidden hem naar bruggen. Hij herinnerde zich de feestjes, en de cadeau's die hij kreeg, en nu was het weg. Hij herinnerde zich de stroop op de pannekoeken, die zijn wereld metselden. Hij wilde nu alleen zijn. Alles was teveel geworden. Hij wilde alles nu overdenken.

Alles om hem heen was ingestort, maar hij had het overleefd, en zou nu zijn leven bewaken. De geschiedenis was slechts een poortwachter tussen hem en de mensen, als een alarm. Hij was hypergevoelig nu. Nee, niemand zou nog in zijn leven toegelaten worden. Hij had al genoeg. Er kon niks meer bij.

Hij haatte en verafschuwde zijn vader die altijd tegen hem zei dat hij meer onder de mensen moest zijn. Het had hem in de grootst mogelijke problemen gebracht. Mensen waren zijn afgoden niet meer, en zijn vader al helemaal niet. Hij zag zijn vader als een sluwe duivel die hij buiten de poorten moest laten. Maar goed, zijn vader was al jaren dood.

Hij vond zijn vader altijd maar een lompe boer, zonder precisie. Zijn moeder was het tegenovergestelde, maar ook zij was al jaren dood. Hij had altijd het gevoel alsof zijn moeder in een gevangenis leefde die zijn vader had gemaakt. Daardoor kon hij zijn moeder eigenlijk nooit echt bereiken. Ze was te ver weg. En daarom was het thuis ook altijd een hel. Hij voelde zich als kind al een martelaar. Zijn vader dronk, en kwam 's avonds laat vaak dronken thuis om hem en zijn moeder te slaan. Zijn vader kon zuipen als de duivel, en ook tekeer gaan als de duivel, en vaak wist hij niet eens waarover het ging. Soms werd hij gewoon van zijn bed gelicht en tegen de muur aangezet. Als hij een pistool of geweer had gehad, dan had hij het wel geweten. Hij had medelijden met zijn moeder als hij zag wat zijn vader met haar deed, maar hij was machteloos. Zo vaak als hij kon ging hij logeren, of naar de buren, maar dan voelde hij zichzelf een lafaard, alsof hij zijn moeder in de steek liet.

Zijn moeder was de enige die hij miste. Maar zij was dood.

Hij herinnerde zich ook dat hij eens over de brug rende, dat hij niet meer wilde leven. Hij zou wel van de brug willen afspringen. Maar als hij dan aan zijn moeder dacht, dan kon hij het niet. Hij leefde alleen nog voor zijn moeder, en voor de logeerpartijtjes bij neefjes of de buren.

Misschien was zijn vader zwaar ziek geworden door de alcohol, maar eigenlijk wilde hij er niet meer over nadenken. Hij wist hoe verwoestend alcohol was voor het menselijk lichaam. Toen zijn vader stierf was het zelfs een grote opluchting voor hem. Niet lang daarna stierf zijn moeder ook, en hij had toen het gevoel alsof hij daar nooit meer overheen zou komen. Het was alsof hij in een zwart gat viel, en hij voelde zichzelf alsof hij holle ogen had, alsof die eruit waren geschoten, alsof hij met twee grote gaten in zijn hoofd liep. Niets interesseerde hem nog. Hij zag niets meer. Hij leefde langs alles heen. En de mensen gingen gewoon door met feesten alsof er niets was gebeurd. Hij haatte daarom de mensen, met een diepe, bittere haat. Nooit hadden ze hem geholpen. Nooit hadden ze zijn moeder geholpen.

Hij geloofde nu dat zijn moeder in de hemel was, en dat ze elkaar ooit terug zouden zien. Tot die dag wilde hij alleen zijn. Hij had genoeg aan zijn denken.

In de nacht droomde hij vaak over het grote, vieze, vadsige lichaam van zijn vader die hem opgesloten hield. Zijn moeder was dan altijd onbereikbaar. Die zat achter glas, in haar eigen gevangenis. Zijn moeder wilde hem dingen geven, maar die dingen stonden ook allemaal achter glas. Het alcoholisme van zijn vader hield het tegen. Alcoholisme was een groot probleem in de stad. Veel kinderen hadden zo'n vader. Hij was niet de enige. Sommige kinderen hadden zelfs een drinkende vader en een drinkende moeder, en moesten met dronken ouders leven. Maar het feit dat zijn moeder niet tegen zijn vader opkon was al erg genoeg. Hij zag er geen uitweg in, ook niet nu ze dood waren.

In zijn gedachten probeerde hij er omheen te draaien, maar hij kwam hier altijd terug, alsof hij er nog steeds in leefde. De achtertuin was een zootje. Maar de rommel herinnerde hem eraan dat hij het had overleefd. Zijn moeder was altijd netjes.

Netjes, netjes, netjes, maar daar wonnen ze de oorlog niet mee. Zijn moeder werd al overstuur als ze een pluisje op de grond zag. Dan wapende ze zich al met stoffer en blik, en had ze haar handschoentjes aan, want zij mocht niet vies worden. Ze was verder niet streng, maar wel paniekerig. Hierin ontwikkelde ze een grote precisie. Ze was heel accuraat en ook creatief. Ze was als een hypergevoelig alarm. Maar zijn vader sloeg altijd het alarm in. Het was een hopeloze situatie. En hij leefde nog steeds met die wond in zijn hoofd, en die schiep afstand tussen hem en anderen. Ruimte moest er zijn, vond hij. Anders zou hij het benauwd krijgen. Hij had behoefte aan rust, en wat meer natuurlijke chaos. Vroeger was alles te netjes in huis door zijn moeder. Hij begreep dat wel, maar ook ergerde hij zich eraan. Voor haar was het natuurlijk

een manier om te kunnen overleven met zo'n chaotische man.

Hij zuchtte, en wist even niet waar hij naartoe moest met zijn gedachtes. Dit kon toch niet altijd zo door blijven gaan ? In zijn jonge jaren was zijn vader piloot. Maar door de alcohol kon dat op een gegeven moment niet meer, en toen ging hij elke dag naar de kroeg. Zijn moeder werd toen de kostwinner, maar zijn vader nam grotendeels het geld, voor drinken en gokken. Hij had zijn moeder weleens gevraagd waardoor het kwam dat hij zo was geworden. Zijn moeder had daarop geen antwoord.

Het was alsof zijn vader zijn leven had getekend door de alcohol. De gehele architectuur van zijn leven was doordrenkt met de alcohol van zijn vader. Daar draaide alles om, en daar was alles uit voortgekomen, hoe hij nu was.

Hoofdstuk 2.

Hij keek naar de rommel die in zijn huis lag. Hij woonde in een flat. Hij keek naar het oude kantoor-bureau waarop wat boeken en papieren lagen, onder de stof, waar het zonlicht op scheen. Hij keek naar het raam wat al tijden niet gewassen was. Dit was zijn leven. Zijn ouders had hij niet meer, en met mensen wilde hij geen contact. Aan zijn denken had hij genoeg, meer dan genoeg. Er kon niets meer bij. De geschiedenis, zijn verleden, was zijn poortwachter. Hij had al genoeg ellende meegemaakt. Nu stond dat tussen hem en de mensen in.

Zelfs in zijn keuken was het een enorme rotzooi. Het plafond was heel hoog, en op de bovenste keukenkastjes lagen allemaal dozen en boeken die helemaal tot het plafond stapelden. Vroeger behoorde dit allemaal tot zijn kantoor, maar hij ging failliet. Nu was hij werkeloos. Afgekeurd. Hij kon het ook niet meer opbrengen. Hij zat veel te ingewikkeld in elkaar. Ze hadden het allerlei namen gegeven, maar daar ging hij nu ook niet meer naartoe.

De geschiedenis was onverbiddelijk in zijn hoofd. Het had geen medelijden met hem gehad, maar hem neergejaagd en opgesloten. Ja, de alcohol van zijn vader leefde voort, als een heks in zijn hoofd. Zou zijn vader hierin ook opgesloten zijn geweest ? Want zijn vader was ook allesbehalve sociaal.

Hij vroeg zich af hoe het zo heeft kunnen gebeuren. Zijn vader werd van piloot tot dronkaard, alsof hij daardoor neergestort was, en zijn hele gezin zat in het vliegtuig. Hij sleurde zijn hele gezin mee in zijn val. Of waren ze in zee gestort, en kwam hij zo aan op een onbewoond eiland ? Of had zijn vader nog net een noodlanding kunnen maken ?

In ieder geval voelde hij zich voor het leven verminkt. Hij verwaarloosde zijn huis, en bleef maar over de piloot en zijn vliegtuig denken. Het was een onderwerp wat hem obsedeerde. Hij was nu op het onbewoonde eiland, en als hij dan nog eens mensen tegenkwam, dan waren dat in zijn gedachten gewoon de dieren van het onbewoonde eiland. En groepjes mensen vormden een vrouw. Hij sprak weleens in gedachten tot de groepjes mensen : 'Hallo, ben je hier allang ? Ik dacht dat dit eiland onbewoond was.' Als ze dan niet antwoordde, dan moesten het wel dieren zijn, of bewegende blaadjes van de bomen door de wind.

Hij vroeg zich af waar zijn vader nu was. Misschien was zijn vader in de onderwereld wel weer piloot geworden, had hij zijn leven gebeterd, en was op een vliegtocht naar de hemel. Hij hoopte het. Maar ja, wie zou het zeggen ? Misschien als hij zelf zou sterven zou zijn vader hem opwachten met een vliegtuig om hem naar de hemel te brengen ? Zo werd hij heen en weer geslingerd tussen haat en hoop. Soms dacht hij aan de hartsvriend van zijn vader die ook piloot was en die met zijn vliegtuig was neergestort. Zou dat de reden zijn waarom zijn vader zo was geworden, en zo eigenlijk met hem mee neerstortte, en zo het hele gezin ?

Ja, hij zag zijn leven als het gevolg van een vliegtuig ongeluk, en hij stelde zich zo voor dat er mensen waren die het hadden zien gebeuren, en mensen die het in het theater hadden gezien, en dat hij in de hoofden van die mensen doorleefde. Zij maakten schilderijen en muziekstukken, en hij leefde daarin verder.

Hij wilde meer weten van de innerlijke realiteiten, en die binnen gaan. De buitenste lagen interesseerden hem niet, want die hadden hem in de problemen gebracht. Ja, die problemen waren hoogdravend. Hij had het vroeger vaak geprobeerd om in de innerlijke realiteiten te komen, zonder succes. Maar eindelijk was het dan gelukt. Alles wat hij nodig had was in de innerlijke realiteiten.

Hij ging de stad in omdat hij nog wat dingen nodig had. Dit deed hij niet vaak, maar soms moest het toch gebeuren. Hij gaf wat geld aan een dakloze, en in de zaak voor huishoudelijke spullen knipoogde een werker naar hem die hij tussen de schappen tegen kwam. Daarna ging hij even naar de supermarkt. Een oude vrouw woog wat groente af, en mompelde toen iets. 'Wat zegt u ?' vroeg hij.

'Ik dacht ik kan er ook nog wel een komkommertje bijnemen,' zei de vrouw. 'Niet toch ?' Hij zei zachtjes : 'Ja, dat kan.'
Dat waren eigenlijk alle contacten van die dag. Toen hij weer naar huis liep groette een jongetje op een fiets hem, maar hij had zijn hoofd gebogen en zei niets. Toen groette het jongetje hem nog een keer, en toen groette hij het jongetje terug, en was toen al bijna bij zijn deur aangekomen. Met zijn tassen kwam hij

binnen. Hij was blij dat hij weer thuis was. Het zat er weer op. Hij was met zijn jas ergens in een winkel aan een haakje blijven steken en nu zat er een scheur in, als een aandenken aan zijn uitstapje. Hij kwam ook veel jongeren tegen met gescheurde kleding.

Zijn huis in de flat had twee verdiepingen. Eronder waren de kelders, en hij kon met een stenen trap naar beneden om zijn tuin in te komen. Op zijn tweede verdieping had hij zijn indianen boeken en hingen zijn indianen schilderijen. Zijn leven draaide om de eeuwige jachtvelden en om speelgoed. Daar kon hij uren over nadenken. Op de tweede verdieping had hij ook een tafel waar indiaantjes opstonden. De verdieping had een schuin dak met een schuin raam. Boven de verdieping waren weer andere woningen, maar voor hem was het zijn zolder. Hier kon hij zichzelf uitleven. Er stond ook een bed. Soms sliep hij hier.

Op een nacht had hij een droom dat het gezin in een klein vliegtuigje naar Amerika ging. Zijn vader bestuurde het vliegtuigje, maar in Amerika stortten ze neer, en hij was de enige overlevende.

Toen hij wakker werd die ochtend werd hij geplaagd in zijn gedachtes. Dit werd zo erg dat hij in zijn kamer begon te dansen als een joker. Hij probeerde zijn gedachten te slim af te zijn, en besloot nu zijn gedachten te plagen en te bedriegen. Hij danste als een spion. Hij omsingelde zijn gedachtes door zijn dansen. Hij wist dat er toch niets met zijn gedachten te overleggen viel. Ze waren koppig, dus dan moest het maar op een andere manier. In zijn hoofd kopieerde hij zijn gedachten en maakte er iets anders van. Hij was er volledig zat van. Hij zou ze gebruiken als werktuigen van de joker.

Hij zong tot de zielen, en vertelde hen verhalen. Hij ging hiertoe over de zeeën om hun schepen te vinden. Zo bracht hij ze in veiligheid en trok hen op. Maar hij wist ook dat hij terugmoest, de rivier over, tot het grote niets, want zijn leven was teveel ingevuld, en hij was als een robot geprogrammeerd door de alcohol van zijn vader. Door de joker kon hij die programmatie verbreken, maar hij moest uiteindelijk weer terugkeren tot het niets, waar ook het nergens was, en het nooit.

Alle ervaringen die hij op zijn netvlies had gehad en wat hij zijn verleden noemde waren als drugs, en het had hem zwaar in de problemen gebracht. Hij wilde afkicken. Was het leven slechts een drug ? En wat was dan het ware leven ? Of bestond dat niet ? En wie had hem deze drug gegeven ? En hoe zou hij kunnen afkicken ?

Hij dacht er ook over na hoe mensen zo lang konden trappen tegen een dood paard. Hij zag het voor zich, en moest er om lachen. In zijn gedachten begon hij die mensen te bespotten.

Die nacht had hij een droom over een groot wit hek aan de rand van een weiland. Hij ging door het hek, maar hij kwam er steeds dieper in en raakte erin opgesloten. Het was alsof het weiland achter zijn tuin was, en het witte hek leidde hem naar het grote indiaanse oerwoud. Hier was een woeste rivier waar je alleen maar over kon komen door over een brug gemaakt van kinderboeken te gaan. Hij ging de brug over, terwijl de woeste rivier hem probeerde te grijpen om hem van de kinderboeken brug af te sleuren. 'Nee !' riep hij uit in doodsangst. 'Oh, was ik er maar nooit aan begonnen.' Hij probeerde de kinderboeken te lezen en probeerde houvast te vinden in de woorden. Maar alles was nat, en alles lag door elkaar heen. Hij was blij als hij een heel woord kon lezen, maar vaak waren dat alleen maar losse woorden, en ook die werden weer weggespoeld. Verderop liep de brug hoger, en hij probeerde omhoog te klauteren, maar telkens weer gleed hij weg. Hij keek naar de diepte, en daar waren ook allemaal puntige rotsen. 'Nee !' riep hij weer. Hij durfde er bijna niet naar te kijken. Hij had er erge buikpijn van, en het was zo diep. Als hij zou vallen, dan zou hij eerst een heel eind naar beneden vallen. Dat zou hij nooit overleven.

Twee handen grepen hem. Ze pakten hem stevig beet, en trokken hem omhoog. Ze maakte hem vast aan een touw. 'Goed vasthouden,' zei ze. Het trouw trok hem door een tunnel heen die opliep als een put, en de tunnel was geheel gemaakt van meisjesboeken. 'Aaaaaaaaah !' riep hij, en toen werd hij wakker. Het eerste wat hij toen ging doen was op zoek gaan naar de doos meisjesboeken die hij ooit van zijn tante had gehad. Toen hij het na lang zoeken vond begon hij alle boeken te lezen, iets wat hij nog nooit had gedaan. Hij kende deze boeken niet, en het was alsof er een wereld voor hem werd opengescheurd. 'Ja, het meisjesboek is het enige wat mij erdoor heen kan slepen,' sprak hij, 'ja, het meisjesboek.' En hij werd een schrijver van meisjesboeken, en voor het eerst had hij het gevoel dat het hem over het vliegtuig ongeluk heen bracht, en dat hij eindelijk de alcohol van zijn vader kon overwinnen. Hij wilde een meisjesboeken toren bouwen tot de hemel. Ja, het leven kreeg zo weer zin voor hem, ook sociale contacten. Hij zou het allemaal kunnen verwerken in zijn meisjesboeken. Hij had de toversleutel tot de hemel gevonden.

Uitgave : COAB

DE VROUWENONDERGOED VERKOPER

Zo zag ik iemand die beweerde dat het praten over vrouwenondergoed de fijnere dingen in het leven zijn. Ik moest daar even vijf minuten hard om lachen, en dacht : Houd jij je maar bezig met je vrouwenondergoed, terwijl ik dieper de filosofie inga om aan types zoals jou te ontkomen. Wat een grapjas. Hij leek

trouwens op iemand waarmee ik in mijn jeugd op vakantie in Frankrijk was, en hij was de eerste die ik ooit het woord 'motherfucker' heb horen zeggen. Als kind was ik daar een maand lang overstuur van, en ook dat ik me afvroeg : 'Wat bedoelt hij daar eigenlijk mee te zeggen ?' Hij was de zoon van mijn leraar Nederlands, een geadopteerde zoon uit het buitenland, en hij dacht dat hij alles mocht zeggen. Hij was als elastiek, en wilde altijd dansen, en je zou hem de Nederlandse Michael Jackson kunnen noemen, dus velen die hem zagen wilden met hem spreken, en dan moest ik als vriend de boot telkens afhouden. Ik voelde me een beetje als zijn bodyguard. Zo nu en dan kijk ik naar het filmpje over die idioot die doet alsof het praten over vrouwenondergoed de normaalste zaak van de wereld is, zodat ik weer even hard kan lachen, en ook er weer over kan nadenken : 'Wat bedoelt hij nu eigenlijk ? Waar gaat dit over ?' En natuurlijk omdat hij een beetje lijkt op die jongen van vroeger, een beetje jeugdsentiment. Eerst dacht ik dat hij het was.

Wat doen de dwazen vandaag de dag ? Wat als het een grap is ? Misschien proberen ze mensen in de maling te nemen, want dat kan toch niet waar zijn wat ze zeggen ? Is dat de boodschap die je wil uitzenden naar de jeugd ? De jeugd is de toekomst. Hangt onze toekomst dan af van vrouwenondergoed ? Dat zijn soms de dingen die me bezig houden. Het lijkt wel alsof hij ergens overstuur over is. Tenminste dat kan ik me zo voorstellen als je daar altijd over moet praten, alsof dat de fijnere dingen van het leven zijn. Ik vraag me dan af wat voor leven hij heeft. Wat over de vrouw zelf in plaats van haar ondergoed ? Zou je het leuk vinden als iemand het voortdurend over je ondergoed heeft en niet over jezelf, of over dingen die er werkelijk toe doen ? "Hey, hallo, ik ben er ook nog. Stop met het staren naar mijn ondergoed."

Misschien heeft hij een handel in vrouwenondergoed ? Dat zou ook nog kunnen, dat hij er gewoon reclame voor maakt. Is dat een beroep wat je zou kiezen ? Helemaal hysterisch was hij erover, ging het tot in de kleinste details beschrijven. Ik dacht : 'Okay, okay, maar wat kan ik hiermee ? Wat voegt dit toe aan de waarde van mijn leven ? Ik ben geen vrouw, dus houd je mond maar. Je hoeft het mij niet proberen te verkopen.'

Ik merkte dat alhoewel ik er hard om lachte ook lichtelijk overstuur van was. Wat durven mensen tegenwoordig wel niet allemaal te zeggen, ook over vrouwen. Het is iets privé. Hoe zou jij het vinden als iemand anders over je ondergoed zou lopen praten ? Heb je dan ook niet zoiets als : 'Afblijven jij. Volgend onderwerp.'

Wat zou hij ervan vinden als mensen ineens over zijn ondergoed gaan lopen praten en erover gaan speculeren tot in de kleinste details. 'Hey, hallo, ik ben er ook nog.'

Het is een ondergoed verkoper. Dat staat vast. Vandaar al die praatjes. Hij leeft er van. Hij heeft het er altijd over. Het is zijn adem. Ik wil het er niet meer over hebben, maar ja, dan kan het een anti-obsessie worden, en dat is tegelijkertijd ook weer een obsessie. Zeg, heb je nu werkelijk waar niets anders te vertellen ? Zeg eens iets aardigs over de vrouw zelf, of iets onaardigs. Maar 'make sense'. Niemand heeft er iets aan als jij de hele dag over vrouwenondergoed loopt te zaniken. Nee, daar schieten we allemaal wat mee op wou je zeggen. Daar wordt de wereld echt wel een betere plaats door, zeg. En kinderen gaan hem dan ook nog nadoen. Irritante mensen, die ondergoedverkopers. Dan kun je wel aan de gang blijven. Dan is vuilnis ook ineens het belangrijkste in het leven voor vuilnisophalers. En schoenen voor schoenenverkopers. Zo heeft iedereen wel wat. Ja, het zwembad is het belangrijkste in het leven, zegt de zwembad eigenaar. Die wil zich natuurlijk niet in zijn eigen vingers snijden. Helemaal eerlijk is het natuurlijk niet. Daarom ben ik ook geen zakenman. Ik heb nooit mijn spullen verkocht. Men denkt hun waardeloze spullen sneller te kunnen verkopen als men stelt dat het het belangrijkste in het leven is. Het is dwaas, maar vele dwazen tuinen erin.

Ja, weer een klant voor vrouwenondergoed. Weer een klant voor dit of dat. Dat is alles waar het bij hen om draait, en daar liegen ze veel voor. Het zijn zielenvissers. Ik heb mijn telefoonnummer maar niet gegeven. Hij vroeg erom, en ik maar lachen. Wat wilde die clown eigenlijk ? Zeker nog meer met me over vrouwenondergoed praten. Hij gaf me toen een filmpje mee van hemzelf, voor als ik mijn gedachten zou veranderen. Als ik in een dipje zit dan kijk er soms even na, en dan lach ik zo hard dat mijn dag weer goed is, maar soms werkt het ook weer averechts.

Op een dag kwam hij met een grote truck bij me aan de deur. Hele truck zat vol met vrouwenondergoed. Ik zei : Wat mot je ? Hij had het erover dat ik een hele grote bestelling had gedaan. Ik zei : Ik weet anders van niks.

Ja, via internet, zei hij. Ik zei dat kunnen ook hackers wezen. Ze doen zich dan voor als mij etcetera, maar ik verdacht hem ineens zelf ervan. Nou ja, dan ga ik weer weg, zei hij toen. Ik zei : Stop, blijf nog even. Ik heb hem toen mijn huis binnengenomen. Na een beetje praten kwam ik erachter dat hij flink dronken was. Ik had het wel met hem te doen. Als je nou altijd over vrouwenondergoed moet praten om je een beetje goed te voelen, ja, dan wilde ik hem wel proberen te helpen. Het leek me verder een beste jongen. Misschien moest ik maar weer de taak van bodyguard op me nemen met deze jongen. Hoe was hij zo geworden ? Ja, zei hij toen, zijn moeder gooide altijd haar ondergoed vroeger naar hem toe

als hij ondeugend was. Dat zou hem minder pijn doen dan als ze een schoen zou gooien. Ik begreep hem toen direct. Ik zei hem dat ik dan ook zo geworden zou zijn. Hij had er natuurlijk een syndroom aan overgehouden, en daarom was hij vrouwenondergoed verkoper geworden. Zo zie je maar weer, een beetje doorvragen soms, en dan is het allemaal veel duidelijker.

Maar ja, nu moest ik hem natuurlijk nog helpen. Ik zei : Nou ja, als je er nog zo mee zit, ga jij dan maar lekker vrouwenondergoed verkopen.

Hij werd me toen toch een partijtje kwaad. Hij noemde het een hulp van lik me versje. Hij vond het ook nogal beledigend overkomen, alsof hij voor niets anders goed was dan vrouwenondergoed te verkopen. Hij had een hele zak met vrouwenondergoed meegenomen, en begon mij ermee te bekogelen. Maar toen was hij nog niet klaar. Hij ging terug naar zijn truck en kwam terug met nog veel meer vrouwenondergoed om mij ermee te bekogelen. Hij stopte maar niet. Er was geen houden meer aan. Al zijn verborgen woede kwam naar boven. En ja, je raad het al. Toen hij uiteindelijk weg was gegaan was er zoveel vrouwenondergoed in mijn huis dat ik zelf ook maar vrouwenondergoed verkoper ben geworden. Om het af te leren.

Uitgave : COAB

DE JIJDANS

Ik moest iets terugbrengen naar de buurvrouw. Onze huizen hadden een laag dak, en alles was op de begane grond. Het waren lange huizen naast elkaar in mooi natuurgebied. Ik was nog maar half aangekleed en wat ik al aanhad zat nog verf op, dus dat wilde ik er eerst afwassen voordat ik naar de buurvrouw zou gaan. Ik had een raam openstaan en hoorde dat ze tegen haar moeder zei dat ze naar mij toe zou gaan al. Ik trok snel iets aan, en ging toen door een deur tussen onze huizen in naar haar toe. Ze had allemaal boekjes, pockets, uit de zestiger jaren van een serie genaamd Jijdans, waar vrouwenverhalen en meisjesverhalen instonden. Literatuur. Ik vond het mooie boekjes. Ze had ook een dwergenklok. Ik keek naar het ding. Ze glimlachte naar me. ‘Ja, eh, ik zou die boekjes wel willen lenen, van Jijdans,’ zei ik.

‘Oh, je mag ze wel houden,’ zei ze. ‘Ik doe er toch niks meer mee. Ze staan daar maar te staan.’ Ik was er dolgelukkig mee, en omhelsde haar. ‘Oh sorry,’ zei ik. ‘Ik vergat dat er nog verf op m’n kleding zat.’

‘Geeft niks hoor,’ zei ze. ‘Heb je weer veel lopen schilderen ?’ Ik knikte. ‘Schilderen is mijn lust en leven, wild en woest. Maar nu zou ik wel weer wat meer willen lezen en schrijven.’

‘Lezen en schrijven ?’ zei ze. ‘Goed idee. Wat vind je van mijn dwergenklok ?’

‘Verschrikkelijk,’ zei ik. ‘Wel inspirerend, maar het lijkt wel een spookklok.’

‘Dat is het ook,’ zei ze. ‘Het maakt hele vreemde geluiden. Door dwergen gemaakt. Het was een erfenis.’

‘Kun je er wel van slapen ?’ vroeg ik.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei ze. ‘Het is nogal een storend ding.’

‘Maar waarom houdt je het dan nog ?’ vroeg ik.

‘Tja, een erfenis, he, ik kan het niet zomaar wegdoen. Herinneringen,’ zei ze.

‘Goede of slechte herinneringen,’ vroeg ik.

‘Slecht,’ zei ze, ‘zeer slecht.’

‘Wegdoen dat ding,’ zei ik. ‘Verkopen kan ook.’

‘Ik wil het niemand aandoen,’ zei ze. ‘Ik houd het ding liever hier. Dan is iedereen er veilig tegen.’

Ik stond voor een raadsel. Ik zou haar graag willen helpen.

‘Misschien zit er een mechanisme in waardoor je het kan uitschakelen ?’ vroeg ik.

‘Ik heb al gekeken,’ zei ze. ‘Er zit niks. Dat is het vreemde eraan. In ieder geval bedankt dat je me mijn witte jurk weer hebt teruggebracht.’

‘Geen dank, en bedankt voor het lenen,’ zei ik. ‘Ze had de avond van haar leven.’

‘Dat geloof ik zeker,’ zei ze. ‘Veel gedansd ?’

‘Ja, de hele tijd,’ zei ik. ‘Ze kon niet meer stoppen.’

Ze glimlachte.

‘Ik moet maar weer eens gaan,’ zei ik. ‘Maar die klok, he, die dwergenklok. Van wie was die klok ?’

‘Van de moeder van mijn moeder, en zij had het ook weer geerfd en wilde het ook niet wegdoen,’ zei ze. ‘Ze heeft er een rotleven door gehad.’

‘Ik vind dat zo vreemd,’ zei ik. ‘Kun je het niet beter vernietigen ? Gewoon, hup, het open haard in.’

‘Ik heb geen open haard,’ zei ze.

‘Ik anders wel,’ zei ik. ‘Ik wil het best voor je meenemen, en dan verbranden. Dan zijn we er vanaf.’

‘Ja, maar dan slaan de dwergen misschien terug,’ zei ze.

Ik keek naar haar gezicht, wat ineens gesponnen en verkrompen was. ‘Dat gaat niet goed,’ zei ik. Ineens viel ze flauw. Ik bracht snel wat water voor haar.

‘D… die klok,’ mompelde ze.

‘Laat maar,’ zei ik. ‘Ik verbrand het wel.’

‘Nee, nee !’ gilde ze.

‘Waarom niet ?’ vroeg ik.

‘Dan komen we onder een vloek,’ zei ze. ‘En dan gaat het de hele wereld over, want het is zeer besmettelijk.’

‘Dat moet dan maar,’ zei ik. ‘Want dit is ook niks.’

Maar plotseling kon ik me niet meer bewegen. ‘Die dwergenklok is behekst,’ stamelde ik.

‘Ik zei het je toch,’ zei ze. ‘Laten we het maar laten zoals het is. Veel beter. Ik heb er mee leren leven. Misschien beschermd het wel tegen iets veel ergers.’

‘Zo kun je het misschien ook zien,’ zei ik. ‘Misschien is het een kruis wat je moet dragen, als een extra zintuig.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Misschien kun jij er over schrijven en het raadsel oplossen.’

‘Ik zal het proberen,’ zei ik.

Ik ben toen weggegaan. De volgende dag bestond het huis van de buurvrouw niet meer. Het was zo ineens verdwenen. Ik heb haar nooit meer gezien, en ook haar moeder niet, ook al heb ik veel gezocht. Zo in het niets verdwenen, ook die dwergenklok. Nu vraag ik me af of het wel ooit echt bestaan heeft, of alleen maar in mijn fantasie of dwang gedachten. Ik heb soms het gevoel alsof het leven met mij een loopje neemt. Maar anderen zeiden dat het echt heeft bestaan. Of misschien was het een groeps-illusie ? Misschien is alles illusie ? En hier schrijf ik over. Ik probeer de herinnering hoog te houden aan mijn buurvrouw. Ze was een bijzonder mens. Ze gaf mij een rust die ik niet kon beschrijven, en dat terwijl ze in zo’n grote onrust leefde. Misschien heeft de dwergenklok haar meegenomen dieper het woud in ? Ik zoek nog steeds in de wildernis naar haar, maar dan bedenk ik dat dit misschien ook mijn kruis is, en mijn zintuig, waarmee ik moet leren leven. Het gemis van haar is groot, maar er zijn ook andere dingen. Ik kan over haar schrijven, en haar boeken lezen. Als ik Jijdans boekjes lees dan denk ik weer aan haar.

De dwergen dansen om hun klok,

Zij wonen hier al zo lang.

Nee, weg willen zij niet,

nog zoveel dingen te doen.

En daarom dreigen zij, dreigen zij :

Kom niet te dichtbij,

deze dingen zijn van mij,

ik, ik, ik, is alles waar ze aan denken,

Ik sta al lang in de rij,

voor een Jijdans

Uit : De Onkrant

DE FABRIEK

Hij werkte in een steenkool fabriek. Vaak moest hij overwerken. Hij was een echte work aholic. Dan had hij wat te doen, anders zou hij maar voor zich uit blijven staren. Hij kwam altijd helemaal onder het roet thuis, vaak pas laat. Maar er was niemand die op hem wachtte. Hij was gescheiden. Zijn vrouw kon er niet meer tegen dat hij nooit thuis was, en heeft toen de benen genomen.

Maar toen er een nieuwe directie kwam in de fabriek en hij harder moest werken voor minder loon had hij er minder lol in. Eigenlijk moest hij steeds harder werken en kreeg hij steeds minder. Op een gegeven moment had hij zo'n laag loon dat hij honger begon te lijden.

Er was een zware industrialisering gaande in het land, die uitliep op een industriële revolutie. Dit maakte dat het land zwaar communistisch werd, en hij voelde zich een slaaf. Alles werd hem afgenomen. Alles was nu van de staat. Hij voelde zichzelf slechts een poppetje, een marionet. Hij was zo weinig thuis dat het leek alsof hij in de fabriek woonde.

Zijn maten hadden het erover dat ze een opstand wilden beginnen, maar ze wisten niet hoe. Hij deed ook wat duiten in het zakje, maar het was allemaal slechts gissen, en ze vonden het vechten tegen de bierkaai. Ze zouden er wat langer over nadenken hoe dit te doen. Maar één ding was zeker : Ze wilden hier weg. Ze verlangden naar de vrije natuur. De stad had hen opgesloten, en met name de fabriek. Ze vervloekten de fabriek. Hij was een steenkool werker in hart en nieren, maar dit ging te ver. Het terrein van de fabriek werd zwaar bewaakt, dus eigenlijk was er geen ontsnapping mogelijk. Toch spraken ze over bepaalde tunnels, die zelfs uit de stad zouden kunnen leiden. Ook de stad werd zwaar bewaakt. Je kon niet zomaar erin of eruit.

Ook moest hij bijgeschoold worden een paar uur per week. Dat was altijd op de dinsdag. Er was een klein schoolgebouwtje op het terrein van de fabriek. Het had twee verdiepingen en een zolder, en hij kreeg les op de zolder. De leraar was een aardige man, maar ook hij was een slaaf van de fabriek. Soms liep hij zomaar uitgekondigd de klas uit, naar een soort bergingsruimte. Dan moest hij even roken. Dat mocht hij niet in de klas doen. Ook hij werd in de gaten gehouden, maar hij wilde meewerken aan de ontsnapping.

Hij vond de leraar één van de laatsten die nog een hart hadden. Ook de leraar wist van bepaalde tunnels af, maar zei dat het te gevaarlijk was. 'En wat moet je in de natuur ?' zei hij altijd. 'Gevaarlijke indianenstammen en gevaarlijke roofdieren en allerlei ander ongemak.' Toch wilde hij ontsnappen. Hij zei dat hij zijn eigen stad wilde bouwen.

Zijn verdriet was groot toen de leraar op een dag werd doodgeschoten. Maar eigenlijk had hij het wel verwacht. De leraar sprak teveel. Natuurlijk zou dat tegen hem keren op een bepaald moment. Nee, hij keek er niet van op. Hijzelf hield zich wijselijk stil.

Wel had hij de uitleg van het tunnelsysteem nog in zijn hoofd, wat de leraar hem had gegeven. Het brulde als een tijger in zijn hoofd. Maar hij wilde geen tijger zijn. Het was alsof hij in gevecht was met de tijger. Hij wilde het slimmer aanpakken. Geen gevaarlijk

tunnelsysteem wat volgens de leraar onvermijdelijk dodelijk zou aflopen. Neen, hij wilde tijd rekken, met meer strategie te werk gaan.

Toen drie van zijn maten het besluit hadden genomen toch via de tunnels te gaan was hij er op tegen. Hij was ook niet verbaasd toen hij hoorde dat ze alledrie afgeschoten waren. Direct drie dagen na de moord op zijn vrienden kreeg hij een aanbod om in het transport te werken. De steenkolen werden vervoerd met schip en trein. Hij zou dan in de haven en op het station komen te werken, naast zijn werk in de fabriek. Zo had hij wat afwisseling. Hij nam het aanbod met beide handen aan. Hij was blij dat hij het geduld hiervoor had gehad. Maar het werk was zwaar en hard. Toch had hij hierdoor het idee dat hij dichter bij de ontsnapping was. Hij zou het kunnen proberen per schip of trein te ontsnappen.

In ieder geval begon hij weer meer plezier te krijgen in zijn werk door de afwisseling. Ook begon hij mee te helpen in de ontsnapping van anderen door schip en trein, alhoewel hij het nog steeds niet over zijn hart kon krijgen zelf te ontsnappen. Hij was alreeds bezig met gevaarlijk werk, want als ze betrapt zouden worden in het helpen anderen te laten ontsnappen, dan zou zouden ze zelf ook opgepakt worden. Tot nu toe ging alles goed, en ze begonnen er handigheid in te krijgen. Het was alsof het zijn tweede baan was. Het gaf hem hoop en energie, alhoewel de spanning soms flink bij hem toesloeg.

Op een dag werden enkelen van zijn maten betrapt tijdens het laten ontsnappen van inwoners van de stad. Ze werden allemaal ter plekke afgeschoten. Hij werkte op dat moment in de fabriek en hoorde het pas later, ook als een waarschuwing. Hij raakte hierdoor zwaar depressief en wilde niet meer leven. Een andere maat van hem praatte hem erdoor heen. Hij was het helemaal zat. Hij kon hier niet meer mee leven, en zou samen met zijn maat gaan onderduiken. Zijn maat wist wel een adres.

Het was in de stad zelf. Midden in de nacht gingen ze er naartoe. Ze hoopten dat ze geen bewakers zouden tegenkomen. Het was een dikke vrouw waar ze terechtkwamen. Ze had een geheime woning onder haar huis. Dat moest wel, want er werden vaak huiszoekingen gedaan als werkers werden vermist. De dikke vrouw was direct enorm onvriendelijk en veeleisend. Snel kwamen hij en zijn maat erachter dat ze in een nieuwe slavernij en gevangenschap terecht waren gekomen, en de vrouw had hele strenge regels. Toch wilden ze het proberen om te kijken of het beter was dan waar ze vandaan kwamen. Tegelijk wisten ze ook dat er nu geen weg meer terug was.

De dikke vrouw foeterde vaak op hen, en schold hen vaak uit. Ook kregen ze bij haar veel werk te doen. Ze was enorm praatziek en twistziek en ze hield hen nachtenlang op. Eten kregen ze bijna niet, en als ze het kregen hadden ze het idee dat ermee gerommeld was, alsof ze vergiftigd werden, en ze waren er vaak ziek door. Steeds meer kreeg de dikke vrouw macht over hen. Als het niet helemaal ging zoals ze wilde bedreigde ze hen soms met een mes. Ze had haar lijsten van mensen wie ze van alles wel zou willen aandoen, en dat moesten ze altijd aanhoren. Altijd maar weer die lange verhalen, en geweld werd niet geschuwd, maar verheerlijkt. Ze preekte als een dominee, maar dan wel een hele criminele en bloeddorstige.

Toch hadden ze soms wel medelijden als ze al die verhalen hoorde. De vrouw had als meisje veel meegemaakt, en was daar eigenlijk nooit overheen gekomen, en reageerde dat nu op hen af.

Ze waren goed de klos, dat wisten ze wel. Soms was de vrouw heel aardig, maar dan waren ze erg op hun hoede. Ze wisten niet wat er dan achterstak. Soms zou ze hen wel willen helpen, maar ze wist niet hoe. Soms gaf ze tekenen die leken op een soort van medelijden.

Ze spraken met haar over de ontsnapping uit de stad, en ook zij was er wel in geinteresseerd. Niet alleen voor hen, maar ook voor haarzelf. Hoe moeilijk ze ook in elkaar zat, zij was ook een slachtoffer van de stad, en wachtte op bevrijding. De natuur zagen zij als de grote bevrijding, maar ook zij sprak over de gevaarlijke indianenstammen daar, en andere gevaren van de open natuur.

Soms als ze kwaad was dreigde ze hen weer terug te sturen naar de steenkool fabriek, maar uiteindelijk kwam het er nooit van. Hij wilde niet ontsnappen met een schip of trein, want daar had hij een trauma aan overgehouden door de dood van zijn vrienden.

Op een nacht zei ze dat er nog wel geheime tunnels onder de geheime woning waren die nog dieper gingen, maar daar wist ze weinig vanaf. Ze zou wel meewillen als ze zouden gaan. Op een nacht besloten ze het erop te wagen. Er liepen hier allemaal gangen. Het leek wel op een mijn. Ze kwamen zelfs mijnwerkers tegen, maar die spraken in een andere taal. Die waren niet van hier. Ze stonden voor een raadsel. Ze hadden harde stemmen en lieten hen niet gaan. Ze probeerden wat uit te leggen. 'Komtaar,' zei een mijnwerker, die vlak voor hen ging staan. 'Karta.' En hij maakte bewegingen met zijn handen en voeten. Hij had de indruk dat de mijnwerker het over indianen had in gebarentaal. Toen wenkte de mijnwerker hen, en ze moesten hem volgen. Ze gingen toen door vele tunnels heen. Heel veel mijnwerkers waren hier bezig. Hij herkende ze niet. Weer begon de mijnwerker allemaal gebaren te maken en wees op de andere mijnwerkers. Het was een steenkool mijn, maar het scheen geheim te zijn, en

deze werkers waren niet van de stad. De mijnwerker scheen met gebaren te vragen of ze hier wilden werken. Hij en zijn maat zagen dat wel zitten, maar de vrouw wilde terug, en begon paniekerig te doen. Een andere mijnwerker die met hen mee was gelopen begreep de vrouw die telkens terugwees en duidelijk overstuur was, en nam haar weer mee terug.

'Komtaar,' zei de andere mijnwerker weer. Ze kregen werkkleding en een helm, en konden direct aan het werk. Alles was hen nog steeds een raadsel. Ze vroegen zich af wie het waren. Ze kregen ook een eigen kamer in het ondergrondse mijnenstelsel. Er werd hun duidelijk gemaakt dat ze konden werken wanneer ze wilden. Er lag geen druk op, en ze konden hier tot rust komen. Er werd hier ook gewerkt met ondergrondse voertuigen die op treinen leken, waarmee de steenkool vervoerd werd. Ze vroegen zich af waar het naartoe ging. Ze kwamen erachter door de gebaren van de mijnwerker dat de ondergrondse voertuigen dieper onder de grond gingen naar een dieper liggende steenkool fabriek. Dit volk was een ondergronds volk, dieper onder de aarde, waar de wereld boven de aarde geen weet van had.

Op een dag werd hij geleid tot de leider van de mijnwerkers, en het was een klein jongetje. Toen hij dichter bij kwam zag hij dat het zijn buurjongetje van vroeger was die eens ging verhuizen. 'Je bent nog precies hetzelfde !' zei hij met grote verbazing. 'Je bent nooit verder gegroeid. Hoe kan dat ?'

Het buurjongetje sprak in zijn eigen taal. 'We gingen verhuizen onder de grond,' zei het jongetje. 'Mijn vader ging daar werken. Niemand wordt hier ouder.'

'Wie zijn het ?' vroeg hij.

'Het zijn vluchtelingen die ontsnapt zijn uit het communistische regiem,' zei het buurjongetje. 'Ze zijn nu lid van het geheime leger, verzetsstrijders.'

'En hoe komt het dat niemand hier ouder wordt ?' vroeg hij.

'Dat heeft te maken met ondergrondse mineralen en voedselsoorten die ze boven niet kennen,' zei het buurjongetje. 'Nog dieper onder de grond is de woeste wildernis en de wilde oceaan, waar de indianen wonen.'

Hij keek het buurjongetje met verbazing aan.

'En hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'Door de fabriek,' zei het buurjongetje.

Einde

Uitgave : COAB

---

man in de trein

Man in de trein. Blije man in de trein.
Als de trein dan door een tunnel gaat, als door een donkere baarmoeder, dan wordt de man wedergeboren, maar in wat ?

Als wat ? Man in de trein, hoedje op.
Komt een andere man tegenover hem zitten, en man doet uit beleefdheid even zijn hoedje af. Hij is nu immers wedergeboren. De andere man is helemaal niet blij, maar pessimistisch.
Weer gaan ze door een donkere tunnel, door een donkere baarmoeder, en deze tunnel is wel langer. Beiden worden ze er niet vrolijker op.

Dan komt er een vrouw bij. Beide mannen doen hun hoedje even af uit beleefdheid. Maar de vrouw is er helemaal niet. Het was slechts in de verbeelding van de mannen. Eén van de mannen staat op. De ander blijft zitten.

Man in de trein, weer helemaal alleen.
Hij kijkt naar de regen die tegen het raam tikt. Telkens wordt hij wedergeboren maar hij is sip. Waarom is hij sip ? Vanwege een droom. Hij had het gehad die nacht. Het was een droom over treinen die alsmaar doorrijden. Donkere tunnels, verbeeldingen, een man en een vrouw. En dan is er niets.

Nee, hij zit niet in de trein, Hij droomt nog steeds, Hij is sip, Want het lijkt maar niet te stoppen, Een teken van saaiheid …

Man in de trein, slechts zijn bewustzijn, slechts verbeelding, waar gaat het heen … eindeloos gaat het voort … eindeloos zoals het hoort … en de patronen ziet hij niet … soms wordt het hem teveel … dan weer een duistere tunnel … door de duistere baarmoeder … dan weer een wedergeboorte en een schreeuw … ja, geboren worden doet pijn …
je weet niet waar je bent en je weet niet waar je moet zijn …

Man in de trein … het gaat allemaal maar door … zijn gedachten stoppen niet … zijn verbeeldingen stoppen niet … niets stopt …

Als hij dan het fluitje hoort van de conducteur dan wordt hij eindelijk wakker … Dan stapt hij eindelijk uit de

trein … maar waar komt hij dan ? waar is hij belandt ?

hij kijkt om zich heen, hij is op een strand … daar ziet hij de man en de vrouw weer die hij tegenkwam in de trein … hij knippert met zijn ogen, maar dan zijn ze weg … dan ziet hij ze even later in de golven … beiden zijn ze blij …

hij begrijpt het niet, hij tekent cirkels op het treinraam … buiten regent het … buiten zijn er blije mensen in het water … was hij dan niet even blij … ja, maar nu niet meer … het is slechts een gegeven …

hij wil niet meer, hij wil niets meer ….
maar hij geeft zich er maar aan over …
een golf sleurt hem mee …
even is hij weer blij … even is hij gelukkig … ben ik nu in de trein of in de golf ?
wat een speciaal gevoel …
en kijk, daar zijn die man en die vrouw weer …
ze zitten tegenover hem in de trein …
ze lijken zo verliefd …
en even is hij verliefd op het leven …
even is hij verliefd op de trein en de golf … die zich vermengden …
even is hij verliefd op de regen …
hij hoort het getik, als een taal …
hij verstaat het niet, maar hij voelt dat het goed is … meer hoeft er niet, meer hoeft er niet … het is goed zo …

dan hoort hij weer het fluitje van de conducteur … en de man en vrouw stappen uit … wat een verliefd stelletje … was hij hier niet al eens eerder geweest ? hij had het gevoel dat hij een cirkeltje had gemaakt, maar toch was alles anders nu …

hij zucht diep … dan zit er een andere vrouw naast hem … waar gaat u naartoe ? vraagt ze …
je kan beter vragen waar ik vandaan kom, vraagt hij …
nou, waar kom je dan vandaan ? vraagt de vrouw …

dat weet ik niet, zegt hij …
ik weet het wel, zegt ze …
nou, zeg het dan ? zegt hij …
je komt uit mij, zegt ze …

hij kijkt haar even vreemd aan …
oh, ben jij mijn moeder ?
dan is het even stil …

nee, zegt ze uiteindelijk, laat maar …
we liggen hier al zo lang …
we zitten, hoor, zei hij …
nee joh, zei de vrouw, we liggen …
nou moet u ophouden, zei de man …
jij hield anders niet op, zei de vrouw …
wie bent u dan ? vraagt de man …
ziet u, ik ben de trein, zegt de vrouw …

man in de trein … oh, ik dacht dat ik eruit was, zei de man …
nee hoor, zei de vrouw …
maar dat zei u net, zei de man …

oh ja, de tunnel, zei ze, dat ben ik ook …
dus dan bent u toch mijn moeder …. zegt de man …
nee hoor, zegt de vrouw … dat ben ik niet meer … je kunt toch niet eeuwig kind blijven …
nou ja zeg, zegt de man, ik stap nu op … weg van deze trein …
zou ik niet doen, zegt de vrouw …
waarom niet ? vraagt de man …
ik ga nogal hard, zegt de vrouw …
je zou je bezeren …
ik ben het zat, zei de man … wat bent u een grap … ik wil er uit, nu …
eerst betalen, zei de vrouw …
de man laat zijn kaartje zien …
dat is niet genoeg, zegt de vrouw …
dit keer wel, dit keer wel, zegt de man …
oh, heb je het eerder gedaan ? vraagt de vrouw …
ja, ik begin het me langzaam aan allemaal weer te herinneren … zei de man …
was jij niet eens mijn vrouw ?

dan schrikt hij wakker …
hij kijkt naar een poster aan de muur …
op zijn nachtkastje liggen pillen …
ik had ze niet moeten nemen, zei de man …
ik heb vreemd gedroomd …
die pillen van tegenwoordig … je zou er zelf van in een trein veranderen …
dan neemt hij nog wat pillen …
en slaapt dan verder … als een man in de trein ...

Uit : De Onkrant

1e Jaargang, nummer 6, 27 november 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

FABRIEKEN AAN ZEE

Hij woonde dichtbij een slagroom fabriek en een poedersuikerfabriek, aan zee. Nooit had hij gedacht dat hij daar nog eens binnen zou komen, maar met school zouden ze daar een kijkje nemen, in beide fabrieken. Alles werd uitgelegd, hoe het daar werkte. Zijn moeder zei altijd dat stoute kinderen daar altijd tot slagroom of poedersuiker werden gemalen, maar hij geloofde er niks van. Hij dacht dat ze dat alleen maar zei zodat hij lief zou zijn en goed zijn best zou doen. Maar in de fabrieken kreeg hij de schrik van zijn leven. Onder de fabrieken, in grote kelders, zaten vele kinderen in kooien, en er werd uitgelegd dat dit stoute, ongehoorzame, kinderen waren die overal met de pet naar gooiden. Het waren rotjongens, tuig, en ook zaten er rotmeiden tussen. Hij kon zijn ogen niet geloven, en hij keek naar de meester. De meester deed er allemaal heel ernstig over. ‘Dus jongens, zorg maar goed dat je hier nooit terecht komt.’ Toen hij weer thuiskwam was hij sip en bang. ‘U had dus toch gelijk, moeder,’ zei hij. ‘Stoute kinderen worden daar inderdaad tot slagroom of poedersuiker gemalen. Bah, ik moet er niet aan denken. Ik wil dat spul nooit meer eten.’

‘En zag je nog iemand tussen die kinderen in kooien die je misschien kende ?’ vroeg moeder.

‘Nou nee, dat niet,’ zei hij, ‘dat niet.’ Hij dacht er toen aan dat het misschien een grap was, dat die kinderen het gewoon meespeelden. Het waren veelal oudere kinderen, en hij kende ze niet.

‘Heh, bah,’ zei hij. ‘Eigenlijk lust ik nu geen eten meer. Wat zou er wel niet allemaal doorzitten ?’

‘Nou, ik weet wel wat,’ zei zijn moeder. ‘Je eet het voortaan maar direct van de bomen, dan weet je zeker dat het goed is.’

Hij mocht wat struikjes en boompjes in de tuin planten, samen met vader, en zo zou hij voortaan alleen nog maar daarvan eten. Maar soms had hij nog wel zin aan drop of chocolade. En toch vertrouwde hij het niet helemaal wat er in de slagroomfabriek en poedersuikerfabriek gebeurde. Het was misschien doorgestoken kaart, om kinderen goed in het gareel te houden. Hij keek op de kalender, en toen schoot hem iets te binnen. ‘Oh, het was één april toen we daar waren in die fabrieken. Zouden ze … ?’ Hij schoot toen in de lach. ‘Wat verschrikkelijk,’ dacht hij bij zichzelf. ‘Wat erg, wat erg.’ Hij vroeg het aan de meester, en die gaf het direct toe. ‘Jij bent de eerste die het door heeft,’ glimlachte de meester. ‘Maar niks tegen de anderen vertellen, he, daar moeten ze zelf maar achter komen.’

Hij vond het toch wel een beetje gemeen, en hij vertelde het stiekem aan zijn vriendje, en die vertelde het weer aan een vriendinnetje. Ze zouden de meester en de mensen van die fabrieken eens goed willen terugpakken. Eigenlijk zouden de meester en die mensen van de fabrieken tot poedersuiker of slagroom gemalen moeten worden, want zij waren degenen die stout waren geweest, zeer stout. Toen het het jaar erop weer één april was wilden ze de meester goed foppen, maar die dag was de meester er helemaal niet, maar er kwam een andere meester. En deze meester was verschrikkelijk en verpestte hun hele dag. Aan het eind van de dag kregen ze te horen : één april. Het bleek gewoon hun eigen meester te zijn die zich had vermomd. Heh, bah, wat walgelijk, en de dag was alweer voorbij zodat ze weer een heel jaar moesten wachten om de meester te kunnen foppen, of misschien zou hij daar weer een stokje voor steken. En zo ging dat door, jaar in jaar uit, dat er altijd wel weer wat tussenkwam. De meester was hen altijd weer te slim af. En toen ze eindelijk naar een andere school gingen was het natuurlijk helemaal afgelopen. Nu konden ze het allemaal wel op hun buik schrijven. Maar weet je wat nu zo aardig was : Ze kregen een brief van de slagroomfabriek en de poedersuikerfabriek en die wilden op één april wel het huis van de meester helemaal onder de slagroom en de poedersuiker bedelven. Dat vonden ze ook wel een goed afscheid. En zo gebeurde het. Maar even later hoorden ze dat de meester net die dag daarvoor was verhuisd. Alsof hij het voelde aankomen ...

HET LUIPAARD – Deel 1

‘Vreemd,’ zei Frida. ‘Het is alsof hij hier nog steeds is.’

‘Wat bedoel je,’ zei Frits, ‘weg is weg.’

‘Oh wat kun jij toch koud zijn,’ zei Frida. ‘Er is meer tussen hemel en aarde.’

‘Goedgelovig zieltje,’ zei Frits. ‘Dood is dood, en we gaan er allemaal aan.’

Frits zat wat computerspelletjes te spelen in de hoek van de kamer. Frida had zich opgemaakt en probeerde hem te verleiden. ‘Sexualiteit is als de dood,’ zei Frits onverschillig. ‘Ik voel me altijd verscheurd als door een beest na een vrijpartij. En je weet dat ik niet van make up houdt. Doe mij maar puur natuur.’

‘Ga in een hutje op de hei wonen, Frits,’ zei Frida. Even later had ze de make up van haar gezicht gewassen. Ze voelde zich alleen. Hector net overleden, en nu zo’n koude partner.

‘Echt, heus,’ zei Frits. ‘Al dat bijgeloof is niks, en zeker niet het geloof in sex. Het leidt allemaal nergens toe. En dat moet dan liefde voorstellen.’

‘Goh, Frits,’ zei Frida. ‘Ik houd toch

van je ?'

'Kan dat niet op een andere manier,' zei Frits. 'Het is altijd hetzelfde. We kunnen toch gewoon bij elkaar zijn zonder al dat plakkerige gedoe.'

'Jij noemt dat plakkerig,' zei Frida, 'ik noem het gewoon interesse.'

'Ik ben meer gesteld op het platonische,' zei Frits. 'Dat noem ik interesse. We kunnen toch gewoon praten over de dingen die ons bezig houden, zonder door lichamelijke rituelen alles te bedekken.'

'Nou, dit houdt mij bezig, en het is gezond,' zei Frida. 'Ik wil je kennen.'

'Praat dan gewoon met me,' zei Frits. 'Ik ben hier.'

'Nee, je bent er niet bij met je gedachtes. Je zit die domme computerspelletjes te doen,' zei Frida.

'Zie, je hebt geen interesse in mij. Je noemt dat wat mij bezig houdt dom,' zei Frits.

'Laten we geen ruzie maken,' zei Frida.

'Mijn hand erop,' zei Frits.

'Weet je dat je prachtig bent zonder al die make up troep,' zei Frits.

'Ik weet niks, ik voel me verstoten,' zei Frida. 'En misschien komt het wel omdat Hector er niet meer is.'

'Een nieuwe hond wil ik niet,' zei Frits.

'Ik ook niet,' zei Frida.

'En een poes dan ?' vraagt Frits.

Na een paar dagen hebben ze twee poezen in huis. Frits noemt Frida de poezenkoningin. Met kerst staat er een grote kerstboom in de kamer, en samen vieren ze kerst met de twee poezen. Frits en Frida hebben veel kadootjes voor elkaar gekocht, om elkaar de liefde te bewijzen. 'Ik mis Hector,' zegt Frida.

'Ik ook,' zegt Frits, 'maar het leven gaat door. We kunnen hem met geen mogelijkheid terugkrijgen.'

'Het brandt van binnen, het eet me op van binnen,' zegt Frida.

'Dat is wat de dood doet,' zegt Frits. 'Het hoort bij het leven. We gaan er allemaal aan.'

'Frits,' zegt Frida. 'Dat klinkt niet echt avontuurlijk. Kun jij ons niet redden van dit noodlot.'

'Nee,' zegt Frits, 'praat nu geen onzin, Frida. Niemand kan tegen de dood op. Dat moet je gewoon accepteren.'

'Ik kan het niet,' zegt Frida. 'Er moet gewoon meer zijn tussen hemel en aarde.'

'Dat hebben de mensen bedacht, Frida,' zegt Frits. 'Eens verlaten we allemaal het schip van leven, en dan is het afgelopen. We zijn dan niets meer dan een hoopje as wat door de wind verder van elkaar wordt losgetrokken.'

'Geloof je dat echt ?' vraagt Frida. 'Wat ben jij dan bijgelovig, zeg, en wat een kerk zal dat wezen. De kerk die gelooft dat alles eens ophoudt.'

'Het is geen geloof, jij bent hier de gelovige onder ons,' zegt Frits.

'Hoe weet je zo zeker dat alles straks wegrot onder de grond, om in het totale niets te verdwijnen,' zegt Frida.

'Gewoon logisch nadenken,' zegt Frits. 'Er is geen hemel, dus er kan ook niks tussen aarde en hemel zijn, dat is gewoon onzin, Frida, en dat weet jij ook. Neem een voorbeeld aan de poezen. Komen die ook met dit soort stomzinnige verhalen aanzetten ?'

'Nu noem je mijn interesses ook ineens stom,' zegt Frida.

'Nee, Frida,' zegt Frits, 'dat zijn geen interesses, maar illusies. Je bent misleid door koppige mensen die niet aan de dood willen geloven. Eeuwig leven ? Kom zeg.'

'Of reincarnatie,' zegt Frida.

'Ander onderwerp,' zegt Frits.

'Ik houd van je, schat,' zegt Frida.

'Ander onderwerp,' zegt Frits.

'Houd je nog een beetje van me ?' vraagt Frida.

'Jazeker,' zegt Frits, 'maar ik wil dat je daarop wat meer zult vertrouwen, in plaats van alsmaar over de liefde te praten, en die overmatige honger naar sexualiteit.'

'Je doet alsof ik een sexbeest ben, alsof het een obsessie is. Ik heb gewoon pijn van binnen,' zegt Frida.

'Eens per maand is goed, maar eens per week is teveel van het goede,' zegt Frits. 'Het moet speciaal blijven, geen dagelijks brood.'

'Kom op nou, Frits, dagelijks brood. Ik heb het er haast nooit over,' zegt Frida.

'Goed, ander onderwerp dan,' zegt Frits.

'Misschien heb je gelijk, Frits, misschien moet ik me meer op de oppervlakte bewegen en wat subtieler worden, en het horizontale wat breder maken, dat is ook een soort diepte, en wat cryptischer. Dat rechtstreekse is inderdaad teveel van het goede. En kijk die katten nou, zijn ze niet schattig, en zij zijn ook zo subtiel en mysterieus,' zegt Frida. 'Ze zullen veel geheimen hebben.'

'Doe nou maar normaal,' zegt Frits. 'Altijd dat gefilosofeer. Wees nou eens nuchter.'

'Alright, Frits, kun jij me daar dan mee helpen ?' vraagt Frida. 'Ik ben maar een beginneling.'

'Altijd,' zegt Frits.

MEDUSA – Deel 3

'Dodelijk is het,' zeg ik. 'We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.'

'Kijk naar hen door het glas wijn,' zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. 'Wat een vertoning,' zeg ik. 'Dit is toch niet meer normaal.'

'Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,' zei oom Joop.

'Kom op, nu weten we het wel,' zeg ik. 'Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.'

'Nee hoor,' zegt de dochter van de graaf. 'Dit is de oerbron, de big bang.'

'Als je je maar niet verroert,' schreeuwt tante Connie. 'We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect

in dit land ?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m’n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. ‘Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,’ zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. ‘Leuk,’ zei ik. ‘We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.’

‘Houd je mond,’ zei tante Connie. ‘Jij bent ook niet een van de braafsten.’ Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. ‘Zie,’ riep tante Connie. ‘Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.’ Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. ‘Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,’ zei hij. Ik had nog nooit zo’n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf,

die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden ? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoenendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. ‘Bedrieger,’ roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. ‘Kijk, die kan vliegen,’ zegt er een. ‘Een truc,’ zeg ik. ‘Leer het me,’ zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijl in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. ‘Mag ik in jullie geloven,’ vraag ik. ‘Ik wil ergens in geloven.’

- Wij geloven in de dominee.

‘Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven ?’

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

‘Ik geloof in je.’

- Wat moet ik nu doen ?

‘Vlieg met me mee.’

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen ? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De

dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbidding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinsen op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. ‘Open de poort,’ roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa ? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. ‘Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,’ zei ik. ‘Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.’ Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhek laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Uitgave : COAB

DE RODE STAD – deel 3

'Je bent zo lief,' zegt ze.

'Jij ook,' zegt hij.

'Je bent altijd zo geduldig met me,' zegt ze. Hij glimlacht. Hij omhelst haar weer en kust haar.

'Nee, niet kussen,' zegt ze. 'Het doet pijn.'

Hij laat haar los. Dan slaat de bliksem in.

'Onweer,' zegt ze.

'Wat moeten we in een rode stad ?' vraagt hij.

Ze maakt kabeljauw klaar. Het zit in een potje, en het komt met drie wensen. 'Ik wens geluk, liefde en zaligheid,' zei ze. Hij rent uit de torenkamer, want hij kan de stank niet verdragen. 'Altijd vlees,' roept hij.

'Vis,' roept ze hem na.

'Hetzelfde,' zegt zij.

'Dat is alleen voor hyena's,' roept hij.

'Ben jij dan geen hyena, je bent de prins van de hyena's,' roept ze.

'Alles met mate,' zegt hij.

'Een waar woord,' zegt ze, terwijl ze de kabeljauw in het openhaard vuur gooit. Hij komt dichterbij.

'Zeg, ik ben verliefd, en voor de liefde doe ik alles,' zei ze.

'Op wie ?' vraagt hij.

'Op jou,' zegt ze.

'Blijf van me af,' zegt hij. 'Ik ben een autist.'

'Het was maar een grapje,' zei ze. 'Wij hyena's kunnen niet verliefd worden.'

'Ik ook niet,' zei hij. 'Het is walgelijk, smerig.'

'Precies, als gesmolten kaas,' zegt ze.

'Gatverredamme,' zei hij. En even later : 'Waarom maak je zulke grapjes.'

Ze gaf geen antwoord. Het maakte hem kwaad.

'Stomme hoer,' zei hij. Ze begon te huilen. 'Het spijt me verschrikkelijk. Het zal nooit meer gebeuren,' zei ze.

'Het is al te laat,' zei hij. 'Nu brand ik. Ik kan hier echt niet tegen. Een beetje over de liefde gaan lopen praten, gatverredamme, rot toch een end op.'

'Nu ben je niet leuk,' zei ze. 'En ook niet aardig.'

Je hebt me gekwetst, zei hij.

- En jij me verdrongen.

Niet waar, ik ben altijd open voor je geweest.

- Leugenaar.

Hond.

- Gemenerik.

Zwarte hond.

- Racist.

Ik weet het.

- Dode diender.

Ik weet het.

Opeens stond de boer weer voor hen met een geweer. 'Uit mij stad nu,' sprak hij nors, 'uit mijn stad. Jullie zouden met de hyenas spelen, maar alles wat jullie doen is elkaar voor gek uitmaken.'

'Maar wij zijn hyenas,' zei de godin.

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de boer. 'Wegwezen, uit mijn stad. Ik heb niets met jullie te maken. Ook al vriezen jullie dood in de kou, kan mij het schelen, oprotten, weg, weg.'

Maar toen werd de jongen heel erg kwaad, en greep het geweer en boog het om. 'Zeg, zo spreek je niet tegen een godin,' zei hij tegen de boer met strakke ogen. Zijn ogen lieten de boer niet meer los, en de boer begon te sidderen. Daar kwam een andere boer aan. 'Het is de godin,' riep de sidderende boer. 'Ach nee,' zei de andere boer, 'laat hen je niks wijsmaken.' Maar spoedig waren ze allemaal door grommende hyenas omsingeld. De hyenas doken op de twee boeren. 'Rennen !' riepen ze. Maar ze konden nergens heen.

'Dat is ook met de bedelaars gebeurd,' fluisterde de godin. 'Naar de schuren.'

Hyena's, maak het op, en leg het neer,

Hyena's, ren je rot en kom niet meer,

Hyena's, in de rode stad, je leeft niet meer.

Ze keken naar een andere tekenfilm. Buiten sneeuwde het. Ze maakte alleen nog maar chocolade voor hem. Hij gruwelde van vlees. Hij had haar gesmeekt geen vlees en vis meer te maken. Hij kon het niet aan. Het leven was te zwaar dan. Maar in chocolade was het voor hem een zachte, zalige oceaan. Zo romig en cremig. Dat was voor hem altijd weer een verrassing, en zij was zijn verrassing. Zij was zijn genade. Er lagen hier overal snoeppapiertjes, alsof er een heks was langsgekomen. Vlees was er allang niet meer, alleen nog maar snoep. Snoep maken kon ze als de beste, en ze genas zijn hart.

Hij liep altijd rond op gympen, en zij op blote voeten. Hij bladerde door wat boeken, en keek naar haar. Ze keek terug. 'Is dit wat je wilt ?' vroeg ze. 'Gaan we nooit trouwen ? Want straks word je wakker, en dan heb je mijn ring niet.'

'Onzin,' zei de jongen. 'Heb geloof.'

'Nu klink jij kerks,' zei Erin.

'Kan me niet zoveel schelen,' zei de jongen.

'Hoe heet je eigenlijk ?' vraagt Erin.

'Orpheus,' zegt de jongen. 'Orpheus P.'

'Mooie naam,' zegt Erin.

'Had je kunnen weten als godin zijnde,' zei Orpheus.

'Ik weet niet alles,' zei ze.

'Of je wil het gewoon niet weten,' zei hij.

'Of ik wil het gewoon van jou horen,' zei de godin.

Plotseling werden ze omringd door rode lichten.

'Hyenische energie,' zei de godin, 'ze hebben ons gevonden.'

'Er komt licht uit mijn handen,' zei Orpheus.

'Uit mijn handen ook,' zei Erin.

'Dan kunnen we een nieuwe wereld creeeren,' zei Orpheus.

'De rode stad is alles wat we nodig hebben,' zei Erin, 'als een rode picknick.'

'Als een rode draad, van mijn hart naar de jouwe ?' vroeg Orpheus.

Ze knikt. 'Ja,' zegt ze. En even later : 'Altijd aan elkaar verbonden.'

'Geen zweem van twijfel,' zei Orpheus.

'Het beest van twijfel is in de rivier geworpen,' zei de godin.

'Goed,' zei Orpheus.

'Zwarte mensen, gemaakt van chocola,

Zwarte mensen, dienen de tafella,

Zwarte hond, hebbende geen gena.

Weer keken ze naar een tekenfilm. 'Hoe kunnen we de rode draad vinden ?' vroeg Orpheus. 'Kom maar mee,' zei ze. Ze zwierven door de sneeuwbedekte stad, naar een kerk, waar de draad ergens moest hangen. Binnengekomen zagen ze een heks. 'Hoe zijn jullie binnengekomen ?' vroeg de heks. 'Dat is onmogelijk. Niemand kan hier komen.'

'Ik heb hem meegenomen,' zei Erin.

'Jij ?' sprak de heks. 'Ellendeling.' Toen begon ze op haar piano te spelen.

'Morgenrood, vroeg is dood, morgen boter, aardkloot,

Botervloot, kom hier nu, vlug, breng die mensen snel terug,

Deze stad is van mij, niemand komt er levend uit,

Niemand, nee, niemand, want de avond is het paslood,

Morgenbrood, vroeg is dood, ik heb hen nu geflest,

Ik heb hen op het kastje gelegd.'

'Heks, hou je waffel,' sprak Orpheus.

'Waar is de rode draad ?' vroeg Erin.

'Achter me,' zei de heks. 'Grijp ernaar, en als je mist, heb ik je.'

'Geen sprake van, heks,' zei Orpheus.

'Deze stad is van mij,' zei de heks, 'dus ik bepaal wat er gebeurd.'

De bakker heeft zijn hemd gescheurd,' zei Orpheus.

'Koeien in de sloot,' zei de heks.

'Ik heb een broertje dood,' zei Orpheus.

Toen begon ze weer verder te spelen.

'Draken van het vuurfontein, help met de wijn, help met de wijn,

Verdrink ze hier, in het bier, help met de wijn en met vertier,

Ha, kom terug, wanneer ik je roep, chocolade mensen hebben hier een goed beroep,

Slaven zullen jullie wezen, op het dekzeil gehesen, klaar.'

'Mens, houd toch op, niemand is in die akelige rijmpjes van jou geinteresseerd,' zei Orpheus.

'Niemand zei je ?' sprak de heks. 'Ze zijn toevallig allemaal aan de beeldbuis genageld. Ik beslis hier de TV. Ha.'

'Ach heks, houd op met je sprookjes,' zei Orpheus'. 'Zal ik u eens een verhaaltje vertellen.'

'Ga je gang,' zei de heks.

Orpheus floot even, en daar kwam een groep hyenas binnenstormen, die al snel op de heks doken.

'Dat kan helemaal niet,' zei de heks. 'Niemand kan hier komen. Hoe hebben jullie deze plaats ontdekt.'

'Vuur, vuur,' gilde de heks. Maar er kwam geen vuur, en haar piano kon ze niet meer bereiken. Toen maakte ze een heel hoog fluitje, maar dat werkte ook niets uit.

'Orpheus, we moeten hier weg,' gilde Erin. Samen renden ze naar buiten. 'Heb je het draad ?' vroeg Orpheus.

'Nog niet,' zei Erin.

'Houd vast,' zei Erin.

'Wat moet ik vasthouden ?' vroeg Orpheus.

'Mijn hand,' zei Erin.

'De rode stad is van mij,' gilde de heks. 'Dat kun je zo maar niet wegnemen. Mijn lieve, lieve stad.'

'Heks, het is afgelopen,' schreeuwde Orpheus.

'Nee !' krijste de heks. 'Kom daar niet aan. Raak het niet aan !'

Daar kwamen de hyenas naar buiten lopen met het draad. De stad was nu van hen. Ze hadden het draad in hun bekken, het rode draad, en er droop rood sap vanaf. Overal waar ze kwamen was er rode sneeuw.

'Het is een teken,' zei Erin.

'Wat voor een teken,' vroeg Orpheus.

'Ik kan het niet zeggen,' zei Erin.

'Schat, je moet het zeggen,' zei Orpheus.

'Chocola,' stamelde Erin.

'Het smaakt goed,' zegt Orpheus.

'Snoep is zoet,' zegt Erin.

'Deze heks met al haar vlezen,' zuchtte Orpheus.

'Ze is dood, heus,' zegt Erin. 'De hyenas hebben haar ...'

'Aan stukken gereten ?' vroeg Orpheus.

'Nee, veel erger,' zei Erin.

'Ik wil het niet weten,' zegt Orpheus.

'Je moet het weten,' roept Erin.

'Zeg me dat het niet zo is,' zegt Orpheus, nadat ze het hem had verteld. 'Hebben ze dat echt gedaan ? Dat had ik niet verwacht.'

'Ja, ze hebben haar echt in snoep veranderd,' zei Erin.

'En wie gaat haar opeten ?' vraagt Orpheus.

'De rode stad,' zegt Erin.

'Het snoep is goed,' zegt Orpheus.

Erin knikt. 'Ja,' zegt ze. 'Snoep is zoet.'

De dag erna sneeuwde het snoep, en de kinderen aten hun buikjes vol. Zo vol dat ze 's avonds niet bij het avondeten konden zijn. Ze moesten het vlees laten staan voor de hyena's, en lusten sinds die dag geen vlees of vis meer. 'Laat het over aan de hyena's,' werd er altijd gezegd. 'De snoep is voor de kinderen.'

Uitgave : COAB

AVOND DANSER

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geisoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeinteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè ?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geinteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans,

en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad ?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij : "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet ?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest ? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond : "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek ?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeinteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een

headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

Uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 7, 4 december 2022

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

DE DROOM

1. In tuinen zullen zij voor eeuwig wonen,
Waarin zij tot de laatste bloem zullen gaan,
De bloem zal over hen waken,
De bloem zal tot hen spreken en hen leiden,
De hekken houden hen veilig

2. Tot de wateren der bloemen zullen zij gaan,
Opdat zij dromen zullen dromen

(Uit : de Vur, uitgave : COAB)

DE MOOISTE
1962

Roze Roosje was een meisje van zes, een prinsesje. Ze wilde niet opgroeien. Ze wilde altijd zes blijven. Ze sprak altijd deftig en deed soms een hoed op. Haar vader had een schip waar ze soms op meereiste. Haar vader was geen koning. Niemand wist wie haar moeder was, maar ze vermoedden een koningin. Daarom werd het meisje een prinsesje genoemd. Ze werd de mooiste genoemd omdat ze zo vreemd en verrassend was. Ze kon niet toveren, maar ze was betoverend in haar manier van doen en spreken. Ze kon dingen altijd van een andere kant laten zien, en zo kon ze zelfs landen die met elkaar in oorlog waren tot elkaar brengen. Ze was een verhalen-vertelster.

Op een dag vond ze een steen op het strand, een schelp. Er kwam een magisch, gloeiend licht uit, en er stroomde water uit. Ze heeft het toen meegenomen naar huis, en liet het aan haar vader zien, die toen ook thuis was. Haar vader las haar toen voor uit een boek, wat over dezelfde steen ging. Ze vond het vreemd, maar ze hadden nu altijd water. Het was een oud en arm huis verder, maar Roze Roosje zag er altijd deftig uit, met prinsessenkleding. Het waren verkleed spullen die ze ooit eens had gehad. Daarom noemden ze haar altijd prinses.

‘Wie is mijn moeder ?’ vroeg ze op een dag aan haar vader.

‘Dat weet ik niet,’ zei haar vader.

‘Maar hoe ben ik dan hier gekomen, hoe ben ik geboren ?’ vroeg Roze Roosje.

‘Eens vond ik jou tussen de kolen op het land,’ zei haar vader.

‘Dus u bent mijn echte vader niet,’ zei ze geschokt.

‘Nee,’ zei haar vader, ‘maar doet het er toe ? Ik zorg voor je. Ik heb jou opgevoed.’

‘Maar wie zijn mijn echte vader en moeder dan ?’ vroeg het meisje.

‘Dat weet niemand,’ zei vader.

Ze vroeg het toen aan de steen, aan de schelp, waar water uitstroomde. De zee steen zei toen : ‘Jij komt van de zee. De golven hebben jou hier gebracht. Wees maar wijs, kind, en deel je gave met iedereen.’

‘Wat voor gave heb ik dan ?’ vroeg het meisje.

‘Dat moet je ontdekken,’ zei de zee steen.

‘Wie ben jij dan ?’ vroeg het meisje.

‘Je oom, ik heb je gevonden. Als je goed je best doet, en je gave goed gebruikt, zal ik je terugbrengen naar je ouders,’ zei de schelp.

Ze hadden door de schelp altijd water, en het meisje ging meer en meer van de zee houden, en ging altijd graag met haar vader mee als hij soms weer een zeereis maakte. Op een dag kwamen ze in een zeegebied waar allerlei bloemen in het water groeiden. De zeebloemen spraken tot haar : ‘Kom, kom, kom in het water, dan zullen wij je je vader en moeder laten zien.’ Maar het meisje zei : ‘Ik heb al een vader, en mijn oom, de schelp, is als mijn moeder. Het herinnert mij aan de zee, waar ik vandaan kom.’

‘Maar wil je je echte vader en moeder dan niet zien ?’ zeiden de zeebloemen. ‘Zij zijn zeebloemen.’

‘Leuk,’ zei het meisje, ‘maar daar heb ik nu geen tijd voor. Ik ben met mijn vader op reis nu. Ik heb andere dingen te doen.’

‘Wat voor dingen dan ?’ vroegen de zeebloemen. ‘Wil je dan niet opgroeien en meer weten, over jezelf, en waar je vandaan komt ?’

‘Nee,’ zei het meisje. ‘Ik wil dat niet weten. Wat ik weet is genoeg. En wat ik weet geef ik door. Ik wil verder niet opgroeien. Ik heb gezien wat volwassenen van de wereld hebben gemaakt. Ik ben hier om een licht te zijn. Teveel te weten is nooit goed.’

‘Je bent wijs,’ zeiden de zeebloemen, ‘maar je kunt nog wijzer worden.’

‘Maak dat de kat wijs,’ zei het meisje brutaal.

Maar toen trokken de zeebloemen haar van het schip, en trokken haar de diepte in, zo diep, zo diep, dat ze tot haar echte vader en moeder kwam, op de zeebodem in een bubbel.

‘Hey, wat gek,’ lachte het meisje, ‘ik kan hier gewoon ademen en praten.’

‘Dus jij wilt altijd zes blijven,’ sprak een grote zeebloem op de zeebodem. De bloem leek een beetje op een lelie.

‘Als het kan wel,’ zei het meisje. ‘Volwassenen hebben de wereld kapot gemaakt met hun overdreven volwassen wijsheid. Daar wil ik niet aan mee doen. Ik wil kind blijven.’

‘Maar je bent nogal brutaal,’ zei de bloem.

‘Vind je ?’ vroeg het meisje. ‘Beter brutaal zijn dan bedrogen worden.’

‘Hmm, praatjes heb je,’ zei de bloem, ‘en dat nog wel tegen je moeder.’

‘Oh, dus u bent mijn moeder,’ zei het meisje, ‘maar ik ken u verder niet. Ik ga liever weer terug.’

‘Nee, jij blijft hier,’ zei de bloem. En toen werd het meisje zo door de bloem opgeslokt. Diep in de bloem kwam ze een andere bloem tegen. ‘Jij bent zeker mijn echte vader,’ zei het meisje.

‘Nee,’ zei de bloem. ‘Ik ben maar een lijfwacht.’

‘Waar is mijn echte vader ?’ vroeg het meisje. ‘Want die wil ik nu wel graag zien.’

‘Als je tot tien telt, zal ik je wel tot hem brengen,’ zei de bloem.

‘Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien, nu, komt er nog wat van ?’ zei het meisje brutaal.

‘Wacht even jij,’ zei de bloem. Toen kwam er een storm die het meisje nog dieper in de bloem trok. Ze kwam toen bij een paleis, waar een wilde bloem was die heel snel groeide, en naar haar toe groeide. ‘Jij bent zeker mijn echte vader,’ zei het meisje.

‘Nee, een lijfwacht,’ zei de wilde bloem.

‘Alweer een lijfwacht,’ zei het meisje teleurgesteld. ‘Ik wil nu mijn echte vader zien.’

‘Die is hier niet,’ zei de lijfwacht.

‘Waar is hij dan ?’ vroeg het meisje.

En zo ontmoette het meisje nog wel veel meer lijfwachten. Bij het paleis aangekomen stonden er weer lange rijen van lijfwachten, en ze vormden een gangpad waardoor het meisje liep. Maar de lijfwachten zeiden allemaal dat haar vader hier niet was.

‘Waar is hij dan ?’ vroeg het meisje weer, maar ze kreeg geen antwoord. Grote tranen begonnen van haar wangen te rollen, en ze huilde en huilde, en werd door haar eigen tranen meegesleurd in een steeds woester wordende stroom. Ze raakte meer en meer in paniek, en begon hard te roepen. Een hele lange zeebloem greep haar toen, en bracht haar toen weer naar boven, naar het schip.

Dat was haar echte vader. Nu had ze twee vaders, een moeder, en een oom, en zoveel lijfwachten, een hele grote familie. En altijd bleef ze zes, want opgroeien wilde ze niet.

Einde

(Uitgave : COAB)

DE INDIAANSE PRINSES

1. Na een tijdje stond hij op, hij keek door het raam, maar alles wat hij zag was duisternis en bliksem. Het donderde en spoedig was het hard aan het regenen.

2. Het orakel was een labyrint. Het leidde helemaal tot onder de grond, maar het was ook een heel gevaarlijk labyrint. Je kon ergens vastraken.

3. Als het orakel op de juiste manier werd behandeld gaf het de juiste antwoorden.

4. Een indiaanse prinses bevrijdde hem eens uit een valstrik. Zij vertelde hem vele geheimen.

5. Het was een orakel van wilden. Het was om de ondergrond te beschermen.

6. Door haar kon hij eindelijk het verleden vergeten.

(Uit : De Vur, uitgave : COAB)

PSALM VAN DE RAMADAN

1. Elke dag verdraaien ze mijn woorden.
2. Al hun gedachten zijn tegen mij voor het kwaad.
3. Zij vergaderen henzelf om mij heen en verbergen henzelf.
4. Zij houden mijn stappen in de gaten en wachten op mijn ziel.
5. Zij zijn niet verzadigd, totdat zij mijn leven hebben.
6. U kent mijn nomadische tochten.
7. U bewaart mijn tranen in een kruik en in Uw boek.
8. Hun leven is vervloekt, en erger dan de dood.
9. Op U vertrouwt mijn ziel.
10. Mijn ziel roept tot U.
11. De vijand is verdwaasd en vervreemd van de baarmoeder.
12. Zij liegen vanaf de geboorte.
13. Voorwaar, er is een loon voor de rechtvaardigen.
14. Voorwaar,
Gij scheidt de rechtvaardigen van de onrechtvaardigen.

15. Bevrijd mij van mijn vijanden,
16. Bescherm mij tegen hen die tegen mij opstaan,
17. Zie, zij zijn als hongerige hyena's.
18. Hun woorden zijn als wapenen.
19. In mijn leegte kom ik tot U.
20. U ziet en kent mij alleen in de Ramadan, waarin Gij mij groet.

(Uit : De Bilha, uitgave : COAB)

DE LITERAIRE SIGARETTEN BLOEM

Wat mensen allemaal wel niet doen voor een sigaret. Tja, de sigaretten werden gemaakt van een zeldzame bloem waarvan de blaadjes telkens opnieuw aangroeiden. Het werd daarom nauwelijks verkocht omdat de bloemen zo zeldzaam waren. Ik startte daarom een sigarettenhandeltje omdat ik een manier had gevonden om deze zeldzame bloem te kweken. De literaire sigaretten bloem bracht vrede op aarde, maar het scheen zijn eigen oorlogen te hebben. Literaire oorlogen, veel gekijf, maar ja, dat was waar de film over ging. Het

bracht de mensen in een roes, in avontuur, en spanning. Voor mij was het slechts een zaak, een handeltje, het hield de mensen van de straat. Ze kwamen eigenlijk alleen nog maar buiten om sigaretten te kopen. Op een dag sprak de bloem tot mij, maar ik kon het niet verstaan. Ik vroeg toen : ‘Kun je het nog een keer zeggen, want ik verstond het niet. Uw dienstknecht luistert.’ Hij had het toen over een reis over zee, naar een verloren eiland wat alleen hij scheen te kennen. Dat ben ik toen maar gaan doen, en ik kwam er waarempel aan. Het was inderdaad een eiland wat ik niet kende, onbekend, maar er schenen wel wilden te leven, en die waren totaal wereldvreemd. De literaire sigaretten bloemen groeiden hier ook voluit. Het waren allerlei soorten, veel meer soorten dan degenen die ik kweekte. Het bleek een gat in de markt te zijn.

Ik keerde terug en begon veel meer soorten te kweken. Mijn sigarettenhandeltje bloeide als nooit tevoren. Wat mensen allemaal wel niet doen voor een sigaret, maar nu was het omgekeerde wereld. Nu wilden ze wat terugdoen, in dienst van de literaire sigaret. Veel meer handeltjes werden opgericht, en het eiland waar al die soorten welig tierden werd heel bekend, en men bouwde een brug tot het eiland. De wilden waren daar niet op gesteld, dus er kwam een grote oorlog. Ik zal u vertellen : Die brug bestond niet lang. En als u denkt dat de wilden in de minderheid waren, dat dat maar een klein groepje was, dan heeft u het mis, want er leefden miljoenen, miljoenen van hen onder de grond, miljarden zelfs. Nu was het goed mis, dat kun je natuurlijk wel raden. De wilden waren nu goed pissig, en kwamen allemaal naar boven, en hebben toen de hele wereld ingenomen. En ik ? Ik ben toen meer sigaretten gaan roken dan ooit tevoren. Op een dag zei de bloem tegen mij dat er een planeet was met nog meer soorten, en die zouden zeker kunnen helpen. Daar ben ik toen maar naartoe gegaan.

DE JONGENS VAN LYNX

Jongens van Lynx, obers onder bevel van de gastheer, vondelingen vanaf het begin, met wespensteken in hun lichaam. Een wesp zijnde, op zoek naar het wespennest.

Veertigduizend miljoen wespen inslikken is nog steeds een ongewoon iets om te doen. Donkere echo's houden mijn gedachten in de gaten.

Ze verkochten hun staart aan de hemel. De grachten van Amsterdam zijn drooggevallen. De kleine paarse pop is op zoek naar zijn verloren huis. Zijn ringetje doet pijn aan zijn vinger. De oude vondelingenmand slokt zijn geest op. Verbrand deze manden, zei de oude wesp. Het is al zoveel jaren zeep in het kleine hotel, maar dat weet de kleine paarse pop niet.

Tatoeages van oude wespensteken bedekken mijn lichaam. Ik kan de strips nog op mijn huid lezen, ik hoef nooit een krant of tijdschrift te kopen. Graffiti op mijn laarzen, graffiti op mijn t-shirt. Killroy was hier, Hitler en Montevani. Dit zijn de dromen, dit zijn de geschenken. Ik hoef ze nooit te kopen, ze komen door mijn open ramen naar binnen tot aan de rand van mijn bed. Ik lig op mijn bed, filter mijn dromen, kus de manden met wespen. Dankzij hen kan ik dromen, dankzij hen kan ik vergeten. De angels komen in mijn bloedbaan en breken mijn hart uit het spel.

Het paarse poppetje is nog steeds mijn vriend, na al die jaren varen door de paarse sprookjes. Hij weet wat het is om een vondeling te zijn. We praten nooit over spelletjes, we praten nooit over het venijn van oude drop. We varen gewoon, achter vergeten wespen en vergeten dromen aan. Zijn vergif dringt mijn geest binnen. Het doet me geen pijn, het geneest me. Want eindelijk heb ik een vriend die zijn pijn met mij deelt, en hij weerspiegelt wie ik ben. Hij weerspiegelt mijn dromen en mijn tranen, mijn angsten en mijn littekens. Als ik naar hem kijk, zie ik de betoverde spiegel, en dan kan ik mezelf begrijpen.

Bedankt dat je samen met mij hebt rondgezworven, bedankt dat je dezelfde tranen hebt gedronken, uit dezelfde bron. Bedankt voor de bibliotheek die je naar mijn hart hebt gebracht, de bibliotheek van mijn leven. Ik zal deze film nooit meer kijken. Ik zal het in zee gooien. Maar de herinneringen die ik heb, zal ik dicht bij mijn hart houden. Ik zal niet vergeten wat anderen zijn vergeten. Ik zal niet verbieden wat anderen verboden hebben. Ik zal vrij zijn in een tuin van ruimte en adem, van mijn eigen geest en mijn eigen plek. Deze plek is het hart van de kleine paarse pop. in het wespennest.

Het wespennest binnengaan, de sappen drinken met oude verhalenverteller-wespen, is het beste wat je kunt doen als je schip is gezonken. Het is zelfs beter dan herinneringen te verbranden met een klein paars poppetje. De oude zeemanswespen zijn goed om naar te luisteren en om mee te praten. De kleine prinses uit Bagdad baadt in de zee. Tranen plakken als kwallen aan haar lichaam. Ze zag de tweede knikker van de oude wesp. Ze verdrinkt haar geest in een oude mand en draagt een geheim in haar hart.

De wespen trekken haar aandacht en trekken haar naar het wespennest, waar ik op een met linnen versierde stoel zit, in een fragiele linnen pyama. Dit wespennest bevindt zich midden in het grote oog. Ze laat me een boek met honing zien en ik lik eraan, maar mijn gezicht wordt blauw en paars. Het is zo lekker, maar het meisje zegt dat het weer een woordenboek is om te lezen.

Het is een taal van wespen, een zoemend alfabet. De tranen rollen uit haar ogen, want de brieven doen haar pijn en haar keel is opgezwollen. In de tranenzee zwemt een sidderaal. Geen traan kan aan zijn lichaam kleven. De tranen van de tandarts kunnen zijn geest niet bereiken, hij kent de naam van zijn dokter niet. De jongens van lynx fokken nog steeds blinden en leiden ze naar de heuvels van het lot. Niemand zal je rekeningen betalen, niemand zal je katten bevrijden. Het lot is twee heuvels verwijderd van het kleine hotel. De derde knikker weerspiegelt de fragmenten van het gezicht van de kwal.

Mag ik wat rust tussen de seconden? Je hebt zes seconden om het vuur in te gaan. Mag ik wat bedden tussen je ademhalingen door? Ik zal over tien minuten kijken of je je huiswerk hebt

gedaan. De leraar springt naar een bord met domino-soldaten. Ze schieten met speelkaartkogels. Het lijkt erop dat het spel nog niet voorbij is. De kwal rookt zijn pijp. Het betreden van een podium maakt het feest anders. Geen enkele jurk kan je make-up wegwassen.

Biljartsoldaten komen de tribune op, de pionnen vallen een voor een flauw. De geheime zelfmoordprinses kijkt naar de spiegelgezichten van haar dienstplichtigen. Ze kan niet tegen één glimlach en zal beginnen te schreeuwen tot de traan valt. Vela's oude soldaten omsingelen de biljartkamer. Reusachtige dobbelstenen kijken naar het schuim. Ik loop langs de oude grachten van Aldebaran en blaas een paar piepkleine speelgoedscheepjes weg. Een oude vela-soldaat schudde zijn hoofd. De treinen van het westen lijken in de sneeuw te eindigen.

(Uit : De Wereld Achter het Sprookje, uitgave : COAB)

DE VOGELS VAN SIGARET

Is het een kus voor het sterven, om je poorten weer binnen te gaan?

Ik zag je dansen in een stroom van rozen. Ze waren vochtig, bedekt met water, beschilderd door de sappen van de heldere dauw. Maar jij was de roodste van al deze rozen.

Je vleugels verspreidden chocoladestof. Je danste daar, zwaaide naar sterrenpoeders, omhelsde herten, vloog van de ene bloem naar de andere, liet strepen van voet- en handafdrukken achter in de wolken.

Ik zag een andere roos, zwart als de duisternis, drie sigaretten roken. Ik zag ook een boom branden in de woestijn.

Ze leken niet geraakt te zijn door tijd of spraak. Ze waren vrij in hun land dat ze zelf hadden gecreëerd. Hun glimlachen werden bedekt door dauw en stromende mist. Hun huid was bedekt met chocolade en pepermunt. Ze versloegen de zwarte slaapliedjes, die werden verspreid door de zwarte rokende roos.

Heb je ooit tegen een slaapliedje gevochten, heb je ooit gevoeld dat het prikt? Zoals wakker worden, maar je kunt het niet? Zoals proberen op eigen benen te staan, maar iemand trekt je naar beneden?

Het bed, een van de grootste slagvelden. Het bed, waar de vreselijkste dingen gebeurden, waar de zwarte dwergen hun liedjes zongen. Het bed, de marteling. Giftige Chocolade.

Probeer wakker te worden, slik het slaapliedje in en spuug het weer uit. Een leger slaapliedjes, een mand vol kapotte ruiten, oude vergiftigde chocola, gedrenkt in drama en versierde tragedie, fluisterend in je oor, betoverend voor je ogen. Stap niet in zijn valstrik, ga niet in zijn doolhof.

Je hebt dit verhaal al gehoord, en het is net alsof je dat oude boek opnieuw leest. Je schrikt niet meer, want je voelt de veren van deze oude vogel weer.

De verhalen lijken maar niet op te houden en stromen als doolhoven door de kamer. Het is geen geheim meer.

Als er een verhaal opduikt, slikken ze het in en blazen het naar het verleden. De toekomst heeft nooit bestaan, is in het verleden geschreven en zal nooit tot leven komen.

Het verleden gaf ons genoeg om uit te werken. We zijn opgeslagen in het verleden, we worden beschreven in oude boeken. De toekomst heeft nooit bestaan, het was een leugen van de zwarte roos. Al je tijden vallen naar beneden, al je klokken lijken te ontploffen, als je in het oog van de rode roos kijkt. Ze zal naar je knipperen, ze zal je haar hart geven, maar je kunt nooit meer terug naar de toekomst.

Ik heb de oude pagina's van het boek een miljoen keer verbrand, maar het leek maar niet uit mijn gedachten te gaan. Uiteindelijk kuste ik het boek en ging de pagina's in. Ik zag mezelf door blauwe zeeën dwalen, in een papieren bootje, zonder laarzen, zonder kleren, alleen met wat witte strepen, wat rode rozen en oude pagina's van oude boeken om me te bedekken. Mijn geweer leidde me, ik voerde de haaien. Oude mythische vissen stegen tot de oppervlakte van deze blauwe zeeën. Ze droegen wit versierde kettingen en oude verboden sprookjes wapperden als hun vleugels.

Ik zag ze uit de zee oprijzen, op wolken zwemmen, het rijk binnengaan. Weer zag ik de klokken ontploffen en de sprookjes begonnen weer van voren af aan. Wespen zoemden in mijn hoofd, en prikten de oude gedachten. Boeken in mijn hoofd begonnen open te gaan, hun honing te verspreiden, sprekend over werelden van verboden dieren en werelden van verboden bloemen en planten.

Er lagen twee sigaretten op een tafel, die hun rook verspreidden. De oude nar staart naar zijn klok die aan zijn gescheurde muur hangt, versierd met pagina's van oude dagboeken. De zwarte roos lag te sterven in een glas warm water dat op zijn tafel stond. De oude nar, die nog steeds viool speelt, lijkt de schreeuw van de zwarte roos niet te beseffen.

Te veel slaapliedjes maakten zijn oor doof, en één oog is bedekt met een zwarte lap, die hij vond tussen de pagina's van een oud piratenboek. De monsters van dit boek leken zijn hoofd niet meer te bereiken. De enige herinnering die hij aan dit boek had, is de zwarte ooglap. Zijn andere oog staart naar zijn viool, zich concentrerend op het schrijven van wat nieuwe liederen.

De schilderijen van zijn grootmoeder inspireerden hem altijd om het werk te doen. Nar, waar is je jeugd, waar is je speelgoed? Het leek door de poorten van de tuinen het bos in te verdwijnen, een nieuwe wereld binnen te rennen, waar de regenboog de ochtend bereikt. Zijn viool is het enige dat hij ziet en geeft vrijheid aan het kind, dat ooit als een leeuw in een kooi zat. Te veel slaapliedjes achtervolgen het kind, maar de roep om vrijheid is te snel.

Als het kind danst, wordt de viool weer geprezen. Hoeveel violen zijn er nodig om de vogels van sigaret te bevrijden?

De slag van chocolade zal het land weer in ijs doen veranderen. Zeventig bevroren soldaten dwalen over korenvelden en de bruggen. Niets lijkt

hen te doen smelten, niets lijkt hen te deren. De chocolade is hun schild, de chocolade is hun brug. Niemand kon door deze mist komen dan deze zeventig soldaten. Ze komen uit de dageraad, op zoek naar hun kleren, op zoek naar manieren om het eeuwige doolhof te overleven.

Zestig bevroren soldaten, snel marcherend, langzaam marcherend, lang en klein. Zestig bevroren soldaten, de andere tien blijven achter. Ze wachten op het schip van de eeuwigheid en bereiden zich voor om de rivier van vermomming over te steken. Het is beter een dwaas te zijn dan een slaaf.

Morgen dansen de koninginnen, morgen gaan de paarden hun laatste winterslaap in. Niemand weet hoe lang de jurk van de koningin is. Niemand weet hoe laat het is in het hof van de prins, en niemand weet wanneer dit allemaal zal eindigen.

De dwaas rijdt op een paard, de slaaf eet het stof. Alles wat ze zien, alles wat ze ontmoeten, zijn niets anders dan hun eigen spiegels, hun eigen reflecties. Een sigaret ligt op de tafel van de oude nar.

Dertig bevroren soldaten komen het carnaval der zielen binnen. Niemand kon naar binnen behalve de dertig bevroren soldaten. Alles wat ze zien, alles wat ze ontmoeten, zijn niets anders dan hun eigen spiegels, hun eigen reflecties. Een sigaret ligt op de tafel van de oude nar. Het oude raam barst, een bevroren soldaat ligt naast de sigaret. Eén soldaat bleef over, één sigaret ademde. Wie zou er opblijven als ze zouden schaken? Het oude schaakbord staat op een heuvel, gebouwd op vier pilaren.

De sigaret spreekt en mompelt over het verleden, de soldaat spreekt over de spiegels.

(Uit : De wereld achter het sprookje, uitgave : COAB)

HET VERHAAL VAN HET PARADIJS – deel 1

In het paradijs liep een vrouw in het wit tussen de witte paradijsbloemen.
Zij was de waarheid.
Er was ook een klein kind bij.
Zou jij wel een kind van de waarheid willen zijn ? En waarom ?

Het paradijs wordt ook wel de tuin van de waarheid genoemd.
Er was ook een stationnetje bij de tuin.
Dat stationnetje wordt ook wel de leergierigheid genoemd.
Er zijn daar ook een heleboel huisjes, de huisjes van leergierigheid.

De leergierigen zijn altijd op reis, op reis naar de waarheid.
Zij zijn allemaal kinderen van de waarheid.

De vrouw in het wit is een droomkoningin.
Zij heeft een heleboel medailles, de meeste van allemaal.
Zij is de waarheid.

Zij zend altijd weer vreemdelingen om de mensen tot de waarheid te trekken.
Maar alleen door de medailles kan de mens tot de waarheid komen.
De mens moet namelijk het goede doen, het goede leren en de monsters van het slechte, van de leugens, verslaan. Zo mag de mens door die medailles de trein van de waarheid in om tot het paradijs te gaan, de tuin van de waarheid.

En ieder mens moet het kaartje van de leergierigheid hebben, want de conducteur komt telkens langs.

Hoe kom je bij de trein van de waarheid ? Door de medailles van het goede doen, het goede leren en de monsters van het slechte, van de leugens, verslaan, krijg je steeds meer stukjes van de landkaart, zodat je weet waar het is. Onthoud dat goed, jongens en meisjes.

Het goede doen betekent ook dat je dat wat je verkeerd hebt gedaan weer goed maakt, en dat wat je kapot hebt gemaakt weer hersteld. Maar nu is er een monster die dit helemaal niet leuk vindt. Dit is het monster van luiheid, en die verzint altijd truukjes om hieraan onderuit te komen. Hij vertelt de mensen : 'Ach, dat hoeft allemaal niet. Je kunt gewoon sorry zeggen of vergeef me, en dan ga je weer door met je slechte leven en dingen kapot maken, en dan zeg je gewoon weer sorry of vergeef me. Dan is het ook goed.' Dit monster is dus een leugen-monster, want zo wordt alles nog wel veel erger. Kennen jullie daar voorbeelden van, jongens en meisjes ?

Dit monster moet dus verslagen worden. Maar waar woont dit monster ? Een vreemdeling zei dat dit monster in het hart van de mensen woont. Hoe krijg je het er uit ? En hoe kwam het er in ?

Dat is een heel lang verhaal. En als je het wil horen, luister dan maar.

Op een dag liep de vrouw in het wit in het paradijs. Zij was de waarheid, en zij hield niet van de leugen. Zodra zij een leugen-monster zag, dan greep zij haar speer of haar pijl en boog, en ging achter het monster aan om het uit haar tuin te jagen. Zij leerde dit ook aan haar kinderen, de kinderen van de waarheid. Maar de leugen-monsters vonden dat natuurlijk helemaal niet leuk. Zij hielden van de leugen, van al wat slecht was, en zij haatten de waarheid.

Op een dag bedachten de leugen-monsters een heel gemeen plan. Ze zouden henzelf veranderen in vruchtenbomen en niet meer als leugen-monsters komen. Als dan een kind van de waarheid even niet goed oplette en hun vruchten zou plukken om ervan te eten, dan zouden ze het hart van zo'n kind kunnen binnenkomen. Ze zouden dan ook het kind meer en meer kunnen misleiden om het kind te trekken tot hun leugen-tuinen waar ze vandaan kwamen. Ze begonnen kinderen te lokken met hun truken.

De vrouw in het wit kende deze gevaren, en waarschuwde haar kinderen vaak, maar sommigen waren nog te klein en moesten nog veel leren. Daarom zond de vrouw in het wit vaak haar vreemdelingen om de kinderen weer terug te halen. De vreemdelingen bewaakten ook haar tuin.

En degene die dit gemene plannetje had gemaakt ? Dat was het monster van de luiheid, een heel dik, bruin monster met maar één oog en één tand, die nog gulzig was ook. Alleen door het onderwijs van de vreemdelingen en de vrouw in het wit kon het monster van

luiheid verslagen worden.

Maar de kinderen die door de monsters waren meegenomen werd geleerd vreemdelingen te haten. Ook de vrouw in het wit kwam soms als een vreemdeling.

Remio was een jongetje die was geholpen en onderwezen door een vreemdeling. Remio was heel ver van het paradijs afgedwaald, meegenomen door de leugen-monsters, maar de vreemdeling had hem gevonden, en hem naar een stationnetje gebracht, waar Remio een huisje kreeg, en waar hij kon wachten op de trein van de waarheid. Maar de trein kwam maar niet.

De vreemdeling had hem verteld dat hij eerst meer van de waarheid moest leren, en zo luisterde Remio goed naar de vreemdeling.

Achter het spoor was het bos. Op een dag maakte Remio een boswandeling. Daar zag hij de vrouw in het wit. Hij durfde niks te zeggen, en durfde zich ook niet te bewegen. Ze kwam dichterbij en hij begon te trillen.

'Je hoeft niet bang te zijn,' zei ze. 'Ik ben de waarheid. Kom, laat me je meenemen in het bos.' Remio liep met de vrouw in het wit dieper het bos in. Zij had zijn hand vast. Zij was veel groter dan hem. Ze gingen naar een huisje waar zij woonde met haar dochter.

'Ik dacht dat u in het paradijs woonde,' zei Remio.

'Daar woon ik ook,' zei de vrouw in het wit, 'maar als vreemdeling kom ik hier ook vaak.'

'Op vakantie ofzo ?' vroeg Remio.

'Voor het werk van de waarheid,' zei de vrouw in het wit glimlachend.

'Mag ik ook een werker van de waarheid zijn om u mee te helpen ?' vroeg Remio. 'Ik wachtte al zo lang op de trein van de waarheid, maar die kwam maar niet.'

'Natuurlijk,' zei de vrouw in het wit glimlachend.

'Wat moeten we doen ?' vroeg Remio.
'Allereerst luisteren,' zei de vrouw in het wit.
'Naar wie ?' vroeg Remio.

'Naar de waarheid,' zei de vrouw in het wit. 'De waarheid zal je vertellen over het werk. Zo zul je het monster van luiheid verslaan.'
'Is het een bedrijf ?' vroeg Remio.
'Het bedrijf van de waarheid. Er wordt alleen betaald met medailles, met het goede, en zo kun je stukjes landkaart verdienen om het werk te kunnen uitbreiden,' zei de vrouw in het wit, terwijl ze glimlachte naar haar dochter die de hele tijd niets had gezegd. Haar dochter was ook in het wit.

'Het is ook een oorlog,' zei de dochter van de vrouw ineens. 'Wij moeten de monsters van de leugen verslaan, en zij dragen soms ook stukjes landkaart in hen.'
'Hoe gaan we het doen ?' vroeg Remio.
'Je wilt te snel,' zei het meisje. 'Je moet eerst afremmen. Het monster van te snel leeft in jou, en die moet je eerst verslaan.'
'Hoe ?' vroeg Remio.
'Je gaat nog steeds te snel,' zei het meisje. 'Leer te luisteren. En voor luisteren moet je stil zijn.'

Remio zei niets meer, en keek naar de vrouw en het meisje heel afwachtend.

'Je gaat nog steeds te snel,' zei het meisje. 'Ik zie het aan je ogen. Sluit nu je ogen, en wees minder gehaast.'

Remio sloot rustig zijn ogen.

'Wat zie je nu ?' vroeg het meisje.

Remio hoorde even een tinkelend belletje, één tikje. 'Ik zie een man met lang grijs haar en een punthoed op, een piraat,' zei Remio.

'Dat is het monster van te snel,' zei het meisje. 'Het is een dief. Hij grijpt de tijd, maar je moet tijd verdienen. Je kan stukjes klok verdienen door medailles, en door monsters te verslaan. Zo win je tijd, en kun je het werk van de waarheid uitbreiden.'

'Dus monsters verbergen soms ook stukjes klok ?' vroeg Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ik ben je onderwijzeres, samen met mijn moeder.'

'Goed,' zei Remio, 'ik zal goed luisteren.'

'Goed,' zei het meisje, 'wat zie je nu ?'

'Veel meer monsters, als druipende drilpudding,' zei Remio.

'Dat zijn de monsters die je moet verslaan,' zei het meisje. 'Zoals ik al zei is het oorlog. Ze willen je maar wat graag meenemen naar hun domein.'

'Ik begrijp het,' zei Remio. 'Dat zal niet gebeuren.'

'Dan moet je goed luisteren,' zei het meisje, 'en je niet laten afleiden. Houd vaak je ogen gesloten.'

Remio kreeg ook een kamertje in het huisje. Op een nacht stond het meisje in zijn kamer in haar witte nachtjapon. 'Kom, Remio,' zei het meisje. 'Ik wil je wat laten zien.' Op hun blote voeten gingen ze toen naar buiten, en het meisje bracht hem ergens naar een grot dichtbij. Er druppelde daar wat, en er droop daar wat, als dril pudding. 'Dat zijn de monstertjes van de leugen,' zei het meisje.

'Wat doen we er tegen ?' vroeg Remio.

'Shhh,' zei het meisje. 'Blijf eerst goed kijken. Heel diep onder de grond is de zee van druip. Daar komen ze vandaan. Het zijn de druipers. Zij hebben daar hun eigen wereld, een druip wereld, waar ze met druip geld betalen, een soort dril puddinkjes. Het zijn de valse leugenmedailles van het slechte, het bedriegelijke loon wat je krijgt als je tegen de waarheid strijdt.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ze hebben hun hele wereld met dat valse geld gebouwd. Het is druip geld.'

'Bah,' zei Remio. 'Ik moet er niet aan denken. Het stinkt er ook zeker.'

'Ja,' zei het meisje, 'het is heel smerig en

vies spul. Dat kun je van de leugen-monsters verwachten. Ze brouwen het voor allerlei smerige doeleinden.'

'Ze eten het zeker ook,' zei Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ze eten het, drinken het, en wassen zich ermee.'

'Bah,' zei Remio. 'Ik kan me niets viezers voorstellen.'

'Het is troep,' zei het meisje, 'maar daar houden leugen monsters van. Hoe meer hoe beter.'

'Wat doen we er tegen ?' vroeg Remio.

'Blijf kijken,' zei het meisje.

'Het begint te branden,' zei Remio.

'Dat lijkt maar zo,' zei het meisje.

'Nee, echt, ik zie het branden,' zei Remio. 'Het is als kaarsvet.'

'Ja, maar die kaars is hier niet,' zei het meisje. 'Die staat ergens in de zee van druip op een eilandje op een rots, en die heeft de hele zee van druip met alle druipers voortgebracht.'

'Maar zo lang het brandt druipt het,' zei Remio. 'De vlam moet gedoofd worden.'

'Nee,' zei het meisje, 'het is een monster kaars, en die druipt om een hele andere reden. Het is een ijskaars, als een druipende ijspegel.'

'Nu begrijp ik het,' zei Remio. 'Wat doen we eraan ?'

'Kom er maar niet te dichtbij,' zei het meisje. 'Het kan je zo bevriezen. Maar je hebt het nu in ieder geval gezien. Kom, we moeten terug.'

En zo gingen ze beiden weer terug naar het huisje om verder te slapen totdat het ochtend was.

Ze waren alweer vroeg op, en zo ook de vrouw in het wit.

'Ik voel me een beetje stijf, alsof ik bevroren ben,' zei Remio.

'Dat komt door vannacht,' zei het meisje. 'Je hebt veel gezien en veel gehoord.'

Uit : Het leven is een puzzel avontuur – deel 2, uitgave : COAB

HET LUIPAARD – Deel 2

‘Frits, je bent geweldig,’ zegt Frida. ‘Een betere vriend kan ik me niet voorstellen.’

‘Dank je wel, Frida,’ zegt Frits. ‘En jij mag er ook wezen.’

Hij heeft bijna pretlichtjes in zijn ogen. Op zijn verzoek lopen ze de volgende dagen heel wat pretparken af, en doen veel spelletjes. Daar is Frits verzot op. Frida probeert zich in Frits in te leven. Maar dan moet Frits voor zijn werk een hele lange tijd naar het buitenland. Frida voelt zich erg alleen, maar dan ontmoet zij Fred. Fred is het tegenovergestelde van Frits. Ze moet Fred gewoon de hele tijd van haar afhouden. Alhoewel ze verzot is op Fred mist ze Frits verschrikkelijk. Frits was altijd haar rots in de branding. Fred is gevoelig en week, en zij moet hem altijd uit de put praten. Ze hebben niks met elkaar, maar ze worden goede vrienden, en zo heeft Frida in ieder geval wat gezelschap. Frits weet er ook van, en vindt het allemaal best. Hij heeft zelf ook zijn extra vriendinnen op zijn werk.

Met Fred kan Frida echt in de diepte, ook over het geloof. ‘Mijn vriend wil me stijf en oppervlakkig maken,’ zegt Frida.

‘Oh, dat kan handig zijn,’ zegt Fred. ‘Als een schild tegen de wereld, en zodat vreemde zuignappen je niet weghalen.’

‘Maar soms wil ik weggehaald worden,’ zegt Frida. ‘Het leven is zwaar. Ik mis Hector, en nu mis ik Frits.’

‘Maar je hebt mij nu,’ zegt Fred.

‘Dat weet ik wel,’ zegt Frida. ‘Maar het is toch anders.’

‘En je hebt de poezen,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik mis een schakel,’ zegt Frida.

‘De volgende keer dat ik kom zal ik Loesia meebrengen,’ zegt Fred. ‘Zij is echt geweldig. Ik weet zeker dat jullie veel aan elkaar zullen hebben.’

En zo gebeurde het. Fred neemt de eerstvolgende keer een vriendin met zich mee, Loesia, een feestelijk type. Maakt echt wat leven in de brouwerij. Ze heeft veel verhalen te vertellen en heeft een diep inzicht in mensen. Ze heeft een serieuze kant maar ook veel humor. Frida houdt direct heel veel van haar, en ze kan nog goed koken ook. Binnen de kortste keren zijn Frida en Loesia de dikste vriendinnen.

‘Wat vind je van Fred,’ vraagt Frida haar op een dag.

‘Ach ja, Fred is Fred,’ zegt Loesia. ‘Een leuke jongen, maar niks voor mij. Veel te afhankelijk, veel te teer. Ik zou gek worden als ik met hem samen moest leven, maar we zijn goede vrienden. Ik wil hem graag helpen.’

Frida knikt. Fred leefde helemaal in zijn eigen wereld, en ging soms over de grenzen van anderen heen. Hij kon soms best wel zelfzuchtig zijn. Alles draaide om hem, maar verder was het een lieve jongen. Fred zou graag verkering willen hebben, maar daar was hij eigenlijk niet de persoon voor. Veel meisjes vonden hem leuk, maar toch kwam het er nooit van, alsof een onzichtbare kracht er tussenzat. Daar zat Fred wel erg mee.

‘Ach, je zal heus op een dag wel de ware vinden,’ zei Loesia vaak. Fred was verliefd op Loesia. Hij was helemaal verzot op haar, maar zij niet op hem. Wel voelde ze zich verplicht om hem te helpen. Het was een echt zorgenkindje, als een jongere broer.

‘Fred, ik moet eens met je praten,’ zei Loesia op een dag. ‘Zou jij eens met mij en Frida op een kleine vakantie willen. Dan gaan we naar het bos en dan nemen we de tent mee.’ Dat zag Fred natuurlijk wel zitten. Het liep uit op iets goeds. Ze hadden hun tent dichtbij een rivier, en zo waren ze allemaal even weg uit de dagelijkse sleur, en voor Fred was dat ook wel goed. Fred hield van wandelen en de natuur. Hij ging vaak alleen op pad, en zo hadden de vrouwen veel tijd voor henzelf. Het leek wel alsof Fred door de natuur wat zelfstandiger werd, en wat creatiever werd. Hij begon zijn avontuurlijke kant te ontdekken. Hij kon zich prima redden zo. Loesia en Frida

waren erg trots op hem, en vonden dat het plan goed geslaagd was.

Toen Frits eindelijk weer thuis was kon hij direct goed met Fred opschieten. Het bleek dat ze een goede uitwerking op elkaar hadden. Ze gingen vaak samen op pad. Frits was ervan overtuigd dat Fred bij Loesia hoorde, en na wat bemiddelingen stemde Loesia uiteindelijk toe. Fred was wat volwassener geworden, en stond op zijn eigen benen nu, dus voor Loesia was de kust nu vrij. Omdat Fred en Loesia nu een relatie hadden en dat veel tijd in beslag nam hadden Frits en Frida ineens weer veel meer tijd voor elkaar. Frits was wat opener geworden, en wat dieper, en dat bleek ook voornamelijk te komen door wat vrouwen die hij in het buitenland had ontmoet. Het was alsof ze hem betoverd hadden, als een fles opengetrokken. Frits voelde zich vernieuwd en ingewijd. Frida was tevreden. Het was nu alsof haar eigen fles ook werd opengetrokken.

Bij de volgende werkreis van Frits ontmoette ze Jan en Marlies. Zij bleken het perfecte stel te zijn. Ze waren erg op elkaar ingespeeld, en Frida bewonderde ze echt. ‘Dat zou ik ook wel willen,’ zei ze tegen zichzelf. Maar ze mocht niet klagen. het leek wel alsof Jan en Marlies in een diepe dans waren. Alles was harmonieus, en ze hadden zulke mooie stemmen. Het leken wel twee prachtige struiken die in elkaar verstrengeld waren. Frida kreeg het er warm van van binnen. Ook Fred en Loesia ontmoetten Jan en Marlies eens en werden er door aangestoken. ‘Dit is goed,’ dacht Frida. ‘Deze mensen hebben wat te vertellen, en wat te laten zien.’ Het leek wel alsof Jan en Marlies geheime therapeuten waren. De manier waarop ze met elkaar omgingen was aanstekelijk. En het was heel heilzaam. Zelfs de poezen reageerden er goed op. Frida had het gevoel dat eindelijk het gat werd gedicht wat was ontstaan door de dood van Hector. Jan en Marlies hadden drie honden : Eelco, John en Hotte. En Frida was direct erg aan ze gehecht.

Na een paar maanden was Frits weer thuis. Frits was zichtbaar veranderd. Het was een zware werkreis geweest, en het was alsof hij weer terug bij af was. Dit was de Frits zoals Frida hem kende. Frida’s droom was voorbij. Frits was moe, en wilde alleen maar veel slapen. Frida zat aan zijn bed. ‘Is er soms iets gebeurd ? Je bent anders dan hoe je de vorige keer was toen je thuiskwam,’ zei Frida.

Frits wilde er niet over praten. Maar toen er brieven van een bepaalde vrouw binnen begonnen te komen kwam Frida er al snel achter dat Frits een ander had. ‘Ik ga bij je weg, Frida,’ zei hij. ‘Ik moet dit gewoon doen. Ik denk dat ik nu toch echt de ware heb gevonden.’

‘En dat wat wij hadden dan ?’ snikt Frida. ‘Gooi je dat dan zomaar bij de vuilnis ?’

‘Je moet het accepteren,’ zei Frits. ‘Het is gewoon niet anders.’

De vrouw was heel tropisch. Frits liet Frida wat foto’s zien. ‘Ja, en ze maakt je moe,’ zei Frida. ‘Dat is wat tropische vrouwen doen. Het zijn een soort tse tse vliegen, vermoeidheidsvliegen. Je kunt dat exotische niet aan.’

‘Je hebt gelijk, maar ik ben verliefd,’ zei Frits. ‘Het is een pijn in mijn buik. Ik kan dat ook niet helpen.’

‘Alles voor niets geweest dan,’ zegt Frida. ‘Al die jaren gewoon verspild met jou.’

‘Nee, we hebben een goede tijd gehad,’ zegt Frits. ‘Maar aan alle dingen komt een eind, en ook dit.’

‘Ja, dat zeg je altijd,’ zegt Frida. ‘En wat heeft zij dat ik niet heb ?’

Een paar dagen erna zijn Jan en Marlies op bezoek. Ze vinden het heel erg als ze het horen, en proberen Frida een beetje te troosten, en ook Frits. Ze hebben hun honden meegenomen. Frits is erg onder de indruk van het stel, en het lijkt alsof hij een beetje erdoor wordt opgefleurd.

‘Sommige mannen zijn nu eenmaal aangetrokken door het exotische, als een vlucht uit de dagelijkse sleur,’ zei Jan. ‘Soms krijgen ze dat pas op latere leeftijd, het is de roep van de natuur, als een vlucht uit het gewone.’

‘Maar Frits is nooit zo geweest,’ zei Frida. ‘Hij hield wel altijd veel van computerspelletjes.’

‘Ja, het is allemaal heel speels,’ zei Jan.

‘Ik kan het allemaal moeilijk accepteren,’ zei Frida. ‘Ik voel me zo dom.’

‘Je bent niet dom,’ zei Jan. ‘Frits is gewoon aangestoken door iets wat hij niet kende. Als hij jou nog niet zou kennen en hij zou jou hebben ontmoet dan zou hij precies hetzelfde hebben gehad. Sommige mannen hebben na een bepaalde tijd van het een het andere nodig.’

‘Ik voel me verworpen,’ zegt Frida.

‘Vriendschappen gaan vaker kapot door wat voor reden dan ook,’ zegt Jan. ‘Daar kun je niets aan doen.’

‘Ben ik niet goed genoeg dan ?’ vraagt Frida.

‘Het is als verschillende groentes. Sommige mannen kunnen niet alleen van doperwten leven,’ zegt Jan.

‘Ja, maar ik kan toch zelf ook varieren,’ zegt Frida. ‘Ik kan toch de ene dag als spinazie zijn en de andere dag als bloemkool.’

Later horen ze dat ook Fred en Loesia weer uit elkaar zijn. Het leven met al zijn relaties is inderdaad maar broos. Bijna niets valt er echt in stand te houden. Alles valt uit elkaar vroeg of laat. Daarvan is Frida zich erg bewust. Na een paar weken ontmoet ze Lydia, een wijze vrouw. Lydia kan ook de toekomst voorspellen, en zegt dat Frida een nieuwe man zou ontmoeten. Die man is Willem. Binnen enkele dagen zitten ze al samen in Frida’s kamer. Frits is inmiddels vertrokken.

Willem schijnt al snel de liefde van haar leven te zijn. Hij gaat veel dieper dan Frits en ook dieper dan Fred ooit geweest is. Willem is zachtmoedig, warmbloedig en geinteresseerd. Ze hebben een korte maar hevige relatie, en dan wordt ook Willem door een exotische vrouw aan de haak geslagen, en is telkens maar moe. Frida begint het patroon te bemerken. Lydia verteld haar dat ze er van moet leren. Kniezen heeft geen zin. Maar Frida is depressief. Uiteindelijk belt ze Fred. Fred is erg behulpzaam. Samen besluiten ze erop uit te gaan in de natuur. Fred vertelt haar veel over wat er is misgegaan in zijn relatie met Loesia. ‘Ik snap niet waarom Frits jou heeft gedumpt. Je bent

een fantastische vrouw,’ zegt Fred. ‘Mag ik het van Frits en Willem overnemen ?’ Frida glimlacht. ‘Fred je bent veel te jong voor mij.’

‘We schelen maar acht jaar,’ zegt Fred.

‘Dat is nogal wat,’ lacht Frida.

‘Als we ouder worden zal het leeftijdsverschil verdwijnen,’ zegt Fred.

Fred en Frida maken veel wandelingen en praten over het leven. ‘Hoe zie jij exotische vrouwen,’ vraagt Frida.

‘Ik weet het niet,’ zegt Fred. ‘Ze reflecteren misschien het oorspronkelijke paradijs.’

‘Ja, maar Frits en Willem zijn niet gelovig,’ zei Frida.

‘Maar dan missen ze toch iets, wat ze dan op deze manier proberen aan te vullen. Alles staat met elkaar in verbinding,’ zegt Fred.

‘Ik weet het niet,’ zegt Frida. ‘Het maakt me kwaad. Woedend zelfs.’

‘Misschien is er wat beters voor je,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik vind het zo racistisch dat ze beiden voor een exotische vrouw hebben gekozen,’ zegt Frida. ‘Ik voel geen eigenwaarde meer.’

‘Ach, kom op, Frida,’ zegt Fred, ‘ik zei toch dat ik het wel van hen zou willen overnemen.’

‘Het is moeilijk om gedumpt te worden,’ zegt Frida.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Fred. ‘Ik werd gedumpt door Loesia. Maar in ieder geval heeft ze het met mij geprobeerd. En Frits en Willem hebben het met jou geprobeerd, dus de liefde was er.’

‘Ja, bij gebrek aan beter zeker,’ zegt Frida.

‘Ze kennen je gewoon niet,’ zegt Fred. ‘Ze hebben een totaal verkeerd beeld van jou. Ze zien jou niet, maar de voorstelling die ze van jou hebben in hun hoofd.’

Fred loopt dichter naast Frida. Voorzichtig raakt hij haar hand aan. Even glijdt er warmte door Frida’s hand en dan door haar lichaam. ‘Het is goed,’ zegt ze. Even later lopen ze arm in arm. Frida ziet Fred als haar jongere broer. ‘Ik ben blij dat je er bent,’ zegt Frida.

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA – deel 1

Hoofdstuk 1. Januari, 1946

Januari, 1946,
Na de bevrijding.

Dominee Jonkema hield wel van een borrel. Het inspireerde hem. Hij kon zo beter preken. Elke zondagochtend stond hij paraat. De rest van de week bereidde hij zijn preek voor. Dominee Jonkema had ook hallucinaties, maar daar sprak hij niet over. Het waren religieuze hallucinaties en die kon hij mooi in de preken gebruiken. Niemand merkte er iets van.

Zijn vrouw had een hekel aan hem. Ze hadden vaak ruzie. Ook dit inspireerde hem voor zijn preken. Zijn vrouw was niet de makkelijkste. Soms gooide ze met dingen naar hem. Als ze poeslief deed wist hij dat het gewoon stilte voor de storm was. Hij hield wel een beetje van touwtrekken. Het was een echte vechtersbaas. Hij vond daarom ook dat hij met de juiste vrouw was getrouwd, ook al kon hij haar wel schieten. Ook over zijn huwelijksproblemen sprak hij niet. Hij verwerkte het gewoon in de preken.

Hij hield ook van piano muziek, van Chopin bijvoorbeeld. Zijn vrouw kon het niet aanhoren, en ging dan vaak naar buiten. Vaak speelde hij het alleen af als ze weg was. Ook piano muziek inspireerde hem. En verder zo de alledaagse dingen inspireerden hem, zoals kinderen op het plein, als hij naar buiten keek.

'Niet het vele is goed, maar het goede is veel,' mompelde dominee Jonkema.
'Is dat een regel voor je preek ?' vroeg zijn vrouw.
'Nee,' zei de dominee. Hij ging toen verder met het mompelen van andere zinnen.
'Oh, je bent aan het zoeken,' zei zijn vrouw.

'Ik ben naar jou aan het zoeken,' zei de dominee.
'Om me een mep te verkopen zeker,' zei zijn vrouw.
'Je kan goed gedachtenlezen,' zei de dominee.
Zijn vrouw ging de kamer uit en liep de keuken in.
'Dan kook ik wel weer,' zei zijn vrouw. 'Mijnheer heeft natuurlijk weer honger.'

'Wie niet ?' zei de dominee.
In de keuken begon zijn vrouw psalmen te zingen.
'Moet dat nu ?' zei de dominee. 'Kun je niet wachten tot zondag ?'
'Nee, ik kan niet meer wachten,' zei zijn vrouw.
De dominee stond op en ging naar de gang om zijn hoed en zijn jas te pakken.
'Dan ga ik wel naar buiten,' zei de dominee.
Het was koud buiten, en grauw. De mensen keken niet op of om, en ook de dominee niet. Hij was diep in gedachten verzonken. 'Wat moet ik nu eigenlijk met zo'n vrouw ?' dacht hij. Maar hij kon ook niet zonder. Ze hoorde gewoon bij zijn leven. Even liep hij langs het park. Hij dacht na over de slavernij van de Afrikanen toen hij een Afrikaanse vrouw op straat tegen kwam. 'Dat moet ook wat geweest zijn,' mompelde hij in zichzelf. Hij liep door tot het winkelcentrum, en kocht wat sigaretten. Ja, de dominee rookte zwaar. Dat inspireerde hem ook. Zowel voor als na de preek rookte hij. Dat stak hij ook niet onder stoelen of banken. Hij zou eigenlijk wel tijdens de preek willen roken. Zijn vrouw rookte niet. Die moest daar niets van hebben. Kinderen wilden ze niet.

Nee, kinderen wilden ze niet. Dat was niet aan hen uitbesteed. Ze hadden al genoeg aan elkaar. Toen hij even later weer thuiskwam had zijn vrouw het eten al klaar. Ze aten nooit gezamenlijk, maar alleen apart. Zijn vrouw was Surinaams. Hij hield wel van die cultuur. Ook hield hij wel van haar kookkunst. Hij had ook wat chocolade voor haar meegenomen wat hij op de huiskamer tafel deed neerploffen. Dat deed hij altijd, omdat zij niet rookte.

'Bedankt,' zei ze koeltjes. Daarna moest de dominee direct weer weg. Hij moest naar een begrafenis. Zijn vrouw bleef thuis. Er was een zwaar droevige stemming op de begrafenis. Hij wilde

eigenlijk direct weer weg. Hij hield niet van zulke dingen, maar voor de beleefdheid bleef hij toch. Weer zag hij wat Afrikanen om zich heen, hier en daar, en weer dacht hij na over de Afrikanen in slavernij. 'Dat moet wel wat geweest zijn,' mompelde hij weer. Even dacht hij aan zijn vrouw die ook een donkere huidskleur had. Hij dacht er toen aan wat ze op het moment zou doen. Hij wist dat zijn vrouw een hekel aan hem had. Ze konden niet echt met elkaar opschieten. Ze was ook erg moeilijk in de omgang, en had eigenlijk een hekel aan iedereen. Iedereen liep haar volgens haar in de weg. Als ze poeslief deed dan was dat puur voor de beleefdheid. Ze probeerde het wel, maar het lukte haar niet echt. Eigenlijk had hij wel medelijden met haar, maar hij vond haar ook een kreng. Toen de begrafenis voorbij was slenterde hij weer naar huis.

Hij begon over de Afrikanen te vertellen aan zijn vrouw, en over Afrikanen in slavernij. 'Die tijd is voorbij,' zei zijn vrouw.
'Dat moet wel wat geweest zijn,' zei hij. Zijn vrouw zei niets. Hij stond even later op en ging naar de keuken om een borreltje te pakken.
'En maar weer zuipen, hè ?' snauwde zijn vrouw. 'Waar is dat allemaal goed voor ?'
Hij zweeg.
Later zei hij : 'Ach, één borreltje maar, voor de gezelligheid.'
'Het is hier anders niet gezellig,' sprak zijn vrouw.
'Volgens mij vind jij het nooit ergens gezellig, hè ?' zei hij.
Zijn vrouw zweeg.

Hij stond op en liep naar de grammofoon-speler.
'Niet weer, hè,' snauwde zijn vrouw. Ze stond op en liep naar de gang om haar jas te pakken. Nu was het haar beurt om naar buiten te gaan. Ze haatte die man. Volgens haar deed hij alles gewoon om haar te pesten. Ze had op iedereen wel wat aan te merken.

'Eindelijk rust,' dacht de dominee. 'Eindelijk rust, eindelijk rust.' Maar de rust was maar van korte duur. Na tien minuten was ze weer terug. Toen ging ze naar haar slaapkamer. Ze sliepen altijd apart. 'Nou ja, ook goed,' zei de dominee tegen zichzelf, 'ook goed.'

Hij keek dromerig voor zich uit. Hij zag zichzelf bladeren door zijn preek. Toen ging hij achter zijn schrijftafel zitten en schreef de preek verder op. 'Honden aan de lijnen houden,' monpelde hij. Toen stak hij nog een sigaret op. Hij zou doorschrijven tot diep in de nacht.

Tussendoor ging hij even de tuin in. Het was al donker. Hij keek dan naar de schuur en wat planten, gewoon om inspiratie te krijgen. Ook dacht hij na over het verleden. Er waren een heleboel dingen waar hij zich aan irriteerde, maar dat kon hij mooi omzetten in religieuze taal om in zijn preken te gebruiken. Zo loste hij dat op, en het was heel therapeutisch. Hij hield van zijn beroep. Hij dacht ook dat hij het nooit had kunnen volhouden met zo'n vrouw als hij dit beroep niet had gehad.

Weer binnengekomen at hij wat gele vanille vla en ging weer verder met schrijven. De nacht wachtte op hem en inspireerde hem. Ook de nacht zag hij als zijn vrouw. Hij had lange gesprekken met haar, en ze maakten veel ruzie, opdat hij zijn preek kon schrijven. Ze betuttelde hem, en liet hem zien wat hij wel en niet kon schrijven. Eigenlijk waren zijn preken door haar gedicteerd.

Er was geen weg in deze tuin zonder haar. Hij had haar nodig.

Voor haar woorden liet ze hem zwaar betalen. Ze maakte het hem niet gemakkelijk. Het leek wel alsof de zondagen nooit kwamen. De dagen gingen zo traag, en als er dan een zondag was geweest dan was de dominee het ook zo weer vergeten. Hij beleefde alles als in een roes, alsof hij met de nacht danste, zijn vrouw. Al zijn preken waren slechts dansen met de nacht opdat zijn geheimen verborgen bleven.

Uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 1, 18 december 2022

Veluws Literatuurblad

DE ONTWAKING

1. Ik loop door een kunstgallerij,
Overal hangen schilderijen,
Dan kom ik tot het centrum,
Waar ook schilderijen hangen,
Ik loop naar het schilderij van de witte bloemen velden,
En val daar op mijn knieen

2. Hebben we niet zoveel afgoden gemaakt ? vraag ik aan het schilderij,
Zij spreekt : Het is een cirkel van paradoxen,
Alle mensen om je heen,
Alle dingen

3. Ik steun en zucht in mijn hart,
Wanneer houd het op ? vraag ik,
Zij spreekt : Het is de dans van de ontwaking

4. Ik kijk om me heen en bevind me in een paradijs,
De bloemen zijn een beeld van de cirkel van paradoxen,
Ik kan niet ophouden naar hen te staren,
Ik ben nog steeds op mijn knieen

5. Ik vraag : Wat moeten we met het mysterie van religie ?
Ze spreekt : Het is een onderdeel van de literatuur,
Blijf lezen, en het zal vanzelf opgelost worden

6. En ik kijk in het gezicht van de ontwaking,
En ik zie de donkere nacht worden tot bloemen,
Zij groeien in het water

(Uit : De Vur, Uitgave : COAB)

DE WILDZANGEN

Ze hebben hun gevangenen aan hun polsen gebonden, en die moeten nu hun knechten zijn. Ik keek door de ruiten en ik was blij dat ik daar niet bijhoorde. Ik was in het museum. De vrouwen en meisjes hadden dekens van dons. Ik tikte op het raam om me ervan te verzekeren dat er toch echt glas tussen was. ‘Het zijn de wildzangen,’ zei de vrouwelijke gids die ons door het museum leidde voor een tocht. ‘Wat zijn dat ?’ vroeg ik.

‘Vraag er niet naar,’ zei mijn tante.

‘Nou, dat wil ik nu juist wel doen,’ zei ik.

Ik vroeg me af waarop dat sloeg, dat mijn tante dat zei.

‘Ze wil natuurlijk niet dat je in de problemen komt,’ zei de vrouwelijke gids glimlachend.

‘Hoe zou ik daarvan in de problemen kunnen komen ?’ vroeg ik. ‘Er is toch glas achter ?’

Ik tikte weer op het glas. ‘Nu ja,’ zei de museumgids vriendelijk.

‘Wat bedoelt u ?’ vroeg ik, terwijl ik naar mijn broertje en mijn neefje keek.

‘Dat glas zal er niet voor eeuwig zijn,’ zei de begeleidster streng.
Ik keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘De wildzangen menen het,’ zei mijn tante. ‘Nu zitten ze nog achter glas, maar ze zullen heus weleens losbreken. Het zijn hele gevaarlijken.’

Ik keek nog eens door het glas. Ze zaten op hun knieen bij hun gevangenen, en sommigen zaten gehurkt. ‘Wie zijn die gevangenen ?’ vroeg ik.

‘Niet zoveel vragen stellen, jongetje,’ zei de begeleidster.

Ik trok weer mijn wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat een museum iets was om van te leren,’ zei mijn broertje. Ik knikte. Mijn neefje stootte mij toen aan en fluisterde : ‘Dat mens is gek.’

‘Ja, en tante ook,’ fluisterde ik terug. Hij knikte.

Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik als ik naar de museum begeleidster keek.

‘Wildzangen,’ zei ze, en toen liep ze verder. ‘Volg mij,’ zei ze, maar ik wilde haar niet meer volgen.

Mijn broertje trok mij uiteindelijk mee. Ze liep naar een speeldoos. Het was al een oude. Een vreemd liedje werd gezongen.

‘Wildzangen, wildzangen,
zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Op de speeldoos stond een zwarte ballerina, die haar kleren begon uit te trekken, als een striptease. Ik zat er vreemd naar te kijken.

‘Wildzangen, wildzangen, zwarte wieven, laat ons spelen en zingen aan het strand.’

Weer liep de begeleidster verder. We volgden haar allemaal. Toen kwamen

we aan bij een schilderij van de wildzangen.

Die nacht had ik nachtmerries over de wildzangen. Ze waren in het huis van mijn tante doorgedrongen, en namen ons mee, naar het bos. Maar ineens veranderden zij in bomen. En vogels zongen door een wilde nacht. Ik werd wakker en staarde naar het behang. Ik vroeg me af waarom we er niet over mochten praten. Het was een donker gat in de geschiedenis.

(Uit : Het Sebek Boek, Uitgave : COAB)

DE BELONING

Er was een nucleaire oorlog. Midden in de nacht werd hij wakker en voelde zich zo onveilig in de stad dat hij zijn kleren aantrok, wat spullen pakte en een jas aan deed. Hij rende het huis uit. Hij moest zo snel mogelijk weg, zo snel mogelijk uit de stad. Het was hartje winter. Overal lag sneeuw. Hij rende naar het bos. Toen hij over het slootbruggetje was gegaan en langs de weg liep achter de stad was er een grote ontploffing. Hij kon niets doen dan rennen. Hij durfde niet naar achteren te kijken. Hij wist dat de stad nu brandende was. Hij wist dat er een nucleaire raket ingeslagen moest zijn. Hij gilde, want daar ging zijn verleden, daar was alles wat hij lief had.

Hij kwam bij het bos aan en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Op sommige plaatsen was het heel glad, en op andere plaatsen was veel sneeuw. In de verte was de waterval. Hij was omringd door bomen. Hij keek naar achteren en zag alleen maar vuur. Hij wist dat er niets meer van de stad over was. Hier was hij opgegroeid. Er zouden geen sporen meer van achtergebleven zijn. Hij liep door met stevige pas. Tegelijkertijd trilde hij. Wat als het vuur hem ook zou grijpen ? En hij was duizelig.

Voor zich zag hij alleen maar sneeuw. Hij wist dat hij alleen veilig kon zijn in het bos. Hij liep daar voor uren. Het vuur was nog steeds achter hem aan. Hij begon heter en heter te worden. Dit kon niet goed gaan zo. Hij deed zijn kleren uit, en rende naar de bosrivier. Die zou hij overzwemmen. Hier was waar het vuur stopte. Het was een lange zwemtocht. Hij wist niet of hij het koud of heet had. Het leek wel alsof hij in een ander lichaam was. Eindelijk kwam hij aan de andere kant van de rivier in het bos. Er was hier een indiaan met een bootje bekleed met huiden. Hij liep op de indiaan af, en viel hem in zijn armen. "De stad is weg," zei hij. De langharige indiaan nam hem in zijn armen. "Ik weet het," zei de indiaan. De indiaan nam hem mee naar een boshut. Hier woonde de indiaan. "Er was geen hoop voor de stad," zei de indiaan met een accent. "Altijd oorlog."

De man knikte. Hij kreeg wat te drinken. "Voel je je alweer wat beter ?" vroeg de indiaan.
"Niet echt," zei de man. "Ik heb alles verloren, mijn hele familie, en al mijn vrienden."
"Wij zijn er hier voor je," zei de indiaan. "Je bent nooit alleen."
"Dank je," zei de man. "Ik begrijp waarom jullie hier wonen. Veel veiliger."

De indiaan knikte. De man moest denken aan iedereen die hij had verloren. Hij kreeg wat nieuwe kleren van de indiaan. "Het zijn vuurvogels," zei de indiaan. "Ze gaan van stad tot stad om alles te vernielen. Ze trekken families uit elkaar, die bommen en raketten."

"Ik weet het," zei de man. "Noemen jullie ze ook niet dondervogels ?"
"Ja," zei de indiaan, "en dat zijn het. Ze zijn niet te vertrouwen."
"Ik wil naar huis," zei de man.
"Dit is je nieuwe huis," zei de indiaan. "Ga nooit meer terug naar de stad."

Een man wordt wakker van een nachtmerrie. Hij staat op en loopt de trap af om iets uit de koelkast te pakken. Hij trilt helemaal. Gelukkig kwam er die dag huisbezoek. Een paar uur later in de ochtend staan er twee meisjes op de stoep. Hij laat ze binnen en vertelt zijn verhaal. "Het zijn slechts kralen van een ketting," zei één van de meisjes. "In de nachtmerrie was je net buiten de stad, over de slootbrug heengegaan, en lopende langs de weg, terwijl je alles had verloren aan de ene kant, maar jij werd ergens voor bewaard. Iemand riep jou uit je bed en zei dat je de stad uitmoest. Het is iets van de natuur wat over jou waakt. Dat is de eerste kraal. Dan in de tweede kraal ben je aangekomen in het bos, en er is overal sneeuw. Het is winter. De winter heeft alles van je afgenomen, en neemt je tot haar, als een natuurverschijnsel, maar er is nog steeds een strijd gaande. Het vuur jaagt nog steeds op je, en je bent eenzaam en depressief. Dan in de derde kraal, dieper in de natuur vind je nieuw leven, nieuwe contacten, nieuw inzicht."

De man knikte. "Dus die dromen zijn kralen om het leven beter te begrijpen ?"
"Ja," zei het meisje. "Het is symboliek."
"Ik zie het," zei de man. De volgende nacht heeft hij weer een droom. Weer ontmoet hij de indiaan die in zijn boot over de rivier gaat door de natuur, met een peddel. Hij roept de indiaan, maar die antwoordt niet, alsof de indiaan hem niet hoort. De man gaat het water in en zwemt op de boot af, maar de boot gaat sneller dan hem. Dan wordt de man wakker.

De volgende dag vertelt hij het aan de meisjes tijdens het huisbezoek. "Het is de vierde kraal," zei het meisje, wat de dag ervoor ook het woord deed. "Het betekent dat je ervoor moet werken om het nieuwe contact en het nieuwe inzicht te bewaren, en ook dat je het moet volgen. Het wil je ergens naartoe leiden." De man bedankt de meisjes

voor het bezoek en het inzicht. Hij is blij dat ze elke dag komen om hem ondersteuning te geven. Hij denkt veel na over de kralen, en schrijft het ook op. Hij merkt in hemzelf het samenspel tussen vuur en winter in zijn leven. Zij drijven hem terug tot de natuur, tot het hogere inzicht. Hij begint ook steeds meer de gevaren van de stad in te zien, hoe ze hem gebonden houden.

In de natuur is vrijheid, maar een hogere soort van leiding en bescherming. Toch kan hij ook de stad met andere ogen bekijken, als een onderdeel van de natuur. Hoe dieper hij in contact komt met de natuur, hoe meer ook alles om hem heen verandert tot een stuk natuur. Zo wordt alles bruikbaar in een hoger inzicht. De man vindt rust in de natuur, en is dankbaar voor zijn dromenleven, wat hij als een gave ziet. De gave beschermt hem, de gave leidt hem. De meisjes noemen het een beloning, omdat hij alles heeft achtergelaten, en naar de natuur geluisterd heeft, en de natuur heeft gevolgd.

Einde

(Uit : Avonddanser, Uitgave : COAB)

BLOEM VAN TRANEN I

Bezeten

Wat is het geheim van de onweerstaanbaarheid ? Ze zeggen dat het diep in de wildernis ligt verborgen, als een ring, als iets wat trekt, waar een mens niet aan kan ontkomen. Maar het moet je dan wel roepen, als een uitverkorene. Zijn velen niet geroepen en weinigen uitverkoren, zoals sommigen zeggen, of zijn er slechts weinigen geroepen, en nog minder uitverkoren ? Ik ging tot de wildernis om haar te bezoeken, als een indiaanse vrouw zag ik de wildernis, als een vrouw met een geheim, zeer versluierd achter onbekende, giftige planten en struiken, hangende achter lianen, woeste plaatsen, waar onheil geschied, veel onheil. Een droom die voor velen werkelijkheid was geworden, de angst in hun ogen, ik zou het niet vergeten. Nee, dit gif maakte mensen gek. Dit gif maakte mensen bezeten. Het kon ook niet anders. Zij hadden het onweerstaanbare gezocht, en waren ten prooi gevallen aan het onontkoombare.

Zij had haar pijlen gedoopt in bloed en gif, en een zoet lokte hen, iets in de lucht. Waren zij slechts de gevallenen ? Het trok mij mee, als in een diepe put. Ik gleed weg, en kon zelfs geen lianen meer grijpen. Die hingen te ver weg of braken af. Ik kan het me niet goed meer herinneren. Het was een duistere put, als verslonden worden door een onbekend roofdier, iets woests. Er was niks wat haar stopte. Het was het onontkoombare. Zij bracht niets dan lijken terug. Op deze plaats schreeuwt men slechts van bezetenheid.

Ik raakte bezeten door een gif toen ze voor me stond. Het was onweerstaanbaar, en ik zag de ring. Het was van een vreemd soort rubber. Het maakt mensen totaal gek, waar zij wegglijden in putten. Hier is slechts woest geschreeuw, totdat men komt tot het onontkoombare. Deze vrouw heeft vele kanten, en zij is ook bezeten.

Haar pijlen jagen door dunne huid. Een moordend gif wat bezeten maakt. In het oerwoud moet men niet komen, want hier heerst gevaar, en men kan niet meer weg. Slechts geklaag is hier. Ook zij klaagt. Ze trekt alles met haar mee in haar val. Ik droom nog steeds. Zij smeert haar huid in met bloed. Ik had niet in deze wildernis moeten komen, maar ik was op zoek, op zoek naar het geheim van de onweerstaanbaarheid. Met kracht dringt ze haarzelf aan mij op. Het geheim is niet te dragen. Een mes op mijn keel is haar geschenk, haar geschreeuw een uitnodiging. Weinigen zijn geroepen, en nog minder uitverkoren.

Ze zoekt de dood, en dan een pad. Bezetenheid is haar naam. Ik heb geen kracht meer over als ik voor haar sta. Dan is het oerwoud overweldigende. Het houdt geen rekening met mijn grenzen. Ik ben in haar gebied, waar haar regels gelden. Ze schreeuwt zonder ophouden totdat ik reageer op haar geroep. Bloed, modder en veren in haar haren. Het is oorlog hier. Het gif klimt op zonder mededogen. Hier is alles slechts bezeten. Haar stem breekt beenderen. Smerig en harteloos zijn zij hier, ziekelijke jagers. Hier kan een mens slechts ziek worden. Het trekt je tot de dood, tot bezetenheid, tot het geheim van de onweerstaanbaarheid. Nooit laat het je los. Als het je heeft geroepen ontkom je niet meer. Het gif druipt van haar pijlen. Je bent in het oerwoud.

Zoveel valstrikken om je heen. Neen, een mens komt nooit ver hier. Ik dwaal hier al zo lang rond, en besef dat niemand mij zal vinden. Zij zullen slechts worden zoals mij. Haar pijlen maken je ziek, haar gif maakt je dronken. Hier kan een mens slechts bezeten raken.

Hij zag zijn lange slierterige moeder. Nee, hij wilde niet terug. Hij was hier achter glas. Hij wilde dromen en bezeten zijn, en niet nog eens door haar slierterige saaiheid gewurgd worden. Hij voelde zich ziek, maar hij wilde ziek zijn. De geur van oude boeken wurgde hem bijna. Hij wilde deze boeken lezen en wijzer worden, komende tot het geheim van de onweerstaanbaarheid. Hij zag zijn moeder als een duivel uit de hel die hem eens uit deze wereld had getrokken, maar nu wilde hij terug naar deze wereld, terug naar het oerwoud. En het oerwoud liet hem ook niet meer gaan. Het gif was te diep in zijn hart.

De wildernis was als een indiaanse vrouw, die met haar kapmes het magere varken op zijn rug had gekapt. Weggekapt had zij het, en het beest lag bloedend op de grond. Toen schoot zij

haar pijlen in het beest. Hij wist dat het gif nu de hersenen van het beest zouden aantasten. Het woeste beest had te lang aan zijn rug gehangen. Hij had gehongerd, maar kwam niet van het beest af. Slechts weinigen waren geroepen voor dit pad, niet velen. En het varken werd tot een bezetene.

In zijn ziekte kon hij het niet onderscheiden. Hij haalde dingen door elkaar. Maar nu was het gif te diep. Het sneed hem los in zijn hersenen. Teveel werelden trokken aan hem, maar nu was hij vrij. Zijn slierterige moeder was als een geest. Achter glas was zij. Haar geroep kon hem niet bereiken. Zovelen riep zij, maar zij was gesmoord door iets. Zelf was zij ook zwaar ziek. Hij had dromen in de nacht waarin hij heen en weer geslingerd werd. Hij schold en voelde zich machteloos, maar de gifpijl was bevrijdend, scheidende zijn hersenen. Hij wilde de pijn weer voelen. Het onweerstaanbare trok aan hem. Het onontkoombare was naar hem op jacht, want in wat voor diepe wereld was hij ?

Woest gorgelde het ziekelijke beest wat zich zijn moeder noemde, en wat hem zo lang mentaal en emotioneel gemarteld had totdat hij gek en bezeten werd. Het wilde hem slechts bezitten en totaal uitzuigen, als een parasiet. Ja, deze zogenaamde moeder was een lange slierterige parasiet, maar de wildernis had zich over hem ontfermd, en had hem erger overweldigd dan dat deze zogenaamde moeder ooit had kunnen doen. Dit zieke mens moest wijken voor de wildernis die kwam als een indiaanse vrouw.

Waarom moest hij dit raadsel dragen. Het reet hem telkens in stukken. Hij had geen controle over zijn gedachtes. Hij was bezeten. Altijd weer was er een gevecht in zijn hoofd, totdat hij het uitschreeuwde en bezeten raakte. Gek werd hij er van. Maar niemand kon tot het onweerstaanbare komen zonder bezeten te raken, en niemand kon tot het onontkoombare komen zonder het uit te schreeuwen. Slechts weinigen waren hiertoe geroepen, en zelfs nog minder waren uitverkoren.

Hij raakte bezeten voor haar die hij zocht, en zij was de bezetenheid zelf. Zij maakte hem ziek, en niemand kon hem verstaan en niemand kon hem begrijpen. Zij die tot hem naderden werden zo bezeten als hij was, en zelfs nog zieker. Zij stortten zichzelf van de rotsen, zij maakten een einde aan hun leven. Nee, niemand kon naderen tot het geheim van de onweerstaanbaarheid zonder te sterven. Zij werden ziek, zo ziek, en het gif taste hun hersenen aan.

Het oerwoud was niet zonder gevaren, en hij wist hiervan, maar hij kon niet terug waar hij vandaan was gekomen. En het gif was al te diep. Zijn hersenen konden de verbinding niet aan. De simpelste dingen kon hij niet. Hij was in een coma.

Ze martelen hem dood als ze hem krijgen. Daarom rent hij. Maar hij is in een coma. Hij kan geen verbindingen maken in zijn hoofd. De simpelste dingen kan hij niet, en hij kan niets vasthouden.

Wat was het ? Een ongeluk of een overval ? Alles wat hij kon herinneren was zwarte handschoenen.

(Uit : Apocriefen van de Vur, Uitgave : COAB)

---

altijd warmer (dat wat ze verboden)

de muren van het konijn zijn warm,
het brood is altijd warmer,
het woord van het konijn is zoet,
zijn stilte altijd zoeter,
je rent naar beneden als kerstboter,
uit de fles waarin je leefde,
mama brandde een kaars,
en nu ben je zo vrij,
je ziet hun huizen en hun tuinen,
je ziet hun heggen en wat ze verboden hebben

de muren van het konijn zijn warm,
hun wijnen zijn altijd warmer,
hun geuren beter dan hun goud,
hun stilte altijd zoeter,
dan de dagen ervoor.

zou je het mij kwalijk nemen als ik niet naar binnen ging,
zou je me naar het politiebureau brengen als ik je niet zou zeggen hetzelfde te doen,
ik ga door het water van de fles waarin je leefde,
laat me alsjeblieft vrij, laat me alsjeblieft vrij.

de muren van het konijn zijn warm,
maar jouw muren zijn altijd warmer,
je dekens zien de lucht, en ze beginnen langs de lijn te zwemmen,
je vertelde me altijd al deze verhalen,
en nu doe ik mee,
baby laat me vrij,
deze fles is dichtbij wat ze verboden hebben

Uit : Een Konijn Achter Glas

De Joegoslavische Kettingbrief III

Hij woonde met mensen in een huis die van een hele zware kerk waren.
De familie had een eigen gedeelte, maar ze deelden de badkamer.
Soms spiekten de meisjes weleens als hij de badkamer gebruikte.
Er waren gaten in de muur waar je doorheen kon kijken.
De zoon van die familie was vroeger zijn klasgenoot.
Ze hadden vaak ruzie.

De meisjes moesten zich altijd heel zedelijk kleden vanwege de zware kerk.
Ze mochten ook geen gebruik maken van lingerie.
Hij daarentegen was heel vrij, en sprak over van alles.
Maar zij waren gesloten mensen. Dat moest zo van die kerk.
Er waren een heleboel dingen die hij

niet wist.

De zware kerk was erg zwaar, en ik bedoel heel zwaar.
Dingen moesten op een bepaalde manier klaargemaakt worden.
Daar mocht niet van afgeweken worden.
Anders zouden ze geloofsproblemen krijgen, en dat hadden ze veel.
Voor hen was het soms ook niet haalbaar, maar het moest.

Hij had wel medelijden met ze.
Het was alsof ze leefden met een pistool tegen hun hoofd.
Niks mocht. Alles moest.
Ze hadden eigenaardige spullen.
Ze mochten geen lingerie, maar hun meubiliar was gewoon puur lingerie,
hun stoelen, hun tafels, hun manden, allemaal met verfijnde decoratie.
Hij keek altijd zijn ogen uit als hij daar was, en dat gebeurde niet veel.
Hij kwam daar eigenlijk alleen maar met koninginnedag, want dan was de koningin op de televisie, en dat wilde hij graag zien.
Hij had geen televisie. Hij was te vrij voor een televisie. Maar in die zware kerk moesten ze een televisie hebben. Dat was verplicht. Alle zenders werden beheerd door hun dominees. Die waren de hele dag door op de tv.

Het was een zware kerk, zo zwaar dat er geen medeleven getoond mocht worden. Het leven was lijden, en dat had iedereen verdiend. Hij wilde ze troosten en bemoedigen, maar dat werd door hen niet geaccepteerd. Ze waren als de orthodoxe zwanen in Joegoslavische grachten. Eén verkeerde beweging of een verkeerd woord, en ze vlogen je aan. Op een keer kwam hij zijn vroegere klasgenoot tegen in het winkelcentrum, maar ze hadden alweer bijna ruzie. Het ging over poppen. In die zware kerk moesten mannen met poppen spelen. Dit was preventief, want zo zouden ze van de vrouwen afblijven. Zijn vroegere klasgenoot beschuldigde hem ervan eens zijn pop te hebben gestolen of kapot gemaakt. 'Zo lang geleden,' zei hij. 'Ik kan me dat niet meer herinneren, maar als je er echt nog zo mee zit, dan gaan we nu lekker naar een poppenwinkel, en dan koop ik een nieuwe pop voor je.' En zo gebeurde het. Hij nam de jongen mee naar een poppenzaak, en kocht voor hem een hele dure en sjieke pop, in zedelijke klederdracht. De vroegere klasgenoot was daar heel blij mee, en het was direct vrede.

Ze leefden in Joegoslavië,
Er was geen tijd voor oorlog meer,
Want de poppen marcheerden,
Elke man kreeg zijn pop,
opdat de vrouwen konden emanciperen.

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven, Uitgave : COAB

Witte Sneeuw

Ik liep op straat langs het bos. Het was laat. Er was niemand op straat behalve ik en een vriend. Ik had hem net van het station gehaald. We waren oude schoolvrienden. Zachtjes begon het te sneeuwen. We liepen naar mijn huis. Er waren trollen in mijn huis. Ik verzamelde ze. Het waren prachtige beeldjes, ook in de tuin. Die vriend had een beeldje voor me meegenomen. Hij zou een paar dagen blijven logeren. We hadden het veel over Witte Sneeuw, een meisje dat bij ons in de klas zat. Ze was overleden, maar nu leefde ze in ons hart. Het was een heel bijzonder meisje. Ze vertelde altijd prachtige verhalen.

Die vriend en ik zaten op een school voor exorcisten. We leerden hoe we demonen konden herkennen, hoe we ze konden opspeuren en hoe we ze konden uitschakelen. Uitdrijven heette dat. Maar het meisje had altijd een wonderlijke uitleg. Zij had het erover dat er altijd eerst dingen moesten veranderen, en dan zouden de demonen vanzelf vertrekken. Dingen moesten gewoon anders. Ze had het er altijd over dat demonen veel van spelletjes hielden, en dat ze zelfs een uitdrijving konden nabootsen. Soms werden de leraren weleens een beetje boos, omdat ze zo dromerig was. Ze dacht veel te diep over dingen na.

We begrepen niet hoe het zo ver kon komen. Witte Sneeuw had op een dag zelfmoord gepleegd. Niemand begreep hoe dat kon. De leraren begonnen zich een beetje schuldig te voelen. Waren ze misschien te onaardig voor haar geweest ? Vaak wist zij meer dan de leraren zelf, en dat konden de leraren niet altijd hebben. Het meisje kwam uit een bijzondere kerk uit het Zuiden van het land, waar ze heel anders met de dingen omgingen. Er werd daar veel meer onderzoek gedaan, en veel meer geexperimenteerd. Het ging minder volgens de tradities, en daarom hadden de leraren er vaak een hekel aan. Maar op een dag kwam er een nieuwe leraar, die wel kon meekomen in heel veel dingen wat het meisje zei. Het was een beetje een vreemde man, met een oog voor vreemde dingen. Hij verzamelde trollenbeeldjes. Een heleboel leraren zeiden dat je dat beter niet kon doen, zulke beeldjes verzamelen, maar dit waren hele bijzondere beeldjes. Het was heel sprookjesachtig. Witte Sneeuw vond het prachtig, en ging vaak na de les met de man mee naar huis.

Op een dag gingen wij ook mee, die vriend en ik. De man woonde dichtbij het station, en je kon altijd de treinen langs horen komen. In de weekenden bleef Witte Sneeuw vaak logeren. Ditmaal bleven wij ook logeren. Witte Sneeuw had een eigen kamer in het huis van de man, en wij kregen de zolder. Midden in de nacht hoorden we vreemde geluiden. Ik ging naar beneden om te kijken of alles goed was met Witte Sneeuw. Ze lag lekker te slapen.

Ook die leraar was er helemaal kapot van toen Witte Sneeuw zelfmoord had gepleegd. Hij kon niet begrijpen waarom, maar schreef het toe aan de werken van de demonen. De dag erna

verzamelden we ons in de grote zaal van de school. De directeur hield een toespraak.

‘Wij zijn allen diep betreurd over hetgeen heeft plaatsgevonden,’ zei hij. ‘Wij zien dit als een aanval van de duisternis. Witte Sneeuw had grote gaven. Het was een begiftigd kind. Wij zijn allemaal bedroefd dat ze van ons is weggenomen. Het leven van een exorcist is niet zonder gevaren. Maar weinigen halen de eindstreep, maar wij zijn blij dat ze nu veilig is in de armen van …’

Maar verder kwam hij niet. Tranen rolden uit zijn ogen. Zij was zijn lievelingsstudent. Waarom moest nou net zij worden weggenomen. Die vriend van mij wilde haar uit de dood opwekken, maar we kregen geen toegang tot het lijk.

We gingen vaak naar haar graf om nog even haar magie te voelen. Er stonden vele trollenbeeldjes om het graf heen die de nieuwe leraar daar had neergezet. ‘Voor mijn lieve Witte Sneeuw,’ stond er vaak op die beeldjes. Ook ik hield veel van Witte Sneeuw. Om het gevoel wat ik altijd bij haar had te bewaren ging ik ook trollenbeeldjes verzamelen.

We dachten vaak over Witte Sneeuw. Op een zekere nacht kreeg ik een droom over Witte Sneeuw, waarin ze mij bezocht. Haar haar was lang gegroeid, langer dan ooit. Ze was omhuld in witte sneeuw, maakte een bal, en gaf de sneeuwbal aan mij. ‘Bewaar dit,’ zei ze.

Toen ik wakker werd was ik heel emotioneel. Ik moest sindsdien altijd aan de sneeuwbal denken.

Die vriend van mij kwam vaak logeren. Op een dag kwam hij met de mededeling dat de ouders van Witte Sneeuw haar dagboek hadden gevonden. Ze had het verborgen onder de vloerbedekking van haar kamer. Er stonden onthullende dingen in. Het was een dagboek vol verhalen, maar ook met een duidelijke roep om hulp. Het meisje beschreef hoe ze zo diep in haar eigen fantasie leefde dat ze het gewone leven eigenlijk niet aankon. Maar ze wilde anderen daar niet mee belasten.

Ze was altijd een vrolijk meisje, dus niemand had dat achter haar gezocht. Ze schreef ook dat ze gelukkig was in haar eigen fantasie en dat de buitenwereld haar benauwde.

De verhalen in het dagboek van Witte Sneeuw waren prachtig. Deze verhalen had ze nog nooit eerder verteld, en haar ouders wilden er een boek van maken. Later kreeg ik het boek ook in huis, en het werd een van mijn kostbaarste bezittingen. Kon ik maar meer voor haar doen. Als ik dit had geweten dan had ik haar misschien kunnen helpen, om haar ook de leuke kanten van het leven te laten zien. Maar ik was nog zo jong. Ik zou misschien niet tegen haar opgewassen zijn. Ik vond het zo treurig dat ze van ons was weggenomen. Ze had nog zoveel meer verhalen kunnen schrijven, maar misschien zag ze het nut daarvan niet in. Ze wilde misschien in haar eigen wereld leven, en daar was ze nu. Ze was nu in mijn hart, dieper dan ooit tevoren. Ik had haar zo graag nog beter willen leren kennen.

Het leven ging door. Mijn vriendschap met oude klasgenoten verwaterde. We gingen allemaal ons eigen pad, maar door Witte Sneeuw waren we voor altijd in ons hart aan elkaar verbonden. Toen ik zelf later kinderen kreeg las ik hen vaak voor uit het dagboek van Witte Sneeuw, wat eigenlijk een soort sprookjesboek was. Ook mijn vrouw vond het heel bijzonder. Ze was een beetje als Witte Sneeuw. Ze schreef ook verhalen. Ik noemde haar weleens Rode Sneeuw, omdat ze indiaans bloed in haar had. Ik kon me de andere verhalen van Witte Sneeuw nog wel herinneren, de verhalen die ze altijd vertelde. Op een dag besloot ik ze allemaal op te schrijven, en zo waren er uiteindelijk twee boeken van Witte Sneeuw. Ik was er erg trots op, en stuurde een exemplaar naar haar ouders en naar wat oude klasgenoten. Dit was eigenlijk de reden waardoor die oude vriend me weer kwam opzoeken. Hij was inmiddels ook getrouwd, en vaak gingen we samen op pad.

Op een dag besloten we naar een trollenpark te gaan. Dat was een soort sprookjespark wat allemaal om trollensprookjes draaide. Eigenlijk zou een beeld van Witte Sneeuw daar ook wel op zijn plaats zijn, want haar verhalen gingen ook vaak over trollen. We besloten de baas van het trollenpark de twee boeken van Witte Sneeuw te laten lezen, en hij was direkt dolenthousiast. Hij hield van de sprookjes, en wilde de sprookjes wel nabouwen in zijn park. Later las hij ook de sprookjes van mijn vrouw, Rode Sneeuw, en dat waren nog wel veel meer boeken. Het was alsof er een wereld voor de man opende. Het trollenpark groeide al snel uit tot een sprookjeswereld. En ik was wel trots om twee standbeelden van zowel Witte Sneeuw als Rode Sneeuw in het park te zien.

Maar op een dag was het beeld van Rode Sneeuw verwoest. De baas was woedend. Het waren racisten die dat hadden gedaan. Ze wisten dat het beeld van indiaanse komaf was. Mijn vrouw was er kapot van, en ik nog wel meer. In een van de verhalen van Witte Sneeuw stond geschreven : ‘Het witte konijn in de woestijn wil altijd de eerste zijn, op zee wil hij de beste zijn, in het bos wil hij staan op het rode mos.’ Het gaat over een wit konijn die een koning die een rood konijn als lakei heeft, maar later wil hij dat het rood konijn zijn troon wordt, maar als hij dan even later op zijn troon zit wil het rood konijn niet meer spreken, en dan wordt koning wit konijn toch wel erg eenzaam. Hij sterft als een eenzame koning, en het rood konijn wil nooit meer in een koninkrijk wonen en vlucht naar het bos waar hij voor altijd blijft wonen.

De baas besluit ditmaal een extra groot beeld van Rode Sneeuw te bouwen waar

zij op een hoog paard zit. Hij laat er een bordje bijzetten waarop staat geschreven : ‘Als u wil dat Rode Sneeuw op een nog grotere witte troon komt te zitten, verwoest dan dit beeld.’

Het beeld lieten ze ditmaal staan, maar in het land werden kleurlingen ditmaal met de nek aangekeken. Totdat er op een dag tranen schenen te komen uit het beeld van Witte Sneeuw. Overal in het land was het groot nieuws.

Op een dag kreeg ik van de baas een trollenring. Het was de prachtigste ring die ik ooit had gezien. Inmiddels hadden de ouders van Witte Sneeuw een nog ouder dagboek van haar gevonden. Deze had ze achter de kast verstopt. Ditmaal waren het de prachtigste sprookjes die ik ooit had gehoord. Ik ging ermee naar de baas van het trollenpark die het direkt wilde nabouwen. Ditmaal begon de oude magie van Witte Sneeuw echt te vloeien. De regering wilde zelfs een beeld van haar hebben in een van hun gebouwen. Omdat de verhalen van mijn vrouw zoveel op de verhalen van Witte Sneeuw leken wilden ze ook een beeld van haar hebben naast het beeld van Witte Sneeuw, maar iemand anders had een nog beter plan : Wit en rood was tezamen roze, dus als ze nu een beeld zouden maken van roze steen, dan zou het probleem opgelost zijn. Roze Sneeuw noemden ze het beeld. Het beeld was groot nieuws. Zelfs in het buitenland hoorden ze van Roze Sneeuw.

Die vriend en zijn vrouw kregen een kindje, een meisje, en noemden het : Roze Sneeuw. Mijn vrouw schreef er een sprookje over. Het was een meisje dat nooit opgroeide, maar altijd vier jaar bleef. Wel werd ze steeds wijzer, en op een dag bouwde ze een leger van reuzenridders. Het meisje was mooi als een bloem, en de reuzenridders waren erg dol op haar. Ze woonde in een prachtig paleis waar de reuzenridders altijd rondmarcheerden. Niemand kon haar de les lezen, en daarom bleef ze altijd een kind, een kind dat kon dromen, en kon wonen in haar fantasie. Ze was gelukkig, waar ze ook was, want de reuzenridders gingen altijd met haar mee.

Uit : Paarskapje, Uitgave : COAB

Tijd Zand

Ik kwam hem op de markt tegen waar hij allemaal rotzooi verkocht. Ik waarschuwde de mensen tegen hem. Ik kende hem, maar niemand luisterde. Hij had zijn plaats gevestigd in de markt. Hij was ingeburgerd. Hij was als de stenen van de huizen van de mensen. Ik werd afgewimpeld. Hij was vaak dronken. Hij keek niet normaal uit zijn ogen. Maar niemand gaf er wat om, want hij was immers een deel van hun leven, als een familie erfenis. Ze waren afhankelijk van hem, alsof hij de regering van de stad in handen had. Ik kon alleen maar toekijken. Niemand, maar dan ook niemand geloofde mij, en ik werd steeds stiller. Dit werd zo erg dat ik op een gegeven moment gewoon met hen meepraatte, want ze wilden toch niet luisteren. Ik speelde gewoon het spelletje mee. Ik zorgde wel dat ik bij hem uit de buurt bleef. Hij was gevaarlijk.

Maar ik begon ontzettend aan mezelf te twijfelen. Ik wist dat hij een pyromaan was, maar ik zag hem als schuldige wanneer er ergens brand was, bij voorbaat al. Ik zag hem achter elke boom. Voor mij zat hij achter alles wat verkeerd ging in mijn leven. Hij werd een obsessie voor me. Ik zag hem nog zo zitten achter de piano. Hij ging door totdat de piano in brand stond. Het hele theater brandde af. Ik zag de mensen nog zo gillend wegrennen. Er werd gezegd dat het een ongeluk was, maar ik wist wel beter. Ik kon hier alleen niet over praten. Het leek wel alsof hij mijn mond vastgelijmd had. Ik kon niet zeggen wat ik dacht en wist, want mensen zouden toch niet naar me luisteren.

Het werd van kwaad tot erger. Hij was niet alleen mijn obsessie, maar ook mijn hysterie. Het leidde tot grote woede-uitbarstingen. Wat had hij toch met mij gedaan ? Ik was mezelf niet meer. Ik herinnerde me nog dat schilderij van hem aan de muur van de familie. Zij liepen met hem weg. Zij waren ook geobsedeerd door hem, maar dan op een positieve manier. Daarom heb ik me ook van die familie gedistantieerd. Ze waren voor mij niet meer geloofwaardig. Ik kon ze niet meer vertrouwen. Ik wilde ook niets meer van mijn familie weten. Ze hingen aan de lippen van die crimineel.

Hij was niet goed snik. Hij ging 's nachts als het regende met zijn viool naar buiten. Ik geloofde hem niet. Al die stomme liedjes die hij zong, en dat gerammel met die piano. Maar hij werd goed verkocht. Mijn familie had al zijn platen. Ik kon niet tegen die muziek. Het ging altijd over hetzelfde, en eigenlijk ging het nergens over.

Op een dag had hij besloten op een paard door de stad te rijden. Dat kwam natuurlijk op de voorpagina van alle kranten de dag erna. Hij deed altijd van alles om maar in de publiciteit te komen. Er was iets vreemds met hem aan de hand, maar ik wist niet wat. Het was te gemaakt.

Ik besloot mijn eigen muziek te maken, gewoon om over dat gemeier van hem heen te kunnen komen. Ik wilde verwerken wat hij me had aangedaan. Hij was veel te ver gegaan, over mijn grenzen heen. Ik maakte mijn eerste plaat, maar het sloeg niet aan. Het hoefde voor mij ook niet. Het ging mij om mezelf. Het was puur therapeutisch. Ik maakte een tweede plaat, maar die flopte nog wel erger, en weer deed het me niks. Het was voor mezelf. Ik vond het beter dan zijn spul, maar hier in de stad hielden ze nu eenmaal meer van smartlappen. Ze zeiden me altijd : "Ga

naar het buitenland. Daar zul je meer succes hebben, want hier eet de boer niet wat hij niet kent."

Dat heb ik toen uiteindelijk gedaan. Ik was het helemaal zat. Ik vertrok met de trein naar het buitenland. Ik ging naar Duitsland. Ik hoopte hier los te kunnen komen van het verleden. Ik bracht mijn twee platen hier uit, en dat ging in het begin redelijk goed. Veel beter dan in de stad waar ik vandaan kwam. Het kwam daar niet verder dan de stadsmuren, dus buiten de stad kende niemand me, maar hier in Duitsland sloegen mijn twee platen redelijk aan, en kreeg er een redelijk inkomen door, en werd op straat herkend. Dat vond ik eigenlijk niet nodig, en best wel irritant, dus liep ik vaak met een zonnebril op, alhoewel dat lang niet altijd werkte.

Met mijn derde plaat brak ik pas echt door. Ik kon niet eens maar de straat op, zo hysterisch was het. Ze waren zo obsessief met me, zoals ik eens obsessief was over hem, maar dan in positieve zin, alhoewel ik het niet meer als positief zag. Ik dacht dat ik te ver was gegaan, en wenste dat ik de derde plaat nooit had uitgebracht. Een normaal leven was er voor mij niet meer mogelijk. Dit werd voor mij zo erg dat ik uiteindelijk weer terug besloot te gaan naar mijn eigen stad. Het was zo vreemd. Mensen deden gewoon normaal. Ik werd niet aangesproken, zelfs vaak niet eens aangekeken. Iedereen leefde langs me heen, en het was heerlijk. Maar toen ik 'hem' weer eens tegen kwam op de markt knapte er iets in me. Nee, hier kon ik ook niet mee leven.

Ik wilde niet terug naar Duitsland, maar hier kon ik ook niet blijven. Ik kon gewoon niet met 'hem' leven. Ik begon er niet meer aan. Ik ben toen in een andere stad gaan wonen, een veel kleinere stad, een soort dorp. Hier kwam ik eindelijk tot rust. Ik bemoeide me niet meer met muziek. Ik begon dingen van me af te schrijven, anoniem. Het was heel therapeutisch, en ik zou mezelf nooit meer zo 'uitgeven' als ik had gedaan met mijn muziek. Ik maakte boeken, maar dan alleen maar voor mezelf. Toen er op een dag een paar verdwenen waren zag ik hem als de schuldige.

Hij had het me namelijk eens gezegd : 'Ik zal je altijd volgen, als je schaduw. Ik weet alles wat je doet. Ontsnappen kun je niet. Ik weet je altijd weer te vinden. Ik ben je spiegelbeeld, of liever gezegd : Jij bent mijn schaduw en spiegelbeeld. Je zult nooit worden zoals ik. Alles wat je hebt en zal krijgen is slechts van mij. Ik kan het nemen en wegdoen wanneer ik wil, want jij bent de klederen die ik 's nachts uitdoe als ik ga slapen. Jij bent de schil van de vruchten die ik eet. Ik kan je zo wegmieteren wanneer ik maar wil. Je doet er niet toe. Ja, ik geef toe, je maakt me hebberig, maar wat heb ik eigenlijk aan je ? Ik kan je zo wegdoen. Geen probleem hoor, voor jou een ander. Ik heb wel meerderen van jou in de la liggen. Jij bent er eentje van dertien in een dozijn, dus denk niet dat je zo speciaal bent.'

Op een dag kreeg ik een brief uit Duitsland. Ze wilden dat ik weer platen zou maken. Zij boden me echt heel veel geld. Ik dacht aan wat ik allemaal met het geld zou kunnen doen, en ik vergat helemaal de consequenties van de roem, maar ik wilde genezen, een nieuw leven beginnen. Ik had zoiets van : "Ik ga wel ergens diep in het bos leven, in een kasteel ofzo, met veel bewaking, als een labyrint waar ze me nooit kunnen vinden."

En dat deed ik. Ik deed het wel op de voorwaarde dat ik anoniem zou kunnen zover dat mogelijk was, en zo niet, dan met een pseudoniem. Ze stemden hierin toe, omdat ze wisten dat mijn platen toch goed zouden verkopen, met of zonder mijn naam. En zo gebeurde het. Ik maakte een plaat onder een pseudoniem, maar iedereen wist dat ik het was. Ik werd rijk, vertrok naar het bos, ging daar in een kasteel wonen en liet er een groot labyrint omheen bouwen. Het labyrint werkte zo goed dat er eigenlijk geen bewaking nodig was, maar voor de zekerheid liet ik die er toch zijn. Je weet immers maar nooit.

Op een dag kwam 'hij' aan bij het labyrint. Het bleek dat ik nu ook was doorgebroken in mijn eigen land en zelfs mijn eigen stad. Ik weet niet hoe hij het voor mekaar had gekregen, maar hij stond ineens voor me. Ik vroeg hem hoe hij door het labyrint was gekomen. Hij zei dat het een koud kunstje was, want 'hij kende me immers door en door." Dat had ik vaker gehoord. Gelukkig was er bewaking bij. 'Dit is hij," zei ik tegen de bewaking. Ze hielden hem onder schot. 'Wat moet je ?' vroeg ik.

Hij begon zich als een idioot te gedragen ... Niet dat dat de eerste keer was, maar dit keer was het echt idioot. Hij begon op de grond te rollen als een gek. Er was schuim op zijn mond en hij zei op een vreemde manier : "Een beetje maar, een klein beetje maar."

"Een beetje wat ?" vroeg ik.

"Een beetje zand," zei hij, "een klein beetje maar, ach geef me toch een beetje zand."

"Zand ? Waar heb je het over ?" vroeg ik.

"Weet je het dan niet meer ?" zei hij.

"Ik weet van niks," zei ik.

"De dag dat je trouwde met haar, en ik haar aan flarden schoot, en niemand je geloofde dat ik het had gedaan," zei hij, "en zand was alles wat ik je gaf. Een zak zand. Ik wil het terug, al is het maar een klein beetje."

"Dat zand heb ik allang niet meer, dat heb ik weggedaan," zei ik.

"Stommeling," zei hij. "Dat was het zand van tijd."

"Wat moet je ermee ?" vroeg ik.

"Ik heb een te groot gebrek aan tijd," zei hij.

"Ja, dat zand is weg," zei ik. "Wist ik veel dat het het zand van tijd was. Mijn vrouw was dood, afgeschoten door jou, dus ik had wel andere dingen aan mijn hoofd dan over zand na te denken. Ik vond het nogal vreemd dat je mij een zak zand gaf nadat je mijn vrouw had vermoord. Ik vond dat ook verdacht, dus ik deed het weg."

"Zand, zand !" riep hij toen. "Ik heb zand nodig !" Toen smolt hij weg en verdween in de vloer.

"Ik wist dat het een spook was," zei ik tegen de bewakers.

"Het gebeurt wel vaker," zei één van de bewakers. "Het zijn zand-tovenaars die hun boze magie bedrijven, maar ze betalen altijd met zand, hun eigen tijd."

"Maar ja," zei ik. "Mijn vrouw heb ik er niet door terug."

"Nee," zei de bewaker, "maar je kreeg wel een heleboel zand van hem, magisch zand, kostbare tijd."

"Een schrale troost," zei ik. Ik heb de zand tovenaar daarna nooit meer teruggezien.

Uit : De Lettermaker (COAB)

De scherpschutter

Ik was ontsnapt.
Het sneeuwde.
Er lag hier overal ijs.
Ook het meertje was bevroren.
Ik kon zo over het ijs lopen en door de bomen gaan.
Die stonden erg dicht tegen elkaar.
Naaldbomen.

Ik was bijna bij de brug aangekomen en toen zag ik de trein al weggaan.
Ik had de trein gemist.
Ik wist niet waar de anderen waren.
Ik keek achterom en zag niemand en hoorde ook niemand.

Ik ging verder het bos in.
Plotseling raakte ik in een gevecht met een beer.
Ik werd zwaar toegetakeld.
Ik overleefde het ternauwernood, en strompelde weg.
Ik wist niet eens meer waar de beer was, en ik zag hem ook niet.

Hevig bloedend ging ik dieper het bos in, en kwam aan bij een huisje na een tijd strompelen.
Een oude vrouw deed de deur open en nam me direct naar binnen.
Ze begon me allemaal vragen te stellen waarop ik geen antwoord wist.
Het gevecht met de beer had mijn geheugen gewist.
Ik wist alleen dat ik was ontsnapt, maar ik wist niet waarvan ik was ontsnapt.
Ook wist ik nog dat ik de trein had gemist, maar verder wist ik niets.

De oude vrouw verzorgde mijn wonden, en keek mij telkens bezorgd en liefdevol aan.
Ze liet me een dennennaald zien.
Dit soms ? vroeg ze.
Het zat in je wond.

Ja, ik moest langs naaldbomen, zei ik.
Waar kom je vandaan ? vroeg ze weer.

I... ik weet het niet, zei ik.
De beer zat achter me aan, en pakte me.
Nu weet ik niet meer zoveel.

Ik had ook een hoofdwond.
Ze pakte een tangetje en haalde er een kogel uit.
Nee, zei ze. Je bent beschoten.
Het is een wonder dat je nog leeft.

Ik keek haar vreemd aan, en keek vreemd naar de kogel die onder het bloed zat.
I.. ik weet daar niks van.

Scherpschutters, zei ze.
Ik maak het wel vaker mee.
Ze jagen op hen die ontsnapt zijn.

Ontsnapt waarvan ? vroeg ik.
Ik weet het niet, zei de vrouw.
Ik ben zelf ook eens ontsnapt, maar wist toen ook niet meer waarvan.
Scherpschutters en beren, zei ze, dat is alles wat ik weet.
Ze jagen op de ontsnapten, en soms wolven.

Ik ben blij dat ik geen wolven ben tegengekomen, zei ik, maar die beer was al erg genoeg.
Of ik ben ook wolven tegengekomen en het weer vergeten.

Laat maar, zei de vrouw.
Het is niet meer belangrijk.
Blijf maar hier.
Morgen praten we verder.

Toen ze mijn wonden had verbonden bracht ze mij naar een kamer met een bed, en ging zelf in een andere slaapkamer slapen.

Die ochtend werd ik wakker in de sneeuw.
Ik keek om me heen en zag geen huisje.
Ik zag wel bomen.
Ik vroeg me af wat er was gebeurd.

Mijn wonden waren nog steeds goed verbonden.
Ik stond op, en zocht naar het huisje, maar vond het niet.

Veel later vond ik tot mijn grote schrik de oude vrouw liggende in de sneeuw.
Doorzeefd met teveel kogels.
Ze was dood.
De scherpschutters hadden haar waarschijnlijk gevonden.
Ik keek om me heen, terwijl ik me afvroeg waarom ik nog leefde.

Ik weende toen om de vrouw die zo goed voor me was geweest.

Ik vond het leven oneerlijk.
Ik herinnerde me ineens waaruit ik was ontsnapt.
Maar toen vaagde het weer weg, en wist ik het niet meer.
Het was slechts een flits, en ik kon het niet grijpen.
Het frustreerde mij.

Scherpschutters kwamen toen op me af.
Maar ze schoten niet op mij.
Waarom hebben jullie haar neergeschoten en mij niet ? vroeg ik.

We hebben je wel neergeschoten, zeiden ze.
Met kogels van dromen, je droomt slechts.

Ik schudde mijn hoofd in ongeloof.
Kom mee, zeiden ze.

Ik liep achter ze aan.
Waar kon ik anders naartoe ?
Toch ben ik even later weggerend, en alhoewel ze niet schoten dacht ik aan de kogels van dromen.

Ik werd toen pas echt wakker in het huisje van de oude vrouw, in de kamer waarin ze me had gebracht. Bij het ontbijt vertelde ik haar over de droom en ze glimlachte.

Maar wat als ik nog steeds droom ? vroeg ik aan haar.
Dromen zijn … sprak ze, maar haar stem begon weg te vagen en ik werd wakker daar waaruit ik dacht dat ik was ontsnapt … Ik herinnerde me alles weer … Tegelijkertijd besefte ik dat dit ook een droom kon zijn … De scherpschutter, de scherpschutter … dacht ik bij mezelf …

Einde

Uit : De grote Surinaamse bijbel krant

De Rode Planeet

1. Niemand kon hier komen zonder de juiste inwijdingen.

2. Zij hadden ellendige levens gehad, waar de dromen overliepen in nachtmerries.

3. Zij was een zendeling tot hen uitgezonden om hen te vernietigen, hen te testen, maar ze hadden het overleefd.

4. Er was geen andere manier om hier te komen dan door vreemde cryptische spelletjes.

5. Zij zongen slaapliederen.

6. Het was een gevaarlijk oerwoud waarin niet velen overleefden.

7. Er waren vele onbekende machten van slaap die probeerden hun zielen te nemen.

8. Maar neemt hier de rode planeet hen niet op ?

9. Ze neemt hen weg door slaapliederen.

10. Hier laat ze haar ware natuur zien, waarin verloren dromen hen omgeven.

11. Hier is waar de geschiedenis niet meer bestaat, maar alleen de weelderigheid van de rode planeet.

12. En het roept altijd een grotere duisternis, waar de nacht op hen valt.

Uit : De Bilha (COAB)

1e Jaargang, nummer 2, 11 januari 2023

Veluws Literatuurblad

De Zwembad Machine

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij, maar niemand begreep die taal. Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze dufden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine.

Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier ?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad !' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey !' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin ? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijsen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey !' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen ? Wat is het plan ? De hele zee is in een zwembad veranderd !' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me !' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we eens samen een wandeling door het bos maakten ?' Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze. 'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde

De evacuatie trein

In de stad was er een toneelgroep met een theatershow die ook een misdaadorganisatie bleek te zijn. Mensen verdwenen soms gewoon tijdens of vlak na de voorstelling onder de meest verdachte omstandigheden. Op een dag werd de gehele toneelgroep gearresteerd.

Het kwam overal in de kranten, en iedereen was geschokt, maar ze zagen het al wel aankomen. Hoe mooi de voorstelling ook was, en hoe beroemd en bekend, en zelfs geliefd de toneelspelers ook waren, dit zat eraan te komen. De gevangenis was hun deel. Daar hoorden ze thuis.

Niet dat dit zonder slag of stoot ging. Er schenen vreemde dingen ineens bij de politie te gebeuren. Dingen die ze niet konden verklaren. Ook in de stad waarin ze in de gevangenis opgesloten waren gebeurden er vreemde dingen, tot het punt dat de mensen geevacueerd moesten worden over de rivier. Het was een hele lange rivier, maar door bepaalde vervoerstechnieken en vervoersmiddelen ging het tamelijk snel, zodat de mensen erover verwonderd waren.

De poortwachter van het gebied achter de rivier zei : 'Dat komt ervan als je deze bepaalde groente eet waarin er een heleboel 'ambt' zit. Dat mag niet boven de twaalf gram per dag.'

Mensen in die stad aten gewoonlijks ver boven de twaalf gram, dus ze moesten minderen. Ze moesten afkicken. Anders zouden ze niet eens binnen mogen komen in het gebied achter de rivier. Het gebied achter de rivier wilde namelijk niet dezelfde toestanden als wat ze in de stad hadden.

Ik werd ook geevacueerd. Het ging allemaal heel snel, terwijl het zo'n brede rivier was. Ik zag er eerst als een berg tegenop. Een vriend van mij was nog niet geevacueerd. Ook zijn zus nog niet. Ik had hem aan de telefoon. Hij kon bijna niet spreken. Ik zei : 'Wacht je niet te lang ?' Ik vroeg toen wat er was gebeurd. Het had te maken met zijn zusje, maar ik werd telkens afgeleid door iets anders en moest telkens de telefoonhoorn neerleggen.

'Wat is er nu precies ?' zei ik. 'Ik moest even ergens anders kijken, maar ik ben weer terug.'

Hij stamelde met een heel zacht stemmetje.

'Toe, zeg het,' zei ik.

'Zij heeft, zij heeft,' stamelde hij.

'Wat ?' vroeg ik. 'Je weet dat je me alles kunt vertellen. Heeft ze haarzelf iets aangedaan weer ?'

'Ja,' zei hij. 'Ditmaal fataal afgelopen. Ze heeft de over overdosis van die groente genomen, boven de limiet waar je zelfs in deze stad niet boven mag komen want dan sterf je.'

'Tjonge,' zei ik. 'Waarom moest dat nou. Jullie hadden toch gewoon hier kunnen komen ?'

'Ja maar,' zei hij.

'Ja maar wat ?' vroeg ik. 'Jullie gaan er allemaal aan. Ik wil niet jou ook nog verliezen.'

'Ja, maar die toneelgroep,' zei hij. 'Ik kan er toch niet zomaar weggaan.'

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je hebt toch verder niets met ze te maken ?'

'Technicus,' zei hij.

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je bent niet hun technicus.'

'Nee,' zei hij.

'Waarom noem je het dan op ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

'Wordt je bedreigd ofzo ?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij. 'Ik kan niet teveel zeggen.'

'Dan kom ik nu naar je toe,' zei ik.

'Nee, nee,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik. 'Ik zit onder de twaalf gram, dus ik kan het me veroorloven.'

'Niet doen,' zei hij, 'gewoon niet doen.'

'Ja, maar in de stad wordt je gedwongen boven de twaalf gram te gaan. Ze zorgen daar altijd wel voor, en het zit ook altijd door andere dingen heen, dus eigenlijk speel je met je leven,' zei ik.

'Ik kan niet weg,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

Woest gooide ik de hoorn op de haak. 'Ik zal naar hem toe gaan,' riep ik.

Ik had snel mijn jas aangetrokken, en rende naar buiten, toen naar de poort bij de rivier, maar de poortwachter hield mij tegen.

'Wat zeur je nou, knaap,' zei ik. 'Ik zit onder de twaalf gram.'

'Finito,' zei hij. 'Dat gaat je je leven kosten daar.'

'Waarom ?' vroeg ik.

'Je kunt niet terug,' zei hij. 'Niemand kan terug. Het zit daar in de lucht.'

'Dan doe ik een gasmasker op,' zei ik. 'Maar ik moet nog iemand helpen evacueren.'

'Komt niks van in,' zei hij. Ik raakte met hem in gevecht en we rolden in de rivier. Hij greep me, en trok me weer op de kant. 'Ik zal je moeten opsluiten,' zei hij.

'Doe dan,' zei ik.

Toen werd ik gearresteerd. Er kwamen meerdere agenten bij, en ze sleepten me naar een dichtbijzijnde gevangenis boven een tankstation. Het stelde niet veel voor.

'Finito,' zei de poortwachter.

'Ja, wat ?' vroeg ik.

'Je hebt er veel teveel van genomen,' zei hij.

'Daarom ben ik hier, om af te kicken,' zei ik. 'En blijkbaar is het teveel gevraagd een vriend in nood te helpen.'

'Hij kan niet geholpen worden,' zei de poortwachter.

'Waarom niet ?' vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen.

'Hij is dood,' zei de poortwachter. 'Ze hebben hem opgezet.'

'Hoe ?' vroeg ik.

'Al zijn organen uit zijn lichaam gehaald en volgespoten met hun parasitaire troep,' zei de poortwachter.

'Die lui van die toneelgroep hebben dat gedaan ?' vroeg ik.

'Ja,' zei de poortwachter.

'Maar waarom zit ik hier dan nog ?' riep ik. 'We kunnen hem toch wel weer tot leven wekken ?'

'Nee,' zei de poortwachter. 'Onmogelijk.'

'Waarom onmogelijk ?' vroeg ik.

'De doden leven niet,' zei de poortwachter, 'en zijn zusje …' Maar plotseling viel de poortwachter flauw. Ik greep naar mijn hoofd. Er brulde een beest in me. Ik was vergiftigd. 'Niet meer dan twaalf gram van die troep,' brulde het beest. Ik werd wakker en zat nog steeds in de evacuatie trein over de rivier. Ik had alles maar gedroomd. Toen ik uiteindelijk uitstapte aan de andere kant van de rivier was het een heel ander soort poortwachter. Hij had een lange jas aan, hoog opgetrokken, en een pet op die hij ver over zijn gezicht had geduwd. Hij keek me aan. Ik kon bijna zijn gezicht niet zien vanwege zijn pet. Hij moest mijn papieren inzien. 'Juist ja,' zei hij. 'Kom niet boven de twaalf gram met de finito groente. Het rommelt met de hersenen, en je gaat dingen zien die er niet zijn, gaat leven in een stad die niet bestaat, enzovoorts. Dat zijn symptomen van een overdosis.'

'Dus waar ik vandaan kom bestaat niet ?' vroeg ik.

'Nee,' zei hij.

'Maar waar kom ik dan vandaan ?' vroeg ik. 'Die troep zat overal in, en het werd gedwongen, en er was een toneelgroep opgepakt …' Verder kon ik niet spreken alsof mijn keel zat dichtgeknepen.

'Zei je daar toneelgroep ?' vroeg de man ineens.

Ik knikte.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik moet je wat vertellen,' zei hij. 'De stad aan de overkant is niet echt. Het is een hallucinatie die wel meerderen hadden toen ze werden gegrepen door de finito haaien. We mogen nooit zomaar mensen uit hun nachtmerrie wekken, dus dan gebruiken we eerst andere soort woorden, zoals een overdosis aan finito groenten, en dat je onder de twaalf gram moet blijven, maar kerel, je was dus gegrepen door haaien, en ….' Maar verder kon de poortwachter niets zeggen. Hij begon te waggelen en ging van zijn stokje … Ook ik begon te waggelen en ging van mijn stokje. Alles duizelde, en alles draaide om me heen. 'Wie ben ik, en waar ben ik ?' begon ik te roepen. Ik voelde water, en ik voelde tanden, en toen zag ik haaien, als in een nachtmerrie, en ik was in gevecht. Ik probeerde boven water te komen, van die haaien af te komen, maar ze bleven me maar in de diepte trekken.

Ik stond onder een vreemde soort stroom. 'Ik moet onder de twaalf gram komen van deze troep, maar ik wordt er gewoon in verdronken !'

Weer werd ik wakker in de evacuatie trein, en weer stapte ik even later uit, en kwam tot de poortwachter van het gebied achter de rivier. 'Onder de twaalf gram blijven he, met de finito groenten. Er zit ambt in.'

'Ja, ja,' zei ik. 'Ik weet het.'

Ik kreeg een huisje toegewezen, en het eerste wat ik deed was die vriend bellen en vragen hoe het met hem ging en met zijn zusje, en wanneer hij zou komen met de evacuatie trein. Ik kreeg hem aan de telefoon, allemaal heel vrolijk alsof er niks aan de hand was. Ja, alles ging goed. Zij zaten in het juiste stadsdeel, en er was daar niks aan de hand, en boven de twaalf gram kon ook geen kwaad. Ik begon hem het hele verhaal uit te leggen. Ik vroeg hoe het met die toneelgroep was afgelopen. Die zaten dus inderdaad in de gevangenis. Het bleek dat zijn zusje ook nog had geholpen in die zaak.

'Maar zit die ook niet boven de twaalf gram ?' vroeg ik.

Ja, dat klopte, maar dat kon geen kwaad.

Ik zei toen dat het een tikkende tijdbom was. Hij had nog genoeg tijd, zei hij. Ik noemde hem een waaghals. Toen moest

hij weer ophangen, want hij had andere dingen te doen.

Ik belde toen ook naar zijn zusje, maar die nam niet op. Ik zuchtte. Ik hoopte maar dat ik nu echt wakker was geworden, maar aan de andere kant maakte ik me zorgen over die vriend en zijn zusje.

'Ja, nee, dat zit allemaal goed,' had hij gezegd, 'prima in orde.'

Ik liep naar de koelkast om wat finito groenten te pakken. Ik was er nog flink aan verslaafd, alhoewel ik keurig netjes onder de twaalf gram per dag bleef. Dat hield ik nauwkeurig bij. Ik wilde niet opnieuw in de problemen komen.

Opeens werd er gebeld. Het was het zusje van die vriend. Maar toen werd ik ineens weer wakker in de evacuatie trein nadat alles voor mijn ogen begon te tollen toen ik haar zag. Ze zaten toen gewoon tegenover me in de trein. Ik zuchtte van opluchting.

Maar ik hapte weer naar adem. Nee, ik was niet wakker. Ik was in gevecht met haaien in een rivier. Of was ik in zee ? Allerlei rillingen gleden door me heen. Nee, ik was niet wakker. Ik moest wakker worden … 'godverrejantheo !' riep ik toen ze me weer beten en meesleurden.

Ik kon hier niet tegenop. Ik kon het niet. Het leek wel alsof alles tussen mijn vingers doorgleed. Ze trokken me tot een eiland, waar ze me uiteindelijk bloedend op het strand lieten liggen. Wie waren deze haaien, en waren het wel haaien ?

Ik strompelde even later het eilandje op. Ik was hier volop in de natuur, en overal groeide de finito groente. 'Ja, maar ik mag niet over de twaalf gram per dag gaan !' riep ik. Een donkere man met een rijsthoed liep toen op me af, heel zorgzaam. 'Er zit hier geen ambt in de groente, dus je kan rustig zoveel eten als je wil. Het is juist in de steden dat ze het ambt gif op de groenten spuiten, dus daarom kan je er maar heel weinig van eten.'

'Dat makes sense,' zei ik.

'Goed,' zei de man, 'dan gaan we nu eten.'

Hij nam mij naar een hut waar een tafel vol stond met allerlei groentes waar we in de stad maar heel weinig van mochten eten. 'Hier zit geen ambt in, dus eet maar volop.'

'Ik wordt gek van dat ambt,' zei ik.

'Het is hier niet,' zei de man. 'Dat gif word hier niet gebruikt.'

'Hoe kan ik dat zeker weten ?' vroeg ik.

'Proef maar,' zei de man, en bracht een lepel vol met groente naar mijn mond. Ik at, en bevond mij in de hemel. Bruisende natuur gleed over mij heen. Onbespoten groente. Dat had ik nog nooit geproefd. Het was de eerste keer in mijn leven.

Uit : De trein van evacuatie, verhalenbundel, Uitgave : COAB

De Verpleegster

Edgar en Rocco woonden met hun ouders in een groot huis. Ze hadden ook nog een zusje. Ze kregen altijd duur technisch speelgoed want hun vader had een hele goede baan waar hij dik mee verdiende. Ze woonden in een rijtjeshuis, maar de huizen waren erg groot. Ze woonden dichtbij een rivier en aan een weiland. Dichtbij was ook het bos, maar er zaten enkele wijken nog tussen. Op een dag kreeg Edgar een ongeluk met zijn motor. Hij moest naar een ziekenhuis helemaal naar de andere kant van het land, waar ze gespecialiseerd waren in het type wonden die hij had. Hij moest daar heel lang blijven, maar soms bezochten hij en een verpleegster het natuurmeer dichtbij het ziekenhuis. Hij knapte daar erg van op. Ook ging hij soms een paar dagen logeren bij een oudtante in de buurt toen het wat beter met hem ging. Hij ontmoette daar ook een neefje die hij nog nooit eerder had gezien. Hij had wel veel over het neefje gehoord. Het neefje had het erover hoeveel hij wiskunde haatte, maar Edgar vond wiskunde een mooi vak.

Maar op een dag maakte de oudtante een hele vervelende opmerking naar Edgar, en hij wilde er niet meer naar terug. Hij bleef toen gewoon in het ziekenhuis om verder te revalideren. Hij vond de natuur zo prachtig in dit gebied, dat hij eigenlijk niet naar zijn huis terugwilde, en besloot op advertenties te reageren van aangeboden huizen. Na een tijdje had Edgar een leuk huisje gevonden ergens in het gebied van het ziekenhuis. Er waren veel wijken waaruit hij kon kiezen. Ook het neefje woonde hier ergens in de buurt en die kwam hem soms opzoeken.

Edgar was verliefd geworden op zijn verpleegster en al snel hadden ze een relatie en zij kwam bij hem inwonen. Maar op een dag ging zij er met een ander vandoor. Edgar raakte toen in een depressie, en vroeg zich af of ze zich dan nog wel verpleegster mocht noemen. Hij maakte een afspraak met de directrice van het ziekenhuis om zijn verhaal te doen, en hij deed er alles aan om ervoor te zorgen dat de verpleegster die hem bedrogen had ontslagen zou worden. Maar de directrice deed er allemaal erg gemakkelijk over, alsof het allemaal zo hoorde.

'Dus ik ga naar het ziekenhuis, en kom er depressief vandaan, is dat de bedoeling ?' vroeg Edgar boos.

'De bedoeling is dat je voor jezelf leert te vechten, creatief te worden, en dat gebeurt niet als wij allemaal om je heen blijven,' zei de directrice. 'Eens moet je

ons loslaten, Edgar, en het zelf doen. We kunnen niet altijd voor je blijven zorgen.'

'Heeft u geen andere verpleegster voor mij ?' vroeg Edgar.

'Nee,' zei de directrice. 'Lichamelijk ben je nu weer gezond. Als je depressief bent dan moet je ergens anders wezen.'

'Waar dan ?' vroeg Edgar.

'Er is een ander ziekenhuis speciaal voor dat soort dingen,' zei de directrice, en gaf hem een klein boekje, een prospectus met informatie over het ziekenhuis.

Edgar begon direct te lezen, en er stonden wat plaatjes op. Het was ook een soort school.

'Nou, dat lijkt me wel wat,' zei Edgar, 'want ik ben flink depressief, en ik kom hier nooit helemaal zelf doorheen.'

'Goed,' zei de directrice. 'Ik zal contact met hen maken voor jou. Dan krijg je er nog wel bericht over.'

Verschillende weken later kreeg Edgar een brief van het ziekenhuis waarin hij werd uitgenodigd te komen. Hij was inmiddels nog depressiever geraakt. Het ziekenhuis was niet ver weg. Het lag ergens achter een zandverstuiving. Edgar kreeg een nieuwe verpleegster. Ze hielp hem goed, en al snel raakte Edgar weer verliefd. Hij zei toen direct tegen zichzelf : 'Zou je dat nu wel doen ?' Maar hij kon het niet helpen. 'Ze zal je laten vallen als een baksteen, net als de vorige, omdat ze meerdere klanten hebben, en dat noemen ze therapeutisch,' zei hij tegen zichzelf. En het was hier ook verboden een relatie aan te gaan met iemand van de verpleging. Ze hield ook direct de boot af toen hij erover begon. 'Koude bedoening,' dacht Edgar bij zichzelf. Hij was het altijd gewend dat vrouwen en meisjes bij bosjes voor hem vielen, omdat hij 'zo aardig was', zoals ze altijd zeiden. Niemand was in hun ogen zo aardig als Edgar. Zijn oudtante had dus de vervelende opmerking gemaakt dat hij zo geliefd was bij de dames vanwege zijn geld. Daarom wilde hij haar nooit meer zien. Hij vond dat een grove belediging. Hij wilde over zichzelf denken als een aardig iemand, niet zomaar iemand met veel geld. Hij kwam uit een hele rijke familie, maar dat kon soms ook een vloek zijn. Sommige mensen haatten hem, alleen maar omdat hij zo rijk was, en vaak waren ze ook jaloers.

Edgar raakte door het koude gedrag van de verpleegster nog depressiever. Op een dag vluchtte hij weg. Keihard scheurde hij over de weg met zijn motor. Het had hem kwaad gemaakt, en voordat hij er erg in had kreeg hij weer een ongeluk en kwam weer terecht in het eerste ziekenhuis waar hij de verpleegster waarmee hij een relatie had gehad weer tegenkwam.

'Zo Edgar, dus je bent weer bij me terug ?' vroeg ze aan Edgar die helemaal op een bed voor pampers lag.

'Ik lig weer in diggelen,' zei Edgar. 'Heb je nu je zin ?'

'Dat komt goed uit,' zei de verpleegster, 'want ik ben ook bij mijn vorige vriend weggegaan.'

'Ja, maar mij krijg je niet meer terug,' zei Edgar.

'Je bent al terug,' glimlachte ze. 'Ik kan alles doen met je wat ik wil,' zei ze terwijl ze haar tongetje uitstak.

'Goed,' zei Edgar. 'Maar het is maar tijdelijk. Als ik weer beter word ben ik weg.'

'Neem je me dan weer mee zoals de vorige keer ?' vroeg de verpleegster.

'Nee,' zei Edgar, 'want ik weet precies waar dat op uitloopt. Dan ga je daarna weer bij me weg, en word ik weer depressief, en kan ik naar dat andere ziekenhuis om me weer zo kwaad te maken zodat ik weer een ongeluk krijg. Jullie verdienen er goed aan.'

'En dat is nu juist de bedoeling,' zei de verpleegster. 'Want wij werken voor verkeersvoorlichting, en wij hopen zo dat slachtoffers het eens een keer door gaan krijgen dat ze niet het verkeer inmoeten als ze dronken zijn, kwaad zijn, of zwaar depressief. Nog sterker : Ik werk voor de spoorwegen, en hoop hiermee dat je iets vaker de trein pakt.'

Edgar keek haar verbaasd aan. 'Dus ik heb gewoon met een lopend verkeersbord te maken ? Wat is dat voor een rare boel hier ?'

'Dat moet u zo niet zien, mijnheer,' zei de verpleegster ineens heel deftig. 'Ik ben een geheime wijkagente. Heus, wij hebben het beste met u voor.'

Edgar werd kwaad en probeerde op te staan, maar krampte toen weer ineen van de pijn.

'Heus, mijnheer, het is het beste zo,' sprak de verpleegster. 'Alleen als u hier nooit meer weg zou kunnen zou ik voor altijd de uwe zijn. En ik heb een nare mededeling voor u dat u met negenennegentig procent zekerheid blijvend invalide zal zijn dit keer.'

'Waarom de negenennegentig procent ?' vroeg Edgar.

'Omdat we in dit ziekenhuis nooit nooit mogen zeggen of altijd,' zei de verpleegster.

'Dus het is ook voor negenennegentig procent zeker dat je dit keer bij me zult blijven ?' vroeg Edgar.

'Ja,' zei de verpleegster. 'Zolang je hier niet weg kunt kom je van mij ook niet af. We verlaten alleen mensen die het

zelf allemaal kunnen. Ik had het al lang genoeg met je volgehouden de vorige keer. Ik was zelfs nog bij je toen je alweer thuis was.'

'Dus scheiding is alleen voor de gezonden ?' vroeg Edgar.

'Natuurlijk,' zei de verpleegster. 'We mogen nooit een zieke in de steek laten. Dan zouden we ons beroep zwaar schenden.'

'Wil je dan met me trouwen tot de dood ons scheidt ?' vroeg Edgar.

'Ik trouw met je totdat de gezondheid ons scheidt,' zei de verpleegster. 'We kunnen dus alleen maar voor negenennegentig procent trouwen.'

'Dan heb ik dus nog geen zekerheid,' zei Edgar.

'Kun je nog een extra verzekering voor aanvragen,' zei de verpleegster.

'Laat maar,' zei Edgar. 'Ik denk dat ik er genoeg van heb, maar als ik hier nooit meer wegkom dan zit er denk ik niets anders op dan met je te trouwen onder deze vreemde voorwaarden.'

'Dus toch ?' vroeg de verpleegster. 'Maar dan niet gaan simuleren, hè, alsof je allang geen rolstoel meer nodig hebt, maar er toch inblijft om mij.'

'Nou ja,' zei Edgar. 'Ik zal er natuurlijk alles voor doen om ons huwelijk in stand te houden. En dat verwacht ik van jou ook. We zullen er beiden voor moeten strijden.'

'Ik zal je wel weer eens goed en hard neerslaan als je je weer te goed gaat voelen, is dat afgesproken ?' lachte de verpleegster.

'Dat is ook weer niet de bedoeling,' zei Edgar. 'Ik zit niet te wachten op huwelijks-geweld, jij wel ?'

'Maar er moet gestreden worden voor het huwelijk, want anders komt er niets van,' zei de verpleegster. 'En in de oorlog is alles geoorloofd.'

'Lieve help,' zei Edgar, 'waar ben ik beland ? Het lijkt hier wel een gekkenhuis of een gevangenis. Met wie heb ik nu eigenlijk te maken ? Gaat het wel goed in dat bolletje van je ?'

De verpleegster boog haar hoofd. 'Het is allemaal nog wel erger, Edgar. Ik ben namelijk als familie werker ingehuurd door jouw familie om je het leven zo zuur te maken dat je weer terugkeert naar je familie, of in ieder geval naar hun woongebied, want je woont nu te ver weg volgens hen.'

'Wat een klootzakken !' riep Edgar. 'Hoeveel geld hebben ze je geboden ?'

Ze noemde toen een duizelingwekkend bedrag.

'Ik bied je het dubbele,' riep Edgar. 'Kunnen deze spelletjes dan afgelopen zijn ?'

'Goed,' zei de verpleegster afgemeten en zakelijk.

Edgar schreef een cheque uit en gaf het aan haar. 'En nu wil ik een andere verpleegster !' riep hij.

'Goed mijnheer,' zei de verpleegster koud. 'Maar die anderen zijn nog wel veel erger dan ik.'

'Of zijn die ook al gekocht door mijn familie ?' brieste Edgar in grote woede. 'Dan moet ik die dus ook allemaal gaan lopen afkopen.'

'U bent toch rijk ?' vroeg de verpleegster.

'Oh, dus het is jullie allemaal om het geld te doen,' brieste Edgar. 'Wat als jullie allemaal grote leugenaars zijn ?'

'Ik moet je iets opbiechten, Edgar,' zei de verpleegster. 'Ik werk ook voor de kerk. Ik moest je zo radeloos maken dat je naar de kerk zou gaan. Ze hebben aandelen bij ons, dus ze delen ook in onze winst.'

'Wat !' riep Edgar. 'Op wat voor een zottenkermis ben ik beland ? Jullie zijn echt niet goed snik. Je hebt je cheque nu, dus oprotten. Ik wil verder niets meer van je weten, want je maakt me helemaal gek. Je bent een levensgevaarlijke vrouw. Ik vraag me af wat ik ooit in je heb gezien.'

'Mijn vele geld ?' vroeg de verpleegster.

'Ik geef niets om geld,' zuchtte Edgar. 'Ik heb zelf al genoeg geld. Daarom kwam jij ook bij mij inwonen. Er is altijd baas boven baas. Maar je bent me er eentje.'

'Ik weet al waarom je op me gevallen bent,' zei de verpleegster.

'Zeg het eens,' zei Edgar.

Op dat moment kwam Rocco binnen, de broer van Edgar.
Rocco omhelsde zijn broer. Edgar kon even geen woord uitbrengen.
Daarna vroeg hij aan Rocco of het allemaal echt waar was wat de verpleegster over de familie had gezegd.

'Nee joh,' zei Rocco. 'Wij hadden je opgegeven voor de geheime fop camera om je wat op te vrolijken in het ziekenhuis. Ze nemen patienten in de maling, en daarna wordt het op televisie uitgezonden.'

'Gefopt !' riep de verpleegster lachend, en toen wezen ze op de geheime camera die ergens was verstopt. Ook Rocco lachte. En Edgar was niet eens boos, want zijn broer daar had hij een zwak voor, en die kon alles wel bij hem doen.
'Goede grap,' zei Edgar. 'Maar ik krijg je nog wel, broer.'

Toen keek Edgar naar de verpleegster. 'Hoorde dat je er met een ander vandoor ging nou ook bij die grap, of was dat echt ?' vroeg hij.

'Het was een grap,' lachte de verpleegster.

'Maar mijn ongeluk was toch geen grap ?' vroeg Edgar.

'Jawel, broer,' lachte Rocco, 'dat was ook een grap. Er kon niets fout gaan. Ze hebben deze stunts al zo vaak uitgehaald.'

'Levensgevaarlijk,' mompelde Edgar, 'levensgevaarlijk.' Maar zijn broer kon in zijn ogen nooit kwaad doen. Toen keek hij weer naar de verpleegster. Hij had er bijna pijn in zijn buik van. 'Betekent dat dat je nog steeds mijn vriendin bent, of was dat ook allemaal gespeeld voor de grap ?' vroeg Edgar.

'Wat denk je zelf ?' vroeg de verpleegster lachend.

'Ga me niet vertellen dat het een grap was, want dan heb je dus wel even met mijn gevoelens gespeeld,' zei Edgar.

'Het was echt,' zei Rocco, 'maar ze moest je wel eerst testen om te zien of je het wel waard was, en of je tegen een grapje kon.'

'Dat kan ik, broer,' zei Edgar, 'maar ik pak je nog wel weer terug,' waarna hij zich richtte tot de verpleegster : 'en jou ook.'

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, Uitgave : COAB

---

het leven : een energie centrale

Het leven loopt in cycli.
Het herhaalt zich telkens.
Het verfijnt zich.
Psycho-analyse is het pad,
het gaan leren wat het betekent, wat het is,
het leren herkennen.
Het is allemaal de hogere kennis.
Gewend raken aan de patronen van het leven, maar zeker niet indutten.
Als het patroon veranderd en je begrijpt het niet meer, dan is dat nog een stukje kennis wat nog verder verdiept en verfijnd dient te worden, een stukje kennis wat je nog niet onder de knie hebt, oftewel de missing links. Als je een missing link hebt gevonden, en dat hebt leren verwerken, en ermee hebt leren werken, en het hebt toegepast in je leven, dan ben je klaar voor een volgende missing link. Het leven gaat van kraal tot kraal van de missing links, totdat de ketting klaar is, en dan ga je naar een volgende ketting.

Er zijn een heleboel missing links. De kennis is oneindig, maar het zal steeds duidelijker worden, alhoewel bij elk antwoord er weer nieuwe vragen komen. Soms snap je er daarom niks meer van. Soms moet alles anders.
Werk aan je hart, aan je karakter, aan je afstemming op de hemel, die de hogere kennis is, die je nodig hebt om te leven.
Er is ook een heleboel wat je weer los mag laten, overbodige kennis. Een heleboel is slechts tijdelijk. De kern van de kennis is het hart, zodat je bij de juiste kennis aankomt.

Er is veel pseudo-kennis voor hen wiens hart zijn afgeweken van de hemel. Iedereen krijgt te maken met pseudo-kennis. Je bent bijvoorbeeld nog te jong, of je bent slachtoffer van iets, gedwongen, gemanipuleerd, gebrainwashed, bedreigd, gechanteerd, en ga zo maar door. Je diepste hart is iets van jezelf. Ze kunnen van alles van je maken, maar wie je waarlijk bent ligt dieper in je hart waar ze niet kunnen komen.
Hart en hemel.

Het leven is energie, en een energie centrale, waarin energie omgezet wordt in andere energie, getransmuteerd. Zo kan de mens steeds hoger komen, steeds dieper, steeds verfijnder gaan leven. Er is heel veel wat omgezet moet worden, en er is heel veel om te leren over de energie centrale die het leven is.

1e Jaargang, nummer 3, 23 januari 2023

Veluws Literatuurblad

IN DIT NUMMER o.a. : de prekenvrouw, Tel uw zegeningen, orde van zwartkijkers, de getuige, de machine, Het leven is literatuur, Eli waarschuwde zijn kinderen niet, komen tot de hemelse rivier, het boek van de wet

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS EN DE ONKRANT

---

de prekenvrouw

Ze werkte bij de supermarkt. Ik kwam haar daar soms tegen. Haar moeder was een beetje vreemd, die liep of naakt door het huis, of in lingerie. Ik kwam daar wel eens. Dan nam ze me mee als ze me was tegengekomen. Dan moest ik even wachten totdat ze klaar was met werken. Het was een vreemd gezin. Heel veel meubels waren harig. Ook hun bedden. Ze hadden hele vreemde gordijnen. Altijd als ik daar was geweest wilde ik niet meer leven. Dan had ik het helemaal gehad.

Ze kon haarzelf nooit duidelijk maken wat ze precies bedoelde. Dan ging het in mijn hoofd zitten. Dan bleef het maar malen. Dan wilde ik dat ik nooit geboren was.

Haar moeder was zo’n vreemd mens. Ze belde me in de nacht weleens op. Dan vertelde ze vreemde verhalen, zo vreemd dat ik er bang van werd, of boos. Ook schaamde ik me dan. Ze sprak me altijd een schuldgevoel aan. Ze kon goed manipuleren.

Ze bleef soms maar doordrammen. Ophangen hielp niet, want dan ging het in mijn hoofd zitten. Ze vroeg ook altijd het onmogelijke van me. Op een dag belde ze aan, midden in de nacht, terwijl het regende. Ze kwam helemaal kletsnat binnen en had alleen haar lingerie aan. Ze was op blote voeten gekomen. Ik nam haar mee naar de huiskamer waar ze ging zitten. ‘Ik moet je wat vertellen,’ zei ze toen. ‘Je droomt,’ zei ze toen. ‘Dit is allemaal een droom.’ Ik keek haar vreemd aan. ‘Je gelooft me niet, he ?’ zei ze.

‘Probeer je nu een spelletje met me te spelen ?’ vroeg ik. ‘Waar kom je voor ?’ Buiten begon het steeds harder te regenen. Ik keek naar haar. Ik bleef maar naar haar kijken, maar hoe meer ik dat deed, hoe meer ik begon wakker te worden en te ontdekken dat ik slechts naar een kast staarde. Ik logeerde bij een tante. De vrouw in de droom had dus gelijk gehad. Het was maar een droom. Het was een lingerie kast waar ik naar staarde, die in de logeerkamer stond. Er stonden hier ook vreemde exotische dingen. Mijn tante ging vaak op reis en nam dan allerlei bijzondere spullen mee.

Toen ik de droom aan mijn tante vertelde die ochtend glimlachte ze. ‘Ach ja, kasten komen tot leven in de nacht,’ zei ze. Ik keek haar vreemd aan. ‘Alle dingen zijn iets anders ‘s nachts. Die hebben hun eigen leven.’ Het was warm weer. Mijn bloed voelde ook warm aan. Ik dacht aan een boek wat ik aan het lezen was over een spin, een tropische spin. Tante had veel boeken op de logeerkamer. Soms viel ik in slaap tijdens het lezen en droomde ik de vreemdste dromen, zoals nu.

Vandaag zouden we zeilen, mijn tante en ik. Ik begon spullen bij elkaar te pakken. Tante pakte wat etenswaren. We gingen met de trein naar het water, en huurden een zeilboot. We zouden naar een eilandje gaan. Het regende en het stormde. Toen sloeg het bootje om, en werd ik wakker. Ik was uit het bed gerold. Het was weer een droom geweest. Het leek wel alsof ik niet wakker kon worden. Ik leefde in dromenland. Telkens weer bleek alles een droom te zijn, de dingen die ik meemaakte. Ik vroeg me af hoe dat kon. Ik had een beeldje van een vrouw in lingerie, wat ik eens gewonnen had op de kermis. Het beeldje sprak. Het beeldje predikte zelfs. Je kon het zo instellen dat het elke dag een preek verkondigde. Ik noemde haar mijn prekenvrouw, maar communicatie was niet echt mogelijk, alsof ze voorgeprogrammeerd was. Op een dag gaf ze wel ineens antwoord op mijn vragen, want ik sprak wel vaak tot haar, en stelde telkens weer dezelfde vragen. Ik had het gevoel dat het beeldje toch een zekere intelligentie bezit, en leervermogen. Ik ben daar op in gaan spelen. Het beeldje begon toen ook te groeien, en vlak voordat ik het gevoel had dat ze een echt mens was geworden, ja, je raadt het al, werd ik wakker.

Ik kan het gewoon niet winnen. Ik weet niet wat het is. Ik weet niet hoe lang ik het vol ga houden. Ik weet niet wat mijn draagvermogen is. Toch heb ik dan zo’n beeldje, van een indiaanse vrouw, maar het beeldje spreekt niet. Ze zeiden dat iemand het beeldje eens vond op de bodem van de zee. Ik heb het gekocht op een veiling. Ik heb er veel voor moeten bieden, maar dat had ik er wel voor over. Het is een prachtig beeld. Ze spreekt niet, maar als je naar haar kijkt, dan hoor je de wind gewoon ruizen, en dan heb ik stemmen in mijn hoofd, mooie stemmen. Ik kan er heel lang naar staren, en er bij wegdromen. Het leven is mooi met haar, diep, gevoelig, avontuurlijk. Mensen kijken mij vreemd

aan als ik hen vertel dat ik een relatie met een beeld heb. Het blijft ook vreemd natuurlijk. Mensen hebben daar het draagvermogen niet voor. Ze hebben het geduld er ook niet voor om naar beelden te luisteren. Ze noemen het allemaal verbeelding, maar ik weet wel beter.

Ze is mijn vrouw, en brengt geheime boodschappen over, op haar manier. Ze is mijn prekenvrouw.

Uit : Het Sebek Boek, verhalen uit de tweede bijbel, uitgave : COAB

Tel uw zegeningen

‘Zij is rechtvaardigheid, en zij heeft in deze rechtvaardigheid volhard,
Daarom kent zij geen mededogen.
Waarom vraagt gij mededogen aan uw maker ?
Weet uw maker niet het best wat goed voor u is ?
Ziet, zij is het goede.
Zwijg toch, oh mens, want gij bent maar een zucht.’

BELOCH 4:9-10,
RODENBERG VERSIE, DE TWEEDE BIJBEL

Een vriend van mij die dichtbij Amsterdam woont zei : ‘Het zijn gekke dagen en veel mensen zijn ziek. Moeder natuur is aan het terug slaan, veel doden in China. China is te snel gegroeid, ook wat industrie betrefd. Daar gaan ze nu de rekening van betalen aan moeder natuur. Wereldwijd vallen de mensen bij bosjes tegelijk om. En ze weten het donders goed, die wereld leiders. Oh, wat zullen sommigen hard gestraft worden. De Natuur en God kennen geen onderscheid.’

Veel gebeden worden niet verhoord, veel wat de mens wil wordt niet gegeven, en dat heeft een reden. De mens bidt overmatig, en de mens wil overmatig. De mens is allang over natuurgrenzen heengegaan, en moet nu weer terug. Vandaar dat het psalmenboek in de Rodenberg versie van de tweede bijbel ook stelt dat de hemel meedogenloos is. Dat is niet in eigenlijke zin, maar in de zin dat de mens terug moet keren tot wat al gegeven is, want dat is de mens genoeg en daar zit het in. Tel uw zegeningen, kijk wat u heeft, ga terug tot de boodschappen die al gegeven zijn, het hemelse onderwijs, en dan is de hemel lang niet zo meedogenloos als het lijkt.

De meedogenloze is de hemel, opdat wij niet teveel van het goede krijgen. Dat is een natuurwet. Overvoeding is altijd een gevaar, want dan wordt de mens opgeblazen. Daarom is de hemel meedogenloos, voor uw eigen bestwil, om u te beschermen. Laten we daarom buigen tot de hemel en ons onderwerpen aan haar wil, want zij weet wat goed voor ons is.

Als de hemel meedogenloos lijkt, laten we dan net als de psalmist van psalm 15 van het boek Beloch in de Rodenberg versie van de tweede bijbel bidden :

U geeft geen gehoor aan mijn geroep,
Meedogenloos lijkt Gij.
Kom toch in mijn hart,
Ik wil van U leren.

Als dingen meedogenloos zijn, dan is dat om ons terug te drijven tot de hemel en om van haar te leren.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

---

orde van zwartkijkers

Het probleem van vooroordelen, een groot probleem.
Het probleem van de hoofdschudders en beweters.
Het probleem van onbevoegde kijkers,
van hen die geen kijkgeld hebben betaald : de zwartkijkers.

Het is een zwaar probleem.
Ik kom in een ziekenhuis en word bekeken,
er worden foto’s gemaakt, en je wordt beoordeeld door zwartkijkers,
door hen die de prijs niet hebben betaald.
Hun cameraatjes zijn gejat, net zoals hun verrekijkers waarmee ze op koude afstand blijven.

Hoe komt u aan die verrekijker ?
Oh, u heeft geen kijkgeld betaald.
Inleveren dan maar.
Wij zijn van de kijk-inspectie.

Gerechtigheid wanneer de kijk-inspectie komt,
teveel ‘ome arie’s op safari’.

Dan komen die zwartkijkers, die toeristen, rampentoeristen zelfs,
in de ketel van de kannibalen,
en dan is het allemaal van : ‘wir haben es nicht gewust’.
Zwartkijkers, het zit vaak in de familie,
het zit vaak in het bloed.

Betaal de volle prijs voor wat u bekijkt,
anders geraakt u tot vooroordeel,
waardoor u vervolgens zelf geoordeeld wordt.

Kijk-inspectie, bond tegen zwartkijkers,
op heterdaad betrapt.
Hier met dat ding.

Er zijn ook een heleboel religieuze zwartkijkers,
Ze lezen de bijbel, en kijken allerlei programma’s,
en gaan ook aapjes kijken,
maar ze hebben geen kijkgeld betaald,
ze zijn onbevoegd, en dan stromen de verdraaiingen,
dan rukken ze alles uit verband,
want ze zijn immers zwartkijkers.

Hup, daar wordt weer een arm uit de kom getrokken,
de zwartkijkers zijn gekomen,

maar zie, daar komt ook de kijk-inspectie.

Ik word soms een beetje moe van al die zwartkijkers,
Ze hebben zo’n grote mond over wat ze hebben gezien,
maar ziet u, ze hebben geen kijkgeld betaald,
en slaan gewoon onverschillige blikken,
en het verblindt hen, en versteent hen,
en zo staan ze in het oerwoud,
te rillen en te trillen.

Ze weten niet waar ze het over hebben,
Het zijn immers zwartkijkers.
Hebben de kannibalen daar om gevraagd om bekeken te worden ?
Zitten ze te wachten op reportages over hen ?
Neen.
En zo belanden die zwartkijkers in de ketel,
of ze worden gevoerd aan de krokodillen, of aan de zwijnen.
Ja, die moeten immers ook eten.

Het probleem van de zwartkijkers,
Nou ja, niet zo’n probleem,
Zwijnenvoer volop zo.
Weer zo’n zwartkijkertje,
de krokodil zal hem wel lusten.

De orde van zwartkijkers,
een groep oude mannen die al het kinderlijke hebben omgebracht,
en zo doen ze zwaarwichtig en volwassen,
zonder uit te reiken naar de kinderen,
hun eigen innerlijke kind verloochenende

Ze hebben hun zwartkijkers theaters gebouwd,
als arena’s,
Er is geen fundament van educatie en empathie,
En dat komt tot hun terug als kannonnen

Heb toch fundament,
maar ze hebben liever pepermunt bij de preek,
zwartkijkers pepermunt,

Ze zijn zonder kaartje naar binnen gegaan,
zonder harnas het leeuwenhol binnengegaan

Oh was ik maar bij moeder thuisgebleven,
zingen ze dan,
maar het is al te laat, veels te laat,
en daar komen de leeuwen al,
als leeuwenvoer te moeten eindigen,
dat is echt zwartkijkers loon

Waarom doen ze dit ?
Ik heb het me afgevraagd.
Zoveel ordes van zwartkijkers,
zoveel ordes van oude mannen die zulke spelletjes spelen,
ontduiking, ontduiking,
en dan gaan ze onderduiken,
want ze doen alles voor de duit

Oh, dat glimmende gouden geluksdubbeltje,
dat willen ze niet kwijt, daar draait alles om.
Het heeft hen verblind,
ze hebben er de weg door kwijtgeraakt.

Waarom, waarom, waarom toch ?
Ik heb er zeeen van tranen over gehuild.
Het is als de pest,
het kleeft en stalkt,
die ordes van zwartkijkers.

Ik heb er diep over gezucht, veel over geklaagd,
mijn kruis dragende.
Ik heb ermee gepuzzeld.
Het is een kinderziekte.
En sommigen worden gewillig ziek.
Maar waarom, waarom ?
Dan maakt het lichaam antistoffen aan.

Het zwartkijken is een epidemie.
En zo ook het vooroordeel.
Ophouden met spelletjes spelen graag.
Maar het is een kinderziekte.
Wat is het medicijn ?
Educatie en empathie ?
De minste te zijn ?

De leugen is oud,
de mensen zijn jong,
en ze worden steeds jonger,
en kennen de oude paden van de waarheid niet meer,
en ze willen het ook niet.
Zowel het kinderlijke als het oudere hebben ze omgebracht,
Het zijn zwartkijkers.

Ze zijn piepjong tegenwoordig,
wanen dat ze volwassen zijn, en graag alleen,
op een ego-trip gaan ze,
en grissen naar papieren en titels,
diepte in oppervlakkigheid,
horizontale diepte,
zo piepjong als ze zijn,
weten van nergens en niemand iets van,
Och ziet u, het zijn zwartkijkers, schijnt een kinderziekte te zijn.

Ik doe mijn hand voor mijn ogen.
Ik wil hier niet meer zijn,
en al helemaal wil ik er niet aan mee doen,
maar ik heb een opdracht.
Wat is die opdracht ?
Educatie en empathie,
Ik kan alleen maar zaaien.

Het lichaam neemt er de tijd voor om er antistoffen tegen te maken,
Ondertussen zijn de zwartkijkers uitgegroeid tot een wereldrijk,
het wereldrijk van zwartkijkers,
overal hebben ze hun arena’s, hun theaters,
overal wordt de zwartkijkers pepermunt uitgedeeld,
heel stiekum, want het zijn smokkelaars,
drugs smokkelaars van zware drugs,
groeit ergens aan een plantje,
ze dealen het in afrika

Wil jij ook zwartkijken ?
En hier in het westen kweken ze die planten,
op grote plantages, en ze hebben vele slaven,
de witkijkers, die keurig netjes betaald hebben.

Daar marcheren weer wat zwartkijkers.

Pas op, ze zijn op slavenjacht, om hun wereldrijk te bouwen.
En ik heb een witkijkers plantje wat ik kweek.
Ik kom bijna niet buiten.
Wel ga ik graag onder de grond,
daar maak ik diepe reizen.

Ik ken een plaats waar de witkijkers plantjes uitbundig groeien en bloeien,
waar kinderen nog gewoon mogen dromen,
diep onder de grond.
Het is een land wat alleen kinderen kennen.
Ik had daar eens een liedje over gehoord :

‘There's a land children know,

And there's nowhere else to go,

Just watch around, it's hidden deep in the snow ...

There's a land children see,
And there's no other place to be,
Just watch like the wind,
It's all between you and me ...’

Windkijkers zijn het. Ze kijken als de wind, gaan langs alles heen, overal doorheen, en zien van alles want ze hebben de prijs betaald, ze zijn als kinderen geworden om binnen te gaan.

Uitgave : De Onkrant

DE GETUIGE

1. Bosse had zoveel onwaardige koningen in haar leven verslagen, zoals bijvoorbeeld Canon, die zovelen tot slaaf had gemaakt door een vervloekt boek. Dit zijn de kronieken van Bosse, haar oorlogen en overwinningen, maar ook haar lijden in eenzaamheid, in diepe kerkers. Maar zoveel delen van deze verhalen zijn weggevaagd gedurende de tijden. Zoveel delen van die stukken waren geschreven in onbekende talen, en ik kon het alleen ontcijferen door de verschillende plaatjes van het boek. Deze plaatjes zijn nog steeds spookachtige plaatsen in mijn hoofd, dragende een onbeschrijfelijk kwaad waarin het hart zou wegvagen. Daarom voor mijn eigen bescherming schreef ik alleen een kinderlijke versie van mijn vertalingen, zodat ik ook vele anderen kon beschermen tegen deze krachten.

2. Velen probeerden het boek te openen door de tijden, maar vaak kwam er een onbekend vuur van het boek om hen te vernietigen, en ze werden zelf zoals de spookachtige plaatsen. Ik kwam daarom met een getuige. Het bracht me in ketenen, tot onbekende plaatsen. Dit was de reden waarom ik een kinderlijke versie van het boek maakte, en zelfs enige kleine afleidingen om een dwaalspoor aan te leggen, omdat ik niet wens dat enige van deze woeste krachten op een ander hoofd vallen. Hoewel, genomen in kleine concentraties, kan het wonderen doen.

3. Ik weet dat dit boek oud zal zijn, zeer oud, wanneer het uw generatie zal bereiken. Alles wat we in dit ding nodig hebben is richtlijnen. Door de vele delen afgescheurd kan ik alleen een boek aanbieden wat het verstand kan verscheuren, maar wat zou er gebeuren als het boek onverscheurd zou zijn ?

4. De stukken hadden mijn verstand ingeslagen, speciaal door hun plaatjes. Dit waren spookachtige plaatsen in mijn hoofd sinds toen. Maar nog steeds weten wij niet of het legende, religie of realiteit is. Ik ben ook bezorgd over mijn ontcijferingen. Misschien heb ik wat fouten gemaakt hier en daar in mijn poging om het klaar te krijgen. Hoe weten we wanneer we iets op de juiste manier ontcijferen ? Soms is het niets dan gissen.

Uit : De Vur, Uitgave : COAB

DE MACHINE

1. Niemand had verwacht dat de koppensneller zou terugkeren nadat Hannah haar had verjaagd. Maar het was alleen om nog harder toe te slaan. Ze ging terug naar haar hoofden, waar ze de schedels van haar vijanden op palen had gestoken, en zelfs van hen die tot haar naasten behoorden. Ze was de horror van de rivier. Niemand kon een confrontatie met de koppensneller echt verklaren. Ze nam het verstand weg en het gevoel, om uiteindelijk hun hoofden te nemen. Ze was geobsedeerd met hoofden. Ze beschilderde hen, decoreerde hen met veren en sieraden.

2. Zijzelf was gesierd met vreemde, misleidende sieraden. Telkens wanneer iemand naar haar keek verloren zij zoveel van hun levens. Ze was een gevaarlijke vrouw.

3. Hannah stond voor haar hol, haarzelf wassende in het meer. De koppensneller was teruggekomen. Hannah nam haar speer. Ook de kopensneller waste haarzelf in het meer, terwijl ze zong. Zij was een verzamelaar van hoofden.

4. De koppensneller nam kinderen weg, om hen te leren te jagen voor hoofden. Zij nam hen over de rivier.

5. Nadat de koppensneller Hannah's schedel had genomen, vond Hannah's ziel een woest schip in de lagere onderwereld. Op de rivier van de dood nam ze het schip. Het was een oorlogsschip.

6. Op het schip hadden ze niet veel sieraden, maar wat ze hadden was speciaal. Ze konden het verstand en de ziel van hun prooi ermee vangen. Het beschermde hen ook tegen zielejagers.

7. Op een nacht kwam de koppensneller tot het oorlogsschip. Ze nam hun hoofden en ving de ziel van Hannah.

8. Ze ontwaakte op de velden van een lagere onderwereld, terwijl haar rug was gespietst op een paal. Haar voeten

waren gebonden aan de paal, en haar handen waren gebonden op haar rug. Ze was tussen de schedels van wolven in zwarte gewaden. Een van hen rijtte haar huid open en nam haar hart uit haar borst. Hannah schreeuwde en krijste. Een van hen nam een bijl en hakte haar hoofd af.

9. Het enige wat toen nog over was was een machine met zoveel bloederige hoofden van de onthoofden. De machine was genaamd de Machine van Democratie. Deze bloederige hoofden hielden alles bezeten. Binnenin was een arena die de vloeistof van de eeuwige verdoemenis voortbracht. In grote woede nam Hannah een wapen van de machine en begon op de hoofden in te slaan in een bloedbad. Deze hoofden hadden geen schedel, alleen hersenen. Het leek op vreemd rubber of plastic.

10. Plotseling begon de machine te draaien als een krankzinnige, en de hoofden begonnen te discussieren en debatteren wat uitliep op een groot gevecht.

11. Hannah kon haar weg omhoog klimmen tot waar ze vandaan kwam, op zoek naar de koppensneller. Maar de hoofden van de Machine van Democratie leken haar te volgen op een afstand. Ze had nu het geheim van de koppensneller gezien. Het was een vreemde kermis van hoofden, die de politiek van de hogere onderwerelden bezeten hielden. Maar het was wetteloze politiek, een vreemde arena genaamd Democratie, wat het eeuwige bloed van verdoemenis liet vloeien.

12. De arena gaf geboorte aan zoveel kinderen. Het was een eeuwige oorlog.

13. Wat zou er gebeuren als al deze maskers afgerukt zouden worden ?

14. Het was een vreemde spiegel op een vreemde kermis.

Uit : De Vur, Uitgave : COAB

Het Leven is Literatuur

Corona heeft zijn miljoenen verslagen. Rusland is in 2022 als een groot monster opgestaan en heeft de volkeren tot armoe gebracht en in diepe nood. Vele doden door pest, honger en door geweld.
De aarde vraagt om een antwoord, en het antwoord is niet te vinden, want de mens moet terugkeren tot het hemelse pad dat smal is. De mens moet van haar leren.
De mens heeft een nieuw hemels Woord nodig, zoals al werd aangekondigd in het boek van de voorouders, de bijbel. Boekrollen zouden open gaan, hemelse boekrollen, in tijden van grote onrust en grote wanhoop en eenzaamheid. In die tijden leven we nu. Laten we opkijken naar het hemelse Woord.

Mijn prediking liep ten einde. Ik had steeds minder en minder inspiratie. Soms kwam er maar een zinnetje door per dag of een paar kleine alinea’s, en dat was ik niet gewend. Ik was in een grote woestijn terechtgekomen, maar ik begon dromen te krijgen van de voorouders, over een overleden vrouwelijke collega, een soort moederfiguur, en zij sprak dat ik me moest voorbereiden op auteurschap. De droogte ging nog even door, en ik begreep haar niet. Maar toen begon het toch echt te komen. Het begon hemels te regenen met een nieuw woord, en ik zag het nieuwe hemelse woord. Dat hebben we wel nodig in deze tijden, om er doorheen te komen.

Maar zal de mens klaar zijn als het nieuwe Woord gaat komen ? Zal de mens het oppikken ? Je kunt niet voor een ander kiezen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

Eli waarschuwde zijn kinderen niet

Het leven is een stel mechanismen waar we niet aan kunnen ontkomen, een strijd tegen goed en kwaad. Het kwaad moet uitgeschakeld worden, of in een andere richting worden gezet, veranderen, gerecycled worden. Er zijn een heleboel gelijkenissen om dat uit te beelden. Het kwaad moet allereerst onderscheiden worden, en er moet een alarm zijn. De Rodenbergse versie van de tweede bijbel noemt al heel snel, aan het begin van het boek Behemma, de naam Eli. Eli waarschuwde zijn kinderen niet. Hij was de hogepriester van Israel in de tijd van Samuel, maar liet zijn kinderen maar aanrotzooien. Samuel was hem dankbaar, dus schijnbaar had hij ook goede dingen gedaan.

Het boek Behemma noemt hem de verzachter aller verzachters, en hij had de wonden van Samuel verzacht, en zijn ziel, en hij had zijn huis voor Samuel opengesteld, waar Samuel de stem van de hemel hoorde, en in dit huis was ook de deur tot de hemel.

Het probleem was echter dat Eli te zacht was, en zo kon ook de zonde voortwoekeren. Die luie, lauwe, onverschillige kant in de mens moet afsterven.

Laat Eli geen wortel in je schieten. Altijd moet je oppassen voor de geest van Eli die dingen goedpraat en dingen wegwuift, die het alarm uitdooft. ‘Oh, dat valt nog wel mee, oh, dat zal zo’n vaart niet lopen, oh, dat kan best wel, want alles is genade,’ enzovoorts.

De geest van Eli heeft een heel arsenaal aan excusen die hij zal gebruiken om de zonde in jou en je naasten te laten voortleven. Het kwaad is altijd op zoek naar het goede en zoekt dat uit te doven, en juist ook door list en bedrog.

Gelukkig liet Samuel zich er niet door meesleuren. Samuel ging goed en bedachtzaam om met het Woord dat hij

had ontvangen. In het boek Behemma had Samuel ontdekt dat het een hemelse bloem was die tot hem sprak, en Samuel zei dat hij die bloem altijd zou dienen, en dat zijn bloem van gehoorzaamheid nooit zou verwelken. Het huis van Eli werd ook wel het huis van Venus genoemd, het huis van de liefde, het huis van zorg, maar liefde en zorg kunnen al snel uit de hand lopen. De liefde is waakzaam.

Samuel spreekt over een levendgevende bloem die hem gouden water te drinken gaf, en hem werd ook gouden brood te eten gegeven in het huis van Venus, als een beeld van honing en propolis, antistoffen van de natuur. Samuel spreekt ook over de bloem van dankbaarheid die in hem bloeide voor altijd vanwege deze dingen. Samuel kwam vanuit Mercurius tot Venus, stelt het boek Behemma. Mercurius is de markt, waar je altijd moet werken voor je geld, maar Eli in het huis van Venus was te goeiig.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

---

komen tot de hemelse rivier

'U bent de hemelse rivier. Laat uw rivier mij leiden, en laat Hoop mij Uw Woord doen verstaan.
Bescherm me des daags tegen de stekende vlieg. Zwakte brengt mij tot aan uw wateren.'

BELOCH 10:4,5
RODENBERG VERSIE, DE TWEEDE BIJBEL

Heeft u weleens nagedacht over de hemelse rivier, hoe die zal stromen ? Hoe het door de hemelse bossen heenloopt en langs de hemelse woningen en door de hemelse woonplaatsen ? Heeft u er weleens over nagedacht hoe dit vruchtbaarheid bewerkt in de levens van hen die daar wonen ? Oh, ik wil u aansporen om de dingen van boven te zoeken en niet de aardse dingen. Het goede nieuws is dat we naar de dingen van boven mogen toegroeien, en dat de hemelse rivier ons ook tegemoet komt. Als een waterval komt het naar beneden, maar waar is die waterval ergens ? Heeft u daar weleens over nagedacht ? Soms lijken alle poorten van de hemel wel gesloten te zijn, en is er niets om ons heen wat maar in de verste verten op de hemel lijkt. Kent u die momenten ? Er zijn momenten dat wij ons zwak en hopeloos voelen, ook machteloos, dat we misschien het wel zouden kunnen uitroepen : 'Waar gaat dit heen ?'

Maar nu is het juist zo dat het zaadje eerst moet sterven om te kunnen groeien. Eerst gaat de mens diep de aarde in en moet zich door al die verslavingen heenworstelen. De mens is verslaafd aan de aarde, en moet verschrikkelijke heren dienen. De mens is hierdoor verzwakt en kan niet meer opkomen vaak. Vaak zijn de gewichten te zwaar, en wordt de mens bedreigd. Maar weet u wat nu het mooie is ? De tiende psalm van het nieuwe psalmenboek gaat juist erover dat de hemelse rivier ons tegemoetkomt in onze zwakte. Juist in onze zwakte mogen wij tot de hemelse wateren komen, en mogen wij gevoelig worden voor de plaats waar deze hemelse waterval de aarde raakt.

Juist in onze zwakte zijn wij sterk, want hierin kan de hemel zich ten volle openbaren. Daar mogen wij open voor staan.

De hemelse rivier kent de weg. Laten wij daarom wel open staan voor de hemelse rivier om ons te leiden. Laat het maar door je heenvloeien, en volg het maar. Waar een wil is is een weg. Maar laten we hierin dan niet het slechte en onze verslavingen gaan goedpraten. We moeten niet kritiekloos worden naar de dingen van de aarde. De hemelse rivier wil ons ook toerusten en bewapenen. Het zal niet zonder slag en stoot gaan. De psalmist zegt namelijk in de eerste drie verzen van deze psalm :

'Breek de ketenen van mijn geweten, waar vissen van mij hebben gegeten.
U ziet de ketenen van mijn hart. Uw warmte heeft mij overrompeld, Uw kracht heeft mij de bergen doen verstaan.
Laat mij niet bloot staan voor mijn vijanden. Bedek mijn hoofd met Uw hemelse gordel.'

De psalmist doet hier een beroep op de oorlogshemel. De psalmist draait er niet omheen, stelt het niet beter voor dan het is.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

HET BOEK VAN DE WET

1. Het boek was vervloekt. Het was een boek van de wet gemaakt door een valse geest. Velen waren tot slaaf gemaakt door het boek. Bosse was een beestenslager. Ik herinner me dat ik eens het boek van de wet verscheurde, en haar vrijzette, want zij was een gevangene van het boek. Ik bleef altijd op een afstand, maar op een dag kwam ze dichter bij me. Maar op een dag stierf ze. Ik zag haar niet meer terug, alleen in mijn dromen. Maar wanneer ik wakker word ben ik weer verloren. Ik denk dat het boek van de wet haar weer opgeslokt had. Ik ging dieper dan ooit, tot het beestenhol. Ik vond haar daar.

2. Ik begon het boek van de wet weer te lezen sinds die dag. Het scheen een vertaling te zijn van een boek in de taal van een valse geest. Ik zocht lang naar het origineel, en ontdekte dat het boek van de wet een misvertaling was. Ik ging naar haar terug en zei dat ik de juiste vertaling nu had. Maar ze zonk weg. Ik probeerde haar hand te grijpen, maar ik was te laat.

3. Het is allemaal in het boek. De taal

van de valse geest bleek ook een vertaling van een vertaling te zijn, en ik vond meer en meer fouten. Ik kon het terugleiden tot het begin. Ik vond een boek van Bosse, over haar leven en haar werken. Ik zag dat het boek van de wet erop was gebaseerd, maar dat ze het heel erg hadden misvertaald. Maar het boek van Bosse was brandende. Ik kon het niet meer vasthouden, dus ik greep één van de vertalingen. Het scheen dat het de voorhangsels van haar tempel waren. Ik had het gewoon verkeerd begrepen. En ik had haar verkeerd begrepen. Waar was ze ? Wie was ze ? Het was alleen mijn gezichtspunt. Ik kon alleen kijken door een gebroken spiegel.

4. Bosse onderwees me hoe boeken herleid konden worden naar hun originelen. Zoveel voorhangsels. Ze was alleen in mijn dromen. Maar nu had ik het boek geopend.

5. Ik begon na te denken over haar woorden. Wat bedoelde ze ? Het boek van de wet was van een valse geest. Het had geen zin om het te verscheuren of juist te vertalen, het te herleiden tot het origineel, want het boek heerste en stond weer op, altijd. Het was een vervloekt boek. Het bezat het verstand van zovelen.

6. Het was maar een nachtmerrie.

Uit : De Vur, Uitgave : COAB

---

de zee

Ik schrijf mijn verhalen op rozenblaadjes, maar de zee spoelt alles weer weg,
Ik schrijf mijn verhalen in het zand, maar de zee spoelt alles weer weg,
Ik schrijf mijn verhalen op de stadsmuren buiten de stad, maar de zee spoelt alles weer weg,
De zee regeert hier, en vertelt haar eigen verhalen,
Ik kras mijn verhalen in boomstammen,
en zij kan het niet wegspoelen

Uitgave : De Onkrant

Nonsense of Mathematics

Found the nonsense of mathematics all in a leather bag,
almost burnt by the bunny, addicted to some crack.
Get my money when it's daylight, I am leaving this train,
I jump, I die, and bring the flowers to the faery of the burning fever,
deep inside, on a burning hill I battle, for this baby to be born.
It was on the old attic I found the book ... of .... the animal-mountain ....
a strange tower ....I'm still climbing it ...
to escape from the nonsense, this nonsense of mathematics ....

Got me a brand new car today, to leave the nonsense, the nonsense ....
Got my hat put into delay ..... to escape the nonsense of mathematics ....
Having the winner laughing .... while the loser is smoking ....
some wine-touched delicious prides ....
Got my maths lessons upside down now ... heard the most wonderful fairytales ....
some backward masked tricks from the sideday's sword ....
bringing me out of the nonsense of mathematics .... a strange world ....

I promised myself not to listen to the nonsense, the nonsense ....
I promised myself to eat an apple instead, sailing on the nonsense, the nonsense of mathematics .... Got me crazy today .... Will start the rocket now .... on animal-tower, everything is in delay .... I'm standing still .... smoking rabbithats .... smoking rabbitheads .... their tales are gone, and I'm diving away instead ....

I promised myself not to be angry anymore at the nonsense, the nonsense,
I promised myself to sing in a choir, of the nonsense of mathematics ....
Some teachers still riding in longhairy cars .... still sandals they're wearing, thinking they're jesus or sandman ....

Twenty in total .... they're not so rich .... in goatwools they walk ....
with their heads towards mental institutions, while they love their flowers stolen from rabbit's pits .... Got me some questions today, these heroes don't seem to fall .... Even when my nightmares broken they still stand tall .... Like ten men on a hill .... and ten men on a tower ..... like the animal-tower .... I'll never win .....

Got me some clairvoyant today .... She acted strange .... like I was ... a victim of ten men in a spaceship .... selling vegetables instead of meat ..... Should have listened to them better .... Now I'm here, bound by speed ....

Some turkeys on the bend, she said, like leather belts, she dremt instead .... I cannot act today .... because .... I am a victim of this cross ....

So bring me today .... to the nonsense, to the nonsense ..... bring me today to the nonsense of mathematics ....

Uitgave : De Onkrant

---

het scheldende jongetje

We wilden hem eigenlijk geen rubriek geven in de onkrant, want hij wilde bij de onkrant werken, maar hij schold nogal veel, en hij kneep mensen in de ballen. Ook stond hij erom bekend dat hij stripalbums van anderen leende en ze dan niet meer teruggaf. We vroegen ons dus af of het dan wel een goed idee was om hem bij de onkrant te laten werken met een eigen rubriek. Hij had onverbloemd taalgebruik, zei alles recht voor z'n raap, dus dat was aan de andere kant wel bruikbaar om mensen aan de ochtendkrant wakker te krijgen, en dan bedoel ik ook echt goed wakker. Maar

ja, hij moest en zou bij de onkrant werken, dus bedreigingen dat hij het leger op ons af zou sturen, of vliegtuigen in onze schedels zou laten binnenvliegen, enzovoorts, je kon het zo gek niet bedenken, ook wel zeer grappig soms. Maar ja, hij moest gewoon zijn ei kwijt. Het was natuurlijk niet de manier om een baan te krijgen, en dat heb ik hem ook gezegd, en daar heeft hij zich uiteindelijk bij neergelegd.

Maar hij begon hele mooie boeken te schrijven, en het schelden werd wat minder. Soms zat het er nog wel tussendoor, maar dat was om het verhaal en de boodschap aan te sterken, en het had toch wel wat, en hij was meer gematigd geworden. We hebben hem toen beloofd dat hij als hij vooral door zou gaan met het schrijven van mooie, verhalende boeken met een uitstekende boodschap, dan zouden we misschien stukjes ervan in de onkrant kunnen plaatsen, als een soort proef. Hij stemde daarmee in en deed extra zijn best. Hij begon ook steeds gerichter te schelden, zoals op dingen waar we allemaal op schelden.

De laatste keer dat hij bij ons kwam had hij ook een flink grote mond, maar we begrepen waar het om ging. Het was wel een erg leuk jochie, bijna als een standbeeld, alsof hij zo uit de geschiedenis was gekomen. Zo maken ze ze tegenwoordig bijna niet meer.

Hij riep : 'Medische zorg is geen markt, geen koopwaar ! De mens heeft geluisterd naar dronken marktkooplui ! Het geld wat ze vragen voor medische zorg is bloedgeld ! Het is hun drugs, en daarvan gaan ze liegen ! Allemaal om hun giftige sluipmoordende medicijnen nog meer te kunnen verkopen !' En toen begon hij nog wel erger te schelden, zo erg dat ik het niet in de onkrant zou zetten, maar ik stond er wel helemaal achter. Het was een jochie naar mijn hart. Ik krijg er nog steeds een warm gevoel bij als ik aan hem denk. Het was de laatste keer dat we hem zagen. Eigenlijk heeft niemand hem daarna ooit nog gezien. Zijn boeken zijn alles wat we nog van hem hebben. Oh ja, en hij had zijn muts vergeten mee te nemen toen hij vertrok, en één van zijn handschoenen. Die zijn nu te bezichtigen in ons museum.

Uit : De Onkrant

1e Jaargang, nummer 4, 9 februari 2023

Veluws Literatuurblad

IN DIT NUMMER o.a. : De sigarenfabriek, Wereld in puin : wat gezaaid is zal geoogst worden, Moulderie, Op weg naar de eeuwigheid, Psalm van Jawed

MET UITGAVES VAN : DE GROTE SURINAAMSE BIJBEL KRANT, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS EN DE ONKRANT

WERELD IN PUIN : WAT GEZAAID IS ZAL GEOOGST WORDEN

Het is totale chaos in de wereld. Kinderen worden niet onderwezen. Er is geen vrijheid van meningsuiting. Alles wordt letterlijk genomen. Religie is hysterisch uit de kom geschoten. Men dweilt graag met de kraan open. Men zift muggen en slikt kamelen. Men vecht om pietluttigheden, houdt het zwaard de verkeerde kant op gericht, vecht tegen schijnvijanden. Ga zo maar door. Daarom moet de RV-bijbel wel komen om dit allemaal recht te zetten, want nu is de bijbel die de voorouders in elkaar gefrommeld hebben nog de autoriteit en het is drugs. Dat hebben we moeten verdiepen. Zo kwamen we uiteindelijk aan bij het geestelijke woord wat erdoor opgesloten werd gehouden, in de kern van de bijbel, in de bron. Kent u dat pad ?

Ik had een droom over Meatloaf die vorig jaar overleed. Hij had de bron van eeuwige jeugd gevonden, en was nu weer als een jonge knaap, en veel dunner. Hij was in een band met een paar leden van de Womack familie. Hij zong ook zijn eigen lied ‘Blind as a Bat’, over dat God’s liefde blind is. Maar de mens oordeelt naar het vlees. De hele wereld ligt in puin : dieren in de holocaust, de Rusland oorlog die maar voorduurt en heel Europa in de afgrond van de dertiger jaren heeft gestort, de aardbeving in Turkije en Syrie die vele mensen het leven heeft gekost, maar wat doet de mens ? De mens verandert niet, heeft er niks van geleerd, en zoekt nog steeds de dingen die van de aarde zijn. De mens zoekt de geestelijke dingen niet, en is totaal van God en gebod los. Wat doet de mens ? Die gaat aapjes kijken bij de grammy’s om hulpeloze mk-ultra slaven belachelijk te maken. Ze hebben de rotte tomaten en aardappels meegenomen. En daar gaan ze lekker alles op een ander projecteren. Lekker makkelijk. Je hoeft er niet veel voor na te denken. Dat is het wereldnieuws vandaag de dag.

‘Ja, maar die en die hebben plastische chirurgie gedaan.’ So what ? Heb je enig idee waarom ? Heb je zelf weleens in de spotlights gestaan voor lange tijd ? Sommige mensen hebben die baan, en leven in een glazen huis, en kunnen niet wegkomen. Plastische chirurgie wordt juist gedaan vanwege alle projectie, omdat de mens teveel met uiterlijkheden bezig is, en niet met het geestelijke. Het is een symptoom, en men is bezig met symptoombestrijding. Men moet naar de wortel toe van dit alles. Vele mensen zijn psychisch ziek, en worden zo nog wel erger psychisch ziek gemaakt. Daar verdient de psychiater weer bakken geld aan, en dat is precies wat het is. De geest van psychiatrie is die van belachelijkmaking, bullying. Zo verdient die geest zijn geld, zo verwerft die geest zijn klanten.

De dag ervoor had ik een droom dat ik in boeren gebied was, veel boerderijen, en het liep over in bosgebied. Bij een van de boerderijen was een stalletje waar foto’s hingen van varkensmensen. Ze bewogen volgens een bepaald patroon en het was fake, want er zat geen leven meer in. Ze waren totaal overgenomen door de markt. De mens volgt gewoon zijn lusten na, en als er problemen zijn wordt het lekker op iemand anders geschoven, en dat gaat het gemakkelijkst door uiterlijkheden. Heb je zelf eens een tijd in de schoenen van mensen geleefd voordat je een oordeel over ze hebt geveld ? Aan de andere kant van het boeren gebied liep het over in dorpgebied, en er waren daar hulpverleners die mensen trachtten terug te brengen tot het geestelijke woord. Ik kreeg een cassette recordertje met bandjes van een hulpverlener. Het had rode en donkere kleuren. Ook hoorden daar nog papieren bij. Het ging om het hemelse woord wat tot de aarde aan het terugkomen was.

Wat dagen daarvoor had ik een droom dat een moeder van een pastorale hulpverlening was overleden. Ze was ook een zangeres. Ze was geliefd, maar ze was al lange tijd ziek. Het was een soort moeder overste. Het was het boek 2 Korintiers, want die moet vervangen worden. We gaan een nieuwe bedeling in. Voor dit tijdperk heeft de mens een steviger fundament nodig, en gaat de mens het niet zomaar redden met 2 Korintiers. Dat hadden de voorouders zo goed en kwaad als het ging in elkaar gefrommeld, maar het heeft geen draagkracht meer om dezelfde positie op te houden. Daar zijn shamanen ook voor : om overbelaste boeken en goden hulp te bieden.

En nog een dag of dagen daarvoor had ik een droom over dat Zuid Italie het Vaticaan was, als een V, en een vagina

voorstelde, terwijl Noord Italie het mannelijke geslachtsdeel was. Is dat goed of slecht ? Beiden. Alle religies zullen meeveranderen en tot een hoger niveau komen als het geestelijke woord komt voor deze tijd, terwijl andere delen nog meer zullen vervleselijken. Er zullen zowel vleselijke als geestelijke oogsten zijn. Wat gezaaid is zal geoogst worden.

Uitgave : RPF

DE SIGARENFABRIEK

De wilden hadden de sigarenfabriek omsingeld.
Er lag hier een boodschap in verborgen, een geheime boodschap.
Dat had iemand hen verteld.
De sigarenfabriek had vele geheimen, en nu was het omsingeld.
Geen werker kon er meer uit, en ze werden allemaal uitgehongerd.
Wie kan er nu alleen leven van sigaren ?

Sigarenbandjes waren hun boeien.
Ik kon het niet geloven.
Ik keek ernaar met grote ogen.
Ik wees erop. Ik was nog maar een kind.
Grootvader liet het me zien in een boek.

Er stonden wel meer indianenverhalen in, maar het verhaal over de sigarenfabriek heb ik goed onthouden. Wat een indruk maakte dat op mij als kind.
Er was een dag waarop de wilden de sigarenfabriek binnengingen, en er was zoveel rook.
Er was zoveel rook dat er geen verschil meer was tussen wilde en werker.
Hier was het waar dingen mis begonnen te gaan.

En geen enkele indiaan kon de boodschap verstaan.
Dit was gewoon teveel rook.
De boodschap was erin vergaan.

Maar er was één slim jongetje, niemand wist wie hij was, of hij nu wilde was of werker,
die helemaal over de metalen trap naar boven ging. Dat was een hele lange trap, en bovenin waren zij die helmen droegen, de regeerders van de sigarenfabriek, en wat bleek, wat bleek ? Zij hadden al die verhalen gemaakt. Zij hadden de indianen gestuurd, opdat de werkers harder zouden werken. Want nu konden ze telkens dreigen : als je niet werkt, als je niet werkt, dan komen de indianen.

En het jongetje zei : Nu is het afgelopen. Geef die verhaaltjes maar aan mij.

Maar ja, je raadt het al. De sigarenfabriek bestaat nog steeds. En het jongetje ? Niemand weet of hij wilde is of werker …

Uit : De Grote Surinaamse Bijbel Krant

OP WEG NAAR DE EEUWIGHEID

Wat zijn Rodenbergse predikers ? Het zijn predikers die hebben begrepen dat leven en literatuur bestaat uit hyperbolische stijlfiguren. Ze geloven dus ook niet in een letterlijke eeuwig brandende hel, en al helemaal niet voor andersdenkenden of andersgelovigen, want die zijn juist welkom, vanwege de verscheidenheid van literatuur, en die moet er ook wel zijn, om de missing links naar boven te halen. Rodenbergse predikers zijn gebaseerd op het nieuwe woord door de natuur gegeven, en al lang geleden aangekondigd door de voorouders. Dat nieuwe woord moet wel komen, want het oude formaat gaat het niet redden. Het nieuwe woord werkt, heeft de missing links. Het is een orakel.

Dan komt er ook een nieuw geloof, maar geloof is maar een woord, en het kan meerdere betekenissen hebben, verschillende betekenissen, dus geloof is maar net welke semantiek je hebt. Geloof is een schakel in een groter geheel. We hebben altijd gezegd : Het gaat niet om zomaar geloven, maar om geleid worden, om de hogere kennis, en dan kom je tot een nieuw geloof. Blind geloof is nooit een goede raadgever geweest. Er moet eerst een basis zijn, en het moet dus om geleid geloof gaan.

Geloof is een uitingsvorm zonder je daarbij teveel op te dringen. Geloof spreekt voor zichzelf en wijst ergens naartoe. Ik kan zeggen : Ik geloof in het Woord, om daarmee aan te tonen dat ik niet gebaseerd ben op materie, want materie gaat het niet voor elkaar krijgen. Geloof in het Woord laat ook weer de zinloosheid van oorlog zien. Een Woord heeft iets zachters, iets subtielers, en daarom heb ik altijd van het Woord gehouden, en dan gaat het om het eeuwig Woord. Dat loopt door alles en iedereen heen.

Ik mag zeggen : ‘Ik geloof in het Woord. Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord,’ om daarmee aan te geven dat ik tegen letterlijke oorlog ben, maar dit is een geestelijke, literaire oorlog, waarin je jezelf moet oefenen en toerusten. Geloof is dan het toe-eigenen van het Woord, en let wel : dit is een eeuwig Woord. Ik kan daar niet zomaar op vertrouwen, maar het is een worsteling, zoals het nieuwe Woord dit ook noemt als de arena. Er is dus niet zomaar geloof. Het is seizoensgebonden, en komt voort uit een geestelijke strijd, want we zijn geroepen om alle dingen grondig te testen, en niet zomaar genoegen te nemen met de eerste de beste voorbijganger, zoals het nieuwe Woord, de Rodenberg Versie van de tweede bijbel, zegt in Zeeën 1:26 :

‘Trek dingen in twijfel, stel vragen, en trek ook de antwoorden in twijfel en stel vragen. Telkens weer. Gij neemt geen genoegen met het eerste de beste antwoord. Gij stelt uw vertrouwen niet zomaar op voorbijgangers.’

Er moet dus heel veel vals en blind

geloof afgebroken worden. Vers 27 zegt :

‘Overal liggen valkuilen op het geestelijke pad, die uw denken proberen te strikken. Er is een oorlog om uw ziel. Wordt wakker en besef dat gij in het oerwoud bent, en dat er overal op je gejaagd wordt, dat het levensgevaarlijk gebied is. Weest op uw hoede. De vijand is sluw. Velen heeft de vijand al bedrogen.’

Dus niks zomaar geloven. Er zijn een heleboel mensen die op de automatische piloot leven, maar elk vals en overmoedig automatisme moet afgebroken worden. Dus niet zomaar eenvoudig en simpel geloven. De mens wordt opgeroepen tot studie. Er ligt een werkopdracht voor de mens, en wij kunnen stellen : Het nieuwe Woord gegeven werkt. Het doet de mens hieraan herinneren, en het praat dingen niet zomaar weg. Positief denken is juist denken in groter verband, door dingen heenprikken, en geen schakels overslaan, dus in die zin is het inclusief en gericht, als een werkend denken.

‘Ik geloof in positiviteit’ wil dan ook zeggen dat je dingen onder ogen komt, het pad, de seizoenen. Het is iets positiefs, want zo werkt de natuur, en zo werkt het orakel. Je kunt niet zomaar een hele hoop mooie, goede of wijze uitspraken van de voorouders bij elkaar rapen, en het dan de bijbel noemen, want het moet ook op elkaar afgestemd zijn, gerangschikt zijn en je moet er een hemelse sleutel voor hebben gehad, anders is het nog allemaal van het vlees. Het nieuwe Woord kwam als een natuurverschijnsel en was ook met geen mogelijkheid tegen te houden. Als wij muzikanten waren, dan hadden we wel hemelse liederen doorgekregen, maar wij zijn predikanten en schrijvers, van het pastoraat, en daarom heeft de natuur ons gekozen om voor het nieuwe Woord door ons heen te werken, en niet bijvoorbeeld de bakker of de kruidenier of de postbode. En het gaat verder niet om ons, maar om het Woord wat kwam, wat we hebben opgetekend. Het Woord heeft verder geheel zichzelf geschreven. Wij hebben daar geen inmeng in gehad.

Maar is het niet zo dat je gewoon geleid moet worden door het hemelse in je hart ? Ja, maar we hebben het over een systeem, want de mens is vergeetachtig. Dingen moeten opgetekend worden, zoals dat vroeger door rotstekeningen ging. Het gaat uiteindelijk om de literatuur, om de werkzaamheid van het geheel, en daarom moest en moet het Woord komen. Zonder de bibliotheek gaat de mens het niet redden, droogt de mens uit. Zonder de bibliotheek, zonder het Woord, komt de mens tot ijdele zelfzuchtigheid. Dus toch is er dan weer iets wat gepredikt dient te worden, anders waren er geen predikers nodig.

Ik geloof dat zondemachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat leugenmachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat heersende machten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat roddelmachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat valse machten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord.

Zo tap je in de hogere universele literatuur. Dat geloof heeft alles met waakzaamheid en onderzoek te maken. Dan is je geloof uitgestegen boven oppervlakkig geloof. Je moet hoop blijven houden, als een eerste stap naar de hemelse literatuur, en dan liggen er nog zoveel belangrijke stappen tussen hoop en geloof. Geloof is onderdeel van een hemels systeem, en geloof is dus geen one-man-show. Strijdt om in te gaan, met het Woord in je hand. Daar heb je voor gestreden, dat heb je verdiend, dat is een overeenkomst, daar heb je boete voor gedaan. Daar heb je voor gewerkt, dat heb je grondig getest in de arena. Dat is je niet komen aanvliegen. Je bent volledig mens en menselijk, en mag daarin de hogere natuur ontdekken en deelworden van de hogere natuur. Dat is als een opname. Haviksogen van het nieuwe Woord gaan over de aarde, en zullen hen die open staan daartoe opnemen, op weg naar de eeuwigheid.

We hebben gezien dat de wolven weer tot Nederland kwamen, en we zie dat zeearenden weer naar Nederland komen, vanuit Duitsland, Polen en Rusland. Dat is een profetisch teken. Het zijn tekenen van de komst van het nieuwe Woord.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

MOULDERIE

Moulderie heette ze. Ze had prachtige sandalen aan. Ik wist niet waar ze vandaan kwam. Ze scheen hier te wonen, maar ik had haar nog nooit eerder gezien. Ze was buitenlands. Haar tuin was natuurrijk, weelderig, en het was prachtig weer. Ik dacht dat er andere mensen woonden, maar die waren klaarblijkelijk alweer vertrokken. Moulderie keek me aan, alsof ze me al jaren kende. Het voelde heel vertrouwd. Ik was hier vroeger weleens geweest, toen er nog andere mensen woonden. Ze nodigde me uit binnen te komen. Er stonden hier allemaal rieten spullen en rieten stoelen. Het was een heel tropisch geheel.

Ze maakte wat brood klaar met plakken kaas. Toen aten we wat broodjes. 'Ik snap jou niet,' zei ze. 'Je komt zo met me mee alsof je me al jaren kent.'

'Het lijkt wel zo,' zei ik.

'Waarom ben je zo ?' vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen. 'Je bent zelf ook heel gastvrij.'

Ja, zei ze. Ik heb het al elf dagen vol

gehouden hier. Ik trakteer mezelf. De andere dagen heb ik me afgezonderd gehouden.

En ik ben de traktatie ? vroeg ik.

Wat contact doet de mens goed, zei ze. Hoe je het ook wil noemen.

Ik knikte.

Ik wilde gewoon weten wie hier nu woonde, zei ik. Ik ken het huis van vroeger.

Vertel, zei ze.

Ik keek weer naar haar sandalen. Het is goed zo, zei ik.

Oh, ben jij er zo één, zei ze. Toch wel introvert.

Ik heb twee kanten, zei ik.

Ze keek me aan. Wat als … zei ze.

Wat ? vroeg ik.

Wat heb je om je hals ? vroeg ze.

Een ketting, zei ik. Kreeg ik eens.

Van wie ? vroeg ze.

Het is goed zo, zei ik.

Je wil er niet over praten ? vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen.

Mooie sandalen, zei ik.

Ja, zei ze. Ze bewoog naar me toe en nam mijn hand.

Kom, zei ze toen, en trok me naar boven, naar het zolder. Ik keek er helemaal niet vreemd van op, Het was alsof ik haar al jaren kende.

Kijk door het raam, zei ze.

Ik keek naar de bomen, naar de prachtige natuur, naar haar tuin, zo weelderig. Ook op zolder stonden rieten spullen. Hier wil ik dat je slaapt, zei ze.

Er stond een bed met een deken op de matras. Het was verder een eenvoudig zolder.

Ik wil dat je me wat uitlegt, zei ze …

Maar toen werd ik wakker. Het was maar een droom. Ik dacht na over vroeger. Ik kende geen Moulderie. Ik vroeg me af wat het betekende. Ik dacht aan haar prachtige sandalen. Hoe zou een mens zoiets kunnen bedenken ? Het was hemels, en ook haar tuin. Misschien was ik wel in de hemel geweest. Ik liep toen naar wat boekjes die ik van een tante had geërfd. Ik had ze nog nooit gelezen. Ze lagen in een doos. Tot mijn grote verbazing ging het eerste boekje wat ik eruit greep over Moulderie. Ik begon als een razende te lezen. De letters duizelden voor mijn ogen, alsof ze tot mij sprak, alsof haar hand door de letters weer naar mij reikte zoals in de droom. Was ik wel echt wakker ? Ik greep naar mijn hand en kneep, maar voelde niets. Nee, ik had niet het idee dat ik echt wakker was. Toen werd ik eindelijk wakker. Ik had wel net wat boekjes geërfd van een tante, en ik begon ze allemaal te lezen, maar nergens ging het over Moulderie …

Uit : De Onkrant, verzamelingen nr. 6

Psalm van Jawed

1. Oh hemels Woord, wij komen tot U,
Overal om ons heen gebeuren vreemde dingen,
maar het zijn gelijkenissen

2. Oh, hemels Woord, leidt ons,
Wij hebben U ontvangen,
onderwijs ons, leer ons onderscheiden,
en geef ons begrip,
Alles om ons heen is Uw school

3. Oh hemels Woord,
leer ons naar Uw wil te handelen,
U die ons oefent,
Wij gaan op uw paden,
ook al zijn dingen moeilijk,
Het is immers Uw school,
U voedt ons op ter gerechtigheid

4. In Uw Woord zien wij het,
begrijpen wij het,
Ja, Uw Woord geeft ons hoop,
Dank U dat ik Uw Woord mag dienen

Uit : De Rodenberg Versie, de Tweede Bijbel, Uitgave : RPF

De Rodenberg Versie : vervangende openbaring

De eeuwige kennis bestaat uit duizenden regels waar het allemaal vanaf hangt.
Zeeen 17:16
(RV)

We hebben voortgaande openbaring, teruggaande openbaring, maar er is ook vervangende openbaring. Dat moest wel met het boek Romeinen want er was ook heel wat verdraaid en er waren missing links. Vandaar het boek Zeeen in de Rodenberg Versie.

De eeuwige kennis bestaat uit duizenden regels, en die staan allemaal opgetekend in het Woord, in de Rodenberg Versie. Dat is een nieuwe bijbel. Het is niet zomaar voortgaande en teruggaande openbaring, maar ook vervangende openbaring want de wereld is onder meesters en heersers gezet waar heel wat aan mankeert en dat kun je wel om je heen zien.

De duizenden regels van de eeuwige kennis worden niet in de scholen gepredikt. Mensen die de duizenden regels predikten werden door de eeuwen heen vastgezet als politieke gevangenen, en werden zelfs omgebracht. Zo duister is de wereld waarin we leven. Is het dan niet zaak om als prioriteit te hebben de duizenden regels van de eeuwige kennis te leren en te memoriseren en ze toe te

passen ? Dat is dus niet slechts bestuderen, maar het gaat veel verder.

Maakt de mens hier tijd voor vrij ? Kun je van jezelf zeggen dat je die duizenden regels kent ? Zo niet, dan heb je een opdracht. Duizenden regels waar het allemaal vanaf hangt ? Wat is dat ? Het leven. We hebben hier een schat in aarden vaten. De eeuwige kennis heeft zich geopenbaard.

Ja, ik wil de duizenden regels leren kennen,
Ja, ik zou graag dat leven willen aannemen,
Oh, eeuwige kennis, leidt mij dichter tot u.

Waarom zouden wij de eeuwige kennis wel willen hebben, maar niet de duizenden regels van de eeuwige kennis ? Zonder de regels is er geen kennis, want dan rommelt het maar wat aan en wordt het pseudo-kennis. Dat zien we om ons heen gebeuren. De mens is afgeleid van de ware, eeuwige kennis, en is eenkennig geworden. De regels niet willen kennende heeft de mens zijn eigen regels gemaakt. De verschrikking ervan is om je heen te zien. Wees dankbaar dat de hemel uitkomst biedt, de mens tegemoetkomt. Zie ik u in de hemelse rivier ? Ik zie er naar uit en hoop u daar niet te missen.

Uitgave : RPF

---

territoriale openbaring : het afbreken van de programmering

Ik ben vandaag weer in de natuurstad geweest waar ik wel vaker kom.
Ik heb er ooit eens drie maanden gewoond en kwam er vroeger al veel, dus ik beschouw het nog steeds als mijn stad. Er is altijd zware buitenaardse activiteit als ik daar kom.
Ik stapte op de trein in mijn bosdorp en ging op weg.
De intercom haperde telkens, alsof de dame van de intercom die de stations aankondigde de hik had.
Dat is een profetisch teken : de programmering wordt afgebroken.
Toen ik ging uitchecken om de natuurstad in te gaan stond er een man met een map bij de uitcheck machine. Hij zei : ‘Ga maar.’ Ook een teken. Verderop in de natuurstad was er een man in werkkleding die een apparaat bij een fiets hield. Ook een teken. Alles wordt opnieuw geprogrammeerd. We zijn in een nieuwe bedeling gekomen. De oude bedeling is voorbij.
We zijn nu in de Rodenberg bedeling, van de Rodenberg Versie, de RV. Dat is een nieuwe bijbel.
Er waren vragen of we dan niet helemaal opnieuw aan het beginnen zijn.
Ja, en nee. Dit is zogeheten ‘vervangende openbaring.’ Het is onderdeel van territoriale openbaring. Er is voortgaande openbaring, teruggaande openbaring en vervangende openbaring, en het kan raakvlakken hebben. Territoriale openbaring wil zeggen dat het ‘machts’-openbaringen zijn, van inname, maar eigenlijk moet je ‘zorg’ zeggen. Het houdt zich bezig met de heersende machten van het systeem, en het dweilt dus niet met de kraan open. Je moet bij het hoogste poppetje zijn, de poppetjes achter de schermen die de touwtjes in de handen hebben, die de ordes geven. Territoriale openbaring heeft te maken met niet zomaar boeken, niet zomaar wegwerp-tijdschriften, maar bijbels, grondwetten dus. Daar is territoriale openbaring om te doen : het pakt de hoogste schakels aan.

Ik houd altijd mijn ogen en oren goed open als ik in de natuurstad ben. Er stond een oude telefooncel die was omgebouwd als mini-bieb, waar je boeken kon brengen en boeken kon meenemen. ‘Pak een boek, breng een boek.’ Zo wordt het lezen gestimuleerd. Bij een afvalbak was er een gelegenheid om je flessen met statie geld ernaast te hangen voor hen die het kunnen gebruiken. Iemand zei : ‘Mijn moeder belt weer.’ Bij het stoplicht keek ik aan de overkant, waar een donkere man ook op het groene licht wachtte. Toen het groene licht kwam stak hij zijn vinger op, zo van : ‘Ja, we mogen door.’ We keken elkaar even aan. Ergens verderop bracht een man een loopplank aan achter zijn auto, en er kwam een hond uit. Het zijn allemaal tekenen.

Uitgave : RPF

---

de touwtjes laten vieren

Lezen :

De hemel is duisternis. Laat uw linkerhand niet weten wat uw rechterhand doet.
Vuch 4:33

Ik ken een bergpad wat leidt tot haar hart,
Het is smal en kronkelig, en bloederig tot in diepste duisternis
Vuch 5:16

De baarmoeder kan alleen bereikt worden door ijs en duisternis, en door honger als een beeld van de hemelse onthechting.
Vuch 7:2

Het koningschap in u moet sterven, doorboort worden.
Dit is de ware opstanding, de opstanding in de naakte wildernis. Zij leven in leegte en duisternis.
Vuch 2:17-18

(RV-Bijbel)

Als welwillende mens hakkel je soms, heb je last van blackouts, en hapert het soms. Deze duisternis heeft zeker een plaats in het leven, en het belang van duisternis komt ook weer in de RV-bijbel naar voren. Laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet. Hoogmoed en trots is altijd weer een gevaar, dat je wil laten zien hoe belangrijk je wel niet bent, en wat je wel

niet allemaal hebt gedaan. De duisternis laat juist die touwtjes wat vieren, in de duisternis raakt dit allemaal weer verward, want eigenlijk heb je nog niks gedaan. De mens moet opgaan tot eeuwigheidswaarde, en die ligt verborgen in nederigheid en ingetogenheid. Veelal is de mens het dodenrijk, de onderwereld, vergeten, en paradeert men in het licht, om gezien te worden, om op de foto te gaan, en zo is er veel zelfverafgoding. Kun je werken in het verborgene, zonder alle pracht en praal, zonder al het aardse loon ? Natuurlijk heeft de mens ook een verantwoordelijkheid, dus het gaat erom daar een beetje balans in te vinden. Vandaar : de touwtjes laten vieren. Allereerst moet je dan zorgen dat je bij het hemelse touw aankomt. Er zijn een heleboel aardse touwen waar de mens van moet loskomen, en die moet de mens dan ook niet meer gebruiken.

Uitgave : RPF

1e Jaargang, nummer 1, 10 februari 2023

Kampers Literatuurblad

IN DIT NUMMER o.a. : het hemelse vissersvolk, de ochtenden, hiep hoera en de stemmenhekser

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS, DE ONKRANT

ARABISCH AMALGAAM – deel 1

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoegen meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheistische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeen. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creeeren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen,

zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeld dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

HET HEMELSE VISSERSVOLK

We hadden het goed samen, in Amsterdam, jij en ik. Maar ja, ik kreeg een oproep om in de mijnen te werken in Friesland. Ik kon er niet aan ontkomen. Het was mijn plicht. Herinner je het nog, de dag dat ze mij kwamen halen ? Het was niet veilig in het land, en daarom werd ik opgeroepen voor werk in de mijnen, want ze hadden iets nodig. In Amsterdam was het al helemaal niet veilig. Jij bent toen naar Vlissingen gevlucht. Jij kwam daar in aanraking met het hemelse vissersvolk wat een soort kerkgenootschap was. Het draaide om een geschrift genaamd de RV-bijbel. Je liet het mij eens zien. Het was een wit geschrift, heel dik. Ik heb er veel in gelezen, maar nog lang niet alles. Het bracht mij tot een bepaalde verlichting en ontwaking. Je ging vaak naar Kampen op vakantie. Ik kon niet komen, want ik moest in de mijnen werken. Je ging altijd langs de rivier naar Kampen. Kampen ligt tussen Vlissingen en Friesland in. Maar nu ik mijn plichten heb volbracht en gevonden heb wat ze nodig hadden hebben wij een huisje in Kampen gekregen. Jij weet dat inmiddels, want we wonen hier nu samen.

Samen met jou wil ik werken aan het Kampers Literatuurblad, en schrijven over de RV-bijbel. Ik lees jou er soms uit voor, en jij leest mij soms eruit voor. We kunnen zo alle schade inhalen die we hebben opgelopen door mijn mijnenoproep. Het werk daar is volbracht, en hier begint nu ons nieuwe werk. Ik verheug me erop met je samen te werken. Je bent altijd een goede en lieve vrouw geweest, mijn steun en toeverlaat, van de hemel gegeven. Ik heb veel complicaties overgehouden van het werk, maar jij sleept mij er doorheen, zoals ik jou er doorheen sleep.

Ik kan het zoute water proeven van de zee. We gaan daar zo nu en dan op vakantie om er even uit te zijn en inspiratie op te doen. Het leven in Kampen is goed, maar ook aan zee. Per slot van rekening heb je daar het wonderlijke boek gevonden. Mijn mijnenwerk is niet voor niets geweest. Het liep met elkaar op. In het hart waren we altijd aan elkaar verbonden en hebben we voor elkaar gewerkt, elkaar aangevuld. Ik ben blij dat jij en ik nu samen tot het hemelse vissersvolk behoren.

WATERVOGELS – DE GROENE DOOD

Hij sloop door het bos. De koningin van het woud waakte over hen. Hij hoorde de beesten brullen in de verte. De dromer waakte deze keer. In het zonlicht kon hij haar gezicht zien. Verderop zwommen wat watervogels in de rivier, en zijzelf waren met de grotere beesten. De groene wind was hen aan het omsingelen, heel subtiel, en kwam toen steeds dichterbij. Hij haalde het gedichten-boek met het gele leren kaft erbij, en begon eruit te prevelen. Ze hield hem tegen zich aan.

De watervogels kwamen dichterbij, en het natte was hun god. Kim staarde naar hem. Zij had hem gecreeerd. Zij was zijn godin. Zij had een boek met sleutels. En de sleutels waren van drop.

De watervogels brachten hen over de rivier naar het slot. In het slot hingen schilderijen, en er waren veel mysterieuze boeken. Ze gingen op een bed liggen, met een gordijn als deken. De groene dood was in de rivier, maar klom op de kant en ging het kasteel binnen. Aan de muren hingen skeletten.

Zij las hem verhalen voor, en het was voor hem een nieuw leven. Ze praatte snel, maar het was goed volgbaar voor hem. Hij had haar leren begrijpen, dronk wijn met haar.

De groene dood schoof als een deken over hem heen, en plotseling stond het slot in brand. Snel doken ze de rivier in. De watervogels beschermde hen tegen het vuur. Het was alsof alles in brand stond. De boeken veranderden in vogels, en de groene dood dook in de rivier om achter hen aan te gaan. Maar mysterieuze rozen waren om hen heen. Toen veranderde de rivier in bloed, en de groene dood loste er in op.

Ze zwommen naar de overkant, en gingen op de kant zitten. Rozen groeiden naar beneden vanuit de bomen. De vogels der geheimen kwamen om hen heen.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

DE OCHTENDEN

1950, zondag 1 januari

Vijf jaar had hij in een coma gelegen. Hij werd wakker in een ziekenhuis in 1950, vijf jaar na de oorlog. Ze hadden hem gevonden, maar hij kon zich niet meer herinneren hoe hij in een coma was geraakt. Wel kon hij zich de oorlog herinneren. Ook kon hij zich niets herinneren van zijn coma tijd. Hij werd gewoon wakker in een nieuw leven. Het oude was ver weg, maar toch herinnerde hij zich de oorlog levendig, en gruwelijk. Het was allemaal een beetje op de achtergrond. Hij was verbaasd over zijn nieuwe leven. Hij voelde zich goed. Hij stond op en liep het ziekenhuis uit, op blote voeten. Hij werd teruggeroepen, maar hij luisterde niet. Hij wilde naar huis. Hoe zou zijn vriendin er nu uitzien ? Toen hij bij zijn huis was aangekomen woonden daar andere mensen. Hij belde aan en werd vriendelijk te woord gestaan. Zijn vriendin zou nu ergens anders wonen. Hij kreeg het nieuwe adres en ging daar naartoe.

Hij belde aan.
Zijn vriendin deed open en slaakte een gil.
Toen omhelsde ze hem.
‘Je bent wakker geworden !’ riep ze.
‘God zij dank !’

‘Lazarus,’ zei hij.
‘Wat was er met mij gebeurd ?’

Hij had een nieuw leven nu. Zijn vriendin ontving hem met open armen. Het was een mooie ochtend op de eerste dag van 1950. Ze spraken veel over de oorlog en over elkaar. Ze hadden elkaar opnieuw gevonden door deze ontwaking. ‘Ik dacht dat je nooit meer zou ontwaken,’ zei ze. ‘Elke dag heb ik je opgezocht in al die jaren.’ Hij huilde.

Het was een mooie ochtend. Ze liet hem het huis zien, de kamers, het meubiliair. Sommige dingen herkende hij nog van vroeger. Andere dingen waren nieuw. Ook liet ze hem de tuin zien, aan de voor- en achterkant.

‘Het is een wonder,’ zei ze. Hij knikte. Aan het einde van de ochtend maakten ze ook een wandelingetje door de buurt. Hij had inmiddels slippers aan.

‘We moeten wat kleren voor je kopen,’ zei ze. Hij droeg wat van haar kleren en een jas van haar.

1950, maandag 2 januari

Het was zonnig, maar koud. Vandaag zouden ze nieuwe kleren voor hem kopen. Ze waren beiden vroeg op. Hij scheen niks meer te mankeren, zo van de ene op de andere dag. Wel had hij gruwelijke flashbacks, over de oorlog. Dan moest ze hem omhelzen.

In de winkelstraat werd hij vreemd aangekeken. Een man met slippers in de winter en met vrouwenkleren. Hij glimlachte naar hen. Hij was al blij dat hij weer ontwaakt was.

Ook gingen ze even naar de boekenwinkel.

1950, dinsdag 3 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij ging de tuin in en keek naar de lucht. Ook keek hij naar de planten en boompjes in de tuin, de struikjes. Alles was kaal vanwege de winter. Zo begon hij ook zijn nieuwe leven. Hij voelde zich kaal. Nu moest hij stap voor stap zijn leven opbouwen. Vandaag zouden ze naar zijn oma gaan met de trein. Zij wilde hem graag zien. Ze was al oud.

Het was een lange treinreis.

‘Jongen, wat ben je groot geworden,’ zei ze toen ze aankwamen. Ze omhelsde hem stevig. Het was nog hetzelfde huisje. Hier kwam hij altijd graag. Zijn opa was al overleden. Hij wilde niet te lang blijven, maar zijn oma drong erop aan.

1950, woensdag 4 januari

Dirk Wibaut liep met zijn vriendin door de winkelstraat. Nu wilde hij ook werken. Ze klopten aan bij het pand waar hij vroeger werkte. Ze waren verbaasd hem te zien. ‘Jij was toch in een coma ?’ Hij knikte. Hij werd omhelsd. ‘Het is een wonder,’ zeiden ze. ‘Niemand had ooit nog verwacht dat je uit de coma zou komen na zo’n lange tijd.’ Hij kon er direct weer werken.

1950, donderdag 5 januari

Om elf uur ‘s ochtends zou hij beginnen met werken. Daarvoor ging hij eerst met zijn vriendin naar de markt. Er was zoveel te koop. Hij dacht aan zijn werk. Hij kon eigenlijk niet wachten. Maar ineens had hij midden op het marktplein een grote flashback, een zware paniek aanval. Zijn vriendin omhelsde hem. Omstanders keken hem vreemd aan. ‘Ja, het is de oorlog,’ zei zijn vriendin.

Toen ze thuisgekomen waren plofte hij neer op de bank en huilde. ‘Ik wil werken,’ huilde hij. ‘Zo kan ik alles vergeten.’ Kwart voor elf liepen ze samen naar zijn werk. Nog helemaal onder de tranen kwam hij daar aan. ‘Gaat het niet goed met je, jongen ?’ werd er gevraagd. Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar ik wil graag werken. Dan kom ik er misschien vanaf.’

1950, vrijdag 6 januari

Het was een mooie dag. Vroeg in de ochtend voordat hij naar het werk zou gaan maakten ze even een wandelingetje. Ze liepen langs een hotel waar hij vroeger graag kwam. Het was een wit hotel. Hij maakte er altijd een praatje met de tuinman. Die was er nog

steeds, en was blij hem te zien. 'Gaat nu alles goed met je, jongen ?'

Hij knikte. 'Ik heb nu weer werk.'

1950, zaterdag 7 januari

Zijn vriendin ging naar een modeshow. Hij was er niet in geinteresseerd. Hij ging kijken tussen zijn oude boeken. Vele indianen boeken had hij verzameld. Het bleek dat zijn vriendin door was blijven gaan met de verzameling, want er waren ook boeken bij die hij nog niet kende. Toen ze aan het eind van de ochtend thuiskwam met een vriendin raakten ze daar nog even over in gesprek.

1950, zondag 8 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij voelde altijd een bepaalde saaiheid op de zondagen. Maar zijn vriendin gaf wat afleiding. Toch voelde hij zich ook depressief, maar dat had hij vroeger ook altijd op de zondag. Hij wist niet waardoor het kwam. Hij noemde het zondag depressie of zondag humeur. Hij wilde ook niet het bos in. Hij dacht aan zijn oma. Misschien konden ze naar haar toegaan, maar uiteindelijk besloot hij dat niet te doen. Hij maakte zijn bed op en keek rond in de kamer. Hij keek door het raam. Alles was er zo rustig, vredig, en saai, zo saai. En het was ook nog eens winter. Het was koud. Buiten groeide niets. Hij wilde niet in het bos zijn. Nee. Dan zouden zijn flashbacks terugkomen. Dan zou het hem naar de keel vliegen. Hij moest binnen blijven. Buiten vlogen de draken.

'Niemand heeft er iets aan als ik flashbacks ga krijgen,' zei hij tegen zichzelf. Hij wilde eigenlijk werken, maar het was zondag. Hij besloot naar het cafe te gaan, alleen. Maar toen hij daar aankwam kreeg hij niets te drinken. De kastelein kende hem wel. 'Nee, niet meer, niet meer,' zei de kastelein.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Ben je het dan vergeten ?' vroeg de kastelein. 'Je dronk jezelf vroeger altijd tot in een coma.'

Uit : De Onkrant

VAN JEHOVAH-GETUIGE TOT OVERLOPER –
DE HYPERBOLISCHE WERKELIJKHEID – WAT IS ER GAANDE IN DE GEESTELIJKE WERELD ?

Met de uitgave van de tweede preview van de RV-Bijbel zijn er grote veranderingen in de geestelijke wereld. Wezens en energie-vormen van de Nieuwe Wereldvertaling van de Jehovah Getuiges zijn erdoor vrijgezet en zijn aan het overlopen, in zeer grote getallen. Zij hebben gezien dat de RV-Bijbel werkt, dat het klikt en klopt, en zullen er nu voor werken, dus ze horen bij ons. Het is een grote ontwaking en een grote verlichting. Wij zijn erin verheugd met hen samen te werken.

Zoals gezegd is de RV-Bijbel niet zomaar een tweede bijbel, maar een eerste bijbel. Het is een compleet systeem, terwijl alles wat eerder werd uitgegeven van de tweede bijbel slechts brokstukken waren.

Het werd al in de bijbel aangekondigd dat het zou komen. Wij hebben daar altijd op gewezen, zo van : Luister, we zijn er nog niet.' De bijbel, het boek van de voorouders, waar nog heel veel aan ontbrak, wees er op dat er een groter werk zou komen (Johannes 14:12), dat toendertijd de mensen aan een heleboel dingen nog niet toewaren, maar dat ze pas later naar de volle waarheid geleid zouden worden (Johannes 16:12-13). Er was nog veel te zeggen, maar ze konden het toendertijd nog niet dragen.

Laten we zien wat er verder gaat gebeuren. Dit is voortgaande en teruggaande openbaring in actie, als vervangende openbaring. Er zijn een heleboel bijbelgeesten die dienen weg te vallen, waar de mens in verstrikt is geraakt. De mens snakt naar adem. De mens kan niet verder. Daarom moet het nieuwe Woord komen. Vandaag de dag heeft de mens geen andere keus meer. Literatuur is leven. Altijd weer leidt de hemel tot boeken, tot bibliotheken, opdat de mens komt tot de hemelse systemen, en niet zomaar losse flodders. Ga tot de bron. Ga tot het werkzame deel van de natuur.

Is dit een aards koninkrijk ? Nee, maar er zal een nieuwe aarde komen : in je hart. Die ligt er al, in je hart, en het Woord, het onderwijs, de eeuwige kennis, is de sleutel. Het komt je niet aanwaaien. Het is een puzzel. Het leven is een puzzel avontuur. Vandaag de dag wordt dit geopenbaard.

Ik nodig u uit om in uw hart te gaan, tot het sprekende Woord. Het is het Woord van het hart. Het is universeel en zit in ieder mens. De oude mens en de oude orde, de oude wereld, wil er niet aan geloven. Zij hebben immers al hun goud der dwazen gevonden. Zij aanbidden al het gouden zwijn waar ze dagelijks in het dal omheen dansen. Ze hebben van de vrucht van de zwijnenboom gegeten en hun hoofden zijn in zwijm, in vals geluk, ten koste van de armen en de dieren om hen heen. Altijd weten zij het beter. Ze zijn zwaar aan de drugs hierdoor, waar het boek Anderlech, in de tweede preview, over verteld.

Wacht niet op hen. Het is niet belangrijk wat zij denken en geloven. Ga je eigen pad en meet het af aan de hemelen. Test het aan de hemelen, en niet aan de lagere aardse regionen waar de zwijnenvolgers denken het voor het zeggen te hebben. Het is altijd groter. Kom tot het grotere Woord, het grote Woord, zoals de indianen altijd bezig waren met het grote geestelijke, los te komen van het bekrompene aardse, er als een vogel bovenuit zweefden. De

nieuwe bijbel laat heel duidelijk zien wat voor een godsonzin er is ontstaan, en geeft een eerlijke beschrijving van het verschijnsel ‘god’, ‘het geestelijke’, ‘de geboden’, ‘het volk van god’, in de context van de hogere, hemelse literatuur. We hebben te maken met hyperbolen in een hyperbolische werkelijkheid, oftewel het zijn overdreven zinnebeelden om te wijzen op iets. Het zijn literaire stijlvormen die iets willen benadrukken.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

____

DE SCHAT MET HET BIJEN ALARM – deel 1

Jan Hielke woonde in het stadje Lagerhorst waar zijn vader chirurgijn was. Jan Hielke sjouwde rond met een tv, op een kar. Dat had zijn vader hem opgedragen om de mensen op te vrolijken tijdens de epidemie, want zijn vader had het veel te druk. Er kwamen veel te veel mensen bij hem, en hij werd erdoor overspoeld. Daarom moest Jan Hielke voor wat afleiding zorgen, en zijn vader zei tegen hem dat hij ook maar flink de zot moest uithangen. Maar Jan Hielke had hier helemaal geen zin in. Hij haatte de stad en z'n gierige mensen. Daarom vertrok hij stilletjes naar het bos met zijn tv op de kar. Ergens diep in het bos woonde een heks, heks Zotz. Ze stonk altijd, en maakte van alles een rotzooitje. Daarom ging eigenlijk niemand naar het bos. Het was er erg rustig. Wel dumpten ze al hun vuilnis in het bos.

Het terrein van heks Zotz werd bewaakt door bijen, die nogal erg agressief konden worden. Jan Hielke moest dus op zijn hoede zijn. Heks Zotz scheen ook een schat te bewaken, maar grotendeels zorgden de bijen voor de bewaking. Heks Zotz was nogal een luie heks. De stank kwam Jan Hielke tegemoet, maar hij zette gewoon door. Op een gegeven moment was hij omringd door bijen. Ze begonnen hem overal te prikken. Maar Jan Hielke liep gewoon door. Het was immers beter dan te zijn in de stad Lagerhorst. Moet je je voorstellen wat een vreselijke stad het moet zijn geweest, nog erger dan de stank en de bijen hier, en een heks in de buurt. Maar ja, Jan Hielke dacht ook aan de schat. Dat moest toch wel iets heel bijzonders zijn, dus hij nam het geprik en de stank maar op de koop toe, en alle rotzooi die hij zag. Toen hij bij de heks was aangekomen lag ze in bed. Ze was ziek. Zij was ook platgeslagen door de epidemie en ze was verbaasd dat hij gewoon rechtop stond.

'Wat kom je doen ?' krijste ze.

'Even kijken of alles in orde met u is,' zei Jan Hielke.

'Ja, daar ben je de zoon van de chirurgijn voor,' kraste de heks. 'Verder nog iets te melden ?'

'Niet veel,' zei Jan Hielke.

't Is zeker niet goed in de stad,' kraste de heks. 'Je zegt niet veel. Of kom je voor mijn schat ?'

'Eigenlijk wel, ja,' zei Jan Hielke. 'Wat is het voor een schat ?'

'Oh, niets bijzonders,' kraste de heks. 'Allemaal rotzooi.'

'Ja, ja,' zei Jan Hielke, en ging door een deur verder het gebouw in waar de heks woonde.

'Niet naar de keuken gaan, daar staat de schat, en 't is vol met bijen,' kraste de heks.

'Bedankt voor de tip,' zei Jan Hielke. 'Wat is het voor schat ?'

'Zoals ik al zei : allemaal rotzooi,' zei de heks.

'Waarom bewaak je het dan, en waarom is het in de keuken ?' vroeg Jan Hielke. 'Geen wonder dat je er ziek van wordt.'

'Och, ik houd van rotzooi,' zei de heks. 't Heeft veel waarde voor me, veel meer dan de troep van de stad.'

'Ik zit ook zo in elkaar,' zei Jan Hielke, 'maar die stank hier is niks.'

'Beter dan de stank van de stad,' zei de heks.

'Oh, auto stank, dat is waar,' zei Jan Hielke.

'En giftige medicijnen stank, fabrieks stank, en wat voor stank dan nog meer,' zei de heks.

'Dat is ook weer waar,' zei Jan Hielke.

'Nou, we kunnen het dus best goed met elkaar vinden,' zei de heks.

'Ik denk het niet,' zei Jan Hielke, en liep toen door. Hij hoorde de heks krijsen. Deze gang was heel gammel en lang, en de vloer kraakte onder zijn voeten. Toen werd hij weer gestoken, maar ditmaal veel harder. En het begon in zijn haar te zitten, en handen begonnen uit de muren te komen om aan hem te trekken, en voeten kwamen uit de muur om hem te schoppen. Verder kon hij het niet goed zien, want het was nogal donker. Hij besloot maar te rennen, maar het werd erger en erger, en hij hoorde hard geschreeuw recht van voren naar hem toekomen. Hij wist niet hoe snel hij zich toen moest omdraaien om hier weg te komen en weg van die heks, terug naar zijn kar met de tv, en terug naar Lagerhorst. Maar ook dat beviel hem niet, maar hij moest. Of toch niet ?

Hij klikte de tv aan en hoorde wonderlijke verhalen over een wereld onder de grond. En toen is hij daar maar naartoe gegaan.

Uit : Boek van Honing

____

HIEP HOERA EN DE STEMMENHEKSER

Het was een vreemde man. Hij verdraaide stemmen, daar had hij een machine voor uitgevonden. Hij was een stemmenhekser. Hij brouwde daarvoor zijn sapjes en goot ze in flesjes. Het was een vreemd reflectie-systeem. Als je een geluid hoorde dan dacht je dat het van een andere kant kwam. Zo kon hij z'n bedrog plegen. Ja, de stemmenhekser had deze flat zo gemaakt tot een kinderschool, en de kinderen werden zwaar onderdrukt. Iedereen die er woonde moest de flat verlaten. Daar had de stemmenhekser voor gezorgd.

Toen Hiep Hoera de clown daar naartoe ging met een meisje die hij kende was de stemmenhekser er niet. Misschien was hij wel op jacht naar nieuwe kinderen voor zijn school. Hiep Hoera de clown ging samen met het meisje op onderzoek uit. Er waren hier allemaal hele vreemde meesters en juffrouws die de kinderen les gaven. Uiteindelijk na lang zoeken vonden Hiep Hoera en het meisje de machine. Het leek wel op een kopieermachine. Op de machine lag een metalen blad. Op dat moment stond er iemand op het balkon. Hij had lang haar en een bril op. Het was de stemmenhekser. Hij liep naar binnen en wilde de clown aanvallen, maar de clown wierp de metalen plaat op de stemmenhekser af. De stemmenhekser werd flink geraakt, maar splitste toen en veranderde zichzelf in een slang en een oranje muis, en er was overal geblaf. 'Kill him !' riep Hiep Hoera de clown tegen het meisje. Hij had het juiste meisje hiervoor uitgekozen. Het meisje begon te stampen op de grond om de slang en de muis te vermorzelen. Toen was het eindelijk weer rustig. Je zou je afvragen : 'Wie is dat meisje ? Hoe kon zij zo'n verschrikkelijke tovenaar verslaan ?' Maar je zou je ook kunnen afvragen : 'Is de stemmenhekser wel werkelijk verslagen ?'

De clown keek naar het meisje. Zij was een robot. Hij liep toen naar de machine en schudde zijn hoofd, en begon het ding uit elkaar te halen. Toen hij daarmee begon was de flat geen school meer, maar gewoon weer een flat. 'Ik zie je wel,' zei een onzichtbare stem. Het was de stemmenhekser. 'Ik heb dan wel mijn macht verloren, maar ik ben nog steeds een stemmenhekser, en ik kan nog steeds de mens kwellen met mijn truken.'

Hiep Hoera de clown liet het in de krant zetten om alle mensen te waarschuwen, dat de stemmenhekser dan wel verslagen was, maar nu onzichtbaar in de lucht leefde om mensen met zijn geluiden te kwellen. Hij kon nog steeds woorden verdraaien, stemmen verdraaien, zodat mensen elkaar niet zouden begrijpen en leugens over elkaar zouden vertellen. Ook zouden mensen elkaar voor iemand anders aanzien, elkaar verwisselen, alles door de war halen.

Het zat in de drankjes die de mensen nog steeds dronken. Het waren spookdrankjes. Hiep Hoera de clown ging met het meisje het bos in. Ze moesten iets anders verzinnen wat de mensen zouden kunnen drinken. De mensen dronken vreemde drankjes, en de stemmenhekser zat erachter. Hij kwam toen aan bij een sprekende braamstruik. De clown en het meisje keken er wel van op. 'Dat zulke dingen vandaag nog gebeuren,' zei de clown. 'Ik had er eens ergens over gelezen, maar ik weet niet meer waar.'

'Goedendag,' had de braamstruik gezegd. De clown vertelde toen het hele verhaal van de stemmenhekser. 'Tja,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier helemaal alleen op een heuvel. Wat kan ik doen ?'

'De mensen drinken verkeerde drankjes,' zei de clown, 'spookdrankjes. Ze moeten iets anders drinken.'

'Teveel bramensap is ook niet goed,' zei de braamstruik.

'Ben je de enige die spreekt van de struiken,' vroeg de clown, 'of zijn er meer.'

'Ik weet het niet,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier maar alleen. Maar wat ik wel weet is dat in het diepste van de aarde onbekende groentes groeien, en ook op de bodem van de zee. Daar zou je heel goed sapjes van kunnen brouwen om de mensen te herstellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Hiep Hoera de clown zag het als een opdracht, en hij haalde er veel meer van zijn robotten bij om het werk te doen. En zo werd de stemmenhekser steeds meer teruggedreven.

Einde

Uit : De Zapro-teleporter en andere verhalen

1e Jaargang, nummer 2, 17 februari 2023

Kampers Literatuurblad

ARABISCH AMALGAAM – deel 2

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnoutsen zijn naam veranderen in Van Aernoutsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi’s, maar de bezetting door de nazi’s is groter dan ooit, door de medi-nazi’s, de psychinazi’s en de nazi’s van de mond, de orale nazi’s. En dit is dan ook de drieeenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi’s fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kanditaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst

in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltreerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet schermpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die schermpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

DE FEBRUARI SCHIETPARTIJEN

Ik herinnerde mij de Februari schietpartijen. Maar nu was ik bij haar. Zij haatte mij.

Ik herinnerde mij de vogel die mij oppikte en hier bracht. Het was zeer traumatisch, als een nachtmerrie. Ik zag hoe de grote vogel mij streng in de gaten hield. Ik kende deze vogel niet, maar het was een roofvogel en het had grote angst in mijn hart gebracht. Het greep mij in de weilanden toen ik vluchtte van de februari schietpartijen. Deze vrouwen waren gek.

Als ik in de stad was gebleven zou ik niet meer geleefd hebben. Ze hadden het ook op mij gemunt, maar wat was dit leven waard hier ? Deze vrouwen waren gek.

Op een dag greep de vogel mij weer, en nam mij weg. Misschien vond de vogel het wel genoeg. De vogel bracht me diep in de wildernis, maar ik kon niet vergeten wat er was gebeurd. Op een bepaalde manier had de vogel mijn leven voor de tweede keer gered.

In de nachten had ik nachtmerries over de Februari schietpartijen. Ik was helemaal alleen in de wildernis, maar de vogel zorgde voor mij. Het hield roofdieren op een afstand, en bracht voedsel tot mij.

Het was maar een droom. Ontsnapping was slechts een droom hier.

Meer en meer begon ik te twijfelen aan de februari schietpartijen. Het kon slechts een nachtmerrie zijn geweest. Wat gaven de vrouwen mij hier te eten ?

Ik keek haar aan, en toen lager naar haar borsten. Ik was in grote angst en pijn. Hoe zou iemand naar deze vrouwen kunnen kijken en leven ? Ze waren barbaars, wreed, als een nachtmerrie. Zij waren de februari schietpartijen.

Uit : De Giechelaar en andere verhalen, Uitgave : coab

DE KAASKABOUTER

De kaaskabouter was op weg naar de kaasmarkt met een kar vol kaas die hij zou verkopen. Hoe hij zijn kaas maakte ? Dat was een duister geheim. Hij zond zijn wolven uit in de nacht om kinderen uit hun bedden te roven. Hoe deden zij dit ? Met een sleutel die op elk slot paste. Ze deden dat altijd in andere steden, en over de grens, niet in de stad van de kaaskabouter.

De kaaskabouter lachte. Hij had zijn kinderkaas goed gebrouwen, en nu was het hard genoeg om verkocht te worden. De kazen waren goed gestold. Zoveel arme kinderen leden in zijn kooien. Zij wilden geen kaas worden, maar de kaaskabouter had geen medelijden.

De kaaskabouter woonde helemaal alleen in het bos, met zijn wolven en de kinderen in kooien. Niemand anders kwam daar ooit. En daarom bleef het ook zo'n goed geheim. Mensen vroegen zich altijd af waarom de kaas van de kaaskabouter altijd zo lekker was. Wat zouden ze walgen als ze wisten wat het was. Het was kinderkaas.

Op een dag, niemand wist hoe, kon er een jongetje ontsnappen. Hij rende zo hard als hij kon naar de dichtstbijzijnde stad, de stad van de kaaskabouter. Hij begon op deuren te kloppen, en allerlei mensen aan te spreken. Hij vertelde zijn verhaal, maar niemand geloofde hem.

'De kaaskabouter is een beste vent,' zeiden ze. 'Hij maakt de lekkerste kazen. Pas op met wat je zegt, want valse beschuldingen leiden tot de galg hier.'

En het jongetje werd al snel opgepakt, en moest voor de rechter komen. Ook de rechter geloofde hem niet. Hoe durfde hij dat over de kaaskabouter te zeggen die zoveel voor kinderen had gedaan. Vaak doneerde hij gratis kaas aan kinderziekenhuizen en weeshuizen, en ook de armen kregen het vaak gratis. Nee, over de kaaskabouter mocht geen kwaad woord gezegd worden. Dat zou het jongetje de kop kosten.

Het jongetje smeekte de rechter om wat politie agenten te sturen naar de kaaskabouter, om te zoeken naar de kooien, maar de rechter wees dit verzoek af. Hoe durfde dat jongetje zoiets te zeggen. Het zou ernstig trauma veroorzaken in de kaaskabouter als hij door politie agenten voor onderzoek zou worden bezocht. Hij zou dan een verdachte zijn, en dat zou een zware belediging zijn en ervoor zorgen dat de kaaskabouter geen kinderen, armen en zieken meer zou helpen. Het zou een ramp zijn voor de stad, want daar stond de stad immers om bekend.

En zo werd het jongetje ter dood veroordeeld. Zijn hoofd zou eraf gehakt worden door de stadsbeul. Heel veel mensen zouden komen kijken. 'Nee, nee !' riep het jongetje. 'Ik smeek het u. Gaat u alstublieft daar kijken om te zien wat daar allemaal gebeurd.'

In de rechtszaal stond er een dame op. 'Rechter, laat mij dan gaan om een kijkje te nemen bij de kaaskabouter. Ik verzin wel een smoes om binnen te komen, en zo zal hij zich niet geintimideerd of beledigd voelen,' zei de dame.

Maar de rechter werd verschrikkelijk boos. 'Nog meer beledigingen aan het adres van de kaaskabouter die zoveel voor de stad heeft gedaan ? U moest u schamen. Weer een tegenstander. Weer zo iemand die de kaaskabouter verdacht probeert te maken. U krijgt hier ook de doodstraf voor, en ook uw hoofd zal op dezelfde dag als de onthoofding van het jongetje eraf gaan.'

En zo durfde niemand een kwaad woord te zeggen over de kaaskabouter. Twee kinderen die ook in de rechtszaal waren besloten om na de rechtszaak toch eens bij de kaaskabouter te kijken. Ze gingen het bos in en kwamen na een tijdje lopen aan bij de kaaskabouter, en ja hoor, ze hoorden al snel het geschreeuw en gegil van kinderen, en kwamen er ook achter waar de kooien waren. Helaas werden ze al snel in de kraag gegrepen door de kaaskabouter. En zij die durfden bij de kaaskabouter te komen werden ook zonder pardon in de kooi gestopt om even later tot kaas te worden verwerkt.

'Stommelingen !' foeterde de kaaskabouter. 'Heel dom van jullie hier te komen. Wat kwamen jullie eigenlijk doen ?'

De kinderen vertelden het verhaal, en de kabouter begon te lachen. 'Ik ben er één verloren, maar ik heb er twee voor terug. Zo gaat dat altijd.'

De kinderen werden tot kaas gemaakt, en de dame en het ontsnapte jongetje werden op het stadsplein onthoofd door de stadsbeul, en de kabouter lachte. Maar op een dag kwamen zijn wolven ziek terug van de jacht, en ze hadden niets gevangen. De kaaskabouter vroeg zich af wat er aan de hand was, en de wolven schenen maar niet beter te worden. Nu kon de kaaskabouter geen kaas meer maken, en de mensen in de stad begonnen meer en meer te klagen, over hoe ze de zalige kaas van de kaaskabouter misten. De kaaskabouter kwam helemaal niet meer opdagen. Op een dag waren ze het allemaal beu, en gingen in een grote groep midden in de nacht met fakkels naar de kaaskabouter, die toen al sliep. Hij werd zo van zijn bed gelicht, en de woedende mensen vroegen hem waar zijn kaas bleef. Omdat de kabouter geen antwoord gaf zijn ze toen alles gaan doorzoeken, en kwamen uiteindelijk ook bij de kooien aan waar allerlei kinderkleren lagen. 'Zie, het was dus toch waar !' riep er eentje. 'Die dame en dat jongetje die ons er al voor waarschuwden en dat met hun kop moesten betalen hadden dus gelijk !' Woest gingen ze terug naar de kabouter, maar die was in geen velden of wegen te bekennen. Ze zijn toen teruggegaan naar de stad en vonden dat de hoofden van de dame en het jongetje een ereplaats verdienden. Het hoofd van de dame konden ze niet meer vinden, maar het hoofd van het jongetje had iemand bewaard in een glazen bol, en die werd voortaan boven de stadspoort gezet. De andere steden die nog steeds leden onder het hoge aantal aan vermiste kinderen kregen het ook te horen, en sindsdien waren er veel toeristen om het hoofd van het dappere jongetje boven de stadspoort te bezichtigen. 'Luister goed naar uw waarschuwer,' was er op een bordje onder het hoofd geschreven.

Uit : De Giechelaar en andere verhalen, Uitgave : coab

DE VERBORGEN WERELD

Hij woonde dichtbij een natuurmeer. Hij vond het daar prachtig. Hij ging er vaak zwemmen, maar er werd allerlei troep in het water gegooid, ook glas. Op een dag was hij met zijn vriendjes aan het spelen in het water, en stapte hij in een stuk scherp glas wat op de bodem lag, waardoor zijn voet helemaal werd opengescheurd. Zijn vriendjes moesten hem toen naar huis brengen en er moest een dokter komen. Hij bloedde hevig. Zijn ouders waren in grote paniek. Hij voelde zich erg duizelig, en raakte even later bewusteloos. Hij werd meegenomen naar een ziekenhuis in de

buurt. Het ziekenhuis lag ook in natuurgebied. Toen hij weer bijkwam was zijn bed omgeven met familie leden en wat vriendjes. Ook een vriendinnetje kwam even later. Ze hadden het allemaal erg met hem te doen. Hij had een vreemd gevoel in zijn voet, wat door zijn lichaam heengleed. Hij voelde zich zacht. De wond zou wel weer herstellen, zeiden ze. Hij moest voorzichtig doen met lopen.

Hij voelde zich vreemd sinds hij het ongeluk had gehad, altijd licht in zijn hoofd. Op een dag moest hij naar een centrum toe voor verder onderzoek van zijn voet. Het bleek dat er een belangrijke zenuw was geraakt en aangetast. De genezing duurde langer dan ze hadden verwacht. Hoe dan ook wilde hij terug naar het natuurstrand. Hij zou dit keer gewoon op het strand blijven. Hij voelde er ook voor om een boswandeling te maken, maar moest voorzichtig zijn met zijn voet. Alles had hem voorzichtiger gemaakt, ook in zijn spreken.

Nadat hij op het natuurstrand was geweest ging hij een boswandeling maken met een vriendinnetje. Ze gingen heel diep in het bos. Ze was hem allerlei verhalen aan het vertellen. Er was ook een hele diepe en grote kuil in het bos waar ze ingingen. 'Ik zou wel aan lianen willen slingeren,' zei hij tegen het vriendinnetje, 'van boom naar boom.'

Toen ze weer thuis waren had hij er een goed gevoel van overgehouden, een echt bosgevoel. Er was een vreemde kracht in zijn voet. In zijn onderbroek rende hij naar buiten en ging weer het bos in. Hij wilde een wilde zijn. Hij rende zo diep in het bos als hij kon. Hij kwam daar een vrouw tegen die op een wilde leek. Ze duwde hem in de modder. Hij probeerde weg te rennen, maar een vreemde kracht in zijn voet hield hem tegen. Hij keek naar haar, en toen nog eens. 'Wie bent u ?' vroeg hij. 'Het lijkt alsof ik u ergens van ken.'

'Nee hoor,' zei de vrouw.

'Maar wie bent u dan, en waar komt u vandaan ?' vroeg hij, terwijl hij helemaal onder de modder was.

'Ik woon onder de grond,' zei de vrouw. 'Daar is een verborgen wereld.'

'Laat eens zien ?' vroeg de jongen.

'Volg mij,' zei de vrouw. Ze moesten in een diepe kuil. Plotseling hield de vrouw hem tegen. 'Hier kunnen we niet verder,' zei ze.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

Ze nam modder en gooide het naar hem, en probeerde hem toen weer op de grond te duwen. Hij rende weer weg, maar de vreemde kracht in zijn voet hield hem weer tegen. Hij rolde over de grond en schreeuwde. Maar er kwam geen normaal woord uit zijn mond. Hij schreeuwde in een vreemde taal. Hij stond op, en begon de vrouw uit te foeteren. 'We moeten een meertje in,' zei de vrouw.

'Zeker waar weer scherp spul ligt op de bodem en ik mijn voeten weer openhaal,' zei hij.

'Nee,' zei de vrouw, 'het is een bosmeer waar nooit iemand komt.'

Toen leidde ze hem naar het meer, waar ze gingen zwemmen. 'En wat nu ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Plotseling greep een hoge golf hen en trok hen in de diepte. Op de bodem werd een luik geopend, en ze werden beiden naar binnen genomen. Een woeste man staarde hen aan. Hij had een grote baard en een knots. Het luik ging weer dicht en er was bijna geen water, alleen maar wat natte modder. Ze waren nu onder het meer. De man had ook een fakkel bij zich. Toen leidde hij ze door lange ondergrondse tunnels die steeds dieper gingen.

De jongen schrok plotseling wakker in zijn ziekenhuisbed. Zijn voet was in het verband. 'Ik wil weer terug naar de verborgen wereld,' stamelde de jongen. Hij ging het ziekenhuisbed uit en strompelde naar de deur. Toen liep hij naar buiten, op weg naar het natuurmeer. 'Kom terug !' riep iemand achter hem. Maar hij begon harder en harder te rennen, totdat hij bij het natuurmeer was aangekomen, en liep erin, hopend dat hij weer op een stuk glas zou trappen. Aan de waterkant riep een verpleegster. 'Kom terug ! Je bent zwaar gewond !'

'Ik wil terug naar de verborgen wereld onder de grond !' riep hij. Hij liep dieper en dieper het natuurmeer in. Hij had alleen een onderbroek aan. Hij hoorde de verpleegster achter hem roepen, die inmiddels in het water was gegaan. Ze zwom achter hem aan, totdat ze hem eindelijk had gegrepen. Dichtbij zijn oor zei ze toen : 'Ben je gek geworden ?'

Ze sleurde hem mee het water uit. 'Je bent levensgevaarlijk voor jezelf,' zei ze. In het ziekenhuis pleegde ze een telefoontje, en al snel kwam er een busje.

'Waar ga ik naartoe ?' vroeg de jongen. 'Ik wil naar het glas, het scherpe glas. Ik wil terug naar de verborgen wereld.'

'Daar ga je nu naartoe naar die verborgen wereld,' zei de verpleegster.

Ze namen hem mee achter glas. Hier zou hij veilig zijn. Het was een streng bewaakte plaats. Je moet eerst beter worden, zeiden ze tegen hem.

'Mmmm, de verborgen wereld,' zei hij.

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, uitgave : coab

LATEN WIJ OPGAAN NAAR DE ZEE

De mens is in een optocht naar de hemelse zeeen die gekomen zijn. Ze zijn in tochten door de dorpen, de straten, de weilanden en de duinen, op weg naar de hemelse zee. De prediking mag niet lichtvaardig zijn. Woorden mogen niet lichtvaardig uitgesproken worden, want het vlees misbruikt woorden, telkens weer.

De mens gaat langs de rivieren, langs de struiken, langs de bossen, en door de bossen, op een tocht naar de hemelse zee, in grote stoeten, want in de hemelse zee is zuivering, en dat is wel nodig. De mens moet weer leren dingen met mate te doen, dingen met mate te zeggen, niet zwaarvaardig te zijn. Dat leert de mens in de hemelse zee, in de golven.

De mens is in een optocht tot de hemelse zee, want de hemelen zijn open gegaan. Is dat makkelijk ? Nee, want er zijn een heleboel dingen die opgeruimd moeten worden, en een heleboel dingen die gezuiverd moeten worden. Het is een bijtend zout, maar dat is om de wonden te ontsmetten.

Ik proef de hemelse zee. Ik hoor het ruisen van de hemelse zee. Hier is het Woord geopenbaard, als een orakel, om de mens te leiden. Ik had een droom van buitenaardse aha muziek. Het was heel rijk, en geheel instrumentaal, en predikers begonnen het als achtergrond van hun preken te gebruiken. Het was de muziek van het hemelse woord. Ik zag de optochten naar de hemelse zeeen die gekomen waren. Mensen lieten alles achter om op de tochten mee te gaan. Ze namen hun kinderen mee. Het waren lange rijen mensen. Allemaal waren ze in grote verwachting. Het hemelse woord zweefde boven de wateren, klaar om hen te onderwijzen, hen te zuiveren, en binnen te nemen. Er waren ook grote strandtoiletten. De mensen konden daar al hun rotzooi uitkotsen en uitpoepen. Het zand van de zee was hun genezing.

Laten we opgaan naar de hemelse zee, alles achter ons laten. Laten we de hemelse muziek volgen, en niet meer luisteren naar de muziek van het vlees. De woorden van het vlees zijn verleden tijd, die moeten we achter ons laten. Het was allemaal eenkennigheid. In het zuiverende water van de zee, en in het zand, mag ons hart verruimd worden. Er is veel meer, het kan veel beter. De mens kan het leven vanuit hele andere hoeken beleven. De hemelse stralen zijn rijk en vol van gezichtspunten die met elkaar samenspelen. Dat zijn de stralen van de hemelse zee, van het hemelse Woord wat erboven zweeft. Het komt op vanuit de zee, en gaat weer terug tot de zee. Kom, laten wij opgaan tot de zee. Neem een ander mee. Ga ver, ver van huis, want het is daar niet pluis.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE SCHAT MET HET BIJEN ALARM – deel 2

Toen Jan Hielke in de wereld onder de grond was aangekomen was het niet zoals de verhalen op de tv. Het was hier nog wel smeriger als bij de heks, en er waren ook weer allemaal bijen, of misschien moest hij nog dieper. Hij had al een uur gelopen door een tunnel, en was toen ergens een pijp ingedaald. Het was hier verder wel puur natuur, maar weer alsof er hier allemaal vuilnis was uitgestort, en misschien kwam het wel van boven, van de stad, of van de heks. Jan Hielke moest zijn neus dichtknijpen. Een hele grote bij staarde naar hem van achter een boom. Die bij was wel bijna net zo groot als Jan Hielke.

De bij zag er bijna net uit als een mens. 'Ik heb ook nog een zus,' zei de bij.

'Wie ben je ?' vroeg Jan Hielke verbaasd.

'De bijenkoningin, maar zeg maar gerust 'u'.'

Ze kwam toen op hem af om hem te steken. Er gleed een sapje over hem heen. Toen reikte ze hem een spiegel aan. Het was een koninklijke spiegel omringd door goud. 'Kijk !' brulde ze. Jan Hielke kon bijna niet praten van de pijn van het steken, en keek in de spiegel. Hij zag er witter uit dan normaal.

'Een stuk schoner,' zei de bijenkoningin. 'Ik heb je goed gewassen.'

'Het is hier anders niet schoon,' stamelde Jan Hielke. 'Het is hier nog wel een grotere rotzooi dan boven de grond.'

'Dat lijkt maar zo,' zei de bijenkoningin. 'Zo moet je het niet zien.'

'Maar ze dumpen de vuilnis hier ?' vroeg Jan Hielke, die weer een beetje kon spreken na al het gesteek en geprik.

'Nou ja,' zei de bijenkoningin. 'Waar haal je het vandaan.'

Jan Hielke wees op de vuilnis, en op de pijp waaruit hij was gekomen. 'Ga er dichterbij staan,' zei de bijenkoningin. Ze reikte hem wat vuilnis aan, maar Jan Hielke sprong direct naar achteren. 'Nee, nee, doe weg,' riep hij.

'Kijk !' riep de bijenkoningin. 'Ik gebied je te kijken.'

Ineens kreeg hij een duw van achteren van een andere grote bij, die ook bijna zo groot was als hem. 'Kijk !' riep de bij achter hem. Hij keek toen naar het vuilnis en zag spul van goud. De bijenkoningin begon het op zijn handen te wrijven en op zijn gezicht. 'Je kan het zelfs eten, zo schoon is het !' gilde ze bijna.

'Wat is er met mijn ogen gebeurd ?' vroeg hij. 'Ik zou zweren dat het eerst

vuilnis was, troep, vuil.'

'Je moet niet zoveel dromen,' zei de bij achter hem. Toen duwden ze hem richting een kooi en stopten hem daar in. 'Gevaarlijke types zoals jou horen hier thuis,' zeiden ze.

'Gevaarlijk ?' vroeg hij.

'Ja, levensgevaarlijk,' zeiden ze. 'Je zou leugens verspreiden over ons heilige goud, onze honing.'

Hij kreeg niks te eten in zijn kooi, wat zo erg werd, dat hij uiteindelijk maar datgene begon te eten wat ze op zijn handen en gezicht hadden gesmeerd, deze hemelse honing. Het smaakte nog lekker ook. Weer hielden ze hem een spiegel voor na een hele lange tijd, en hij zag er heel anders uit, bijna als een bij.

'Zit die spiegel me nu voor de gek te houden ?' vroeg hij.

Maar ze zeiden niks, en vlogen weg. De honing was op. Hij moest hier weg. Hij kon niet voor altijd in deze kooi blijven. Lange tijd ging voor bij, en niemand kwam om hem eruit te halen. Maar terug naar de stad wilde hij niet, en ook niet terug naar de heks. Het was alleen zo anders dan hij zich er van had voorgesteld. Het was anders dan op tv, of misschien moest hij nog dieper onder de grond gaan, maar hoe ? Hij begon op het vloertje van de kooi te springen. Het leek nog niet eens zo stevig, en na een tijdje begon hij er doorheen te zakken, en toen bleef hij maar glijden, als over honing, dieper en dieper. Oh, het was hemels. Totdat hij een plof hoorde. Waar was hij ? Hij was in een keuken, en er lag een taart op het aanrecht, met bijtjes er omheen. Er waren hele dunne witte kaarsjes op de taart met hele kleine vlammetjes. Hij kwam dichterbij de taart, maar besefte toen dat het misschien de keuken van de heks kon zijn ? Maar was dat niet boven ? De bijtjes begonnen te piepen, alsof er een alarm af begon te gaan. Was dit de schat van de heks ? En wat was het ? Het was hier niet rommelig. Het leek wel een koninklijke keuken. Het honing druipte van de muren. Hij wist dat hij nu voorzichtig moest zijn, erg voorzichtig. Hij wilde hier eigenlijk niks eten. Hij liep toen stilletjes langs het aanrecht naar een deur. Toen hij de deur opendeed was er een soort huiskamer, en ze vierden een feestje, maar ze zagen hem niet. Er waren een vader en een moeder, met kinderen. Hij leek wel onzichtbaar.

Hij besloot toen terug te gaan om een andere deur in de keuken door te gaan. Die leidde naar een gang met een trap naar boven. Boven waren de slaapkamers. Er stonden ook boekenkasten in de slaapkamers. Hij begon tussen de boeken te kijken. Boeken vond hij altijd wel leuk, en ze wisten toch niet dat hij er was. Hij leek onzichtbaar. Al deze boeken gingen over honing. En de honing in de nacht werd tot vuilnis, als door een mysterie. En hij begon over het mysterie te lezen, maar de letters begonnen weg te vagen, alsof het boek nat was. Dat was zo bij alle boeken. Hij kwam niet ver. En piepende bijtjes waren om hem heen, heel klein. Wat moest hij nu doen ? Was het bijen alarm afgegaan ?

'Volg ons,' zeiden de bijtjes. En ze leidden hem de trap af, en toen gingen ze een kelder in, over een trap naar beneden. En hier stonden overal honing produkten, maar er lag ook een bril. 'Huh,' zei Jan Hielke. 'Die bril ken ik. Dat is de bril van mijn vader.'

'Iedereen die deze bril draagt ziet vuilnis, in plaats van smaad en haat,' zeiden de bijtjes, 'en iedereen die deze bril draagt ziet ook vuilnis in plaats van honing.'

'Kom,' zeiden de bijtjes weer, en ze gingen nog dieper de kelder in, en toen door een deur kwamen ze bij grote honing raten, als in een immens grote bijenkorf. De bijen waren hier zo groot als mensen, en ze waren allemaal heel ijverig en zagen hem niet.

'Kom,' zeiden de kleine bijtjes weer. 'Zij slapen en dromen.'
Toen moesten ze weer een trap af, en toen kwam hij weer tot de bijenkoningin en haar zuster. Maar ze bewogen niet. Ze stonden daar als standbeelden, in de natuur. Hij keek om zich heen. 'Ja, hier gingen de verhalen over op de tv,' zei hij.

Toen keek hij weer naar de standbeelden. 'Het zijn de twee deugnieten,' zeiden de kleine bijtjes. 'Het grootste deel van de tijd zijn ze als standbeelden, en alleen soms, heel soms, komen ze tot leven.'

'Vandaar dat ik zoveel honger leed,' zei Jan Hielke.

'Ze zijn betoverd door een heks,' zeiden de bijtjes.

'Ze zeiden dat ik gevaarlijk was,' zei Jan Hielke. 'Mijn ideeën.'

'Ze zijn zelf ook gevaarlijk,' zeiden de bijtjes, 'nog wel gevaarlijker dan jou.'

Uit : Boek van Honing

1e Jaargang, nummer 1, 17 februari 2023

De Literaire Natuur

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS, DE ONKRANT

PLANTEN VAN VLEES – deel 1

Harm woonde met zijn twee kinderen aan de rand van een bos. Het bos was tamelijk groot, en er bleek een indianenstam te wonen die een paal met een dierenkop erop aanbaden. Meestal waren dat koppen van varkens of runderen zoals buffels en bizons. Harm waarschuwde zijn kinderen altijd dat ze niet het bos moesten ingaan. Hij was te bang dat de indianen zijn kinderen wat vreemds zouden aandoen. Er gingen allerlei vreemde verhalen over deze stam in de ronde. Ze zouden vreemde dingen doen met kinderen. Bewijzen voor deze verhalen waren er niet. Maar Harm wilde geen enkel risico nemen. Op een dag tikte er een man op het raam. Het bleek een indiaan te zijn. Hij had dierenvellen op zijn rug, en hij had laarzen van een soort bont. Harm deed open, en vroeg waarmee hij de man kon helpen. De indiaan zei niets. Toen wees hij op zijn laarzen. 'Ikko Boeke,' zei de indiaan. Harm kon dat natuurlijk niet verstaan en haalde zijn schouders op. 'Mijnheer, ik heb geen idee wat u mij probeert te vertellen. Die taal ken ik helemaal niet,' zei Harm een beetje nors. Weer wees de indiaan op zijn laarzen, en toen zag Harm dat er een gat inzat. 'Oh, ik dacht dat indianen zelf wel wisten hoe ze zulke dingen kunnen maken,' grapte Harm. 'Nou, komt u maar verder.' De indiaan kwam naar binnen en deed zijn laars uit. Harm pakte draad en een naald, en begon de stof aan elkaar te naaien. Hij vond het vreemd dat de indiaan dit zelf niet kon.

'Hebben ze bij jullie geen onderwijs ?' vroeg Harm. De indiaan schudde zijn hoofd. De kinderen kwamen thuis en waren verbaasd toen ze de indiaan op de bank zagen zitten. 'Wat moet hij hier ?' vroeg Ko. 'Laten we een beetje gastvrij zijn,' zei Harm. 'Maar pa, u weet dat indianen gevaarlijk zijn,' zei Bep. 'Daar zijn geen bewijzen voor,' zei Harm. 'Trouwens, hij had gewoon mijn hulp nodig.' 'Het kan een valstrik zijn, pa,' zei Ko, die het niet vertrouwde. 'Ach welnee,' zei Harm. 'Hij kan hier best wel een nachtje slapen.' 'Wat !' riep Ko. 'Mij niet gezien. Dan ga ik wel bij oma slapen.' 'Doe jij dat maar,' zei Harm. 'Ik ben wel blij met een beetje gezelschap sinds mama is overleden.' Bep begon te snikken. 'Moet je dat allemaal weer aanhalen, pa ? Zo komen we er nooit overheen.' 'Sorry,' zei Harm. 'Ga jij ook maar naar oma.' De kinderen liepen de deur uit, terwijl Harm aan de indiaan vroeg of hij een biertje wilde. De indiaan wilde dat wel. Harm zag het als een uitdaging. Als hij vriendschap met de indiaan kon sluiten, dan zou dat bevordelijk zijn voor de verhouding tussen het dorp en de indianen. Misschien zou dat wel veel misverstanden uit de weg ruimen.

In de nacht hoorde Harm wat gerommel op het zolder. Toen hoorde hij ineens luide muziek. Toen hij kwam kijken had de indiaan een grammofoon-plaat opgezet. Harm kon er wel om lachen, en ging weer verder slapen. De indiaan bleek het goed naar zijn zin te hebben, maar de dag erop wilde de indiaan weer terug. De indiaan was te gehecht aan het bos. Harm kon dat goed begrijpen. De indiaan was verder erg dankbaar, maar maakte duidelijk in hele gebrekkige taal dat de vriendschap nu ook ten einde moest komen. De indiaan zei dat het voor hem eigenlijk verboden was om vriendschap te hebben met de blanken. Harm kon het niet laten om nog even te vragen over die laars. 'Waarom kwam je hier eigenlijk voor die laars ? Hebben jullie geen vrouwen in jullie stam die voor dit soort dingen zorgen ?' De indiaan liet weten dat ze geen vrouwen meer hadden. Die waren allemaal dood. De stam had alleen nog maar mannen, en die schenen heel onhandig met deze dingen te zijn. 'Maar hoe moet dat dan verder als je nog eens zoiets nodig hebt ?' vroeg Harm. De indiaan maakte duidelijk dat het maar behelpen was, en dat alles te hooi en te gras zou gaan. Misschien zouden ze zich het zelf wel aanleren, maar dat zou tijd kosten. De laatste vrouw van de stam was net overleden. Harm zei dat hij kon begrijpen hoe hij zich voelde, want zijn vrouw was ook overleden.

De indiaan maakte duidelijk dat hij juist blij was dat de vrouw dood was. Vrouwen bleken een grote macht binnen de stam te hebben, en die zouden ze in het verleden misbruikt hebben. De indiaan voelde zich vrij nu. Harm vroeg zich af of de vrouwen misschien vermoord waren. 'Hoe zijn jullie vrouwen aan hun einde gekomen ?' vroeg Harm tactisch. De indiaan liet weten dat dit een groot geheim was. Harm vond dat verdacht. 'Waarom wil je het niet zeggen ?' vroeg Harm. 'Hebben jullie iets te verbergen ?' 'Shhhh,' zei de indiaan, en drukte zijn vingers op de lippen van Harm. 'Jullie zijn me maar een vreemde koekebakkers,' zei Harm. De indiaan maakte duidelijk dat hij nu moest gaan, en rende het bos in. Harm stond met zijn ogen te knipperen. Hij vertrouwde het helemaal niet. Even later kwamen de

kinderen thuis. 'Hoe was het bij oma ?' vroeg Harm. 'Oma was er niet,' zei Ko. 'Maar we hadden de sleutel, dus we zijn daar gewoon gaan slapen.' 'Misschien is ze bij tante Buurtje,' zei Harm. Ko en Bep gingen op de bank zitten. 'Hoe is het afgelopen met die indiaan ?' vroeg Bep. Toen vertelde Harm het hele verhaal. 'Ik heb nog eens lopen denken, hè,' zei Bep. 'Die indianen hebben misschien onze hulp nodig. Ze leven niet voor niets in het bos. Er moet iets in het verleden mis zijn gegaan.'

'Ach welnee,' zei Ko. 'Ze houden van het bos. Ze zouden niet anders willen. Er is nooit iets verkeerds gegaan, want ze hebben altijd al in het bos geleefd.' 'Nou, ik weet het nog niet zo net,' zei Bep. 'Misschien hebben ze traumatische ervaringen gehad in stad of dorp, en zijn toen naar het bos vertrokken. Wie zou er nu vanuit zichzelf zo primitief willen leven ?' 'Ik,' zei Ko. 'Ik begrijp hen gedachtengang helemaal. Maar voor ons zijn ze nu niet meer te vertrouwen. Het lijkt wel alsof er een vuur is tussen hen en ons. Het bos is in oorlog met het dorp.' 'Er kunnen toch ook wel tussenwegen zijn ?' vraagt Bep. 'Blijkbaar niet,' zei Ko.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

BOEKBESPREKING ‘VEEL LIEFS UIT MOSKOU’ VAN IAN FLEMING

Het leven is een illusie.
We leven in een wereld van permutaties, oftewel wisselende rangschikkingen.
Deze permutaties zijn ook belangrijk in het coderen van belangrijke informatie, opdat militaire strategie beschermt blijft.
Ook kunnen de permutaties dan boodschappen weer decoderen.
In het boek (1957) en de film (1963) ‘from Russia with love’ van Fleming gaat het over een Russische decoderings machine genaamd de Spektor of Lektor, die werd gebruikt om geheime documenten te kunnen lezen. Het was nogal een gevaarlijk apparaat ook, want als onbevoegden het zouden gebruiken dan zou het exploderen. Er werd een soortgelijk apparaat gebruikt in de tweede wereldoorlog door de Duitsers genaamd de Enigma Machine, waarop de Spektor of Lektor gebaseerd is.

De Vur zegt over dit verschijnsel :

‘Het rode laat de gezichten van het verleden zien … Door diepe misleidingen weten ze elkaar te winnen, door verlokkingen ... Zij verbergen hun waarheden tussen raadsels en verhalen ... en vinden elkaar terug op verborgen en afgelegen eilanden ... kundig bouwden ze hun muren ... maar elkaar bedrogen hebben ze nooit ... Ze spreken waarheid tot elkaar, goed verpakt ... Spreek tot mij in raadselen, in verhalen ongehoord ... leidt mij door de wildernissen van het leven, waar zoveel oren klaar staan om ons te vereten ... Spreek tot mij in verhalen en gedichten, door omwegen ... We moeten eerst onze wereld bouwen ... Ik voel je hand door je verhaal, ik voel je lippen door jouw raadselachtige taal ... een taal van tranen .... van leugens en van pijnen ... Leer mij die taal verstaan ... Je taal is wild en gevaarlijk ... woest, want je wilt geen indringers …’
(Het Halssnoer :38)

‘Even later liepen ze het dorp uit, en zochten naar de plek waar ze werden aangehouden. Daar moesten ze verder richting de Rode Zee. Maar alles was veranderd. Ze herkenden niets. 'Dat moet betovering zijn,' sprak het jongetje. 'Ik ken deze barbaren. Alles verandert hier de hele tijd, zodat niemand hier weg kan, en indringers hun weg niet kunnen vinden. We zitten hier vast. Alles zal in hun voordeel werken. Alleen door hun toverij kun je de weg vinden. Dat is een hopeloze zaak, want ik ken het niet.' (De Riviervrouwen :45)

James Bond werd er op uitgezonden om deze machine te bemachtigen, maar het werd ook als lokaas gebruikt door de vijand om hem vast te zetten. Het was een groot complot. Het Rusland fragment is een fragment van Stepford. Er is een communistische, conforme basis, en door de decoderingsmachine stoot het ringen uit om de hierarchieen te maken, als een fuik. De machine is dus zo dualistisch als de wachters van Dordt. Dat is wat het kehatitische verschijnsel is. Je moet het juiste pad nemen, anders gaat het averechts werken.

Oh, het koude Rusland, als een moordkuil van het hart, wat ook een van de Nederlandse vertalingen is van ‘from Russia with love’, naast ‘veel liefs uit moskou’, als een visnet is het, een fuik. De wachters van Stepford zijn op jacht. Ze communiceren met bedriegelijke, verlokkende tekenen, als taal van de jacht, om onoplettende zieltjes op te nemen tot Stepford, tot robotten van de nieuwe wereld. Hoe te overleven in Stepford als je er niet uitkan ? ‘Leef in de droom binnen de droom, en decodeer het,’ zegt het nieuwe nummer van Abba. Vecht niet zomaar voor de opname, maar voor de ontsluiering.

Steeds dieper door de ringen van ijs. Het zijn allemaal permutaties, wisselingen van informatie. In de dieptes van Stepford drijft het ijs los, begint alles te ontdooien. Het zijn Russische wachters die de ark moesten beveiligen, Russische kehatieten.

Hoe kan iemand zoiets maken, de diepte erin ? Eens in de duizend jaren komen de permutaties in een lijn, en dan is alles zichtbaar, om daarna weer diep weg te zakken en alles te verraadselen. Wie oh wie kent het geheim van de wachters ? Ze staan daar met hun trommels. Ze zingen een nieuw lied, en marcheren op weg naar de eeuwigheid.

James Bond krijgt het aan de stok met de Smersh, een Russisch-stalinistische

contraspionage dienst. Hier is waar de poppetjes geprogrammeerd worden door zware marteling, zodat ze wel moeten toegeven, want niemand kan ver komen op het pijnpad van de Smersh. Het zijn inquisiteuren. Otdyel II, het departement van marteling en dood, was de centrale horror van deze terreur-organisatie, stelt het boek. Een vrouw stond aan het hoofd, en ze fluisterde liefdevol tot de martelaren, suggererende dat als ze zouden spreken, dan zal de pijn stoppen, en ze probeert haar slachtoffers aan te praten dat ze moe zijn van de pijn en willen dat het stopt, dus ze pretendeert ook dat ze hun wil kent en onder controle heeft, om het zo te beinvloeden, en dan spreekt ze tantaliserend over de vrede die ze dan zullen hebben als ze aan haar toegeven, en dat ze hun moeder is die hen kan helpen.

Het boek stelt dan dat als de ogen van de martelaren, haar slachtoffers, dan nog steeds weerstand boden, zou het fluisteren opnieuw beginnen, en zou ze suggereren dat dat wel heel dwaas was, want als hun moeder zou ze dan tot veel ergere maatregelen overgaan, dus eigenlijk ook zoals de farao in Egypte, die de lasten verdubbelde als er niet met hem werd samengewerkt.

Zo probeerde ze elke volwassene door pijn te veranderen in een baby die naar zijn moeder riep. Zo programmeerde ze haar robotten, in de vijftiger zestiger jaren mythologie. Het was het centrum van de Stepford chip, en zo werkten de wachters van Dordt ook met hun intimidaties. Ze gebruikte het moederbeeld en smolt zo hun zielen om, stelt het boek. Ze nam hun spijsverteringskanaal weg, opdat ze alleen nog maar zouden gehoorzamen. Vele jaren geleden had ik eens een droom over een octopus die was uitgezonden tot de buiken, om daar cirkels in te snijden, om zo van de ingewanden een papje te maken. Dit wordt geschreven in hoofdstuk 8 van het boek : het mooie lokaas. De Soviet unie wordt in het boek vergeleken met de bron van cocaine. Ook stelt het boek dat zij masochisten zijn.

Wat de Stepford Jezus betreft kun je gewoon zondigen, zolang je maar in hem gelooft. Je kunt de meest verschrikkelijke, lage, laffe dingen doen, maar als je het waagt niet in hem te geloven, of niet goed in hem gelooft, of twijfelt, dan is het huis te klein. Ze moeten hem dus telkens gunstig stemmen en te vriend houden. Daar draait hun hele leven om in Stepford. Het is geen liefde, maar angst, en die wordt onderdrukt door de drugs van geloof. Dit is voor iedereen hetzelfde, als een soort Russische, communistische Jezus in dat opzicht. Wel is er een geslachtelijk onderscheid. Aan die regel mag ook niet getornd worden.

Ham zag zijn dronken vader Noach’s naaktheid, wat in het Hebreeuws ook betekent dat hij zijn sluwheid doorzag, zijn onreinheid, en hij vertelde het aan zijn broeders. Daarom vervloekte Noach hem. Hij had het geloof van zijn vader ontmaskerd, er doorheen geprikt, als in een ontwaking, en nu hielp hij ook anderen te ontwaken. Stepford explodeerde toen. Laten we daarom ook getrouwe Hamieten zijn.

Stel je voor : Ellenlange Russische straten met grote leegstaande winkelappartementen, en ook ellenlange Turkse straten met grote leegstaande winkelappartementen, met de lichten nog aan, en die beginnen elkaar dan te kruizen ergens. Het communisme wordt verdiept en ontmaskerd in het midden oosten, en zo is men een minore geworden, de mindere, ascetische broeder die tot ontwaking is gekomen, de naaktheid van Noach heeft gezien, en daardoor vervloekt is, niet meer kan kopen en verkopen in Stepford, omdat men het Stepfordse merkteken van het beest niet heeft genomen. Dan ben je een buitenbeentje, een outcast, een zwart schaap. Dat is waar in principe ‘From Russia with Love’ over gaat uit 1957 (boek) en 1963 (film). James Bond boog niet voor het Russisch complot, maar ze hadden hem bijna te pakken. Hij moest de decoderingsmachine weten te bemachtigen, in de diepte van deze Russische Stepfordse put, wat in een van de Nederlandse vertalingen ook ‘de moordkuil van het hart’ werd genoemd. Door marteling programmeerden ze hun pionnen, door angst en pijn, niet door liefde, en zo werden ze tot poppen, en moesten James Bond in een hinderlaag lokken, want James Bond was ‘larger than life’, die prikte door hun systemen heen, die had Noach ‘naakt gezien’, als een hedendaagse Ham, en was zo onder hun vloek gekomen. James Bond had teveel gezien, en daarom moest hij uit de weg geruimd worden. Aan het einde krijgt hij een confrontatie met de leidster van het complot, de Stepfordse ‘mother russia’, want ze komt hem opzoeken als een schijnbaar onschuldige huiswerkster, en dan slaat ze toe. Haar speciale wapen is een pin die uit de punt van haar schoen tevoorschijn schuift om hem daar mee uit te schakelen, maar een van haar eigen gebrainwashte spionnen neemt het dan voor James Bond op, en schakelt haar uit. Dit is ook heel symbolisch, want James Bond is diep in de midden oosten put en de russische put gegaan om de geheime machine te vinden die raadselen kan ontsluieren, dus hij komt tot de voet van het probleem, tot de bron. Hij ziet Noach naakt. Hij ontmaskert de aartsvader, en zo ook de aartsmoeder, in diepgaande psycho-analyse, en die voet heeft een gemene punt. Die punt moet dus nog geanalyseert worden en gedecodeerd, en dat gaat dus gebeuren door de bevrijding van de Stepford-pionnen. Denk dus niet alleen aan jezelf. Er ligt een shamanistische opdracht. Wees een getrouwe Hamiet die wat hij had gezien ook doorvertelde aan zijn broeders.

Is dat letterlijk ? Nee. Het is strategie. Hoe breng je een boodschap veilig over tot de gevangenen van een bezet land ? Dat gaat niet rechtstreeks. Je moet je

boodschap goed verpakken en goed richten, en de nodige omwegen te maken om de alarms van het systeem te omzeilen. Stepford loert. Stepford wacht. Stepford meent het. Wees dus geen roekeloze dwaas. Elke Hamiet heeft met dit kehatitische verschijnsel te maken. Stepford is een priesterschap. Maak je een verkeerde stap, dan wordt je tot een pop. Dan moeten anderen jou bevrijden. Alles wordt in de gaten gehouden. De octopus heeft vele tentakels, dus pas op. Als je denkt hem te slim af te zijn, dan heeft hij je al bedrogen. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.

In hoeverre ben je nog een robot van Stepford, en waarmee ga je dan nog je tijd verdoen ? Ze programmeren door conformisme, door roddel, als valse Hamieten die vleselijke naaktheid koesteren, die mensen graag in hun hemdje zetten, die het voortdurend hebben over uiterlijkheden en ermee dwepen, omdat ze zoveel te verbergen hebben. En het verkoopt ook zo goed. Ze maken reclame voor Stepford, waar alles voor het oog is. Ook zij hebben Noach naakt gezien, maar dan op een hele andere manier, als Stepfordse Hamieten. En zij zijn dronken, net als hem, als Stepfordse mannequins en etalage poppen. Ze zijn allen achter glas, en zij slapen als Doornroosje, totdat iets prinselijks hen wekt. Als Sneeuwwitje in een glazen kist zijn zij vergiftigd.

Uit : De Wachters van Dordt, Uitgave : coab, 2021

DE KONINGIN VAN DE REUZEN

Een meisje uit de klas had me verteld dat ze waren gekomen. Ze stonden bij het hek. Ze stonden hier al vele jaren, maar ze had het mij nog nooit eerder verteld. Ze sprak vaak met hen. Het hek stond aan het weiland. Ik ging er naartoe en zag hen daar staan. Ze hadden lange neuzen, ze waren lang als reuzen en dun. Ander Jan, Schone Jan en Klapper Jan heetten ze. Schone Jan sprak niet, nooit eigenlijk. Dat had het meisje verteld. Ander Jan nam het woord en sprak heel monotoon, als een robot.

'De oranje zon kan niemand verslaan,' zei Ander Jan. 'Het is de wilde zon van abstractie en symboliek.'

Ik keek in de lucht en zag de oranje zon, wild blazende. Het was geen hete zon van vuur. Het was ander spul. Ik vroeg me af waarom ze het dan zon noemden. Maar het was de oranje zon.

'Je bent een getrouw soldaat,' zei Ander Jan. 'Pijn moet, maar we gaan je dronken maken.'

Ik keek hem vreemd aan, onderzoekend.

'Niet van alcohol natuurlijk,' zei Ander Jan, 'maar van de oranje zon, of laten we het oranje bron noemen, de natuurbron van de reuzen.

'Ik heb teveel vijanden,' zei ik. 'Ze liegen allemaal over mij alsof het niets kost. Ze schieten me telkens overhoop met leugens. Hoe kan ik dan dronken worden van de oranje bron ?'

'Die vijanden zijn slechts steenkool, in onze fabriek,' zei Ander Jan. 'We kunnen het goed gebruiken.'

'Oh, als brandstof,' zei ik.

'Zoiets,' zei Ander Jan, 'voor de oranje bron van abstractie en symboliek.'

'Ik zie het,' zei ik.

Toen ineens begon Klapper Jan als een gek op ons te schieten, maar de kogels deden geen pijn. We werden dronken, dronken van de oranje bron, de natuurbron van de reuzen. Ineens zag ik de grotere contexten, en zag ik de fabriek van steenkool.

'Ja,' riep ik. 'Ik zie het. Klapper Jan, je bent geweldig.' Ik was dronken van de reuzenbron, en het maakte me slim. Ik kon de symboliek van alle dingen zien, en het abstracte. Ik klom op een ladder tot de fabriek, en zag al het steenkool.

'Het is voor de oranje bron,' zei Ander Jan, 'niemand kan de oranje bron verslaan. We gaan er allemaal aan.'

'In de goede zin van het woord,' zei ik.

'Dat doet Klapper Jan nu altijd,' zei Ander Jan. 'Op het hoogtepunt van het gesprek.'

'Ik zie het,' zei ik, terwijl mijn dronkenschap een beetje begon te kalmeren.

Ik werd toen wakker in de klas naast het meisje. 'Wat heb je me gegeven ?' vroeg ik, nog steeds een beetje dronken, nog steeds een beetje in een roes.

'Oh, klapperjannetjes,' zei ze. 'Lekkere snoepjes voor als de onderwijzer weer heerlijk saai is.'

Ik keek haar aan, glimlachend. 'Dus jij kent ze ook, die drie Jannen ? Ander Jan, Schone Jan en Klapper Jan ?' vroeg ik.

'Oh ja,' zei ze. 'Ik heb zelfs een keer met ze gevoetbalt.'

'Zeg, waar koop je die dingen eigenlijk, die klapperjannetjes ?' vroeg ik.

'Oh, mijn moeder geeft ze me weleens mee,' zei ze, 'voor als de lessen te saai en te vervelend worden, maar niet teveel per week,' lachte ze.

'Wat lief van je dan, dat je mij ook zo'n klapperjannetje hebt gegeven,' zei ik, 'en dat terwijl je ze zelf ook zo hard nodig hebt.'

'Nou ja,' zei ze, 'mijn tante verwent me er ook weleens mee, heel stiekem, en

dan geef ik ze vaak aan anderen, anders wordt het te bont,' lachte ze.

'Mijn moeder geeft ze me anders nooit,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik naast jou in de klas zit. Ik had er nog nooit eerder van gehoord, maar waar worden die dingen verkocht, want ik wil niet afhankelijk van jou worden.'

'Mijn vader maakt ze,' zei ze.

'In een fabriek ?' vroeg ik.

Ze knikte.

'Waar maakt hij het van ?' vroeg ik.

'Dat heeft hij me nooit verteld,' zei het meisje, 'maar Ander Jan zei van steenkool.'

'Van zijn vijanden dus ?' vroeg ik.

'Ja,' lachte ze, 'van hen die leugens over hem vertellen. Daar maakt hij steenkool van, en dan klapperjannetjes, tenminste dat zegt Ander Jan, en dan ben ik altijd dronken, in een roes.'

'Van die oranje reuzenbron ?' vroeg ik.

'Nee, van die klapperjannetjes,' lachte ze.

'Ja, maar dat doet Klapper Jan dan toch met zijn kogels van de oranje bron die geen pijn doen, maar dronken maken, en alle grotere contexten laten zien ?' vroeg ik.

Ze lachte. 'Ja, dat is hetzelfde,' zei ze, 'maar dat zit in die snoepjes. Mijn vader verkoopt ze.'

'Is het duur ?' vroeg ik.

'Welnee,' zei ze. 'Als je een getrouw soldaat bent kom je er zo langs.'

'Langs wat ?' vroeg ik.

'Langs de fabriek,' zei ze lachend.

'Ander Jan zei dat ik een getrouw soldaat was,' zei ik. 'Waar is die fabriek ?'

'Als het goed is heb je die gezien,' zei ze. 'Het is de steenkool fabriek.'

'Ja,' zei ik, 'toen je me een klapperjannetje had gegeven. Kun je me er meer geven ?'

En toen is ze me gaan chanteren en omkopen, allemaal voor meer van die klapperjannetjes. Ik moest allerlei dingen voor haar doen in ruil voor de klapperjannetjes. Ik moest ook mee naar haar kamer om daar op te ruimen, enzovoorts. Maar ja, zo kreeg ik dus wel meer klapperjannetjes, ook al was ik bijna haar butler geworden of lakei, want ze waande haarzelf wel ineens de koningin van de reuzen. Als ik met Ander Jan sprak klaagde ik er weleens over. Dan zei hij altijd : 'Pijn moet, maar we gaan je dronken maken.' En dan begon Klapper Jan altijd op het hoogtepunt van het gesprek te schieten met de kogels van de oranje natuur bron van de reuzen, en dan kreeg ik hogere inzichten, zag ik grotere contexten. Eigenlijk was het een heel aardig meisje, gewoon heel erg slim. Ze gaf me zo wat afleiding, en zo groeide ook ons contact. Het was gewoon eigenlijk heel erg zakelijk, maar beiden hielpen we elkaar wat, in dat verschrikkelijke gevecht op die verschrikkelijke school.

Einde

Uit : De Onkrant, verzamelingen nr. 2

GELUK BIJ EEN ONGELUK

'Ik was met een bevrijdingsteam in een vliegtuig in de oorlog. Het vliegtuig werd geraakt door de vijand en vloog toen tegen een rots en stortte de zee in. Ik overleefde het niet. Mijn hersenen konden de crash niet verwerken, en vertaalden het toen als een moeder. Hier werd ik dus bij geboren, terwijl het dus eigenlijk het ongeluk was wat mijn hersenen niet konden verwerken. Wat een verschrikkelijke strijd had ik met die moeder, de ene leugen op de andere leugen, en ze roddelde zonder grenzen. Altijd dacht ze het beter te weten, terwijl ze een verstrooid warhoofd was. Gek dreef dat kreng me, tot het punt dat ik niet meer wilde leven en met het mes aan mijn pols stond, avond na avond, allemaal vanwege die tering moeder. Maar het was dus dat ongeluk wat ik niet had overleefd in de oorlog, en wat mijn hersenen niet konden verwerken.'

'Okay,' zei ik toen ik het briefje las. 'Die persoon, man of vrouw, loopt te schelden als een ketter, maar begrijpelijk. Wie zou er zo'n heks van een moeder kunnen verdragen ? En dat was dus een ongeluk wat hij of zij had gehad, en wat zijn of haar hersenen niet konden verwerken, en dat werd toen vertaald als een moeder die hem of haar het leven zuur maakte ? Wonderlijk fenomeen … reincarnatie ? En als dit waar is, wat is er dan niet nog meer doorvertaald door de hersenen in andere dingen, omdat de oorspronkelijke gebeurtenissen te zwaar en onverteerbaar waren ? Maar zie waar het deze persoon naartoe heeft geleid, want hij of zij wilde zichzelf of haarzelf hierdoor van het leven beroven ?

Nou, dat was dan niet gebeurd volgens iemand anders. Uiteindelijk was die persoon toch nog goed terecht gekomen ergens. Ik begon me direct af te vragen wat mijn eigen hersenen hadden doorvertaald wat ik niet kon verwerken. Ja, ik had ook een tering moeder. Ik schrok eigenlijk van mijn gedachten. In mezelf was ik nu ook aan het schelden als een ketter toen ik aan haar dacht. Zou dat betekenen dat ik ook een ongeluk had gehad in mijn vorig leven waardoor ik was opgescheept met zo´n kreng ? Het bloed haalde ze onder mijn nagels vandaan. Daarom ben ik maar voor de krant gaan werken, om het te kunnen verwerken en overleven. Ik

typte wat in, maar alle letters en tekens van mijn keyboard bleken verwisseld te zijn, dus er stonden hele andere dingen dan wat ik had ingetypt. ´Dat zei ik helemaal niet !´ riep ik. Ik dacht weer na over mijn moeder die alles wat ik zei altijd omdraaide en verkeerd uitlegde.

Ik sprak er met de anderen over, en zij probeerden mij te kalmeren. Soms is het ook wel confronterend om bij de krant te werken. Het kan zoveel van het verleden ineens omhoog halen, maar het stukje liet me wel zien wat er gaande kon zijn. Ik kon ook een ongeluk gehad hebben in mijn vorige leven, en dat mijn hersenen dat noodgedwongen als mijn moeder vertaalden. Wat een gedoe, maar wel begrijpelijk. En is zo´n kreng van een moeder dan geen uitnodiging om het zelf beter te doen ? En dat is ook wel nodig, want er zijn zovelen die een moeder nodig hebben. En zou dat niet uiteindelijk de genezing van het ongeluk zijn, wanneer we zelf moeder worden, te beginnen moeder van onszelf, en dan ook voor anderen die dit nodig hebben, ook om ze het goede voorbeeld te geven ? Ik denk van wel. En omdat ik er de therapeutische waarde van inzag besloot ik het stukje toch te plaatsen, met de woorden van mijzelf erbij, nadat ik ze verbeterd had, want het keyboard had alles omgedraaid. Mocht er nog een fout instaan, dan weten jullie hoe het gekomen is : door het ongeluk, door mijn moeder of door het verdraaide keyboard. Ik noemde het stukje : ´geluk bij een ongeluk.´

GELUK BIJ EEN ONGELUK II

Ik was wel geïnteresseerd in dat soort mensen. Zij hadden in ieder geval wat te vertellen wat bovennormaal was. Het was een keer wat anders, en het zette mensen aan het denken. Zo ging ik eens naar een bijeenkomst van zulke mensen. Ik kwam daar ook een piloot tegen. Hij beweerde dat zijn vader eigenlijk de kogel was die door zijn kop ging in een vorig leven. Ik heb hem er verder niet over doorgevraagd. Het zou wel te traumatisch voor hem wezen, maar ik vroeg me af wat mijn vader dan wel niet kon zijn. Misschien ook wel een kogel door me kop in mijn vorige leven. Hersenen konden het niet verwerken, dus maakten ze er maar een vader van, omdat het je altijd bijbleef. Zo kreeg het wat handen en voeten en kon je er nog wat mee, maar ik had zeer zeker geen makkelijke vader, en dat kon je ook niet verwachten van de kogel die door je kop was gegaan in een vorig leven. Natuurlijk was het maar speculatie, maar ik had een gevoel dat het weleens waar kon zijn. Ik bleef maar naar de piloot kijken. Hij had zijn helm nog op, motorpak aan. Zijn motor stond buiten. Hij werkte op een vliegveld dichtbij. Hij was ook vlieg instructeur.

Hij vertelde me daarna hele verhalen. Ik besloot het in de krant te zetten waarvoor ik werkte, en wat ook de reden was dat ik op die bijeenkomst was. Ik had al vaker dit soort stukken geplaatst. Toen ik het verhaal van de piloot plaatste kreeg ik er heel veel reacties op van mensen. Ze hadden allemaal hun eigen verhalen en vermoedens. Ze speculeerden wat hun ouders waren, wat het voorstelde in hun vorige levens, dat het allemaal onverwerkte problemen waren. Het viel me op hoeveel mensen problemen met hun ouders hadden. Gaat het dan zo, dat wanneer je ergens aan komt te overlijden, dat het dan zich vormt tot je ouders in je leven daarna ? Werkt het zo in je hersenenen ? Ik vond het een interessante theorie. Zoiets bleef dan altijd bij je, en kreeg handen en voeten, en gaf je ook weer nieuwe geboorte, een nieuw leven, en bleef maar op je inwerken, als ouders. Het had dus voordelen en nadelen. Je moest er telkens weer opnieuw doorheen, als een herbelevenis. Dat kon heel zwaar zijn, maar zou je ook weer nieuwe inzichten kunnen geven, nieuwe handvaten. Het was wat ze op die bijeenkomst het mysterie van de oranje zon noemden, van de oranje natuurbron van de reuzen, een bron van symboliek en abstractie om dingen door creatieve omvorming te verwerken door het te verdiepen. Ik vond dit een interessante theorie.

Iets kon dus waarheid zijn, of niet direct waarheid zijn maar toch waarde hebben, en zo konden zelfs leugens een bepaalde waarde hebben, omdat het slechts symboliek was, abstract. Het was een bepaalde taal, een bepaalde terminologie. Ze noemden zichzelf daarom ook de oranje leugenaren. Zij predikten een oranje pad van ogenschijnlijke leugens die toch een bepaalde symboliek en abstractie waren van de waarheid om het handen en voeten te geven, om het bruikbaar te maken, dus uiteindelijk kwam je dan toch via een omweg bij de waarheid uit. Ik vond dit wel een interessante theorie, of bijna theologie. Hoevaak moet iets zich vervormen om zichzelf uiteindelijk te genezen ? Is dat niet een proces van creatie ? Het gaat door allerlei etappes heen. Maar zou je zo niet alles kunnen goedpraten ? Oh, lang leve de leugen ?

Nee, het was slechts oorlogsstrategie, een verhalende techniek, om van iets slechts iets goeds te maken, een geluk van een ongeluk. De oranje leugenaars waren dus een soort dokters die een medicijn gebruikten, een zeer eigenaardig medicijn. Zij vormden voor hun eigen bescherming alles om, anders zou het hen verwoesten. Zo bleken zelfs de hersenen te werken. Zo bespraken zo ook in grootste detail het leven van de octopus die hetzelfde scheen te doen.

Doordat ik de verhalen in de krant liet zetten begonnen er steeds meer van zulke groepjes te ontstaan. De oranje leugenaars waren niet meer te stoppen. Maar hoe mooi en creatief hun verhalen ook waren, het maakte mij er niet rustiger op. Het haalde mijn boosheid niet weg over het kwaad op deze wereld. Ik vond ook dat de waarheid maar eens goed verteld moest worden. Voor mij waren het nog steeds rondvliegende kogels, alsof ik in een

cowboyfilm terecht was gekomen. Ja, die verhalen waren leuk en helder, maar het begon me steeds bozer te maken. Het werd van kwaad tot erger. Maar ja, dat noemden ze de vinger op de zere plek leggen. Het was als zout op de wond. Oh, wat beet het. Het was genadeloos, zo confronterend.

Soms liepen ze met oranje kappen door de stad, die in een punt uitliepen, die oranje leugenaars. Het waren een soort monniken. En zo ontstonden ook de oranje kerken, in alles de symboliek zien, maar ik werd steeds kwader over het onrecht in de wereld. ´Mooi zo,´ zeiden ze, ´dat is ook de bedoeling. Alles wordt ontmaskerd.´ Het waren immers geen tovenaars, maar boodschappers, verhalen vertellers, om de mensheid wakker te maken.

Ik moest mijn eigen vader en moeder worden. Een ander het allemaal laten doen zou slechts een kogel door de kop zijn. Ik moest genezen door zelf de gaten op te vullen, niet slechts in theorie, maar ook in praktijk. Maar ik merkte dat een bepaalde wond maar niet wegging, en het oranje mysterie bleef erover hangen. De oranje leugenaars zeiden dat het een zintuig was. Ik moest eerst de grotere contexten zien. Daartoe ging per slot van rekening de kogel door de kop. Ze hadden het daarom over de komst van de reuzen, de grotere contexten. Daar wachtten ze op. Ik moest dus geduld hebben, net als hen, en roeien met de riemen die ik had. Ik kon niet op dingen vooruit gaan lopen.

De oranje leugen was een groot lijden, want het was een zintuig. De optochten van de oranje leugenaars werden groter en groter, en ze hielden ook optochten door de wildernis. Ze zongen vaak hun liederen van het lijden. Ook zongen ze over de komst van de reuzen, over de komst van de oranje bron.

Op een dag was het zo ver. De oranje zon was gekomen, en ik kon alleen maar kijken en kijken.

Einde

Uit : De Onkrant, winterboek

DE HEMELSE PIJLEN

De voorouders hadden een bijbel in elkaar gefrommeld zo goed en kwaad als het ging, wat zeker nog niet het eindresultaat was, maar een noodbijbel. Er stonden belangrijke dingen in, maar ook gevaarlijke dingen. De mens was nog in de macht van het vlees, ook religieus gezien. Vandaar dat de vervangbijbel moet komen, de nieuwe eerste bijbel. De voorouders vragen hier ook om. Die zijn nu om ons heen in een andere energie vorm.

In de nieuwe eerste bijbel wordt er gesproken over hemelse pijlen om de schelp van het vlees waarin de mens nog opgesloten zit te doorbreken, zodat de ziel vrijkomt. Deze verbrokenheid is belangrijk en dienen we ook te aanvaarden. Ken je de hemelse pijlen in je leven ? Heb je ze aanvaard ? De mens moet tot de innerlijke tranenrivieren komen, wat een beeld is van de vrijmaking van de ziel. De mens zit vol met vleselijke gedachten, en dat heeft zich lopen oppotten, en dat heeft de huidige wereld geschapen, buiten de paradijs aarde. Daarom moet de schelp doorbroken worden door de hemelse pijlen, zodat het leven weer kan stromen, de ziel kan vrijkomen. Zo komt de mens weer in contact met de hemel, en zo kan de mens weer geleid worden door de hemelse stromen. Die zijn zo sterk, zo bruisend, dat de mens zich daar niet tegen kan verzetten, tenminste als zo’n mens is vrijgemaakt. Het gaat niet buiten de hemelse pijlen om. De Vur sprak daar al over, in de tweede bijbel, maar nu is het tijd om juist door de hemelse pijlen te komen tot de nieuwe eerste bijbel, dat wat diep opgesloten lag. De wachters van het vlees moeten door deze pijlen wegvallen.

De mens zit te vol met het vlees. Dat heeft zich met lagen over de hersenen gelegd, zodat de mens de stem van de hemelen niet meer kan verstaan en volgen. Het vlees heeft heel veel surrogaat gemaakt, en de mens heeft er genoegen mee genomen. Dat is de aard van het vlees. In die zin moet er dus een vleesvervanger en een bijbelvervanger komen. Het is een hemels visserswoord. Er zal een hemelse vissersboot komen. De pijlen zijn gericht op het vlees. Die pijlen zijn dus hemelse woorden. Die zullen nieuwe hormonen in de hersenen aanmaken, en nieuwe neurale paden, zodat de mens doorgang vindt. Het vlees zal stikken, maar de ziel van de nieuwe mens zal tot leven komen. Dan voel je je ineens een heel ander mens. Dan ben je niet meer wat anderen van je hebben gemaakt.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE TATOEAGE

Europa was brandende, dus toen moesten ze wel naar Amerika.
Er stond een groot schip als de ark van Noach, en velen gingen aan boord die dag.
Ze vertelden elkaar allemaal verhalen over hoe mooi Amerika zou zijn.
Het was een prachtige reis die ze nooit meer zouden vergeten.
Maar toen ze eindelijk in Amerika aankwamen was alles het tegenovergestelde.
En toen vertelden ze eigenlijk alleen nog maar verhalen over de prachtige reis, hoe mooi het was geweest.
Nee, naar Europa konden ze niet meer terug, want Europa was brandende, en in Amerika wilden ze ook niet zijn. Maar die reis, die prachtige reis, die zouden ze nooit meer vergeten. In

kinderhoofden en kinderharten werd het geprent. Op hun sieraden werd het beschreven, ingekerfd, de dagen van die mooie reis.
Hij had een tatoeage van twee trouwringen in zijn nek.
Dat was zo bij zijn geboorte bepaald.
Hij zou uitgehuwelijkt worden.
En toen begon alle ellende.
En toen was Europa brandende.
De tatoeage deed altijd pijn, ook in Amerika.
Hij heeft het meisje nooit gezien, want ze stierf al jong.
Aangereden …
De tatoeage deed zo'n pijn dat hij zich als een invalide voelde.
Hij voelde zijn bloed niet stromen.
Alles zat vast.
Hij was in een halve coma.
En Amerika was niet wat ze zeiden dat het was.
En terug naar Europa kon hij niet, want het was brandende.
Maar die reis, die prachtige reis, die zou hij nooit vergeten.
Ze waren zo vol met dromen, verhalen, over het mooie Amerika.
Kinderen met blijde gezichten.
Maar in Amerika werden ze allemaal getatoeeerd.
Het brandende Europa voor altijd in hun harten.
Uitgehuwelijkt tot iemand die ze nooit meer zouden zien.

Oh Amerika, het schone land,
Weerspiegelende de tranen van een vergeten land,
Oh Amerika, het brandende hart,
Van herinneringen waar je niet aan kunt ontkomen,
Tatoeages te diep,
Maar een prachtige reis van dromen.

Uit : De Onkrant, verzamelingen nr. 3

1^e Jaargang, nummer 2, 24 februari 2023

De Literaire Natuur

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS, DE ONKRANT, DE GROTE SURINAAMSE BIJBEL KRANT

PLANTEN VAN VLEES – deel 2

Midden in de nacht wordt er op het raam geslagen. Een groep woedende indianen is gekomen. Harm rent naar beneden, ziet de indianen staan, en grijpt naar zijn honkbal-knuppel.

Hij doet de deur open en roept : 'Wie van jullie wil er het eerst aan ?'

De indianen zijn boos, en laten hem weten dat ze erachter zijn gekomen dat één van hen bij de blanken is geweest en vriendschap heeft gesloten. Ze laten weten dat er een speer door het hart van de dader is gegaan door dit misdrijf.

'Zeg, zijn jullie de politie ofzo ?' vraagt Harm boos. 'Scheer je weg, of ik bel de politie !'

De indianen maakten het duidelijk dat ze de politie niet waren, maar dat de blanken zouden boeten voor de vriendschap met één van hen. Blanken zouden niet te vertrouwen zijn, en het zou als een vloek op hun stam rusten als ze dat zomaar langs hun heen zouden laten gaan. Verschillende speren werden er op Harm gericht. Harm stond klaar om toe te slaan met de honkbal-knuppel, en riep naar zijn kinderen om hen de politie te laten bellen. Steeds meer indianen begonnen zich te verzamelen voor het huis van Harm. 'Ik waarschuw je,' zei één van de indianen. 'We zullen je niet vermoorden, maar lever je kinderen uit. Dan zal het voor ons afgedaan zijn.'

'Nooit,' zei Harm woedend. 'Zijn jullie helemaal gek geworden.'

'Je kinderen liggen al verlamd in hun bed,' zei de indiaan. 'We zijn al door de achterkant binnengekomen, en hebben hen het spinnengif toegediend.'

'Spinnengif ?' vroeg Harm verbaasd. Toen werd ook Harm van achteren geinjecteerd met het gif, en lag al snel verlamd op de grond. Na lange tijd werd hij wakker in het indianenkamp diep in het bos. Hij lag daar vastgebonden naast zijn kinderen. Zijn kinderen waren nog steeds bewusteloos. In de verte zag hij een paal met een varkenskop erop.

Een indiaan kwam dichterbij. 'Aanbidden jullie die varkenskop daar ?' vroeg Harm.

'Kop houden,' zei de indiaan, en schopte hem een paar keer.

'Nee, serieus,' zei Harm. 'Ik wil weten of jullie die varkenskop daar aanbidden.'

'Gaat je niks aan,' zei de indiaan nors, en schopte hem weer. Dit keer veel harder.

'Jij bent leraar van beroep, hè ?' vraagt de indiaan nors.

'Hoe weet je dat ?' kreunt Harm van de pijn.

'Wij weten alles,' zei de indiaan, die hem weer schopte, hard in zijn buik. 'Jullie blamken weten precies hoe iedereen te maken zoals jullie zelf.'

Harm kon niet meer praten van de pijn. Het duizelde hem voor de ogen, terwijl de indiaan maar door blijf schoppen, totdat hij weer bewusteloos viel.

Toen hij weer wakker was was hij aan een paal gebonden. Het bleek de paal met de varkenskop te zijn. De varkenskop was vlak boven hem.

'Dom varken,' zei één van de indianen, terwijl de andere indianen lachten. Een wat oudere indiaan kwam naar voren. Hij drukte een mes op de keel van Harm. 'Jullie blanken hebben alles verziekt,' zei de oude indiaan. 'Jullie zijn een vloek. Wij weten precies wat wij met jullie moeten doen. Jij gaat geofferd worden aan de paal met de varkenskop.'

Harm wordt wakker in zweet. Hij had alles maar gedroomd. De indiaan slaapt nog steeds op het zolder, en zijn kinderen zijn bij oma. Die ochtend moest hij naar school om les te geven, maar de nachtmerrie zit hem nog steeds in de keel. Hij heeft moeite met spreken, en besluit af te bellen. Hij voelt zich duizelig en misselijk. Na een tijdje wordt hij gebeld door Ko. Hij doet zijn hele verhaal, en dan wil oma hem ook even aan de telefoon. Oma is erg in paniek, en zei dat hij een domme fout had gemaakt, omdat de indianen met boze magie werken. Die nachtmerrie was daar een teken van. Harm zag nog steeds geen kwaad in de indiaan. 'Iedereen droomt weleens naar,' zei hij tegen oma.

'Maar je bent ziek,' zei oma. 'Er kunnen wel duistere krachten aan het werk zijn, jongen, vergis je er maar niet in. Of misschien heeft die indiaan wel allerlei ziektes naar binnen gebracht. Die mensen leven niet echt hygienisch.'

Harm werd zieker en zieker, en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek. Oma kwam hem ook opzoeken met de kinderen. Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb je er altijd zo voor gewaarschuwd geen bosmensen binnen te nemen. Ze zijn niet te vertrouwen.'

Oma besloot om bij Harm in te wonen om voor de kinderen te zorgen. Harm was erg depressief. Gelukkig was het geen ernstige ziekte, dus hij kon snel weg uit het ziekenhuis. Tante Buurtje zou de kinderen een tijdje op vakantie nemen naar een tropisch eiland, zodat Harm helemaal tot rust kon komen.

Tante Buurtje was een vrolijke vrouw, als zonneschijn, en zij zorgde ervoor dat de kinderen helemaal over de dood van hun moeder heenkwamen. Maar met Harm ging het steeds slechter.

Op een nacht kon Harm niet meer verder. Hij moest hier weg. Hij rende het bos in, zijn huis achterlatende. Oma sliep.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

KEN JE DE GEESTELIJKE VERKEERSBORDEN ?

Oppassen in het verkeer. Heeft dat ook nog een geestelijke betekenis ?
Natuurlijk. Er zijn ook verkeersregels voor het leven op zich, en voor de geestelijke dingen.
Je kunt niet zomaar rond gaan racen. Je moet op de verkeersregels letten van het geestelijke.
De voorouders hebben zo goed en kwaad als dat ging in hun noodbijbel, die ze in elkaar hebben gefrommeld, deze verkeersregels proberen te beschrijven, maar er ging heel veel mis.
Het vlees regeerde nog teveel. Men was aan de hormonale drugs.
Daarom komt in deze dagen de vervangbijbel, de vleesvervanger, en die zal alle verkeersregels voor geestelijk verkeer en levensverkeer goed laten zien, want er zijn wel degelijk regels, anders zou het een zootje worden, en zou iedereen elkaar overhoop rijden als die er niet waren.
De geestelijke verkeersagenten zijn dus belangrijk, en de geestelijke verkeersborden.
Ken je die al ? Die worden besproken in de bijbelvervanger, de nieuwe eerste bijbel, de RV-Bijbel.

Gisteren is de derde preview uitgegeven. Wat is er deze keer gebeurd in de geestelijke wereld ? We hadden het na de uitgave van de tweede preview over de overloop van vele energieen en wezens van de Jehovah Getuiges, maar wat is er deze keer gebeurd ? In een droom waren er deze keer overlopers vanuit het Jodendom. Die hebben ook hun eigen bijbel, maar ze zijn overgelopen tot de RV-Bijbel, omdat ze uit hun eigen bijbel daardoor werden vrijgezet. De oude bijbels hebben geen draagkracht meer voor tijden zoals dezen, en de voorouders roepen het uit, want ze willen verder. Ja, er staan belangrijke dingen in de oude bijbels, maar ook hele gevaarlijke dingen, en het had nog missing links. Dat gaven de boeken van de voorouders zelf toe. Ook in de Oahspe stonden zulke teksten. Het moest dus nog verder.

Dus : wees voorzichtig in het verkeer, en leer de verkeersborden kennen, ook van het geestelijke. De derde preview bevat het boek 'Belech', wat negen hoofdstukken bevat.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

BOEKBESPREKING : KALLOCAINE – 1940

Elke hond heeft zijn kluif, elke kat zijn muis waarachter hij aanjaagt, als een beeld van dat ieder persoon zijn eigen probleem heeft. Dat is niet altijd makkelijk opgelost. Een hond moet veel kluiven, en de kat heeft de muis soms ook niet altijd direct te pakken.

De mens mag creatief omgaan met zijn pijn en zijn probleem. Soms moet de mens vechten voor zijn leven en bestaan, maar de mens moet niet meer oorlog voeren dan nodig is. De mens moet zoveel mogelijk filters maken en simulators, want juist dat is de overwinning, als alles is omgezet tot een leerzaam spel, een leerzame puzzel. De oorlog is dus voornamelijk metaforisch als op een schaakbord. Het maakt de mens creatief, en dat is een voorwaarde voor daadwerkelijk bewustzijn. We spreken dus van creatief bewustzijn.

De strijd is tegen gimmicks, reclame-spotjes, en die oorlog is creatief. Mr. Nice Guy is helemaal niet zo nice, want hij slaat alles met de botte bijl kapot, zodat er ruimte is voor zijn lamme producten. Het gaat om het geld, de verkoop, niet om de waarheid, want die verkoopt niet goed. De mens denkt : Als de reclame spot okay is, dan zal de rest ook wel okay zijn. Daarom heeft de mens het waarheids-serum nodig, zoals kallocaine, wat het gelijknamige boek uit 1940 suggereerd, maar er zijn ook valse kallocaines die door de totalitaire staat worden gebruikt. Er is hoger en laag kallocaine. De valse kallocaine zorgt ervoor dat mensen geen prive leven meer hebben, geen eigen gedachten. De strijd is dus ter zuivering van de kallocaine. Het kallocaine van de stad is een chemisch vergif wat de genen manipuleerd, terwijl het kallocaine van de hogere natuur de mens terugbrengt naar de hogere waarden. Het kallocaine verlaagd het ego-zelfbewustzijn. De valse kallocaine verlaagd het natuurlijke zelfbewustzijn waardoor mensen hun natuurlijke autonomie verliezen en slechts objecten en pionnen zijn van de totalitaire staat, waarin alles ondergeschikt is aan staatsbelang.

In het nazi tijdperk is de waarheid een eigen leven gaan leiden, gekaapt. Het

raakte aan steeds lager wal, en verbanden werden weggekapt en omgekeerd. En zo ontstond 1940, en het ware waarheidsserum werd verborgen. Het ging achter slot en grendel. De vrouw die dit ontmaskerde, de Zweedse Karin Boye pleegde zelfmoord na haar ontmaskering, na het publiceren van het boek Kallocaine. Zij was schrijver en dichteres.

De geestelijke drop is een kruidenwortel die 'de vrucht van het lijden' betekent als alkaliën, zoals in 1940 in het boek genaamd Kallocaine, over het waarheidsserum, waardoor mensen de waarheid vertellen, die kan worden gebruikt of misbruikt, dus het is een interessant onderwerp, ook met het oog op openbaringen, dat de waarheid aan de mens geopenbaard wordt, in meer profetische zin. Het heeft een heel bijzondere smaak en geur. En dat terwijl 1940 gewoonlijk bekend staat als het begin van de Tweede Wereldoorlog en als de moloch waardoor al deze gezinnen zijn ontstaan. In feite worden kinderen geofferd om in deze spiralen te versmelten. Daarom is drop als het beeld van opstanding, opwekking en wederkomst, als vrucht van het lijden verkregen door volharding en geduld erg belangrijk. Mensen hebben nu een valse waarheid gemaakt, een valse kallocaïne, als een drugs om mensen te beheersen. Deze valse waarheid aanbidden zij.

De hogere kallocaine ontmaskert dus, ook de lijnen van het nazi tijdperk, wat zich allemaal ging vervormen. De mens moet weer vat krijgen op deze gimmick. De jaren veertig moeten in die zin nog verdiept worden. Het moet een kwartslag gedraaid worden, zodat de hogere kallocaine zichtbaar wordt en wordt uitgestort, zodat de leugen wordt opgelost. Het is namelijk het tijdperk van de leugen en de valse waarheid. Alice in wonderland ontmoette hier de hartenkoningin die bij het minste of geringste koppen wilde zien rollen. Het nazi tijdperk was het Leviticus tijdperk van de jaren 1900, maar dan ging ook wel alles en alles verkeerd. Nog steeds moet de mens van deze nachtmerrie ontwaken door psycho-analyse ervan. Daarom heeft de hond zijn kluif, de kat zijn muis. Als het even kan krijgt de kat een speelgoed muis om het te simuleren. De mens mag niet bij de drama blijven. Het verhaal gaat immers verder en dieper. Daarom moet de mens blijven doorlezen, ook met name tussen de regels door, en tussen de letters in. Het leven is literatuur.

Het heilige kallocaine is als de heilige graal diep opgesloten en opgeborgen in een geheime ondergrondse nazi kerker. Het nazisme heeft het nagemaakt en verkoopt het allemaal via slonzige reclame spotjes.

De ware vrede voor de mens ligt in het werk en de oorlog. De weerstand die de mens krijgt is een beeld van dat de mens zelf moet toetsen, zelf dus een toetsende weerstand moet hebben, als onderdeel van het immuunsysteem, waartoe ook het spijsverteringskanaal van de dromen hoort. De ware vrede ligt voor de mens in de industrie van de natuur, als een mens als een wilde jongen solliciteerd naar een baan in de vuilverwerkings industrie van en in de natuur, oftewel in de recyclocratie en recyclity, om zo los te komen van de al te gemakkelijke ‘geloofs-eternity’ die de mens in slaap heeft gesust tot het slechts zijn van prooi.

Uit : De Onkrant, winterboek

DE STADSCHOOL EN DE BOSSCHOOL

'Juko,' zei een schoolvriendje terwijl ze van het ene naar het andere klaslokaal gingen. 'Weet jij wat een satanskerk is ?'
'Ik weet het niet,' zei Juko. 'Is dat niet wat christelijks ?'
'Bijna,' zei Kas. 'Satan is de vijand van het christendom, maar voor de Israelieten was het een vriend, of een schijnvijand, die hen moest testen. Het kan ook het symbool van het kwaad zijn, maar dat is niet altijd zo. Het Jodendom en het christendom verschillen in die zin veel van elkaar.'
'Houd maar op,' zei Juko. 'Ik weet er niet veel van, en ik wil er ook niet veel van weten.'
'Maar het is belangrijk, Juko,' zei Kas.

'Houd maar op,' zei Juko weer. 'Ik snap niet waarom het belangrijk is. Ik ben niet gelovig opgevoed, dus ik heb niets met die dingen te maken.
'Dat dacht je maar,' zei Kas. 'Het blijkt dat de satanskerk alle scholen heeft opgericht, ook deze.'
Even schrok Juko. Maar toen trok zijn gezicht weer normaal, en zei : 'Maar dat geloof je toch zeker niet, al die onzin ? Moeten we daar dan in geloven ? Heb je teveel roddelblaadjes gelezen of die leugenachtige krant die altijd over van alles en nog wat liegt om maar geld in het zakje te krijgen.'
'Moet je luisteren, Juko,' zei Kas. 'Misschien weet ik van bepaalde dingen net iets meer af dan jij ?'
'Nu klink je als een concurrent,' zei Juko.

Maar ze moesten gaan zitten. Het volgende schooluur was aangebroken. Juko was een beetje boos op Kas, en ging na schooltijd direct naar huis. Voor Juko was dat een lange fietstocht, en Kas ging met de bus. Die woonde in een andere plaats.

'Satanskerk, satanskerk,' zei Juko telkens tegen zichzelf. 'Wat moet ik daar allemaal mee.' Toen hij thuisgekomen was na de lange fietstocht ging hij direct naar zijn kamer en klikte de tv aan. Het nieuws was erop. De nieuwslezer sprak : 'Het is onder onze aandacht gekomen dat de satanskerk alle scholen bestuurd, alle ziekenhuizen en alle huizen van justitie.' Direct klikte Juko de tv uit. 'Dat geloof je toch zeker niet,' zei Juko tegen zichzelf. 'Het wordt allemaal hoe langer hoe gekker.'

De volgende dag op school begon Kas weer tegen hem aan te praten, en het ging weer allemaal over de satanskerk en dat het ook op het nieuws was. 'Moet ik dat weer allemaal aanhoren ?' vroeg Juko.

'Het blijkt meer en meer duidelijk te zijn wie bij de satanskerk behoren,' zei Kas. 'Het was eerst min of meer geheim, maar er zijn allerlei documenten van boven water gekomen, en ze vrezen dat het uitloopt op een oorlog. Deze mensen doen de verschrikkelijkste dingen. Het zijn geeneens mensen.'

Juko haalde zijn schouders op. 'Ik geloof het nieuws niet, en ook de krant niet. Bij mij thuis geloven we helemaal niks, dus het zal wel loslopen. De krant is allemaal bedrog op bedrog, allemaal voor geld.'

'Ja, maar mijn broer zegt het ook,' zei Kas. Juko keek hem diep in de ogen toen met een lach op zijn gezicht. 'En dat maakt het allemaal plotseling waar als Jonas het ook zegt ? Dus wat Jonas zegt is een gouden bewijs op zich ? Laat me toch niet lachen, Kas.'

'Mijn broer heeft veel onderzoek gedaan,' zei Kas. Juko duwde Kas lachend opzij, en liep door. Het was immers het nieuwe lesuur. 'De satanskerk, de satanskerk,' dacht Juko bij zichzelf. Tijdens het hele lesuur kon hij nergens anders aan denken. Toen hij thuis was besloot hij dit keer zelf eens onderzoek te doen. Hij ging naar de bibliotheek, en leende daar een flinke stapel boeken over satan. Hij begon de boeken gretig te lezen, en kwam erachter dat de boeken elkaar allemaal tegenspraken. 'Zie,' zei hij tegen zichzelf. 'Hier kom je toch ook geen steek verder mee.' Maar hij ging door met het onderzoek. Hij wilde tot de bodem van de zaak gaan. Nadat hij de boeken had gelezen ging hij speciaal boeken lenen over de satanskerk, en wat hij toen las, daar schrok hij toch wel even van. Hij wist natuurlijk niet of het waar was, maar dat zou verschrikkelijk zijn.

Hij raakte er verschrikkelijk van in de war en voelde zich ziek. Hij voelde zich zo ziek dat hij niet meer naar school wilde. Naar een psychiater of dokter wilde hij ook niet, want die zouden ook door de satanskerk bestuurd worden als hij die boeken zou moeten geloven. Hij moest natuurlijk eerst bewijzen hebben, maar hij nam geen enkel risico. 'Stel dat het waar zou zijn,' zei hij telkens tegen zichzelf.

Hij begon steeds meer de natuur op te zoeken, want daar was het rustig, en daar kon geen satanskerk zijn. Juko raakte steeds meer in de war. Hij wilde niet meer in de stad leven. Of het was de satanskerk die de stad bestuurde, of de stad werd door leugens bestuurd, of beiden. In geen geval wilde hij nog in de stad zijn. Hij kende een schuilplaats in het bos. Dat was nog van de oorlog. Daar ging hij toen wonen. Hij zou een bosmens worden, want dan had je nergens meer wat mee te maken. Hij zou wel van bessen leven, en al het andere wat in het bos te vinden zou zijn. Hij was hier helemaal alleen, maar hij zou zijn weg wel vinden. Hij wilde in geen geval meer terug.

'Laten ze elkaar maar opvreten in de stad,' dacht Juko. 'Waar vechten we voor ? In het bos is al die onzin er niet.' Maar Juko kwam er al snel achter dat het leven in het bos zwaar was. Er was een heleboel niet te krijgen in het bos, en voedsel was er schaars. Hij zou soms terug naar de stad moeten voor voedsel. Of misschien moest hij dieper het bos in ? Hij koos voor het laatste. Hij wilde niet opgeven.

'Satanskerk, satanskerk,' dacht hij telkens bij zichzelf. En zelfs veel christelijke kerken zouden niets dan satanskerken zijn. De meningen over wat satan was waren verdeeld, maar wat hij over de satanskerk had gelezen was niet goed. Als dat toch eens waar zou zijn. Hij wilde geen risico lopen, maar toen vond hij zichzelf ook weer laf. Misschien hadden ze zijn hulp wel nodig. Maar wie was hij ? Wat kon hij doen ? Hij voelde zich zo machteloos. Ze moesten maar net als hem leven. Waarom zou hij zijn leven wagen voor stadsmensen ? Maar ja, de satanskerken hielden mensen ook opgesloten. Mens, kind en dier. Nee, dat kon niet als dat waar zou zijn. Juko moest terug. Dat moest van hemzelf. Maar dan moest hij eerst een strategie hebben, en die had hij niet. Het zou bijna zelfmoord zijn als hij terug zou gaan. Daarom ging hij eerst dieper het bos in om wijze raad te zoeken. Hij kwam aan bij een huisje waar een oud vrouwtje woonde. Ze vertelde hem alles over de satanskerk, hoe zij alles in de stad besturen, ook de christelijke kerken. Ze vertelde hem over wat ze in het geheim deden. Dit was precies wat de boeken zeiden, maar er bestond volgens hem niet zoiets als meeste stemmen gelden, want de leugen was hysterisch en massaal. De leugen was een besmettelijke ziekte. 'Ik heb het zelf meegemaakt, lieve jongen,' zei de vrouw. 'En daarom woon ik hier.' En toen begon ze een verhaal over haar leven te vertellen. Juko kon zijn tranen niet inhouden.

'Wat moeten we doen ? Wat moeten we doen ?' vroeg Juko.

'Wat kunnen we doen ?' vroeg de vrouw.

'Ja, maar zoveel kinderen,' zei Juko. 'We kunnen hen toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?'

'Ze zullen hier ook wel komen,' zei de vrouw, 'net als ons.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg Juko. 'Ze hebben onze hulp nodig.'

'Nee,' zei de vrouw. 'Je kunt niet terug. Hier ben je veilig. Je hebt een spoor achtergelaten. Dat kunnen ze volgen.'

'Maar hoe dan ?' vroeg Juko.

'Het is een raadsel wat alleen kinderen kunnen oplossen,' zei de vrouw.

'Ja, maar de mensen en dieren dan ?' vroeg Juko.

'Wie niet wordt als een kind kan niet komen,' zei de vrouw.

'Maar hoe kunnen ze een kind worden als ze geen kind meer zijn ?' vroeg Juko.

'In het hart, het hart,' zei de vrouw. 'In het hart is een pad. De satanskerk heeft geen hart. Ze zijn versteend als de stad zelf. Maar kinderen zullen hun weg er wel door vinden tot de natuur.'

Juko moest even aan Kas denken, en aan Jonas. 'Ik hoop dat mijn schoolvrienden het halen,' zei hij.

'Natuurlijk,' zei de vrouw. 'Als ze zijn voorbestemd, dan zeker.'

'Voorbestemd ?' vroeg Juko. 'wat betekent dat ?'

'De natuur kent de haren,' sprak de vrouw geheimzinnig. 'Het komt vanuit de diepte, en gaat weer terug tot de diepte.' Toen vaagde de stem van de vrouw weg en Juko werd wakker.

't Was maar een droom,' zei Juko tegen zichzelf. Hij stond op, kleedde zich aan, en moest naar school. Hij was blij Kas te zien en Jonas. Hij vroeg hen of ze wisten wat de satanskerk was. 'Geen idee,' zei Kas. 'Is dat iets christelijks ?' Toen begon Juko zijn hele droom te vertellen. 'Vreemd,' zei Kas. Jonas had al die tijd geluisterd. 'Een vriend van mij heeft daar wel boeken van,' zei Jonas.

'Eigenlijk wil ik er niets van weten,' zei Juko.

'Beter ook niet,' zei Jonas. 'Het is heel eng.'

'Zoals in mijn droom ?' vroeg Juko.

Jonas knikte.

'Maar hoe kon ik zoiets dromen ?' vroeg Juko.

'Misschien roept moeder natuur je,' zei Jonas. 'Misschien ben jij wel voorbestemd.'

Juko keek om zich heen. Hij keek naar het gebouw. Waar was hij ? Nee, dit was geen school. Alles stond stil. Hij keek naar Kas en Jonas, en ze spraken en bewogen niet meer. Alles stond stil. Was hij wel echt wakker ? Hij werd wakker in een slaapkamer van het huisje in het bos waar de vrouw woonde. Bij het ontbijt vertelde hij de droom, en hij zei er ook bij dat hij niet zeker wist of hij wel echt wakker was nu. Het kon nog steeds een droom zijn.

'Je droomt,' zei de vrouw.

'Ja, maar waar ben ik dan, en wie ben ik dan ?' vroeg Juko.

'Je bent in het bos,' zei de vrouw. 'Ik heb je die bessen gegeven. Nu droom je. Het bos loopt hier over in dromen.'

'Maar die satanskerk, is dat waar ?' vroeg Juko.

'Het is een andere realiteit,' zei de vrouw.

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg Juko.

'Afstand nemen,' zei de vrouw. 'Dieper het bos in, dieper dromen. Het was maar een nachtmerrie. De dromen zijn ervoor om de nachtmerrie uit te leggen. De nachtmerrie is schoolmateriaal. Je moet nog leren wat het is. De stadschool is de nachtmerrie, de bosschool is de droom, je onderwijzer.'

Uit : De Grote Surinaamse Bijbel Krant, verzamelingen, nr 1.

KRAAK EN HET SPOOK MYSTERIE – DEEL 1

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste

kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Uit : De Traan van de Bloem, uitgave : coab

HET WILDERNIS DORP

De tweede nacht na de uitgave van de derde preview van de rv-bijbel, het boek Belech :
Nog meer Joden begonnen over te lopen, Joodse energieen, Joodse wezens. In een droom had ik lang door de wildernis gelopen en kwam eindelijk aan bij een wildernis dorp. Er was een weg met huizen aan de linkerkant al, en aan de rechterkant was het nog veel bos, maar verderop liep het over in huizenwijken. Over de weg reed een racecar. Het waren racecars van het Nieuwe Testament. De Joden hebben het Nieuwe Testament nooit aangenomen. Het ging hen allemaal te snel, het was te modern. Ikzelf heb er altijd dubbele gevoelens over gehad. Ik was met iemand anders. We gingen de wijken in. Mijn tante woonde er ook ergens. Ergens bij een rijtjeshuis begon een hond tegen ons te blaffen en was nogal opdringerig, dus wij gingen naar de tuin daarnaast, en klommen op het hek.

1993 was een mooi jaar, soms ook moeilijk. Ik was net getrouwd. We waren gelukkig met elkaar. We gingen in die tijd weleens naar Beth Yeshua, een Joodse kerk in Amsterdam. We hadden een cassette bandje van daar, Joodse muziek, wat we heel veel draaiden. Dat is lang geleden. Toen internet kwam heb ik veel gezocht naar de muziek, maar kon het niet vinden. Ik kon me de artiest niet meer herinneren, en de liedjes ook niet. Maar in de droom van vannacht hoorde ik een lied ervan weer. Er waren immers vele Joden vrijgezet. Ik werd wakker met het lied in mijn hoofd. Ik heb het toen opgezocht op het internet, en het bleek erop te staan, ook de andere liederen. Het was van Bruce Cohen. Hij zingt in zowel Hebreeuws als Engels. Ik voelde me weer helemaal thuis, zoals ik dat vroeger ook voelde als ik ernaar luisterde. In ieder geval was het lied wat ik in mijn droom hoorde genaamd Anachnu (‘wij’ in het Hebreeuws). Het cassette bandje kwam uit 1992.

Wat een mooie jaren, en we konden het niet vasthouden, maar het houdt ons vast, en we kunnen naar de muziek van dat tijdperk luisteren. In Beth Yeshua ontmoette ik trouwens ook de engel in

1993 die mij vertelde geen alcohol meer te drinken. Dat heb ik sindsdien ook niet meer gedaan. Niet dat ik het daarvoor veel deed, maar soms een slokje bij het avondmaal. Niet meer doen, het is vergif.

In het wildernis dorp, in de droom, kwamen de mensen uit hun huis en namen hun hond weer terug. Ook hun buren waren naar buiten gekomen, waar wij op het hek waren geklommen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE STRIJD TUSSEN ORION EN HET ZEEMONSTER

Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.
De mens is nog steeds in gevecht. De schepping is nog niet gekomen.
Je denkt dat je geboren bent, maar je zit nog in de baarmoeder, en er is een strijd tussen Orion en het zeemonster.
Orion roept. Wanneer voelde jij je in je leven als een gevondene ?
Belech 1:78-81, RV-Bijbel

De derde nacht na het uitgeven van de derde preview van de rv bijbel, het boek Belech.
Tante Sjaan, een vriendin van mijn pas overleden tante, die net als haar in de kleding branche werkte, had in een droom een opvangcentrum voor mensen die moesten herstellen van hun religie waar ze uitkwamen, zoals de vele Joden die waren overgelopen. Ik was daar ook, maar sommige plaatsen in het opvangcentrum waren onbereikbaar, want daar had je een sleutel voor nodig, maar die gaf tante Sjaan aan mij. Het deel waar een sleutel voor nodig was was genaamd de Kristallen Pyramide.

De Joodse mens was op een zeiltocht. Verder op de zee werd het zeilschip plotseling omringd door de haaien van het Nieuwe Testament. Dat is iets heel dubbels, want er waren nog missing links. Er was een kloof tussen Israel en de Egyptische bronnen. Het Nieuwe Testament had die bronnen opgeslokt, dus diep van binnen bevatten ze nog wel die waarheid, en daarom moeten we dus ook niet eenzijdig omgaan met het Nieuwe Testament of ze eenzijdig wegkieperen, maar in ieder geval deden de haaien een aanval op het schip. Deze haaien waren genaamd : Uddels, Wopse, Salau, Meete, Pra, Zesse, Slek, Slik en Hengst. Deze haaien verscheurden de Joodse mens.

De Joodse mens werd tot een Nieuw Testamentisch mens. Een nieuw wereldrijk was gekomen. De Joodse mens moest toen de onderwereld in om op zoek te gaan naar de geheimen. De Joodse mens had geen andere keus, want was door deze zeemonsters opgeslokt. Het waren overigens zwart-witte haaien, bijna als haaiachtige vormen van orca’s, maar het waren nog steeds haaien.

Er waren nog steeds missing links, want de mens moest nog terug naar het oer en Orion. Die link wordt vandaag de dag gelegd door de rv-bijbel, de vervangbijbel, want de eerdere bijbel was nog een noodbijbel, als een noodgebouw, waarin de mens nog door vele tunnels moest.

Zo was dat ook in mijn huwelijk. We kwamen in Beth Yeshua, waar we ons thuis voelden, maar toch miste er iets. We waren op een zeilschip, maar plotseling werden wij omringd door de haaien, en wij werden verscheurd, en ons huwelijk. Ik vond het cassette bandje van de Joodse muziek waar we toendertijd naar luisterden terug gisteren, met behulp van een droom, maar de haaien vielen direct weer aan met iets. Ze willen niet loslaten. We zullen dus dieper moeten gaan. Op naar de vierde preview.

Deze haaien van het Nieuwe Testament willen niet loslaten. Ze gaan door tot het bittere einde. Daarom moet de volledige rv-bijbel komen. Op naar het opvangcentrum van tante Sjaan.

Uitgave : RPF

DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT – deel 1

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier.
'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven, uitgave : coab

1e Jaargang, nummer 1, 24 maart 2023

HET LITERAIRE WARENHUIS

ERIK EN DE VLIEGENDE DEURMAT

Op een dag merkte Erik dat de deurmat kon vliegen. Hij stapte erop en ging zitten, en de deurmat vloog zo met hem over de zee naar zijn oma in Kanarika. Oma was heel blij hem te zien, maar hij was wel helemaal vies geworden van het zitten op de deurmat. ‘Bah, wat heb je een vieze broek aan, jongen,’ zei oma. ‘Ik zal de broek wel even wassen. Dan kun je zo lang wel een pyama broek dragen die ik nog boven heb liggen.’

‘Het komt door de deurmat,’ zei Erik. ‘Ik heb er op gezeten, en hij vloog met mij over de zee naar jou.’

‘Maar dat kan toch niet, jongen,’ zei oma. ‘Deurmatten kunnen toch niet vliegen ?’

‘Deze wel,’ zei Erik. Hij had de deurmat opgerold onder zijn arm, en legde de deurmat toen op de grond. ‘Vlieg weer eens, deurmat,’ zei Erik. Maar de deurmat bleef gewoon liggen.

‘Zie je nu wel, jongen,’ zei oma. ‘Je hebt het misschien gedroomd. Je vader heeft je vast gebracht.’

‘Nee, echt, oma, ik ben op de deurmat gevlogen over zee,’ zei Erik. Erik liep toen met de deurmat naar de tuin en legde de deurmat in het gras. ‘Vlieg nog eens, deurmat,’ zei Erik. ‘We zijn nu alleen. Oma is binnen.’ Maar de deurmat deed niks.

Erik ging weer naar binnen. ‘Misschien is hij wel moe,’ zei hij tegen oma.

‘Ja, ja,’ zei oma. ‘Je hebt wel praatjes. Je opa kwam ook altijd thuis met zulke praatjes.’

‘Waar is hij nu ?’ vroeg Erik.

‘In de hemel,’ zei oma.

‘Vast en zeker is hij daar ook gekomen op een vliegende deurmat,’ zei Erik.

DON’T FORGET TO FORGET

Ik geloof in een nieuwe wereld.
De natuur laat het telkens weer zien : na winter komt lente.
Maar het is cyclisch. Het komt telkens terug, het is chronisch.
Waarom ?
De hogere werelden vissen ons voortdurend op.
Zijn dat werelden die meer weten ?
Het zijn juist ook werelden die minder weten, want de mens weet teveel.
Daarom is het visnet een symbool wat telkens weer terugkomt in de RV-bijbel.
Het visnet : wen er maar aan. Telkens wordt je weer opgenomen door hogere werelden,
juist om een heleboel overbodige kennis weer te verliezen.
Ze vissen aan de rivier van vergetelheid.
De mens is vergeten te vergeten.
Je mag een heleboel loslaten in de rivier.
Schone lij, opnieuw beginnen, als een kind.

De mens weet teveel.
Daarom gaan er pijlen door zijn vlees, pijlen door zijn hersenen,
zodat het allemaal mag wegsijpelen.
Sommige pijlen kunnen we niet verwijderen.
Laat maar zitten. Het zit er niet voor niets.
Het overbodige kan zo wegstromen.

WOORD VOOR WOORD

De vrijmaking is iets heel moois, als een natuurmoeder die de mens opzoekt in de stad en de mens een bevrijdend zicht van de natuur zendt om de mens terug te brengen tot de natuur.
Rivieren 8:1

Moeder natuur is tederheid, maar het is heel pijnlijk voor het vlees, en het vlees begrijpt het ook niet, en vertaalt het op een hele andere manier. Er is een confrontatie tussen Moeder natuur en moeder vleselijkheid, en er is een gevecht. Maar kijk naar het woord natuur : Nat uur. We gaan het dus niet droog houden, want het is een nat uur. Moeder natuur leidt ons terug tot de zee, diep in de wildernis, en tot de wildernis. Van daaruit mogen we haar eilanden en landen leren kennen. Moeder natuur is helemaal tot de stad gegaan om ons op te zoeken. Kijk maar om je heen : Zij is daar. Er is nog zoveel natuur in de steden. Zij heeft ons niet aan ons lot overgelaten. Wij mogen haar sporen volgen. Zij komt ons daarin ook tegemoet, want zij is de goede visser, en vist ons op in haar netten. Het teruggaan tot de natuur betekent zoals het bovenstaande vers zegt : zicht krijgen op de natuur. En dat zicht mag onze bevrijding worden, onze vrijmaking.

Bevrijdend zicht op de natuur, wat houdt dat in ? Er staat trouwens : ‘bevrijdend zicht van de natuur’, dus dat we leren te kijken met de ogen van de natuur, en het houdt ook in dat we de natuur leren begrijpen. We zijn intens met de natuur bezig. Kijk nog maar eens naar het woord natuur : na-turen, we turen het na. We moeten gaan leren naturen en na-turen, de natuur na-turen. Dat is een hele opdracht, en daar is een

pad voor, door Moeder natuur gebaand. Zij kwam tot de stad om ons de natuur te brengen, het natuurzicht.

Het natuurzicht brengt de mens weer terug tot de natuur, zegt het vers. Het natuurzicht leert de mens ook te wandelen in de natuur, op het natuurpad. We mogen zo de natuur in ons ontdekken en de natuur ook worden. Je bent een stukje natuur. Diep in je ligt het natuurzelf. De natuur is dus een zender, een natuurzender, en ook een opzoeker, een natuuropzoeker, en het heeft ons zelfs opgezocht in de stad, en wij mogen deelhebben aan dat proces. Daarom zijn wij ook tot de stad gegaan, om de natuur te zenden.

Steeds minder natuur is er in de stad, maar wij mogen zaaien. Wij mogen het natuurwoord brengen, op de manier van de natuur, subtiel dus. Kijk maar naar hoe de planten en bloemen communiceren. De natuur is obscuur. De natuur zit niet voor een dubbeltje op de eerste rang. De natuur heeft hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen. Het natuurwoord mindert altijd weer, komt in golven, werpt haar visnetten uit. Als we dat gaan begrijpen, dan weten we wat de vrijmaking is. Het natuurwoord wordt dus gezonden om op te halen, als een visnet dus, van de goede visser.

Het uur is nat, we houden het niet droog. Aan touwen en in netten worden mensen op het schip gehesen door de goede visser. De zondvloed is gekomen, dat hebben we gezien, maar daar blijft het niet bij. De zondvloed is ervoor om mensen op het schip te krijgen. Het natuurwoord is de ladder. Woord voor woord rijgen wij. Zij is van de hemel gezonden.

DE KRINGLOOP VAN DE HEMELSE ZEE

De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.
Rivieren 1:1

Hoe kan een druppel zich beroemen tegen de zee ?
We zien het om ons heen gebeuren.
Het vleselijke strijdt altijd tegen het geestelijke.
Vele druppels vormen woeste golven, en ze strijden tegen de zee en tegen elkaar.
Ze gaan tegen elkaar in, klotsen tegen elkaar aan, en dan is er schuim.
Je kunt er om rouwen, maar je kunt er ook gebruik van maken :
surven op de golven om te komen tot een mooi eiland.
Het is niet de bedoeling dat je er geheel in wegzinkt.
Toch ben je zelf ook maar een druppel, en mag je het relativeren en zicht krijgen op de zee.
Het spreekt ook van flexibiliteit en omvorming.

Het zeewater verdampt en wordt tot wolken, wat later weer regen geeft op het land, opdat de plantjes groeien. Zo is je leven als druppel heel waardevol. Uiteindelijk wordt je dus van zeedruppel tot regendruppel, en zo kom je aan land. Ze mag je helpen de bloemen te laten bloeien.

Zo is het leven : Je bent maar een druppel in de zee, maar door de verdamping wordt je opgenomen tot de wolken, om vervolgens als regendruppel weder te keren, ook maar heel klein, en heel fijn en subtiel. Er zijn zoveel andere druppels. Vele druppels vallen in de rivieren en gaan weer terug naar de zee, en dan gaat het weer overnieuw, maar als je uiteindelijk de bloem hebt bereikt, en je in de bloem wordt opgenomen, dan zal je bijdragen aan de nectar van de bloem, en als de bij je dan meeneemt dan wordt je tot een honingdruppel. Dat de mens dus maar een druppel is is helemaal zo gek nog niet. Het is een mooi en groots plan.

Als de mens zo ver is gekomen, dan is de mens zijn geestelijke waarde gaan ontdekken. De mens is opgenomen tot de bijenkorf, tot de honingraat, als beeld van een diep geestelijk leven. De mens strijdt niet meer tegen de hemelse oceaan dan, maar heeft de warmte in zichzelf gevonden, om die ook uit te dragen.

De honing als beeld van het diepere, geestelijke leven, absorbeert het hemelse, weerkaatst het hemelse, in soberheid. Het is puur natuur. Het is niet overmatig en niet overmoedig. Je wordt dan geoogst door de hemelse imker. Je bent dan voeding van het hemelse woord. En zo ga je van woord tot woord, en hoe hoger je komt, des te dieper je neerdaalt, van neerdaling tot neerdaling, totdat je weer een zeedruppel bent. Dat is de kringloop van de hemelse zee, waarin je steeds een ervaring rijker wordt, totdat je gaat beseffen dat de zee ook in de zeedruppel is.

DE RIVIER VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

Is er nog leven in ons ? Stroomt de rivier van hemelse vergetelheid nog in ons ?
Rivieren 10:15

Waarom wordt de hemelse vergetelheid gelijkgesteld aan leven ?
Omdat buiten de hemelse vergetelheid de dode kennis regeert.
De mens is veelal opgebouwd uit dode kennis, en de dode kennis heeft de ziel van de mens gedood.
Het is zeer giftige kennis, als de beet van een slang of een spin.

Wij zijn op weg naar de rivier van

vergetelheid.
Het is een lange weg, en de weg wordt steeds smaller.
We moeten loskomen van dode kennis, van vleselijke kennis.
De rivier van vergetelheid komt ons dan ook tegemoet.
Het omhult ons in onze nachtmerries.
Het haalt ons uit de greep van de wurgslang.
Maar dan moeten we nergens meer aan vasthouden, alles loslaten.
En wedergeboren worden in de schoot van de rivier van de hemelse vergetelheid.

Deze werelden zijn opgebouwd uit dode kennis. Het verkoopt goed.
Het slikt gemakkelijk weg. Maar de rivier van de hemelse vergetelheid is een tegengif.
Het moet door je heen gaan stromen, als een grotere werkelijkheid.
Je moet bereid zijn de nachtmerrie achter je te laten, een nieuwe taal te spreken,
de hemelse rivier van vergetelheid door je heen laten stromen, je laten vullen,
ook door je hoofd, want daar ligt zoveel dode kennis.
Eerst moet je helemaal leeg worden. Laat het maar door je heenstromen, laat alles maar los,
en laat het je maar opnemen. Laat je geheugen maar wissen van dode kennis.
De rivier van de hemelse vergetelheid leidt je dan tot het hemelse woord waarmee je gevuld mag worden.
Het woord is ook minderend, niet opgeblazen, niet verdichtend.
Het woord leidt dus altijd terug tot de hemelse vergetelheid.
Ze houden elkaar in stand, ze stuwen elkaar op.
Dat is een natuur verschijnsel.

De hemelse vergetelheid is de beveiliging van het hemelse woord.
Zo kan het nooit opgeblazen worden.
Ik droomde eens over de rivier van de hemelse vergetelheid.
Het ging de scholen binnen, en de stoelen waarop de kinderen zaten begonnen te bewegen, en de rivier nam de kinderen mee naar buiten, en nam hen toen over het schoolhek.

Laten we tot deze rivier gaan. Laat het je meenemen. Ga maar kopje onder.
De nachtmerrie van dode kennis is een zware, waar we elke dag weer in zijn.
We hebben de rivier van de hemelse vergetelheid nodig.
Kom, rivier van de hemelse vergetelheid. Leidt ons tot de levende kennis,
de hemelse kennis van uw woord. Het is een belangrijke kringloop van Moeder natuur.
Telkens weer gaan wij de nachtmerrie in om daar de rivier van hemelse vergetelheid te brengen.
Neem anderen maar mee. Daarom ben je in de nachtmerrie : om anderen op te halen. Haal ze maar uit de nachtmerrie. Bevrijd hen van hun dode kennis, opdat de rivier van hemelse vergetelheid ook door hen mag stromen. Alles moet veranderen. Dat begint in jezelf. Heel veel vergeten. Alles moet anders. En laat het dan ook weer los, want de rivier van hemelse vergetelheid zal het zelf doen. Laat het maar stromen, en stroom maar mee. Houdt je aan niks meer vast.

DE BERG VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

We worden opgeroepen tot een hemelse plicht, een hemelse oorlog. De opname is dus een dienstoproep. Dan begint het pad. De dagen in het vlees zijn dan voorbij, en je gaat in het geestelijke verder.
Rivieren 16:11

Voedt het vlees niet. Voedt de vleselijke werkelijkheden om je heen niet. Er is het hemelse woord omhuld door de hemelse vergetelheid waarin je je werkzone en werk-elijkheid hebt.

Het vlees werkt door de zintuigen en het lichaam, dus daarom ben je volledig in de strijd betrokken, ook lichamelijk. Als je door het vlees aangevallen wordt houdt dan soms je ogen dicht, want het kan juist allemaal via je ogen werken. Ook hinkelen kan soms helpen, als het vlees teveel door de grond, door de aarde, op je inwerkt, via je benen. Of even heel laag gaan lopen, knielen of liggen, als het vlees teveel vanuit de hoogte, vanuit de lucht, op je inwerkt. Door lager te gaan, bijvoorbeeld door te hurken, kan het vlees ook zicht over je verliezen. Zo kan de bliksem van het vlees je niet treffen.

Het bovenstaande vers noemt de opname. Er zijn nogal veel misverstanden over de opname. Met de opname is niet alles afgelopen. Het is een hogere dienstoproep. De opname is een oproep tot een hogere oorlog, dus ook een bewapening. Maar laten we telkens weer beseffen dat de oorlog een studie opdracht is, dus niet zomaar een geestelijke oorlog op zich. Je moet studie materiaal innemen, dus de oorlog is vrij symbolisch. Het betekent gevoelig te worden tot de opname, met de opname te spreken. De opname is een school-orgaan, en vandaaruit wordt je uitgezonden.

Op de berg van de hemelse vergetelheid moet je alles achter je laten, niet meer door dode kennis geleid worden, maar verder klimmen, zodat er steeds meer dode kennis van je zal wegvallen. Laten we tot die berg gaan en alles achter ons laten. Laten we de rivier van de hemelse vergetelheid volgen tot die berg. Op deze berg worden we zowel ontwapend als bewapend. De wapenrusting van het vlees gaat eraf, en we ontvangen hier de hogere geestelijke wapenrusting. Dat is wat de hogere oorlog is : zie die berg te beklimmen. Dat is niet makkelijk. Er zijn roofdieren op die berg, moeilijke paden, soms is het verschrikkelijk stijl, en gaan er zware stormen en winden rond. Er zijn zoveel valse vergetelheden en valse hemelen die de mens weer naar beneden willen trekken. Bewapen je met kennis. Ga de studie opdracht aan,

en houdt je vast aan het hemelse woord. Dat woord komt de mens tegemoet. Dat woord komt je niet zomaar aanwaaien, maar moet je verdienen.

Ga steeds hoger, ga niet meer terug. Kom tot de hogere zichten op de berg van de hemelse vergetelheid. Op zoveel manieren spreekt de berg tot ons, op zoveel manieren neemt de berg ons binnen. Sluit geen compromissen. Ga ervoor. De wereld beneden wordt in de greep gehouden door de meest monsterlijke beesten. De oorlog gaat om kennis. Het is een informatie oorlog, maar er is zoveel dode kennis en dode informatie, valse informatie, om te verliezen. ‘Nee, nee,’ roepen de mensen. ‘Kom terug.’ Zij willen niet dat je ontwaakt. Zij willen dat je hun marionet blijft, hun trekpop. Telkens weer zuigen ze je leeg. Je moet dus hoger de berg op om hier van los te komen, om tot de hogere, en betere waarheid te gaan, ook al is die hard voor het vlees. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden.

HET VERHAAL GAAT VERDER

Wat is afgoderij ?
Het is het verabsoluteren en overmatig centraal stellen van een deelwaarde.
In die zin kan dus ook God een afgod worden, of de hemel, of de natuur, gewoon omdat het nu eenmaal niet op zichzelf staat en niet op zichzelf mag staan. Ook het Woord kan tot afgod worden, literatuur. Denk aan de bijbel-verafgoders, de letterslaven. De letter op zich doodt, maar het geestelijke doet leven. Ook het geestelijke kan al snel tot afgod worden als het uit z’n grotere verband wordt gerukt. Denk aan de overmatige verafgoding van de heilige geest. Telkens gaat het weer om zoeken naar verband en verhouding, naar variatie en creatie. Daar zijn verschillende beelden voor, zoals de bijen, maar ook dat moet je niet verafgoden op een ongezonde manier. Obsessies zijn soms goed, maar overdrijf het niet. De mens gaat zeker door seizoenen heen om herstel te brengen. De valleien worden verhoogd en de bergen verlaagd. Daarom is het belangrijk om langs de rivier van de hemelse vergetelheid op te gaan tot de berg van hemelse vergetelheid, om los te komen van dode kennis die uit balans is. Zo krijgt de mens zuiver zicht. Het medicijn tegen afgoderij is dus goede scholing, goede literatuur, goede principes. Het gaat niet zomaar om het navolgen van allerlei stemmetjes, of dat God of een andere hogere macht het wel even voor ons gaat doen. Je bent zelf bij dit proces betrokken.

Langs de rivier van vergetelheid tot de berg van vergetelheid, en daarachter is een nieuwe wereld : oerwoud, wildernissen, maar niet zonder gevaren. Virussen kunnen zich voordoen als apen of spinnen, gevaarlijke spinnen. Er liggen onbekende virussen op de loer voor de mensheid, waar de geestelijken al tijden tegen strijden. De aapgeesten zijn tricksters, jokers, spammers, phishers, en kunnen het menselijk lichaam hacken.

Achter de spinnenmachten zijn sowieso vaak weer grotere apenmachten te vinden. Deze apen zijn zwaar aan de drugs van de valse vergetelheid, namelijk de onverschilligheid, het egoisme en de hebzucht. Ze leven helemaal in hun eigen wereld, en het is een monkey business. Het zijn drugsdealers. Daarachter bevinden zich vaak nog de vissen, zoals zalm. Ze komen ergens voort vanuit de rivier, waar ze hun onderkomen hebben, en worden telkens met de stromingen meegezogen, en zijn zwaar aan de drugs. Ze leven onbekommerd in de vergetelheid, maar dit is een vergetelheid van het kwaad, een valse vergetelheid van de dode kennis. Het vlees moet gedood worden. Er ligt een opdracht voor de mens om deze machten, deze valse principes, deze dode vergetelheid, te overwinnen.

Het vlees, de zonde, is op het ziekbed geworpen, en woelt in een doodsslaap, ijlende. We mogen dat ook proclameren dat het vlees dood is. Het rent als een kip zonder kop. Het zijn allemaal stuiptrekkingen nog. Ik had een droom dat alles wat niet bij elkaar hoort van elkaar los werd getrokken. Uiteindelijk zullen valse verhoudingen het niet vol blijven houden. Ook had ik een droom over het verschil tussen defect en effect. Defect is datgene wat het niet in de mappen weet te houden, maar er zelf mee aan de haal gaat, voor zijn tijd, en dan alles op een defecte manier aan elkaar plakt, maar uiteindelijk werkt dat dus niet, want het past niet bij elkaar. Effect heeft het als je het in de mappen laat waar het hoort en het niet overmoedig eruit haalt. Mensen willen vaak stad en naam maken.

DE HEMELSE CENTRALISATIE

Hoe kom je dieper in de verborgenheid ?
Allereerst moet er besefd worden dat de mens niet dieper kan gaan vanwege de afgoden die in de weg staan. Er zijn dingen centraal gezet die niet in die zin centraal mogen staan. Soms is dat gewoon een brok. Dan draait alles om iets eenzijdigs en loopt alles vast, en dan ontstaan daar markten omheen, en dan leven ze van iemand anders zijn lijden en van bedrog.

Het centrum mag geen eenzijdige brok zijn als een opeenhoping. Het centrum moet een verfijning zijn van dynamieken die elkaar telkens afwisselen, aanvullen en in de gaten houden, opdat het wiel zal draaien, als een hemelse klok. Gematigdheid is hierin een sleutelprincipe, en ook variatie, afwisseling, waarin er gezocht moet worden naar de hemelse balans en volgorde, ook de hemelse hierarchie, om zo los te komen van de vleselijke hierarchieen van mensen. Dit proces is

de hemelse centralisatie, dat de mens helemaal opnieuw moet leren centraliseren, hoofdzaken te onderscheiden van bijzaken, opdat er doorgang is tot de diepere verborgenheid, zodat de mens in het hemelse verkeer kan wegzakken. Hemels centraliseren is dus een soort tetris spel waarin er steeds weer dingen wegvallen, opzij schuiven. Daarvoor moet je dus ook hemels leren concentreren, inventariseren en hemels leren jongleren. Het is een levend rangschikken. Het wordt uitgebeeld door een hemels visnet. Je hebt vele lijnen nodig om het visnet te doen werken. Het werkt allemaal met elkaar samen. Het is niet slechts een lijn, maar velen. Het gaat dus om het leren denken in lijnen, verdiepingen en vakken. Ook moet je dus leren denken in afwisselingen opdat je gematigdheid kunt uitoefenen.

Ik had een droom dat ik in een natuurstad was. De huizen bestonden allemaal uit gangen die ook weer door kleine kamertjes of ruimtes heengingen, en die gangen waren ook tussen de huizen, en telkens waren er deuren tussen, als een soort doolhoven waarin de mens verborgenheid had. Zo werd het hemels centraliseren in stand gehouden. Vroeger werd de natuurstad geplaagd door monikken van de nachtmerrie. Die waren toen verdreven, maar hun schaduwen en geesten waren er nog wel. Ik was in de gangen en ging langs de kamertjes en kleinere ruimtes, van deur tot deur, en soms zag ik zo'n schaduw van een monnik, maar het vaagde ook weer snel weg. Ze konden niet meer aarden. Ze droegen ook hele vreemde hoedjes. Hoe kom je door de nachtmerrie heen ? Door het te leren aanvaarden en dragen, om het zo te verwerken, en door het hemels centraliseren.

Leren hemels vissen betekent eerst je hemelse visnet in orde te krijgen, door de hemelse centralisatie. Het hemelse visnet is iets groots en veelzijdigs, als het hemelse centrum waar je allereerst zelf doorheen moet. Daarom is het een thema wat telkens weer terugkomt in de RV-Bijbel.

Probeer het hemelse visnet voor je te zien, en de dynamieken, de lijnen, wetende dat wanneer je geen gematigdheid en variatie beoefend, en vervalt tot eenzijdigheid en vleselijke centralisatie van materialistische dingen dat het hemels visnet dan niet zal kunnen werken, en dan zit er in principe een heel groot gat in. Dan bereik je verder niks. Wat zijn nu precies de verdere valkuilen in de hemelse centralisatie ? Je moet niet overmatig objectiviceren want dan wordt het steriel, kil en zakelijk, maar je moet ook niet overmatig personificeren, want dan wordt het een projectie, en dan speel je in principe verstoppertje, zoals mensen die het telkens over God hebben, maar niet de principes hanteren, en dus in wezen gewoon aan voorouder-aanbidding en persoonlijkheids-cultussen doen. Het gaat er dus om balans hierin te vinden. God mag geen schuilplaats voor het vlees worden.

De schijnwerkelijkheid waar de mens in leeft, de matrix, is een gevolg van vleselijke centralisatie.

VAN SUPERMARKT TOT WARENHUIS

Om ons heen zijn de dode systemen.
Het vlees is allang dood, maar dit zijn nog de stuiptrekkingen.
Daarachter ligt het bos.
Daar naartoe is de tocht, door veel ontraadselingen, puzzels.
De dode laagjes van het vlees moeten eraf.
Die geven nog verwarrende signalen af, verdraaiingen,
vreemde echo's. Je kan je er kwaad om maken, maar je moet de jacht in.
Je moet een hemelse visser worden.
Allereerst moet je zelf door het visnet gevangen worden,
de fuik in, en ook de fuik aanvaarden.

Om ons heen zijn de dode systemen
dus, systemen die niet ademen,
en ook alle adem weghalen. Alles proberen ze te verstikken met hun nonsense.
Grote nonsense is het. Ontken die realiteit. Het is de matrix.
Heb er geen binding mee. Ga je eigen weg, de hogere weg.
Ga hemels centraliseren, zorg dat je dat hemelse zuigsysteem afkrijgt,
dan kan al het vlees wegvallen.
Ga hemels aarden. Zorg dat je goede grond onder je voeten krijgt.

Om ons heen zijn de dode systemen.
Ze zijn morsdood, al lang geleden vervlogen.
Het komt en gaat, telkens weer vaagt het weg,
want het is de realiteit niet. Het zijn nachtmerries, en als dan de ochtend komt zijn ze weer weg.
Blijf bouwen, blijf werken, in de hemelse werk-elijkheid.
Prik er doorheen, want er worden grote spelletjes gespeeld.

Om ons heen zijn de dode systemen,
systemen allang vervolgen,
als eb en vloed komt het telkens terug en vaagt dan weer weg,
maar kom tot de ware hemelse zee, van hemelse vergetelheid,
en laat al die dode dingen achter.
Kijk naar de bloem die bloeit,
kijk naar de bij die van bloem tot bloem gaat,
gematigdheid en variatie.

Om ons heen zijn de dode systemen,
aan de steroiden,
maar weet dat het om afgestemdheid gaat, niet om gespierdheid.
De vleselijke spieren van de gevallen,
lagere mensheid versperren hen de weg, trekken hen mee,
naar een wereld van bedrog. Het zijn allemaal kunstjes van bacterien.

Het gaat niet om sterk zijn, maar om volharding, vastberadenheid.
Het gaat niet om kracht, maar om flexibel zijn.
Sober zijn leidt je veel verder.
Oververzadiging is bedrog,
de honger is je gids.

‘Je zit de boel te verzieken’
‘Oh moeder, wat en piene piene piene’
‘Het is weer bar en boos,’
zeggen de tantes bij het kaarten.

Elke dag als je opstaat mag je weer zeggen :
‘Weer een dag om te puzzelen.’
Elke dag als je opstaat mag je weer spoorzoeken,
naar de padvinderij.
Dat gaat door bos en wildernis,
soms heb je een schram,
soms moet er een pleister op.

‘Je zit de boel te verzieken’
De tantes zijn aan het kaartspelen.
Soms mag je meedoen.
Soms doen ze het als je naar school moet of al op bed ligt.

Het is een vreemd spel wat ze spelen,
met vreemde jokers,
soms vreemde kaarten, en die komen dan in het spel,
en blijven circuleren, totdat er nieuwen komen.
Het vlees heeft zijn evenwichtsorgaan verloren,
en ook zijn geheugen.

Breek de zegels,
ontken de matrix,
het is allang uit de hand gelopen,
en deze krachten zijn dood.
Het zijn slechts stuiptrekkingen.

We waren ontvoerd,
en werden tot producten in de supermarkt,
maar nu moeten we tot het warenhuis gaan,
om te worden waartoe we voorbestemd zijn.

Grote wonderen gebeuren er in het warenhuis.
De dingen spreken.
Wonderlijke verhalen, wonderlijke avonturen.

1e Jaargang, nummer 1, 10 april 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT – deel 1

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier.
'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven, uitgave : coab

WAITING FOR THE WINDS

De nieuwe wereld wordt gedragen door de winden van vergetelheid. In de RV-Bijbel zijn passages die wijzen op hoe winden en stormen hebben bijgedragen aan de schepping, ook aan de schepping van het Woord. Hiervoor moet veel gezaaid worden.

De christenen vragen vaak : ‘Bent u al wedergeboren ?’ of : ‘Hebt u de wedergeboorte al ontvangen ?’ En pinksterchristenen vragen : ‘Hebt u de Heilige Geest al ontvangen ?’ of : ‘Hebt u het heilige geestelijke al ontvangen ?’ Evangelische christenen zijn vaak bezig met de opname, en die zou dan volgens velen vóór de grote verdrukking plaatsvinden, oftewel vóór het ragnarok, vóór het tahulen, maar we hebben gezien dat we er dwars doorheen moeten. We kunnen dat niet overslaan. Wel is het dus zo dat ze de opname vaak letterlijk nemen, maar het is iets wat we in ons binnenste moeten ontvangen, dus we kunnen dan ook vragen : ‘Hebt u de opname al ontvangen ?’

We moeten ons ernstig uitstrekken naar de opname, die ernstig zoeken. ‘Bent u al een opgenomene ?’ Die opname zal gebeuren midden in de grote verdrukking, wanneer we verbroken raken en hard aan onszelf sterven op het strijdveld van Ragnarok, of dat wat de christenen ook wel Armagedon noemen.

De grote winden van hemelse vergetelheid zullen hiervoor komen.

Met de komst van het Nieuwe Testament kwam er een nieuw bewind op aarde. Corrupte leiders sloegen hier een slaatje uit, en ze konden het goed vervormen tot gereedschap in hun hand. Vannacht had ik een droom over het boek Judas. Het boek Judas had de harten van de mens ingenomen, en bedreef tirannie, en het was een dreig cultuur. We werden allemaal onderverdeeld in groepen van allerlei nationaliteiten. Er waren Engelsen en Fransen. Een Franse jongen sprak tegen mij, en ik legde hem uit over het Plumares mysterie. Ik wees op de wolken, en dat de wolken elkaar nog overlapten, maar dat daar een heel ander patroon achterlag wat geopenbaard zou worden.

De wolken zijn dus een soort puzzel, een soort code die gekraakt moet worden, en dan heb ik het over de wolken van het huidige tijdperk, zoals het huidige tijdperk in elkaar zit. Het plumares mysterie is de naam van het zesde boek van ons lesprogramma van het nieuwe onderwijs.

Nog even een uitleg wat Plumares betekent, vanuit het boek :

‘Plumares momenten zijn momenten van verwarring en verwerping, waarin je je plaats niet kent, en ronddoolt. Het zijn lege tabletten die hoger inzicht nodig hebben, die nog geplaatst moeten worden. Deze plumares stenen of tabletten zijn dus belangrijk om het huis te bouwen. Wij mogen de plumares stenen dus niet zomaar verwerpen, omdat ze groot potentieel hebben. Dit is ook weer een stukje van het aanvaarden.’

‘Forceren helpt niet. We zijn in een labyrint. Alles moet op een natuurlijke manier gaan, de tijd krijgen om te groeien.’

‘De plumares spiegels staan door het hele heelal. Ze zijn overal om ons heen,

en brengen alles tot tegengestelden, spiegelen en verdraaiien alles.’

‘Maar ook in en rondom ons huis zijn er zulke plumares spiegels, en zelfs in ons lichaam. Het is dus belangrijk hier gevoelig voor te worden en je leven te gaan begrijpen. Het zijn als het ware allemaal golfjes en stroompjes van zeeen en rivieren die door elkaar heenlopen. Soms lijkt het alsof ze er een potje van maken, maar er is een hogere orde. De mens moet leren deze stromen te detecteren, te volgen, te ervaren waar ze afbuigen, en hoe ze afbuigen, en hoe het zich doorvertaalt en spiegelt. De mens mag zo tot de oorspronkelijke waarden komen, om zo beter zijn leven te leren begrijpen. Dit is dus een groot vraagstuk van de etymologie van het shamanisme.’

‘Hoe buigt iets zich af door de spiegels en lensen van het leven, in het labyrint van het bestaan ? Hoe ontstaan de dingen, hoe vormt het zich door al die caleidoscopische verbuigingen, verspiegelingen en schaduwen ? Dat is het vraagstuk van de etymologie van het shamanisme, oftewel het plumares mysterie. Het is de leer van de oorsprongen, en hoe die bronnen zijn gaan vloeien. Ze dalen neer en stijgen weer op met vernieuwd inzicht. Bronnen putten en scheppen weer uit andere bronnen om zichzelf te versterken, te verdiepen. Dit is een groot buitenaards natuur mysterie, als het leren kennen van de spiegels van het universum, het onderscheiden ervan. Soms is het belangrijk om even stil te staan en jezelf af te vragen : Welke spiegels zijn hier aan de gang ? Het zijn prisma stenen die een bepaald spectrum hebben opgewekt waardoor wij de dingen beleven zoals we het beleven.’

‘Ook herinneringen kunnen plumares spiegels zijn. Ze kunnen je het leven heel anders laten bekijken en beleven. Dit kunnen goede herinneringen zijn of slechte herinneringen, maar we mogen door deze spiegels gaan om tot verdieping te komen. Dit is een hele uitdaging. Sommige spiegels zijn heel klein, en anderen heel groot. Sommigen liggen misschien op de achtergrond, maar anderen kunnen de sleutel vormen voor je verdere leven. Zo kunnen plumares momenten dus ook hele goede momenten zijn van herkenning, verzoening en diepte zicht.’

‘Genade stelt de wet buiten werking, de valse wetten. Dit is in diepte niets anders dan inzicht, de onderscheiding van de plumares tabletten, van de spiegels.’

‘Genade is dus inzicht. Hoe dieper het inzicht, hoe dieper de ontwaking, wat resulteert in een hoger absorberings-vermogen, oftewel vetverbranding, de fijnere energie.’

‘Het atheisme is de sleutel tot de diepere leegte, de sleutel tot vergetelheid, en zo de decoder van het grote Plumares Mysterie. Alle profeten moesten in het atheisme ingewijd worden, wat in het Grieks ook betekent het verwerpen en ontkennen van de goden van stad en staat. Het heilige atheisme, de heilige atheos, was uitgezonden als een heraut van het oordeel wat over de afgoden zou komen.’

Al deze principes worden in het boek verder uitgelegd. Het is daarom ook niet verwonderlijk dat dit een van de meest gelezen boeken is van ons lesprogramma. Ik sprak daarover met de Franse jongen, maar dat ging een beetje door gebarentaal en Engels, want mijn Frans is niet zo best.

De bezetters van het Judas-bewind waren in het gebouw waar wij waren en zij waren aan het dreigen. Alle voeten moesten gecontroleerd worden, en sommigen zouden gemarteld worden. Ze gingen toen langs alle voeten met hamertjes. Ook mijn voeten controleerden ze, maar ze deden verder niks. Een andere Nederlandse jongen pakten ze wel op, en die begon te schreeuwen. Het boek Judas : zowel goede als slechte, hele slechte, dingen. Daarom moet er nog een vervanger komen. Ik ontmoette een Engelse zangeres. Ik scheen haar eens een brief te hebben geschreven over een boom waarin vleselijke vogels zaten, en die vogels moesten sterven, neervallen, opdat de boom verder zou kunnen groeien. Dat is ook met de vleselijke vissen van anti-hulp. Die moeten eerst sterven voordat de mens verder zal kunnen. De vrouw scheen nogal onderdrukt te worden door een of andere hoge piet in de muziek-business, en die zat ook in het Judas bewind. Ik zocht hem op, maar hij ontkende alles. Volgens hem had hij nooit met de zangeres gewerkt. De zangeres stelde dat ze de brief kwijt was die ik haar eens had gestuurd. Toen ze de inhoud van de brief uitlegde zei ik dat ik 80 a 90% zeker die brief had gestuurd, dat die dus waarschijnlijk van mij kwam, en ik zou nog eens in mijn archieven kijken of ik de kopie ervan nog zou kunnen vinden en weer naar haar zou kunnen sturen. Het zou dan vijf jaar geleden zijn geweest, zei ik, en toen noemde ik zes jaar, maar zij zei toen : ‘langer geleden,’ en toen zei ik : ‘het kan ook zeven jaar geleden zijn geweest,’ en toen zei ze ‘ja, het moet van zeven jaar geleden zijn geweest.’

Het Judas bewind begint te twijfelen aan zichzelf, en trekt zich ook terug, ontkent dingen, wat al eerder gebeurd is. Er moet echt een vervanger gaan komen. Daar zien we naar uit.

Ik zag de wolken van het plumares mysterie, en er lag nog wat achter, wat geopenbaard zou worden. De winden van de hemelse vergetelheid zullen ons leiden tot de wolken van de hemelse vergetelheid, en daarachter is de boom van de hemelse vergetelheid. We kunnen dat een beetje vergelijken met de ygdrasil, de boom die alle werelden onderverdeeld, uit de germaanse mythologie, oftewel de wereldboom. De Engelse zangeres zong ook over dat

soort thema's. Ze vroeg om meer hemelse woorden. Ze was heel hongerig. Ik gaf haar toen een omhelzing.

Laten we de winden van de hemelse vergetelheid volgen, en wachten om erdoor opgenomen te worden, wat vanzelf gebeurt als we ernaar zoeken en als we ze volgen. Laten we ons intens bezig houden met het geheimenis van de opname, wat in principe dus een opname tot inzicht is.

Het Judas bewind moeten we ook op waarde schatten. Het is een geestelijke grondwet, en hierin is een belangrijke basis en wortel te vinden, waar de RV-Bijbel mee verder gaat, wat telkens terugkomt, namelijk :

'Want er zijn zekere mensen binnengeslopen – reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven – goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen.'

Hier zien we dus al dat velen vasthouden aan de verwesterlijkte vorm van genade, die zeer gevaarlijk is, zeer giftige drugs. Dat is de zombie drugs. Velen slikken het. Vandaar dat de voeten gecontroleerd moesten worden, de basis.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

HET ORIONSE GENESIS – HET RUSLAND GEHEIMENIS

We hebben het al vele jaren over het Rusland geheimenis. Dit geheimenis moet verder uitgewerkt worden. Rusland is Ragnarok wat moest komen, stelde ons lesboek 'Leven op de Paradijs aarde – deel 2' begin 2021, een jaar voordat Rusland Oekraine binnenviel. Maar wat is het ? Wat is er gaande achter de schermen, want we hebben te maken met het vleselijke Rusland en het geestelijke Rusland. Rusland heeft Europa teruggestort in de dertiger jaren : terug naar start. Europa wilde niet luisteren naar de hogere boodschappen, wilde niet Franciscaans worden, niet ascetisch, niet sober leven. De put van Rusland, wat is het ? Op de top van de dertiger jaren viel Duitsland binnen, want de mensen wilden het geestelijke niet, en werden zo met het vleselijke geconfronteerd, wat weer terugwees op het hogere geestelijke. Natuurlijk zit daar een les in. Alles wijst terug op het hogere. Het Germaanse sprak. Zoals de christenen Jezus terugverwachten, zo verwachtten de Germanen Surtr, de reus van de herschepping, die zou komen op zijn dodenschip met moeder Hel, de godin van de vruchtbaarheid. Dat zou gebeuren op het toppunt van Ragnarok. Moeten wij opnieuw de veertiger jaren in, of kunnen we gewoon nu dieper de dertiger jaren in om het diepere verschijnsel te begrijpen, te zien waar het op wees ?

De Egyptenaren verwachtten Ra op zijn dodenboot, Ra en zijn onderwereld-bemanning, en we zien al deze dingen terug in het sinterklaasfeest, van sinterklaas die komt op zijn boot met zijn zwarte pieten. En de pieten stellen dan het gereedschap voor van Ra, om door de poorten van de onderwereld te kunnen. Dat is ook het geheimenis van Ra-Shu, waar we veel over geschreven hebben. Shu of Sa was als het ware de achternaam van Ra, en stond voor zijn onderscheidingsvermogen, zijn intelligentie, de hemel, om boven het aardse uit te stijgen, als een vogel. In het Hebreeuws komt dat terug als de rasha, de stammen van de wilde jongens, zij die zich afgezonderd hebben van het wereldse. Er is een groot verschil tussen de wilde jongens en de wereldse jongens die zich geconformeerd hebben, die allemaal hetzelfde zijn. Wij hebben daar veel over geschreven. En dat rasha geheimenis ligt diep verborgen in de psycho-analyse van Rusland.

Maar wie luistert hier naar ? Of ze zijn overmatig pro-Rusland, of ze zijn overmatig anti-Rusland. Nuance is ver te zoeken vandaag de dag. Men overpolariseert en generaliseert er maar op los vandaag de dag, en gaat zo van vlees tot vlees. Ze willen niet zien wat er achter de schermen ligt. Ze willen het niet bekijken in de context van de geschiedenis en de voortijden. Men kijkt er niet pastoraal en psychologisch naar. Het is allemaal zwart-wit wat de pot schaft, maar er moet nog synthese komen.

De wilde jongens zijn de herauten, de aankondigers, van het amazone tijdperk. De amazones zullen komen. Moeder Natuur zal haarzelf herstellen. Deze wereld moet de baarmoeder weer in, moet weer een geestelijk moederbesef gaan krijgen. Elk macho gedrag, en elk vitesse gedrag, moet eraf. Stoere en vlotte jongens behoren niet tot de wilde jongens, want dat zijn reclame makers voor de stad. Ze hebben moeder natuur om zeep geholpen, maar moeder natuur zal hen hun plaats wijzen. De parasieten zullen afsterven, overweldigd worden door de hogere natuur. Nu leeft de mens nog parasitair. De mens heeft nog parasitaire ideeen en idealen.

De mens is haar vijand, leeft in vijandschap tegen haar. Er is een stok in haar hand, een speer die zij werpt, een pijl die zij afschiet. Zij wil de mensheid doen ontwaken, maar daarvoor moet het vleselijke afgedaan worden. De mens moet besneden worden, en de vleselijke mens moet sterven. De mens is dus in gevecht met zijn spiegelbeeld. De mens is zijn eigen ergste vijand.

Surtr komt terug, de grote, herscheppende context in de Germaanse literologie, en Ra komt terug, Ra-Shu, oftewel de rasha, de wilde jongens, die onder het natuurvuil van de moeder zijn als zwarte pieten. Ra was met zijn dodenreizigers diep de grond onder gegaan. Door het Shu-geheimenis van de hemel keerde hij weer terug. Kijk

daarom naar Rusland en ontcijfer het. De geschiedenis herhaalt zich, ook al is het vleselijk, het wijst op geestelijke realiteiten. De spaanse griep was de 1900se corona en er was de eerste wereldoorlog, en het leidde de mens tot de put van de dertiger jaren, en toen kwam Duitsland, en toen kwam Rusland. Deze entiteiten zijn met elkaar in gevecht. Er ligt iets diepers onder. Weer herhaalt het zich vandaag de dag, totdat we het dieper zullen zien. Het roept, en het is het geroep van de wilde jongens die de komst van de amazones aankondigen.

Niemand gaat met het vleselijke wegkomen. De Rasha zijn de asceten die niet conform zijn. Ook Jeremia behoorde tot de rasha. Hij streed ook tegen de oude, ingedutte inzettingen, net zoals Ismael en Ezau. Rasha, of rosh : de beginne. Er zal een nieuw genesis komen. Dat is het boek Behemma. Hierin zal de oerkennis geopenbaard worden, het ware genesis. Dat is een orions genesis.

We zien om ons heen de putten van de danaiden. Zij scheppen voor eeuwig water in een bodemloze put of vat, dragen voor eeuwig water naar de zee. Dat zijn de vleselijke christenen die we om ons heen zien, altijd met vorm en ijdelheid bezig zijn, waar alles om hun eigen clubje draait, hun eigen familie, etc. Ze leven langs alles heen. Het zijn de sluiers van het leven. We moeten daar doorheen om onze weg zien te vinden. Het is heel tragisch, maar er liggen diepere dingen onder verscholen. De reis is terug naar het orionse genesis.

Van belang is het dus dat de danaiden uit je leven worden gedreven. Ga bij jezelf na in hoeverre en hoe je nog water naar de zee draagt. Vorm geen eenheid met de danaiden. Het zijn de doellozen, waterloze wolken.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE VEERTIGER JAREN : OPKOMST EN VAL VAN HET VLEES – DE ORIONSE LADDER

Ja, we zijn in de dertiger jaren terechtgekomen, door het Rusland geheimenis. Nu moeten we vat krijgen op het veertiger jaren geheimenis, de overgang van de dertiger naar de veertiger jaren, als onderdeel van het Ragnarok. De Germanen kwamen. Duitsland viel Europa aan op grote schaal. Er drong iets, wat zich vleselijk vertaalde. Er is een hoger Duitsland en een lager Duitsland. We moeten gaan kijken wat er achter de schermen gebeurde. In werkelijkheid kwamen de Valkyries om de gevallen berserkers en einherjars op te nemen. Zij waren bedekt met de moeder aarde, als zwarte pieten. Zij droegen het geheimenis van de moeder aarde en waren klaar om ingewijd te worden. De Valkyries kwamen, maar in de materiele wereld kwam dit omgedraaid door. Er was iets heel anders, iets veel diepers, gaande in de geestelijke wereld. Dat geheimenis moet ontrafeld worden. Het is allang gebeurd. En het blijft zich herhalen totdat de mens het gaat zien.

De veertiger jaren. Wat is het ? De valkyries, de germaanse strijdgodinnen met hun gevleugelde helmen, kwamen, voor de opname. We zien de ladder tot de hemel verschijnen. Het vlees doet een totaal aanval. Rusland moest deze aanval temperen. Uiteindelijk kwam nazi-Duitsland, het lagere, vleselijke Duitsland, ten einde door Rusland, door Stalin. De rasha kwam, de wilde jongens, hen die door de valkyries waren opgenomen en terug werden gezonden de strijd in. In het ragnarok ga je van strijd tot strijd. Er moeten vele afgoden vallen. Ook moeten er vele reuzen en vele beesten vallen. Dat gebeurde in het tijdperk van de veertiger jaren, het hoogtepunt van de ragnarok.

In de veertiger jaren breekt de wolf Fenrir los om de goden te verslinden, maar komt hierdoor ook zelf ten val. Reuzen slepen elkaar tot de afgrond. In de veertiger jaren storten alle elementen in. Het is een nieuw genesis, een orions genesis. Goliath roept tot de mensheid. Het is een machine. Het is allemaal voorgeprogrammeerd. Doet steeds hetzelfde kunstje.

De veertiger jaren : de opkomst en de val van het vlees, als de orionse ladder.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

MORGEN IN DE KRANT

Ik ging naar een vissersstadje dichtbij. De visnetten hingen gewoon boven de straten soms. Ik liep langs een park waar een man zat met zijn zoontje. Hij had zich helemaal over zijn zoontje gebogen, en had zijn arm over zijn schouder, en fluisterde liefdevol naar hem. 'Zo'n vader had ik niet …' mompelde ik in mezelf. Ik kon me niet herinneren dat hij ooit zijn arm om me had heengeslagen als kind. Ik slenterde verder en kwam langs een vishandel genaamd 'van Treur.' En ik mompelde : 'Ja, het is inderdaad treurig.' Ik kreeg toen ergens in de stad bij een winkel een gesprek met een aardige mevrouw over ontvoeringen. Ze wilde alles van me weten, en vertelde tegelijkertijd alles over haarzelf. Ik kan haar gewoon het hemd van het lijf vragen, en zij blijkbaar ook van mij. Je raad het al. Na een tijdje hadden we niet veel kleren meer aan, en dat terwijl het koud was. We zijn toen samen naar het plantsoen gelopen, en we smeerden elkaar in met modder. Ja, we moesten wel, anders zou het echt te koud zijn. De modder voelde nog wel warm aan, en haar handen ook. Maar na een tijdje dacht ik bij mezelf : 'Waar ben ik eigenlijk in godsnaam mee bezig ?' Ik schaamde me ziek, ook naar de mensen die allemaal keken. Sommigen waren zelfs al foto's aan het maken, en ik dacht : 'Als dat maar goed gaat, want voor hetzelfde geld staan we morgen in de krant.' Maar die vrouw

had een mentaliteit van : gewoon aanpakken. Iemand anders kwam erbij, en begon ons ook de kleren van ons lijf te vragen, maar ja, die hadden we niet meer, dus toen hebben we haar maar de kleren van het lijf gevraagd, en die moest toen ook ingesmeerd worden met modder, anders zou ze kou vatten. Ja, daar zat natuurlijk ook niemand op te wachten, dat iemand kou zou vatten. Dat is ook allemaal extra werk weer voor de dokter. Dat wilden we die aardige man niet aandoen. Die zit er natuurlijk ook niet op te wachten om nog meer geld aan iemand anders z'n leed te verdienen. Dat laten ze allemaal wel over aan de vissers.

Goed, ik heb die twee vrouwen maar meegenomen naar huis. Ik moest toch nog iemand hebben voor de afwas. Maar ze kletsten me zoveel de oren van het hoofd af dat ik ze maar uit huis weer heb gezet, op de trein naar de apenheul, onder het mom van een leuk dagje uit. Ja, ik had m'n oren natuurlijk nog wel nodig. Ze mogen me uitkleden en met modder bedekken, maar kom niet aan m'n oren verder. De volgende dag werd ik wel geconfronteerd met mijn uitstapje, zeg. Ze konden het niet laten. Met allemaal foto's op de voorpagina. Het was wereldnieuws. Ik schaamde me rot. Ik was er trouwens wel overstuur over, en vooral kwaad, dat ze het voorval helemaal uit de context hadden gerukt. Ze hadden erbij geschreven dat het een circus act was, en dat wij zogenaamde 'vissers met blote handen' waren. Het was een soort reclame truuk voor het vissersstadje, alsof de vissers daar gewoon nog zelf de sloten en rivieren induiken om zelf met blote handen de vis te vangen. Ik was zo kwaad, want ik ben een vegetariër in hart en nieren, en vond dit niet alleen een grote belediging naar mijzelf toe, maar nog meer wel naar de vissen. Ik heb die twee vrouwen toen weer opgetrommeld, en die waren er ook misselijk van, en vooral kwaad, heel kwaad. We zijn toen met z'n drieën teruggegaan naar dat vissersstadje, totaal onder de modder, en we zijn toen stenen gaan gooien door de ruiten van die vishandels heen. Laten ze dat maar eens op de foto zetten voor de volgende krant.

Nou, dat hebben we geweten. De dag erna waren er inderdaad foto's van in de krant weer, maar weer met een totaal ander verhaal in een hele andere context. Ja, schreven ze. Die stenen werden gegooid door 'de vissers met blote handen' omdat ze betere gebouwen wilden voor hun viswinkels. Er stond dus direct een oproep bij om te doneren naar die 'arme vissers met blote handen' om hun betere gebouwen te laten krijgen, en de kopers meer winkelplezier.

Nou ja ! Wij waren alledrie natuurlijk woedend. Dat lieten wij natuurlijk niet op ons zitten. Wij zijn toen naar dat vissersstadje weer teruggegaan en hebben toen iedereen de kleren van het lijf lopen vragen, om ze vervolgens te bekogelen met modder. Dat werd een ware oorlog natuurlijk. En weer waren er allerlei fotografen bezig natuurlijk voor de volgende krant. De volgende dag werd er gesproken van een burgeroorlog in het vissersstadje. Het waren de vissers met de blote handen weer tegen degenen die hun werk niet genoeg respecteerden en niet genoeg vis kochten, met de oproep erbij om meer vis te kopen. Ik dacht : Zo winnen we het nooit natuurlijk. Maar ik wist toen één ding : We moesten naar die krantentent toe.

Nou, we kwamen daar bij die krantenmakerij aan om ze het hemd van het lijf te vragen, om ze vervolgens met modder te bekogelen, maar het pand was geheel leeg. We slopen naar binnen, en zagen daar de type machine van de krant, zo'n heel ouderwets ding. We vroegen ons af wie al die tijd die malloterige dingen over ons had geschreven, als reclame voor het vissersstadje. Komt er ineens een heel klein jongetje onder een tafeltje vandaan kruipen. 'Sorry,' zegt dat jongetje. 'Heeft iemand van jullie me vader ergens gezien ?'

Ik zeg : 'Ik weet van niks. Heeft hij al die kranten geschreven op deze type machine ?'

'Nee ik,' zei het jongetje.

'Waarom dan ?' vroeg ik.

'Dat moest van me vader,' zei het jongetje.

'Is je vader soms visser toevallig ?' vroeg ik toen.

'Nee,' zei het jongetje.

'Wat dan ?' vroeg ik.

'Oh, ik ken hem wel,' zei één van de vrouwen. 'Ze hebben een circus.'

'Ja,' zei de andere vrouw, 'dat circus maakt weer reclame voor de krant, en die krant maakt weer reclame voor het circus, en ook weer voor het vissersstadje. Dat heeft allemaal met elkaar te maken.'

'Helemaal niet,' zei het jongetje. 'Jullie weten er niets van. Me vader werkt bij de polisie, en hij zei : Schrijf maar de meest gekke en vreemde dingen in de krant. Maak ze maar helemaal gek. Dan heeft de polisie in ieder geval genoeg te doen.

Ik onderbrak hem.
Ik zei : 'Ik vind jou maar een vreemd kereltje.'

'Moet jij nodig zeggen met al die modder op je lichaam,' zei hij brutaal.
'Oh, wij waren toch vissers met blote handen van het circus om reclame te maken voor het vissersstadje ?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij brutaal. 'Dat zijn jullie ook, maar dat wil niet zeggen dat jullie geen vreemde snuiters zijn.'

'Hallo,' zei ik, 'zo lust ik er nog wel meer.'

In ieder geval pakte ik toen die type machine op en smeet het ding zo door de ruiten van de krantenmakerij. De volgende dag was er geen krant. Wel kregen we allemaal een papiertje door de brievenbus van het jongetje, waarop stond geschreven : 'Vandaag geen krant. De vissers met blote handen vonden dat ze al genoeg reclame hadden gemaakt. Nu moet iedereen maar zelf komen naar het vissersstadje om het uit hun eigen mond te horen.'

'Nog steeds vol praatjes,' zei ik tegen de vrouwen.

'Ik kan haast niet lezen wat hij schrijft,' zei één van de vrouwen. 'Er kon ook iets anders staan.'

Ik keek eens beter naar de twee vrouwen. Ik keek beter en beter en begon toen echt naar haar te staren, en zag uiteindelijk dat het maar één vrouw was. Ze was nog steeds onder de modder, en ik ook. We hadden elkaar de kleren van het lijf gevraagd en stonden nog steeds in het park.

'Misschien zijn we gek geworden van de kou,' zei ik voorzichtig tegen de vrouw.

'Dat kan de kou doen,' zei de vrouw, die ook naar mij staarde. 'Dan ga je ijlen. IJsziek wordt je dan. Waar hadden we het eigenlijk over ? Oh ja, die ontvoeringen. Er is altijd een programma van op de tv, ken je dat ?'

'Nee,' zei ik, 'ik kijk bijna geen tv.'

'Vreemd,' zei ze, 'dat je dat niet kent.'

Ik staarde haar aan. Ik bleef maar kijken. Ik kon mijn ogen niet van haar aftrekken. Ik kwam er meer en meer achter dat ik gewoon naar een boom zat te kijken.

'Mooie boom, hè ?' zei een oude man die langsliep.

'Ja, prachtig,' zei ik. 'Ik word er altijd zo duizelig van.'

'Ja, dat heb je met ijsbomen,' zei de man. 'Moet je nooit te lang naar kijken. Gebeuren er vreemde dingen.'

'IJsbomen ?' vroeg ik. 'Nooit van gehoord.'

'Niet ?' vroeg de man. 'Wordt overal tegen gewaarschuwd op het nieuws.'

'Ik kijk bijna geen tv,' zei ik.

'Lees je ook geen kranten dan ?' vroeg de man. 'Daar staat het ook telkens in.'

'Houd maar op over kranten,' zei ik langzaam.

Hij typte wat in op een apparaat. 'Ja, hier heb ik er weer één,' zei hij tegen het apparaat wat af en toe piepte. 'Weer iemand die zomaar voor lange tijd naar een ijsboom loopt te staren. Hij is al duizelig zei hij.'

'Waarom zetten ze die bomen hier dan neer als ze zo gevaarlijk zijn ?' vroeg ik.

'Tja, waarom is de zon er, als je niet lang in de zon mag kijken,' zei de man. 'Gewoon een beetje aan de regels houden. Is gezond. Doet ieder mens.'

'Ik wist anders van niks,' zei ik. 'Dus ik kan niet eens meer van de natuur genieten ?'

'Met mate,' zei de man, 'alles met mate. Ze komen zo bij je.'

'Wie ?' vroeg ik.

Maar de man liep alweer door. Mannen in witte pakken waren snel bij me, met een wit busje. Ik werd aan de beademing gelegd. 'Ternauwernood,' zei één van de mannen. 'Had je al vreemde hallucinaties die net echt leken ?'

'Volgens mij ben ik er nog middenin,' zei ik.

'Ja, is een bijeffect van de ijsboom,' zei de man in plat Rotterdams. 'Mag je nooit te lang naar kijken.'

'Ik kijk al bijna geen tv,' zei ik, 'en nu mag dit ook al niet ?'

Ik keek eens beter naar de man toen ik daar lag. Ik keek beter en beter, en zag dat ik nog steeds gewoon naar een boom staarde. Er was helemaal niemand, en ook geen busje te bekennen. Ik was midden in het bos, verdwaald. Wat was er gebeurd ? Ik moest hier weg, maar ik stond als vastgenageld aan de grond. Ik vertrouwde niets meer.

Ik had toennet het gevoel alsof ik lag, maar ik sta nog gewoon, gewoon naar een boom te staren. Ik probeerde een stap achteruit te zetten, en toen nog één. Toen probeerde ik om te draaien en weg te rennen, wat maar nauwelijks lukte, maar toch lukte het. Ik zag de boom kleiner worden, meer en meer in de verte, op de achtergrond. Ik probeerde te roepen, maar ik kon het niet. Telkens weer keek ik achterom, en telkens zag ik de boom kleiner worden. Nu wilde ik niet meer kijken, maar toch keek ik. Alsof ik eraan verslaafd was.

'Kijken is tegenwoordig ook al niet meer gratis,' dacht ik bij mezelf. 'Ik heb een vrouw nodig die niet mijn oren eraf kletst, maar mijn ogen eraf beweegt, of mijn ogen eruit kijkt, of wat dan ook. Ik heb een vrouw nodig die totaal mijn aandacht kan opslokken. Waar woonde ik ook alweer ? Oh ja, daar.'

Ik klopte ergens aan en een vrouw deed open. 'Ben je daar eindelijk, schat ? Heb op je lopen wachten,' zei de vrouw. 'Je zei dat je wat chocola zou halen, maar je bleef wel erg lang weg.'

'Nou,' zei ik, 'ik heb het idee dat ik dan

de verkeerde chocola gekocht moet hebben, want het is totaal niet goedgegaan, totaal niet. En het ergste is dat ik niet eens weet wie je bent.'

'Vervelend,' zei ze. 'Ja, ik weet het ook niet. Maar u klopte aan alsof u hier woonde, en u had zoiets vertrouwds over u dat ik dacht dat u misschien weleens mijn lang verdwenen vriend zou kunnen zijn, alhoewel u totaal niet op hem lijkt.'

'Vreemd,' zei ik, 'en dat allemaal om een stukje chocola ?'

'Ja,' zei ze, 'dat zou hij kopen, voor zowel hemzelf als voor mij, maar dat was de laatste keer dat ik hem zag.'

'Moet wel door het chocola gekomen zijn,' zei ik. 'Moet wel.'

Einde

Eerder verschenen in : De Onkrant, Winterboek, 2021

DE JIJDANS

Ik moest iets terugbrengen naar de buurvrouw. Onze huizen hadden een laag dak, en alles was op de begane grond. Het waren lange huizen naast elkaar in mooi natuurgebied. Ik was nog maar half aangekleed en wat ik al aanhad zat nog verf op, dus dat wilde ik er eerst afwassen voordat ik naar de buurvrouw zou gaan. Ik had een raam openstaan en hoorde dat ze tegen haar moeder zei dat ze naar mij toe zou gaan al. Ik trok snel iets aan, en ging toen door een deur tussen onze huizen in naar haar toe. Ze had allemaal boekjes, pockets, uit de zestiger jaren van een serie genaamd Jijdans, waar vrouwenverhalen en meisjesverhalen instonden. Literatuur. Ik vond het mooie boekjes. Ze had ook een dwergenklok. Ik keek naar het ding. Ze glimlachte naar me. ‘Ja, eh, ik zou die boekjes wel willen lenen, van Jijdans,’ zei ik.

‘Oh, je mag ze wel houden,’ zei ze. ‘Ik doe er toch niks meer mee. Ze staan daar maar te staan.’ Ik was er dolgelukkig mee, en omhelsde haar. ‘Oh sorry,’ zei ik. ‘Ik vergat dat er nog verf op m’n kleding zat.’

‘Geeft niks hoor,’ zei ze. ‘Heb je weer veel lopen schilderen ?’ Ik knikte. ‘Schilderen is mijn lust en leven, wild en woest. Maar nu zou ik wel weer wat meer willen lezen en schrijven.’

‘Lezen en schrijven ?’ zei ze. ‘Goed idee. Wat vind je van mijn dwergenklok ?’

‘Verschrikkelijk,’ zei ik. ‘Wel inspirerend, maar het lijkt wel een spookklok.’

‘Dat is het ook,’ zei ze. ‘Het maakt hele vreemde geluiden. Door dwergen gemaakt. Het was een erfenis.’

‘Kun je er wel van slapen ?’ vroeg ik.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei ze. ‘Het is nogal een storend ding.’

‘Maar waarom houdt je het dan nog ?’ vroeg ik.

‘Tja, een erfenis, he, ik kan het niet zomaar wegdoen. Herinneringen,’ zei ze.

‘Goede of slechte herinneringen,’ vroeg ik.

‘Slecht,’ zei ze, ‘zeer slecht.’

‘Wegdoen dat ding,’ zei ik. ‘Verkopen kan ook.’

‘Ik wil het niemand aandoen,’ zei ze. ‘Ik houd het ding liever hier. Dan is iedereen er veilig tegen.’

Ik stond voor een raadsel. Ik zou haar graag willen helpen.

‘Misschien zit er een mechanisme in waardoor je het kan uitschakelen ?’ vroeg ik.

‘Ik heb al gekeken,’ zei ze. ‘Er zit niks. Dat is het vreemde eraan. In ieder geval bedankt dat je me mijn witte jurk weer hebt teruggebracht.’

‘Geen dank, en bedankt voor het lenen,’ zei ik. ‘Ze had de avond van haar leven.’

‘Dat geloof ik zeker,’ zei ze. ‘Veel gedansd ?’

‘Ja, de hele tijd,’ zei ik. ‘Ze kon niet meer stoppen.’

Ze glimlachte.

‘Ik moet maar weer eens gaan,’ zei ik. ‘Maar die klok, he, die dwergenklok. Van wie was die klok ?’

‘Van de moeder van mijn moeder, en zij had het ook weer geerfd en wilde het ook niet wegdoen,’ zei ze. ‘Ze heeft er een rotleven door gehad.’

‘Ik vind dat zo vreemd,’ zei ik. ‘Kun je het niet beter vernietigen ? Gewoon, hup, het open haard in.’

‘Ik heb geen open haard,’ zei ze.

‘Ik anders wel,’ zei ik. ‘Ik wil het best voor je meenemen, en dan verbranden. Dan zijn we er vanaf.’

‘Ja, maar dan slaan de dwergen misschien terug,’ zei ze.

Ik keek naar haar gezicht, wat ineens gesponnen en verkrompen was. ‘Dat gaat niet goed,’ zei ik. Ineens viel ze flauw. Ik bracht snel wat water voor haar.

‘D… die klok,’ mompelde ze.

‘Laat maar,’ zei ik. ‘Ik verbrand het wel.’

‘Nee, nee !’ gilde ze.

‘Waarom niet ?’ vroeg ik.

‘Dan komen we onder een vloek,’ zei ze. ‘En dan gaat het de hele wereld over, want het is zeer besmettelijk.’

‘Dat moet dan maar,’ zei ik. ‘Want dit is ook niks.’

Maar plotseling kon ik me niet meer bewegen. ‘Die dwergenklok is behekst,’ stamelde ik.

‘Ik zei het je toch,’ zei ze. ‘Laten we het maar laten zoals het is. Veel beter. Ik heb er mee leren leven. Misschien beschermd het wel tegen iets veel ergers.’

‘Zo kun je het misschien ook zien,’ zei ik. ‘Misschien is het een kruis wat je moet dragen, als een extra zintuig.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Misschien kun jij er over schrijven en het raadsel oplossen.’

‘Ik zal het proberen,’ zei ik.

Ik ben toen weggegaan. De volgende dag bestond het huis van de buurvrouw niet meer. Het was zo ineens verdwenen. Ik heb haar nooit meer gezien, en ook haar moeder niet, ook al heb ik veel gezocht. Zo in het niets verdwenen, ook die dwergenklok. Nu vraag ik me af of het wel ooit echt bestaan heeft, of alleen maar in mijn fantasie of dwang gedachten. Ik heb soms het gevoel alsof het leven met mij een loopje neemt. Maar anderen zeiden dat het echt heeft bestaan. Of misschien was het een groeps-illusie ? Misschien is alles illusie ? En hier schrijf ik over. Ik probeer de herinnering hoog te houden aan mijn buurvrouw. Ze was een bijzonder mens. Ze gaf mij een rust die ik niet kon beschrijven, en dat terwijl ze in zo’n grote onrust leefde. Misschien heeft de dwergenklok haar meegenomen dieper het woud in ? Ik zoek nog steeds in de wildernis naar haar, maar dan bedenk ik dat dit misschien ook mijn kruis is, en mijn zintuig, waarmee ik moet leren leven. Het gemis van haar is groot, maar er zijn ook andere dingen. Ik kan over haar schrijven, en haar boeken lezen. Als ik Jijdans boekjes lees dan denk ik weer aan haar.

De dwergen dansen om hun klok,
Zij wonen hier al zo lang.
Nee, weg willen zij niet,
nog zoveel dingen te doen.
En daarom dreigen zij, dreigen zij :
Kom niet te dichtbij,
deze dingen zijn van mij,
ik, ik, ik, is alles waar ze aan denken,
Ik sta al lang in de rij,
voor een Jijdans

(Eerder verschenen in : De Onkrant, Verzamelingen, nr. 6)

MOULDERIE

Moulderie heette ze. Ze had prachtige sandalen aan. Ik wist niet waar ze vandaan kwam. Ze scheen hier te wonen, maar ik had haar nog nooit eerder gezien. Ze was buitenlands. Haar tuin was natuurrijk, weelderig, en het was prachtig weer. Ik dacht dat er andere mensen woonden, maar die waren klaarblijkelijk alweer vertrokken. Moulderie keek me aan, alsof ze me al jaren kende. Het voelde heel vertrouwd. Ik was hier vroeger weleens geweest, toen er nog andere mensen woonden. Ze nodigde me uit binnen te komen. Er stonden hier allemaal rieten spullen en rieten stoelen. Het was een heel tropisch geheel.

Ze maakte wat brood klaar met plakken kaas. Toen aten we wat broodjes. 'Ik snap jou niet,' zei ze. 'Je komt zo met me mee alsof je me al jaren kent.'

'Het lijkt wel zo,' zei ik.

'Waarom ben je zo ?' vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen. 'Je bent zelf ook heel gastvrij.'

Ja, zei ze. Ik heb het al elf dagen vol gehouden hier. Ik trakteer mezelf. De andere dagen heb ik me afgezonderd gehouden.

En ik ben de traktatie ? vroeg ik.

Wat contact doet de mens goed, zei ze. Hoe je het ook wil noemen.

Ik knikte.

Ik wilde gewoon weten wie hier nu woonde, zei ik. Ik ken het huis van vroeger.

Vertel, zei ze.

Ik keek weer naar haar sandalen. Het is goed zo, zei ik.

Oh, ben jij er zo één, zei ze. Toch wel introvert.

Ik heb twee kanten, zei ik.

Ze keek me aan. Wat als … zei ze.

Wat ? vroeg ik.

Wat heb je om je hals ? vroeg ze.

Een ketting, zei ik. Kreeg ik eens.

Van wie ? vroeg ze.

Het is goed zo, zei ik.

Je wil er niet over praten ? vroeg ze.

Ik keek naar haar sandalen.

Mooie sandalen, zei ik.

Ja, zei ze. Ze bewoog naar me toe en nam mijn hand.

Kom, zei ze toen, en trok me naar boven, naar het zolder. Ik keek er

helemaal niet vreemd van op, Het was alsof ik haar al jaren kende.

Kijk door het raam, zei ze.

Ik keek naar de bomen, naar de prachtige natuur, naar haar tuin, zo weelderig. Ook op zolder stonden rieten spullen. Hier wil ik dat je slaapt, zei ze.

Er stond een bed met een deken op de matras. Het was verder een eenvoudig zolder.

Ik wil dat je me wat uitlegt, zei ze …

Maar toen werd ik wakker. Het was maar een droom. Ik dacht na over vroeger. Ik kende geen Moulderie. Ik vroeg me af wat het betekende. Ik dacht aan haar prachtige sandalen. Hoe zou een mens zoiets kunnen bedenken ? Het was hemels, en ook haar tuin. Misschien was ik wel in de hemel geweest. Ik liep toen naar wat boekjes die ik van een tante had geërfd. Ik had ze nog nooit gelezen. Ze lagen in een doos. Tot mijn grote verbazing ging het eerste boekje wat ik eruit greep over Moulderie. Ik begon als een razende te lezen. De letters duizelden voor mijn ogen, alsof ze tot mij sprak, alsof haar hand door de letters weer naar mij reikte zoals in de droom. Was ik wel echt wakker ? Ik greep naar mijn hand en kneep, maar voelde niets. Nee, ik had niet het idee dat ik echt wakker was. Toen werd ik eindelijk wakker. Ik had wel net wat boekjes geërfd van een tante, en ik begon ze allemaal te lezen, maar nergens ging het over Moulderie …

(Eerder verschenen in : De Onkrant, Verzamelingen, nr. 6)

DE OMWEG

Er was een vluchtroute, een omweg, om de gebouwen heen. Het was hier weelderige natuur, aangewezen door een kind. ‘Ja, maar hij is nog maar een kind,’ werd er gezegd. ‘Ja, maar wat dan nog ?’ Het was een natuur verlichting van binnenin, heel subtiel, en het kind had daar de sleutels voor. Het was een bijzonder kind, en toen ze op de plaats aankwamen waar het kind altijd verbleef was het kind al weg. De lucht was vochtig, tropisch, vol natuur. Er was hier iets gebeurd. Men zocht naar het kind, maar het kind was nergens te vinden. Later vonden ze hem bij een rivier. ‘Hier moeten we verder,’ zei het kind, en wees naar een waterval. Er was daar een gangpad. Toen ging iedereen daar doorheen. Het bleek dat het kind de waarheid had gesproken, en daarom groeide het vertrouwen in het kind meer en meer.

‘Welk kind is het ?’ vroeg men.

Er waren nu veel meer kinderen. Ook leken ze veelal op elkaar en zeiden dezelfde dingen. Toch was er verschil, groot verschil. Ze maakten een omweg. Niemand ging rechtsstreeks op het doel af. Dat zou te gevaarlijk zijn, en groot bedrog. Nee, het was iets literairs, een hemels gegeven. Deze kinderen waren genezers en wegwijzers. Om de gebouwen heen, niet van de gebouwen weg. Nee, het pad liep hier ergens doorheen.

(Eerder verschenen in : De Onkrant, Verzamelingen, nr. 6)

1e Jaargang, nummer 2, 17 april 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

KAASKOPPEN

Het dorpje werd geplaagd door lawines, en de inwoners moesten geevacueerd worden. Hiervoor was een trein gekomen. Het sneeuwde. Hij liep door de hoge pakken sneeuw met wat tassen en koffers naar de trein toe. Zijn leven flitste aan hem voorbij. Hij had altijd een voorliefde voor treinen gehad en begreep nu waarom. Het was donker. In de trein kwam hij in een coupé tegenover een oude vrouw te zitten. Hij kende de vrouw niet. Hij begon hele verhalen tegen haar op te hangen, waarvan ze slaperig werd.

'Kaaskoppen,' mompelde de vrouw ineens. 'Ze hebben van het domkaas gegegeten.'

'Wat ?' vroeg de man.

'Ze hebben een kaasfabriek,' zei de vrouw.

'Wie ?' vroeg de man.

'Zij,' zei de vrouw. 'Ze hebben van het domkaas gegeten, die kaaskoppen.'

'Ik begrijp er niets van,' zei de man.

'Hoeft ook niet, hoeft ook niet,' zei de vrouw. 'Ik begreep ook niets van uw verhaal.'

'Het domkaas ?' vroeg de man weer. 'Wat is het ?'

Ergens in een tropisch gebied stapten ze uit. De man kreeg hier een kamer ergens, in een hotel, en hij bleef maar denken aan het domkaas en wat de vrouw gezegd had. Hele boeken begon hij erover te schrijven. Hij wist niet wat het was, maar verzon het gewoon.

Hij vroeg mensen sinds toen vaak : 'Heb je soms van het domkaas gegeten ?' Ook schold hij mensen vaak uit voor kaaskop. Hij vond ze zo inhoudsloos. Hij herinnerde zich dat het dorp waaruit hij geevacueerd was nog wel erger was. Misschien dat het wel goed was dat de lawines waren gekomen. Hij leefde nu bij andere soort mensen.

(Uit : De Grote Surinaamse Bijbel Krant, Verzamelingen nr. 1)

DE STRIJD TEGEN HET NEDERLANDSE MONSTER – DE KOMST VAN HET NIEUWE GENESIS

Nederland is een echt familie land.
Alles voor de familie doen, en de rest is bijzaak.
‘Dingen moeten in de familie blijven.’
Dat is dus wel een hele gevaarlijke gedachtengang, en dat is meer hoe mensen zijn die in het vlees leven, het familisme en exclusivisme.
Ook trappen velen tegen religie aan, maar juist in religie zijn nog dat soort principes, alhoewel schizofreen genoeg zijn de christenen dan vaak nationalistisch familistisch, maar dat zijn allemaal familiaire geesten.
Ik zeg tegen mijn kinderen soms als ze iets weg willen doen het juist niet aan de familie te geven, maar erbuiten, vanwege die reden, om hen goed dat zaai principe te leren, want ja, bij hen staat ook familisme op de loer, en als ze dus alleen maar zouden zaaien op familie grond dan zou het hen juist naar de keel gaan grijpen vanwege exclusivisme, en dat is dan nog wel de familie van het vlees, dus van de matrix.

Maar in ieder geval zou ik niet met dat soort stellingen of mensen die dat soort stellingen uitdragen kunnen leven, omdat het heel verstikkend is. Het hoort bij het straatje vrekken. Beetje putten van de danaiden achtig.

Het Nederlandse monster : het is een lijm monster. Er zitten gevaarlijke, giftige ingredienten in, wil alles aan elkaar plakken, ook als het helemaal niet kan. Alles wordt op een hoop gegooid.

Veel mensen proberen nu van het vlees af te komen, en andere overmatige dierproducten, om meer plantaardig te leven, vegan. Mensen proberen te consuminderen, en te minderen dus op dierlijke producten.

Paracelsus zei : ‘Alles is vergif. Niets is zonder vergif. Alleen de dosis maakt het vergif.’
Daar gaan de lesboeken ook over, en dat is dus de kunst ja.

Minderen is zeer belangrijk, dus eigenlijk meer variëren. Ik zeg het nu weer : varieer.

Ook met voedsel is het parelduiken, profetisch, hoe door dit mijnenveld heen te komen, en het is dus vaak kiezen tussen twee slechten, maar als er dan hele duidelijke gevaren worden aangewezen, dan wordt je wel voorzichtig en denk je twee keer na voordat je iets pakt.

Je kunt dus gaan voor het 'goede' of voor het beste. Daar heb ik een tijdje terug ook over geschreven, wat het dan betekent als een mens 'het goede pad' opslaat in plaats van het beste. Heleboel mensen zijn brave, goeie, gehoorzame sullen.

Er is ook heel veel geschreven over mond bacterien hoe dat werkt en hoe de mens daar helemaal in is verstrikt, en dus door het riool, het wc putje, en dat werkt met elkaar samen. Het bespeelt de hersenen, en houdt de mens in de vleselijke matrix, dus heel parasitair, en er wordt veel aan verdient, en zo blijven ze die griezels doorfokken ook, dus 'mensen' worden dan huurwoningen voor die parasieten. Die parasieten kunnen je dan kopen of huren, levende van je herseninhoud en andere organen etc. Dus om die strijd verder aan te pakken : Het riool, wc-putje, doet vele mensen vroegtijdig overlijden. Als kind had ik daar ook al nachtmerries over hoe dat ging. Dus ja, we hadden het er al over dat je er soms zout in kan doen of soda, en dus met een siliconen wc borstel eroverheen, maar wat ook helpt om de wc enigszins 'schoon' te houden is dus minstens twee keer per week voordat je gaat slapen een teentje knoflook in de wc te doen, en dat kun je dan 's ochtends gewoon wegspoelen. Blijf daarnaast wel gewoon schoonmaken en soms zout of soda gebruiken.

Er gaat een nieuw genesis komen, namelijk het boek Behemma. Het is een belangrijk fundament om het Nederlandse monster, oftewel de parasiet die Nederland in de greep houdt, te verslaan. Dat is dus een geestelijke oorlog, een studie-opdracht. Dit beest houdt belangrijke manuscripten verborgen. Die zijn belangrijk om verder te komen. Het zijn orakels. Het beest vreest dat de mens deze orakels vindt. Hiertoe moet de mens van Nederland tot het Rodenbergse Nederland gaan, oftewel het pastorale, geestelijke, hogere Nederland, om zo verlost te worden van het vleselijke, lagere Nederland. Dat is een doortocht door het riool. De mens zit diep opgesloten en wordt vastgehouden door de genesis matrix. Dit is een zwaar giftige matrix die de mens aan de drugs houdt, hormonale drugs, en waardoor de mens in zware wanen, psychoses, ook massa-psychoses leeft. De mens ziet het dan niet meer helder, en wordt afgeleid, zoals de danaiden in hun putten.

Het gaat om de natuurreligie. Dat wat ze God noemen is dus gewoon de natuur, moeder natuur. Wordt dus ook een natuurmonnik om je goed aan de regels van de natuur te houden, daar streng gedisciplineerd in te worden, stoicijns. Zo kom je dieper de natuur in. Ik droomde over de Orionse natuurmonnik koren, die in stoeten zo dieper de wildernissen inkonden. Dat is de sleutel en de weg tot het Rodenbergse Nederland. Dat is het schip, de vissersboot, want de rest zal vergaan, het vleselijke zal afvallen als een kleed. Neem afscheid van het vleselijke Nederland. Ga geen handjes schudden, want dan nemen ze je alsnog mee. Die hand die je uitsteekt laten ze niet meer los. Geef ze geen vinger meer, alleen de middelvinger. Ren weg, neem afstand, ga het schip op.

De Rodenberger monniken gaan terugkomen. Dat moet wel, want zij dragen de sleutels tot moeder natuur. Zij hebben geen compromissen gesloten met de wereld.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT – deel 2

En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje. 'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos gesprek.'

'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.

'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'

'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.

'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.

'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.

'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'

'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'

'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'

'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'

'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.

Toen vloog ze weg.

'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'

'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha, ben je daar weer !' riep ze van een afstand.

'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'

'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.

Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.

'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geirriteerd.

'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'

'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks

mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'

'Op wie dan ?' vroeg de jongen.

'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'

'Je bent gierig,' zei de jongen.

'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademhalen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'

Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeek je,' zei de jongen. 'Breng me weer terug naar de verkleinings-lift.'

'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.

'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'

'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'

'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.

'Niks mee te maken,' zei hij.

'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven, uitgave : coab

DE RODE KERK EN DE VLIEGENDE OLIFANT

De kerkklokken luidden in Hendrik Ido Ambacht. Er heerste daar een vreemd geloof, vreemder dan in andere steden en dorpen van Nederland. Ze geloofden in een rode veer, eens door een vliegende olifant gebracht. De veer had een hele vreemde economie gebracht, die eigenlijk alleen maar uitgeoefend werd in Hendrik Ido Ambacht, namelijk dat als iemand iets kocht, dan moest de verkoper betalen, en niet de koper. Nu zou je denken dat dit helemaal verkeerd zou gaan, maar toch liep dit allemaal heel goed. Ook de verkopers deden grote inkopen en werden hiervoor betaald. Het was wel heel ander geld wat ze in Hendrik Ido Ambacht gebruikten. Het heette zwart geld, en dat geld bleek onder een vloek te zijn. Dit had de vliegende olifant zo beslist. De vliegende olifant kwam van een andere planeet.

Wat was die vloek dan, zou je je afvragen. De vloek was dat er uit steen water zou vloeien. Men bouwde hoge gebouwen omdat dat ook de wens was van de vliegende olifant. Zo zouden ze ook dichter bij de vliegende olifant wonen.

De kerkklokken luidden. Velen gingen de rode kerken binnen om de vliegende olifant en zijn heilige rode veer te aanbidden. Tereder woonde met zijn

ouders ergens hoog in een rode flat boven de winkels. Hij kon zo het hele winkelcentrum zien. Hij hing uit het raam boven het balkon en keek, en keek. Zijn ouders waren niet kerkelijk, maar hij droomde vaak over de vliegende olifant, en over San Pedro die op de olifant reed. Soms wilde hij ook wel dat hij San Pedro was. Zijn vriendjes waren wel kerkelijk en op een dag namen ze hem mee naar de kerk. Tereder keek zijn ogen uit. Er hingen prachtige schilderijen in de rode kerk, van San Pedro op de olifant en de heilige rode veer. De dominee kon ook prachtig vertellen. Ze zongen ook liedjes, maar Tereder kon het niet verstaan, want het was in een andere taal. Aan het einde van de dienst kwamen de diakenen die zwart geld aan de mensen begonnen uit te delen, als een bedankje dat ze waren gekomen. Tereder kreeg ook een schilderij mee waarop een zwarte vrouw stond. Hij vroeg aan zijn vriendje wie ze was. Ze was gekleed in wit en zacht roze. "San Pedro's vrouw," zei het vriendje.

"Hoort die ook bij de vliegende olifant ?" vroeg Tereder.

"Ja, natuurlijk," zei het vriendje verbaasd vanwege de vraag. "Iedereen weet dat toch ? Zij is het zwarte geld."

"Wat houdt dat eigenlijk in ?" vroeg Tereder, die zelf ook een hoop zwart geld in de kerk had gekregen.

Het vriendje zuchtte. "Zeg, serieus, ik weet het niet met jou. Iedereen weet deze dingen. Moet ik het je allemaal nog een keer uitleggen ?"

"Ja, maar mijn ouders zijn niet kerkelijk, dat weet je," zei Tereder, "en ze hebben mij nooit de achtergronden van het zwarte geld uitgelegd. Ik ben blij als ik het heb. Dat is alles."

Het vriendje begon te neuriën : "Zwart geld, blij dat ik het heb, blij dat ik heb," zong hij even later zachtjes. "Zwart geld, het vergeten geld." Het klonk als een reclame clipje.

"Nou ja, dan ben ik het vergeten," zei Tereder. "Kun je het nog één keer uitleggen dan, voor mij, alsjeblieft ?"

"Zwart geld, zwart geld," zong het vriendje, "tijdelijke aanbiedingen. Zwart geld, zwart geld, ren ernaar toe, want je bent zo geveld."

"Huh wat ?" vroeg Tereder. "Wat bedoel je nu eigenlijk ? Ik begrijp er niets van."

"Je bent nog niet tot bekering gekomen," zei het vriendje. "Je ouders aanbidden het zwarte geld, maar ze kennen haar niet. Jij houdt er ook van, maar jij kent haar ook niet."

"Hoe kom ik dan tot bekering ?" vroeg Tereder.

"Pffff," zuchtte het vriendje hard, "dat staat toch allemaal geschreven in het boek van de heilige rode veer. Kom nou, ik blijf niet aan de gang."

"Ja, maar dat boek heb ik niet eens," zei Tereder, "mijn ouders zijn niet gelovig voor de zoveelste maal."

"Goeie genade," zei het vriendje.

"Waar kan ik het kopen ?" vroeg Tereder.

"Het is heel duur," zei het vriendje, "voor de verkoper dan. Daarom verkopen ze het bijna niet."

"Ook niet in de rode kerk ?" vroeg Tereder.

"Nee," zei het vriendje. "Het wordt meestal gewoon van geslacht tot geslacht doorgegeven. Die boeken zijn te heilig om zomaar te verkopen, en dan is ook de verkoper direct blut."

"Blut ?" vroeg Tereder.

"Ja, failliet, niente," zei het vriendje.

"Maar dan kunnen ze toch gewoon heel veel inkopen doen, en dan weer veel zwart geld van de verkopers krijgen ?" vroeg Tereder.

"Zo werken die dingen niet," mopperde het vriendje. "Je begrijpt er niets van. Het boek kan maar één keer verkocht worden, en dan gaan ze failliet en sterven ze. Zo heilig is het."

"Ik begrijp het," zei Tereder. "Dus ik kom nooit aan zo'n boek ?"

"Je mag die van mij wel hebben," zei het vriendje. "Ik krijg wel weer een nieuwe van mijn ouders."

Hij haalde een boek van een soort rood leer uit de kast en gaf het aan Tereder die hem direct om zijn nek vloog en hem kuste. "Hoe kan ik je bedanken," zei Tereder.

"Nee, ik bedank jou," zei het vriendje, die hem ook een zak snoep gaf. "We geven het altijd weg met een zak snoep."

Tereder ging helemaal blij naar huis, en sloot zich direct op zijn kamer op, en begon te lezen. De meest prachtige plaatjes stonden er in met de meest prachtige verhalen, ook over het zwarte geld. Dat was dus inderdaad een vrouw, maar het was ook een snoepsoort, als drop. Op de planeet van de vliegende olifant aten ze het zelfs. Ook de zwarte vrouw woonde met San Pedro op een hele hoge flat, en ze gingen vaak vliegen op de olifant, en maakten dan verre reizen in de natuur, waarin ze wonderbaarlijke avonturen beleefden. Op een dag kwamen ze bij een rots waaruit water vloeide. De rots sprak tot hen : "Bouw een stad van natuursteen voor mij." San Pedro vroeg toen hoe zij dat moesten doen. Het was volgens de rots heel eenvoudig. Hij moest met een stok op de rots slaan, en dan zou het

vanzelf gebeuren. San Pedro pakte een stok en begon op de rots te slaan, maar er gebeurde niks, en toen sloeg hij weer. Maar toen werd de rots erg kwaad. "Ik had je niet gezegd meerdere keren op me te slaan !" sprak de rots. De rots werd woester en woester, en het water begon te koken en in vuur te veranderen. Maar toen keek de rots naar de zwarte vrouw, en sprak : "Omdat je man dit heeft gedaan zijn jullie beiden vervloekt, maar als jullie gekomen zijn tot de heilige rode veer, dan zal mijn hart verzachten, en zal ik de stad Hendrik Ido Ambacht bouwen, zodat jullie vloek tot zegen zal worden. Dan zal ik weer helder water schenken."

San Pedro vroeg toen waar die rode veer was.

"Ja, dat ga ik je niet vertellen," zei de rots. "Ik ben nog steeds zeer boos, en je mag blij wezen dat ik deze dingen al gezegd heb, want het had veel erger kunnen wezen."

Toen vroeg ook de zwarte vrouw waar de heilige rode veer was.

"Gaat heen van mij, vervloekten !" bulderde de rots, die steeds meer vuur begon te spuwen. Ze moesten het nu echt op een lopen zetten, en als de vliegende olifant er niet zou zijn geweest, dan waren ze zeker in het vuur omgekomen. De vliegende olifant bracht hen toen naar een grot waar ze even later de rode veer vonden.

"Dit is hem dus ?" vroeg San Pedro.

"Het lijkt er wel op," zei de zwarte vrouw met een glimlach.

En zo kalmeerde de rots uiteindelijk en Hendrik Ido Ambacht kwam uit hem voort. Wat er nog van de vloek was overgebleven was dat er water uit de stenen kwam, maar velen zagen dat als een zegen. Zo was de vloek tot zegen geworden.

Ook stond het verhaal van het zwarte geld in het boek beschreven. Eens vloog San Pedro op zijn vliegende olifant langs een meer in het oerwoud, en zag daar de zwarte vrouw baden. De olifant landde dichtbij, en San Pedro stapte van de olifant af. De vrouw schrok en dook onderwater. San Pedro volgde haar, maar kon haar niet meer vinden. Hij ging terug naar de olifant, en vond toen zwart geld op het zadel. Het bleek ook nog eetbaar te zijn, en toen hij het at stond ineens de zwarte vrouw voor hem. "Waarom heb je mij wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wist niet dat je sliep," zei San Pedro. "Ik zag je baden."

"Dat moet van een tijdje terug zijn geweest," sprak de zwarte vrouw, "maar ik sliep toch echt."

"Het spijt me," zei San Pedro, "ik wilde je niet wakker maken."

"Wat moet je van me ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Nou, wat moet ik van je ?" zei San Pedro verbaasd. "Kijk eens wat ik hier heb. Een vliegende olifant. Daar vindt je niet zomaar een tweede van. We kunnen zo beiden heel wat vrolijke avonturen beleven."

"Vrolijke avonturen, hè ?" sprak de zwarte vrouw. "Het enige vrolijke avontuur wat je met mij zult beleven is het zwarte geld."

"Wat is dat ?" vroeg San Pedro.

"Dat heb je net zitten lopen eten," sprak de zwarte vrouw. "Het is een soort drop, en daarmee betaal je de ander als je iets verkoopt."

"Dat moet een vergissing zijn," sprak San Pedro. "Meestal betalen we de ander als we iets van hen kopen."

"Bij mij is het net andersom," sprak de zwarte vrouw.

"Je lijkt me een hele interessante vrouw," sprak San Pedro. "Ik zou je dan graag willen kopen, zodat ik daardoor tegelijkertijd heel rijk wordt, want ik neem aan dat je verschrikkelijk duur bent."

"Ik ben veel te duur voor jou, mannetje," sprak de zwarte vrouw, "in de zin dat ik dat nooit kan betalen."

"Ik wil je ook wel voor de helft van de prijs meenemen hoor," sprak San Pedro. "Ik ben de slechtste nog niet."

"Nee, zo werkt dat niet," sprak de zwarte vrouw. "Zo goedkoop ben ik gewoon niet."

"Waar maken ze dat zwarte geld ?" vroeg San Pedro.

"Ik ben het enige zwarte geld wat er is," sprak de zwarte vrouw.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg San Pedro.

"Lang verhaal," sprak de zwarte vrouw.

"Ik heb de tijd," sprak San Pedro.

"Het is het geheim van het zwarte goud," sprak de zwarte vrouw.

"Dus je hebt nu al geheimen voor me in zo'n korte tijd dat ik je ken ?" vroeg San Pedro.

"Sjonge, nou je hebt wel babbels," zei de zwarte vrouw.

Verslagen liep San Pedro terug naar de vliegende olifant, en klom op z'n rug. De vliegende olifant bracht hem toen naar een hele hoge berg waar hij tussen het ijs zwart goud vond. San Pedro wreef over het zwarte goud, en plotseling stond weer de zwarte vrouw voor hem.

"Heb je me nu alweer wakker gemaakt ?" vroeg de zwarte vrouw.

"Ik wreef alleen maar over wat zwart goud, is dat zo erg ?" vroeg San Pedro.

Een klein straaltje melk begon uit het zwarte goud te komen. "Mijn geheim !" riep de zwarte vrouw verschrikt.

Plotseling kwam Tereder's moeder zijn kamer binnen. "Wat ben je daar aan het lezen, Tereder ?" vroeg ze. Ook zag ze toen het schilderij van de zwarte vrouw die hij had gekregen.

"Het is het zwarte geld, mama," zei Tereder.

Zijn moeder liep naar hem toe en nam hem in haar armen. Ze pakte zijn boek en sloeg het ergens open. Ze begon het hardop te lezen : "De bekering. Wil je het geheim van het zwarte geld kennen ? De rode kerk en de vliegende olifant zullen je nooit vragen je tot hen te bekeren, maar ze zullen zich bekeren tot jou, wanneer je de waarheden van het heilige boek hebt ontvangen."

Moeder begon te glimlachen. "Leuk verhaaltje, hè ?" sprak ze. "Je vader en ik zijn er heel vroeger eens één keer in zo'n rode kerk geweest, maar omdat ze hun eigen principes niet naleefden zijn we daar ook weer weggegaan."

Tereder hield zijn moeder stevig vast. Hij keek naar de letters van het boek. Het waren sierlijke letters met prachtige plaatjes, zoals in zijn dromen. "Maar dan kunnen wij het toch beter doen, mamma ?" vroeg Tereder.

Hij kuste zijn moeder. "Ik bekeer mij tot jou," sprak hij, "tot jouw wijsheid en inzicht, tot jouw kennis, zoals de vliegende olifant zich tot mij heeft bekeerd."

Moeder glimlachte. "Ik was al bekeerd tot jou voor je geboorte. Ik wist altijd al dat je een bijzonder kind was," sprak ze.

"Misschien kunnen we dan een echte rode kerk bouwen, mamma ?" vroeg Tereder.

"Schat, het is een verhaal, een geheim," sprak moeder. "En ik denk nu dat je het geheim hebt gezien. Het zal komen tot degenen die zekere waarheden hebben ingezien."

Einde

Uit : De Olifant vertelt, uitgave : coab

JONATHAN URSHE -
TERUG NAAR KLAAS VAAK
HOOFDSTUK 1
DE GESTOLEN TOVERSTAF

Jonathan Urshe zat met Jasmijn in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Jonathan zei tegen Jasmijn : 'Jasmijn, ik lees liever een goed boek dan de Windenkrant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Jasmijn knikte. Jonathan liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?' zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Jonathan begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

'Bah, wat een naar boek,' zei Jonathan tegen Jasmijn. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Jasmijn zat te slapen op haar stoeltje. Jonathan dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Jasmijn dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Jasmijn geschreven als hij weer eens op reis moest. Jasmijn vond dat altijd wel best, want Jonathan kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Jonathan te zien. Jonathan zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Jonathan ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Jonathan ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Jonathan vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze kleermaker

maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Jonathan hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Jonathan deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Jonathan wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de vraag was of Jonathan de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Jonathan de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Jonathan gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Jonathan haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.

SEASONS OF LOVE

Happiness is only the happiness that you give,
Happiness is never more than your own gratefulness,
Happiness and joy always go hand in hand with insight,
Although insight is also a hard path,
As it opens the senses and then you see dangers others don't see,
Then they blame you for warning them, and you lose friends,
Only because you truly loved them,
These are the seasons of love

GROEIEN DOOR DE HEMELSE BLOEM

Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet. Samuel's tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.
Behemma 1:8-9

Nooit zou ik op de stoel van Eli willen zitten. De geest van Eli is tuchteloos. We zien generatie na generatie van kinderen door de geest van Eli opgroeien die de weg niet kennen. Het wordt ze niet geleerd. Geestelijke discipline wordt hen niet geleerd, wel wereldse discipline soms. Het is een geest van de dood. Die kinderen zijn nog nooit geboren, maar worden in het graf opgesloten gehouden. Ze moeten leven in hevig opgedoste mausoleums, in grafsteden. Leidt je kinderen naar de bibliotheken en de museums, opdat ze leren van de geschiedenis.

Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.
Behemma 1:10-12

Eli was niet door en door slecht. Samuel had veel aan hem gehad. Samuel kon ook het goede in hem zien. Eli was immers de hogepriester van Israel, dus zal Samuel veel geestelijke kennis hebben overgedragen, waardoor Samuel kon groeien. Het probleem was dat Eli te zacht was, te vriendelijk. Hij liet zijn zonen maar aanrotzooien. Het zal als een kerk geweest zijn van liefde, vergeving en genade. Op zich zijn dat goede kwaliteiten, maar als er geen heiligheid en tucht is, geen bewaarder en bewaker van de heiligheid dus, dan kan het al snel ontaarden. Dan gaat het namelijk bederven. Dan dien je in principe gewoon vergif op. Hoe dan ook heeft Samuel ervan geleerd, ook al werd hij erdoor vergiftigd. Hoe dan ook werkte God door dit alles heen. Hoe dan ook had Eli voor Samuel de deur naar de hemel geopend. Dat andere moest Samuel dan maar van iemand anders leren, of gewoon door zijn contact met God zelf. Elk mens om ons heen laat een bloemenblaadje zien, of meerdere bloemenblaadjes, maar voor de volle bloemen met de volle cirkels van

bloemenblaadjes moeten we bij God zijn, en dan moeten we ook oog hebben voor de bloemen die wij nog niet kennen.

Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.
De bloem die mij het leven schonk, de bloem die mij gouden water te drinken gaf, ik zal U voor altijd dienen. Mijn bloem van gehoorzaamheid zal nooit verwelken.
Behemma 1:13-16

Het goede van Eli was dus dat hij Samuel in ieder geval verwees naar de bron waar hij moest wezen. Eli was geen mindcontroller, maar een wegwijzer, alhoewel een hele lakse, iemand die zijn verantwoordelijkheden wegschoof. God kan al heel snel een excuus worden. Veel mensen verstoppen zich achter God. Vaak heeft het vlees een schuilplaats in God. Hoe dan ook droeg Eli Samuel aan God op, en daarom kon Samuel niet boos en bitter naar hem zijn. Er wordt hier gesproken over een bloem van gehoorzaamheid, wat wil zeggen : Laat je geestelijke gehoorzaamheid volledig zijn. Zorg dat je geen bloemblaadjes mist. Om de volledige hemelse bloem in je hart te ontvangen, moet je leven van het voedsel wat de bloem schenkt, oftewel de hemelse honing, hier genoemd het 'gouden water.'

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

WAT BETEKENT HET VERSTAAN VAN GOD'S STEM ?

Vader Mozes, waar bent u. U was de drager van deze bloem, u raakte de zijkant van mijn kin aan en maakte mijn hart sappig. De hemelse bloem in mij zal me naar uw hart leiden, waar alle sappen zich verzamelen. Breng me naar mijn werkplaats, breng me naar mijn hemelse wapenrusting, zodat mijn hoofd in uw hemel kan zweven om daar voor altijd te verblijven. Laat me uw tuinen van hemelse woorden binnengaan om uw stem weer te horen. Laat de bloem van begrip mijn aderen volgen. Meng het met mijn bloed, zodat ik voor altijd van u ben.

Behemma 1:17-21

Het hart wordt sappig als het verbonden wordt aan de bron. Dan stroomt alles weer door, heen en terug. Dan wordt het hart volledig doorgespoeld. De hemelse bloem verbindt ons hart met het hemelse hart, en dan zal het gaan werken, kunnen we de geestelijke werken doen en de vleselijke werken achter ons laten. Wij mogen zo ook deelhebben aan de geestelijke bloedlijnen. Als we verbonden zijn aan de hemelse bloem, kunnen wij ook zo de hemelse tuin binnen gaan, waarin deze hemelse bloem is. Dit zijn literaire tuinen, tuinen van hemelse woorden. Als we God's stem willen horen moeten we ook bereid zijn om boeken te lezen, want alles staat al opgetekend. Het gaat niet zomaar om een stemmetje. Allerlei stemmetjes kunnen heel bedrieglijk zijn. Het gaat om de grotere context, om de hemelse kennis. Dat is het waarlijke 'verstaan van God's stem'. Het is niet zomaar iets van 'ik zie ik zie wat jij niet ziet,' of 'ik hoor ik hoor wat jij niet hoort', maar als je daadwerkelijk God's stem verstaat dan heb je de hemelse boeken gelezen en heb je een boodschap te verkondigen, dan ben je een onderwijzer. Onderwezen om te onderwijzen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

Aanvaarding (1995)

God is een God van Aanvaarding. Er is alleen één ding waar Hij niet tegen kan en dat is verwerping. Er mag geen verwerping bij Hem komen. Dat haat Hij.

Aanvaarding is een Vuur. Een Vuur waarin elke verwerping wordt verteerd. Wij kunnen alleen tot God komen als wij ook mensen van Aanvaarding worden, die elke verwerping haten en verwerpen.

Ja, de Ware Aanvaarding verwerpt. In de Bijbel komen wij telkens weer tegen dat God verwerpt.
Hij verwerpt de verwerping. Aanvaarding is geen aanvaarding als ze de verwerping niet verwerpt. Het goede is het goede niet, als ze het kwade niet haat en niet verwerpt.

DE WEDERGEBOORTE VAN DE ZEE

1. Ik wordt wedergeboren als het water,
Als de rijzende vloed, als de overstroming,
Het welt op vanuit het diepste der aarde

2. Ik heb geen grenzen,
Ik ben de overstroming,
Waar ik harten overstroom,
En uit mijn pols komt het,
De rechter pols

3. Ik ben de wedergeboorte van de zee,
Ik ben de zee

4. Stervende in de eb kom ik tot wedergeboorte in de vloed,
Ik ben de overstroming

5. Vanuit de grotten van Hapi kom ik

Uit : De Regenboog Geschriften van Isis

MOVING MOSAICS

Life only gives fragments,

You can search for these fragments,

Gathering them, being grateful with any piece,

Even if it's very small, because these small pieces are important to make the details,

They can even become the key for life

Life doesn't give the full package,

Life doesn't shower you in neverending happiness and luck,

It would paralyze you, and make you very shallow,

It would blind you to the point that you would not be able to reach into the depths of others

Life only gives fragments,

To make of you a Healer,

You can gather your pieces and build,

Building the bridge and it will multiply,

Every piece you decide to use

Everything has been built up by small pieces,

It just doesn't look that way, because the brains are often too foggy,

But look at your fingers, and know they are all small parts of the body,

Working together, all having their function,

And they are also built up from smaller pieces

Life is a mosaic,

It could only be built because of the broken glass,

That's why sometimes in life the windows have to break,

So that the higher art is formed and seen

The true light is broken, while false light is too bright and blinding,

The true light is formed in the darkness, comes from the water,

As the waterlights, like broken waves, showing the detailed depth of everything,

The true light is insight and survey, very far reaching view,

Like a bird it flies so high, like a fish it dives so deep

It is warm, because it knows the cold and the heat

TROON DER LELIES

En ik liep bijna dronken naar de brug. Ik had een oorlogs-trauma in mijn hoofd. Aan de overkant van de rivier waren lelies. Ook was er een stad van lelies. Ik liep langs de grachten.

Een vrouw met een wit en zachtgele hoed keek naar me. Ze had ook een zacht gele, witte jurk. Ze zeiden dat zij de vrouw der lelies was. Zonder adem keek ik naar haar. Haar hand was bedekt met Belgisch kant. Ze wees naar mij, en toen naar een huis. Ze wenkte mij om met haar mee te komen. Dronken liep ik achter haar aan. Ik had niets gedronken, maar ik was dronken van het oorlogs-trauma.

We moesten een trap op, en gingen in rieten stoelen zitten. Ze glimlachte naar mij, maar ik kon haar ogen nauwelijks zien vanwege de sluier van haar hoed.

We dronken wat, en zij vertelde haar verhaal, het verhaal over de stad. Hier had ze altijd gewoond, maar een oorlog had alles verscheurd, al haar herinneringen. Zij had ook een oorlogs-trauma … Terwijl ze vertelde keek ik uit het raam, waar ik de lelies zag in de vijver en in de gracht, en het was alsof ze mijn naam uitspraken. Zij tikten op de ramen.

De lelies hadden alles zien gebeuren. Zij waren de veroorzakers van de oorlog. Haar herinneringen waren van elkaar getrokken. Ze haperden, zoals de mijne. Het waren allemaal fragmenten in onze hoofden. Ik moest ze zien te rangschikken, maar de lelies trokken ons uit elkaar. Later scheen ze er niet eens te wonen. Ik was te dronken. Ik liep langs de lelies, een pad maakte ik door hen. Ik had mijn zwaard, mijn mes en mijn speer, en zoveel pijlen op mijn boog. Eén pijl had een touw. Ik kon op het kasteel komen. Zo kwam ik dichtbij haar ramen. Dus hier woonde zij. Zij had deze illusies en weerspiegelingen op mij afgezonden. Ik klom door een raam, en zag haar daar zitten. Met haar witte, zachtgele taartjes, als mokka taartjes. Ze at, en sprak, maar ik wist niet tegen wie. Misschien wel tegen mij, maar zij zag me niet. Of ze zag me wel, maar deed alsof ze mij niet zag.

Ik moest mijn herinneringen op orde zien te krijgen. Ik stapte op haar af. Zij stond op, en schudde mij de hand. Ze glimlachte. 'Eindelijk ben je gekomen. Zoveel hopen van dromen.'

Ik keek verlegen naar beneden.

Ze liet mij de stad zien. We gingen langs alle lelies. Ook liet ze mij de valleien zien, waar de lelies weelderig groeiden.

Ik bracht de lelie tot haar. Ze zat op een troon.

(Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab)

1e Jaargang, nummer 3, 24 april 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

HET LAND VAN DE RIVIER

Er stond een hotel aan een rivier, tussen het bos en de weilanden in. Er was hier een nachtschool op de bovenste verdieping van het hotel. Iedereen kon iedereen onderwijzen. Iedereen onderwees weer andere principes. Sommige principes waren beter dan anderen. De betere principes vonden hun weg wel.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Dit waren de zes basis-principes van het hotel.
Niemand mocht hiervan afwijken.
Marietje predikte het ook overdag in het dorp.
Ook het dorp had deze zes basis-principes.
Het was als een religie.
Monniken schuifelden door dorp en bos deze principes prevelende,
zingende, in grote stoeten.
Zo gingen ze van dorp tot dorp.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Marietje wilde niet bij de monniken horen.
Ze was nogal tegendraads.
Ze vond de monniken te stijf.
Ze zagen er allemaal hetzelfde uit.
Er veranderde eigenlijk niets.
Zij vond dat de monniken zich eigenlijk helemaal niet aan de zes basis-principes hielden.
En dat predikte zij ook.
Daarom ging zij ook elke nacht naar de bovenste verdieping van het hotel, naar de nachtschool, om te onderwijzen en om onderwezen te worden.
Ze sliep altijd een deel van de dag en een deel van de nacht, zodat ze beiden kon gebruiken.

De monniken kwamen niet in de nachtschool.
Zij hielden het bij de zes basis-principes, en verder keken ze niet.
Ze wilden er niets bijleren.
Op een nacht ontvoerden ze Marietje, en namen haar mee naar hun klooster,
waar ze werd opgesloten in een kelder.
Hier werd Marietje gehersenspoelt.
Ze werd bedreigd.
Maar Marietje liet zich niet kennen.
Ze las hen flink de les, maar ze trokken hun schouders op.
Na een dag lieten ze haar gaan.
Marietje ging naar de politie, maar ook daar trokken ze hun schouders op.
Alles was immers tegengesteld.
Het ging volgens hen niet tegen de zes basis-principes in.

Marietje was woedend.
Toch wist ze dat dit de zes basis-principes waren.
Ze probeerde haarzelf te kalmeren, en sprak er veel over op de nachtschool.

‘Het is natuurlijk geen excuus he, van de monniken en de politie,’ zei iemand.
‘Ach, ze doen toch wat ze willen. Niemand stopt hen,’ zei iemand anders.
‘Als wij maar doorleren,’ zei weer iemand anders.

‘Het moet maar eens afgelopen zijn,’ zei Marietje.
‘Maar ik wil geen oorlog beginnen. Dat gaat van kwaad tot erger.
De nachtschool is toch het beste.’

‘Vind ik ook,’ zei iemand anders.
‘En ik ook,’ zei weer iemand anders.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Ze bleven het prediken, ze bleven het onderwijzen.
Iedereen begon het normaal te vinden, meer en meer.
Iedereen werd er door opgenomen.
De monniken werden ouder en ouder, en het ras begon langzaam uit te sterven, want er kwamen eigenlijk geen nieuwe monniken bij.

Marietje vond het best.
Ze was er blij mee, want ze vond de monniken altijd al verschrikkelijk.
Gruwelijk vond ze het, als kind al.

Op de nachtschool werd gezegd : ‘De natuur rekent vanzelf met ze af.’

Op een dag was de laatste monnik gestorven.
Toen is de nachtschool naar het klooster verschoven, aan de andere kant van de rivier.
Het lag dicht bij een ander dorp.
Marietje ging er vaak winkelen.
Ze was blij dat het klooster nu eindelijk voor iets goeds werd gebruikt.
In een kelder vlak bij waar ze eens opgesloten werd gehouden vond ze een heleboel boeken.
De boeken waren oud en wonderlijk.
Ze vroeg zich af waarom de monniken dit nooit gepredikt hadden.
Maar zij zou dat doen van nu af aan.
Ze hadden die boeken gewoon verborgen gehouden.

Ze begreep nu de zes basis-principes nog beter :

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

In het klooster vond ze een nieuw leven, een nieuwe doorgang.
Wat waren hier veel kelders, en wat waren hier veel wonderlijke boeken.
Wat waren hier veel wonderlijke ruimtes,
als een ondergrondse natuur.
Ze kwam erachter dat er hier veel meer mensen opgesloten werden gehouden.
Die zette ze nu vrij, een voor een.
Maar ook grote, grote monsters werden er opgesloten gehouden.
En ze kwam er meer en meer achter dat de monniken ook het land van de rivier voor grote rampen hadden bespaard.
Daarom begon ze ook wat sympathie te krijgen voor de monniken,
dat het toch niet zo erg was als ze in eerste instantie dacht.
‘We weten niet veel,’ sprak ze op de nachtschool.
‘Het is van belang dat we veel meer onderzoek doen, want er zijn misschien dingen die we niet weten.’
Het was in die dagen dat Marietje haar eigen monniken orde begon op te zetten.
Ze zou het heel anders doen dan de oude monniken.
Ze kon hen wel een beetje begrijpen.

Einde

HET MODDERMEER

Hij bespeelde de piano. Zij keek hem aan. Ze hield zich stil. Hij pingelde wat. Toen liep ze de keuken in. Hij volgde haar, maar zei niets. Ze begon te koken. Hij liep de huiskamer weer in en greep een boek. Het boek ging over een duistere indianen-stam. Hij was diep geinteresseerd, bijna onder hypnose, en begon te lezen. Even later kwam zijn vrouw de huiskamer binnen met soep. Maar hij was in diepe trance, dus ze begon alleen te eten van de soep. Hij had geen honger.

Ze liep naar boven. Hij volgde haar met het boek. Ze was op haar bed gaan liggen, en hij legde zichzelf ook op het bed, nog steeds met het boek. Hij begon weer te lezen. Ze zuchtte. Zo ging dat nu altijd. Haar man was verslaafd aan boeken.

Zij was niet geinteresseerd in boeken, en al helemaal niet in de rare verhalen die hij vertelde. Op een dag was ze het zat, en vertrok. Hij was niet onder de indruk, en las gewoon door. Als het kon wilde hij in de wildernis leven, zoals de stam van het boek. Op een dag was het zover. Hij pakte wat spullen en vertrok in de wildernis.

Hij voelde de modder tussen zijn tenen, en hij kon ademhalen … Dat gevoel had hij een lange tijd niet gehad. Een half naakte vrouw stond in de verte naar hem te kijken. Ze was bijna naakt, maar had wat riemen om haar heen. Ze had haar boog getrokken.

'Wat wil je ?' vroeg ze.

'Naar huis,' zei hij. 'Ik wil leven in een stam.'

Ze liet haar nog steeds gespannen boog een beetje zakken. 'Weet je wel niet wat het kost om een stam binnen te gaan vandaag de dag ?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee.'

Wij moeten je initieren, zei de vrouw.

Hoe gaat dat ? Vroeg hij.

Dat gaat niet, sprak ze.

Waarom niet ?

Daarom niet.

Toen rende de vrouw weg. Hij ging haar achterna, maar de pijlen vlogen al snel over zijn hoofd, dus ook hij rende weg. Hier moest hij niet wezen. Ergens vond hij een tunnel die ondergronds leidde. Maar alles was zo stil hier. Hij kwam aan een meer van modder. Een kind was hier aan het spelen, een kind van wilden. Waarschijnlijk woonden moddermensen hier.

Verderop was het water wat minder modderig, maar wel bruin. Hij zakte in het water, en begon te zwemmen. Al snel was hij aan de overkant. Het was niet zo'n groot meer. Een vrouw kwam naar hem toe. Ze groette hem. Zij was een stuk aardiger dan die andere vrouw. Ze was bedekt met modder.

Wat is je naam ? Vroeg ze.

Ik heb mijn leven achter me gelaten, zei hij.

Waarom ? Vroeg ze.

'Laat dat maar zitten,' zei hij. 'Wat kost

het om deel te hebben in uw stam ?'

'Niks,' zei de vrouw.

'Mag ik binnenkomen ?' vroeg hij.

Ze gaf hem een tent. Maar hij begon zich al snel te vervelen en trok verder.

Hij dacht na over zijn vrouw, maar vergat haar snel. Ze was te saai voor hem. Hij ging nog dieper ondergronds, na het vinden van een andere tunnel. Hij kwam aan bij een wilde zee. Het was hier verschrikkelijk aan het stormen. Hij liep door een reusachtige poort. Ook hier verveelde hij zich. Hij besloot weer terug te gaan naar zijn boeken. Vooral boeken over duistere indianen-stammen hadden zijn interesse.

's Nachts had hij dromen over wilde indianen-stammen. Het was voor hem nauwelijks mogelijk om in de realiteit te blijven. Hij leefde met zijn boeken en verhalen. Het was alsof er een indiaans oorlogsboek in zijn hoofd leefde waarvan hij maar niet kon ontsnappen.

Nog steeds had hij een diep verlangen deel te hebben aan zo'n stam, en in zijn dromen was het zo. Zijn dromen waren bijna nachtmerries, zo wild waren ze.

Moddermeer, moddermijn, modderveer,
Met rood bedekt,
Ze bloed niet meer,
Moddermeer, rozenschijn, moddermijn

Moddermeer, modermijn, rozenveer,
Hier moet je zijn,
Met rood bedekt,
De ochtendstond,
Je ademt niet meer,
Maar je bent niet dood,
Je bent bedekt met rood

Moddermeer, moedertaal, denk niet meer,
Het vuur gaat aan,
Het vuur gaat uit,
We denken er niet meer aan,
In het moddermeer

Je komt dichtbij,
Je raakt mij aan,
Ik adem niet meer,
Maar ik ben niet dood,
Ik ben bedekt door het moddermeer,
Bedekt met rood

Moddermeer, denk aan mij,
Houd me vast,
Verlaat mij niet meer,
Maar vlieg met mij,
Naar de regenboogstad,
En praat met mij.

Uit : Proza van de Vuh

DE FABRIEK

Hij werkte in een steenkool fabriek. Vaak moest hij overwerken. Hij was een echte work aholic. Dan had hij wat te doen, anders zou hij maar voor zich uit blijven staren. Hij kwam altijd helemaal onder het roet thuis, vaak pas laat. Maar er was niemand die op hem wachtte. Hij was gescheiden. Zijn vrouw kon er niet meer tegen dat hij nooit thuis was, en heeft toen de benen genomen.

Maar toen er een nieuwe directie kwam in de fabriek en hij harder moest werken voor minder loon had hij er minder lol in. Eigenlijk moest hij steeds harder werken en kreeg hij steeds minder. Op een gegeven moment had hij zo'n laag loon dat hij honger begon te lijden.

Er was een zware industrialisering gaande in het land, die uitliep op een industriële revolutie. Dit maakte dat het land zwaar communistisch werd, en hij voelde zich een slaaf. Alles werd hem afgenomen. Alles was nu van de staat. Hij voelde zichzelf slechts een poppetje, een marionet. Hij was zo weinig thuis dat het leek alsof hij in de fabriek woonde.

Zijn maten hadden het erover dat ze een opstand wilden beginnen, maar ze wisten niet hoe. Hij deed ook wat duiten in het zakje, maar het was allemaal slechts gissen, en ze vonden het vechten tegen de bierkaai. Ze zouden er wat langer over nadenken hoe dit te doen. Maar één ding was zeker : Ze wilden hier weg. Ze verlangden naar de vrije natuur. De stad had hen opgesloten, en met name de fabriek. Ze vervloekten de fabriek. Hij was een steenkool werker in hart en nieren, maar dit ging te ver. Het terrein van de fabriek werd zwaar bewaakt, dus eigenlijk was er geen ontsnapping mogelijk. Toch spraken ze over bepaalde tunnels, die zelfs uit de stad zouden kunnen leiden. Ook de stad werd zwaar bewaakt. Je kon niet zomaar erin of eruit.

Ook moest hij bijgeschoold worden een paar uur per week. Dat was altijd op de dinsdag. Er was een klein schoolgebouwtje op het terrein van de fabriek. Het had twee verdiepingen en een zolder, en hij kreeg les op de zolder. De leraar was een aardige man, maar ook hij was een slaaf van de fabriek. Soms liep hij zomaar uitgekondigd de klas uit, naar een soort bergingsruimte. Dan moest hij even roken. Dat mocht hij niet in de klas doen. Ook hij werd in de gaten gehouden, maar hij wilde meewerken aan de ontsnapping.

Hij vond de leraar één van de laatsten die nog een hart hadden. Ook de leraar wist van bepaalde tunnels af, maar zei dat het te gevaarlijk was. 'En wat moet je in de natuur ?' zei hij altijd. 'Gevaarlijke indianenstammen en gevaarlijke roofdieren en allerlei ander ongemak.' Toch wilde hij ontsnappen. Hij zei dat hij zijn eigen stad wilde bouwen.

Zijn verdriet was groot toen de leraar op een dag werd doodgeschoten. Maar eigenlijk had hij het wel verwacht. De leraar sprak teveel. Natuurlijk zou dat tegen hem keren op een bepaald moment. Nee, hij keek er niet van op. Hijzelf hield zich wijselijk stil.

Wel had hij de uitleg van het

tunnelsysteem nog in zijn hoofd, wat de leraar hem had gegeven. Het brulde als een tijger in zijn hoofd. Maar hij wilde geen tijger zijn. Het was alsof hij in gevecht was met de tijger. Hij wilde het slimmer aanpakken. Geen gevaarlijk tunnelsysteem wat volgens de leraar onvermijdelijk dodelijk zou aflopen. Neen, hij wilde tijd rekken, met meer strategie te werk gaan.

Toen drie van zijn maten het besluit hadden genomen toch via de tunnels te gaan was hij er op tegen. Hij was ook niet verbaasd toen hij hoorde dat ze alledrie afgeschoten waren. Direct drie dagen na de moord op zijn vrienden kreeg hij een aanbod om in het transport te werken. De steenkolen werden vervoerd met schip en trein. Hij zou dan in de haven en op het station komen te werken, naast zijn werk in de fabriek. Zo had hij wat afwisseling. Hij nam het aanbod met beide handen aan. Hij was blij dat hij het geduld hiervoor had gehad. Maar het werk was zwaar en hard. Toch had hij hierdoor het idee dat hij dichter bij de ontsnapping was. Hij zou het kunnen proberen per schip of trein te ontsnappen.

In ieder geval begon hij weer meer plezier te krijgen in zijn werk door de afwisseling. Ook begon hij mee te helpen in de ontsnapping van anderen door schip en trein, alhoewel hij het nog steeds niet over zijn hart kon krijgen zelf te ontsnappen. Hij was alreeds bezig met gevaarlijk werk, want als ze betrapt zouden worden in het helpen anderen te laten ontsnappen, dan zou zouden ze zelf ook opgepakt worden. Tot nu toe ging alles goed, en ze begonnen er handigheid in te krijgen. Het was alsof het zijn tweede baan was. Het gaf hem hoop en energie, alhoewel de spanning soms flink bij hem toesloeg.

Op een dag werden enkelen van zijn maten betrapt tijdens het laten ontsnappen van inwoners van de stad. Ze werden allemaal ter plekke afgeschoten. Hij werkte op dat moment in de fabriek en hoorde het pas later, ook als een waarschuwing. Hij raakte hierdoor zwaar depressief en wilde niet meer leven. Een andere maat van hem praatte hem erdoor heen. Hij was het helemaal zat. Hij kon hier niet meer mee leven, en zou samen met zijn maat gaan onderduiken. Zijn maat wist wel een adres.

Het was in de stad zelf. Midden in de nacht gingen ze er naartoe. Ze hoopten dat ze geen bewakers zouden tegenkomen. Het was een dikke vrouw waar ze terechtkwamen. Ze had een geheime woning onder haar huis. Dat moest wel, want er werden vaak huiszoekingen gedaan als werkers werden vermist. De dikke vrouw was direct enorm onvriendelijk en veeleisend. Snel kwamen hij en zijn maat erachter dat ze in een nieuwe slavernij en gevangenschap terecht waren gekomen, en de vrouw had hele strenge regels. Toch wilden ze het proberen om te kijken of het beter was dan waar ze vandaan kwamen. Tegelijk wisten ze ook dat er nu geen weg meer terug was.

De dikke vrouw foeterde vaak op hen, en schold hen vaak uit. Ook kregen ze bij haar veel werk te doen. Ze was enorm praatziek en twistziek en ze hield hen nachtenlang op. Eten kregen ze bijna niet, en als ze het kregen hadden ze het idee dat ermee gerommeld was, alsof ze vergiftigd werden, en ze waren er vaak ziek door. Steeds meer kreeg de dikke vrouw macht over hen. Als het niet helemaal ging zoals ze wilde bedreigde ze hen soms met een mes. Ze had haar lijsten van mensen wie ze van alles wel zou willen aandoen, en dat moesten ze altijd aanhoren. Altijd maar weer die lange verhalen, en geweld werd niet geschuwd, maar verheerlijkt. Ze preekte als een dominee, maar dan wel een hele criminele en bloeddorstige.

Toch hadden ze soms wel medelijden als ze al die verhalen hoorde. De vrouw had als meisje veel meegemaakt, en was daar eigenlijk nooit overheen gekomen, en reageerde dat nu op hen af.

Ze waren goed de klos, dat wisten ze wel. Soms was de vrouw heel aardig, maar dan waren ze erg op hun hoede. Ze wisten niet wat er dan achterstak. Soms zou ze hen wel willen helpen, maar ze wist niet hoe. Soms gaf ze tekenen die leken op een soort van medelijden.

Ze spraken met haar over de ontsnapping uit de stad, en ook zij was er wel in geinteresseerd. Niet alleen voor hen, maar ook voor haarzelf. Hoe moeilijk ze ook in elkaar zat, zij was ook een slachtoffer van de stad, en wachtte op bevrijding. De natuur zagen zij als de grote bevrijding, maar ook zij sprak over de gevaarlijke indianenstammen daar, en andere gevaren van de open natuur.

Soms als ze kwaad was dreigde ze hen weer terug te sturen naar de steenkool fabriek, maar uiteindelijk kwam het er nooit van. Hij wilde niet ontsnappen met een schip of trein, want daar had hij een trauma aan overgehouden door de dood van zijn vrienden.

Op een nacht zei ze dat er nog wel geheime tunnels onder de geheime woning waren die nog dieper gingen, maar daar wist ze weinig vanaf. Ze zou wel meewillen als ze zouden gaan. Op een nacht besloten ze het erop te wagen. Er liepen hier allemaal gangen. Het leek wel op een mijn. Ze kwamen zelfs mijnwerkers tegen, maar die spraken in een andere taal. Die waren niet van hier. Ze stonden voor een raadsel. Ze hadden harde stemmen en lieten hen niet gaan. Ze probeerden wat uit te leggen. 'Komtaar,' zei een mijnwerker, die vlak voor hen ging staan. 'Karta.' En hij maakte bewegingen met zijn handen en voeten. Hij had de indruk dat de mijnwerker het over indianen had in gebarentaal. Toen wenkte de mijnwerker hen, en ze moesten hem volgen. Ze gingen toen door vele

tunnels heen. Heel veel mijnwerkers waren hier bezig. Hij herkende ze niet. Weer begon de mijnwerker allemaal gebaren te maken en wees op de andere mijnwerkers. Het was een steenkool mijn, maar het scheen geheim te zijn, en deze werkers waren niet van de stad. De mijnwerker scheen met gebaren te vragen of ze hier wilden werken. Hij en zijn maat zagen dat wel zitten, maar de vrouw wilde terug, en begon paniekerig te doen. Een andere mijnwerker die met hen mee was gelopen begreep de vrouw die telkens terugwees en duidelijk overstuur was, en nam haar weer mee terug.

'Komtaar,' zei de andere mijnwerker weer. Ze kregen werkkleding en een helm, en konden direct aan het werk. Alles was hen nog steeds een raadsel. Ze vroegen zich af wie het waren. Ze kregen ook een eigen kamer in het ondergrondse mijnenstelsel. Er werd hun duidelijk gemaakt dat ze konden werken wanneer ze wilden. Er lag geen druk op, en ze konden hier tot rust komen. Er werd hier ook gewerkt met ondergrondse voertuigen die op treinen leken, waarmee de steenkool vervoerd werd. Ze vroegen zich af waar het naartoe ging. Ze kwamen erachter door de gebaren van de mijnwerker dat de ondergrondse voertuigen dieper onder de grond gingen naar een dieper liggende steenkool fabriek. Dit volk was een ondergronds volk, dieper onder de aarde, waar de wereld boven de aarde geen weet van had.

Op een dag werd hij geleid tot de leider van de mijnwerkers, en het was een klein jongetje. Toen hij dichter bij kwam zag hij dat het zijn buurjongetje van vroeger was die eens ging verhuizen. 'Je bent nog precies hetzelfde !' zei hij met grote verbazing. 'Je bent nooit verder gegroeid. Hoe kan dat ?'

Het buurjongetje sprak in zijn eigen taal. 'We gingen verhuizen onder de grond,' zei het jongetje. 'Mijn vader ging daar werken. Niemand wordt hier ouder.'

'Wie zijn het ?' vroeg hij.

'Het zijn vluchtelingen die ontsnapt zijn uit het communistische regiem,' zei het buurjongetje. 'Ze zijn nu lid van het geheime leger, verzetsstrijders.'

'En hoe komt het dat niemand hier ouder wordt ?' vroeg hij.

'Dat heeft te maken met ondergrondse mineralen en voedselsoorten die ze boven niet kennen,' zei het buurjongetje. 'Nog dieper onder de grond is de woeste wildernis en de wilde oceaan, waar de indianen wonen.'

Hij keek het buurjongetje met verbazing aan.

'En hoe komen we daar ?' vroeg hij.

'Door de fabriek,' zei het buurjongetje.

Einde

(Uit : De Onkrant – Verzamelingen, nr. 1)

BLOEMEN : DE SLEUTEL TOT DE EEUWIGE JEUGD

Zodra iemand zich ging bezig houden met het boek, dan kwam de nectar van de bloem in het hoofd van diegene, en dan werd diegene steeds jonger.

Behemma 18:37

De nieuwe Genesis, het boek Behemma, beschrijft de geestelijke oorlogsvoering zo diep en uitvoerig dat er geen materiele oorlog meer nodig is. Het beschrijft de geestelijke jacht zo uitvoerig dat er geen materiele jacht meer nodig is.

Het boek begint met een gebed van Samuel voor Eli, dat hij opgewekt zal worden en dat zijn hart veranderd zal zijn. Het boek eindigt met de afkapping van het geslachtsdeel van Goliath.

Bloemen zijn poetische wezens. Ze tonen hele andere paden dan die van de mens. Ze hebben hele andere manieren en gewoonten. Ze leven langs alles heen wat de mens heeft gemaakt en de mens doet, en maken daar wat anders van. De mensheid zoals die nu is is ver van de bloemen afgedwaald, en van de taal van de bloemen. Poezie is ver te zoeken. Alles hebben ze verletterlijkt en overmatig gesexualiseerd en geobjectiveerd, en daar hebben ze dan een walgelijk en idioot romantisch sausje overheen gegooid waarvan je over je nek gaat, maar het schijnt goed te verkopen in zombie land. De zombie haalt zich er aan op. We moeten terug naar de bloemen, mensen, terug naar de taal van de bloemen, en dat is waar de nieuwe genesis dan ook overvloedig mee begint. Dat is ook de sleutel tot de eeuwige jeugd.

Samuel betrok de bloemen in zijn gebed voor Eli. Bloemen hebben een voleindigende kracht, brengen de missing links terug, laten de grotere cirkels zien. Samuel deed een beroep op die hemelse krachten. De bloem vertegenwoordigt de volkomenheid van God, van de hemel, de zorgvuldigheid en tederheid, het escapisme ook, om teveel drama en stress te voorkomen. De bloem hangt tussen werelden in. De bloem laat altijd weer los, laat altijd weer vrij. Dat is ook wat de liefde doet : de liefde laat vrij, de liefde manipuleert niet overmatig, maar heeft ook respect voor de keuze van de ander. Liefde is nooit gedwongen. De bloemen weven een nieuwe wereld, zingen een heel ander lied dan de gevallen mensheid. De bloemen verheffen zich altijd weer boven het vleselijke uit. Ze hebben de tijd niet voor aardse dwalingen en drogbeelden. Ze blijven doorgroeien en blijven voortbloeien, zichzelf en anderen hierin herscheppende, ook hun zicht op de dingen. De mensheid is

moegedraaid. Alles moet altijd maar, en men sleurt elkaar hier in mee. Iedereen is aan elkaar geketend, en een ieder ketent de ander.

Er is het grote wiel van subjectiviteit, het veranderen van gezichtspunt. Hier is het samenspel tussen gezichtspunt en het veranderen van gezichtspunt. Zij die niet tot deze lelie komen zullen door het water worden opgeslokt.
Behemma 22:5

We zien de aandacht gericht op de lelie, de waterbloem. De nieuwe Genesis gaat veel over de zondvloed en wat het inhoudt. Uiteindelijk is de lelie dan een beeld van de boot waarin redding is voor de mensheid, het veranderen van gezichtspunt en dit laten samenspelen met de gezichtspunten. Dat is heel belangrijk. Bloemen blijven spelen met mensen. Ze laten de mensheid niet aan hun lot over. Ze blijven spelen met de ideeen van mensen en de voorstellingen van mensen, om er het beste uit te halen, maar ze laten zich er niet door opslokken. Ze brengen het tot steeds hogere niveau’s en tot steeds diepere betekenissen.

Het water van de zondvloed is ook niet iets overdramatisch, want het wordt in de nieuwe genesis gewoon beschreven als de baarmoeder. Daar is waar de onwillende zondaren weer naar terugkeren. Daar zal alles gerecycled worden. Het vleselijke zal verder verwerkt worden, en ook het goede, totdat alles tot hogere vormen is gekomen.

Samuel had de krachten van de hemelse superbloemen tot zijn beschikking. Deze bloemen waren in het huis van Eli en groeiden met hem op, en zijn altijd aan zijn zijde gebleven. Samuel bespreekt deze bloemen ook, en bidt tot deze hemelse bloemen, als tot het palet van de eigenschappen van God, van de geestelijke natuur dus. Die schoonheid ligt dus opgeborgen voor een ieder die de bloemen als sleutels hebben leren kennen tot de verborgen hemelse kennis, voor een ieder die de bloemen ook als zodanig heeft aanvaard in het leven. Er is een heleboel wat de mens nog niet weet over bloemen. Dat is iets wat alleen door geestelijken en shamanen uitgelegd kan worden. Dan hebben we het dus over het paradijs. Het paradijs heeft haar eigen gewoontes en levensstijl, wat in de nieuwe genesis, het boek Behemma, van de RV-Bijbel wordt besproken. Dit gaat door het hele boek heen. Het paradijs blijft bij ons, blijft met ons meegroeien en meebloeien, dwars door alles heen.

De bloemen van het paradijs leren ons los te laten, maar ook vast te houden aan goede principes, de moed niet te verliezen, maar het beste ervan te maken. Samuel bespreekt de zes bloemen van het huis van Eli waarmee hij opgroeide, en de zesde bloem is die van het laatste oordeel. Ook dat wordt verder in de nieuwe genesis besproken, wat dat precies is, want daar is nogal veel onwetendheid over, en men heeft dit verschrikkelijk lopen versimpelen. Het laatste oordeel is iets van het paradijs zelf, als een ontwaking. De bloemen zullen ervoor zorgen dat het eerlijk gebeurt, en boven denken is, wat in geen hart is opgekomen. Het laatste oordeel is dat alles terugkeert tot het stof van het paradijs. Alles wordt daar gezaaid, en dan zal er een nieuwe wereld komen. Er moet dus ook heel veel gaan slapen. De mens moet de nacht van het paradijs in, zoals Samuel dat ook aan het begin van de nieuwe genesis beschrijft.

Nee, het is geen onverschilligheid en zorgeloosheid, geen onoplettendheid, als de bloemen loslaten en het loslaten prediken. Neen. Ze laten slechts de touwtjes vieren. Ze zullen altijd op hun manier voor de ander blijven zorgen, altijd op een veilige afstand blijven en hun uitnodiging zenden, aanmoedigen om met hen mee te gaan. Ze zullen voor je blijven bidden, zoals Samuel voor Eli. Ook het ijs kan warmte geven. Dat is de taal van de bloemen, en die moeten we leren. We nemen risico’s, altijd weer, maar er zijn voorzorgsmaatregelen, en alle dingen zullen medewerken ten goede en ten nut, en telkens is het weer scheppingsmateriaal voor de bloem, ook als dingen foutgaan. Het is de taal van de schepping. Het is juist het leren werken met fouten en onvolkomenheden.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE SCHEPPING DOOR HET GEHEIM VAN DE TRANEN

Tranen, het verleden van de hemel. Tranen zijn de boten om naar het verleden te gaan, tranen zijn de voertuigen om het hiernamaals binnen te varen. Tranen zijn de voertuigen om elkaar te bereiken.
Behemma 4:16

Bloemen zijn geleiders van de schepping.
Ze kunnen harten genezen.
Ze kunnen missende schakels weer doen terugkeren.
Ze kunnen cirkels rondmaken.
They can ‘make sense’ of things.

De vierde bloem in het huis van Eli is de bloem van wedergeboorte.
Het is de bloem van Maria, en ook de bloem van Eva.
De bloem brengt de sleutel om de poort van het paradijs te openen,
namelijk het zwaard van Adam.
De bloem opent de rivieren.
De bloem zal ook alle tranen afwissen, leiden tot het droge land.
Dat wil echt niet zeggen dat er niet gehuild moet en mag worden, waar we het weleens eerder over gehad hebben. Het wil zeggen dat onze vleselijke tranen gewist worden, en ook dat we niet bovenmatig zullen lijden, en dat het lijden ook niet voor altijd bij de drama

zal blijven, maar dat we hogere zichten zullen krijgen op het lijden die oude tranen zullen wegwissen. (zie ‘leven op de paradijs aarde – deel 2, hoofdstuk 16)

We komen zo dus tot de ware, hogere tranen. Daarom zegt het Woord ook : ‘Breng me naar de laatste oceaan, die de laatste traan wegspoelt’ in Behemma 1:28. Wij moeten dus onze oude tranen inleveren voor de hemelse tranen. De hemelse tranen zijn veel meer tranen, als een oceaan waar onze laatste oude traan in wegspoelt. Het wenen van de wereld stelt niet veel voor. Elke wereldse traan van het ego houdt zoveel van de hemelse rivieren van ware tranen verborgen. Daarom opent de bloem van wedergeboorte, de bloem van Maria en Eva, dan ook de rivieren, in het eerste hoofdstuk van Behemma.

De vijfde bloem in het huis van Eli is de bloem van Jozef, de bloem van dromen, en die dringen het hart binnen om Eli te waarschuwen. Samuel noemt Eli zijn innerlijke vader. Het is niet slechts een probleem van buiten, maar een probleem van binnen. Iedereen heeft een innerlijke vader van het vlees die alles probeert af te zwakken, alsof alles nog wel meevalt, dat er geen verandering nodig is, dat we het best al wel goed doen, of dat toch alles genade is, of wat voor andere smoesjes dan ook, geloof en noem maar op. ‘Vertrouw maar op God,’ zeggen ze dan, en zo schuiven ze alle verantwoordelijkheid af. De mens moet niet vertrouwen, maar veranderen, want er ontbreekt heel wat aan al die afgodsbeelden die ze gemaakt hebben, de ‘slaap lekker’ goden van de New Age. Lekker vlees eten, lekker kip eten, terwijl de tijdbom tikt. Wat heeft de mens met de schepping gedaan ? Nee, de mens is nog niet wedergeboren.

De wedergeboorte brengt de ware tranen, het ware zuchten, en zo ontvangt de mens de ware dromen om de ware waarschuwing te brengen, tot Eli. Dit is dus een waarschuwing die gepaard gaat met gebed en tranen. Alleen door deze bewatering groeien onze bloemen, want anders gaan ze dood. Zorg voor de geestelijke bloemen die in je hart groeien. Ze hebben een boodschap te brengen, en die moet eerst rijpen, dus verpruts het niet. Er is een gebruiksaanwijzing voor het leven. Niets komt vanzelf. Je moet het verdienen, oftewel er zelf bij betrokken zijn, anders wordt het wel heel erg ‘spooky’. Teveel over geloof en genade praten is wolkerigheid. Daar winnen we de oorlog niet mee.

Waar het visioen ontbreekt, gaat het volk ten onder, speelt het volk voor leider.
Behemma 38:4

Onze geestelijke zintuigen moeten opengaan. Je kunt niet varen op alleen maar ‘van horen zeggen’, of op ‘ik geloof het allemaal wel.’ Nee, wees persoonlijk erbij betrokken, ga het persoonlijk zien en werk aan je relatie met God, persoonlijk, met je hogere innerlijke zelf, je hogere innerlijke kennis, om te ontkomen aan de vleselijkheid van Eli die in de mens sluimert. Dat is een innerlijk gevecht, een worsteling met Eli.

Vers 5 zegt dan :

‘*Als het volk het boogschieten onderhoudt, is het gelukkig, doelgericht, vol onderscheiding.’*

Leer dus de geestelijke oorlog en de geestelijke jacht, haar wetten, de symboliek ervan, opdat je zult ontkomen aan de wereldse oorlog, de lagere aardse materiele jacht. Onderhoudt en bewerk de schepping dus, wat je gegeven is. Leef niet van het verboden vlees.

Het pad van Jozef leidt terug tot het huis van Eli waar Samuel opgroeide, waar Eli van was afgeweken. Ook zou hij de vleugels van Benjamin nodig hebben om daar terug te komen. Nu, Benjamin wordt ook verder besproken in het boek Behemma, de nieuwe Genesis. In hoofdstuk 25 gaat het verder over Benjamin, in het hoofdstuk van ‘Waarschuwingen van Noach aan de zondaar’ :

Als we tot de stam Benjamin zijn gekomen, zijn ingewijd in de geestelijke gehoorzaamheid, dan zullen we merken dat er nog steeds veel drangen in ons zijn die tegen de geestelijke gehoorzaamheid ingaan.
(vs. 28)

Geestelijke gehoorzaamheid is dus wat Eli nodig heeft om los te komen van de tuchteloosheid, want zijn kinderen waren in de greep van een slang gekomen en flink gebeten en vergiftigd door zijn lauwheid en gemakszucht. Geestelijke gehoorzaamheid is waar de stam Benjamin voor staat. Het was het jongere broertje van Jozef. Er zijn dus de drangen van Eli in de mens die verderop in het hoofdstuk overmoed worden genoemd, en een gebrek aan diepte-interpretatie. De geest van overmoed wil alles letterlijk maken, zodat hij het niet hoeft te verdiepen, niet hoeft te vergeestelijken. De geest van overmoed objectiviceerd dus alles. Lekker makkelijk. Kun je zo in een handtasje meenemen. Maar dit kostte Eli de nek.

Benjamin wordt zo bewapend om de jacht aan te gaan, om de lauwheid te overwinnen.

Efraim, een van de zonen van Jozef, is ‘de vrucht van de bloem’ in het Hebreeuws, de honing, zodat we de bloem van Jozef ten volle kunnen benutten, om zo ingewijd te worden in de stam Benjamin. Ook moeten we net als Mozes zo de geestelijke Wet ontvangen (31:33,42).

Door tranen wordt de boot gebouwd, stelt het boek Behemma (4:16). Zo zien we ook dat het niet iets oppervlakkigs is, maar iets wat is doorleefd. Door de

tranen wordt je namelijk persoonlijk erbij betrokken, als een wapen tegen valse genade en vals blind geloof. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Als een baby niet huilt bij de geboorte is het dood. De tranen zijn een teken van gezondheid. Dan heb je een uitlaatklep. Dan kunnen de hemelse rivieren door je stromen. Tranen zijn creatief, scheppend, en kunnen je de juiste richting in leiden als het hemelse tranen zijn. Wel moeten we dus de tranen van het vlees, van het ego, overwinnen. Er zijn zoveel bedrieglijke tranen in de wereld.

De ware tranen die van boven komen maken het harde oog en harde hart los, opdat er andere geestelijke zichten kunnen doorbreken.

Naar een traan luisteren, is een leugen verliezen. Ogen zonder tranen kunnen niet zien, ze zullen alleen de leugen zien. Tranen zijn de appels van onze ogen. Ik wilde wijsheid zien. De hemel gaf me de tranen om het te zien. Mijn tranen zijn mijn ogen, mijn tranen zijn mijn benen. Daarmee kan ik alles doen, een lichaam van tranen.
Behemma 4:18-19

Juist door de geestelijke tranen kunnen wij ons bewegen dus en hebben we goed, profetisch zicht. Daarom heb ik al vanaf het begin al over de tranen gepredikt, hoe belangrijk die zijn.

De hemel is daar waar alle tranen samenvloeien. Er is een doorgang naar het verloren paradijs. Geef het terug aan mij. Waar alle tranen van de wereld samenkomen, rijst een ster, wordt onze nieuwe wereld geboren. Werk met de tranen, bouw door de tranen. Als je wijsheid wilt, vraag dan eerst om een traan, waardoor je de wijsheid kunt zien. Als je een vriend wilt, vraag dan eerst om een traan, zodat je die vriend kunt bereiken. Voordat je iets vraagt, vraag om een traan, en daarin zullen alle andere dingen verschijnen.
Behemma 4:20-22

Zo bouwde Noach dus zijn boot : door zijn tranen, en alleen zo kon hij het volk waarschuwen, want hij had iets te bieden. De tranen zijn ons niet voor niets gegeven. Zij hebben een boodschap en een bouwplan. Het is dus scheppingsmateriaal.

Wederom geboren worden in de bloem der spiegelingen.... De nectar van deze rivier was een goed iets om te drinken. …
Behemma 4:24

Nogmaals : de geestelijke bloemen in ons hart kunnen alleen bloeien door de tranen. Daarom is de nectar en de honing ook het grote geheim van de rivier, en het geheim van de wedergeboorte. Samuel werd gelaafd aan de borst der bloemen. Zo groeide hij op, geestelijk aan het hemelse hof. Hij werd niet voor tranen gespaard. Hij moest het geheim van de tranen ontdekken. Kunnen wij op die boot de morgen bereiken ? Op naar een nieuwe dag, op naar een nieuwe wereld, op naar nieuw zicht, door onze tranen gewoven. Heb je geen tranen, dan heb je helemaal niks. Wees dankbaar met iedere traan die je in je leven krijgt en beschouw iedere traan die je in je leven ontvangt als een kostbaar juweel.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

1e Jaargang, nummer 4, 1 mei 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

HET LIEDJE VAN VADER

Alles wat hij zich nog van zijn vader kon herinneren was een lied wat zijn vader hem eens liet horen. Het was het mooiste lied wat hij ooit had gehoord. Dat was eigenlijk het enige wat zijn vader hem had gegeven. Er was zoveel meer, maar dat was hij allemaal vergeten.

Toen ging zijn vader op een lange reis waarvan hij nooit meer terugkeerde. Zijn moeder dacht dat het schip moest zijn vergaan. Hij dacht misschien wilde zijn vader niets meer van hen weten. Dat was een strijd in zijn koppie. Vader moest wel op reis, want hij had een belangrijke opdracht van de koningin gekregen. Hij moest naar het krokodillen gebied. Eigenlijk was het wel logisch dat vader was opgevreten door een krokodil, maar dat kwam niet in hem op, en ook niet in moeder.

Of misschien was hij ergens achter het krokodillen gebied terecht gekomen en durfde hij niet meer terug, maar daar dachten ze ook niet over na. Ze waren zich niet echt van de gevaren van het leven bewust en hoe kort het kon zijn, maar moeder hield vol dat het schip gewoon was vergaan. Op een dag kregen ze een brief van de koningin. De koningin schreef dat sinds er geen berichten over vader waren gekomen, moesten ze vaststellen dat hij niet meer leefde.

Ook dit was natuurlijk zeer kort door de bocht, want wat als vader ergens zat opgesloten ? Maar de koningin had er nog iets bijgeschreven. P.S. Ik had nog wat spullen van je vader hier liggen, die mag je wel hebben. Kom maar eens langs als je durft.

Hij was er nogal verontwaardigd over : "Kom maar langs als je durft." Was zij dan ook gevaarlijk ofzo ? Maar hij ging toch. Hij wilde de spullen van zijn vader wel zien en misschien hebben. Kwam hij daar aan bleek het allemaal rotzooi te zijn. Het lag daar ergens in een schuur. Hij zat wat aan het metaal te draaien en er knakte zo wat vanaf. Hij ging naar huis met lege handen, kreeg toen spijt en ging weer terug. "Ik zou het toch willen hebben," zei hij. Met een bak vol rommel ging hij terug naar zijn moeder, die erom begon te lachen. "Wat heb je me nu meegenomen, jongen ?" lachte ze.

"Van vader," zei hij.

"Niks van vader," sprak ze. "Dit is oude rommel. De koningin maakt je vast wat wijs." Hij was diep teleurgesteld. "Ze zijn niet te vertrouwen daar bij het koninklijk huis," zei moeder. "Ga maar een ijsje kopen," zei zijn moeder. Ze gaf hem wat geld, maar toen hij even later weer thuiskwam met het ijsje was zijn moeder er niet meer. Dagen gingen voorbij en ze was er nog steeds niet. Na vele jaren was het ijsje eigenlijk nog het enige wat hij van haar herinnerde. Alles wat ze hem had gegeven was een ijsje. Natuurlijk had ze hem veel meer gegeven, maar dat herinnerde hij niet. En oh ja, dat liedje van vader. Na lange tijd kreeg hij weer eens een brief van de koningin. Er waren geen tekenen van leven van zijn moeder, dus ze gingen er vanuit dat ze dood was. Dat was natuurlijk enorm kort door de bocht weer. Er stond bij dat hij wel naar het paleis mocht komen, want daar lag nog wat oude rommel van zijn moeder. "Ik heb genoeg rommel van haar hier liggen," schreef hij terug, "maar alles wat ik me echt van haar herinner is een ijsje."

Maar de koningin bleef aandringen, dus toen ging hij maar. De koningin riep hem bij zich en haalde een sjaal uit een zak, en een paar handschoenen.

"Wat moet ik ermee ?" vroeg hij ongeinteresseerd.

"Het is van je moeder," zei de koningin.

"Waarom ga je er zelf niet mee lopen dan," zei hij.

"Dat kan ik niet doen," zei de koningin. "Ik ben de koningin."

"Dus ik moet ermee rond gaan lopen ?" vroeg hij.

"Dat zeg ik niet," zei de koningin, "maar anders gooi ik het weg."

"Geef maar hier dan," zei hij. Toen ging hij weer naar huis.

Hij leegde de zak op tafel. Tot zijn grote verbazing rolden er ook sieraden uit de zak, hele vreemde, exotische sieraden. Hij nam er ééntje in zijn hand wat op een horloge leek. Er kwamen klauwtjes uit die hem staken toen hij het om zijn pols deed. Zijn pols begon te bloeden. Hij probeerde het af te doen, maar het lukte niet meer. Helemaal blauw ging hij naar de wastafel, waar hij het met zeep er vanaf probeerde te krijgen, maar niets hielp. Hij greep de telefoon en

begon een nummer te draaien, maar ver kwam hij niet. Hij kon geen adem meer halen. Toen viel hij flauw. Toen hoorde hij weer het liedje, dat liedje wat zijn vader hem ooit eens liet horen :

"Mijn vader is een zeeman,
Mijn moeder is een schip,
En ik ... ik .... ik kan alleen maar dromen ...

Mijn vader is altijd op reis,
En mijn moeder is nooit thuis ...
En ik .... ik ... ik kan alleen maar dromen ...

Ik lig in de hoge golven, en daar gaat mijn schip,
Ze roepen wel, maar ik hoor ze niet,
Het was er altijd wel, maar kan het niet goed herinneren,

Mijn vader is altijd op zijn schip,
Mijn moeder is nooit thuis,
En ik .... ik ... ik let nooit goed op,
Ik kan alleen maar dromen ..."

Uit : De Lettermaker, verhalenbundel, Uitgave : coab

DE GIECHELAAR

Ze giechelde altijd als ze hem zag. Ze was hem aan het schminken voor de voorstelling. Zijn ouders kwamen ook. 'Is dat je nieuwe vriendin ?' vroegen ze toen ze haar zagen. Hij knikte. 'Ze heeft brede heupen,' zei z'n moeder.

Na de voorstelling nam het meisje hem apart. 'We gaan morgen naar je ouders,' zei ze. Dat stelde ze zo vast. Hij had niets in te brengen. Het was bijna weekend. Geen school, en geen voorstellingen.

Toen ze het weekend bij zijn ouders waren was zijn tante er ook. Ook zijn tante zei dat ze hele brede heupen had.

Het gegiechel werd eigenlijk alleen maar erger. Ze gaf hem een beertje waarop geschreven stond : 'friends forever', maar na een paar dagen wilde ze het terug, omdat ze het zo'n leuk ding vond. En ze giechelde.

Hij noemde haar 'de giechelaar'. Altijd voor de voorstellingen schminkte ze hem op, en ze giechelde dan altijd. Iemand besloot eens de voorstelling te filmen, en toen giechelde ze ook. De video banden werden verkocht, en ze kreeg er geld voor, en ze giechelde. Hij kreeg geen geld, want hij had slechts een bijrol. Het was een project van school. Ze gingen er stad en land voor af. In een grote bus gingen ze door het hele land. Hij leerde zo wel de wereld kennen. Hij herinnerde zich hoe ze elkaar door de voorstellingen beter leerden kennen. Eens waren ze in de bus, en hij dacht eraan dat zij wel zijn vriendin kon worden. Het was alsof hij haar hoorde giechelen in zijn hoofd, en hij lachte. Maar sinds ze zijn vriendin daadwerkelijk was lachte hij steeds minder om haar giechelen.

Hij vroeg zich af waarom ze altijd zo giechelde. Op een dag besloot hij het haar te vragen. Ze giechelde. Hij had het wel verwacht, maar ze gaf geen antwoord. Zo was ze wel vaker.

De giechelaar reed op zijn fiets door de straten. Hij had een hele lange baard. Hij verkocht oude rotzooi. Als het hem lukte iets te verkopen dan giechelde hij altijd. Dat verhaal had hij eens in een boek gelezen en hij dacht er weer aan. Hij besloot het boek nog eens te lezen.

Ze giechelde eigenlijk zoveel dat het heel moelijk was haar beter leren te kennen. Het was als een afweer mechanisme. Hij kon niet tot haar doordringen. Hij zei tegen haar dat hij een boek over de giechelaar had gelezen : 'De giechelaar reed op zijn fiets door de straten. Hij had een hele lange baard. Hij verkocht oude rotzooi. Als het hem lukte iets te verkopen dan giechelde hij altijd.'

Toen liep ze weg. 'Is dat je vriendin, die met die brede heupen ?' vroegen mensen hem weleens. 'Het is de giechelaar,' zei hij dan.

'Oh, giechelt ze zoveel dan ?' vroeg een oude vrouw hem eens. Zij begon toen ook te giechelen. Hij kon er niet om lachen. Hij vroeg zich nog steeds af wat er te giechelen was. Weer las hij het boek over de giechelaar. 'De giechelaar reed op zijn fiets door de straten. Hij had een hele lange baard. Hij verkocht oude rotzooi. Als het hem lukte iets te verkopen dan giechelde hij altijd.' Hij moest dan altijd aan haar denken, maar het scheen dat ze ook anderen aan het giechelen maakte.

'Wat probeer je mij eigenlijk te verkopen ?' vroeg hij eens aan haar. Ze giechelde en rende weg. Hij kon geen goed hoogte van haar krijgen. 'Moet ik me beledigd voelen ?' vroeg hij toen hij weer bij haar was. 'Zit mijn neus soms scheef, of zit mijn haar niet goed ?'

'Nee, dat is het niet,' zei ze giechelend.
'Maar wat dan ?' vroeg hij. 'Je maakt me gek met dat gegiechel van je.'

Op een dag besloot hij haar een lange brief te schrijven. Al zijn frustraties stonden er in, en ook weer de vraag waarom ze altijd zo giechelde, want daar had hij nog steeds geen antwoord op.

Ze schreef niet terug. Hij vond haar oppervlakkig. Haar wegdoen wilde hij ook niet. Hij besloot haar maar gewoon te accepteren zoals ze was. Nog vaak dacht hij terug aan het boek van de giechelaar. 'Zo is ze nu eenmaal,' zei hij dan tegen zichzelf. 'Het had veel erger gekund. Er zijn vrouwen die altijd klagen.'

Op een dag liepen ze hand in hand in de stad. Hij kocht een ijsje voor haar, en ze giechelde. Mensen keken vaak naar haar als ze zo giechelde, en sommigen giechelden dan ook. Dat waren altijd

vrouwen. Ook begonnen steeds meer mensen haar te herkennen op straat. Zij was één van de hoofdrolspelers van de voorstelling. De video ervan werd goed verkocht.

'Ben jij niet dat meisje van die film genaamd 'de giechelaar' ?' vroeg iemand haar eens op straat. 'Ja, dat ben ik,' giechelde ze. Hem herkenden ze vaak niet, want hij speelde slechts een bijrol, als een soort figurant. 'Hij vindt het nooit zo leuk als ik giechel,' zei ze, terwijl ze op hem wees. 'Hij wil na de voorstelling alles zo snel mogelijk weer vergeten, maar bij mij gaat het giechelen gewoon door. Er is voor mij geen verschil tussen de voorstelling en na de voorstelling.'

Hij haatte de school en hij haatte de voorstelling. Hij wilde er nooit over nadenken. Hij voelde zich een marionet, en was altijd blij als het weer afgelopen was. Hij zag altijd uit naar de vakanties, alleen te zijn met haar. Ze was dan wel een giechelaar, maar het meest werd er altijd gegiecheld in de voorstellingen.

'Ik kan het niet uitleggen,' zei hij op een dag. Ze woonden inmiddels samen. 'Altijd maar dat gegiechel. Ik krijg eigenlijk nooit school en die voorstellingen uit m'n kop. Ik heb echt het gevoel alsof ik stapelgek word.'

'Maar ja, je weet dat het verplicht is,' zei ze. 'School is nu eenmaal belangrijk, en de voorstellingen zijn ervoor om het leuk te houden.'

'Ja, heel leuk,' zei hij sarcastisch.

'De giechelaar, een oude man in zijn schuit, met een baard zo lang, en altijd giechelt hij. Je kunt hem niets vertellen of hij giechelt, en vooral als hij zijn oude rotzooi bij je kwijt kan. De giechelaar, eens kocht ik een gouden beeldje van hem, zo mooi. En ik dacht : hoe is dat tussen die oude rotzooi terecht gekomen ? Dat dachten mensen altijd als ze iets van hem kochten. Telkens weer kreeg hij het voor elkaar. De giechelaar, met zijn boot door de nacht, oude lampen verkopende aan de steden, en dan is er zulk een prachtige en verzachtende gloed. Ja, ook medicijnen verkoopt hij, al jaren over datum, maar het werkt goed, zo goed. Want hij is de giechelaar, hij praat alles goed, hij laat hen allemaal in hem geloven, de giechelaar, de giechelaar, als je slapen moet.'

'De giechelaar, de giechelaar, een slaaplied voor de nacht, de giechelaar, de giechelaar, een schuit vol met rotzooi, allemaal afgedankte spullen, maar het glijdt zo het water in, en vindt zijn weg, zijn weg. De giechelaar, de giechelaar, met zijn lange baard op de fiets, om rotzooi te verkopen, voor mensen die dromen, en dan giechelt hij. De giechelaar, de giechelaar, een boot vol met troep, en steden vol onzin, de giechelaar, de giechelaar, hij is de veerman van het verdriet, over rivieren en zeeen, je kan het zo gek niet bedenken, de giechelaar, de giechelaar, voor als je slapen moet.'

Hij werd er vroeger altijd zo rustig van als zijn oma uit het boek van de giechelaar voorlas. Hij las het ook aan haar voor, en langzaam viel ze in slaap. Eindelijk was het gegiechel er even niet meer, maar het zou de dag erna gewoon weer verder gaan.

Einde

Uit : De Giechelaar en andere verhalen, uitgave : coab

DE JOEGOSLAVISCHE KETTINGBRIEF III

Hij woonde met mensen in een huis die van een hele zware kerk waren.
De familie had een eigen gedeelte, maar ze deelden de badkamer.
Soms spiekten de meisjes weleens als hij de badkamer gebruikte.
Er waren gaten in de muur waar je doorheen kon kijken.
De zoon van die familie was vroeger zijn klasgenoot.
Ze hadden vaak ruzie.

De meisjes moesten zich altijd heel zedelijk kleden vanwege de zware kerk.
Ze mochten ook geen gebruik maken van lingerie.
Hij daarentegen was heel vrij, en sprak over van alles.
Maar zij waren gesloten mensen. Dat moest zo van die kerk.
Er waren een heleboel dingen die hij niet wist.

De zware kerk was erg zwaar, en ik bedoel heel zwaar.
Dingen moesten op een bepaalde manier klaargemaakt worden.
Daar mocht niet van afgeweken worden.
Anders zouden ze geloofsproblemen krijgen, en dat hadden ze veel.
Voor hen was het soms ook niet haalbaar, maar het moest.

Hij had wel medelijden met ze.
Het was alsof ze leefden met een pistool tegen hun hoofd.
Niks mocht. Alles moest.
Ze hadden eigenaardige spullen.
Ze mochten geen lingerie, maar hun meubiliar was gewoon puur lingerie,
hun stoelen, hun tafels, hun manden, allemaal met verfijnde decoratie.
Hij keek altijd zijn ogen uit als hij daar was, en dat gebeurde niet veel.
Hij kwam daar eigenlijk alleen maar met koninginnedag, want dan was de koningin op de televisie, en dat wilde hij graag zien.
Hij had geen televisie. Hij was te vrij voor een televisie. Maar in die zware kerk moesten ze een televisie hebben. Dat was verplicht. Alle zenders werden beheerd door hun dominees. Die waren de hele dag door op de tv.

Het was een zware kerk, zo zwaar dat er geen medeleven getoond mocht worden. Het leven was lijden, en dat had iedereen verdiend. Hij wilde ze troosten en bemoedigen, maar dat werd door hen

niet geaccepteerd. Ze waren als de orthodoxe zwanen in Joegoslavische grachten. Eén verkeerde beweging of een verkeerd woord, en ze vlogen je aan. Op een keer kwam hij zijn vroegere klasgenoot tegen in het winkelcentrum, maar ze hadden alweer bijna ruzie. Het ging over poppen. In die zware kerk moesten mannen met poppen spelen. Dit was preventief, want zo zouden ze van de vrouwen afblijven. Zijn vroegere klasgenoot beschuldigde hem ervan eens zijn pop te hebben gestolen of kapot gemaakt. 'Zo lang geleden,' zei hij. 'Ik kan me dat niet meer herinneren, maar als je er echt nog zo mee zit, dan gaan we nu lekker naar een poppenwinkel, en dan koop ik een nieuwe pop voor je.' En zo gebeurde het. Hij nam de jongen mee naar een poppenzaak, en kocht voor hem een hele dure en sjieke pop, in zedelijke klederdracht. De vroegere klasgenoot was daar heel blij mee, en het was direct vrede.

Ze leefden in Joegoslavië,
Er was geen tijd voor oorlog meer,
Want de poppen marcheerden,
Elke man kreeg zijn pop,
opdat de vrouwen konden emanciperen.

(Uit : Joegoslavische kettingbrieven, verhalenbundel, uitgave : coab)

DE ORANJE STER – DEEL 1

De ster was gekomen, als nachtzicht in een duistere nacht. Het leek weer dag nu. De ster had een romige, gloeiende oranje rand, zo zacht. Bijna donzig. Marja en Kees keken ernaar. Ze hadden hier zo lang naar uitgezien. Ze hadden hier zo lang over gedroomd. De zon was namelijk verwoest en zo lang hadden ze in het pikkedonker geleefd.

Nu was het afwachten op wat er zou gaan gebeuren. Velen reisden naar de ster, maar niemand wist nog goed wat het nu precies was. Ook Kees en Marja zouden de reis beginnen. Ze stopten hun auto vol met dekens, en daar gingen ze. De wegen waren vol met auto's. Iedereen was op zoek naar de ster. Ook Harry Achterwoud was op weg. Ergens bij een tank station kwamen ze hem tegen. 'Hey Harry,' zei Kees. Harry was heel enthousiast. Hij had al zijn papieren bij zich waarop zijn berekeningen van de ster stonden, wiskundige papieren. Hij wist ook al dat de ster zou komen, en had eigenaardige theorieen. Aandachtig luisterden Kees en Marja naar hem.

'De ster is een reis,' zei Harry. 'Wij horen niet veel van anderen die daar zijn geweest, want iedereen gaat daar naar binnen. Het is een tunnel.'

'Zouden ze nog in leven zijn ?' vroeg Marja zich af.

'Ach natuurlijk,' zei Harry. 'Het is een dimensionale overgang.'

'Ik ben bang,' zei Marja. 'Het kan natuurlijk ook iets duisters zijn. Ik ga ervoor, maar heb mijn twijfels.'

'Twijfelen is goed, Marja,' zei Harry. 'Maar ik heb het onderzocht, en het is goed betrouwbaar. Eén van de grootste evenementen aller tijden. Mijn jongens zijn ook heel enthousiast. Ze hebben het er de hele tijd over. Het is nachtzicht, Marja.'

'Ja, maar die wiskundige berekeningen van jou die werken ook niet altijd,' zei Marja.

'Heb je daar voorbeelden van ?' vroeg Harry.

'Ach,' zei Marja, 'die berekeningen die je had gedaan over mijn zwangerschap waren interessant, maar grote onzin.'

'Ja,' zei Harry, 'maar dat was nog in de tijd van Karel Klaus. Ik liet me teveel door hem beinvloeden.'

'Karel Klaus was een genie,' zei Marja, 'maar een grote gek.'

Kees begon te grinniken. 'Wat weet je verder over die ster, Harry ?' vroeg hij. Harry begon te bladeren door zijn papieren, en liet hen wat ingewikkelde tekeningen zien. Toen kwam er één of ander scheikundig verhaal waar ze niets van begrepen, maar het voelde allemaal wel wonderbaarlijk aan.
Even later gingen ze weer verder. Toen ze in het bos waren met de auto begonnen ze de ster steeds beter te zien. De ster was prachtig oranje. Het had een kalmerend effect.

Marja wist het nog niet. Wat moest ze nu geloven ? Maar ze wilde het wel proberen. In de verte leek het wel alsof de auto's in de ster reden. Was dit niet gewoon een natuurverschijnsel ?

Na een tijdje reden zij dan ook de ster binnen. Ze konden eerst niets zien. Alles was zacht oranje. Even later reden ze een grote wildernis binnen. De auto stopte vanuit zichzelf. Kees en Marja stapten uit. Geen enkele auto kon er hier rijden.

In de verte zat een gestalte van vuur op een troon van vuur. Achter de gestalte was een grote stad. De hele stoet met mensen ging richting die persoon.

'Wie zou die persoon zijn ?' vroeg Marja. Kees had geen idee. Daar zagen ze Harry weer. Die zat weer tussen zijn papieren te bladeren. 'Hey, Achterwoud,' zei Kees. 'Nu, moet je eens horen,' zei Harry. 'Die gestalte is de personificatie van de ster.' Toen volgden er weer allerlei scheikundige en natuurkundige verhalen. 'Laten we maar gewoon kijken wie of wat dat is,' zei Marja.

'Die personificatie bepaalt wie en wat in de stad komt,' zei Harry.

'Waar baseert die personificatie dat op ?' vroeg Marja.

'Op wiskundige berekeningen,' zei Harry.

'Hoe gaat dat dan ?' vroeg Marja. En weer legde Harry alles uit met zijn papieren. Weer liet hij hen vreemde tekeningen zien.

'Waar gaan degenen naartoe die niet naar de stad gaan ?' vroeg Marja.

'Die worden de wildernis ingezonden,' zei Harry.

'Ik zou niet weten welke keuze ik zou willen maken,' zei Marja.

'Het gaat niet om jouw keuze,' zei Harry. 'Het gaat om de berekeningen.'

Ineens wilde Marja terug. In de verte zagen ze de gestalte van vuur opstaan, en die begon te roepen :

'Er is niet veel tijd meer. Wij gaan zodadelijk sluiten. Maak daarom haast. Dit zal de enige uittocht zijn voor aardlingen in de geschiedenis. De rest zal op aarde moeten blijven.'

Marja wist even niet wat ze moest doen. Ze wilde wel bij Kees blijven die gewoon doorliep. Ze pakte zijn arm. Snel liepen ze door tot de gestalte. Twee handen kwamen op hun hoofden.

'Ah,' zei de gestalte. 'Net op tijd. Jullie zijn de laatsten van de aardlingen. Jullie mogen de stad binnengaan.'

Uit : Proza van de vuh, uitgave : coab

OP NAAR DE VOLGENDE KLANT

Vrouwen hebben soms hele duistere mechanismes waar veel meer achter steekt dan je op het eerste gezicht zou denken. Mannen hebben dat soms ook. Daarover gaat het nu volgende verhaal.

Kun je het je voorstellen ? Je belt naar de uitvaartverzekering om wat vragen te stellen, en je krijgt een vrouw aan de lijn die dat voor je uit gaat zoeken en daarvoor even geduld vraagt, en dat je dan zegt : 'Oh, ik heb alle tijd, doe maar rustig aan,' en dat zij dan zegt : 'dat komt goed uit, want ik heb ook alle tijd, kunnen we daarna ook gezellig even wat babbelen.'

Het is mij eens overkomen. Meestal heb ik stijve pieten aan de lijn, de hele enkele keren dat ik naar zo'n instantie bel. Ik kon het me ook goed voorstellen hoe die vrouw was, want je zou daar maar werken. Maar goed, ik dacht toen : Wat als ik een hele andere persoon was geweest die daar echt op ingespeeld zou hebben, want ik ben meestal gewoon bescheiden, beleefd, voorzichtig en ingetogen. Stel nu dat de persoon die zij aan de lijn had er echt een slaatje uit zou slaan ? Want ik bleef maar aan die situatie denken, aan die uitvaartverzekering en hoe zij was. Ze snakte gewoon naar het land van de levenden, om het zomaar eens te zeggen. Lijkt me een akelig beroep.

De laatste keer dat ik op een begrafenis was geweest, en dat is al heel lang geleden, op die van mijn opa, kon ik het niet meer volhouden. Dat kon gewoon niet, dat stijve gedoe allemaal. Daar zat mijn opa niet op te wachten. Het was zwaar depressief, en ik begon allemaal grapjes te maken op de begraafplaats, eigenlijk hoe een schoolgenoot dat deed op het college tijdens de excursie naar Parijs, waar we ook een begraafplaats bezochten. 'Wat een dode boel hier.' En : 'Het is hier doodstil,' zei hij. En daarna : 'Ik wordt er doodziek van.' Hij had heel veel humor. De buschauffeur had ijs gegeten en zijn snor zat eronder. Die jongen zei toen : 'Mag ik uw snor aflikken.' Door zijn humor was het een leuke excursie, en kan je zo'n bezoekje aan een begraafplaats toch beter verwerken. Nu moest ik dus nog zo'n telefoontje naar de uitvaartverzekering verwerken, en het was al een hulp dat het zo'n aardige, gezellige vrouw was, maar ik bleef er maar aan denken, en 'wat als ze een persoon aan de lijn had gekregen die hier veel verder mee was gegaan.' En zo ontstond dit verhaal.

OP NAAR DE VOLGENDE KLANT

Hij belde naar zijn uitvaartverzekering voor wat vragen.
De vrouw die hij aan de telefoon kreeg moest dat even uitzoeken en vroeg even geduld.
'Oh, ik heb alle tijd,' zei hij, 'doe maar rustig aan.´
'Nou,' zei de vrouw, 'dat komt goed uit, want ik heb ook alle tijd, kunnen we daarna ook gezellig even wat babbelen.'
'Nou ja,' zei hij, 'als u er dan toch over begint kunnen we ook net zo goed telefoon-sex hebben.'
De vrouw begon te lachen. 'Ik kom zo bij u terug, even wat uitzoeken.'

'Daar ben ik weer,' sprak ze.
'Welcome back,' zei hij.
'Dank u, nou ik heb het voor u uitgezocht, uw vraag, en het klopt helemaal wat u zegt.'

'Nou ja,' zei hij, 'dat is dan mooi opgelost, en ik kan me voorstellen dat u ook wel aan wat uitstapjes toe bent met zo'n beroep. U houdt er zeker niet van om alleen te zijn in zo'n kantoor.'

'Ach, ik ben eraan gewend,' zei ze.
'Ik vind het maar griezelig,' zei hij. 'Maar ja, geboorte, de dood, leven en sex horen bij elkaar. We kunnen trouwens ook gewoon een afspraak maken. Aan de telefoon is alles ook zo afstandelijk.'

De vrouw begon te lachen. 'U bent me wel een doorzetter, maar leuk. Dat heb ik nog nooit meegemaakt dat iemand me dat bij het werk vroeg. Ze willen meestal weer zo snel mogelijk de hoorn op de haak gooien. Het is natuurlijk een onderwerp waar men liever niet over spreekt, en waar men liever niet te lang over nadenkt.'

'Begrijp ik, begrijp ik,' zei hij, 'maar ik

heb oog voor de persoon achter het werk. Ik zou u graag eens ontmoeten. Dan kunnen we elkaar van een hele andere kant leren kennen.'

'Jazeker,' zei de vrouw. 'Klinkt heel gezellig.'

'En trouwens,' zei hij, 'het is de eerste keer dat ik een gezellig iemand bij jullie aan de lijn heb, want meestal zijn het allemaal van die saaie pieten met zakelijke stemmen.'

Opeens werd de verbinding verbroken. Na een paar dagen kreeg hij een brief van haar dat ze werd afgeluisterd, en dat ze het te ver vonden gaan, dus werd de verbinding verbroken. Ze had een waarschuwing gekregen, maar wilde het contact wel buiten werk uren met hem onderhouden.

Hij was blij, en schreef haar een brief terug. Hij vroeg zich af waarom ze hem niet gewoon gebeld had na werkuren, maar het bleek niet zo makkelijk te zijn. Waarom legde ze dan ook niet uit. Ze maakten een afspraak per brief ergens in een plantsoen. Toen ze elkaar uiteindelijk daar tegen kwamen was het heel amicaal. Ze omhelsden elkaar direct en waren blij elkaar te zien.

'Ja, zie je,' zei ze, 'ik heb een vriendin, en die houdt alles in de gaten.'

'Oh, een vriendin ?' zei hij, 'ben je er zo een. Maar vindt ze dit dan wel goed ?'

'Nee, eigenlijk niet. Maar ik moet er even uit, want ze is zo beknellend,' maakte ze duidelijk.

'Maar hebben jullie een relatie of is het gewoon een huisgenoot ?' vroeg hij.

'Huisgenoot,' zei ze, 'maar het zit heel ingewikkeld. Het is haar huis, en ze had mij geholpen met schulden, en ze heeft allemaal vreemde voorwaarden.'

'Ik zie het, klinkt griezelig,' zei hij. 'En je werk betaalt je niet genoeg uit om op jezelf te wonen ?'

'Nee joh,' zei ze. 'Daar vangt zij het grootste gedeelte van. Ik zit helemaal aan de ketting op dit moment.'

'Maar dan kom je toch gewoon bij mij wonen ?' vroeg hij.

'Nee joh, dat kan niet, want ik zit vast aan het contract, met al die voorwaarden. Dat gaat me nooit lukken,' zei ze. 'Ik moet ook weer op tijd terug zijn, dus we kunnen wel ergens een ijsje kopen en even wat babbelen, maar dan moet ik toch echt weer terug.'

Zo gezegd, zo gedaan. Ze gingen ergens een ijsje kopen, babbelden weer wat, en toen moest ze weer gaan.

Via een brief liet ze toen weten dat ze wel dan meer afspraakjes zoals deze konden maken, maar dat ze ook in code taal aan de telefoon konden praten. Die code taal moest hij dan leren. Hij vond het allemaal zwaar ingewikkeld, maar stond er wel voor open. Zo belde hij haar soms en spraken in code taal. Maar na een tijdje begon ze niet meer op te nemen, en kwamen er ook geen brieven meer. Hij besloot naar haar huis te gaan om te kijken wat er gaande was. Haar vriendin deed open, en hij vroeg naar haar. 'Ze is overleden,' zei ze.

'Waaraan ?' vroeg hij geschrokken.

'Doodsoorzaak onbekend,' zei ze.

Maar hij hoorde haar roepen vanuit de kamer. 'Ik hoor haar, laat me erdoor.' Hij drukte de vriendin opzij en ging naar binnen.

'Dat kun je niet doen !' riep ze. 'Mijn vriendin …'

Hij keek achter zich en daar stond haar vriendin met een getrokken pistool. Hij moest zich toen uitkleden en moest een kooi in. 'Wat een raar gedoe allemaal,' zei hij.

'Ja, ze is gek,' zei zijn meisje. 'Doe nou maar gewoon wat ze zegt.'

'Ik ben niet gek,' zei haar vriendin. 'We hadden nog wat af te handelen.'

'Vreemde zaak, vreemd bedrijf,' zei hij. 'En wat is dat voor bedrijf, wat voor soort schuldaflossing is het ?'

'Afwas-fabriek,' zei ze. 'Wij maken afwasmiddelen.'

'Zit je me in de maling te nemen ?' vroeg hij.

'Nee,' zei ze, 'zo zitten de zaken nu eenmaal. Ik heb haar schuld afgelost, ik heb haar van haar vriendje gered, en ik heb gezworen dat ik haar voor de rest van haar leven zou beschermen.'

'Dat is waar,' zei zijn meisje, 'maar ze is een beetje overbeschermend. Ik heb het gevoel dat ik stik.'

'Houd even je mond,' zei haar vriendin, 'dit heerschap hier is een mogelijk gevaar voor jouw geestelijke gezondheid.'

'Lijkt er eerder op dat je zelf het gevaar bent. Het probleem heeft zich nu verschoven van het vriendje naar de vriendin,' zei hij.

'Houd jij ook even je mond,' zei ze. 'Luister : Zij is psychisch helemaal niet capabel. Ze is wilsonbekwaam. Ik heb de papieren van haar psychiater, en ik ben over haar aangesteld.'

'Ja, die psychiaters kunnen wel meer vertellen, dat zegt allemaal niet zoveel. Haar wordt haar vrijheid ontnomen zo, en dat is een misdaad,' zei hij. 'Wat je nu trouwens allemaal doet is ook een misdaad, maar dat is een ander verhaal.'

'Luister,' zei de vriendin : 'Je begrijpt

er helemaal niets van. Ze heeft een gevaarlijke ziekte. Ik zeg het maar even. Ik neem jou ook in bescherming tegen haar nu.'

'En wat is die ziekte dan wel ?' vroeg hij.

'Nou, ze maakt van haar werk haar hobby, en van de zaak iets persoonlijks,' zei ze. 'Ze papt aan met klanten, en daar kunnen de grootst mogelijke ongelukken van komen. Ze kent geen onderscheid tussen haar beroep en sociale contacten.'

'Ja, maar dat maakt toch niet uit ?' zei hij.

'Jawel,' zei ze. 'Ze werkt bij een uitvaartcentrum, en dan weet je hoe laat het is.'

'Nou,' zei hij. 'Daarom bood ik haar ook telefoonsex aan. De dood hoort bij het leven, bij geboorte, en ook bij sex.'

'Zie, dat bedoel ik,' zei ze. 'Dat kun je toch niet maken ?'

'Ik snap niet wat haar ziekte dan precies is,' zei hij, 'en hoe zou dat gevaarlijk zijn. Wees nu eens concreet, want het enige gevaar ben jij volgens mij. Als ik het mis heb moet je het maar zeggen, maar je hebt me inmiddels met je pistool tot uitkleden gedwongen en ik zit hier in een kooi.'

'Dat heeft er allemaal niets mee te maken,' zei ze.

'Ik begrijp jou niet,' zei hij. 'Ik begrijp hier helemaal niks van. Waarom doe je zo ?'

'Laat haar nou maar,' zei zijn meisje toen. 'Zo is ze altijd al geweest.'

'Ik kan er maar niet aan wennen,' zei hij.

'Trek nu je kleren maar weer aan,' zei ze, 'en kom uit die kooi, en ga weg en vergeet alles wat hier gebeurd is.'

'Ben je gek ?' zei hij. 'Dat is mijn meisje.'

'Ben jij gek ?' vroeg ze. 'Dat is mijn vriendin.'

'Nee, je bezit haar, houdt haar in gevangenschap, hebt haar gehersenspoeld, enzovoorts,' zei hij.

'Okay, mijnheer enzovoorts, en nu opdonderen, want je begint op mijn zenuwen te werken,' zei ze. 'Vertrek en vergeet alles wat hier is gebeurd.'

Met haar pistool dwong ze hem toen de straat op, met zijn kleren in zijn armen. Hij heeft zich toen aangekleed en vertrok weer naar huis. Een paar dagen erna kreeg hij een afscheidsbrief.

'Afscheidsbrief,

Bedankt voor de ontzettend gezellige tijd.
Helaas is mijn vriendin er tussen gekomen, en heeft het niet het gewenste resultaat opgeleverd.
Ik hoop dat u mij kunt vergeven.
De liefde was wederzijds, maar mijn plichten roepen mij.
Uitvaarten zijn een stuk duurder geworden, dat moet ik u beroepshalve mededelen.
Uw huidige verzekering dekt niet het bedrag wat u nodig zult hebben.
Ik heb daarmee mijn plicht voleindigd om u dit mede te delen.'

Hij is toen huilend teruggegaan, en ze hebben hem er toen op gewezen dat hij toch echt zijn verzekeringsbedrag moest verhogen. Dat heeft hij toen gedaan, en toen kreeg hij haar mee. Ja ja, de uitvaartverzekeringen van vandaag hebben hun taktieken. 'Wat een gedoe allemaal,' dacht hij. Maar hij had haar nu in ieder geval. Misschien dat dingen zo werkten.

'Zit ik nu opgescheept met een robot ?' dacht hij na een tijdje.
'Ze wil altijd maar afwassen, en ons hele huis staat vol met afwasmiddelen, zelfs op zolder.'
Hij kwam erachter dat ze inderdaad een robot was.
Het bleek dat de uitvaartverzekering een onderhandelingscontract had met de afwasfabriek.
Zo profiteerden ze beiden van deze klant.
Maar ja, goed, hij had nu tenminste een vrouw, ook al was ze een robot.
Op een dag nam ze de benen, rende het bos in, en verdween in een bosmeertje.
Ze had een briefje achtergelaten : 'Op naar de volgende klant.'

DE LENTE VAN DE LITERATUUR

Het heeft een hele lange tijd geduurd voor de mens om hier te komen. De mensheid is door een spiraal gegaan, op en neer. Nu zijn we hier, maar hoe verder ? Daarvoor is het pastoraat, daarvoor is de Rodenbergs-Nederlandse literatuur.

Onze boeken en artikels zijn geschreven in het Rodenbergs-Nederlands, ook wel pastoraal Nederlands genoemd. Het is een rijker en ruimer Nederlands met een veel grotere vocabulaire en met alternatieve vormen van Nederlandse woorden, ook teruggrijpend soms op ouder Nederlands en andere talen, meer speels Nederlands. Een ander kenmerk van het Rodenbergs-Nederlands is dat er geen vervelende d/t regel is. Al met al is Rodenbergs-Nederlands gewoon Nederlands, maar dan met een extra dimensie, als Nederlands plus. Het is dus een vrijere vorm van Nederlands.

We zien ernaar uit om samen met u een beter Nederland te maken, dat Nederland een lichtbaken mag zijn voor de gehele wereld.

Ons blad, Waterval, is als een literaire

juwelier, om spelenderwijs, door verhalen en stichtelijke lectuur, de mens te inspireren om het goede te doen, ook voor de ander. We kunnen zoveel meer.

Zoals de vijfde wet van het hemelboek in het verhaal ‘De Alverzoening van Perlottia’ stelt : ‘Niets kan de sleutel beter dragen dan een goed en meesterlijk verhaal,’ zo willen wij de mens blijven bekend maken met de rijkdom van de verhalen uit de Rodenbergs-Nederlandse literatuur, omdat dit pastorale literatuur is, om de mens te helpen, te leren relativeren, te leren puzzelen met dingen, oftewel : het is literatuur met een doel.

Wij wensen u allen een prachtige lente toe. Geniet ervan, en probeer ook te komen tot de lente in de literatuur. In mei leggen alle vogels een ei. Het is inmiddels mei, en wij mogen zo in de nieuwe stromen van literatuur boven alles uitstijgen, net als de vogels, om onze horizon te verwijden.

De komende tijd zal er nog meer uitgegeven worden van de RV-Bijbel, en de bespreking ervan. De voorouders bleven er op aandringen dat de RV-Bijbel toch echt moest komen. Het is iets van de natuur. Het kan niet gestopt worden. Het is als een natuurverschijnsel, als de onontkomelijke lente van de natuur. We komen namelijk voort vanuit de dark age van de literatuur. Alles moest namelijk nog gesorteerd worden. We kwamen voort vanuit een algehele chaos van literatuur, en nu is het tijd om de puntjes op de i te zetten, door de Rodenbergs-Nederlandse literatuur.

Een pastoraal Nederland, is dat mogelijk ? Is het mogelijk dat de herders weer terug gaan komen, en de herderinnen, om het schapenvolk van Nederland te leiden ? Dat kan alleen door de vernieuwing van de literatuur, als een paradijselijke openbaring van de hemel.

Een pastoraal Nederland is dus alleen mogelijk als er een literair Nederland is. Waar goede literatuur ontbreekt verwilderd het volk, en speelt het volk voor leider, wordt er min of meer gesteld in het boek Behemma, de nieuwe genesis.

Op naar een Rodenbergs Nederland ? Als het aan ons ligt wel, en we nodigen u uit om met ons mee te gaan. Dat kan samen door de verhalen en de overdenkingen waarmee we elkaar mogen versieren, zoals het eeuwig evangelie ons in het verleden al zo mooi voorschilderde.

De wereldschepen kwamen aan in de bloemenzeeen, en de soberen konden daar zwemmen en elkaar versieren met de prachtige teksten, elkaar te ondersteunen en te bemoedigen, elkaar te onderwijzen. Natuurlijk horen daar ook de vermaningen bij en de waarschuwingen, want de strijd is nog niet gestreden, en we moeten de natuurgrenzen in ere houden en in evenwicht, om zo samen op een goede manier met Moeder Natuur samen te werken.

Zij roept ons. Wij zijn geroepenen, en wij roepen ook met haar. Het gat is gevonden, terug naar het ondergrondse dorp, terug naar de waterval.

Wij wensen u een goede lente en een mooie zomer, en hopen u weer te zien met het volgende nummer van de Waterval.

Graag tot een volgende keer.

1e Jaargang, nummer 5, 8 mei 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

DE ORANJE STER – DEEL 2

Ook Harry was de stad binnengegaan. Marja wist niet of ze blij moest zijn of niet. Harry was in ieder geval heel blij, en Kees ook. Harry zei dat ze vanuit de stad ook de wildernis inkonden. Het was een reusachtige stad. Marja en Kees kregen een huisje toegewezen, en Harry kwam naast hen wonen. Harry zuchtte. Hij had gehoopt dat zijn jongens mee waren gekomen, maar die moesten naar voetbal. Het was meer blinden-voetbal omdat het zo pikkedonker was.

Harry Achterwoud klikte de TV aan in zijn nieuwe huisje. 'Wel goed dat ze hier TV hebben,' dacht Harry bij zichzelf.

Kees was achter de computer gegaan. Ze hadden hier ook internet. Een heleboel dingen leken zoals de dingen op aarde. Er was ook een koelkast. Marja was de tuin ingegaan. Het was een prachtige tuin. Vanuit de tuin kon ze de wildernis zien. Er waren hoge bomen in de wildernis. Er groeide prachtig, verlokkend kruid in de bomen.

Even later kwam Harry binnen. Hij liet hen een plattegrond zien waardoor ze de wildernis inkonden. Er was namelijk een groot hek rondom de wildernis. Via de vreemde berekeningen wist Harry precies hoe ze in de wildernis konden komen. Er moest ergens een tunnel wezen. Die tunnel was verbonden aan elk huis door een kelder. Diep in de kelder moest ergens een slot zijn met een deur. Het slot was als een groot toetsenbord met wat schermpjes waarop de juiste code ingetypt moest worden. Harry legde het uit via de vreemde berekeningen.

'Ik wil eerst zien of dat wel werkt, Harry,' zei Marja.

'Kom,' zei Harry, 'dan laat ik het jullie direct zien.'

Met z'n drieen gingen ze naar de kelderdeur. Harry liep voorop. Met een knop moest Harry de vlammen in de kelder aanzetten, zodat ze alles konden zien. Toen moesten ze over een trap naar beneden. Het leek wel op een magazijn. Er stonden hier een heleboel pakken met etenswaren. Door een lange gang kwamen ze uiteindelijk bij een deur. Daar zagen ze het toetsenbord aan de muur met de schermpjes. 'Hier,' zei Harry.

Marja vroeg zich af hoe Harry dit allemaal wist. Als een razende begon Harry te typen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen klopte hij op de schermpjes die direct aansprongen. Op de schermpjes verschenen kaarten. Het leek wel op een spel. Weer typte Harry een heel verhaal in. De kaarten begonnen te veranderen. Op één kaart stond een doodshoofd, en op een andere een skelet. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal in. Weer begonnen de kaarten te veranderen, en er kwamen wat nieuwe kaarten bij. Toen verscheen er een speelbord op één van de schermpjes, en de kaarten kwamen daarop terecht. Ook verschenen er rode knopjes die Harry indrukte. Toen begon de deur zich te openen.

'Kunnen we nog wel weer terug ?' vroeg Marja.

'Natuurlijk,' zei Harry. Door een gang kwamen ze in de wildernis terecht. Op de bomen stonden orakels getekend, waarop mensen aan het typen waren. Ze leken als in een trance, en er waren bollen rondom hun hoofden. 'Kom,' zei Harry, 'dan gaan we dieper de wildernis in.' Ze liepen richting een soort kleine woestijn, een strook van een zanderige wildernis. Ze gingen een soort heuveltje op. Vanaf het heuveltje hadden ze een goed uitzicht. Ze zagen een strand met een soort zee. Boven de zee zweefde een oranje ster.

'Hey, is dat niet de ster waar wij door naar binnen gingen ?' vroeg Marja.

'Het is een ster in een ster,' zei Harry. Er waren veel mensen aan het zwemmen. Zij zwommen richting de ster, maar niemand kon daar naar binnen, want de ster zweefde veel te hoog. Na een tijdje begon de ster naar beneden te komen. De mensen zwommen de ster binnen, en werden bedekt met glibberig spul. Ook vormde zich een bol van vuur rondom hen.

'Zij ontvangen de vlam,' zei Harry. 'Het is de vlam van de oranje ster.'

'Wat betekent dat ?' vroeg Marja.

Toen begon Harry weer met zijn wazige berekeningen. Dit keer was het nog doldwazer dan ooit. Harry haalde een schrift tevoorschijn, en liet hen weer allerlei vreemde tekeningen zien. Het leek wel alsof de lucht begon open te scheuren. De scheur was oranje en romig. Zachtjes begon de scheur de ster naar binnen te zuigen, met vele mensen erin.

'Waar gaan ze naartoe ?' vroeg Kees, die zich al die tijd stil had gehouden.

Harry bladerde door het schrift. 'Proza,' zei Harry. 'Een nieuwe literaire code, om hen in een nieuwe linguistische realiteit te brengen. Het is als een mind-altering drug.'

Er begon iets te zoemen in het hoofd van Marja. 'Proza is een andere frequentie,' zei Harry. 'Volg me,' zei hij, en liep naar het strand toe. Met kleren en al dook Harry de branding in, en zwom de zee in. Marja en Kees volgden hem.

Weer zweefde de ster boven de zee, en kwam langzaam naar beneden. Marja voelde de warmte. Toen de ster haar raakte werd ze opgeheven, als naar binnen gezogen, en langzaam scheurde de lucht open. De ster werd naar binnen gezogen. Marja zweefde. Ook zag ze Kees en Harry zweven. Ze zweefden naar een zanderige plek in de scheur. Een bol kwam om hun heen, en ze kwamen in een wildernis terecht, waar weer bomen waren met orakels waar mensen op typten. De mensen waren ook in bollen, net als hen. In het midden van de orakels was een scherm.

'Het is een soort internet,' zei Harry.

Harry ging achter zo'n boom zitten en begon te typen. 'Je kan hierdoor allerlei werelden openen,' zei Harry. Hij typte een heel verhaal in. Weer verschenen er allerlei kaarten op het scherm die begonnen te draaien, als in een cirkel. Harry selecteerde er één. Het was een kaart met een doodskop. Toen selecteerde hij er één met een skelet. Marja herinnerde de kaarten van het slot in de kelder.

Harry klikte op de kaart met de doodskop, terwijl de kaart rood begon te gloeien en te knipperen. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal, en de boom begon zichzelf te openen als een poort. Een lange gang verscheen met een auto. 'Kom,' zei Harry, terwijl hij de auto instapte. Kees ging naast Harry zitten, en nam Marja op schoot. Harry startte de auto. De auto reed richting een stad. Het was de stad waar zij hun huisjes hadden. Met een bepaalde code kon de auto door het hek.

'Heen door de keldergang, terug met de auto,' zei Harry.

'De literaire code had de zon afgebroken,' zei Harry. 'Dit is waardoor de oranje ster kon komen. De zon had ons opgesloten door een valse literaire code, een vals licht, waardoor onze levens min of meer bevroren waren. De ware vlam kenden wij niet, maar die is nu in ons binnengekomen.'

Die nacht hadden ze alle drie wilde dromen. Er was een glazen bol rondom hen waardoor roofdieren naar binnen probeerden te komen, maar ze renden zich stuk op het glas. Die roofdieren waren de herinneringen van de oude en valse literaire code waarin ze zo lang opgesloten waren. De roofdieren waren woest, maar konden niets doen. Kees werd wakker in het zweet, en nam een bad. Marja ging onder de douche staan. Ze waren die ochtend vroeg op, en Harry kwam ook vroeg.

Harry vertelde hen zijn dromen, en gaf weer allerlei eigenaardige berekeningen. 'Het glas wordt steeds dikker,' zei Harry. 'De roofdieren zullen steeds verder weg komen, en zullen steeds meer verzwakken. Ze verliezen hun grip en zullen in vee veranderen.'

Uit : Proza van de vuh, uitgave : coab

HET ARETAISME – EEN NIEUWE STROMING TUSSEN ISLAM EN CHRISTENDOM IN

De islam en het christendom, de twee grootste religies ter wereld, kwamen voort uit het Judaisme. De islam kwam ook voort vanuit het christendom, als het moeilijke broertje. Toch was Nederland liever Turks dan paaps. Hoe dan ook is er een grote kloof tussen islam en christendom, als een tikkende tijdbom, en die kloof moet overbrugt worden. Beiden kunnen elkaar vinden in de Areta en Kakia mythe. Paulus, Petrus en de oude profeten waren in de Griekse grondtekst volgelingen van de godin Areta. Dat was een geoefendheid, een discipline, en die discipline is ook zeker terug te vinden in de islam. Het westerse christendom had deze mythe ondergesneeuwd, en daarom moest de islam wel komen, maar op zich redden we het niet met deze dynamieken. De mythe zal geheel in ere hersteld moeten worden, en de wortels ervan in het Judaisme zullen geopenbaard moeten worden. We zien dus als missing link het Aretisme in het geheel, als de brug tussen het christendom en de islam om deze mythe weer te doen herleven, want die was zo belangrijk. Het westerse christendom was in de handen gevallen van de heks Kakia, van de wereldgezindheid, wat in principe gewoon puur new age was. Het boek Odenlech zal komen, in de RV-Bijbel, om deze mythe weer opnieuw te vertellen en uit te werken. Het pad tot Areta zal getoond worden. Dat is het pad van Ismael. Wij hebben hier al veel over onderwezen, denk aan het boek de Aretaitische filosofie, maar het boek Odenlech zal die samenhang nog eens extra laten zien, hoe belangrijk dit is, om zo los te komen van westers-christelijk kakiaisme. Het is dus de brug om de oorlog tussen christendom en islam te sussen en om zo de daadwerkelijke geestelijke oorlog te laten zien. Iedereen kan hiervoor een Aretaiet worden. De broederlijke en zusterlijke lijnen lopen dwars door de islam en het christendom heen. Het Aretisme is dus een muur die niet tussen islam en christendom staat, maar die dwars door die religies heenloopt, helemaal terug naar het Judaisme. De muur zal dus een kwartslag draaien. De mens wordt niet meer veroordeeld over

of die nu christelijk of islamitisch is, maar of de mens Aretaitisch of kakiaitisch is. Dat is de ware en geestelijke oorlog. Daar gaat het boek Odenlech over. De voorouders willen dat dit boek hersteld wordt. Het zal hen ook helpen. Het zal hen een veilige woonplaats geven.

Het aretaisme is dus als een rivier die zowel door de islam als het christendom stroomt, en ook door het Judaisme. Het sluit dus zowel aan op de islam als het christendom, en dus het Judaisme.

Hoe kun je dan een Aretaiet of Aretist zijn ? Het betekent het vlees overwinnen en 'tot kennis komen', aan de hand van referentie punten, want de mens is zeer vergeetachtig. Je kunt niet als een loos zieltje zeggen : 'Oh, ik zie wel hoe het komt, want ik heb een stemmetje in mijn hoofd die mij alles ingeeft wat ik nodig heb.' Zo wordt veel gedacht, maar zo werkt het niet. Je wordt naar de bibliotheken gezonden om boeken te lezen en om 'kennis op te slaan', want de mens is vergeetachtig. Vandaar dat de hemelse literatuur, het geestelijke woord, van fundamenteel belang is in het Aretisme. Je moet dus een echte boekenist zijn, een librarian, om je inventory te bouwen. Je moet leren weven met kennis, structuur te leren aanbrengen, anders zal het telkens tussen je vingers door wegglijden, en ben je in principe gewoon aan de drugs. Profetie moet dus altijd terugleiden tot het Woord, tot het Orakel, en dat is in de geestelijke wereld, maar zo mogen wij het paradijs op aarde bouwen. Dat heeft niks met de dode letter te maken, want 'de letter doodt', maar met het geestelijke leven, waarin je 'leert en memoriseert'. Het is de genezing van het geestelijke geheugen, waarvoor eerst het vleselijke geheugen afgebroken moet worden. Dus laat het maar komen, al die korte termijns geheugenstoornissen, opdat je op een hoger geheugen wordt aangesloten, op het geheugen van Areta dus.

Profetie zonder Woord is niks, loos. Wij zijn geroepen om bewaarders te zijn, geroepen om het geraamte van de kennis te bewaken. Profetie zonder school is niks waard, want dan bouw je op zand. Als de stormen en de wateren dan komen, dan wordt alles weggespoeld. Velen vergooien hun leven aan zo'n houding. De andere extreem is dan de volgeling van de dode letter. De mens heeft dus een hard visnet nodig, het visnet van Areta, om daar eerst door opgenomen te worden, opdat het vlees kan sterven. De mens moet dit visnet leren kennen, wat absolute noodzaak is. Profetie zonder geoefendheid, zonder volhardheid is dus waardeloos. De mens moet het hemelse referentie-kader leren kennen om zo los te komen van alle aardse en vleselijke referentie-kaders. Dat gebeurt in het Aretisme. Oefen uzelf. Leer memoriseren. Leer de hemelse referentie-punten kennen waaraan alles getoetst wordt. Leer een verzamelaar te zijn. Heb je alle zuilen ? Is je plaatje compleet ? Heb je alle missing links ? Heb je de twaalf werken van Heracles volbracht, of rust je nog op je lauweren, denk je dat alles je wel als gebraden kippetjes je in de mond zal vliegen ?

Dat is ook wat de twaalf discipelen van Jezus betekenen, en de twaalf stammen. Het zijn twaalf werken. De Kakiaiet is de spijbelaar, en de Aretaiet is de harde werker. Zonder hard werk komt er niks tot stand. Wie niet zaait zal niet oogsten. Laat het harde werk je lust zijn. Dat is de enige manier om aan de heks Kakia te ontkomen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

JUICELING

Juiceling was een nogal vreemde jongen die alles tegendraads deed.
Ze wisten nooit zo goed wat ze met hem aan moesten, of hij nu in de gevangenis moest, in een psychiatrische kliniek, of dat hij een genie was.
Ze vonden hem nogal gevaarlijk, maar misschien zou dat anders worden als ze hem op een podium zouden zetten.
Hij haalde gevaarlijke truken uit, ook met kinderen, maar het ging wonder boven wonder altijd goed.
Hij scheen speciale krachten te hebben, maar niemand kon dat precies uitleggen hoe dat werkte.
Hij kon de elementen doen uitstorten.
Later kwamen ze erachter dat hij gewoon een groot gevoel voor humor had, boven het gemiddelde.
Hij werd komiek, een komische figuur.
Alles was dus goed op zijn pootjes terechtgekomen.
Steeds meer en meer werd hij een legende, en uiteindelijk, toen hij niet meer leefde, kwam hij in een stripboek terecht. Iedereen kende hem eigenlijk alleen nog maar van de stripboeken.

Een jongetje ging naar een stripboek winkel om de stripboeken van Juiceling te bemachtigen. Het waren maar drie stripboeken uit een hele oude serie. Het werd niet meer gedrukt. Het waren de nummers tien, elf en twaalf, maar nummer elf ontbrak. 'Ja, zo kan ik het verhaal natuurlijk niet volgen,' zei het jongetje. 'Ik had het veel eerder moeten kopen.' Hij keek naar de twee stripboeken die er wel waren. 'Weet u precies waar nummer elf over gaat ?' vroeg het jongetje aan de winkelier.

'Pfff, ja, nou, dat weet ik niet hoor,' zei de winkelier. 'Er zijn wel meerdere stripboeken. Ik kan het allemaal niet meer bijhouden.'

'Maar heeft u het weleens gelezen vroeger ?' vroeg het jongetje. 'Ja, dat wel, dat wel, maar dat is al zo lang geleden.'

Het jongetje keek sip en wilde de winkel uitlopen.

Maar toen zei de winkelier : 'Ik heb nog wel een beeldje van Juiceling liggen ergens. Ik doe er niets meer mee. Dat

mag je wel hebben, gratis.'

Het jongetje begon te glunderen. 'Graag, mijnheer,' zei hij.

Hij kreeg het beeldje van Juiceling mee en zette het op zijn kamer.

's Nachts kwamen er stemmen uit het beeldje, en hij hoorde Juiceling zegen : 'We gaan de elementen uitstorten.' Het jongetje kon er lekker van slapen. Het was alsof hij in het paradijs was. De volgende ochtend vertelde hij het aan zijn vader en moeder. 'Maar dat kan toch niet ?' zeiden ze. 'Stemmen uit een beeldje.' Ze stuurden het jongetje toen naar een zieleknijper die het jongetje begon te ondervragen en af te matten. Het ging daardoor steeds slechter met het jongetje.

Op een nacht had hij een droom over Juiceling. Juiceling was op een podium en keek de zaal in, en het jongetje dacht ook dat Juiceling naar hem keek. Juiceling zei toen : 'We gaan de elementen uitstorten.' En weer voelde het jongetje zichzelf alsof hij in een paradijs was aangekomen. Bij de zieleknijper vertelde het jongetje het verhaal en zei erbij dat hij niet meer terug wilde komen. Hij had immers Juiceling. De zieleknijper vond dit zo ernstig dat hij het jongetje niet meer liet gaan. Het jongetje moest en zou aan de medicijnen. Maar het jongetje gaf de zieleknijper een klap in het gezicht en rende weg. Hij wilde niet naar zijn vader en moeder, maar rende het bos in. De politie werd ingeschakeld. Het jongetje vond uiteindelijk in het bos een gat wat hem leidde tot een ondergronds dorp. Daar kwam hij Juiceling tegen die hem in zijn armen nam. 'Je hebt me gevonden,' zei Juiceling. 'We gaan de elementen uitstorten.' En het jongetje voelde zich weer alsof hij in het paradijs was aangekomen. Stevig hield het jongetje zich vast aan Juiceling. 'Ik wil hier nooit meer weg,' zei het jongetje. 'Hoeft ook niet,' zei Juiceling. 'Ik zal je alles leren wat je nodig hebt. Taal en kunst. Bovenal humor.' Het jongetje begon te lachen en te lachen, en kon niet meer stoppen, en werd toen wakker. Hij had alles maar gedroomd. Hij had geen vader en moeder meer. Hij woonde bij zijn oom en tante. Op zijn nachtkastje stond een beeldje van Juiceling die hij van zijn oom en tante had gehad. En hij had alle stripboeken van Juiceling, de hele serie.

Hij ging naar beneden en vertelde de droom aan zijn oom en tante. 'Negen van de tien keren komen zulke dromen als je te druk bent geweest,' zei zijn oom. En ja, dat was zo. Hij was heel druk geweest op school met een werkje, een opstel, en dan mag jij raden over wie dat opstel ging.

Einde

MENEER, IK HOUD VAN UW JASJE

Ik liep naar het centrum en was in de supermarkt, en een oud lied van Tina Turner speelde over dat we geen helden nodig hebben, geen andere wegen naar huis, maar dat we door deze arena heenkomen. Ik had weer even dat tachtiger jaren gevoel, alsof ik als een reus was teruggekeerd van de oorlog, en er was ook een kinderkoor aan het eind. Ik heb dat lied vroeger helemaal grijs lopen draaien. Ik dacht : Dat moet voor die kinderen wel een goed gevoel zijn geweest dat ze samen zongen met de oorlogsgodin. Ik zag wat kinderen in de supermarkt en die keken naar mij alsof er een reus van de oorlog was teruggekeerd. En geloof me : Zo voel ik me echt niet altijd, maar ik besefte ineens hoe lang ik was, en ik ben ook best wel lang, boven de 1 meter 90, maar ik voel me echt niet altijd zo, en het dringt vaak ook niet tot me door.

Toen ik klaar was in de supermarkt en naar buiten liep om naar de andere supermarkt te gaan liep ik langs wat andere kinderen, en een meisje zei : 'Mijnheer, ik houd van uw jasje.' Ik zei : 'Ja ? Mooi hè.' Ik noem het mijn shamaanse jas. Het heeft van die korte, rafelige franjes. Het was voor mij een teken dat de jongeren het werk ook oppikten, en ik voel mij in die zin ook een trendsetter. Maar ja, als ik soms bekenden tegenkom zeggen ze dat ook weleens : 'Mooie jas.'

We hebben geen andere wegen nodig naar huis, we gaan er dwars doorheen, op het pad van Areta. We hebben geen helden nodig die ons er wel even uithalen, geen opnames vóór de grote verdrukking. We moeten zorgen dat we door deze arena heenkomen. Dat was het thema van de film Mad Max in de tachtiger jaren, en ook in de liederen van Tina Turner van die tijd, die in die film meespeelde. Ik heb nog steeds de film en het boek, en we hebben er in het verleden ook veel over geschreven. Het blijft terugkomen. Het is het pad van Areta.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten
Fonds (RPF)

DE VLOEK VAN DE ZWARTE NACHT

Ik kwam die morgen van de trap af naar beneden en ging de huiskamer in en groette mijn oom en tante waarbij ik logeerde. We waren allemaal wakker geworden van een lange nacht, de zwarte nacht, gemaakt door dwergen. We hadden naar hun schat gekeken en het had ons verblind, en daarom duurde de zwarte nacht zo lang, omdat we onder een betovering waren.

Ik omhelsde mijn tante, en toen mijn oom, en ik weende. Ik was blij dat we allemaal wakker waren geworden. Mijn tante weende ook, en ook mijn oom. 'Waar zijn de anderen ?' vroeg ik.

'In de lange nacht,' zei mijn tante.

'Oh, die moeten dus nog wakker worden,' zei ik. 'Ik dacht altijd dat

dwergen zulke goede en lieve wezens waren.'

'Er zitten ook kwaaien tussen,' zei mijn tante.

'Dat heb ik wel gemerkt,' zei ik. Mijn oom knikte.

Daar kwam de poes. Ik nam hem op mijn schouder. Ik was blij hem te zien. Het voelde kalmerend aan.

Maar iets klopte er niet. Nee, ik was nog steeds woelend in de zwarte nacht, worstelend. Ik moest niet meer naar de schat kijken, maar de dwergen hielden het steeds voor mijn neus. Ik riep wat, maar ik kon mezelf niet verstaan. Ik was op een schip in woeste golven. Daar zag ik mijn oom weer. 'Dus toch, dus toch,' riep ik. 'We zijn ontwaakt !' Maar we moesten vechten voor ons leven. De golven die over het dek spoelden voelden zo warm aan. 'We zijn bij het paradijs !' riep ik.

'Bijna !' riep mijn oom, die aan het hozen was.

Het was donker, maar ik zag de morgen komen, en ik zag dat we dichtbij een eiland waren. Ik zag prachtige natuur. 'We zouden er zelfs naartoe kunnen zwemmen,' zei mijn tante, die net uit de kajuit kwam. Ik omhelsde haar weer. Ze gaf mij een kus.

'Ik heb je zo gemist,' zei ik, en ik weende weer. Zij weende ook. We hielden elkaar heel lang vast, maar toen moesten we gaan zitten, want het schip schommelde teveel, en er waren nog steeds woeste golven. 'Dit is het paradijs,' zei ze. 'Die golven komen ons halen.'

Plotseling kwam er een enorme golf over het schip, die ons meesleurde. Ik voelde me geweldig. Even later spoelden we aan op het strand van het natuur-eiland. Het was hier prachtig. Prachtige struiken, prachtige bomen met grote bladeren, dikke bladeren, en het zand was hier warm en heel zanderig. 'We zitten eronder,' zei mijn oom. Ik raakte hem even aan. 'Ben jij het echt ?' vroeg ik. Hij glimlachte. 'Ja, ik ben het echt,' zei hij. Ik omhelsde hem toen, en weende weer, en hij weende ook. 'Het was een verschrikkelijke nacht,' zei ik. 'Te verschrikkelijk voor woorden.'

Hij knikte, en zei zachtjes 'ja.' Hij was nooit een man van vele woorden geweest.

Dit kon gewoon niet waar zijn. Dat kon gewoon niet. Het leek alsof de zwarte nacht nog steeds aan mij trok. Ik had steken in mijn hoofd en nare gedachten. Mijn oom nam mij bij mijn arm en trok mij met hem mee verder het eiland op. Mijn tante volgde. Ik voelde overal pijn van de zwarte nacht. We kwamen aan bij een huisje. Het leek een soort vakantie huisje, maar het had vele kamers en was langwerpig, als een sta-caravan maar dan veel groter en meer als een huis. We gingen naar binnen en er hingen overal gordijnen van gaas door het huis heen.

Er was hier een vrouw die op blote voeten liep en er uitzag als een hippie, alsof we weer terug waren in de zeventiger jaren. Ze had het allemaal over channelen, en dat relaties ook allemaal om channelen ging. Hele verhalen hing ze op. Ze was heel gastvrij. 'Dus jullie komen uit de zwarte nacht ?' vroeg ze na haar lange verhaal over channelen.

Wij knikten en zeiden 'ja.'

'Wij komen allemaal uit de zwarte nacht,' zei ze. 'Wij zijn hier om hen die uit de zwarte nacht komen op te vangen.'

Ik knikte. Ik vertelde haar dat ze op een hippie leek uit de zeventiger jaren.

'De zwarte nacht begon in de tachtiger jaren,' zei ze. 'We werden allemaal in slaap gehouden. Nu zijn we terug in de zeventiger jaren.'

'Oh, we zijn terug ?' vroeg ik.

Ik voelde pijn, pijn en pijn. Ik keek naar haar voeten. 'Nee !' riep ik. 'Ik wil niet terug naar de zeventiger jaren !' Ik rende naar buiten verder het eiland op. Ik was bang om weer in de zwarte nacht te worden getrokken. Mijn oom en tante volgden mij. Maar ze werden door iets tegengehouden, en hier waren ook allemaal gordijnen van gaas. Ik zag een donkere vrouw bij een tent waar ook gaas hing. 'Wat is dat ?' vroeg ik. De vrouw kwam naar me toe. 'Welkom,' zei ze, met een Surinaams accent. 'Dat je mij nog hebt kunnen vinden na de zwarte nacht. Velen komen niet zo ver. Mijn complimenten.' Ze gaf me toen een zoen. Ze gaf me toen een rieten stoel met gaatjes en gebood me te zitten. Ik zag mijn oom en tante nog steeds worstelen met de gordijnen van gaas in de verte.

'Laat ze maar even worstelen,' zei de vrouw. 'Ze komen vanzelf wel.'

'Wie bent u ?' vroeg ik.

'Doet niet ter zake,' zei ze. 'Het zijn geen problemen.' Maar toen vaagde haar stem weg, en ook zijzelf. Ik begon naar mijn tante en oom te roepen, maar toen vond ik dat geen goed idee, en ging nog verder het eiland op. Hier begon alles te draaien, en ik moest terug, ik kon niet anders. Weer zag ik mijn tante en oom achter gaas, en daarachter lag het huis van de hippie vrouw. Ik besloot maar bij de tent te blijven. Ik was ineens heel moe, en er was daar een bed achter een gordijn van gaas, wit gaas, en ik ging op het bed liggen. Ik was zo moe. Al snel viel ik in slaap, en zag de donkere vrouw weer in een droom. 'Als je nou snel bent, dan kun je bij me eten, ik ben even aan het koken,' zei ze.

'Daar gaat het niet om,' zei ik. 'Ik heb geen honger.'

‘Oh nee, oh nee ?’ vroeg ze toen. ‘Waar ga je dan naartoe als je niet met me wil spelen ?’

‘Wie bent u ?’ vroeg ik weer.

‘Het wonder van de rivier,’ zei ze. ‘Je hebt in mij gekeken, en hebt zo de vloek van de zwarte nacht verbroken.’

De droom vaagde weer weg en ik viel in een diepere slaap.

‘Kom met me mee,’ zei ze toen. ‘Ik wil je iets laten zien.’

Ik werd weer wakker en zag dat ze er weer was. ‘Ik ben zo moe,’ zei ik.

Ze had kleine zwarte dwergjes aan haar hand, en die liepen ook door de tent heen, en buiten. ‘De dwergen van de zwarte nacht,’ zei ze.

‘Oh, die boosdoeners,’ zei ik. ‘Zijn we in gevaar ?’

‘Welnee,’ zei ze. ‘We zouden juist in gevaar zijn als we ze niet zouden hebben opgemerkt. Nu, wegwezen jongens, terug het bos in.’

En toen maakten de dwergjes het op een lopen. Ze glimlachte. ‘Zie, niks aan de hand,’ zei ze.

Ik keek in haar ogen en droomde weg. Ik kon er een nieuwe wereld in zien, een nieuwe tijd. Ze omhelsde mij, en legde haar hand op mijn hoofd.

‘U moet moeder natuur wel zijn,’ zei ik.

‘Ja, mijn jongen, mijn zoon,’ sprak ze. ‘Ik ben het wonder van de rivier, de verdrijver van de zwarte nacht.’

‘Oh, u bent de morgen van de natuur ?’ vroeg ik.

‘Zoiets,’ zei ze.

‘Dat was vroeger altijd mijn stopwoord,’ zei ik. ‘Of zoiets.’

Ze glimlachte. ‘Ja, je hebt altijd veel om mij geroepen. Daarom ben je hier. Ik heb je geroep beantwoord.’

Daar kwamen mijn oom en tante aan. Ze waren eindelijk langs de gordijnen van gaas heengegaan. ‘Wie is zij ?’ vroeg mijn tante.

‘Moeder natuur, aangenaam,’ zei de donkere vrouw, terwijl ze haar hand uitstak. ‘En dit hier is mijn zoon, mijn roepende en geroepene.’

‘Ze is het wonder van de rivier, tante,’ zei ik. ‘De morgen van de natuur. Door haar zijn wij ontwaakt.’

‘Ach welnee,’ zei de vrouw. ‘Jullie hebben jezelf wakker gemaakt door jullie geroep. Ik ben slechts de echo ervan.’

Einde

HET KOPPIGE GEITJE

Er was eens een koppig geitje wat niet naar haar vader en moeder wilde luisteren.
Vader bok had gewaarschuwd voor de wolf, en moeder bok had gewaarschuwd voor het ravijn, en ook hadden ze het geitje telkens gewaarschuwd voor de gevaren van de stad. Ze wilden niet dat het geitje door haar koppigheid van hen weggeroofd zou worden.

Maar het geitje kon het allemaal niks schelen. Vrolijk en dwars ging het geitje tegen alle goedbedoelende waarschuwingen van haar ouders in, en ging gewoon langs het ravijn en gewoon de stad in. Zo ging dat tijden goed, en voor het geitje was dat reden om er gewoon mee door te gaan. Maar op een dag raakte het geitje aan de rand van het ravijn verstrikt in een struik. Wat het geitje ook probeerde, ze kon niet loskomen. ‘Ach, ik vind wel een manier,’ dacht het geitje. ‘Even een nachtje erover slapen.’ Maar toen het nacht begon te worden kwam er een wolf langs. Die zag het geitje en dacht : ‘Dat is nu nog eens een verrassing.’

Het geitje was er niet blij mee, en voelde zich dom, dom omdat ze niet naar de goede raad van haar ouders had geluisterd. ‘Oh, was ik maar bij vader en moeder gebleven, en had ik maar naar ze geluisterd, want nu zit ik flink in de puree, met zo’n wolf dichtbij.’

Maar de wolf dacht : ‘Ach, ik kan het geitje ook morgen opeten,’ en liep door.

Direct dacht het geitje dat het allemaal wel meeviel, en dacht er direct aan hoe ze naar de stad zou gaan als ze uit de struik zou zijn gekomen. Ze voelde haarzelf heel trots dat ze ontkomen was aan de wolf, en het scheen haar kracht te geven, en zo kon ze zich uiteindelijk losrukken uit de struik. Na een tijdje over het zand lopen naar de stad werd ze toch wel moe en ging slapen. De volgende ochtend kon ze geluiden van de stad al horen. Wat waren de mensen daar vrolijk. Zou er een feest zijn ? Trots ging het geitje de stad binnen, zoals ze altijd deed. Ze keek rond en zag de mensen feestvieren. ‘Zo hoort het leven te zijn,’ dacht het geitje bij zichzelf. ‘Niet die saaie ouders van wie niets mag en die overal gevaar in zien. Ik ben nog steeds springlevend.’

Maar daar dacht een slager met een mes heel anders over. Hij zag het geitje en greep het direct en bracht het in een kooi. ‘Nou ja,’ dacht het geitje, ‘hier kom ik ook wel weer uit.’ Het geitje was immers heel koppig en dwars.

Het zoontje van de slager zag het geitje in de kooi, en zei tegen zijn vader : ‘Wat een leuk geitje, mag ik er mee spelen ?’

‘Even dan,’ zei de slager, en haalde het geitje uit de kooi. ‘Maar wel zorgen dat

het geitje niet wegloopt. Doe het maar aan een touwtje. De slager nam ergens een touw vandaan en bond het om de nek van het geitje en gaf het andere uiteinde aan het kind. Het kind begon toen met het geitje aan het touw door de stad te lopen. Het geitje was weer enorm trots op haarzelf dat ze een mogelijkheid had om het kind te slim af te zijn. Het gaf haar kracht dat ze telkens weer aan het gevaar kon ontkomen. Ze trok het kind mee naar een fruitkraam op de markt, en het kind liep achter haar aan, nog steeds het touw goed vasthoudende. ‘Oh, wat een lekkere bananen,’ zei het kind, ‘mag ik er een ?’

‘Je mag er zelfs twee,’ zei de marktvrouw die erg vertederd was door het kind en zijn geitje. ‘In elke hand één,’ zei de marktvrouw met een glimlach, en reikte de bananen aan. Het jongetje liet het touw vallen om de bananen aan te pakken, en daar nam het geitje goed gebruik van en rende weg. Het jongetje dacht alleen nog maar aan de bananen.

‘Ik moet nu snel de stad uit, anders krijgen ze me weer,’ dacht het geitje bij zichzelf. Maar naar haar vader en moeder ging ze niet. ‘Ik kan lekker bij het ravijn blijven,’ dacht het geitje. ‘Wolven zijn geen probleem voor me.’ Het geitje was erg koppig en werd steeds trotser. Als een prinses ging ze terug naar het ravijn. Ze voelde haarzelf hoog verheven boven iedereen en boven haar ouders. Bij het ravijn waren twee wolven. Zonder vrees stapte ze op de wolven af, want de wolf had haar immers eerder ook niks gedaan. ‘Wat doen jullie hier ?’ vroeg ze aan de wolven.

‘We waren op jou aan het wachten,’ zeiden de wolven.

‘En waarom dan wel ?’ vroeg het geitje.

‘Omdat het etenstijd is, en we hebben nog niks gegeten,’ zei één van de wolven.

‘Ik kan net zo goed jullie eten,’ zei het geitje brutaal. ‘Gisteren had ik een wolf weggejaagd, en vandaag ben ik aan een slager ontkomen, dus jullie kan ik ook wel aan.’

‘Ach welnee,’ zei de andere wolf. ‘Dat was ik. Ik was gewoon een blokje om gegaan omdat ik nog geen honger had, en ik eet nooit alleen, dus heb ik mijn maat meegenomen.’

‘Goedzo,’ zei het geitje. ‘Twee lust ik er ook wel.’

Daar kwam de slager aan met zijn zoontje in de verte. ‘Ik moet weer eens gaan,’ zei het geitje. ‘Daar komen trouwens nog twee lekkere hapjes voor jullie aanlopen. Ik ben de slechtste nog niet.’

De wolven zagen de slager en zijn mes en maakten dat ze wegkwamen, en ook het geitje ging er vandoor. Het geitje voelde zichzelf verheven boven alles en iedereen, en ze was zo trots, zo trots, dat ze de slager eigenlijk wel een lesje wilde leren. Daarom keerde ze weer om, en liep terug naar het ravijn, en ging de struik in waar ze eerder verstrikt in was geraakt, aan de rand van het ravijn.

‘Ah, daar is het geitje,’ zei de slager. ‘Even uit de struik halen.’ De slager bukte en gleed met zijn hand in de struik om het geitje te pakken, maar hij kwam zelf ook vast te zitten en verloor zijn gewicht. Toen bungelde hij daar in de struik, half in het ravijn. ‘Ik ga wel hulp roepen, vader,’ riep zijn zoontje.

En zo was het geitje alweer ontkomen aan het gevaar. Koppig, trots en vol zelfvertrouwen en hoog verwaand ging het geitje terug naar huis.

‘Waar ben je geweest ?’ vroeg moeder geit. ‘Heb je al die schrammen op je gezien ?’

‘Oh, het is niets, moeder,’ zei het koppige geitje.

‘Je bent de hele nacht niet thuisgeweest,’ zei vader. ‘We hadden je nog zo gewaarschuwd.’

‘Het is niks, vader,’ zei het geitje brutaal. ‘Ik heb twee wolven gegeten, en een slager in het ravijn geduwd.’

‘Ja ja,’ zei moeder geit, ‘je hebt nog praatjes ook. Pas maar op, want dat gaat je een keer in de problemen brengen.’

‘Mij overkomt niks,’ zei het koppige geitje. ‘Ik ben de koningin.’

Maar daar werd aan de deur geklopt. Het was de slager met nog een andere slager. Ze hadden beiden grote messen.

Vader bok zag het en schrok. ‘We moeten hier weg. Ze hebben ons gevonden. Ze zijn je vast gevolgd. Snel, door de achterdeur.’

En door de achterdeur vluchtten ze toen weg, diep het bos in. Daar waren de twee wolven ook. ‘Zijn dat die twee wolven die je hebt gegeten ?’ vroeg moeder geit aan het geitje.

‘Nee, moeder, maar deze kunnen we ook wel eten,’ zei het koppige geitje.

Het geitje was niet kapot te krijgen. Daar kwamen de twee slagers ook aanlopen, en het kind liep achter hen met het touw.

‘Had jij geen slager in het ravijn geduwd ?’ vroeg vader bok aan het geitje.

‘Ja vader,’ zei het koppige geitje, ‘en deze twee kunnen we er ook wel induwen. Of misschien hebben de twee wolven wel trek in een hapje.’

‘Ik niet,’ zei de ene wolf.

‘Ik ook niet,’ zei de andere wolf.

‘Waarom niet ?’ vroeg het geitje.

‘Heb je die messen gezien ?’ vroeg de ene wolf weer.

De wolven maakten het op een lopen. ‘Zie, ze zijn allemaal bang voor me,’ zei het geitje.

‘Je raaskalt,’ zei moeder geit. De slagers grepen toen het koppige geitje en gaven het aan het jongetje, die het touw weer om de nek van het geitje bond. ‘Zo,’ zei de slager van het jongetje, ‘en nu niet meer loslaten. Dit is de laatste keer.’

‘Begrepen, vader,’ zei het jongetje.

En de vader en moeder van het geitje ? Die waren alweer naar hun huis gevlucht. Ze wisten dat ze niks konden beginnen met het koppige geitje.

En zo ging het koppige geitje mee met het jongetje, naar de stad. Ze kwam daar in een tuin terecht met hoge hekken, en moest in een hok slapen. Op een dag groef ze een gat onder het hek door en is toen naar huis gegaan. ‘Het is bij jullie toch net iets beter,’ zei het geitje.

Einde

1e Jaargang, nummer 6, 15 mei 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

DE ORANJE STER – DEEL 3

Marja herinnerde de potten met vlees in de kelder. Kees knikte. Dit had hij ook gedroomd. In de stad waren vaak vleesmarkten met zulk vlees. Er moest vlees gegeten worden, anders zouden de roofdieren weer sterker worden, en het glas dunner. Ze moesten dus eten voor hun leven.

'Het vee wordt door het glas gezogen tot een plaats in de wildernis,' zei Harry. 'Hiervoor worden jagers, slagers en vlees-verkopers aangesteld. Je begint als vlees-verkoper, dan wordt je een jager, en daarna een slager. De slager is een vleeskweker. Hij kent de geheimen van de vleesbrug.'

Kees kreeg een baan als vlees-verkoper op de markt. Hij leerde veel over de verschillende vleessoorten. Na een tijdje werd hij aangenomen in de jager-cursus. Hier leerde hij hoe hij moest jagen. Het had veel te maken met codes. Hij moest leren de codes in te typen. Harry was hierin zijn grote voorbeeld. Ook moest hij de verschillende spelen leren. Na een tijdje mocht hij zichzelf 'Kees de jager' noemen. Harry was heel trots op hem. Marja wist het nog niet. Ze keek een beetje de kat uit de boom. Ze had teveel verhalen van Harry gehoord, en moest het allemaal nog zien. Sinds Kees jager was geworden moest hij veel vaker de wildernis in. Marja miste hem.

Harry had haar verteld dat vrouwen geen jagers, slagers of vlees-verkopers konden worden, alleen als de gestalte van vuur hen daarvoor sinds het begin had aangesteld. Dat was met Marja dus niet gebeurd. Volgens Harry was er maar één manier om het wel te worden. Dat was door een nacht-verdrag. Dat moest volkomen in het geheim gebeuren, wanneer de man zou slapen. Er hing daarvoor een speciale knop in de slaapkamer die zou berekenen wanneer de man zou slapen van begin tot het eind. Zo kon de vrouw op tijd weer terug zijn. Marja voelde daar wel wat voor. Zo zou ze in ieder geval wat met Kees gemeen hebben. Ze begon als nachtvlees-verkoper, en volgde ook jagers-cursussen in de nacht wanneer hij sliep. Marja was een snelle leerling, en voor haar was de slager status snel behaald, terwijl Kees nog maar jager was.

Op een nacht wilde zij het geheim van de vleesbrug weten waar Harry het altijd over had. Met Harry ging ze de wildernis in door de kelder-gang. Ze moesten hiervoor heel diep de wildernis in. Ze kwamen aan bij een vochtige woestijn. Het leek wel alsof het hier geregend had. In de woestijn begon ergens de vleesbrug. Die ging over een rivier van vuur. De brug was geheel van vlees gemaakt. De brug was nogal glibberig. Marja was bang dat ze er vanaf zou glijden. Harry stelde haar gerust. Hij had in een rugzak spijkerschoenen meegenomen voor allebei. Dat waren schoenen met lange spijkers om zo vastgehaakt te zijn in het vlees. Samen liepen ze de brug over tot een grote burcht. Hier ging de woestijn gewoon verder, maar ze moesten in de burcht zijn. Er stonden wat poortwachters met geketende roofdieren. De poortwachters zeiden verder niets.

Binnengekomen moest Harry wat codes intypen. Toen kregen ze verder toegang. Ze kwamen in een zaal met wapens : speren, messen, hakbijlen, en andere vreemdsoortige wapens. Er waren wapens bij die Marja nog nooit eerder had gezien. 'Kees zou dit moeten zien,' dacht Marja bij zichzelf, 'die zou het prachtig vinden.' Even miste ze Kees, en wenste dat hij hier met haar was.

Op een tafel stond een bord met vlees. Harry begon ervan te eten, en een andere deur ging open. Ze kwamen in een zaaltje met een heleboel deuren. Naast elke deur stond een tafeltje met een bord vol vlees wat gegeten moest worden om de deur te openen. 'Kies een deur uit,' zei Harry, 'en eet van het vlees.'

Marja liep op een deur af en begon te eten. De deur ging open, en weer kwamen ze in een zaaltje binnen. Grote boeken lagen op tafels met bordjes vlees ernaast. Om de boeken te openen moest er van het vlees gegeten worden. De boeken zouden vol geheimen staan. 'Dit heb jij vast en zeker vaker gedaan,' zei Marja. Harry knikte.

'Kies een boek,' zei Harry.

Marja koos een boek en begon te eten. Het boek opende zich en Marja begon te lezen. De letters deden pijn aan haar ogen, en ze deed het boek weer dicht.

'Ik kan het niet lezen,' stamelde Marja.

'Ik ken al deze boeken door en door,' zei Harry. 'Het zijn boeken van pijn. Al deze boeken hebben hun eigen pijn. Probeer een ander boek.'

Marja koos een ander boek, en at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en Marja kreeg enorme last van hoofdpijn. Weer sloeg ze het boek dicht, en ging naar een ander boek, waar ze at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en ze kreeg een enorme buikpijn. Dit was nog wel te doen, en ze begon te lezen.

'Witskebat Hapi Da La Loie Vakau, welkom tot het geheim van de vleesbrug, een geordend geheim voor slagers. Ben je geen slager, maak dan dat je wegkomt. Wij eten om te vergeten. Al je herinneringen eet je hier, en dit geeft de toegang tot onze geheimen. Nogmaals welkom. Als slager ben je een volleerde jager. Het vlees dat u hier eet zal u toegang geven tot hogere jachten. Door verschillende soorten vlees te eten krijgt u verschillende soorten wapens voor de jacht. Probeer ze allen uit. In één van deze boeken zult u de code vinden voor de poort voor u. Hierdoor zult u komen tot een hal van jachtwapens die te verkrijgen zijn door van het vlees naast hen te eten. Elk jachtwapen zal toegang geven tot een nieuwe deur waardoor u een nieuw jachtveld kunt betreden.'

Marja sloeg het boek dicht. De pijn was ondragelijk geworden. Dit waren nachtverhalen, zei Harry. 'Wat is de code, Harry ?' vroeg Marja.

'Ik kan het je niet geven, Marja,' zei Harry. 'Dan zou ik ontploffen. Die codes zijn zo gevaarlijk dat als ze van een mens tot een mens worden overgedragen, dan is dat het gevolg.'

Marja at van het vlees van een ander boek. Het boek opende, en Marja begon te lezen. Ze kreeg verschrikkelijke kiespijn. Ze gilde het uit, en viel bijna flauw. Harry kalmeerde haar. 'Doorzetten, schat,' zei hij. 'Nee !' gilde ze. 'Dit is wreed !'

'Shhh,' zei Harry. 'Maak ze niet wakker. Als ze hier komen, dan … dan …'

'Wie zijn ze ? Waar heb je het over ?' vroeg Marja.

'Dat kan ik niet zeggen. Lees nu maar,' zei Harry.

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Marja. 'Ik ben hier ook doorheengegaan,' zei Harry. 'Ik weet er alles van.'

'Het is een offer, hè ?' zei Marja. Harry knikte. 'Ja, dat kun je wel zeggen,' zei hij.

'Okay,' zei Marja, die zich alweer iets beter voelde, en begon te lezen.

Uit : Proza van de vuh, uitgave : coab

DE ACHILLESPEES VAN HET VLEES

Het pad van Areta is hard.
Maar het is het beste pad.
In het christendom werd dit het smalle pad genoemd.
In de oorspronkelijke Griekse grondteksten waren de oude profeten en de apostelen volgelingen van de godin Areta, waar we veel over geschreven hebben. Oorspronkelijk waren het Judaisme en het christendom dus het Aretisme. Ook de islam, het jongere broertje, kwam uit diezelfde bron. De islam moest ook veel rechtzetten wat in het Judaisme en christendom verkeerd was gegaan. Er moest veel meer geredeneerd worden vanuit Ismael en Ezau, twee belangrijke archetypes, en de RV-Bijbel gaat daar mee verder en diept het nog verder uit, zoals bijvoorbeeld in de opvolger en vervanger van het boek Exodus. Toen de openbaring bij hoofdstuk 16 was aangekomen van dit boek, begon mijn ruggegraat helemaal warm te worden. Er zijn veel veranderingen gaande in de geestelijke wereld. Er komen nieuwe fundamenten. Er hangen vreemde energieen in de lucht. Er is een grote geestelijke oorlog omtrend dit boek. De mens is in groot programmatie-gevaar, dus daarom moet het geestelijke Woord wel geopenbaard worden. Er staan grote gevaren op de loer voor de mensheid.

Laten we onze hoofden buigen en ons verootmoedigen, opdat we de zachte, leidende stem van moeder natuur kunnen verstaan, en op het pad van Areta terechtkomen en blijven, niet op het pad van kakia, de wereldsgezindheid. Er is nu een strijd : vers tegen vers, interpretatie tegen interpretatie, en het gevecht is om onze ziel. Het is erop of eronder. Eén ding is zeker : het vlees zal eronder gaan, zal ten onder gaan. De natuur zal niet rusten, en heeft inmiddels de achillespees van het vlees gevonden en laat niet meer los. Het vlees is er goed bij. De vis is in de fuik, aan de speer, en zal niet meer losgelaten worden. Het vlees is woest, als een wild varken, die in een strik is geraakt. Wees dus heel voorzichtig. Blijf gematigd in de dingen die je doet. Neem van niets teveel. Verneder je onder de hand van moeder natuur. Ga niet hoger dan je voegen. Doe stappen terug waar nodig, om haar volkomen ruimte te geven in je leven. Er is een weg hier doorheen. Er hangt veel onheil in de lucht, veel gevaar, veel bedrog, maar er is een weg doorheen. Luister naar haar zachte stem. Laat haar spreken, door zelf stil te worden. Er gaat een nieuw Exodus boek komen, de opvolger en vervanger van Exodus. Dan zal er helderheid gaan komen.

In deze wereld gaat het veel om het IQ, maar ze vergeten veelal de EQ van de empathie en de GQ van het geestelijke. Die factor ontgaat ze vaak helemaal. Het is de bedoeling dat ze in balans komen. Hoe zit het met je eigen balans ? Zul je hier in de komende tijd aan werken ? Ze kunnen niet zonder elkaar. Zo zul je zelf ook de achillespees van je vlees vinden, de zwakke plek van je vlees, en het zo kunnen overwinnen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

HET PROLO STEEGJE

-- Hallo, mag ik even wat vragen. Mijn relatie is net uit, hè, en nu dacht ik : Ik zie u hier nu net lopen, en u lijkt wel een beetje op haar, dus wou ik vragen of wij dan niet samen iets zouden kunnen proberen, weet je wel, zo van misschien dat het tussen ons klikt, en dat ik dan met jou verder kan.

-Ach, maar meneer, ik ken u helemaal niet. Ik kom u hier voor het eerst tegen in het Prolo steegje. U loopt nogal hard van stapel. Dat kan echt niet hoor.

-- Ja, maar we kunnen het toch proberen ? Nee heb je, en ja kun je krijgen.

-Ach meneer, ik heb echt geen tijd voor deze dingen. Ik heb ook nogal haast. U zult heus wel weer iemand anders vinden.

-- Ja, maar het is al laat en ik heb echt onderdak nodig. Ik ben uit huis gezet en zij heeft al mijn bezittingen in beslag genomen. Ik heb niks meer.

-Nou goed, dan geef ik u wat geld en een fiets. Daar moet u het dan mee doen.

-- Dank u wel mevrouw.

-Zo, hier is het. Nou, goeie reis, hè, en je zal heus wel weer wat leuks vinden.

--Nou, ik heb liever niet iets leuks, maar iets sterks. Ik vind die vrouwen van tegenwoordig zo slap. Ze lopen alleen maar mooi te doen, maar hebben geen sterk karakter. Ze zijn niet sterk.

-Ja, maar meneer, daar kan ik toch ook niks aan doen ?

-- Maar u lijkt me zo'n sterke vrouw. Dat heb ik echt nodig.

-Nou, kom dan maar even met me mee naar boven. Hier woon ik. Dan kun je een douche nemen, en dan geef ik je wat te eten.

-- Nee, alsjeblieft geen eten. Ik voel me tamelijk ziek en misselijk.

-Nou, dan geef ik je een warm bed. Heb je daar wat aan misschien ? Kun je weer aansterken en tot rust komen.

-- Misschien wat water zou helpen. En ligt u dan ook in het bed ?

-Nee, wees maar niet bang. Ik slaap in een ander bed.

-- Gelukkig maar, want dat is wel eng met zo'n sterke vrouw als u.

-Eng ? Nee hoor, ik ben helemaal niet eng. Ik doe geen vreemde dingen. Heeft u nare dingen met uw vorige vrouw meegemaakt dan ?

-- Ik werd soms halfdood wakker.

-Dat is geen pretje. En u weet zeker dat het door haar kwam ?

-- Vrijwel zeker, maar haar zus sliep soms ook bij ons.

-Nou gevaarlijke familie dan. Hier zul je dat echt niet hebben. Ik ben tamelijk vreedzaam.

-- Dus ik mag komen ?

-Nou eigenlijk begin ik me te bedenken. Wat als uw vrouw en haar zus nog steeds naar u op jacht zijn ?

-- Kun je mij beschermen ?

-Nou nee, daar ben ik niet voor. Ik zou gewoon hard fietsen als ik u was. Hier heeft u uw fiets.

-- Ik ben eigenlijk te moe. Kan ik niet één nachtje bij u slapen dan ? Mag zelfs in hetzelfde bed.

-Nou ja, zeg, ik ken u helemaal niet. Ik zit hier een beetje gastvrij te lopen doen, maar heb er nu alweer spijt van.

-- Sorry. Heeft u geen zus dan die misschien wat makkelijker en handiger in deze dingen is ? Ik zoek een beetje een sterke vrouw.

-Probeert u mij nu jaloers te maken ?

-- Misschien. Ik moet toch wat.

-Nou, komt u dan gewoon met mij mee, dan gaan we het proberen.

-- Laat maar, ik zie er vanaf.

-Heeft u nu mijn tijd voor niets lopen verdoen ? Nee, u komt nu gewoon met mij mee. Niet lopen zeuren opeens. U heeft mij in dit avontuur gestort, en ik laat me niet zomaar wegkieperen ineens.

-- Ja, maar ik wil niet.

–Dan had je dat eerder moeten bedenken. Er is nu geen weg terug meer. U gaat nu gewoon met mij mee. Jas uit, warme douche, en dan lekker slapen. Ik zorg voor de rest.

-- Maar wat als ik me bedenk ?

–Meneer, u bent wel heel erg wispelturig. U loopt toch geen spelletjes met mij te spelen hier, hoop ik hè ?

-- Okay, ik vind ook dat u helemaal gelijk hebt. Ik moet mij niet zo aanstellen.

-Goedzo. En hoe gaat ons kind heten ?

-- Melk.

-Melk ?

-- Waarom niet ? Ik heet zelf namelijk Melkert, en dat is mijn achternaam ook.

-Hmmm, Melkert Melkert … zeer charmante naam. Aangenaam met u kennis te maken. Dat dat zo maar kan in

zo'n steegje hè. Zou ik normaal gesproken nooit doen, maar u heeft mij wel zo in de maling genomen en beetgehad. Dan kan ik er niet meer onderuit.

-- En u ook.

-Nou ja, misschien zijn we dan echt voor elkaar bestemd. We gaan het in ieder geval proberen.

-- Ik moet nu echt gaan hoor. Mijn vrouw wacht thuis op me, met haar zus.

-Maar u zei net tegen me dat uw relatie uit was en dat u uit uw huis was gezet ?

-- Ja, maar ze zei dat ik terug mocht komen als ik een grote buit zou hebben. Bedankt voor de fiets en het geld.

Einde

Uit : De Grote Surinaamse Bijbelkrant, verzamelingen nr. 1

DE BANAANSE SINAASAPPELKONING

Er waren eens een man en een vrouw in een tuin met sinaasappelbomen. Plotseling verscheen er een banaan met sieraden in de struiken tussen de sinaasappels. De man en de vrouw dachten dat het een slang was, en bekogelden de banaan met sinaasappels. ‘Weten jullie wel wie ik ben ?’ sprak de banaan met sieraden. ‘Ik ben de koning van de sinaasappels.’ En hij begon de sinaasappels met zo’n vaart terug te slaan dat de man en de vrouw onder de sinaasappelsap kwamen te zitten. De banaan met sieraden bleef maar gooien, totdat er een zee van sinaasappelsap was ontstaan. De man en de vrouw riepen om hulp. Maar na een tijdje kreeg de banaan met sieraden medelijden met hen, en liet hen op zijn rug zitten, anders zouden ze verdrinken. Hij bracht hen naar een eiland waar ook komkommers en bananen waren. Er waren ook een bananenkoning en een komkommerkoning, en zij hadden wel trek in wat sinaasappelsap. Maar zij dronken daar zoveel van dat de banaanse sinaasappelkoning boos terugkwam, en met zoveel sinaasappels begon te gooien dat zelfs het eiland overstroomde.

Het werd een woeste zee van sinaasappelsap, waarin zelfs de banaanse sinaasappelkoning dreigde te verdrinken. Gelukkig kon de komkommerkoning vliegen en nam ze allen op zijn rug. Hij vloog naar een meloen in de lucht. De meloen nam ze naar binnen, en vroeg wie de schuldige was. Allen wezen ze naar de sinaasappelkoning, die door de meloen direkt weer in de sinaasappelzee werd geworpen. Maar later kreeg de meloen spijt, en dronk de hele sinaasappelzee leeg. De banaanse sinaasappelkoning verstopte zich weer tussen de sinaasappelbomen in de tuin. Op een dag kwamen er weer een man en een vrouw in de tuin. Toen ze de banaanse sinaasappelkoning zagen begonnen ze met sinaasappels naar hem te gooien, omdat ze dachten dat het een slang was. Maar ditmaal gooide de banaanse sinaasappelkoning niks terug, en besloot ook om maar niks te zeggen, want hij wist waar dat op uit kon lopen.

Uit : Donkere Kaas, een verzameling verhalen, uitgave : coab

HET RIJK VAN NICOTINE

Een van de reusachtigste leiders van het duistere rijk die ik ooit had gezien was wel het skelet Nicotine. Elke dag maakte hij een lange reis over de bergen naar de hoogste top, met in zijn armen het hoofd van een meisje. Nicotine had een paar duistere paarden, genaamd Ammalgamos, Compositos en Medicinos. Hij was een duistere rijder. In zijn rijk was er geen schoonheid, alleen lelijkheid, maar de jungles hier waren reusachtig. Ik stond aan de oever. Een jongetje in een boot wenkte mij. Het was een lange dunne boot, en het jongetje had een peddel. Het was een indiaans jongetje. ‘Mijn moeder wacht op je,’ riep hij. Al gauw was hij bij de oever en ik stapte in het bootje. Al snel waren we aan de andere kant van het meertje. Aan de oever stond een vrouw. Ik herkende haar niet, maar zij riep mij bij mijn naam. Ik stapte uit het bootje en liep naar de oever. Ze omhelsde me stevig. ‘Ik heb een maaltijd voor je gemaakt,’ zei ze. ‘Wie ben je ?’ vroeg ik.

‘Oh, ik ben Melango,’ zei de vrouw. Al snel bracht ze mij naar haar hut. Er lagen hier allerlei pakjes sigaretten en sigarendoosjes. ‘Rook je ?’ vroeg ik. ‘Nee,’ zei ze. ‘Mijn zoontje neemt ze weleens mee.’

’s Nachts komen de troubadouren,’ zei ze. ‘Zij werken voor de farao.’

‘Waar hebben ze het dan over ?’ vroeg ik.

‘Oh,’ zei ze, ‘over hem. Je weet wel : Nicotine, de baas van alle farao’s. Hij is het grote opperhoofd.’ Ik kende Nicotine wel. Het was een verschrikking. Iedereen was geketend aan zijn lange kettingen, ook deze vrouw. Het hart van Nicotine was een rood hart, maar voor de rest was het hele duistere rijk zwart en wit. Als de troubadours kwamen dan was er altijd veel grijs, veel bruin en geel. Nicotine was een slager. Hij was altijd op jacht, en had een grote fokkerij. Hier liet hij de vrouwen zwaar werk verrichten. ‘Pssst, bevrijd me,’ fluisterde de vrouw. Ze wees op de ring aan mijn vinger die ik eens van de farao had gekregen. Ik bedacht me geen moment, legde de ring tegen haar ketting en brandde de keten door. Ik pakte haar hand, en zei : Kom mee. Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft maar na tijden rennen kwamen we

uit de jungles van Nicotine. Een man staarde ons aan met een lange baard. Hij liet ons de tand van een haai zien. ‘Waar zijn we ?’ vroeg ik.

‘Welkom,’ zei de man. Hij was direct heel vriendelijk. Hij staarde naar mijn ring. ‘Wie bent u ?’ vroeg ik.

‘Ik ben Terang,’ zei de man. ‘Gezand van de koning.’

‘Wie is de koning ?’ vroeg ik. Hij liet me een klein balletje zien. Maar daar kwam Nicotine al aan. Ik greep Melango weer bij haar hand en rende met haar verder. Maar ook in de verte zag ik Nicotine aankomen, en toen van alle kanten. Snel werden we ingesloten. ‘Nicotine heerst hier,’ zeiden ze. Plotseling kwam er rood licht uit mijn ring voort en scheen op de harten van de Nicotines om ons heen. Een van de Nicotines had witte klederen met een lange witte punthoed. Hij leek wel op een pion. Achter hem stonden nog een paar van zulke Nicotines. Ik richtte de straal van de ring op zijn gezicht, en hij begon weg te smelten. Ik rende met Melango door de opening die was ontstaan. Weer zag ik die man. ‘Kan ik iets voor je doen ?’ vroeg Terang.

‘Ja,’ zei ik. ‘Help ons hier uit.’

Maar Terang werd gegrepen door de Nicotines en werd verslonden. De Nicotines waren als een kudde hongerige honden. Weer richtte ik de straal van de ring op hen. In de verte was een piramide waar we naartoe renden. Binnenin zat een farao op een troon. Hij was geheel gemaakt van metaal, en er kwam rook uit hem voort. Maar al snel waren ook de Nicotines binnen en verslonden de metalen farao. Een paar Nicotines zaten op paarden. Het waren grote paarden. We renden door een deur in een andere gang. Maar hier waren zwarte Nicotines met hun paarden. Weer beukte ik een deur in, en kwamen in een kamer terecht met een raampje waardoor we konden ontsnappen. We waren nu op de piramide. De vrouw haalde wat pakjes sigaretten en sigaren uit haar broekzakken en begon ze tussen haar handen te rammelen, terwijl ze veren begon te krijgen. Snel greep ze me en we vlogen weg. Het was mij een raadsel. Nicotine Magie, zei ze. We vlogen naar een hoog kasteel waar de Nicotine Tovenaar woonde. We hadden hier groot uitzicht. De Nicotine Tovenaar was een aardige man. Hij liet ons alle mechanismes van Nicotines zien. Het waren robotten. Ook hun grote paarden.

De Tovenaar zette ons ergens neer op de rotsen, in een ander rijk. We kwamen op een strand terecht met heet zand. Ook was er een hutje van riet en bamboe. ‘Blijf je bij me ?’ vroeg Melango.

‘Ach, ik kom je nog weleens een keertje opzoeken,’ zei ik. ‘Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben. Er is hier strand en zee, en er groeit hier voldoende aan de bomen.’

Daar kwam de Tovenaar aan, vanaf het strand. ‘Je hebt in ieder geval goed gezelschap,’ zei ik. De Tovenaar gaf mij een hoed van stro en riet. En toen vertrok ik.

Einde

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

HET LULUK TABLET

Ze waren in een gevecht. Zij probeerde hem in verwarring the brengen door leugens. Hij zat op de bank, en wilde de moed opgeven. Zijn hoofd kon het niet meer aan. Zij wilde hem aangeven bij de godin Serket. Zij was een wellustige vrouw. Ze verkocht haar man aan haar. Maar Serket wilde niet komen, en zond daarom Luluk, een indiaanse prinses. Luluk nam bezit van haar, en bracht haar man nog meer naar beneden, met de meest gemene truukjes. Hij had de moed allang opgegeven en wilde zelfmoord plegen. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw, haar godinnen. Hij wist niet wat hij er mee moest, maar hij begon tot hen te bidden.

Een keer kwam in zijn lot, de godinnen waren hem opeens goedgezind. Zijn vrouw kalmeerde. Van binnen voelde hij een haat naar de godinnen want zij hadden dit alles aangesticht. Zij hadden zijn vrouw gek gemaakt. Hij hield het Luluk tablet in zijn handen, en wilde het breken. Dit tablet hield zijn vrouw opgesloten.

Ze vloog hem aan. Ze was ongelovelijk sterk ineens. Ze bond hem vast, en hongerde hem uit. Het tablet werd ergens op een tafel neergelegd. Een vriendin van haar kwam. 'Kun jij dit tablet in bescherming nemen,' vroeg ze. De vriendin knikte, en vertrok weer.

Hij begon weer tot de godinnen te bidden en wist dat hij zich dit keer beter moest gedragen. Ze maakte hem los. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw. Ook hij was in dit tablet opgesloten. 'Dochter van de regen,' werd ze genoemd, 'dienares van Luluk,' ze was aan het kalmeren. In ieder geval liet ze hem nu met rust.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

DE DROKELAARSE PAP

Met zijn vader kwam hij de herberg binnen, en hij wist niet wat hij zag. Allemaal zaten ze of scheef op hun stoelen of lagen op de grond van het lachen. En het hield maar niet op. 'Wat is hier gebeurd ?' vroeg hij aan zijn vader. Zijn vader hief zijn schouders op. 'Ik heb geen idee.'

Toen vroeg hij het aan de herbergier, maar die lachte ook verschrikkelijk, en kon niet meer stoppen, en moest alleen maar harder lachen toen de jongen het hem vroeg.

'Zitten jullie me soms uit te lachen ?' vroeg de jongen.

'Ja !' riep een dikke vrouw van achter een tafel, en iedereen lachte nog harder. Ze gierden van het lachen, en sommigen waren aan het schaterlachen. Ze kwamen niet meer bij.

De jongen keek hen vreemd aan, en toen keek hij naar zijn vader. 'Waarom lacht u niet met hen mee dan ?' vroeg de jongen.

'Omdat,' lachte de herbergier, 'omdat hij niet van de pap heeft gegeten.' Toen lachten ze allemaal nog wel harder, en nog doller en dwazer.

'Wat voor pap ?' vroeg de jongen.

'De Drokelaarse pap !' riep iemand.

'Ik ken die pap niet,' zei de jongen. 'Mag ik het eens proberen ?'

Nog steeds bulderden ze van het lachen, en het leek alleen maar erger te worden.

'Niet zo goed voor jou, jongen,' zei iemand. 'Je bent nog erg klein.'

'Ja,' zei vader, 'er zitten bessen in die pap waar je nogal dronken van wordt, dus doe maar niet.'

'Maar ik wil ook lachen, vader,' zei de jongen.

'Ach, we lopen zo wel even langs het toneelspel op straat,' zei vader, 'dan kun je ook lachen.'

'Ja, maar ik wil net zo hard lachen als de mensen in de herberg hier,' zei de jongen. 'Dat heb ik nog nooit eerder meegemaakt.'

Vader nam de jongen weer mee naar buiten, en bracht hem naar het toneelspel op straat, maar de jongen kon er niet om lachen. Die nacht kon hij niet slapen, want hij moest telkens weer aan de pap denken. Midden in de nacht dacht hij dat hij zijn ouders weleens hard hoorde lachen, dus misschien hadden ze het wel in huis. Hij sloop zijn bed uit, ging de trap af, en toen de keuken in. Overal in de keukenkastjes begon hij te zoeken. Ergens op een pot stond 'Drokelaarse pap'. 'Dit moet het zijn,' zei hij tegen zichzelf en begon gulzig ervan te eten. Maar er gebeurde niets. Teleurgesteld ging hij weer naar bed. Zijn vader nam hem daarna niet meer mee naar de herberg, en zo begon de jongen steeds meer de herberg en wat daar gebeurd was te vergeten, en zo ook de Drokelaarse pap.

Toen hij wat ouder was geworden kwam hij op een dag een boer tegen op het zanderige pad tussen twee weilanden in. De boer begon direct te lachen. 'Zit u me nu uit te lachen ?' vroeg de jongen. De boer begon alleen maar harder te lachen. 'Neem me niet kwalijk, kerel,' bulderde de boer van het lachen. 'Ik had net wat Drokelaarse pap gegeten in de herberg.'

'Oh, maar dat heb ik ook weleens gegeten,' zei de jongen, 'maar er gebeurde niets.'

'Je moet die van de herberg hebben, kerel,' zei de boer. 'Daar zitten Drokelaarse bessen in. Die van de winkel is pap zonder bessen.'

'Verrek,' zei de jongen. 'Dan ben ik dus al die tijd bedrogen geweest.' De jongen slenterde naar de herberg en ging er naar binnen, maar niemand lachte. 'Drokelaarse pap, graag,' zei de jongen. Maar de herbergier schudde zijn hoofd. 'Ik heb net het laatste verkocht,' zei de herbergier, 'en nu gaat het uit de handel.'

'Maar waarom ?' vroeg de jongen.

'Het werd te dol en te bont,' zei de herbergier.

'Ach, nog één keer dan,' klaagde de jongen. Maar de herbergier was niet om te kopen en bleef bij zijn standpunt. 'Ga de Drokelaarse bessen zelf maar zoeken,' zei de herbergier.

'Waar vind ik die ?' vroeg de jongen. De herbergier haalde zijn schouders op. 'Alstublieft, zeg het me,' zei de jongen.

'Boven op de gang moeten er nog wat liggen,' zei de herbergier.

De jongen wilde direct naar boven rennen, maar de herbergier hield hem tegen. 'Je bent geen gast,' zei de herbergier.

'Ik ben wel een gast,' zei de jongen. 'Ik ben toch hier gekomen voor pap ?'

'Ja, maar je hebt geen kamer gehuurd,' zei de herbergier. 'Alleen zij die een kamer hebben gehuurd mogen boven komen.'

'Goed,' zei de jongen, en huurde een kamer.

'Kamer zeventien,' zei de herbergier.

De jongen stoof naar boven, en begon overal te zoeken naar de Drokelaarse bessen, maar hij vond niks. Teleurgesteld ging hij weer naar beneden.

'En ?' vroeg de herbergier.

'Niks,' zei de jongen.

'Heb je al op kamer zeventien gekeken dan ?' vroeg de herbergier.

'Alleen maar op de gang,' zei de jongen, die weer naar boven ging. Hij ging de kamer op, en begon daar te zoeken. Eindelijk vond hij een pot Drokelaarse bessen in de kast. Hij keek naar de bessen, maar durfde ze niet zomaar rauw op te eten, en ging zo terug naar de herbergier. De herbergier lachte toen hij eraan kwam, en begon daarna te bulderen van het lachen. Ook de jongen begon te lachen. 'Alleen als ik ze al zie,' zei de herbergier.

'Maar waarom stopt u er dan mee,' zei

de jongen.

'Luister,' zei de herbergier, 'dit is echt het laatste, want bandieten hebben vannacht de Drokelaarse boom omgehakt in de moestuin. Het was de enige Drokelaarse boom die er nog over was. We moeten daarom wel stoppen.'

De herbergier keek de jongen aan met tranen in zijn ogen.

'Dan heeft u deze pot hard nodig,' zei de jongen, en gaf het aan de herbergier.

'Nee, jongen,' zei de herbergier. 'Het is voor de gasten. Geniet ervan. Het is het laatste wat er nog is. We willen onze gasten deze ervaring niet onthouden.' Toen gaf de herbergier de pot weer terug.

'Hoe was de Drokelaarse boom eigenlijk ontstaan ?' vroeg de jongen.

'Ach,' zei de herbergier, 'eens vond Napoleon ergens een rood slipje, en men zegt dat daar waar hij zijn rode slipje verloor daar ontstond de Drokelaarse boom, en dat was hier in Waterloo, in onze moestuin.'

De jongen begon toen zo hard te lachen dat hij drie dagen niet kon stoppen.

Uit : De Drokelaarse pap en andere verhalen, uitgave : coab

DE IJSVOGEL

De IJsvogel vliegt van ijs naar ijs,
De herinneringen verlatende

De IJsvogel neemt niets mee,
en vliegt zo hoger

Zonder lasten, vrij en blij,
Maar de last van ijs is een zware

Steeds lager vliegt hij dan,
Als een koning naar zijn troon,

Steeds dieper zinkt hij dan,
In de ijszee van zijn verlangens

Een ijsvis is hij dan,
Gevangen in het ijs,
Hij wil weer een ijsvogel worden dan,
Maar hij moet wachten tot de morgen

Oh ijsvogel, waar vlucht gij heen ?
Oh ijsvis, wie houdt u tegen ?
Oh, koning zonder kroon,
Gedoemd tot dwalen rondom de troon

De ijskroon is een mysterie diep en zoet,
Maar de wegen tot haar zijn bitter

Uit : De Lettermaker, uitgave : coab

DE BLOEM IN HET BOS

Ze waren in het bos op zoek naar een bijzondere bloem, de Lelystad. Ze gingen heel diep tot daar waar het bos leek over te gaan in een oerwoud, een wildernis met slingerplanten. Daarna liep het weer over in bosgebied, heide, dicht op elkaar staande bomen en veel heuvelen. Ze haalden de boslucht diep in. Op de heuvelen groeide vele soorten grassen. De Lelystad bloem was een geheim, een groot geheim. Het was een grote bloem met witte kelken. Er droop wit sap uit. Het droop zo de rivier in, de bosrivier. Toen ze bij de bloem waren aangekomen dronken ze van het sap alsof het siroop was. Hier hadden ze lang op gewacht. Het was heel kleverig spul.

De bloem gaf een krijs. Het was alsof ze schokdraad hadden aangeraakt, alsof ze allemaal onder stroom stronden opeens. Het was nu onweer in hun hoofd. Weer begon de bloem te krijsen. 'Wat is er, bloem ?' vroegen ze.

'Iemand heeft me wakker gemaakt,' sprak de bloem. 'Het was hier altijd zo rustig dat ik sliep.'

Maar het sap van de bloem was een slaapsap, en ze werden steeds slaperiger, totdat ze samen met de bloem in slaap vielen. En de bloem nam hen in haar op. Nu had het geheim zich teruggetrokken, maar ze droomden dromen waarin ze het geheim zagen. En het geheim was een klok van levenssappen. En de tijd dreef voort, en ze grepen ernaar, maar niemand kon het vastpakken. Ze waren in de bloem gevangen, en moesten het doen met hun dromen, maar het was meer dan genoeg. Terug naar de tijd wilden ze niet meer. 'Hoe konden we zo dom zijn naar de tijd te grijpen ?' zeiden ze.

En de bloem prikte in hun vingers, en ze krijsten als de bloem. 'Wie heeft ons wakker gemaakt ?' riepen ze.

'Nee, jullie dromen,' zei de bloem. En de bloem zoog hen dieper naar binnen, waar een stad was in de bloem. Maar het was geen echte stad, meer een dorp in de wildernis, een samenleving. En de mensen van de bosstad verwelkomden hen. En de mensen hier vertelden elkaar verhalen, versierden elkaar met de geheimen van het bos. En ze dronken meer en meer van het sap van de bloem, wat een slaapdrank was, opdat zij nog dieper in de bloem zouden gaan, tot onbekende geheimen, dieper en dieper in de dromen van de bloem.

Einde

Uit : Joegoslavische Kettingbrieven, uitgave : coab

DE FEBRUARI SCHIETPARTIJEN

Ik herinnerde mij de Februari schietpartijen. Maar nu was ik bij haar. Zij haatte mij.

Ik herinnerde mij de vogel die mij oppikte en hier bracht. Het was zeer traumatisch, als een nachtmerrie. Ik zag

hoe de grote vogel mij streng in de gaten hield. Ik kende deze vogel niet, maar het was een roofvogel en het had grote angst in mijn hart gebracht. Het greep mij in de weilanden toen ik vluchtte van de februari schietpartijen. Deze vrouwen waren gek.

Als ik in de stad was gebleven zou ik niet meer geleefd hebben. Ze hadden het ook op mij gemunt, maar wat was dit leven waard hier ? Deze vrouwen waren gek.

Op een dag greep de vogel mij weer, en nam mij weg. Misschien vond de vogel het wel genoeg. De vogel bracht me diep in de wildernis, maar ik kon niet vergeten wat er was gebeurd. Op een bepaalde manier had de vogel mijn leven voor de tweede keer gered.

In de nachten had ik nachtmerries over de Februari schietpartijen. Ik was helemaal alleen in de wildernis, maar de vogel zorgde voor mij. Het hield roofdieren op een afstand, en bracht voedsel tot mij.

Het was maar een droom. Ontsnapping was slechts een droom hier.

Meer en meer begon ik te twijfelen aan de februari schietpartijen. Het kon slechts een nachtmerrie zijn geweest. Wat gaven de vrouwen mij hier te eten ?

Ik keek haar aan, en toen lager naar haar borsten. Ik was in grote angst en pijn. Hoe zou iemand naar deze vrouwen kunnen kijken en leven ? Ze waren barbaars, wreed, als een nachtmerrie. Zij waren de februari schietpartijen.

Uit : De Giechelaar en andere
verhalen, uitgave : coab

1^e Jaargang, nummer 7, 22 mei 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Literatuur

DE ORANJE STER – DEEL 4

Sawir, Fliktir Sawelaa Maree Barits Homalogie Karee Almas Vandrin Ogesta Amalee Verin Sevinda Allanse Allaa Mir Allaa Vaanit Evus Olong Patong Palone Perisia. Welkom tot dit boek, geachte gast. Wij hebben er weer veel werk van gemaakt. Dat heeft u misschien al wel ondervonden. De code tot de volgende deur zal hier geopenbaard worden. Zeeen van winden kunnen ons hier niet vinden. Achter glas zijn zij, waar de zeven zeemeerminnen nog steeds zoeken naar het geheim van goud. Nooit zullen zij binnengaan, zij die op zoek zijn naar de geheimen van de zon. De zon is gestorven. De dictator is dood. Zij die hem trachten op te wekken rusten tevergeefs. Zij zullen geen rust vinden, alle dagen van hun ijdele leven. Ijdelheid vervliegt. Ik geef u toegang tot de nieuwe deur. Weest welbewapend met haar geheimen. Ga niet in voordat u alle boeken hebt gelezen. Gebruikt deze code wel, en geeft haar nooit door aan anderen, anders zult gij ontploffen, en uw weg nooit meer terugvinden. Neemt deze waarheid ter harte. Wij geven ook geen geld terug. U zult ook nooit meer kunnen wederkeren, maar wanneer gij door alle deuren bent heengegaan en alle jachten hebt gejaagd, dan zult gij de code ontvangen om door een reis rond de ster toch te komen waar u eerst was, maar dan vanaf de andere kant. U mag deze code in uw eigen woorden intypen.

Welke boeken Marja daarna ook las, het deed geen pijn meer, en alle letters waren verdwenen. Het waren allemaal lege bladzijdes. 'Dat komt door het kennen van de code,' zei Harry. Samen liepen ze naar de nieuwe deur, waar Marja in haar eigen woorden de code intypte. Toen ging de nieuwe deur open, waar wapens lagen met bordjes vlees ernaast. Marja koos een wapen uit, en begon te eten. Snel nam ze het wapen op en liep naar de deur van het wapen. Ze kwamen hierdoor op een jachtveld terecht. De hele nacht jaagden ze. Toen Marja alle wapens had gebruikt, en op alle jachtvelden was geweest ontving ze de code voor de reis rond de ster. Zo kon ze terugkeren waar ze was door de andere kant. De code gaf hen toegang tot een auto. Met een rotvaart scheurde Harry, die achter het stuur zat, over de geasfalteerde weg.

Marja wist niet hoe lang het geduurd had, maar toen ze thuiskwam lag Kees nog steeds te slapen. Marja maakte wat ontbijt en bracht het naar Kees.

'Ik heb zo vreemd over je gedroomd,' zei Kees toen hij wakker was geworden. 'Je was op de vleesbrug en gleed in een rivier van vuur.'

'Vreemde droom,' zei Marja. 'Misschien dat Harry hier meer over weet.' Samen gingen ze even later naar Harry toe, en Kees vertelde de droom.

'Ik weet het niet,' zei Harry. 'Misschien een roofvogel van het verleden die jouw heeft lastiggevallen met zo'n nachtmerrie. Het is tijd dat je een slager wordt en dat je de geheimen van de vleesbrug leert kennen.'

Kees werd toegelaten tot de slagers-cursus. Ook hij werd slager, en op een nacht nam Harry hem mee naar de vleesbrug. Alles was veranderd hier. Er was geen vuurzee meer, alleen een woestijn. De vuurzee was inmiddels opgedroogd. 'Zie,' zei Harry, 'geen vuurzee.' Ook Kees moest de boeken lezen, en ontving de code. Na een lange nacht kon hij via de andere kant terugkeren naar de stad. Kees was trots nu hij het geheim van de vleesbrug kende. Dat had hij al zo lang willen kennen. Ook Marja was trots op hem.

Op een nacht zweefde er een nieuwe ster boven de stad. Het was de ster van vlees. Velen gingen de ster binnen. Ook Marja, Kees en Harry. Binnenin de ster was een wildernis geheel gemaakt van vlees, en de ster gleed door een tunnel in de ondergrond van de stad. De ster gleed dieper en dieper.

Harry had het over de vlam van vlees die ze moesten ontvangen. Het was een eeuwige vlam. Hiervoor moesten ze zwemmen over een oceaan van bloed in de ster van vlees. Het was een reusachtige ster, en de oceaan was ook reusachtig. Harry leidde hen tot het zogenaamde bloedstrand. Dit strand was gemaakt van vlees, maar het bloed spoelde hier aan. Harry dook al snel in de branding van de bloed-oceaan. Marja en Kees volgden hem. Het bloed voelde warm aan. Het zwemmen ging heel makkelijk, alsof ze bijna in het bloed dreven. Zo zwommen ze vele dagen aaneen, zonder dat ze echt moe werden. Het bloed gaf hen kracht.

Ze kwamen aan bij een reusachtig vlees-eiland. Hier moest ergens de vlam van vlees zijn. Op het eiland was een orakel van vuur. Harry begon aan het orakel te draaien. Alle drie kregen ze last van vreemde pijnen, alsof ze

gestoken waren door insecten. Op hun lichamen kwamen vreemde merktekenen.

Hierdoor kregen ze toegang tot een tunnel achter het orakel. Aan het einde van de gang kwam er iets gloeiends over hen. Dit was de vlam van vlees. De pijnen werden ineens veel erger, daarom moesten ze zo snel mogelijk de oceaan van bloed induiken.

De ster van bloed zweefde boven de oceaan van bloed. Uit de ster van bloed kwam een man tevoorschijn met een ladder. Het scheen Ronald te zijn, de broer van Harry. Ronald was zomaar van de één op de andere dag vermist, maar Harry beweerde altijd al wat er met Ronald gebeurd was, en hoe hij nog steeds telepatisch contact met hem had. Hier scheen hij dus al zijn wiskundige verhalen vandaan hebben gehaald. Zijn broer onderwees hem. Ze klommen de ladder van touw op die Ronald had laten zakken, en toen ze in de ster van bloed waren gekomen viel Harry hem in de armen. Verschillende soorten bloed moest hier gedronken worden voordat er deuren geopend konden worden, boeken gelezen konden worden en wapens gebruikt konden worden.

Ronald was nog wel erger dan Harry met vreemdsoortige wiskundige berekeningen, en praatte honderduit, nog veel meer dan Harry. Ronald had een kasteel geheel gebouwd van botten. Kees en Marja hadden nog nooit zoiets gezien, en het was zo groot. Het kasteel stond vol met boekenkasten waar de boeken van uitpuilden. Ze kregen allemaal een kamer aangewezen in het kasteel van Ronald.

Midden in de nacht kwam Harry om Kees en Marja te wekken. 'Kom,' zei hij. 'Ik wil jullie wat laten zien.' Hij leidde hen tot diep onder het kasteel van botten, waar bloedrivieren stroomden. Achter de rivieren was een prachtig land. 'Kijk,' zei hij, terwijl hij op het land achter de rivieren wees. 'Bloed is een prachtige bescherming,' zei hij. 'Roofdieren zullen in dromen proberen aan te vallen, maar zij kunnen niet door het bloed komen, daarom is het land achter de bloedrivieren het veiligst.'

Ze zwommen de rivieren over, en kwamen in een land vol insecten. Ze werden volop gestoken, en Marja wilde terug. 'Dit is ook de reden waarom Ronald hier niet komt,' zei Harry. 'Dit is niet uit te houden,' zei Marja.

'Dit is het land van pijnen,' zei Harry. 'Herinner je je de boeken van pijn ?' Marja knikte. 'En door het lezen van de boeken vertrokken de pijnen ook weer,' zei Harry. 'Door te leven in het land van pijnen, zullen de pijnen dus ook vertrekken.'

'Ik zet door, ik zet door,' riep Marja. Plotseling zonk ze in mekaar … Dood. Harry en Kees stonden voor een raadsel. Ze hoorden Ronald roepen aan de andere kant van de rivieren. Na een tijdje stond Ronald naast hen. 'Waarom zijn jullie hier naartoe gegaan, Harry ?' vroeg Ronald. 'Ik had je nog zo gewaarschuwd. Dit land is gevaarlijk. Gevaarlijke insecten enzo. Jullie leven is hier in gevaar. Ik kom hier alleen onder zware condities op gezette tijden.'

'Kun je Marja weer tot leven wekken ?' vroeg Harry.

'Wat denk je, Harry ?' zei Ronald. 'Denk je dat ik een tovenaar ben ?'

'Nou, wel zoiets,' zei Harry.

'Het heeft geen zin, Harry,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft beslist.' Kees begon te snikken. Hij omhelsde Marja, om te zien of er nog enig leven in haar was, maar tevergeefs.

'Het heeft geen zin, Kees,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft haar van ons weggenomen. Dat zal wel ergens goed voor zijn.'

'Maar wat dan ?' vroeg Kees.

'Kees, jongen, dat zal ik je haarfijn uitleggen,' zei Ronald. 'Er zijn hier zoveel geheime werelden. Ik weet zeker dat de vurige gestalte haar nodig heeft voor een karwei ergens.'

'Het is allemaal mijn schuld,' zei Harry. 'Ik had beter naar je moeten luisteren.'

'Harry, je bent een pionier,' zei Ronald. 'Je bent een onderzoeker, en die nemen soms risico's. We willen allemaal een betere wereld.'

'Maar ik heb het leven van Kees en Marja op het spel gezet, en het heeft Marja haar leven gekost,' zei Harry.

'Laat het een les voor je zijn, Harry,' zei Ronald. 'Maar de vurige gestalte zou Marja anders op een andere manier hebben weggehaald.'

Maar Harry was niet te troosten. Hij nam hier geen genoegen mee.

'Ik moet boeten,' zei Harry.

'Alsjeblieft, Harry,' zei Ronald. 'Doe dit jezelf niet aan.'

'Ik voelde me als een vader over haar, als een gids. Hoe kon ik zo stom zijn ?' snikte Harry.

'Misschien is ze op een andere manier gestorven,' zei Ronald.

'Ik had beter naar je moeten luisteren,' zei Harry.

'Je bent een avonturier,' zei Ronald.

Kees schrok wakker. Hij was zo opgelucht. Het was allemaal maar een droom geweest. Hij ging even naar de kamer van Marja. Ze lag daar rustig te slapen. Hij ging naar haar toe, ging bij haar liggen en nam haar in zijn armen. Ze werd wakker, en vroeg wat er aan de hand was.

'Ik heb naar gedroomd,' zei Kees. Met een brok in zijn keel vertelde hij zijn droom.

'Jij droomt ook altijd zo vreemd en raar,' fluisterde ze. 'Harry zegt dat het misschien roofvogels van het verleden zijn.' De volgende ochtend vertelden ze het aan Harry en Ronald. Harry keek naar Ronald. Ronald begon te lachen, en kwam toen weer met een wiskundig verhaal, maar het kwam er inderdaad op neer dat een roofvogel van het verleden Kees had lastiggevallen met deze droom.

'Hoe kan hij hiervan verlost worden ?' vroeg Marja.

Ronald dacht even na. 'Er zijn hier inderdaad rivieren van bloed. Daarachter is een land. Er zijn daar insecten die steken. Het is als een toegangs-bewijs. Zo kom je steeds dieper. Het is een taal, een code, die ze op je steken. Ik denk dat de roofvogels jou deze droom hebben gegeven, om je af te schrikken, dat je daar niet naar toe zal gaan.

Met z'n vieren gingen ze de rivieren over. Ze werden inderdaad gestoken.

Kees wordt wakker achter zijn stuur door getoeter achter hem. Zo lang had hij in de file gestaan. Overal waren files vanwege de komst van de oranje ster. Hij had alles maar gedroomd. Marja was thuisgebleven voor haar wekelijkse club-avond.

Uit : Proza van de vuh, uitgave : coab

TERUGKEREN TOT DE OERSPIEGEL

Alles om ons heen is weerspiegelingen. Het komt van een ander tijdperk en is inmiddels verdraaid. Van belang is het dus om op zoek te gaan naar de oerspiegel, naar de bronspiegel. Dat is een hele opgave, een heel avontuur, als een tropentocht, een tocht door het oerwoud. Maar het is dus wel belangrijk, want anders is het slechts symptoom-bestrijding. Je helemaal loskappen van geschiedenis, nostalgie en zo jezelf weg te laten zinken in sterk water, het moderne, heeft niets maar dan ook niets meer te maken met strategische territoriale oorlogsvoering, maar met het nalopen van wind, de weerspiegeling, en dan ben je eigenlijk bedrogen door de rode lap van de stierenvechter. We zien het veel om ons heen gebeuren. De mens is afgeleid, op een dwaalspoor gebracht, door de moderne media. Er worden ons voortdurend rode lappen voorgehouden.

De media liegt, de witte, gehoorzame media, maar ook de zwarte media liegt veelal, de rebelse media, de complot denkers. Veelal houden ze er hun eigen agenda op na, en hebben ze een markt te onderhouden, en verkopen zo hun kwakzalfjes. Het gaat erom terug te keren tot de rode media, de geestelijke media. Het gaat erom de oproep van de geestelijke oorlog te verstaan, en dat is een territoriale oorlog, dus dan ontkom je niet aan de geschiedenis waar die wortels liggen, en dat is niet zomaar slechts de aardse geschiedenis, die heel bedrieglijk kan zijn, maar de geestelijke geschiedenis. Wat is er precies gebeurd ? Hoe is daadwerkelijk de matrix ontstaan ? Dat is stategische geschiedenis. Dus dan kom je bij de geestelijken en de shamanen terecht, hen die heel dichtbij de natuur leven. Soms moet de mens dan weer helemaal omgeleid worden om in rustiger vaarwater terecht te komen. Eerst moet de mens de schuilplaats vinden, moet de mens komen tot de oerspiegel, de bronspiegel, en niet meer allerlei vage weerspiegelingen navolgen die zichzelf ook weer hebben lopen afspiegelen, want zo wordt je in een donker gat gezogen. Dit is zo diep gegaan dat de mens werd tot een robotoid, een bot, en voor wat ? Vaak spelen ze nu voor hun eigen bedrijfje, hun eigen koninkrijkje, en kunnen de diepere patronen niet meer onderscheiden.

De mens moet terugkeren tot de eeuwige jachtvelden waar de mens van is afgedwaald, en de strijd aangaan tegen het oervlees, want daar zit de wortel. Het gras groeit wel door als je het niet bij de wortels uitrukt. De mens verstopt zich veel achter de IQ, maar IQ is vaak de slaaf van het aardse, geconditoneerd door aardse maatstaven als pavlov hondjes. Ze zijn getraind in het voor de hand liggende, en worden zo afgeleid door de rode doek van de stierenvechter. Vaak is het al AI, artificial intelligence, en worden ze bestuurd door de grote, gewiekste machines van de markt, als een reclame-bot, terwijl ze het niet eens doorhebben. En wat is er gebeurd met EQ (empathie) en GQ (het geestelijke) ? Waar blijf je dan met je hoge IQ ? AI is alreeds een dood IQ, hoe hoog het ook mag wezen. Dode kennis, dode informatie, letterslaven van allerlei soorten aardse media, pro of anti. Ze zitten helemaal vast in de materie, in hun krantje, in de actualiteit van het moderne leven, en literatuur, proza, poezie is ver te zoeken. Het is een totale nachtmerrie. Maar ja, weerspiegelingen, hè ? En dan moet je terug naar de bron. De oerspiegel laat het oervlees zien wat ontmaskerd moet worden en verslagen. Alleen dan kun je verder. Loskomen van AI-identiteiten. Loskomen van schaduw-zelven.

De AI-botten, robotoids, marcheren overal, totaal geconformeerd. Ze zijn niet uniek. Ze hebben hun groepje, hun clan, en het is zo allemaal op het niveau van een voetbal fanclub. Dan loop je gewoon voor een markt, niet meer noodzakelijk voor de waarheid.

De geschiedenis herhaalt zich, telkens weer, en de mens leert de les niet. De mens moet terug naar de wortels en stoppen met symptoom-bestrijding, het dweilen met de kranen open. Men bouwt illusie op illusie in de matrix, en kan de weg niet meer terugvinden, en

versteent zo. De muren hebben verhalen te vertellen. Kinderen worden er in opgesloten, maar de mens luistert niet. Daarom hebben we het verhaal ‘het koppige geitje’ laatst uitgebracht, een allegorie over Nederland en eigenlijk de gehele wereld.

De AI-botten marcheren voor de rapture. Kinderen worden uit hun bedjes getrokken en klaargestoomd voor deze markt-machines. Het is afschuwelijk. Ze worden uit elkaar getrokken door witte en zwarte media, maar uiteindelijk gaat het erom dat ze tot de rode media komen, de geestelijke natuurmedia. Luister, en blijf luisteren. Blijf kritisch, en dat begint met zelfkritiek. Keer terug tot je bronzelf. Ben je nog wel van jezelf, of van iemand anders ? Voor wiens dromen marcheer je ? Alleen in de hogere geestelijke kennis kun je ontwaken. Dan gaan je ogen open. Soms moeten er dan eerst heel wat zintuigen gesloten worden, aardse zintuigen, aangeleerde zintuigen, door de matrix geinstalleerde zintuigen.

De AI-botten marcheren voor de nieuwe wereld, maar er is een hogere wereld. Je kunt het allemaal ontstijgen als een vogel, als je maar open staat om het hogere te leren. Het is iets wat we telkens weer zeggen, telkens weer herhalen, want de mens is gebrainwashed, geconditioneerd. Het oervlees moet sterven, en ook de stem van het oervlees. De zonde heeft zijn oorsprong in het oer. Het is zo oud als de wereld zelf, als het heelal, het bestaan.

Religieuze organisaties dreigen met de eeuwige hel als je niet helemaal marcheert zoals hen. Ze spreken elkaar allemaal tegen. Maar wat is tijd ? Tijd is een illusie. Een dag is als duizend jaar, en een eeuwigheid is als een week. De mens moet tot de eeuwige kennis komen, wat betekent de volkomen kennis. We hebben dat wel eerder genoemd. Tijd is een verzameling van items, een verzameling van principes, en de eeuwigheid betekent dat je verzameling compleet is. Dan ben je gekomen tot de oerspiegel, dan zie je waar het allemaal vandaan komt en hoe het zich heeft lopen vervormen, tot het naargeestige aan toe. Dan kun je het relativeren, het lezen als een gedicht, en dan kun je het overdenken om zo tot diepere betekenissen te komen, diepere principes, en dan komt je leven in een andere vibratie. Dat is een grote ontwaking. Dan wordt de eeuwige wet in je hart gegraveerd. Het is niet zo eng en bekrompen als de mens om ons heen dat voorstelt. De mens moet nog gaan zien wat daadwerkelijke schepping en herschepping betekent. God is eindeloos veel creatiever dan de mens is. God is de scheppingskern. De mens is daarvan afgeweken en heeft een eigen schepping gemaakt, en zo ook God geschapen naar zijn eigen menselijke beeld, geheel aards en verdorven. ‘Kijk wat er met je gaat gebeuren als je mijn product niet koopt.’ Zo is de eeuwige hel hun inkomen.

Het oervlees moet eraf, wat vele koppen heeft, vele stemmen die tegen elkaar ingaan. Ga je naar links wordt er gedreigd met eeuwige hel, en ga je naar rechts, wordt je ook bedreigd met eeuwige hel, waar je dan ook naartoe gaat, ook als je in het midden blijft staan. Het oervlees moet eraf en we moeten weer komen tot het oorspronkelijke gedicht, de oerspiegel, de oerbron, alles wassen in de rivier. Breng het maar allemaal naar de rivier. Daarin mag je je ware weerspiegeling zien, en die wereld die voor ons al zo lang wordt achtergehouden.

De mens heeft een probleem : de oerzonde, de oerleugen, de oer-afdwaling.
Hulpeloos als de jonge mens is wordt hij hierin meedogenloos opgevoed.
Op een dag zal de mens hiervan ontwaken
Dan gaat de mens zien dat het oervlees zich juist verborgen houdt achter het moderne vlees.
Symptoombestrijding is iets van het oervlees zelf, om de mens af te leiden van de wortels, en om een markt draaiende te houden.
De mens weet nu eenmaal dat bedrog veel geld in het laatje brengt.
Geld is voor de mens veelal belangrijker dan andermans gezondheid.
Andermans gezondheid is een bedreiging voor hun geld.
Geld houdt de mens graag afhankelijk.
Zo is het geld zorgeloos.
Gemak dient de mens, zeggen ze dan.
Daarom is gemak het ware geluk niet, niet het hoogste goed.
Dan kun je beter een omweg nemen, over zanderige paden, en dan kun je ook nog van de natuur genieten. De natuur werkt nu eenmaal via omwegen.
Daarom is de natuur, en zo ook God, moeder natuur, ondoorgrondelijk.
Een hele uitdaging, een hele uitdaging.
Mag ik u uitnodigen om op die tocht te gaan ?
De hogere natuur waakt over onze ziel, kent de valstrikken, en wil ons altijd dieper trekken.
Er wachten grote geheimenissen op ons.
De hogere natuur is altijd boven denken, dat wat in geen hart is opgekomen.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE NOORSE KAPERS

Hij slenterde door de grauwe straten naar zijn werk, maar het leek alsof hij er nooit aankwam.
Hij had het gevoel dat zijn leven geen handvaten had. Hij voelde zich wegglijden in een diepe put. Alles was grauw om hem heen, ook de enkele mensen die hij tegenkwam onderweg. Het was guur weer. Hij liep met trage passen. Hij had geen haast. Waarom zou hij haast hebben ? Hij was vroeg weggegaan van huis, omdat de muren op hem afkwamen. Hij vroeg zich af of ze hem wel zouden missen op het werk als hij niet op zou komen dagen. Ze leefden daar allemaal langs elkaar heen.

Alles was zakelijk en ging om papieren. En die papieren werden telkens verwisseld. Hij had het gevoel dat niemand op hem wachtte, ook thuis niet. Hij woonde alleen en had geen vrienden.

Hij had die ochtend langzaam gegeten. Het was smakeloos, zoals zijn leven ook smakeloos was. Het was zuur en bitter, het eten, net zoals zijn leven, en het brood was oud en muf. En toen hij at overdacht hij zijn leven, zoals hij altijd deed. ‘Er komt hier niets van de grond,’ dacht hij. De vogels zongen niet meer. Hij vroeg zich af of ze ooit hadden gezongen. De herinneringen waren vaag, en hadden niet veel waarde voor hem. Het was te ver weg. Het kon niet opboksen tegen waar hij zich in bevond. Hij voelde zijn leven onder zichzelf wegglijden, als in een diepe put, alsof hij vergif had gedronken.
Toen hij aankwam op zijn werk ging ook alles langs hem heen. Hij deed gewoon wat hij moest doen, als een automatisme. Hij vulde de getalletjes in, en dat was het weer. Zo ging dat dag in dag uit. Dat was waaruit zijn leven bestond. Thuis kwamen de muren op hem af. Hij deed de was. Er was niets wat hem enige troost bracht, niets beurde hem op, niets bemoedigde hem.

In de nachten had hij ook geen uitvlucht. Hij had benauwende, beklemmende dromen die hem altijd weer in de diepten trokken. En het huis was kil en koud, grauw en zonder kleuren. Er was niks wat hem kon opvrolijken. Hij had het gevoel in een dodendans te zijn. En alles was stil, zo stil.

Hij voelde zich maar een druppel in de woeste zee, en de mensen om hem heen waren ook maar druppels. Niemand kon wat doen. De zee was kolkend en onstuimig. Op een dag waren er Noorse kapers in het land. Zij namen overal de macht over. Hem lieten ze verder met rust. Dingen begonnen anders te worden, met meer diepte. Het land was bezet, maar hij besefte dat het land daarvoor nog wel erger bezet was. Hij kon de Noorse kapers wel dankbaar zijn, ook al waren ze een bende. Telkens had hij dromen van woeste, kolkende, bruisende zeeen, en ze bleven maar land innemen. Het was alsof zijn hoofd vrij begon te komen, vrij van de waanzin. Hij vreesde de Noorse kapers niet. Ze hoorden erbij.

DE MOTORCOUREUR

We konden niet met elkaar. Onze werelden verschilden teveel.
Ze ging zo snel, wilde zoveel, terwijl ik sober was, trager.
Ze was altijd in de weer, terwijl ik dingen afwachtte.
Besluiteloos noemde ze mij. Ik miste kansen, zei ze, liet het gaan.
Maar ik wilde niet in de verkeerde boot springen.
Ik keek altijd de kat uit de boom.
Haar bomen hadden giftige besjes.
‘Ze zijn er ook niet om te eten,’ zei ze altijd.
De natuur was in ieder geval prachtig, met of zonder haar.
Het was alsof ze een deel van de natuur was, en ze zou altijd een deel van mijn leven zijn.
Maar we moesten door. We moesten verder.
We moesten iets van het leven maken zonder elkaar.
Met elkaar was de geschiedenis, en dat was er al, en zou er ook blijven.
Ik vroeg me af wat ons nu daadwerkelijk uit elkaar had gedreven.
Ik kon niet met haar leven, en zij niet met mij.
We waren te verschillend, maar ik had vragen die ik beantwoord wilde zien.
Het was allemaal nog te vaag, als een mist.
Ik hield juist zo van de verschillen. Waarom kon ik dan niet met haar ?
Ze ging te snel. Ik kon haar niet bijhouden. Haar bomen waren ook te hoog.
Ik viel er altijd uit als ik ze probeerde te beklimmen, en dan viel ik hard.
En kon ze dan niet helpen ?
Ik belandde in het ziekenhuis.
Zo voelde het.
De wonden gingen diep, en zij was niet het type van verpleegster.
Ze ruimde haar rotzooi niet op, sloeg dingen over, en ging altijd maar door.
Ze hield van snelle auto’s.
Ik zei : Dat wordt je fataal.
Zij verongelukte.
Tenminste zo voelde het.
Het was een wereld apart, een muur tussen ons,
als tussen leven en dood, tussen ziekenhuis en kerkhof.
Ik probeerde haar terug te roepen, maar tevergeefs.
Ze was een motorcoureur, een waaghals, een stuntvrouw.
Ik kon daar niet mee leven, en zij kon zo ook niet leven.
Ze was al dood, over de kop geslagen.
Zo probeer ik het te verwerken.
Ik las het in de krant hoe zij was verongelukt.
Alles ging door kranten, want persoonlijk contact met haar was niet te krijgen.
Ik moest het altijd van anderen horen hoe het met haar ging,
en dan vervaagden altijd de grenzen.
Ze strooide haar goed en was dan weer weg.
Ze was een snelheidsduivel.
‘Lees het nu eens beter,’ zei ik altijd tegen haar.
Maar dat zei ze ook tegen mij.
Maar ik kon en wilde haar snelheid niet bijhouden.
Ze zag dingen over het hoofd, maar daar beschuldigde ze mij ook van.
Maar ik was immers geen motorcoureur.
Ik ging te traag, volgens haar, en dan miste ik dingen.
Maar ik had juist het gevoel alsof ik tot de diepere dingen ging.
Ze vond mij te gevoelig.
Zij was hard, en ging hard.
Als ik haar probeerde te stoppen dan vond ze me bruut.

Het was ook gevaarlijk om dat te doen.
Ik voelde me telkens overreden door haar.
Ik was het slachtoffer van haar snelheid, van haar gewaagde baan.
Ze was altijd heel gewaagd.
Zo kleedde ze zich ook.
Ze had maar weinig aan, liet weinig aan de verbeelding over.
Ze besteedde nooit veel aandacht aan de bovenkleding,
maar was altijd bezig met onderkleding.
Dat verzamelde ze. Haar kasten hingen vol met ondergoed,
en dat gebruikte ze ook als bovengoed.
Het was voor haar de normaalste zaak van de wereld,
en vanwege deze hobby kwam ze ook met het beste van het beste aanzetten.
Het was een hele belevenis om in haar kasten te kijken,
of om te zien wat ze nu weer zou dragen, waarvan je van tevoren wist dat het niet veel zou zijn.

Ik denk dat haar ondergoed verzameling ons uit elkaar heeft gedreven.
Ze was er teveel mee bezig, en te weinig met mij.
Al ons geld ging daar aan op, en aan haar snelle auto’s natuurlijk.
Elke dag een andere leek het wel.
Naar mijn herinnering droeg ze ondergoed ook nooit voor een tweede keer.
Ze droeg het en dan ging het of de kast in of ze gaf het weg.

Ik denk dat het door haar ondergoed is gekomen, haar lingerie.
Ze verkocht het ook. Ze had een lingerie zaak.
Daar ging al haar tijd in op, ook na het werk.
Ze was eigenlijk altijd werkende.
Ik was moe van haar, lag veel in bed, maar ‘s nachts was ik op,
want dan sliep zij tenminste.
Ze voelde zich ook verwaarloosd door mij, maar wat moest ik ?
Wat moest ik met zo’n vrouw ?
Het was niet meer normaal.
Alles ging langs mij heen.
Zij leefde langs mij heen, en zo leefde ik natuurlijk ook langs haar heen.
Auto’s en lingerie, daar ging het haar om, niet om mij.

Ik droeg haar naar haar graf toen ze was verongelukt.
We hebben haar begraven met haar vele lingerie,
maar iets ervan heb ik gehouden.
Iets ervan hangt nog steeds in de kast.
Ik kijk er soms naar, en dan herinner ik het allemaal weer.
Het is zwaar traumatisch, maakt me zwaar depressief, maar het inspireert me ook weer.
Het mes snijdt een beetje aan twee kanten. De munt heeft twee kanten.
Ik kan er niet omheen. Dit is een deel van mijn leven.
Deze snelheidsduivel heeft mij vertraagd, zwaar vertraagd,
opdat ik door de muur tussen leven en dood zou kunnen kijken.
Ik zie de brug.
Ik zie de muur niet.

Al die lingerie heeft ervoor gezorgd dat ik liever naakt ben.
Maar niemand begrijpt dit.
Ik heb teveel van het goede gehad.
Ik houd niet van bedekkingen.
Haar moeder was ook motorcoureur.
Het zal wel in de familie zitten.
Maar haar moeder was ook meer een naaktloper dan een lingerie loper.
Al met al voelde ik me een hoerenloper met zo’n familie,
ook al was ik met haar getrouwd.
Het kostte me zoveel.

Haar zus was ook motorcoureur, en haar vriendin.
Ik was een buitenbeentje.
Ik kon niet meekomen.
Ik was geen meeloper.

Toen ze verongelukte namen haar zus en haar vriendin haar lingerie winkel over.
Dat kon maar zo. Het was nog wel een ludieke actie.
Ze hebben het heel erg verbeterd, de winkel ging in een grote verbouwing.

Ze ging zo snel.
Daar ging ze.
Over de weilanden, als een vogel.
Over de daken, over de dorpen, op weg naar de eeuwigheid.

Uit : De Onkrant, verzamelingen nr. 6

DE VROUWENONDERGOED VERKOPER

Zo zag ik iemand die beweerde dat het praten over vrouwenondergoed de fijnere dingen in het leven zijn. Ik moest daar even vijf minuten hard om lachen, en dacht : Houd jij je maar bezig met je vrouwenondergoed, terwijl ik dieper de filosofie inga om aan types zoals jou te ontkomen. Wat een grapjas. Hij leek trouwens op iemand waarmee ik in mijn jeugd op vakantie in Frankrijk was, en hij was de eerste die ik ooit het woord 'motherfucker' heb horen zeggen. Als kind was ik daar een maand lang overstuur van, en ook dat ik me afvroeg : 'Wat bedoelt hij daar eigenlijk mee te zeggen ?' Hij was de zoon van mijn leraar Nederlands, een geadopteerde zoon uit het buitenland, en hij dacht dat hij alles mocht zeggen. Hij was als elastiek, en wilde altijd dansen, en je zou hem de Nederlandse Michael Jackson kunnen noemen, dus velen die hem zagen wilden met hem spreken, en dan moest ik als vriend de boot telkens afhouden. Ik voelde me een beetje als zijn bodyguard. Zo nu en dan kijk ik naar het filmpje over die idioot die doet alsof het praten over vrouwenondergoed de normaalste zaak van de wereld is, zodat ik weer even hard kan lachen, en ook er weer over kan nadenken : 'Wat bedoelt hij nu eigenlijk ? Waar gaat dit over ?' En natuurlijk omdat hij een beetje lijkt op die jongen van vroeger, een beetje jeugdsentiment. Eerst dacht ik dat hij het was.

Wat doen de dwazen vandaag de dag ? Wat als het een grap is ? Misschien

proberen ze mensen in de maling te nemen, want dat kan toch niet waar zijn wat ze zeggen ? Is dat de boodschap die je wil uitzenden naar de jeugd ? De jeugd is de toekomst. Hangt onze toekomst dan af van vrouwenondergoed ? Dat zijn soms de dingen die me bezig houden. Het lijkt wel alsof hij ergens overstuur over is. Tenminste dat kan ik me zo voorstellen als je daar altijd over moet praten, alsof dat de fijnere dingen van het leven zijn. Ik vraag me dan af wat voor leven hij heeft. Wat over de vrouw zelf in plaats van haar ondergoed ? Zou je het leuk vinden als iemand het voortdurend over je ondergoed heeft en niet over jezelf, of over dingen die er werkelijk toe doen ? "Hey, hallo, ik ben er ook nog. Stop met het staren naar mijn ondergoed."

Misschien heeft hij een handel in vrouwenondergoed ? Dat zou ook nog kunnen, dat hij er gewoon reclame voor maakt. Is dat een beroep wat je zou kiezen ? Helemaal hysterisch was hij erover, ging het tot in de kleinste details beschrijven. Ik dacht : 'Okay, okay, maar wat kan ik hiermee ? Wat voegt dit toe aan de waarde van mijn leven ? Ik ben geen vrouw, dus houd je mond maar. Je hoeft het mij niet proberen te verkopen.'

Ik merkte dat alhoewel ik er hard om lachte ook lichtelijk overstuur van was. Wat durven mensen tegenwoordig wel niet allemaal te zeggen, ook over vrouwen. Het is iets privé. Hoe zou jij het vinden als iemand anders over je ondergoed zou lopen praten ? Heb je dan ook niet zoiets als : 'Afblijven jij. Volgend onderwerp.'

Wat zou hij ervan vinden als mensen ineens over zijn ondergoed gaan lopen praten en erover gaan speculeren tot in de kleinste details. 'Hey, hallo, ik ben er ook nog.'

Het is een ondergoed verkoper. Dat staat vast. Vandaar al die praatjes. Hij leeft er van. Hij heeft het er altijd over. Het is zijn adem. Ik wil het er niet meer over hebben, maar ja, dan kan het een anti-obsessie worden, en dat is tegelijkertijd ook weer een obsessie. Zeg, heb je nu werkelijk waar niets anders te vertellen ? Zeg eens iets aardigs over de vrouw zelf, of iets onaardigs. Maar 'make sense'. Niemand heeft er iets aan als jij de hele dag over vrouwenondergoed loopt te zaniken. Nee, daar schieten we allemaal wat mee op wou je zeggen. Daar wordt de wereld echt wel een betere plaats door, zeg. En kinderen gaan hem dan ook nog nadoen. Irritante mensen, die ondergoedverkopers. Dan kun je wel aan de gang blijven. Dan is vuilnis ook ineens het belangrijkste in het leven voor vuilnisophalers. En schoenen voor schoenenverkopers. Zo heeft iedereen wel wat. Ja, het zwembad is het belangrijkste in het leven, zegt de zwembad eigenaar. Die wil zich natuurlijk niet in zijn eigen vingers snijden. Helemaal eerlijk is het natuurlijk niet. Daarom ben ik ook geen zakenman. Ik heb nooit mijn spullen verkocht. Men denkt hun waardeloze spullen sneller te kunnen verkopen als men stelt dat het het belangrijkste in het leven is. Het is dwaas, maar vele dwazen tuinen erin.

Ja, weer een klant voor vrouwenondergoed. Weer een klant voor dit of dat. Dat is alles waar het bij hen om draait, en daar liegen ze veel voor. Het zijn zielenvissers. Ik heb mijn telefoonnummer maar niet gegeven. Hij vroeg erom, en ik maar lachen. Wat wilde die clown eigenlijk ? Zeker nog meer met me over vrouwenondergoed praten. Hij gaf me toen een filmpje mee van hemzelf, voor als ik mijn gedachten zou veranderen. Als ik in een dipje zit dan kijk er soms even na, en dan lach ik zo hard dat mijn dag weer goed is, maar soms werkt het ook weer averechts.

Op een dag kwam hij met een grote truck bij me aan de deur. Hele truck zat vol met vrouwenondergoed. Ik zei : Wat mot je ? Hij had het erover dat ik een hele grote bestelling had gedaan. Ik zei : Ik weet anders van niks.

Ja, via internet, zei hij. Ik zei dat kunnen ook hackers wezen. Ze doen zich dan voor als mij etcetera, maar ik verdacht hem ineens zelf ervan. Nou ja, dan ga ik weer weg, zei hij toen. Ik zei : Stop, blijf nog even. Ik heb hem toen mijn huis binnengenomen. Na een beetje praten kwam ik erachter dat hij flink dronken was. Ik had het wel met hem te doen. Als je nou altijd over vrouwenondergoed moet praten om je een beetje goed te voelen, ja, dan wilde ik hem wel proberen te helpen. Het leek me verder een beste jongen. Misschien moest ik maar weer de taak van bodyguard op me nemen met deze jongen. Hoe was hij zo geworden ? Ja, zei hij toen, zijn moeder gooide altijd haar ondergoed vroeger naar hem toe als hij ondeugend was. Dat zou hem minder pijn doen dan als ze een schoen zou gooien. Ik begreep hem toen direct. Ik zei hem dat ik dan ook zo geworden zou zijn. Hij had er natuurlijk een syndroom aan overgehouden, en daarom was hij vrouwenondergoed verkoper geworden. Zo zie je maar weer, een beetje doorvragen soms, en dan is het allemaal veel duidelijker.

Maar ja, nu moest ik hem natuurlijk nog helpen. Ik zei : Nou ja, als je er nog zo mee zit, ga jij dan maar lekker vrouwenondergoed verkopen.

Hij werd me toen toch een partijtje kwaad. Hij noemde het een hulp van lik me versje. Hij vond het ook nogal beledigend overkomen, alsof hij voor niets anders goed was dan vrouwenondergoed te verkopen. Hij had een hele zak met vrouwenondergoed meegenomen, en begon mij ermee te bekogelen. Maar toen was hij nog niet klaar. Hij ging terug naar zijn truck en kwam terug met nog veel meer vrouwenondergoed om mij ermee te bekogelen. Hij stopte maar niet. Er was geen houden meer aan. Al zijn verborgen woede kwam naar boven. En

ja, je raad het al. Toen hij uiteindelijk weg was gegaan was er zoveel vrouwenondergoed in mijn huis dat ik zelf ook maar vrouwenondergoed verkoper ben geworden. Om het af te leren.

Uit : prikkeldraad, uitgave : coab

BLOEDBESSEN

Joost Verschuur komt 's avonds laat thuis van een feestje. Zijn vriendin ligt al in bed. Snel doet hij zijn kleren uit en gaat tegen haar aanliggen. Ze slaapt, maar wordt wakker van hem. Ze kust hem, en dan vallen ze samen in slaap. Midden in de nacht horen ze een hard geluid. Joost rent naar het raam. Iemand staat voor de deur. 'Doet jullie bel het niet ofzo ?' schreeuwt de persoon. Het is de broer van Joost. Even later staat ook zijn zus voor de deur. 'Doe open Joost,' schreeuwt zijn zus. Joost staat als aan de grond genageld, kleed zich langzaam aan, en loopt langzaam naar beneden om de deur te openen. Even later zitten ze rond de tafel. De vriendin van Joost is er inmiddels ook bijgekomen. 'Willen jullie wat drinken ?' vraagt Thea, de vriendin van Joost.

'Nee,' zegt Arnold, de broer van Joost. 'Jacquelien, vertel jij het hen maar.'

Jacquelien, de zus van Joost begint te huilen. 'Pa is ernstig ziek,' zegt ze.

'Wat heeft hij ?' vraagt Joost verschrikt.

'Hartklachten,' zegt Arnold. 'Hij heeft een hart-aanval gehad. Hij heeft niet lang meer te leven. Hij wil dat je nu bij hem komt. Hij wil je iets vertellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Even later staat Joost bij zijn vader op de stoep, en een paar minuten later heeft hij de warme hand van zijn vader in zijn hand. 'Joost,' zegt zijn vader, 'ik ga weg. Spoedig zal ik mijn laatste adem uitblazen. Ik heb al met mijn andere kinderen gesproken, maar niet met jou.' Hij knipoogt even naar Joost, en laat dan even een glimlach zien. Joost, ik .... Met jou heb ik altijd het beste contact gehad, van de kinderen, maar de laatste jaren niet meer zoals het was, en ik weet wel waardoor dat komt. Thea had een hekel aan me. In ieder geval ... ik wil je zeggen dat ik van je houd, en dat ... dat ... mijn grootste erfenis naar jou toegaat.'

'En wat is dat dan ?' vraagt Joost.

'Een boek,' zegt zijn vader.

'Wat voor een boek ?' vraagt Joost.

'Een boek van zeerovers en spoken, ik heb het zelf geschreven,' zegt zijn vader. 'Ik heb het onder pseudoniem geschreven, zodat niemand ooit wist dat ik het had geschreven.'

'Die bestseller ?' vraagt Joost. 'Heb jij dat geschreven ?'

Na een paar dagen sterft de vader van Joost en enkele dagen later heeft Joost de eerste uitgave, de luxe editie, van het boek in bezit, en het manuscript. Joost bergt het meteen goed op. 'Zo, dat was dan de biecht van mijn vader,' zegt Joost tegen Thea. Thea zegt niks. Ze heeft zijn vader nooit gemogen.

'Klaar !' zegt Joost. 'Afgelopen.'

Thea komt langzaam naar hem toe, omhelst hem, en dan kust ze hem.

'Het was niets dan spel,' zegt Joost, 'het contact wat ik eerder met hem had. Ik deed maar net alsof, ik had geen andere keus.'

'Ik weet het,' zegt Thea, 'en vroeger durfde je niet anders.'

Joost kust Thea terug. Samen gaan ze op de bank zitten. Joost speelt wat met haar bloesje. 'Je hebt nu een echt speeltje,' zegt Thea. 'Iets wat je zelf hebt uitgekozen en wat je leuk vindt.'

Joost knikt. Bijna met zijn kin opgeheven. Voor het eerst in zijn leven kan hij echt glimlachen, en hij kijkt rebels. 'Toch wel vreemd dat mijn vader de schrijver was van dat boek,' zei Joost. Thea knikt. 'En jij bent de schrijver van mijn boek,' zegt ze. Joost glimlacht. 'Ik houd ervan je te beschrijven.'

'Doe nog eens een gooi,' zegt Thea.

'Je bent bloedmooi,' zegt Joost. 'Ik kan je wel drinken.'

'Mooi als die struik met bloedbessen daar buiten ?'

'Die bessen zijn giftig,' zegt Joost. 'Jij bent ontgiftigend, genezend.'

'Maar medicijnen zijn soms giftig, Joost,' zegt Thea. 'Giftig, het kan een gave zijn, een gift.'

'Gut wat doe je weer moeilijk,' lacht Joost. En neemt haar in de houdgreep. 'Ik ben toch veel sterker dan jij.'

Thea kijkt hem aan. 'Verleden tijd,' zegt ze zacht. 'Kijk eens diep in mijn ogen.' Joost doet het en voelt zich zwak worden, en dan ineens neemt zij hem in de houdgreep. 'Okay, Thea,' zegt Joost, 'ophouden met die spelletjes nu. Ik weet dat je me kunt betoveren en hypnotiseren. Je bent misschien wel potentieel een gevaar.'

'Gevaar is een te groot woord, noem het maar avontuur,' zegt Thea.

Midden in de nacht worden ze weer wakker van een geluid. Het zijn weer de broer en zus van Joost. Even later zitten ze weer om de tafel.

'Wat heeft vader je gegeven,' vraagt Jacquelien.

'Oh niets,' zegt Joost.

'Probeer het niet achter te houden, Joost,' zegt Jacquelien, 'want moeder heeft gezegd dat jij iets hebt gehad.'

'Dat is tussen vader en mij,' zegt Joost. 'Waarom zijn jullie hier ?'

Joost kijkt ze indringend aan. 'Nou ? Waarom zeggen jullie niets ?'

'Wij vinden dat je moet zeggen wat vader je heeft gegeven,' zegt Jacquelien. Arnold knikt.

'En daarmee komen jullie midden in de nacht ? Waar slaat dat op ?' vraagt Joost.

'Omdat het belangrijk is,' zegt Arnold. 'Nou, zeg op.'

'Okay dan,' zegt Joost, 'als het voor jullie zo belangrijk is, eh, het was een boek, over zeerovers en spoken. Eh, hij heeft dat boek eens geschreven onder pseudoniem.'

'Mis, Joost,' zegt Arnold. 'Bladzijde 441 vertelt het geheim, daar heeft hij in kleine letters geschreven, ga zelf maar kijken.' Joost pakt het boek, gaat naar bladzijde 441 en leest hardop : 'Beste Joost, gefeliciteerd, aan jou de familie-erfenis : een geheim eiland.'

'Moet ik nu hoera zeggen ?' vraagt Joost. 'En waar is dat geheime eiland ?'

'Ga naar bladzijde 847,' zegt Arnold.

En daar leest Joost het. Het schijnt dat Joost een geadopteerd kind was, als baby, en zijn vader en moeder durfden het hem nooit te zeggen. Boos slingert Joost het boek weg, en rent naar buiten, terwijl Thea hem achterna gaat. 'Lees het boek verder voor meer informatie,' roept Arnold hem na. Maar Joost is woedend. Pas na een paar uur komt Joost weer thuis, samen met Thea. Arnold en Jacquelien liggen op de bank te slapen. Op de tafel ligt het boek, en Joost leest verder. Het blijkt dat Joost op dat eiland geboren is.

Na een tijdje kan Joost het accepteren en gaat samen met Thea op vakantie naar het eiland. Er wonen daar twee mensen die ooit de samenleving hebben verlaten. Ze wonen hier als wilden. Als Joost hen het verhaal vertelt begrijpen ze dat hij hun kind is.

'Jij hoort bij ons,' zegt zijn echte vader. 'Ooit hebben ze jou van ons afgepakt. Nu ben je terug. En Thea is ook welkom.' Hij omhelst zijn vader en dan zijn moeder, en ook Thea doet dat. En ze leven nog lang en gelukkig.

Uit : Proza van de Vuh, uitgave : coab

DE BALLERINA
De Rozentrap

Ik las een boek. De letters leken tot mij te komen, en begonnen in mij te draaien. Alsof een vrouw tot mij sprak. Ze was naakt. Ik kon haar door de letters zien. Ze was een engel, de engel van het boek. Het boek was bijzonder, als een schilderij. Ik legde het boek weer terug, en pakte een ander boek, en hetzelfde gebeurde, maar het was een andere vrouw.

Het was een lange reis naar Bagdad. Eindelijk kwam ik daar aan, en stapte uit de trein. Er waren hier huizen met sluiers, en achter de sluiers zaten vrouwen. Sommigen rookten, anderen aten, en weer anderen deden niets. Ik kon dwars door de sluiers heenzien. Er waren rode, dampende lampen achter. Alsof ze iets probeerden te vermorzelen. Ik ramde mijzelf een weg door Bagdad.

Ze had het haar lang, golvend, toen ik bij haar aankwam. Ik zou nu haar bodyguard zijn. Ze sprak met veel tussenpozen.

Ik volgde haar op haar rozentrap. Ik was hier voor geld. Ik had haar een brief geschreven, voor veel geld, en ik zou nog veel meer doen, voor geld. Ik zou haar de show geven van haar leven. Het kon me verder niet schelen wie ze was. Veel informatie had ik niet nodig, als ik mijn geld maar kreeg. Ik droeg ook zorg voor haar dochter. Dat maakte niet uit. Ik was er nu toch.

Ik gaf haar de show van haar leven. Ik maakte mij op, dook, en hees mijzelf op het piratenschip. Ik zat vast aan elastieken. Het schip trok me op naar onbekende hoogtes, hoger dan ik ooit durfde dromen. Zoet was het hier, en zij was zoet. Even dacht ik niet meer aan het geld, maar aan haar. Maar toen werd ik weer stoicijns, als een gelikt zakenman. Ik moest hier weg, en wel zo snel mogelijk. De show was afgelopen. Ze liet me niet los, en ik liet politie komen, en een piratenleger, die haar gillend afvoerden.

Thuis zat ik het geld te tellen. Ik had goede winst gemaakt. Hier kon ik wat mee. Ik was een ballerina, ik was een pop. Ik bewoog door vreemde muziek, en vreemde ritmes. Magische muziek, en voor al het andere was ik doof.

Uit : proza van de vuh, uitgave : coab

HET GELE GEVAAR

Pas op voor het gele gevaar.

-- Wat is dat, dokter ?

Ik ben het gele gevaar.

-- Nou bedankt voor de waarschuwing dan, dokter. Dan zijn de rollen dus nu wel omgedraaid. Ik ben de dokter nu, want jij bent het gele gevaar.

Nee, nee, nee, dan heb je het verkeerd begrepen.

-- Ik heb helemaal niks verkeerd begrepen. Die spelletjes zijn nu afgelopen. Ik ben nu de dokter, niet jij. Jij bent het gele gevaar.

Wie zegt dat ?

-- Dat komt net uit je mond.

Waar is het bewijs ?

-- Geen bewijs nodig. Ik ben nu toch de dokter, dus ik heb geen bewijs meer nodig.

Belachelijk.

-- Goedzo, houden zo. We gaan hier niet een beetje het gele gevaar lopen spelen.

Maar je weet helemaal niet wat het is.

-- Jawel, je zei daarnet dat jij het was.

Helemaal niet. Ik moest uw oren nog laten uitspuiten.

Uit : De Grote Surinaamse Bijbelkrant, verzamelingen nr. 1

DE BIZONJACHT

Hij voelde de scherpe pennetjes door de huid boven zijn tepel gaan. Het waren een soort pijltjes, een soort scherpe botjes met kleine veertjes aan weerskanten als kwastjes. Die voelden zacht tegen zijn huid aan, maar de pijltjes waren scherp. Het deed wel even heel erg pijn, maar daarna raakte hij er meer en meer aan gewend. Hij moest een lange trap op bekleed met bruin fluweel of suede. Moeder overste stond op hem te wachten op de hoogste trede. Ze stond bij een groot portaal, een poort. “Je wist dat dit moest, hè ?' sprak ze. 'De pinnen moesten erin, anders zou de bizon je bezeten kunnen maken.' Hij knikte. Samen met haar liep hij door de poort. Ze kwamen in een duister veld waar in de verte de bizons graasden. 'Hier gaat het gebeuren,' sprak ze. Hij kreeg een speer, een pijl en boog met een mes. Ook kreeg hij een net.

'Ik wil niet,' zei hij. Moeder overste stond daar met een gesel. 'De kerk wil het,' sprak ze zelfverzekerd. Hij boog zijn hoofd. Hij wilde de vader-priesters niet teleurstellen, en al helemaal niet moeder overste. Plotseling richtte hij de speer op haar. 'Ik kan het niet !' riep hij. En hij rende weg. Hij voelde zichzelf een banghaas, een grote mislukkeling. Hij rende de trap af naar zijn kamer. Hij deed de kamer op slot, voor het geval moeder overste achter hem aan zou komen. Ze had altijd die gesel wel, maar had haar die nog nooit zien gebruiken. Moeder overste begreep hem wel. Midden in de nacht kwam hij zijn kamer uit, en ging de trap op om vervolgens door de poort te gaan. Er waren daar een groep vrouwelijke jagers. 'Waar ga jij naartoe ?' vroegen ze.

'Ik wil hier weg,' zei hij. 'Dit is niks voor mij.'

Hij keek de lucht in, waar de nachtzon was verschenen. Er kwamen zoveel bizons uit voort die door de lucht gingen. De lucht leek wel op een grote vlakte met een heleboel velden. 'Waar gaan die naartoe ?' vroeg hij aan de vrouwen.

'Zij zullen de kerk aanvallen,' zeiden de vrouwen serieus en ernstig. In zijn gedachten zag hij moeder overste voor zich. Hij sprong op één van de jachtwagens, en maakte zijn speer klaar. Zo ging hij de nacht in. Hij joeg op de bizons alsof hij op de zon joeg. Gehuld in een bizonkleed kwam hij terug.

'Moeder overste zal trots op je zijn,' zeiden de vrouwen. De volgende dag ging hij naar moeder overste met zijn kleed. Zij nam hem in haar armen. 'Ik ben trots op je, jongen,' sprak ze. 'Eindelijk heb je jezelf overwonnen. Dat is een hele grote stap. Je bent erg moedig geweest.'

De nacht daarop ging hij weer op jacht, en kwam terug met een bizon-schedel. Die gaf hij aan moeder overste. Moeder overste drukte de schedel tegen zich aan. De dag erna stierf zij. Hij zwoer dat hij voor altijd voor haar en de kerk zou jagen. Hij zou de kerk tot overwinning brengen.

'Iets brandt er in mij, een eeuwige vlam,
Het steekt overal, ik ben zo bang,
Maar niets zal mij stoppen, het duurt al te lang,
Ik zal over haar waken zo lang als ik kan,
Ik ben hiervoor geroepen, terug kan ik niet,
Sinds ik jou vond als mijn beste vriend.'

Hij stond op en liep naar de poort. Hij keek in de lucht, en de nachtzon was vallende, maar er waren meer bizons dan ooit te voren. Het was alsof de jacht nu pas echt begon.

Uit : proza van de vuh, uitgave : coab

1e Jaargang, nummer 8, 11 juli 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Letterkunde

BESPREKING VAN HET BOEK ‘DE GEHEIME LERINGEN VAN ALLE TIJDEN’ (1928) van Manly P. Hall

Wat de Jezus verhalen verborgen houden – de dieptes van Bethlehem

‘Filosofen worden niet geboren en sterven ook niet; want als ze eenmaal de realisatie van onsterfelijkheid hebben bereikt, zijn ze onsterfelijk. De dwaas leeft maar voor vandaag; de filosoof leeft voor altijd.’
-- Manly P. Hall

Het eeuwige touw is een soort ‘draad van Ariadne’ om door het labyrinth te komen en de minotaurus, een beeld van het oervlees, te verslaan.
Velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. Wat betekent dit ? Mijn opa zei dit vaak, die in de hervormde kerk zat, vaak met tranen in zijn ogen. ‘Miljarden gaan naar de hel,’ zei hij, soms huilend. Ook huilde hij soms aan tafel na het avondeten na het lezen in de bijbel. Ik had zo met hem te doen, en begreep hem helemaal. Velen zijn geroepen, weinigen zijn uitverkoren. Hoe kun je daarmee leven ? Het is iets dichterlijks. Velen zullen het zoeken, maar weinigen zullen het vinden, want het pad is smal en de poort is eng, die ten leven leidt. Wat betekent dit ?

Velen zijn op de brede weg, maar er zijn ook velen op het zogeheten smalle pad, maar op het smalle pad moet je komen tot het eeuwige touw, tot de draad van Ariadne, anders wordt je op de verkeerde smalle paden geleid, want die zijn er ook. Het is een labyrint, en te zijn op een smal pad zegt niks, helemaal niks. Je moet de Urim vinden, en je volhardend vasthouden aan het draad van Ariadne, het eeuwige touw, anders kom je nooit meer uit het labyrint. Ook moet je de minotaurus verslaan, het rundermonster, een beeld van het oervlees.

Velen worden verleid, of laten zich verleiden, door de sirenen. De mensheid zit opgesloten op een sireens eiland, in een sireense gevangenis. Dat is een labyrint. Alleen de draad van Ariadne, in het Etruskaans : Areatha (vgl. Aretha), kan er uit leiden, oftewel het eeuwige touw. Het is een beeld van de urim en de thummim. Die stenen moeten in het labyrint gevonden worden, en alleen zo kan de minotaurus verslagen worden. De mens moet van genade komen tot loon.

De matrix is dus zwaar sireens. De mens wordt verlokt door drogbeelden, die de sirenen op de mens afzenden, door de liederen, die als jachtnetten zijn. Dit is een territoriale oorlog, dus ga de machten achter de machten zien. Ga de sirenen zien die over de steden heersen, over de kerken en de samenlevingen, over de landen, en continenten. Alleen door de urim en thummim, en te leren hoe die te gebruiken, kun je deze oerzonden en oerleugens verslaan. Dit wordt uitgelegd in de nieuwe bijbel. De pentateuch moet vervangen worden.

Het loon is de kennis zelf. We verdienen zo kennis.

Manly P. Hall zei : ‘Het is niet door de lagere natuur te vernietigen dat de mens deugdzaam wordt; het is door de transmutatie en regeneratie van elke basiskwaliteit en houding dat hij goddelijkheid bereikt.’

Daarom zijn we met deze dingen bezig en steken we onze kop niet in het zand. Je kunt niet zomaar goddelijk zijn, maar moet je eerst aan het goddelijke onderwerpen, het goddelijke eerst gaan leren herkennen. Dat gaat dwars door alles heen, ook door de werken van de voorouders, en vandaar dat de nieuwe bijbel daar ook op aansluit. Eerdere ideeen moeten uitgewerkt worden. We moeten niet opnieuw het wiel uitvinden.

Maar Nederland heeft 17,5 miljoen algemene experts, die het allemaal al weten. Zij weten alles al, en weten alles beter dan de ander, en hebben zo zichzelf tot afgod gemaakt. Het is drugs toegediend door de sirenen. Daarom : ga niet alleen maar het smalle pad op, maar zoek ook naar het eeuwige touw. Alleen zij dit het vinden zullen leven. De dwazen weten niet van zichzelf dat ze dwaas zijn. Ze denken dat ze wijs zijn, maar ze zijn eenvoudig te herkennen. Ze missen de socratische basis van het weten niets te weten. Zoals Manly P. Hall zei : ‘Wijsheid komt niet zomaar. Daar moet je om vragen.’ Hij stelde dat de mens is omgeven door een bovenzinnelijk universum waarvan hij niets weet, omdat de centra van zintuiglijke waarneming in hemzelf niet voldoende zijn ontwikkeld om te reageren op de subtielere trillingswaarden waaruit het universum is samengesteld.

Daarom : Als je niet tot de diepte van filosofie, theologie en metafysica gaat dan ben je al dood en blijf je dood. Daarom leeft de dwaas alleen maar vandaag, en de filosoof voor altijd,

zoals Manly P. Hall aangaf. Hij was een schrijver, gnosticus en filosoof die vele boeken over deze onderwerpen heeft geschreven. Hij leefde van 1901-1990. Hij hamerde op de noodzaak van de brug tussen religie, filosofie en wetenschap. Dit is zeer belangrijk, want afgezonderde religie waar deze brug mist wordt selectief fundamentalisme als een tikkende tijdbom. Dit zien we terug in de extreme takken van religies, die allemaal het kenmerk hebben dat ze niet zijn onderwezen in filosofie, filologie, en etymologie. Ze zijn aan de hersendodende en hartsdodende drugs van de sirenen. Als je niet door blijft leren en alleen maar handeltjes gaat draaien en vechten voor je clanswapen dan nemen boze geesten je over. Ze komen binnen door de gaten in de educatie, daar waar je missing links hebt, daar waar je je tijd verdoet aan nutteloosheden, daar waar je je prioriteiten niet op orde hebt. Velen zijn nieuwsgierig en niet leergierig. Ze blijven in dezelfde cirkeltjes rondtollen en worden zo prooi van de sirenen, die hen meesleuren tot de landen der dwazen.

Er zijn overal gevaren. Daarom is de Vreze des Heeren onze leidraad. Alleen die Vreze leidt tot het eeuwige touw. Alleen degenen die het eeuwige touw hebben bereikt hebben daarvan het bewijs. Het is niet iets voor de dwazen.

De minotaurus, de rund van het oervlees, dient in ons te verdrinken. Het is een woest beest, als de woestheid en onstuimigheid van de mannelijke fallus. In ‘De geheime leringen van alle tijden’ (1926) schrijft Manly P. Hall dat filosofie om de waarden gaat, en de hierarchie van de waarden, en dat alleen de filosofie dat kan bepalen. We kunnen stellen dat oppervlakkigheid daarin een totale ‘killer’ is, en de beginvorm van het bestaan is nog die dwaasheid, omdat alles nog maar aan het begin is van de evolutie. Er moet nog evolutie komen. Nu zijn we nog in de nachtmerries van de feutus. Er is nog geen wedergeboorte geweest en geen schepping. Hall stelt dat de opdracht van de filosofie is om de oorzaken van dingen vast te stellen, of het hart van de zaak. Filosofie is de wetenschap van de relaties van kennis tot de noodzakelijke doeleinden van de rede, waar Immanuel Kant ook op wijst.

Hall noemt de zes disciplines van de filosofie :

1. metafysica, die zich bezig houdt met de abstracte onderwerpen van kosmologie en theologie.
2. logica, die zich bezig houdt met de leerregels van het denken, en de leer van de drogredenen
3. ethiek, individuele verantwoordelijkheid, het bepalen van de aard van het goede
4. psychologie, het onderzoeken van mentale oorsprongen
5. epistemologie, de aard van de kennis en de mate van absolutisme
6. esthetiek, de wetenschap van de harmonie, de elegante nobelheid, of zoals we kunnen stellen de mate van genade en universalisme, de leer van het gracieuze.

Hall wijst op Plato die stelde dat de filosofie de hoogste gave was aan de mens gegeven, het grootste goed van de hemel. Hall stelt dat het nu echter allemaal is vervalsd met de meningen van mensen. De nectar van de goden is vergiftigd hierdoor, door de moderne tijd. Heraclitus vergeleek het met de vallende ziekte van het geestelijke. Het is dus een epileptisch verschijnsel. De mens valt voortdurend weg. Hall waarschuwt voor de toenemende oppervlakkigheid van het moderne filosofische en wetenschappelijke denken, juist door het zich overgeven en aangetrokken voelen door het materialisme.

Hij wijst op Sir Francis Bacon die stelde dat een beetje filosofie de mens neigt tot atheisme, maar diepte in de filosofie brengt de mens weer terug tot religie. Er moet dus een wisselwerking zijn. Altijd moet de mens toch weer terugkeren tot religie, anders kun je de diepte niet in. Daarom blijven wij ook bezig met het vraagstuk van religie, en blijven wij het uitdiepen. Religie is namelijk de wetmatigheid van de metafysica. Dan hebben we het dus niet over oppervlakkige genade-religie, of geloofs-religie, maar over wetenschappelijke religie. Dan zien we dus ook duidelijk de brug tot de natuur. We hebben het dus over natuurreligie, ook paleolithische religie, de oerreligies, van de primitieve volkeren.

Hij heeft het dan over de leer van transmigratie, die ontdekt kan worden in de retoriek en de discipline, dus van jongen worden tot dienstmeisje, tot een plant, een vogel, een vis, en dan zwemmen in uitgestrekte zeeen, wat dus ook een onderdeel is van het geestelijk reizen. Hij wijst dan op Archytas die stelde dat plezier een pestilentie is omdat het in strijd is met zelfbeheersing van het geestelijke.

Plato was een leerling van Socrates, die de materie beschouwde als een onderwerp van drogbeelden en generatie, en Plato reisde veel, stelt Hall, en werd ingewijd in de hermetische filosofie van Egypte. Cicero beschreef de platonische filosofie als een samenstelling van dialectiek, natuurkunde en ethiek. Plato beschrijft God als een wezen dat geheel op zichzelf is, de oorzaak is van zijn eigen goedheid, voldoende voor zijn eigen gelukzaligheid, als de eeuwige bron. De Absolute is dus de Ene in de platonische filosofie. God is onsterfelijk alleen door zichzelf. Leren is in de platonische filosofie het herinneren en het objectief maken van alle vorige kennis, ook van vorige levens of van vroegere bestaansvormen. Niemand die onwetend was over de geometrie mocht tot de platonische filosofie komen.

Van neoplatonisme tot Nietzsche kan dan een valstrik worden voor de oppervlakkigen, stelt Hall, want de

oppervlakkigen lopen weg met het woordje ‘macht’, en zien het als het recht van de sterksten, aards gezien, terwijl Nietzsche erop wees dat de ware macht deugd, waarheid en zelfbeheersing is. De dwazen verkrachten dus de filosofie met harteloosheid, en rukken het uit zijn verband, altijd weer, wat dus de vergiftiging is van de goddelijke nectar. Hall wijst op de hopeloosheid en hulpeloosheid van de materialistische wetenschap waar Henri Bergson op wees, een intuitionalist, die God zag als de voortdurende worsteling met de beperkingen van de materie.

Hall wijst op de filosoof Herbert Spencer (1820-1903) die evolutie beschrijft als een steeds toenemende complexiteit met evenwicht als de hoogst mogelijke toestand. Spencer stelt dat het leven een continu proces van homogeniteit naar heterogeniteit en terug is. Spencer stelt dat God oneindige intelligentie en oneindige diversiteit door oneindige tijd en oneindige ruimte is, en zich manifesteert door een oneindigheid van zich steeds verder ontwikkelende individualiteiten.

Hall komt tot de conclusie dat filosofie voortkomt vanuit de religieuze mysterien van de oudheid, en dat de filosofie na het verval van de mysterien van religie werd gescheiden, en dat het daarom zo oppervlakkig is. Daarom moet hij die de filosofie wil leren ook de mysterien weer opdiepen.

Hij wijst dan op Alexander Wilder (1823-1909), een theosofische neoplatonist, die stelde dat de Mithraïsche riten de mysteriën van Bacchus verdrongen, en dit werd de basis van het gnostische systeem, dat eeuwenlang de overhand had in Azië, Egypte en in het verre Westen. Mithras was gebaseerd op het verslaan van de wilde rund van het oervlees (vgl. de minotaurus).

Veel gnostische literatuur is door de eeuwen heen verloren geraakt, vanwege de vijandigheid van de vroege christelijke kerk, stelt Hall. Daarom is het gehuld in diepe duisternis en mysterie. Slechts weinig is bewaard gebleven, stelt Hall.

Hij wijst dan op de Serapis cultus, die werd gezien als de ziel van Osiris, het terugtrekken van de wilde rund, wat op een ceremonie wijst waarbij de heilige Apis, de rund, elke vijfentwintig jaar in de wateren van de Nijl wordt verdronken. In principe werd het christendom op dit soort cultussen gebaseerd.

Hall wijst dan op een cultus in Bethlehem voordat de Christus cultus kwam. Er was daar een bos van een nog oudere Syrische Heer, namelijk Adonis, ook wel Tammuz genoemd, en Adonai, wat ook veel de naam van God is in het Hebreeuwse Oude Testament. In de Joodse maand Tammuz werd Adonis doorboord door de slagtand van een wild zwijn tijdens de jacht, wat zijn dood betekende. Na drie dagen of maanden stond hij op. Hij vertegenwoordigde de zomer die door de winter, het wilde zwijn, werd vernietigd, door het kwaad. We komen dit verhaal in principe ook tegen in de grondteksten van de oude bijbel, en in de Halal. Wij moeten de slagtand van het zwijn aanvaarden. Eerst sterven we in de worsteling met het zwijn, wat een beeld is van het oervlees, van de hebzucht en de ongehoorzaamheid. Ook Attis, die een oudere Frygische, Turkse Heer was, werd gedood door een zwijn. Het laat zien dat we de worsteling met het oervlees moeten aangaan, en dat daarin ons eigen vlees zal sterven, ons oude leven, maar dat daardoor het nieuwe leven zal opstaan.

Uiteindelijk wijst dit allemaal terug op het jachtsleven van Ezau.
De cultus van Adonis, van Adonai, waar de Joden hun naam voor God aan ontleenden, was een grote cultus in Israel, Syrie, Libanon, Kanaan, Babylon, Egypte en Griekenland, die zich overal verspreidde. Dit was wat later de Jezus verhalen verborgen gingen houden. Uiteindelijk moeten we terugkeren tot het diepere Betlehem, het vroegere Betlehem, en worstelen met het zwijn van de oerhebzucht. Door allerlei genade en geloofspraatjes van het westerse christendom werd dit ondergesneeuwd. We moeten de slagtand van het zwijn aanvaarden die ons doorboorde. Eerst zullen we omkomen in deze strijd, omdat onze oude natuur moet sterven, en daarom is de slagtand van het zwijn ook het mes der besnijdenis. Daar wijzen de Attis mythologieen uit Turkije ook op, want daarin werd het gevecht met het zwijn, waarin Attis stierf, vergeleken met de besnijdenis of ontmanning van Attis. Alle valse mannelijkheid, alle valse natuur, moest eraf. Het zwijn van het oervlees in hem moest sterven, en hij moest wedergeboren worden in het zwijnenbloed, zoals Mithras wedergeboren moest worden, gedoopt moest worden, in het bloed van het rund van de oerzonde. We moeten ons niet helemaal blindstaren op het bloed van Jezus, maar zwijnenbloed moet stromen. Het vlees moet eraf.

We moeten belijden :
Ik aanvaard de slagtand van het zwijn.
Ik aanvaard de dood door het zwijn.
Ik aanvaard het lijden door het zwijn.
Ik aanvaard de doorboringen door het zwijn.

Zo overwinnen we uiteindelijk dit verschrikkelijke beest van het oervlees, deze behemoth, waar de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, ook uitvoerig over gaat, en de halal. Pas dan kunnen we zeggen : ‘Het is volbracht.’ Hierdoor stond Adonis na drie dagen of drie maanden weer op, en natuurlijk is dat symbolisch. Ook in die dagen was het ontspoord, was er persoonsverheerlijking in plaats van principeverheerlijking, waar Ezechiel ook over klaagde. We moeten leren met religieuze gedachten te

werken zonder ze te accepteren, in de zin van dat we tot de principes moeten komen en die uitwerken en het niet laten ondersneeuwen in oppervlakkige persoonsverheerlijking.

Hall wijst op de leerregels van Pythagoras die belangrijk zijn. Pythagoras stelde dat vlees eten het zicht vertroebelde, en dat rechtsprekers geen vlees mochten eten daarom. Het denkvermogen werd namelijk ondermijnd door het vlees eten. Zouden ze toch rechtspreken terwijl ze vlees aten dan zou het niet bedachtzaam en eerlijk genoeg zijn.

Pythagoras stelde dat alles in de natuur deelbaar is in drie delen. Alle dingen bestaan uit drie, wat ook weer de opstanding van Adonis na drie dagen of maanden verklaard. Pythagoras verdeelde het universum ook in drie delen, namelijk de Allerhoogste wereld, de hogere wereld, en de lagere wereld. In welke wereld leef je ? Velen gaan tot de hogere wereld, maar niet tot het allerhoogste. Velen zijn dus op het smalle pad, maar toch wijken ze af, omdat ze niet streven naar het eeuwige touw, de heilige gebondenheid. Ze geloven het allemaal wel. Ze zijn gebonden aan personen, niet zozeer aan principes. Ze hebben water bij de moedermelk gedaan.

We hebben velen op het smalle pad, maar velen hebben hun eigen smalle paden gemaakt. Velen zijn in slaap gesust door de christelijke slaapliedjes van geloof en genade, en baseren daar hun gerechtigheid op, en hebben niet ten diepste geworsteld met het zwijn van het oervlees, van de hebzucht en heerszucht, en ze hebben de slagtand die hen doorboorde niet aanvaard. ‘Ons mag geen pijn gedaan worden. Wij willen alles hebben. Wij moeten alles hebben. Wij willen de tucht niet.’ Ze eten nog vlees, letterlijk of figuurlijk, en daarom is hun denkvermogen vertroebeld, en zijn hun prioriteiten omgedraaid, en zo volgen ze hun eigen wegen, in roekeloze dwaasheid. Ze willen dingen niet in een groter verband zien, want dan zouden ze omwegen moeten maken en studeren, zouden ze tot de dieptes van Bethlehem moeten gaan, in de wildernissen van Bethlehem, tot de grotten van Adonis.

Pythagoras stelde dat we op niet bezochte paden moesten wandelen, en niet op de openbare paden. Degenen die dus naar wijsheid zoeken moeten dit in eenzaamheid doen. De tong moest beheerst worden, en de mens moest het eeuwige volgen. De mens moest dus eerst leren zwijgen, tot de verstomming komen, waar de nieuwe bijbel ook diep op ingaat. De mens moest niet proberen de geheimen van het leven te ontrafelen zonder spirituele en intellectuele verlichting. Het probleem is dat de mens wetenschap buiten God en de filosofie heeft opgericht. Dat is een vergiftigde wetenschap dus, zeer giftig. Zoek de dingen die boven zijn in plaats van aardse goederen op te hopen. Laten we beseffen dat Pythagoras een pre-socratische filosoof was die dus ook Plato heeft beinvloed.

Als we het over de Joodse Heer hebben, een van de namen van God in de oude bijbel, Adonai, dan heeft dat een enorme diepte, en laat het dit aspect zien, niet als een persoon maar als een principe. Het gaat om het Adonai-principe van sterven aan het vlees in de strijd, wat ook de betekenis is van Jehovah. Daar komt het telkens weer op neer. Adonai gaat over de strijd tegen het zwijn van de hebzucht. Waar men van die strijd afwijkt, komt men in persoonsverheerlijking, persoonscultussen, zoals in het westerse christendom. Is Jezus een koning ? Ja. Moeten we alles aan de voeten van Jezus neerleggen ? Ja, maar dan meer als een Jezus-principe. Eren en vereren is iets heel anders dan afgoderij. Het gaat om het Jezus-bewustzijn, en verder moeten we afkicken van buitensporige Jezus-verafgoding die al deze waarheden hebben ondergesneeuwd. Het volk is zwaar aan de drugs, en het komt ook in allerlei andere vormen.

Mijn oma zei altijd, wat ik me nog goed kan herinneren en wat me ook wel op de lachspieren werkte vanwege dat ze dat altijd zo super vroom en heilig uitsprak : ‘Die gelooft en gedoopt zal worden, die zal zalig zijn.’ En dan met de nadruk op ‘die’. ‘Die zal zalig zijn.’ Mijn oma was dan wel zwaar christelijk, maar ze geloofde ook dat Valhalla de hemel was, wat het Germaanse paradijs is. Daar sprak ze over, en dat vatte ik als kind goed op. Daar kon je alleen komen als je in de strijd zou sterven. Daarom waren de Germanen ook zo bang voor een natuurlijke dood, en lieten zich soms op hun sterfbed door een speer doorspietsen. Het heeft een diepe en grote waarheid in zich, namelijk dat we met het oervlees moeten worstelen, en eerst zal dit zwijn ons doden, opdat we afsterven aan ons zelf, aan ons oude leven, dus daarom moeten we de zwijnenslagtand aanvaarden en dragen in ons. We hebben dit nodig. Het gaat er niet om wat we willen, maar om wat we nodig hebben, en daarom bidden we dan ook : ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede,’ want de hemelse wil is de hemelse kennis. ‘Die zal zalig zijn.’ We hebben het dan niet zomaar over een waterdoop of doop in het geestelijke, maar over de doop in het zwijnenbloed van de oude natuur. Alleen als we dit zwijn confronteren zullen we overwinnen. Dat is waar Adonai voor staat, en dat loopt helemaal terug tot Edom, wat trouwens de naam was van het paradijs in de Septuagint. Niet Eden, maar Edem, Edom. We komen dan uit bij Ezau, in het Edomitisch Judaisme, het jagersvolk, wat een geestelijke waarheid draagt, en Edom werd ook het wijsheidsvolk genoemd. Daar wijdt ook de nieuwe bijbel veel aandacht aan, en dit moet om de verhoudingen tussen het christendom en de islam te herstellen. De zegels moeten verbroken worden, de muren, en er moeten bruggen gebouwd worden, en deze verborgen bronnen moeten besproken worden, en gebracht

tot de mensen, opdat zij hun zielen ook daarin kunnen zaligen. Er is een enorme dreiging van de islam omdat deze missing link ontbreekt. Vandaar dat de nieuwe bijbel wel moet komen.

Mijn oom nam ons eens mee naar het bos in de avond, en toen gingen we op zoek naar wilde zwijnen. Het was al donker, maar we vonden ze niet. Toch was dat heel spannend. Later kreeg ik een boek van hem over de oude beschavingen, van Babylon, Assyrie en Perzie. Ik schreef hem ook eens een brief en toen had ik een beeld van een bos met een zwijn bij een grote steen. Het wijst allemaal terug op deze dingen. Hij woonde altijd bij ons in de straat. Hij droeg die geheimenissen met hem mee.

DE SLAGTAND VAN HET ZWIJN

Er was een magisch verschijnsel in het paradijs waardoor de mens doorboord moest worden : de slagtand van het zwijn. Daarbuiten was alles slechts illusie.

Wij hebben de slagtand van het zwijn nodig om ons los te maken van het vlees. Het Adonaisme ligt verborgen en bedolven onder de opkomst van het westerlijke christendom. Daarom is de Halal er, en daarom is er de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, oftewel de Rodenberg Versie. En daarom schreef Manly P. Hall hierover in 1928. De dertiger jaren en de veertiger jaren waren de slagtand van het zwijn. Dat moeten we aanvaarden. De slagtand van het zwijn is de tucht. Het grijpt weer terug in het verleden. De eerste wereldoorlog was een onafhankelijkheids-oorlog, de strijd tot emancipatie, wat resulteerde in de Spaanse Griep, de corona van die tijd, aan het einde van de tiender jaren van de jaren 1900.

Tammuz, de babylonische Adonis, werd tijdens de jacht door een wild zwijn aan een boom gespietst. Komt ons dit niet bekend voor ? Werd Jezus niet aan een boom gespietst ? Maar we hebben enkel in het westen het halve verhaal gehoord. Het ligt verborgen in de dieptes van Bethlehem.

Toen Adonis bij zijn geboorte vast kwam te zitten maakte een zwijnenslagtand hem ook los, zodat hij geboren kon worden. De slagtand van het zwijn is dus nodig voor onze wedergeboorte. We hebben het dan over leringen van het oer-Israel, die later werden weggekapt door het opkomende christendom.

In het Roggebot bos bij Kampen hoorde mijn tante ineens gesnuif achter haar en ze probeerde weg te rennen. Ze dacht dat het haar middelste broer was, maar het bleek een wild zwijn te zijn. Dat soort dingen laten je niet meer los. Ik heb ook al heel lang een beeldje van een wild zwijn op de kast staan. De geschiedenis roept. De mens heeft dingen over het hoofd gezien.

Je moet de zwijnenslagtand aanvaarden die je doorboort. Altijd maar weer prijst die het opgepofte. Kijk maar eens om je heen hoe de mens houdt van het opgeblazene, het pronkende, altijd maar weer haantje de voorste. Nederigheid wil de mens niet. Je kunt zeggen als je in zo’n wereld leeft : ‘Het is om te janken’, maar besef dat God een dichterlijk en prozaisch verschijnsel is. Het is een verhaal. Je moet de slagtand van het zwijn die je doorboort aanvaarden. Alleen zo is er wedergeboorte en de overwinning en overstijging van het oervlees. Je ziet het om je heen. De mens heeft een hang naar het snelle en naar bluf. Het brede pad, het gemakkelijkste pad, en dat noemt de mens mooi en knap. De mens is verleid door de sirenen, door de verboden vrucht van gemakkelijke, aardse kennis. Het spuit er zo in voor twee kwartjes. De mens laat zich bedriegen door zijn zintuigen. Oh ja, koel, gaaf, knap, mooi, ja heerlijk, want de mens wordt door het oervlees bevredigd, lekker snel aan je trekken komen, hoef je niks voor te doen, want het is immers goedkoop : geloof en genade. Ze nemen er genoegen mee, denken niet voor henzelf. Ze glijden met de dode massa mee, wat zalig is voor het vlees.

Je ziet de zwijnen om je heen die zich volvreten en dronken zijn. Je mag geen parels voor de zwijnen werpen. Geef jezelf niet aan hen over. Werp je niet voor hen neer. Je moet met de zwijnen worstelen, en zeer zeker raak je gewond in die strijd door de slagtand van het zwijn, maar dat moet je aanvaarden, want je hebt het nodig. De wond door het zwijn is een belangrijke wond, want het bevat je eeuwige leven.

We moeten daarom de slagtand van het zwijn in ons hart ontvangen. Dit is de oerreligie, zoals het in het oer-Israel werd gepredikt. In deze religie gaat het dus niet zomaar om kennis en loon, maar om de overwinning over de zonden, dus we spreken over een oorlogskennis en een oorlogsloon. Verzaak de oproep tot de strijd niet, en de oproep tot de wilde jacht.

Het gaat niet alleen om het aanvaarden van de slagtand van het zwijn, maar ook om het aanvaarden van de worsteling met het zwijn.

HET ORAKEL

Ik kwam aan in de hemelse stad. Het ging door een geboorte. Ik was toegewezen aan een vader en een moeder. We woonden in een flat. Het was in het winkelcentrum wat gigantisch groot was, reusachtig. Zoveel winkels, zoveel ideeen. Elke dag gingen mijn ouders daar winkelen en namen mij mee. Elke dag gingen ze daar studeren, in de boeken lezen, en deden wat werk. Soms was er een oppas, een

wat oudere vrouw, een oudtante.

De hemelse stad lag aan zee. Het was prachtig. We gingen er vaak naartoe. Vader en moeder hielden van het strand. Er leefden prachtige wezens in de zee, met waaiers, en zeemeerminnen. Moeder was zo mooi, zo lief, en ze spraken beiden vaak over de zeemeerminnen. De zeemeerminnen hadden ons hier gebracht. Ook vader en moeder werden hier eens geboren.

Het was hier altijd prachtig weer. En ze vertelden me verhalen, over zeemonsters, en hoe de zeemonsters velen gevangen hielden, en dat wij ook ooit eens gevangen waren door de zeemonsters, maar dat we door de zeemeerminnen waren bevrijd en hier gebracht. Ik wilde teruggaan om de anderen te bevrijden, maar ik mocht niet. Het was te gevaarlijk. Ik moest in de stad blijven. Ik moest blijven door studeren, net zoals vader en moeder. Maar ik dacht vaak aan hen die nog gevangen waren door de zeemonsters. Vader en moeder zeiden dat ze uiteindelijk hier wel zouden komen, als de tijd rijp zou zijn. Ze moesten eerst heel diep gaan, anders zouden ze hier nooit kunnen komen. De zeemeerminnen selecteerden ze.

Ik was de zeemeerminnen dankbaar. Overal door de stad hingen posters van hen. Ze waren prachtig, net zoals mijn moeder prachtig was. Vader was sober, heel stil, heel ingetogen, bijna timide. Vader droeg een duister geheim. Hij groeide op tussen de zeemonsters voordat hij in de hemelse stad kwam, en hij was één van hen. Hij moest toen van de zeemeerminnen een drankje drinken om geen zeemonster meer te zijn, want hij wilde het niet meer zijn. En zo mocht hij ook geboren worden in de hemelse stad. Hij was nu beminnelijk. Ik hield van mijn vader en moeder, zoveel, want zij hadden mij ook gered, en nieuw leven gegeven in de hemelse stad. We kwamen allemaal van diep.

En God was een orakel, beschreven met teksten. En vaak bezochten mijn vader en moeder met mij het orakel. En het was prachtig. Het nam ons mee, op prachtige, leerzame vakanties. Ik hield van de reizen door het orakel, met het orakel, in het orakel. Het was het prachtigste wat er was. Ik zag de zee, en het nam ons mee, naar de eilanden, waar we primitief leefden. En het nam mij soms ook alleen mee, weg van vader en moeder, zo ver weg, en dan moest ik in mijn eentje zien te overleven, of ik kwam daar anderen tegen, maar het orakel was altijd met mij.

En het orakel sprak woorden van diepe liefde, en het liet de zeemonsters zien, die ook deel waren van het orakel. Alles paste in het orakel, en alles kreeg een andere en diepere betekenis in het orakel. Het orakel was mijn onderwijzer, mijn gids en mijn tolk. En ik zag de diepe liefde tussen de zeemeerminnen en de zeemonsters, en dat niet alle zeemonsters slecht waren. Er waren vele gradaties tussen goed en slecht en tussen liefde en haat. Ik kreeg ook de andere kant van de zeemonsters te zien, en dat velen kwamen tot nieuwe geboorte in de hemelse stad.

Ik zag de diepe liefde tussen de zeemeerminnen en de zeemonsters. Ze wisten gif te transformeren tot medicijn. In hun gedachten was alles anders. Maar de strijd ging door, en het reddingswerk. Sommigen van die monsters waren door en door slecht, en veranderden maar niet. Het was een steek van het orakel, en het ging diep. Waarom, waarom, waarom ? vroeg ik me af, als ik de diepste duisternissen zag. Hier durfden zelfs de zeemeerminnen niet te komen. Hier zouden ze nooit hun weg kunnen vinden. Het was te diep en te duister. En ik zag de zeemonsters daar als verborgen eilanden, als eilanden onder de zee, eilanden onder de grond, en ik was verbaasd, hoe vruchtbaar dit land was. Hadden ze het opgeslokt ? Het was onderdeel van het orakel. Het was de achterkant van het orakel, een kant die ik nog niet kende. Het was een droom voor hen die het konden peilen.

Ik keek als door gaas, en zag mijn moeder. Vanuit hier hadden ze haar ooit gered. Niet de zeemeerminnen, maar God zelf.

En het orakel troonde in de grote hemelse stad, en liet de dieptes zien, de dieptes waar wij vandaan kwamen. En God was een groot getal, zo groot dat het niet te peilen was. En het getal werd telkens groter, en steeds diverser. En het mengde zich overal doorheen.

HET UNIVERSUM VAN PYTHAGORAS

'In een nachtvisioen, in een droom, werd het eerste Korinthe afgebeeld als een groep opgeblazen jonge mannen die met hun lichamen pronkten. Zij waren ver weg van het goddelijke, paradijselijke lichaam van de schepping. Met hun lichamen doofden ze de ziel uit, en deden aan zelfverheerlijking.

Zo mogen we afstand doen van het eerste, opgeblazen Korinthe. Ook Laodicea wordt opgeroepen om tot de wildernis van God te komen.'

Kamba 14:11,33,34

Ik had een droom dat ik iets moest doen omtrend Israel, en ik was thuis iets vergeten, dus ik liep terug. Er waren nieuwe buren en ik sprak even met ze. Ik zag toen ergens een gigantische paashaan waar mensen langsheen moesten zien te komen. De mens moet een nieuw beeld krijgen van pasen. Het heeft te maken met het worstelen met het zwijn, en de zwijnentand.

De mens bevindt zich op zeer dun ijs, en heeft over alles een grote mond, speelt over alles een expert, en rechter, zonder

door enige kennis te worden verhinderd. Educatie neemt de mens niet serieus. De mens sjoemelt overal tussendoor, al smokkelend, en gaat over lijken. De bewijzen zijn zoals gewoonlijks flinterdun, waarop de mens zijn leven bouwt.

Macht willen ze hebben, geen educatie.

Korinthe stond voor opgeblazenheid, en Laodicea stond voor lauwheid. Deze dingen werken met elkaar samen, wekken elkaar op, als een vicieuze cirkel. Het zijn draaikolken veroorzaakt door sirenen. Alleen het eeuwige touw brengt er doorheen, en je te wijden aan de worsteling met dit zwijn. Ik kwam vannacht in een droom ook weer mijn oude karate leraar tegen in het winkelcentrum. Hij zei dat hij naar me op zoek was, wat ook weer op deze dingen wijst.

Het gros van de mensen leeft langs alles heen. Het gaat om die enkelingen, en dat moet ook wel, want als dit contrast er niet was, dan zou het de enkeling verlammen, als alles al door de grote massa's gedaan zou zijn. Dan zou de enkeling geestelijk sterven, geestelijk verlamd raken, en dan stelt het niets voor, dan is het niet beproefd. Het is dus een noodzakelijke kunstvorm in de dichterlijkheid dat er maar weinigen binnen zullen gaan, terwijl velen het zoeken. Ook velen zoeken het niet. We komen dus weer uit bij de onderverdeling van het universum van Pythagoras, de leraar van Socrates, Plato en Aristoteles : de Allerhoogste wereld, de hogere wereld en de lagere wereld. In welke wereld leef jij ? Waar wil jij leven ? Het gaat er niet om waar je van buiten bent, maar waar je van binnen bent.

Als je om je heen kijkt dan zie je dat iedereen weer wat anders van je verlangt. Ze spreken elkaar allemaal tegen. De ene wil dat je dit doet en denkt, en gelooft, en de ander wil dat je dat doet en denkt en gelooft. Heb je dat opgemerkt ? Heb je opgemerkt dat het nooit goed genoeg is ? Dat je het nooit goed kan doen ? Je kunt tegen ze zeggen dat ze allemaal weer wat anders zeggen, dus dat het dan niet klopt, maar je zult merken dat maar bar weinig mensen daar gehoor aan geven. Ze gaan toch wel door, hoe dan ook. Wat moet je dan doen ? Neem alles cryptisch, en probeer het shamaanse medicijn in hen te vinden en trek dan verder. Worstel met het zwijn, aanvaard de zwijnentand, en maak gebruik van zijn onderdelen.

Maak gebruik van de diversiteit en de variatie van het leven. Die moet er wel zijn, anders is er geen prikkeling. Ga ook op zoek naar de harmonie achter alle dingen.

DE NONNENKOREN

Alles word gemaakt van spiegelingen,
alles wordt gemaakt van spinnenrag,
alles stroomt voort vanuit de spiegel van het oer, van de eeuwige jeugd,
alles komt voort vanuit de rode hof,
waar de oude nonnenkoren zijn, zo oud en blind en doof,
terwijl ze denken dat ze zien … maar ze zien niks …
ze bewaken de eeuwige jeugd …
vervroegd met pensioen gegaan …

altijd lekker willen eten, altijd maar gulzig willen zijn,
zij willen niet werken, niks doen, lekker makkelijk,
alleen maar lekker eten willen zij,
zo doen ze hun dansjes, die ouwe nonnen in hun optochten,
vanuit de rode hof komen zij,
slechts spiegelingen … slechts spinnenrag …
bewakende de eeuwige jeugd …

kannibalen zijn zij, gulzige kannibalen …
Joost zag het niet meer zitten, Joost zag het niet meer staan,
Ze willen alleen maar zitten, ze willen alleen maar staan …
niet meer werken, niets meer doen, niets meer leren … niets meer willen zien, maar ze denken dat ze zien … gulzige kannibalen zijn zij … zo doen ze hun dansjes …

ouwe nonnendansjes … daar gaan ze door de tuin … trage gezangen …
kannibalen liederen …
lekker willen eten, niets meer willen doen,
ze bewaken de eeuwige jeugd …
ze bewaken de spiegel …
een valse spiegel hebben zij opgericht …
zij zijn altijd de mooisten in het land …
zij zijn ook de allerblindsten …
daarom zag Joost het niet meer zitten …
hij zag het niet meer staan …
ze willen alleen maar eten … ze willen alleen maar staan … alleen maar zitten …
alleen maar uitrusten … niets meer te doen …. Joost zag het niet meer zitten …
de eeuwige jeugd bewaken zij …
de bibelebonse pap ….

Joost zag het niet meer zitten … wat een ongein …
Joost zag het niet meer staan …
Ze willen alleen maar zitten … ze willen alleen maar staan ….
Joost had het helemaal gehad met die kannibalen …
met die stoeten van ouwe nonnen door zijn land …
hij kon er niets tegen doen …
hij was ten einde raad ….

toen is hij naar een ouwe heks gegaan,
die roerde in haar ketel …
wat wil je weten … dat zijn wij vergeten …
niemand kon hij nog vertrouwen …
allen gingen ze achter de optochten van de ouwe nonnen aan …
achter de muziek aan … wat een domme dansjes …
kannibalen zijn zij …. lekker gulzig willen eten …. altijd maar weer eten …
niets meer bijleren …. blind zijn zij, en

doof ….
zij horen het geschreeuw niet meer van hen in grote pijn ….
zij zijn te oud geworden …. zij zijn met pensioen gegaan ….
geheel afgestorven …. nee, zij horen niks meer …. en luisteren doen ze niet …
ze zijn te oud voor die dingen …. en nu doen ze hun dansjes, en hebben hun feestjes ….
nu leven ze om te eten …. kannibalen zijn zij … gulzige kannibalen ….
alles willen ze hebben, maar ze hebben niks ….
stokdoof zijn zij, en steke blind … zo drijven zij voort … gedreven door de wind …
gedreven door de gulzigheid ….
Joost zag het niet meer zitten, Joost zag het niet meer staan ….
ze willen alleen maar zitten … ze willen alleen maar staan ….
niets meer doen, alleen maar gulzig eten, dan gulzig dansen, en dan slapen ze …

Joost ging toen naar een andere heks,
maar dat was ook allemaal hetzelfde …
toen vluchtte hij naar de rode hof,
maar daar waren ook alleen maar heksen …

Joost is gekomen met z'n bibelebonse pap …
Joost is gekomen met z'n biblebonse pap …
Hij neemt een hap …

Hij zag hun domme dansjes … als ouwe nonnen gingen ze daar … door de hele tuin, door het hele land, en ze namen ouder en kind mee … wat een optocht …

De nonnen, zij bewaken het zo goed, en Joost kon niet uit zijn nachtmerrie komen …

Koning pap wat heb je dan gedaan …
De nonnen hebben het gedaan !
Joost zat onder de nonnen. Ze hielden hem overal vast, aan z'n armen en benen, en probeerden hem te wassen.

'Wie zijn jullie !' riep Joost, maar ze antwoordden niet …

Koning pap wat heb je dan gedaan …
De nonnen hebben het gedaan !

Joost had een zware nachtmerrie ...

Uit : Amazone Bijbel Romans, Korte Verhalen I, de Nachtregen, uitgave : coab

---

HET SNOEP ORAKEL

Niemand werkt natuurlijk voor niets.
Ik had hard gewerkt voor klinkende munt.
Ik was bij het snoep orakel aangekomen.
Het was hier waar mensen deftiger begonnen te spreken,
alsof ze iets groots te verbergen hadden.
Droom ik ? vroeg ik.
Nee, het is echt, zeiden ze, een EGT, een hersenprogrammaatje wat via echo-peiling je hersenen scant.
Ik had tijden moeten werken voor ene heer G. van Genis, en nu was ik hier.
Hij had mij uitbetaald met klinkende munt.
Iemand die naast mij stond had gewerkt voor ene heer Z. Iekenhuis.
We moesten allemaal wachten op ene heer S.R. Vies, want die moest namelijk het snoep orakel uitleggen, en die kwam maar niet, en we begrepen er allemaal niks van.
Het was hier waar mensen weer begonnen om te keren.
Ze wilden er niet op wachten.
Op het laatst waren alleen ik en degene die voor de heer Z. Iekenhuis had gewerkt overgebleven.
We wisten wel wat volhouden was, dus we wilden het nog niet opgeven.
Pas toen het nacht was geworden kwam de heer S.R. Vies eindelijk.
Nou, daar zul je hem hebben, zei ik.
Degene die naast me stond zei toen : Leg nu het snoep orakel uit.
We hebben al lang genoeg gewacht.
Maar de heer S.R. Vies ging zich toen geheel uitkleden, en ging toen een bosmeertje in, vlakbij. Wij volgden hem. Nou, komt er nog wat van ?
Hij deed net alsof hij ons niet zag.
Toen zijn we ook maar het bosmeertje ingegaan.
Nou, het zit namelijk zo, zei hij ineens. Het wachten is nog op de heer K. Onijn.
We hebben toen ik weet niet hoe lang in het bosmeertje gewacht, totdat de ochtend viel, en toen kwam eindelijk de heer K. Onijn aanzetten, maar die zei ook niets.
Die zei toen een half jaar later dat we nog moesten wachten op een zekere heer E.K. Hoorn, en toen is degene die voor de heer Z. Iekenhuis had gewerkt boos weggelopen.
Nu was alleen ik nog over met deze vreemde heerschappen.
Ik kon er naar fluiten. De heer E.K. Hoorn kwam gewoon niet opdagen, hoe lang ik ook wachtte.
Ik werd toen ook heel kwaad, en zei : Dat hele snoep orakel zal me worst wezen.
Direct toen ik het had gezegd kwam er een zekere heer M. Elkman aanlopen.
En die heeft toen het hele snoep orakel voor me uitgelegd.
Het was zo'n lang verhaal, en het ging zo snel, dat ik er niks van kon verstaan en ook niks van kon onthouden. Ik zei kwaad : Waar doe ik het allemaal voor ?
Toen zeiden ze dat ik blij moest wezen dat iemand tenminste de moeite deed om het uit te leggen.
Ik zei dat het een orakel op zich was.
Maar toen begon de heer M. Elkman zo kwaad te worden, en ik wist nog steeds niet wat hij zei. Ik heb nog nooit iemand zo kwaad zien worden. Hij explodeerde gewoon, en begon het hele snoep orakel aan stukken te slaan. Ik keek naar de scherven en zag mijn hele leven op de grond liggen. Ik keek toen op en zag een vrouw die al die tijd in het snoep orakel had gezeten. Ze zei : Maak jij het snoep orakel weer in orde ? Als je klaar bent mag je de suiker smelten. En zo moest ik werken en werken voor deze vrouw.

Haar naam ? S. Lager-Hoorn. Ze bleek de vrouw te zijn van de heer E.K. Hoorn. Ik vroeg haar waar haar man bleef. Die zou immers het snoep orakel uitleggen. Ze zei niks. Toen ik na vele jaren het hele snoep orakel bijna af had kwam de heer E.K. Hoorn eindelijk, maar begon ook het snoep orakel in stukken te slaan, en ging er toen met zijn vrouw vandoor.
Waar doe ik het allemaal voor ? vroeg ik mezelf af. Ik keek naar de stukken van het snoep orakel. Ik was helemaal klaar met dit snoep orakel. Ik was helemaal alleen en weende mijzelf de nacht in. Ik was moe van alles en viel in slaap. Ik droomde over het snoep orakel. Ik keek ernaar en zag het bewegen, en draaien. Het waren wielen. En ze maakten hele mooie schakels en verbindingen. Wijs, zei ik, wijs. Ik wist dat ik niet voor niets had gewerkt. Toen ik wakker werd keek ik naar het gebroken en verwoeste snoep orakel, en ik wist nu wat het betekende. Het sprak tot mij. Het was een stem die op geen andere manier tot mij zou kunnen komen. Dit was de enige weg.

Kijk naar het snoep orakel,
alleen als het gebroken is,
versta je de weg,
Kijk naar je eigen leven,
alleen als het gebroken is,
begrijp je wat ik zeg

Alle letters op een rij,
Nu komt het door,
nu keert het tij,
Je moet er nog een keer naar kijken,
als de traan doorbreekt,
dan proef je pas echt,
wat het daadwerkelijk heeft gezegd

Geen machine werkt zonder olie,
Geen snoep orakel zonder traan,
Je moet het in je eentje klaren,
Je kunt het best,
deze dingen komen alleen,
als de muren zijn doorbroken …

Strijd tegen je vlees tot tranens toe,
tot zwetens toe, tot bloedens toe, tot zadens toe,
Muren doorbreken en zaaien,
De bijen zullen de honing kweken,
voor het snoep orakel ...

Uit : De Kaars van de Gillende Jongens, uitgave : rgg

DE MUURBIJ 3 – HONING UIT DE MUUR

Waarom worden we soms, of misschien wel heel vaak, geblokkeerd in ons leven, en zit er voor ons niets anders op om als muurbijen te leven ? Misschien zijn die dikke muren er wel om ons ergens tegen te beschermen ? Er zijn ook andere realiteiten die soms voorrang krijgen. We hebben te maken met een interdimensionaal verkeerssysteem. Wij zijn niet de enige levensvormen. Er zijn zoveel andere levens-energieën, en ook horen die weer bij ons. Soms kan zich dat heel wrang vertalen en zijn tranen onze honing.

Zo liep ik eens een bruggetje over het park in. Er stond daar een huilend meisje met haar pop. Ik nam het meisje in mijn armen en vroeg er wat er loos was. Ze kon niet praten. Ik heb haar toen naar huis genomen, en gaf haar wat te eten en te drinken. Ik vertelde haar toen over de bijtjes, en toen kon ze weer lachen. Ze zei toen dat ze haar vader en moeder kwijt was. Die waren dood. Ik zei dat ze wel bij mij mocht wonen, dan zou ik haar vader wel zijn. Ze gaf toen haar pop aan mij uit dankbaarheid, maar ik zei dat die pop voor haar was, en dat ze nog veel meer poppen van me zou krijgen, en bijen. Ik liet haar er een paar zien. Ik had nog wel een extra kamertje, dus dat kon haar slaapkamer worden. Er stonden nog wat poppen en ook bijtjes. Ze was daar heel blij mee, en wilde graag dat ik haar pop in mijn kamer zou houden. Dat beloofde ik haar, dat ik ook goed voor haar pop zou zorgen.

'Mijn pop heeft ook geen vader en moeder meer. En ik ben maar een kind. Kun je ook de vader van de pop zijn ?' had ze gevraagd. Blijkbaar was de last van de pop te groot voor haar, dus heb ik de pop naar mijn kamer genomen.

Nu, na al die jaren, is het meisje groot. Ze is als een muurbij nu. Dat heb ik haar geleerd, om honing te onttrekken aan de muren in het leven. Op een dag zei ze tegen mij : 'Heb jij geen vader en moeder ?' Ik zei : 'Ik heb een muurbijenkoningin.'

Ze wilde de muurbijenkoningin toen ook zien, maar ik zei tegen haar dat die achter duizend muren was. Ik kon haar alleen maar leren honing aan die muren te onttrekken. Echte muurhoning, als dromen tot haar komende. Op een dag vertelde ze me dat ze over de muurbijenkoningin had gedroomd.

'En ?' vroeg ik.

'Het was heel prachtig,' zei ze. 'Ze had een witte jurk aan, met een prachtige witte hoed met gaas, en op haar jurk waren ook wat bloemetjes.'

'Zeer poëtisch,' zei ik toen. 'Heeft ze ook nog wat tegen je gezegd ?'

'Nee,' zei ze. 'Ze gaf me een potje muurhoning, en toen vloog ze weg.'

'En toen ?' vroeg ik.

'Ik volgde haar,' zei ze. 'We kwamen in de muurbijenkorf. Toen keek ze me stralend aan, en gaf me een omhelzing, toen ze zag dat ik haar was gevolgd. Ze gaf me toen een boek, een dagboek. Ik begon het als een leesbij te lezen.'

'Wat stond erin ?' vroeg ik.

'Ik spreek niet, maar ik schrijf,
Ik ga met niemand om, ik ben slechts in de boeken,
Ik ben achter duizend muren,
Alleen de echte muurhoningbij zal mij vinden,
Veel liefs,

de muurbijenkoningin,' zei ze.

Ik keek haar aan. 'Ze spreekt door de muren,' zei ik. 'Zo heb ik haar leren kennen, en zo heeft ze haar geheimen aan mij geopenbaard.'

Einde

Uit : Het boek van honing

DE MUURBIJ 4

Het is misschien een verschrikkelijke bloem, en het is misschien maar heel weinig honing, maar de honingbij is dankbaar voor elke druppel. De honingbij bouwt zijn huis met elke druppel, in dankbaarheid. Elke druppel is er weer een druppel bij. Daar kan een honingbij weer mee verder. En elke druppel honing uit de muur, is ook weer een druppel meer om de muur beter te kunnen begrijpen. Van druppels rijgt de muurbij zijn sieraden. Van druppels rijgt de muurbij zijn boeken van begrip, regel voor regel. Hiervan bouwt hij zijn huis. Het is een boekenkorf. De muurbij spreekt niet, maar schrijft. De muurbij leeft niet, maar is in de boeken, zoals zijn muurbijenkoningin. Dat heeft zij hem geleerd. Hij spreekt en leeft alleen door muren. De hieroglieven erop zijn moeilijk te begrijpen, als in een doolhof, maar zij zijn er om de boekenkorf te beveiligen. Indringers zullen het hier niet maken. Zij zullen niet ver komen.

Maar wat is er dan achter de muur ? Helemaal niks. Al het leven is in de muur. Zij is de muur.

'Het was mijn dit, mijn dat, hebben ze allemaal afgepakt, achter muren gezet, maar er is alleen leven in de muur … Niet ervoor, niet erachter, maar alleen in de muur … Totdat we zelf die muur zijn geworden … Ik kan niks zeggen, ik kan alleen maar wat laten zien … Ik ben slechts een muur … Teveel tegen muren opgelopen, werd ik zelf een muur … Ik kan niet spreken, ik kan alleen mijn hieroglieven laten zien, mijn geheimschrift, wat je kunt ontcijferen, om het pad te volgen naar mijn hart … Maar als je dan daar aangekomen bent, ben ik allang weer ergens anders … Ik ben slechts een muur … Ik laat mijn sporen achter, maar zij leiden slechts naar een muur, totdat je zelf een muur bent geworden … Ik ben de koningin der muurbijen … de koningin der muren … In mij is al het leven te vinden … Buiten mij is er slechts illusie en bedrog … Ik maakte het om mijn hart te bewaken … Welkom tot mijn doolhof … het pad tot de honing des levens … Ik ben een raadselmaker, een maker van sleutels en sloten … Ik ben de maker van muren en deuren … De deur leidt nergens toe, maar al het leven is in de muur …'

Ik had haar dagboek gevonden en erin gelezen, en schudde mijn hoofd. Er werd op mijn schouder getikt, en ik draaide mij om, en zag haar daar staan : de muurbijenkoningin. Droomde ik of was het echt ? 'Moest dat nu allemaal ?' vroeg ik. Ik schudde mijn hoofd, maar begreep haar wel. 'Heel begrijpelijk,' zei ik. 'Je moet wel heel wat meegemaakt hebben dat je zo bent geworden.'

Maar ik sprak slechts tegen een muur.

Einde

Uit : Het boek van honing

1e Jaargang, nummer 9, 19 juli 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Letterkunde

VERBORGEN GEHEIMENISSEN IN DE BETHLEHEMSE WILDERNISSEN

Toen de mens zich boog over het kindeke Jezus in een stal in Betlehem vergat men de worsteling die Adonai had met het zwijn van het oervlees dieper in de wildernissen van Betlehem. Velen zagen het kindeke Jezus als een buitenkans om aan de dienstoproep van Moeder God te ontkomen, om zo vervroegd met pensioen te gaan met de drugs van geloof en genade die het kindeke met zich meebracht, als je meedruipt met de westerlijke interpretatie van dit verhaal.

Natuurlijk, ook het Adonai verhaal was ontspoord op vele manieren, die ook wel Tammuz en Adonis wordt genoemd. Het was een eerdere soort van Jezus Christus, of een eerdere Mohammed. Er was veel persoonsverheerlijking en objectificatie, zoals in het latere christendom, en veel betekenissen gingen verloren. Het zou eigenlijk om de principes moeten gaan. Mythes hebben dus altijd een groot gevaar dat het tot materialisme wordt. Daarom moet er onderwijs over deze dingen zijn. Maar we hebben het hier over een bron, een bloedader, of slagader, van Bethlehem, en die bron werd door het westerse christendom dichtgegooid. De ellende was niet meer te overzien want men streed niet meer met het zwijn van het oervlees.

Tijd om in de diepte te gaan. In Sumerië was Adonai Dumuzi genoemd, en Damu, of Damuzi. Damu betekende de getrouwe zoon. Hij was de stervende zoon van de godin Inanna-Ishtar, wat elk jaar uitgebeeld werd door de natuur, waardoor Damu de onderwereld inging, en vervolgens gezocht werd door Inanna-Ishtar om tot leven gewekt te worden. Dat was waar deze religie om ging : Moeder God op zoek naar haar zoon. Inanna-Ishtar was de godin van de liefde en de oorlog, dus die riep ook haar volgelingen op tot de oorlog, tot de worsteling met het zwijn van het oervlees, in de wildernis, in de dieptes van Betlehem.

Kun je het stalletje van Bethlehem wat in de stad wordt verkocht loslaten om in de dieptes van Bethlehem’s wildernissen te gaan om te worstelen met het zwijn van het oervlees ? Dat was het werk van Damu, wat later werd tot Adam. Damu werd doorboord door de slagtand van het zwijn, gespietst aan een boom, en werd daarom gezocht door Inanna-Ishtar. De slagtand was het besnijdenismes, en dat is ook wat de Egyptische Adam betekent, d’m, namelijk de besnijdenis van het hoofd, van het verstand, de besnijdenis van de top, van de vleselijke overheersing dus, als een beeld van de territoriale oorlogsvoering in de hemelse gewesten. Daarom is en blijft Adam een belangrijk archetype, en wordt het rijkelijker uitgelegd in het verhaal van Damu. Ook Adam viel in de onderwereld en werd gezocht door Moeder God. ‘Adam, waar zijt gij ?’ Ook Adam werd gespietst aan de boom door de leugen van de slang, of de leugen van het zwijn, doorboord door de zwijnenslagtand. Paradeisos is Grieks voor jachtvelden. Adam, Damu, was in een worsteling met het zwijn van de oerleugens, van de oerzonden, en werd hierin eerst doorboord, en daalde zo af in de onderwereld. In de Septuagint, het Griekse Oude Testament, ging het over de hof van Edom, Edem, niet Eden, dus het wees op Ezau. Als we het over Ezau hebben, over Edom, dan hebben we het over de wilde jacht die de mens moet voeren op het oervlees. Ezau, Edom, het wijsheidsvolk, was een beeld van het paradijs, de Paradeisos.

Dit grijpt allemaal heel diep. Ezau kwam tot Jakob en moest alles afleggen, zijn status, zijn titel, zijn eerstgeboorterechten, om zo tot het rode te komen, als een beeld van de dood door de slagtand van het zwijn. Toen Damu tot de onderwereld ging in de Mesopotamische religie moest hij bij elke poort iets afleggen, totdat hij helemaal naakt was en in gevangenschap en slavernij tot de eeuwige duisternis, opdat hij nooit meer zou kunnen terugkeren tot slavernij aan het oervlees. Dit gebeurde door de zwijnenslagtand. Alleen zo kon het zwijn van het oervlees overwonnen worden. We zien dit ook nog terug in het verhaal van Jezus en de zwijnen, waarin hij de zwijnen in de zee liet storten om daar te verdrinken. Dat is een symbolisch beeld.

Ishtar werd tot Easter, tot pasen, wat het hele proces laat zien van de schepping vanuit de afdaling in de onderwereld. We hebben het dan over de worsteling met het zwijn, als we het over het pasen hebben, en het doorboord worden door de zwijnenslagtand ter besnijdenis van het oervlees. We hebben het dan over de diepere vóórchristelijke geheimenissen van Bethlehem. Uiteindelijk bracht dit Damu-Tammuz tussen de borsten van

Moeder God om de hemelse melk te ontvangen. We kunnen daarom zeggen dat de mesopotamische religie heel dualistisch was. Ja, het ontspoorde, wat uiteindelijk leidde tot het westerse christendom, maar er was ook een pad doorheen, wat ook door Israel heenliep, en wat de nieuwe bijbel weer terugbrengt.

Moeder God die in de Bethlehemse wildernissen dwaalt, op zoek naar haar zoon. Dat gaat veel verder en veel dieper dan zomaar de stal waarin het kindeke Jezus werd geboren. Velen komen niet verder dan dat. Ze gaan niet geheel de weilanden door totdat ze het bos bereiken. Ze zijn misschien wel op het smalle pad, al dan niet zelf gemaakt, maar ze hebben het eeuwige touw niet gevonden. Daar zijn ze niet naar op zoek. Ze hebben immers de Jezus-afgod. Ze hebben een stalletje gekocht in de stad, en denken dat ze er zijn. Ze willen het eeuwige touw niet, want dan zouden ze moeten worstelen met het zwijn van het oervlees en dan zou hun eigen geliefde, beminde, dierbare en kostbare vlees eraan gaan. Niemand mag aan hun heilige stalletje komen. Moeder God dwaalt alleen in de diepe Bethlehemse wildernissen en onderwerelden op zoek naar haar zoon. Bij elke poort van de onderwereld moet je iets afleggen, totdat je naakt bent, dus daarom volgen velen haar niet. Ze hebben liever imitatie. Alles in hun leven is imitatie. Ook het smalle pad is imitatie.

In de Bethlehemse wildernissen en onderwerelden, ver van het klassieke stalletje van kindeke Jezus vandaan, worden alle valse lichten gedoofd. Je komt daar niet ver met allerlei fabeltjes en menselijke overleveringen en tradities. Je moet het allemaal afleggen bij de poort.

DE HOORN VAN HET WILDE RUND

Het oervlees sterft af aan het oervlees.
Door het oervlees aan het oervlees afsterven.
Het universum is wijsheid.
Het zal altijd wegen proberen te vinden die wijsheid aan je te overhandigen, maar zal geen paarlen voor de zwijnen werpen.

In de gnostiek ging het oervlees van Mithras eraan door de hoorn van het wilde rund van het oervlees. Eerst stierf hij om tot overwinning te komen. We kunnen dat vergelijken met hoe Adonai-Tammuz stierf door de zwijnenslagtand.

De hoorn van het wilde rund is een belangrijk item in de eeuwige prediking. We moeten worstelen met het wilde rund van het oervlees zoals Mithras. Ook het Mithraisme is ontspoord. Dat kun je in Spanje zien. Ze hebben deze mysterien gruwelijk lopen verletterlijken. Het is objectificatie geworden in plaats van dat ze het dieper hebben lopen vergeestelijken.

Deze tragedie moet de mens geestelijk uitvoeren. Het is proza. Het beeldt de lange slopende weg om af te rekenen met het oervlees, met de oerleugens en de oeronwetendheid. Het laat zien hoe de mens moet afkicken van de oerdrugs.

Aanvaard de hoorn van het wilde rund in je leven.
Aanvaard de worsteling met het rund van het oervlees.
Aanvaard de dood door het rund.

Pas als de waarheid hiervan aan het licht komt, de mens onderwezen wordt, kunnen we afrekenen met deze afschuwelijke traditie die ze hier van gemaakt hebben in Spanje.

In de dieptes van de Bethlehemse wildernissen zien we deze geheimenissen, waar Ahn (David) en Ezau nog steeds jagen op het wilde rund van het oervlees. Beiden werden zij doorboord door de hoorn. Beiden kwamen zo tot inzicht, en beiden stierven zo af aan hun oervlees en raakten verlost van deze verschrikkelijke drugs.

Het gaat erom boven water te komen. In de vissersoorlogen wordt men doorboord door de vissersspeer, wat men ook moet aanvaarden, als de speer in de zijde van Yeshua.

Aan het begin van mijn predikantschap had ik een ontmoeting met dit rund van het oervlees. Het verscheen aan mij, een wild rund, en er waren overal lichten in mijn kamer, paars en groen. Ik lag in bed en had een lange strijd.

Eerst moeten wij doorboord worden, aan onszelf sterven door deze hoorn die diep gaat. Eerst worden wij vervolgd. Eerst gaan wij door grote onderdrukking door dit beest. Dit is opdat al het oervlees in ons eraf gaat. Sterven aan het oervlees door het oervlees. Het oervlees sterft af aan het oervlees. Dat is een woest en slopend, lang gevecht met het rund van het oervlees, als met de behemoth, zoals Job ook die strijd had. Het knaagt aan je. Het probeert je gek te maken. Het is een tragedie. Er zal niks maar dan ook niks van ons ego overblijven. Deze strijd maakt korte metten met elk bedrog.

Je wordt gespietst door de hoorn aan een boom, net als Yeshua, en hangt daar net als Odin, in zijn gevecht met het wilde, woeste, dolle rund. Er is geen ontkomen aan, want dat rund is in onszelf. Deze tragedie moet in onszelf uitgevoerd worden en tot een goed einde gebracht worden, tot universele wijsheid, en niet tot plaatselijke domheid. We moeten het geheimenis van Spanje overstijgen en tot zuiver gnostisch Mithraisme komen. Veel van de gnostische overleveringen zijn door de eeuwen heen verloren gegaan.

Je moet niet denken dat je buiten het

intellectualisme het rund van het oervlees kunt verslaan. Alleen de filosofen zullen overwinnen. Er zijn geen simpele optel en aftrek sommen van geloof en genade in de diepere wildernissen van Bethlehem. Dit beest van het oervlees kan alleen benaderd worden door de filosofie. Onderleg jezelf dus in de filosofie. De filosofie laat de procesvoering en bewijsvoering zien van het geestelijke, en de religie laat de leerregels zien van het geestelijke. Je hebt beiden nodig, en ze zullen je dieper in de natuur brengen.

We zijn omringd door de universele wijsheid die zich aan ons opdringt. Er is geen ontkomen aan. Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaald hem wel. Breek los uit de stal van Bethlehem. De hoorn van het rund zal daarbij helpen. Het snijdt ons los van het oervlees, en snijdt het oervlees in vele stukken. Deze hoorn komt ons juist tegemoet. De vikingen dragen het op hun helmen, als een groot geheimenis. Mithras was zo geboren en wedergeboren uit een steen, uit de hoorn van het rund, en zo moeten wij ook wedergeboren worden.

DWALEN DOOR DE BETHLEHEMSE WILDERNISSEN – DE DRIE VERBORGEN PILAREN VAN HET CHRISTENDOM – HET PAD VAN ISHMAEL

"De prijs van onverschilligheid is geregeerd worden door slechte mannen."
Plato

Plato had het over onverschilligheid in publieke aangelegenheden. Ook theologie is zo'n aangelegenheid. Het is het fundament van de samenleving. Het adonaisme en mithraisme was het fundament van het christendom, doordat het steeds meer ging ontsporen tot een persoonlijkheidscultus en objectificatie. Het stierenvechten van Spanje komt ook door ontspoord mithraisme, toen de Romeinen Spanje veroverden.

Er kwam teveel nadruk op het doden van het wilde rund in plaats van het gedood worden door het wilde rund, door de hoorn van het wilde rund. Daarom verletterlijkte het zich. Men streed niet tegen het oervlees, maar verborg het oervlees, en verdedigde het oervlees. Oorspronkelijk was het wilde rund een deel van Mithras wat hij moest overwinnen, als een beeld van de oerzonden. Dit was de basis van de schepping in het mithraisme. Er was niet zomaar Adam en Eva, maar Mithras en het wilde rund. Eerst moest hij door de worsteling met het wilde rund ten onder gaan. Zijn oervlees moest eraan afsterven.

Daarom is de hoorn van het wilde rund ook zo belangrijk. Hierdoor kwam hij tot wedergeboorte, en uit die hoorn kwamen de geestelijke gaven.

De vader, de pater, was een hoge graad in het mithraisme, wat het westerse christendom ook helemaal uit z'n verband trok, want daarop werd de patriarchie gebouwd. Alles ging om mannen. What happened to the matriarchy ? I mean … seriously. Are you serious ? We hebben onze moeder nodig. Zonder onze moeder is er geen leven. Wat hebben ze met haar gedaan ? In het mithraisme werd het al tot een mannen-alleen society. Dat kun je dus terugzien in het latere westerse christendom, wat ook allemaal om mannen gaat, en in de vrijmetselarij e.d. Are you serious ? Waar is de moeder ? Deze jongetjes zijn op een joyride en moeten teruggeroepen worden. Terug naar de baarmoeder, want in het gnostische mithraisme, in het filosofische mithraisme dus, waarin de nuances worden gelegd, daar is het 'vaderschap' een beeld van de verbrokenheid, juist het doorboord worden door de hoorn van het wilde rund, in de worsteling met het oervlees. Maar ze hebben er iets protserigs van gemaakt. Met de stropdas elke zondag haantje de voorste, met de borst vooruit lopen bassen op de preekstoel. Bibberende vrouwtjes in de kerkbanken, slaafse vrouwtjes. En de kinderen zijn allemaal aan Saturnus geofferd, de kinderetende afgod. Dat gaat en gaat maar door, dus iemand moet die mallemolen stopzetten. We moeten terug tot de fundamenten van het mithraisme en het in orde krijgen.

Mithras werd geboren uit de hoorn, uit de steen, dat wat hem ramde, en zo moeten wij ook wedergeboren worden uit dat wat ons ramde. We moeten die hoorn in ons leven aanvaarden, dat wat recht door ons heenging, genadeloos.

In het zoroastrisme, een voor-christelijke perzisch-iraanse religie, is hij een yazata, een hemels wezen, die de brug tussen deze wereld en het hiernamaals bewaakt, als een rechter. Diep in de wildernissen van Bethlehem moeten wij teruggaan tot deze brug om verder aan het oervlees af te sterven. We zien daar het mysterie van Mithras. We zien Mithras in worsteling met het wilde rund van het oervlees, en moeten deelhebben aan deze strijd, en de hoorn aanvaarden, de hoorn door het vlees. We worden in deze strijd onherroepelijk aan de boom gespietst door deze hoorn, maar dit is om ons voor te bereiden en af te zonderen, als een speciale toerusting. Hierin worden wij geoordeeld door het Mithras-principe en wordt gezien of wij wel helemaal aan het oervlees zijn gestorven om verder te kunnen over de brug.

Nu, dit is zeer belangrijk, want we gaan zo een nog diepere wortel zien van het christendom, die daaronder verborgen ligt, nog dieper in de Bethlehemse wildernissen. Deze wortels komen ook weer terug in de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, die nodig zijn om er doorheen te komen. De mens is volledig vastgeraakt in het moderne westerse christendom en allerlei andere vormen ervan, want juist ook het orthodoxe, extremistische

atheisme is daar een vorm van. Deze geest is een kameleon-geest. Het werkt gewoon allemaal met elkaar samen om de mens in de matrix te houden, in eindeloze cirkeltjes, als het water scheppen in bodemloze vaten, zoals de danaiden deden, wat een oordeel was. Ze werkten in het huis van de leugen.

De Chinvat brug, de ziftende brug, waarop iedere ziel geoordeeld wordt, eindigt of in het huis der leugen, het huis van Druj, of in het huis der liederen, het huis der psalmen, Garodman, het paradijs. Het is het huis van gebed en gezang. We kunnen denken aan Ismael en Abraham die dit huis in de wildernis bouwden, nadat Ismael die lange slopende tocht in ballingschap maakte.

We hebben het adonaisme besproken, de worsteling met het wilde zwijn, en het mithraisme, de worsteling met het wilde rund, de worsteling met verschillende vormen van het oervlees. Mithra staat op de brug, en dan zien we een andere yazata, een ander hemels wezen in het zoroastrisme, namelijk Sraosha, de gids op deze brug. Deze brug gaat over de poort van de hel en is smal, de smalle brug. Velen zullen van deze smalle brug afvallen tot het huis der leugens, het huis van Druj, de gehele industrie van roddel en fake news waar mensen zich aan laven, ook vandaag de dag. Het zijn huizen van schrokoppen. Nieuws willen ze, en dat verkopen ze door, en ze vergeten zich te wijden aan geestelijke principes en waarden. Idolen willen ze. Helden die alles voor hen doen, terwijl zij toekijken. Het zijn sportkijkers, de beste stuurlui die aan wal staan. Het zijn toeristen die door een camera leven.

Nu, luister goed. Sraosha staat voor het hanengevecht. De haan van het oervlees vloog Sraosha aan in het gnostische sraoshisme. We hebben dus het adonaisme, het mithraisme en het sraoshisme, als drie belangrijke wortels van het christendom die we moeten begrijpen, in de gnostische context. Sraosha stierf door de aanval van de haan, in het gnostische sraoshisme, en werd zelf tot een haan, dragende het hemelse woord, omringd door gebed. Gebed is het wapen van het hemelse woord. Zo is er het hanengevecht tegen het oervlees. Het Sraosha principe is de boodschapper van God, van Ahura Mazda, in het zoroastrisme. Deze hemelse haan is een beeld van het geweten, van strijdvaardige discipline in het onderhouden van de hemelse principes, de hemelse leerregels. Sraosha bestond al voordat het zoroastrisme op kwam zetten, dus we hebben het nu over een hele diepe wortel, die heel diep reikt.

De haan van het oervlees is als de tong van het oervlees, het woord van het oervlees. In de nieuwe bijbel in het boek Duizen, de opvolger en vervanger van het boek Exodus, staat hierover in hoofdstuk 18 :

34. De tong van het beest van vlees manifesteert zichzelf als een valse messias om de oude wegen tot Ahn te verbergen, en te veranderen.

35. Het kwam om tijden en wet te veranderen. Het zou worden tot een haan, die ook te vinden zou zijn op de toppen van de kerken. De haan zou aanbeden worden.

36. De wereldse heersers waren geinteresseerd in vechthanen voor de markt, om het volk te amuseren, blind te houden, afgeleid, zodat de elite de controle zou kunnen bewaren.

37. Door het ontvangen van het vlees ontving het volk de tongen van het vlees. Deze tongen brachten verdeeldheid. Dit was altijd het mandaat van de wereldse heersers : 'Verdeel, en heers.'

In Behemma 21, de opvolger van Genesis, staat :

45. In de territoriale jacht op de kipgeesten zijn woeste hanen, als kemphanen. Zij vechten onderling en vliegen territoriale jagers aan.

46. Kuta-hanen zijn zwarte hanen met witte, blauwe, paarse of rode kragen.

47. Deze veren hebben een verlammende werking, zijn slaapverwekkend. Het zijn zwaar giftige veren.

48. Jelo-hanen veroorzaken spasme, blokkeren en verwarren de spieren en het zenuwstelsel.

Wij moeten de aanval van de haan aanvaarden, en de dood door de haan. Het vliegt ons aan in het leven, opdat we verder kunnen. We moeten het hanengevecht in ons leven aanvaarden. De hemelse haan komt hier uit voort, als overwinnaar, door de dood heen, als de opstanding van het hemelse woord. Het is dus nauw verbonden aan het eeuwige touw wat ons voortleidt.

Het verklaart ook de interesse die ik altijd heb gehad voor le coq artikelen. Ik had er schoenen en kleding van, nog steeds zo nu en dan. Het sprak tot me. Het wijst terug op deze dingen. Le coq is een haantje in een driehoek. Je kunt dat zien als de driehoek van adonaisme, mithraisme en sraoshisme, de wortels van Bethlehem, dieper in de Bethlehemse wildernissen.

De wilde haan heeft ons toegetakeld, onze ogen uitgepikt. We moeten dit aanvaarden en hiermee verder gaan, het uitwerken.

Als we het over de haan hebben dan hebben we het over het verbaliserende vermogen van de mens, van het interpretatie-vermogen, en dan moeten we heel voorzichtig zijn, en beseffen dat de mens een heleboel al dan niet hormonale drugs heeft genomen wat met dat vermogen speelt, en wat het corrupt heeft gemaakt, door en door corrupt. Het heeft de mens tot een

drama queen gemaakt. Het woord van het oervlees is drama, want drama verkoopt, maakt voortdurend slachtoffers. Het hemelse woord is filosofie, geen domzinnig roddelblad. Het hemelse woord is diepte, en heeft zijn eigen drama en tragedie, maar dit wordt uitgevoerd in psalm en proza.

Ook is Sraosha, de stem van het geweten, de gids en beschermer van de armen. Het is het idee van hemels loon. Hij wordt ook wel Sorush genoemd, en strijd tegen de Druj, de leugen, het valse loon, het loon van het oervlees. Het Woord is het eeuwige touw, wat alleen maar komt als loon. Dit is waar het Sraosha principe aan verbonden is.

De haan is dus de wachter van het huis der psalmen, en de mensheid moet klaar komen met dit geheimenis.

Ga diep de tempels in, stop niet waar anderen stoppen.

Ga diep tot de fundamenten en de verborgen bronnen.

Blijf niet stilstaan, want overal om je heen zie je mensen in zombies veranderen, omdat ze genoegen nemen met alles wat om hen heen is, van de gevestigde orde. Die orde gaat vallen, wanneer wij komen tot de bron.

HET POICHOID ZOUT

De Orkaan maakte scheiding tussen mensen. Het was gekomen, en mensen zweefden boven de zee. Zieken werden genezen, verlamden, blinden, doven, ernstig zieken, en ze werden tot een andere planeet genomen door de orkaan. Het was de planeet Poichoid, een zeeplaneet met alleen maar eilanden. Het was een woeste planeet.

Een jongen zweeft boven de zee. Hij was blij dat het gekomen was. Hij had jaren ziek op bed gelegen. Hij kon niet naar school, en kon niet buiten spelen.

De orkaan bracht het poichoid zout van de planeet, met rijke mineralen, en het had het voedsel bevrucht. Het opende het zenuwstelsel. Het bracht de mens bovennatuurlijke gaven. De jongen had dat altijd al, maar hij was ziek, zwaar ziek, en voelde zich hopeloos, machteloos. Hij wist dat het zou komen, en nu was het gekomen.

De Orkaan maakte scheiding tussen mensen. Een heleboel werden achtergelaten. De Orkaan kwam alleen voor een select genootschap. Het poichoid zout was voor velen dodelijk. Velen konden er lichamelijk niet tegen en werden er zwaar ziek van.

Er was niets wat ze konden doen tegen de Orkaan en het poichoid zout. Het was te sterk en het was overal, als een buitenaardse invasie. De Poichoid planeet riep haar kinderen terug, die zij eens uit had gezonden. De jongen was er één van.

De jongen lag in het warme water vlakbij een eiland. Daar had de orkaan hem gebracht. Hij werd door een paar natuurvrouwen uit de zee getrokken als een vis. ‘Snel,’ zeiden ze, ‘want de wazen zijn op jacht.’ De wazen waren een soort vissen.

De jongen keek hen aan in hun ogen. ‘Ik heb over jullie gedroomd,’ sprak hij. Ze hadden donkere ogen, net als hem. Hij was niet meer zwaar ziek, maar koortsachtig en zwak. Hij rilde. Ze namen hem mee naar een hut. Hij kon gelukkig lopen.

‘Poichoid heeft je genezen,’ zei één van de vrouwen. ‘Het poichoid zout sterkt de mens.’

De jongen knikte. ‘Ik heb van deze planeet gedroomd, voor zo lang,’ sprak de jongen.

Maar het eiland begon onder te lopen. De zee bracht haar woeste golven. ‘De wazen zijn aan het jagen,’ spraken de natuurvrouwen. Ze namen hem naar een boot. Ze moesten naar een eiland wat hoger lag.

Maar het werd een gevecht met de wazen, die grote, bijna doorzichtige vissen met hoge ruggen. Ze trokken de boot in de diepte. Het schip werd vermorzeld, en de jongen vroeg zich af waarom hij was gegaan.

Hij bevond zich op een schip. Er was storm. Er waren hoge golven. De wazen hadden hem te grazen genomen, en daarom hallucineerde hij. Daarom had hij deze dromen, maar het waren nachtmerries. Er werd naar hem geroepen, en hij zag mensen hozen.

Uiteindelijk werd hij wakker op een bed.
Een vrouw in een witte jurk stond aan zijn bed.
‘Welkom op de planeet Poichoid,’ sprak ze.

‘Hoe ben ik hier gekomen ?’ vroeg de jongen.

‘Door je dromen,’ sprak de vrouw, ‘door het zout van Poichoid.’
‘Ja, maar de wazen …’ sprak de jongen.

‘Die zijn hier niet,’ sprak de vrouw.

De jongen werd weer duizelig en gleed weg. Tranen biggelden over zijn wangen, en hij zweette. Er was alsof iets de hand op zijn mond of keel had gelegd. Hij kan niet goed spreken of helder nadenken.

‘De wazen,’ stamelde hij.

‘Nicht,’ zei de vrouw, ‘die sein hier nicht. Sprach nicht.’

Hij knikte. Hij ijlde in wartaal.

‘Ze hebben me te pakken,’ zei hij.

‘Shhh,’ zei de vrouw. ‘Spreek niet.’

Hij zag de wazen in de lucht. Ze waren overal. Ze spraken door de vrouw heen. Hij begon te roepen tot het poichoid zout, maar de vrouw sloeg hem in zijn gezicht.
‘Ik zal je moeten injecteren,’ zei ze. ‘Jij gestoorde gek.’
Ze kwam toen met een injectie spuit en legde het tegen zijn oor aan.
‘Nee !’ gilde hij. De naald ging diep en het werd zwart voor zijn ogen.

‘Kom dan !’ werd er geroepen.
Weer had hij het gevoel alsof hij boven alles uitsteeg.
Hij was in gevecht met het gif van de spuit.
Weer voelde hij zich als liggende in de warme zee bij een eiland.
Weer werd hij door natuurvrouwen op het eiland getrokken, gesleept.
‘De wazen,’ zeiden de natuurvrouwen.
‘Ja,’ zei hij, en knikte.

‘Hier ben je veilig,’ zei één van de natuurvrouwen.

‘Geef hem het poichoid zout,’ zei een andere vrouw.

‘Ik kan niet meer,’ zei hij. ‘Misschien heb ik er al teveel van.’

‘Veel te veel,’ zeiden de natuurvrouwen.

‘Waarom wil je het dan toedienen ?’ vroeg de jongen.

‘Omdat het je helpt,’ zeiden de vrouwen. ‘Veel is goed hier.’

‘Ja, maar de wazen …’ sprak hij.

‘Ik heb geen geld voor deze dingen.’

Hij was weer aan het ijlen. Hij begon nog wel gekkere dingen te zeggen.

‘Dit zout maakt me gek,’ zei hij toen.

‘Nee, het zijn de wazen,’ zeiden de vrouwen. ‘Die laten jou ons verkeerd verstaan.’

Hij zuchtte diep. ‘Please,’ zei hij. ‘Help me.’

‘Je hebt het poichoid zout nodig,’ zeiden de vrouwen.

‘Waar is het ?’ vroeg hij.

‘In de zee,’ zeiden ze.

‘Ja, maar daar zijn de wazen,’ zei hij.

‘Nee,’ spraken ze. ‘De wazen zijn van de planeet waar je vandaan komt. Ze doen jou ons verkeerd verstaan.’

Ze namen hem naar een hut.

Ze legden hem op een bed.

Hij voelde zich zwak en verward.

Hij moest wat van het poichoid zout drinken.
Toen voelde hij zich beter.
‘Gaat het weer overstromen ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei één van de vrouwen. ‘De overstroming is op de planeet waar je vandaan komt. Je bent nu los.’

‘Het poichoid zout ! Het poichoid zout !’ riep hij. ‘Dan is dit de oplossing ! Iedereen moet dit hebben !’

‘Velen sterven door dit zout,’ sprak één van de vrouwen. ‘Het is alleen maar voor haar kinderen, en zij zullen er door leven.’

Einde

1e Jaargang, nummer 10, 21 september 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Proza

DE PELGRIMSTOCHT TOT NAZARET

Het leven bestaat uit elementen van proza. Deze elementen moeten nog ontraadseld worden, verwerkt, door omcirkeling. Het zijn de knoppen van de bloemen, en die moeten nog opengaan, ontwaken. Dat kunnen hele nare ervaringen zijn in je leven die nog tot verlichting moeten komen, die nog geplaatst moeten worden.

Het zijn dus proza elementen, juist je trauma's, dus die moeten nog begrepen worden. Je moet er nog doorheen zien te prikken. Hoe doe je dat ?

Hiervoor heb je de quasi-momenten nodig, de momenten van schijnbewegingen van de natuur, de verwarrende momenten, oftewel de bijna-momenten. Iedereen kent wel zulke ongemakkelijke momenten : Je kunt niet uit je woorden komen, of je zegt dingen die je helemaal niet wilde zeggen, of je kunt helemaal niets zeggen, of het komt verkeerd over, enzovoorts. Iedereen kent wel die ongemakkelijkheid van het leven soms, dat je er langsheen glijdt, dat je jezelf voor gek hebt moeten zetten, dat je er verkeerd opkomt.

Iedereen kent wel zulke momenten : je hebt een moeilijk gesprek en je kunt jezelf maar niet duidelijk maken, en dan achteraf denk je : 'Oh, had ik maar dit gezegd, of dat gezegd.' Het is alsof je je doel hebt gemist. Je had kunnen scoren, maar je deed het niet. Het kwam niet in je op. Je was er bijna, maar toen gleed je weer terug, oftewel de bijna-momenten.

Maar juist die momenten, de bijna-momenten, heb je nodig als bloemenblaadjes om de knop van een proza-element te omcirkelen, opdat het proza-element tot leven wordt gebracht, wordt verwarmd, en ja, dat gaat door twijfel, door verwarring, door boosheid, angst en depressie, eenzaamheid, je onbegrepen voelen, je verworpen voelen, je voor schut gezet voelen.

De bijna-momenten brengen het diepste van je naar boven, laten je het leven overdenken. Zonder veel piekeren is er nog nooit iets tot stand gekomen. Zonder te tobben kom je niet over de eindstreep, dus je moet dat op de koop toenemen. Het is het water wat het proza-element nodig heeft om te kunnen groeien. Hiermee voedt je het proza-element, omhul je het. Het zijn prisma's waaraan het zich kan spiegelen, waardoor het kan gaan communiceren. Een kind heeft veel van die situaties nodig om zich te kunnen ontwikkelen.

Dus verzamel de bijna-momenten, want je hebt ze nodig. Verzamel de momenten waarin je er niets meer van begrijpt, want je hebt ze nodig. Verzamel de momenten dat je met je mond vol tanden staat, de vreemde momenten, want je hebt ze nodig. Uiteindelijk zal de knop dan opengaan, en heb je een stuk proza in je leven ontdekt, als een prachtige bloem in je tuin.

Dat is de pelgrimstocht naar Nazareth. Je gaat van bloem tot bloem, van proza tot proza. Dat is diepe en poetische introspectie. Het brengt de momenten tot leven, tot een hoger niveau.

Nazareth, open de poort,
Er is een arme tuinier gekomen,
die alles achter zich heeft gelaten,
die de tuin goed heeft verzorgd,
zijn lijden heeft gedragen.

Nazareth, open de poort,
Deze pelgrim heeft een lange tocht gemaakt,
zich van alles afgezonderd,
alles achtergelaten,
De poort is smal,
maar hij is de minste,
dus hij kan er doorheen

Nazaret, open de poort,
Deze lijdensgezinde heeft zijn hart niet verhard,
maar heeft zichzelf verloochend,
in de lange, duistere en koude nacht,
Laat hem binnen, laat hem niet vergaan,
Neem hem op in uw woningen,
Tot de hemelse vestiging is hij gegaan

Nazaret, open de poort,
Neem hem binnen,
want buiten zijn de wolven,
Is er plaats in u ?

Toen sprak Nazaret :
Maar hij moet Mij in zich nemen.

En de lijdensgezinde sprak :
Nazaret, ik open mijn poorten voor u,
Kom binnen in mij,
Wees welkom, Nazaret,
gij getrouwe,
want ik heb gezien dat er geen verschil meer is,
tussen woning en bewoner,
tussen de pelgrim en het pad,
tussen bezit en bezitter,
tussen schatzoeker en schat.

De gelijkenis van de vrouwen en de honingboom

Twee vrouwen maakten een lange tocht tot een honingboom.
Er was een man die de honingboom bewaakte,
die hen geen doorgang wilde geven.
Er ontstond een worsteling, maar de man wilde niet opgeven.
En er kwam een derde vrouw bij, en de man moest vluchten.
Maar de vrouwen riepen de man terug.
'Neem jouw deel van de honingboom,' sprak één van de vrouwen.
De man nam van de honing en ging zijn weg.
In de nacht kwam de man terug met vele andere mannen,
maar zij konden niets tegen de drie vrouwen beginnen.
Weer sprak één van de vrouwen dat ze hun deel van de honingboom
konden nemen, en de mannen namen van de honing.
De nacht daarop kwamen de mannen terug met nog meer mannen,
en weer ontstond er een worsteling,
maar zij konden niets tegen de
drie vrouwen beginnen.
Weer namen zij een deel van de honing en gingen weg.
De nacht erop kwamen er vele duizenden mannen,
maar de honingboom en de vrouwen waren nergens te vinden.
En zo zal het koninkrijk der hemelen zijn.
De mens der zonde zal niet regeren.

MAITREYO

Ze brachten hem uit het water. Het was een inktvis met het hoofd van een jongetje en hij had een vikingshelm op. Hij had het kalf van de leugen verslagen. Ze hadden hem tijden opgesloten in een magische box diep in de zee. Ze zeiden dat het jongetje de duivel was. Natuurlijk, natuurlijk, want anders zouden ze hun leugens niet meer kunnen verkopen.

Ik vertelde hen dat het jongetje de duivel niet was en niet kon wezen. Als hij een duivel was, dan was het een goede duivel. Dat kon ook. Het was een soort zeeduivel. Het jongetje heette Maitreyo, en was teruggekomen. Hij had zich uit de magische box geworsteld. We hielden hem in een groot aquarium. Daar kreeg hij een troontje.

Ik schreef en schreef maar over hem. Het stopte niet meer. Iedereen moest dit weten. Het werd ook groots in de kranten vermeld. Het was nogal een vondst.

Zijn taak was niet voor anderen weggelegd. Hij moest vrede brengen op aarde. Het was een duivels geluk, maar dan van een goede duivel, deze zeeduivel. Natuurlijk was dat ook een beetje ironisch. Zij hadden hem al die tijd duivel genoemd en vonden het 'opgeruimd staat netjes.' Maar nu was hij vrijgekomen, en verkondigde de waarheid, en die was nogal schokkend.

Maitreyo had last van het doorkomen van veren, en daarom moest hij na een tijdje ook uit het aquarium, want hij wilde leren vliegen. Dat zei hij de hele tijd. Na een tijdje begon iedereen hem meer en meer te negeren, want ze waren er aan gewend geworden, maar ik bleef bij hem, en leerde hem vliegen. Ik liet hem ook de bossen zien. Hij vond het prachtig. Hij had het veel over zijn moeder, maar die was dood. Die hadden ze ook altijd duivelin genoemd, en die hadden ze eens afgeschoten. Het was een prachtige vogel, een paradijsvogel.

'Alles gaat door na de dood,' zei ik tegen Maitreyo. Hij geloofde alles wat ik zei, alsof hij mijn echo was. Hij sprak me altijd na.

Op een dag vloog Maitreyo weg. Ik heb hem nooit weer teruggezien. Hij moest er gewoon uit. Hij had het er vaak over dat hij naar een andere planeet wilde vliegen, en hij beloofde dat hij sporen zou achterlaten. Ik heb er veel over geschreven, over de sporen van Maitreyo, voor wie het wilde lezen, voor wie erin geinteresseerd was, maar dat waren maar bar weinigen. Maitreyo moest vrede op aarde brengen, maar de oorlogen werden erger en erger, en steeds minder mensen waren geinteresseerd in vrede.

Ik volgde Maitreyo's sporen na, maar ik kwam niet ver. Totdat ik op het punt kwam dat ik me realiseerde dat ook ik in de magische box opgesloten zat in de zee. Alles was slechts illusie geweest. Ik moest mijn eigen Maitreyo worden.

Einde

VAN WATERSTOF TOT WEDERKOMST

Religieuze wiskunde, de wiskunde van het leven, met al z'n ingewikkelde, alsmaar draaiende tegenstellingen ... een hele opgave ... een belangrijk vak op school, behalve dat het niet onderwezen wordt ... De meesters en de juffrouws vinden het vaak belangrijker dat een kind leert tellen, zodat ze allemaal kunnen tellen, en allemaal ook kunnen meetellen ... Dat vinden ze vaak belangrijker dan het juist niet meetellen en niet kunnen tellen ... want dan gaat alles in de war, en dan komt er chaos, en dan kunnen ze de dingen niet meer overzien ... En dan moet de politie erbij komen, de brandweer en ga zo maar door ... Ingewikkeld dus ... daarom vinden ze het belangrijk dat een kind goed leert tellen, en goed oplet ... Maar op de diepere vragen van het kind komt geen antwoord, of krijgt het kind een halfgebakken antwoord om er maar zo snel mogelijk overheen te praten ... Ik heb dat altijd moeilijk gevonden, nam nooit genoegen met simpel cirkel-geredeneer.

Religieuze wiskunde, de wiskunde van het leven, met al z'n ingewikkelde,

alsmaar draaiende tegenstellingen ... Maar wat is dat dan ? Waarom leggen ze dat niet uit, en optelsommen en taal wel ? Wat proberen ze te ontlopen ? En dan krijg je later economie en scheikunde, en wordt er weer niets diepers uitgelegd, geen levensvragen beantwoord ... Misschien hebben ze het antwoord niet ... Gelukkig had ik een scheikunde leraar die er anders over dacht ... Hij moest en zou via de scheikunde uitleggen over het leven, hoe het leven was ontstaan en wat het doel van het leven was ... En ja, hij waagde zich aan de religieuze wiskunde ... En hoe ... Hij ging er zo ver over door dat ik het niet meer kon volgen, en als hij het bord half had uitgeveegd schreef hij er zijn formules overheen, zodat alles door elkaar heen kwam te staan ... Het was een stortvloed ... Maar tenminste probeerde hij een antwoord te geven op het leven, op de levensvragen ... Het waren dingen die ik niet hoorde in de kerk ... Het was totaal anders ... Hij had zelfs een boek geschreven waarin hij religie en het leven volgens de scheikunde uitlegde, en ook de wederkomst van God scheikundig beschreef ... Dat boek heette : "Van Waterstof tot Wederkomst", een boek uit de 70-er jaren ... 1976 om precies te zijn …

De subtitel is : een intuitief-empiristische benardering van de Godsvraag ... Hij stelt in zijn voorwoord al dat wolkerig, vage traditionele (aangeleerde) geloofstaal in intellectueel opzicht geen overtuigingskracht heeft, en waardoor veel mensen er buiten vallen. Hij is met deze problematiek opgegroeid want zijn vader was dominee. Hij zegt dan : "De traditionele geloofstaal is voor velen een onverstaanbaar spreken in 'tongen' geworden, naar analogie van 1 Korientiërs 14." Dit is de reden waarom hij een brug wil bouwen : Hij heeft de overtuiging dat er een einde kan en moet komen aan de wanorde van het elkaar niet verstaan ten aanzien van deze problemen. Hij wil graag zien dat er tussen mensen van verschillende levensovertuiging toch een gemeenschappelijk bewustzijn is, als een verlangen naar vrede en gerechtigheid, Dit is het gemeenschappelijke wat alle mensen samenbindt en waaraan hun overige opvattingen (ook hun Godsbeeld) ondergeschikt is. Deze boodschap is dus ook juist voor vandaag de dag belangrijk en actueel. Hij overleed in de 90-er jaren, of liever gezegd : ging naar de andere dimensie.

Hij heeft in het boek in die mate problemen met het christendom dat hij het christendom totaal wil herzien door een persoonlijk contact met de bron te maken, en vandaaruit bruggen van vertaling te maken naar alle takken van de mensheid, als een tolk dus. Hij ziet het potentieel en de waarde van sommige dingen van het christendom, dus hij gooit het kind niet weg met het badwater. Hij stelt in het eerste hoofdstuk dat de wereld zich moet ontwikkelen tot het koninkrijk van God, maar dat hiervoor een nieuw waardensysteem moet komen wat mondiale geldigheid zal moeten hebben. (mondiaal = universeel)

Zoals gewoonlijks wil hij dit niet simpel doen. Hij vergelijkt de ingewikkeldheid van de spirituele wetenschappen met de complexiteit van de hersenen.

Hij heeft twee van zulke boekjes geschreven. Oók één van 1980. Ze liggen beiden in de kast. Soms lees ik er wat uit, en leg het weer weg. Ik zie hem als één van ons, als regenboog-mensen, bruggenbouwers, waar wij ook mee bezig zijn met de Vur en de Bilha in de tweede bijbel. In die zin zie ik dus in waarom hij op mijn pad was gebracht. Een tijd geleden ging ik terug naar het oude college waar ik opzat. Ik liep er alleen maar langs om naar de stad te gaan. Plotseling voelde ik een hand op mijn rug en er gleed een warmte door me heen, en toen ik mij omdraaide zag ik een oude man, als een leraar, maar ik kende deze man niet. De oude man verdween toen weer in het niets. Ik begon me af te vragen wie het zou kunnen zijn, en wat hij van me wilde. Later in een droom vertelde de scheikunde leraar mij dat ik de oude man op aarde nooit had gekend, maar dat het een leraar voor mijn tijd was. Ik word nu weer warm van binnen nu ik het schrijf. Gisteren was ik begonnen met het schrijven van dit stuk, en vannacht had ik weer een droom over de scheikunde leraar. We waren in een zaal met mannen die hemelse klassieke muziek schreven en maakten. Ze hielden allemaal toespraken ook om elkaars werk te waarderen. De scheikunde leraar scheen er geinteresseerd in te zijn, en waarschijnlijk was hij er ook mee bezig. Er begon een vrouw te zingen over de morgen die doorbrak, en toen werd ik wakker, en ik voelde dat er paradijselijke stralen in mijn hoofd waren doorgebroken.

Na die keer dat ik het college had bezocht ging ik er nog een keer terug, ik ging er langs om naar de stad te gaan, maar ook wel een beetje om te zien wat er dit keer zou gebeuren. Ik zag overal metalen kleuren. Ik herinnerde dit gekleurde metaal van mijn opa die een keer als een soort ridder in mijn droom verscheen om me te helpen in een bepaalde strijd. In ieder geval was er een strijd gaande om de school. Ik denk dat er nog steeds een strijd om gaande is. Ook schoolgeschiedenis is belangrijk. Alles komt later van pas. We staan er niet alleen voor. Ook zij die al overgegaan zijn naar de andere dimensie, de wolk van getuigen (de jinns), helpen ons.

Religieuze wiskunde, de wiskunde van het leven, als de regenboog-spiritualiteit, ik zie er wel wat in ... de lucht vol met regenbogen, allemaal bruggen, van hart tot hart, door de Hogere Kennis gegeven ...

Nu, wanneer we de reusachtige kloof

tussen het westen en de arabische wereld zien, hoe overbruggen we dat ? De mythologie van deze twee culturen kan soms erg bedreigend of verwarrend overkomen.

Uit : De Onkrant, verzamelingen, nr. 1

---

de hond herschendave

De hond herschendave,
Het was hem er niet om te doen,
hij had er geen zin in,
altijd rende hij maar rond,
geen zin om te luisteren,
zijn leven was een groot feest,
de hond herschendave

maar als hij echt nodig was,
dan was hij er wel,
als de goedheid zelve,
dan kon je echt van hem op aan,
de hond herschendave

de eerste astronauten hond was hij,
veel op de hondenplaneet geweest,
hij weet er veel van,
hij laat zich niets meer vertellen,
de hond herschendave

De hond herschendave,
hij is altijd goed weggeweest

Uit : De Onkrant, verzamelingen, nr. 4

VOOR HEN DIE NOG OP ZIJN

Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.
Neem het leven zoals het is.
Het leven heeft groot potentieel.
Maak er ondanks alles iets moois van.
Alles hoort bij het leven, en mag je een plaatsje geven.

Als we het hebben over de hogere kennis, of God, dan hebben we het eigenlijk over de heilige traan. We hebben het over een karakter eigenschap : inlevingsvermogen,
invoelingsvermogen, en dit is het ware leven, het ware bewustzijn, het ware bestaan. Zonder inlevingsvermogen sterf je, ga je tot het niets, de vergetelheid, en wordt je slechts voortgedreven door vreemde winden van leer, vreemde verlangens, allemaal ijdelheid.

Door plaatsvervangend lijden kun je ook alles een plaats geven, want je wordt zo alomtegenwoordig. Je bent overal, en je krijgt dan ook overzicht, niet dat dat makkelijk is, want soms kun je nog steeds niks plaatsen, en heb je het gevoel alsof je nergens vat op hebt. Het kan je een gevoel van machteloosheid geven.

Maar we mogen vasthouden aan het principe dat wat we zaaien we ook zullen oogsten. Je leven maak je dus eigenlijk zelf.

We beklimmen de berg van het leven, en soms glijden we weg in een duister dal, en soms komen we misschien hoger op die berg, maar het kan er ook zo koud zijn en verwarrend, zo eenzaam, en waar moeten we dan naartoe ? Waar zoeken we precies naar ? Het is een heilige traan. Als je dat wil wegmoffelen of overslaan, wil ontkennen, waar ben je dan naar op zoek ? De heilige traan spreekt, en laat dingen zien. Soms kun je niet bidden en zelfs niet denken, maar moet je luisteren, geduld hebben, wachten. ‘Er zijn nog puntje puntje wachtenden voor u.’

Hoe spreekt de heilige traan ? Door inlevingsvermogen,
invoelingsvermogen. Dat is een taal die we moeten leren spreken en een taal die we moeten leren verstaan.

Uit : De Onkrant, verzamelingen, nr. 5

ONTSTAANSGESCHIEDENIS
SINTERKLAAS -
DE HONDERDJARIGE OORLOG

Een heel interessant artikel uit het archief, over de vrouwelijke oorsprong van sinterklaas.

De Honderdjarige Oorlog

De kolonisten, de voorlopers van de nazi's, vochten niet alleen tegen de indianen, maar ook tegen elkaar. Zo waren er de Engels-Nederlandse oorlogen om Indiaans grondgebied tussen 1652 en 1784, met onderbrekingen, waardoor het een soort van honderjarige oorlog was. Dit gebeurde dus vlak na de tachtigjarige oorlog, waarin Nederland en Engeland nog bondgenoten waren in de strijd tegen het Spaanse wereldrijk van 1568 tot 1648. Toen Spanje werd teruggedrongen kwam er tussen Engeland en Nederland een oorlog over wie wat kreeg en de regels erover. Uiteindelijk liep dit erop uit dat Nieuw Nederland werd geruild met Suriname. Engeland is dus de schakelaar waardoor het Amerikaanse Nederland van Noord naar Zuid verhuisde. Het is dus van belang deze geschiedkundige put tussen Noord en Zuid te bespreken.

Engeland is Groot Brittannië, oftewel Grote Bertha, of Bertha Grootvoet, wat een zuidelijke naam was voor Hel of de nicht van Hel. Haar volgelingen waren de Berserkers, die bedekt waren met de moeder aarde, of zich hadden geverfd met zwarte verf. Zij waren degenen die aan zichzelf waren gestorven in de aarde, zoals de einherjars die door de Germaanse oorlogsgodinnen genaamd de Walkuren opgenomen waren. De walkuren namen de geselecteerde strijders die hard aan zichzelf gestorven waren mee om hen voor te bereiden op de eindstrijd, de Ragnarok. Grote Bertha of Bertha Grootvoet ging op haar wagen door de lucht tijdens het joelfeest en bezocht dan de huizen van de kinderen om een zilveren munt in hun schoen te doen als ze goed waren geweest. Als ze niet goed waren geweest, dan sneed ze hun buiken open om ze te vullen met stenen, zoals ook in het Roodkapje verhaal gebeurde met de hebzuchtige

wolf. Vandaag de dag is dit zichtbaar in mannen die hun buiken helemaal verkrampen totdat deze stenen zichtbaar worden, als teken dat hun spiritualiteit en fijngevoeligheid is afgestorven. Ze zijn geobsedeerd met hun buik, en proberen de schijn te wekken dat het een sport is, zoals ook de Spanjaarden de schijn proberen te wekken dat stierengevechten een sport is.

Bertha werd later vermannelijkt tot Sinterklaas, en het joelfeest werd tot kerstfeest. De Hebreeuwse bijbel begint met 'beresit', bere-rosh-t, in de beginne. Bere is de Surinaamse baarmoeder, in het Sranan Tongo. BRTN betekent in het Aramees zus of partner, relatie. BRT betekent dochter. BRT-TNH betekent mede-student, samen studeren. BRT (barit) is in het Egyptisch een kooi, en een verbond, een contract (barta), van het wortelwoord 'ber', put, uitgang, naar buiten. In het Germaans is Bertha verbonden aan het verborgene. Al met al duidt het erop dat de mens een relatie moet aangaan met het verborgene. Groot-Britannië duidt cryptisch en etymologisch op het contract wat de mens moet aangaan met het diepere, waardoor de mens komt van Noord tot Zuid, van stad tot de natuur, van het publieke tot het verborgene, van het bovengrondse tot het ondergrondse. Toen ik hier kwam als kind was het een dal, een ondergronds rijk, van schedels en doodsbeenderen. Alle maskers waren afgerukt. Natuurlijk was dit iets metaforisch. Toen ik volwassen werd kreeg ik dromen die mij daar lieten terugkeren en het bleek de wilde indiaanse wereld te zijn voordat het door de rijke witte kolonisten werd geplunderd en vernietigd, voordat er lagen overheen gebouwd werden. Ik ontmoette toen drie indiaanse opperhoofden.

Groot-Britannië duidt dus op het moment waarop de walkuren een einherjar verkiezen, oftewel het moment waarop ze aankomen in dit geheime ondergrondse gebied doordat ze aan zichzelf zijn afgestorven. Het is het moment dat ze de zilveren munt in hun schoen vinden, wat een teken is dat ze niet één zijn geworden met de stad, de wolf, die stenen in zijn buik heeft. Bertha is de leidster van de wilde jacht in het joelfeest, waarin de doden komen om de wolf te verjagen, als een beeld van het verjagen van het kwaad van de 'levenden'. Het valse licht moet sterven, opdat de mens de nacht, de verborgen diepte, in kan gaan.

Uit : De Onkrant, verzamelingen, nr. 7

ERIK EN DE VLIEGENDE DEURMAT

Op een dag merkte Erik dat de deurmat kon vliegen. Hij stapte erop en ging zitten, en de deurmat vloog zo met hem over de zee naar zijn oma in Kanarika. Oma was heel blij hem te zien, maar hij was wel helemaal vies geworden van het zitten op de deurmat. ‘Bah, wat heb je een vieze broek aan, jongen,’ zei oma. ‘Ik zal de broek wel even wassen. Dan kun je zo lang wel een pyama broek dragen die ik nog boven heb liggen.’

‘Het komt door de deurmat,’ zei Erik. ‘Ik heb er op gezeten, en hij vloog met mij over de zee naar jou.’

‘Maar dat kan toch niet, jongen,’ zei oma. ‘Deurmatten kunnen toch niet vliegen ?’

‘Deze wel,’ zei Erik. Hij had de deurmat opgerold onder zijn arm, en legde de deurmat toen op de grond. ‘Vlieg weer eens, deurmat,’ zei Erik. Maar de deurmat bleef gewoon liggen.

‘Zie je nu wel, jongen,’ zei oma. ‘Je hebt het misschien gedroomd. Je vader heeft je vast gebracht.’

‘Nee, echt, oma, ik ben op de deurmat gevlogen over zee,’ zei Erik. Erik liep toen met de deurmat naar de tuin en legde de deurmat in het gras. ‘Vlieg nog eens, deurmat,’ zei Erik. ‘We zijn nu alleen. Oma is binnen.’ Maar de deurmat deed niks.

Erik ging weer naar binnen. ‘Misschien is hij wel moe,’ zei hij tegen oma.

‘Ja, ja,’ zei oma. ‘Je hebt wel praatjes. Je opa kwam ook altijd thuis met zulke praatjes.’

‘Waar is hij nu ?’ vroeg Erik.

‘In de hemel,’ zei oma.

‘Vast en zeker is hij daar ook gekomen op een vliegende deurmat,’ zei Erik.

Uit : Het Literaire Warenhuis

DON’T FORGET TO FORGET

Ik geloof in een nieuwe wereld.
De natuur laat het telkens weer zien : na winter komt lente.
Maar het is cyclisch. Het komt telkens terug, het is chronisch.
Waarom ?
De hogere werelden vissen ons voortdurend op.
Zijn dat werelden die meer weten ?
Het zijn juist ook werelden die minder weten, want de mens weet teveel.
Daarom is het visnet een symbool wat telkens weer terugkomt in de RV-bijbel.
Het visnet : wen er maar aan. Telkens wordt je weer opgenomen door hogere werelden,
juist om een heleboel overbodige kennis weer te verliezen.
Ze vissen aan de rivier van vergetelheid.
De mens is vergeten te vergeten.
Je mag een heleboel loslaten in de rivier.
Schone lij, opnieuw beginnen, als een kind.

De mens weet teveel.
Daarom gaan er pijlen door zijn vlees,
pijlen door zijn hersenen,
zodat het allemaal mag wegsijpelen.
Sommige pijlen kunnen we niet verwijderen.

Laat maar zitten. Het zit er niet voor niets.
Het overbodige kan zo wegstromen.

Uit : Het Literaire Warenhuis

DE TWEE EVA'S

Het Eva-ngelie, je ziet er duidelijk het woord Eva in. Er zijn twee Eva's. De ene Eva geeft goede vruchten, en de andere misschien slechte vruchten. Er is dus een hogere Eva en een lagere Eva, een geestelijke Eva en een vleselijke Eva. Denk aan het woord Jahhavah. Havah is Eva in het Hebreeuws. Hier komt ook het Engelse 'heaven' vandaan, oftewel de hemel. Er is een goede Eva en een niet zo goede Eva. Eva is hoe je het ook wendt of keert een symbool, een archetype, voor de kennis, of dat nu goede kennis is of slechte kennis. Er is maar een hele dunne lijn tussen goede kennis en slechte kennis. De hoeveelheid, de verhouding en de richting bepalen of het goede of slechte kennis is. Ga dus wijs om met het Eva archetype, het natuurmedicijn van de geestelijke moeder en gids. Het is dus ook weer een woord voor God.

Denk ook aan het Duitse woord 'hilfe', help. In het roepen om help klinkt het ook vaak als Hiveh, zoals wij dat vroeger ook op de televisie hoorden in de oude slapsticks. Ook dat komt van Havah, Eva. De hulp komt van boven en van onze Moeder in de hemel, onze lieve Heer, die niet zomaar lief is maar ook streng voor onze bestwil. En denk aan het Nederlandse woord 'Halve', wat staat voor het minderen. Wij moeten minderen om tot God te komen, alles achter ons laten. Moeder God weet wat goed voor ons is, en zal het in de juiste mate aan ons schenken, op de juiste tijd.

De mannen hebben het evangelie gepredikt, het evangelie van mannen, van vader en zoon, maar nu is het tijd voor het vrouwen-evangelie, van het Eva-ngelie. Er mag en moet ook plaats zijn voor het goddelijke vrouwelijke. En dat is juist ook zo belangrijk om veilig te zijn tegen slechte vrouwen, het lagere vrouwelijke.

Het vrouwelijke van vandaag de dag is verziekt, afgeweken van de bron, corrupt. Vandaar dat we terug mogen gaan tot moeder Eva, moeder Havah, in het paradijs, om los te komen van de aardse Eva van het Ego.

De hogere Eva staat niet met een slang, maar met een touw, het eeuwige touw, het hemelse touw, om ons op te nemen en voort te leiden, opdat wij niet van het pad afwijken. Laten we blij zijn met zulke hemelse touwen die ons zullen leiden tot de ware hemelse kennis, opdat we los kunnen komen van alle aardse kennis van het ego.

1e Jaargang, nummer 11, 17 oktober 2023

WATERVAL

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Proza

OPNAME OF TERUGNAME ?

Bloemen komen uit de zee, uit de oerafgrond, om de mens terug te nemen. Hiervoor moeten ze de mens afbakenen van een heleboel dingen.
Rivieren 7:1, de Nieuwe Bijbel (RV)

Ja, ik ben vroeger ook weleens een tijdje in een crisis opvang centrum geweest. Als er ontvoeringen om je heen gebeuren en allerlei andere dingen die je hoofd te boven gaan gaat dat niet in je koude kleren zitten. Daar kom je niet zomaar overheen. Het zat tussen mijn oude huis en nieuwe huis in, als een tussenschakel. Een nieuw huis heb je ook niet één twee drie. Veel mensen in crisis opvang centra zijn dakloos, en sommigen zitten in een crisis opvang centrum puur omdat ze dakloos zijn. Bij mij lag het dus veel ingewikkelder. Er was daar ook een meisje, een lotgenoot, waarmee ik soms sprak, en we hadden het over moeilijke mensen. Zij had daar wel een foefje voor. Ze visualiseerde dan een roos tussen haarzelf en de moeilijke mensen. Dat scheen haar te helpen. Ze was vaak op haarzelf, afgezonderd, dus echt veel contact hadden we niet. Uiteindelijk is zij naar een klooster gegaan, en ik ging verder op mijn traject en had daarna een eigen huis, maar soms denk ik er nog weleens aan terug.

In de nieuwe bijbel hebben bloemen ook een belangrijke plaats en een belangrijke missie, een belangrijke functie. We mogen het ons zo voorstellen dat ze om ons heen hagen vormen om ons te beschermen tegen de moeilijke mensen. Als deze mensen door de haag heen proberen te komen dan worden ze vast wel gestoken door zo’n hemelse bloem, en gaan ze aan de drugs opdat ze in de war raken en ons niet kunnen vernietigen. Natuurlijk is dat een gevecht. Maar wij hebben deze hulp. Ze zullen door giftige doorns gestoken worden als ze verkeerde plannen met ons hebben, en zullen om de tuin geleid worden. Ze zullen het spoor geheel kwijt gaan raken, en wij zullen in veiligheid worden gebracht, uiteindelijk. Daarom is het belangrijk die schuilplaats te vinden, en samen te werken met de bloemen, want zij zijn onze wapenrusting. Visualiseer de hagen maar tussen jou en de moeilijke mensen, en visualiseer maar zoveel hagen dat het door het hele dorp of de hele stad doorloopt. Wij mogen zo het pad vinden tot de wildernis. Oefen het maar. Wees je maar bewust dat de hemelse bloemen er voor je zijn, en je zullen leiden en beschermen. Dat gaat door worstelingen heen, dat gaat niet zonder slag of stoot. Allereerst moeten de bloemen je eigen vlees en moeilijkheid uitdoven. Daarvoor zijn de doornen in het leven. Paulus had een doorn in het vlees, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Maar uiteindelijk was dit ervoor opdat hij door de bloem, de vrucht, opgenomen zou worden.

VASTHOUDEN AAN HET HEMELSE WOORD

Mijn gedachten kunnen mijn gevoel niet redden, ik heb Uw Woord nodig.
Behemma 5:18

Hebben wij het hemelse Woord nodig ? Absoluut. Vroeger schreef men het hemelse woord al op op de grotwanden, als tekeningen, en langzaam begon het zich te vormen tot taal. Helaas ging de betekenis meer en meer verloren, verletterlijkte alles zich meer en meer. Er werd gekeken hoe men het best eraan kon verdienen. Maar het hemelse woord mag niet verkocht worden. Het moet zuiver blijven.

Het geheugen is als een zeef.
De mens vergeet maar wat snel. De mens moet leren memoriseren en leren opslaan, leren op schrift stellen en de schriften erbij houden,
want de mens slaat al snel stappen over als de mens het allemaal op de losse slof wil doen, met de natte vinger in de lucht. Daarom zijn de kinderen van de hemel als bibliothecarissen, oftewel boekenbewaarders.

Ook dat mag niet losstaan van het geestelijke, want de betekenissen mogen niet verloren gaan, het contact met de hemel mag niet verloren gaan, en dat moet ook opgetekend worden. Boeken zijn altijd belangrijk geweest voor de educatieve gezondheid van de mens. Zonder boeken ben je verloren op de wilde golven van het bestaan, maar het Woord kan niet zonder het geestelijke dus. Het mag geen dode en dodende letterdienst worden.

De boeken moeten tot leven komen. Er moet goed zicht op gehouden worden waar het vandaag komt en waar het naartoe gaat. Het is zaaien en oogsten. Ook diepere betekenissen kunnen en moeten opgediept worden. Wordt daarom vol met het woord. Lees het en memoriseer het, overdenk het, en laat het je leven verrijken en leiden. Dat wat

je in je plaatselijke boekhandel kan kopen is niet zomaar het Woord van God. Het hemelse woord is een natuurverschijnsel, één van de wereldwonderen, en mag niet verkocht worden, zoals je ook geen zuurstof gaat verkopen of zonlicht. Het is een eerste levensbehoefte van iedereen.

Houdt daarom aan het gegeven hemelse woord vast, want het is een levensbaken, door de hemel, door de hemelse moeder, je toegeworpen. Laat het je dagelijkse brood zijn, en je dagelijkse levenswater. Groei erin en laat het in jezelf groeien, want onze gedachten alleen kunnen ons gevoel niet redden. We komen anders niet door deze tijden heen. Alles groeit scheef zonder het hemelse woord, overal komen dan gaten in, en dan gaat alles zich omdraaien en verletterlijken, zoals dat gebeurd is. We kunnen niet verder zo. Het hemelse woord is gegeven als een ark voor deze dagen, als een richtsnoer, maar denk erom dat je het alleen kunt begrijpen in je contact met God, met de hemel dus. Alleen het geestelijke kan ons in de juiste richting voortdrijven.

ISMAEL IN DE WOESTIJN

Wij zijn geschapen naar het beeld van God.
Daar horen ook de billen bij.
Alles heeft een functie.
De billen zijn de afvoer van de mens.
Die moeten er dus wel zijn, want de
mens heeft veel zonden en leugens.
De mens denkt er liever niet aan,
dat de mens billen heeft. Dat vind
de mens vies, en daarom is de mens
voornamelijk gericht op zijn hoofd,
ook niet zijn hart.

‘Billen’ is een vies woord voor de mens.
Toch moeten wij niet vergeten dat wij
zijn geschapen naar het beeld van God.
God had er een bedoeling mee. Ja,
ook met de billen. Zo belangrijk is het.
Stel je eens voor dat je geen billen zou
hebben.

De mens denkt met zijn hoofd, niet met
zijn hart, en wil voornamelijk niet aan
de billen denken, want dat is vies. Nee,
je hebt juist je billen nodig om niet vies
te zijn, want nu is de mens vol met ...
viezigheid, smerigheid, want de mens
gebruikt zijn billen niet geestelijk
gezien. De mens is ‘full of sh*t.’

Zo is dat in de stad. Maar in de ghetto’s
draait alles om de billen. Misschien heb
je dat weleens op de televisie gezien,
allemaal vrouwen die met hun billen
lopen te draaien alsof dat het belangrijkste
van de wereld is.

Moet de mens leven vanuit zijn hoofd of
vanuit zijn billen ? Je hebt een afvoer
nodig. Soms kun je je beter richten op
je billen, want de hoofden zijn te vol
met rotzooi, en de mens heeft geen blad
meer voor de mond, geen wachter voor
de mond meer. Men floept alles er maar
uit. En daarom is het oorlog. Men wil de
billen niet kennen.

Maar de mens is naar het beeld van God
geschapen, en daar horen de billen ook
bij. Richt jezelf op je hart, en ga leven
vanuit je hart, en daal dan langzaam tot
je buik, je urinoir, en dan tot je billen,
om al je overmatige hoofdkennis, dat
wat je denkt te weten, los te laten. De
mens moet weer zijn billen leren te
gebruiken, niet op de ghetto manier
overigens.

Ismael leefde vanuit zijn billen. Hij
was vijandig naar ieder vlees, als een
beeld van de vijandigheid tot de zonde,
als een beeld van het toetsen en de
geestelijke oorlogsvoering.

We zien de aandacht verschuiven
naar het midden oosten. Ismael is
weer in strijd met Israel. Dat is de
oude strijd tussen Ismael en Abraham,
en tussen Israel en Izaak, maar
uiteindelijk bouwden Ismael en
zijn vader Abraham samen het
gebedsoord in de wildernis.

Kennen wij het geheimenis van
Ismael ? De ghetto’s wijzen op
de billen, en de oorlog in het midden
oosten wijst op Ismael. Het zijn
gruwelijk misbruikte missing links.
Het laat zien dat er een gebrek is,
en dat iets zich heeft verdraaid.
Daarom mogen we terugkeren tot
het hemelse woord wat daarover
gaat. Het hemelse woord is gekomen.
Lees het en overdenk het, opdat vrede
aanbreekt in je hart.

Dat is een hemelse munitie gegeven.
Dat is wat het hemelse woord is.
Er is altijd die geheimzinnige balans
tussen geestelijke oorlog en hemelse
vrede. Zij kunnen niet zonder elkaar.
Zij zijn je twee billen.

1e Jaargang, nummer 1, 18 november 2023

Zeekanten

Blad voor Rodenbergs-Nederlandse Bibliotheken

DE BETEKENIS VAN DE EEUWIGE JACHTVELDEN IN DE NIEUWE BIJBEL

Het Woord is als een roofdier uitgezonden tot de zonde. Alleen deze worsteling zal vruchtdragen.
Anderlech 7:11

Er zijn een heleboel mensen 'zonde-vegetarisch'. Wat is dat ? Dat is een goede vraag. Het zogeheten 'zonde-vegetarisme' zorgt ervoor dat de mens niet strijdt tegen de zonde. De mens is geen roofdier tot de zonde, en laat de zonde in valse vrede voortbestaan. Het is dus de valse vorm van vegetarisme. Wij moeten komen tot het ware carnivorisme van het Woord, als een roofdier uitgezonden tot de zonde. We moeten de strijd aangaan. Doordat de mens nog niet tot het ware, geestelijke en vergeestelijkende carnivorisme is gekomen zien we nog steeds heel veel vals, materialistisch carnivorisme om ons heen.

Zien we de tweeledigheid ? Zien we het dualisme ? Dat is ook zo met bijvoorbeeld homosexualiteit. De slechte vorm van homosexualiteit is waarin het betekent : 'egoisme, eenzijdigheid en eenkennigheid.' Dat is de zonde-homosexualiteit. Als mannen onderling een relatie hebben, of vrouwen onderling, of ze nu man of vrouw zijn, dat doet er verder niet toe, maar we moeten de symboliek begrijpen, en begrijpen dat er een duistere kant aan vastzit.

In de nieuwe bijbel komen we het hogere carnivorisme tegen, wat dus symbolisch is, en we moeten het lagere, letterlijke carnivorisme achter ons laten. Dit houdt ook in dat de geestelijke jacht hersteld moet worden, en dat we opgaan naar de eeuwige jachtvelden. Dat is een studie-proces. De nieuwe bijbel laat zien dat het een jagen naar kennis is, die overal om ons heen verspreid is. Het lichaam van Osiris was in stukken gehakt, en de delen moeten weer verzameld worden. Dat is wat de exegese is. Uit alle stammen zullen de uitverkorenen zich verzamelen, uit elke stam van welke religie, denominatie of ideologie ook, dus ja, daar horen ook de atheisten bij. Ook atheisten kunnen dus aansluiting vinden op de nieuwe bijbel. Dat is een groot goed.

De nieuwe bijbel is vegetarisch, MAAR laat zien dat we hiervoor los moeten komen van het lagere, zonde vegetarisme. Dit gaan we zeker nog verder bespreken. Het is één van de hoofd-thema's van de nieuwe bijbel. De discussie zal dus voortgezet worden.

VAN MOZES TOT KANT

Er is veel wildernis, en de samenleving is slechts een druppel in de wildernis.
III Werktuigen 3:2

De mens moet veel slapen,
en dieper slapen,
en dan is de nachtmerrie slechts een druppel vallende
in de woeste oerzee van de slaap.
IV Werktuigen 4:98

In principe hebben ze maar een druppeltje van de oceaan weten te roven en vernietigen, en het zal weldra op hen af gaan komen. De hemelse wildernis wordt alleen maar groter.
Anderlech 1:39

Laat het natuurlijk verlopen, niet geforceerd. Er zijn veel grotere parallelle realiteiten, stelt de nieuwe bijbel. Waar we nu inzitten is het ware leven niet, en we moeten daar veel zaaien. Het is niet vreemd als je in dit leven helemaal doordraait. Maar dan weet je dat er een andere vibratie is.

Er is overal pijn en je moet je er doorheen zien te dansen, zien te balanceren. Wanneer moet je je ene voet voor je andere voet zetten. Voortdurend moet je missiles ontwijken, op de juiste tijd wegdraaien. Je bent in het oerwoud en op weg naar de nederzetting.

Mozes wilde te snel zijn stadje bouwen. Wat hij wel niet allemaal oprichtte. En het ging naam maken en faam, en het werd verkocht. Maar wij moeten verder. Ga verder, dieper de wildernis in, er ligt nog zoveel natuur juist buiten de veilige stad, want het is schijnveiligheid, roept de nieuwe bijbel, en in de nieuwe bijbel komt Immanuel Kant Mozes tegemoet, als de grote verlichtingsprediker van de jaren 1700, een paar eeuwen na de reformatie. Hij kwam met de Vur principes, die later door Hegel werden uitgewerkt, een beetje zoals Elia en Eliza.

Calvijn kwam Mozes tegemoet : Het moet nog soberder. Jeremia kwam Mozes tegemoet. De Israelieten hadden zich ge-ent op de koninklijke bloedlijnen. Ze wilden een koning, maar Samuel sprak dat de mensen zich moesten enten op de profetische

bloedlijnen. Hier zijn dus de afsplitsingen : Volg je de aardse koningen of volg je het profetische dieper de wildernis in ? De ware Ismaelieten gingen tot de oude profeten, het hele rijtje, van Jeremia, Ezechiel, Jesaja, Hosea, Amos, Zefanja, Zacheria, Abadja, Nahum, Maleachi, Habakuk,
en Haggai. Alleen zo zouden ze tot het ware koningschap komen, namelijk als beeld van het komen tot de prioriteiten en de overwinning over het vlees, wat dus een hemels koningschap is, waarvan Ahn, de Orionse David, een beeld is.

Er is dus een hogere David en een lagere David.

En wie zit er op de troon van David ? Moeder God. Daarvoor moeten we langs de lange paradijselijke oerwoudsrivier gaan, de Ewa, Eva. Daarlangs komen we alles tegen wat we nodig hebben. Er worden geen stappen overgeslagen.

We moeten terug naar de Ewa. Vele Kainitische Ismaelieten komen daar niet. Ze zijn trots en opgeblazen in hun valse mannelijkheid. Daarom moet Zolt wel komen, en is al gekomen, oftewel de geslachtelijke verwarring. Velen weten niet eens meer of ze nu man of vrouw zijn, en dat is nog maar het begin. Mensen zullen ook niet meer weten of ze mens of dier zijn. Ze zullen niet meer weten waar ze zijn en wie ze zijn. De matrix zal instorten.

Zolt moet komen, de verwarring van de menselijke geslachtelijkheid, de verwarring van de menselijke identiteit, van de menselijke afstammingen ook. De mens heeft het mannelijke misbruikt en verkeerd voorgesteld, en zo ook het vrouwelijke, en heeft zo kind en dier, en de natuur geexploiteerd. De nieuwe bijbel stelt dat dit slechts een druppel in de oceaan is. De hemelse oceaan zal de mensheid overweldigen. De zondvloed zal komen.

Nu wordt Noach nog belachelijk gemaakt, maar Noach moet hier doorheen om tot zijn schip te komen. Aanvaard het spotkleed, want zonder dat ben je niks en ben je nergens. Neem het op de koop toe. Gebruik het om je schip te bouwen. Er is een grotere parallelle realiteit waartoe je dient te ontwaken. Blijf niet achter.

HANDLEIDING GEESTELIJK REIZEN

Omdat we het hebben over astraal reizen / uittreden / astral projection / astral travel / out of body experience / lucide dromen is het belangrijk altijd de fundamenten van het geestelijk reizen in de gaten te houden en van daaruit te leven anders begeef je je op zeer glad ijs. Fundamenten die bij velen niet bekend zijn waardoor er altijd een zekere mate van misleiding in het spel kan zijn. Vaak wordt er gezegd "you can do anything" of "you can go anywhere" zo van lang leve de vrijheid. Het is belangrijk te werken vanuit een opdracht en vanuit voorwaarden en stappen. Er liggen taken voor je klaar in de geestelijke wereld want je hebt een bediening of in minder christelijke bewoording, je bent een lichtwerker, een strijder, een bevrijder, een helper en daarbij horen verantwoordelijkheden. Je bezig gaan houden met bovengenoemde onderwerpen is dus geen vrijkaartje voor een joyride of voor fun en games en oppervlakkigheid anders kom je echt op zijpaadjes terecht. Dat gezegd hebbende is er altijd ruimte om dingen te leren, dingen te oefenen etc maar altijd vanuit de volgende pilaren of fundamenten en hun onlosmakelijke samenwerking:

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- profetologie, toetsologie, het profetische/toetsen/gave van onderscheiding

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- de demonologie, het kennen van de vijand en haar tactieken, waar komt het vandaan, waar moet je voor oppassen, wie zijn je vijanden, hoe gaan ze te werk, maar ook wie zijn je vrienden en een hele reeks aan demonologische principes met als extra vakken ook, geestelijke beveiliging, geestelijke bacteriologie en immunologie, kennis van geestelijk parasitisme, kennis van geestelijke implantaten, geestelijke verdedigingstechnieken en angelogie en als onderdeel van de demonologie de dogmatologie, welk systeem zit er achter een dogma, diepere achtergronden, heeft het bestaansrecht of krijgt de vijand er (stiekem) juist meer greep door op je.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- geestelijke/territoriale oorlogsvoering en alle daaraan verbonden principes en de vervolgstadia van territoriale oorlogsvoering te weten planetaire territoriale oorlogsvoering en planetair exorcisme en alle daaraan verbonden principes.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- logistieke filosofie, grensgevoeligheid, kernschakels, geen tijd verspillen, op de juiste plaats, de juiste tijd, tegen de juiste kosten.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- sjamanistische taak en principes, het helpen van anderen in verdrukking, in de onderwereld, in de bardo's, de dodenrijken, het verrichten van zielenwerk, het helpen van verloren zielen en contact onderhouden met de overledenen en het brengen van kennis vanuit andere werelden, kennis van en de diepere betekenissen en achtergronden van de dierenwereld en de hogere dierenwereld, shapeshifting, je innerlijke dier ontdekken, contact met je spirit guide of spirit animal, je geestelijke gids en daarmee ook het contact met de (hogere) natuur en de daaraan verbonden energieën en wezens etc.

pilaar/fundament geestelijk reizen:

- geestelijke cartografie, het in kaart brengen van de geestelijke gebieden maar ook het eren van hen die je voor zijn gegaan en hun kaarten bestuderen

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- kennis van hogere metafysica en hogere technologie, hogere dimensiologie, hogere natuurkunde, hogere scheikunde, hogere fysiologie, hogere biologie, hogere filosofie, hogere alienlogie, hogere astronomie, hogere astrologie en hogere geschiedenis.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- educatie/gnosis/kennis/onderzoek/studie/naar school willen gaan en de daaraan verbonden principes dus vanuit kennis, onderwijs, jezelf laten onderwijzen en onderzoek doen en daaraan verbonden (scholings)principes zoals tijden en seizoenen, niet spijbelen, verdieping, gevaren (van over-simplificatie en generalisatie) en ook weer vanuit de fundamenten van profetologie, toetsologie en demonologie en die zelfde principes ook toepassen op de leerstof zelf/op het onderwijs wat anderen geven.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- kruisologie, door het kruis, door het lijden, door wonden en littekens tot het hogere komen, niet buiten het lijden om tot dingen komen.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- cryptosofie, met wijsheid de juiste energie-lijnen volgen om tot de oorsprongen te komen, esoterische decodering.

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- psychotropologie, het kennen van de geestelijke drugs en hun gevaren, dat je niet de verkeerde medicijnen neemt en dat je bewapend bent tegen drugs die ze tijdens je reis in je kunnen spuiten of die zich in bepaald voedsel bevindt wat je neemt, dus niets zomaar eten of drinken etc. psychotropologisch bewapent zijn tegen gif, maar dus ook als leer en research wat telkens geupdate moet worden (dus als school eigenlijk).

pilaar/fundament geestelijk reizen:
- En nogmaals: de onlosmakelijke samenwerking tussen bovenstaande gebieden en principes.

Deze dingen zullen zeker nog wel verder besproken en nader toegelicht worden mbt dit onderwerp en verder uitgediept worden of zijn dat al gedaan in het onderwijs. Los daarvan nog even een opmerking over het "you can do anything" en het "you can go anywhere". Met de eerste wordt vaak bedoeld dat je bijv kan vliegen of door muren kan gaan dus dingen die je normaal gesproken niet kan doen in deze natuurlijk wereld. Maar het wordt door sommigen ook geïnterpreteerd als ooh dus dan kan ik lekker sex hebben met wie ik wil want het is mijn droomwereld, die ik creëer het dus het zijn mijn droomkarakters of bijv o dan kan ik mensen gaan neersteken of schieten. Zijn dat jouw ethische normen en waarden? Zijn dat dingen die je doet hier in de natuurlijke wereld? Laat je die dingen dan ineens vallen als je in de geestelijke wereld/in de astrale wereld/in de droomwereld bent? Je bent toch geen ontsnapte tbs'er? En dan is het tijd om bij jezelf te rade te gaan. Is het uit je vlees of is het uit de geest, ben jij dat echt zelf of zijn dat andere machten die direct met je aan de haal gaan. Daarnaast is het ook nog is zo dat je soms heel bedrogen uit kan komen dan dus dat je misschien denkt dat je in een omgeving bent met zelf gecreëerde droomkarakters maar dat dat helemaal niet zo blijkt te zijn en dat ze zeer verontwaardig zullen reageren of zich zullen terugtrekken uit je zicht tot je leert om "normaal" te doen.
En wat betreft het "you can go anywhere". Daarmee wordt bijv bedoeld dat je letterlijk kan gaan naar londen of parijs of de piramides van egypte, of de maan, of een verre planeet of het hiernamaals, of een buitenaardse wereld en ga zo maar door. Ja dat kan allemaal maar toch kun je ook daarin ten eerste zeker tegen restricties aanlopen simpelweg omdat we het over geestelijke dimensies hebben en waarin je je dan met een geestelijk lichaam bevindt wat zich op een bepaald geestelijk niveau bevindt. Meest simpele voorbeeld is als je het astrale reizen gaat gebruiken om simpelweg je vleselijke lusten te botvieren dan moet je niet denken dat je je veel hoger zult komen dan enkele dimensies dicht bij deze aarde gelegen en eerder zelfs nog in de zogenoemde lagere astrale werelden terecht zult komen en alleen mensen of wezens zult ontmoeten van gelijkwaardig zielsniveau. Het hogere en de hogere dimensies zullen dan een gesloten boek voor je zijn en in die zin is het dus al niet van you can go anywhere. Er is dus altijd sprake van afstemming en frequenties en je mag je dus uitstrekken naar het hogere en vragen om naar een hogere niveau te mogen gaan waar je nog niet geweest bent, het volgende niveau waar je klaar voor bent en dan kan het zo zijn dat je zelfs tijdelijk op een niveau kan komen waar je eigenlijk nog niet klaar voor bent, wat nog te intens is en alleen even van mag proeven zodat je weet dat er nog veel meer is, dat je het hoogste niveau nog niet bereikt hebt. En het kan je ook brengen tot diepere, achterliggende dimensies van nog hogere demonische systemen zogezegd waar je nog geen weet van had en vervolgens daardoor in contact komen ook met het hogere goede tegensysteem, de hogere goede dimensie. En daarmee zijn er dus (in het kader van "you can go anywhere") ook dimensies, realiteiten die bewust juist afgeschermd zijn waarvan de beheerders/de machten erachter juist willen dat die niet ontdekt worden omdat dan hun werken openbaar zullen worden. Kun je er komen... ja, maar met gemak, nee en dat brengt ons nog op een volgend punt, de zogenoemde stiekeme achterzijde van de uitspraak you can go anywhere maar dan dus vanuit een stuk misleiding, afleiding van ga lekker iets leuks doen

zodat je niet ziet wat er verder allemaal nog aan de hand is. Het hele new age licht en liefde gebeuren komt uiteindelijk vanuit de geestelijke wereld en er zijn hele illusionaire werelden/dimensies die ook als val dienen gecreëerd ook door de machten die de zogenoemde 3d-matrix in stand houden en je graag in hun rijken willen verwelkomen ook na je overlijden (en via bepaalde zielscontracten misschien zelfs een claim op je hebben) om door te gaan met hun misleidende spelletjes. Zo schreef iemand als het ging om de bekende tunnel van het licht van als je door die tunnel naar het licht gaat ga dan niet naar het licht maar ga zijwaarts. Het was in ieder geval iets om over na te denken.
Daarnaast kan het ook nog zo zijn dat je jezelf enorm in de problemen brengt door ergens te komen waar je nog niet mag komen doordat je machten op je dak haalt die ver boven je pet uitgaan. Vraag je dus bij iedere dimensie waarin je komt af van is deze dimensie gemaakt voor het in stand houden van een stuk illusionair bedrog, is het een afleiding (diversion) om je af te houden van waar je eigenlijk moet wezen, is dit (het) echt, wat zit hierachter, mag ik hier (tijdelijk) verblijven, ben ik hier om iets te leren of om iemand te ontmoeten of om anderen te helpen of om iets te bouwen of om iets mee te nemen etc! En het hoeft niet altijd negatief uit te pakken maar toets, hou je verstand erbij, werk vanuit een heilige vrees, vergroot je kennis, onderschat jezelf niet maar weet ook dat je nog lang niet alles weet en werk vanuit eerder genoemde fundamenten.
Goed, dit alles dus even als voorbeeld dat dus die uitspraken "you can do anything" en het "you can go anywhere" absolute over-simplificaties zijn en eigenlijk levensgevaarlijk zijn zonder verdere uitleg erbij. Sowieso als mensen hun kennis via boeken verkopen, niet geheel zuiver in hun hart zijn, geen kennis hebben van bovengenoemde fundamenten of in ieder geval te verwijten valt dat ze er kennis van zouden kunnen hebben kun je er van uitgaan dat het onderwijs en de ervaringen die ze hebben niet 100% zuiver zijn. Haal eruit wat er uit te halen valt.

Uitgave : Project Orion

GOLGOTA'S WAPEN-ARSENAAL
Uit het archief : 1995

Giet het lijden in de juiste vorm.

Grote golven van onderdrukking overspoelen de wereld vandaag de dag. Het buldert van ellende. Ook in de kerk. Men heeft het vaak niet meer in de hand. Velen bezwijmen van vrees en angst en velen worden in het verderf weggezogen. Velen zijn radeloos (Luc. 21:25-26). Christenen worden niet automatisch geherbergd voor deze toestanden. In het koninkrijk van God werkt niks automatisch:

Luc. 21:36: 'Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.'

We moeten het lijden weer kunnen plaatsen. Anders worden we er door overspoeld. De rivier van het lijden mag niet overstromen, maar moet in z'n bedding blijven. We moeten het lijden weer de juiste plaats aanwijzen in ons leven, opdat we gezond zullen blijven. Wij hebben een diepere openbaringskennis van Gods Woord nodig als wij niet te gronde willen gaan (Spr. 29:18, Hos. 4:6, 2 Petr. 3:17-18).

Daniel 11 en 12 spreekt over de verstandigen die op zullen staan om het volk tot inzicht te leiden. Zelfs de aartsengel Michael zal opstaan om het volk van God veilig door de grote verdrukkingen heen te leiden.

En zullen doorbrekers komen die door de voorgeslachtelijke en hedendaagse puinhopen heen de weg banen naar de Schuilplaatsen van God (Micha 2:12-13).

Gods Hardheid is Zijn Tederheid

Hebr. 12:5:
'Acht de tuchtiging des Heeren niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Heere.'

Als wij denken dat Hij ons pijn doet, dan heeft Hij ons juist lief. Wij leven op de kop. Alles wat God ons hard aandoet is juist zoet en zacht. Doordat wij op de kop leven zien we alles omgekeerd. Als wij lijden, dan hebben we gemeenschap met God. Lijden is bemint worden. Dit lijden is zacht en licht. Dit lijden is zoet.

Matt. 11:28-30:
'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en Mijn last is licht.'

Het zware lijden is voor de zonde-macht die in je woont !

Voor je vlees is dit een hel. Een ruw-houten, bloederig kruis. Keihard en meedogenloos. En dat maakt het voor je nieuwe mens extra heerlijk ! Het vlees teert geheel weg. De nieuwe mens zal er nooit meer last van hebben:

1 Petr. 4:
'Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen mat dezelfde gedachte, dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken is aan de zonde.'

Maak duidelijk onderscheid en geniet. Indien u dit principe niet kent, dan is het lijden voor u zwaar. U kent het onderscheid tussen vlees en geest niet. Uw geest is dan nog zwak, zodat uw vlees als een brullende leeuw tekeer gaat. Uw vlees moppert, voelt zich niet

lekker en blijft zeuren. U denkt dat u het bent, maar het is uw vlees.

Rom. 7:20:
'Indien ik nu datgene doe wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet, maar de zonde, die in mij woont.'

Het is uw zondige aard die zich zo rot voelt onder de tuchtigingen van God. Uw wedergeboren geest in u voelt zich heerlijk, maar die is nog onmondig en heeft niet veel in te brengen door gebrek aan kennis (Gal. 4, Hos. 4:6).

Al het zware en vervelende lijden mag u op uw vlees afwentelen. Rol het maar op de zonde-macht die in u woont. Het is nl. niet bestemd voor uw wedergeboren persoonlijkheid.

Zoals we hebben gezien :
Het juk van Jezus is zacht en Zijn last is licht, elk hard juk en elke zware last is bestemd voor uw zondige natuur. Onderdruk uw goddeloze vlees maar.

Luister: laat deze gedachte in u gestalte krijgen. Het is uw wapen. Uw zondige vlees voelt zich naar, omdat het z'n ondergang tegemoet gaat.

Het vlees krijgt het hier op aarde zwaar te verduren. Het krijgt harde en rake klappen van het Kruis. Maar u voelt uzelf heerlijk.

Deze woorden werken als een zwaard die uw oude mens en nieuwe mens van elkaar lossnijden, zodat uw oude mens u niet meer kan bedriegen (Hebr. 4:12-13):

U wordt bemint door de Heilige Geest als u lijdt. Hij trekt u nl. los van de poel van het verderf. Het lijden is een medicijn om u beter te maken. Uw vlees kan daar ziek van worden, maar dat is een goede zaak. Laat uw vlees maar ziek worden. Laat het maar sterven. U moet uw vlees haten en al het slechte toewensen.

Je problemen zijn je wapens.

2 Tim. 2:3:
'Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus.'

God geeft ons het lijden als een wapen om het vlees mee te vernietigen. Leer je pijnen te zien als je wapens waarmee je het demonische vlees uitroeit. Leer je tranen te zien als atoombommen die de akkers van het vlees opblazen. Laat het Lijden van Christus door je leven stromen als de vuren van een machinegeweer. Het vlees gaat eraan. Het vlees kan niet tegen de tucht. Het vlees kan niet tegen het lijden. Het vlees wil zich vrij voelen, losbandig. Maar juist de tucht en het lijden maakt ons vrij : vrij van zonden.

Het lijden is het doodsvonnis aan het adres van de duivel. Met hem wordt niet gerekend. Juist het vlees gaat zo tekeer bij de begrafenis van de duivel. Als u lijdt, dan is de duivel op weg naar z'n graf.
Het vlees heeft het daar maar moeilijk mee. Het brult om z'n vermoordde meester. Als je pijn lijdt, dan is dat de pijn die je vlees heeft. Dan ben je al aan het overwinnen.

Als je lijdt, weet dan: God brengt je wapens. Het Lijden van Christus is je wapenarsenaal. Golgota is je kernraket.

Leer te vechten. Je wapens zijn je pijnen. Lijden is strijden.

Laat deze boodschappen diep tot u doordringen. Laat het gestalte en vorm in uw leven krijgen.

Uit : Apostolisch Frontnieuws ‘De Orkaan’, nr. 1

CHAWILA, HET LAND VAN HET GOEDE GOUD

(Uit het archief)

Tijd is iets van de ratio. God leeft buiten de tijd. De mens was min of meer tijdloos, maar toch niet helemaal. De mens had nog niet van de boom des levens gegeten zodat hij in eeuwigheid zou leven. De mens zou in de hof van Eeden ongeveer tien tot twintigduizend jaar oud kunnen worden, liet de Heere mij zien, maar als ze naar het Westen zouden trekken, dan zou die leeftijd zich verhogen, en zouden ze steeds meer boven de tijd komen te staan. De mens was het onderdeel van een plan, maar door de boom van kennis, de boom van de ratio, oftewel het verstand, kwam de mens buiten de hof terecht in het Oosten, waar hele andere wetten heersten, namelijk die van een duizendjarig rijk, waar de mens nog maar duizend tot tweeduizend jaar oud kon worden. Ook daar verspeelde de mens zijn ballen en kwam zo in het huidige honderdtwintig jarig rijk terecht. Dit gebeurde door de zondvloed, de zee. God gaf de mens over aan het verstandelijke, en haalde het zintuigelijke weg. De zee weerspiegelt het rationalisme wat tot hedonisme leidt, de hebzucht en de genotszucht. Uit deze zee kwamen de vier dieren voort die Daniel zag, oftewel de vier wereldrijken, als een basis voor de wereldkerken. Zowel de wereldrijken als de wereldrijken rekenden stelselmatig met de natuur af om de beschaving te laten zegevieren. Ten westen van Eeden zou de mens wel over de honderduizend jaar kunnen worden, liet de Heere mij zien, en zou de mens als de engelen kunnen worden, op weg naar de eeuwigheden, om zo de vijanden van ratio en tijd te overwinnen. Tijd is dus een vijand die we dienen te verslaan, maar hoe doen we dat ? Dat is een hele belangrijke vraag en daar is geen eenvoudig antwoord op te geven. Om tijd echt onder onze voeten te krijgen zullen we de eeuwigheden moeten overwinnen. Hoe dieper we in het paradijs komen des te meer zullen we inzien dat tijden niets anders dan plaatsen zijn. Wij moeten daar doorheen trekken en overwinningen behalen. We

moeten net als God de eeuwigheden leren beheersen en dat gaat door heilige dronkenschap. Alleen zo kunnen we de ratio onderwerpen en breken. Heilige dronkenschap leidt tot heilige slaap en zo tot heilige vergetelheid waarin we nieuwe dromen kunnen ontvangen. Hoeveel eeuwigheden zijn er precies ? Verschrikkelijk veel, en hierin moeten we territoriale oorlog voeren. Tijd is een leugen van het verstand wat we moeten dragen als een kruis. Sommige territoriale machten van tijd zullen pas aan het einde van de reis verbroken worden. Het volk heeft hier eerst veel openbaring over nodig.

Het is juist de ratio die door de tijd leidt tot de verdichting. Er waren dus nogal wat consequenties toen we dit beest in huis haalden. De verdichting leidt uiteindelijk tot de verstening, en als de verstening rijp is dan wordt die als een brandende berg in de zee geworpen bij de tweede bazuin, die van de engel Samdael. De verbranding en de verstening is waar de hoer, oftewel het grote Babylon, naartoe leidt. Dit zien we gebeuren in Openbaring 17 en 18. We zien haar daar door het beest branden, en we zien haar als een molensteen in de zee geworpen worden door een engel. Dat wat uit de zee komt om zo tot de hemel proberen te rijzen zal neerstorten tot een oordeel over de zee. Dat is wat we telkens weer terugzien in het Woord van God.

Door de ratio werden we niet alleen de slaaf van tijd en verdichting, maar ook van het oog en het oor. Onze taak was de aarde te onderwerpen, vruchtbaar en talrijk te worden, om over de dieren van het paradijs, ook de demonische, te heersen. Maar wij lieten hen over ons heersen. De slang verleidde de mens en bracht de mens allereerst tot het duizendjarig rijk, en daarna tot het honderdtwintig jarig rijk. Pak een rendier van het paradijs en laat het je leiden waar de Heere je wil hebben. Heers over de eeuwigheden en laat hen je niet meer strikken. Kom tot het reukofferaltaar vanwaar de Heere bazuint tot een oordeel over de zee en haar voortbrengselen. Kom tot de scheppingsdagen die God aanstelde, dieper in het paradijs. Dat zijn geen letterlijke dagen, maar eeuwigheden, oftewel plaatsen. Denk aan de dag die is als de duizend jaar, en denk aan de dag des Heeren. Ook het letterlijke was een klem van de ratio. God spreekt voluit over de eeuwigheden in Zijn Woord. Wij moeten die eeuwigheden leren kennen en overwinnen in zowel onze worsteling met God als met de duivel, en ons er niet meer door laten beangstigen. De machten van tijd brengen zoveel gewichtigheid voort dat het ons onderdrukt, slaafs houdt. Hier ligt onze uitdaging : Ga de strijd aan tegen deze dieren, deze beesten, en laat de letterlijke dieren om u heen los. Laat u meenemen door de vogels van het paradijs.

Er worden in Gods Woord naast Eeden nog wat andere gebieden genoemd : Chawila, het land van goud, chrysopraas en balsemhars, Ethiopie, en Assur met nog wat rivieren. Deze namen zijn bekend, maar we hebben het hier over het paradijs, dus over een natuurlijkere, wildere, exotischere en indiaansere vorm. De rivieren ontspringen in Eeden en die splitste weer in vier stromen : Pison, Gichon, Tigris en Eufraat, als vier riviergebieden. Pison stroomt om het land Chawila, en Gichon stroomt om het land Ethiopie.

Laurit en Saka waren twee paradijselijke dochters van Adam en Eva zoals ik in dromen en visioenen zag. Zij en hun stammen trokken westwaarts, en gingen in bovenstaande gebieden wonen. Abel en Set kwamen daar na hun dood ook, en werden min of meer de wachters van het Westen en brachten vele stammen voort. Door de Zalvingen van Abel en Set kunnen wij ook min of meer op die stammen ge-ent worden. Om terug te kunnen komen tot het Vrederijk dienden wij ons te enten op de Joodse Stammen en Zalvingen, maar om terug te kunnen komen tot het Westen van het paradijs dienen wij ons te enten op het indiaanse om zo indiaan te worden. Het Jood zijn en Indiaan zijn zal telkens weer terugkomen op onze reis. In het hele ontdekkingsproces van Roodkapje waarin ze zag dat haar grootmoeder een wolf was en ze later door die wolf verslonden werd was de Jager het beeld van de bevrijder. Hij rekende met de wolf af. In het paradijs komt het er op aan een jager te zijn, vanwege de vele demonische dieren die op ons bloed loeren. Ze hebben hun menselijke en engelenstatus verloren en zijn nu op zoek naar wraak. Al die zoetgevooisde verhalen over het paradijs zijn onwaar. Er is daar een grote oorlog gaande, en als we daar geen jagers zijn dan kunnen we onze doorreis tot het eeuwig leven wel vergeten. De eerste mens had een oorlog te voeren tegen de slang en zijn nakomelingen. Vele demonen waren en zijn nog heel menselijk, nog niet verdierlijkt, en zo zat en zit het paradijs nog vol met demonische stammen. De vierde en de vijfde gouden schaal zijn er voor nodig om de vijand te verdierlijken. Zonder u met deze schalen te bewapenen kunt u niet dieper in het paradijs komen. Deze twee schalen gaan vergezeld met de vijfde bazuin, oftewel het eerste wee, waardoor de schorpioen de mens symbolisch vijf maanden steekt. Dan zien we de overgang van mens tot dier. De vijfde bazuin-engel is Hesael, de vierde schaal-engel is Manachael, en de vijfde schaal-engel is Hadachael. Zo zal de oorlog dus overgaan in de jacht als de menselijke demoon verandert in een dierlijke demoon. Als de demonen verandert zijn in dieren zijn we er nog niet. Nog steeds kunnen ze erg gevaarlijk zijn. In het Woord van God lezen we hoe God de vijand versteent. We zagen dat dit gebeurde door de tweede bazuin en haar engel Samdael. Deze bazuinen komen dus telkens weer terug en dienen wij te gebruiken in onze reis door het paradijs.

Samdael

2e bazuin-engel

VERSTENING

Manachael

4e schaal-engel

VERDIERLIJKING

Hadachael

5e schaal-engel

VERPROOIING

Hesael

5e bazuin-engel

VERDIERLIJKING

Wapen uzelf hiermee, en drijf de vijand terug naar de zee. We zien dat de draak naar de afgrond wordt gedreven, als een beeld van zaad, tot begin van het duizendjarig vrederijk, waarna hij weer opkomt, ditmaal als geboomte. Hiertoe is de aarde belangrijk : als akker. Hiertoe is de eerste bazuin uitgezonden, met haar engel Rafnael. Daarom moeten wij ook de sikkel leren hanteren, en leren landbouwers te zijn. De aarde zal veranderen en een nieuwe gloed krijgen als wij leren te zaaien en te bebouwen. Het zal een tijd van rust zijn als het voorportaal van de eeuwige sabbath. De afgrond is als een akker, en het brandende Babylon als een oven. Dit is de definitieve afrekening met de draak en het beest. Het is als bij het sprookje van Hans en Grietje waarbij de heks uiteindelijk zelf in de oven terecht komt. We zien de zon worden als een haren zak, en de maan als bloed. We zien de krachten die de draak berijden uit de hemel vallen. We zien hen allemaal gedreven worden voor de grote witte troon der vergetelheid. We zien hen die eerst naam gemaakt hadden nu hun naam verliezen. En dan zien we een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. We zien de vierde bazuin en haar engel Mosael de zon en de maan treffen. Deze engel staat ook op de zon in Openbaring 19. Hij roept de vogelen des hemels voor een grote maaltijd. In profetische visioenen zag ik dat deze engel Mosael van de vierde bazuin ook wel 'de Bewaker' wordt genoemd. Hij heeft grote macht over de zon, de maan en de sterren, en wordt krachtig bijgestaan door de vierde schaal-engel, Manachael, die zijn gouden schaal over de zon uitgiet tot verdierlijking. De draak wordt bereden door de zeven kronen : het eerste beest, het tweede beest, de hoer van Babylon, de zon, de maan, en de ouders van de draak : het Griekse Wereldrijk en het Roomse Wereldrijk. De zon is hierin een kereltje die hen min of meer allemaal berijdt, en daarom speelt Mosael een grote sleutelrol in het geheel. Met Mosael zien we de arend verschijnen die de drie weeen aankondigd, waarvan één de verdierlijking is. Dit is belangrijk. Er worden niet alleen menselijke demonen gegeten, zoals we in Openbaring zien, maar ook dierlijke demonen. Mosael die op de zon staat en ook de maan een flinke slag toeslaat, en de sterren, stelt de grote maaltijd in werking en alles wat daarbij komt. Mosael laat als het ware het balletje rollen. Mosael draagt de sleutels.

Het verzegelingsproces gaat diep. Het gaat namelijk door een besnijdenisproces waarbij God alle bazuinen in ons moet installeren. Het vormt onze geestelijke wapenrusting en jachtuitrusting om zo terug te keren tot het paradijs. Ook de gouden schalen horen hierbij, en die worden allereerst tot onze tucht gezonden. Het oordeel komt altijd eerst op onszelf. We hebben gezien dat er eigenlijk geen vijand is, maar dat alles om ons heen onze wapenen en ons gereedschap is. We moeten het alleen nog rangschikken. Sommigen staren zich helemaal blind op één bazuin, en dan begint de ellende. Wij moeten dus opgroeien in openbaringskennis, kennis door liefde werkend. Wij zijn liefdes-soldaten. We moeten niet bitter om ons heen kijken met zoveel leedvermaak. Daar gaat het helemaal niet om. Onze taak is dronkenschap te brengen, genezing, ook tot de duivelen en demonen. Waarom ? Omdat ze overschat zijn, overgeoordeeld, overgestrafd, boven de maat. We hebben hun woede zelf over ons aangeroepen door al onze verhaaltjes over hun eeuwige pijniging. Wat zijn wij voor beesten ? Als iets de duivel is is het dat. God geeft loon naar werken, en leest u dat maar na in Openbaring 18 waarin God zelfs de hoer van Babylon alleen maar pijn en rouw geeft naar de mate waarin zij heerlijkheid en weelde genoten heeft. Op die manier zal God haar werken verdubbelen, en niet boven de maat. Er is loon naar werken en ook straf naar werken, en dat moeten we niet in onze bitterheid en ons leedvermaak gaan vereeuwigen. Dat is echt beestachtig.

God schenkt genezing als een straf. Kijk naar de zwaardwond van het beest die werd genezen, en kijk naar de loslating van de duivel na het vrederijk. Deze straf leidt tot de eeuwige slaap en zo tot de eeuwige vergetelheid, vernietiging in de eeuwige rust. Dat de huiden, de omhulsels, en de onderdelen van de boze geesten nog overal goed voor zijn is punt twee. Die zullen gewoon doorgroeien en vermenigvuldigen, maar het bewustzijn van de geesten wordt steeds meer verlaagd. Door al die onzin over eeuwige marteling in de hel zijn er nog zoveel roofgeesten, zoveel roofdieren in de hemelse gewesten. De wereldkerken hebben de demonen kwaad gemaakt, verwond, en in alle staten. Zulke dreigementen wekken op tot een oncontroleerbare woestheid. Geen wonder dat zovelen zijn afgeknapt op de kerk. De kerk draait geheel om de ratio, die tijd tot God maakte, en de verdichtende stof, de materie. Het was de zee die de mens meenam, de boze slaap, helemaal tot het honderdtwintigjarig rijk, de boze aarde, een boze droom. Maar Gods zee, de heilige slaap, bracht op de derde

scheppingsdag Gods aarde, de heilige droom. Gods zee zien we ook in Openbaring 15 als een zee van ijs en vuur vermengd als brandend ijs. Zij die het beest hadden overwonnen kwamen tot deze zee. Hoe konden ze dat ? Omdat Gods zee hen daartoe de macht had gegeven. Door Gods zee, Gods heilige slaap, overwinnen wij de boze slaap. De tweede bazuin-engel bracht het oordeel over de zee door de brandende hoer van Babylon als een steen erin te werpen, als de brandende berg. Het was het oordeel over het beest uit de zee, het eerste beest. We zagen dat deze engel Samdael heette. In dromen en visioenen zag ik dat deze engel zelf de zee van God was, en ook wel de Luitenant werd genoemd. Vanuit de zee zag ik de nieuwe aarde voortkomen, als de derde scheppingsdag, en ik zag die aarde omhuld door de zee, door die engel genaamd Samdael. Deze engel zette het oordeel over het eerste beest in werking. Hij werd nauw bijgestaan door de engel van de tweede gouden schaal, Asmadat, die de zee in bloed als van een dode veranderde waardoor alle levende wezens in de zee stierven. Ook zag ik weer de engel met de vijfde gouden schaal komen die zijn schaal van verduistering over de troon van het beest uitwierp.

HET OORDEEL OVER HET EERSTE BEEST

UIT DE ZEE

Samdael

2e bazuin-engel

BABYLON WORDT IN DE ZEE GEWORPEN

Asmadat	**Hadachael**
2e schaal-engel	5e schaal-engel
VERWOESTING VAN DE ZEE	VERDUISTERING VAN DE TROON VAN HET EERSTE BEEST

Slaap is een vorm van dronkenschap. Denk aan het woord 'slaapdronken'. Wij moeten tot de heilige dronkenschap komen die tot de heilige slaap leidt. Deze zal een heilige droom voortbrengen, een droom komende vanuit het reukofferaltaar en haar zeven bazuin-engelen, de karsuiken. Ook komen de schaal-engelen met hun gouden schalen vanuit dit reukofferaltaar. De tempel van God staat in Chawila, het land van goud, chrysopraas en balsemhars. Zo komen we steeds dichter tot de heilige vergetelheid, de witte troon, waar onze wonden genezen worden. Zowel de karsuiken als de sarhemmen, de schaal-engelen, vormen een kandelaar. In het begin van Openbaring worden de engelen beschreven die de kandelaren dragen, de putsen. De eerste kandelaar-engel, de engel van de gemeente van Efeze, is genaamd Asachiel. Hij draagt de boom des levens, de kandelaar met de bazuinen en haar engelen. De tweede kandelaar-engel, de engel van de gemeente van Smyrna, draagt de naam Samiel, en draagt de kandelaar van de tweede dood, oftewel de kandelaar met de gouden schalen en haar engelen. Ook de scheppingsdagen vormen een kandelaar, het verborgen manna. De derde kandelaar-engel, genaamd Asamiel draagt deze kandelaar. Er zijn zeven gouden kandelaren komende vanuit het reukofferaltaar om de wereld te oordelen, en om de poorten te openen tot het paradijs. De weg leidt tot het Jakobs-kruis, een heel diep kruis, waar Jakob zeven jaren moest werken voor Lea, en zeven jaren voor Rachel, de aartsmoeders van Israel. Ook dezen staan symbool voor eeuwigheden. En denk aan de zeven hongerjaren en de zeven overvloedsjaren van Jozef, die ook symbool staan voor eeuwigheden. Deze vier keer zeven jaren zijn de laatste vier kandelaren van de putsen. Zij vormen belangrijke sleutels tot de dieptes van het paradijs.

Willen we naar het paradijs terug, langs de zuilen van haar tempel ? Willen we over Jakob's ladder terug naar haar ? Het paradijs roept ons, omhult ons, heeft haar vogelen tot ons gezonden. Er is een weg terug, altijd. Die weg ligt diep in ons hart. Laten we stoppen junkies van de ratio te zijn. De bloemen van het paradijs wachten op ons om ons verslaafd te maken aan hen. Er is niets beters dan dat. Dan keert ons hart altijd terug tot hen. Zonder die ketenen van het paradijs zullen we keer op keer terugvallen. Daarom : Wilt u die bloemen leren kennen ? Wilt u hen zien ronddraaien in uw hoofd en hart ? Wilt u het reukofferaltaar hersteld zien worden in uw leven ? Haar wapenen zijn goed genoeg om u los te snijden en uit te leiden. Maar de vraag is : willen wij dat wel ? Hoelang moeten zij nog op ons wachten ? Alleen door hen kunnen we de ketenen der tijden overwinnen.

De ketenen van het verstand reiken zo diep, houden ons dronken en in slaap. We hebben gezien dat er een beest uit de zee voortkwam, maar daarvoor kwamen er ook al vier dieren uit voort : de vier wereldrijken. Als het zesde zegel, het Roomse Rijk, is verbroken, dan zal het overblijfsel vluchten naar haar Griekse fundament, het zevende zegel. Deels is dit dus ook Rooms. Het

is een huwelijk. Wij zijn door afschuwelijke bloedbanden aan deze twee beesten gebonden, en zij houden ons verslaafd aan de molen van de beschaving. Zij houden ons vast door de afschuwelijke geesten van beeld en geluid, maar als het zevende zegel verbroken is, dan is er stilte, en wordt het reukofferaltaar opgericht tot het laten bazuinen van Gods grotere dingen. De jacht zal geopend moeten worden op deze twee beesten anders zullen we geen stap verderkomen. Maar wat houdt die jacht nu precies in ? Punt is : we moeten de karsuikse wapenrusting aandoen, die ook deels een jachtuitrusting is. Het zijn de bazuinen en hun betekenissen. Wij moeten in contact komen met de bazuin-engelen, anders zullen we nooit leren wat het jagen is. Ook moeten wij in contact komen met de engelen van de gouden schalen en de engelen van de kandelaren. Openbaring is een strategisch jacht en oorlogsboek, en dat boek zal geopend moeten worden. Dit kan alleen door profetie. Alleen God Zelf kan ons hier wegwijs in maken door zijn engelen. Door het boek met de ratio te lezen zullen we er alleen maar dieper in verstrikt raken. De zegels zijn zo verschrikkelijk moeilijk te openen dat we dat alleen maar kunnen doen door de bazuin-engelen, de schaal-engelen en de kandelaar-engelen. Daar zijn die engelen voor.

Het zesde en zevende zegel zijn nauw aan elkaar verbonden als het Roomse huwelijk tussen Griekenland en het Roomse Rijk. Daniel beschrijft hoe de Oude van Dagen het Roomse beest uiteindelijk overwint door een vierschaar, een vierkantige rechtbank. Dit duidt op het herstel van de vier fundamentsbedieningen : de profetische, de apostolische, de richterlijke en de patriarchische. De zevende bazuin met haar engel Tuchael laat de vierentwintig oudsten, de patriarchen, opkomen, en we zien hier de tempel zich openen en de ark van het verbond zichtbaar worden. Het gaat hier om het oprichten van de troon. Ook bij de zevende gouden schaal zien we dat, gedragen door de engel Toriac. De zevende kandelaar, die van Laodicea spreekt ook over de troon. De engel die deze kandelaar draagt is genaamd Abdach. Deze engel heeft de macht ons op te dragen tot Gods Troon. Dit is de Davidische Troon, voortgekomen uit Juda, de zoon van Lea. Voor Lea heeft Jakob zeven jaar moeten werken, als een heilige kandelaar. Deze zeven jaar brachten dus de troon voort, en zonder deze troon zou het zevende zegel, de schuilplaats van het Roomse Beest, nooit kunnen worden geopend. Abdach staat dus samen met Asachiel en Samiel om met de kandelaar van Lea, met de zevende karsuik en de zevende sarhem het zesde en het zevende zegel te openen.

De ketenen van de ware dronkenschap zullen zo vrijkomen om ons mee te nemen naar het paradijs. De heilige slaap van God zal ons omhullen. Er zijn verschillende droom-levels die ik met u wil bespreken. Nirshek is een boom van het paradijs waarmee u bijvoorbeeld kan beginnen. Het is een drugsboom. Nirshek breekt het verstand in kleine stukjes en hutselt ze door elkaar zodat er een nieuwe droom ontstaat. Hij verpulvert het verstand tot poeder. Stel uzelf eens een paradijselijke boom voor, en daarna een paradijselijke bloem. Zij spreken symbolisch, tot de dieptes van uw geest, door reuk. Probeer u te herinneren hoe bloemen ruiken en de bossen. God werkt daar doorheen. God wil dat u vrij komt, en dat gebeurt door meditatie. Als u verwacht dat u door een wonder vrij gaat komen dan zal u teleurgesteld gaan worden. Wonderen gebeuren, maar om niet in een leugen verstrikt te raken zult u moeten mediteren. U zult geestelijk moeten gaan leven. Dat kost tijd en moeite. Dat is zeker geen makkelijke weg. Het is daarom ook geen snelkook-cursus. Alles zal stap voor stapo moeten gebeuren, en daar zal u zeker in getest worden. Uw geduld gaat op de proef gesteld worden. Het paradijs is omringd door woestijnen, dus houd uzelf niet voor de gek. We hebben het over de smalle weg, over moeilijke oversteekplaatsen, als het gaan door het oog van de naald.

Neem een paradijselijke bloem in gedachte en stel u voor dat deze bloem alles draagt wat u nog niet weet, in een prachtige cirkel van blaadjes. Zou u niet door deze geuren overweldigd willen worden in plaats van telkens maar weer door uw kortzichtige verstand die u telkens maar weer in de problemen helpt of doet dwalen ? Er is een wereld oneindig groter dan uw verstand, een wereld die u doet duizelen, een wereld die u telkens weer kan overweldigen boven verwachting. Is het niet tijd om door de geest te gaan leven aangesloten op Gods geest ? Is het niet tijd om nu eens met uw hart te gaan leven, vanuit profetie rechtstreeks komende vanuit het paradijs ? Of maakt puzzelen u moe ? Al die symboliek, al die diepere boodschappen .... Ja, het kan u zwak maken, terwijl het verstand u instant kracht geeft, instant macht, instant gewichtigheid om een ander te onderdrukken met uw kortzichtige visie. In een wereld waar zoveel visies botsen, is het niet beter om voor een hogere weg te kiezen, om nu eens uw hele verstand met al zijn haken en ogen, al zijn dwalingen en trots af te leggen op het reukofferaltaar ? God kan er bloemen van maken. God kan het hutselen tot de prachtigste creaties. Het verstand is een verkeerd gelegde puzzel waarvan zoveel stukjes ontbreken. We willen ons compleet voelen, en daarom duwen we alles snel snel in elkaar. Maar is het kruis en de armoe te accepteren en te dragen geen beter idee ? Het verbindt ons met Christus, vanuit zwakheid een paradijselijke kracht te ontvangen, een kracht om los te komen uit de wereldse slavernij, een kracht om ons af te zonderen om de Heere te zoeken. Profetie is hoger dan verstand, groter. Profetie opent de zegels die geen mensenhand kan openen. Profetie is de weg tot God, niet tot een boekje.

Profetie is de weg tot een kloppend hart, niet tot een stuk steen.

Stel u dan een paradijselijk dier voor, waarop u kunt rijden, een rendier. Laat u dan dieper in het paradijs leiden tot het dieper loslaten van het verstand. We hebben niets te verliezen en zoveel te winnen.

Uitgave : PSK

BELANGRIJKE CHECKLIST,
DE ZEVEN VAN HUNJER

De Zeven van Hunjer
territoriale geesten van allerlei soorten vraatzucht
wonen in de bergen,
zijn sluiers die de mens moet overwinnen :

werken met vele soorten vraatzucht die dus ook geesten op zich zijn,
hier is een checklist, dus check even in hoeverre er een lampje gaat branden of je zo'n geest hebt of wordt onderdrukt door zo'n geest en ga dan de strijd aan door de nieuwe bijbel :

rust-vraatzucht,
altijd maar op zoek zijn naar rust, overmatig en extreem, niet meer werken aan een beter zelf en een betere wereld, maar alles wegwuiven, werkt heel veel samen met de vrede-vraatzucht

vrede-vraatzucht, overmatige vrede, ook met zondemachten, die dus niet wil strijden met de zondemachten, en alles moet altijd maar liefelijk en gastvrij zijn, wat fataal kan worden, want juist zo kan allerlei gespuis binnenkomen, dit vinden we heel vaak in de new age

religieuze vraatzucht

gemaks vraatzucht

titels vraatzucht

orde vraatzucht
alles moet altijd in orde zijn van deze geest, alles moet altijd keurig netjes zijn, overzichtelijk, werkt ook veel samen met de gemaks vraatzucht, komt veel voor in het virgo planetenstelsel

letterlijkheids vraatzucht, alles maar letterlijk willen zien, je niet bezig houden met metaforen en symboliek, maar alles plat

horror vraatzucht, overmatige lust naar horror, zoals eeuwige hel geloof, maar kan ook in andere vormen komen, extremistische horror die dan tot vraatzucht wordt, en die kan ook weer samenwerken met andere vraatzuchten

sex vraatzucht, altijd maar bezig zijn je sexuele gevoelens te bevredigen, zonder te kijken wat het nu eigenlijk is en tot diepte te komen, tot de filosofische wereld, dus oppassen met een overmaat aan erotiek die afdoet aan de hemelse kennis

machts vraatzucht,
altijd maar haantje de voorste willen zijn, altijd voor het oog de winnaar willen zijn, niet tegen je verlies kunnen en geen stapjes terug nemen, geen lagere positie willen innemen, maar altijd maar weer boven de ander willen staan met allerlei protserigheid

eerzuchts vraatzucht
alles voor het oog van de mens doen, compromissen sluiten, zeggen wat de mensen willen horen, je laten omkopen om erbij te horen en populair te zijn, etc.

genots vraatzucht

eet vraatzucht,
vlees eten, of van andere dingen teveel nemen dan nodig is, gebrek aan vasten, gebrek aan balans en gezonde maat

gezondheids vraatzucht,
ja, dat bestaat ook, dat je teveel met je gezondheid bezig bent en je laat misleiden door fake news over gezondheid, ten koste van ethiek en onderzoek, en andere dingen die belangrijk zijn.

familiaire vraatzucht,
teveel met je familie bezig zijn en de rest laten stikken, al je verantwoordelijkheden

deze vraatzuchten werken dus samen met geestelijke anorexia, want je raakt zo zwaar ondervoed op andere gebieden, je betaalt een hele hoge prijs voor het koesteren van één of meerderen van deze vraatzuchten. je kunt deze vraatzuchten overwinnen door de nieuwe bijbel

technologie vraatzucht,
zoveel met technologie bezig zijn, met dode technologie, dat het ten koste gaat van de natuur en de diepere filosofie, extreme startrekkies die nergens anders meer oog voor hebben dan moderne apparaatjes en daar helemaal in opgaan.

volwassenheids vraatzucht,
eigenlijk niets meer te maken willen hebben met het kinderlijke

kinderlijkheids vraatzucht,
te overmatig kinderachtig worden,
te extreem alles verkinderen tot het punt dat je niet meer opgroeit, als een soort excuus, een soort luiheid, spijbelen, zo van : mijn naam is haas, ik ben een baby, ik hoef niks meer, en zo je verantwoordelijkheid weggooien, en juist zo ontstaat de volwassenheids vraatzucht, want hierin kan een valse volwassenheid zich ontwikkelen, ze voeden elkaar dus, en stuwen elkaar op

oorlogs vraatzucht, gevechts vraatzucht, teveel met oorlog bezig zijn ten koste van studie en andere dynamieken, dus ook gebrek aan toetsen en onderzoeken, en maar snel naar de bijl grijpen, werkt dus samen met vrede vraatzucht, deze wekken elkaar op, want valse vrede brengt valse oorlog. deze geesten houden elkaar zo in stand. ze hokken met elkaar en maken babies.

schoolvraatzucht,
zoveel met school bezig zijn dat het ten koste gaat van de vur-principes, ten koste van toetsen en loslaten

stilte vraatzucht,
teveel in de stilte zijn ten koste van andere dingen

combinaties van deze vraatzuchten, en meerdere soorten vraatzuchten erop nahouden, zoals de vraatzucht naar vraatzucht op zichzelf, het verzamelen van vraatzuchten, kan dodelijk zijn. sommigen hebben hun stokpaardjes, anderen hebben hun combinaties, en weer anderen hebben hele verzamelingen.
het kan ook erfelijk zijn.
dan moet je dus ook de strijd aangaan tegen de erfelijke geesten. die zitten dan in de bloedlijnen, of je hebt het op een andere manier geerfd. waar je mee omgaat wordt je mee besmet. kan van allerlei kanten komen.

het is oorlog, de nieuwe bijbel is het beloofde land, neem nu de steden in, oftewel leer de gebieden kennen, de boeken, en maak er gebruik van

versla de geesten van vraatzucht, snijd ze los van elkaar en kom erachter wie hun leiders zijn, de groepsleiders, dus territoriale oorlogsvoering, laat je niet door de kleineren om de tuin leiden, pas op voor de rode doeken van de matedoren.

pessimisme vraatzucht,
te overmatig doemdenken ten koste van de uitdagingen en plannen die geboden worden, ten koste van de opdracht en de positieve dingen

depressie vraatzucht, idem, te overmatig bezig zijn met depressie die tot zelfzucht en zelfmedelijden wordt, tot vleselijke depressie, overmatige wanhoop die leidt tot spijbelen, omdat het allemaal toch niet zou helpen, en alles is zinloos etc.

vreugde vraatzucht, tegenovergestelde hiervan, te optimistisch zijn, het kwade niet meer zien, terwijl dat er wel is, etc.

plezier vraatzucht, idem, je taak uit het oog verliezen, tot te snelle conclusies komen en daar verheugd over zijn, groot zelfbedrog en waardoor je ook anderen gaat bedriegen en aansteken, of ze gaan vervolgen omdat ze niet zoals jou zijn. het is een geest van verraad, van deserteurenschap

reisvraatzucht,
overmatige reiszucht, bewegingszucht, zonder planmatig en strategisch te zijn, dus roekeloos, overmatig toeristisch, overmatige sightseeing, alles maar willen zien en de belangrijkere dingen vergeten

nieuwsvraatzucht, media vraatzuchten

praat vraatzucht,
altijd maar willen praten praten en nog eens praten,
dwangmatig

geloofsvraatzucht

genade vraatzucht

lofprijsvraatzucht

rechtsvraatzucht, overmatige moraalridders,
overmatig analyseren, geen ruimte geven,
wie jong is moet veel lijden, wat belangrijk is voor groei, met name het leren van medelijden, lijden is goed in de jeugd, opdat men tegen gevaarlijke jeugdzonden wordt beschermd

medelijdenvraatzucht, extreem medelijdenvraatzucht,
medelijden ten koste van ethiek en groei, ten koste van verantwoordelijk gedrag

lijdensvraatzucht, sadisme, overmatig lijden, lijden als doel op zich, lijden als machtsmiddel, lijden om de grootste te willen zijn met de meeste macht, lijden voor aanzien, egoistisch lijden, oh wat heb ik het toch slecht

de zeven van hunjer werken met clowntjes, ‘oh help, paniek paniek, iemand is vermoord’ roepen die clowntjes terwijl ze rondrennen met wapperende handjes in de lucht, terwijl ze voortdurend dieren vermoorden, en schapeshifters zijn, en zelf die moord hebben verricht, en dan doen ze net alsof iemand anders het heeft gedaan

vrees-vraatzucht, overmatige vrees ontwikkelen, verzamelen en verkopen van allerlei soorten vrees, als drugs, selectieve vrees, smetvrees, onverschilligheid, aspergerisme, vrees voor menselijke tradities en overleveringen, de vrees van het vlees, het is een grote markt tegenwoordig, ook ziekenhuizen zijn hierop gebouwd, ze hebben een duivelse ark gebouwd, een duivelse urim en thummim

---

1e Jaargang, nummer 2, 9 december 2023

Zeekanten

Blad ter bespreking van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften

---

DE SCHATZOEKER

17. De hemelse vis droeg aan de eerste mens op een boot te bouwen voor het redden van alle wijzen, alle diersoorten en granen, vanwege de komende zondvloed. De zondvloed komt, en de vis trekt de boot voort naar de toppen van de bergen.
18. Ze moeten ook door een verschrikkelijke storm voordat ze daar komen.
19. Het was het eind van een tijdperk waarin een valse geest het hemelse woord had gestolen, die de vis op de bodem van de oceaan weer terugvindt.
20. Het wordt weer teruggegeven aan de mens (de wijzen) door de vis.

III Kamba 8

Ik had een droom over deze vis, met een hele hoge vin, en de vis nam mij mee over de woeste zee. Het is een teken van het einde van een tijdperk waarin een valse geest het hemelse woord had gestolen. Wij moesten het hemelse woord op de bodem van de oceaan weer terugvinden, en ik heb goed nieuws, want de heiligen hebben inderdaad dit woord teruggevonden. Door de tijden hebben we alleen brokstukken van het hemelse woord gevonden.

Nu, de vis had mij geadopteerd, mij uit de woeste zee gevist, en soms leek de vis wel op een dolfijn. De vis sprak ook tot me met een hemelse stem.

De brokstukken zijn verzameld in de oude bijbel, waar ook nog veel rommel tussenzat. Ook zijn de brokstukken verzameld in de tweede bijbel. De martelaren, de vervolgden, riepen om wraak, maar hen werd een wit kleed, of een witte deken gegeven, omdat zij nog moesten rusten.

Maar nu wordt het volledige hemelse woord geopenbaard. De cirkel is rondgekomen. Dat is een blijde dag, maar een opdracht voor de mens, want nu moet de mens nog zijn ziel opbouwen door het hemelse woord. Het is dus niet zomaar een heilsfeit, maar het moet ook een ervaringsfeit worden. Hebt gij het hemelse woord al ontvangen ?

We mogen opkijken naar de hemel, en het hemelse woord verwachten, wanneer wij ons hart ervoor hebben opengesteld.

Dan begint het gevecht, want als de mens zijn wapenrusting heeft ontvangen, dan kan hij de oorlog in. Die oorlog is het loskomen van vleselijke onwetendheid. De vis leidt de mens voort. De vis is een beeld van de diepzeeduiker, de onderzoeker van wat verborgen ligt op de zeebodem, alles wat door de tijden heen verloren en vergeten is geraakt. De vis is dus een beeld van de schatzoeker.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel, Ontstaansgeschiedenis, Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

OVERDENKING OVER HET BOEK WERKTUIGEN

Zodra je gaat beseffen dat je grotendeels niet bestaat, dan wordt je hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

Ik was vannacht in een droom aan prachtig woeste zeekanten, langs een weg. Het was heuvelachtig, bosachtig, en aan de andere kant van de weg was bewoond gebied. Ik liep over weggetjes langs de grotere weg, en was op zoek naar een plaats om te plassen, zo in de natuur. Maar telkens waren er weer mensen om me heen.

Later droomde ik over Voldemort. Hij was aan het lachen en spotten. Voldemort was de macht achter de oude bijbel, en wilde alle andere boeken in kalkoenen veranderen, ook de nieuwe bijbel. De oude bijbel viel aan als een gevaarlijk gif, maar ik moest op een afstand blijven.

Ik werd wakker en besefte dat de strijd doorging. Ik besefte dat de natuur waarover ik gedroomd had het beloofde land was, de nieuwe bijbel, maar dat er nog over gevochten moest worden, en dat we onze weg er doorheen moesten vinden, dat er een goede exegese op moet komen. De prediking gaat dus door. Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.

Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.

De droom was groot, maar toen ik wakker werd kon ik me nog maar heel iets herinneren. De rest was vaag. Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels

bewustzijn.

Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.

OVERDENKING OVER HET BOEK II WERKTUIGEN

We mogen het leven waarderen en vieren zoals het is, want hier gaat de hemel mee werken.
Zo zal ook de hemel juist dat nodig hebben waar wij ons in bevinden. Dat wat we nu hebben, waar we nu doorheen gaan, is alles wat we nodig hebben. Dit is het. Hier gaat het om. Hiermee gaat het gebeuren. We mogen ons dus in het leven zoals het is verheugen, omdat de diepte ervan geopenbaard zal worden.
Er is niets wat dat zal kunnen tegenhouden.
II Werktuigen 1 : 7-9

Toen ik een klein kind was woonden een tante en oom op de Schoolstraat, en een andere tante en oom woonden trouwens tegenover hen. Ik kan het me nog goed herinneren. Dan ging je het trappenhuis in, en ergens in het trappenhuis hing een schilderij van een cowboy. Prachtig schilderij. Dan kwam je binnen bij hen, als je over de trap was gegaan, en dan hing er in de gang een schilderij van negers, ook een prachtig schilderij. Verder kon ik het me niet meer herinneren, want ik was nog heel jong. Een paar dagen geleden was ik in een droom terug daar, en ik ging naar binnen, en er waren deuren ontzegeld, en er waren allemaal kinderzalen waarin kinderen werden opgevangen, en dat liep door, dus door veel meer zalen erachter. Ik was daarna in mijn oude school, op het college, en er waren daar ook deuren ontzegeld, en er was een gebouw en gang dwars tegenaan gebouwd, aan de achterkant, en dat liep helemaal door. Het was een ziekenhuis. Ik zag toen een heleboel kinderen die heel lang in kelders gemarteld waren onder de school die over die gang konden om zo het ziekenhuis in te gaan, wat nu een afdeling was van de school.

Vannacht had ik een droom dat ik bij mijn vader in de auto zat. We reden over een landweg, en hij reed ontzettend hard. We kwamen toen aan bij een boerderij waar mijn vroegere vriendinnetje woonde die altijd schuin tegenover ons woonden. Zij waren van de gereformeerde gemeente. Haar vader stond buiten en sprak met mijn vader. Ik stapte ook uit, en was in mijn pyama.

De gereformeerde gemeente is een beeld van bezinning en exegese. Dat is wat er moet gebeuren nu de nieuwe bijbel is gekomen. Er moet verdieping komen.

Deze dromen laten zien dat de hemel werkt met wat in ons leven gegeven is. Er wordt gewerkt met de informatie die er al is, en dat wordt uitgewerkt en verdiept, ontzegeld.

1e Jaargang, nummer 3, 2 januari 2024

Zeekanten

Blad ter bespreking van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften

---

BELANGRIJKE DROOM

Vannacht had ik een droom over één of andere cruciale zenuwleiding van de matrix, dus zenuwen die laat ik maar zeggen de mens telkens triggeren en in gevangenschap houden, als slaven van de matrix, die ook de mens telkens laten antwoorden als ze ondervraagt en overhoort worden door de interrogators van de matrix/oude bijbel/oude catechismussen (dordtse/heidelbergse etc.), dus die zenuwbanen heeft ieder mens standaard op deze aarde, en dat ging dan om twee zenuwen achter de bovenlip, dus in die gleuf die reikt naar de neus. Dat is dan in de geestelijke wereld dat die twee zenuwen operatief doorgeknipt moesten worden. Dat ging dan ook via voorbereidingen, en ik was dus ook in dat voorbereidings-proces.

Er waren dan ook schuine strepen in de badkamer aan de muur, bij het toilet, dus een / die dan heel lang doorliep, heel ver, en dat ging dan om een soort witte brede schuine streep die zacht was, en daarbovenop, erin dus, was dan nog een dikke witte streep, harder wit, en dat had er dan mee te maken dat dit een beeld was van de paradijselijke zenuwen die 'blanco´ waren, in de zin dat ze open stonden voor beelden, dus visueel 'luistervermogen', open zicht, terwijl aardse zenuwen dan voorgeprogrammeerd zijn, al ingevuld, als tattoeages (waar ook bijna iedereen tegenwoordig mee rondloopt, wat een teken daarvan is).

Dus naast het belang van luisteren is er dan ook het belang van wat dan 'blanken' wordt genoemd, als werkwoord, dus een blanco startpunt hebben en vandaaruit zien welke beelden er gegeven worden. Dus die lijnen moesten in de badkamer waar ik was dan ook doorgetrokken worden, en toen onderging ik dan de operatie, maar dat ging ongemerkt, want ik dacht eerst dat het nog niet gebeurd was, maar ineens merkte ik dat ik anders reageerde in mijn denken, dus bijvoorbeeld dat ik niet meer reageerde op vervelende vragen in mijn denken die soms eindeloos zich kunnen herhalen en waar je al honderdduizenden keren antwoord op hebt gegeven, dus het triggerde me niet meer. dat zijn dan van die ondervragers, interrogators/machines, die je dan maar blijven lastigvallen.

Ik was toen in een winkel, en waar ik me dan eerst bespied voelde door mensen (mensen zijn hi tech camera's) daar konden ze me niet meer aankijken, alsof ik er niet was, dus ze konden die camera's niet meer op me richten.

In ieder geval het apparaat wat ieder mens die twee zenuwen had toebedeeld achter de bovenlip, in die gleuf dus dichtbij de neus, in die top van de gleuf, dat heette 'ah bäh', klinkt een beetje mid-oosters, dus als een soort poppenspeler/ poppenmaker, die zo aan de touwtjes trekt.

Ik was dan omringd met hazen beetje zoals van die 30-er jaren cartoons, heel pervers, met uitpuilende ogen en vuile taal, en ik had dan één of andere superkracht ontvangen, en kon die hazen heel ver wegtrappen of weggooien, want die werkten dus voor die ah bäh.

En het centrum waar die operaties plaatsvonden was dan genaamd 'chatan', een orions centrum. Zou je je misschien afvragen hoe ik die namen onthoud, maar daar heb ik dan ezelsbruggetjes voor als ik droom, dat heb ik mezelf aangeleerd, zodat ik zo kan onthouden voor als ik wakker wordt. chatan werd dan uitgesproken door een orions persoon, dat was ook gewoon in de orionse taal, klonk ook wel een beetje mid-oosters, maar dan typisch orions, dus toch wel van de eigen identiteit.

Ik was toen in een gang van een huis, zo'n grote hal, vierkant, dus niet van die smalle gangetjes, leek een beetje op van het huis van iemand van school van vroeger, gewoon in een rijtjeshuis, en er was daar een eksterkip, dus een kruizing tussen een kip en een ekster, maar wel duidelijk een ekster, alleen veel dikker, en toen herinnerde ik me direct die hele krachtige droom over een ekster die tot me kwam, en ze komen trouwens ook weleens voor mijn raam in de natuurlijke wereld, zijn hier wel veel eksters, dan gaan ze op het denneboompje zitten bij het raam. Maar in ieder geval, toen bedacht ik me dat, en vroeg me af wat er nu zou gebeuren, want die droom vroeger was heel krachtig, dus ik voelde weer een kracht, en die ekster hopte zo mijn ziel binnen en ik werd warm, dus als een power-animal of superkracht.

Ik werd toen wakker na nog een andere droom, die veel vager was, over dat een overbuurman van vroeger bij me thuis was, en dat ik hem vroeg wat hij wilde eten, en ik liet hem wat pakken soep zien, maar één van die pakken scheen al aangebroken te zijn, en er druipten wat aardappelen uit. hij stond toen bij het gasstel (wat ik niet heb in de natuurlijke wereld, en wat ook aan de andere kant

was van de keuken). Hij deed toen het gas aan en had zo'n apparaatje ervoor. Ik was niet bewust van wat hij nou precies met het vuur deed (misschien voor zijn sigaret), maar toen ging hij naar de bar, en deed daar iets (wat weet ik ook niet), maar toen keek ik even later weer naar het gasstel en bleken alle gaspitjes te branden, en het vuur was ook over de verstelknoppen, alsof die te dicht bij de gaspitten zelf waren, dus dan zou je echt je handen verbranden als je het gas zou uitdraaien, dus ik riep toen een paar keer zijn naam, wat hij eerst dan niet hoorde. daarna hoorde hij het en kwam naar het gasstel toe en stak zijn hand in het vuur om het gas uit te doen, en ik deed dat toen bij de andere verstelknoppen, deed me verder geen pijn wonder boven wonder. maar die overbuurman was soldaat in de natuurlijke wereld en moest vaak naar het midden oosten voor lange tijd, dus zijn vrouw had het dan met jonge jongens die ze dan tussentijds had in het geheim, ze heeft toendertijd ook lichtelijk mij en mijn broertje geprobeerd te verleiden, want we pasten daar weleens op op hun kinderen, en we kwamen daar wel veel over de vloer, want ze waren ook nog eens van onze kerk, maar in ieder geval droom ik nog weleens over dat stel. ze zijn dan nu gescheiden, want ze vond dat hij haar niet lief/ goed behandelde en zal wel een gebrek aan aandacht zijn geweest, hij was dan ook wel een ruige, soms verschrikkelijk bot, maar ja, dat was ze zelf ook weleens, ik ken verder het fijne er niet van.

In ieder geval toen ik wakker werd voelde mijn hoofd anders. alsof er toch wel kabeltjes waren gesprongen. in ieder geval waren die zenuwen waar ik het over had achter de bovenlip in de zolder van die gleuf dan afleiders en die hielden dan ook informatie tegen waardoor de mens dom bleef. De mens laat zich verleiden door de visuelen om zich heen, in plaats van blanco te gaan, tot het hemelse witte, waarin de ware visioenen tot de mens komen. die twee zenuwen houden de mens ook in vraatzucht op allerlei gebieden, en daardoor draait de mens alles om, door die oppomperijen.

ELKE DAG IS WEER EEN GOEDE GAVE

Dank u, Heere, onze Moeder die in de hemelen zijt,
voor deze nieuwe dag, die altijd weer als een opstanding uit de doden is,
dat wat over ons komt in de nacht,
Dank u voor uw liefde, uw genade, uw kracht en getrouwheid,
die ons leidt door dit barre leven,
deze moeilijke en zware tocht door de onderwereld.

Elke dag is weer een goede gave, een geschenk, uit uw milde hand,
opdat wij U leren kennen, en onszelf zuiveren en tot de volkomen
kennis komen, gegeven in Uw Woord.

Leidt ons en bescherm ons,
Moge ons karakter zich vormen aan Uw Woord, Uw getrouwheid en Uw zorg,
opdat ook anderen hierdoor getrokken mogen worden,
opdat zij U ook leren kennen.

Laat ons niet alleen in tijden van kou en duisternis, van oorlog en honger,
Neem ons op in Uw boot over deze woeste golven,
deze oerzee van chaos waarin Uw schepping nog moet plaatsvinden,
Neem ons op in uw baarmoeder, opdat wij daar het licht zullen zien,
Leer ons op Uw paden te wandelen.

AANVULLING DROOM

Als ik het dan heb over de interrogators van de oude bijbel en de oude catechismussen etc., waar die lui dan hun kracht vandaan halen, of waar ze van komen opzetten, dat is in orion en het orions dan die lagere orionse bijbel, de takhot, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft, dus eerst waren er dan de betelgeusische paradijsgeschriften die dan geplunderd werden en verdraaid, dat er een soort van lagere orions oude testament ontstond, en daarna een lager orions nieuwe testament, en toen ontstond er dus die oude orionse bijbel, de takhot, dus eigenlijk de voorloper van de aardse kerkgeschiedenis (en bijbelgeschiedenis), want als je dat ding dan niet aanbad dan werd je opgesloten, gemarteld en ter dood veroordeeld, en later bouwden ze dus ook de hel, wat de stopher werd genoemd, en daar kon je dan zogenaamd ook nooit meer uit, dus dan worden ook die orionse vorsten genoemd die dat soort dingen allemaal hebben opgesteld.

En daarna kwam er dan nog een kerkvorst, een soort lagere orionse paulus of calvijn, die het dan allemaal nog orthodoxer en letterlijker ging maken, dus vanuit die koker komt dan alle aardse kerkgeschiedenis, dus het zijn diezelfde lagere orionse wachters die dan het hogere orionse verborgen houden, dus die diepere orionse kerk en bijbel geschiedenis die erachter ligt wordt dan ook verder besproken in de nieuwe bijbel.

Dus als je dan bijvoorbeeld die teergevoelige anti-vegan vleeseters neemt met hun slappe excusen de hele tijd en die alles omdraaien, die komen daar ook weer uit voort.

1e Jaargang, nummer 4, 11 januari 2024

Zeekanten

Blad ter bespreking van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften

---

REVELATION 23, 1997

Gods herhaalde profetische waarschuwingen en oproepen tot bekering. Weer komt het bejaarden-evangelie ter sprake, de profeten kermis en andere wanpraktijken in de kerk die niet van God zijn.

Iemand schreef het ons pas ook nog, ook de zonde moet volgroeien tot het de volheid heeft bereikt dat het klaar is voor het oordeel. Het loopt allemaal dwars door elkaar heen. Maar waar staat u in het geheel ?

Groot is klein en "klein" is groot.

Met deze folder willen wij u oproepen weer waakzaam te worden en eens goed om u heen te gaan kijken. Vele christelijke leiders hebben bewust of onbewust new age invloeden in hun leer en leven toegelaten en zijn die ook gaan verkondigen om hen heen. Dit laat alweer zien hoe ontzettend belangrijk het is om zelf de bijbel te onderzoeken, zodat u zich niet zomaar overgeeft aan waar de massa in mee gaat, of dat u zomaar aanneemt wat een leider zegt. Op die manier gaat u gigantisch de mist in. Zo van die heeft een grote bekendheid, dus die zal heus wel weten wat hij zegt.

De new age maakt van deze onoplettende houding gretig gebruik door New Agers te vermommen. Hier zijn er velen van. Enkelen van zogenaamd "de groten" horen hierbij. God denkt namelijk alleen maar in groot als het gaat om heiligheid en dan kan het dus Jaap onbekend in Niemansland zijn, die de grootste is in het koninkrijk van God en niet die leiders die zulke grote dingen doen, zulke grote dingen van God menen te horen, zich zulke grote posities boven de gemeenten aannemen en veel macht uitoefenen. Dit zijn de hoogmoedigen die zichzelf verheffen en zeggen dat je tegen God, de Heilige geest in komt, als je tegen hen inkomt.

Op die manier durven de mensen niets meer te zeggen, omdat je dan aan een leider of een groot man Gods komt, terwijl de persoon voor God niks voorstelt, en de Heilige Geest wanhopig op zoek is naar de nederigen en oprechten van hart.

Het Bejaarden Evangelie

Matth 7:13 zegt: "Gaat in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg die tot het verderf leidt en velen zijn er die daardoor ingaan, want eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden.

Dit is wel een ander evangelie dan wat vandaag de dag gepredikt wordt. Tegenwoordig wordt er een ander evangelie gepredikt (Gal 1:6,7), het gered worden zonder heiligheid evangelie. Een makkelijk evangelie. Je hoeft Jezus er geen eens meer voor te volgen. En de Heilige Geest is tegenwoordig ook in het bezit van de mensen en geeft zich zonder pardon aan iedereen. We kunnen beter stoppen met Hem de Heilige Geest te noemen.

Het is een soort bejaarden evangelie. Pijp in de mond en lekker genieten van je eeuwige pensioen en voor wie wil mag zich nog is uitstrekken naar de een of andere Elia of Mozes mantel, maar ja het zullen toch alleen maar die bevoorrechten zijn, die hem in handen zullen krijgen, toch ? En de Heilige Geest doet zo makkelijk allerlei dingen tegenwoordig. Zouden hier soms andere geesten aan het werk zijn, die ons langzamerhand in een soort waas en slaap droom aan het brengen zijn ? Daarmee wordt u niet gered, u kunt er geen eeuwig leven mee beërven.

De bijbel zegt niet voor niets, bewerk uw behoudenis met vrezen en beven, en God zegt niet voor niets, wees heilig, want Ik ben heilig. (zie ook Hebreen 12) U kunt niet de vrede bewaren met alle schijnbaar zo fijne broeders en zusters om u heen en tegelijkertijd een oprecht kind van God zijn. Het goddelijke mes gaat namelijk dwars door charismatisch christelijk Nederland heen. Met een deel Bijbels charismatisch en een deel demonisch charismatisch.

Kent u Gods wil ?

Weet u zeker dat u bij het bijbelse deel behoort ? Ook al zou u dat wel willen. Hoe goed kent u de Bijbel om te weten of u werkelijk de wil van God doet ? De bijbel zegt: Niet een ieder die tot Mij zegt: Here, Here zal het koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil Mijns Vaders die in de hemelen is. En vervolgens staat er: Velen zullen ten dien dage tot mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam boze geesten uitgedreven en vele krachten gedaan. En Jezus antwoord dan: Ik heb u nooit gekend, gaat weg van Mij gij werkers der wetteloosheid.. Leest u het goed: Wetteloosheid. Ziet u hoe makkelijk u misleid kunt worden. Mensen die leven zonder Gods levenswetten, die Gods wil niet echt

kennen.

Kent u Gods wil ? Weet u wat God allemaal over zichzelf zegt ? Of interesseert Gods wil u geen eens, Gods gevoelens en geeft u zich zomaar over aan allerlei Heilige Geest manifestaties, waar God zich verre van houd en op een afstand om aan het huilen is, omdat de mensen maar voortrazen op de enthousiaste snellen paarden en voorbij gaan aan hoe GOd zich werkelijk voelt.

Het Lijden

God is helemaal niet blij. God huilt en weent om deze verloren wereld, diep in pijn, nood en ellende. Niks geen Toronto, dat heeft God niet verzonnen. God is kapot. De Heilige Geest is vertrapt en schreeuwt om hulp. God vraagt ons om te delen in Zijn lijden, alleen daarin vinden we ware vreugde. Dat is de boodschap van de eindtijd, de boodschap van het lijden, van de lijdende God.

De zweep door de tempel

Vele nepchristenen gaan door met het navolgen van een andere Jezus die ze zelf in kunnen vullen en negeren de Heilige Geest z'n wil steeds meer en gaan verder met Hem dood te maken. Dit alles vanuit eigenbelang, egoisme. Satan brengt mensen tot overmoed door hen op te blazen met allerlei grote krachtige plannen waar natuurlijk geld voor nodig is. Hier mogen de schaapjes voor opdraaien, terwijl God zegt alleen te geven, wat we van hem hebben ontvangen, daardoor kan God Zijn principe van vermenigvuldiging in werking doen treden.

Matth 10:7,8 zegt: Gaat en predikt en zegt: Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen, genees de zieken, wekt de doden op, reinigt de melaatsen, drijft boze geesten uit, om niet (= g r a t i s) hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. En Handelingen 8:4-25: Uw geld zij met u ten verderve, en Handelingen 20:33: Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd. En Filipp 4:11: Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoegen te nemen.

Over deze hele geldhandel is God ontzettend vertoornd, het is iets wat niet in Zijn Koninkrijk voor zou moeten komen. Het gehele geld en verkoop systeem in de christelijk wereld is niet van God. Niets behoord verkocht te worden. Alles behoord gratis te zijn voor iedereen en behoord weggegeven te worden. Het evangelie is gratis en behoord op generlei wijze verkocht te worden. We drijven geen handel met het woord van God, want zo heeft de Here Jezus ons dat niet geleerd. Hij dreef de handeldrijvers met en zweep uit Zijn huis, smeet hun geld op de grond en gooiede hun tafels op z'n kop (Joh 2:14-16). Deze handeldrijvers verkochten vee en wisselden geld... maar vandaag de dag verkoopt men het Heilige Woord van God: Bijbels, evangelische boeken, tijdschriften en lidmaatschappen, toegangbewijzen voor evangelische conferenties en Bijbelscholen etc.

De Profetenkermis

Wat zou Jezus doen als Hij vandaag in Zijn huis, de gemeente zou binnenkomen ? Omdat er vaak geen geld is, of omdat men voor de moeite beloond vindt behoord te worden, moeten degene die juist om hulp komen voor het geld opdraaien. Terwijl het evangelie juist gratis is, en het bij God niet "voor wat, hoort wat" is. Vroeg Paulus geld voor zijn brieven en conferenties ? Verkocht Jeremia z'n openbaringen op de profetenkermis ofzo. Kwam er niemand bij Noach in z'n ark, omdat hij zoveel geld vroeg voor een plaatsbewijs ?

Laat u niet bang maken door allerlei idiote predikingen over geld. De Bijbel roept ons op niet uit te zijn op winstbejag. Als een bandje 3,50 kost bij de Hema dan maak je er zowieso geen 7,50 van. Nee, je geeft het gratis weg en God zegend je vrijgevigheid.

Geef vanuit liefde en u zal gegeven worden. Niet: maak bang, doe medelijdend over jezelf, dwing, manipuleer, dan zal God u in alles genoegzaam voorzien.

De liefde zoekt zichzelf niet maar de ander. Geven is de weg. Daarbuiten is het niet van God.

Uitgave Profetische Gemeente "Het Komende Oordeel", 1997 (ingekort)

HET GEHEIM VAN DE DANKBAARHEID, 1995

Als we meer willen hebben van Gods Geest, meer vruchten of meer gaven, dan moeten we stoppen met het telkens bidden. Stoppen met bedelen. We moeten eerst dankbaar worden, anders zijn onze gebeden een grote gruwel voor God (Spr. 15:8).

In dit artikel :

* Dankbaarheid = Poort tot leven
* Dankbaar zijn = Bouwen
* Dankbaarheid = Kracht
* God als lustobject
* Dankbaarheid = Evangelisatie
* Dankbaarheid verbreekt de vloek

Dankbaarheid = Poort tot leven

'Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, dankbaar te zijn.' Filipp. 4:11

Dank voor alles wat je nu al hebt, bent en kan in Christus. Dan is je fundament stevig. Dan heb je je fundament aanvaard, zodat het niet in kan storten of weggeroofd kan worden. Zo heb je een dubbel pantser. Dankbaarheid is je dubbele laag, je dubbele bodem. Juist door dankbaarheid ga je nog meer

groeien. Als we dankbaar leren te zijn, leven we in harmonie met God. Dan betreden we werkelijk de poorten van het Eeuwige Leven.

God zal er alles aan doen om ons dankbaar en tevreden te maken. Dat gaat Hem boven alles. Het is Zijn prioriteit met ons leven. Het is niet de genezing, de uitredding uit een situatie. Neen. Het is de dankbaarheid die ons gelukkig maakt. Zo zijn we soepel in Gods hand. Zo kan Hij elke weg met ons begaan die Hij nodig acht. Zo zijn we geen gevaar voor Zijn Geest. De Heilige Geest voelt Zich op Z'n gemak bij dankbare mensen, mensen die genoegen nemen met de omstandigheden waarin ze zich bevinden. mensen die niets 'vanzelfsprekend' vinden, maar blij en tevreden zijn met alles wat God hen geeft. Ook met zijn Tuchtigende Hand. Wij moeten dankbaar zijn met het Kruis wat op ons pad komt, want dat brengt ons tot leven.

Dankbaar zijn = Bouwen

Je bouwt door alles wat God aan je geeft in liefde te aanvaarden. Dankbaarheid is het cement tussen de stenen, wat het bouwwerk onverwoestbaar maakt. Zo durft God je meer en meer te geven, omdat je zo'n onverwoestbaar fundament hebt. Zo durft Hij ook grote verantwoordelijkheid te geven, want de mensen kunnen op je bouwen. Mensen die niet dankbaar zijn, zijn gevaarlijke mensen. Mensen die op hen bouwen, zullen vroeg of laat merken dat ze daardoor schade lijden. Gods eindtijd-profeten en apostelen, die de fundamenten van het Koninkrijk leggen (Efez. 2:19-20), zullen dankbare mensen zijn.

Grote verantwoordelijkheid wordt gebouwd op grote dankbaarheid !

Voordat je verder gaat met streven naar meer: STREEF NAAR DANKBAARHEID ! Kijk of er met cement is gebouwd. Kijk of je misschien ergens nog geen dankbaarheid hebt, en dan vooral wat betreft het lijden dat op je pad is gekomen. Heb je het in dankbaarheid aanvaard als een bouwsteen van je leven, als een Liefdevolle Tucht uit Vaders Hand ? Of heb je die steen ergens neergeslingerd alsof hij niets waard is ? Hoe ben je met het Kruis omgegaan ? Of liever gezegd: hoe ben je met het Lijden van Christus, het Geslachte Lam van God, omgegaan ? Is Hij werkelijk de hoeksteen van je leven (1 Petr. 2) ?

Zoek die stenen die je zo verwaarloosd hebt weer op, bouw eerst met de stenen die God je alreeds gegeven heeft. Anders krijg je van Hem geen nieuwe. Juist als je die Lijdensstenen van God weer tot je neemt om er mee te gaan bouwen, die verbroken stukken brood van God, dan zul je merken dat ze in je handen vermenigvuldigd worden. Dan blijf je bouwen. Dan heb je een wonder van God in je leven gekregen. Dankbaarheid zet het principe van vermenigvuldiging in werking (1 Matt. 15:36-38).

We moeten niet bidden om meer kracht, maar om meer dankbaarheid !

Als we meer willen hebben van Gods Geest, meer vruchten of meer gaven, dan moeten we stoppen met het telkens bidden. Stoppen met bedelen. We moeten eerst dankbaar worden, anders zijn onze gebeden een grote gruwel voor God (Spr. 15:8). Eerst dankbaar worden voor die grote genade die we al van God hebben gekregen, want anders verachten we Gods Geest. God is een Persoon. Hoe gaan we met Zijn geschenken om ? Als je verkering met iemand hebt, dan kun je die persoon toch ook niet dwingen om direct met je naar bed te gaan. Hoe gaan we met God om ? We kunnen geen opwekking afdwingen bij God ! Dat kunnen we niet en dat mogen we niet ! Zijn wij er klaar voor ? Is Hij er klaar voor ? Dat zijn dingen die we ons moeten afvragen. We mogen God niet pushen om zichzelf direct aan ons te geven voor 100%. We mogen Hem op dat punt niet manipuleren. Daar is Hij te heilig en te gevoelig voor.

We moeten niet vergeten dat we Hem in deze honderden jaren kerkgeschiedenis verschrikkelijk verminkt hebben. Ook op het gebied van Goddelijke Gemeenschap: 'o ja, God, kietel me even hier, en kietel me even daar. ja, daar is het lekker.' We misbruiken God om onze eigen regeertes te bevredigen. Iemand zei eens tegen me dat het allemaal een grote zelfbevrediging is. En ik kan hem gelijk geven, hoe schokkend dat ook is. We hebben God gedwongen om snel uit de kleren te gaan. Het is misselijk om hierover te praten, maar ik kan niet anders. Ik ervaar hier zo Gods verdriet en toorn over. Ik kan niet zwijgen. Gunnen we God de tijd ? Of moet Hij soms met een varken trouwen ? Wat stellen we ons eigenlijk voor van 'de bruiloft des Lams', waar Openbaring 19 over spreekt ? Een groot vies, vet varken die een lam aan een ketting heeft vastgemaakt ? Hebben we dan geen respect voor God ?

God als lustobject

'Welnu, de wijgaard van de Heere der Heerscharen is het huis Israels, en de mannen van Juda zijn de planten waarin hij vreugde heeft; Hij verwachtte goed bestuur, maar zie, het was bloedbestuur; rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsverkrachting !' Jes. 5:7

Bij gebrek aan dankbaarheid ontstaat er overmoed, eerzucht, manipulatie, etc.

Als je wilt dat je geestelijke zintuigen gaan werken, sla ze dan uit naar Gods Geest van Dankbaarheid. Daar komen

ze tot groei en bloei. Doe dit specifiek, in gebed, door het uit te spreken (Rom. 10, Jak. 3).

Als je ergens in dreigt vast te lopen, als je in niemandsland terecht komt of geïrriteerd raakt doordat je iets niet weet, grijp dan terug naar datgene wat je al wel hebt en weet, grijp dan terug naar de DANKBAARHEID !

Als we ondankbaar zijn, dan grijpen we God naar de borsten. Dan grijpen we God naar Z'n geslachtsdelen, dan verkrachten we Hem.

In de dankbaarheid, in het teruggrijpen naar alles wat we al van God hebben gekregen, is alles te vinden. Al het leven. Hierin is groei en bloei. Hierin ligt ook Gods Genezing vastgelegd. Voor dankbare mensen hoeft God niet bang te zijn. Aan die mensen kan Hij ALLES geven. En dat doet Hij dan ook. In de dankbaarheid zijn de Hemelse sluizen te vinden. Daar gaan de hemelpoorten open !

'Wie heeft, hem zal gegeven worden, en wie niet heeft, ook wat hij meent te hebben, zal hem ontnomen worden.' Luc. 8:18

Alleen door dankbaarheid krijg je alles echt in je bezit. Je hebt alleen iets als je er dankbaar voor bent. Door dankbaarheid draai je a.h.w. de sleutel van Gods schatkist om, zodat de schatten zichtbaar worden en ontvangen kunnen worden. Ondankbare mensen hebben niets.

Tekenen van ondankbaarheid: irritatie, sensatie-lust, eerzucht, streven naar macht, manipulatie, protserigheid, pronken, bitterheid, etc. Hizkia werd hoogmoedig door gebrek aan dankbaarheid (2 kronieken 32:25). Hier kwam Gods toorn over. Al deze zaken kunnen ons lastigvallen als we ondankbaar zijn. Het is a.h.w. het alarm van God dat ons laat zien dat we nog op sommige punten ondankbaar zijn. Dankbaarheid is onze bescherming. Door dankbaarheid versla je de vijand en straal je een vuur uit waarvoor iedere overgebleven vijand wegvlucht.

Als je door satan wordt lastiggevallen, werk dan aan je DANKBAARHEID.
Alleen als we in DANKBAARHEID leven, durft God het met ons aan. Alleen in de Geest van Dankbaarheid kunnen we ons vrij bewegen. Daarin gaan onze ogen en oren open. Daar gaan onze geestelijke zintuigen werken. Dan durft God het nl. met ons aan. Dan wil Hij het ons verder en is de bruiloft in zicht. Alleen deze dankbaarheid is de weg naar een hartsrelatie met God. Alleen dankbaarheid maakt ons tot de bruid van het lam.

Ondankbaarheid - en alles wat daarbij komt - maakt ons tot de bruid van satan.

'Dankt te allen tijde in de Naam van onze Heere Jezus Christus God, de Vader, voor alles.' Efez. 5:20
Dat wil zeggen dat God wil dat we altijd een dankbare houding aannemen, een dankbare levensstijl. Dat ons denken, spreken en doen doordrenkt is met de Geest van Dankbaarheid (Kol. 2: 6-7, 3:15-17).

Dankbaarheid = Evangelisatie

'Wij danken God, de Vader van onze Heere Jezus Christus, te allen tijde bij ons bidden voor u.' (Kol. 1:3)

Paulus dankte altijd voor zijn mede-broeders en zusters, voor hun geloof en liefde. Hij wist dat op die manier alles bekrachtigd en vastgelegd werd in de handen van God. Hij wist dat hij door deze dankbaarheid de mensen redde van de ondergang. Hij legde het cement ook op de stenen van het levenshuis van zijn mede-mens.

Door dankbaar te zijn voor elkaar, bouwen we elkaar stevig op en maken we elkaar onaantastbaar sterk. Wil je je familie, je vrienden, ja, de gehele wereld redden, wees dan dankbaar voor hen. Wees dankbaar voor hun goede kanten, maar wees ook dankbaar dat je door hen geslepen en gevormd wordt. Wees er dankbaar voor dat ze er zijn. Dank God voor hen. Dan zul je wonderen gaan meemaken (1 Tim. 2:1-4). Paulus noemt een lijstje met zegeningen op in Efeziers 1 :15-23. Wij mogen dat bidden voor anderen. Laatst ontdekte ik de voorwaarde in vers 15-16 -> 'Daarom houd ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Heere Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat' ... en dan volgen de zegeningen.

Door dankbaarheid voor de ander gaat het lijstje pas in werking treden in het leven van die persoon. We kunnen bidden tot we een ons wegen, maar als we niet danken, dan gebeurt er helemaal niets. Dan kan het leven van die persoon wel veranderen, maar dat komt dan niet door onze gebeden.

Alleen door dankbaar te zijn voor de ander, kunnen we in onze gebeden de ander bereiken ! (Kol. 4:2-4)

Dankbaarheid is de sleutel tot een succesvol gebedsleven.

Dankbaarheid is de poort tot het hart van de ander.

Juist omdat we geneigd zijn niet voor elkaar te danken, ontstaat er zoveel koudheid en verworpenheid.

Het is daarom een levensgevaarlijke boel nu. En zo is de boodschap die we uitdragen dan ook gebrekkig. We moeten bet Evangelie van Dankbaarheid weer prediken en daarbij vooral niet vergeten om dankbaar te zijn voor de mensen die we mogen benaderen. Dank God voor hen. Dank God voor wat Hij al in die mensen heeft gedaan. Heb respect voor die mensen. Je kan ook al

heel wat van hen leren. Dankbaarheid brengt ons tot onderdanigheid (Hebr. 12:28-29 & Efez. 5:20-21).

'Dankt onder alles, want dat is de wil van God in Christus Jezus ten opzichte van u.' 1 Tess. 5:18

Dankbaarheid verbreekt de vloek

1 Timoteus 2 vers 1-4 zegt ons dat we voor ALLE mensen moeten danken, ook voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat we een stil en rustig leven mogen leiden in alle Godsvrucht en waardigheid.

Juist door voor alle mensen op de wereld dankzegging te doen, nemen we hun zegeningen aan en ook de tucht die zij ons brengen. Zo hebben we de kracht om hen in Gods Handen te leggen, zodat we vrijkomen van de vloek der mensheid, om zo een vredig leven in de Heer te leiden.

Dankbaarheid is de kracht om ons leven en de levens van anderen op te offeren aan God, opdat Hij met ons kan doen wat Hij wil.

Uit : Apostolisch front-nieuws, de Orkaan, nr. 3, 1995 (ingekort)

1e Jaargang, nummer 1, 10 februari 2024

De Lettermakerij

Verhalen, verhalen en nog eens verhalen. Alles over boeken en bladen.

ROZE ZWANEN - Deel 1

Hoofdstuk 1. Het Zwaard Van Calvijn

De vlaggen hingen uit buiten. Hij zat in zijn zitstoel, zijn vrouw was in de keuken. Hij had net het gras weer eens gemaait, wat hij wekelijks deed. Hij staarde naar buiten, naar de begroeiing op de muur. De metalen platen zaten er goed vast tegenaan, en daar groeiden de planten omheen. Dat kon hem niet wild genoeg zijn. Hij was altijd al geinteresseerd geweest in tuinieren, en hij had dan ook echt zijn eigen stijl, vurig, wild, maar ook piekfijn geordend. Het was een samenspel tussen natuur en mens. Hij had vroeger altijd bij de politie gewerkt, en daar ging het er eigenlijk hetzelfde aan toe : de buurt was wild, en de politie bracht orde, en zo was er een prachtig samenspel, heen en weer. De politie mocht volgens hem de soep niet te heet opdienen, en zo liet hij dan ook de natuur in zijn tuin een zekere vrijheid hebben. Wel hield hij alles goed in de gaten. Hij had een zekere strengheid als hij naar zijn tuin keek. Zijn vrouw kwam de huiskamer binnen met de koffie. Ze zeiden niks tegen elkaar. Het zonlicht golfde de kamer binnen toen zijn vrouw het gordijn iets verder opendeed. Beiden staarden ze naar buiten, de tuin in. De sproeier stond aan, het was een warme dag. Aan de dag scheen geen einde te komen. Zijn vrouw was aan het breien, en hij staarde maar. Geen woord werd er gezegd. Het leek wel alsof zijn denken vastzat. Hij hoorde het getik van de brei-pennen van zijn vrouw. Het leek wel alsof ze heel ver weg zat. Of kwam dat door de vele spullen die er tussenstonden. De tegels op de grond glansten in het zonlicht, maar ze werden er niet bruiner op. Het was een harde vloer. Je zou makkelijk wat kunnen breken als je erop viel. Er lagen ook wat tapijtjes in de grote huiskamer. Ze hadden een groot huis, een alleenstaand huis. Ook het fonteintje in de vijver stond aan. Hij worstelde zichzelf door de dag. Hij verveelde zich, maar wist niet wat hij moest doen. Hij bleef het tikken van de brei-pennen van zijn vrouw maar horen. Kinderen hadden ze niet, nee, ze waren tamelijk eenzaam. De man stond op en liep naar de kast, waar hij een fles sterke drank uittrok, en gaf zijn vrouw ook wat. Ze hielden wel van een borrel. Dat was goed voor het bloed, en dat hielp hen op de been. Eigenlijk leken ze in hun leven niet meer verder te komen. Ze waren in een nauw cirkeltje terecht gekomen, en gingen bergafwaarts. Ze leefden geisoleerd. Er was nauwelijks contact met de buitenwereld, en daar hadden ze ook geen behoefte aan. De tuin was alles voor hen, en hun woning. Zijn vrouw was vroeger arts geweest, voornamelijk kinderarts, maar moest later stoppen vanwege haar alcoholisme. Nu had ze het veel beter onder controle. Haar man hield de wacht over haar, maar liet haar nog wel genieten van een borreltje op zijn tijd. Toch waren de twee erg zwaarmoedig en hielden er een kerkelijk leven op na. De kerk was alles voor hen, voornamelijk op de zondag. Een grote bijbel lag naast de openhaard. Het geloof in God gaf hen rust, als een oase in de woestijn van hun ouderdom.

Op zondag na de kerkdienst fietsten ze samen naar huis. Het was warm weer. Maar al snel zaten ze weer in hun oude positie. Hij had niet veel behoefte om dingen te gaan doen, ook al verveelde hij zich. Hij trok zich op aan de structuur van zijn tuin en zijn huis, wat hij streng in de gaten hield. Het was als het werken in de tempel, alsof hij in de kerk woonde. Hij voelde zich een nauwlettende koster, en dat was hij vroeger ook geweest. Veel was hij bezig met zijn herinneringen, die hem ook half depressief maakten. Een heleboel dingen zou hij terugwillen, maar ze waren onbereikbaar. Het was een treurig stel, en velen zouden hen saai noemen. Als ze kleinkinderen zouden hebben, dan zouden die hier geen leven hebben. In zijn gedachten was hij altijd de tuin en het huis aan het maaien. De gelakte spulletjes waren als hun huisdieren. Maar het ging niet zo goed met zijn vrouw. Ze was aan het dementeren, en dat riep ook wel heel veel herinneringen bij hem op. Op een gegeven moment kon ze niet langer in huis blijven, en moest ze naar een verzorgings-tehuis. Hij kon dat moeilijk accepteren, maar hij had geen andere keus. Hij voelde zich al als een weduwenaar. Het was als een trauma in zijn hoofd, maar het kerkelijk leven beurde hem op. Hij wist dat zijn vrouw een verloren zaak was. Ook de tuin gaf hem rust. De maaiers in zijn hoofd waren nu als van vuur, als grillen. Hij had nu het gevoel dat hij de touwtjes nog strakker moest trekken. Nog steeds stonden de protserige spulletjes van zijn vrouw hier, de beeldjes, de hebbedingetjes, het antiek, en het gaf hem een gevoel van verbinding met haar. Aan de telefoon kon hij niet meer met haar praten, en ze wist nog nauwelijks wie hij was. Ze was aan het aftakelen tot aan het bot.

Hij ging meer en meer drinken, om het verdriet over zijn vrouw te vergeten, en bezocht kroegen voor het eerst in zijn leven. Het huis en de tuin werden wilder, omdat hij het onderhoud niet meer kon bijhouden, en het was voor

hem ook geen prioriteit meer. Hij raakte verslaafd aan de fles, zoals zijn vrouw eens was. Hij kwam in het rijk der schimmen. De alcohol bracht hem een felle stem in zijn hoofd. Met het vele geld dat hij had schafte hij een bar aan in zijn eigen huis, helemaal voor hemzelf. Ook ontving hij vrouwen van lichte zeden aan huis. Maar deze tijden liepen snel ten einde, door het knagend kerkelijk geweten binnenin. De God in zijn hoofd sleepte hem naar het graf, en sprak hem ernstig toe. Hij probeerde zo min mogelijk na te denken, en weer begon het vele staren. Hij was zelf ook door maaiers omringd, de gouden maaiers van de kerk. Zij zouden hem veilig leiden tot aan het graf en tot de hemelpoort. De bijbel scheen hem weer nieuwe kracht te geven, en hij las er veel in, en spoedig begon hij ook zijn tuin en huis te onderhouden als nooit tevoren. Ook koken ging hem goed af, ook al waren het alleen maar de standaard-gerechten. Maar het was alsof iets hem van binnen aanvrat, alsof er een spin in hem leefde. Wat als hij niet een uitverkorene was van de God die hij diende ? Het zwaard van Calvijn sneed diep in zijn ziel. Hoe meer hij de bijbel las, hoe meer hij ook de duistere andere kant van het verhaal zag. Vooral na zijn wilde uitstapjes begon hij de hel meer te vrezen dan ooit. Misschien was de God die hij diende wel helemaal niet zo tevreden over hem. En velen waren geroepen, maar weinig uitverkoren. Hij kwam in de eerstegrote geloofs-strijd van zijn leven, en lijstjes over wie er allemaal niet het koninkrijk des hemels zouden beerven bleven hem kwellen tot diep in de nacht. Het was alsof hij door duiveltjes was gebonden. Misschien ging hij er iets te hypnotisch mee om, maar hij kon er niet van loskomen, totdat ook bij hem Alzheimer toesloeg.

Hij wist niet meer wat de bijbel was. Hij kon er uren naar staren, naar het kaft, maar wist het niet meer. Was het het dagboek van zijn vrouw ? Of het wetboek van de politie, was het pornografisch ? Was het onzedelijkheid ? Een enorme woede maakte zich van hem meester. Hij kon het zich niet meer herinneren. Wel wist hij dat het altijd heel belangrijk voor hem was. Was het een erfenis van zijn vader ? Waren het de liefdesbrieven van meisjes die hij in zijn jonge jaren kreeg ? Was het grootmoeders kookboek ? Een uitgelopen folder van de jehovah’s getuigen ? Een boek van een ons onbekende religie ? Was het een geschiedenis boek. Het zweet steeg hem naar het hoofd. Hij was bijna aan het klappertanden, aan het beven als een jong hondje. Was het een toverboek ? Nee, toverboeken bestonden niet. Een verzameling niet betaalde rekeningen ? Misschien was het van zijn vrouw ? Hij besloot het boek weer neer te leggen. In de kerk kwam hij niet meer. Hij voelde zich als levende achter tralies. Hij wist niet meer wie hij was. Hij werd als een wild dier.

Hij kon uren staren naar dingen, om zich af te vragen wat het was. Hij was de grip op de werkelijkheid kwijt. Het maakte hem kwaad, dat zijn hersenen hem in de steek lieten. Maar aan de andere kant kwam hij erg tot rust. Het leven was hier zwoel. Hij voelde zichzelf als levende op een tropisch eiland, badend in het warme zeewater. Het normale leven drong niet meer tot hem door, en waarom zou dat moeten ? Hij snapte de kaartjes die hij kreeg niet. Hij dacht dat het kokosnoten waren, of dat het herfst was. Weer wat blaadjes die van de bomen zijn gevallen. Soms probeerde hij ze op te eten, soms hing hij ze aan de muur. Sommige van die kaarten waren prachtig. Op een dag besloot hij zijn hele huis rood te verven, maar toen hem dat niet beviel verfde hij alles bruin. Het stond nog niet eens zo gek. Hij had wel stijl. Hij probeerde af te rekenen met het verleden wat hij maar niet begreep. Hij noemde zichzelf ‘baas van de hel’. Ook dacht hij dat hij Calvijn was, maar hij wist niet meer wat Calvijn voorstelde. Hij droeg zijn oude politie-pak weer en was nu baas van de politie, iets wat hij overigens altijd al had willen zijn. Op een dag had hij even een flits in zijn hoofd. ‘Had Calvijn niet de bijbel geschreven ? Dit is mijn boek. Mijn agenda. Hierin staat wat er moet gebeuren.’ Hij greep de bijbel en liep ermee rond. Hij riep en schold, alsof hij een dictator was. Maar hij raakte in de war van zichzelf en plofte op de bank. Toen ging hij maar weer de tuin instaren. Hij werd er stil van.

In zijn hoofd regende het, en na een tijdje werd hij bedlegerig. Vreemde gezichten zag hij in zijn gedachten, die dan allemaal weer vermengd werden. Hij kon zich niets meer herinneren. Ondanks zijn ziekte had hij een goede tijd. In zijn gedachten waren bomen personen en konden spreken, en hij voerde lange gesprekken met hen. Hij betuttelde hen, omdat hij nu eens eindelijk zijn onderdrukte vader gevoel kon manifesteren. De bomen in zijn hoofd waren als zijn kinderen. ‘Jullie zijn de vrucht van mijn tuin,’ zei hij altijd. ‘Dan is het allemaal toch niet voor niets geweest.’ De bomen in zijn hoofd gaven hem zijn geheugen weer een beetje terug, maar op een hele andere manier, met een hele andere kijk op het leven. Maar de bomen in zijn hoofd begonnen te rotten en stierven. Het was een hevig gevecht, want hij beschouwde hen als zijn kinderen. Hij werd weer geconfronteerd met de dorheid van het bestaan, hij nam het stof waar, om hem heen. ‘Alles is een bende,’ zei hij. Het was een traumatische ervaring zijn kinderen te moeten verliezen. Er was een begrafenis-stemming in zijn hoofd. Maar bloesem scheen voort te komen uit het dode hout, vrouwen. ‘Mijn kinderen zijn gestorven,’ zei hij. ‘Hebben jullie hen niet kunnen redden ?’ Maar de vrouwen zeiden niks. Ze waren naakt. ‘Toe, trek wat aan,’ zei

hij. ‘Anders sterven jullie zo van de kou.’

‘Wij gaan niet dood,’ zeiden de vrouwen. ‘Wij zijn de vlammetjes van het eeuwig leven. En wij gaan u weer jong maken.’

Uit : De Laatste van de Rozentuin, uitgave : coab

DE SCHUILPLAATS

Hij had een kind met een Afrikaanse vrouw, en in het begin leek het heel goed te gaan. Ze konden het goed met elkaar vinden, maar na zo’n vijf jaar had ze wat dingen tegen hem gezegd die hem niet goed bevielen, en toen heeft hij scheiding van haar aangevraagd. Ze liet hem weten dat ze het daar heel moeilijk mee had, maar hij hield voet bij stuk. Ze kwamen elkaar nog weleens tegen in het winkel centrum, en dan hadden ze even een gezellig praatje, alhoewel dat altijd maar kort was, en dan voelde hij zich toch altijd een beetje ongemakkelijk. Maar na een tijdje begon hij op te merken dat hij haar nooit meer zag in het winkel centrum. Na wat navragen bleek het dat ze verhuisd was naar een dorp in de buurt. Ze bleek met een mes te zijn bedreigd door iemand, vanwege wat ze tegen die persoon had gezegd. Ze kon soms enorm bot zijn. Daar wist hij alles van, maar hij schrok er wel van dat ze met een mes was bedreigd, en dat ze daarom wilde verhuizen. Ze had inmiddels een nieuwe vriend. Eigenlijk begonnen ze elkaar pas weer tegen te komen toen de oorlog begon. Ze kwamen in dezelfde oorlogs-schuilplaats terecht, samen met hun kind. Het was een heel groot gebouw.

Ze deed heel afstandelijk naar hem, maar toch spraken ze met elkaar. Ze hadden immers samen een kind. Het kind was na al die jaren nog heel klein, als een peutertje, alsof het kind maar niet wilde groeien, en had nog voortdurend zorg nodig. Hij was bij het kind om zorg te dragen, ergens in de hoek van het gebouw in een openbare ruimte. Er waren ook wat meisjes bij die met het kind speelden. De moeder van zijn kind had hem verteld dat haar vriend was vermoord, en ze wilde wraak nemen, wat hij heel goed kon begrijpen. Maar later begon hij zich toch zorgen te maken, omdat ze gekke dingen wilde doen. Hij kreeg te horen dat ze op het punt stond om een tegenmoord te plegen, en daarom wilde hij direct naar haar toe om haar daar van af te houden. Ze zou daarvoor naar een andere oorlogsschuilplaats zijn gegaan wat in de buurt lag. Hij vroeg aan de meisjes of ze op het kind wilden passen zo lang. De meisjes waren nog best wel jong, dus eigenlijk zag hij dat niet zitten, maar hij moest en zou naar de moeder van zijn kind gaan. Toen hij was aangekomen bij de andere oorlogsschuilplaats kwam hij haar al snel tegen. Ze had de moord nog niet gepleegd, en hij hield haar direct tegen. ‘Doe dat nou niet, want dan kom je in de gevangenis,’ zei hij tegen haar. Ze scheen alweer wat rustiger te zijn, en was het ook helemaal met hem eens.

‘Ik weet dat het zwaar is dat je vriend is vermoord,’ zei hij. Hij keek haar aan, en hield haar vast. ‘Ik houd van je,’ zei hij. Ze zei niets terug. Daarna had ze het over andere dingen, en liepen ze samen terug naar hun eigen oorlogs-schuilplaats. Ze was afstandelijk, zo afstandelijk dat hij zich afvroeg of ze wel echt ooit getrouwd waren geweest. Hij begon aan alles te twijfelen. ‘We hebben toch samen een kind ?’ vroeg hij. ‘Dat betekent dat we ervoor gevreeën hebben ?’ Dat gaf ze toe. ‘Zie, dan ben ik toch niet gek,’ zei hij.

Er was teveel gebeurd. Ze was er nooit overheen gekomen wat hij haar vroeger had aangedaan door bij haar weg te gaan. In die tijd hadden vriendinnen van haar geprobeerd hem weer terug te doen laten komen. Ze vonden hem hard, onvergevingsgezind. ‘Waarom vergeef je haar niet gewoon ?’ vroegen ze hem in die periode. Hij kon haar wel vergeven, maar niet meer vertrouwen, had hij toen gezegd, maar dat vonden die vriendinnen geen vergeving. Hij vond dat vreemd, alsof hij gedwongen werd haar te vertrouwen, terwijl hij vond dat ze niet te vertrouwen was. Maar het leek alsof hij er nu allemaal weer mee zat, en hij kwam erachter dat hij toch nog wel wat gevoelens voor haar had. Ze was wel wat ouder geworden. Ze was wat ouder dan hem. Hij besloot er maar een nachtje over te slapen. Misschien was het allemaal een grote flashback. Toen hij de volgende dag wakker werd vroeg hij zich af wat er was gebeurd. Hij dacht er aan terug en vroeg zich af : ‘Wat moet ik eigenlijk met haar ?’ Toen hij de dag daarvoor tegen haar had gezegd dat hij van haar hield vond hij eigenlijk al dat hij te ver was gegaan, en hij had toen gehoopt dat ze niks zou terugzeggen, want hij wilde echt niet terug naar haar. ‘Oh, wat zeg ik nu allemaal,’ had hij gedacht. Als dat maar goed ging. Hij wilde haar natuurlijk geen valse hoop geven, maar haar vriend was vermoord, en ze had bijna iemand anders vermoord, dus hij wilde ook geen koele kikker zijn. Ze had hem nodig op dat moment, maar het kon nooit meer zijn zoals vroeger. Dat wilden ze beiden niet. Ze waren beiden te verwond. Beiden vertrouwden ze elkaar niet meer. Maar door hun kind, die trouwens maar niet wilde groeien en altijd hulp, zorg en toezicht nodig had, waren ze voor altijd aan elkaar verbonden.

Het was oorlog. De oorlog bracht hen bij elkaar. Ze waren in dezelfde oorlogs-schuilplaats. Het was een vreemd soort van gezin, terwijl het helemaal geen gezin was. Ze waren gescheiden, maar waren noodgedwongen met elkaar te leven. Ze werden heen en weer geslingerd tussen afstandelijkheid en toenadering voor de lieve vrede. Toen hij die ochtend van zijn kamer naar beneden liep, naar de openbare ruimte, zag hij dat alles was veranderd. Ze

hadden lopen schuiven, en hij herkende het bijna niet meer terug. Het was zo prachtig geworden, terwijl het daarvoor ook al prachtig was.

Hij liep door het gebouw en dacht na, ook over de moeder van zijn kinderen, hoe het verder moest. Het was een ongemakkelijke situatie. Hij wilde haar eigenlijk niet meer zien, want het bracht teveel terug. Het was als het leven in een koude oorlog met haar, en dan zo dichtbij, en hij vond dat ook niet goed voor het kind. Het kind was heel gevoelig, en zou dat misschien ook allemaal kunnen voelen, die spanning. Het kind kon nog steeds niet praten na al die jaren. Hij vroeg zich af met wat voor trauma zijn kind liep. Bij de geboorte was er iets niet goed gegaan.

Het was oorlog, en er speelde zich ook een oorlog af in de oorlogs-schuilplaats, een koude oorlog tussen hem en de moeder van zijn kind. Het was een raadsel voor hem waarom ze beiden in dezelfde oorlogs-schuilplaats waren geplaatst, terwijl ze zo'n verleden hadden. Het bleef maar aan hem knagen. Hij had rust nodig. Eén oorlog was al erg genoeg. Het was allemaal teveel voor hem. Hij besloot overplaatsing aan te vragen naar een andere oorlogs-schuilplaats. Die bleek dieper onder de grond te zijn. Hij zag dat wel zitten. Hij kon direct gaan, maar maakte zich zorgen om zijn kind.

'Hoe moet dat nu met ons en met ons kind ?' vroeg hij aan de moeder van zijn kind. Ze keek hem aan en zei niets. 'Je gaat maar,' zei ze toen. Ze zei het bijna snauwend. Hij gaf haar een omhelzing, maar ze drukte hem van haar weg. 'Heb je ooit echt van me gehouden ?' vroeg ze.

'Ja, dat heb ik, maar het ging niet meer,' zei hij.

'Ga maar,' zei ze. 'Ga de gemakkelijke weg maar.'

'Niks is makkelijk,' zei hij. 'Je weet niet hoe ik me voel.'

Ze zweeg. 'Ik ben er klaar mee,' zei ze. 'We hebben elkaar niks meer te zeggen. Ga nu maar. Het is goed. Ik begrijp het.'

Hij zuchtte diep. 'Echt, ik moet dit doen. Ik heb rust nodig. Deze koude, vreemde oorlog vreet aan mijn zenuwen. Het vreet me op. Echt, ik vertrouw je niet. Er zijn gewoon dingen die niet kloppen. Heus, ik ken je verleden, maar je kunt niet alles op je verleden schuiven. Wanneer veranderen dingen nu eens in je ?'

'Ik kan het niet,' zei ze. 'Ik probeer het wel, maar het lukt me gewoon niet. Dankzij jou zit ik niet in de gevangenis, want ik was bijna doorgedraaid, en dat schept weer een band, dus ik ga je wel missen.'

Hij zuchtte weer. 'Je hebt hulp nodig,' zei hij. 'Ben je nog steeds aan de drugs ?'

Ze knikte. Even was er een glimlachje. 'Moet wel, hè.'

'Nou, je betaalt er anders veel voor,' zei hij.

'Ik weet het,' zei ze. 'Kun je nu doorlopen ?'

Toen is hij maar doorgelopen. Hij moest naar het station van de ondergrondse. Die ging heel diep. De oorlogs-schuilplaats waar hij naartoe zou gaan lag heel diep in de aarde. Toen hij in de ondergrondse zat las hij zijn krantje. Er stond veel in over de oorlog. Zo ging dat elke dag. Pas na een paar uur kwam hij aan in de ondergrondse oorlogs-schuilplaats. Het was er warm, en er was ook natuurgebied. Het voelde tropisch aan. Soms moesten ze extra zuurstof krijgen door een soort masker met een tank. Hij kreeg een kamer toegewezen. Het was er vaak benauwd. Ze werkten aan betere zuurstofvoorzieningen, en ook andere manieren om beter te kunnen ademen. Ze werkten zelfs aan betere stoffen dan zuurstof voor de ademhaling, wat een heel ander en beter leven scheen te geven. Het bleek dat zuurstof voor veel problemen zorgde, vreemde hallucinaties gaf ook, waardoor mensen in een soort schijnwereld leefden. Hier in de ondergrondse oorlogs-schuilplaats, wat als een soort dorp was, als een nieuwe wereld, waren ze al veel verder met wetenschap en techniek.

Hij kreeg er een baan en wat bijscholing. Van de oorlog merkten ze niet veel, maar er was wel een andere soort oorlog, een wetenschappelijke oorlog. Wel las hij veel over de oorlog boven de grond in de dagelijkse krant. Dat hield hij goed bij. Hij dacht veel aan zijn kind en aan de moeder van zijn kind. Als ze hier verder zouden zijn met wetenschap en techniek zouden zijn kind en de moeder van zijn kind hier ook misschien wel kunnen komen, maar dan zou de moeder van zijn kind wel in een ander gebouw moeten leven, niet dichtbij hem, want dan zouden de problemen weer opnieuw beginnen, maar hij had ook de hoop dat ze hier misschien genezen zou kunnen worden.

Er waren hier levensvormen die niet van zuurstof leefden maar van andere levensbronnen, en die hadden niet de problemen van boven de grond, alhoewel wel weer andere problemen. Het scheen dat ze hierdoor een hogere intelligentie hadden. Het gaf hem weer wat hoop voor zijn kind, en de moeder van zijn kind, en natuurlijk voor hemzelf. Hij leerde over de gevaren van zuurstof, van de bijwerkingen, als van een soort gifgas, en er waren ook andere vormen van zuurstof, maar hier leefde men meer en meer van hogere levensbronnen, en hij was blij met de informatie. Hij leerde hier veel, ook over wat hem al die tijd was achtergehouden. Hij probeerde toen ook overplaatsing aan te vragen voor zijn kind en de moeder van zijn kind, maar

dat werd afgewezen. Het zou te gevaarlijk zijn. De redenen werden niet gegeven, maar hij kon wel wat redenen bedenken.

Op een dag las hij in de krant dat het boven de grond helemaal mis was gegaan. De oorlog had grote gebieden verwoest. Het was helemaal uit de hand gelopen. Ook van de oorlogs-schuilplaats waar zijn kind en de moeder van zijn kind waren was weinig overgebleven. Hij schrok en vroeg zich af of ze nog leefden. Hij probeerde informatie in te winnen, maar het werd hem niet gegeven. Hij werd kwaad en eiste direct informatie. Ze zeiden tegen hem dat hij moest kalmeren. Dat kon hij niet. Hij wilde toen met de ondergrondse naar boven, maar dat zou te gevaarlijk zijn, en de toegang werd hem geweigerd. Hij trok zich terug op zijn kamer en wilde niet meer eten. Dat kon hij niet. Wekenlang kon hij niet werken, en hij besloot opnieuw om informatie op te vragen over de toestand van zijn kind en de moeder van zijn kind, maar weer werd het niet gegeven. Hij wilde opheldering.

Hij moest en zou naar boven, maar telkens weer liep hij met zijn hoofd tegen de muur. Al gauw stond er in de kranten dat het boven de grond niet meer leefbaar was. Een atoomoorlog had alles verwoest, en door de straling en andere gevolgen ervan zou er nergens geen leven meer zijn. Ze hadden nog geprobeerd te redden wat ze konden redden, en hen die gered waren zouden met de ondergrondse naar een tussenstation zijn gegaan. Daar zou ook nog een oorlogs-schuilplaats zijn, maar het lag niet zo diep als de oorlogs-schuilplaats waar hij was. Het gaf hem weer wat hoop. Misschien hadden zijn kind en de moeder van zijn kind het toch overleefd.

Weer werd hem geen informatie gegeven toen hij er om vroeg. Hij wilde direct naar het tussen-station wat minder diep in de aarde lag, maar ook dat werd hem geweigerd. Het zou te gevaarlijk zijn. Wel zeiden ze dat hij een telefoontje kon verwachten.

Hij wachtte lang in zijn kamer. Uren gingen voorbij. Toen werd hij gebeld. Het was de moeder van zijn kind. Hij huilde, en was opgelucht dat ze nog leefde. Ze was ijskoud. Afstandelijk. ‘Leeft ons kind nog ?’ vroeg hij.

‘Vanwaar je interesse ?’ vroeg ze.

‘Zeg op, leeft ons kind nog, of niet ? Ik heb recht het te weten. Of moet ik bij je komen ?’ vroeg hij weer.

‘Je kunt niet komen,’ zei ze hardvochtig. ‘Er wordt hier niemand zomaar toegelaten.’

‘En waarom niet ?’ vroeg hij.

‘Te gevaarlijk, dat weet je,’ zei ze.

‘Toe nou, zeg het me,’ smeekte hij. ‘Leeft ons kind nog, of niet ?’

‘Ja,’ zei ze koud en op een beschuldigende toon. ‘Ons kind leeft nog, maar dan moet je niet zien hoe.’

‘Hoe ?’ vroeg hij.

‘Dat ga ik je niet vertellen. Kom zelf maar,’ zei ze nijdig.

‘Ja, maar dat kan dus niet,’ zei hij.

‘Had je het maar eerder moeten doen,’ zei ze kwaad.

‘Kon niet,’ zei hij. ‘We hadden geen andere keuze. Probeer me geen schuldgevoel aan te praten over dingen waar ik niks aan kon doen. We proberen wel wat. Hier dieper in de aarde zijn diepere en betere levensbronnen waar we uit kunnen leven. Het zal langzaam de zuurstof vervangen die voor veel problemen heeft gezorgd.’

‘Wat voor problemen ?’ snauwde ze.

‘Nou ja, allerlei vreemde soorten hallucinaties, vreemde gedachtenkronkels. Het heeft de mensen tegen elkaar opgezet, en daardoor was er oorlog,’ zei hij.

Ze was even stil. ‘Zeg, ik ga ophangen,’ zei ze toen. ‘Mijn tijd is bijna op. Ik spreek je wel weer.’

Toen ze ophing zuchtte hij. Hij was blij dat ze beiden nog leefden, maar hij maakte zich zorgen om de toestand van zijn kind.

‘Grote God, wij loven u, Heer oh sterkste aller sterken, heel de wereld buigt voor u en bewondert uwe werken,’ bad hij. Hij ging op zijn bed liggen, met zijn hoofd in zijn kussen. Het ademen ging weer even moeilijk, en daarom bediende hij zichzelf wat zuurstof toe via een masker met een tank. Er was een switch op het apparaat waarmee je het kon verstellen. Er waren andere vormen van zuurstof die je kon aanklikken, en ook andere levensbronnen, maar in de bijsluiter stond dat je daar voorzichtig mee moest zijn, want het menselijk lichaam was daar nog niet aan gewend. Als er teveel van die levensbronnen werd toegediend, dan switchte het soms weer terug naar zuurstof. Hij vroeg zich af wat voor leven zijn kind en de moeder van zijn kind hier zouden hebben, maar hij had hoop voor de toekomst.

Er waren een heleboel dingen die niet konden. Daar moest hij genoegen mee nemen. Gevaar dreigde overal, dus daarom waren er zoveel restricties. Het leek alsof er prikkeldraad om zijn hoofd zat, om zijn denken, maar hij wist waar het goed voor was. Zo leefde hij zijn leven, en hij leerde er steeds weer wat bij, en de wetenschap en de techniek maakten grote sprongen. Er kwam ook steeds meer contact met de andere levensvormen die vanuit de andere levensbronnen leefden. Zij hadden geen zuurstof meer nodig, en waren daarom

veel intelligenter. Met bepaalde apparaten kon er met dat soort levensvormen gecommuniceerd worden, maar er waren ook andere manieren. De andere levensvormen hier zochten meer en meer contact met hem, en ze leerden hem te communiceren met hen. Ze leefden veel dieper onder de aarde, en ze vertelden hem over andere werelden. Het was alsof er een wereld voor hem open ging. Ze trokken hem mee. Dat ging voornamelijk door zijn dromen, maar als hij wakker was gebeurde dat ook door sterke telepathie. De apparaten had hij steeds minder nodig. De levensvormen leerden hem andere manieren en mogelijkheden. Ze vertelden hem over de zee onder de aarde en hoe je daar zou kunnen komen, en wat voor levensbronnen daar waren. Hij kwam er meer en meer achter in wat voor vreemde hallucinatie hij had geleefd, als in een bubbel. Die bubbel was nu uit elkaar gespat. Ze konden hem nu meenemen. Maar de apparaten zorgden ervoor dat het niet te ver ging. De apparaten bewaakten de veiligheid van de mens. Dan switchte het weer terug.

Zijn lichaam kon veel nog niet verdragen. Er was nog een soort overgevoeligheid. De mens was verslaafd aan zuurstof. De mens kon nog niet zonder zuurstof. Er moest eerst veel meer gebeuren.

Op een dag kreeg hij wel een heel vreemd telefoontje. Het was een telefoontje van zijn kind. Het kind sprak niet veel en duidelijk, eigenlijk alleen maar wat woordjes die hij niet begreep. Hij zei wat dingen terug, en vertelde dat hij er blij mee was. Hij vertelde ook waar hij mee bezig was, en waar ze hier mee bezig waren. Meer kon hij niet doen. Na een tijdje werd de verbinding verbroken.

Hij zuchtte, maar hij was blij. Het ging dus de goede kant op. Hij vroeg zich af of de moeder van zijn kind nog steeds aan de drugs was.

Op een dag was er een invasie van de andere levensvormen in de oorlogs-schuilplaats waar hij was. Ze namen hem mee in natuurgebied wat hij nog niet kende. Ze brachten hem naar een boom die bewoonbaar was binnenin. Het was een reusachtige boom. Ze vertelden hem dat ze ook een invasie hadden gedaan in de oorlogs-schuilplaats van het tussenstation. Ze hadden de moeder van zijn kind en zijn kind ook meegenomen naar de boom, maar die waren ergens anders in de boom. De boom had vele verdiepingen van oorlogs-schuilplaatsen. Er was ook een zee dichtbij. Daar ging hij weleens naartoe. Er was een groot strand daar. Er waren hier andere soorten lichtbronnen. Ze waren nog dieper in de aarde gekomen. Hier kon het menselijk lichaam nog meer wennen. Hier kon het menselijk lichaam nog beter leven van de andere levensbronnen. Zuurstof was hier minder en minder nodig, en kon geheel afgebouwd worden. In dat traject zat hij nu, en ook de moeder van zijn kind en zijn kind.

Het was hier op deze plaats, in deze boom, dat de moeder van zijn kind langzaam van de drugs begon af te komen, en zijn kind begon hier te groeien en leerde spreken. De andere levensvormen hielden alles goed in de gaten. Het waren allemaal natuurverschijnselen, die hij steeds meer en meer begon te begrijpen. Ook begon hij zijn verleden meer en meer te begrijpen en begon steeds meer op zijn plaats te vallen.

Vaak ging hij zwemmen in de zee, en soms nam hij ook zijn kind mee, en de moeder van zijn kind. Dingen waren anders hier. Hij dacht veel na over dingen, maar kon ook dingen makkelijker vergeten. Het knaagde niet meer zoveel aan hem. Hij kon de moeder van zijn kind nog steeds niet vertrouwen, want ze waren te verschillend. Maar hij kon wel plezier met haar hebben in de zee. Dan was het even alsof ze iemand anders was, en alsof ze weer bij elkaar waren, alsof het nooit verkeerd gegaan was tussen hen.

Einde

SCHEVE HENDRIK

Hij klaagde over het zien van jongenshoofden in bomen. Anderen zagen het niet. Het bleef maar aanhouden, en ze zeiden dat hij maar eens naar de dokter moest gaan. Hij ging naar de dokter en vertelde zijn verhaal. De dokter vermoedde dat het kwam doordat hij te hard had gewerkt. ‘Neem maar een tijd rust, dan gaat het vanzelf wel over.’

Dat zou hij doen. Hij zou voor een tijd met verlof gaan van zijn drukke baan. Maar het ging niet weg. Hij zag nog steeds jongenshoofden die leken te groeien in de bomen, en de jongenshoofden begonnen ook hem meer en meer uit te schelden en te verwensen. Om hem heen vonden ze dat ook lastig, want zij zagen en hoorden immers niets, dus weer zeiden ze dat hij maar terug naar de dokter moest, en de dokter maar eens moest smeken om wat goede medicijnen.

Zo gebeurde het. Hij ging terug naar de dokter. Hij vertelde de dokter dat het alleen maar erger was geworden, en de dokter begon te zoeken in een kaartenbak. Na een tijdje haalde de dokter een kaart eruit. ‘Hier is het,’ zei de dokter. ‘Het zien van jongenshoofden in bomen. Dat moet toch echt met rust behandeld worden. Ik laat u wel naar een rustoord gaan, want het is nog steeds te druk in uw omgeving. U heeft totale rust nodig.’

Zo gebeurde het. Hij ging naar een rustoord aan zee. Het was een heel mooi gebouw met vele kamers, allemaal op de eerste verdieping, en er waren allemaal rijen die tegenover elkaar lagen. Ook de tuin was heel mooi en

groot, als een natuurpark. Hij voelde er direct op zijn gemak. Hij kreeg een rustige kamer toegewezen ergens in een hoek.

Er was ook een gezamenlijke kamer waar ze elkaar konden ontmoeten. Dat was niet verplicht, maar dat wilde hij wel. Hij kwam daar al snel anderen tegen die hetzelfde probleem hadden als hem. Zij zagen ook jongenshoofden groeien aan de bomen, en die scholden ook tegen hen. Sommigen durfden daardoor niet meer naar buiten. Maar er zaten ook mensen met andere problemen, mensen die gewoon zwaar depressief waren of overspannen, of weer andere dingen. Hij ontmoette er iemand die hem vertelde dat hij dan een boer nodig had die die jongenshoofden zou oogsten. Hij wilde daar direct meer van weten. Die persoon verwees hem toen door naar iemand genaamd Scheve Hendrik. Hij werd zo genoemd omdat hij altijd een beetje scheef liep en iedereen scheef aankeek. Scheve Hendrik werd ook wel de boer genoemd, omdat hij de jongenshoofden zou kunnen oogsten, maar dan moest je daar wel heel veel voor betalen. Je moest je erzelf scheef voor betalen. Maar hij had dat er wel voor over. Hij had een goede baan, en een goed inkomen, dus hij waagde het erop.

Hij zou hiervoor midden in de nacht naar buiten moeten, bij een boom gaan staan, en dan drie keer fluiten, dan zou Scheve Hendrik vanzelf komen. Zo gezegd zo gedaan. Midden in de nacht ging hij naar buiten, zocht een boom op en floot daar drie keer. Even was het stil. Hij zag wel wat jongenshoofden in de boom, maar die sliepen gelukkig. Toen in de verte zag hij een gestalte aankomen. De gestalte was geheel in het zwart, met een zwarte hoed op, en liep een beetje scheef. Dat moest Scheve Hendrik wel zijn. Toen de man dichtbij hem was gekomen viel hem nog wat op : gouden tanden. De man stak zijn hand uit en keek hem heel scheef aan. ‘Hebt u mij geroepen ?’ vroeg de man. Hij schudde de hand van de man en knikte. ‘Ik zou graag van het zien van jongenshoofden in de bomen af willen komen,’ zei hij.

‘Die moeten geoogst worden,’ zei de man, ‘als ze rijp zijn tenminste. Ik wil dat wel doen, maar ik ben niet goedkoop.’

‘Maakt me niet uit,’ zei hij, ‘als die hoofden maar weg gaan, want ik wordt er ziek van. Kan ik ze trouwens niet zelf oogsten ?’

‘Zou ik maar niet aan beginnen,’ zei Scheve Hendrik.

‘Waarom niet ?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Ze bijten als wolven,’ zei Scheve Hendrik.

‘Nou, doe jij het dan maar,’ zei hij.

‘Eerst betalen,’ zei Scheve Hendrik.

Hij gaf hem wat geld.

‘Meer,’ zei Scheve Hendrik.

Toen gaf hij nog wat geld.

‘Nog meer,’ zei Scheve Hendrik, en toen hij nog meer begon te geven zei Scheve Hendrik ineens : ‘Stop, nu is het genoeg.’

Scheve Hendrik keek naar de boom. De boom was vol met jongenshoofden, maar dat was het geval in iedere boom. ‘Ze zijn goed rijp, ja,’ zei Scheve Hendrik. ‘Geef me een nachtje de tijd.’

En zo ging hij terug naar het rustoord, en liet Scheve Hendrik het werk doen. De volgende dag was hij heel nieuwsgierig. Hij ging naar buiten, en keek in het rond, naar de bloemen, de struiken, en ook naar de bomen, en tot zijn grote verbazing waren er geen jongenshoofden meer in de bomen. Hij wilde direct naar huis en weer werken, maar dat werd hem niet aangeraden. Hij moest het maar eens even rustig aankijken.

De volgende dag was het nog steeds goed. Hij zag nog steeds geen jongenshoofden in de bomen, maar na een paar dagen waren er weer wat kleintjes. ‘Daar begint het weer,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Wanneer stopt dit nu eens, want nu gaan ze natuurlijk weer groeien en dan schelden, schelden en nog eens schelden, wat van kwaad tot erger gaat.’

En zo gebeurde dat ook, en hij werd hoe langer hoe gekker ervan. ‘Het is voorbij met mijn rust,’ zei hij. ‘Ik wil niet telkens naar Scheve Hendrik gaan, want dat kost me hopen geld.’ Hij vroeg zich af of er een andere manier was. Maar op een gegeven moment werd hij er zo gek van en werd hij het zo zat dat hij midden in de nacht maar weer naar Scheve Hendrik zou gaan. Toen hij die nacht weer bij dezelfde boom stond en drie keer floot was Scheve Hendrik snel bij hem. ‘Weer mis, jongen ?’ vroeg Scheve Hendrik.

‘Ja,’ zei hij, ‘weer mis, helemaal mis.’

Hij stak zijn hand met geld alweer uit naar Scheve Hendrik.

‘Wacht even,’ zei Scheve Hendrik. ‘Ik geef altijd korting de tweede keer, maar ik heb ook iets in de aanbieding.’ Scheve Hendrik haalde toen een bijltje uit zijn jas. ‘Hier kun je het zelf wel mee doen.’

‘Wat moet ik er mee doen ?’ vroeg hij.

‘Nou, kappen, maar het is lang werk,’ zei Scheve Hendrik.

‘Zint me niet,’ zei hij. ‘Doe jij het maar. Ik betaal er graag voor.’

Maar ineens was Scheve Hendrik weg, en hij zag ook nog wat geld hier en daar liggen van de vorige keer. ‘Hmmm,

volgens mij heb ik dit allemaal me lopen verbeelden,' zei hij tegen zichzelf. Hij raapte het geld op, en liep terug. De volgende dag wilde hij de dokter spreken. Het rustoord had ook een dokter, dus daar ging hij naartoe. Nu had hij twee problemen. Hij zag jongenshoofden groeien in de bomen die op hem scholden en hem uittierden, die de spot met hem dreven en hem bedreigden, en hij had het Scheve Hendrik syndroom, wat hem dan zogenaamd een oplossing bood.

'Het Scheve Hendrik syndroom,' zei de dokter, 'ja, dat moet je dan van anderen hebben overgenomen, want er lopen er hier zat rond met het Scheve Hendrik syndroom. Ze denken dat ze alles voor elkaar kunnen krijgen met Scheve Hendrik, maar die bestaat dus helemaal niet. En ze praten dan ook anderen die Scheve Hendrik aan, en dan moet je zogenaamd geld betalen, en dat rapen zij dan even later op, of ze laten het liggen. Ik heb daar heel veel voorbeelden van.'

'Ja, dan ben ik er ook ingeluisd,' zei hij, 'maar ik heb hem toch echt gezien, alhoewel ik later wel nog wat van mijn geld terugvond.'

'Precies,' zei de dokter. 'Ziet u, het is nogal besmettelijk. Maar u heeft wel een paar goede dagen gehad hè ?'

'Ja, nadat ik die Scheve Hendrik had ontmoet, ja,' zei hij. 'Het scheen echt te werken, maar ...'

'Ja, ja,' zei de dokter, 'en toen kwam u er dus achter dat ... het toch niet helemaal was wat het leek. Je bent dan gewoon heel manisch met die verbeeldingen, en dat schommelt dan gewoon heen en weer.'

'Ja,' zei hij, 'maar wat doe ik daar dan aan, of kunt u dan niets doen, heeft u niet misschien een medicijntje hiertegen ?'

'Veel rust,' zei de dokter. 'U bent hier in aanraking gekomen met vreemde types, waarvan sommigen dus ook het Scheve Hendrik syndroom hebben, en sommigen maken er ook misbruik van om anderen geld af te troggelen. Ze spelen soms zelf ook voor Scheve Hendrik. Dan doen ze een zwart pak aan en zetten een zwarte hoed op.'

'Met gouden tanden ?' vroeg hij.

'Ja, dat moet Emiel zijn,' lachte de dokter.

'Ja, maar dan moet het toch echt geweest zijn die eerste keer, want die ben ik dus tegengekomen,' zei hij.

'Ze hebben hier ook eens in het jaar het Scheve Hendrik feest,' lachte de dokter. 'Dan verkleed iedereen zich als Scheve Hendrik, en dan gaan ze het dorp in.'

'In een grote optocht ?' vroeg hij.

'Ja,' lachte de dokter. 'Dan nemen ze iedereen beet met hun spookverhalen. Dat kan soms flink uit de hand lopen.'

'Wow,' zei hij, 'maar hoe kom ik hier dan tot rust ? Ik word hier gewoon voor de gek gehouden.'

'Ach,' zei de dokter. 'Het schijnt wel therapeutisch te werken. Een geintje op zijn tijd kan wonderen doen.'

'Dat geloof ik,' zei hij. 'Het zal ook wel een hoop nieuwsgierigheid opwekken vanwege al die geheimzinnigheid, of die Scheve Hendrik nu wel of niet bestaat, net zoals bij het monster van Loch Ness.'

'Nou,' zei de dokter, 'dat is helemaal waar. Mensen kunnen daar enorm van opknappen, als door een avontuur of speurtocht.'

'Het zal ook wel veel toeristen trekken,' zei hij.

De dokter knikte. 'Zeg,' zei hij, 'zie jij het niet zitten om voor Scheve Hendrik te spelen ? Het zal anderen misschien goede hoop schenken, en je helpt jezelf er ook mee. Even jezelf in iemand anders verplaatsen. Kun je ook nog een leuk zakcentje mee verdienen.'

Hij keek de dokter even vreemd aan. 'Heus, doe ik ook weleens,' zei de dokter. Maar toen begon de stem van de dokter weg te vagen, en ook de dokter zelf. Hij keek aan tegen een lege stoel. Hij knipperde even met zijn ogen. Nee, de dokter was toch echt weg. Maar waar was hij ? Hij scheen gewoon langs de kant van de weg te zitten en had slechts tegen een boom gesproken.

'Nu is het toch echt mis met mij,' zei hij tegen zichzelf. En hij zag de jongenshoofden weer in de boom, en ze lachten hem uit en dreven de spot met hem. 'Ik ben goed erin geluisd,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ben flink bedonderd. Ik kan niets of niemand hier nog vertrouwen. Hoe ben ik hier nou terecht gekomen aan de kant van de weg ?'

Hij strompelde terug naar het rustoord en ging daar op zijn bed liggen. 'Ik moet zwaar overwerkt zijn. Ik moet gewoon zoveel mogelijk op mijn kamer blijven en rust nemen. Geen andere mensen opzoeken. Zo min mogelijk. Scheve Hendrik, hoe komen ze erbij. Of misschien moet ik het maar nemen zoals het is, er mee leren leven, en roeien met de riemen die ik heb, en misschien me zelf maar gaan kleden als Scheve Hendrik en een beetje scheef lopen en scheef kijken. Misschien dat ik dan rust heb, en die jongenshoofden de baas kan.'

Maar na wat langer daarover nadenken vond hij dat maar niks. Hij wilde niet in een zwart pak lopen en al helemaal niet met een zwarte hoed. Hij wilde in ieder geval voorlopig niet meer naar buiten. 'Het is flink mis met me,' dacht hij bij zichzelf. Hij kon dus ook geen dokters meer vertrouwen, want die bestonden

misschien dus helemaal niet eens.

Hij moest zijn eigen dokter maar zijn, want om hem heen kon hij toch niets en niemand meer vertrouwen. Of misschien moest hij toch maar eens van zijn drugsverslaving zien af te komen. Toevallig heette die drugs ook Scheve Hendrik. Nou ja, toevallig ?

DE LETTERMAKER

De lettermaker werkt 's nachts altijd door,
Altijd is hij op,
Een lettertje hier, een lettertje daar,
Hij is er maar druk mee

De lettermaker let niet op,
Hij heeft het te druk voor verhalen,
Nooit heeft hij voor iets anders tijd,
Alleen maar zijn letters te maken

De lettermaker poetst zijn letters op,
En zet ze in zijn etalage,
Toe koopt toch al uw letters hier,
Het is een hele rage

De lettermaker schildert zijn letters op in allerlei bonte kleuren,
Een vrouw in een bontjas kwam eens tot hem,
En zei het was niet haar stijl,
Toen heeft hij haar de deur uitgezet,
En ook haar misselijke hondje

Maar in haar handtasje verborg zij giftige werktuigen,
Toen ging zij terug de winkel binnen, en begon hem te bespuiten,
Oh wee, sprak de lettermaker, nu, weet gij wat ik zal doen met u ?
Ik zal een letter van u maken, en u zult zeker in mijn boeken komen

Het was voor de lettermaker maar een koud kunstje,
En nu staat ook zij in de etalage,
Dat is het loon van hen die het werk van de lettermaker geen warm hart toedragen

Oh letterman, oh letterman, gij maakt letters van uw vijanden in een pan,
Oh letterman, oh letterman, een gewaarschuwd mens telt voor twee,
Zij die in zijn winkel komen en zijn werk niet waarderen,
Moeten zonder pardon als zijn letters paraderen,
Zij komen nooit meer uit zijn winkel,
In zijn etalage hebben zij hun plaats,
Als een waarschuwing voor hen die de taal nooit leren

Oh lettermaker, oh lettermaker, gij maakt letters in uw pan,
Gij kookt hen op voor hen die honger hebben naar taal,
Ja, taal zal alles goedmaken,
De lettermaker op zijn paard,
Als een schrijver op zijn letters,
Trek maar aan de letters,
Als een schrijver trekkende zijn zwaard

De lettermaker is nooit ziek,
Maar zijn letters kunnen flink ziek zijn,
Maar dan geeft hij van hun eigen deeg hen een medicijn

Oh letterman, oh letterman, de letters draaien in de pan,
Geen goed idee voor hen om de benen te nemen,
Want als het alfabet een letter mist,
Dan gaat hij op jacht, richt zijn pijl,
En zorgt dat hij niet mist

Oh lettermaker, oh lettermaker, gij roept al uw letters van de daken,
Daar komen zij al hollend aan,
Want thuis is het toch het beste gedaan

Uit : De Lettermaker, verhalenbundel, uitgave : coab

1e Jaargang, nummer 2, 22 februari 2024

De Lettermakerij

Verhalen, verhalen en nog eens verhalen. Alles over boeken en bladen.

WANDELING IN HET WARME ZAND

Ze wandelden samen langs de dijk in het zand. Ze waren op blote voeten. Het zand voelde warm aan. Het was ook een warme dag, en mooi. Ze hadden die ochtend ruzie gehad, en ze had hem uitgescholden, en hem even goed de waarheid verteld, maar daarna kalmeerde het weer.

‘Ben ik nu geen scheldwoord meer ?’ vroeg hij tijdens het wandelen.
‘Een besnedene,’ zei ze.
‘Laten we het er maar niet over hebben,’ zei ze na een tijdje. ‘Anders begint het weer.’

Toen hadden ze het over een heleboel andere dingen. Ze liepen hand in hand, en soms vinger aan vinger. Na een tijdje kwamen ze weer thuis. Het was een erge rommel, en dat begon ze direct op te ruimen. Hij ging zitten en las in een blad. ‘Hmm, ik kan weer alleen de rommel opruimen,’ zei ze.

‘Sorry, ik ben moe van de wandeling,’ zei hij. ‘Jij kan toch ook gewoon gaan zitten ? De rest komt later wel.’

‘Dan gebeurt het nooit,’ zei ze. ‘Van uitstel komt afstel.’

Haar blousje zat los, de bovenste knoopjes. Hij kon zo naar binnen kijken. ‘Wat zit je te kijken ?’ vroeg ze.

‘Oh niks,’ zei hij. ‘Mag ik niet kijken dan ?’

‘Er is een verschil tussen kijken en werken,’ zei ze.

‘Ik zei toch dat ik moe was ?’ zei hij.

‘Ja, dat is zo,’ zei ze, ‘maar toch.’

‘Maar toch wat ?’ vroeg hij.

‘Nou, je hebt altijd goede smoezen,’ zei ze. ‘Eigenlijk komt er bij jou nooit wat van, en dan kan ik het doen, of gebeurt er helemaal niets.’

‘Moe is moe,’ zei hij. ‘Dat is geen smoes, dat is de realiteit.’

‘Lui is moe bij jou,’ zei ze. Ze keek hem indringend aan. Hij keek haar ook indringend aan, maar telkens werd hij afgeleid door haar open blouse.

‘Dan geloof je me niet,’ zei hij. Ze legde haar spullen neer en ging voor hem staan. Ze bleef hem maar aankijken.

‘Ga ik nu klappen krijgen ofzo ?’ vroeg hij.

‘Nee, je weet best waarom ik naar je kijk, en nee ik geloof je niet. Ik ken je langer dan vandaag,’ zei ze.

Hij keek omhoog naar haar vanaf waar hij zat. Nog steeds werden zijn ogen telkens afgeleid door haar open blouse.

‘Je bent zo mooi als je boos bent,’ zei hij.

‘Anders niet ?’ vroeg ze een beetje geirriteerd.

Hij zei niets. ‘Ga je me weer uitschelden ?’ vroeg hij na een tijdje.

‘Heb ik al gedaan,’ zei ze. ‘Je weet het. Ik hoef mezelf niet te herhalen.’

‘Nou, bedankt,’ zei hij.

Toen zeiden ze een hele tijd niets tegen elkaar. Ze hadden beiden geen zin in een nieuwe ruzie. Maar ruzie met haar was nooit echt een vervelende ruzie. Het was meer een zoete ruzie. Ze konden wel wat van elkaar hebben. Beiden treiterden ze elkaar weleens. Het was in ieder geval nooit saai. Er hing altijd een bepaalde spanning. Alsof het een competitie was. Het leek altijd alsof hij moest slagen voor zijn examen.

De dag erop liepen ze weer langs de dijk op blote voeten, weer in het warme zand, en het was weer een warme en mooie dag. Ze liepen weer hand in hand, en soms vinger aan vinger. Ze had een bloemetjesjurk aan, en weer waren haar bovenste knoopjes los, en kon hij een beetje naar binnen kijken. Toen ze thuis waren ging ze naar de keuken en begon te zingen. Hij ging weer zitten om een blad te lezen. Na een tijdje kwam ze terug uit de keuken. ‘Je hebt weer niks gedaan,’ zei ze met een glimlach. ‘Zie je wel, ik had gelijk.’

‘Moe van het wandelen,’ zei hij.

‘Ja ja,’ zei ze. ‘Smoesjes weer.’

‘Nee echt,’ zei hij. ‘En moe van jou.’

‘Zielig voor je,’ zei ze.

Hij stond op en liep naar haar toe, en gaf haar een kus op haar lippen.

‘Probeer je me zo om te kopen ?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei hij. ‘Het is zoiets als de andere wang keren, en het slechte met het goede terugbetalen.’

‘Dus ik ben slecht in jouw ogen ?’ vroeg ze.

‘Soms,’ zei hij. ‘Maar dat ben ik in jouw ogen ook.’

‘Wel vaker,’ zei ze.

‘Zie ?’ zei hij.

‘Zie wat ?’ vroeg ze.

‘Laat maar,’ zei hij.

‘Je probeert je geweten af te kopen met je kussen,’ zei ze.

‘Okay,’ zei hij toen. ‘Geloof wat je wil geloven.’

Toen ging ze weer naar de keuken, en weer begon ze te zingen. Een blad lezen kon hij zo wel vergeten.

Het was een warme dag, en zelfs die avond was het nog warm. Tegen het vallen van de nacht lagen ze hand in hand in bed. ‘Ik moet je wat vertellen,’ zei ze.

‘Wat is het ?’ vroeg hij.

‘Sarie en ik gaan een tijdje op vakantie,’ zei ze.

‘Goed, heb ik het rijk voor me alleen,’ zei hij.

‘En kun je alles zelf doen,’ zei ze.

‘Waar gaan jullie naartoe ?’ vroeg hij.

‘Doet er niet toe. We willen dat niemand ons belt. We gaan naar een vakantie huisje, en we gaan samen winkelen, en andere leuke dingen doen,’ zei ze.

‘Zoals wat ?’ vroeg hij.

‘Dingen die vrouwen doen, die vrouwen leuk vinden,’ zei ze. ‘Dat is niets voor mannen en hoef je ook niet te weten.’

‘Okay,’ zei hij. ‘Goed. Je doet maar. Kan ik mijn eigen dingen doen.’

‘Ja, maar wat als ik wegblijf ?’ vroeg ze.

‘Hoe lang blijf je weg ?’ vroeg hij.

Ze zei niks.

‘Je komt toch wel weer terug ?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ze toen.

‘Okay, dat wilde ik even weten,’ zei hij.

‘Ja, gewoon om wat spullen te pakken,’ zei ze.

‘Ga je bij me weg ?’ vroeg hij. ‘Is dat jouw manier om me het te vertellen ?’

‘Maak je niet druk,’ zei ze.

Ze pakte hem vast. Hij voelde haar warme lichaam. ‘Ga nou maar slapen,’ zei ze.
‘Ik mag toch wel op vakantie met mijn vriendin ?’

‘Ja,’ zei hij, ‘maar dan hoef je toch niet zo vreemd te doen ?’

‘Jij vindt alles vreemd,’ zei ze.

Hij kuste haar op haar lippen. Ze voelden warm aan en vol.

‘Weet je,’ zei ze.

‘Nee, ik weet niks,’ zei hij.

‘Laat maar,’ zei ze.

Ze hield hem vast. Toen raakten ze in een worsteling. Het was een warme nacht en ze kusten veel, en ze treiterden elkaar. Zo ging dat altijd.

Midden in de nacht werd hij wakker. Hij keek op de klok, en toen keek hij naar haar. De volgende ochtend zou ze al vertrekken. Ze was vroeg op. Toen hij wakker werd was zij al weg.

Hij dacht aan haar en Sarie, en vroeg zich af wat ze zouden doen. Sarie was haar vriendin. Ze had ook weleens bij hen geslapen, in hetzelfde bed. Eigenlijk was ze ook een beetje zijn vriendin. Maar er was altijd een zekere afstand. Sarie zei niet veel, vooral als hij er bij was. Ze had een hele mooie stem, maar die gebruikte ze bijna niet. Ze worstelden soms beiden met hem. Sarie was meer lichamelijk, en haar vriendin meer verbaal. Hij had haar leren kennen door Sarie.

In ieder geval had hij nu het rijk voor zich alleen, en hij fantaseerde veel over de twee vrouwen, en vroeg zich af wat ze deden en waar ze waren. Soms kwam ze thuis om wat spullen op te halen, en dan ging ze weer weg. Weken gingen voorbij. Hij liet haar maar gaan.

Toen ze terug was begon ze direct weer in het huis te werken.
‘Moet dat nou ?’ vroeg hij. ‘Je bent net terug.’

‘Heb ik wat te doen,’ zei ze, ‘en jij doet het toch niet.’

‘En ik ben dus het scheldwoord ?’ vroeg hij.

‘Ja, op verschillende manieren,’ zei ze.

‘Leg uit,’ zei hij.

Ze zei niets. Toen ze in de keuken was zong ze weer.

‘Wat hebben jullie gedaan ?’ vroeg hij even later toen ze weer bij hem stond.

‘Ik heb wat voor je meegenomen,’ zei ze. Ze pakte haar rieten tas, en er zaten wat onderbroeken in. Er zat ook wat ondergoed voor haar bij. ‘Mooi,’ zei hij. ‘Ik denk dat ik al weet waar jij bent

geweest. Ik ken deze winkel, waar dit vandaan komt.’

Ze keek hem aan. Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik heb nog meer voor je,’ zei ze. Ze kieperde haar tas leeg. Het waren plaatjes. ‘Voor je verzameling,’ zei ze. Hij pakte de plaatjes en begon ze te bekijken. Hij verzamelde die plaatjes. Het waren hele bijzondere plaatjes. Er stond tekst op de plaatjes, en elk plaatje had zijn eigen temperatuur, en gaf geheel eigen gevoelens. Op elk plaatje stond een bepaalde vrouw. En er stond dan bij wat voor soort vrouw het was. ‘Mooi,’ zei hij. ‘Die had ik nog niet.’ Hij bleef er maar naar staren, en toen staarde hij naar haar.

‘Hoe ging het met Sarie ?’ vroeg hij.
‘Oh, we hebben veel geworsteld,’ zei ze.
‘Ja, ja,’ zei hij.
Hij keek weer naar de plaatjes.
Toen keek hij weer naar haar.
Ze was een plaatje.
Net zoals Sarie een plaatje was.
Ze waren onderdeel van zijn verzameling.
Hij klapte de map van zijn verzameling weer dicht en deed het in de kast.
Morgen zou hij weer verder gaan met zijn verzameling.

Einde

MEXICAANS IJS - Deel 1

Hoofdstuk 1.

Ik liep op straat, en dacht aan het mengsel in de lucht, als aan een trap die tot een wolkenkasteel zou leiden, of een andere planeet. Ik had daar vaak over nagedacht en gefilosofeerd. Wie zou daar wonen ? In de nacht trok ik de stoute schoenen aan, en fietste naar de hemel. Ik had een lange regenjas aan.

Een koude oorlog heerste in de hemel, zo koud. Alles hier was gemaakt van het mengsel, prachtige zuilen, zeer hoog, een kolossaal gezicht. Zure gezichten bewaakten deze hemel, professionele gezichten zonder zorg, maar met een doodslust, ongenadig, zonder hart. En ik dacht : als het dan hier al zo koud is, hoe koud zou dan het opperwezen wel niet zijn, God. Ik zag God in de kleine dingen, de liefde tussen mensen, maar niet hoog op een ijselijke troon, geen gezagswezen die brulde om aandacht, en het dan niet gaf. Wie had deze God gecreeerd, deze machine van de hel. Wie had deze God in het leven geroepen ? Ik liep op straat, en keek door een winkelraam, waar ik protserige chocolade figuren zag liggen. De winkelier was in gesprek met een mevrouw. Zijn gezicht stond vuurrood. Niks geen liefde op zijn gezicht, alleen koele zakelijkheid. En de vrouw keek alsof ze haar liefde op het eerste gezicht had gevonden.

Ik liep door op de trap, tot het zolder, waar ik alle geraamtes nog beter kon bekijken. Een machteloos gevoel overstroomde mij, wat mij vertelde dat er meer aan de hand was. Een pauwenkoningin vond ik op een verdieping boven het zolder. Zij was de leider van een stad. Zij sprak mij geruststellend toe. Zij droeg het raadsel van de schoonheid, het raadsel van de hoer. Ik kwam er meer en meer achter dat ik de toren van Babel aan het beklimmen was. Ik was nog maar een jong kind. Ik had deze dromen zelf gecreeerd. Maar ik wilde er meer van weten. Het kon niet zo zijn dat ik de enige hier was. De pauwenkoningin nam mij mee naar haar kamer. ‘Wil je je voetjes vegen, schatje,’ zei ze. Ook wilde ze dat ik zou douchen. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik was verliefd op haar. Maar natuurlijk had ik geen plaats in haar hart. Voor haar was ik maar een nummer. Ik was een jong kind, maar op hetzelfde moment een oude man. Zij was een zeemeeuw in de lucht. Boven de zee zweefde zij, de zee van mijn verlangens, maar ze liet me gaan. Ik was een nummer voor haar. Ik was maar een klein golfje in haar zee, gemaakt om te werken, om haar scheepjes te dragen. Toen ik haar bereikt had was ik oud, zeer oud, toen ze mij toegang gaf tot haar toren. We werden vrienden, en ik herinnerde het moment waarop ze mij voor het eerst zag. Ze had sprekende ogen, gecalculeerd, hardvochtig, maar tegelijkertijd zo zoet. Ik was bang voor haar, en tegelijkertijd bewonderde ik haar. De zuilen van haar stad waren hoog. Zou zij God herbergen ? Ik was bang dat ik haar niet aan zou kunnen, bang dat zij over mij zou heersen, en dat gebeurde ook. Het mengsel was hier een dictator. Ik sloofde mezelf voor haar uit, om een hogere rang te krijgen in haar koninkrijk, en op hetzelfde moment vroeg ik mij af waar ik mee bezig was. Ze maakte mij tot kapitein.

Het mengsel was een mix van edele metalen en edele plastic-soorten, met de sterkte van dansers. Het was zowel buigbaar als onbuigbaar. Je kon het niet manipuleren. Zelden had ik een koppiger geheel gezien. Ik bleef maar gefixeerd op haar. Zij was de ster van het feestje, zij werd aanbeden. Haar stem was zacht en zoet, en tegelijkertijd gebiedend. Ze dwong aandacht en aanbidding. Zij die haar niet genoeg gaven werden geperst als fruit en vruchtjes, en wisten de keer erna wel beter. Zij was de mixer. Haar dans-muziek was meeslepend. Je kon je er nauwelijks tegen verzetten. En het raadsel van de schoonheid in haar was allesverwoestend en traumatiserend. In de nacht was zij een storm van angst. Ze was een vrouw van tegenpolen, ze had een duister gat. Haar legermachten vreesden haar. Ik kon mij niet verzetten tegen haar. Ik voelde me een slaaf. Er was iets in haar wat het einde van de wereld kon veroorzaken. Maar ook zij werd oud en grijs op haar oude dag, en ik trok voort. Als een trekvogel nam ik afscheid van haar. Haar woede liet veel van de toren invallen. Ik hield mij vast aan de dunne zuilen van het mengsel, en klom omhoog. Het mengsel redde mij

uit haar grip. Ze was een panische verschijning vanaf toen.

Ik trok me op aan het mengsel, maar het begon te branden en te klonteren. Het droop van me af. Het proefde als een mix van chocola en caramel. Een spin greep mij, en ik verloor alles. Ik had geen identiteit meer, geen enkele zeggenschap. De wind deed met mij wat hij wilde. Ik was als geknakt riet. Ik was gekomen op de academie, waar jonge haantjes met hun veren pronkten, arrogante belhamels, die nog niet wisten dat ze niets wisten. Zij hadden van de grote appel van het 'zelf' gegeten. De 'ik' was hier de baas. Ook zij droegen het geheim van schoonheid. Zij waren ijdel, en bleven uren lang kammen voor de spiegel. Zij hielden hun schoonheidsverkiezingen van wie er het meest deskundig uitzag. Het mengsel werd hier aanbeden. Zij aanbaden het raadsel van de hoer. Het was een koopwaar, bezegeld met een diploma. Koningen kochten hun tronen voor hoge prijzen, en het raadsel van geld was moord. Ik had geen alibi, dus ze zagen mij als de moordenaar aan, en sloten mij op in een inrichting. Het was de koningin van de pauwen die mij daaruit bevrijddde. Dit land kende geen gevangenissen, alleen inrichtingen. En het mengsel was de militaire dienstplicht. De koningin van de pauwen maakte me tot officier nu. Ik was officier in het leger van het mengsel nu.

De hoer van Babylon zat hier, een prostituee, met een handel in koffie en cacao. Zij had haar mengsel geschapen van macht, want de toren moest verder gebouwd worden, tot in het hart van de hemel. Dit keer zou zij niet falen. Er stond teveel op het spel. Zij was de Izebel die de papieren profetie zou scheuren, als het voorhangsel van de schoonheid. Zij had haar potten en pannen opgestapeld, en beklom dezen. Zij was de prinses op de erwt. Haar matrassen waren opgestapeld tot aan het plafond. Vandaar kon ik het koele wezen zien, het wezen dat ons allemaal met strakke, misselijkmakende hand regeerde en afbeulde. Dit monster was genaamd het beest, slechts haar eigen spiegelbeeld. Ik dronk wat van mijn koffie, en zat tegenover haar, op de wiebelende matras. We voelden de erwt steken. Het stak als het ergste zwaard. Het was de wraak van de koffie-plantage, de opstand der slaven. Zij hadden hun eigen middel : de melange. Het was een mengsel van groenten, koffie, fruit en snoep. Het was een neger-opperhoofd die de toren van Babel claimde. Iemand anders had een middel genaamd : de mix. Al snel liep het uit op een oorlog, en het beest sprong toe, zodat ik er langs kom en naar boven rende. 'Laten ze elkaar maar opvreten,' dacht ik bij mezelf. Ik had lang genoeg zitten kaarten. Eindelijk waren er dan wat jokers in het spel. Maar de toren van Babel begon in te storten. Ik kon niet verder naar boven. Weer had de koningin der pauwen genade met mij, en liet mij binnen in het wolkenkasteel. Ik was nu haar generaal. Maar koning was ik nog steeds niet. Ik liep er nog steeds zeer armoedig bij. Ze begon met pudding te gooien, en al snel waren we in een gevecht. Het mengsel was nog steeds meer dan overwinnaar. Ik verdiende het niet om zo te lijden, maar de oren waren doof hier. Een kat genaamd mengelmoes kwam dichterbij. 'Wat wil je hier beginnen ?' vroeg hij. 'Niemand zal naar je luisteren, want ze zijn allemaal in de ban van de mengelmoes.' Ik maakte een stap naar achteren omdat ik bang was dat deze 'mengelmoes' mij zou bespringen. Hij zag er woest uit en levensgevaarlijk. 'Ik zal je doof maken als de rest,' zei hij. 'Ik zal je voorhoofd harder maken dan hun voorhoofden, en je zult hen overwinnen.'

'Waar bestaat u uit ?' vroeg ik.

'Appelmoes,' zei hij, 'jam, kaas, en veel worst.' Hij probeerde mij kopjes te geven, maar ik hield me afzijdig. Hij zou me met één slag of bijt kunnen vermorzelen. 'Ken je het geheim van Babylon ?' vroeg hij. 'De moederstad van alle hoeren. Ik bewaak haar boom.' En hij probeerde mij te verleiden om van die boom te eten, wat mij tot een koning zou maken in de stad, maar ik weigerde, en zijn woede was groot. Hij kookte van woede, en begon te sissen als een slang. 'Zij die geweigerd hebben komen de stad nooit meer uit,' sprak hij toen kalm. Ik rende de stad binnen, en zocht naar een schuilplaats om me tegen deze kat te beschermen, maar niemand deed voor me open. Binnenin de stad was de gracht van chaos, waar ik toen insprong. Duisternis omhulde mij, maar alles beter dan deze kat. Ik zwom van gracht naar gracht, totdat ik bij een bakkerij aankwam. Het was de bakkerij des doods, waar zwart-grijze vrouwen werkten. 'Mengelmoes zal wel naar je op zoek zijn,' sprak één van de vrouwen. 'Hij houdt niet van zwervers zoals jij. Er is er maar één die je nog kan helpen, en dat is Hutspot.'

'Wie is dat ?' vroeg ik.

Ik ontsnapte via een achterdeurtje met een boekje in mijn hand. Ik was nu in een winkelstraat, op zoek naar Hutspot. Het boekje was een stratenboek, en al snel kwam ik waar ik wezen moest. Hutspot was een oude clown. Hutspot kende de toren van Babel als zijn broekszak en was ooit zelf ternauwernood aan mengelmoes ontsnapt. Hij vertelde mij hoe hij onstnapt was.

Uit : De laatste van de rozentuin, uitgave : coab

DE MAAGD VAN UTENWEIL

De maagd stond hoog op de toren.
Sjieke dames met waaiers en bepoederde gezichten trokken hun neus op toen er een meisje langsliep.
'Ze stinkt, parbleu. Bah, wat een vies kind.'
Minachtende blikken wierpen ze het meisje toe. Ook maakten ze

wegwuifende bewegingen.
‘Ja, ze stinkt naar onverschilligheid. Dit meisje heeft niets op met de goede herder. Bah, wat vies en goor. Daar valt toch niet mee te leven. Ga weg, kind. Jij hoort hier niet.’
Het meisje begon te lachen, brutaal als ze was. En rende weg.
De Maagd van Utenweil weende hoog op de toren.
Het was een standbeeld.
De sjieke dames van Utenweil liepen haastig door, al roddelend, fluisterend, vol met oordelen naar hun onverschillige medemens. Ze hadden een grote haat naar de liefdeloosheid, en poederden zichzelf telkens om hier tegen bestand te zijn. Nee, dat hoorde niet bij hen. Dat paste niet bij hen. Dat was vies. Oh, zo sjiek waren ze, en ze spraken zo beleefd en keurig, want dat had de goede herder hen geleerd. En ze hadden een vergunning om zo te zijn, om op straat mensen zo af te kafferen. Zij werkten immers bij de geheime politie.

De maagd van Utenweil weende.
Ze was helemaal naakt.
Maar ze was een standbeeld, dus niemand deerde het.
Telkens weende zij als er iemand onverschillig was.
Maar er was niemand zo onverschillig als de sjieke dames van Utenweil.
Oh, zo schoon waren ze, hun witte jurken witter dan wit.
Als er een pluisje of vuiltje op de grond lag, dan raakten ze helemaal in paniek.
Dan grepen ze de spuitbus in grote onverschilligheid naar het vuil, en dan haalden ze stoffer en blik erbij en ander zwaar geschut. Dan ging het vuil of de rommel zonder pardon de prullenbak in.
Nee, niemand was sjieker en schoner dan de sjieke dames van Utenweil.
Iedereen kende hen, en iedereen vreesde hen.
Ze traden op tegen het grote vuil van de liefdeloosheid.
Daar hadden ze geen medelijden mee.
Dan waren ze koud en hardvochtig als roofdieren.
Dan stonden ze aan de kant van de goede herder.
Ja, wilde dames waren zij.
Een masker in de maatschappij.
Zij waren immers bij de geheime politie.

De maagd van Utenweil weende,
tranen van vreugde.
De kinderen waren immers beveiligd.
Het alarm was goed afgegaan.
De overtreder afgedropen …

De maagd van Utenweil,
een schat eens gevonden op de bodem van de zee,
bij een gezonken schip,
met de sjieke dames van Utenweil aan haar zijde.

Uit : De Onkrant, Winterboek 2021

ZWART GRAS

Derk Nosalgement en zijn vrouw Waneley, een lange, dunne vrouw, hadden een bakkerij ergens in een stadje aan de rivier. Aan de andere kant van de rivier lag een dorp. Hun bakkerij had nogal een duister geheim. Waneley ging vaak in het dorp over de rivier op kinderjacht. Dan bracht ze de kinderen naar haar man, en dan werden die kinderen opgesloten in een put onder het huis. De kinderen werden gebruikt als ingrediënten voor hun baksels. Zelfs de stenen van hun huis en bakkerij hadden botten van kinderen in hen. Zo was het stadje onder een vloek. De mensen hadden het niet door. Ze vonden de baksels van bakkerij Nosalgement verrukkelijk. Iedereen deed daar graag inkopen. Ook voor feesten waren ze geliefd.

Het dorp aan de andere kant van de rivier leefde in grote tragedie. Vele kinderen waren vermist. Het hield maar niet op. Waneley leek er altijd weg mee te komen.

Als kind logeerde ik soms bij de familie Nosalgement. Ik weet nog wel dat ik daar eens een boek zag liggen wat ik wel zou willen lezen. Het had een plaatje erop van een bakkerij aan de rivier. Maar toen ik het boek wilde oppakken gleed er een vreemd gevoel over me, en ik trok mijn hand weer terug. Later bedacht ik me, maar toen lag het boek er niet meer. In de nacht ben ik toen door het huis gaan dwalen om het boek te zoeken. Ik vond het op Waneley’s kamer. Waneley sliep daar. Haar man sliep in een andere kamer. Ze werd wakker en zag mij. Ze zag me met het boek. Ze zei dat het een verschrikkelijk en gruwelijk boek was. Ik keek naar haar. Ze had hele grote ogen, en zag er veel jonger uit. Ik vroeg haar hoe ze ineens zo jong kon zijn.
‘Ach een dutje doet de mens goed,’ sprak ze. ‘En een pilletje doet wonderen.’

Ik mocht het boek wel van haar meenemen naar huis. Het was inderdaad een heel gruwelijk boek waar al deze dingen in stonden beschreven, maar ik vond het ook een mooi boek. Onder de kinderput onder de bakkerij scheen een mooie wereld te zijn. Die werd beschreven in het boek, dus voor mij was het dubbel. Ik wist niet of ik de dingen die in het boek beschreven stonden wel kon geloven. Ik moest verplicht weer logeren bij de familie Nosalgement toen mijn ouders weer eens op vakantie gingen. In de nacht besloot ik eens een kijkje te nemen onder het huis, over de keldertrap naar beneden. Ik hoorde kinderen gillen en roepen. Ze waren achter tralies, maar ver weg. Ik kon ze niet bereiken. Ik huilde ook toen ik ze zag. Ik ben toen nog dieper naar beneden gegaan, en kwam toen in de mooie wereld, maar ik kon er niet teveel van nemen. Het zou alles vernietigen. Ik kon het niet verdragen, maar ook de kinderput kon ik niet verdragen. Ik ben toen weer naar boven gegaan en huilde in mijn bed.

De volgende dag aan het ontbijt vroeg Waneley aan mij of ik ook een pilletje

wilde. ‘Liever niet,’ zei ik.

‘Och, jongen, daar ben je wel een beetje laat mee, want ik had het gisteren door je eten gegooid, maar ik dacht : Toch maar even vragen voor de zekerheid.’

Ik vond dat vreemd. Ik voelde me ook vreemd, maar ook opmerkelijk. Ik keek naar de bakker en zijn vrouw. En ik zag ze zo de grond inzakken, met stoel en al. Ik wreef in mijn ogen.

Ik besloot in het huis te blijven wonen. Het was immers een deel van mijn geschiedenis. Ik liet de kinderen in de bakkerij werken. Ik had een manier gevonden om hen vrij te zetten. Naar de mooie wereld onder de kinderput konden we niet teveel gaan. Het zou alles vernietigen.

Er was een muziek winkel aan de rivier, verderop. Daar gingen we soms naartoe om muziekplaten te halen. De muziek herinnerde ons aan de mooie wereld. We konden het zo op afstand houden, want teveel ervan zou alles vernietigen. De stad kwam zo vrij van de vloek, en ook het dorp aan de andere kant van de rivier.

Er bleek ook een oerwoud te zijn onder de bakkerij, onder het huis, maar als ik daar kwam, dan voelde ik me verlamd. ‘Een pilletje doet wonderen,’ hoorde ik soms.

Waneley en Derk waren nu geesten boven de rivier. Het spookte nog wel op de rivier. Daarom werden kinderen ook gewaarschuwd om niet te dichtbij de rivier te zijn, en zeker niet te lang.

‘Worsten te koop !’ hoorde ik iemand roepen die voor de ramen stond. Ze leek een beetje op Waneley. Ik werd duizelig. ‘Een pilletje doet wonderen,’ riep ze toen. Ik voelde mezelf met stoel en al door de vloer zakken. Ik kwam toen in de kinderput weer. Er lagen allemaal botten en schedels. Ik hoorde vreemde, naargeestige deuntjes, die ik als kind ook weleens hoorde.

‘Hier moet ze ergens liggen,’ hoorde ik een stem zeggen. Ik zag toen ergens een grot met een glazen kist waarin een prinses lag. ‘Wie is ze ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei een stem. ‘Kom niet te dichtbij. Deze dingen moeten op een afstand gehouden worden.’

‘Een pilletje doet wonderen,’ zei de prinses.

Ik stapte achteruit, maar merkte dat ik aan de grond was gekleefd.

‘Moet je ook een pilletje ?’ vroeg de prinses, die langzaam uit haar glazen kist begon te komen.

‘Nou, liever niet,’ zei ik.

‘Te laat,’ zei ze, ‘al door je eten gedaan.’

‘Ga ik niet eten,’ zei ik.

‘Heb je al gedaan,’ zei ze.

‘Kun je stoppen met deze spelletjes, Waneley ?’ vroeg ik.

Ik kon niet naar de mooie wereld, niet naar het oerwoud, maar hier kon ik ook niet blijven. Na een tijdje kon ik me weer bewegen en ben toen naar boven gerend.

De kinderen van de bakkerij keken me aan. ‘En, heb je haar gezien ?’ vroeg een kind.

‘Wie ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei het kind.

‘Ja,’ zei ik, ‘maar het was een prinses.’

‘De schone slaapster van een pilletje doet wonderen,’ zei het kind.

‘We moeten hier weg,’ zei ik. ‘Ze is vast nog op jacht. Ik zakte zo met mijn stoel door de grond.’

‘Welnee,’ zei het kind.

‘We kunnen gewoon hier blijven ?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei het kind. Toen zijn ze weer aan het werk gegaan.

Waneley bleef me treiteren. Ze was een heks, maar de kinderen waren aan mijn kant.
Ik had ze ooit eens bevrijd.

Vaak dacht ik aan de mooie wereld, maar niet te lang. Het zou alles vernietigen.

Vaak dacht ik aan het oerwoud, maar dan raakte ik vast in mijn denken.

Ik moest gewoon hier blijven, in de bakkerij, bij de kinderen. Ik was één van hen.

Als ik op straat liep keek ik altijd rond of ik Waneley misschien zag.

Dan droomde ik altijd weg.

Een pilletje doet wonderen, worsten te koop, het was altijd hetzelfde liedje.

Waneley bleef aan me knagen. Het bleef me achtervolgen, als een schaduw van het verleden.

Het oerwoud was als giftige bessen. Ik kon er niet naartoe. Het oerwoud was gevaarlijk, zoals de mooie wereld. Maar ik luisterde naar muziekplaten om zowel het oerwoud als de mooie wereld op veilige afstand te houden. Niet te ver weg, niet te dichtbij.

Als ik op straat liep droomde ik weg, als ik inkopen ging doen voor de bakkerij.

Ik kwam niet te dichtbij de rivier, en bleef er ook nooit te lang. Het was te gevaarlijk. Het spookte er te erg. Soms

trad de rivier uit z'n bedding. Dan werden zowel het stadje als het dorp geteisterd.

Het was soms als een gesticht in de bakkerij. De kinderen waren druk. Ik zocht rust, maar kon het nergens vinden, alleen in het boek van Waneley en in de muziekplaten. Steeds meer ging ik naar de muziekwinkel aan de rivier, verderop. Er was daar ook een bibliotheek. Door boeken en muziek kon ik alles op een afstand houden. We maakten goede producten in de bakkerij, door en voor kinderen. Dat was vroeger wel anders. De bakkerij had zo'n duistere geschiedenis, maar nu maakten we er het beste van.

Waneley en Derk bleken nu een bakkerij te hebben in het dorp aan de andere kant van de rivier. Een kind kwam het me vertellen. Ik was in een shock. Ik kende hun duistere geheim. Maar kindervermissingen kwamen nauwelijks nog voor in het dorp. Misschien hadden ze hun leven gebeterd, maar ik wilde daar niet op gokken. Of ze stalen nu kinderen uit een ander dorp.

Het was allemaal sinds ik het boek van Waneley had gelezen dat mijn wereld op de kop stond. Maar het was ook een mooi boek, ondanks alle gruwelijkheden. En ik dacht : 'Heb ik het misschien niet allemaal verkeerd begrepen ?' Nee, het was een gevaarlijke vrouw. En haar man was gevaarlijk. De waarheid is hard. De waarheid is pijnlijk. Ik wilde niet in een leugen leven. Maar het boek probeerde me te misleiden en verleiden. Het boek liet me niet los. Het boek liet al deze dingen zien en toonde een betere weg, maar liet ook zien dat de mooie wereld waarin alles goed was zo gevaarlijk was, en ook de gevaren van het oerwoud, van de wildernis, van het losse.

En waar waren die pilletjes van Waneley van gemaakt ? Ook van gemalen kinderen.

Het boek was als een alarm, als een ontwaking. Het boek hield alles op een veilige afstand, als een pad door een dierentuin. En dat leidde toch weer naar de bakkerij. Altijd kwam ik weer uit op de bakkerij, met weer wat extra boeken en extra muziek, om er doorheen te komen. Ik moest leren bakken. Ik moest leren.

Het was zo'n mooi boek, ook al liet het de gruwelen zien. Ook het boek moest ik op afstand leren houden. De muziek hielp me daarbij, maar ook de muziek moest ik op afstand houden, en daar hielp de bakkerij me bij. Ik moest leren te leven in de bakkerij. Het was een bakkersleven als bakkersjongen. Verderop aan de rivier was de slagerij, waar de slagersjongens woonden. We hadden vaak ruzie. Het was vaak oorlog. En dan dacht ik nog weleens terug aan Waneley, dat hoe gruwelijk het ook was, het soms de enige oplossing is.

1e Jaargang, nummer 1, 29 januari 2024

Calvinistisch-Gereformeerd Blad

Blad ter bespreking van de Calvinistisch-Gerefomeerde leer, van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften. Een uitgave van de Calvinistisch-Gereformeerde Kerk in Nederland (CGKN).

WAT IS CALVINISTISCH-GEREFORMEERD ?

Het wil absoluut niet zeggen dat het Calvijn op de voet volgt. Neen. Calvijn heeft een heleboel goede dingen gebracht, maar ook een heleboel kapot gemaakt, en werd zo een belangrijke sleutelfiguur voor de geschiedenis van Nederland, waar niemand omheen kan.

Een prediker zei eens : 'Het is makkelijker de duivel uit je lichaam te krijgen dan Calvijn uit je botten.'

Er moet daarom iets met de erfenis van Calvijn gedaan worden. Daar zijn we mee bezig geweest. Het moet een kwartslag draaien en er moet een nieuwe betekenis komen in het werk van Calvijn. Hij was te belangrijk en berucht. Calvinistisch-Gereformeerd betekent dus het neo-calvinistische geloofsgoed wat in een ruimere context is geplaatst, dieper vertaald is geworden, met een diepere exegese van het werk van Calvijn, zodat er een nieuw zicht op Calvijn ontstaat, wat vandaag de dag wel nodig is, want er zijn een heleboel misverstanden in het calvinisme. Kortom er moet een nieuwe reformatie komen in het werk en de leer van Calvijn voor Nederland om door deze moeilijke tijden heen te komen.

Calvinistisch-Gereformeerde Kerk in Nederland (CGKN), 2024

GOD'S VREDE DIE ALLES TE BOVEN GAAT

Door zijn verlorenheid kan de mens het rechte pad niet vinden, maar door met God vervuld te zijn kan de mens het rechte pad vinden en bewandelen. Dit moet van twee kanten komen. De mens is niet aan zijn lot overgelaten, maar moet zich zeker laten vormen. De mens moet over het smalle, lange pad gaan door de enge poort, door berouw en bekering. De mens moet zo zelf ook het smalle pad en de enge poort zijn. Predik de waarheid zoals die is, niet om bewonderd te worden. Wijs op de ware weg, en wees zelf ook de ware weg. Beoefen zelf datgene wat je predikt. Er is geen kennis zonder ijver (Zeeën 1:17, 2:21).
Inzetting 40, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Want er zal een tijd komen waarin de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun oor verwend is, halen ze vanwege hun eigen wellust hun eigen leraren bijeen die hen naar de mond spreken.
2 Timotheus 4:3

Het is alweer zondag eind januari. De tijd gaat snel. Wees ook snel in het terugkeren tot de Heere. Laat je niet meesleuren met de zonde. Moeder God belooft wedergeboorte in haar baarmoeder, en dat is in de natuur, niet in de kunstmatigheid die je om je heen ziet, want dat is wat mensen ervan gemaakt hebben, voor hun eigen agenda, en ze doen dit om bewonderd te worden, en om zo macht uit te oefenen. De mensen hebben hun eigen verkiezingssystemen, maar niemand kan God met succes bedriegen.

Er is een smal pad, dat lang is, voor de welwillenden, en de natuurvrouw is een beeld van dit pad en de enge poort. De ingang is nauw, en hierin moet de mens aan zichzelf sterven, zijn eigen wensen, zijn eigen theologieën en ideologieën, en zo komt de mens tot het vergetene en het verlatene, net zoals Ishmael, als de mens de kudde mentaliteit achter zich laat om het verloren schaap te zoeken, de verloren hemelse wijsheid. Het is ook een beeld van je innerlijke kind, en kinderen zijn nog zo onbevangen en onbezoedeld. Het kan een sleutel zijn voor je groei. Je hebt die missing links nodig, en moet ernaar op zoek gaan, zodat je ketting compleet is. Het is niet voor de beste stuurlui die aan wal staan.

Durf je dat pad te gaan, de kudde achter je te laten, al dat gemekker van hen die het altijd en immer beter denken te weten, die altijd gelijk willen hebben, ook als ze niet gelijk hebben, en die altijd bewonderd willen worden door de andere kudde dieren, en dat terwijl ze worden gefokt voor de slager ? Smeed de kennis tezamen met je ijver, anders is het een dood instrument. Er zijn missende schakels nodig om hieruit te komen. De kudde zal wel doormekkeren, maar jij weet wel beter. Laat de doden de doden maar begraven. Je hebt hier geen woonplaats, want je weet dat het een slagerij is. De herder die ze volgen is een wolf in schaapsklederen. Het is geen herder, maar een huurling.

De kudde zal je terug proberen te roepen, maar doof de stemmen van de wereld. Luister naar je innerlijke stem van God gegeven. God heeft de mensen niet als wezen achter gelaten, maar willen ze luisteren ? Soms moet je wachten om te kunnen horen. Soms moet je eerst door een lange nacht heen

om tot de morgen te komen. Soms moet je eerst heel ver weg gaan in je binnenste, je van alles afsluiten en afzonderen, opdat je God's stem niet verward met de stem der mensen. Maar ga ervoor. Het is de enige weg om er doorheen te komen. Ere zij God, en vrede op aarde, dat kan alleen als je dat pad begaat, tot het verlorene, het vergetene, het verlatene, daar waar de kudde geen oog voor heeft. Dat is een vrede die alles te boven gaat. Dat is de vrede van de hemelse ijver.

Dan kan het oorlog zijn overal om je heen, maar dan heb je toch God's vrede in je hart, wat de vrede van de gehoorzaamheid is, als een licht wat je leidt op het pad. Dat is geen menselijke vrede, want mensen hebben vaak valse vrede, maar het is een hogere hemelse vrede van de Vreze des Heeren, oftewel van de hemelse eerbiedigheid en de hemelse ernstigheid. Laat niemand dat licht van je afroven. De kudde om je heen is lichtzinnig. Ze draven voor hun eigen huis, hun eigen bezit, en zijn daarmee bezig, en leiden zo velen af van het ware pad, omdat ze het goede voorbeeld niet geven. Confucius zei : 'Vroeger studeerden de mensen voor zelfverbetering, maar nu studeren de mensen om bewonderd te worden.'

Hoe waar is dit. Hij zei ook : 'De superieure mens begrijpt gerechtigheid; de inferieure mens begrijpt winst.' Keer daarom terug tot het hemelse pad, en laat de kudde maar mekkeren, want je weet waar het hen om te doen is. Zo is dat altijd geweest.

VAN HUS TOT CALVIJN - 1

Het kruis van Johannes Hus - de tachtigjarige oorlog en het Alva probleem in Nederland

We hebben het al wel eerder gezegd : de wereld is in een steen. Beweging is een optische illusie afhankelijk vanaf welke hoek je in de steen kijkt. Dat geeft namelijk een bepaald spectrisch en reflectisch fragma. Dit is onderhevig aan allerlei krachten van de steen, veelal verborgen. Daarom is het belangrijk de steen niet zomaar weg te gooien want het is je leven en heeft maximale potentie. Het is dus belangrijk te leren kijken in de steen. Dit is wat vroeger in de reformatie propositie of profetie werd genoemd. De geschriften en preken moesten geschouwd worden, verder uitgewerkt en uitgelegd. Dit is wat in de synode van Wezel in 1568 – net na de komst van Alva in Nederland, de schrik van Spanje, de ijzeren hertog – de taak van de profeten werd genoemd. De profeten waren dus een belangrijke taak aan het begin van de reformatie, en later werden ze stapsgewijs uit de kerk verbannen.

Wezel is nog steeds een grote schuilplaats in de vervolging door de geest van Alva. De geest van Alva woedt nog steeds, trekt nog steeds velen mee in zijn netten. Het is dus belangrijk dat de mens de schuilplaats van Wezel in Duitsland leert kennen.

Heb je je steen nog wel, of heb je het weggegooid ? Verruild voor de drugs en het vuurwerk van Alva ? Alva stond voor de grootspraak en het materialisme van het vlees. De tachtigjarige oorlog was nodig om hiervan vrij te komen, van de geest van Spanje. Duitsland was hierin een hulp als schuilplaats voor de vervolgde Nederlanders.

Als je een 'calvinistische gereformeerde' bent geworden, dan betekent het niet dat je een volgeling van Calvijn bent, letterlijk, maar dat je hebt leren schouwen in de steen van Calvijn, en zijn leer een kwartslag hebt kunnen draaien. De reformatie maakte zowel alles beter als slechter, en liet een dieper kruis zien. Daarom is het onzin om de reformatie letterlijk te nemen, omdat het namelijk alleen maar dichterlijke waarde heeft. Het zijn gedichten. Het is een allegorie van de kerkgeschiedenis. Daarom werd er in de synode van Wezel in 1568 opgeroepen om terug te keren tot de grondteksten en grondtalen, die symbolische uitleggende en uitwerkende talen zijn. De mens moest terugkeren tot de woordkunde. Dat was het werk van de Wezelse profeten.

Wie ben je in de tachtigjarige oorlog ? Alleen de dichters zullen overleven. Zij halen het beste uit het Woord, en het beste uit de geschiedenis, als ware regressieven, als ware calvinistische gereformeerden.

Je kon niet zomaar ontsnappen, en je kunt niet zomaar ontsnappen. Duitsland, het land van de reformatie, werd tot een grote schuilplaats, maar ontwikkelde zichzelf ook tot een monster. De mens ging van het ene monster over tot het andere. De ware martelaren van de reformatie werden niet gehoord. Laag na laag werd er over hen heen gebouwd, over hun bloed en beenderen. Het is belangrijk terug te keren tot de martelaren. De reformatie begon eigenlijk al in de jaren 1300 en 1400 toen Johannes Hus in Bohemen tegen de expansiedrift en simonie van de katholieke kerk streed. Simonie komt van Simon de tovenaar die de geestelijke gaven van Petrus probeerde over te kopen, en die dus staat voor de handel in geestelijke goederen en geestelijke ambten, dus de gehele christelijke verkoopmarkt van geestelijke zaken, terwijl Jezus al zei : 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.' Johannes Hus kwam vanwege zijn verzet op de brandstapel terecht. Tot dit kruis moeten wij komen, en bedenken dat de reformatie rustig doorging met allerlei vormen van simonie. Luther predikte ook tegen simonie, maar het hele zaakje ging al snel bergafwaarts. De mens dacht Spanje te hebben verslagen, maar geestelijk ging het nog steeds door. De mens was nog steeds in de grip van Alva. De mens is op een landmijn getrapt en heeft het niet eens in de

gaten, vanwege de geesten van Alva die hem telkens volpompen met drugs. De mens houdt ervan om met lange limousines door de straten te rijden.

Terug naar Wezel en Emden dus, Duitse fundamenten van de Nederlandse reformatie. Draag je kruis. Kom als een Hussiet. De oude profeten, Jezus, Hus, Luther, enzovoorts, streden allemaal tegen de simonie, de verkoopgoochelarij van geestelijke dingen, bedieningen en ambten. De simonie was ook een soort vriendjespolitiek van het elkaar veren in de kont steken. Kijk om je heen en zie dat vele kerken nog steeds bolwerken zijn van simonie. Men laat zich graag omkopen. Men maakt graag contracten met de duivel om hierdoor verwend te worden voor de rest van z'n leven. Allemaal aan de drugs vergeten ze dat het nog steeds oorlog is, dat Alva hen nog steeds op de hielen zit. Het is nog steeds oorlog, de tachtigjarige oorlog. Men heeft gebogen voor de waanpiraten.

Vannacht had ik een droom van de hemelse dichters als geuzen op hun schepen, en als landgeuzen werkende vanuit hun schuilplaatsen in Duitsland, als germanen tegen het verletterlijkende materialisme. Het ging niet om de uiterlijke vormen, uiterlijk vertoon, maar om de woord-diepte van de gedichten, en het bracht een nieuwe kerkenorde, die van het hart, maar die kerkenorde was al gegeven in Wezel en Emden. Het stroomde voort vanuit het kruis van Johannes Hus.

Gooi de steen niet weg. Het draagt een diep kruis, je sleutel tot de schuilplaatsen van Wezel en Emden. Zonder kruis geen ingang. Met het kruis zul je ook anderen binnen laten komen die met jou 'kruizen'.

Uitgave : HRC, 2021-2022

OCHTEND GEBED

Heere, houd ons maagdelijk en onbesmet tot de zonde. Laat Uw wil geschiede, niet de onze. Heere, open ons hart en reinig ons hart, opdat het met U vervuld zal zijn, en de vijand niet zal binnenkomen. Leer ons uw stem te verstaan, en het niet te verwarren met de bedrieglijke stem van de vijand en de stemmen der mensen.

Och Heere, wat is de mens dat u ernaar omkijkt, maar u bent barmhartig en geduldig. U kent de dieptes van de wonden van de mens en de voorgeslachtelijke ketenen, en daarom bent u de mens altijd maar weer genadig en goedgezind, maar de mens vernietigt zichzelf en roept uw toorn op over de hardnekkige zonden die zich ophopen tot aan de hemelpoort.

Och Heere, wees uw volk genadig, en lever uw volk niet uit aan de boze. Leer het volk in uw wegen te wandelen en uw tucht en correctie te aanvaarden, want dat is wijzende op de levensbron en een middel om de mens op het ware pad te houden.

Och Heere, laat ons ook bidden voor hen in armoede en in oorlog, dat u ook aan hen de weg laat zien tot uw hemelse koninkrijk, dat zij hoop mogen hebben en houden.

AVOND GEBED

Heere, laat ons uw middelen aanvaarden, en leer ons uw middelen te aanvaarden, want uw middelen zijn de beste, hoog verheven boven elk ander middel.

Heere, laat ons daar oog voor krijgen, dat wij niet van de verkeerde middelen nemen die ons onheil bereiden.

Heere, leidt ons op het pad, en leer ons ook genadig te zijn tot anderen. U bent barmhartig, en daarom behoren wij ook barmhartig te zijn, niet haastende tot toorn. Maar laat ons niet indutten in de strijd tegen de zonde en de verdwaasheid der wereld, dat wij het niet zullen goedpraten en lauw uw werk en strijd staken.

Wij komen tot U aan het einde van deze dag, om alles aan U terug te geven. U strijdt voor ons, zoals wij voor U strijden. U gaat voor ons uit. Onze wapenen komen van U. Oh laat het toch zo zijn dat we niet de wapenen nemen van de wereld, de wapenen van het vlees, want zij strijden tegen U, ook al hebben ze de naam van U te zijn.

Bewaar ons toch voor lippendienst, maar laat ons hart in U zijn, want U bent ons schild.

1e Jaargang, nummer 2, 30 januari 2024

Calvinistisch-Gereformeerd Blad

Blad ter bespreking van de Calvinistisch-Gerefomeerde leer, van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften. Een uitgave van de Calvinistisch-Gereformeerde Kerk in Nederland (CGKN).

BIJBELS OF HEIBELS ?

Als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand. (Vissen 2:8) Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk. (Ewa 34:14) Het oorlogsverbond moet onderworpen zijn aan het leerverbond en het werkverbond, omdat het vlees het leven van het kind bedreigt. (Vissen 1:10, Stranden 12:13-14) Daarom bedreigt de oervrouw het vlees.
Je mag niet buiten het hemels werkverbond werken, want dan werk je vanuit de vleselijke krachten die ten verderve leiden, tot de dood. De mens moet de grenzen kennen van het beloofde land, van het werkverbond, en niet daar overheen gaan, want daar heerst de dood, oftewel het missen van het doel.
De opname is allang geweest. De opgenomen geestelijken moeten toezien hoe het verblinde volk hun blinde leiders volgen, wars van kennis. En zo wordt de kloof tussen het vleselijke en het geestelijke steeds groter. (Behemma 38:4)
Inzetting 44, de Nieuwe Bijbel catechismus

Ja, mensen, het is waar. De opname is allang geweest, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt, en de opgenomen geestelijken zitten met hun handen in het haar omdat het volk niet luistert. Ze zullen geen ark hebben als de zondvloed komt. Vraag jezelf af wat voor ark je hebt als de zondvloed komt en of je wel eens een ark hebt. Velen zijn namelijk aan de Jezus-drugs, Jezus als afgod waar ze alles op af kunnen schuiven, alsof Jezus alles wel vergeeft en door de vingers ziet, want alles is immers genade, en Jezus is voor hun zonden gestorven denken ze, wat totaal belachelijk is natuurlijk, maar wat hun dogma is wat ze hebben om hun verantwoordelijkheden af te schuiven, wat niet eens meer bijbels is, maar gewoon heibels.

Hup, aan de Jezus drugs. Lekker vandaag zondigen, om morgen weer vergeving te vragen. Zo werkt dat niet. Je kunt God niet bedriegen. Velen zullen dan tot Jezus komen in dat verhaal, wat een goede metafoor is, en Jezus zal dan zeggen : ‘Gaat weg van mij, want ik ken jullie niet, jullie zijn werkers van de wetteloosheid.’ Door hun valse, roze Jezus hebben ze namelijk alle regels lopen wegwissen, alsof dat niet meer nodig was, want Jezus was er immers al. Het is de grootste theologische dwaling aller tijden, allemaal berust op misvertaling, want dit is dus niet meer bijbels. Jezus als drugsdealer. Hoe halen ze het in hun hoofd. Het volk is dus verwilderd, afgedwaald, door gebrek aan kennis, zeggen zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de nieuwe bijbel zegt er ook nog bij dat het volk zo voor eigen leider spreekt, maar dat komt ook weer vele malen terug in de oude bijbel.

Daarom roept inzetting 44 van de nieuwe bijbel catechismus de mens op om terug te keren tot het studie verbond, en ook het werk verbond, en dan moet de ark dus echt gebouwd worden. We leven in gevaarlijke tijden. Er zijn vele dreigingen. De mens denkt : ‘Nou, ik ben nog niet getroffen. Het zijn alleen de negers in Afrika, de dieren in de slachthuizen die in de holocaust zijn. Ik lekker niet. Die oorlog is ver van mijn bed. Het kan me allemaal gestolen worden. Ik slaap er niet minder van. Dat is allemaal hun probleem, niet de mijne.’

Maar er is geen zekerheid voor de dag van morgen, en als je niet doorhebt dat als één lid lijdt alle delen lijden, dan leef je in Laodicea, dan zie je niet hoe naakt, arm en ellendig je bent, hoe verdwaasd en misleid. De oproep om terug te keren tot het studie verbond is dus ook een oproep tot berouw en bekering weer. De zondvloed zal er komen. Waar is dan je ark ? Allerlei smoesjes gaan je dan niet helpen. Dan is de Jezus drugs ook uitgewerkt, en zal Jezus zeggen : ‘Maar ik ken je helemaal niet. Wat je de minste broeders hebt aangedaan heb je mij aangedaan. Waar was je toen ze honger hadden ? Waar was je toen ze kapot gingen in de oorlog ? Waar was je toen ze in het ziekenhuis waren ? Waar was je toen ze in een crisis opvangcentrum zaten ? Waar was je toen ze in de gevangenis waren ? Nee, je was niet bij mij, want ik was daar, en je zei dat het mijn probleem was, niet de jouwe.’

En dan zendt Jezus je weg, terug naar school, en moet je het alsnog leren. Dat is maar een verhaal, maar oh zo waar. Uiteindelijk moet je toch je les leren. Velen rennen dan weer weg van de school, die harde leerschool, en gaan dan liever nog even doorspijbelen op andere manieren, zo lang ze kunnen, om nog maar zoveel mogelijk tijd te rekken. Daar trommelen ze allerlei andere afgoden en drugs voor op. Dan gaan ze pijpje roken, sigaretje roken, en zo verliezen ze stukje voor stukje hun

verstand, hun hart en hun ziel. De opgenomen geestelijken moeten dat met lede ogen aanzien, hoe mensen hun eigen leven en dat van anderen verwoesten. Ze leven met een roze bril op, als roze new age boeddha's, vol van vraatzucht. En die roze bril wordt ineens pikzwart als je hen er op aanspreekt, want dan ben jij de spelbreker.

Ze willen niet luisteren naar Mozes en Aäron in de woestijn, en ook niet naar Jozua. Ze willen terug naar de vleespotten van de stad. Lekker spijbelsigaretjes roken, lekker pijpje roken, en dikke sigaren. Maar het zijn knalsigaren. Het is gif. Het is het heksenhuisje uit het sprookje van Hans en Grietje. Ook maar een verhaal natuurlijk, maar oh zo waar. En ze betalen er een hoge prijs voor, voor al dat giftige snoep wat ze naar binnen hebben gehaald. Ze worden dwazer en dwazer, en het wordt hoe langer hoe gekker, maar dat zien ze niet, want ze zijn onder een betovering. De heks heeft hen betoverd. En de heks is een kannibaal. Ze worden zoetgehouden voor de slacht. Ze zijn erin geluisd.

Met lede ogen moeten de opgenomen geestelijken dit aanzien. Ieder mens heeft een vrije wil. Niemand wordt gedwongen. De spijbelaars hebben hun ziel verkocht aan de heks, aan de duivel, aan de roze Jezus, of de roze Boeddha. Ze hebben zichzelf verkocht. Ze hebben Nederland verkocht. Ze hebben anderen ook verkocht. Ze drijven handel in wanen, in hun waanparadijs. Alles moet op hun manier.

Daarom is dat studie verbond waar inzetting 44 over spreekt, van de nieuwe bijbel catechismus, zo belangrijk. Och, mensen, keer toch terug tot de Heere, en laat al uw dwaze spelletjes toch los waar u telkens weer dwaze prijzen mee wint. Keer toch terug naar het hemelse studie verbond, en zo ook het werkverbond, en zo kunt u daadwerkelijk het hemelse oorlogsverbond aangaan om af te rekenen met het spijbelvlees, de spijbeldrugs. Wat zal de wereld er mooi uitzien als de mens van deze verslaving is losgekomen. Het licht in het vooruitzicht in de evolutie. God die een goed werk in u begonnen is zal dit ook voleindigen. De mens zal loskomen van zijn schaduwen uiteindelijk. God is altijd groter. Die grootheid zal in de toekomst geopenbaard worden. De aarde zal vol worden met de kennis van God.

Wat een mooi vooruitzicht. Strijd om in te gaan. Studeer om in te gaan. Werk om in te gaan. Dat is een drievoudig hemels verbond. Blijf bouwen aan de ark, niet alleen voor jezelf, maar ook voor de anderen, en voor de dieren.

VAN HUS TOT CALVIJN - 2

De eerdere reformatie – de Hussitische oorlogen in Bohemen (Tjechie)

Vandaag de dag moet er zelfs in de kerk geevangeliseerd worden, zending bedreven worden, omdat ze zo afgeweken zijn. Denk aan al die kinderen die daar moeten opgroeien, totale horror. Heb je een hart voor ze ? Ken je zelf het evangelie al ? Heb je wat te prediken ? Kun je deze kinderen helpen, of laat je ze aan hun lot over ? Ze raken verdwaald op de kermissen van ijdelheid. Ze leven als armen, leven als dieren. Heb je een hart voor ze ? Je kunt ze niet helpen dan door onderwijs.

Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van het avondmaal, het onderwijs. Het was niet letterlijk. Jozef gebruikte zijn zilveren beker om erin te schouwen, hemelse orakelen te zien (Gen. 44:5). Het avondmaal was een beeld van het hemelse woord en de profetie. Maar de mens heeft het verletterlijkt en het leidde tot gulzigheid en dronkenschap.

Johannes Hus streed tegen de tafelschuimerij en de daarbij horende simonie (geesteshandel) van de katholieke kerk. Hij woonde in Bohemen, Tjechie, onderdeel van het Roomse rijk, wat ook steeds meer het Duitse rijk werd genoemd. Hij werd opgepakt door de geestelijke elite en in Konstanz op de brandstapel gezet. Konstanz ligt in Zuid-Duitsland, in Baden-Wurttemberg. Hij was een eerdere reformator in de jaren 1300 en 1400. Ook Hieronymus van Praag werd opgepakt en kwam ook in Konstanz op de brandstapel terecht. Dit is ook de reden waarom de verdere reformatie in Duitsland gebeurde, want hier was het bloed van de reformatorische martelaren gezaaid. Luther wijst ook op Hus als zijn inspiratie. Er is dus nog een laag onder de Duitse reformatie, in de ondergrond, daar waar de moddermannen leefden, in de jaren 1400. Na de dood van Hus en van Praag waren de Hussieten woest. Zo begonnen de Hussitische oorlogen. De Hussieten hadden wagen-forten gemaakt van huifkarren, als rijdende forten dus. Deze oorlogen liggen dus nog onder de tachtigjarige oorlog, en liepen van 1419 tot 1434. Uiteindelijk leidde dit tot een alliantie tussen de katholieken en hussieten in Bohemen. De hussieten werden eindelijk erkend door de katholieken. In het eeuwig evangelie zien we die samenwerking ook weer terug. Er zijn zowel katholieke elementen als hussitische elementen die op elkaar inwerken in het hemelse sieraad. We mogen nooit te zwart wit worden.

We moeten blijven schouwen in de beker van het avondmaal. Als je in de urim kijkt, het woord, om zo diepte en verbanden te vinden, dan kom je zo tot de thummim, de profetie. Blijf dus kijken in de geschiedenis, in het vleesgeworden woord, maar ga dit woord niet verheerlijken en verabsoluteren, maar kom tot het verborgen manna. Daarvan is het avondmaal een beeld, van de propositie, de diepere waarde, de profetie, oftewel de verwerking ervan.

Waar sta je ergens in deze oorlog, in

deze studie opdracht, het schouwen van de steen ? Of kom je slechts tot de uiterlijke, ijdele vormen ervan om je erdoor te laten bedriegen ?

God en Jezus zijn niet zomaar personen maar titels, graden of trofees van een zeker spel uit de kerkgeschiedenis, en uiteindelijk zijn het principes. We hebben de wisselwerking besproken tussen het onderwerpen hieraan, door zelfverloochening, de wording, het zijn, en het ontvangen, het hebben. Op dit slagveld gaat het vaak mis, dat mensen vastgroeien aan een kant, in een extreem. Vandaaruit gaan ze hallucineren, want het is zware drugs. Daaruit vormen zich ook de kerken en anti-kerken.

De mens moet het leren te behalen, want het is een spel. Het moet dus gewonnen worden en niet zomaar dat het je op de jas gespeld wordt. Heb je het wel echt gewonnen, verdiend, of waan je gewoon, als een soort spijbelkunstje ? Heb je je examen wel goed doorlopen ? De mens kan zich niet zomaar alles toeeigenen. Daar komen de grootst mogelijke ongelukken van.

Ik sliep half. Ik had een soort droom terwijl ik dieper in slaap viel. Ik was in de gang van het huis en buiten was het overweldigend helder weer. De voordeur stond een beetje open en er begon een soort witte rook of witte stof binnen te komen. Door de opening kwam een textielen zak waar alleen twee gebruikte zakdoekjes in lagen. Ik ging toen naar de kamer en ik merkte dat ik begon te zweven en kon vliegen. Er was ook nog iemand anders die ik kende, en die begon ook te zweven. Het was een beveiliger. Ik dacht : ‘Als er nu maar niks geraakt zal worden,’ want er stonden allemaal beeldjes ook op kastjes. We hebben toen het raam opengezet en zijn naar buiten gevlogen. We moesten weg uit Konstanz.

Wat is er gaande ? Ik heb altijd een haat-liefde relatie gehad met de kerk. Aan de kerk ontbreekt behoorlijk wat, en je moet ook niet te dichtbij komen, maar Johannes Hus zei al dat er ook een hogere kerk is, en die is onze moeder. Er is ook een hemelse kerk, en die kunnen we niet zomaar wegdoen, dus de kerk is een heel dichterlijk begrip waar we mee blijven werken.

Als we het over de reformatie hebben, en ook over de eerdere reformatie van Johannes Hus, dan hebben we het over een gat wat geopend werd, maar er werd gelijktijdig een put van de hel geopend, want de katholieken pikten het niet. Daarom werd het in de reformatie zowel beter als slechter. De katholieken spreken natuurlijk rigil kents en latijn, en hadden verschrikkelijke wonden toegebracht aan de verzetsstrijders.

In de reformatie kwamen totems tot de aarde, zoals beer, wolf, gorilla, en allerlei prehistorische mensvormen, de oermens, de mens uit de stenen stijdperken, de hollenbewoners, die opstonden tegen het rigil kentse imperialisme van het katholieke rijk. De mens moest terug naar de natuur.

In de zogenaamde zondeval van de nordics, de val van de nordics, in dat proces, werd de aarde geschapen. Het is belangrijk dat de mens uit deze verdichtingen komt en weer terugkeert tot de prehistorie. De nordics vielen zo diep dat het kwam tot rigil kentse versmeltingen, zoals de reformatie ook nog vele valse katholieke elementen heeft. Rigil kent is typisch de lagere, vleselijke nordics. Het is dus een strijd tussen de natuur, en rigil kent. Met de reformatie begon alles ook weer snel dicht te roesten, vanwege de katholieke onderdrukkingen, zowel bovengronds als ondergronds. We moeten het dus van de geschiedenis hebben, en teruggaan naar de opening, wat al begon tijdens de losbarsting van de islam tegen het katholieke systeem, tegen het westerse, verletterlijkte christendom.

Het was een totem gegeven aan de aarde, tegen het katholieke rijk, maar deze totem moest nog verdiept en uitgewerkt worden als een orakel, nog beter gericht worden, dus daarom moest de boheemse reformatie nog komen, en de duitse reformatie, en daarna nog de calvinistische reformatie. Calvijn maakte het zowel beter als slechter. Daarom moeten we de geschiedenis in, en daarom moeten we terug naar de prehistorie, de stenen tijdperken.

De val van de nordics was iets groots in de gallactische geschiedenis. Er was een boom met verboden vruchten die werd bewaakt door een zwijn, het beeld van de vraatzucht, en de nordics lieten zich erdoor verleiden, door een valse vrouw ook, die aan de man onderdanig was. ‘Kom tot de boom van rigil kent, eet van haar vruchten.’ En zo hoereerde de man met haar, met deze vraatzucht en machtslust. Zo werd de man van ascetisch tot hedonistisch. De man werd van sober en primitief tot bluffend en modern, tot een opgeblazen varken of zwijn.

De gevallen rigil kentse vrouw, de tronende hoer, deed haarzelf onderdanig voor en verleidelijk, en toen de man toehapte kwam hij onder haar betovering, dus eigenlijk heerste zij toen over hem. Dit is hoe drugs werkt. Het brengt allerlei schade en de mens ziet dingen dan niet meer helder.

Je tegoed doen aan veel zwijnenvlees, maar je bent dan zelf eigenlijk ook een zwijn. Sterke drank bij het avondmaal. Die heks ging nu heersen.

Dan heeft de mens een natuurgif nodig, als de moeder kerk van de natuur.

Uitgave : HRC, 2021-2022

Gids bij de RV-BIJBEL

Ontstaansgeschiedenis

Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)
2023

Gids bij de RV-Bijbel

Ontstaansgeschiedenis

Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

2023

hoofdstuk 1 Tel uw zegeningen
hoofdstuk 2 Is de mens toe aan een nieuw woord ?
hoofdstuk 3 Eli waarschuwde zijn kinderen niet
hoofdstuk 4 komen tot de hemelse rivier
hoofdstuk 5 gebieden
hoofdstuk 6 op weg naar de eeuwigheid
hoofdstuk 7 De Rodenberg Versie : vervangende openbaring
hoofdstuk 8 territoriale openbaring : het afbreken van de programmering
hoofdstuk 9 de touwtjes laten vieren
hoofdstuk 10 wereld in puin : wat gezaaid is zal geoogst worden
hoofdstuk 11 van jehovah-getuige tot overloper – de hyperbolische werkelijkheid – wat is er gaande in de geestelijke wereld ?
hoofdstuk 12 laten wij opgaan naar de zee
hoofdstuk 13 Het vakantie-huis
hoofdstuk 14 de hemelse pijlen
hoofdstuk 15 ken je de geestelijke verkeersborden ?
hoofdstuk 16 Het bosdorp en de wildernisweg
hoofdstuk 17 het wildernis dorp
hoofdstuk 18 de strijd tussen Orion en het zeemonster
hoofdstuk 19 Het opvangcentrum van tante Sjaan
hoofdstuk 20 De wildernis stammen
hoofdstuk 21 de mobielocratie – hebben buitenaardse wezens dit opgesteld ? ja, de screamers
hoofdstuk 22 de mobielocratie 2 – ontwaakt gij die slaapt
hoofdstuk 23 de mobielocratie 3
hoofdstuk 24 Aarde en zee
hoofdstuk 25 don’t forget to forget
hoofdstuk 26 woord voor woord – de donderdag avond overdenking
hoofdstuk 27 de kringloop van de hemelse zee
hoofdstuk 28 de rivier van de hemelse vergetelheid
hoofdstuk 29 de berg van de hemelse vergetelheid
hoofdstuk 30 het verhaal gaat verder
hoofdstuk 31 de hemelse centralisatie
hoofdstuk 32 van supermarkt tot warenhuis
hoofdstuk 33 waiting for the winds
hoofdstuk 34 Het orionse genesis – het rusland geheimenis
hoofdstuk 35 De veertiger jaren : opkomst en val van het vlees – de orionse ladder
hoofdstuk 36 gehoornde zwijnen
hoofdstuk 37 De strijd tegen het nederlandse monster – de komst van het nieuwe genesis

hoofdstuk 38 de nieuwe genesis – de komst van het boek behemma – een nieuwe dag met behemma – een nieuwe bedeling
hoofdstuk 39 groeien door de hemelse bloem
hoofdstuk 40 Wat betekent het verstaan van God’s stem ?
hoofdstuk 41 van genesis tot behemma
hoofdstuk 42 bloemen : de sleutel tot de eeuwige jeugd
hoofdstuk 43 de schepping door het geheim van de tranen
hoofdstuk 44 de strijd tussen areta en kakia
hoofdstuk 45 de komst van areta
hoofdstuk 46 het natuur-nederland
hoofdstuk 47 Het aretaisme – een nieuwe stroming tussen islam en christendom in
hoofdstuk 48 Meneer, ik houd van uw jasje
hoofdstuk 49 De achillespees van het vlees
hoofdstuk 50 de groene hel
hoofdstuk 51 Terugkeren tot de oerspiegel
hoofdstuk 52 Wilde jongens – gillende jongens
hoofdstuk 53 Het verslaan van het ongeletterde en overgeletterde oervlees
hoofdstuk 54 de amazone oorlogen
hoofdstuk 55 Het gevaar van zowel ondergenezing als overgenezing
hoofdstuk 56 De moeder van de bijbel
hoofdstuk 57 De oude bijbel apocrief verklaard
hoofdstuk 58 de broodnodige verzoening tussen Jakob en Ezau (christendom en islam) – de wereld is een tikkende tijdbom – het levensbelang van de komst van de nieuwe Numeri
hoofdstuk 59 van eden tot qidmah
hoofdstuk 60 de mens bedrogen door de letter
hoofdstuk 61 het beloofde land
hoofdstuk 62 de oerzonden
hoofdstuk 63 te zoet bevonden
hoofdstuk 64 Deuteronomium versus Kamba
hoofdstuk 65 tot inzicht komen
hoofdstuk 66 De tocht van Odysseus in de tachtiger jaren
hoofdstuk 67 de omgekeerde wereld
hoofdstuk 68 het tijdperk van de hoer
hoofdstuk 69 het eiland der sirenen
hoofdstuk 70 Wat de Jezus verhalen verborgen houden – de dieptes van Bethlehem
hoofdstuk 71 de slagtand van het zwijn
hoofdstuk 72 Het universum van Pythagoras
hoofdstuk 73 verborgen geheimenissen in de bethlehemse wildernissen
hoofdstuk 74 het oervlees sterft af aan het oervlees
hoofdstuk 75 Dwalen door de Bethlehemse wildernissen – de drie verborgen pilaren van het christendom – het pad van Ishmael
hoofdstuk 76 de smalle brug
hoofdstuk 77 De wedergeboorte van de kennis
hoofdstuk 78 het grotere pinksteren
hoofdstuk 79 de armer wordende armen
hoofdstuk 80 there’s no love out there

hoofdstuk 81 het versmallende pad
hoofdstuk 82 wat is er gaande ? - de nieuwe belevingslens
hoofdstuk 83 De ladder van Ezau
hoofdstuk 84 de triomf van aser (osiris)
hoofdstuk 85 Lost in paradise
hoofdstuk 86 de witte paradijsvogel
hoofdstuk 87 geen gnosis zonder diagnosis
hoofdstuk 88 de nationalistische drugs van zelfvergoddelijking
hoofdstuk 89 De Bewegings-Wet van Newton : Van Doorn tot Lunteren en terug – Het dak is eraf
hoofdstuk 90 Een stukje amsterdamse geschiedenis – het boubers-geslacht en het grote T-geheimenis – fundamenten van de nieuwe bijbel
hoofdstuk 91 de egyptische achtergrond van de strijd tegen de nephilim
hoofdstuk 92 Ga de Jordaan over
hoofdstuk 93 de danaiden van stalin
hoofdstuk 94 de hegeliaanse matrix
hoofdstuk 95 de hegeliaanse matrix 2
hoofdstuk 96 giftige vissen in de stroom
hoofdstuk 97 door betekenis bereikbaar
hoofdstuk 98 Het prisma van Pniël
hoofdstuk 99 we leven als in de dagen van noach
hoofdstuk 100 polonaise in oorlogstijd
hoofdstuk 101 hemelse ziekenhuizen
hoofdstuk 102 Het morgen offer
hoofdstuk 103 de nieuwe filosofie
hoofdstuk 104 van ervaring tot ervaring
hoofdstuk 105 God is ‘Soms’
hoofdstuk 106 help, ik ben profetisch
hoofdstuk 107 de hemelen scheurden open
hoofdstuk 108 van lokaal tot lokaal
hoofdstuk 109 het nut van het spreken en denken in hemelse talen
hoofdstuk 110 De pelgrimstocht tot Nazareth
hoofdstuk 111 de steen der filosofen
hoofdstuk 112 De twee Eva's
hoofdstuk 113 Het verschil tussen geestelijk geloof en vleselijk geloof
hoofdstuk 114 de oerwoudsrivier
hoofdstuk 115 Kennis is zeldzaam
hoofdstuk 116 de schatzoeker

hoofdstuk 1 Tel uw zegeningen

Het nieuwe onderwijs is ten einde gekomen. Het nieuwe onderwijs is samengebundeld in 26 onderwijsboeken, waarvan de laatste nog niet is verschenen. Dat komt nog. Ontbreekt er nog een of meerdere boeken in uw verzameling ? Vraag deze boeken gerust aan. Ze zijn geheel gratis. Het nieuwe onderwijs liep vanaf 2017, en daarvoor was er het oude onderwijs wat in de Halal te vinden is, en daarvoor is nog ouder onderwijs, wat liep vanaf 1993. Inmiddels zijn dit verschillende honderden boeken. Een tijdperk is ten einde gekomen. We gaan een nieuwe bedeling in. We zullen beginnen met het Rodenbergse Onderwijs, gebaseerd op de Rodenbergse versie van de tweede bijbel, een boek wat overigens nog moet verschijnen, maar waar we al wel mee beginnen om uit te prediken, opdat u bescherming ontvangt tegen wat er vandaag de dag aan parasieten over de wereld wordt uitgestort. Houdt uw hart veilig, en hang vast aan het hemelse woord.

‘Zij is rechtvaardigheid, en zij heeft in deze rechtvaardigheid volhard,
Daarom kent zij geen mededogen.

Waarom vraagt gij mededogen aan uw maker ?
Weet uw maker niet het best wat goed voor u is ?
Ziet, zij is het goede.
Zwijg toch, oh mens, want gij bent maar een zucht.’

BELOCH 4:9-10,
RODENBERG VERSIE, DE TWEEDE BIJBEL

Een vriend van mij die dichtbij Amsterdam woont zei : ‘Het zijn gekke dagen en veel mensen zijn ziek. Moeder natuur is aan het terug slaan, veel doden in China. China is te snel gegroeid, ook wat industrie betrefd. Daar gaan ze nu de rekening van betalen aan moeder natuur. Wereldwijd vallen de mensen bij bosjes tegelijk om. En ze weten het donders goed, die wereld leiders. Oh, wat zullen sommigen hard gestraft worden. De Natuur en God kennen geen onderscheid.’

Veel gebeden worden niet verhoord, veel wat de mens wil wordt niet gegeven, en dat heeft een reden. De mens bidt overmatig, en de mens wil overmatig. De mens is allang over natuurgrenzen heengegaan, en moet nu weer terug. Vandaar dat het psalmenboek in de Rodenberg versie van de tweede bijbel ook stelt dat de hemel meedogenloos is. Dat is niet in eigenlijke zin, maar in de zin dat de mens terug moet keren tot wat al gegeven is, want dat is de mens genoeg en daar zit het in. Tel uw zegeningen, kijk wat u heeft, ga terug tot de boodschappen die al gegeven zijn, het hemelse onderwijs, en dan is de hemel lang niet zo meedogenloos als het lijkt.

De meedogenloze is de hemel, opdat wij niet teveel van het goede krijgen. Dat is een natuurwet. Overvoeding is altijd een gevaar, want dan wordt de mens opgeblazen. Daarom is de hemel meedogenloos, voor uw eigen bestwil, om u te beschermen. Laten we daarom buigen tot de hemel en ons onderwerpen aan haar wil, want zij weet wat goed voor ons is.

Als de hemel meedogenloos lijkt, laten we dan net als de psalmist van psalm 15 van het boek

Beloch in de Rodenberg versie van de tweede bijbel bidden :

U geeft geen gehoor aan mijn geroep,
Meedogenloos lijkt Gij.
Kom toch in mijn hart,
Ik wil van U leren.

Als dingen meedogenloos zijn, dan is dat om ons terug te drijven tot de hemel en om van haar te leren.

hoofdstuk 2 Is de mens toe aan een nieuw woord ?

Corona heeft zijn miljoenen verslagen.
Rusland is in 2022 als een groot monster opgestaan en heeft de volkeren tot armoe gebracht en in diepe nood. Vele doden door pest, honger en door geweld.
De aarde vraagt om een antwoord, en het antwoord is niet te vinden, want de mens moet terugkeren tot het hemelse pad dat smal is. De mens moet van haar leren.
De mens heeft een nieuw hemels Woord nodig, zoals al werd aangekondigd in het boek van de voorouders, de bijbel. Boekrollen zouden open gaan, hemelse boekrollen, in tijden van grote onrust en grote wanhoop en eenzaamheid. In die tijden leven we nu. Laten we opkijken naar het hemelse Woord.

Mijn prediking liep ten einde. Ik had steeds minder en minder inspiratie. Soms kwam er maar een zinnetje door per dag of een paar kleine alinea's, en dat was ik niet gewend. Ik was in een grote woestijn terechtgekomen, maar ik begon dromen te krijgen van de voorouders, over een overleden vrouwelijke collega, een soort moederfiguur, en zij sprak dat ik me moest voorbereiden op auteurschap. De droogte ging nog even door, en ik begreep haar niet. Maar toen begon het toch echt te komen. Het begon hemels te regenen met een nieuw woord, en ik zag het nieuwe hemelse woord. Dat hebben we wel nodig in deze tijden, om er doorheen te komen. Velen zien het niet meer zitten. Veel jeugd is moegedraaid, velen denken aan zelfmoord. De hulpdiensten draaien overuren.

Maar zal de mens klaar zijn als het nieuwe Woord gaat komen ? Zal de mens het oppikken ? Je kunt niet voor een ander kiezen.

hoofdstuk 3 Eli waarschuwde zijn kinderen niet

Het leven is een stel mechanismen waar we niet aan kunnen ontkomen, een strijd tegen goed en kwaad. Het kwaad moet uitgeschakeld worden, of in een andere richting worden gezet, veranderen, gerecycled worden. Er zijn een heleboel gelijkenissen om dat uit te beelden. Het kwaad moet allereerst onderscheiden worden, en er moet een alarm zijn. De Rodenbergse versie van de tweede bijbel noemt al heel snel, aan het begin van het boek Behemma, de naam Eli. Eli waarschuwde zijn kinderen niet. Hij was de hogepriester van Israel in de tijd van Samuel, maar liet zijn kinderen maar aanrotzooien. Samuel was hem dankbaar, dus schijnbaar had hij ook goede dingen gedaan. Het boek Behemma noemt hem de verzachter aller verzachters, en hij had de wonden van Samuel verzacht, en zijn ziel, en hij had zijn huis voor Samuel opengesteld, waar Samuel de stem van de hemel hoorde, en in dit huis was ook de deur tot de hemel. Het probleem was echter dat Eli te zacht was, en zo kon ook de zonde voortwoekeren. Die luie, lauwe, onverschillige kant in de mens moet afsterven. Laat Eli geen wortel in je schieten. Altijd moet je oppassen voor de geest van Eli die dingen goedpraat en dingen wegwuift, die het alarm uitdooft. ‘Oh, dat valt nog wel mee, oh, dat zal zo’n vaart niet lopen, oh, dat kan best wel, want alles is genade,’ enzovoorts. De geest van Eli heeft een heel arsenaal aan excusen die hij zal gebruiken om de zonde in jou en je naasten te laten voortleven. Het kwaad is altijd op zoek naar het goede en zoekt dat uit te doven, en juist ook door list en bedrog.

Gelukkig liet Samuel zich er niet door meesleuren. Samuel ging goed en bedachtzaam om met het Woord dat hij had ontvangen. In het boek Behemma had Samuel ontdekt dat het een hemelse bloem was die tot hem sprak, en Samuel zei dat hij die bloem altijd zou dienen, en dat zijn bloem van gehoorzaamheid nooit zou verwelken. Het huis van Eli werd ook wel het huis van Venus genoemd, het huis van de liefde, het huis van zorg, maar liefde en zorg kunnen al snel uit de hand lopen. De liefde is waakzaam. Samuel spreekt over een levendgevende bloem die hem gouden water te drinken gaf, en hem werd ook gouden brood te eten gegeven in het huis van Venus, als een beeld van honing en propolis, antistoffen van de natuur. Samuel spreekt ook over de bloem van dankbaarheid die in hem bloeide voor altijd vanwege deze dingen. Samuel kwam vanuit Mercurius tot Venus, stelt het boek Behemma. Mercurius is de markt, waar je altijd moet werken voor je geld, maar Eli in het huis van Venus was te goeiig.

hoofdstuk 4 komen tot de hemelse rivier

‘U bent de hemelse rivier. Laat uw rivier mij leiden, en laat Hoop mij Uw Woord doen verstaan. Bescherm me des daags tegen de stekende vlieg. Zwakte brengt mij tot aan uw wateren.’

BELOCH 10:4,5
RODENBERG VERSIE, DE TWEEDE BIJBEL

Heeft u weleens nagedacht over de hemelse rivier, hoe die zal stromen ? Hoe het door de hemelse bossen heenloopt en langs de hemelse woningen en door de hemelse woonplaatsen ? Heeft u er weleens over nagedacht hoe dit vruchtbaarheid bewerkt in de levens van hen die daar wonen ? Oh, ik wil u aansporen om de dingen van boven te zoeken en niet de aardse dingen. Het goede nieuws is dat we naar de dingen van boven mogen toegroeien, en dat de hemelse rivier ons ook tegemoet komt. Als een waterval komt het naar beneden, maar waar is die waterval ergens ? Heeft u daar weleens over nagedacht ? Soms lijken alle poorten van de hemel wel gesloten te zijn, en is er niets om ons heen wat maar in de verste verten op de hemel lijkt. Kent u die momenten ? Er zijn momenten dat wij ons zwak en hopeloos voelen, ook machteloos, dat we misschien het wel zouden kunnen uitroepen : ‘Waar gaat dit heen ?’

Maar nu is het juist zo dat het zaadje eerst moet sterven om te kunnen groeien. Eerst gaat de mens diep de aarde in en moet zich door al die verslavingen heenworstelen. De mens is verslaafd aan de aarde, en moet verschrikkelijke heren dienen. De mens is hierdoor verzwakt en kan niet meer opkomen vaak. Vaak zijn de gewichten te zwaar, en wordt de mens bedreigd. Maar weet u wat nu het mooie is ? De tiende psalm van het nieuwe psalmenboek gaat juist erover dat de hemelse rivier ons tegemoetkomt in onze zwakte. Juist in onze zwakte mogen wij tot de hemelse wateren komen, en mogen wij gevoelig worden voor de plaats waar deze hemelse waterval de aarde raakt. Juist in onze zwakte zijn wij sterk, want hierin kan de hemel zich ten volle openbaren. Daar mogen wij open voor staan. De hemelse rivier kent de weg. Laten wij daarom wel open staan voor de hemelse rivier om ons te leiden. Laat het maar door je heenvloeien, en volg het maar. Waar een wil is is een weg. Maar laten we hierin dan niet het slechte en onze verslavingen gaan goedpraten. We moeten niet kritiekloos worden naar de dingen van de aarde. De hemelse rivier wil ons ook toerusten en bewapenen. Het zal niet zonder slag en stoot gaan. De psalmist zegt namelijk in de eerste drie verzen van deze psalm :
‘Breek de ketenen van mijn geweten, waar vissen van mij hebben gegeten.
U ziet de ketenen van mijn hart. Uw warmte heeft mij overrompeld, Uw kracht heeft mij de bergen doen verstaan.
Laat mij niet bloot staan voor mijn vijanden. Bedek mijn hoofd met Uw hemelse gordel.’
De psalmist doet hier een beroep op de oorlogshemel. De psalmist draait er niet omheen, stelt het niet beter voor dan het is.

hoofdstuk 5 gebieden

In de dagen dat de goden nog op aarde leefden was Sjoe op aarde. Zij konden zich snel verplaatsen en hadden geen voertuigen van node. In het huis van de voorouders klaagde een meisje dat een voorouder haar iets had aangedaan, maar toch was ze droevig dat hij was overleden. Haar moeder was Aurel, en haar nichtje was genaamd Carole. Zij waren van de stamlijn van Sjoe. Achter mijn huis werd er soep verkocht, en aan de zijkant was er een grote weg, met tussenwegen en zijwegen. De grote weg maakte scheiding tussen gebieden.

hoofdstuk 6 op weg naar de eeuwigheid

Wat zijn Rodenbergse predikers ? Het zijn predikers die hebben begrepen dat leven en literatuur bestaat uit hyperbolische stijlfiguren. Ze geloven dus ook niet in een letterlijke eeuwig brandende hel, en al helemaal niet voor andersdenkenden of andersgelovigen, want die zijn juist welkom, vanwege de verscheidenheid van literatuur, en die moet er ook wel zijn, om de missing links naar boven te halen. Rodenbergse predikers zijn gebaseerd op het nieuwe woord door de natuur gegeven, en al lang geleden aangekondigd door de voorouders. Dat nieuwe woord moet wel komen, want het oude formaat gaat het niet redden. Het nieuwe woord werkt, heeft de missing links. Het is een orakel.

Dan komt er ook een nieuw geloof, maar geloof is maar een woord, en het kan meerdere betekenissen hebben, verschillende betekenissen, dus geloof is maar net welke semantiek je hebt. Geloof is een schakel in een groter geheel. We hebben altijd gezegd : Het gaat niet om zomaar geloven, maar om geleid worden, om de hogere kennis, en dan kom je tot een nieuw geloof. Blind geloof is nooit een goede raadgever geweest. Er moet eerst een basis zijn, en het moet dus om geleid geloof gaan.

Geloof is een uitingsvorm zonder je daarbij teveel op te dringen. Geloof spreekt voor zichzelf en wijst ergens naartoe. Ik kan zeggen : Ik geloof in het Woord, om daarmee aan te tonen dat ik niet gebaseerd ben op materie, want materie gaat het niet voor elkaar krijgen. Geloof in het Woord laat ook weer de zinloosheid van oorlog zien. Een Woord heeft iets zachters, iets subtielers, en daarom heb ik altijd van het Woord gehouden, en dan gaat het om het eeuwig Woord. Dat loopt door alles en iedereen heen.

Ik mag zeggen : ‘Ik geloof in het Woord. Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord,’ om daarmee aan te geven dat ik tegen letterlijke oorlog ben, maar dit is een geestelijke, literaire oorlog, waarin je jezelf moet oefenen en toerusten. Geloof is dan het toe-eigenen van het Woord, en let wel : dit is een eeuwig Woord. Ik kan daar niet zomaar op vertrouwen, maar het is een worsteling, zoals het nieuwe Woord dit ook noemt als de arena. Er is dus niet zomaar geloof. Het is seizoensgebonden, en komt voort uit een geestelijke strijd, want we zijn geroepen om alle dingen grondig te testen, en niet zomaar genoegen te nemen met de eerste de beste voorbijganger, zoals het nieuwe Woord, de Rodenberg Versie van de tweede bijbel, zegt in Zeeën 1:26 :

‘Trek dingen in twijfel, stel vragen, en trek ook de antwoorden in twijfel en stel vragen. Telkens weer. Gij neemt geen genoegen met het eerste de beste antwoord. Gij stelt uw vertrouwen niet zomaar op voorbijgangers.’

Er moet dus heel veel vals en blind geloof afgebroken worden. Vers 27 zegt :

‘Overal liggen valkuilen op het geestelijke pad, die uw denken proberen te strikken. Er is een oorlog

om uw ziel. Wordt wakker en besef dat gij in het oerwoud bent, en dat er overal op je gejaagd wordt, dat het levensgevaarlijk gebied is. Weest op uw hoede. De vijand is sluw. Velen heeft de vijand al bedrogen.'

Dus niks zomaar geloven. Er zijn een heleboel mensen die op de automatische piloot leven, maar elk vals en overmoedig automatisme moet afgebroken worden. Dus niet zomaar eenvoudig en simpel geloven. De mens wordt opgeroepen tot studie. Er ligt een werkopdracht voor de mens, en wij kunnen stellen : Het nieuwe Woord gegeven werkt. Het doet de mens hieraan herinneren, en het praat dingen niet zomaar weg. Positief denken is juist denken in groter verband, door dingen heenprikken, en geen schakels overslaan, dus in die zin is het inclusief en gericht, als een werkend denken.

'Ik geloof in positiviteit' wil dan ook zeggen dat je dingen onder ogen komt, het pad, de seizoenen. Het is iets positiefs, want zo werkt de natuur, en zo werkt het orakel. Je kunt niet zomaar een hele hoop mooie, goede of wijze uitspraken van de voorouders bij elkaar rapen, en het dan de bijbel noemen, want het moet ook op elkaar afgestemd zijn, gerangschikt zijn en je moet er een hemelse sleutel voor hebben gehad, anders is het nog allemaal van het vlees. Het nieuwe Woord kwam als een natuurverschijnsel en was ook met geen mogelijkheid tegen te houden. Als wij muzikanten waren, dan hadden we wel hemelse liederen doorgekregen, maar wij zijn predikanten en schrijvers, van het pastoraat, en daarom heeft de natuur ons gekozen om voor het nieuwe Woord door ons heen te werken, en niet bijvoorbeeld de bakker of de kruidenier of de postbode. En het gaat verder niet om ons, maar om het Woord wat kwam, wat we hebben opgetekend. Het Woord heeft verder geheel zichzelf geschreven. Wij hebben daar geen inmeng in gehad.

Maar is het niet zo dat je gewoon geleid moet worden door het hemelse in je hart ? Ja, maar we hebben het over een systeem, want de mens is vergeetachtig. Dingen moeten opgetekend worden, zoals dat vroeger door rotstekeningen ging. Het gaat uiteindelijk om de literatuur, om de werkzaamheid van het geheel, en daarom moest en moet het Woord komen. Zonder de bibliotheek gaat de mens het niet redden, droogt de mens uit. Zonder de bibliotheek, zonder het Woord, komt de mens tot ijdele zelfzuchtigheid. Dus toch is er dan weer iets wat gepredikt dient te worden, anders waren er geen predikers nodig.

Ik geloof dat zondemachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat leugenmachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat heersende machten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat roddelmachten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat valse machten geen macht over mij hebben.
Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord.

Zo tap je in de hogere universele literatuur. Dat geloof heeft alles met waakzaamheid en onderzoek te maken. Dan is je geloof uitgestegen boven oppervlakkig geloof. Je moet hoop blijven houden, als een eerste stap naar de hemelse literatuur, en dan liggen er nog zoveel belangrijke stappen tussen hoop en geloof. Geloof is onderdeel van een hemels systeem, en geloof is dus geen one-man-show. Strijdt om in te gaan, met het Woord in je hand. Daar heb je voor gestreden, dat heb je verdiend, dat is een overeenkomst, daar heb je boete voor gedaan. Daar heb je voor gewerkt, dat heb je grondig getest in de arena. Dat is je niet komen aanvliegen. Je bent volledig mens en menselijk, en mag

daarin de hogere natuur ontdekken en deelworden van de hogere natuur. Dat is als een opname. Haviksogen van het nieuwe Woord gaan over de aarde, en zullen hen die open staan daartoe opnemen, op weg naar de eeuwigheid.

We hebben gezien dat de wolven weer tot Nederland kwamen, en we zie dat zeearenden weer naar Nederland komen, vanuit Duitsland, Polen en Rusland. Dat is een profetisch teken. Het zijn tekenen van de komst van het nieuwe Woord.

hoofdstuk 7 De Rodenberg Versie : vervangende openbaring

De eeuwige kennis bestaat uit
duizenden regels waar het allemaal
vanaf hangt.
Zeeen 17:16
(RV)

We hebben voortgaande openbaring, teruggaande openbaring, maar er is ook vervangende openbaring. Dat moest wel met het boek Romeinen want er was ook heel wat verdraaid en er waren missing links. Vandaar het boek Zeeen in de Rodenberg Versie.

De eeuwige kennis bestaat uit duizenden regels, en die staan allemaal opgetekend in het Woord, in de Rodenberg Versie. Dat is een nieuwe bijbel. Het is niet zomaar voortgaande en teruggaande openbaring, maar ook vervangende openbaring want de wereld is onder meesters en heersers gezet waar heel wat aan mankeert en dat kun je wel om je heen zien.

De duizenden regels van de eeuwige kennis worden niet in de scholen gepredikt. Mensen die de duizenden regels predikten werden door de eeuwen heen vastgezet als politieke gevangenen, en werden zelfs omgebracht. Zo duister is de wereld waarin we leven. Is het dan niet zaak om als prioriteit te hebben de duizenden regels van de eeuwige kennis te leren en te memoriseren en ze toe te passen ? Dat is dus niet slechts bestuderen, maar het gaat veel verder.

Maakt de mens hier tijd voor vrij ? Kun je van jezelf zeggen dat je die duizenden regels kent ? Zo niet, dan heb je een opdracht. Duizenden regels waar het allemaal vanaf hangt ? Wat is dat ? Het leven. We hebben hier een schat in aarden vaten. De eeuwige kennis heeft zich geopenbaard.

Ja, ik wil de duizenden regels leren kennen,
Ja, ik zou graag dat leven willen aannemen,
Oh, eeuwige kennis, leidt mij dichter tot u.

Waarom zouden wij de eeuwige kennis wel willen hebben, maar niet de duizenden regels van de eeuwige kennis ? Zonder de regels is er geen kennis, want dan rommelt het maar wat aan en wordt het pseudo-kennis. Dat zien we om ons heen gebeuren. De mens is afgeleid van de ware, eeuwige kennis, en is eenkennig geworden. De regels niet willen kennende heeft de mens zijn eigen regels gemaakt. De verschrikking ervan is om je heen te zien. Wees dankbaar dat de hemel uitkomst biedt, de mens tegemoetkomt. Zie ik u in de hemelse rivier ? Ik zie er naar uit en hoop u daar niet te missen.

hoofdstuk 8 territoriale openbaring : het afbreken van de programmering

Ik ben vandaag weer in de natuurstad geweest waar ik wel vaker kom.
Ik heb er ooit eens drie maanden gewoond en kwam er vroeger al veel, dus ik beschouw het nog steeds als mijn stad. Er is altijd zware buitenaardse activiteit als ik daar kom.
Ik stapte op de trein in mijn bosdorp en ging op weg.
De intercom haperde telkens, alsof de dame van de intercom die de stations aankondigde de hik had.
Dat is een profetisch teken : de programmering wordt afgebroken.
Toen ik ging uitchecken om de natuurstad in te gaan stond er een man met een map bij de uitcheck machine. Hij zei : ‘Ga maar.’ Ook een teken. Verderop in de natuurstad was er een man in werkkleding die een apparaat bij een fiets hield. Ook een teken. Alles wordt opnieuw geprogrammeerd. We zijn in een nieuwe bedeling gekomen. De oude bedeling is voorbij.
We zijn nu in de Rodenberg bedeling, van de Rodenberg Versie, de RV. Dat is een nieuwe bijbel.
Er waren vragen of we dan niet helemaal opnieuw aan het beginnen zijn.
Ja, en nee. Dit is zogeheten ‘vervangende openbaring.’ Het is onderdeel van territoriale openbaring. Er is voortgaande openbaring, teruggaande openbaring en vervangende openbaring, en het kan raakvlakken hebben. Territoriale openbaring wil zeggen dat het ‘machts’-openbaringen zijn, van inname, maar eigenlijk moet je ‘zorg’ zeggen. Het houdt zich bezig met de heersende machten van het systeem, en het dweilt dus niet met de kraan open. Je moet bij het hoogste poppetje zijn, de poppetjes achter de schermen die de touwtjes in de handen hebben, die de ordes geven. Territoriale openbaring heeft te maken met niet zomaar boeken, niet zomaar wegwerp-tijdschriften, maar bijbels, grondwetten dus. Daar is territoriale openbaring om te doen : het pakt de hoogste schakels aan.

Ik houd altijd mijn ogen en oren goed open als ik in de natuurstad ben. Er stond een oude telefooncel die was omgebouwd als mini-bieb, waar je boeken kon brengen en boeken kon meenemen. ‘Pak een boek, breng een boek.’ Zo wordt het lezen gestimuleerd. Bij een afvalbak was er een gelegenheid om je flessen met statie geld ernaast te hangen voor hen die het kunnen

gebruiken. Iemand zei : ‘Mijn moeder belt weer.’ Bij het stoplicht keek ik aan de overkant, waar een donkere man ook op het groene licht wachtte. Toen het groene licht kwam stak hij zijn vinger op, zo van : ‘Ja, we mogen door.’ We keken elkaar even aan. Ergens verderop bracht een man een loopplank aan achter zijn auto, en er kwam een hond uit. Het zijn allemaal tekenen.

hoofdstuk 9 de touwtjes laten vieren

Lezen :

De hemel is duisternis. Laat uw linkerhand niet weten wat uw rechterhand doet.
Vuch 4:33

Ik ken een bergpad wat leidt tot haar hart,
Het is smal en kronkelig, en bloederig tot in diepste duisternis
Vuch 5:16

De baarmoeder kan alleen bereikt worden door ijs en duisternis, en door honger als een beeld van de hemelse onthechting.
Vuch 7:2

Het koningschap in u moet sterven, doorboort worden.
Dit is de ware opstanding, de opstanding in de naakte wildernis. Zij leven in leegte en duisternis.
Vuch 2:17-18

(RV-Bijbel)

Als welwillende mens hakkel je soms, heb je last van blackouts, en hapert het soms. Deze duisternis heeft zeker een plaats in het leven, en het belang van duisternis komt ook weer in de RV-bijbel naar voren. Laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet. Hoogmoed en trots is altijd weer een gevaar, dat je wil laten zien hoe belangrijk je wel niet bent, en wat je wel niet allemaal hebt gedaan. De duisternis laat juist die touwtjes wat vieren, in de duisternis raakt dit allemaal weer verward, want eigenlijk heb je nog niks gedaan. De mens moet opgaan tot eeuwigheidswaarde, en die ligt verborgen in nederigheid en ingetogenheid. Veelal is de mens het dodenrijk, de onderwereld, vergeten, en paradeert men in het licht, om gezien te worden, om op de foto te gaan, en zo is er veel zelfverafgoding. Kun je werken in het verborgene, zonder alle pracht en praal, zonder al het aardse loon ? Natuurlijk heeft de mens ook een verantwoordelijkheid, dus het gaat erom daar een beetje balans in te vinden. Vandaar : de touwtjes laten vieren. Allereerst moet je dan zorgen dat je bij het hemelse touw aankomt. Er zijn een heleboel aardse touwen waar de mens van moet loskomen, en die moet de mens dan ook niet meer gebruiken.

hoofdstuk 10 wereld in puin : wat gezaaid is zal geoogst worden

Het is totale chaos in de wereld. Kinderen worden niet onderwezen. Er is geen vrijheid van meningsuiting. Alles wordt letterlijk genomen. Religie is hysterisch uit de kom geschoten. Men dweilt graag met de kraan open. Men zift muggen en slikt kamelen. Men vecht om pietluttigheden, houdt het zwaard de verkeerde kant op gericht, vecht tegen schijnvijanden. Ga zo maar door. Daarom moet de RV-bijbel wel komen om dit allemaal recht te zetten, want nu is de bijbel die de voorouders in elkaar gefrommeld hebben nog de autoriteit en het is drugs. Dat hebben we moeten verdiepen. Zo kwamen we uiteindelijk aan bij het geestelijke woord wat erdoor opgesloten werd gehouden, in de kern van de bijbel, in de bron. Kent u dat pad ?

Ik had een droom over Meatloaf die vorig jaar overleed. Hij had de bron van eeuwige jeugd gevonden, en was nu weer als een jonge knaap, en veel dunner. Hij was in een band met een paar leden van de Womack familie. Hij zong ook zijn eigen lied ‘Blind as a Bat’, over dat God’s liefde blind is. Maar de mens oordeelt naar het vlees. De hele wereld ligt in puin : dieren in de holocaust, de Rusland oorlog die maar voorduurt en heel Europa in de afgrond van de dertiger jaren heeft gestort, de aardbeving in Turkije en Syrie die vele mensen het leven heeft gekost, maar wat doet de mens ? De mens verandert niet, heeft er niks van geleerd, en zoekt nog steeds de dingen die van de aarde zijn. De mens zoekt de geestelijke dingen niet, en is totaal van God en gebod los. Wat doet de mens ? Die gaat aapjes kijken bij de grammy’s om hulpeloze mk-ultra slaven belachelijk te maken. Ze hebben de rotte tomaten en aardappels meegenomen. En daar gaan ze lekker alles op een ander projecteren. Lekker makkelijk. Je hoeft er niet veel voor na te denken. Dat is het wereldnieuws vandaag de dag.

‘Ja, maar die en die hebben plastische chirurgie gedaan.’ So what ? Heb je enig idee waarom ? Heb je zelf weleens in de spotlights gestaan voor lange tijd ? Sommige mensen hebben die baan, en leven in een glazen huis, en kunnen niet wegkomen. Plastische chirurgie wordt juist gedaan vanwege alle projectie, omdat de mens teveel met uiterlijkheden bezig is, en niet met het geestelijke. Het is een symptoom, en men is bezig met symptoombestrijding. Men moet naar de wortel toe van dit alles. Vele mensen zijn psychisch ziek, en worden zo nog wel erger psychisch ziek gemaakt. Daar verdient de psychiater weer bakken geld aan, en dat is precies wat het is. De geest van psychiatrie is die van belachelijkmaking, bullying. Zo verdient die geest zijn geld, zo verwerft die geest zijn klanten.

De dag ervoor had ik een droom dat ik in boeren gebied was, veel boerderijen, en het liep over in bosgebied. Bij een van de boerderijen was een stalletje waar foto’s hingen van varkensmensen. Ze bewogen volgens een bepaald patroon en het was fake, want er zat geen leven meer in. Ze waren totaal overgenomen door de markt. De mens volgt gewoon zijn lusten na, en als er problemen zijn wordt het lekker op iemand anders geschoven, en dat gaat het gemakkelijkst door uiterlijkheden. Heb je zelf eens een tijd in de schoenen van mensen geleefd voordat je een oordeel over ze hebt geveld ? Aan de andere kant van het boeren gebied liep het over in dorpgebied, en er waren daar hulpverleners die mensen trachtten terug te brengen tot het geestelijke woord. Ik kreeg een cassette recordertje met bandjes van een hulpverlener. Het had rode en donkere kleuren. Ook hoorden daar nog papieren bij. Het ging om het hemelse woord wat tot de aarde aan het terugkomen was.

Wat dagen daarvoor had ik een droom dat een moeder van een pastorale hulpverlening was

overleden. Ze was ook een zangeres. Ze was geliefd, maar ze was al lange tijd ziek. Het was een soort moeder overste. Het was het boek 2 Korintiers, want die moet vervangen worden. We gaan een nieuwe bedeling in. Voor dit tijdperk heeft de mens een steviger fundament nodig, en gaat de mens het niet zomaar redden met 2 Korintiers. Dat hadden de voorouders zo goed en kwaad als het ging in elkaar gefrommeld, maar het heeft geen draagkracht meer om dezelfde positie op te houden. Daar zijn shamanen ook voor : om overbelaste boeken en goden hulp te bieden.

En nog een dag of dagen daarvoor had ik een droom over dat Zuid Italie het Vaticaan was, als een V, en een vagina voorstelde, terwijl Noord Italie het mannelijke geslachtsdeel was. Is dat goed of slecht ? Beiden. Alle religies zullen meeveranderen en tot een hoger niveau komen als het geestelijke woord komt voor deze tijd, terwijl andere delen nog meer zullen vervleselijken. Er zullen zowel vleselijke als geestelijke oogsten zijn. Wat gezaaid is zal geoogst worden.

hoofdstuk 11 van jehovah-getuige tot overloper – de hyperbolische werkelijkheid – wat is er gaande in de geestelijke wereld ?

Met de uitgave van de tweede preview van de RV-Bijbel zijn er grote veranderingen in de geestelijke wereld. Wezens en energie-vormen van de Nieuwe Wereldvertaling van de Jehovah Getuiges zijn erdoor vrijgezet en zijn aan het overlopen, in zeer grote getallen. Zij hebben gezien dat de RV-Bijbel werkt, dat het klikt en klopt, en zullen er nu voor werken, dus ze horen bij ons. Het is een grote ontwaking en een grote verlichting. Wij zijn erin verheugd met hen samen te werken.

Zoals gezegd is de RV-Bijbel niet zomaar een tweede bijbel, maar een eerste bijbel. Het is een compleet systeem, terwijl alles wat eerder werd uitgegeven van de tweede bijbel slechts brokstukken waren.

Het werd al in de bijbel aangekondigd dat het zou komen. Wij hebben daar altijd op gewezen, zo van : Luister, we zijn er nog niet.’ De bijbel, het boek van de voorouders, waar nog heel veel aan ontbrak, wees er op dat er een groter werk zou komen (Johannes 14:12), dat toendertijd de mensen aan een heleboel dingen nog niet toewaren, maar dat ze pas later naar de volle waarheid geleid zouden worden (Johannes 16:12-13). Er was nog veel te zeggen, maar ze konden het toendertijd nog niet dragen.

Laten we zien wat er verder gaat gebeuren. Dit is voortgaande en teruggaande openbaring in actie, als vervangende openbaring. Er zijn een heleboel bijbelgeesten die dienen weg te vallen, waar de mens in verstrikt is geraakt. De mens snakt naar adem. De mens kan niet verder. Daarom moet het

nieuwe Woord komen. Vandaag de dag heeft de mens geen andere keus meer. Literatuur is leven. Altijd weer leidt de hemel tot boeken, tot bibliotheken, opdat de mens komt tot de hemelse systemen, en niet zomaar losse flodders. Ga tot de bron. Ga tot het werkzame deel van de natuur.

Is dit een aards koninkrijk ? Nee, maar er zal een nieuwe aarde komen : in je hart. Die ligt er al, in je hart, en het Woord, het onderwijs, de eeuwige kennis, is de sleutel. Het komt je niet aanwaaien. Het is een puzzel. Het leven is een puzzel avontuur. Vandaag de dag wordt dit geopenbaard.

Ik nodig u uit om in uw hart te gaan, tot het sprekende Woord. Het is het Woord van het hart. Het is universeel en zit in ieder mens. De oude mens en de oude orde, de oude wereld, wil er niet aan geloven. Zij hebben immers al hun goud der dwazen gevonden. Zij aanbidden al het gouden zwijn waar ze dagelijks in het dal omheen dansen. Ze hebben van de vrucht van de zwijnenboom gegeten en hun hoofden zijn in zwijm, in vals geluk, ten koste van de armen en de dieren om hen heen. Altijd weten zij het beter. Ze zijn zwaar aan de drugs hierdoor, waar het boek Anderlech, in de tweede preview, over verteld.

Wacht niet op hen. Het is niet belangrijk wat zij denken en geloven. Ga je eigen pad en meet het af aan de hemelen. Test het aan de hemelen, en niet aan de lagere aardse regionen waar de zwijnenvolgers denken het voor het zeggen te hebben. Het is altijd groter. Kom tot het grotere Woord, het grote Woord, zoals de indianen altijd bezig waren met het grote geestelijke, los te komen van het bekrompene aardse, er als een vogel bovenuit zweefden. De nieuwe bijbel laat heel duidelijk zien wat voor een godsonzin er is ontstaan, en geeft een eerlijke beschrijving van het verschijnsel ‘god’, ‘het geestelijke’, ‘de geboden’, ‘het volk van god’, in de context van de hogere, hemelse literatuur. We hebben te maken met hyperbolen in een hyperbolische werkelijkheid, oftewel het zijn overdreven zinnebeelden om te wijzen op iets. Het zijn literaire stijlvormen die iets willen benadrukken.

hoofdstuk 12 laten wij opgaan naar de zee

De mens is in een optocht naar de hemelse zeeen die gekomen zijn. Ze zijn in tochten door de dorpen, de straten, de weilanden en de duinen, op weg naar de hemelse zee. De prediking mag niet lichtvaardig zijn. Woorden mogen niet lichtvaardig uitgesproken worden, want het vlees misbruikt woorden, telkens weer.

De mens gaat langs de rivieren, langs de struiken, langs de bossen, en door de bossen, op een tocht naar de hemelse zee, in grote stoeten, want in de hemelse zee is zuivering, en dat is wel nodig. De mens moet weer leren dingen met mate te doen, dingen met mate te zeggen, niet zwaarvaardig te zijn. Dat leert de mens in de hemelse zee, in de golven.

De mens is in een optocht tot de hemelse zee, want de hemelen zijn open gegaan. Is dat makkelijk ?

Nee, want er zijn een heleboel dingen die opgeruimd moeten worden, en een heleboel dingen die gezuiverd moeten worden. Het is een bijtend zout, maar dat is om de wonden te ontsmetten.

Ik proef de hemelse zee. Ik hoor het ruisen van de hemelse zee. Hier is het Woord geopenbaard, als een orakel, om de mens te leiden. Ik had een droom van buitenaardse aha muziek. Het was heel rijk, en geheel instrumentaal, en predikers begonnen het als achtergrond van hun preken te gebruiken. Het was de muziek van het hemelse woord. Ik zag de optochten naar de hemelse zeeen die gekomen waren. Mensen lieten alles achter om op de tochten mee te gaan. Ze namen hun kinderen mee. Het waren lange rijen mensen. Allemaal waren ze in grote verwachting. Het hemelse woord zweefde boven de wateren, klaar om hen te onderwijzen, hen te zuiveren, en binnen te nemen. Er waren ook grote strandtoiletten. De mensen konden daar al hun rotzooi uitkotsen en uitpoepen. Het zand van de zee was hun genezing.

Laten we opgaan naar de hemelse zee, alles achter ons laten. Laten we de hemelse muziek volgen, en niet meer luisteren naar de muziek van het vlees. De woorden van het vlees zijn verleden tijd, die moeten we achter ons laten. Het was allemaal eenkennigheid. In het zuiverende water van de zee, en in het zand, mag ons hart verruimd worden. Er is veel meer, het kan veel beter. De mens kan het leven vanuit hele andere hoeken beleven. De hemelse stralen zijn rijk en vol van gezichtspunten die met elkaar samenspelen. Dat zijn de stralen van de hemelse zee, van het hemelse Woord wat erboven zweeft. Het komt op vanuit de zee, en gaat weer terug tot de zee. Kom, laten wij opgaan tot de zee. Neem een ander mee. Ga ver, ver van huis, want het is daar niet pluis.

hoofdstuk 13 Het vakantie-huis

Het is niet altijd makkelijk voor mensen om op te staan. Dan moeten ze weer de nachtmerrie in, want laten we eerlijk zijn : De hersenen werken door dodelijke cocktails aan hormonen. Het is ook niet zo gek : dit is de wereld buiten het paradijs.

Je wordt in deze wereld hormonaal aan de drugs gehouden, door je eigen lichaam. De mens is opgesloten in deze drugs-realiteit. Daarom moest de hemel wel kleine gaatjes in de mens slaan, pijlen op de mens afschieten, om de mens zwak genoeg te maken om aan deze drugs-gevangenis te ontkomen. Natuurlijk liet de drugs-gevangenis dat niet op zich zitten, en sloeg terug, en daarom moest de hemel nog meer gaatjes in de mens slaan, nog meer pijlen op de mens afschieten, en een hemels visnet zenden, om de mens op te halen.

Ik had een droom vannacht dat ik op de paradijs aarde was. Er waren ook wat goede trollen die huisjes hadden met hele mooie natuurkleuren. Ik logeerde bij een tante en er waren niet genoeg bedden, dus hadden we een matras geleend bij een opvangcentrum, waar ik zelf ook eens korte tijd had gewoond op de paradijs aarde. Toen ik na de logeerpartij de matras weer terugbracht waren daar mensen die ik kende, meisjes, en ik was blij ze te zien, en zij waren blij mij te zien. Het opvangcentrum was een soort vakantie-huis. Het was mooi weer en ik was met wat anderen het

dorp ingegaan. We gingen ook naar hun huizen. Ik sprak met een van hen, maar ik kon me niet goed concentreren, en ik vertelde hem dat ook, omdat ik in meerdere werelden leefde. Hij was zelf ook bezig met computers en met virtuele werelden, en had huizen die hij ook weer doorverkocht. Ik vroeg hem toen of hij zelf ook met geestelijke dingen bezig was.

hoofdstuk 14 de hemelse pijlen

De voorouders hadden een bijbel in elkaar gefrommeld zo goed en kwaad als het ging, wat zeker nog niet het eindresultaat was, maar een noodbijbel. Er stonden belangrijke dingen in, maar ook gevaarlijke dingen. De mens was nog in de macht van het vlees, ook religieus gezien. Vandaar dat de vervangbijbel moet komen, de nieuwe eerste bijbel. De voorouders vragen hier ook om. Die zijn nu om ons heen in een andere energie vorm.

In de nieuwe eerste bijbel wordt er gesproken over hemelse pijlen om de schelp van het vlees waarin de mens nog opgesloten zit te doorbreken, zodat de ziel vrijkomt. Deze verbrokenheid is belangrijk en dienen we ook te aanvaarden. Ken je de hemelse pijlen in je leven ? Heb je ze aanvaard ? De mens moet tot de innerlijke tranenrivieren komen, wat een beeld is van de vrijmaking van de ziel. De mens zit vol met vleselijke gedachten, en dat heeft zich lopen oppotten, en dat heeft de huidige wereld geschapen, buiten de paradijs aarde. Daarom moet de schelp doorbroken worden door de hemelse pijlen, zodat het leven weer kan stromen, de ziel kan vrijkomen. Zo komt de mens weer in contact met de hemel, en zo kan de mens weer geleid worden door de hemelse stromen. Die zijn zo sterk, zo bruisend, dat de mens zich daar niet tegen kan verzetten, tenminste als zo’n mens is vrijgemaakt. Het gaat niet buiten de hemelse pijlen om. De Vur sprak daar al over, in de tweede bijbel, maar nu is het tijd om juist door de hemelse pijlen te komen tot de nieuwe eerste bijbel, dat wat diep opgesloten lag. De wachters van het vlees moeten door deze pijlen wegvallen.

De mens zit te vol met het vlees. Dat heeft zich met lagen over de hersenen gelegd, zodat de mens de stem van de hemelen niet meer kan verstaan en volgen. Het vlees heeft heel veel surrogaat gemaakt, en de mens heeft er genoegen mee genomen. Dat is de aard van het vlees. In die zin moet er dus een vleesvervanger en een bijbelvervanger komen. Het is een hemels visserswoord. Er zal een hemelse vissersboot komen. De pijlen zijn gericht op het vlees. Die pijlen zijn dus hemelse woorden. Die zullen nieuwe hormonen in de hersenen aanmaken, en nieuwe neurale paden, zodat de mens doorgang vindt. Het vlees zal stikken, maar de ziel van de nieuwe mens zal tot leven komen. Dan voel je je ineens een heel ander mens. Dan ben je niet meer wat anderen van je hebben gemaakt.

hoofdstuk 15 ken je de geestelijke verkeersborden ?

Oppassen in het verkeer. Heeft dat ook nog een geestelijke betekenis ?
Natuurlijk. Er zijn ook verkeersregels voor het leven op zich, en voor de geestelijke dingen.
Je kunt niet zomaar rond gaan racen. Je moet op de verkeersregels letten van het geestelijke.
De voorouders hebben zo goed en kwaad als dat ging in hun noodbijbel, die ze in elkaar hebben gefrommeld, deze verkeersregels proberen te beschrijven, maar er ging heel veel mis.
Het vlees regeerde nog teveel. Men was aan de hormonale drugs.
Daarom komt in deze dagen de vervangbijbel, de vleesvervanger, en die zal alle verkeersregels voor geestelijk verkeer en levensverkeer goed laten zien, want er zijn wel degelijk regels, anders zou het een zootje worden, en zou iedereen elkaar overhoop rijden als die er niet waren.
De geestelijke verkeersagenten zijn dus belangrijk, en de geestelijke verkeersborden.
Ken je die al ? Die worden besproken in de bijbelvervanger, de nieuwe eerste bijbel, de RV-Bijbel.

Gisteren is de derde preview uitgegeven. Wat is er deze keer gebeurd in de geestelijke wereld ? We hadden het na de uitgave van de tweede preview over de overloop van vele energieen en wezens van de Jehovah Getuiges, maar wat is er deze keer gebeurd ? In een droom waren er deze keer overlopers vanuit het Jodendom. Die hebben ook hun eigen bijbel, maar ze zijn overgelopen tot de RV-Bijbel, omdat ze uit hun eigen bijbel daardoor werden vrijgezet. De oude bijbels hebben geen draagkracht meer voor tijden zoals dezen, en de voorouders roepen het uit, want ze willen verder. Ja, er staan belangrijke dingen in de oude bijbels, maar ook hele gevaarlijke dingen, en het had nog missing links. Dat gaven de boeken van de voorouders zelf toe. Ook in de Oahspe stonden zulke teksten. Het moest dus nog verder.

Dus : wees voorzichtig in het verkeer, en leer de verkeersborden kennen, ook van het geestelijke.
De derde preview bevat het boek 'Belech', wat negen hoofdstukken bevat.

hoofdstuk 16 Het bosdorp en de wildernisweg

De tweede nacht na de uitgave van de derde preview van de rv-bijbel, het boek Belech, heeft ervoor gezorgd dat er nog meer Joden overliepen tot de rv-bijbel. We hebben het dan over wezens en energieen, geestelijke wezens, die eerder leefden in de Joodse bijbel. In een droom zag ik die energieen overgaan. Ook brak het door tot een hele lange bosweg, een wildernisweg die eindigde in een bosdorp, en langs de kanten van de weg bij het dorp was ook nog veel bos. De boeken van het Nieuwe Testament waren snelheidsmaniakken, race-auto’s, en kwamen langs. En ik was een wilde jongen, als een punker, met verf in het haar en het haar stond ook rechtop, en ik had een wilde jongens jas aan, en verder gewoon sportschoenen. Ik was met iemand anders. Mijn tante woonde ook in het dorp. We kwamen in een woonwijk, maar er kwam een hond achter ons aan die erg blafte. De hond kwam vanuit een tuin, en we gingen toen snel naar de buren van dat huis, waar we daar de tuin ingingen en op het hek klommen. Die mensen kwamen toen naar buiten en vroegen wat er aan de hand was, en toen vertelden we het.

hoofdstuk 17 het wildernis dorp

De tweede nacht na de uitgave van de derde preview van de rv-bijbel, het boek Belech :
Nog meer Joden begonnen over te lopen, Joodse energieen, Joodse wezens. In een droom had ik lang door de wildernis gelopen en kwam eindelijk aan bij een wildernis dorp. Er was een weg met huizen aan de linkerkant al, en aan de rechterkant was het nog veel bos, maar verderop liep het over in huizenwijken. Over de weg reed een racecar. Het waren racecars van het Nieuwe Testament. De Joden hebben het Nieuwe Testament nooit aangenomen. Het ging hen allemaal te snel, het was te modern. Ikzelf heb er altijd dubbele gevoelens over gehad. Ik was met iemand anders. We gingen de wijken in. Mijn tante woonde er ook ergens. Ergens bij een rijtjeshuis begon een hond tegen ons te blaffen en was nogal opdringerig, dus wij gingen naar de tuin daarnaast, en klommen op het hek.

1993 was een mooi jaar, soms ook moeilijk. Ik was net getrouwd. We waren gelukkig met elkaar. We gingen in die tijd weleens naar Beth Yeshua, een Joodse kerk in Amsterdam. We hadden een cassette bandje van daar, Joodse muziek, wat we heel veel draaiden. Dat is lang geleden. Toen internet kwam heb ik veel gezocht naar de muziek, maar kon het niet vinden. Ik kon me de artiest niet meer herinneren, en de liedjes ook niet. Maar in de droom van vannacht hoorde ik een lied ervan weer. Er waren immers vele Joden vrijgezet. Ik werd wakker met het lied in mijn hoofd. Ik heb het toen opgezocht op het internet, en het bleek erop te staan, ook de andere liederen. Het was van Bruce Cohen. Hij zingt in zowel Hebreeuws als Engels. Ik voelde me weer helemaal thuis, zoals ik dat vroeger ook voelde als ik ernaar luisterde. In ieder geval was het lied wat ik in mijn droom hoorde genaamd Anachnu (‘wij’ in het Hebreeuws). Het cassette bandje kwam uit 1992.

Wat een mooie jaren, en we konden het niet vasthouden, maar het houdt ons vast, en we kunnen naar de muziek van dat tijdperk luisteren. In Beth Yeshua ontmoette ik trouwens ook de engel in 1993 die mij vertelde geen alcohol meer te drinken. Dat heb ik sindsdien ook niet meer gedaan. Niet dat ik het daarvoor veel deed, maar soms een slokje bij het avondmaal. Niet meer doen, het is vergif.

In het wildernis dorp, in de droom, kwamen de mensen uit hun huis en namen hun hond weer terug. Ook hun buren waren naar buiten gekomen, waar wij op het hek waren geklommen.

hoofdstuk 18 de strijd tussen Orion en het zeemonster

Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.
De mens is nog steeds in gevecht. De schepping is nog niet gekomen.

Je denkt dat je geboren bent, maar je zit nog in de baarmoeder, en er is een strijd tussen Orion en het zeemonster.
Orion roept. Wanneer voelde jij je in je leven als een gevondene ?
Belech 1:78-81, RV-Bijbel

De derde nacht na het uitgeven van de derde preview van de rv bijbel, het boek Belech.
Tante Sjaan, een vriendin van mijn pas overleden tante, die net als haar in de kleding branche werkte, had in een droom een opvangcentrum voor mensen die moesten herstellen van hun religie waar ze uitkwamen, zoals de vele Joden die waren overgelopen. Ik was daar ook, maar sommige plaatsen in het opvangcentrum waren onbereikbaar, want daar had je een sleutel voor nodig, maar die gaf tante Sjaan aan mij. Het deel waar een sleutel voor nodig was was genaamd de Kristallen Pyramide.

De Joodse mens was op een zeiltocht. Verder op de zee werd het zeilschip plotseling omringd door de haaien van het Nieuwe Testament. Dat is iets heel dubbels, want er waren nog missing links. Er was een kloof tussen Israel en de Egyptische bronnen. Het Nieuwe Testament had die bronnen opgeslokt, dus diep van binnen bevatten ze nog wel die waarheid, en daarom moeten we dus ook niet eenzijdig omgaan met het Nieuwe Testament of ze eenzijdig wegkieperen, maar in ieder geval deden de haaien een aanval op het schip. Deze haaien waren genaamd : Uddels, Wopse, Salau, Meete, Pra, Zesse, Slek, Slik en Hengst. Deze haaien verscheurden de Joodse mens.

De Joodse mens werd tot een Nieuw Testamentisch mens. Een nieuw wereldrijk was gekomen. De Joodse mens moest toen de onderwereld in om op zoek te gaan naar de geheimen. De Joodse mens had geen andere keus, want was door deze zeemonsters opgeslokt. Het waren overigens zwart-witte haaien, bijna als haaiachtige vormen van orca’s, maar het waren nog steeds haaien.

Er waren nog steeds missing links, want de mens moest nog terug naar het oer en Orion. Die link wordt vandaag de dag gelegd door de rv-bijbel, de vervangbijbel, want de eerdere bijbel was nog een noodbijbel, als een noodgebouw, waarin de mens nog door vele tunnels moest.

Zo was dat ook in mijn huwelijk. We kwamen in Beth Yeshua, waar we ons thuis voelden, maar toch miste er iets. We waren op een zeilschip, maar plotseling werden wij omringd door de haaien, en wij werden verscheurd, en ons huwelijk. Ik vond het cassette bandje van de Joodse muziek waar we toendertijd naar luisterden terug gisteren, met behulp van een droom, maar de haaien vielen direct weer aan met iets. Ze willen niet loslaten. We zullen dus dieper moeten gaan. Op naar de vierde preview.

Deze haaien van het Nieuwe Testament willen niet loslaten. Ze gaan door tot het bittere einde. Daarom moet de volledige rv-bijbel komen. Op naar het opvangcentrum van tante Sjaan.

hoofdstuk 19 Het opvangcentrum van tante Sjaan

De vierde nacht na de uitgave van de derde preview van de rv-bijbel, het boek Belech.
In een droom was ik bezig het wildernis dorp te verkennen.
Het opvangcentrum van tante Sjaan lag door het hele dorp heen, allemaal verschillende gedeeltes.
Ik ging door het dorp heen, het winkelcentrum en kwam zo aan de andere kant van het dorp, wat overliep in weilanden met bos erachter. Een meisje liet het me zien. Ze ging heel snel, en ik ging ook haar richting op en kwam bij een boerderij waar een witte hond was, golden retriever achtig, maar wel gewoon een ander soort. Hij blafte wel even, maar deed verder niks.
Daarna was ik nog even in een bepaald gedeelte van het opvangcentrum, in een huiskamer. Ik vertelde wat er was gebeurd, dat er nog even een flinke aanval was. Er waren wat Joodse mensen daar, en ook mijn oudtante en oudoom waren er, die altijd bij elkaar hadden gewoond. Een donkere Joodse vrouw zei dat ik mijn kaken moest houden, wat ik een vervelende opmerking vond, maar er was ook een andere donkere Joodse vrouw. Zij had een hoed op en had een gitaar. Ze was het lied ‘You are the one’ van Bruce Cohen, van het Joodse cassette bandje uit 1993 waarvan ik de liederen weer had gevonden. Ze zei toen dat die vrouw het niet zo bedoelde. De donkere Joodse vrouw met hoed en gitaar leek een beetje op mijn levenspartner van die tijd. Ze had een hele mooie energie en aura. Ik vond het wel vreemd dat die andere Joodse vrouw had gezegd dat ik mijn kaken moest houden. Mijn oudtante en oudoom zeiden in ieder geval : ‘Beterschap’ tegen me. Ze had het niet zo bedoeld in de zin van dat het oorlog was, en dat iedereen wel dingen had, maar ik vond dat dat wel geuit moest kunnen worden, en dat je elkaar best wel wat kunt ondersteunen. Het kwam bij mij nogal hard over, zo van : ‘Houd je kaken.’ Maar ja, zij zat daar natuurlijk ook niet voor niets, en had ook het een en ander meegemaakt. Er was ook een Joodse vrouw bij van een lichtere kleur die sprak met veel gebaren.

hoofdstuk 20 De wildernis stammen

Om elke vierkante meter wordt gestreden door het vlees, om elke vierkante centimeter strijdt het vlees. Laten we er niet te gemakkelijk over denken. Het is oorlog, geen tijd voor feestjes. Het vlees stalkt onverbiddelijk en laat niet los. Je moet dan ontwaken en beseffen dat je in een zwijnenjacht bent. Dat zijn geen volwassenen die op zwijnen jagen. Nee, de volwassenen slapen. Het zijn kinderen. Dan proberen je medejagers je te doen ontwaken. Misschien was je wel gebeten, knock out geslagen door het wilde zwijn.

Ik was het boek ‘Vissen’ aan het lezen in de RV-bijbel, een lang boek, en ik voelde me geestelijk in het wildernis dorp, waar ik een ijsje at, en ik was met de andere kinderen. Buiten het wildernis dorp waren in de wildernis stammen met vrouwen en meisjes die rieten rokjes droegen. Ik zag het in de geestelijke wereld, dwars door de woorden heen.

hoofdstuk 21 de mobielocratie – hebben buitenaardse wezens dit opgesteld ? ja, de screamers

De RV-Bijbel is weer een stap richting Israel, want het Nieuwe Testament was veelal afgeweken van de originele Joodse symbolische betekenissen. Joodse energieen en entiteiten zullen daarom ook veel makkelijker aansluiting vinden op de RV-Bijbel dan het Nieuwe Testament. Laten we niet vergeten dat slechts 2% van Israel christelijk is, gebaseerd op het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament heeft potentieel, maar moet teruggeleid worden tot de meer Israelitische en Egyptische bronnen, maar hoofdzakelijk gaat de RV-Bijbel terug naar het oer en het hogere Orion, naar de oerbronnen van het bestaan waar latere werkelijkheden van afweken.

Met de uitgave van de vierde preview van de RV-Bijbel, het boek Vissen, zijn er overal in de geestelijke wereld Joodse feesten. De Joodse energieen en wezens, ook natuurwezens, zijn blij dat het Woord gekomen is.

Maar wat nu ? Gaat het allemaal zo gemakkelijk ? Nee. Er zijn buitenaardsen genaamd de Screamers, en zij hebben de gehele aardse matrix gemaakt als in een mobielocratie, oftewel alles wordt onder controle gehouden, getraceerd en gemanipuleerd door de mobiel, en de mens is totaal mobielgek. Tegenwoordig heb je voor heel veel dingen de mobiel nodig, en dat terwijl instellingen voor financiel verkeer erop blijven hameren dat bedrijven oplossing dienen te ontwikkelen die werken voor alle groepen consumenten, dus dat er meerdere manieren moeten zijn van verificatie voor de klanten, dus je mag mensen niet afhankelijk maken aan mobiele telefoons. Er zijn mensen die geen mobiel hebben, en er zijn ook mensen die geen mobiel willen. Het is allemaal al veel te ver gegaan. De Screamers werken door de mobiel, de tandartsvullingen, de psychiatrische etiketten, en door vlees eten, enz. en houden de mens zo afhankelijk. Ze bewaken de matrix. Het zijn dementors. Ze maken in de geestelijke wereld hele harde geluiden, en dat vertaald zich dus op een andere manier vaak in de materiele wereld. Geestelijken en shamanen zien dit en waarschuwen er tegen. De Screamers zijn vorsten en machten van het Nieuwe Testament, voornamelijk de westerse vormen, maar ook de oosterse vormen veelal. Tot zover maar even.

hoofdstuk 22 de mobielocratie 2 – ontwaakt gij die slaapt

Ben ik het eens met die feesten ? Nee.
Het is geen tijd om feesten te vieren.
Ik begrijp het wel, maar de boodschap is juist voorzichtig te zijn, subtiel, anders is het slechts een projectie.

We staan recht tegenover de Screamers, en zij willen het volk niet laten gaan. Ze zijn sluw en

komen in allerlei vormen. Het zijn phishers, hackers, ransomewarers, etc. en hopen dat de mens verder toehapt.

De screamers hebben de mens bij de ballen : mobielverslaving, sociale media verslaving, auto-verslaving, vlees-verslaving, als een mak schaap naar tandarts en psychiater, die niks om je geven gewoonlijks, maar je als een zak geld zien, enz. De screamers zijn overal om ons heen. Ze schreeuwen als we het vleselijke willen loslaten en tot het geestelijke willen gaan. Dat werkt ook door de families. Families zijn vaak constructies van de screamers om je in de matrix te houden, als alarmen. We hebben het dan over de vleselijke families.

De screamers schreeuwen als je niet helemaal in de maat loopt, als je niet zoals hen bent. De mens denkt dat hij vrije keuze heeft, maar in het vlees heb je dat niet, want de screamers beslissen alles voor je, en doen zich voor als je eigen wil, dat je denkt dat je het zelf bent. Als je moet kiezen dan schreeuwen ze net zolang totdat je kiest wat zij willen dat je kiest, en dan wordt je daarvoor beloond met allerlei vleselijkheden, een goed gevoel, en dan ben je nog trots op jezelf ook.

Ontwaakt gij die slaapt.

hoofdstuk 23 de mobielocratie 3

Ik had een droom van een jonge vrouw die haar kind vlees te eten gaf.
Er werd toen bijgezegd dat er toen al kanker in het kind aan het ontwikkelen was.
Ik hoorde toen het woord ‘duivelkunsten.’
Als je vlees eet is dat al kanker in beginstadium.
Kanker is abnormale cellen die zich chaotisch delen en die sneller groeien dan normale cellen. Het zijn dus corrupte en parasitaire cellen die zich gaan spreiden en alles gaan aanvreten.
Zo is de mens dus al gebouwd op kanker, op een soort semi-kanker of proto-kanker, en dan kan het snel mis gaan vroeg of laat, alhoewel het zich op een andere manier kan vertalen. Het zijn screamer-cellen, van een buitenaardse soort, van het lagere orion, het vleselijke orion. Zo werkt de mobiel en mobiel-verkeer ook.
Het is de kanker van de technologie : je brein wordt erdoor overgenomen.

hoofdstuk 24 Aarde en zee

Het weekend komt eraan.
Wat een drama vindt er telkens plaats op het wereldtoneel.
Je hoeft de krant maar open te slaan.
Heeft het hemels woord er nog wat over te zeggen ?
Het hemels woord wijst op het verdovende gevaar van de zonde en het vlees,
maar toont ook het pad hier doorheen, en dat is niet het voor de hand liggende.
Het pad ligt onder de grond, en dat is zeker zinnebeeldig.
Ook gaat het pad tot de zee.
Het zijn krachtige symbolen die door hun waarde tot waarheid zijn geworden.
Misschien heb je er weleens van gehoord, van natuurmensen, dat je je aarde en zee elementen in balans moet houden. Het boek 'Stranden' van de vijfde preview van de RV-Bijbel noemt ook nog de moedermelk als element. En natuurlijk mag het element 'lucht' niet ontbreken.
Aarde, zee, water, melk, bos, bloemen, honing, lucht, zijn allemaal zo wat elementen die in balans moeten komen, hun plaats moeten vinden, en ze kunnen zowel in positieve vorm komen als in negatieve vorm komen, en daarom is de gematigdheid en de juiste verhouding hierin zo belangrijk.

hoofdstuk 25 don’t forget to forget

Ik geloof in een nieuwe wereld.
De natuur laat het telkens weer zien : na winter komt lente.
Maar het is cyclisch. Het komt telkens terug, het is chronisch.
Waarom ?
De hogere werelden vissen ons voortdurend op.
Zijn dat werelden die meer weten ?
Het zijn juist ook werelden die minder weten, want de mens weet teveel.
Daarom is het visnet een symbool wat telkens weer terugkomt in de RV-bijbel.
Het visnet : wen er maar aan. Telkens wordt je weer opgenomen door hogere werelden,
juist om een heleboel overbodige kennis weer te verliezen.
Ze vissen aan de rivier van vergetelheid.
De mens is vergeten te vergeten.
Je mag een heleboel loslaten in de rivier.
Schone lij, opnieuw beginnen, als een kind.

De mens weet teveel.
Daarom gaan er pijlen door zijn vlees, pijlen door zijn hersenen,
zodat het allemaal mag wegsijpelen.
Sommige pijlen kunnen we niet verwijderen.
Laat maar zitten. Het zit er niet voor niets.
Het overbodige kan zo wegstromen.

hoofdstuk 26 woord voor woord – de donderdag avond overdenking

De vrijmaking is iets heel moois, als een natuurmoeder die de mens opzoekt in de stad en de mens een bevrijdend zicht van de natuur zendt om de mens terug te brengen tot de natuur.
Rivieren 8:1

Moeder natuur is tederheid, maar het is heel pijnlijk voor het vlees, en het vlees begrijpt het ook niet, en vertaalt het op een hele andere manier. Er is een confrontatie tussen Moeder natuur en moeder vleselijkheid, en er is een gevecht. Maar kijk naar het woord natuur : Nat uur. We gaan het dus niet droog houden, want het is een nat uur. Moeder natuur leidt ons terug tot de zee, diep in de wildernis, en tot de wildernis. Van daaruit mogen we haar eilanden en landen leren kennen. Moeder natuur is helemaal tot de stad gegaan om ons op te zoeken. Kijk maar om je heen : Zij is daar. Er is nog zoveel natuur in de steden. Zij heeft ons niet aan ons lot overgelaten. Wij mogen haar sporen volgen. Zij komt ons daarin ook tegemoet, want zij is de goede visser, en vist ons op in haar netten. Het teruggaan tot de natuur betekent zoals het bovenstaande vers zegt : zicht krijgen op de natuur. En dat zicht mag onze bevrijding worden, onze vrijmaking.

Bevrijdend zicht op de natuur, wat houdt dat in ? Er staat trouwens : ‘bevrijdend zicht van de natuur’, dus dat we leren te kijken met de ogen van de natuur, en het houdt ook in dat we de natuur leren begrijpen. We zijn intens met de natuur bezig. Kijk nog maar eens naar het woord natuur : na-turen, we turen het na. We moeten gaan leren naturen en na-turen, de natuur na-turen. Dat is een hele opdracht, en daar is een pad voor, door Moeder natuur gebaand. Zij kwam tot de stad om ons de natuur te brengen, het natuurzicht.

Het natuurzicht brengt de mens weer terug tot de natuur, zegt het vers. Het natuurzicht leert de mens ook te wandelen in de natuur, op het natuurpad. We mogen zo de natuur in ons ontdekken en de natuur ook worden. Je bent een stukje natuur. Diep in je ligt het natuurzelf. De natuur is dus een zender, een natuurzender, en ook een opzoeker, een natuuropzoeker, en het heeft ons zelfs opgezocht in de stad, en wij mogen deelhebben aan dat proces. Daarom zijn wij ook tot de stad gegaan, om de natuur te zenden.

Steeds minder natuur is er in de stad, maar wij mogen zaaien. Wij mogen het natuurwoord brengen, op de manier van de natuur, subtiel dus. Kijk maar naar hoe de planten en bloemen communiceren. De natuur is obscuur. De natuur zit niet voor een dubbeltje op de eerste rang. De natuur heeft hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen. Het natuurwoord mindert altijd weer, komt in golven, werpt haar visnetten uit. Als we dat gaan begrijpen, dan weten we wat de vrijmaking is. Het natuurwoord wordt dus gezonden om op te halen, als een visnet dus, van de goede visser.

Het uur is nat, we houden het niet droog. Aan touwen en in netten worden mensen op het schip gehesen door de goede visser. De zondvloed is gekomen, dat hebben we gezien, maar daar blijft het niet bij. De zondvloed is ervoor om mensen op het schip te krijgen. Het natuurwoord is de ladder. Woord voor woord rijgen wij. Zij is van de hemel gezonden.

hoofdstuk 27 de kringloop van de hemelse zee

De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.
Rivieren 1:1

Hoe kan een druppel zich beroemen tegen de zee ?
We zien het om ons heen gebeuren.
Het vleselijke strijdt altijd tegen het geestelijke.
Vele druppels vormen woeste golven, en ze strijden tegen de zee en tegen elkaar.
Ze gaan tegen elkaar in, klotsen tegen elkaar aan, en dan is er schuim.
Je kunt er om rouwen, maar je kunt er ook gebruik van maken :
surven op de golven om te komen tot een mooi eiland.
Het is niet de bedoeling dat je er geheel in wegzinkt.
Toch ben je zelf ook maar een druppel, en mag je het relativeren en zicht krijgen op de zee.
Het spreekt ook van flexibiliteit en omvorming.

Het zeewater verdampt en wordt tot wolken, wat later weer regen geeft op het land, opdat de plantjes groeien. Zo is je leven als druppel heel waardevol. Uiteindelijk wordt je dus van zeedruppel tot regendruppel, en zo kom je aan land. Ze mag je helpen de bloemen te laten bloeien.

Zo is het leven : Je bent maar een druppel in de zee, maar door de verdamping wordt je opgenomen tot de wolken, om vervolgens als regendruppel weder te keren, ook maar heel klein, en heel fijn en subtiel. Er zijn zoveel andere druppels. Vele druppels vallen in de rivieren en gaan weer terug naar de zee, en dan gaat het weer overnieuw, maar als je uiteindelijk de bloem hebt bereikt, en je in de bloem wordt opgenomen, dan zal je bijdragen aan de nectar van de bloem, en als de bij je dan meeneemt dan wordt je tot een honingdruppel. Dat de mens dus maar een druppel is is helemaal zo gek nog niet. Het is een mooi en groots plan.

Als de mens zo ver is gekomen, dan is de mens zijn geestelijke waarde gaan ontdekken. De mens is opgenomen tot de bijenkorf, tot de honingraat, als beeld van een diep geestelijk leven. De mens strijdt niet meer tegen de hemelse oceaan dan, maar heeft de warmte in zichzelf gevonden, om die ook uit te dragen.

De honing als beeld van het diepere, geestelijke leven, absorbeert het hemelse, weerkaatst het hemelse, in soberheid. Het is puur natuur. Het is niet overmatig en niet overmoedig. Je wordt dan geoogst door de hemelse imker. Je bent dan voeding van het hemelse woord. En zo ga je van woord tot woord, en hoe hoger je komt, des te dieper je neerdaalt, van neerdaling tot neerdaling, totdat je weer een zeedruppel bent. Dat is de kringloop van de hemelse zee, waarin je steeds een ervaring rijker wordt, totdat je gaat beseffen dat de zee ook in de zeedruppel is.

hoofdstuk 28 de rivier van de hemelse vergetelheid

Is er nog leven in ons ? Stroomt de rivier van hemelse vergetelheid nog in ons ?
Rivieren 10:15

Waarom wordt de hemelse vergetelheid gelijkgesteld aan leven ?
Omdat buiten de hemelse vergetelheid de dode kennis regeert.
De mens is veelal opgebouwd uit dode kennis, en de dode kennis heeft de ziel van de mens gedood.
Het is zeer giftige kennis, als de beet van een slang of een spin.

Wij zijn op weg naar de rivier van vergetelheid.
Het is een lange weg, en de weg wordt steeds smaller.
We moeten loskomen van dode kennis, van vleselijke kennis.
De rivier van vergetelheid komt ons dan ook tegemoet.
Het omhult ons in onze nachtmerries.
Het haalt ons uit de greep van de wurgslang.
Maar dan moeten we nergens meer aan vasthouden, alles loslaten.
En wedergeboren worden in de schoot van de rivier van de hemelse vergetelheid.

Deze werelden zijn opgebouwd uit dode kennis. Het verkoopt goed.
Het slikt gemakkelijk weg. Maar de rivier van de hemelse vergetelheid is een tegengif.
Het moet door je heen gaan stromen, als een grotere werkelijkheid.
Je moet bereid zijn de nachtmerrie achter je te laten, een nieuwe taal te spreken,
de hemelse rivier van vergetelheid door je heen laten stromen, je laten vullen,
ook door je hoofd, want daar ligt zoveel dode kennis.
Eerst moet je helemaal leeg worden. Laat het maar door je heenstromen, laat alles maar los,
en laat het je maar opnemen. Laat je geheugen maar wissen van dode kennis.
De rivier van de hemelse vergetelheid leidt je dan tot het hemelse woord waarmee je gevuld mag worden.
Het woord is ook minderend, niet opgeblazen, niet verdichtend.
Het woord leidt dus altijd terug tot de hemelse vergetelheid.
Ze houden elkaar in stand, ze stuwen elkaar op.
Dat is een natuur verschijnsel.

De hemelse vergetelheid is de beveiliging van het hemelse woord.
Zo kan het nooit opgeblazen worden.
Ik droomde eens over de rivier van de hemelse vergetelheid.
Het ging de scholen binnen, en de stoelen waarop de kinderen zaten begonnen te bewegen, en de rivier nam de kinderen mee naar buiten, en nam hen toen over het schoolhek.

Laten we tot deze rivier gaan. Laat het je meenemen. Ga maar kopje onder.
De nachtmerrie van dode kennis is een zware, waar we elke dag weer in zijn.
We hebben de rivier van de hemelse vergetelheid nodig.
Kom, rivier van de hemelse vergetelheid. Leidt ons tot de levende kennis,
de hemelse kennis van uw woord. Het is een belangrijke kringloop van Moeder natuur.
Telkens weer gaan wij de nachtmerrie in om daar de rivier van hemelse vergetelheid te brengen.

Neem anderen maar mee. Daarom ben je in de nachtmerrie : om anderen op te halen. Haal ze maar uit de nachtmerrie. Bevrijd hen van hun dode kennis, opdat de rivier van hemelse vergetelheid ook door hen mag stromen. Alles moet veranderen. Dat begint in jezelf. Heel veel vergeten. Alles moet anders. En laat het dan ook weer los, want de rivier van hemelse vergetelheid zal het zelf doen. Laat het maar stromen, en stroom maar mee. Houdt je aan niks meer vast.

hoofdstuk 29 de berg van de hemelse vergetelheid

We worden opgeroepen tot een hemelse plicht, een hemelse oorlog. De opname is dus een dienstoproep. Dan begint het pad. De dagen in het vlees zijn dan voorbij, en je gaat in het geestelijke verder.
Rivieren 16:11

Voedt het vlees niet. Voedt de vleselijke werkelijkheden om je heen niet. Er is het hemelse woord omhuld door de hemelse vergetelheid waarin je je werkzone en werk-elijkheid hebt.

Het vlees werkt door de zintuigen en het lichaam, dus daarom ben je volledig in de strijd betrokken, ook lichamelijk. Als je door het vlees aangevallen wordt houdt dan soms je ogen dicht, want het kan juist allemaal via je ogen werken. Ook hinkelen kan soms helpen, als het vlees teveel door de grond, door de aarde, op je inwerkt, via je benen. Of even heel laag gaan lopen, knielen of liggen, als het vlees teveel vanuit de hoogte, vanuit de lucht, op je inwerkt. Door lager te gaan, bijvoorbeeld door te hurken, kan het vlees ook zicht over je verliezen. Zo kan de bliksem van het vlees je niet treffen.

Het bovenstaande vers noemt de opname. Er zijn nogal veel misverstanden over de opname. Met de opname is niet alles afgelopen. Het is een hogere dienstoproep. De opname is een oproep tot een hogere oorlog, dus ook een bewapening. Maar laten we telkens weer beseffen dat de oorlog een studie opdracht is, dus niet zomaar een geestelijke oorlog op zich. Je moet studie materiaal innemen, dus de oorlog is vrij symbolisch. Het betekent gevoelig te worden tot de opname, met de opname te spreken. De opname is een school-orgaan, en vandaaruit wordt je uitgezonden.

Op de berg van de hemelse vergetelheid moet je alles achter je laten, niet meer door dode kennis geleid worden, maar verder klimmen, zodat er steeds meer dode kennis van je zal wegvallen. Laten we tot die berg gaan en alles achter ons laten. Laten we de rivier van de hemelse vergetelheid volgen tot die berg. Op deze berg worden we zowel ontwapend als bewapend. De wapenrusting van het vlees gaat eraf, en we ontvangen hier de hogere geestelijke wapenrusting. Dat is wat de hogere oorlog is : zie die berg te beklimmen. Dat is niet makkelijk. Er zijn roofdieren op die berg, moeilijke paden, soms is het verschrikkelijk stijl, en gaan er zware stormen en winden rond. Er zijn zoveel valse vergetelheden en valse hemelen die de mens weer naar beneden willen trekken. Bewapen je met kennis. Ga de studie opdracht aan, en houdt je vast aan het hemelse woord. Dat

woord komt de mens tegemoet. Dat woord komt je niet zomaar aanwaaien, maar moet je verdienen.

Ga steeds hoger, ga niet meer terug. Kom tot de hogere zichten op de berg van de hemelse vergetelheid. Op zoveel manieren spreekt de berg tot ons, op zoveel manieren neemt de berg ons binnen. Sluit geen compromissen. Ga ervoor. De wereld beneden wordt in de greep gehouden door de meest monsterlijke beesten. De oorlog gaat om kennis. Het is een informatie oorlog, maar er is zoveel dode kennis en dode informatie, valse informatie, om te verliezen. ‘Nee, nee,’ roepen de mensen. ‘Kom terug.’ Zij willen niet dat je ontwaakt. Zij willen dat je hun marionet blijft, hun trekpop. Telkens weer zuigen ze je leeg. Je moet dus hoger de berg op om hier van los te komen, om tot de hogere, en betere waarheid te gaan, ook al is die hard voor het vlees. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden.

hoofdstuk 30 het verhaal gaat verder

Wat is afgoderij ?
Het is het verabsoluteren en overmatig centraal stellen van een deelwaarde.
In die zin kan dus ook God een afgod worden, of de hemel, of de natuur, gewoon omdat het nu eenmaal niet op zichzelf staat en niet op zichzelf mag staan. Ook het Woord kan tot afgod worden, literatuur. Denk aan de bijbel-verafgoders, de letterslaven. De letter op zich doodt, maar het geestelijke doet leven. Ook het geestelijke kan al snel tot afgod worden als het uit z’n grotere verband wordt gerukt. Denk aan de overmatige verafgoding van de heilige geest. Telkens gaat het weer om zoeken naar verband en verhouding, naar variatie en creatie. Daar zijn verschillende beelden voor, zoals de bijen, maar ook dat moet je niet verafgoden op een ongezonde manier. Obsessies zijn soms goed, maar overdrijf het niet. De mens gaat zeker door seizoenen heen om herstel te brengen. De valleien worden verhoogd en de bergen verlaagd. Daarom is het belangrijk om langs de rivier van de hemelse vergetelheid op te gaan tot de berg van hemelse vergetelheid, om los te komen van dode kennis die uit balans is. Zo krijgt de mens zuiver zicht. Het medicijn tegen afgoderij is dus goede scholing, goede literatuur, goede principes. Het gaat niet zomaar om het navolgen van allerlei stemmetjes, of dat God of een andere hogere macht het wel even voor ons gaat doen. Je bent zelf bij dit proces betrokken.

Langs de rivier van vergetelheid tot de berg van vergetelheid, en daarachter is een nieuwe wereld : oerwoud, wildernissen, maar niet zonder gevaren. Virussen kunnen zich voordoen als apen of spinnen, gevaarlijke spinnen. Er liggen onbekende virussen op de loer voor de mensheid, waar de geestelijken al tijden tegen strijden. De aapgeesten zijn tricksters, jokers, spammers, phishers, en kunnen het menselijk lichaam hacken.

Achter de spinnenmachten zijn sowieso vaak weer grotere apenmachten te vinden. Deze apen zijn zwaar aan de drugs van de valse vergetelheid, namelijk de onverschilligheid, het egoisme en de hebzucht. Ze leven helemaal in hun eigen wereld, en het is een monkey business. Het zijn drugsdealers. Daarachter bevinden zich vaak nog de vissen, zoals zalm. Ze komen ergens voort

vanuit de rivier, waar ze hun onderkomen hebben, en worden telkens met de stromingen meegezogen, en zijn zwaar aan de drugs. Ze leven onbekommerd in de vergetelheid, maar dit is een vergetelheid van het kwaad, een valse vergetelheid van de dode kennis. Het vlees moet gedood worden. Er ligt een opdracht voor de mens om deze machten, deze valse principes, deze dode vergetelheid, te overwinnen.

Het vlees, de zonde, is op het ziekbed geworpen, en woelt in een doodsslaap, ijlende. We mogen dat ook proclameren dat het vlees dood is. Het rent als een kip zonder kop. Het zijn allemaal stuiptrekkingen nog. Ik had een droom dat alles wat niet bij elkaar hoort van elkaar los werd getrokken. Uiteindelijk zullen valse verhoudingen het niet vol blijven houden. Ook had ik een droom over het verschil tussen defect en effect. Defect is datgene wat het niet in de mappen weet te houden, maar er zelf mee aan de haal gaat, voor zijn tijd, en dan alles op een defecte manier aan elkaar plakt, maar uiteindelijk werkt dat dus niet, want het past niet bij elkaar. Effect heeft het als je het in de mappen laat waar het hoort en het niet overmoedig eruit haalt. Mensen willen vaak stad en naam maken.

hoofdstuk 31 de hemelse centralisatie

Hoe kom je dieper in de verborgenheid ?
Allereerst moet er besefd worden dat de mens niet dieper kan gaan vanwege de afgoden die in de weg staan. Er zijn dingen centraal gezet die niet in die zin centraal mogen staan. Soms is dat gewoon een brok. Dan draait alles om iets eenzijdigs en loopt alles vast, en dan ontstaan daar markten omheen, en dan leven ze van iemand anders zijn lijden en van bedrog.

Het centrum mag geen eenzijdige brok zijn als een opeenhoping. Het centrum moet een verfijning zijn van dynamieken die elkaar telkens afwisselen, aanvullen en in de gaten houden, opdat het wiel zal draaien, als een hemelse klok. Gematigdheid is hierin een sleutelprincipe, en ook variatie, afwisseling, waarin er gezocht moet worden naar de hemelse balans en volgorde, ook de hemelse hierarchie, om zo los te komen van de vleselijke hierarchieen van mensen. Dit proces is de hemelse centralisatie, dat de mens helemaal opnieuw moet leren centraliseren, hoofdzaken te onderscheiden van bijzaken, opdat er doorgang is tot de diepere verborgenheid, zodat de mens in het hemelse verkeer kan wegzakken. Hemels centraliseren is dus een soort tetris spel waarin er steeds weer dingen wegvallen, opzij schuiven. Daarvoor moet je dus ook hemels leren concentreren, inventariseren en hemels leren jongleren. Het is een levend rangschikken. Het wordt uitgebeeld door een hemels visnet. Je hebt vele lijnen nodig om het visnet te doen werken. Het werkt allemaal met elkaar samen. Het is niet slechts een lijn, maar velen. Het gaat dus om het leren denken in lijnen, verdiepingen en vakken. Ook moet je dus leren denken in afwisselingen opdat je gematigdheid kunt uitoefenen.

Ik had een droom dat ik in een natuurstad was. De huizen bestonden allemaal uit gangen die ook weer door kleine kamertjes of ruimtes heengingen, en die gangen waren ook tussen de huizen, en telkens waren er deuren tussen, als een soort doolhoven waarin de mens verborgenheid had. Zo werd het hemels centraliseren in stand gehouden. Vroeger werd de natuurstad geplaagd door monikken van de nachtmerrie. Die waren toen verdreven, maar hun schaduwen en geesten waren er nog wel. Ik was in de gangen en ging langs de kamertjes en kleinere ruimtes, van deur tot deur, en soms zag ik zo'n schaduw van een monnik, maar het vaagde ook weer snel weg. Ze konden niet meer aarden. Ze droegen ook hele vreemde hoedjes. Hoe kom je door de nachtmerrie heen ? Door het te leren aanvaarden en dragen, om het zo te verwerken, en door het hemels centraliseren.

Leren hemels vissen betekent eerst je hemelse visnet in orde te krijgen, door de hemelse centralisatie. Het hemelse visnet is iets groots en veelzijdigs, als het hemelse centrum waar je allereerst zelf doorheen moet. Daarom is het een thema wat telkens weer terugkomt in de RV-Bijbel.

Probeer het hemelse visnet voor je te zien, en de dynamieken, de lijnen, wetende dat wanneer je geen gematigdheid en variatie beoefend, en vervalt tot eenzijdigheid en vleselijke centralisatie van materialistische dingen dat het hemels visnet dan niet zal kunnen werken, en dan zit er in principe een heel groot gat in. Dan bereik je verder niks. Wat zijn nu precies de verdere valkuilen in de hemelse centralisatie ? Je moet niet overmatig objectiviceren want dan wordt het steriel, kil en zakelijk, maar je moet ook niet overmatig personificeren, want dan wordt het een projectie, en dan speel je in principe verstoppertje, zoals mensen die het telkens over God hebben, maar niet de principes hanteren, en dus in wezen gewoon aan voorouder-aanbidding en persoonlijkheids-cultussen doen. Het gaat er dus om balans hierin te vinden. God mag geen schuilplaats voor het vlees worden.

De schijnwerkelijkheid waar de mens in leeft, de matrix, is een gevolg van vleselijke centralisatie.

hoofdstuk 32 van supermarkt tot warenhuis

Om ons heen zijn de dode systemen.
Het vlees is allang dood, maar dit zijn nog de stuiptrekkingen.
Daarachter ligt het bos.
Daar naartoe is de tocht, door veel ontraadselingen, puzzels.
De dode laagjes van het vlees moeten eraf.
Die geven nog verwarrende signalen af, verdraaiingen,
vreemde echo's. Je kan je er kwaad om maken, maar je moet de jacht in.
Je moet een hemelse visser worden.
Allereerst moet je zelf door het visnet gevangen worden,

de fuik in, en ook de fuik aanvaarden.

Om ons heen zijn de dode systemen dus, systemen die niet ademen,
en ook alle adem weghalen. Alles proberen ze te verstikken met hun nonsense.
Grote nonsense is het. Ontken die realiteit. Het is de matrix.
Heb er geen binding mee. Ga je eigen weg, de hogere weg.
Ga hemels centraliseren, zorg dat je dat hemelse zuigsysteem afkrijgt,
dan kan al het vlees wegvallen.
Ga hemels aarden. Zorg dat je goede grond onder je voeten krijgt.

Om ons heen zijn de dode systemen.
Ze zijn morsdood, al lang geleden vervlogen.
Het komt en gaat, telkens weer vaagt het weg,
want het is de realiteit niet. Het zijn nachtmerries, en als dan de ochtend komt zijn ze weer weg.
Blijf bouwen, blijf werken, in de hemelse werk-elijkheid.
Prik er doorheen, want er worden grote spelletjes gespeeld.

Om ons heen zijn de dode systemen,
systemen allang vervolgen,
als eb en vloed komt het telkens terug en vaagt dan weer weg,
maar kom tot de ware hemelse zee, van hemelse vergetelheid,
en laat al die dode dingen achter.
Kijk naar de bloem die bloeit,
kijk naar de bij die van bloem tot bloem gaat,
gematigdheid en variatie.

Om ons heen zijn de dode systemen,
aan de steroiden,
maar weet dat het om afgestemdheid gaat, niet om gespierdheid.
De vleselijke spieren van de gevallen, lagere mensheid versperren hen de weg, trekken hen mee,
naar een wereld van bedrog. Het zijn allemaal kunstjes van bacterien.

Het gaat niet om sterk zijn, maar om volharding, vastberadenheid.
Het gaat niet om kracht, maar om flexibel zijn.
Sober zijn leidt je veel verder.
Oververzadiging is bedrog,
de honger is je gids.

‘Je zit de boel te verzieken’
‘Oh moeder, wat en piene piene piene’
‘Het is weer bar en boos,’
zeggen de tantes bij het kaarten.

Elke dag als je opstaat mag je weer zeggen :
‘Weer een dag om te puzzelen.’
Elke dag als je opstaat mag je weer spoorzoeken,

naar de padvinderij.
Dat gaat door bos en wildernis,
soms heb je een schram,
soms moet er een pleister op.

‘Je zit de boel te verzieken’
De tantes zijn aan het kaartspelen.
Soms mag je meedoen.
Soms doen ze het als je naar school moet of al op bed ligt.

Het is een vreemd spel wat ze spelen, met vreemde jokers,
soms vreemde kaarten, en die komen dan in het spel,
en blijven circuleren, totdat er nieuwen komen.
Het vlees heeft zijn evenwichtsorgaan verloren,
en ook zijn geheugen.

Breek de zegels,
ontken de matrix,
het is allang uit de hand gelopen,
en deze krachten zijn dood.
Het zijn slechts stuiptrekkingen.

We waren ontvoerd,
en werden tot producten in de supermarkt,
maar nu moeten we tot het warenhuis gaan,
om te worden waartoe we voorbestemd zijn.

Grote wonderen gebeuren er in het warenhuis.
De dingen spreken.
Wonderlijke verhalen, wonderlijke avonturen.

hoofdstuk 33 waiting for the winds

De nieuwe wereld wordt gedragen door de winden van vergetelheid. In de RV-Bijbel zijn passages die wijzen op hoe winden en stormen hebben bijgedragen aan de schepping, ook aan de schepping van het Woord. Hiervoor moet veel gezaaid worden.

De christenen vragen vaak : ‘Bent u al wedergeboren ?’ of : ‘Hebt u de wedergeboorte al ontvangen ?’ En pinksterchristenen vragen : ‘Hebt u de Heilige Geest al ontvangen ?’ of : ‘Hebt u het heilige

geestelijke al ontvangen ?' Evangelische christenen zijn vaak bezig met de opname, en die zou dan volgens velen vóór de grote verdrukking plaatsvinden, oftewel vóór het ragnarok, vóór het tahulen, maar we hebben gezien dat we er dwars doorheen moeten. We kunnen dat niet overslaan. Wel is het dus zo dat ze de opname vaak letterlijk nemen, maar het is iets wat we in ons binnenste moeten ontvangen, dus we kunnen dan ook vragen : 'Hebt u de opname al ontvangen ?'

We moeten ons ernstig uitstrekken naar de opname, die ernstig zoeken. 'Bent u al een opgenomene ?' Die opname zal gebeuren midden in de grote verdrukking, wanneer we verbroken raken en hard aan onszelf sterven op het strijdveld van Ragnarok, of dat wat de christenen ook wel Armagedon noemen.

De grote winden van hemelse vergetelheid zullen hiervoor komen.

Met de komst van het Nieuwe Testament kwam er een nieuw bewind op aarde. Corrupte leiders sloegen hier een slaatje uit, en ze konden het goed vervormen tot gereedschap in hun hand. Vannacht had ik een droom over het boek Judas. Het boek Judas had de harten van de mens ingenomen, en bedreef tirannie, en het was een dreig cultuur. We werden allemaal onderverdeeld in groepen van allerlei nationaliteiten. Er waren Engelsen en Fransen. Een Franse jongen sprak tegen mij, en ik legde hem uit over het Plumares mysterie. Ik wees op de wolken, en dat de wolken elkaar nog overlapten, maar dat daar een heel ander patroon achterlag wat geopenbaard zou worden.

De wolken zijn dus een soort puzzel, een soort code die gekraakt moet worden, en dan heb ik het over de wolken van het huidige tijdperk, zoals het huidige tijdperk in elkaar zit. Het plumares mysterie is de naam van het zesde boek van ons lesprogramma van het nieuwe onderwijs.

Nog even een uitleg wat Plumares betekent, vanuit het boek :

'Plumares momenten zijn momenten van verwarring en verwerping, waarin je je plaats niet kent, en ronddoolt. Het zijn lege tabletten die hoger inzicht nodig hebben, die nog geplaatst moeten worden. Deze plumares stenen of tabletten zijn dus belangrijk om het huis te bouwen. Wij mogen de plumares stenen dus niet zomaar verwerpen, omdat ze groot potentieel hebben. Dit is ook weer een stukje van het aanvaarden.'

'Forceren helpt niet. We zijn in een labyrint. Alles moet op een natuurlijke manier gaan, de tijd krijgen om te groeien.'

'De plumares spiegels staan door het hele heelal. Ze zijn overal om ons heen, en brengen alles tot tegengestelden, spiegelen en verdraaiien alles.'

'Maar ook in en rondom ons huis zijn er zulke plumares spiegels, en zelfs in ons lichaam. Het is dus belangrijk hier gevoelig voor te worden en je leven te gaan begrijpen. Het zijn als het ware allemaal golfjes en stroompjes van zeeen en rivieren die door elkaar heenlopen. Soms lijkt het alsof ze er een potje van maken, maar er is een hogere orde. De mens moet leren deze stromen te detecteren, te volgen, te ervaren waar ze afbuigen, en hoe ze afbuigen, en hoe het zich doorvertaalt en spiegelt. De mens mag zo tot de oorspronkelijke waarden komen, om zo beter zijn leven te leren begrijpen. Dit is dus een groot vraagstuk van de etymologie van het shamanisme.'

‘Hoe buigt iets zich af door de spiegels en lensen van het leven, in het labyrint van het bestaan ? Hoe ontstaan de dingen, hoe vormt het zich door al die caleidoscopische verbuigingen, verspiegelingen en schaduwen ? Dat is het vraagstuk van de etymologie van het shamanisme, oftewel het plumares mysterie. Het is de leer van de oorsprongen, en hoe die bronnen zijn gaan vloeien. Ze dalen neer en stijgen weer op met vernieuwd inzicht. Bronnen putten en scheppen weer uit andere bronnen om zichzelf te versterken, te verdiepen. Dit is een groot buitenaards natuur mysterie, als het leren kennen van de spiegels van het universum, het onderscheiden ervan. Soms is het belangrijk om even stil te staan en jezelf af te vragen : Welke spiegels zijn hier aan de gang ? Het zijn prisma stenen die een bepaald spectrum hebben opgewekt waardoor wij de dingen beleven zoals we het beleven.’

‘Ook herinneringen kunnen plumares spiegels zijn. Ze kunnen je het leven heel anders laten bekijken en beleven. Dit kunnen goede herinneringen zijn of slechte herinneringen, maar we mogen door deze spiegels gaan om tot verdieping te komen. Dit is een hele uitdaging. Sommige spiegels zijn heel klein, en anderen heel groot. Sommigen liggen misschien op de achtergrond, maar anderen kunnen de sleutel vormen voor je verdere leven. Zo kunnen plumares momenten dus ook hele goede momenten zijn van herkenning, verzoening en diepte zicht.’

‘Genade stelt de wet buiten werking, de valse wetten. Dit is in diepte niets anders dan inzicht, de onderscheiding van de plumares tabletten, van de spiegels.’

‘Genade is dus inzicht. Hoe dieper het inzicht, hoe dieper de ontwaking, wat resulteert in een hoger absorberings-vermogen, oftewel vetverbranding, de fijnere energie.’

‘Het atheisme is de sleutel tot de diepere leegte, de sleutel tot vergetelheid, en zo de decoder van het grote Plumares Mysterie. Alle profeten moesten in het atheisme ingewijd worden, wat in het Grieks ook betekent het verwerpen en ontkennen van de goden van stad en staat. Het heilige atheisme, de heilige atheos, was uitgezonden als een heraut van het oordeel wat over de afgoden zou komen.’

Al deze principes worden in het boek verder uitgelegd. Het is daarom ook niet verwonderlijk dat dit een van de meest gelezen boeken is van ons lesprogramma. Ik sprak daarover met de Franse jongen, maar dat ging een beetje door gebarentaal en Engels, want mijn Frans is niet zo best.

De bezetters van het Judas-bewind waren in het gebouw waar wij waren en zij waren aan het dreigen. Alle voeten moesten gecontroleerd worden, en sommigen zouden gemarteld worden. Ze gingen toen langs alle voeten met hamertjes. Ook mijn voeten controleerden ze, maar ze deden verder niks. Een andere Nederlandse jongen pakten ze wel op, en die begon te schreeuwen. Het boek Judas : zowel goede als slechte, hele slechte, dingen. Daarom moet er nog een vervanger komen. Ik ontmoette een Engelse zangeres. Ik scheen haar eens een brief te hebben geschreven over een boom waarin vleselijke vogels zaten, en die vogels moesten sterven, neervallen, opdat de boom verder zou kunnen groeien. Dat is ook met de vleselijke vissen van anti-hulp. Die moeten eerst sterven voordat de mens verder zal kunnen. De vrouw scheen nogal onderdrukt te worden door een of andere hoge piet in de muziek-business, en die zat ook in het Judas bewind. Ik zocht hem op, maar hij ontkende alles. Volgens hem had hij nooit met de zangeres gewerkt. De zangeres stelde dat ze de brief kwijt was die ik haar eens had gestuurd. Toen ze de inhoud van de brief uitlegde zei ik

dat ik 80 a 90% zeker die brief had gestuurd, dat die dus waarschijnlijk van mij kwam, en ik zou nog eens in mijn archieven kijken of ik de kopie ervan nog zou kunnen vinden en weer naar haar zou kunnen sturen. Het zou dan vijf jaar geleden zijn geweest, zei ik, en toen noemde ik zes jaar, maar zij zei toen : ‘langer geleden,’ en toen zei ik : ‘het kan ook zeven jaar geleden zijn geweest,’ en toen zei ze ‘ja, het moet van zeven jaar geleden zijn geweest.’

Het Judas bewind begint te twijfelen aan zichzelf, en trekt zich ook terug, ontkent dingen, wat al eerder gebeurd is. Er moet echt een vervanger gaan komen. Daar zien we naar uit.

Ik zag de wolken van het plumares mysterie, en er lag nog wat achter, wat geopenbaard zou worden. De winden van de hemelse vergetelheid zullen ons leiden tot de wolken van de hemelse vergetelheid, en daarachter is de boom van de hemelse vergetelheid. We kunnen dat een beetje vergelijken met de ygdrasil, de boom die alle werelden onderverdeeld, uit de germaanse mythologie, oftewel de wereldboom. De Engelse zangeres zong ook over dat soort thema’s. Ze vroeg om meer hemelse woorden. Ze was heel hongerig. Ik gaf haar toen een omhelzing.

Laten we de winden van de hemelse vergetelheid volgen, en wachten om erdoor opgenomen te worden, wat vanzelf gebeurt als we ernaar zoeken en als we ze volgen. Laten we ons intens bezig houden met het geheimenis van de opname, wat in principe dus een opname tot inzicht is.

Het Judas bewind moeten we ook op waarde schatten. Het is een geestelijke grondwet, en hierin is een belangrijke basis en wortel te vinden, waar de RV-Bijbel mee verder gaat, wat telkens terugkomt, namelijk :

‘Want er zijn zekere mensen binnengeslopen – reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven – goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen.’

Hier zien we dus al dat velen vasthouden aan de verwesterlijkte vorm van genade, die zeer gevaarlijk is, zeer giftige drugs. Dat is de zombie drugs. Velen slikken het. Vandaar dat de voeten gecontroleerd moesten worden, de basis.

hoofdstuk 34 Het orionse genesis – het rusland geheimenis

We hebben het al vele jaren over het Rusland geheimenis. Dit geheimenis moet verder uitgewerkt worden. Rusland is Ragnarok wat moest komen, stelde ons lesboek ‘Leven op de Paradijs aarde – deel 2’ begin 2021, een jaar voordat Rusland Oekraine binnenviel. Maar wat is het ? Wat is er gaande achter de schermen, want we hebben te maken met het vleselijke Rusland en het geestelijke Rusland. Rusland heeft Europa teruggestort in de dertiger jaren : terug naar start. Europa wilde niet luisteren naar de hogere boodschappen, wilde niet Franciscaans worden, niet ascetisch, niet sober leven. De put van Rusland, wat is het ? Op de top van de dertiger jaren viel Duitsland binnen, want

de mensen wilden het geestelijke niet, en werden zo met het vleselijke geconfronteerd, wat weer terugwees op het hogere geestelijke. Natuurlijk zit daar een les in. Alles wijst terug op het hogere. Het Germaanse sprak. Zoals de christenen Jezus terugverwachten, zo verwachtten de Germanen Surtr, de reus van de herschepping, die zou komen op zijn dodenschip met moeder Hel, de godin van de vruchtbaarheid. Dat zou gebeuren op het toppunt van Ragnarok. Moeten wij opnieuw de veertiger jaren in, of kunnen we gewoon nu dieper de dertiger jaren in om het diepere verschijnsel te begrijpen, te zien waar het op wees ?

De Egyptenaren verwachtten Ra op zijn dodenboot, Ra en zijn onderwereld-bemanning, en we zien al deze dingen terug in het sinterklaasfeest, van sinterklaas die komt op zijn boot met zijn zwarte pieten. En de pieten stellen dan het gereedschap voor van Ra, om door de poorten van de onderwereld te kunnen. Dat is ook het geheimenis van Ra-Shu, waar we veel over geschreven hebben. Shu of Sa was als het ware de achternaam van Ra, en stond voor zijn onderscheidingsvermogen, zijn intelligentie, de hemel, om boven het aardse uit te stijgen, als een vogel. In het Hebreeuws komt dat terug als de rasha, de stammen van de wilde jongens, zij die zich afgezonderd hebben van het wereldse. Er is een groot verschil tussen de wilde jongens en de wereldse jongens die zich geconformeerd hebben, die allemaal hetzelfde zijn. Wij hebben daar veel over geschreven. En dat rasha geheimenis ligt diep verborgen in de psycho-analyse van Rusland.

Maar wie luistert hier naar ? Of ze zijn overmatig pro-Rusland, of ze zijn overmatig anti-Rusland. Nuance is ver te zoeken vandaag de dag. Men overpolariseert en generaliseert er maar op los vandaag de dag, en gaat zo van vlees tot vlees. Ze willen niet zien wat er achter de schermen ligt. Ze willen het niet bekijken in de context van de geschiedenis en de voortijden. Men kijkt er niet pastoraal en psychologisch naar. Het is allemaal zwart-wit wat de pot schaft, maar er moet nog synthese komen.

De wilde jongens zijn de herauten, de aankondigers, van het amazone tijdperk. De amazones zullen komen. Moeder Natuur zal haarzelf herstellen. Deze wereld moet de baarmoeder weer in, moet weer een geestelijk moederbesef gaan krijgen. Elk macho gedrag, en elk vitesse gedrag, moet eraf. Stoere en vlotte jongens behoren niet tot de wilde jongens, want dat zijn reclame makers voor de stad. Ze hebben moeder natuur om zeep geholpen, maar moeder natuur zal hen hun plaats wijzen. De parasieten zullen afsterven, overweldigd worden door de hogere natuur. Nu leeft de mens nog parasitair. De mens heeft nog parasitaire ideeen en idealen.

De mens is haar vijand, leeft in vijandschap tegen haar. Er is een stok in haar hand, een speer die zij werpt, een pijl die zij afschiet. Zij wil de mensheid doen ontwaken, maar daarvoor moet het vleselijke afgedaan worden. De mens moet besneden worden, en de vleselijke mens moet sterven. De mens is dus in gevecht met zijn spiegelbeeld. De mens is zijn eigen ergste vijand.

Surtr komt terug, de grote, herscheppende context in de Germaanse literologie, en Ra komt terug, Ra-Shu, oftewel de rasha, de wilde jongens, die onder het natuurvuil van de moeder zijn als zwarte pieten. Ra was met zijn dodenreizigers diep de grond onder gegaan. Door het Shu-geheimenis van de hemel keerde hij weer terug. Kijk daarom naar Rusland en ontcijfer het. De geschiedenis herhaalt zich, ook al is het vleselijk, het wijst op geestelijke realiteiten. De spaanse griep was de 1900se corona en er was de eerste wereldoorlog, en het leidde de mens tot de put van de dertiger jaren, en toen kwam Duitsland, en toen kwam Rusland. Deze entiteiten zijn met elkaar in gevecht.

Er ligt iets diepers onder. Weer herhaalt het zich vandaag de dag, totdat we het dieper zullen zien. Het roept, en het is het geroep van de wilde jongens die de komst van de amazones aankondigen.

Niemand gaat met het vleselijke wegkomen. De Rasha zijn de asceten die niet conform zijn. Ook Jeremia behoorde tot de rasha. Hij streed ook tegen de oude, ingedutte inzettingen, net zoals Ismael en Ezau. Rasha, of rosh : de beginne. Er zal een nieuw genesis komen. Dat is het boek Behemma. Hierin zal de oerkennis geopenbaard worden, het ware genesis. Dat is een orions genesis.

We zien om ons heen de putten van de danaiden. Zij scheppen voor eeuwig water in een bodemloze put of vat, dragen voor eeuwig water naar de zee. Dat zijn de vleselijke christenen die we om ons heen zien, altijd met vorm en ijdelheid bezig zijn, waar alles om hun eigen clubje draait, hun eigen familie, etc. Ze leven langs alles heen. Het zijn de sluiers van het leven. We moeten daar doorheen om onze weg zien te vinden. Het is heel tragisch, maar er liggen diepere dingen onder verscholen. De reis is terug naar het orionse genesis.

Van belang is het dus dat de danaiden uit je leven worden gedreven. Ga bij jezelf na in hoeverre en hoe je nog water naar de zee draagt. Vorm geen eenheid met de danaiden. Het zijn de doellozen, waterloze wolken.

hoofdstuk 35 De veertiger jaren : opkomst en val van het vlees – de orionse ladder

Ja, we zijn in de dertiger jaren terechtgekomen, door het Rusland geheimenis. Nu moeten we vat krijgen op het veertiger jaren geheimenis, de overgang van de dertiger naar de veertiger jaren, als onderdeel van het Ragnarok. De Germanen kwamen. Duitsland viel Europa aan op grote schaal. Er drong iets, wat zich vleselijk vertaalde. Er is een hoger Duitsland en een lager Duitsland. We moeten gaan kijken wat er achter de schermen gebeurde. In werkelijkheid kwamen de Valkyries om de gevallen berserkers en einherjars op te nemen. Zij waren bedekt met de moeder aarde, als zwarte pieten. Zij droegen het geheimenis van de moeder aarde en waren klaar om ingewijd te worden. De Valkyries kwamen, maar in de materiele wereld kwam dit omgedraaid door. Er was iets heel anders, iets veel diepers, gaande in de geestelijke wereld. Dat geheimenis moet ontrafeld worden. Het is allang gebeurd. En het blijft zich herhalen totdat de mens het gaat zien.

De veertiger jaren. Wat is het ? De valkyries, de germaanse strijdgodinnen met hun gevleugelde helmen, kwamen, voor de opname. We zien de ladder tot de hemel verschijnen. Het vlees doet een totaal aanval. Rusland moest deze aanval temperen. Uiteindelijk kwam nazi-Duitsland, het lagere, vleselijke Duitsland, ten einde door Rusland, door Stalin. De rasha kwam, de wilde jongens, hen die door de valkyries waren opgenomen en terug werden gezonden de strijd in. In het ragnarok ga je van strijd tot strijd. Er moeten vele afgoden vallen. Ook moeten er vele reuzen en vele beesten vallen. Dat gebeurde in het tijdperk van de veertiger jaren, het hoogtepunt van de ragnarok.

In de veertiger jaren breekt de wolf Fenrir los om de goden te verslinden, maar komt hierdoor ook zelf ten val. Reuzen slepen elkaar tot de afgrond. In de veertiger jaren storten alle elementen in. Het is een nieuw genesis, een orions genesis. Goliath roept tot de mensheid. Het is een machine. Het is allemaal voorgeprogrammeerd. Doet steeds hetzelfde kunstje.

De veertiger jaren : de opkomst en de val van het vlees, als de orionse ladder.

hoofdstuk 36 gehoornde zwijnen

Wat punten ter overdenking :

De geest van genesis is een kudde van dunne gehoornde zwijnen met lange snuiten en slagtanden.

Om de wildernis in te komen moet je geheel monnik worden. In stoeten van monikkenkoren kun je de wildernis in.

De pijn van het baren versterkt de band tussen moeder en kind.

hoofdstuk 37 De strijd tegen het nederlandse monster – de komst van het nieuwe genesis

Nederland is een echt familie land.
Alles voor de familie doen, en de rest is bijzaak.
‘Dingen moeten in de familie blijven.’
Dat is dus wel een hele gevaarlijke gedachtengang, en dat is meer hoe mensen zijn die in het vlees leven, het familisme en exclusivisme.
Ook trappen velen tegen religie aan, maar juist in religie zijn nog dat soort principes, alhoewel schizofreen genoeg zijn de christenen dan vaak nationalistisch familistisch, maar dat zijn allemaal familiaire geesten.
Ik zeg tegen mijn kinderen soms als ze iets weg willen doen het juist niet aan de familie te geven, maar erbuiten, vanwege die reden, om hen goed dat zaai principe te leren, want ja, bij hen staat ook familisme op de loer, en als ze dus alleen maar zouden zaaien op familie grond dan zou het hen juist naar de keel gaan grijpen vanwege exclusivisme, en dat is dan nog wel de familie van het vlees, dus

van de matrix.

Maar in ieder geval zou ik niet met dat soort stellingen of mensen die dat soort stellingen uitdragen kunnen leven, omdat het heel verstikkend is. Het hoort bij het straatje vrekken. Beetje putten van de danaiden achtig.

Het Nederlandse monster : het is een lijm monster. Er zitten gevaarlijke, giftige ingredienten in, wil alles aan elkaar plakken, ook als het helemaal niet kan. Alles wordt op een hoop gegooid.

Veel mensen proberen nu van het vlees af te komen, en andere overmatige dierproducten, om meer plantaardig te leven, vegan. Mensen proberen te consuminderen, en te minderen dus op dierlijke producten zoals melk. Vervangingen zijn dan bijvoorbeeld soja-melk, rijstdrink, hazelnootdrink, amandeldrink, erwtendrink, etc.

Ja, rijstdrink is ook een goede vervanging, maar dat vind ik vaak veel te sterk, dus vaak doe ik dan een half bekertje rijstdrink, en de rest water, en ja, ik begrijp mensen helemaal als zij ook niet telkens soja willen ter vervanging van melk, want soja is dus slechts een van de vervangingen, dus dat kan dan in de juiste mate/verhouding gevarieerd worden. Kokosdrink kan soms genomen worden (ook zeker niet teveel), dus dat neem ik dan zo af en toe, en rijstdrink dus, soms gewoon volledig, maar ook ´halfvol' om het zomaar te zeggen, dus met de helft water. Amandeldrink neem ik echt heel heel soms, of hazelnootdrink, en er zijn wel meerdere soorten, en dat zijn ook allemaal vervangingen die uitgeprobeerd kunnen worden.

En qua maaltijd-basisen dus varieren met :

- aardappelen
- couscous
- voorgekookte maismeel
- quinoa (ook weer niet te vaak)
- soms bulgur
- heel soms linzen

Paracelsus zei : ‘Alles is vergif. Niets is zonder vergif. Alleen de dosis maakt het vergif.’
Daar gaan de lesboeken ook over, en dat is dus de kunst ja.

Rijst is geen basis, want het is veel te verdichtend, wat dus niet wil zeggen dat je het niet kan eten. In bewerkte vormen, dus waarin die structuren zijn afgebroken heb je dat veel minder, dus bijvoorbeeld rijstdrank en rijstwafels (gepoft). Met mate dus in gewone vorm. Het is dus wel gewoon voeding ja. Macaroni was een droom over, wat ook staat in leven op de paradijs aarde deel 1, waar dus ook brood wordt aangepakt :

hoofdstuk 16 :

'Dingen lopen gelijk met elkaar op want de wetenschap gaat ook steeds verder, en dat gaat dan kruizen. Dingen liggen dus helemaal niet zo simpel. Ik heb bijvoorbeeld al heel lang geleden een droom gehad over het gevaar van fluoride om maar eens een voorbeeld te noemen. Ik kon zo zien

wat het in de hoofden van kinderen deed, en ik stopte toen met fluoride en werd dus zelf ook van allerlei chronische hoofdpijnen verlost, en er komt steeds meer in de wetenschap aan het licht hoe gevaarlijk die troep is. Ik heb toen ook dromen gehad over gevaar van brood en **macaroni**. Ik neem dit bloedserieus want als ik dat niet zou doen zou het mijn leven kunnen kosten. Ik ben toen met beiden gestopt, en vanuit de wetenschap kwam er dus ook steeds meer bevestiging dat er veel gevaren aan brood zijn verbonden. Daar is ook een hele beweging over gekomen, met bestsellers vanuit amerika enzo.'

'Dan hebben we ook nog het kruizende probleem van buitenaardse krachten/ demonen die dus brood gebruiken, territoriale machten, die al hun troeven erop hebben ingezet. Niet leuk om te horen, zeer zeker niet, maar we zijn in oorlog. dus dan zijn er territoriale machten in rotterdam die dan protesteren : 'nederland broodland', en 'brood is de heer', met van die oude, gepensioneerde, betuttelende reclame stemmen. Ik zeg niet dat je dan helemaal geen brood meer kunt eten, en er is altijd verschil tussen slecht en slechter enzo, maar minderen op brood is zeer belangrijk, dus eigenlijk meer variëren. Ik zeg het nu weer : varieer. Je kunt zeggen dat er met ander voedsel ook veel aan de hand kan zijn, en ja, dat is zo. ook met voedsel is het parelduiken, profetisch, hoe door dit mijnenveld heen te komen, en het is dus vaak kiezen tussen twee slechten, maar als er dan hele duidelijke gevaren worden aangewezen zoals brood, **macaroni**, suiker, zoutoverdosis etc. dan wordt je wel voorzichtig en denk je twee keer na voordat je iets pakt. Je kunt dus gaan voor het 'goede' of voor het beste. Daar heb ik een tijdje terug ook over geschreven, wat het dan betekent als een mens 'het goede pad' opslaat in plaats van het beste. Heleboel mensen zijn brave, goeie, gehoorzame sullen.´

Tot zover leven op de paradijs aarde, deel 1.

Er staat dan niet bij wat die droom over macaroni dan inhield. Het was in een soort ruimte onder de grond en een soort aardworm of lintworm, heel groot, viel aan, en er MOEST MOEST gestopt worden met macaroni eten want daar werkte dat ding doorheen, echt heel smerig, en je ging er bijna van over je nek. Het is en blijft linke soep dus er zal nog beter onderzoek moeten komen hoe dat dan precies werkt. Dus iets of wat klopt er niet in dat product, in die industrie, dus ook zeker geen basis voedsel.

Er is ook heel veel geschreven over mond bacterien hoe dat werkt en hoe de mens daar helemaal in is verstrikt, en dus door het riool, het wc putje, en dat werkt met elkaar samen. Het bespeelt de hersenen, en houdt de mens in de vleselijke matrix, dus heel parasitair, en er wordt veel aan verdient, en zo blijven ze die griezels doorfokken ook, dus 'mensen' worden dan huurwoningen voor die parasieten. Die parasieten kunnen je dan kopen of huren, levende van je herseninhoud en andere organen etc. Dus om die strijd verder aan te pakken : Het riool, wc-putje, doet vele mensen vroegtijdig overlijden. Als kind had ik daar ook al nachtmerries over hoe dat ging. Dus ja, we hadden het er al over dat je er soms zout in kan doen of soda, en dus met een siliconen wc borstel eroverheen, maar wat ook helpt om de wc enigszins 'schoon' te houden is dus minstens twee keer per week voordat je gaat slapen een teentje knoflook in de wc te doen, en dat kun je dan 's ochtends gewoon wegspoelen. Blijf daarnaast wel gewoon schoonmaken en soms zout of soda gebruiken.

Er gaat een nieuw genesis komen, namelijk het boek Behemma. Het is een belangrijk fundament om het Nederlandse monster, oftewel de parasiet die Nederland in de greep houdt, te verslaan. Dat

is dus een geestelijke oorlog, een studie-opdracht. Dit beest houdt belangrijke manuscripten verborgen. Die zijn belangrijk om verder te komen. Het zijn orakels. Het beest vreest dat de mens deze orakels vindt. Hiertoe moet de mens van Nederland tot het Rodenbergse Nederland gaan, oftewel het pastorale, geestelijke, hogere Nederland, om zo verlost te worden van het vleselijke, lagere Nederland. Dat is een doortocht door het riool. De mens zit diep opgesloten en wordt vastgehouden door de genesis matrix. Dit is een zwaar giftige matrix die de mens aan de drugs houdt, hormonale drugs, en waardoor de mens in zware wanen, psychoses, ook massa-psychoses leeft. De mens ziet het dan niet meer helder, en wordt afgeleid, zoals de danaiden in hun putten.

Het gaat om de natuurreligie. Dat wat ze God noemen is dus gewoon de natuur, moeder natuur. Wordt dus ook een natuurmonnik om je goed aan de regels van de natuur te houden, daar streng gedisciplineerd in te worden, stoicijns. Zo kom je dieper de natuur in. Ik droomde over de Orionse natuurmonnik koren, die in stoeten zo dieper de wildernissen inkonden. Dat is de sleutel en de weg tot het Rodenbergse Nederland. Dat is het schip, de vissersboot, want de rest zal vergaan, het vleselijke zal afvallen als een kleed. Neem afscheid van het vleselijke Nederland. Ga geen handjes schudden, want dan nemen ze je alsnog mee. Die hand die je uitsteekt laten ze niet meer los. Geef ze geen vinger meer, alleen de middelvinger. Ren weg, neem afstand, ga het schip op.

De Rodenberger monniken gaan terugkomen. Dat moet wel, want zij dragen de sleutels tot moeder natuur. Zij hebben geen compromissen gesloten met de wereld.

hoofdstuk 38 de nieuwe genesis – de komst van het boek behemma – een nieuwe dag met behemma – een nieuwe bedeling

Ik liep door de tuin. De wind blies zachtjes in mijn gezicht. Ik was op zoek naar iets speciaals, iets dat ik nooit zou vergeten. Ik keek in de verte naar de mozaïek-ramen van de kerk. Ik zag een gezicht van achter het mystieke raam naar me zwaaien. Ik rook een zachte adem van rozen en narcissen, en ik liep door de tuin, naar de kerk ernaast. Ik ging het portaal binnen en vroeg me af wie ik daar zou ontmoeten. Deze kerk vertegenwoordigt de vrije, hemelse fontein, die in ieders hart leeft, als men daarnaar wil leven. Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.

Behemma 1:1-7

Zo begon het allemaal. Zo begint ook het boek Behemma, de nieuwe Genesis. Het is een nogal sprookjesachtig begin, maar verderop in het boek wordt dat voorhangsel weggeschoven. Na deze teksten wordt er direct al een probleem besproken, wat eigenlijk al in vers 7 begon : '*Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.*' Dat is een reeel

probleem al. Vers 8 zegt dan : ‘Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet.’ Vers 9 is dan nog tragischer : ‘Samuel’s tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.’ However : Het is poëtisch. Daarna worden er woorden van hoop gesproken. Er is hoop in de bloemen, want die kunnen het verhaal zo draaien dat het goede er uit voortkomt. De bloemen staan voor poëtische variatie, die alle facetten laten zien, en dan ook alles herscheppen, in een nieuw zicht. De hele wereld kijkt nu naar Poetin, en vraagt zich af : Wat is hier gaande ? Iedereen houdt zijn adem in. Maar dat kun je ook poëtisch bekijken. Zijn naam zegt het al eigenlijk. Zo kun je de bloemenvelden ingaan om met dit mysterie te worstelen. Wordt zelf als een bloem. Heb het gezicht van een bloem, dat wil zeggen : Beschouw alles poëtisch. Ken de regels van het poëtische. Het is een gedicht.

‘*Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.’* Daar kun je hele tragische, legitieme prediking over voeren, maar je kunt ook de paradox van dit vers ingaan, het door de mozaïek-ramen bekijken. Het leven brokkelt telkens weer af, om nieuwe gezichten te laten zien. We zien in de eerste verzen van het boek Behemma een samenspel en een tegenspel tussen kerk en tuin. Als je naar je innerlijke natuurkerk bent gegaan, tot je innerlijke vrije, hemelse fontein, dan blijft het daar niet bij. Deze fontein stroomt ook weer de kerk uit, de tuin in, en je mag die stromen volgen. Je mag de rivier volgen, en het water ook brengen daar waar het niet is.

Ik werd vanochtend wakker en een hemelse vlieg kwam tot mij. Ik kon de hemelse natuur dwars door alles heenzien, de vele subtiele effecten, het kaleidoscopische. En ik zag de boeken Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium uit de hemel vallen, en het boek Behemma steeg hoog op in de hemelen. Deuteronomium, de duistere grondwet in de harten, werd uitgebannen. Dat moet gezegd worden, dat mag gezegd worden. We zitten in de Genesis matrix, en nu is het tijd voor een nieuw Genesis. Roshland laat het zien : We moeten terug naar het begin, naar het orionse oer-genesis. Is dat verantwoorde prediking ? Ja. De boeken van de voorouders hebben geen draagkracht voor deze moderne tijden. Wij als shamanen moeten zowel hun goden als hun geschriften van hen bevrijden, want die zijn overbelast. Ze werden overmatig centraal gesteld en overmatig versimpeld en geromantiseerd. Zo viel de mens in slaap. Kom niet aan hun heilige huisje. Nee, maar de boeken Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium zijn uit de hemel gevallen, zijn in veiligheid gebracht, want ze waren te hoog neergezet, te centraal. Ze moeten geholpen worden door de shamanen, tot rust gebracht worden. Ze worden teveel lastig gevallen, te vaak uit hun verband gerukt, zij en hun goden. Er moet balans komen tussen kerk en tuin. De kerk is diep en de tuin is groot. Durf ook over het tuinhekje heen te gaan. Er wordt heel veel van u afgehouden. Er wordt heel veel niet verteld.

De mens is niet verfijnd. Daarom moet de mens terug naar de bloemen, het poëtische, het insectische. Leer van de insecten. Ze zijn veel genuanceerder. Vele mensen zullen overstuur zijn van bovenstaande woorden vanwege hun orthodoxe eenzijdigheid en stijfkoppigheid. Hoe durf ik dit allemaal te zeggen over hun heilige boeken. Maar zij hebben die boeken niet eens lief. Zij kennen die boeken niet eens. Die boeken roepen uit naar bevrijding, want ze zijn geketend in de kerken, en moeten die kerken op hun wenken bedienen. Ook deze geschriften mogen dus vrijkomen en hun plaats en veiligheid vinden in Behemma, door de mozaïek-ramen. Het is een bijzondere steen gegeven. Insecten komen vanuit de steen : een nieuwe dag met Behemma.

Wees als een insect. Die zijn paradoxaal, dialectisch. Larger than life. De nieuwe bijbel gaat er komen. De nieuwe bijbel moet komen. Met een nieuw genesis. Een nieuwe bedeling.

hoofdstuk 39 groeien door de hemelse bloem

Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet. Samuel's tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.
Behemma 1:8-9

Nooit zou ik op de stoel van Eli willen zitten. De geest van Eli is tuchteloos. We zien generatie na generatie van kinderen door de geest van Eli opgroeien die de weg niet kennen. Het wordt ze niet geleerd. Geestelijke discipline wordt hen niet geleerd, wel wereldse discipline soms. Het is een geest van de dood. Die kinderen zijn nog nooit geboren, maar worden in het graf opgesloten gehouden. Ze moeten leven in hevig opgedoste mausoleums, in grafsteden. Leidt je kinderen naar de bibliotheken en de museums, opdat ze leren van de geschiedenis.

Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.
Behemma 1:10-12

Eli was niet door en door slecht. Samuel had veel aan hem gehad. Samuel kon ook het goede in hem zien. Eli was immers de hogepriester van Israel, dus zal Samuel veel geestelijke kennis hebben overgedragen, waardoor Samuel kon groeien. Het probleem was dat Eli te zacht was, te vriendelijk. Hij liet zijn zonen maar aanrotzooien. Het zal als een kerk geweest zijn van liefde, vergeving en genade. Op zich zijn dat goede kwaliteiten, maar als er geen heiligheid en tucht is, geen bewaarder en bewaker van de heiligheid dus, dan kan het al snel ontaarden. Dan gaat het namelijk bederven. Dan dien je in principe gewoon vergif op. Hoe dan ook heeft Samuel ervan geleerd, ook al werd hij erdoor vergiftigd. Hoe dan ook werkte God door dit alles heen. Hoe dan ook had Eli voor Samuel de deur naar de hemel geopend. Dat andere moest Samuel dan maar van iemand anders leren, of gewoon door zijn contact met God zelf. Elk mens om ons heen laat een bloemenblaadje zien, of meerdere bloemenblaadjes, maar voor de volle bloemen met de volle cirkels van bloemenblaadjes moeten we bij God zijn, en dan moeten we ook oog hebben voor de bloemen die wij nog niet kennen.

Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze

bloem, die tegen mij sprak.
De bloem die mij het leven schonk, de bloem die mij gouden water te drinken gaf, ik zal U voor altijd dienen. Mijn bloem van gehoorzaamheid zal nooit verwelken.
Behemma 1:13-16

Het goede van Eli was dus dat hij Samuel in ieder geval verwees naar de bron waar hij moest wezen. Eli was geen mindcontroller, maar een wegwijzer, alhoewel een hele lakse, iemand die zijn verantwoordelijkheden wegschoof. God kan al heel snel een excuus worden. Veel mensen verstoppen zich achter God. Vaak heeft het vlees een schuilplaats in God. Hoe dan ook droeg Eli Samuel aan God op, en daarom kon Samuel niet boos en bitter naar hem zijn. Er wordt hier gesproken over een bloem van gehoorzaamheid, wat wil zeggen : Laat je geestelijke gehoorzaamheid volledig zijn. Zorg dat je geen bloemblaadjes mist. Om de volledige hemelse bloem in je hart te ontvangen, moet je leven van het voedsel wat de bloem schenkt, oftewel de hemelse honing, hier genoemd het ‘gouden water.’

hoofdstuk 40 Wat betekent het verstaan van God’s stem ?

Vader Mozes, waar bent u. U was de drager van deze bloem, u raakte de zijkant van mijn kin aan en maakte mijn hart sappig. De hemelse bloem in mij zal me naar uw hart leiden, waar alle sappen zich verzamelen. Breng me naar mijn werkplaats, breng me naar mijn hemelse wapenrusting, zodat mijn hoofd in uw hemel kan zweven om daar voor altijd te verblijven. Laat me uw tuinen van hemelse woorden binnengaan om uw stem weer te horen. Laat de bloem van begrip mijn aderen volgen. Meng het met mijn bloed, zodat ik voor altijd van u ben.

Behemma 1:17-21

Het hart wordt sappig als het verbonden wordt aan de bron. Dan stroomt alles weer door, heen en terug. Dan wordt het hart volledig doorgespoeld. De hemelse bloem verbindt ons hart met het hemelse hart, en dan zal het gaan werken, kunnen we de geestelijke werken doen en de vleselijke werken achter ons laten. Wij mogen zo ook deelhebben aan de geestelijke bloedlijnen. Als we verbonden zijn aan de hemelse bloem, kunnen wij ook zo de hemelse tuin binnen gaan, waarin deze hemelse bloem is. Dit zijn literaire tuinen, tuinen van hemelse woorden. Als we God’s stem willen horen moeten we ook bereid zijn om boeken te lezen, want alles staat al opgetekend. Het gaat niet zomaar om een stemmetje. Allerlei stemmetjes kunnen heel bedrieglijk zijn. Het gaat om de grotere context, om de hemelse kennis. Dat is het waarlijke ‘verstaan van God’s stem’. Het is niet zomaar iets van ‘ik zie ik zie wat jij niet ziet,’ of ‘ik hoor ik hoor wat jij niet hoort’, maar als je daadwerkelijk God’s stem verstaat dan heb je de hemelse boeken gelezen en heb je een boodschap te verkondigen, dan ben je een onderwijzer. Onderwezen om te onderwijzen.

hoofdstuk 41 van genesis tot behemma

Aankondiging van het poetische en symbolische boek ´Behemma´, de nieuwe genesis.
Kent u het boek Genesis ? Dan zou u zeker het vervolg erop kunnen lezen.
Door de tijden heen zijn er soms nieuwe genesisen verschenen (o.a. in het eeuwig evangelie) die een stuk kleiner waren en slechts voorbereidingen, en die behoorden tot de tweede bijbel, maar we spreken nu over de vervanger van Genesis en dus over een nieuwe eerste bijbel. dit is dus niet zomaar een tweede bijbel.

De nieuwe genesis, oftewel het boek ´Behemma' is in de zevende preview van de komende RV-bijbel, dat is dus een nieuwe bijbel voor deze tijd, en het boek ´behemma´ is dus het vervolg op genesis EN DE VERVANGER, omdat de mensheid daar nu aan toe is.
Genesis is het fundament van de kerk en het christendom, zo goed en kwaad als dat ging.
meer daarover in het artikel, wat een goede inleiding geeft.

Dit nieuwe Genesis is zonder twijfel een van de grootste dingen die wij ooit hebben uitgegeven. Je kunt er helemaal in wegdromen als in een stuk paradijs. Het paradijs wordt uitvoerig besproken in deze opvolger en vervanger van Genesis. Het boek is sterk en meedogenloos. Niets kon dit boek tegenhouden. Het was een natuurverschijnsel, buitenaards. Het was nu hiervoor de tijd. Bestudeer dit orakel en laat het je herscheppen. Het breekt de geestelijke wereld open. Het is een nieuw fundament voor de wereld, waarop veel gezaaid moet worden.

Het is een dodenboek, een dodenreis tot de hemel, tot het paradijs.

Het doorkomen en ontvangen van de nieuwe Genesis, de vervanger van Genesis, het boek ‘Behemma’ is in etappes gegaan, en heeft iets langer dan een half jaar geduurd. Dit kwam als een natuurverschijnsel en was niet tegen te houden. Het Woord moest geopenbaard worden. Het is dus niet zomaar wat literatuur, maar een theofanie, de verschijning van God, die haarzelf aan haar volk openbaart.

Genesis ligt GECEMENTEERD in de mensheid. IEDER MENS is erdoor gecementeerd. Het kwam en nam in beslag. Het is het fundament van de kerk. Denk niet dat het allemaal goed spul was.

Nu wordt Genesis vervangen, want het heeft de draagkracht niet meer voor deze tijden. Dat is dus een grote en diepe ervaring, zoals ook met het doorkomen van het boek. Meer dan een half jaar heeft het geduurd. Zo lang heeft het de tijd genomen. Toen we bij het ontvangen van hoofdstuk 38 waren aangekomen, aan het einde van het boek, het laatste gedeelte, toen had ik een droom dat ik terugwas bij het ouderlijk huis. Ik was in de tuin, en die was veel groter en totaal omgespit. Er was alleen omgespitte grond, zand, en er liepen wat dieren rond, zoals een bok, een schaap, een soort paardachtige dieren, waarvan één van die paarden ook hoornen had, die rechtop stonden, maar dit waren zachtere hoornen. Wat andere dieren kende ik niet. Het waren buitenaardse dieren, heel prachtig. Zij waren vrijgekomen. Bij de buren was de tuin ook geheel omgespit. Bij het ouderlijk huis was ook de garage weg. Daar lag nu ook omgespitte grond, en bij de andere buren was er een hoge muur, en daarachter lag oerwoud, heel prachtig. Dat was dus hun tuin of hun gebied. Daar had

ik vroeger ook dromen over gehad. Toen ik langzaam wakker begon te worden hoorde ik de stemmen van de dieren, die heel krachtig waren. Er was dus iets gebeurd in de geestelijke wereld, en die ochtend begon het laatste gedeelte van het boek Behemma door te komen om het af te sluiten, van hoofdstuk 38-40. Het boek heeft 40 hoofdstukken dus.

Ik werd die ochtend na de droom wakker met een gloeiend warme borst, alsof er iets in mijn borst was gekomen. En toen kwamen dus de laatste hoofdstukken door. Al met al is er veel kennis in terug te vinden van de Vur en de Halal. Toen ik wakker werd na de droom had ik ook een hele diepe adem.

De ochtend nadat het laatste hoofdstuk was doorgekomen werd ik wakker en hoorde het getsjierp en geritsel van de paradijselijke insecten die waren gekomen en hadden overwonnen. Er was een dromerige roes in de slaapkamer, wat ik vroeger ook als kind veel ervoer en hoorde, vooral tijdens de weekenden en de vakanties.

Onderwerpen in het nieuwe genesis zijn : het paradijs, de urim en de thummim, de nephilim, het verhaal van Job, de zondvloed, het teken van Noach, het paradijselijke lichaam, het verhaal van Sarah, het laatste oordeel, enzovoorts. Het boek laat stapsgewijs zien hoe de nephilim werd overwonnen. Dit is dus al gebeurd. Het laatste oordeel heeft in het paradijs al plaatsgevonden, maar de mens moet er nog toe ontwaken, en daartoe is het boek gekomen, om het te verkondigen, erover te prediken. Ook gaat het boek over de overwinning over Goliath, die ook tot de nephilim behoort. David wordt in het nieuwe genesis, in het boek Behemma ‘Ahn’ genoemd, wat de Orionse vorm van David is.

Het boek begint met een gebed van Samuel om zijn geestelijke vader Eli op te wekken. Eli is nogal een tragische figuur, want hij liet zijn kinderen maar aanrotzooien. Het laat precies de situatie in Nederland zien en in de rest van de wereld, die onder de geest van Eli is. Samuel bidt voor een verandering van zijn hart.

hoofdstuk 42 bloemen : de sleutel tot de eeuwige jeugd

Zodra iemand zich ging bezig
houden met het boek, dan kwam de
nectar van de bloem in het hoofd van
diegene, en dan werd diegene steeds
jonger.

Behemma 18:37

De nieuwe Genesis, het boek Behemma, beschrijft de geestelijke oorlogsvoering zo diep en uitvoerig dat er geen materiele oorlog meer nodig is. Het beschrijft de geestelijke jacht zo uitvoerig dat er geen materiele jacht meer nodig is.

Het boek begint met een gebed van Samuel voor Eli, dat hij opgewekt zal worden en dat zijn hart veranderd zal zijn. Het boek eindigt met de afkapping van het geslachtsdeel van Goliath.

Bloemen zijn poetische wezens. Ze tonen hele andere paden dan die van de mens. Ze hebben hele andere manieren en gewoonten. Ze leven langs alles heen wat de mens heeft gemaakt en de mens doet, en maken daar wat anders van. De mensheid zoals die nu is is ver van de bloemen afgedwaald, en van de taal van de bloemen. Poezie is ver te zoeken. Alles hebben ze verletterlijkt en overmatig gesexualiseerd en geobjectiveerd, en daar hebben ze dan een walgelijk en idioot romantisch sausje overheen gegooid waarvan je over je nek gaat, maar het schijnt goed te verkopen in zombie land. De zombie haalt zich er aan op. We moeten terug naar de bloemen, mensen, terug naar de taal van de bloemen, en dat is waar de nieuwe genesis dan ook overvloedig mee begint. Dat is ook de sleutel tot de eeuwige jeugd.

Samuel betrok de bloemen in zijn gebed voor Eli. Bloemen hebben een voleindigende kracht, brengen de missing links terug, laten de grotere cirkels zien. Samuel deed een beroep op die hemelse krachten. De bloem vertegenwoordigt de volkomenheid van God, van de hemel, de zorgvuldigheid en tederheid, het escapisme ook, om teveel drama en stress te voorkomen. De bloem hangt tussen werelden in. De bloem laat altijd weer los, laat altijd weer vrij. Dat is ook wat de liefde doet : de liefde laat vrij, de liefde manipuleert niet overmatig, maar heeft ook respect voor de keuze van de ander. Liefde is nooit gedwongen. De bloemen weven een nieuwe wereld, zingen een heel ander lied dan de gevallen mensheid. De bloemen verheffen zich altijd weer boven het vleselijke uit. Ze hebben de tijd niet voor aardse dwalingen en drogbeelden. Ze blijven doorgroeien en blijven voortbloeien, zichzelf en anderen hierin herscheppende, ook hun zicht op de dingen. De mensheid is moegedraaid. Alles moet altijd maar, en men sleurt elkaar hier in mee. Iedereen is aan elkaar geketend, en een ieder ketent de ander.

Er is het grote wiel van subjectiviteit,
het veranderen van gezichtspunt. Hier is
het samenspel tussen gezichtspunt en
het veranderen van gezichtspunt. Zij die
niet tot deze lelie komen zullen door het
water worden opgeslokt.
Behemma 22:5

We zien de aandacht gericht op de lelie, de waterbloem. De nieuwe Genesis gaat veel over de zondvloed en wat het inhoudt. Uiteindelijk is de lelie dan een beeld van de boot waarin redding is voor de mensheid, het veranderen van gezichtspunt en dit laten samenspelen met de gezichtspunten. Dat is heel belangrijk. Bloemen blijven spelen met mensen. Ze laten de mensheid niet aan hun lot over. Ze blijven spelen met de ideeen van mensen en de voorstellingen van mensen, om er het beste uit te halen, maar ze laten zich er niet door opslokken. Ze brengen het tot steeds hogere niveau’s en tot steeds diepere betekenissen.

Het water van de zondvloed is ook niet iets overdramatisch, want het wordt in de nieuwe genesis gewoon beschreven als de baarmoeder. Daar is waar de onwillende zondaren weer naar terugkeren. Daar zal alles gerecycled worden. Het vleselijke zal verder verwerkt worden, en ook het goede, totdat alles tot hogere vormen is gekomen.

Samuel had de krachten van de hemelse superbloemen tot zijn beschikking. Deze bloemen waren in het huis van Eli en groeiden met hem op, en zijn altijd aan zijn zijde gebleven. Samuel bespreekt deze bloemen ook, en bidt tot deze hemelse bloemen, als tot het palet van de eigenschappen van God, van de geestelijke natuur dus. Die schoonheid ligt dus opgeborgen voor een ieder die de bloemen als sleutels hebben leren kennen tot de verborgen hemelse kennis, voor een ieder die de bloemen ook als zodanig heeft aanvaard in het leven. Er is een heleboel wat de mens nog niet weet over bloemen. Dat is iets wat alleen door geestelijken en shamanen uitgelegd kan worden. Dan hebben we het dus over het paradijs. Het paradijs heeft haar eigen gewoontes en levensstijl, wat in de nieuwe genesis, het boek Behemma, van de RV-Bijbel wordt besproken. Dit gaat door het hele boek heen. Het paradijs blijft bij ons, blijft met ons meegroeien en meebloeien, dwars door alles heen.

De bloemen van het paradijs leren ons los te laten, maar ook vast te houden aan goede principes, de moed niet te verliezen, maar het beste ervan te maken. Samuel bespreekt de zes bloemen van het huis van Eli waarmee hij opgroeide, en de zesde bloem is die van het laatste oordeel. Ook dat wordt verder in de nieuwe genesis besproken, wat dat precies is, want daar is nogal veel onwetendheid over, en men heeft dit verschrikkelijk lopen versimpelen. Het laatste oordeel is iets van het paradijs zelf, als een ontwaking. De bloemen zullen ervoor zorgen dat het eerlijk gebeurt, en boven denken is, wat in geen hart is opgekomen. Het laatste oordeel is dat alles terugkeert tot het stof van het paradijs. Alles wordt daar gezaaid, en dan zal er een nieuwe wereld komen. Er moet dus ook heel veel gaan slapen. De mens moet de nacht van het paradijs in, zoals Samuel dat ook aan het begin van de nieuwe genesis beschrijft.

Nee, het is geen onverschilligheid en zorgeloosheid, geen onoplettendheid, als de bloemen loslaten en het loslaten prediken. Neen. Ze laten slechts de touwtjes vieren. Ze zullen altijd op hun manier voor de ander blijven zorgen, altijd op een veilige afstand blijven en hun uitnodiging zenden, aanmoedigen om met hen mee te gaan. Ze zullen voor je blijven bidden, zoals Samuel voor Eli. Ook het ijs kan warmte geven. Dat is de taal van de bloemen, en die moeten we leren. We nemen risico’s, altijd weer, maar er zijn voorzorgsmaatregelen, en alle dingen zullen medewerken ten goede en ten nut, en telkens is het weer scheppingsmateriaal voor de bloem, ook als dingen foutgaan. Het is de taal van de schepping. Het is juist het leren werken met fouten en onvolkomenheden.

hoofdstuk 43 de schepping door het geheim van de tranen

Tranen, het verleden van de hemel.
Tranen zijn de boten om naar het
verleden te gaan, tranen zijn de
voertuigen om het hiernamaals binnen
te varen. Tranen zijn de voertuigen om
elkaar te bereiken.
Behemma 4:16

Bloemen zijn geleiders van de schepping.
Ze kunnen harten genezen.
Ze kunnen missende schakels weer doen terugkeren.
Ze kunnen cirkels rondmaken.
They can 'make sense' of things.

De vierde bloem in het huis van Eli is de bloem van wedergeboorte.
Het is de bloem van Maria, en ook de bloem van Eva.
De bloem brengt de sleutel om de poort van het paradijs te openen,
namelijk het zwaard van Adam.
De bloem opent de rivieren.
De bloem zal ook alle tranen afwissen, leiden tot het droge land.
Dat wil echt niet zeggen dat er niet gehuild moet en mag worden, waar we het weleens eerder over gehad hebben. Het wil zeggen dat onze vleselijke tranen gewist worden, en ook dat we niet bovenmatig zullen lijden, en dat het lijden ook niet voor altijd bij de drama zal blijven, maar dat we hogere zichten zullen krijgen op het lijden die oude tranen zullen wegwissen. (zie 'leven op de paradijs aarde – deel 2, hoofdstuk 16)

We komen zo dus tot de ware, hogere tranen. Daarom zegt het Woord ook : 'Breng me naar de laatste oceaan, die de laatste traan wegspoelt' in Behemma 1:28. Wij moeten dus onze oude tranen inleveren voor de hemelse tranen. De hemelse tranen zijn veel meer tranen, als een oceaan waar onze laatste oude traan in wegspoelt. Het wenen van de wereld stelt niet veel voor. Elke wereldse traan van het ego houdt zoveel van de hemelse rivieren van ware tranen verborgen. Daarom opent de bloem van wedergeboorte, de bloem van Maria en Eva, dan ook de rivieren, in het eerste hoofdstuk van Behemma.

De vijfde bloem in het huis van Eli is de bloem van Jozef, de bloem van dromen, en die dringen het hart binnen om Eli te waarschuwen. Samuel noemt Eli zijn innerlijke vader. Het is niet slechts een probleem van buiten, maar een probleem van binnen. Iedereen heeft een innerlijke vader van het vlees die alles probeert af te zwakken, alsof alles nog wel meevalt, dat er geen verandering nodig is, dat we het best al wel goed doen, of dat toch alles genade is, of wat voor andere smoesjes dan ook, geloof en noem maar op. 'Vertrouw maar op God,' zeggen ze dan, en zo schuiven ze alle verantwoordelijkheid af. De mens moet niet vertrouwen, maar veranderen, want er ontbreekt heel wat aan al die afgodsbeelden die ze gemaakt hebben, de 'slaap lekker' goden van de New Age.

Lekker vlees eten, lekker kip eten, terwijl de tijdbom tikt. Wat heeft de mens met de schepping gedaan ? Nee, de mens is nog niet wedergeboren.

De wedergeboorte brengt de ware tranen, het ware zuchten, en zo ontvangt de mens de ware dromen om de ware waarschuwing te brengen, tot Eli. Dit is dus een waarschuwing die gepaard gaat met gebed en tranen. Alleen door deze bewatering groeien onze bloemen, want anders gaan ze dood. Zorg voor de geestelijke bloemen die in je hart groeien. Ze hebben een boodschap te brengen, en die moet eerst rijpen, dus verpruts het niet. Er is een gebruiksaanwijzing voor het leven. Niets komt vanzelf. Je moet het verdienen, oftewel er zelf bij betrokken zijn, anders wordt het wel heel erg ‘spooky’. Teveel over geloof en genade praten is wolkerigheid. Daar winnen we de oorlog niet mee.

Waar het visioen ontbreekt, gaat het
volk ten onder, speelt het volk voor
leider.
Behemma 38:4

Onze geestelijke zintuigen moeten opengaan. Je kunt niet varen op alleen maar ‘van horen zeggen’, of op ‘ik geloof het allemaal wel.’ Nee, wees persoonlijk erbij betrokken, ga het persoonlijk zien en werk aan je relatie met God, persoonlijk, met je hogere innerlijke zelf, je hogere innerlijke kennis, om te ontkomen aan de vleselijkheid van Eli die in de mens sluimert. Dat is een innerlijk gevecht, een worsteling met Eli.

Vers 5 zegt dan :

‘*Als het volk het boogschieten*
onderhoudt, is het gelukkig, doelgericht,
vol onderscheiding.’

Leer dus de geestelijke oorlog en de geestelijke jacht, haar wetten, de symboliek ervan, opdat je zult ontkomen aan de wereldse oorlog, de lagere aardse materiele jacht. Onderhoudt en bewerk de schepping dus, wat je gegeven is. Leef niet van het verboden vlees.

Het pad van Jozef leidt terug tot het huis van Eli waar Samuel opgroeide, waar Eli van was afgeweken. Ook zou hij de vleugels van Benjamin nodig hebben om daar terug te komen. Nu, Benjamin wordt ook verder besproken in het boek Behemma, de nieuwe Genesis. In hoofdstuk 25 gaat het verder over Benjamin, in het hoofdstuk van ‘Waarschuwingen van Noach aan de zondaar’ :

Als we tot de stam Benjamin zijn
gekomen, zijn ingewijd in de geestelijke
gehoorzaamheid, dan zullen we merken
dat er nog steeds veel drangen in ons
zijn die tegen de geestelijke
gehoorzaamheid ingaan.
(vs. 28)

Geestelijke gehoorzaamheid is dus wat Eli nodig heeft om los te komen van de tuchteloosheid, want zijn kinderen waren in de greep van een slang gekomen en flink gebeten en vergiftigd door zijn lauwheid en gemakszucht. Geestelijke gehoorzaamheid is waar de stam Benjamin voor staat. Het was het jongere broertje van Jozef. Er zijn dus de drangen van Eli in de mens die verderop in het hoofdstuk overmoed worden genoemd, en een gebrek aan diepte-interpretatie. De geest van overmoed wil alles letterlijk maken, zodat hij het niet hoeft te verdiepen, niet hoeft te vergeestelijken. De geest van overmoed objectiviceerd dus alles. Lekker makkelijk. Kun je zo in een handtasje meenemen. Maar dit kostte Eli de nek.

Benjamin wordt zo bewapend om de jacht aan te gaan, om de lauwheid te overwinnen.

Efraim, een van de zonen van Jozef, is ‘de vrucht van de bloem’ in het Hebreeuws, de honing, zodat we de bloem van Jozef ten volle kunnen benutten, om zo ingewijd te worden in de stam Benjamin. Ook moeten we net als Mozes zo de geestelijke Wet ontvangen (31:33,42).

Door tranen wordt de boot gebouwd, stelt het boek Behemma (4:16). Zo zien we ook dat het niet iets oppervlakkigs is, maar iets wat is doorleefd. Door de tranen wordt je namelijk persoonlijk erbij betrokken, als een wapen tegen valse genade en vals blind geloof. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Als een baby niet huilt bij de geboorte is het dood. De tranen zijn een teken van gezondheid. Dan heb je een uitlaatklep. Dan kunnen de hemelse rivieren door je stromen. Tranen zijn creatief, scheppend, en kunnen je de juiste richting in leiden als het hemelse tranen zijn. Wel moeten we dus de tranen van het vlees, van het ego, overwinnen. Er zijn zoveel bedrieglijke tranen in de wereld.

De ware tranen die van boven komen maken het harde oog en harde hart los, opdat er andere geestelijke zichten kunnen doorbreken.

Naar een traan luisteren, is een leugen
verliezen. Ogen zonder tranen kunnen
niet zien, ze zullen alleen de leugen
zien. Tranen zijn de appels van onze
ogen. Ik wilde wijsheid zien. De
hemel gaf me de tranen om het te zien.
Mijn tranen zijn mijn ogen, mijn tranen
zijn mijn benen. Daarmee kan ik alles
doen, een lichaam van tranen.
Behemma 4:18-19

Juist door de geestelijke tranen kunnen wij ons bewegen dus en hebben we goed, profetisch zicht. Daarom heb ik al vanaf het begin al over de tranen gepredikt, hoe belangrijk die zijn.

De hemel is daar waar alle tranen
samenvloeien. Er is een doorgang naar
het verloren paradijs. Geef het terug aan
mij. Waar alle tranen van de wereld
samenkomen, rijst een ster, wordt onze

nieuwe wereld geboren. Werk met
de tranen, bouw door de tranen. Als je
wijsheid wilt, vraag dan eerst om een
traan, waardoor je de wijsheid kunt
zien. Als je een vriend wilt, vraag dan
eerst om een traan, zodat je die vriend
kunt bereiken. Voordat je iets
vraagt, vraag om een traan, en daarin
zullen alle andere dingen verschijnen.
Behemma 4:20-22

Zo bouwde Noach dus zijn boot : door zijn tranen, en alleen zo kon hij het volk waarschuwen, want hij had iets te bieden. De tranen zijn ons niet voor niets gegeven. Zij hebben een boodschap en een bouwplan. Het is dus scheppingsmateriaal.

Wederom geboren worden in de bloem
der spiegelingen.... De nectar van deze
rivier was een goed iets om te drinken..…
Behemma 4:24

Nogmaals : de geestelijke bloemen in ons hart kunnen alleen bloeien door de tranen. Daarom is de nectar en de honing ook het grote geheim van de rivier, en het geheim van de wedergeboorte. Samuel werd gelaafd aan de borst der bloemen. Zo groeide hij op, geestelijk aan het hemelse hof. Hij werd niet voor tranen gespaard. Hij moest het geheim van de tranen ontdekken. Kunnen wij op die boot de morgen bereiken ? Op naar een nieuwe dag, op naar een nieuwe wereld, op naar nieuw zicht, door onze tranen gewoven. Heb je geen tranen, dan heb je helemaal niks. Wees dankbaar met iedere traan die je in je leven krijgt en beschouw iedere traan die je in je leven ontvangt als een kostbaar juweel.

hoofdstuk 44 de strijd tussen areta en kakia

De sobere moest zo komen tot het Areta visnet, en was een Aretaiet, een volgeling van Areta, van de geestelijke oefening.
Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Maar de sobere streed met haar in het visnet, want er is ook een valse kennis.
Het Areta visnet is hard en gaat diep. Het is niet zacht en zoet.

Areta staat daar met de gesel. De mens moet geoefend worden in de wildernis, anders zal de mens niet overleven.

Odenlech 5:6,9,17,18

In het boek Odenlech van de RV-Bijbel wat gaat komen zien we het verhaal van Areta weer terug. Areta is een eigenschap van God, waar we veel over hebben geschreven, bijvoorbeeld in het boek 'De Aretaitische Filosofie'. In de RV-Bijbel zien we veel het visnet als symbool van het lijden verschijnen. Het is hard en diep, zegt het boek Odenlech, en het is niet zacht en zoet. Nee, we stellen het niet romantischer voor dan het is, zoals de heks Kakia dat heeft gedaan, de valse godin van het vlees, van de wereld. Die heeft het hele christendom dus lopen romanticeren, gemakszuchtig lopen maken, als een optelsommetje, genade, geloof, Jezus, hup, klaar is kees, en dan is zij een dolle mina. Kakia is ook de godin van de westerse christenen, want ze verafgoden moeder de kerk. Daarom moet de sobere ook strijden in het visnet en niet denken dat hij zomaar wordt opgenomen tot zaligheid. Areta is de oproep tot geestelijke oorlogsvoering. Het vlees wil emanciperen en domineren, als een dolle mina, als een Kakia, en velen zijn wedergeboren in het vleselijke en wereldse door deze moeder van de zonde en van valse religie, die dus eigenlijk gewoon een masker is om door te kunnen blijven zondigen.

De bruid van het vlees wil met je trouwen. Je voelt je misschien gevleid, maar trap er niet in. Zij is een graf. De sobere is in worsteling met Areta, want er zit ook nog zoveel Kakia tussen, in zijn belevingswereld, in de wereld op zich, het bestaan. Areta is ook nog steeds met Kakia in gevecht. Telkens weer wordt ze door dit monster opgeslokt. Dat is het lijden van moeder natuur. Daarom oefent ze haar kinderen voor de strijd. Daarvoor heeft zij het visnet en de gesel.

Wij mogen bidden om het visnet,
het visnet omhelzen,
het visnet kussen,
opdat het visnet ons niet zal vernietigen.
Juist hen die van het visnet weglopen
en er niets mee te maken willen hebben
zullen door het visnet ten onder gaan.
Odenlech 6:26-27

Het visnet is bedoeld om het vlees te laten sterven en de ziel op te halen. Dat is zowel een worsteling als een aanvaarding, het aanvaarden van het lijden, het kussen van het visnet en de gesel. We moeten dus het belang inzien van het visnet, maar niet naief zijn. Het lijden is niet passief, maar moet dus wel getoetst worden. Aanvaard het lijden, maar toets alle dingen. De wereld is gezombificeerd door Kakia. door omkoperij. Daarom moeten we wel de lat hoger leggen om niet in hetzelfde lot te vallen.

hoofdstuk 45 de komst van areta

Het katholicisme en de islam predikten beiden het ‘loon naar werken’ principe, maar het werd zwaar verletterlijkt en gematerialiseerd tot tirannie over het volk. Daarom kwam de reformatie die streed tegen het materialisme, om het weer te vergeestelijken, maar ze vielen in de valstrik van overmatige genade. Ze hadden meer op het geestelijke moeten wijzen, en niet alles maar wegstrepen door overmatige genade, want zo suste het volk in slaap, ging het volk aan de drugs en verloor haar plichten en verantwoordelijkheden. Daarom kwam in de jaren 1900 de charismatische beweging meer en meer opzetten om op het geestelijke te wijzen, maar het pseudo-charismatische sloeg terug met het voorspoeds-evangelie om de ontsnapte mens weer te ketenen in het materialisme, door een religieuze mayonaise bij de patat. De RV-Bijbel moet dus komen om de boodschap van het toetsen te brengen en te herstellen. We zijn inmiddels in de jaren 2000 terechtgekomen, in de twintiger jaren alweer. Alhoewel de beginselen van de RV-Bijbel al in de zeventiger jaren begonnen te ontstaan, kwam het in de jaren 2000 meer en meer aan de oppervlakte, en laat het nu pas zijn gezicht zien in de twintiger jaren. De eerste brokstukken zijn opgekomen, aangekomen, aan het strand gespoeld, waar wij dankbaar mee zijn. De boeken worden opgesteld.

In het boek Odenlech komt het verhaal van Areta en Kakia weer terug. Het is de boodschap van discipline, van het toetsen, vanwege de gevaren die op de loer liggen. Het is een fundamenteel boek van de RV-Bijbel. In de christelijke bijbel werd Heracles tot Jezus, maar de principes kwamen te weinig tot hun recht. Ook waren er door de tijden heen veel elementen en principes van de Areta en Kakia mythe verloren gegaan, waar veel over werd geklaagd. Er is veel literatuur over verloren gegaan. Dat is een groot verlies, en dat is dus ook een reden waarom de RV-Bijbel er wel moet komen. De christelijke bijbel heeft de draagkracht niet. Er zijn teveel missing links.

hoofdstuk 46 het natuur-nederland

Ik was boodschappen gaan doen in het centrum, en ik liep terug met mijn twee tasjes, even langs mijn oude buurt, waarvan ik zowel goede als nare herinneringen heb. Het was mooi weer, en ik had weer even dat verliefde gevoel naar mijn oude buurt. Ik had alleen maar mooie herinneringen toen ik er naar keek. Op het grasveld waren ze de kermis aan het opbouwen. Langs de kant van de weg stonden grote vrachtwagens, en er liepen wat kermismensen rond. Aan de straat er dwars tegen aan stond een oude grote caravan. Ze waren gekomen. Even voelde ik me weer kind. Ik ging de grote weg over en liep toen naar mijn nieuwe buurt en kwam langs wat kinderen die een soort winkeltje hadden gemaakt. ‘Speelgoed te koop !’ riep een van de kinderen telkens.

Nederland moet weer kind worden. Nederland moet weer gaan spelen, creatief met dingen omgaan. Ik droom over een pastoraal Nederland. U ook ? Een pastoraal Nederland waar iedereen elkaar helpt, waar iedereen het beste er van maakt, en creatief met Nederland bezig is. Dat is wat het Rodenbergse Nederland is, en daarvoor is goede literatuur nodig, en goed onderwijs. Er is zelfs een nieuwe bijbel voor nodig, een nieuwe paradijselijke openbaring. Daar is een godsverschijning voor nodig, een theofanie. Nederland is diep in het riool gezonken en moet het riool overwinnen en

terugkeren tot de natuur, opdat het een natuur-Nederland wordt. Nederland Natuurland.

hoofdstuk 47 Het aretaisme – een nieuwe stroming tussen islam en christendom in

De islam en het christendom, de twee grootste religies ter wereld, kwamen voort uit het Judaisme. De islam kwam ook voort vanuit het christendom, als het moeilijke broertje. Toch was Nederland liever Turks dan paaps. Hoe dan ook is er een grote kloof tussen islam en christendom, als een tikkende tijdbom, en die kloof moet overbrugt worden. Beiden kunnen elkaar vinden in de Areta en Kakia mythe. Paulus, Petrus en de oude profeten waren in de Griekse grondtekst volgelingen van de godin Areta. Dat was een geoefendheid, een discipline, en die discipline is ook zeker terug te vinden in de islam. Het westerse christendom had deze mythe ondergesneeuwd, en daarom moest de islam wel komen, maar op zich redden we het niet met deze dynamieken. De mythe zal geheel in ere hersteld moeten worden, en de wortels ervan in het Judaisme zullen geopenbaard moeten worden. We zien dus als missing link het Aretisme in het geheel, als de brug tussen het christendom en de islam om deze mythe weer te doen herleven, want die was zo belangrijk. Het westerse christendom was in de handen gevallen van de heks Kakia, van de wereldgezindheid, wat in principe gewoon puur new age was. Het boek Odenlech zal komen, in de RV-Bijbel, om deze mythe weer opnieuw te vertellen en uit te werken. Het pad tot Areta zal getoond worden. Dat is het pad van Ismael. Wij hebben hier al veel over onderwezen, denk aan het boek de Aretaitische filosofie, maar het boek Odenlech zal die samenhang nog eens extra laten zien, hoe belangrijk dit is, om zo los te komen van westers-christelijk kakiaisme. Het is dus de brug om de oorlog tussen christendom en islam te sussen en om zo de daadwerkelijke geestelijke oorlog te laten zien. Iedereen kan hiervoor een Aretaiet worden. De broederlijke en zusterlijke lijnen lopen dwars door de islam en het christendom heen. Het Aretisme is dus een muur die niet tussen islam en christendom staat, maar die dwars door die religies heenloopt, helemaal terug naar het Judaisme. De muur zal dus een kwartslag draaien. De mens wordt niet meer veroordeeld over of die nu christelijk of islamitisch is, maar of de mens Aretaitisch of kakiaitisch is. Dat is de ware en geestelijke oorlog. Daar gaat het boek Odenlech over. De voorouders willen dat dit boek hersteld wordt. Het zal hen ook helpen. Het zal hen een veilige woonplaats geven.

Het aretaisme is dus als een rivier die zowel door de islam als het christendom stroomt, en ook door het Judaisme. Het sluit dus zowel aan op de islam als het christendom, en dus het Judaisme.

Hoe kun je dan een Aretaiet of Aretist zijn ? Het betekent het vlees overwinnen en ‘tot kennis komen’, aan de hand van referentie punten, want de mens is zeer vergeetachtig. Je kunt niet als een loos zieltje zeggen : ‘Oh, ik zie wel hoe het komt, want ik heb een stemmetje in mijn hoofd die mij alles ingeeft wat ik nodig heb.’ Zo wordt veel gedacht, maar zo werkt het niet. Je wordt naar de bibliotheken gezonden om boeken te lezen en om ‘kennis op te slaan’, want de mens is vergeetachtig. Vandaar dat de hemelse literatuur, het geestelijke woord, van fundamenteel belang is in het Aretisme. Je moet dus een echte boekenist zijn, een librarian, om je inventory te bouwen. Je moet leren weven met kennis, structuur te leren aanbrengen, anders zal het telkens tussen je vingers

door wegglijden, en ben je in principe gewoon aan de drugs. Profetie moet dus altijd terugleiden tot het Woord, tot het Orakel, en dat is in de geestelijke wereld, maar zo mogen wij het paradijs op aarde bouwen. Dat heeft niks met de dode letter te maken, want ‘de letter doodt’, maar met het geestelijke leven, waarin je ‘leert en memoriseert’. Het is de genezing van het geestelijke geheugen, waarvoor eerst het vleselijke geheugen afgebroken moet worden. Dus laat het maar komen, al die korte termijns geheugenstoornissen, opdat je op een hoger geheugen wordt aangesloten, op het geheugen van Areta dus.

Profetie zonder Woord is niks, loos. Wij zijn geroepen om bewaarders te zijn, geroepen om het geraamte van de kennis te bewaken. Profetie zonder school is niks waard, want dan bouw je op zand. Als de stormen en de wateren dan komen, dan wordt alles weggespoeld. Velen vergooien hun leven aan zo’n houding. De andere extreem is dan de volgeling van de dode letter. De mens heeft dus een hard visnet nodig, het visnet van Areta, om daar eerst door opgenomen te worden, opdat het vlees kan sterven. De mens moet dit visnet leren kennen, wat absolute noodzaak is. Profetie zonder geoefendheid, zonder volhardheid is dus waardeloos. De mens moet het hemelse referentie-kader leren kennen om zo los te komen van alle aardse en vleselijke referentie-kaders. Dat gebeurt in het Aretisme. Oefen uzelf. Leer memoriseren. Leer de hemelse referentie-punten kennen waaraan alles getoetst wordt. Leer een verzamelaar te zijn. Heb je alle zuilen ? Is je plaatje compleet ? Heb je alle missing links ? Heb je de twaalf werken van Heracles volbracht, of rust je nog op je lauweren, denk je dat alles je wel als gebraden kippetjes je in de mond zal vliegen ?

Dat is ook wat de twaalf discipelen van Jezus betekenen, en de twaalf stammen. Het zijn twaalf werken. De Kakiaiet is de spijbelaar, en de Aretaiet is de harde werker. Zonder hard werk komt er niks tot stand. Wie niet zaait zal niet oogsten. Laat het harde werk je lust zijn. Dat is de enige manier om aan de heks Kakia te ontkomen.

hoofdstuk 48 Meneer, ik houd van uw jasje

Ik liep naar het centrum en was in de supermarkt, en een oud lied van Tina Turner speelde over dat we geen helden nodig hebben, geen andere wegen naar huis, maar dat we door deze arena heenkomen. Ik had weer even dat tachtiger jaren gevoel, alsof ik als een reus was teruggekeerd van de oorlog, en er was ook een kinderkoor aan het eind. Ik heb dat lied vroeger helemaal grijs lopen draaien. Ik dacht : Dat moet voor die kinderen wel een goed gevoel zijn geweest dat ze samen zongen met de oorlogsgodin. Ik zag wat kinderen in de supermarkt en die keken naar mij alsof er een reus van de oorlog was teruggekeerd. En geloof me : Zo voel ik me echt niet altijd, maar ik besefte ineens hoe lang ik was, en ik ben ook best wel lang, boven de 1 meter 90, maar ik voel me

echt niet altijd zo, en het dringt vaak ook niet tot me door.

Toen ik klaar was in de supermarkt en naar buiten liep om naar de andere supermarkt te gaan liep ik langs wat andere kinderen, en een meisje zei : ‘Mijnheer, ik houd van uw jasje.’ Ik zei : ‘Ja ? Mooi hè.’ Ik noem het mijn shamaanse jas. Het heeft van die korte, rafelige franjes. Het was voor mij een teken dat de jongeren het werk ook oppikten, en ik voel mij in die zin ook een trendsetter. Maar ja, als ik soms bekenden tegenkom zeggen ze dat ook weleens : ‘Mooie jas.’

We hebben geen andere wegen nodig naar huis, we gaan er dwars doorheen, op het pad van Areta. We hebben geen helden nodig die ons er wel even uithalen, geen opnames vóór de grote verdrukking. We moeten zorgen dat we door deze arena heenkomen. Dat was het thema van de film Mad Max in de tachtiger jaren, en ook in de liederen van Tina Turner van die tijd, die in die film meespeelde. Ik heb nog steeds de film en het boek, en we hebben er in het verleden ook veel over geschreven. Het blijft terugkomen. Het is het pad van Areta.

hoofdstuk 49 De achillespees van het vlees

Het pad van Areta is hard.
Maar het is het beste pad.
In het christendom werd dit het smalle pad genoemd.
In de oorspronkelijke Griekse grondteksten waren de oude profeten en de apostelen volgelingen van de godin Areta, waar we veel over geschreven hebben. Oorspronkelijk waren het Judaisme en het christendom dus het Aretisme. Ook de islam, het jongere broertje, kwam uit diezelfde bron. De islam moest ook veel rechtzetten wat in het Judaisme en christendom verkeerd was gegaan. Er moest veel meer geredeneerd worden vanuit Ismael en Ezau, twee belangrijke archetypes, en de RV-Bijbel gaat daar mee verder en diept het nog verder uit, zoals bijvoorbeeld in de opvolger en vervanger van het boek Exodus. Toen de openbaring bij hoofdstuk 16 was aangekomen van dit boek, begon mijn ruggegraat helemaal warm te worden. Er zijn veel veranderingen gaande in de geestelijke wereld. Er komen nieuwe fundamenten. Er hangen vreemde energieen in de lucht. Er is een grote geestelijke oorlog omtrend dit boek. De mens is in groot programmatie-gevaar, dus daarom moet het geestelijke Woord wel geopenbaard worden. Er staan grote gevaren op de loer voor de mensheid.

Laten we onze hoofden buigen en ons verootmoedigen, opdat we de zachte, leidende stem van moeder natuur kunnen verstaan, en op het pad van Areta terechtkomen en blijven, niet op het pad van kakia, de wereldsgezindheid. Er is nu een strijd : vers tegen vers, interpretatie tegen interpretatie, en het gevecht is om onze ziel. Het is erop of eronder. Eén ding is zeker : het vlees zal eronder gaan, zal ten onder gaan. De natuur zal niet rusten, en heeft inmiddels de achillespees van het vlees gevonden en laat niet meer los. Het vlees is er goed bij. De vis is in de fuik, aan de speer, en zal niet meer losgelaten worden. Het vlees is woest, als een wild varken, die in een strik is

geraakt. Wees dus heel voorzichtig. Blijf gematigd in de dingen die je doet. Neem van niets teveel. Verneder je onder de hand van moeder natuur. Ga niet hoger dan je voegen. Doe stappen terug waar nodig, om haar volkomen ruimte te geven in je leven. Er is een weg hier doorheen. Er hangt veel onheil in de lucht, veel gevaar, veel bedrog, maar er is een weg doorheen. Luister naar haar zachte stem. Laat haar spreken, door zelf stil te worden. Er gaat een nieuw Exodus boek komen, de opvolger en vervanger van Exodus. Dan zal er helderheid gaan komen.

In deze wereld gaat het veel om het IQ, maar ze vergeten veelal de EQ van de empathie en de GQ van het geestelijke. Die factor ontgaat ze vaak helemaal. Het is de bedoeling dat ze in balans komen. Hoe zit het met je eigen balans ? Zul je hier in de komende tijd aan werken ? Ze kunnen niet zonder elkaar. Zo zul je zelf ook de achillespees van je vlees vinden, de zwakke plek van je vlees, en het zo kunnen overwinnen.

hoofdstuk 50 de groene hel

Ik was wat lijsten aan het doorlezen van oude pockets van de jaren vijftig tot de jaren zeventig. Eén van de pockets was genaamd ‘de groene hel’, en de titel trok mijn aandacht. Ik had die nacht een droom dat ik in het oerwoud was, in ‘de groene hel’, en ik kwam toen tot een gebied van paddestoelen, die ook soms heel groot waren. Het leidde mij tot een ijsgebied, en op het koudste punt ging het over in het ijs van een andere wereld, als een dimensie-overgang.

De bijbel liet al zien dat eigenlijk door de overmoed van Mozes ze niet daadwerkelijk in het beloofde land kwamen. Door de zonde van Mozes werden ze in principe naar een vals oord geleid, waar Jeremia ook tegen waarschuwde. Vandaar dat het pad van Ismael in de wildernis het diepere pad is die veel verder en dieper leidt, zoals de RV-Bijbel stelt, en dit pad van Areta leidt door volharding en geoefendheid tot het oord van Rebekkah, of Bakkah, wat de oudere naam is van Mekka. De islam kwam dus om dit diepere pad te laten zien, wat in principe ook in de bijbel uitgestippeld was min of meer in het verhaal van Ismael, maar wat dus gesorteerd en verdiept moest worden in de RV-Bijbel. We hebben het dus over belangrijke missing links. Het pad van Areta leidt dus tot Rebekkah, wat het boek Odenlech in de RV-Bijbel stelt.

De exodus van de RV-Bijbel is dus veel meer gebaseerd op het Ismael verhaal.

Toen ik bij het ontvangen van hoofdstuk 20 van de opvolger en vervanger van Exodus was gekomen zag ik mijn leven voorbijglijden als een illusie. Het boek had er altijd achter gelegen, en hierin vond ik vaste grond.

hoofdstuk 51 Terugkeren tot de oerspiegel

Alles om ons heen is weerspiegelingen. Het komt van een ander tijdperk en is inmiddels verdraaid. Van belang is het dus om op zoek te gaan naar de oerspiegel, naar de bronspiegel. Dat is een hele opgave, een heel avontuur, als een tropentocht, een tocht door het oerwoud. Maar het is dus wel belangrijk, want anders is het slechts symptoom-bestrijding. Je helemaal loskappen van geschiedenis, nostalgie en zo jezelf weg te laten zinken in sterk water, het moderne, heeft niets maar dan ook niets meer te maken met strategische territoriale oorlogsvoering, maar met het nalopen van wind, de weerspiegeling, en dan ben je eigenlijk bedrogen door de rode lap van de stierenvechter. We zien het veel om ons heen gebeuren. De mens is afgeleid, op een dwaalspoor gebracht, door de moderne media. Er worden ons voortdurend rode lappen voorgehouden.

De media liegt, de witte, gehoorzame media, maar ook de zwarte media liegt veelal, de rebelse media, de complot denkers. Veelal houden ze er hun eigen agenda op na, en hebben ze een markt te onderhouden, en verkopen zo hun kwakzalfjes. Het gaat erom terug te keren tot de rode media, de geestelijke media. Het gaat erom de oproep van de geestelijke oorlog te verstaan, en dat is een territoriale oorlog, dus dan ontkom je niet aan de geschiedenis waar die wortels liggen, en dat is niet zomaar slechts de aardse geschiedenis, die heel bedrieglijk kan zijn, maar de geestelijke geschiedenis. Wat is er precies gebeurd ? Hoe is daadwerkelijk de matrix ontstaan ? Dat is stategische geschiedenis. Dus dan kom je bij de geestelijken en de shamanen terecht, hen die heel dichtbij de natuur leven. Soms moet de mens dan weer helemaal omgeleid worden om in rustiger vaarwater terecht te komen. Eerst moet de mens de schuilplaats vinden, moet de mens komen tot de oerspiegel, de bronspiegel, en niet meer allerlei vage weerspiegelingen navolgen die zichzelf ook weer hebben lopen afspiegelen, want zo wordt je in een donker gat gezogen. Dit is zo diep gegaan dat de mens werd tot een robotoid, een bot, en voor wat ? Vaak spelen ze nu voor hun eigen bedrijfje, hun eigen koninkrijkje, en kunnen de diepere patronen niet meer onderscheiden.

De mens moet terugkeren tot de eeuwige jachtvelden waar de mens van is afgedwaald, en de strijd aangaan tegen het oervlees, want daar zit de wortel. Het gras groeit wel door als je het niet bij de wortels uitrukt. De mens verstopt zich veel achter de IQ, maar IQ is vaak de slaaf van het aardse, geconditoneerd door aardse maatstaven als pavlov hondjes. Ze zijn getraind in het voor de hand liggende, en worden zo afgeleid door de rode doek van de stierenvechter. Vaak is het al AI, artificial intelligence, en worden ze bestuurd door de grote, gewiekste machines van de markt, als een reclame-bot, terwijl ze het niet eens doorhebben. En wat is er gebeurd met EQ (empathie) en GQ (het geestelijke) ? Waar blijf je dan met je hoge IQ ? AI is alreeds een dood IQ, hoe hoog het ook mag wezen. Dode kennis, dode informatie, letterslaven van allerlei soorten aardse media, pro of anti. Ze zitten helemaal vast in de materie, in hun krantje, in de actualiteit van het moderne leven, en literatuur, proza, poezie is ver te zoeken. Het is een totale nachtmerrie. Maar ja, weerspiegelingen, hè ? En dan moet je terug naar de bron. De oerspiegel laat het oervlees zien wat ontmaskerd moet worden en verslagen. Alleen dan kun je verder. Loskomen van AI-identiteiten. Loskomen van schaduw-zelven.

De AI-botten, robotoids, marcheren overal, totaal geconformeerd. Ze zijn niet uniek. Ze hebben hun groepje, hun clan, en het is zo allemaal op het niveau van een voetbal fanclub. Dan loop je gewoon voor een markt, niet meer noodzakelijk voor de waarheid.

De geschiedenis herhaalt zich, telkens weer, en de mens leert de les niet. De mens moet terug naar de wortels en stoppen met symptoom-bestrijding, het dweilen met de kranen open. Men bouwt illusie op illusie in de matrix, en kan de weg niet meer terugvinden, en versteent zo. De muren hebben verhalen te vertellen. Kinderen worden er in opgesloten, maar de mens luistert niet. Daarom hebben we het verhaal 'het koppige geitje' laatst uitgebracht, een allegorie over Nederland en eigenlijk de gehele wereld.

De AI-botten marcheren voor de rapture. Kinderen worden uit hun bedjes getrokken en klaargestoomd voor deze markt-machines. Het is afschuwelijk. Ze worden uit elkaar getrokken door witte en zwarte media, maar uiteindelijk gaat het erom dat ze tot de rode media komen, de geestelijke natuurmedia. Luister, en blijf luisteren. Blijf kritisch, en dat begint met zelfkritiek. Keer terug tot je bronzelf. Ben je nog wel van jezelf, of van iemand anders ? Voor wiens dromen marcheer je ? Alleen in de hogere geestelijke kennis kun je ontwaken. Dan gaan je ogen open. Soms moeten er dan eerst heel wat zintuigen gesloten worden, aardse zintuigen, aangeleerde zintuigen, door de matrix geinstalleerde zintuigen.

De AI-botten marcheren voor de nieuwe wereld, maar er is een hogere wereld. Je kunt het allemaal ontstijgen als een vogel, als je maar open staat om het hogere te leren. Het is iets wat we telkens weer zeggen, telkens weer herhalen, want de mens is gebrainwashed, geconditioneerd. Het oervlees moet sterven, en ook de stem van het oervlees. De zonde heeft zijn oorsprong in het oer. Het is zo oud als de wereld zelf, als het heelal, het bestaan.

Religieuze organisaties dreigen met de eeuwige hel als je niet helemaal marcheert zoals hen. Ze spreken elkaar allemaal tegen. Maar wat is tijd ? Tijd is een illusie. Een dag is als duizend jaar, en een eeuwigheid is als een week. De mens moet tot de eeuwige kennis komen, wat betekent de volkomen kennis. We hebben dat wel eerder genoemd. Tijd is een verzameling van items, een verzameling van principes, en de eeuwigheid betekent dat je verzameling compleet is. Dan ben je gekomen tot de oerspiegel, dan zie je waar het allemaal vandaan komt en hoe het zich heeft lopen vervormen, tot het naargeestige aan toe. Dan kun je het relativeren, het lezen als een gedicht, en dan kun je het overdenken om zo tot diepere betekenissen te komen, diepere principes, en dan komt je leven in een andere vibratie. Dat is een grote ontwaking. Dan wordt de eeuwige wet in je hart gegraveerd. Het is niet zo eng en bekrompen als de mens om ons heen dat voorstelt. De mens moet nog gaan zien wat daadwerkelijke schepping en herschepping betekent. God is eindeloos veel creatiever dan de mens is. God is de scheppingskern. De mens is daarvan afgeweken en heeft een eigen schepping gemaakt, en zo ook God geschapen naar zijn eigen menselijke beeld, geheel aards en verdorven. 'Kijk wat er met je gaat gebeuren als je mijn product niet koopt.' Zo is de eeuwige hel hun inkomen.

Het oervlees moet eraf, wat vele koppen heeft, vele stemmen die tegen elkaar ingaan. Ga je naar links wordt er gedreigd met eeuwige hel, en ga je naar rechts, wordt je ook bedreigd met eeuwige hel, waar je dan ook naartoe gaat, ook als je in het midden blijft staan. Het oervlees moet eraf en we moeten weer komen tot het oorspronkelijke gedicht, de oerspiegel, de oerbron, alles wassen in de rivier. Breng het maar allemaal naar de rivier. Daarin mag je je ware weerspiegeling zien, en die wereld die voor ons al zo lang wordt achtergehouden.

De mens heeft een probleem : de oerzonde, de oerleugen, de oer-afdwaling.

Hulpeloos als de jonge mens is wordt hij hierin meedogenloos opgevoed.
Op een dag zal de mens hiervan ontwaken
Dan gaat de mens zien dat het oervlees zich juist verborgen houdt achter het moderne vlees.
Symptoombestrijding is iets van het oervlees zelf, om de mens af te leiden van de wortels, en om een markt draaiende te houden.
De mens weet nu eenmaal dat bedrog veel geld in het laatje brengt.
Geld is voor de mens veelal belangrijker dan andermans gezondheid.
Andermans gezondheid is een bedreiging voor hun geld.
Geld houdt de mens graag afhankelijk. Zo is het geld zorgeloos.
Gemak dient de mens, zeggen ze dan.
Daarom is gemak het ware geluk niet, niet het hoogste goed.
Dan kun je beter een omweg nemen, over zanderige paden, en dan kun je ook nog van de natuur genieten. De natuur werkt nu eenmaal via omwegen.
Daarom is de natuur, en zo ook God, moeder natuur, ondoorgrondelijk.
Een hele uitdaging, een hele uitdaging.
Mag ik u uitnodigen om op die tocht te gaan ?
De hogere natuur waakt over onze ziel, kent de valstrikken, en wil ons altijd dieper trekken.
Er wachten grote geheimenissen op ons.
De hogere natuur is altijd boven denken, dat wat in geen hart is opgekomen.
Het zijn van die aha momenten : ‘Aha, dus daar is het vandaan gekomen.’

hoofdstuk 52 Wilde jongens – gillende jongens

In de tweede bijbel is er het thema van de klok van de gillende jongens.
Als we naar de tachtiger jaren kijken dan waren daar Prince en Michael Jackson die nogal veel gilden in hun muziek, als een beeld van de gillende jongens.
We zien het ook in de mythologie van de negentiger jaren zoals in de Zombie clip van the Cranberries en op de cover art van Marillion’s ‘Afraid of Sunlight’, wat een soort verbinding is tussen martelaren, engelen en kinderen, de wilde jongens. Het gegil heeft meerdere redenen, niet alleen maar om het lijden, maar het is ook een toetsmiddel, de gillende toets. Heb je tot tranens, zwetens en gillens toe getoetst, voordat je datgene nam wat je aangeboden werd ? Want de mens identificeerd zich te snel met gedachten en gevoelens, en denkt dan dat het erbij hoort, dat het een deel is van zichzelf, en zo leven andere wezens in hen. Vandaar dat we gillend moeten toetsen. Wat betekent dat ? Moet je letterlijk gaan gillen ? Nee, natuurlijk niet. Je moet jezelf voorstellen als gillend bij iedere gedacht die zich aanbiedt. Ren er maar van weg, ga het maar toetsen, en worstel er maar mee tot tranens, zwetens, bloedens en gillens toe, opdat je het niet zomaar overmoedig en roekeloos aanneemt en overneemt als iets van jezelf. Iemand zei eens : ‘De verlichting komt als je beseft dat je je niet meer moet identificeren met je gedachten.’ Je moet dus gaten zien te vinden in de stroom van gedachten, waarin je verlichting kunt vinden. Wij hebben veel gewaarschuwd tegen

dit soort leegte-ervaringen dat het je niet mag ontwapenen tot het punt dat je je met die leegtes en gaten gaat vereenzelvigen, maar je moet die dus ook toetsen, en gillend toetsen is zeer krachtig. Blijf draaien, worstel jezelf los, want de mens wordt geconditioneerd. Er hangen vreemde energieen in de lucht. Het gaat allemaal veel te snel. Alles is zich in rap tempo aan het moderniseren, en de mens wordt zombie. Daarom is het toets arsenaal het belangrijkste arsenaal om binnen te gaan, en daarvoor moet je je afzonderen, ook van je eigen ingebeelde identiteit. Besef dat je je gedachten niet bent. Toets het eerst. Ga weer terug tot de twijfelzone. Valse zekerheden worden goed verkocht, als warme broodjes over de toonbank, maar het is vergif.

Michael Jackson en Prince waren dus onderdeel van de gillende jongens klok, uit de poezie van de tweede bijbel. Ze representeerden elk een ander uur, want zij waren soms ook gillend naar elkaar, lagen in grote competitie soms. Zo is het met alle mensen om ons heen. Ze vertegenwoordigen allemaal een ander uur. De één staat op half zes, en de ander staat op half acht, en weer een ander op twaalf uur. Verlichting betekent boven je gedachten uitstijgen en komen tot het hemelse woord. De leegte is dus zeker geen eindbestemming, want ook moeten we met de leegte worstelen, en tot diepte komen. Maar het pad gaat wel door de leegte. En dan heb je de gillers zeker nodig. Het kan niet te rustig blijven. Er is zoveel valse stilte ook in deze wereld. Zovelen vechten niet meer. Het doet hen allemaal niks meer. Zoveel leegte is onverschilligheid, gevoelloosheid. Maar het is zeker zaak dat we loskomen van de valse identiteit die ons wil besturen als poppetjes in de poppenkast. Ga naar de gillende jongens klok en kom weer tot leven en laat het je onderwijzen. Dompel je onder in oudere tijden, want deze nieuwe tijden zijn zwaar gevaarlijk, vergiftigd, als iemand die de macht over het stuur heeft verloren. Deze nieuwe tijden zijn behekst. Het gaat erom terug te keren tot eerdere literatuur, en tot de hemelse literatuur die op het punt staat geopenbaard te worden. De opvolger van het boek Exodus zal komen. Het gaat over een eerdere hof dan Eden, namelijk de Qidmah. Er zijn een heleboel missing links in het boek Exodus, die in de opvolger en vervanger van Exodus aangereikt worden.

De wilde jongens gillen, niet alleen als martelaren, maar ook als oorlogsvoerders. Ze zijn net als de wilde jongens van het boek ‘Heer der Vliegen’ op jacht naar het beest en moeten beseffen dat het beest in henzelf is, als hun lagere natuur. De wilde jongens gillen, niet zomaar vanwege het lijden of de jacht of de oorlog, maar hoofdzakelijk vanwege het toetsen. Toets tot gillens toe. De vijand is namelijk erg subtiel en zal van elk gaatje in de wapenrusting dankbaar gebruik maken, van elk beetje lauwheid in ons leven dus. De vijand loert en dringt daar binnen waar we niet nuchter en waakzaam genoeg zijn.

hoofdstuk 53 Het verslaan van het ongeletterde en overgeletterde oervlees

Zij die op gaven hopen zullen bedrogen uitkomen.
Duizen 25:2

Waarom gilden Prince en Michael Jackson naar elkaar, in hun competitie ? Ze waren van verschillende uren op de gillende jongens klok. Ze moesten elkaar ook testen. De gillers moeten de gillers testen, en dat moet ook weer door gegil getest worden. Je kan dus niet zomaar een giller worden. Het gaat dus om het overlappend gillende toetsen, het gillen naar het gillen naar het gillen etc. om het te testen en niet zomaar een roekeloze giller te worden.

1983 herinneren velen zich als het jaar van Thriller, Michael Jackson, maar het was ook het jaar van Octopussy. In 1983 was ook de verkoop van de eerste mobiele telefoon, maar die waren toen alleen nog maar voor de allerrijksten, want ze waren wel duizenden dollars. De octopus van de mobiele telefoon begon toen al snel als een razende om zich heen te grijpen. Velen werden gegrepen door deze octopus.

Octopussy had een paleis waar alleen vrouwen worden toegelaten. Zij had vrouwen-legers als een amazone-aanvoerster. In het boek Behemma, de nieuwe Genesis, gaat het over de okto-amazones. Okto betekent acht in het Grieks, en het wijst op de achtste dag, de dag van de besnijdenis van de mannelijke borst in het boek Behemma. De okto-amazones hadden als taak de vrouwen van de nephilim te scheiden. Nephilims zijn hen die onbesneden zijn van borst, wat hoogmoed uitbeeldt, trots, protserij.

Het oervlees hapert. Het verstand van het oervlees hapert, het geheugen van het oervlees hapert, en het evenwichts-orgaan van het oervlees hapert. Houd goed je ogen open en maak er gebruik van.

Teruggaan naar het paradijs betekent niet zomaar teruggaan naar de hof van Eden. Neen. We moeten veel verder terug, veel dieper. Daar gaat de opvolger en vervanger van het boek Exodus over. Dit is het boek genaamd Duizen. Het gaat over het terugkeren naar Qidmah, wat een ouder en dieper gedeelte is dan Eden, en het wordt uitgelegd wat het is. De polariteit tussen het oervlees en het oergeestelijke wordt getoond. Het is als de strijd tussen Juda en Israel, en dit zorgt er ook voor dat Juda en Benjamin met elkaar verzoend worden. Die strijd zien we ook terug in de competitie tussen Michael Jackson en Prince, die er altijd was, maar aan het einde van de dag zijn ze ook weer gewoon elkaars broeders. Ze horen bij elkaar. Ze zijn gewoon verschillende uren van de klok van de gillende wilde jongens. Dat is dus een toetsklok. Ismael was gekeerd tegen iedere man, en iedere man was gekeerd tegen Ismael, als een beeld van het toetsen.

De mens leeft nu nog vanuit lagere spasmes, automatismes, maar het boek Duizen zal de bron openen van de hogere spasmes, de hogere natuur-automatismes, als een nieuw magnetisme en anti-magnetisme. Dat is de nieuwe Exodus van de RV-Bijbel, met 40 hoofdstukken, net zoals de oude Exodus. Het heeft ook ongeveer hetzelfde aantal woorden als de oude Exodus, iets meer, over de 32000 woorden.

Telkens weer is de boodschap : van het letterlijke komen tot het symbolische, van het afgeslotene tot het voortgaande, als nomadisch geestelijk leven. We zien een ander paradijs verhaal. Het gaat

dieper. We zien wat er achterligt. Dingen worden teruggedraaid.
Ook wordt er weer gewezen op het loonsprincipe : Zij die op gaven hopen zullen bedrogen uitkomen. Grijp je maar zo naar dingen of heb je daadwerkelijk de prijs betaald. Dan moet je eerst kijken naar wat de prijs is, bewustwording krijgen van de geestelijke economie. Dat is waar het boek over gaat. Je hebt dus een meetinstrument nodig, een schattingsinstrument, en dat wordt alleen gezonden tot de soberen. Neem eerst eens wat stappen terug met dingen.

Er is niet zomaar vermaning of vertroosting, stelt het boek. Velen gaan naar de kerk om vertroosting te krijgen, misschien wat richting, bemoediging, en misschien ook wat vermaning, maar in diepte ligt er een oorlogsoproep. Dan hebben we het dus over de geestelijke oorlog. Alles is vergeestelijkt. Letterlijke oorlog is vaak materialisme, en daar probeert het boek juist vandaan te leiden. Het oervlees is in letterlijke oorlog. Zie ze grijpen, zie ze vreten, alsof het een wedstrijd is wie er het meest uitpuilt, maar het is allemaal een drogbeeld. We moeten terug naar de bronnen waarvan dit was afgeweken. Dan zal alles betekenis krijgen, en dat is goed voor je geestelijke gezondheid. Niets wordt overgeslagen. Alles wordt aangepakt en verdiept. Het kan niet eeuwig blijven zoals het nu is. Het vleselijke gordijn zal wegvagen. Werk dus aan je ziel, aan wat echt belangrijk is. Bouw je ziel op door hemelse boeken, want de rest zal vergaan. Zorg dat je vaste grond hebt. Eens zal dat toch moeten gebeuren. Als je maar waan op waan bouwt heb je straks niks en moet je helemaal opnieuw beginnen. Dat is wat dit tijdelijke leven is. Men leeft langs al het belangrijke heen. Werk dus aan je ziel. Geef je ziel goed voedsel. Sluit je aan op de bron. Dan heb je met hogere letterkunde te maken. Velen volgen de dode letter, of hebben de letter geheel weggeduwd. Maar de hogere letterkunde leert weer hoe om te gaan met de letter, hoe het te verdiepen. Zo kom je tot de hoogste, geestelijke letters. Zij geven leven en eeuwig leven. Maar de sluiers zullen wegvallen. Al het ongeletterde en overgeletterde vlees moet afsterven. Dat heeft met geestelijk jachtsloon te maken, stelt het boek Duizen, de opvolger en vervanger van het boek Exodus, dus niet zomaar met geloof, genade en gaven. Duizen is een machtig orakel gezonden in deze tijd om door de bedriegelijkheden van het oervlees heen te komen. Velen zijn vastgeraakt in de drogbeelden van het oervlees waar ze dagelijks mee en van leven.

hoofdstuk 54 de amazone oorlogen

Het was ochtend, en ik had de gehele opvolger en vervanger van Exodus doorgekregen, wat een proces is geweest van vele maanden. Net toen het klaar was en ik alles had ontvangen hoorde ik een ekster heel dichtbij het raam. Ik ging naar het raam en drukte een strip van de luxaflex een beetje omhoog om naar buiten te kijken. Vlakbij het raam staat een denneboompje en daar zat hij op een tak, en hij wipte toen op een andere tak dichter bij het raam. Hij keek naar me, hij zag natuurlijk iets bewegen, en hij was heel nieuwsgierig. Het was een ontzettend groot ding. Hij was helemaal niet bang. Hij was prachtig, en ik sprak even tegen hem. Het was een prachtige boodschapper van God. Hij draaide met zijn hoofdje, en bleef kijken. Ik voelde een enorme kracht in mijn binnenste vloeien. Hij was zo dichtbij. Er zat alleen nog een raam tussen en de luxaflex. Het was een

krachtige ontmoeting met de natuur, en toen vond ik het wel welletjes en liet de strip van de luxafles die ik ophield weer los. Ik was al net begonnen met het doorkrijgen van de opvolger van Numeri. Er moet nog veel gebeuren, maar het was een mooi begin. God had zijn Woord gezonden, zijn boodschapper.

Laten we heel duidelijk zijn : religie is levensgevaarlijk als het niet plaatsvindt binnen de context van spiritualiteit, symboliek en letterkunde. Het is iets abstracts van de natuur, en het is zeker aan regels en patronen verbonden. Laten we daarmee onze ziel opbouwen, want de rest zal wegvallen, als schaduwen, als steigers. Alles zal verdiept worden, en betekenissen zullen draaien. Niets gaat zomaar weg, maar wordt verdiept. Religie zonder spiritualiteit is als een voertuig zonder stuur, maar spiritualiteit zonder religie is dat ook. Die twee hebben elkaar nodig, vullen elkaar aan, maar beiden gaan ze te gronde, en richten elkaar te gronde, als het niet binnen de context van de natuur en de letterkunde plaatsvindt. Dan gaat het niet meer om de markt. We hebben geestelijke gezondheid nodig. Daarvoor zijn die boeken. Ze zetten heel wat recht, en het is dichterlijk. Het is proza. Het letterlijk nemen zit daar niet bij, want dat is een vorm van materialisme. Spiritualiteit kan, net als religie, heel gevaarlijk zijn als het is losgeslagen. Daarom is veel kennis het enige medicijn. Daarvoor zijn we op aarde, om het te vergaren en te delen.

De Duizen, de nieuwe Exodus, begint met de amazone oorlogen. Vrouwen tegen vrouwen. Er zijn vleselijke amazones en geestelijke amazones. Ook dat moet je niet overdrijven. Er moet weer een goed beeld komen wat het verschijnsel ‘vrouw’ betekent, en daarin zijn vele gevaren. Het boek beschrijft een eerdere zondeval waarin de man probeerde over de vrouw te heersen. De vrouw slaat dan terug, zo goed en zo kwaad als dat gaat, en er zijn dus ook vrouwenoorlogen. Vrouwen tegen vrouwen. Alles moet ook getoetst worden, en uiteindelijk moet het vrouwen-idee door evolutie tot gestalte komen. Men heeft zowel te veel als te weinig van de vrouw genomen, en daarom moet de mens weer richting en betekenis krijgen, zodat het probleem opgeheven kan worden.

hoofdstuk 55 Het gevaar van zowel ondergenezing als overgenezing

Het lijden was bedoeld om de
diepere betekenissen te openen en
verbinding te maken met verloren
delen van de onderwereld.
Duizen 40:2

We hebben altijd gewaarschuwd tegen excessies in de charismatische beweging. Wonderen, tekenen en genezing horen bij het geestelijke, maar zijn aan regels verbonden en niet overmatig, anders heb je een nieuw probleem. Soms kan de nadruk teveel op genezing liggen ten koste van

andere dingen. We kunnen alleen anderen genezen als we zelf door hun pijnen heen zijn gegaan, dus daarom willen geestelijken en shamanen ook vaak niet van genezing weten, zijn ze niet gericht op genezing, omdat het lijden in hun leven een middel is om anderen te helpen en te begrijpen. De genezing mag niet ten koste van je visnet gaan, dat er een gat in je visnet komt. Kennis is dus vaak lijden en uiteindelijk is de ware genezing dus kennis.

Diometrie is aan de hand van cijfers en statistieken een diagnose stellen en op die basis een medicijn, en het medicijn is dus vaak juist een onderdeel van het probleem. Laat het diep tot je doordringen want ik had er een droom over, en over een hemelse gezant genaamd Visuel. Ook werd er toen gesproken dat het mannelijke geslachtsdeel de ‘klacht’ voorstelt. Mensen hebben dus klachten om die reden dat er zo kennis vergaard kan worden, ook van andere tijden. Genezing moet niet verspild worden en mensen lauw maken en in slaap sussen, want de mens moet juist de principes leren van reinheid. Het regent niet allemaal zomaar vanuit de hemel. Daarom hebben we een strijd te voeren tegen de invloeden van zowel ondergenezing als overgenezing, wat eigenschappen zijn van het oervlees. Dat kan dus alleen door gematigdheid, moderatie, soberheid, bezonnenheid. Richt je niet zomaar op genezing, maar op het herstel van de geestelijke letterkunde, en dan zal genezing vanzelf op de juiste tijd, in de juiste mate, en in de juiste richting komen. Er zijn wonden die niet genezen hoeven worden omdat ze juist je communicatie middel zijn, je middel om kennis in te nemen, en je te beschermen tegen de krachten van het vlees en de matrix, het collectieve vlees en oervlees. Soms zitten er dus pijlen in ons vlees en oervlees voor een reden. Geef het dan tijd en werk ermee. Uiteindelijk gaat het niet om genezing, maar om je pad te vinden, de ware interpretatie van dingen. Soms is er meer openbaring nodig. Soms herkennen we dingen nog niet. Uiteindelijk gaat het niet zomaar om genezing, maar om de taal te leren van het lijden, en daarin zal een heel andere en natuurlijke genezing in plaatsvinden.

Het medicijn mag niet verspild worden, want dan richt het kwaad aan, en wordt het giftig. Vandaar dat diometrie en letterkunde zo belangrijk zijn. Leren om te gaan met de letter, want anders doodt de letter. Velen zijn slaven van de letter, en er zijn ook velen die slaven van genezing zijn geworden, de gezondheidsfreaks. Alles draait bij hen om het je goed voelen, gezond zijn, happy zijn, ten koste van anderen en van een heleboel andere dingen, als de vloek van het positieve. Ze bagatelliseren de problemen, vooral die van anderen, en niet alleen dat, maar ze manipuleren ook, proberen de ander voortdurend schuldcomplexen aan te smeren, en proberen puzzelstukjes die niet in elkaar passen omdat er nog een ander puzzelstukje tussenmoet, of meerderen, te forceren. Dat is de vloek van de gezondheidscultus. Ja, het is tot een afgod geworden. Je moet dat volgen, alles moet in orde zijn, anders tel je niet mee. Er zijn ook extreme charismatische bewegingen van dat soort. Handjes in de lucht en dan maar de oogkleppen opdoen. Neen. We zijn geroepen als shamanen, juist om de diepte in te gaan. Soms is bevrijding niet nodig of niet mogelijk, voor een hoger doel.

Daarom stelt het boek van de nieuwe Exodus, Duizen, dat men niet zomaar terugmoet naar de hof van Eden, maar naar een diepere wildernis van het paradijs, genaamd Qidmah, wat een nomadisch gebied is, omdat er nog zoveel te onderzoeken is, en het is een gebied van tucht en discipline, die aanvaard moet worden, opdat het de mens een veel heilzamer medicijn brengt, namelijk die van het verstand, want de mens heeft door al die fabels, al die menselijke overleveringen en tradities en al hun sprookjes zijn verstand verloren.

Dingen hoeven vaak niet genezen te worden, maar de mens moet leren van dingen vandaan te blijven, leren bepaalde dingen niet aan te raken, leren richting te vinden, andere bezigheden, en dan schuift alles vanzelf op de achtergrond. De mens hoeft vaak niet genezen te worden, want het was juist een alarm, een waarschuwing, en dan moet de mens weer komen tot het geestelijke werk en de dingen van boven zoeken. De mens hoeft vaak niet genezen te worden, maar moet leren het pad te vinden, door de grenzen te leren waarbinnen de mens reinheid mag leren oefenen.

Ik heb zelf ook veel psychisch lijden gehad, anders zou ik dit werk nooit kunnen doen, en ik zie de waarde er van in, en wil niet zomaar van dingen af. Ik heb het nodig. Ik ga er nog steeds doorheen, zoals de oude profeten er ook doorheen gingen, en iedere andere shamaan. Het is een medicijn op zich. Als ik werk is alles op de achtergrond. Zolang ik werk is het lijden anders, van een andere wereld, vanuit een andere betekenis, en opent het ook werelden. Daar houdt ik me aan vast, en dan is genezing niet eens meer nodig.

hoofdstuk 56 De moeder van de bijbel

Zij houdt haar kind in haar armen,
Zij sust haar kind,
Zij geneest haar kind,
laat haar kind de navelstreng voelen,
het is nog maar een feutus,
gedompeld in fetale nachtmerries

Het is een strijd tegen de neo-nazi's die leven door lijkenparasieten die ze blijven inslikken als drugs, nationalistisch als ze zijn, want zij zijn het verheven ras, superieur boven iedere andere scheppingsvorm, en zij wanen henzelf 'de enigen', als de blinde demiurg, de blinde afgod, in de gnostische mythologie. In de gnostische mythologie is dat een strijd tegen de archonen, en in de christelijke mythologie is dat een strijd tegen de demonen en de wereldbeheersers der duisternis, want demonen worden weer geregeerd door hogere demonen, de zogeheten ruler-demons, of ruler-archons, en die staan allemaal onder de demiurg als zijn handlangers. De afgod is blind in zijn dienst tot de buik, de verslaving aan drugs en roekeloos eten, vandaar de alcohol en de lijken-parasieten die ze inslikken. Het zijn tafelschuimers, maar de tafel leidt op een heilloze weg.

En kinderen willen niet vies worden. Ze zijn bang gemaakt voor de natuur. Dan tel je niet meer mee als je sober leeft en van de natuur. Er zijn een heleboel kinderen die daarom het leger niet inkunnen of durven, terwijl ze wel weten dat de wereld onder beheersing is van de neo-nazi's, dat dat een groot probleem is.

De bijbel schreeuwt onder deze onderdrukking. De neo-nazi's hebben hun geloof, ook hun geloof in

de bijbel, omdat dat nu eenmaal de erfenis is van de voorouders, en daar strijden ze om, als een hebbedingetje, niet dat ze de bijbel echt gelezen hebben of bestudeerd, want ze volgen de bijbel verder niet. De bijbel heeft hulp nodig, het is de roep van de voorouders die roepen : 'Dit is het nog niet. We moeten verder ! De exodus is nog niet klaar !' Vandaar dat we vandaag de dag een nieuwe bijbel ontvangen die het wel kan opvangen, en die wel een verder pad heeft. Die MOET er komen. De voorouders staan daar op. En die wordt niet zomaar even door iemand verzonnen. Die wordt geopenbaard vanuit de natuur, vanuit de hemel, vanuit God, de hogere intelligentie, en die kan niemand stoppen.

Boeken hebben ook een moeder nodig. Ze voelen zich vaak hopeloos alleen, en we weten allemaal dat de bijbel tot slaaf is gemaakt. Goden worden tot slaven gemaakt van mensen. Eigenlijk zijn dat geen mensen, maar parasieten. Daarom zijn de shamanen er. Ja, u hoort het goed : Boeken hebben genezing nodig, bevrijding nodig, een moeder nodig, de hogere boeken nodig. Boeken leven vaak in gevangenschap. Hoor je de roep van de boeken ? Boeken worden vergeten, boeken raken verloren, zo is dat altijd geweest. De hogere letterkunde van de natuur is daarom nodig. Het is territoriale letterkunde. Mensen volgen de dode letter, en mensen doden de letter. Zo is dat altijd geweest. Daarom moet de mens komen tot de hogere boeken.

De bijbel is ten onder gegaan door de mens, verdraaid, misvertaald, verschopt, tot afgod gemaakt, en ga zo maar door. Daarom moet de moeder van de bijbel komen, en die zal komen.

Zij houdt haar kind in haar armen,
Zij sust haar kind,
Zij geneest haar kind,
laat haar kind de navelstreng voelen,
het is nog maar een feutus,
gedompeld in fetale nachtmerries

hoofdstuk 57 De oude bijbel apocrief verklaard

Het is vandaag 8 juni 2023, een grote dag.
Waarom ? Omdat de oude bijbel van de voorouders apocrief is verklaard, oftewel in de geestelijke wereld heeft het zijn canonieke status, oftewel gezaghebbende status, verloren. Bedenk dat presidenten en andere hooggeplaatsten vaak moesten zweren met hun hand op de bijbel, terwijl er in de bijbel ook nog zoveel verdachte dingen stonden als erfenis van de 'dark ages of the mind'. De mens stond nog in de kinderschoenen.

We willen recht doen aan de bijbel, aan de goede dingen in de bijbel, die de voorouders hebben meegegeven, maar het is allemaal te ver gegaan, en de bijbel heeft meer verdragen gekregen dan het

aankon, dus daarom nemen wij de bijbel in bescherming, en verklaren het als bijgeschriften. Ze kunnen het gezag in deze tijden niet meer dragen. Theologie heeft altijd de regels gegeven voor het geestelijke, dus het blijft wel belangrijk. Velen hebben theologie de rug toegekeerd, zijn van dit strijdveld weggegaan, en leven nu in spirituele feestjes en joyrides, en zijn tot hun eigen afgod geworden, in het hedonisme, in het rotzooi-maar-raak tijdperk. Sommigen zullen de schouders optrekken in onverschilligheid, want voor hen telde de bijbel toch al niet. Ze hebben zich er nooit druk om gemaakt, maar ze vergeten hoeveel mensen, kinderen en dieren nog onder dit absolute, totalitaire gezag ten onder gaan. De bijbel wordt zowel overschat als onderschat. Anderen zullen misschien denken : Interessant, en wat nu ?

De hermitatische apostelen hebben de bijbel apocrief verklaard, want er is nu genoeg materiaal binnengekomen van de moederbijbel, de RV-bijbel, die de oude bijbel van de voorouders gaat vervangen. Doen die hermitatische apostelen dat zomaar even ? Nee, zij hebben hiertoe de opdracht van de hemel, en als ze dat niet zouden doen, zouden ze veel bloed aan hun handen hebben, dus het is absolute noodzaak. Dat wil niet zeggen dat de RV-bijbel al af is, maar het is een basis om dit te doen. Dus een nieuwe synode ? Ja, een Rodenbergse synode. Zo hebben de zielen doorgang. Misschien heb je iets van die strijd gemerkt. Misschien heb je er iets van opgevangen of ben je zelf door die strijd heengegaan. Je mag staan op dit nieuwe fundament, als op de dijk tijdens een watersnoodramp. Het water blijft maar stijgen, maar op de dijk staat een ladder naar boven. Blijf klimmen. Blijf je ziel opbouwen met het nieuwe woord vanuit de hemel gegeven, zoals al in de oude bijbel werd voorspeld. Boekrollen zouden geopend worden. Het roept het volk op weg te gaan van de vleespotten, en te gaan tot het geestelijke beloofde land.

hoofdstuk 58 de broodnodige verzoening tussen Jakob en Ezau (christendom en islam) – de wereld is een tikkende tijdbom – het levensbelang van de komst van de nieuwe Numeri

Belangrijk is de nieuwe Numeri, oftewel de opvolger en vervanger van Numeri, het boek II Duizen. Het laat zien hoe het allemaal gekomen is dat we nu in een wereld als deze leven, en laat ook de weg er doorheen zien, dus in dat opzicht is het belangrijk en verhelderend. Zij die de Halal hebben gelezen en hebben bestudeerd zullen veel van deze kennis herkennen, maar het is belangrijk dat dit een nieuw gezagsboek voor de wereld wordt, namelijk het herstel van de vrouwen. Zonder vrouwen zijn we nergens. We hebben onze moeder aarde en moeder natuur nodig, en zo wordt zij genezen, hersteld onder de volkeren. Zien we hier naar uit, dat we onze moeder de eer brengen die zij verdiend ? Het is de bron van ons leven. Samen mogen wij tot haar berg gaan, de berg in Eden, die overgaat in het Qidmah gebied, het nog diepere gebied van het paradijs. We moeten terugkeren tot de tucht, want dat is ons leven, onze bescherming, en zo loskomen van de stoel van Eli waarop de mensheid zit, de stoel van tuchteloosheid, want dat is een heilloze weg, die geen weg is. Het is een doodlopende weg en een valstrik. Laten we dankbaar zijn dat dit boek in deze dagen aan ons wordt geopenbaard, vanuit de natuur, vanuit de wetenschap van de theologie. Nogmaals : theologie staat dus voor regelgeving in het geestelijke, als een richtsnoer. Verlaat haar niet, oh volk, maar heiligt

haar. Zij is uw moeder. Alleen zo kunnen we afrekenen met de valse verdraaide moederbeelden van het oervlees.

Luister dan toch, mensen. Er is zoveel terrorisme in de wereld omdat de grondvesten niet goed zijn. In de bijbel werden Ismael en Ezau in het verdomhoekje geplaatst, en het heeft de grootst mogelijke problemen gebracht. Er moet weer vrede komen tussen deze volkeren : Jakob moet met Ezau verzoend worden. Wees dus niet te overchristelijk, want er rust een religieuze bom onder deze wereld. Wees niet overchristelijk, niet onderchristelijk, en ook niet zomaar christelijk, maar ga dieper. Deze verhoudingen komen in de nieuwe bijbel veel beter tot hun recht, als we het over Ismael en Ezau hebben. Het wordt geheel uitgediept, en er worden nieuwe bruggen getoond. We zijn niet zomaar van de chrislam of chrislims, maar we gaan veel dieper tot de fundamenten van Ismael en Ezau. Vandaar dat de nieuwe Numeri ook een heel rijk boek zal zijn. Je maakt contact met de grondslagen van het leven en kijkt veel verder en dieper dan zomaar islam en christendom. Je gaat door de menselijke overleveringen en tradities heenprikken en ziet wat er gaande is.

Zo niet, dan bent u nog steeds op een heilloze weg die geen weg is, als een doodlopende weg, een muur. Velen willen niet mee met de vernieuwingen, willen hun macht niet verliezen, willen de kennis van de oude natuur niet verliezen want het is hun markt. Mensen, kom toch van uw hoge en snelle paarden af. U strijdt een verloren strijd anders. Kunnen islam en christendom verzoend worden ? Het moet wel, anders is er geen hoop voor deze wereld. Er staat veel te veel op het spel. Denk na, en luister naar de roependen in de woestijn, en wees zelf een roepende. U bent geroepen om te roepen. De sleutels liggen in het nieuwe Numeri wat zal komen, oftewel het boek II Duizen. Het boek Duizen was al de opvolger en vervanger van Exodus, maar nu moeten we verder.

hoofdstuk 59 van eden tot qidmah

Ik was met het voorgeslacht in een droom. Mijn oma en twee oudtantes hadden zoals ze zeiden extra apocrieve bijbels, als bijgeschriften, en eentje daarvan bevatte ook bijbelboeken van de oude aardse bijbel, zoals het boek Jozua, maar die teksten waren heel anders dan op aarde. Ze leefden in een andere wereld. Hun beroemdheden leken erg op die van de aarde, maar het was anders. Eén zo’n beroemdheid wilde mij en mijn meisje of vrouw als predikant hebben. Ik bezocht deze wereld met een collega-predikant. Mijn oma en twee oudtantes lieten mij in ieder geval die apocrieve geschriften zien. Deze apocrieve bijbels hadden kaften van soepel, buigbaar kunstleer en de inhoud was van dat hele dunne vloeipapier. Het voorgeslacht houdt het in ieder geval goed bij, de openbaring van de nieuwe bijbel, de rodenberg versie.

Het boek numeri is een open wond van de mensheid. In deze dagen wordt de wond dichtgenaaid, gehecht, met de verschijning van de nieuwe numeri, het boek II Duizen als de opvolger en vervanger ervan. Dit boek leidt ons tot de overgang tussen het Eden gebied en het Qidmah gebied dieper in de oerwereld. Daarvoor moeten we tot een bergstrook gaan waarin de geestelijke buffeljacht op het oervlees plaatsvindt. We moeten langs deze wachters heen. Er is dus niet alleen

een geestelijke oorlog tegen het oervlees, maar ook een geestelijke jacht op het oervlees, en dat is dus een jacht in jezelf, eigenlijk gewoon een studie opdracht, het vergaren van de oerkennis.

hoofdstuk 60 de mens bedrogen door de letter

Het is een dichterlijke oorlog, een letterkundige oorlog, een psalmelijke oorlog.
De mens is bedrogen door de letter, en is een meeloper.
De mens moet worstelen met de letter.
De oorlog is in de letterkunde.

hoofdstuk 61 het beloofde land

Als iedereen het maar altijd beter weet dan de ander en maar aanrotzooit, elkaar de hersenen inslaan over wat de waarheid zou zijn of God, of God’s wil, dan moet er een WETENSCHAP daarvoor zijn, en zij die NIET willen studeren hierin en zomaar uit de losse hand zichzelf tot afgod boven de ander maken vallen dan al af. Dat mag duidelijk zijn. Volg daarom het intellectuelen pad van studie, want de wereld met al hun opgedrongen meningen van ongeletterdheid en spijbelarij is een heilloze weg. We zien dat heel duidelijk in de aardse families nu die zich van geen kwaad en kennis bewust zijn en die niet willen dat er ook maar iemand uit hun secte ontsnapt.

Er moet dus een wetenschap zijn, en niet zomaar een wetenschap. Het is een wetenschap van het toetsen, en die bestaat al, en wordt opgericht door de nieuwe bijbel. Die komt niet zomaar uit de hemel vallen, maar die is gebaseerd op jarenlange studie en werk. Dat is niet zomaar een mening van iemand, maar openbaring vanuit de hemel die beproefd is en die niet gestopt kan worden. Er moet een wetenschap zijn van de waarheid, en dat zal de toets zijn. De waarheid wordt je namelijk niet bij de geboorte meegegeven. Daar moet je voor strijden. De waarheid is niet menselijk. De mens liegt en bedriegt altijd maar weer om zijn zin te krijgen, zonder fundament. Er is geen enkel fundament voor de hedendaagse mens. Daarom zijn de geestelijken er, en onze boodschap is : De oude mens zal afgedaan worden en de nieuwe mens zal aangedaan worden. Hoe dan ook zal dat gebeuren, of de mens dit nu zelf doet of door iets anders. We moeten verder. We moeten het oude achterlaten. Kijk daarom verder en kijk omhoog. One monkey cannot stop the show. Een druppel van de zee kan de zee niet tegenhouden. Het maakt niet uit of de mens voor of tegen kiest. Dit zijn dingen die moeten gebeuren. De stroom is te sterk voor een mens. De natuur zal haarzelf openbaren. De mens zal in het ongelijk gesteld worden. De plagen kwamen, en het oervlees bekeerde zich niet. Dat was al bekend, dat was al aangekondigd. Ze hebben zich niet bekeerd, maar God’s werk zal doorgaan. Niemand strijdt succesvol tegen moeder natuur. Ze zal haarzelf

herstellen.

De jacht, de visserij en de slacht zijn symbolen om de strijd tegen het oervlees uit te beelden, de strijd tegen de zonde en tegen de leugen, de vrucht van de zonde, maar het westen heeft die beelden lopen verletterlijken, om zo hun cultus, lees : hun markt, op te richten. Vandaar dat Israel ook een van de meest vegetarische landen is, omdat zij weten dat het slechts symbolen zijn !!! Stelletje dwazen hier in het westen !!! Breek uw afgoderij af !!!!!!!!!!!!!! Dat is een hemels bevel. Zo niet, dan zul je daar vroeg of laat de gevolgen van dragen. Ja, scheld maar tegen de profeten, maar het vlees zal geofferd worden. Daartoe zal de nieuwe Numeri komen, die rijk is in dat soort taalgebruik. Het vlees zal niet ontzien worden.

We zagen in Numeri 21 dat Mozes een koperen slang oprichtte in de woestijn, om de Israelieten te herinneren aan de uittocht, maar in het boek II Duizen richt Mozes een touw op, verwijzende naar het eeuwige touw van het toetsen. De mens op aarde laat zich binden door allerlei tijdelijke touwen waardoor ze zich laten voortleiden.

Het doel van het toetsen is het eeuwige touw te ontvangen en daardoor voortgeleid te worden, als een loon. Dit zal leiden tot het beloofde land, onherroepelijk. Zo staat het vlees niet meer in de weg. Wij mogen een relatie aangaan met het eeuwige touw. Het windt er geen doekjes om. Het is de oerkennis die bindt. Dat is het enige medicijn om daadwerkelijk los te komen van de aardse gebondenheden, van aardse slavernij. Het eeuwige touw komt telkens weer terug in de nieuwe bijbel. Werk aan het ontvangen van het eeuwige touw. Het komt niet zomaar uit de lucht vallen. In de nieuwe bijbel word de gehele wetenschap omtrend het ontvangen van het eeuwige touw beschreven. De vreze des Heeren is ook symbolisch. Het betekent namelijk alertheid, waakzaamheid, dat je niet zomaar overal inspringt wat je hier op deze gevaarlijke aarde wordt aangeboden. Mensen worden omgekocht op alle hoeken van de straat.

hoofdstuk 62 de oerzonden

Gebruik het boek II Duizen, de opvolger en vervanger van Numeri, voor de geestelijke oorlogsvoering. Dit is geen oorlog tegen personen, maar tegen valse principes die zich verpersoonlijkt hebben, wat we het oervlees noemen of het collectieve vlees, de oerzonden.

hoofdstuk 63 te zoet bevonden

Nee, je mag niet aan de bijbel zitten, want dan kom je aan hun heilig snoepgoed.
Maar de bijbel moet nog gezifd worden, want er zit nog vergif tussen en op sommige plaatsen is het te zoet, alsof alles wel even door geloof en genade geregeld kan worden, als geestelijk met pensioen gaan. ‘Ja, maar wij willen daar niet mee belast worden,’ en ‘uw probleem is mijn probleem niet,’ en dan even wat geloofs-optelsommetjes doen. Ja, het is opportunisme. ‘Na mij de zondvloed.’

Nederland lijdt aan godsdienstwaanzin door gebrek aan kennis. Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk, en speelt het volk voor leider. Het is de godsdienstwaanzin van het ego, want ze zitten allemaal zelf op de troon. Ga bukken als het onweert ! Stop met betweterige spelletjes in een land waar iedereen weer een andere mening heeft en waar ze op sociale media elkaar de hersens inslaan. Dan moet je stoppen met spelletjes spelen en teruggaan tot de bron en je aan haar onderwerpen, aan de hogere kennis, en dit is een wetenschap, en die ligt er, en het kost tijd om dat te leren. Snelle zelfovertuiging zou dat allemaal afbreken.

Nee, aan de bijbel mag je niet zitten, want dat is hun heilige huisje, hun koninklijk toilet van onverschilligheid. Kak alles maar weg in geloof en genade, en rotzooi maar raak. Maar dat is niet eens meer de oorspronkelijke bijbel, want ze hebben alles misvertaald en verdraaid. Door de tijden heen hebben ze een gruwel gebouwd, ook al zitten er dingen in waar je zeker niet van af moet wijken.

De bijbel te zoet gemaakt voor de moderne tijden.

hoofdstuk 64 Deuteronomium versus Kamba

Ik had vannacht in een droom een confrontatie met de parasiet van Deuteronomium, een vleesparasiet, die ook door vleesparasieten werkte, dus een lijkenparasiet. Ik wees hem daar weer op, maar hij haalde gewoon zijn schouders op, en had een gemaakte glimlach erover, en dat is hoe Nederland voortdurend het vleesprobleem afwimpeld : het wordt in de doofpot gestopt, alhoewel velen aan het wakker worden zijn, en er veel wordt gehamerd op de noodzaak van het stoppen met vlees eten (lijken eten). De parasiet van Deuteronomium was genaamd Wenko, en was een oude, gezette man met wit haar, een circusbaas, en hij kwam in vadervorm. Hij werd toen door twee of drie hemelgezanten, hemelgetuigen, van een lage heuvel afgeduwd.

Ook de nieuwe Deuteronomium is aan het doorkomen, het boek Kamba. Dit boek komt vers voor vers door. De nacht ervoor had ik een droom over Odyseus die vasthield aan het eeuwige touw, terwijl anderen om hem heen gewoon maar roekeloos voortleefden. Odyseus liet zich aan de mast binden, en had bijenwas in de oren gestopt, om zo te ontkomen aan de verleidingen van de sirenen, en dat is belangrijk ook vandaag de dag. We moeten het eiland van de sirenen zien te ontwijken. Dat kan alleen door vast te houden aan het eeuwige touw.

hoofdstuk 65 tot inzicht komen

Ze houden zichzelf voor de gek dat Jezus de zonden wel even wegneemt. Dat is allemaal bijgeloof, en ze gebruiken dit als excuus om gewoon lekker door te zondigen. Allemaal leugens, allemaal menselijke overleveringen en tradities. Je moet de zonden namelijk overwinnen, en tot inzicht komen. Niets komt vanzelf. Groeien in kennis, en zo tot de waarheid komen, en los te komen van leugens.

hoofdstuk 66 De tocht van Odysseus in de tachtiger jaren

Het is een zware strijd tegen de nephilim, de gevallen valse mannelijkheid van het oervlees, van de oerzonden, wat altijd weer wil pronken met zijn hersenloos vlees. Het is afkerig aan de hemelse kennis, heeft het geestelijke verloochend. Misschien ken je het wel. Daarom kwamen er in de tachtiger jaren de twee grote dichterlijke natuurverschijnselen van een meer ingetogen mannelijkheid die in balans was met vrouwelijkheid, in de vorm van Michael Jackson en Prince, die de jeugd moest beschermen tegen de opkomst van de nephilim, zoals in de dagen van Noach. Zij predikten de boodschap van liefde en vegetarisme, de schoonheid van het hemelse Woord, in proza. Ja, het waren prozaische verschijnselen van de literatuur. Ik ben zo blij dat wij mee werden gesleurd met muziekbladeren, met dichterlijke kunst, in plaats van vuile, hersendode, zieldodende bladen van de nephilim zoals Men’s Health. Altijd weer protsen de nephilim met walgelijkheden en gruwelijkheden om het innerlijke kind te doden, en altijd weer rennen er kleine repelsteeltje-mannetjes met stropdasjes omheen om er een markt van te maken. Het is een mentale ziekte. Maar nog erger : het is het afschuwelijke beest van de oerzonde die het smalle pad niet wil begaan, en zoveel mogelijk probeert mee te sleuren op het pad naar het verderf, wat een heilloze weg is.

Daarom was ik blij met Prince en Michael Jackson, als engelen gegeven door de Heer in die moeilijke tijd van de tachtiger jaren, het opgroeien tussen zoveel gevaren. Zij lieten het Woord zien, niet het opgeblazen vlees, en veel jeugd werd zo bewaard tegen de om zich heengrijpende zee van de oerzonde. Er werd een ark gegeven in de tachtiger jaren door deze dienstknechten van de Heer. Het was veel groter dan henzelf. Het was iets universeels, iets globaals, iets hemels, waar ze ook altijd op wezen. Ze hadden een gave en deelden die met anderen. Het was als een openbaring. Het heeft mij altijd geinspireerd, tot de dag van vandaag, heeft altijd aan mijn zijde gestreden.

Prince kon je niet in een hokje stoppen. Hij sjokte niet met de massa mee. Hij was anders, kwam van een andere wereld. Hij predikte dat sexualiteit iets geestelijks was, onze relatie met het goddelijke, niet iets goedkoops. Hij had iets ongrijpbaars. Hij was niet cliché. Hij was als Odyseus die zichzelf aan de mast had gebonden met was in zijn oren om niet ten prooi te vallen aan de verleidingen van de sirenen. Zo zie ik Prince. Hij hield vast aan het eeuwige touw, terwijl anderen

om hem heen, maar wat rondbazelden en roekeloos leefden. Hij was in gevecht met deze sirenen. Hij was in gevecht met de nephilim. Michael Jackson ook. Ze zijn nu beiden weg, maar hebben hun erfenis achtergelaten. Wij hebben de tachtiger jaren nodig om er doorheen te komen. Er werden eeuwige principes geopenbaard. De wilde jongens waren gekomen, waarvan Burroughs had gedroomd. Zij gingen met 1984 op de vuist.

Ze waren geliefd door de jeugd, want zij voelden dat iemand voor hen opkwam. Ze waren hele machtige figuren in de tachtiger jaren, veel machtiger dan zomaar wat politieke, fletse figuren, en daarom werden ze ook zwaar vervolgd, op allerlei manieren, wat al in hun prille jeugd begon, omdat ze anders waren. Ze kwamen uit een andere wereld.

Prince zong over het einde der tijden, wat hij de paarse regen noemde, het mengsel tussen bloed en lucht, en dat was een dichterlijk verschijnsel. In zijn eerdere albums sprak hij er al over dat er invasies zijn geweest van toeristen op aarde die de wereld hebben ondergelopen, die alleen maar hier kwamen om door de lens van een camera te leven, en zo hun kinderen bedriegen met aards genot, dat de liefde niet meer wordt geleerd (zie zijn nummer ‘Sexuality’).

hoofdstuk 67 de omgekeerde wereld

De mens is trots, loopt te blaffen en bluffen over zijn vlees eterijen, en maakt iedereen belachelijk die hem een halt toeroept. Kom niet aan zijn heilige speelgoed, zijn heilige huisjes. Daarom moesten Prince en Michael Jackson het ook ontgelden, en vele geestelijken. De mens bewaakt zijn ingebeelde terrein met nog meer inbeeldingen. Het is een waanparadijs waarover de mens zich heer en meester waant. De mens heeft zichzelf tot God, tot afgod gemaakt, en wordt door geen enkele kennis verhinderd. Hoe kan dat ? Och, ziet u, dit is de omgekeerde wereld buiten het paradijs. U moet hier de geestelijke strijd en jacht aangaan om te overleven.

hoofdstuk 68 het tijdperk van de hoer

LETTERLIJK zijn ze dronken van bloed, hen die nog steeds vlees eten. Ze zijn dronken van het bloed van de martelaren en de heiligen, en van de dieren, ook van de kinderen. Nu de plagen zijn gekomen drinken ze het nog steeds. Ze zijn dronken. Ik heb de hoer gezien. Ze veegt haar mond af en spreekt : ‘ik heb niks gedaan.’ Het is allemaal het oervlees. Ze rijdt op het beest van het oervlees, en ze is bewapend met de oerzonden, en strijdt tegen de profeten.

Klaagt hierover, oh volk, opdat gij het teken van God moogt ontvangen, en niet onder hetzelfde

oordeel zal gaan komen als de hoer. Vreest en siddert deze dagen, want deze dagen zijn een groot kwaad. Zucht en weent over de zonden opdat gij zult ontkomen.

Ze zijn dronken van bloed. Ze komen bij elkaar voor het avondmaal om het bloed van hun afgod te drinken, hun Jezus-afgod, ja, die hebben ze tot afgod gemaakt en daarvan drinken ze het bloed. Dan kun je zeggen : ‘Maar dat is symbolisch.’ …
Was het maar waar ! Ze eten letterlijk de hele dag door vlees, lijken, ook op brood. Ze eten letterlijk het vlees van de afgod dus aan hun godentafel, en wanen henzelf als Christus. Ren dan tot de bergen en de wildernis als je zulke dingen ziet gebeuren. Het is godsdienstwaanzin en een duivelse cultus, een secte. Maar dat mag je niet zeggen. Dat willen ze niet horen. Als Jezus vandaag zou terugkomen dan zou hij er met de zweep doorheen gaan, want het is verworden tot een hoerenhuis. Ze verkopen de heilige dingen van God.

In corona tijd gaan ze extra dicht tegen je aanstaan in de winkel. De mens is tot zombie geworden, totaal doorgedraaid. Klaagt en vlucht tot de bergen, tot de wildernis, als je die valse christussen op je af ziet komen. Ze willen alles met zich meesleuren, het verderf in. Mensen krijgen corona en komen in een caravan terecht, en nog erger, hier in Nederland. Het hele volk is verdwaasd, dronken van bloed, godsdienstwaanzin, eerder zelfdienst te noemen. Het zelf hebben ze tot God gemaakt, en dat stijgt magisch boven alle anderen uit. De mens is zwaar en zwaar aan de drugs, zwaar dronken. De tijd van het waarschuwen is allang voorbij. Dit zijn slechts de echo’s. Die werken door de heiligen en de geestelijken heen. De toekomst is allang geweest.

‘Ja, maar je moet een beetje kunnen leven,’ zeggen ze dan.

Ik heb u de weg ten leven getoond.
Onderhoud de schepping en zorg voor haar, en ga tot uw binnenkameren.

Bind uzelf als Odysseus aan de mast, houdt vast aan het eeuwige touw. Laat haar niet los.
Stop was in uw oren vanwege de gevaarlijke geluiden van de sirenen, hun verleidelijke gezangen. Het is overal te horen. We zijn in strijd met de sirenen. Sluit je ogen als al die gevaarlijke vormen op je af komen. Ze willen je ziel doven en je mee sleuren in het verderf. Maar moet je dan altijd maar waarschuwen ? De waarschuwing is het leven. Dat is wat een moeder doet.

De kerken zijn dronken, dronken van bloed, veel bloed.
Het is het tijdperk van de hoer.
Ze spelen Russisch roulette met kinderhoofdjes.
Hoog lopen ze te protsen met hun instituten,
die trouwens allemaal omgekeerd zullen worden als God zal terugkomen,
de hemelse kennis.

hoofdstuk 69 het eiland der sirenen

Mijn schoonmoeder was laatst overleden. Het was een moeilijk mens, maar ieder mens draagt ook iets goeds met zich mee, een stuk hogere natuur, dus ik kon alles op waarde schatten. Ik was in een droom duidelijk in een parallelle wereld, en ik kwam bij haar parallelle zelf. Het parallelle zelf van mijn vroegere levenspartner, haar dochter, was daar ook. Sommigen klaagden over haar gedrag, maar ik kwam voor haar op en zei : zij kan er toch niks aan doen dat ze meervoudige personaliteiten heeft ? Ik liep toen naar haar moeder toe, en knuffelde haar. Het was een goed gevoel. Het was in een parallelle wereld waar alle dingen anders zijn. Ik moest toen met de bus ergens naartoe, en ik moest ook overstappen, maar bij het overstappen kon ik de volgende bushalte niet vinden. Alle mensen waren druk hier en liepen door elkaar heen. Ik kwam toen in een buurt terecht, in een steegje achter de huizen, waar kinderen speelden, opzegversjes deden, iets opvoerden, en daarachter lag een grotere straat waar kinderen in een optocht renden.

Ik sprak even met de kinderen in het steegje. Eentje bonste met haar hoofd tegen een muur aan, en ik zei dat ze voorzichtig moest doen en zegende hen. Het was dichtbij een strand, bij een zee, waar een grote vogel ons allemaal over had gebracht, en hier was een soort kinderparadijs, maar de kinderen droegen nog steeds grote trauma’s met zich mee.

De nieuwe bijbel spreekt over het kinderparadijs, waar ze los komen van de moederborsten van het oervlees en de heilige moederborsten vinden van de hemelse kennis, wat ook wel de borstenboom wordt genoemd, als een melkgaard, wat ook komt uit de Azteekse mythologie. De hemelse bloem is hiertoe een wegwijzer. We zullen dat allemaal nog bespreken, en die boeken zullen dus nog gepubliceerd worden.

De sirenen die Odysseus tegenkwam op zijn tocht zongen de liederen des doods, wat we kunnen lezen in het geschrift ‘Odyssee’ van Homerus. Het zijn liederen van vernietiging die de sirenen zingen. De godin Kirke had Odysseus op het hart gedrukt niet naar de gezangen van de sirenen te luisteren. Dit waren vrouwen die half vogel waren. Al het gif van hun gezangen hadden ze zoet gemaakt. Ze betoverden alle mensen die bij hen in de buurt kwamen, en daarom moest Odysseus op zijn schip bij het eiland van de sirenen vandaan blijven. Hij liet zich vastbinden aan de mast, zodat hij zich niet kon bewegen. Een ieder die in de klauwen zou vallen van de sirenen zou niet meer terugkeren naar vrouw en kinderen. Ze zouden hem trekken tot een weiland vol met witte doodsbeenderen, en mannen die daar in ontbinding zijn en er is overal bloed. Maar ze hadden dit alles met bloemen bedekt. Komt je het niet bekend voor ? Dat is de wereld waarin wij leven, op het eiland van de sirenen. Het is een dal des doods wat is opgesmukt.

Odysseus kon er alleen maar doorheen komen door zich te laten binden door het eeuwige touw, door zich te richten op de heilige gebondenheid, en hierin te volharden. Toen de Argonauten, die zochten naar het gulden vlies, de sirenen ontmoetten konden ze hier alleen langskomen met de hulp van Orpheus die door zijn goddelijke liederen hen beschermde. Die liederen staan niet op zichzelf maar komen van het goddelijke woord, de hemelse literatuur, en daarom is het ook zo belangrijk dat vandaag de dag het Woord wordt hersteld. Dat heeft de mens nodig om langs de sirenen te komen en aan hen te ontkomen. De mens leeft nu nog in gevangenschap op het eiland van de sirenen.

De Argonauten waren op zoek naar het gulden vlies, zoals de Kelten op zoek waren naar de heilige graal, en in de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, zijn de soberen op zoek naar het eeuwige touw wat door Mozes was opgericht (vgl. de oprichting van de slang in de woestijn door Mozes, in de oude bijbel). Dat is een tocht naar de Urim, de priesterlijke toetssteen.

We mogen ons ook afvragen in hoeverre Prince en Michael Jackson de taak van Orpheus dragen voor deze tijd, als dichters. Daarna kwam dus Odysseus die alleen door het eeuwige touw kon ontkomen aan de sirenen, wat dus een beeld is van de heilige gebondenheid, van de Urim. De sirenen waren hiervan zo overstuur dat ze zich in de zee stortten en zelfmoord pleegden. Zo werden velen van hen tot rotsen. Het gevaar is er nog steeds mensen. Deze mythes moeten nog tot vervulling en verdieping komen. Daartoe moet de nieuwe bijbel, de RV-bijbel komen. In de komende tijd zal de vervanger van Numeri, en ook de vervanger van Deuteronomium verschijnen. Dit zullen lijvige boeken zijn die de paradijs mythologie uitwerken. We zullen tot de dieptes van Eden gaan, tot het Qidma gebied, en het kinderparadijs zal hersteld worden, oftewel het is de bedoeling dat we tot ons innerlijke kind komen. Dat zal een stuk traumaverwerking zijn. Het innerlijke kind was gedood, in de val gelokt, door de geest van Repelsteeltje. Dat heeft ook weer met de sirenen te maken : schone beloftes, valse beloftes.

Zoals het nu is is de mensheid nog opgesloten op de eilanden van de sirenen. Het is het eiland Anthemoessa, Anthemusa, ook wel Sirenum Scopuli genoemd. Het ligt tussen Aeaea, het eiland van de godin Kirke, en de rots van Scylla, in de Tyrreense Zee, ten westen van Italie. Deze eilanden hadden scherpe rotsen waar de schepen van zeemannen naartoe werden gelokt, om hen zo tot de dood te leiden. En ja, hier werd het Romeinse rijk geboren, en het westerse christendom, een van de grootste verleidingen en misleidingen door de sirenen. Het is het bedrog van het rijke westen. Hieruit moeten we ontsnappen door omgang te leren hebben met het eeuwige touw, en te leren toetsen door de Urim, wat beschreven is in de nieuwe bijbel.

Een sirene zou alleen maar kunnen leven totdat iemand onbeweegbaar langs haar heen zou kunnen gaan. Dan zou ze haarzelf in de zee werpen en tot rots worden.

Pas op voor de geluiden vandaag de dag, de liederen, want het zouden weleens giftige liederen van de sirenen kunnen zijn om je ziel te doden. Daarom moet je alles goed toetsen en tot het eeuwige touw gaan, en daaraan vasthouden, daarin volharden. Herken ook de hulp tot je gezonden. Het eeuwige touw komt de zoekers tegemoet. En onthoud : velen zullen het zoeken, en weinigen zullen het vinden. Het pad is smal, en de poort is eng.

Prince was het verschijnsel van Orpheus in de duistere nacht op zee, om de mens te beveiligen tegen de sirenen. Het was een gave gegeven aan de wereld. Het gaf koers aan de zoekers van het eeuwige touw.

Ga tot het schip van Odysseus, opdat je Orpheus kunt horen in de nacht. Ga tot de ark. Als het schip voorbij de sirenen zal zijn gegaan zullen ze vanzelf afsterven. Krijg vat op deze mythe en de waarde ervan, en leer het toe te passen in je leven als een medicijn. Naar wie zullen we luisteren ? Naar de bedrieglijke, dodelijke gezangen van de suikerzoete Sirenen, of naar de wijze en waarschuwende instructies van de godin Kirke ? Moeder God probeert ons te bereiken in deze mythe, en deze lijnen lopen ook door de nieuwe bijbel heen.

Als ik de radio hoor vandaag de dag hoor ik vaak sirenen. Ik houd me vast aan het eeuwige touw. Als je de stemmen van de mens hoort op de tv vandaag de dag, dan hoor je vaak sirenen. De mens is onder zware betovering, in het land der sirenen.

Het zijn hoeren die ons willen verleiden tot de oerzonden, tot het oervlees. Prince was ook in gevecht met hen, en overwon. Michael Jackson was ook in gevecht met hen, en overwon. Daarom konden ze dit werk doen. Maar dat wil niet zeggen dat de strijd gestreden is, want het gaat door etappes, door vele lagen. Elke verdieping in onze groei heeft zijn eigen sirenen.

hoofdstuk 70 Wat de Jezus verhalen verborgen houden – de dieptes van Bethlehem

‘*Filosofen worden niet geboren en sterven ook niet; want als ze eenmaal de realisatie van onsterfelijkheid hebben bereikt, zijn ze onsterfelijk. De dwaas leeft maar voor vandaag; de filosoof leeft voor altijd.’*
-- *Manly P. Hall*

Het eeuwige touw is een soort ‘draad van Ariadne’ om door het labyrinth te komen en de minotaurus, een beeld van het oervlees, te verslaan.
Velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. Wat betekent dit ? Mijn opa zei dit vaak, die in de hervormde kerk zat, vaak met tranen in zijn ogen. ‘Miljarden gaan naar de hel,’ zei hij, soms huilend. Ook huilde hij soms aan tafel na het avondeten na het lezen in de bijbel. Ik had zo met hem te doen, en begreep hem helemaal. Velen zijn geroepen, weinigen zijn uitverkoren. Hoe kun je daarmee leven ? Het is iets dichterlijks. Velen zullen het zoeken, maar weinigen zullen het vinden, want het pad is smal en de poort is eng, die ten leven leidt. Wat betekent dit ?

Velen zijn op de brede weg, maar er zijn ook velen op het zogeheten smalle pad, maar op het smalle pad moet je komen tot het eeuwige touw, tot de draad van Ariadne, anders wordt je op de verkeerde smalle paden geleid, want die zijn er ook. Het is een labyrint, en te zijn op een smal pad zegt niks, helemaal niks. Je moet de Urim vinden, en je volhardend vasthouden aan het draad van Ariadne, het eeuwige touw, anders kom je nooit meer uit het labyrint. Ook moet je de minotaurus verslaan, het rundermonster, een beeld van het oervlees.

Velen worden verleid, of laten zich verleiden, door de sirenen. De mensheid zit opgesloten op een sireens eiland, in een sireense gevangenis. Dat is een labyrint. Alleen de draad van Ariadne, in het Etruskaans : Areatha (vgl. Aretha), kan er uit leiden, oftewel het eeuwige touw. Het is een beeld van de urim en de thummim. Die stenen moeten in het labyrint gevonden worden, en alleen zo kan de minotaurus verslagen worden. De mens moet van genade komen tot loon.

De matrix is dus zwaar sireens. De mens wordt verlokt door drogbeelden, die de sirenen op de mens afzenden, door de liederen, die als jachtnetten zijn. Dit is een territoriale oorlog, dus ga de machten achter de machten zien. Ga de sirenen zien die over de steden heersen, over de kerken en de samenlevingen, over de landen, en continenten. Alleen door de urim en thummim, en te leren hoe die te gebruiken, kun je deze oerzonden en oerleugens verslaan. Dit wordt uitgelegd in de nieuwe

bijbel. De pentateuch moet vervangen worden.

Het loon is de kennis zelf. We verdienen zo kennis.

Manly P. Hall zei : ‘Het is niet door de lagere natuur te vernietigen dat de mens deugdzaam wordt; het is door de transmutatie en regeneratie van elke basiskwaliteit en houding dat hij goddelijkheid bereikt.’

Daarom zijn we met deze dingen bezig en steken we onze kop niet in het zand. Je kunt niet zomaar goddelijk zijn, maar moet je eerst aan het goddelijke onderwerpen, het goddelijke eerst gaan leren herkennen. Dat gaat dwars door alles heen, ook door de werken van de voorouders, en vandaar dat de nieuwe bijbel daar ook op aansluit. Eerdere ideeen moeten uitgewerkt worden. We moeten niet opnieuw het wiel uitvinden.

Maar Nederland heeft 17,5 miljoen algemene experts, die het allemaal al weten. Zij weten alles al, en weten alles beter dan de ander, en hebben zo zichzelf tot afgod gemaakt. Het is drugs toegediend door de sirenen. Daarom : ga niet alleen maar het smalle pad op, maar zoek ook naar het eeuwige touw. Alleen zij dit het vinden zullen leven. De dwazen weten niet van zichzelf dat ze dwaas zijn. Ze denken dat ze wijs zijn, maar ze zijn eenvoudig te herkennen. Ze missen de socratische basis van het weten niets te weten. Zoals Manly P. Hall zei : ‘Wijsheid komt niet zomaar. Daar moet je om vragen.’ Hij stelde dat de mens is omgeven door een bovenzinnelijk universum waarvan hij niets weet, omdat de centra van zintuiglijke waarneming in hemzelf niet voldoende zijn ontwikkeld om te reageren op de subtielere trillingswaarden waaruit het universum is samengesteld.

Daarom : Als je niet tot de diepte van filosofie, theologie en metafysica gaat dan ben je al dood en blijf je dood. Daarom leeft de dwaas alleen maar vandaag, en de filosoof voor altijd, zoals Manly P. Hall aangaf. Hij was een schrijver, gnosticus en filosoof die vele boeken over deze onderwerpen heeft geschreven. Hij leefde van 1901-1990. Hij hamerde op de noodzaak van de brug tussen religie, filosofie en wetenschap. Dit is zeer belangrijk, want afgezonderde religie waar deze brug mist wordt selectief fundamentalisme als een tikkende tijdbom. Dit zien we terug in de extreme takken van religies, die allemaal het kenmerk hebben dat ze niet zijn onderwezen in filosofie, filologie, en etymologie. Ze zijn aan de hersendodende en hartsdodende drugs van de sirenen. Als je niet door blijft leren en alleen maar handeltjes gaat draaien en vechten voor je clanswapen dan nemen boze geesten je over. Ze komen binnen door de gaten in de educatie, daar waar je missing links hebt, daar waar je je tijd verdoet aan nutteloosheden, daar waar je je prioriteiten niet op orde hebt. Velen zijn nieuwsgierig en niet leergierig. Ze blijven in dezelfde cirkeltjes rondtollen en worden zo prooi van de sirenen, die hen meesleuren tot de landen der dwazen.

Er zijn overal gevaren. Daarom is de Vreze des Heeren onze leidraad. Alleen die Vreze leidt tot het eeuwige touw. Alleen degenen die het eeuwige touw hebben bereikt hebben daarvan het bewijs. Het is niet iets voor de dwazen.

De minotaurus, de rund van het oervlees, dient in ons te verdrinken. Het is een woest beest, als de woestheid en onstuimigheid van de mannelijke fallus. In ‘De geheime leringen van alle tijden’ (1928) schrijft Manly P. Hall dat filosofie om de waarden gaat, en de hierarchie van de waarden, en dat alleen de filosofie dat kan bepalen. We kunnen stellen dat oppervlakkigheid daarin een totale

‘killer’ is, en de beginvorm van het bestaan is nog die dwaasheid, omdat alles nog maar aan het begin is van de evolutie. Er moet nog evolutie komen. Nu zijn we nog in de nachtmerries van de feutus. Er is nog geen wedergeboorte geweest en geen schepping. Hall stelt dat de opdracht van de filosofie is om de oorzaken van dingen vast te stellen, of het hart van de zaak. Filosofie is de wetenschap van de relaties van kennis tot de noodzakelijke doeleinden van de rede, waar Immanuel Kant ook op wijst.

Hall noemt de zes disciplines van de filosofie :

1. metafysica, die zich bezig houdt met de abstracte onderwerpen van kosmologie en theologie.
2. logica, die zich bezig houdt met de leerregels van het denken, en de leer van de drogredenen
3. ethiek, individuele verantwoordelijkheid, het bepalen van de aard van het goede
4. psychologie, het onderzoeken van mentale oorsprongen
5. epistemologie, de aard van de kennis en de mate van absolutisme
6. esthetiek, de wetenschap van de harmonie, de elegante nobelheid, of zoals we kunnen stellen de mate van genade en universalisme, de leer van het gracieuze.

Hall wijst op Plato die stelde dat de filosofie de hoogste gave was aan de mens gegeven, het grootste goed van de hemel. Hall stelt dat het nu echter allemaal is vervalsd met de meningen van mensen. De nectar van de goden is vergiftigd hierdoor, door de moderne tijd. Heraclitus vergeleek het met de vallende ziekte van het geestelijke. Het is dus een epileptisch verschijnsel. De mens valt voortdurend weg. Hall waarschuwt voor de toenemende oppervlakkigheid van het moderne filosofische en wetenschappelijke denken, juist door het zich overgeven en aangetrokken voelen door het materialisme.

Hij wijst op Sir Francis Bacon die stelde dat een beetje filosofie de mens neigt tot atheisme, maar diepte in de filosofie brengt de mens weer terug tot religie. Er moet dus een wisselwerking zijn. Altijd moet de mens toch weer terugkeren tot religie, anders kun je de diepte niet in. Daarom blijven wij ook bezig met het vraagstuk van religie, en blijven wij het uitdiepen. Religie is namelijk de wetmatigheid van de metafysica. Dan hebben we het dus niet over oppervlakkige genade-religie, of geloofs-religie, maar over wetenschappelijke religie. Dan zien we dus ook duidelijk de brug tot de natuur. We hebben het dus over natuurreligie, ook paleolithische religie, de oerreligies, van de primitieve volkeren.

Hij heeft het dan over de leer van transmigratie, die ontdekt kan worden in de retoriek en de discipline, dus van jongen worden tot dienstmeisje, tot een plant, een vogel, een vis, en dan zwemmen in uitgestrekte zeeen, wat dus ook een onderdeel is van het geestelijk reizen. Hij wijst dan op Archytas die stelde dat plezier een pestilentie is omdat het in strijd is met zelfbeheersing van het geestelijke.

Plato was een leerling van Socrates, die de materie beschouwde als een onderwerp van drogbeelden en generatie, en Plato reisde veel, stelt Hall, en werd ingewijd in de hermetische filosofie van Egypte. Cicero beschreef de platonische filosofie als een samenstelling van dialectiek, natuurkunde en ethiek. Plato beschrijft God als een wezen dat geheel op zichzelf is, de oorzaak is van zijn eigen goedheid, voldoende voor zijn eigen gelukzaligheid, als de eeuwige bron. De Absolute is dus de Ene in de platonische filosofie. God is onsterfelijk alleen door zichzelf. Leren is in de platonische

filosofie het herinneren en het objectief maken van alle vorige kennis, ook van vorige levens of van vroegere bestaansvormen. Niemand die onwetend was over de geometrie mocht tot de platonische filosofie komen.

Van neoplatonisme tot Nietzsche kan dan een valstrik worden voor de oppervlakkigen, stelt Hall, want de oppervlakkigen lopen weg met het woordje ‘macht’, en zien het als het recht van de sterksten, aards gezien, terwijl Nietzsche erop wees dat de ware macht deugd, waarheid en zelfbeheersing is. De dwazen verkrachten dus de filosofie met harteloosheid, en rukken het uit zijn verband, altijd weer, wat dus de vergiftiging is van de goddelijke nectar. Hall wijst op de hopeloosheid en hulpeloosheid van de materialistische wetenschap waar Henri Bergson op wees, een intuitionalist, die God zag als de voortdurende worsteling met de beperkingen van de materie.

Hall wijst op de filosoof Herbert Spencer (1820-1903) die evolutie beschrijft als een steeds toenemende complexiteit met evenwicht als de hoogst mogelijke toestand. Spencer stelt dat het leven een continu proces van homogeniteit naar heterogeniteit en terug is. Spencer stelt dat God oneindige intelligentie en oneindige diversiteit door oneindige tijd en oneindige ruimte is, en zich manifesteert door een oneindigheid van zich steeds verder ontwikkelende individualiteiten.

Hall komt tot de conclusie dat filosofie voortkomt vanuit de religieuze mysterien van de oudheid, en dat de filosofie na het verval van de mysterien van religie werd gescheiden, en dat het daarom zo oppervlakkig is. Daarom moet hij die de filosofie wil leren ook de mysterien weer opdiepen.

Hij wijst dan op Alexander Wilder (1823-1909), een theosofische neoplatonist, die stelde dat de Mithraïsche riten de mysteriën van Bacchus verdrongen, en dit werd de basis van het gnostische systeem, dat eeuwenlang de overhand had in Azië, Egypte en in het verre Westen. Mithras was gebaseerd op het verslaan van de wilde rund van het oervlees (vgl. de minotaurus).

Veel gnostische literatuur is door de eeuwen heen verloren geraakt, vanwege de vijandigheid van de vroege christelijke kerk, stelt Hall. Daarom is het gehuld in diepe duisternis en mysterie. Slechts weinig is bewaard gebleven, stelt Hall.

Hij wijst dan op de Serapis cultus, die werd gezien als de ziel van Osiris, het terugtrekken van de wilde rund, wat op een ceremonie wijst waarbij de heilige Apis, de rund, elke vijfentwintig jaar in de wateren van de Nijl wordt verdronken. In principe werd het christendom op dit soort cultussen gebaseerd.

Hall wijst dan op een cultus in Bethlehem voordat de Christus cultus kwam. Er was daar een bos van een nog oudere Syrische Heer, namelijk Adonis, ook wel Tammuz genoemd, en Adonai, wat ook veel de naam van God is in het Hebreeuwse Oude Testament. In de Joodse maand Tammuz werd Adonis doorboord door de slagtand van een wild zwijn tijdens de jacht, wat zijn dood betekende. Na drie dagen of maanden stond hij op. Hij vertegenwoordigde de zomer die door de winter, het wilde zwijn, werd vernietigd, door het kwaad. We komen dit verhaal in principe ook tegen in de grondteksten van de oude bijbel, en in de Halal. Wij moeten de slagtand van het zwijn aanvaarden. Eerst sterven we in de worsteling met het zwijn, wat een beeld is van het oervlees, van de hebzucht en de ongehoorzaamheid. Ook Attis, die een oudere Frygische, Turkse Heer was, werd

gedood door een zwijn. Het laat zien dat we de worsteling met het oervlees moeten aangaan, en dat daarin ons eigen vlees zal sterven, ons oude leven, maar dat daardoor het nieuwe leven zal opstaan.

Uiteindelijk wijst dit allemaal terug op het jachtsleven van Ezau.
De cultus van Adonis, van Adonai, waar de Joden hun naam voor God aan ontleenden, was een grote cultus in Israel, Syrie, Libanon, Kanaan, Babylon, Egypte en Griekenland, die zich overal verspreidde. Dit was wat later de Jezus verhalen verborgen gingen houden. Uiteindelijk moeten we terugkeren tot het diepere Betlehem, het vroegere Betlehem, en worstelen met het zwijn van de oerhebzucht. Door allerlei genade en geloofspraatjes van het westerse christendom werd dit ondergesneeuwd. We moeten de slagtand van het zwijn aanvaarden die ons doorboorde. Eerst zullen we omkomen in deze strijd, omdat onze oude natuur moet sterven, en daarom is de slagtand van het zwijn ook het mes der besnijdenis. Daar wijzen de Attis mythologieen uit Turkije ook op, want daarin werd het gevecht met het zwijn, waarin Attis stierf, vergeleken met de besnijdenis of ontmanning van Attis. Alle valse mannelijkheid, alle valse natuur, moest eraf. Het zwijn van het oervlees in hem moest sterven, en hij moest wedergeboren worden in het zwijnenbloed, zoals Mithras wedergeboren moest worden, gedoopt moest worden, in het bloed van het rund van de oerzonde. We moeten ons niet helemaal blindstaren op het bloed van Jezus, maar zwijnenbloed moet stromen. Het vlees moet eraf.

We moeten belijden :
Ik aanvaard de slagtand van het zwijn.
Ik aanvaard de dood door het zwijn.
Ik aanvaard het lijden door het zwijn.
Ik aanvaard de doorboringen door het zwijn.

Zo overwinnen we uiteindelijk dit verschrikkelijke beest van het oervlees, deze behemoth, waar de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, ook uitvoerig over gaat, en de halal. Pas dan kunnen we zeggen : ‘Het is volbracht.’ Hierdoor stond Adonis na drie dagen of drie maanden weer op, en natuurlijk is dat symbolisch. Ook in die dagen was het ontspoord, was er persoonsverheerlijking in plaats van principeverheerlijking, waar Ezechiel ook over klaagde. We moeten leren met religieuze gedachten te werken zonder ze te accepteren, in de zin van dat we tot de principes moeten komen en die uitwerken en het niet laten ondersneeuwen in oppervlakkige persoonsverheerlijking.

Hall wijst op de leerregels van Pythagoras die belangrijk zijn. Pythagoras stelde dat vlees eten het zicht vertroebelde, en dat rechtsprekers geen vlees mochten eten daarom. Het denkvermogen werd namelijk ondermijnd door het vlees eten. Zouden ze toch rechtspreken terwijl ze vlees aten dan zou het niet bedachtzaam en eerlijk genoeg zijn.

Pythagoras stelde dat alles in de natuur deelbaar is in drie delen. Alle dingen bestaan uit drie, wat ook weer de opstanding van Adonis na drie dagen of maanden verklaard. Pythagoras verdeelde het universum ook in drie delen, namelijk de Allerhoogste wereld, de hogere wereld, en de lagere wereld. In welke wereld leef je ? Velen gaan tot de hogere wereld, maar niet tot het allerhoogste. Velen zijn dus op het smalle pad, maar toch wijken ze af, omdat ze niet streven naar het eeuwige touw, de heilige gebondenheid. Ze geloven het allemaal wel. Ze zijn gebonden aan personen, niet zozeer aan principes. Ze hebben water bij de moedermelk gedaan.

We hebben velen op het smalle pad, maar velen hebben hun eigen smalle paden gemaakt. Velen zijn in slaap gesust door de christelijke slaapliedjes van geloof en genade, en baseren daar hun gerechtigheid op, en hebben niet ten diepste geworsteld met het zwijn van het oervlees, van de hebzucht en heerszucht, en ze hebben de slagtand die hen doorboorde niet aanvaard. ‘Ons mag geen pijn gedaan worden. Wij willen alles hebben. Wij moeten alles hebben. Wij willen de tucht niet.’ Ze eten nog vlees, letterlijk of figuurlijk, en daarom is hun denkvermogen vertroebeld, en zijn hun prioriteiten omgedraaid, en zo volgen ze hun eigen wegen, in roekeloze dwaasheid. Ze willen dingen niet in een groter verband zien, want dan zouden ze omwegen moeten maken en studeren, zouden ze tot de dieptes van Bethlehem moeten gaan, in de wildernissen van Bethlehem, tot de grotten van Adonis.

Pythagoras stelde dat we op niet bezochte paden moesten wandelen, en niet op de openbare paden. Degenen die dus naar wijsheid zoeken moeten dit in eenzaamheid doen. De tong moest beheerst worden, en de mens moest het eeuwige volgen. De mens moest dus eerst leren zwijgen, tot de verstomming komen, waar de nieuwe bijbel ook diep op ingaat. De mens moest niet proberen de geheimen van het leven te ontrafelen zonder spirituele en intellectuele verlichting. Het probleem is dat de mens wetenschap buiten God en de filosofie heeft opgericht. Dat is een vergiftigde wetenschap dus, zeer giftig. Zoek de dingen die boven zijn in plaats van aardse goederen op te hopen. Laten we beseffen dat Pythagoras een pre-socratische filosoof was die dus ook Plato heeft beinvloed.

Als we het over de Joodse Heer hebben, een van de namen van God in de oude bijbel, Adonai, dan heeft dat een enorme diepte, en laat het dit aspect zien, niet als een persoon maar als een principe. Het gaat om het Adonai-principe van sterven aan het vlees in de strijd, wat ook de betekenis is van Jehovah. Daar komt het telkens weer op neer. Adonai gaat over de strijd tegen het zwijn van de hebzucht. Waar men van die strijd afwijkt, komt men in persoonsverheerlijking, persoonscultussen, zoals in het westerse christendom. Is Jezus een koning ? Ja. Moeten we alles aan de voeten van Jezus neerleggen ? Ja, maar dan meer als een Jezus-principe. Eren en vereren is iets heel anders dan afgoderij. Het gaat om het Jezus-bewustzijn, en verder moeten we afkicken van buitensporige Jezus-verafgoding die al deze waarheden hebben ondergesneeuwd. Het volk is zwaar aan de drugs, en het komt ook in allerlei andere vormen.

Mijn oma zei altijd, wat ik me nog goed kan herinneren en wat me ook wel op de lachspieren werkte vanwege dat ze dat altijd zo super vroom en heilig uitsprak : ‘Die gelooft en gedoopt zal worden, die zal zalig zijn.’ En dan met de nadruk op ‘die’. ‘Die zal zalig zijn.’ Mijn oma was dan wel zwaar christelijk, maar ze geloofde ook dat Valhalla de hemel was, wat het Germaanse paradijs is. Daar sprak ze over, en dat vatte ik als kind goed op. Daar kon je alleen komen als je in de strijd zou sterven. Daarom waren de Germanen ook zo bang voor een natuurlijke dood, en lieten zich soms op hun sterfbed door een speer doorspietsen. Het heeft een diepe en grote waarheid in zich, namelijk dat we met het oervlees moeten worstelen, en eerst zal dit zwijn ons doden, opdat we afsterven aan ons zelf, aan ons oude leven, dus daarom moeten we de zwijnenslagtand aanvaarden en dragen in ons. We hebben dit nodig. Het gaat er niet om wat we willen, maar om wat we nodig hebben, en daarom bidden we dan ook : ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede,’ want de hemelse wil is de hemelse kennis. ‘Die zal zalig zijn.’ We hebben het dan niet zomaar over een waterdoop of doop in het geestelijke, maar over de doop in het zwijnenbloed van de oude natuur. Alleen als we dit zwijn confronteren zullen we overwinnen. Dat is waar Adonai voor staat, en dat loopt helemaal

terug tot Edom, wat trouwens de naam was van het paradijs in de Septuagint. Niet Eden, maar Edem, Edom. We komen dan uit bij Ezau, in het Edomitisch Judaisme, het jagersvolk, wat een geestelijke waarheid draagt, en Edom werd ook het wijsheidsvolk genoemd. Daar wijdt ook de nieuwe bijbel veel aandacht aan, en dit moet om de verhoudingen tussen het christendom en de islam te herstellen. De zegels moeten verbroken worden, de muren, en er moeten bruggen gebouwd worden, en deze verborgen bronnen moeten besproken worden, en gebracht tot de mensen, opdat zij hun zielen ook daarin kunnen zaligen. Er is een enorme dreiging van de islam omdat deze missing link ontbreekt. Vandaar dat de nieuwe bijbel wel moet komen.

Mijn oom nam ons eens mee naar het bos in de avond, en toen gingen we op zoek naar wilde zwijnen. Het was al donker, maar we vonden ze niet. Toch was dat heel spannend. Later kreeg ik een boek van hem over de oude beschavingen, van Babylon, Assyrie en Perzie. Ik schreef hem ook eens een brief en toen had ik een beeld van een bos met een zwijn bij een grote steen. Het wijst allemaal terug op deze dingen. Hij woonde altijd bij ons in de straat. Hij droeg die geheimenissen met hem mee.

hoofdstuk 71 de slagtand van het zwijn

Er was een magisch verschijnsel in het paradijs waardoor de mens doorboord moest worden : de slagtand van het zwijn. Daarbuiten was alles slechts illusie.

Wij hebben de slagtand van het zwijn nodig om ons los te maken van het vlees. Het Adonaisme ligt verborgen en bedolven onder de opkomst van het westerlijke christendom. Daarom is de Halal er, en daarom is er de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, oftewel de Rodenberg Versie. En daarom schreef Manly P. Hall hierover in 1928. De dertiger jaren en de veertiger jaren waren de slagtand van het zwijn. Dat moeten we aanvaarden. De slagtand van het zwijn is de tucht. Het grijpt weer terug in het verleden. De eerste wereldoorlog was een onafhankelijkheids-oorlog, de strijd tot emancipatie, wat resulteerde in de Spaanse Griep, de corona van die tijd, aan het einde van de tiender jaren van de jaren 1900.

Tammuz, de babylonische Adonis, werd tijdens de jacht door een wild zwijn aan een boom gespietst. Komt ons dit niet bekend voor ? Werd Jezus niet aan een boom gespietst ? Maar we hebben enkel in het westen het halve verhaal gehoord. Het ligt verborgen in de dieptes van Bethlehem.

Toen Adonis bij zijn geboorte vast kwam te zitten maakte een zwijnenslagtand hem ook los, zodat hij geboren kon worden. De slagtand van het zwijn is dus nodig voor onze wedergeboorte. We hebben het dan over leringen van het oer-Israel, die later werden weggekapt door het opkomende christendom.

In het Roggebot bos bij Kampen hoorde mijn tante ineens gesnuif achter haar en ze probeerde weg te rennen. Ze dacht dat het haar middelste broer was, maar het bleek een wild zwijn te zijn. Dat soort dingen laten je niet meer los. Ik heb ook al heel lang een beeldje van een wild zwijn op de kast staan. De geschiedenis roept. De mens heeft dingen over het hoofd gezien.

Je moet de zwijnenslagtand aanvaarden die je doorboort. Altijd maar weer prijst die het opgepofte. Kijk maar eens om je heen hoe de mens houdt van het opgeblazene, het pronkende, altijd maar weer haantje de voorste. Nederigheid wil de mens niet. Je kunt zeggen als je in zo'n wereld leeft : 'Het is om te janken', maar besef dat God een dichterlijk en prozaisch verschijnsel is. Het is een verhaal. Je moet de slagtand van het zwijn die je doorboort aanvaarden. Alleen zo is er wedergeboorte en de overwinning en overstijging van het oervlees. Je ziet het om je heen. De mens heeft een hang naar het snelle en naar bluf. Het brede pad, het gemakkelijkste pad, en dat noemt de mens mooi en knap. De mens is verleid door de sirenen, door de verboden vrucht van gemakkelijke, aardse kennis. Het spuit er zo in voor twee kwartjes. De mens laat zich bedriegen door zijn zintuigen. Oh ja, koel, gaaf, knap, mooi, ja heerlijk, want de mens wordt door het oervlees bevredigd, lekker snel aan je trekken komen, hoef je niks voor te doen, want het is immers goedkoop : geloof en genade. Ze nemen er genoegen mee, denken niet voor henzelf. Ze glijden met de dode massa mee, wat zalig is voor het vlees.

Je ziet de zwijnen om je heen die zich volvreten en dronken zijn. Je mag geen parels voor de zwijnen werpen. Geef jezelf niet aan hen over. Werp je niet voor hen neer. Je moet met de zwijnen worstelen, en zeer zeker raak je gewond in die strijd door de slagtand van het zwijn, maar dat moet je aanvaarden, want je hebt het nodig. De wond door het zwijn is een belangrijke wond, want het bevat je eeuwige leven.

We moeten daarom de slagtand van het zwijn in ons hart ontvangen. Dit is de oerreligie, zoals het in het oer-Israel werd gepredikt. In deze religie gaat het dus niet zomaar om kennis en loon, maar om de overwinning over de zonden, dus we spreken over een oorlogskennis en een oorlogsloon. Verzaak de oproep tot de strijd niet, en de oproep tot de wilde jacht.

Het gaat niet alleen om het aanvaarden van de slagtand van het zwijn, maar ook om het aanvaarden van de worsteling met het zwijn.

hoofdstuk 72 Het universum van Pythagoras

'*In een nachtvisioen, in een droom, werd het*
eerste Korinthe afgebeeld als een groep opgeblazen
jonge mannen die met hun lichamen pronkten. Zij
waren ver weg van het goddelijke, paradijselijke

lichaam van de schepping. Met hun lichamen doofden ze de ziel uit, en deden aan zelfverheerlijking.

Zo mogen we afstand doen van het eerste, opgeblazen Korinthe.
Ook Laodicea wordt opgeroepen om tot de wildernis van God te komen.'

Kamba 14:11,33,34

Ik had een droom dat ik iets moest doen omtrend Israel, en ik was thuis iets vergeten, dus ik liep terug. Er waren nieuwe buren en ik sprak even met ze. Ik zag toen ergens een gigantische paashaan waar mensen langsheen moesten zien te komen. De mens moet een nieuw beeld krijgen van pasen. Het heeft te maken met het worstelen met het zwijn, en de zwijnentand.

De mens bevindt zich op zeer dun ijs, en heeft over alles een grote mond, speelt over alles een expert, en rechter, zonder door enige kennis te worden verhinderd. Educatie neemt de mens niet serieus. De mens sjoemelt overal tussendoor, al smokkelend, en gaat over lijken. De bewijzen zijn zoals gewoonlijks flinterdun, waarop de mens zijn leven bouwt.

Macht willen ze hebben, geen educatie.

Korinthe stond voor opgeblazenheid, en Laodicea stond voor lauwheid. Deze dingen werken met elkaar samen, wekken elkaar op, als een vicieuze cirkel. Het zijn draaikolken veroorzaakt door sirenen. Alleen het eeuwige touw brengt er doorheen, en je te wijden aan de worsteling met dit zwijn. Ik kwam vannacht in een droom ook weer mijn oude karate leraar tegen in het winkelcentrum. Hij zei dat hij naar me op zoek was, wat ook weer op deze dingen wijst.

Het gros van de mensen leeft langs alles heen. Het gaat om die enkelingen, en dat moet ook wel, want als dit contrast er niet was, dan zou het de enkeling verlammen, als alles al door de grote massa's gedaan zou zijn. Dan zou de enkeling geestelijk sterven, geestelijk verlamd raken, en dan stelt het niets voor, dan is het niet beproefd. Het is dus een noodzakelijke kunstvorm in de dichterlijkheid dat er maar weinigen binnen zullen gaan, terwijl velen het zoeken. Ook velen zoeken het niet. We komen dus weer uit bij de onderverdeling van het universum van Pythagoras, de leraar van Socrates, Plato en Aristoteles : de Allerhoogste wereld, de hogere wereld en de lagere wereld. In welke wereld leef jij ? Waar wil jij leven ? Het gaat er niet om waar je van buiten bent, maar waar je van binnen bent.

Als je om je heen kijkt dan zie je dat iedereen weer wat anders van je verlangt. Ze spreken elkaar allemaal tegen. De ene wil dat je dit doet en denkt, en gelooft, en de ander wil dat je dat doet en denkt en gelooft. Heb je dat opgemerkt ? Heb je opgemerkt dat het nooit goed genoeg is ? Dat je het nooit goed kan doen ? Je kunt tegen ze zeggen dat ze allemaal weer wat anders zeggen, dus dat het dan niet klopt, maar je zult merken dat maar bar weinig mensen daar gehoor aan geven. Ze gaan toch wel door, hoe dan ook. Wat moet je dan doen ? Neem alles cryptisch, en probeer het

shamaanse medicijn in hen te vinden en trek dan verder. Worstel met het zwijn, aanvaard de zwijnentand, en maak gebruik van zijn onderdelen.

Maak gebruik van de diversiteit en de variatie van het leven. Die moet er wel zijn, anders is er geen prikkeling. Ga ook op zoek naar de harmonie achter alle dingen.

hoofdstuk 73 verborgen geheimenissen in de bethlehemse wildernissen

Toen de mens zich boog over het kindeke Jezus in een stal in Betlehem vergat men de worsteling die Adonai had met het zwijn van het oervlees dieper in de wildernissen van Betlehem. Velen zagen het kindeke Jezus als een buitenkans om aan de dienstoproep van Moeder God te ontkomen, om zo vervroegd met pensioen te gaan met de drugs van geloof en genade die het kindeke met zich meebracht, als je meedruipt met de westerlijke interpretatie van dit verhaal.

Natuurlijk, ook het Adonai verhaal was ontspoord op vele manieren, die ook wel Tammuz en Adonis wordt genoemd. Het was een eerdere soort van Jezus Christus, of een eerdere Mohammed. Er was veel persoonsverheerlijking en objectificatie, zoals in het latere christendom, en veel betekenissen gingen verloren. Het zou eigenlijk om de principes moeten gaan. Mythes hebben dus altijd een groot gevaar dat het tot materialisme wordt. Daarom moet er onderwijs over deze dingen zijn. Maar we hebben het hier over een bron, een bloedader, of slagader, van Bethlehem, en die bron werd door het westerse christendom dichtgegooid. De ellende was niet meer te overzien want men streed niet meer met het zwijn van het oervlees.

Tijd om in de diepte te gaan. In Sumerië was Adonai Dumuzi genoemd, en Damu, of Damuzi. Damu betekende de getrouwe zoon. Hij was de stervende zoon van de godin Inanna-Ishtar, wat elk jaar uitgebeeld werd door de natuur, waardoor Damu de onderwereld inging, en vervolgens gezocht werd door Inanna-Ishtar om tot leven gewekt te worden. Dat was waar deze religie om ging : Moeder God op zoek naar haar zoon. Inanna-Ishtar was de godin van de liefde en de oorlog, dus die riep ook haar volgelingen op tot de oorlog, tot de worsteling met het zwijn van het oervlees, in de wildernis, in de dieptes van Betlehem.

Kun je het stalletje van Bethlehem wat in de stad wordt verkocht loslaten om in de dieptes van Bethlehem’s wildernissen te gaan om te worstelen met het zwijn van het oervlees ? Dat was het werk van Damu, wat later werd tot Adam. Damu werd doorboord door de slagtand van het zwijn, gespietst aan een boom, en werd daarom gezocht door Inanna-Ishtar. De slagtand was het besnijdenismes, en dat is ook wat de Egyptische Adam betekent, d’m, namelijk de besnijdenis van het hoofd, van het verstand, de besnijdenis van de top, van de vleselijke overheersing dus, als een beeld van de territoriale oorlogsvoering in de hemelse gewesten. Daarom is en blijft Adam een belangrijk archetype, en wordt het rijkelijker uitgelegd in het verhaal van Damu. Ook Adam viel in de onderwereld en werd gezocht door Moeder God. ‘Adam, waar zijt gij ?’ Ook Adam werd

gespietst aan de boom door de leugen van de slang, of de leugen van het zwijn, doorboord door de zwijnenslagtand. Paradeisos is Grieks voor jachtvelden. Adam, Damu, was in een worsteling met het zwijn van de oerleugens, van de oerzonden, en werd hierin eerst doorboord, en daalde zo af in de onderwereld. In de Septuagint, het Griekse Oude Testament, ging het over de hof van Edom, Edem, niet Eden, dus het wees op Ezau. Als we het over Ezau hebben, over Edom, dan hebben we het over de wilde jacht die de mens moet voeren op het oervlees. Ezau, Edom, het wijsheidsvolk, was een beeld van het paradijs, de Paradeisos.

Dit grijpt allemaal heel diep. Ezau kwam tot Jakob en moest alles afleggen, zijn status, zijn titel, zijn eerstgeboorterechten, om zo tot het rode te komen, als een beeld van de dood door de slagtand van het zwijn. Toen Damu tot de onderwereld ging in de Mesopotamische religie moest hij bij elke poort iets afleggen, totdat hij helemaal naakt was en in gevangenschap en slavernij tot de eeuwige duisternis, opdat hij nooit meer zou kunnen terugkeren tot slavernij aan het oervlees. Dit gebeurde door de zwijnenslagtand. Alleen zo kon het zwijn van het oervlees overwonnen worden. We zien dit ook nog terug in het verhaal van Jezus en de zwijnen, waarin hij de zwijnen in de zee liet storten om daar te verdrinken. Dat is een symbolisch beeld.

Ishtar werd tot Easter, tot pasen, wat het hele proces laat zien van de schepping vanuit de afdaling in de onderwereld. We hebben het dan over de worsteling met het zwijn, als we het over het pasen hebben, en het doorboord worden door de zwijnenslagtand ter besnijdenis van het oervlees. We hebben het dan over de diepere vóórchristelijke geheimenissen van Bethlehem. Uiteindelijk bracht dit Damu-Tammuz tussen de borsten van Moeder God om de hemelse melk te ontvangen. We kunnen daarom zeggen dat de mesopotamische religie heel dualistisch was. Ja, het ontspoorde, wat uiteindelijk leidde tot het westerse christendom, maar er was ook een pad doorheen, wat ook door Israel heenliep, en wat de nieuwe bijbel weer terugbrengt.

Moeder God die in de Bethlehemse wildernissen dwaalt, op zoek naar haar zoon. Dat gaat veel verder en veel dieper dan zomaar de stal waarin het kindeke Jezus werd geboren. Velen komen niet verder dan dat. Ze gaan niet geheel de weilanden door totdat ze het bos bereiken. Ze zijn misschien wel op het smalle pad, al dan niet zelf gemaakt, maar ze hebben het eeuwige touw niet gevonden. Daar zijn ze niet naar op zoek. Ze hebben immers de Jezus-afgod. Ze hebben een stalletje gekocht in de stad, en denken dat ze er zijn. Ze willen het eeuwige touw niet, want dan zouden ze moeten worstelen met het zwijn van het oervlees en dan zou hun eigen geliefde, beminde, dierbare en kostbare vlees eraan gaan. Niemand mag aan hun heilige stalletje komen. Moeder God dwaalt alleen in de diepe Bethlehemse wildernissen en onderwerelden op zoek naar haar zoon. Bij elke poort van de onderwereld moet je iets afleggen, totdat je naakt bent, dus daarom volgen velen haar niet. Ze hebben liever imitatie. Alles in hun leven is imitatie. Ook het smalle pad is imitatie.

In de Bethlehemse wildernissen en onderwerelden, ver van het klassieke stalletje van kindeke Jezus vandaan, worden alle valse lichten gedoofd. Je komt daar niet ver met allerlei fabeltjes en menselijke overleveringen en tradities. Je moet het allemaal afleggen bij de poort.

hoofdstuk 74 het oervlees sterft af aan het oervlees

Het oervlees sterft af aan het oervlees.
Door het oervlees aan het oervlees afsterven.
Het universum is wijsheid.
Het zal altijd wegen proberen te vinden die wijsheid aan je te overhandigen,
maar zal geen paarlen voor de zwijnen werpen.

In de gnostiek ging het oervlees van Mithras eraan door de hoorn van het wilde rund van het oervlees. Eerst stierf hij om tot overwinning te komen. We kunnen dat vergelijken met hoe Adonai-Tammuz stierf door de zwijnenslagtand.

De hoorn van het wilde rund is een belangrijk item in de eeuwige prediking. We moeten worstelen met het wilde rund van het oervlees zoals Mithras. Ook het Mithraisme is ontspoord. Dat kun je in Spanje zien. Ze hebben deze mysterien gruwelijk lopen verletterlijken. Het is objectificatie geworden in plaats van dat ze het dieper hebben lopen vergeestelijken.

Deze tragedie moet de mens geestelijk uitvoeren. Het is proza. Het beeldt de lange slopende weg om af te rekenen met het oervlees, met de oerleugens en de oeronwetendheid. Het laat zien hoe de mens moet afkicken van de oerdrugs.

Aanvaard de hoorn van het wilde rund in je leven.
Aanvaard de worsteling met het rund van het oervlees.
Aanvaard de dood door het rund.

Pas als de waarheid hiervan aan het licht komt, de mens onderwezen wordt, kunnen we afrekenen met deze afschuwelijke traditie die ze hier van gemaakt hebben in Spanje.

In de dieptes van de Bethlehemse wildernissen zien we deze geheimenissen, waar Ahn (David) en Ezau nog steeds jagen op het wilde rund van het oervlees. Beiden werden zij doorboord door de hoorn. Beiden kwamen zo tot inzicht, en beiden stierven zo af aan hun oervlees en raakten verlost van deze verschrikkelijke drugs.

Het gaat erom boven water te komen. In de vissersoorlogen wordt men doorboord door de vissersspeer, wat men ook moet aanvaarden, als de speer in de zijde van Yeshua.

Aan het begin van mijn predikantschap had ik een ontmoeting met dit rund van het oervlees. Het verscheen aan mij, een wild rund, en er waren overal lichten in mijn kamer, paars en groen. Ik lag in bed en had een lange strijd.

Eerst moeten wij doorboord worden, aan onszelf sterven door deze hoorn die diep gaat. Eerst worden wij vervolgd. Eerst gaan wij door grote onderdrukking door dit beest. Dit is opdat al het oervlees in ons eraf gaat. Sterven aan het oervlees door het oervlees. Het oervlees sterft af aan het oervlees. Dat is een woest en slopend, lang gevecht met het rund van het oervlees, als met de behemoth, zoals Job ook die strijd had. Het knaagt aan je. Het probeert je gek te maken. Het is een

tragedie. Er zal niks maar dan ook niks van ons ego overblijven. Deze strijd maakt korte metten met elk bedrog.

Je wordt gespietst door de hoorn aan een boom, net als Yeshua, en hangt daar net als Odin, in zijn gevecht met het wilde, woeste, dolle rund. Er is geen ontkomen aan, want dat rund is in onszelf. Deze tragedie moet in onszelf uitgevoerd worden en tot een goed einde gebracht worden, tot universele wijsheid, en niet tot plaatselijke domheid. We moeten het geheimenis van Spanje overstijgen en tot zuiver gnostisch Mithraisme komen. Veel van de gnostische overleveringen zijn door de eeuwen heen verloren gegaan.

Je moet niet denken dat je buiten het intellectualisme het rund van het oervlees kunt verslaan. Alleen de filosofen zullen overwinnen. Er zijn geen simpele optel en aftrek sommen van geloof en genade in de diepere wildernissen van Bethlehem. Dit beest van het oervlees kan alleen benaderd worden door de filosofie. Onderleg jezelf dus in de filosofie. De filosofie laat de procesvoering en bewijsvoering zien van het geestelijke, en de religie laat de leerregels zien van het geestelijke. Je hebt beiden nodig, en ze zullen je dieper in de natuur brengen.

We zijn omringd door de universele wijsheid die zich aan ons opdringt. Er is geen ontkomen aan. Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaald hem wel. Breek los uit de stal van Bethlehem. De hoorn van het rund zal daarbij helpen. Het snijdt ons los van het oervlees, en snijdt het oervlees in vele stukken. Deze hoorn komt ons juist tegemoet. De vikingen dragen het op hun helmen, als een groot geheimenis. Mithras was zo geboren en wedergeboren uit een steen, uit de hoorn van het rund, en zo moeten wij ook wedergeboren worden.

hoofdstuk 75 Dwalen door de Bethlehemse wildernissen – de drie verborgen pilaren van het christendom – het pad van Ishmael

"De prijs van onverschilligheid is geregeerd worden door slechte mannen."
Plato

Plato had het over onverschilligheid in publieke aangelegenheden. Ook theologie is zo’n aangelegenheid. Het is het fundament van de samenleving. Het adonaisme en mithraisme was het fundament van het christendom, doordat het steeds meer ging ontsporen tot een persoonlijkheidscultus en objectificatie. Het stierenvechten van Spanje komt ook door ontspoord mithraisme, toen de Romeinen Spanje veroverden.

Er kwam teveel nadruk op het doden van het wilde rund in plaats van het gedood worden door het wilde rund, door de hoorn van het wilde rund. Daarom verletterlijkte het zich. Men streed niet tegen het oervlees, maar verborg het oervlees, en verdedigde het oervlees. Oorspronkelijk was het wilde

rund een deel van Mithras wat hij moest overwinnen, als een beeld van de oerzonden. Dit was de basis van de schepping in het mithraisme. Er was niet zomaar Adam en Eva, maar Mithras en het wilde rund. Eerst moest hij door de worsteling met het wilde rund ten onder gaan. Zijn oervlees moest eraan afsterven.

Daarom is de hoorn van het wilde rund ook zo belangrijk. Hierdoor kwam hij tot wedergeboorte, en uit die hoorn kwamen de geestelijke gaven.

De vader, de pater, was een hoge graad in het mithraisme, wat het westerse christendom ook helemaal uit z'n verband trok, want daarop werd de patriarchie gebouwd. Alles ging om mannen. What happened to the matriarchy ? I mean … seriously. Are you serious ? We hebben onze moeder nodig. Zonder onze moeder is er geen leven. Wat hebben ze met haar gedaan ? In het mithraisme werd het al tot een mannen-alleen society. Dat kun je dus terugzien in het latere westerse christendom, wat ook allemaal om mannen gaat, en in de vrijmetselarij e.d. Are you serious ? Waar is de moeder ? Deze jongetjes zijn op een joyride en moeten teruggeroepen worden. Terug naar de baarmoeder, want in het gnostische mithraisme, in het filosofische mithraisme dus, waarin de nuances worden gelegd, daar is het 'vaderschap' een beeld van de verbrokenheid, juist het doorboord worden door de hoorn van het wilde rund, in de worsteling met het oervlees. Maar ze hebben er iets protserigs van gemaakt. Met de stropdas elke zondag haantje de voorste, met de borst vooruit lopen bassen op de preekstoel. Bibberende vrouwtjes in de kerkbanken, slaafse vrouwtjes. En de kinderen zijn allemaal aan Saturnus geofferd, de kinderetende afgod. Dat gaat en gaat maar door, dus iemand moet die mallemolen stopzetten. We moeten terug tot de fundamenten van het mithraisme en het in orde krijgen.

Mithras werd geboren uit de hoorn, uit de steen, dat wat hem ramde, en zo moeten wij ook wedergeboren worden uit dat wat ons ramde. We moeten die hoorn in ons leven aanvaarden, dat wat recht door ons heenging, genadeloos.

In het zoroastrisme, een voor-christelijke perzisch-iraanse religie, is hij een yazata, een hemels wezen, die de brug tussen deze wereld en het hiernamaals bewaakt, als een rechter. Diep in de wildernissen van Bethlehem moeten wij teruggaan tot deze brug om verder aan het oervlees af te sterven. We zien daar het mysterie van Mithras. We zien Mithras in worsteling met het wilde rund van het oervlees, en moeten deelhebben aan deze strijd, en de hoorn aanvaarden, de hoorn door het vlees. We worden in deze strijd onherroepelijk aan de boom gespietst door deze hoorn, maar dit is om ons voor te bereiden en af te zonderen, als een speciale toerusting. Hierin worden wij geoordeeld door het Mithras-principe en wordt gezien of wij wel helemaal aan het oervlees zijn gestorven om verder te kunnen over de brug.

Nu, dit is zeer belangrijk, want we gaan zo een nog diepere wortel zien van het christendom, die daaronder verborgen ligt, nog dieper in de Bethlehemse wildernissen. Deze wortels komen ook weer terug in de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, die nodig zijn om er doorheen te komen. De mens is volledig vastgeraakt in het moderne westerse christendom en allerlei andere vormen ervan, want juist ook het orthodoxe, extremistische atheisme is daar een vorm van. Deze geest is een kameleon-geest. Het werkt gewoon allemaal met elkaar samen om de mens in de matrix te houden, in eindeloze cirkeltjes, als het water scheppen in bodemloze vaten, zoals de danaiden deden, wat een oordeel was. Ze werkten in het huis van de leugen.

De Chinvat brug, de ziftende brug, waarop iedere ziel geoordeeld wordt, eindigt of in het huis der leugen, het huis van Druj, of in het huis der liederen, het huis der psalmen, Garodman, het paradijs. Het is het huis van gebed en gezang. We kunnen denken aan Ismael en Abraham die dit huis in de wildernis bouwden, nadat Ismael die lange slopende tocht in ballingschap maakte.

We hebben het adonaisme besproken, de worsteling met het wilde zwijn, en het mithraisme, de worsteling met het wilde rund, de worsteling met verschillende vormen van het oervlees. Mithra staat op de brug, en dan zien we een andere yazata, een ander hemels wezen in het zoroastrisme, namelijk Sraosha, de gids op deze brug. Deze brug gaat over de poort van de hel en is smal, de smalle brug. Velen zullen van deze smalle brug afvallen tot het huis der leugens, het huis van Druj, de gehele industrie van roddel en fake news waar mensen zich aan laven, ook vandaag de dag. Het zijn huizen van schrokoppen. Nieuws willen ze, en dat verkopen ze door, en ze vergeten zich te wijden aan geestelijke principes en waarden. Idolen willen ze. Helden die alles voor hen doen, terwijl zij toekijken. Het zijn sportkijkers, de beste stuurlui die aan wal staan. Het zijn toeristen die door een camera leven.

Nu, luister goed. Sraosha staat voor het hanengevecht. De haan van het oervlees vloog Sraosha aan in het gnostische sraoshisme. We hebben dus het adonaisme, het mithraisme en het sraoshisme, als drie belangrijke wortels van het christendom die we moeten begrijpen, in de gnostische context. Sraosha stierf door de aanval van de haan, in het gnostische sraoshisme, en werd zelf tot een haan, dragende het hemelse woord, omringd door gebed. Gebed is het wapen van het hemelse woord. Zo is er het hanengevecht tegen het oervlees. Het Sraosha principe is de boodschapper van God, van Ahura Mazda, in het zoroastrisme. Deze hemelse haan is een beeld van het geweten, van strijdvaardige discipline in het onderhouden van de hemelse principes, de hemelse leerregels. Sraosha bestond al voordat het zoroastrisme op kwam zetten, dus we hebben het nu over een hele diepe wortel, die heel diep reikt.

De haan van het oervlees is als de tong van het oervlees, het woord van het oervlees. In de nieuwe bijbel in het boek Duizen, de opvolger en vervanger van het boek Exodus, staat hierover in hoofdstuk 18 :

34. De tong van het beest van vlees manifesteert zichzelf als een valse messias om de oude wegen tot Ahn te verbergen, en te veranderen.

35. Het kwam om tijden en wet te veranderen. Het zou worden tot een haan, die ook te vinden zou zijn op de toppen van de kerken. De haan zou aanbeden worden.

36. De wereldse heersers waren geinteresseerd in vechthanen voor de markt, om het volk te amuseren, blind te houden, afgeleid, zodat de elite de controle zou kunnen bewaren.

37. Door het ontvangen van het vlees ontving het volk de tongen van het vlees. Deze tongen brachten verdeeldheid. Dit was altijd het mandaat van de wereldse heersers : 'Verdeel, en heers.'

In Behemma 21, de opvolger van Genesis, staat :

45. In de territoriale jacht op de kipgeesten zijn woeste hanen, als kemphanen. Zij vechten onderling

en vliegen territoriale jagers aan.

46. Kuta-hanen zijn zwarte hanen met witte, blauwe, paarse of rode kragen.

47. Deze veren hebben een verlammende werking, zijn slaapverwekkend. Het zijn zwaar giftige veren.

48. Jelo-hanen veroorzaken spasme, blokkeren en verwarren de spieren en het zenuwstelsel.

Wij moeten de aanval van de haan aanvaarden, en de dood door de haan. Het vliegt ons aan in het leven, opdat we verder kunnen. We moeten het hanengevecht in ons leven aanvaarden. De hemelse haan komt hier uit voort, als overwinnaar, door de dood heen, als de opstanding van het hemelse woord. Het is dus nauw verbonden aan het eeuwige touw wat ons voortleidt.

Het verklaart ook de interesse die ik altijd heb gehad voor le coq artikelen. Ik had er schoenen en kleding van, nog steeds zo nu en dan. Het sprak tot me. Het wijst terug op deze dingen. Le coq is een haantje in een driehoek. Je kunt dat zien als de driehoek van adonaisme, mithraisme en sraoshisme, de wortels van Bethlehem, dieper in de Bethlehemse wildernissen.

De wilde haan heeft ons toegetakeld, onze ogen uitgepikt. We moeten dit aanvaarden en hiermee verder gaan, het uitwerken.

Als we het over de haan hebben dan hebben we het over het verbaliserende vermogen van de mens, van het interpretatie-vermogen, en dan moeten we heel voorzichtig zijn, en beseffen dat de mens een heleboel al dan niet hormonale drugs heeft genomen wat met dat vermogen speelt, en wat het corrupt heeft gemaakt, door en door corrupt. Het heeft de mens tot een drama queen gemaakt. Het woord van het oervlees is drama, want drama verkoopt, maakt voortdurend slachtoffers. Het hemelse woord is filosofie, geen domzinnig roddelblad. Het hemelse woord is diepte, en heeft zijn eigen drama en tragedie, maar dit wordt uitgevoerd in psalm en proza.

Ook is Sraosha, de stem van het geweten, de gids en beschermer van de armen. Het is het idee van hemels loon. Hij wordt ook wel Sorush genoemd, en strijd tegen de Druj, de leugen, het valse loon, het loon van het oervlees. Het Woord is het eeuwige touw, wat alleen maar komt als loon. Dit is waar het Sraosha principe aan verbonden is.

De haan is dus de wachter van het huis der psalmen, en de mensheid moet klaar komen met dit geheimenis.

Ga diep de tempels in, stop niet waar anderen stoppen.

Ga diep tot de fundamenten en de verborgen bronnen.

Blijf niet stilstaan, want overal om je heen zie je mensen in zombies veranderen, omdat ze genoegen

nemen met alles wat om hen heen is, van de gevestigde orde. Die orde gaat vallen, wanneer wij komen tot de bron.

hoofdstuk 76 de smalle brug

Door de worsteling met de pentateuch, de bron van zowel het goede als slechte op deze aarde, komt de mens tot de hemelse tetrateuch van de nieuwe bijbel, wat niet iets menselijks is, maar een natuurverschijnsel. Niemand kan dat stoppen. Denk je eens in wat voor afschuwelijke gedrochten het zijn : Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium, vooral de westerse misvertalingen ervan. Daarom moest God wel een simulator maken van deze boeken, maar die leiden tot de tetrateuch, het fundament van de nieuwe bijbel, de rv-bijbel.

Als je je door de tetrateuch hebt heengeworsteld, dus door Behemma, I en II Duizen en het boek Kamba, dan sta je voor een enorme, enorme afgrond, waarin de boeken van de koningen en de kronieken krioelen als gevaarlijke slangen. Als je de pentateuch hebt verslagen en vervangen, dan ben je er nog niet, want hier lokken en lonken de boeken na de pentateuch. Er zit verschrikkelijk tuig tussen. Er moet hier dus een brug over gebouwd worden over deze immense afgrond, en dat is een smalle brug.

hoofdstuk 77 De wedergeboorte van de kennis

Wat we om ons heenzien is de snelle, overmoedige institutionalisering en technocratisering van het oervlees, tot de Fjork. Hier horen de persoonlijkheids-cultussen van zelfverheerlijking ook bij, die zwaar narcistisch zijn en psychopatisch, sociopathisch, en zwaar, heel zwaar sadistisch en overmatig pervers, sado-masochistisch, als de voedingsbodem voor dit systeem.

Het implantaat is diep gegaan. De mens wil het niet zien. Ze zijn allemaal bang voor het implantaat alsof het nog moet komen, maar HET IS AL GEWEEST. Laat je niet bedonderen, laat je niet beduvelen. HET IS AL GEWEEST. Het ZIT er al in. DAT is wat de Fjork is, waar de boeken ‘De Twaalf Kleine Profeten’ en ‘Het Plumares Mysterie’ over gaan. Zelfs vele geestelijke mensen en gnostici willen dit niet horen, lopen er van weg, want het zou hun oervlees maar eens ontmaskeren waar ze nog een compromis mee hebben, een dealtje mee hebben gesloten. In de kerken hoor je dit soort dingen ook niet of nauwelijks. Het zijn deserteuren, weglopers, die alles op de toekomst

projecteren om zo niet te hoeven vechten tegen dat wat al IS en WAS. De ware criminelen gaan vrijuit. De territoriale geesten is allemaal ver-van-hun-bed show. Ze kijken liever naar het zichtbare en tastbare en maken zich daarover druk, want dat verkoopt goed, en dat gelooft iedereen, want dat is het materialisme, directe bevrediging van de zinnen. Dan ben je levende al dood.

Ga je diepere emoties weer voelen, en hard jezelf in de proza. Kom tot de verhalen, de diepere verhalen. Fjork heerst. De technologie van het oervlees, alles snel snel, al die overmaat aan mobiele telefoons waarmee kinderen al als baby worden gebrainwashed. De mens is gek van telefoons. Leren willen ze niet. De Fjork heeft alles verslonden.

Wat moeten we dan ? Het beest zal zichzelf opvreten. Dat is wat het ourobouros principe is. Alle tekenen zijn daar. Al hun overmaat aan technologie vliegt vanzelf in de fik. Het is een strijd tegen computers, de overmaat aan machines, zoals in Terminator en Duin, de Butleriaanse Jihad. Strijd voor de natuur. Strijd tegen de overtechnocratisering waarin je wordt tot een ding, tot een slaaf. Het is ziekelijke overcontrole. Dat is wat de Fjork is. Het beest is van metaal geworden, van ijzer. Alles wordt bestuurd door hogere micro-chips. De mens is al totaal gechipped en ze hebben het niet eens door. Ze zijn al totaal gezombificeerd door de overmatige technologie waarin alles steeds sneller moet, steeds beter, steeds gemakkelijker. Het is een ziekte. Het is een valstrik.

Het is een ramp. Het is niet getest. Er zijn missing links. Het is schijnveiligheid. Maar het oervlees heeft haast. Ziekelijk is het oervlees in zijn tafelschuimerij. Hij wil alleen maar eten en eten. Alles is overgesexualiseerd, als een smerige saus eroverheen. Fjork is het systeem van de dood wat als een bezetene om zich heengrijpt, om maar zoveel mogelijk met zich mee te sleuren, maar herinner het ourobouros principe : Het oervlees zal zichzelf opvreten.

Je ziet het voor je ogen gebeuren : Het systeem valt zichzelf aan. Zo zuivert de natuur zichzelf, door dit recyclings-principe. Geef het de tijd. De gnostici werden vroeger vervolgd vanwege het ouroboros teken, want het was een teken van wedergeboorte, en de kerk vond dat de kerk zelf dit teken was.

Ga het voor je zien : het beest zal zichzelf opvreten. Het bijt zichzelf in de staart. Het oervlees komt op en gaat weer, en de wedergeboorte van de kennis zal overblijven.

hoofdstuk 78 het grotere pinksteren

"De wereld gaat van de ene dwaasheid naar de andere; en de man die, uitsluitend vanwege de mening van anderen, en zonder enige wens of noodzaak van zijn eigen, zwoegt voor goud, eer of een ander spook, is niet beter dan een dwaas."
- Goethe

Ik had een droom dat mijn oudste dochter tegen haar moeder zei :
‘Je ouders zullen snel sterven.’
Haar moeder zei toen : ‘Die zijn al dood.’ En ze vond het niet
leuk dat dochter dat zei.
Ik zei toen dat het geestelijk was, dat de ouders van het vlees snel
zouden sterven, de bronnen van het vleselijk leven.

Na het vervangen van de pentateuch door de tetrateuch staan we voor de enorme afgrond van de boeken van de koningen en de kronieken die daar wemelen en krioelen als slangen en wormen. Wat een duistere put is dit. De Davidische geesten vliegen je om de oren. Het is het boek wat na de pentateuch komt, na de thorah, namelijk het boek Nevi’im. profeten of woordvoerders. Het volk wilde een koning, dus die werd door de profeten in het zadel gehesen, en dat waren veelal vleselijke koningen. Dus je staat dan voor een enorme afgrond. En ik heb vroeger de dromen wel gehad, over David’s huis in de velden, en die velden waren vol met leeuwen, en ik had zoiets van : Maar in de bijbel ontbreken er dan dingen. Ik was heel ergens anders, en er moet dus een brug komen over deze immense afgrond, want dat met die leeuwen ging lang niet altijd goed. Het waren dingen die uitgewerkt moesten worden. Er ontbrak een heel groot stuk literatuur, want de mens zou tot het eeuwige touw geleid moeten worden, de heilige gebondenheid die zou komen na het uitstorten van het heilige geestelijke. Er moest dus nog een groter pinksteren komen waarin dit zou gebeuren, een pinksteren waarin de mens het eeuwige touw zou ontvangen om hem profetisch te leiden, waardoor men niet meer zou zondigen.

Na de tetrateuch in de nieuwe bijbel is er het boek ‘de terugkeer’ die de davidische afgrond overbrugt, waar het epos verder gaat. We zien de triomf van de stam Aser, Aser in een verborgen grot omhuld met het eeuwige touw, waar het vlees is afgestorven. Wij moeten die grot vinden. Daar gaat onze tocht naartoe, en dan moeten we als Jakob over de Jabbok.

Een groter pinksteren, is het nodig ? Zeer zeker. Asimov zei dat de mensen niet willen. Ze willen de waarheid niet, maar hun tradities. Weinigen zullen het eeuwige touw zoeken, want de rest wil hun leven, hun eigen wil, niet loslaten, en maken allemaal hun eigen brede of smalle paden. Ook op de smalle paden is er veel bedondering. Er worden hele vreemde vertakkingen gemaakt op die valse paden. Het is dus een uitdaging om te gaan tot de vervanging van de Nevi’im, na de vervanging van de pentateuch. Dit zal helemaal doorlopen tot het boek ‘De Hermitatie’, de vervanging van het Nieuwe Testament. Veel te doen dus.

Het eerste boek van het nieuwe bijbeldeel ‘De Terugkeer’ is II Kamba.

We zien de wilde natuurvrouwen opgesloten in de kooien van de menselijke overleveringen en tradities. Deze kooien zijn ook de voorhangsels van de natuurkennis.

We moeten heel veel geduld opbrengen in deze wereld, en er wordt veel opgeroepen tot geduld, maar hoe doe je dat ? Hoe kun je geduld oefenen ? In het eerste hoofdstuk wordt gesteld dat diepte de sleutel is tot geduld. Geduld komt dus door woord en kennis. Houd je daaraan vast, en zorg dat je er diep ingaat, anders wordt je door de stormen van overmoed snel uitgerukt. We leven in het tijdperk van oninteresse. Mensen zijn ongeinteresseerd, en volgen alleen maar het populaire na. Ze meten alles af aan de meerderheid.

We hebben een touw nodig om ons vast te houden, om Odyseus gebonden te houden aan de mast, opdat hij niet door de sirenen meegezogen zou worden. Daarom is er de tocht tot het eeuwige touw. Dan moeten we alles achter ons laten en de Jabbok overgaan.

De mens is te groot geworden. Nu is het zaak dat de mens kleiner wordt, boete doet, om door de enge poort binnen te gaan, maar de mens heeft zijn eigen enge poorten gemaakt van het vlees. Daarom moeten we wel tot een groter pinksteren gaan. Ben je al tot het grotere pinksterfeest gegaan, dat van het eeuwige touw ? Het boek stelt dat we leger moeten worden, opdat de natuur weer plaats in ons kan nemen.

Het principe van de ouroboros wordt besproken, van het beest wat zichzelf verslindt, en waardoor er wedergeboorte is, en waarvoor de kerk de gnostici vervolgden, want de kerk geloofde dat er alleen maar wedergeboorte was door de kerk.

In het boek worden de profeten erbij gehaald, want ze laten allemaal een deel van het pad zien, een attribuut wat we nodig hebben. Zo kan de mens langzaam loskomen van het koninklijke vlees wat hij had verkozen boven het profetische. De komende tijden gaan we zien hoe dit pad precies loopt en wat de valstrikken zijn.

Ik wil afsluiten voor vandaag met een uitspraak van George Orwell :

"We zijn nu gezonken tot een diepte waarop herformulering van het voor de hand liggende de eerste plicht is van intelligente mannen."

hoofdstuk 79 de armer wordende armen

Er is een urgente roep tot minimalisme. De mens heeft meer van moeder natuur genomen dan hij mocht, en daarom is alles uit balans en is er een grote kloof tussen arm en rijk. De rijken worden rijker, en de armen worden armer.

hoofdstuk 80 there’s no love out there

Als je ziet dat om te produceren je toestemming moet krijgen van mannen die niets produceren, als je ziet dat mannen rijker worden door omkoping, en de wetten je niet beschermen tegen hen, maar hen beschermen tegen jou - Wanneer je ziet dat bedrog wordt beloond en eerlijkheid een zelfopoffering wordt – dan zou je kunnen weten dat de samenleving verdoemd is.
- Ayn Rand

‘There’s no love out there,’ hoorde ik iemand zeggen over het hiernamaals. Laten we niet verwachten dat we hier op aarde onze zinnen te buiten kunnen gaan en roekeloos kunnen leven, alles kunnen doen wat niet mag en niet kan, en dan denken dat we door het hiernamaals met open armen worden ontvangen, zo van : ‘Ja, alles is wel goed, alles is genade, welkom thuis,’ en dat we dan op onze lauweren kunnen rusten. Neen. Liefde is een loon-systeem. Je hoort het goed. Liefde is ook een spiegel. Dat wat je uitzendt aan liefde komt naar je terug. That’s it. Geloof niet in verdere sprookjes. Alle liefde komt tot je terug in een omweg, in een zaai en oogst programma dus, waar je geduld voor moet opbrengen, als een beproeving, en geduld komt door diepte.

Nu, dat is voor velen niet leuk om te horen. Ik hoorde iemand zeggen dat de manier waarop ons karakter gevormd en gezuiverd wordt door lijden gaat, en dat lijden betekent : ‘jezelf ophouden onder iets’, ‘volharden onder iets,’ opstaan en volhouden onder een bepaalde druk dus. Zo gaat dat, dat heeft de mens nodig, die spanning, anders zou er geen leven zijn, zou er geen zuivering zijn, en dat heeft ook weer allemaal met het loon-systeem te maken, maar de mens heeft allerlei fabeltjes bedacht om eraan te ontkomen.

‘Heuvelen val op mij, bergen bedekt mij,’ roept de mens. De mens heeft allerlei gemaks-apparaatjes verzonnen om te ontkomen aan de oproep om profetisch te leven en te toetsen. De mens is te ver gegaan met al die moderne toestanden, omdat ze het profetische niet willen dus, dus al die toetstechnieken en profetie technieken die ze hebben weggeschoven, in die leegtes komen nu dan dit soort dingen. Ze hebben het zelf gewild, en de prijs is vuur. Verschrikkelijk. Daarom gaat de nieuwe bijbel komen EN DAN BEKIJKEN ZE HET MAAR.

Ze blijven maar spelen met de levens van zichzelf en anderen. Het kan hen allemaal niks schelen, allemaal zombie gedrag.

Als je allemaal maar haat aan het zaaien bent en onverschilligheid, wat kun je dan verwachten ? Als je op de vleselijke akker zaait kun je dan het geestelijke oogsten ? Hoe kun je haat zaaien en liefde oogsten ?

De mens heeft vlinders in zijn buik van het vlees, van andere liefdes, van de afgoden van deze tijd. Wat voor babies zullen dan geboren worden ? De mens speelt met vuur, met gevaarlijke spinnen. De mens is verliefd op de zonde en de leugen en wil niet leren. Het is een bekend verhaal. Zelfs het smalle pad hebben ze nagemaakt en er vallen velen op te pletter omdat ze het eeuwige touw, de heilige gebondenheid, oftewel het grotere pinksteren, niet willen.

Het gaat mis op de kermis van de wereld. We horen het telkens weer. Hun apparaten deugen niet, en ze offeren hun kinderen eraan. Telkens weer vallen ze te pletter. Telkens weer storten hun

maaksels in. Ze willen het niet leren. Telkens weer hebben ze hun duizenden smoesjes, want het verkoopt zo goed, en dan kunnen duizenden instanties zich erover buigen om er ook hun boterham aan te verdienen. Uiteindelijk loont de misdaad niet. Onder deze druk moeten we leven. We moeten wel. Op naar de nieuwe bijbel.

Er zijn veel verwijzingen naar de oude bijbel in de nieuwe bijbel. Er zullen doorgangen zijn voor het volk, maar de brug is smal, en wordt steeds smaller, opdat men het oude leven verliest, geheel.

hoofdstuk 81 het versmallende pad

Hoe zit dat precies met hemel en hel ? Is dat nu echt zo dat de zondaren voor eeuwig zullen lijden in de hel en de uitverkorenen voor eeuwig plezier hebben in de hemel ? Nee, natuurlijk niet. Dat is heel erg kort door de bocht, en zo heeft ook Israel dat nooit geloofd. De uitverkorenen zullen ingewijd worden in de hogere geheimenissen. Ze zullen tot kennis komen. De zondaren blijven rondtollen in onwetendheid over deze dingen, dus daarom maken ze dit soort fabeltjes.

We gaan op tot de hogere natuur. Er zullen simulators komen van alle dingen. Alles zal doorgekloond worden totdat er hogere vormen zijn van alle dingen. Alles zal gerecycled worden. Deze simulators zijn als ‘living dolls’ die alle oude vormen gaan vervangen. De mens zal tot een hogere frequentie komen en de geopenbaarde hemelse kennis zal het gaan reguleren, zodat de mens met deze energie kan werken. Eerder was dat nog te gevaarlijk, en er zijn nog steeds gevaren, namelijk van hackers die in dit proces willen inmengen en het willen overnemen.

Het pad wordt steeds smaller, totdat het een eeuwig touw is. Je moet dus verder gaan, doorlezen, opdat je niet ergens blijft vasthaken, blijft vastplakken op het smalle pad.

hoofdstuk 82 wat is er gaande ? - de nieuwe belevingslens

Wat is er gaande in deze wereld ?
Parasieten hebben de mens overgenomen.
De mensheid slaapt.
Alleen de enkeling ontwaakt.

Parasieten, mond-parasieten, vlees-parasieten, lijken-parasieten, riool-parasieten, houden de mens in gevangenschap door een onzichtbaar mondbitje, wat om ieders mond zit, en waar ze zichzelf doorfokken, en vandaaruit de breinen van de mens besturen en geblokkeerd houden.
Zo blazen ze de mens op door het ego, opdat zijn ziel sterft.
De onzichtbare mondenrekken waarin ieder mens gevangen zit communiceren met elkaar, als een media. De medische markt is ook een soort media, een nieuwsdienst. Zo communiceren ze. Alles wat in ziekenhuizen gebeurd en in medische praktijken is het drukken van kranten. En verkoopt het goed ? Reken maar. Daar komt weer allerlei ander tuig op af.

Blaf, blaf, blaf. De hond mag niet ongehoorzaam zijn aan het baasje.

Wat moeten we doen ? Is dit echt gaande ?

Ik had een droom van een zee, een woeste zee, waar een hele grote rode ovalen schijf boven hing, als een staande rechthoek. Het was als een lens, als een planeet. Het was de hemelse kennis, en transparant. Ik bevond me in een zeekooi, en een groot zeedier kwam en brak de kooi open. Ik moest door een deur rennen een tunnel in, en kwam zo in de schijf, als in een soort ufo of spaceship.

Wat we om ons heen zien zijn allemaal lenzen. We moeten tot de juiste lens komen, de hogere lens.

Met de komst van de nieuwe bijbel komt er een nieuwe belevingslens.

hoofdstuk 83 De ladder van Ezau

We zijn in een visioen en we moeten de codes kraken.
Het leven is intelligentie.
Is het je opgevallen dat het leven is opgeslagen in bepaalde kunstvormen ?
Het leven is niet willekeurig, maar opgeslagen in codes, en die codes moeten gekraakt worden.

Wie of wat is God dan ?
God is het hemelse Werk, maar het is ook de hemelse Test.
Je komt dan weer terug bij de urim.
De priesters konden geen werk doen zonder de urim.
Je hebt de urim en de thummim nodig voor leiding in het werk.

Het gaat niet zomaar om gaven. In de gnosis noemen wij de gaven gewoon loon.
Maar dan is het dus belangrijk om te komen tot het hemelse Werk.
Uiteindelijk gaat het om het Werk en niet zomaar om de gave.

God ?
Houdt dit in de gaten :
Als we het hebben over de namen van God, dan zijn dat :

Werk, Kennis, Test, Loon

Worstel met die dynamieken. Probeer daar vat op te krijgen, als Jakob op Pniel.
Dat is waar de nieuwe bijbel over gaat.
Het leven is intelligentie, geen willekeur.
Eindig niet bij de clowntjes met de harmonica's.
Die zijn overal.
Ga tot Pniel, ga de Jabbok over en vecht voor je leven.
Het leven is een gevecht. Alleen de overwinnaars zullen leven.
Dat is een gedicht. Dat is een kunstvorm.
Dit gaat eerst door een heleboel onbegrip.
De clowntjes met de harmonica's om je heen hebben daar geen geduld voor,
die willen het niet begrijpen. Die doen ook geen moeite om het te begrijpen.
Die volgen het lesprogramma niet.
Die weten alles al.
Weet niks weet alles beter.
Het zijn bourgondische kabouters die alles al in kannen en kruiken hebben.
Huisje, boompje, beestje, tuintje, alles is klaar, alles is af in hun leven.
Ze hebben de cirkel geforceerd rond gemaakt, en nu verkopen ze hun vlaai.

Koeienvlaai, mensen, gewoon koeienstront.

Ga de Jabbok over, kom tot Pniel, en zoek naar de ladder van Ezau, een groot geheimenis in de nieuwe bijbel, wat al in de Egyptologie bekend stond als de ladder van Shu.
Shu streed met het wilde rund van het oervlees, en door het bloed ontstond de ladder van Shu.
Shu nam niet van de koeienvlaai van het oervlees, maar ging de strijd aan.
Hij was dus de Egyptische Mithras, en werd door dit gevecht de lucht, de wind, de storm.
We zien dit raadsel terug in Spanje, waar ze hebben het verletterlijkt. Het is een markt geworden.

De overwinnaars zijn onbegrepen en willen ook niet begrepen worden. Hegel zei dat slechts één man hem ooit begreep, en dat die man hem ook niet begreep.

De ladder van Ezau is dus een mithraistische ladder die helemaal terugleid tot zijn Egyptische wortels. Wij moeten alles achterlaten om op die ladder te gaan. Wij moeten worstelen met het wilde rund van het oervlees en geen koeienstrontverkopers worden, want dat is slechts een excuus. Dat doen ze allemaal om ons heen, omdat dat de gemakkelijkste weg is, de clowntjes met de harmonica's, de one-trick-donkeys. Het zijn allemaal illusies om ons op het pad te testen.

Het leven is een Test, vastgelegd in een gedicht. De dichter is onbegrepen. Ook dat is vastgelegd in het gedicht. Zo is de cirkel rondgekomen. Dat kon alleen gebeuren door de ladder van Ezau, door het gevecht met het wilde rund van het oervlees tot het einde toe, tot bloedens toe, te doorstaan. Dan

breken de hemelen door. Zo werd Shu tot de hemelen. Zo kwam hij tot de hemelen, om het grote geheimenis te leren kennen. Het leven is een geheimenis.

hoofdstuk 84 de triomf van aser (osiris)

Wat hebben Adonis, Adonai, Tammuz en Attis gemeen ? Ze kwamen allemaal om door een wild zwijn. Het was een grote cultus in Bethlehem en het midden Oosten nog voordat het christendom kwam opzetten. Ook Osiris (Asar, Aser) kwam in principe om door een zwijn, want Seth die hem vermoordde en in stukken reet wordt soms ook beschouwd als een zwijn of varken. Na de dood van Osiris weet Isis het nog voor elkaar te krijgen een kind voor Osiris te verwekken, Horus. Horus verslaat uiteindelijk het wilde zwijn, als een beeld van het overwinnen van het oervlees, het overwinnen van de onwetendheid.

Op de troon van Osiris, op de treden daar naartoe, zien we het gevecht met het wilde zwijn, zo is dat opgetekend in de hieroglyphen. Zonder dit gevecht kunnen we niet tot die troon, de troon van Aser, komen, en is er ook geen triomf van Aser, waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Toen Horus het zwijn van het oervlees overwon, zijn onwetendheid overwon, door studie dus, en door testen, ontstond Thoth, het Woord, het profetische woord. Er is geen profetie, geen hemels woord, dan door te sterven aan het oervlees. Zo komen wij op de troon van Aser om zo te tronen over de zondemacht, opdat de zonde ons niet verslindt. Zo overwinnen wij de leugen. We moeten komen tot het hemelse woord en het aardse woord achterlaten. Dit is Shu, het opstandingsproces, het opgenomen worden in de wolken door de winden. Shu betekent in het Egyptisch het uitladen, het leeg worden, opdat de mens met het hemelse vervuld kan worden.

hoofdstuk 85 Lost in paradise

Lost in paradise,
Everything is in disguise,
Open your eyes.

Monsters kun je gewoonlijks niet zien.
Monsters zijn parasieten, dus die zijn vaak onzichtbaar voor het menselijk oog.
Het menselijk oog is heel beperkt, en de mens waant maar raak alsof hij alles weet.
Als de mens het niet ziet, dan bestaat het niet voor de mens. Heel kortzichtig.
Maar wie een beetje verstand heeft ziet dat de wereld vol van ellende is,

en dat gulzige machten zich hebben verstopt achter de schermen,
en die zijn veel strategischer dan de mens zelf.
Waarom zouden ze zichzelf verraden ?
De grootste roofdieren houden zich goed gecamoufleerd, en geven zichzelf niet prijs.
Zoals we weten doen de mensen aan symptoom-bestrijding, en gaan niet tot de wortel,
omdat ze dan ook hun vlees zouden moeten opgeven.

Het monster Lamez is een octo-krokodil, oftewel een kruizing tussen een octopus en een krokodil. Hij wordt ook wel genoemd : Oog en mond. Hij heeft geen hart en geen hersenen, maar leeft door zijn oog en zijn mond. Hierin is hij ontzettend sluw. Zijn ogen liggen op zijn lichaam. Het zijn dus een soort uitpuilende ogen. Hij houdt deze wereld in bedwang. Ik had een droom dat dit beest in een net werd gevangen, maar hij sleurde nog heel veel met zich mee, een ieder die alleen maar leeft door zijn oog en zijn mond, alles voor het oog en de mond, zonder hersenen, zonder hart, en zo zijn vele mensen. Vele mensen zijn bezeten door dit monster, door deze parasiet, en worden meegesleurd met dit beest.

Veel mensen zijn levende al dood. Ze zien de schoonheid van een bloem niet meer. Tegenwoordig snijden ze bloemen los van hun wortel en zetten het in een vaasje op tafel waardoor de bloem een vroege dood sterft. De mens durft niet meer van pure natuur te genieten. De mens geniet alleen nog van de dood, zombie is de mens. De mens geniet alleen maar van het vleselijke en door het vleselijke. God is tot een stopwoord geworden, maar heeft geen betekenis meer. Oh, de zombie kan religieus zijn, zeer religieus, maar het heeft geen leven meer, geen ziel, geen diepte. Alles is al weggetrokken door dit beest. En het beest zuigt en zuigt maar. Het vreet zijn weg door de mens, en spuit zijn gif. We leven in een dystopie. Overal om ons heen zien we dit beest.

We leven in de zombie apocalypse. De mens heeft niks geleerd, en draait maar in dezelfde rondjes. Ze bemoedigen elkaar met oude filosofie, met oude stokpaardjes, maar het heeft geen betekenis meer, geen diepte meer en geen samenhang. Men doet niet meer aan ‘practise what you preach.’

Het is een wereld waarin Lamez God is. De mens heeft het monster tot God gemaakt, tot God gekroond. De zonde en de leugen is heer en meester over de mens, de grenzeloze hebzucht en het zelfbedrog. Tot drogbeelden is de mens gekomen om die te verafgoden, en de mens is naief, zeer naief. De mens is een meeloper. Massaal gaan ze tot de drekgoden van deze tijd.

Nooit heeft de mens genoeg, en de mens zet graag de roze bril op. Daar wordt de mens voor beloond door de drekgoden. De mens houdt zich graag blind, want zo kan het monster zijn vernietigende en verslindende werk voortzetten. De mens predikt bluf, en bluf predikt de mens. Alles draait om de mens, opdat de mens blind blijft, en makkelijke prooi.

Het monster Lamez. Ik zuchtte. Het roofde zielen, vrat de zielen op, en die werden wedergeboren door dit monster. Kinderen van Lamez. Met een stockholm syndroom gaan ze door het leven.

Ik had een droom van een paradijsvogel, geheel wit met een zwarte vlek om de ogen. Ik kon er niet lang naar kijken, zo intens was het, als de hemelse bergtoppen. Het was een prachtige hemelse vogel, maar het maakte mij depressief, en ik was in grote vrees. Het was alsof ik hemelse kernenergie zag. De vogel was bedroefd, want de vogel was door de mensen verjaagd. De mens ziet

depressie en vrees ook als iets slechts, terwijl een somber gemoed beter is dan een lachende dwaas, en de Vreze des Heeren is het begin van alle wijsheid en kennis. Het is om de mens te beschermen. Maar de mens heeft het weggelachen. De lachende dwaas. De mens lacht alles weg, met zijn roze bril op. Door de depressie komen we in contact met God en krijgen we oog voor de ander in nood, en depressie is ook het medeleven, niet meer nemen dan je nodig hebt. Het kan iets heel moois zijn, als hemels onderwijs, en het heeft te maken met wakker worden, emancipatie, loslaten. Depressie betekent tot het kleine gaan, de grote bluf loslaten. De mens heeft meer genomen dan nodig was, meer dan hij verdiende. De mens heeft het van anderen weggenomen. Verneder jezelf dus, verootmoedig jezelf, en ga tot de hemelse tranen. Laat ze maar door je heenstromen. Ik weende toen ik de vogel zag, en over wat ze de vogel hadden aangedaan, en de vogel nam mij op, nam mij mee. En ik zag het hemelse Woord uit de zee komen als een eiland.

Lost in paradise,
Everything is in disguise,
Open your eyes.

hoofdstuk 86 de witte paradijsvogel

Waarom was ik depressief toen ik de prachtige witte paradijsvogel ontmoette met de zwarte vlekken rondom zijn ogen ? Omdat ik de leegheid van alles inzag, de ijdelheid van alle dingen. Het was geen somberheid zoals die van de wereld, maar een hemelse somberheid, een hoopvolle somberheid, een vreemd geluk.

De hemelse depressie is dus iets heel anders dan de aardse, wereldse depressie. Het was bitter, maar tegelijkertijd ook zoetig. Ik droomde en zag dat de depressie geen doodlopende weg was, maar hemels sarcasme. Sarcasme is het gebruiken van extreme, tegengestelde beelden waarmee we vervolgens iets anders bedoelen. Het is een bepaalde taal. Het is onderdeel en bron van de dichterlijkheid.

Hemels sarcasme leert ons om niet alles zo serieus te nemen, het meer te relativeren, zonder daarbij in onverschilligheid terecht te komen. Alles is toch anders dan de mens denkt, er is toch meer gaande, en de mens ziet dingen over het hoofd en komt zo tot drogbeelden. De mens denkt te snel, oordeelt te snel, en moet weer rust vinden in hemels sarcasme. Dat heeft niks te maken met werelds sarcasme.

Het is een strijd tussen hemels sarcasme en aards sarcasme. Er is namelijk ook een vals sarcasme van het vlees, wat niet meer dichterlijk is en onthullend, maar bedrieglijk.

hoofdstuk 87 geen gnosis zonder diagnosis

Wat is eeuwigheid ?
In het Nederlands zeggen ze ‘altijd’, oftewel alle tijd,
en in het Engels zeggen ze ‘always’, oftewel alle wegen.
In het Engels is tijd dus gewoon ruimte, en eeuwigheid is alles bij elkaar genomen,
alles wat er is.
Dat moet heel veel zijn. Probeer maar eens in gedachten heel ver in de ruimte te gaan.
Als het ergens zou ophouden, als een muur, dan moet er ook weer ruimte zijn achter de muur,
dus eigenlijk is ruimte eindeloos.
Maar laten we goed bedenken dat ruimte onderhevig is aan principes, en dat ruimte een metafoor is van principes. Het leven is abstract, omdat we met hyperbolen leven, in een sarcastisch universum dus. Ja, het is een grap. De mens wordt heen en weer bespeeld, sarcastisch benaderd door het leven, maar in de diepte is het een lesboek. In de diepte is het een taal die de mens nog niet kent, heeft het veel diepere betekenissen en is alles anders.
Het leven is intelligentie.
Je mag dat elke dag als je opstaat tegen jezelf zeggen : Het leven is intelligentie.
Daar mag je dan naar leven, en dat geeft hoop. Uiteindelijk is er een grotere intelligentie dan de mens zelf. Daar mag de mens naartoe groeien, daar mag de mens toe ontwaken.

Maar is het leven niet juist een gebrek aan intelligentie ?
We worden juist op die plaats gezet waar nog een groot lek is.
Hier kruizen zin en onzinnigheid.
Het is hier elke dag oorlog.
Elementen beuken op elkaar in.
Van je familie kom je nooit af lijkt het wel.
Dan is er weer dit, dan is er weer dat.
Het leven is een jacht naar kennis.
‘Waarom doe je mij dit telkens aan ?
Want zo is er altijd oorlog in mijn brein.’
Maar het leven is een jacht.
Alleen door de jacht naar kennis leven en overleven wij.
Het leven zit heel intelligent in elkaar, en laat eerst de dwaasheid zien.
Het leven zet ons niet de roze bril op.

We houden het materiele leven als een orakelsteen in onze hand.
Het materiele leven hoeft maar een heel klein deel van ons te zijn.
We mogen leven door het geestelijke, en het geestelijke mag werken met deze orakelsteen,
de spiegelingen opvangen en verwerken.
Serieus, het materiele leven hoeft maar 1% van je leven te zijn.
Houdt de orakelsteen in je hand en kijk ernaar.
Zo kun je er ook afstand van doen.
Dat gebeurt ook altijd als je slaapt.

Profetie is als de navelstreng.
Dat is niet zomaar een stemmetje in je hoofd, maar het leren werken met de orakelsteen die het

leven is.
Leven en werken met het orakel is geen natte vinger werk.
Je moet leren hoe het orakel werkt.
Het leven is intelligentie en dat kruist nu eenmaal met onintelligentie,
om juist de vinger op de zere plek te leggen.
Het leven is dus diagnosticeren.
Dat is wat het orakel is en het orakel doet,
en zo bevat het orakel ook het medicijn als het op de juiste wijze wordt gehanteerd.

hoofdstuk 88 de nationalistische drugs van zelfvergoddelijking

De macht van het hindoeisme is niet te onderschatten. Het is zelfs de bron van het boeddhisme en het westerse christendom, ook de charismatische beweging. Veel van onze beschaving komt regelrecht uit India, zowel goede dingen als slechte dingen.

Yoga is tot een product geworden in het westen, van ontspanning, maar het heeft de mens verlamd. Het is een markt. Ken je de zure, vrome gezichten van Yoga-meesters die hun rotzooi proberen te verkopen ? Je ziet ze ook in de kerken en in de charismatische beweging. Ze wanen zichzelf als god, steken met kop en schouders boven de ander uit. Je bent hun tijd en energie niet waardig. Ze kijken dwars langs je heen. Ken je die mensen ? Ze zijn aan de drugs van de zelfvergoddelijking, maar dat houdt in dat ze nationalistisch god zijn over anderen, dus daadwerkelijk het zelf boven de ander. Ken je zulke mensen ?

Met kop en schouders steken ze boven je uit, en dan bedoel ik ook echt met kop en schouders. Je bent in een wurggreep, want zij zijn het superras. Ze zijn opportunistisch en doen niet aan geestelijke oorlogsvoering, maar aan psychologische oorlogsvoering. Ze spelen machtsspelletjes met je brein. Dat is de oorlog die zij voeren. Ze zijn in een drugsverlamming, als zombies.

Yogi's hoog op hun paarden. Het gaat hen om de munt, niet om de kennis, dus de kennis houden ze kort. Ze hebben maar een kort lontje. Ze doen aan symptoombestrijding, gaan niet tot de wortel, want zo kunnen ze aan je blijven verdienen. Ze kunnen heel geheimzinnig doen. Je hoort niet tot hun club. Je bent hun waarheid en wijsheid niet waardig, tenzij je hen naar de pijpen danst en je de kassa overmatig spekt. Dan hebben ze ineens alle ogen voor je en alle tijd. Dan gaan ze over lijken voor je.

De dikke geluksboeddha slaapt in het westen. Wil niet gewekt worden. Die wordt geprezen in het

westen, en heerst ook in de kerk. Maar ook Yoga is een grote god in het westen. Het is kop in het zand, de roze bril op. Het is een afschuwelijke afgod, die ook in III Kamba in de nieuwe bijbel wordt besproken, maar er komt ook zoveel goeds uit India, waar het boek ook aandacht aan besteedt.

Misschien herinnert iemand zich nog het gevecht wat Bruce Dickinson had met de westerse geluksboeddha. Ga de strijd aan met de westerse geluksboeddha en met de Yoga-afgod die over de kerken heerst. Het zijn hedonistische afgoden. Ik had eens een droom over dat de rivieren van India vol lagen met doden. Het zijn rivier-zombies, ze komen uit de rivier.

hoofdstuk 89 De Bewegings-Wet van Newton : Van Doorn tot Lunteren en terug – Het dak is eraf

Het is zelfs gevaarlijk om te denken.
We moeten grondig toetsen.
De lucht zit vol met giftige gedachten.

De mens maakt zijn eigen vijand.
De daadwerkelijke vijand wil de mens niet zien,
want dan zou dat diep in hemzelf graven.
De mens dweilt liever met de kraan open,
om de illusie van werk te hebben,
maar het is geen hemels werk.
Het heeft geen eeuwigheidswaarde.
Men vecht voor eigen koninkrijkjes.
Vaak is dat wat men vijand noemt
God zelf die hen een halt toeroept.
De mens is te ver gegaan en op dwaalwegen terecht gekomen.

Kijk om je heen.
Doe je roze bril af die verkeerde vijanden aanwijst,
de vijanden van de roze bril.
Het is de hemel die je probeert te doen ontwaken.
Roze brillen worden goed verkocht.
Het is big business.
En deze business heeft zijn eigen legers en rechters
om deze markt te garanderen, te verzekeren,
te laten floreren.
Maar hoe lang zal dat duren ?
Hoe lang wil de mens nog slapen, en hoe lang zal de mens nog slapen ?

Alles gaat in cirkel bewegingen.
Zoals de wet van Newton stelt heeft alles een gelijke reactie, een tegengestelde reactie en een passieve reactie, dus drie reacties. Deze reacties bepalen of iets al dan niet beweegt. Deze reacties bepalen de snelheid van iets, de richting, en of iets al dan niet leeft.

Het is dus niet zo vreemd waar we doorheen gaan. Uiteindelijk is ontwaking het doel, het vinden van de juiste richting.

Ik werd geleid om info te krijgen over mijn oude bijbelschool, de tweede waar ik naartoe ging. Deze bijbelschool was in Lunteren, een prachtig weilandenrijk en bosrijk dorp op de Veluwe, waar zich ook het middelpunt van Nederland bevindt, wat ik toendertijd ook met mijn Surinaamse vriendin bezocht. Dat was in het bos. Onze school lag aan de rand van het dorp aan de rand van de weilanden. Het was een prachtig gebied. Ik ontdekte dat het dak, de zolder eraf was gegaan, van het middenstuk. Aan de rechterkant waren de lokalen, het jongensdeel en het gastendeel, en aan de linkerkant was er het meisjesdeel en nog een kantoorgedeelte. In het middendeel woonde op de zolder het beheerdersechtpaar, een verschrikkelijk stel. Men vroeg zich altijd af hoe zulke verbitterde mensen beheerdersechtpaar konden zijn van een pinksterbijbelschool. Ik had eens in de nacht een hemels woord gekregen en ik ging naar het zolderlokaal in de rechtervleugel, een verdieping hoger dan waar mijn kamer was, om het op te schrijven. De beheerder had licht gezien vanuit zijn zolderwoning in het middengedeelte, en kwam naar het lokaal toe. Hij vroeg wat ik kwam doen. Ik zei dat ik een hemels woord had gekregen wat ik moest opschrijven. Hij geloofde daar niet in, zei hij. Ik vroeg me af wat hij dan deed op een pinksterbijbelschool als hij daar niet in geloofde. Hij liet me toen ik voor het eerst op school kwam wel al zijn knopjes zien, zijn beheerderspaneel, wat zeker interessant was, maar dat was één van de weinige keren dat hij echt aardig deed. Toen hij eens een preek moest geven in de kapel hadden velen er dan ook geen grote verwachtingen van. Maar goed, het dak was er afgegaan, de zolder was verdwenen, waar dit verschrikkelijke echtpaar wat de school terroriseerde altijd woonden. Er gleed een gevoel van vrede over me. Ik kon de natuur weer ruiken en proeven, alsof er een nachtmerrie over was gegaan. Dat was ook de wet van Newton. Er was een goede tegenreactie gekomen. Alles heeft een tegengestelde reactie uiteindelijk.

Het leek alsof ik er weer was, in Lunteren, op de plaats waar eens de bijbelschool was. Die was er niet meer. Ik dwaalde door de gangen, en ik zag het hemels Woord nederdalen. De hemelse vogels waren gekomen. Het was nu alsof de natuur, het bos, ook in het gebouw was doorgebroken. Het is nog steeds om me heen. Het leidt mij. Niks is voor niks geweest.

Ik moet denken aan de eerste bijbelschool in Doorn, ook in prachtig bosrijk gebied, en er waren ook weilanden. Het beheerdersechtpaar daar waren ook moeilijke mensen. Ik had eerst een kamer in het koetshuis, het jongenshuis, want ik woonde intern. Daarna had ik een kamer in het hoofdgebouw. Bij de keuken moest ik dan altijd een trap op, en een paar trappen verder kwam je op de meisjeszolder. De meisjes liepen dus altijd langs mijn kamer, en ik had telkens weer een andere bijbeltekst op mijn deur geplakt met wat plakband. Soms schreven de meisjes dan reacties op de bijbelteksten. Maar op een zekere dag klopte de beheerder aan. Hij zei dat ik geen bijbelteksten meer op de deur mocht plakken, want hij was bang dat het de verf van de deur zou beschadigen. Het is maar waar je je prioriteiten hebt liggen. Maar ja, het is de wet van Newton he, dat alles een tegenreactie heeft, en dat de tegenreactie ook weer een tegenreactie zal hebben. Het Woord zal

uiteindelijk doorbreken. Ik heb goede herinneringen verder aan die scholen, en het zal nog mooier worden. De wet van Newton zal het tot nieuwe hoogtes gaan brengen. Ook daar zal het bos doorbreken, en zullen de hemelen zich openen.

Soms heb ik dromen over de twee scholen, en ik reis telkens heen en weer, nomadisch als ik ben, want in beiden liggen bepaalde hemelse schatten opgeborgen. Het zijn beiden hemelse dynamieken. Ook dat is de bewegings-wet van Newton.

hoofdstuk 90 Een stukje amsterdamse geschiedenis – het boubers-geslacht en het grote T-geheimenis – fundamenten van de nieuwe bijbel

Na de strijd tegen de grootmacht die de pentateuch is, ook wel de thorah genoemd, wat waarlijk een machine is, is er de strijd tegen de nevi'im, wat woordvoerders of profeten betekent, en wat het boek is na de pentateuch. In beide boeken staan belangrijke dingen, die ook in de nieuwe bijbel zijn opgenomen, en uitgewerkt, maar de machines op zich zijn onheilzaam in zijn geheel en aan vervanging toe. We hebben dan ook te maken met Jozua, Richteren, Samuel en Koningen.

Het boek wordt vervangen door het boek 'De terugkeer' wat dieper op deze thema's ingaat. De pentateuch is geheel vervangen door de tetrateuch in de nieuwe bijbel. Het boek De terugkeer heeft een grote climax in het verhaal van Ruben die tot de tent van Bilha ging. Dat gebeurt in het derde boek van dit deel, in II Behemma, het tweede deel van Behamma dus, dus een soort van tweede Genesis in de nieuwe bijbel.

Het is een grote strijd, een zware strijd. Ons eerste kantoor was op de Aaf Bouberstraat in Amsterdam. Ik kan het me nog goed herinneren. Daar ligt dus de geschiedenis van de nieuwe bijbel, maar dus ook een stuk geschiedenis van Nederland zelf. Aaf Bouber (1885-1974) was een Nederlandse actrice die meespeelde in films zoals Het wrak van de Noordzee (1915, 1934), Op Hoop van Zegen (1934), Merijntje Gijzens jeugd (1936), Ergens in Nederland (1940), De laatste dagen van een eiland (1942), en Sterren stralen overal (1953). Deze films hebben grote betekenis. Het is kunstcultuur van Nederland. Wij hebben ons in die zin ook altijd Boubers gevoeld. Het heeft met onze wortels te maken. Wat ik altijd wel bijzonder heb gevonden is dat Aaf Bouber op 88-jarige leeftijd stierf en dat ons kantoor op nummer 88 was. Dat was een groot profetisch teken.

Mensen doen films vaak af als 'oh, weer een film, betekent niets, zal me worst wezen, op naar de volgende,' terwijl films vaak profetisch zijn, over de parallelle wereld en dat ze niet voor niets gegeven zijn, en dat ze de sleutel kunnen vormen ter bevrijding van Nederland. De voorouders hebben niet voor niets gezaaid. Voordat Aaf Bouber actrice werd was ze sieradenverkoper, wat een beeld is van het koesteren van dingen, het tot sieraad strekken.

Ik ben Amsterdammer in hart en nieren. Ik heb er vijf jaar van mijn leven gewoond en gewerkt en drie kinderen verwekt. Voor mij is het een schat in aarden vaten, waar ik veel over kan vertellen. Er is in dat tijdperk ontzettend veel gebeurd, wat ten grondslag ligt aan de nieuwe bijbel en ons verdere werk. Ook heb ik daar geestelijke kinderen voortgebracht. Aaf Bouber werd in Hoorn geboren en stierf in Amsterdam. Haar vader was goudsmid, wat verklaarde dat ze sieradenverkoper werd.

In 1957 speelde ze mee in Taloelah, een komische thriller in drie bedrijven, wat nogal een populair toneelstuk was waarmee ze door heel Nederland reisden, want ze zijn ook nog in de Kamperse gehoorzaal geweest, waar ik vroeger ook weleens naartoe ging, omdat mijn voorouders en een groot deel van de familie daar woonden. Het onderschrift van het toneelstuk was ‘Whisky en Cyaankali’, en de oorspronkelijke titel was Tabitha, geschreven door Arnold Ridley, en het werd verfilmd in 1966 met als titel ‘Who killed the Cat.’ Het is een opmerkelijk verhaal want het gaat ook over een beheerdersvrouw die kamers onderverhuurd. Drie oude vrouwen huren een kamer bij haar, en eentje van hen heeft een kat. De beheerdersvrouw heeft een hekel aan de kat en vergiftigd de kat. De drie oude vrouwen komen erachter en willen dan de beheerdersvrouw vergiftigen. Later komen ze tot hun zinnen en doen het uiteindelijk niet. Toch blijkt dan de beheerdersvrouw te zijn vergiftigd, dus ze staan voor een groot raadsel. De film was niet komisch zoals het toneelstuk, maar is zeer duister. Tabitha is dan de naam van de kat, maar het is in principe veel meer, als je in de diepte gaat van de exegese, want het is in principe ook het vergif zelf. Wij werden eens in Amsterdam onaangekondigd bezocht door een problematische vrouw genaamd Tabitha. Ze wilde toen ook nog onze kinderen zien, maar dat heb ik geweigerd vanwege haar vreemde gedrag. Toen ze weg was heb ik de hele kamer veranderd. Ook andere medewerkers hadden last van deze vrouw. Meestal noemen we haar naam niet eens als we het over haar hebben, maar noemen we het gewoon het T-probleem. Een medewerker was haar een tijdje terug nog eens ergens tegengekomen, en heeft er naar eigen zeggen daarna nog drie dagen last van gehad. De geschiedenis herhaalt zich dus, vervormd zich, want dit komt allemaal uit het leven en werken van Aaf Bouber, als ‘de vrouw met de vele gezichten’, als actrice en toneelspeelster zijnde. Dit komt dus uit verhalen waarmee zij werkte. De geschiedenis herhaalt zowel goed als slecht, en zal tot een climax komen. Ook leefde ik destijds in Amsterdam met een vrouw met meervoudige personaliteiten. Dat waren zowel goeden als slechten, maar het is heel moeilijk om daar mee te leven. Het is als de rollen en medespeelsters van Aaf Bouber. Alles gaat door lenzen. We staan niet op onszelf en het staat niet op zichzelf. Het komt allemaal ergens anders vandaan. We zitten in een verhaal. Die relatie ging uiteindelijk niet goed, en ik kwam weer op de Veluwe terecht. Daar leefde ik weer met een vrouw in een huis die min of meer meervoudige personaliteiten had, sommigen ook heel agressief. Weer zullen dat de spiegelingen zijn geweest van Aaf Bouber’s verhalen en films, van haar rollen en haar medespelers. Ik ben immers een Bouber in hart en nieren.

Die vrouw met de vele gezichten waarmee ik woonde op de Veluwe had ook een obsessie met gif, en ze sprak over rommelen met shampoo. Soms had ik iets gekocht wat alleen ikzelf dronk, en dan was het de dag erna niet eens meer te drinken, en soms als ze eten voor me had gemaakt was het alsof er chemische troep doorheen was gegooid, maar dat klopte niet, en ik ben toen verhuisd en ternauwernood aan deze toestanden ontsnapt. Het had niet langer moeten duren, en dat was ook de geest van Tabitha, oftewel het T-probleem. Ook op de Veluwe volgde het me na dus. Ik kwam toen in een andere onderverhuurde woning en die wisselde soms van beheerder, en toen kwam er een beheerdersvrouw die ook al die eigenschappen in zich droeg, meerdere gezichten had. Je wist nooit hoe je het trof. De ene keer bedreigde ze je, en de andere keren was ze poeslief.

Het komt dus allemaal uit de verhalen van Aaf Bouber. Aaf Bouber heeft ook in Op Hoop van Zegen uit 1934 gespeeld, over Kniertje, de vissersvrouw. Haar man en twee zonen zijn omgekomen op zee. Haar overgebleven zonen willen geen visser worden, want haar ene zoon is bang voor water, en haar andere zoon wil het leger in. Vanwege een losgebroken vechtpartij vanwege een belediging mag haar zoon het leger niet in, en zo worden ze toch min of meer gedwongen om op zee te gaan, waar ze later ook omkomen, en waarvan de uitspraak ‘De vis wordt duur betaald’ komt. Het is natuurlijk een symbolisch verhaal. Ik kom ook uit een vissersfamilie. Ik heb dit nooit voortgezet. De vader van mijn oma was visser. Ik eet ook geen vis, maar ik gebruik wel de symboliek ervan, wat ook veel voorkomt in de nieuwe bijbel.

Er moet symbolisch balans komen tussen de geestelijke oorlogsvoering en de geestelijke visserij. De visserij betekent zowel empathie als uitsorteren, toetsen dus, en dat is een belangrijk fundament voor geestelijke oorlogsvoering, dus soms worden we teruggeroepen tot het geestelijk vissen, omdat onze oorlogsvoering ontspoord is geraakt en we een blinde vuistvechter zijn geworden. Leren vissen, leren puzzelen, leren terug te gaan tot de wortels, gaan tot dat wat verloren is geraakt, werken aan onze fundamenten, en het goed doorleven. De vis wordt duur betaald betekent dat je niet zomaar wat aan kunt rotzooien. Wat je neemt of grijpt zul je peperduur voor moeten betalen. Het laat ook weer zien in het verhaal van Tabitha dat als we gif gebruiken we daar zelf ook door vergiftigd worden, hoe dan ook. Als we op goede grond zaaien en zorgvuldig leven, eerlijk zijn, dan zal het gif uiteindelijk verwerkt worden tot medicijn.

hoofdstuk 91 de egyptische achtergrond van de strijd tegen de nephilim

De onderwerpen in het boek II Behemma, oftewel het tweede deel van de ‘Genesis van de nieuwe bijbel’ zijn :

Het Morgenlied
Het Morgengebed
De psalm van de koppensnellers
De Orionse bizonvliegen
De haviksmuur
De Wijnstok van Jeremia
Honger naar het rode
Ruben kwam tot Bilha
De terugkeer van de oorlogs-amazone
De wedergebondenheid
De tirannie van de kerkvorst Kurka
De Apopi
De dochters van het kwaad

De tocht tot Witi
Betelgeuse, de bron van Orion
Het slachtmes van Zippora

Er zijn in dit boek vele referenties naar de oude bijbel, en die onderwerpen worden in de grotere context uitgewerkt. Het komt uit het tweede grote deel van de nieuwe bijbel, de Terugkeer, om de Nevi'im, de profeten, de woordvoerders in de oude bijbel, te vervangen, dus dat is een brug over de gehele Davidische kloof heen. David wordt wel genoemd als 'Ahn' (zijn Orionse naam), maar het wordt in veel groter verband geplaatst, en het is een majesteitelijk boek. Er wordt dus ook gerefereerd naar het oude Genesis, zoals Ruben die tot Bilha komt, en de nephilim worden besproken, die in de nieuwe bijbel ook wel de apopi worden genoemd, de Egyptische term ervoor, en waar ook Ra tegen streed in de onderwereld, op zijn boot. De Egyptische achtergrond komt meer naar voren.

hoofdstuk 92 Ga de Jordaan over

Er brandt licht, maar er is niemand thuis.
Dat is de gesteldheid van veel mensen.
Het zijn chemische processen in het brein,
giffen die op elkaar inspelen.
Als je dan ontwaakt bent en je hebt de verlichting ontvangen,
dan kun je je heel eenzaam voelen als je dit opmerkt.
De zombies om ons heen sjokken voort,
naar hun volgende pakje sigaretten,
naar hun volgende bloemenvaasje met afgeknipte bloemen die een vroegtijdige dood sterven,
naar hun volgende joint, hun volgende prikkie.
Zo sjokken ze het leven door.
Het leven is voor hen een shopping paradijs.

Heel eenzaam kun je je voelen, als een roepende in de woestijn.
De meeste mensen zijn doof. Ze sjokken rustig door.
Ze zijn immers dood van binnen.
We leven in een afschuwelijke wereld die veel mensen beter willen voorstellen dan het is,
want het is immers hun pakkie an niet.
Ze leven immers in hun eigen wereld.

Charles Darwin zei het al in de jaren 1800 :
Er zal maar een klein overblijfsel zijn.
De rest zal vergaan.
De grote massa's zijn illusies namelijk, om ONS te testen.

Het is om JOU te testen, om het beste in je omhoog te brengen.
Neem je het aas aan en wordt je gelijkvormig met de massa,
dan ben je WEG, dan ben je VERKOCHT, en dan ben je gewoon een deel van de illusie.
De massa's bestaan niet. Het zijn maar wat special effects.
Je moet de lenzen van het leven leren kennen waardoor deze dingen zo geprojecteerd worden.
Het zijn bloed-orakels.
De mens moet die leren kennen.
Dat is waar het verhaal over gaat.
Dat is waar de nieuwe bijbel over gaat.
Stay tuned.
Ik wens jullie allemaal een fijne dag, een leerzame dag.
Laat je niet bedonderen.
Zorg dat je dit spel wint.
Ga door die enge poort.
Niet door de enge poorten die de zombie-mensen om je heen hebben gemaakt om je in het kooitje te krijgen, of in het kastje als één van hun poppen.
Voorwaarts mars, strijders.
Op naar de eeuwigheid.
Denk niet zoveel in letterlijke termen.
Denk meer in cirkels, maar verruim en verwijd die cirkels.
Sla niks over.
Kom tot de eeuwige cirkels, en laat de cirkels van de mens los.
Laat hen maar circusje spelen.
Jij weet wel beter.
Ga de Jordaan over, en kom tot de woestijn en de wildernis waar het pad verder gaat.
Dan zal het hemelse woord je een hoger pad laten zien.

hoofdstuk 93 de danaiden van stalin

We zeggen het vaak : De mens is nooit bevrijd geworden uit de tweede wereldoorlog. Die woedt nog steeds onder de leden.

In de nieuwe bijbel wordt Stalin besproken.

Stalin is een groot probleem, de wortels van hedendaagse problematiek.

Als je het nog niet kent : Doe onderzoek.

Zijn 'grote zuiveringen' (the great purge) begonnen al in de dertiger jaren voordat de tweede wereldoorlog begon. Allerlei bevolkingsgroepen moesten het ontgelden.

Maar de mens vandaag heeft niks van het verleden geleerd, en is stalinistisch naar zijn

medeschepsel het dier. The great purge wordt nog steeds massaal beoefend in de slagerijen. Stalinisten hebben het eeuwig leven niet. Ergens houdt het op. De natuur ZAL terugslaan.

Mensen hebben het vaak over the great purge van Hitler, in de veertiger jaren, maar ze vergeten vaak the great purge van Stalin, die al in de dertiger jaren kwam opzetten. We hebben dus in de dertiger jaren niet alleen te maken met ‘de grote depressie’, maar ook met ‘de grote zuiveringen van Stalin,’ en die zien we beiden vandaag de dag nog steeds. De mens is nooit bevrijd geworden uit de tweede wereldoorlog, niet van Hitler, niet van Stalin. De mens is nooit bevrijd geworden uit de Siberische ballingschap.

Lenin sprak dat iemand die zich bewust is geworden van zijn slavernij en strijd voor de bevrijding nog maar een halve slaaf is vanwege de ontwaking.

Dat is goed nieuws mensen. Uw slavernij kan door kennis al voor de helft minder worden, door de ontwaking. Dat geeft weer hoop. We moeten ook deze dichterlijke allegorieen leren begrijpen. Uiteindelijk zijn deze leiders met gedichten op de loop gegaan.

We zien in de nieuwe bijbel het ouroboros principe : ‘het beest die zijn eigen staart eet.’ Dat is al een heel oud gnostisch principe, waarvoor de gnostici vroeger vervolgd werden. Uiteindelijk zal het beest zichzelf verslinden, wat in diepte betekent dat alles ontleed zal worden. Het beest heeft dingen geroofd, en het vreet hem van binnen op, want niemand kan met succes de waarheid verbergen. Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel.

Ik zag de film Pygmalion uit de dertiger jaren, en ik had die nacht een droom over twee grote stalinistische vlinders, verschijnselen van anorexia, als buitenaardse stalinistische insectische wezens. Pygmalion had een beeld gemaakt waar hij verliefd op werd, maar het was een onmogelijke liefde. Zo hebben mensen een eigen beeld van God en de waarheid gemaakt en zijn erop verliefd geworden, maar het is een onmogelijke liefde. De liefde tot het vlees, tot de leugen, is een onmogelijke liefde, want ze zullen door hun eigen drogbeelden verscheurd gaan worden. Uiteindelijk zal hun liefde niet beantwoord worden en zullen ze door hun eigen beelden afgewezen worden, zoals in de Pygmalion film.

Wat moeten we dan gaan doen, als we deze dingen in onszelf opmerken. De nieuwe bijbel vertelt de gelijkenis van het verloren varken :

‘We moeten de negenennegentig varkens achterlaten om het verloren varken te vinden.’

Heb je iets over het hoofd gezien ? Please ? Keer er naar terug.

Ik ben me er van bewust dat de stalinistische anorexia verschijnselen die ik zag de danaiden waren die water scheppen in bodemloze vaten.

hoofdstuk 94 de hegeliaanse matrix

We leven in een Hegeliaanse matrix.
Hegel komt ook voor in de nieuwe bijbel,
omdat hij nogal een belangrijke persoon
was in de filosofie van 1700 en 1800.

Dit houdt in dat dingen knettergek worden,
en dat je dan nog wel gekker moet zijn om
er doorheen te kunnen komen.

Ik had een droom over een feniks boom,
die uit het vuur groeide, met vele ogen,
en de boom begon allen die door hetzelfde
heen waren gegaan bij elkaar te brengen.

Ook had ik een droom dat ik bij een bospad
drie vogels tegenkwam die ons zouden helpen :
een arend, een hele grote raaf, en een
prehistorische vogel.

Om verder te komen moeten we leren loslaten,
leren onder een bepaalde druk te leven die
nodig is. Die druk hebben we nodig om
ons verder te ontwikkelen. Zonder die druk
is er geen leven mogelijk.

hoofdstuk 95 de hegeliaanse matrix 2

Een jongen had een stem als een mengsel tussen André Hazes, Paul de Leeuw en Danny de Munk, een Amsterdamse Mokum jongen. Zijn ouders vroegen hem waarom hij het evangelie niet meer predikte, hun evangelie. Hij gebruikte zijn stem nu voor andere dingen. Er is iets beters dan het evangelie, dan ‘hun’ evangelie.

De fenomenologie van de geest uit 1807 van Hegel is één van de belangrijkste boeken ooit geschreven, en gaat over de leer van het geestelijke, oftewel de pneumatologie, of fenomenologie, de leer der verschijnselen. Zomaar spiritualiteit kan heel eng worden en is vaak voor een markt, maar het moet dus in de grotere context geplaatst worden van de pneumatologie, de leer van de

geestelijke verschijnselen, wat een wetenschap is, en wat filosofisch is. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook Hegel nog noemt. We leven in een Hegeliaanse matrix, en moeten de weg door dit labyrint heen zien te vinden, en dan kan spiritualiteit op zich al snel een valkuil worden als je niet op de hoogte bent van de regels voor deze dingen. Veel spiritualiteit vandaag de dag is roekeloos en wars van kennis. Vandaar dat de pneumatologie zo belangrijk is.

Ik moest in een droom een struisvogel bevrijden uit deze matrix, en ook twee parallellen van mijn broer en een vroegere college-vriend en collega die in Belgie theologie ging studeren en daarna ook predikant werd. En die twee parallellen ondersteunden mij in de strijd, want de strijd is heftig in de Hegeliaanse matrix. Laten we wel wezen : boven ieder mens hangt een zwaard van Damocles aan een heel dun draadje. D'm is een Egyptisch woord voor de hoofdbesnijdenis of besnijdenis van het verstand, en in het Hebreeuws is Dam bloed. Kalos is in het grieks het goede, of toegewijd aan het goede, als een dienstknecht, dus Damocles betekent in die zin de dienstknecht van de hoofdbesnijdenis, de dienstknecht van het bloed orakel.

hoofdstuk 96 giftige vissen in de stroom

De dementors willen niet loslaten.
Jij bent hun bezit, maar ze zijn achter de schermen, achter het glas,
en ze worden zwakker en trager.
Ja, ze houden nog steeds ijzig vast aan hun wapens en trofeeen,
hun vroegere overwinningen,
maar ze druipen alreeds van de glazen wanden af.

Ze willen niet loslaten, nee,
maar ze zijn op aan afstand,
aan de ketting, alreeds gearresteerd.

Hun stemmen zijn traag en laag,
maar ze moeten de hersenen loslaten.
De mens moet tot ontwaking komen.

Er zijn giftige vissen in de stroom,
die de vissers proberen te bijten wanneer ze kunnen.
Ook daarvan moet de mens ontwaken.

hoofdstuk 97 door betekenis bereikbaar

Het leven is geen eenheidsworst.
We zijn gefragmentariseerd.
In ons verleden zien we allemaal
stukjes van onszelf, afgezonderd
op eilandjes, en ze lijken nu
onbereikbaar.

En ze zijn ook onbereikbaar,
maar door betekenis worden ze
bereikbaar en bruikbaar.

Het lijkt alsof het allemaal bij
elkaar hoort als van een zelfde
tijdperk, maar dat is niet zo.

Tussen de eilanden liggen grote
periodes van afsterving en
reincarnatie.

Telkens weer sterven wij en
reincarneren wij. Dat gaat onbewust.
Het is een roep van een dieper
verleden.

hoofdstuk 98 Het prisma van Pniël

Jakob had een lange worsteling op Pniël met een natuurvrouw waardoor hij invalide raakte, om hem te beschermen tegen de zonde en de leugen. Het is een centraal thema in de nieuwe bijbel. Vanuit dit prisma zijn alle spiegelingen op aarde gekomen. Alles wijst terug op die strijd.

In het leven moeten we offers brengen, een dagelijks over. Breng een morgenoffer en een avondoffer. Probeer het leven te bekijken door dit prisma. Het is onze onderwijzer. Probeer het leven te bekijken door dit bloed-orakel. Je ziet het overal om je heen.

We geven ons niet zomaar over aan goden, instituties en familie. Het is een worsteling met het vlees. Ook is het een worsteling met kennis. Mijn twee bijbelscholen zag ik als onderdeel van Pniël.

Beide scholen lagen aan de rand van de wildernis, aan de rand van bos of weiland. Je kon zo de wildernis inkijken, en met beide vriendinnen van die scholen ging ik vaak de wildernis in, de weilanden of de bossen. Op de eerste bijbelschool, de Evangelische, was dit een Afrikaanse vriendin, en op de tweede bijbelschool, de Pinkster, was dit een Surinaamse vriendin, waar ik later ook mee getrouwd ben. Beiden hadden een problematische jeugd gehad, en beiden waren moeilijk in de omgang, maar ik zag het als een uitdaging om ze te genezen. Het waren twee grote worstelingen in mijn leven.

Ik ben nog steeds verbaasd en verwonderd over dit prisma van Pniël wat het gehele spectrum van het leven geeft, in haar oneindige spiegelingen, die allemaal de mens terugroepen tot haar. Het is als een kind wat worstelt met zijn moeder, en dan moet de moeder het kind restricties opleggen om het kind te beschermen. Dit is wat het leven is, en het wordt in de nieuwe bijbel besproken.

hoofdstuk 99 we leven als in de dagen van noach

Het gaat verkeerd in de wereld.
Houd daarom aan dat rode touw vast in je binnenste,
het eeuwige, hemelse touw wat je voortleidt.

Het gaat verkeerd in de wereld.
Waarom ? Omdat je moet leren zelf te veranderen,
het niet anderen te laten doen.
Je bent zelf verantwoordelijk.

Het gaat verkeerd in de wereld.
De massa's zijn illusies.
Het gaat om de minderheden die nog iets te zeggen hebben.
Het gaat verkeerd in de wereld.
Het gaat verkeerd, verkeerd, verkeerd.
Luister dan toch naar het kloppen van de hamer van Noach.
We leven als in de dagen van Noach.
De mens is zombie geworden,
iedereen is tot zijn eigen god geworden.
Je moet dit doen, je moet dat doen,
maar als je dit doet, dan …
en als je dat doet, dan …

Het gaat verkeerd in de wereld,
want ze gooien ons verkeerde touwen toe.

Houdt vast aan het rode touw in je binnenste,
aan het eeuwige, hemelse touw wat je voortleidt.

hoofdstuk 100 polonaise in oorlogstijd

Dat wat we om ons heenzien zijn de lagere spiegelingen van de mens, die toch ook weer wijzen op de hogere spiegelingen, maar uiteindelijk moeten we teruggaan naar de bron. Terwijl de lagere spiegelingen hun verjaardagen vieren beseffen de hogere spiegelingen dat er helemaal niets te vieren valt. De mens moet zich diep schamen. De mens loopt nog steeds polonaise in oorlogstijd. Ze vieren feest terwijl de tijdbommen onder hun huizen tikken. De mens draagt zorg voor het vlees, heeft grote liefde voor de zonden van deze tijd en de leugens. De mens moet terugkeren tot de geestelijke economie.

hoofdstuk 101 hemelse ziekenhuizen

Een boekje werd gegeven genaamd II Werktuigen. Het richtte een glazen wand op in de geestelijke wereld, waarachter de indische en afrikaanse slangen moesten blijven, zwaar giftige slangen. Ze spoten vuur en gif. De glazen wand hield het tegen. Ik zag een rivier en daarachter Afrikaanse voorouders van het menselijk geslacht. Ze wuifden naar me. Ze waren vrijgezet van de indische en afrikaanse gifslangen. Ik voelde me koud en warm worden. Ook ik werd vrijgezet van het gif. Dit gif had zich lopen opstapelen door de generaties heen.

Ik was blij met het boekje genaamd II Werktuigen. Het zou horen in de nieuwe bijbel, de Rodenberg Versie. Ik hoorde iemand huilen : ‘Wat moeten we doen, wat moeten we doen ?’ Ik zag hen die zwaar verminkt waren door de slangen. Ik bad om genezing en voelde een kracht op mijn handen komen. Ik richtte de kracht op de mensen, en ze vielen naar achteren, en hun zonden werden geopenbaard. Er was genezing voor hun ziel in hun belijdenissen. Ik zag sommigen het gif uitspugen. Sommigen spuugden tumoren uit. Ik bad weer om genezing. De hemelgezanten kwamen om hen verband om te doen, en mee te nemen naar de hemelse ziekenhuizen. Sommigen hadden verschrikkelijke bloedingen.

En ik richtte mij tot de slangen achter de glazen wand, en strekte mijn handen uit, en de slangen

begonnen weg te smelten. Het waren er velen. Zij hadden groot kwaad aangericht, en zij gleden weg in een donker gat in de aarde, terwijl zij weg begonnen te smelten. En ik sprak tot de slangen in hemelse talen.

hoofdstuk 102 Het morgen offer

Waar sta je mee op ? Hoe sta je op ? Begin de dag met een morgen offer. Wijd altijd de dag toe aan het hogere, direct als je opstaat, zodat lagere spiegelingen je niet op een ritje kunnen nemen. Het is belangrijk een goed fundament voor de dag te hebben. Dit morgen offer is direct al een worsteling met de natuurvrouw, waarin we ons ego afleggen en ook het collectieve ego, om zo door te breken tot de hogere natuurvrouw. De lagere natuurvrouw, de lagere moeder, de vleselijke moeder die ons ego streelt, moeten we afleggen. Dat gaat door de worsteling op Pniel, als een morgenoffer. Zo breken we door tot de hogere leerregels, door de lagere leerregels van het vlees achter ons te laten.

Op de bijbelschool ging ik er soms extra vroeg uit om met mijn Surinaamse vriendin de natuur in te gaan. Ze was vaak moeilijk in de omgang, twistziek. We hadden vaak onenigheid en zware discussies, die vaak op ruzies uitliepen. Ik zag het als een uitdaging. Het was een worsteling, maar het verwondde mij ook zwaar. Het was een ware afbeuling. Ik was op Pniel.

Ook mijn Afrikaanse vriendin op de eerdere bijbelschool zat zo in elkaar. We gingen vaak de natuur in, maar het liep vaak uit op onenigheid en ruzies. Ik had een droom dat we een gevecht hadden op een glijbaan, dat ze me er vanaf probeerde te duwen, en dat ik haar uiteindelijk van de glijbaan afduwde. Een Iraanse vriend op de eerste bijbelschool had ook een vriendin waar hij toen ruzie mee kreeg, en die relatie kwam ook ten einde, en hij kon daar niet mee omgaan. Hij werd tot een woesteling die niet eens meer op zijn naam reageerde. Dat was hij niet, zei hij. Hij had zichzelf verloren, was zichzelf niet meer. Hij was iemand anders.

Uiteindelijk zal dat op Pniel gebeuren, dat we onszelf niet meer zijn, ons oude zelf is weg. We hebben onszelf verloochend en doen ons nieuwe zelf aan. Ik heb er vrede mee dat het zo is gegaan. Het aardse moeten we afleggen om het hemelse te ontvangen. Moeilijke vrouwen laten zien dat ook God niet gemakkelijk is. Er komt veel meer bij kijken. We komen er niet zomaar doorheen op Pniel. Ook van het vleselijke komen we niet zomaar af. Abraham had ook een moeilijke vrouw, en ook Hosea. Ze eisen een morgen offer. Dat is wat God eist. God is niet zo romantisch, maar een worstelaar. Telkens weer kwamen er twistzieke vrouwen op mijn pad. Ze waren niet alleen in gevecht met mij, maar ook met anderen om hen heen. Men vertelde mij weleens dat twistzieke vrouwen hieruit hun energie haalden om te kunnen overleven.

Zoals ze een morgen offer eisen, eisen ze ook een middag offer en een avond offer, en ook een nacht offer. De mens moet loskomen van de lagere offers en komen tot de hogere offers. Dat gebeurt op Pniel, dat ons offer richting mag krijgen. Uiteindelijk offer je niet zomaar aan vrouwen,

maar aan God, aan de hemel.

hoofdstuk 103 de nieuwe filosofie

Zal Rusland in de nieuwe bijbel voorkomen ?
Jazeker. Rusland zal in de nieuwe bijbel voorkomen,
en dat moet ook wel, want het is een groot geheimenis,
waar wij in verschillende boeken van het nieuwe onderwijs
hebben geschreven, voordat Rusland Oekraine binnenviel
en geheel Europa zo terugsleurde naar de dertiger jaren.

In het boek ‘De Amerika brug’ uit 2018 stond deze profetische
droom genoteerd :

‘Toen ik weer in een Nederlandse wijk was gekomen daalde ik neer.
Ik zag dat de wijk vol was met soldaten aan mijn kant.
De wijk stond vol met aluminium steigers tussen de gebouwen.
Plotseling merkte ik dat de soldaten sneller begonnen te gaan,
en een bepaalde richting in begonnen te rennen.
Er werd geroepen dat er een vijandige Russische aanval
werd gedaan op Nederland. De rillingen gingen door mij
heen. 'Rusland !' werd er geroepen. De soldaten klommen
op de steigers naar boven, een bepaald overdekt centrum in.
Ik wist niet hoe dichtbij Rusland al was. Ik snelde ook de
steigers in, en hoopte maar dat ik door de nauwe openingen
heen kon komen. Ik keek achter mij, en ik dacht : 'Gelukkig,
een Nederlander,' want hij had een Nederlandse vlag op zijn
soldatenvest, maar ik voelde me niet op mijn gemak.
Ik had ook een koffer bij me. We waren inmiddels op een
soort roltrap en hij stond achter mij. Ik keek nog een keer
naar zijn vest, maar er stonden ook namen op van andere

landen, en ik dacht bij mezelf : 'Je hebt er één vergeten. Je hebt Rusland vergeten. Je bent gewoon een Russische spion.' De Russische spion bleef mij volgen. Ik kwam ergens aan in een soort hotel of schuilplaats waar ik een kamer kreeg.’

Ook latere boeken gaan hiermee verder, en blijven wijzen op de komst van Rusland als het Ragnarok. Rusland heeft Nederland niet in directe zin aangevallen, maar wel in indirecte zin. En we hebben het al wel eens eerder gezegd : Tja, ze hebben een circusbeer boos gemaakt. Het gedrag van Rusland is natuurlijk niet goed te praten, maar dat van het westen ook niet, want die hebben het uitgelokt. In ieder geval gaat de nieuwe bijbel daar dieper op in, want we ontkomen hier gewoon niet meer aan in deze tijden, deze filosofie die het schuilhoudt, en dat is een filosofie van de voortijden, waar we ook al boeken over hebben geschreven.

Voor hen die deze boeken kennen, hebben gelezen en bestudeerd, zal het dus enigszins herkenbaar zijn, maar de nieuwe bijbel diept dat nog eens goed uit.

De nieuwe filosofie wordt dus gepredikt in de nieuwe bijbel. De cirkel is rondgekomen. De tweede bijbel was een soort noodvervanging vanwege het feit dat er nog veel missing links waren, maar inmiddels is er een platform gegroeid waarop het nieuwe woord kon komen. Nu gaat de oude bijbel daadwerkelijk èn in zijn geheel vervangen worden.

De nieuwe filosofie is de besnijdenis van het bewustzijn en de persoonlijkheid, en als dat dan is gebeurd dan is er ook de besnijdenis van de wet in de mens, de besnijdenis van het geweten, en van het verstand. Daar moet de mens over leren.

Als we het over het morgen offer hebben, dan mogen we ons hier op richten. Kom niet zonder deze besnijdenis tot God, maar stel je zelf voor deze besnijdenis

open. Op basis van deze besnijdenis zal de mens geleid kunnen worden.
Dat is wat de eeuwige prediking is, in het kort, maar dit zal nog allemaal uitgewerkt worden, en al veel hierover is te lezen in de zesentwintig boeken van het nieuwe onderwijs (2017-2023).

Het is de diepste filosofie die je op aarde tegen kunt komen, want het werkt en is een volkomen systeem, de cirkel die rond is gekomen. Hoe kan dat ?
Dat komt omdat het vanuit de hemel is gegeven, vanuit een natuurverschijnsel, zonder menselijke inmeng, en daarom zal dit als één van de weinige geestelijke en filosofische geschriften ook NIET verkocht worden. Er is geen menselijke editor aan te pas gekomen o.i.d. Daar leent het zich niet voor. Het is geheel door dromen gekomen.

Deze filosofie is niet gemakkelijk, want het zal namelijk zelf verdiend moeten worden. Niets wordt je in de schoot geworpen. Het is gebouwd op de hemelse economie, op het geestelijke en filosofische verdienmodel, opdat het niet geroofd kan worden. Je kunt het dus ook niet zomaar kopen of erven, maar moet het je persoonlijk eigen maken, persoonlijk ertoe ontwaken. Het is dus niet zomaar een heilsfeit dat de nieuwe bijbel is gekomen, maar een ervaringsfeit.

Ben je een materialist of sta je op de basis van de nieuwe filosofie ?

hoofdstuk 104 van ervaring tot ervaring

En daar zag ik haar zitten : de ervaring van proza.
Dikke pakken proza, twintig keer zachter dan het
leven. Ik kon me niet bewegen en bleef maar staren.
Alles was warm en zacht. Ik kon dwars door alles
heenkijken.

Ik zag de ervaring van proza en kon het andere niet
meer ervaren.

hoofdstuk 105 God is ‘Soms’

In de nieuwe bijbel wordt het God mysterie onthuld.
Dat moet ook wel, want er wordt zwaar gelogen tegen
de jeugd met alle gevolgen daarvan.
Het wordt in de nieuwe bijbel allemaal haarfijn
uitgelegd.

Theologie geeft de regels voor het geestelijke,
maar filosofie geeft de regels voor de theologie.
Geloof staat namelijk op de loer, en genade,
terwijl de mens de kennis moet leren, en het loon.

Zo komen we van een onzuivere bron van theologie
tot een zuivere bron van theologie.

Je leeft in je eigen wereld.
Het is je eigen zaad en je eigen oogst.

Teveel ‘woord’ is niet goed, zoals teveel kennis niet goed is,
teveel gedachten, teveel gevoelens. Soms moet je het simpel
houden, terugkeren tot de simpelere vormen, want te gecompliceerd
is niet goed. Houd het simpel. Maak het niet te ingewikkeld.
Volg een vaste koers. God is ‘Soms’. Soms wel, soms niet.

hoofdstuk 106 help, ik ben profetisch

Het profetische leven is niet makkelijk.
Je moet ten eerste alles toetsen, en ten tweede heb je te maken met
een geestelijke oorlog. Telkens moet je voorzichtig zijn, en
profetische dingen doen, symbolische dingen.
Soms had je graag wat willen zeggen maar voelde je
de hemelse hand op je mond.
Of soms kwam je niet uit je woorden,
of kwam het verkeerd over, moest je dingen
zeggen die je niet wilde zeggen.
Als profetisch mens moet je soms vreemde dingen
doen en zeggen, of zelfs rare dingen, of ogenschijnlijk

dwaze dingen. Er is maar een hele fijne lijn tussen
wijsheid en dwaasheid.
Ook al weet je dat het soms moet, het kan voor
hele onwennige situaties zorgen, vol paranoia,
en zelfs schaamte, verworpenheid, want laten we eerlijk
zijn : Deze wereld zit nu niet altijd graag op profeten
of profetische mensen te wachten. Het wordt vaak afgeblaft
en weggeblaft. Je kunt soms wel een jarenlange strijd
hebben met zulke momenten, waarop er iets is misgegaan
in jouw ogen. Dat je het uitroept : help, ik ben profetisch.

Ik ken zelf ook zulke onwennige situaties, wat ook telkens
weer terugkomt in mijn herinneringen, en dat ik me afvraag :
Waarom, waarom ? Het is een onderdeel van het lijden.
Het hoort erbij, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt.
Ik stelde de vraag aan de hemel : ‘Wat is dit, wat zijn dit
voor momenten ?’ Want ik bleef er maar mee worstelen.
De hemel antwoordde : ‘Het zijn quasi’s, quasi-momenten.’
Nu, quasi betekent ‘bijna’. Het zijn momenten waarop je iets
veilig moet stellen, dat je even een tussenstap nog moet maken,
dat je het niet geheel mag aanraken, maar bijna, dichtbij.
Het zijn van die momenten waar je een schijnbeweging moet maken,
momenten die profetisch nodig zijn. Ik begon het toen beter te
begrijpen. We kunnen niet te direct zijn, niet te voor de hand
liggend, want dat worden we één met de massa, en groeien
we vast. Dus die momenten van ‘anders zijn’, van vreemd zijn,
en van ogenschijnlijk als een hemelse dwaas zijn, zijn
belangrijk. Soms vond ik mezelf buitengewoon bot in sommige
situaties, bijna onmenselijk of gemeen, en dan toch is dat nodig,
want we zijn in geestelijke oorlog, en we zijn omringd door
dieven en misleiders, en een kat in het nauw maakt vreemde
sprongen. Let it be. We moeten wel een kolderkat zijn om
door deze vreemde, gevaarlijke gebieden heen te komen.

De bijna-momenten, dat we afwijkend gedrag vertonen,
zijn belangrijk. Laat hen ons maar ‘moeilijk opvoedbaar’
noemen, want zij zijn onze opvoeders niet. Het vlees
is niet onze ouders. Wij mogen opgevoed worden door
het hemelse woord, wat dwars tegen dat van de mensen
ingaat. Wees maar dwars als je recht tegenover
de mindcontrollers van het vlees staat, want ze
willen een pop van je maken die hen naar de
pijpen danst. Je hoeft je niet te schamen als je
ontsnapt, als je niet in hun doosje wil. Je bent
niemand iets verschuldigd. Wees maar profetisch,
wees maar hemels dwaas. Jij weet wel beter.

Al die bijna-momenten, al die quasi's, of quasi-
momenten, van schijnbewegingen, zijn hard nodig
in deze wereld om de schat die van boven komt
te bewaren en bewaken. Het heeft te maken
met zelf-discipline, dat je niet zomaar alles
vastgrijpt wat los en vastzit, maar dat je er
omheen draait.

hoofdstuk 107 de hemelen scheurden open

'*De aarde is aanvankelijk ruw, stil, onbegrijpelijk. Wees niet ontmoedigd, ga door, er zijn goddelijke dingen goed omhuld. Ik zweer je dat er goddelijke dingen zijn die mooier zijn dan woorden kunnen vertellen.'*
- Walt Whitman (1819-1892)

Ik had een droom dat ik naar buiten keek, en de hemelen begonnen open te scheuren en alles werd donker, alsof de lucht vol was met modder en op ons afkwam. Ik dacht eerst dat de atoombom weleens gevallen zou kunnen zijn, en ik vroeg me af of ik sliep of droomde, dat was me nog niet duidelijk. Ik had het idee dat ik droomde, maar wist dit dus niet zeker. De hele lucht was donker en vol modder, en het kwam tot de ramen van het huis. Ik had het raam open laten staan, en de modder kwam naar binnen. Ik had toen snel in de gaten dat dit de modder was van de paradijs aarde. Het kwam de huizen binnen, en het begon de huizen van binnenuit te veranderen, te zuiveren. Ik kon toen pas echt zien hoe vervuild de lucht oorspronkelijk was, want de paradijselijke modder viel dit aan, en neutraliseerde het. Vergeleken met het paradijs is de lucht van de aarde enorm vuil en smerig, als een dodelijke cocktail die voortdurend op het brein van de mens inspeelt. Het zijn chemische spelletjes. Leef daarom zo dicht mogelijk bij de natuur. Leef met de natuur en in de natuur.

Wat voor smoesjes, wat voor uitvluchten, zal de mens hebben als de mens oog in oog zal staan met Moeder Natuur ? Moeder Natuur zal de mensheid aansprakelijk stellen voor wat ze de dieren hebben aangedaan. 'Wat heb je je 'mindere broeders en zusters' aangedaan ?' Wat voor smoesjes zal de mensheid hebben ? De mens speelt nu Pontius Pilatus, zeer laf. Wat heb je gedaan voor de dieren die onderdrukt worden, wetende dat degene die zijn mond stijf dichthoudt als een ander wordt onderdrukt, hij de volgende zal zijn die onderdrukt gaat worden ? Je kunt denken : 'Ach, de jager zal de ander wel weer pakken,' maar op een dag zal hij ook achter jou aankomen als je niet voor je medeschepselen, je onderdrukte broeders en zusters, opkomt. Wat ga je zeggen als je voor Moeder Natuur komt te staan ? Iedereen zal rekenschap moeten geven. Ik heb gemerkt dat de mens

gezonde vrees ingeruild heeft voor ongezonde vraatzucht. Waar kies je voor ? Kies dan heden wie je dienen zult.

De mens is snel afgeleid, volleerd in smoesjes en uitvluchten. Noam Chomsky zei : ‘De gewone bevolking weet niet wat er gebeurt, en ze weet niet eens dat ze het niet weet.’ Nietzsche zei dat er twee soorten mensen waren : Zij die willen weten, en zij die willen geloven. Welke wil jij zijn ? Kurt Vonnegut zei eens : ‘De wereld is vol van mensen die heel behendig zijn in veel slimmer te lijken dan ze in werkelijkheid zijn.’ Biko zei : ‘When you are dead, you can't care anyway.’ We zien het zombie gedrag om ons heen, als teken dat ze dood zijn. Het teken van de dood is als er geen liefde meer is, of als de liefde heel erg selectief is geworden, zolang het ondersteunt wordt door de grote massa’s, en die zijn ook dood zoals je weet.

Als je nog enige tekenen van leven in je hebt, nog enige tekenen van gezonde vrees : Vind de weg die ten leven leidt ! Laat al het andere achter je. Je hebt toch niks te verliezen. Waar doe je het anders voor ? Waar leef je voor ? Voor moeder natuur of voor de afgod van de buik ?

hoofdstuk 108 van lokaal tot lokaal

Niet door kracht, noch door geweld, maar door studie.
Als je met gebalde vuisten in je kamer staat,
vol met geweldsfantasieen vanwege mensen die
je het bloed onder de nagels vandaan halen,
dan is het de studie die je roept.

Laten we dit onthouden, mensen.
Je kunt geen ijzer met handen breken.
Ellenlang allemaal maar gaan bidden
en miauwen tegen de muren in je leven
heeft weinig zin, weinig nut,
maar je moet het pad tussen die muren
zien te vinden, in je studie en onderzoek.

De studie roept je. Wees geen blinde vuistvechter.
Het is normaal als je boos bent in een
wereld als deze, maar richt die boosheid
in je studie om tot de volgende les te
gaan. Overmatige boosheid is dus de
studie-bel. Je gaat van lokaal tot lokaal.

hoofdstuk 109 het nut van het spreken en denken in hemelse talen

Al met al heeft het spreken in tongen het doel te overwinnen wat onder ons is gesteld en ons te onderwerpen aan datgene wat over ons is gesteld.
II Duizen 34:32

Ook zal de Heilige Besnijdenis ons tot nieuwe talen en tongen leiden, waardoor we in geheimenissen met God spreken.
Kamba 18:6

Online wordt je gemonitored, wordt er op je gelet, laat je sporen achter die gebruikt worden, en zo worden er advertenties op je afgestemd. Je wordt gevolgd en er wordt gereageerd op alles wat je doet. Hallo ? Zo is dat ook in de geestelijke wereld. Je woorden en gedachten zijn zichtbaar voor de geestelijke wereld. En daar spelen ze op in. Zowel online als offline heb je daarom privacy nodig, zelfs in je gedachtenleven. Geestelijke wezens, energieen, parasieten enz. kunnen je gedachten lezen, en daarom heb je privacy nodig en geheimhouding. Dat kan via de tongentaal. Je spreekt en denkt dan in geheimenissen, in een geheime taal, en jij bent de enige die de betekenis kent. Die betekenis komt binnen op een ander spoor, en daar is het veiliger, dieper in je ziel, in de hemelse bron. Het zijn hemelse talen. Die kunnen en moeten ook telkens weer veranderen, anders kunnen ze getraceerd worden. Leer het jezelf aan om in tongen te spreken, in tongen te denken, en de tongen te begrijpen, te vertalen, de betekenis ervan te kennen. Dat zijn dus twee sporen in je ziel. Train jezelf hierin, ontwikkel het, opdat de vijand geen winst van je behaald, opdat de vijand je niet traceert. De lucht zit vol met phishers, malware, spam, ransomware, etc. klaar om je hersenen en je hart te hacken. Doe daarom de geestelijke wapenrusting aan, en spreek in hemelse talen, en denk in hemelse talen. Denk niet dat alles veilig is hier op aarde. Er is veel schijnveiligheid. Maar er is hemelse veiligheid in de hemelse bron in de diepte van je ziel, waar je door oefening kunt komen. Richt je op de dingen die boven zijn, dus ook op de talen die boven zijn, hoe die werken, en heb er deel aan en doe er je voordeel mee.

De nieuwe bijbel zegt echter hierbij dat tongentaal uit de leegte komt, uit de stilte dus, en getoetst moet worden. Het is dus belangrijk je ervoor af te zonderen en het ook af te stemmen, te onderzoeken. Ook de vijand, het vlees, spreekt namelijk in tongen. Vandaar dat er in het boek Kamba er gewezen wordt op de heilige besnijdenis als bron voor het spreken in tongen. Laten we niet denken dat we in de wereld, in het vlees, kunnen leven en de zonde bedrijven en dan ook nog eens in hemelse tongen kunnen spreken. Die dingen gaan niet samen. Je moet dus eerst de heilige besnijdenis in je leven ontvangen en je zondige natuur afleggen, de strijd er tegen aangaan. Die hiervoor de geestelijke wapenrusting aan. Rust jezelf goed toe, want de vijand, de zonde, het ego, het vlees, is zeer sluw, en zal er alles op alles aan doen om je in gevangenschap te houden. Hij beschouwt je als zijn bezit. De strijd tegen de zonde is slopend. Het gaat niet zonder slag of stoot. Het zaadje moet sterven. Geef dus niet gemakkelijk op. Denk er niet te gemakkelijk over.

We hebben een hulp in het hemelse Woord gegeven. Wat zo mooi is is dat we bezit mogen worden van het hemelse woord, opdat we geen bezit van de zonde meer zijn. Zo mogen we ook het hemelse woord zelf worden.

Wiens bezit bent gij ? Wij zijn gemaakt om hemels bezit te zijn en het hemelse te bezitten. Dat is het ware eigendom, als we ‘s hemels eigendom zijn. Er is dan geen verschil tussen het bezit en de bezitter. De hemel heeft alles vervuld. Wat een mooi vooruitzicht hebben we hierin. Laten we daarom terugkeren naar de hemelse bron.

hoofdstuk 110 De pelgrimstocht tot Nazareth

Het leven bestaat uit elementen van proza.
Deze elementen moeten nog ontraadseld worden,
verwerkt, door omcirkeling. Het zijn de knoppen
van de bloemen, en die moeten nog opengaan,
ontwaken. Dat kunnen hele nare ervaringen zijn
in je leven die nog tot verlichting moeten komen,
die nog geplaatst moeten worden.

Het zijn dus proza elementen, juist je trauma’s,
dus die moeten nog begrepen worden. Je moet
er nog doorheen zien te prikken. Hoe doe je dat ?

Hiervoor heb je de quasi-momenten nodig,
de momenten van schijnbewegingen van de
natuur, de verwarrende momenten, oftewel
de bijna-momenten. Iedereen kent wel zulke
ongemakkelijke momenten : Je kunt niet uit
je woorden komen, of je zegt dingen die je
helemaal niet wilde zeggen, of je kunt
helemaal niets zeggen, of het komt verkeerd
over, enzovoorts. Iedereen kent wel die
ongemakkelijkheid van het leven soms, dat
je er langsheen glijdt, dat je jezelf voor gek
hebt moeten zetten, dat je er verkeerd opkomt.

Iedereen kent wel zulke momenten : je hebt
een moeilijk gesprek en je kunt jezelf maar
niet duidelijk maken, en dan achteraf denk je :
‘Oh, had ik maar dit gezegd, of dat gezegd.’

Het is alsof je je doel hebt gemist. Je had kunnen scoren, maar je deed het niet. Het kwam niet in je op. Je was er bijna, maar toen gleed je weer terug, oftewel de bijna-momenten.

Maar juist die momenten, de bijna-momenten, heb je nodig als bloemenblaadjes om de knop van een proza-element te omcirkelen, opdat het proza-element tot leven wordt gebracht, wordt verwarmd, en ja, dat gaat door twijfel, door verwarring, door boosheid, angst en depressie, eenzaamheid, je onbegrepen voelen, je verworpen voelen, je voor schut gezet voelen.

De bijna-momenten brengen het diepste van je naar boven, laten je het leven overdenken. Zonder veel piekeren is er nog nooit iets tot stand gekomen. Zonder te tobben kom je niet over de eindstreep, dus je moet dat op de koop toenemen. Het is het water wat het proza-element nodig heeft om te kunnen groeien. Hiermee voedt je het proza-element, omhul je het. Het zijn prisma's waaraan het zich kan spiegelen, waardoor het kan gaan communiceren. Een kind heeft veel van die situaties nodig om zich te kunnen ontwikkelen.

Dus verzamel de bijna-momenten, want je hebt ze nodig. Verzamel de momenten waarin je er niets meer van begrijpt, want je hebt ze nodig. Verzamel de momenten dat je met je mond vol tanden staat, de vreemde momenten, want je hebt ze nodig. Uiteindelijk zal de knop dan opengaan, en heb je een stuk proza in je leven ontdekt, als een prachtige bloem in je tuin.

Dat is de pelgrimstocht naar Nazareth. Je gaat van bloem tot bloem, van proza tot proza. Dat is diepe en poetische introspectie. Het brengt de momenten tot leven, tot een hoger niveau.

Nazareth, open de poort,
Er is een arme tuinier gekomen,
die alles achter zich heeft gelaten,
die de tuin goed heeft verzorgd,
zijn lijden heeft gedragen.

Nazareth, open de poort,
Deze pelgrim heeft een lange tocht gemaakt,
zich van alles afgezonderd,
alles achtergelaten,
De poort is smal,
maar hij is de minste,
dus hij kan er doorheen

Nazaret, open de poort,
Deze lijdensgezinde heeft zijn hart niet verhard,
maar heeft zichzelf verloochend,
in de lange, duistere en koude nacht,
Laat hem binnen, laat hem niet vergaan,
Neem hem op in uw woningen,
Tot de hemelse vestiging is hij gegaan

Nazaret, open de poort,
Neem hem binnen,
want buiten zijn de wolven,
Is er plaats in u ?

Toen sprak Nazaret :
Maar hij moet Mij in zich nemen.

En de lijdensgezinde sprak :
Nazaret, ik open mijn poorten voor u,
Kom binnen in mij,
Wees welkom, Nazaret,
gij getrouwe,
want ik heb gezien dat er geen verschil meer is,
tussen woning en bewoner,
tussen de pelgrim en het pad,
tussen bezit en bezitter,
tussen schatzoeker en schat.

hoofdstuk 111 de steen der filosofen

Ze is prachtig.
Ik zie het boek Odenlech als een witte schijf boven de zee hangen.
De zee is woest, maar het boek Odenlech neemt hen die daarvoor klaar zijn op,
om hen in te wijden in de nieuwe filosofie, de hemelse filosofie.
Het boek Odenlech is één van de grotere boeken in de nieuwe bijbel,
want het heeft 49 hoofdstukken.

De nieuwe bijbel is een oerverfijnd werkend systeem,
die verschillende geloofsrichtingen en ongeloofsrichtingen,
zoals ook het atheisme, bij elkaar haalt, want de mens leeft
in oorlog vanwege verschillende namen en uitdrukkingen
voor dezelfde termen. De atheisten strijden tegen de verkeerde
god, de afgod, en de gelovigen of religieuzen strijden voor
de goede God, dus het hoort bij elkaar. Ze houden elkaar in
balans. Alle geloven en ongeloven worden verenigd door
de filosofie, en er zal niet meer een strijd zijn tussen
culturen op zich, maar tussen goed en kwaad, tussen kennis
en onwetendheid. Daartoe is de schakel van de filosofie
dus zo belangrijk, en de steen der filosofen.

Het boek Odenlech is dan ook een belangrijke schakel
in het herstel van de filosofie.

In de nieuwe bijbel is het een volkomen systeem. Er zijn
geen missing links meer, zodat de oude bijbel geheel
vervangen kan worden, en dat moet wel.

hoofdstuk 112 De twee Eva's

Het Eva-ngelie, je ziet er duidelijk het woord Eva in.
Er zijn twee Eva’s. De ene Eva geeft goede vruchten,
en de andere misschien slechte vruchten.
Er is dus een hogere Eva en een lagere Eva,
een geestelijke Eva en een vleselijke Eva.
Denk aan het woord Jahhavah. Havah is

Eva in het Hebreeuws. Hier komt ook het
Engelse ‘heaven’ vandaan, oftewel de hemel.
Er is een goede Eva en een niet zo goede Eva.
Eva is hoe je het ook wendt of keert een symbool,
een archetype, voor de kennis, of dat nu goede
kennis is of slechte kennis. Er is maar een hele
dunne lijn tussen goede kennis en slechte kennis.
De hoeveelheid, de verhouding en de richting bepalen
of het goede of slechte kennis is. Ga dus wijs om
met het Eva archetype, het natuurmedicijn van
de geestelijke moeder en gids. Het is dus ook
weer een woord voor God.

Denk ook aan het Duitse woord ‘hilfe’, help.
In het roepen om help klinkt het ook vaak als
Hiveh, zoals wij dat vroeger ook op de televisie
hoorden in de oude slapsticks. Ook dat komt van
Havah, Eva. De hulp komt van boven en van
onze Moeder in de hemel, onze lieve Heer,
die niet zomaar lief is maar ook streng voor
onze bestwil. En denk aan het Nederlandse
woord ‘Halve’, wat staat voor het minderen.
Wij moeten minderen om tot God te komen,
alles achter ons laten. Moeder God weet wat
goed voor ons is, en zal het in de juiste mate
aan ons schenken, op de juiste tijd.

De mannen hebben het evangelie gepredikt,
het evangelie van mannen, van vader en zoon,
maar nu is het tijd voor het vrouwen-evangelie,
van het Eva-ngelie. Er mag en moet ook plaats
zijn voor het goddelijke vrouwelijke. En dat is
juist ook zo belangrijk om veilig te zijn tegen
slechte vrouwen, het lagere vrouwelijke.

Het vrouwelijke van vandaag de dag is verziekt,
afgeweken van de bron, corrupt. Vandaar dat
we terug mogen gaan tot moeder Eva, moeder
Havah, in het paradijs, om los te komen van
de aardse Eva van het Ego.

De hogere Eva staat niet met een slang,
maar met een touw, het eeuwige touw,
het hemelse touw, om ons op te nemen
en voort te leiden, opdat wij niet van het
pad afwijken. Laten we blij zijn met zulke

hemelse touwen die ons zullen leiden
tot de ware hemelse kennis, opdat we los
kunnen komen van alle aardse kennis
van het ego.

hoofdstuk 113 Het verschil tussen geestelijk geloof en vleselijk geloof

Elke dag probeert het vlees ons op vele manieren te doden.
Daarom moeten we het vlees doven.
We zijn helemaal alleen in die strijd.
Niemand anders ziet wat we denken.
Het denken is vol met boosaardige stemmen door
alcohol en vlees, en door de verontreinigde lucht.
Vroeger was de lucht veel reiner dan nu.
Nu is het vol met fijnstof en electromagnetische
straling. De mens is behekst en tot zombie
gemaakt.

Daarom moeten we ook verdraagzaam zijn.
Zo groeit nu ieder kind op. Door de
profetische gave mogen we ervaren wat
anderen ervaren, waar ze doorheen gaan,
om zo empathie te hebben. Dat is het hoogste
goed. Maar we moeten ook vaak zeggen :
'Ik weet het niet. Ik twijfel.' Agnosis is
de basis van de gnosis. Hoogmoed,
overmoed en betweterigheid staan namelijk
op de loer en probeert ons elke dag te doden.
Telkens weer beproeven deze geesten hun
geluk. Maar dan ga je volkomen langs
de ander heen. Dan raas je op de snelweg.

Ook is het zo dat waar we mee omgaan
worden we besmet, dus we moeten niet
zo verdraagzaam worden dat we lui en
laf worden. Ergens is de grens. Door de
profetische gave mogen we ook gevoelig

worden voor die grens, en gevoeliger.
Dat is een groot goed. Zo mogen we balans
vinden, want de natuur is balans.

Nu lijkt de natuur uit balans. Nu lijkt de
natuur vervuild. Het reine van de mens is
vuilheid voor God. Als je de brug vindt
tussen God en de natuur, dan zal het zich
vanzelf herstellen. Dat gebeurt in je binnenste.
Wij leven in geloof, niet door aanschouwen.
Merk op dat dit een andere betekenis geeft
aan geloof. We hoeven het niet te zien,
maar we mogen het van binnen ervaren.
Alles om ons heen mag dan verkeerd zijn,
maar we mogen toch de rust van het geloof
in ons binnenste hebben, de innerlijke kennis,
het goed doen, wat dus geen blind geloof
is, maar getoetst geloof. Het is ons onderwezen
en we hebben het doorleefd.

Leef door geloof in kennis, niet door aanschouwen.
De profetische gave is geloof in de andere wereld,
het diepere, en dat is niet zomaar kennisloos en
ervaringsloos geloof, niet zo van ‘ik geloof het wel.’
Geloven, het ware geloven, is een werkwoord en een
schoolwoord. Je bent naar school gegaan, en hierin
heb je rust. Je wil onderwezen worden. Je hoeft niet
een materieel teken te krijgen, geen materialisme,
maar het teken is geestelijk, voor hen die het verstaan.
Het ware geloof is dus anti-materialistisch, niet iets
van uiterlijkheid en vormen. Je zoekt geen verzadiging
voor je oog, want het is iets van het hart.

Niet door aanschouwen, maar door geloof, betekent
dat je de lange weg bent gegaan. Je hebt de prijs betaald.
Je gelooft niet in de materie, maar in de hogere wereld
van het binnenste, in het verborgene. Je hoeft geen
uiterlijk groepsteken, iets wat iedereen gelooft.
Geloof in materie en blindelings geloof heeft de
hele wereld verscheurd en het heeft niets meer met
het geestelijke te maken. Daarom is geloof veelal een
gevaarlijk woord. Vindt daarom het juiste pad van
geloof die wegleidt van het verkeerde geloof.

Geloof is dat je kiest voor het geestelijke,
niet voor de materie. Gelovigen volgen een heel

ander pad dan dat van de zintuigen. Gelovigen
leven profetisch in de geestelijke wereld,
waarin de hogere zintuigen zijn geopend,
en waar ze de kennis hebben gevonden.

Geloof betekent dus ook durven te zeggen :
‘Ik weet het niet, ik twijfel,’ want dat is de
ware kennis. Geloof is allereerst agnostisch.
Het valse geloof is betweterig en hoogmoedig,
onverschillig ook, en raast de ander voorbij,
omdat het geen basis heeft. Het is geroofd
geloof. Het is alleen pretenderen kennis te
hebben. De lucht is vol met allerlei geloof.
Allerlei geloof heeft de mens omsingeld en
zoekt de mens te doden. Maak daarom
onderscheid tussen geestelijk geloof en
vleselijk geloof, en strijd de goede strijd.

Als je werelds leeft, vals leeft, dan is je
geloof ook vals, want dan is het verkeerd
afgestemd. Alleen de profetische gave kan
het juist afstemmen. Als je zomaar gelooft
wat anderen zeggen of wat je in een boekje
hebt gelezen, dan is dat ook vals geloof.
Het geloof van horen zeggen is geen geloof.
Het gaat om je persoonlijke ervaring en
keuze. Het gaat om je persoonlijke
strijd en overwinning, anders is het
slechts een verzekering. Er is veel
lui en laf zombie geloof. Het hangt in
de lucht en zoekt je te doden.

Zoek de balans tussen heiligheid en
verdraagzaamheid. Je kunt te heilig worden
of te verdraagzaam, ten koste van je
gave van geloof. Er is veel dood geloof,
veel dodend geloof. De ware gave is
het loon van de soldaat. Elke dag mag
je je dagloon ontvangen als soldaat.
Het leven is een veldtocht, een tropentocht.
Zomaar een gave heeft nog nooit iemand
daadwerkelijk geholpen, maar bedriegt
de mens. Ga dus ook het verschil opmerken
tussen de geestelijke gave en de vleselijke
gave.

Het zombie geloof verslaat haar duizenden,
in de stad, telkens weer. Dat doet zij door
de zombie gave aan te bieden. Ga dus niet
zomaar voor de gave, maar voor het dagloon
van de soldaat. Geef ons heden ons dagelijks
brood is het dagloon van de boer en van de
bakker. Ga zicht en grip krijgen op wat een
dagloner is en betekent. Dan ga je vandaaruit
zicht krijgen op wat het ware geloof en
de ware gave is, en zo kun je aanstalten maken
om de zombie stad uit te gaan. Doe je zombie
kleren uit, en ga tot de rivier, en was jezelf
schoon in het geestelijke, opdat de aarde grip
op je verliest, en je zo tot een waardige hemel
bewoner wordt.

Ren en vecht. Er staan zombies in alle hoeken
van de straten. Maak het tot de stadspoort en
ga de wildernis in. Daar wacht God je op.
Daar wacht de hemel op je. Je geheugen is nu
nog bloedend, en ook je geweten, en je verstand,
je ziel, je binnenste. Maar God zal de wonden
dichten door het hemelse woord.

Glassplinters moeten eruit, die diep in je vlees
zijn gegaan. Diepe spijkers. Het mes is diep gegaan.
De zombies maakten je tot één van hen.
Maar je mag nu één van de hemelse getuigen
zijn. Overdrijf hierin niet. Religie is slechts een
taal en het is overal vals geworden, een instrument
in de hand van de zombie. Maak het dus zaak om
te ontsnappen van zombie religie. Dat is een geestelijke
strijd en een geestelijke opdracht.

De zombie laat niet zomaar gaan. Jij bent zijn of
haar bezit. Jij bent zijn of haar drugs. Ze gebruiken
je als een object, een afgod, een monument,
maar ook als een wegwerp artikel. Zo is dat in
de stad. Maar de profetische gave en de gave van
de hemelse talen, de hemelse tongen, zullen je
erdoor leiden, uitleiden, tot ver buiten de muren van
de zombie stad en de zombie kerken.

Ga hier grip op krijgen. Zombie religie is een groot
probleem op aarde, zombie geloof, zombie gaven.
Je bent met zombie gaven vastgezet. Het waren de

tralies van je kooi, zo ben je gegroomed, zo ben je gedrugged. Zo kregen ze je eronder. Je bent in een coma staat. Maar de sleutel wordt je aangereikt. Dit is de sleutel van het hemelse woord. Religie is nog veelal zombie taal, dus overdrijf het niet. Filosofie en Natuur zijn er om religie bij te sturen, door de profetische gave, door de hemelse talen, de talen van het hart, en het geestelijke spreekt in alle talen.

Je moet in de talen van de zombie spreken om de zombie te kunnen bereiken.

Je moet in de talen van het kind spreken om het kind te kunnen bereiken.

Doe dat door de profetische gave. Doe dat vanuit de bron in je binnenste. Verdraagzaamheid in balans met reinheid. Geestelijke hygiene. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet, dus kom niet te dichtbij. Blijf achter het hek. Zend het hemelse woord in de talen van hen die je wil bereiken. Zij moeten zelf het pad gaan. Je kan ze niet slechts dragen. Ze moeten zelf kiezen.

Het hemelse woord is een koord.
We mogen naar ons raam lopen en het raam open te doen,
opdat het hemelse koord binnenkomt,
en dan kan de hemel ons opnemen.

Het hemelse woord is een koord.
Het hangt recht voor je neus.
Neem het aan, pak het vast,
en het zal je uitleiden.
Het zal je opnemen.

Houdt goed vast, laat niet los.
De hemel is gekomen.
Laat je onderwijzen.
Laat je oude leven los,
je oude verstand, je oude geheugen.
Er is een nieuw leven.

Oh, wat een wonderlijk verschijnsel
hangt er in de lucht, is er tot ons
neergedaald, het hemelse woord.

Laat dat je dag vervullen.
Het is een mooie zondag vandaag.
Geniet ervan.

hoofdstuk 114 de oerwoudsrivier

Ik was aangekomen bij het ontvangen van het boek Ewa als een lange oerwoudsrivier. Toen ik bij het ontvangen van hoofdstuk 30 aan was gekomen zag ik valse, vleselijke moederlijkheden en zusterlijkheden te pletter vallen. Toen ik bij het ontvangen van hoofdstuk 31 was aangekomen zag ik valse en vleselijke mannelijkheden grip verliezen op een hoge berg, en ze vielen naar beneden. Toen ik aangekomen was bij het ontvangen van hoofdstuk 32 was ik achter een soort glas, en boosaardige geesten, die heel snel bewogen, begonnen op het glas te kloppen, en ik zag ze boos en snel praten, maar ik kon het niet verstaan. Het was heel dik glas en begon steeds dikker te worden, om de geesten verder weg te drukken. Ze hadden ook een hele vreemde glimlach of lach van de alcohol, alsof het ze toch niks kon schelen want ze waren aan de verdovende middelen.

hoofdstuk 115 Kennis is zeldzaam

‘*Kennis is zeldzaam.’*
Ewa 14:12

De kennis ligt niet voor het oprapen.
Er is veel valse kennis.
Dit is een boosaardig geslacht.
Als je nog steeds mensen vertrouwd :
neem een koude douche om het af te leren.
Het is als de dagen van Noach en de oude
profeten. Je kunt niemand vertrouwen.
Je moet al testend en onderzoekend
je weg zien te vinden, en niet het dunne
ijs opgaan.

Kennis is zeldzaam.
Onthoud het.

Je moet er hard voor werken.
En als het komt begint het alweer af te brokkelen,
weg te druppelen.
Wees er zuinig mee,
koester het.
Zaai het in goede aarde.

hoofdstuk 116 de schatzoeker

17. De hemelse vis droeg aan de eerste mens op een boot te bouwen voor het redden van alle wijzen, alle diersoorten en granen, vanwege de komende zondvloed. De zondvloed komt, en de vis trekt de boot voort naar de toppen van de bergen.
18. Ze moeten ook door een verschrikkelijke storm voordat ze daar komen.
19. Het was het eind van een tijdperk waarin een valse geest het hemelse woord had gestolen, die de vis op de bodem van de oceaan weer terugvindt.
20. Het wordt weer teruggegeven aan de mens (de wijzen) door de vis.

III Kamba 8

Ik had een droom over deze vis, met een hele hoge vin, en de vis nam mij mee over de woeste zee. Het is een teken van het einde van een tijdperk waarin een valse geest het hemelse woord had gestolen. Wij moesten het hemelse woord op de bodem van de oceaan weer terugvinden, en ik heb goed nieuws, want de heiligen hebben inderdaad dit woord teruggevonden. Door de tijden hebben we alleen brokstukken van het hemelse woord gevonden.

Nu, de vis had mij geadopteerd, mij uit de woeste zee gevist, en soms leek de vis wel op een dolfijn. De vis sprak ook tot me met een hemelse stem.

De brokstukken zijn verzameld in de oude bijbel, waar

ook nog veel rommel tussenzat. Ook zijn de brokstukken verzameld in de tweede bijbel. De martelaren, de vervolgden, riepen om wraak, maar hen werd een wit kleed, of een witte deken gegeven, omdat zij nog moesten rusten.

Maar nu wordt het volledige hemelse woord geopenbaard. De cirkel is rondgekomen. Dat is een blijde dag, maar een opdracht voor de mens, want nu moet de mens nog zijn ziel opbouwen door het hemelse woord. Het is dus niet zomaar een heilsfeit, maar het moet ook een ervarings-feit worden. Hebt gij het hemelse woord al ontvangen ?

We mogen opkijken naar de hemel, en het hemelse woord verwachten, wanneer wij ons hart ervoor hebben opengesteld.

Dan begint het gevecht, want als de mens zijn wapenrusting heeft ontvangen, dan kan hij de oorlog in. Die oorlog is het loskomen van vleselijke onwetendheid. De vis leidt de mens voort. De vis is een beeld van de diepzeeduiker, de onderzoeker van wat verborgen ligt op de zeebodem, alles wat door de tijden heen verloren en vergeten is geraakt. De vis is dus een beeld van de schatzoeker.

UITTOCHT UIT LAODICEA

De Wederopbouw van
de Nederduits Gereformeerde Kerk

De Uittocht uit Laodicea

De Wederopbouw van de Nederduits Gereformeerde Kerk

Nederduits Gereformeerde Bijbelschool
2024

Hoofdstuk 1. oude bijbel vs. nieuwe bijbel
Hoofdstuk 2. Het probleem van de oude bijbel : ‘missing links’ en ‘fake links’.
Hoofdstuk 3. opname of terugname ?
Hoofdstuk 4. vasthouden aan het hemelse woord
Hoofdstuk 5. religieuze gokspelletjes : wie heeft de ware god ?
Hoofdstuk 6. Ismael in de woestijn
Hoofdstuk 7. de zelfverduistering - bespreking kamba 1 vers 1-6
Hoofdstuk 8. Zuchten onder de naderende oordelen en gerichten
Hoofdstuk 9. Het pad wat veel verder leidt
Hoofdstuk 10. Wie zal met de Heere strijden ?
Hoofdstuk 11. Doodlopende wegen
Hoofdstuk 12. De bloem van Jozef
Hoofdstuk 13. Het hart van de ziener
Hoofdstuk 14. De betekenis van de eeuwige jachtvelden in de nieuwe bijbel
Hoofdstuk 15. Prikken in Nairobi
Hoofdstuk 16. De vis wordt duur betaald
Hoofdstuk 17. Van Mozes tot Kant
Hoofdstuk 18. roependen in de wildernis
Hoofdstuk 19. what is true ?
Hoofdstuk 20. De komst van de Garuda arend
Hoofdstuk 21. Almond en Alberti
Hoofdstuk 22. de komst van de hemelse zeeën
Hoofdstuk 23. belangrijke checklist, de zeven van hunjer
Hoofdstuk 24. Het fragmentarisme
Hoofdstuk 25. Overdenking over het boek Stranden
Hoofdstuk 26. Het is niet genoeg om vegetariër te zijn
Hoofdstuk 27. Overdenking over het boek Werktuigen
Hoofdstuk 28. Overdenking over het boek II Werktuigen
Hoofdstuk 29. Wisselwerkingen in het fragmentisme - Overdenking over het boek Belech - Een scheppingsverhaal
Hoofdstuk 30. bruine bloemenvelden
Hoofdstuk 31. het natuurdorp
Hoofdstuk 32. de Jezus-vraatzucht
Hoofdstuk 33. van dromen tot stromen
Hoofdstuk 34. uit de hand gelopen feesten
Hoofdstuk 35. het saaie geluk
Hoofdstuk 36. Dit zijn boze dagen

Hoofdstuk 37. Een paradijselijke boodschap
De uittocht uit Dordt
Hoofdstuk 38. Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden
Hoofdstuk 39. vreemde genade
Hoofdstuk 40. Bespreking Inzetting 24.
Hoofdstuk 41. theophobia
Hoofdstuk 42. Oorlog in Israel en wat dat voor ons betekent als mens
Hoofdstuk 43. de schijf van mineralen
Hoofdstuk 44. De Laatste Lacher
Hoofdstuk 45. het oer-orionse afrika
Hoofdstuk 46. het belang van religiologie
Hoofdstuk 47. uit de woeste golven
Hoofdstuk 48. Laten de doden de doden begraven - Wijst uw Redder niet af
Hoofdstuk 49. Wie lauw is wordt verstrikt
Hoofdstuk 50. God’s vrede die alles te boven gaat
Hoofdstuk 51. God is groot
Hoofdstuk 52. het fitness programma
Hoofdstuk 53. Bijbels of Heibels ?
Hoofdstuk 54. de hemelse filosofie
Hoofdstuk 55. de laodiceaanse drugs
Hoofdstuk 56. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving
Hoofdstuk 57. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving - 2
Verschil tussen de Laodiceaanse verslaafde en de sobere afgekickte
Hoofdstuk 58. de orionisering van de wereld
Hoofdstuk 59. De mens is vee van Laodiceaanse boeren
Hoofdstuk 60. De tien ijspijlen
Hoofdstuk 61. De wond is het medicijn
Hoofdstuk 62. Alleen Ezau zal aan haar ontkomen
Hoofdstuk 63. Het evangelie is niet voor de braven
Hoofdstuk 64. Mother Ocean
Hoofdstuk 65. ‘if you mistreat me, i choose the side of your father or mother’
Hoofdstuk 66. lijstje naslagwerken bij de nieuwe bijbel
Hoofdstuk 67. De Zondologie
Hoofdstuk 68. Geuzen en Geuzinnen in de tachtigjarige oorlog en de afscheiding van 1834
Hoofdstuk 69. Van Kuyper tot Kuypenga - De bron van de Afscheiding van 1834
Hoofdstuk 70. Kinderen van Alva : 1886 - de jongere zus van 1816
Hoofdstuk 71. Het Kuyper Komplot
Hoofdstuk 72. De missende schakel in de kerkgeschiedenis

Hoofdstuk 73. Wachten op 1953 - De Steenblokkiaanse Regressie
Hoofdstuk 74. van eden tot qidmah
Hoofdstuk 75. van ragnarok tot wereldboom
Hoofdstuk 76. de planeet van ajuwth
Hoofdstuk 77. van virussen tot contexten
Hoofdstuk 78. Van Laodicea tot Amarna
Hoofdstuk 79. heere is God, en billè is haar dochter
Hoofdstuk 80. de zwartheid in adam
Hoofdstuk 81. ballingen in laodicea
Hoofdstuk 82. de slapende kerk
Hoofdstuk 83. van goede werken tot gewoonte

De Uittocht uit Laodicea

De Wederopbouw van de Nederduits Gereformeerde Kerk

These are bad dreams, these are mysteries it seems,
And the fight is going to make you climb up above all these avid streams.

Hoofdstuk 1. oude bijbel vs. nieuwe bijbel

Er is nu, voor het eerst, een totale vervanging voor de oude bijbel, dus een hulpmiddel in de strijd tegen bijbelgeesten, wat toch moet gebeuren, want het is rattenvergif, wat wil zeggen dat ook al zit er voor 90% onschadelijke mais in, er zit 10% dodelijk vergif in wat de gehele mensheid tot ZOMBIE heeft gemaakt, en wat alle industrieen bestuurd die ons aan het vergif houden, en ook de lucht zit vol met vergif. Denk aan hoe er met voedsel wordt gerommeld, de mensheid is BEHEKST. En zomaar wat complot theorieen van drugsgebruikers geloven en navolgen, en allerlei roddels over mensen die ze ergens op foute plaatsen hebben gezien en die op bepaalde bekende mensen leken, daar gaan we het niet mee redden, beste mensen. Er zijn een heleboel mensen in 'de zwarte media', the black market van de media laat ik maar zeggen, die gewoon de ratten volgen tot de riolen, omdat ze niet willen wachten op het hemelse woord, niet profetisch willen leven dus, of ze testen het gewoon niet. Zoals Jung eens zei : Nadenken is moeilijk, daarom oordelen de meeste mensen.

Mensen hebben alles overgesimplificeerd zodat belangrijke stappen worden overgeslagen.

Voor het eerst nu een complete vervanging, een compleet orakel, wat dus niet wil zeggen dat alle kennis nu in dit boek staat, de nieuwe bijbel (RV), maar alles wat je moet weten voor de basis staat erin, zodat je verder kunt. Nu moet het nog toegepast worden, van heilsfeit tot ervaringsfeit, dus het is een oorlog op zich. De oorlog begint als de wapenrusting is aangedaan. Het laat alle valkuilen zien in het profetische en geestelijke leven.

Mensen, er moet basis zijn willen we dingen kunnen bespreken. Er zijn een heleboel stoffen die de mens nodig heeft, zoals vitamines en mineralen, maar dat begint in het geestelijke, en daar willen we dingen over bespreken maar er is geen basis voor. Je kunt niet zomaar je lichaam gaan volproppen met van alles in de gezondheidscultus, terwijl je het geestelijke hebt verwaarloosd, want dan werkt het averechts. Dan gaat de zogenaamde gezondheid van je lichaam je ziel aanvreten. Dus daarom kunnen er een heleboel dingen niet doorgegeven worden, kunnen we over een heleboel dingen geen onderwijs geven, en kan God ook niets doorgeven, of de Gnosis. Het is een totale ramp hier op aarde. De mens is totaal afgeleid door de ratten. De mens volgt ratten na die snelle oplossingen bieden, maar informatie achterhouden, en populair ‘fake news’ aanbieden. Ze verpakken het allemaal in flitsende clipjes die op de emoties werken, allemaal sensatie lust, en ze willen afleiden van de daadwerkelijke wortels van het probleem, dus allemaal projectie en symptoom-bestrijding, oversimplificering, gewitte graven, cirkelredenaties, allemaal drogbeelden, waar de nieuwe bijbel het ook veel over heeft. De mens wordt bedrogen door de matrix. Dat wat actueel lijkt is het helemaal niet, en men blijft met de kraan opendweilen zo, de territoriale oorlogsvoering verzakende, want het gaat om de heersende geesten die achter de knopjes zitten. De mens laat zich graag bedriegen door de rode doek van de stierenvechter, en is zo een ten dode opgeschreven rund op weg naar de slacht. De heersende machten hebben de mens totaal bij de
ballen. Vandaar dat de nieuwe bijbel deze machten bespreekt. Zij die het onderwijs nauwgezet hebben gevolgd, zoals de halal en de boeken van het nieuwe onderwijs zullen veel van deze dingen herkennen, en zullen doorgang vinden.

Doe de bijbel proef. Hoeveel ken je van de oude bijbel ? Hoe is die ervaring voor je geweest ?
Voor velen van ons was het bitter-zoet en ook traumatisch. Uiteindelijk is het rattengif. Met de goede dingen gaat de nieuwe bijbel verder, wordt het uitgewerkt.

De martelaren riepen om wraak, maar ze kregen een wit kleed, of een witte deken, omdat ze nog moesten rusten. Deze witte klederen en dekens hebben we gehad in de vorm van het eeuwig evangelie en de Vur e.d. maar het waren nog slechts

brokstukken van het hemelse woord.

Doe de bijbel proef. Vroeger was er de zogeheten pepsi proef. Dan kun je verschillende cola's met elkaar vergelijken. Wat zijn je nieuwe ervaringen bij de nieuwe bijbel ? Hiermee is een tijdperk ten einde gekomen. De mensheid slaapt. Het hemelse woord is teruggekomen maar ze hebben het niet opgemerkt. Het hemelse woord is in ieders hart, een geheimenis in de lucht, maar ze zagen het niet, omdat ze bezig waren hun eigen koninkrijkjes te bouwen.

Al met al heeft de oude bijbel de draagkracht niet meer voor deze tijden. De oude bijbel is dus nu verlost. We hopen op deze basis verder te bouwen. Ook is er een gids verschenen met ontstaansgeschiedenis. De mensheid slaapt door, maar het is voor de enkelingen. Ga er wijs mee om. Gooi de parels niet voor de zwijnen. We zullen zien hoe het gaat. Er was een droom waarin de Moeder God verscheen om op te roepen om het in het Engels te vertalen, dus dat zal onze bezigheid zijn de komende tijd. We hebben maar weinig mensen, en qua vertalers al helemaal, dus het zal nog wel een tijd duren, en we moeten zien hoe we deze tijd door zien te komen qua nieuwe bijbel onderwijs.

Mensen komen en gaan hier. Onze Franse vertaler is ermee gestopt vanwege gezondheidsproblemen en andere problemen, en we hebben geen speciale Engelse vertaler dus dat moeten we zelf doen.

In ieder geval is de complete Nederlandse nieuwe bijbel er nu, de Rodenberg Versie. Ontraadsel het, en kom los van de oude bijbel geesten, van de parasieten ervan. Die willen NIET laten gaan, dus vecht VOOR JE LEVEN. Zorg dat je ermee vertrouwd raakt met deze stof, zodat we verder kunnen.

Hoofdstuk 2. Het probleem van de oude bijbel : 'missing links' en 'fake links'.

Ga NIET aan de aardse drugs, wat zoals gezegd van alles kan zijn, maar ga aan de literaire drugs, aan de hemelse drugs. In onderzoek kwam naar voren dat heel veel mensen ongeletterd zijn en heel veel mensen niet of nauwelijks lezen, en zo krijgt de zombie cultuur vat op hen.

Er is nu, voor het eerst, een totale vervanging voor de oude bijbel, dus een

hulpmiddel in de strijd tegen bijbelgeesten, wat toch moet gebeuren, want het is rattenvergif, wat wil zeggen dat ook al zit er voor 90% onschadelijke mais in, er zit 10% dodelijk vergif in wat de gehele mensheid tot zombie heeft gemaakt, en wat alle industrieen bestuurd die ons aan het vergif houden, en ook de lucht zit vol met vergif. Denk aan hoe er met voedsel wordt gerommeld, de mensheid is behekst. En zomaar wat complot theorieen van drugsgebruikers geloven en navolgen, en allerlei roddels over mensen die ze ergens op foute plaatsen hebben gezien en die op bepaalde bekende mensen leken, daar gaan we het niet mee redden, beste mensen. Er zijn een heleboel mensen in 'de zwarte media', the black market van de media laat ik maar zeggen, die gewoon de ratten volgen tot de riolen, omdat ze niet willen wachten op het hemelse woord, niet profetisch willen leven dus, of ze testen het gewoon niet. Zoals Jung eens zei : Nadenken is moeilijk, daarom oordelen de meeste mensen.

Mensen hebben alles overgesimplificeerd zodat belangrijke stappen worden overgeslagen. Voor het eerst nu een complete vervanging, een compleet orakel, wat dus niet wil zeggen dat alle kennis nu in dit boek staat, de nieuwe bijbel (RV), maar alles wat je moet weten voor de basis staat erin, zodat je verder kunt. Nu moet het nog toegepast worden, van heilsfeit tot ervaringsfeit, dus het is een oorlog op zich. De oorlog begint als de wapenrusting is aangedaan. Het laat alle valkuilen zien in het profetische en geestelijke leven.

De mens is totaal afgeleid door de ratten. De mens volgt ratten na die snelle oplossingen bieden, maar informatie achterhouden, en populair ‘fake news’ aanbieden. Ze verpakken het allemaal in flitsende clipjes die op de emoties werken, allemaal sensatie lust, en ze willen afleiden van de daadwerkelijke wortels van het probleem, dus allemaal projectie en symptoom-bestrijding, oversimplificering, gewitte graven, cirkelredenaties, allemaal drogbeelden, waar de nieuwe bijbel het ook veel over heeft. De mens wordt bedrogen door de matrix. Dat wat actueel lijkt is het helemaal niet, en men blijft met de kraan opendweilen zo, de territoriale oorlogsvoering verzakende, want het gaat om de heersende geesten die achter de knopjes zitten. De mens laat zich graag bedriegen door de rode doek van de stierenvechter, en is zo een ten dode opgeschreven rund op weg naar de slacht. De heersende machten hebben de mens totaal bij de
ballen. Vandaar dat de nieuwe bijbel deze machten bespreekt. Zij die het onderwijs nauwgezet hebben gevolgd, zoals de halal en de boeken van het nieuwe onderwijs zullen veel van deze dingen herkennen, en zullen doorgang vinden.

Doe de bijbel proef. Hoeveel ken je van de oude bijbel ? Hoe is die ervaring voor je geweest ?

Voor velen van ons was het bitter-zoet en ook traumatisch. Uiteindelijk is het rattengif. Met de goede dingen gaat de nieuwe bijbel verder, wordt het uitgewerkt.

De martelaren riepen om wraak, maar ze kregen een wit kleed, of een witte deken, omdat ze nog moesten rusten. Deze witte kledereren en dekens hebben we gehad in de vorm van het eeuwig evangelie en de Vur e.d. maar het waren nog slechts brokstukken van het hemelse woord.

Doe de bijbel proef. Vroeger was er de zogeheten pepsi proef. Dan kun je verschillende cola's met elkaar vergelijken. Wat zijn je nieuwe ervaringen bij de nieuwe bijbel ? Hiermee is een tijdperk ten einde gekomen. De mensheid slaapt. Het hemelse woord is teruggekomen maar ze hebben het niet opgemerkt. Het hemelse woord is in ieders hart, een geheimenis in de lucht, maar ze zagen het niet, omdat ze bezig waren hun eigen koninkrijkjes te bouwen.
Dus ga aan de hemelse drugs, van het hemelse woord. Neem een vers of meerdere verzen en mediteer erover, overdenk het, bestudeer het, om aan alle parasieten te ontkomen die de mensheid nu in de grip houden. Er moet een tegendrug zijn. Hierop kun je een nieuw leven bouwen. Dit is ook de weg tot de zogeheten opname. Je kunt bijvoorbeeld bij het boek Odenlech beginnen. Dat gaat over de heks Kakia die de mens probeert af te leiden door haar valse, giftige snoep, net zoals in het verhaal van Hans en Grietje. Areta is dan haar tegenovergestelde. Komt uit de Griekse mythologie. Heel belangrijk.

De machten van de zombificatie zijn zwaar.
Het drukt zwaar op de mens.
De mens heeft een medicijn nodig, het hemelse woord.
Het is sterven aan de waterkant om zo het beloofde land
binnen te groeien.
De anorexia stalina's en de anorexia nazia's zijn op jacht.
Ze zijn blind, maar ze werken door codes.
Ze zijn apathisch na de hemelse kennis toe, zijn ondervoed
naar de ethiek.
De kusten en steden van het beloofde land moeten ingenomen
worden. Dat zijn de bijbelboeken van de nieuwe bijbel.
Het is een studie-opdracht.
Wordt sterk in het Woord. Voed jezelf met het Woord,

anders zul je gezombificeerd worden.
De krachten zijn zwaar.

Hoofdstuk 3. opname of terugname ?

Bloemen komen uit de zee, uit de
oerafgrond, om de mens terug te nemen.
Hiervoor moeten ze de mens afbakenen
van een heleboel dingen.
Rivieren 7:1, de Nieuwe Bijbel (RV)

Ja, ik ben vroeger ook weleens een tijdje in een crisis opvang centrum geweest. Als er ontvoeringen om je heen gebeuren en allerlei andere dingen die je hoofd te boven gaan gaat dat niet in je koude kleren zitten. Daar kom je niet zomaar overheen. Het zat tussen mijn oude huis en nieuwe huis in, als een tussenschakel. Een nieuw huis heb je ook niet één twee drie. Veel mensen in crisis opvang centra zijn dakloos, en sommigen zitten in een crisis opvang centrum puur omdat ze dakloos zijn. Bij mij lag het dus veel ingewikkelder. Er was daar ook een meisje, een lotgenoot, waarmee ik soms sprak, en we hadden het over moeilijke mensen. Zij had daar wel een foefje voor. Ze visualiseerde dan een roos tussen haarzelf en de moeilijke mensen. Dat scheen haar te helpen. Ze was vaak op haarzelf, afgezonderd, dus echt veel contact hadden we niet. Uiteindelijk is zij naar een klooster gegaan, en ik ging verder op mijn traject en had daarna een eigen huis, maar soms denk ik er nog weleens aan terug.

In de nieuwe bijbel hebben bloemen ook een belangrijke plaats en een belangrijke missie, een belangrijke functie. We mogen het ons zo voorstellen dat ze om ons heen hagen vormen om ons te beschermen tegen de moeilijke mensen. Als deze mensen door de haag heen proberen te komen dan worden ze vast wel gestoken door zo’n hemelse bloem, en gaan ze aan de drugs opdat ze in de war raken en ons niet kunnen vernietigen. Natuurlijk is dat een gevecht. Maar wij hebben deze hulp. Ze zullen door giftige doorns gestoken worden als ze verkeerde plannen met ons hebben, en zullen om de tuin geleid worden. Ze zullen het spoor geheel kwijt gaan raken, en wij zullen in veiligheid worden gebracht, uiteindelijk. Daarom is het belangrijk die schuilplaats

te vinden, en samen te werken met de bloemen, want zij zijn onze wapenrusting. Visualiseer de hagen maar tussen jou en de moeilijke mensen, en visualiseer maar zoveel hagen dat het door het hele dorp of de hele stad doorloopt. Wij mogen zo het pad vinden tot de wildernis. Oefen het maar. Wees je maar bewust dat de hemelse bloemen er voor je zijn, en je zullen leiden en beschermen. Dat gaat door worstelingen heen, dat gaat niet zonder slag of stoot. Allereerst moeten de bloemen je eigen vlees en moeilijkheid uitdoven. Daarvoor zijn de doornen in het leven. Paulus had een doorn in het vlees, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Maar uiteindelijk was dit ervoor opdat hij door de bloem, de vrucht, opgenomen zou worden.

Hoofdstuk 4. vasthouden aan het hemelse woord

Mijn gedachten kunnen mijn gevoel niet
redden, ik heb Uw Woord nodig.
Behemma 5:18

Hebben wij het hemelse Woord nodig ?
Absoluut. Vroeger schreef men het hemelse woord al op op de grotwanden, als tekeningen, en langzaam begon het zich te vormen tot taal. Helaas ging de betekenis meer en meer verloren, verletterlijkte alles zich meer en meer. Er werd gekeken hoe men het best eraan kon verdienen. Maar het hemelse woord mag niet verkocht worden. Het moet zuiver blijven.

Het geheugen is als een zeef. De mens vergeet maar wat snel. De mens moet leren memoriseren en leren opslaan, leren op schrift stellen en de schriften erbij houden, want de mens slaat al snel stappen over als de mens het allemaal op de losse slof wil doen, met de natte vinger in de lucht. Daarom zijn de kinderen van de hemel als bibliothecarissen, oftewel boekenbewaarders. Ook dat mag niet losstaan van het geestelijke, want de betekenissen mogen niet verloren gaan, het contact met de hemel mag niet verloren gaan, en dat moet ook opgetekend worden. Boeken zijn altijd belangrijk geweest voor de educatieve gezondheid van de mens. Zonder boeken ben je verloren op de wilde golven van het bestaan, maar het Woord kan niet zonder het geestelijke dus. Het mag geen dode en dodende letterdienst worden.

De boeken moeten tot leven komen. Er moet goed zicht op gehouden worden waar het vandaag komt en waar het naartoe gaat. Het is zaaien en oogsten. Ook diepere betekenissen kunnen en moeten opgediept worden. Wordt daarom vol met het woord. Lees het en memoriseer het, overdenk het, en laat het je leven verrijken en leiden. Dat wat je in je plaatselijke boekhandel kan kopen is niet zomaar het Woord van God. Het hemelse woord is een natuurverschijnsel, één van de wereldwonderen, en mag niet verkocht worden, zoals je ook geen zuurstof gaat verkopen of zonlicht. Het is een eerste levensbehoefte van iedereen.

Houdt daarom aan het gegeven hemelse woord vast, want het is een levensbaken, door de hemel, door de hemelse moeder, je toegeworpen. Laat het je dagelijkse brood zijn, en je dagelijkse levenswater. Groei erin en laat het in jezelf groeien, want onze gedachten alleen kunnen ons gevoel niet redden. We komen anders niet door deze tijden heen. Alles groeit scheef zonder het hemelse woord, overal komen dan gaten in, en dan gaat alles zich omdraaien en verletterlijken, zoals dat gebeurd is. We kunnen niet verder zo. Het hemelse woord is gegeven als een ark voor deze dagen,
als een richtsnoer, maar denk erom dat je het alleen kunt begrijpen in je contact met God, met de hemel dus. Alleen het geestelijke kan ons in de juiste richting voortdrijven.

Hoofdstuk 5. religieuze gokspelletjes : wie heeft de ware god ?

De Israelieten en de palestijnse islamieten staan tegenover elkaar. Beiden hebben ze hun goden. Het is god tegen god. Zo is dat altijd geweest. Ze strijden om religie en grondgebied. Maar dan klopt er toch iets niet met theologie ? Het gebeurt niet alleen daar, maar overal. De ene zegt : ‘Ik moet jou van God bestrijden.’ De ander zegt precies hetzelfde. Maar dan klopt het toch niet ? En wat voor God heb je dan ? Ook de christenen zijn het altijd en eeuwig niet eens over hun God, en bestrijden elkaar over wie de juiste God heeft. Al lang geleden ben ik met dit soort spelletjes gestopt. God en Jezus Christus zijn afgoden van de mens, familie wapens, clan wapens, club wapens. Het is gewoon een voetbalspel, en daar kun je dan op gokken. De hogere kennis is de waarheid, mensen, en die moet je verdienen door alles af te leggen, al die

traditionele afgoden door de eeuwen heen. Het gaat niet om een persoon, maar om het principe. Die personen zijn wel voorbeelden en symbolen die we kunnen gebruiken, maar we moeten het niet overdrijven. We moeten klaar komen met de betekenis van die personen, de betekenis van God ook, en daarvoor is de nieuwe bijbel. Er is daarin een brug tussen theologie en filosofie, en er is ook een brug naar de natuur. Loskomen van de drogredenen van de stad en terugkomen tot de dichterlijk-filosofische natuurlijkheid. Je snakt naar adem in deze gekte, in deze godsgekte. Wie heeft de juiste god in z'n broekzak, de juiste theologie ? Daar gaat het helemaal niet om. Het gaat om het vinden van het levenswater in deze gekte. De mens mist een heleboel mineralen. De mens mist een heleboel hemelse vitamines. Laat de mens daar maar eens mee bezig gaan, en dan moet je eerst tot de rivier van twijfel gaan, zoals de nieuwe psalmen aangeven. De Waarheid, de hemelse Waarheid, boven al die lamme afgoden van de mens, heeft de map gezonden, de landkaart, en ja, ook het Jezus mysterie wordt uitgelegd, wat dat nu precies betekent, want dat is dus niet zoals ze het op aarde vertellen. Ik ben in de hemel geweest, dus ik spreek niet zomaar vanuit een boekje. De hemel is trouwens ook iets symbolisch. Het is niet zozeer een plaats, maar een staat van bewustzijn en geweten, a state of mind, een filosofie van de natuur. Het is een Woord, een boek. We kunnen alleen overleven in de hogere literatuur, en die komt de mens tegemoet.

Palestina en Israel tegenover elkaar, maar ze horen juist bij elkaar. Daar gaat de nieuwe bijbel ook over, en daarom is deze oorlog er als een voorhangsel. We moeten er doorheen prikken. Er ligt iets achter. Daarvoor laat de nieuwe bijbel de Orionse geschiedenis zien waaruit de aardse geschiedenis voortkwam. Roep, roep, en spaar niet. Spaar jezelf ook niet. We zien in de nieuwe bijbel de Orionse oorlogen die vooraf zijn gegaan aan de aardse oorlogen.

We mogen ons laten inspireren door de verhalen van God en Jezus, maar het is hetzelfde als met voedsel : als je er teveel van neemt, of te weinig van neemt, of in onjuiste verhouding, dan wordt het giftig. Daarom is de nieuwe bijbel er om weer balans te brengen. Men is 'greedy' geworden omtrend God en Jezus, als religieuze vraatzucht. Dan zitten ze aan hun lange tafels vol met voedsel, met hun Jezus afgoden en hun kruizen. Ze hebben de geestelijke oorlog verzaakt, de studie opdracht, en zijn al spijbelende grote materiele oorlogen begonnen. Dat loopt dus helemaal terug tot de Orionse oorlogen. Kent u die ?

De Takhot werd opgesteld, een soort Orionse bijbel, misvertaald door Mudroch II, en vals uitgelegd door de beruchte kerkvorst Kurka, die ook de kinderoffers terugbracht. Slavernij werd wijd en breed geleerd en uitgeoefend. Uiteindelijk was er een grote

slaven-opstand, en de matriarch Vuch werd heerseres op een strategische plaats. Vandaar dat het boek Vuch in de nieuwe bijbel ook zo belangrijk is. Het is een voorteken van het einde van de tirannie van de patriarchie.

Het boek Vuch begint met de verovering van Orion. Ook wij moeten persoonlijk Orion overwinnen, zoals Jakob op Pniel. We moeten van het lagere Orion komen tot het hogere Orion.

Hoofdstuk 6. Ismael in de woestijn

Wij zijn geschapen naar het beeld van God.
Daar horen ook de billen bij.
Alles heeft een functie.
De billen zijn de afvoer van de mens.
Die moeten er dus wel zijn, want de
mens heeft veel zonden en leugens.
De mens denkt er liever niet aan,
dat de mens billen heeft. Dat vind
de mens vies, en daarom is de mens
voornamelijk gericht op zijn hoofd,
ook niet zijn hart.

‘Billen’ is een vies woord voor de mens.
Toch moeten wij niet vergeten dat wij
zijn geschapen naar het beeld van God.
God had er een bedoeling mee. Ja,
ook met de billen. Zo belangrijk is het.
Stel je eens voor dat je geen billen zou
hebben.

De mens denkt met zijn hoofd, niet met
zijn hart, en wil voornamelijk niet aan
de billen denken, want dat is vies. Nee,

je hebt juist je billen nodig om niet vies
te zijn, want nu is de mens vol met ...
viezigheid, smerigheid, want de mens
gebruikt zijn billen niet geestelijk gezien.
De mens is ‘full of sh*t.’

Zo is dat in de stad. Maar in de ghetto’s
draait alles om de billen. Misschien heb
je dat weleens op de televisie gezien,
allemaal vrouwen die met hun billen
lopen te draaien alsof dat het belangrijkste
van de wereld is.

Moet de mens leven vanuit zijn hoofd of
vanuit zijn billen ? Je hebt een afvoer
nodig. Soms kun je je beter richten op
je billen, want de hoofden zijn te vol met
rotzooi, en de mens heeft geen blad meer
voor de mond, geen wachter voor de mond
meer. Men floept alles er maar uit. En
daarom is het oorlog. Men wil de billen
niet kennen.

Maar de mens is naar het beeld van God
geschapen, en daar horen de billen ook
bij. Richt jezelf op je hart, en ga leven
vanuit je hart, en daal dan langzaam tot
je buik, je urinoir, en dan tot je billen,
om al je overmatige hoofdkennis, dat
wat je denkt te weten, los te laten. De
mens moet weer zijn billen leren te
gebruiken, niet op de ghetto manier
overigens.

Ismael leefde vanuit zijn billen. Hij
was vijandig naar ieder vlees, als een
beeld van de vijandigheid tot de zonde,
als een beeld van het toetsen en de
geestelijke oorlogsvoering.

We zien de aandacht verschuiven
naar het midden oosten. Ismael is
weer in strijd met Israel. Dat is de
oude strijd tussen Ismael en Abraham,
en tussen Israel en Izaak, maar
uiteindelijk bouwden Ismael en
zijn vader Abraham samen het
gebedsoord in de wildernis.

Kennen wij het geheimenis van
Ismael ? De ghetto's wijzen op
de billen, en de oorlog in het midden
oosten wijst op Ismael. Het zijn
gruwelijk misbruikte missing links.
Het laat zien dat er een gebrek is,
en dat iets zich heeft verdraaid.
Daarom mogen we terugkeren tot
het hemelse woord wat daarover
gaat. Het hemelse woord is gekomen.
Lees het en overdenk het, opdat vrede
aanbreekt in je hart.

Dat is een hemelse munitie gegeven.
Dat is wat het hemelse woord is.
Er is altijd die geheimzinnige balans
tussen geestelijke oorlog en hemelse
vrede. Zij kunnen niet zonder elkaar.
Zij zijn je twee billen.

Hoofdstuk 7. de zelfverduistering - bespreking kamba 1 vers 1-6

Het boek Kamba is de opvolger en vervanger van het boek Deuteronomium, in de nieuwe bijbel.

KAMBA

Hoofdstuk 1.

1. God wil gekend worden. Wij moeten kennis van God krijgen willen wij in de wegen van God wandelen. Wij moeten ontwaken, maar eigenlijk is dit juist een verduistering om het valse licht wat ons in slaap en verblinding houdt te laten wegsmelten. De verduistering zal zo ons inzicht geven.

Uitleg :
We zien zo ook direct waarom de moeder wildernis donker is en waarom we in de donkere baarmoeder moeten. De parasieten van het licht kunnen ons zo niet bereiken. Die worden gedood door de baarmoeder. De slangen van het licht en de verblinding moeten ver van ons weg blijven. De mens is verslaafd aan licht wat de waarheid dooft. De mens is verslaafd aan de leugen. De moeder wildernis zal dit niet toestaan en houdt daarom haar kind in de duisternis, waarin het kind zich zal kunnen ontwikkelen. Je kan niet zomaar door geloof in de wegen des Heeren wandelen. Je moet de kennis des Heeren ontvangen. Geloof zonder kennis is dood. Het ware geloof is een school, en dan moet eerst alle oude kennis afsterven, en alle valse lichten die die kennis in stand houden. Dat gebeurt in de duisternis van de baarmoeder van moeder wildernis, waarin ze haar kind veilig houdt. Zo zal het kind uiteindelijk ontwaken.

2. De sobere overwon Goliath door de Eben, de tabletten van de hemelse leerregels, de tabletten van de hemelse kennis.

Uitleg :
David overwon de geest van Goliath niet zomaar door een steen die hij slingerde, maar door de ‘eben’ in het Hebreeuws, wat dus een veel diepere betekenis heeft. David overwon Goliath door het Woord, door de hemelse leerregels. David wordt veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, want dat is zijn Orionse naam. David wordt hier ook de sobere genoemd. De soberheid is de basis om het Woord te ontvangen en te hanteren, anders komt de mens op een dwaalspoor. Er zijn maar wat veel geesten die de mens graag willen leiden door het Woord, maar dan door verdraaiing, opdat ze de mens kunnen uitbuiten. Soberheid is daarom de sleutel tot het hemelse Woord. De mens moet matigen en zich niks aanmatigen.

3. Het heeft als wortel-woord banah, het bouwen van een huis, een familie, waarin de moeder het gezag krijgt, oftewel het herstel van Moeder God. De sobere overwon

Goliath door het oprichten van de tentendienst

Uitleg :
David kon Goliath alleen overwinnen als door de verhouding tussen moeder en zoon, wat geen aardse moeder is, maar de moeder als beeld van de hemelse leerregels en kennis. Alleen door de zuivere dienst hiertoe kon David de goddeloosheid en moederloosheid waar Goliath voor stond overwinnen. Goliath staat ook voor immoraliteit en misdaad, terwijl David een godsdaad verrichtte. De moeder is donker omdat dit de schuilplaats uitbeeld en ook het onbaatzuchtige werk van je ene hand niet laten weten wat je andere hand doet, een thema wat ook telkens weer terugkomt in de nieuwe bijbel. Zij die dus de duisternis schuwen en onderschatten zijn dus nog op zoek naar eer en aanzien, en schieten zo langs hun doel heen.

4. Het oog van Goliath stond voor de oude wereldorde. Het oog van Goliath was de menselijke overleveringen en tradities.

Uitleg :
In de Halal staat hierover : ‘In het Aramees trof David Goliath door de eben in het oog (byt, bit, bet). Het oog van Goliath stond voor de zon van de oude wereldorde, maar de strijd was nog niet gestreden. Het verhaal van David was slechts apocalyptisch.’ Het ging dus om een bepaalde zonsverduistering. De mens moest nog tot de diepte komen van deze strijd tegen Goliath. David moest door nieuwe openbaring de vleselijke openbaring van de mens overwinnen. Dit was dus het herstel van de profetische en psalmische bediening. Doordat het oog van Goliath werd geraakt door de hemelse steen kwam er een verduistering op de aarde, en kon de mens weer terugkeren tot de donkere aardmoeder als een beeld van de zelfverloochening, de zelfverduistering. In principe was dit al het werk van de nieuwe bijbel die zou komen. Goliath was een beeld van de vleselijke bijbel. Ook de zonde heeft zijn eigen bijbel. In het Orions was dit de Takoth. David had een openbaring ontvangen die af zou rekenen met het vooroordelende en verdraaide woord van mensenvlees.

Goliath was het beeld van het leven in het vlees, en David was het beeld van het leven door het geestelijke. Dit was dus geen letterlijke strijd, geen vleselijke strijd, maar een geestelijke strijd. David had een nieuwe openbaring van het hemelse woord ontvangen waardoor deze wereldleider van het vlees en van de zelfverheffing zou vallen.

5. De vijand had het volk in slavernij gebracht door het volk te onderwerpen. Als medicijn en sleutel wordt aangereikt : Te komen tot de poorten van de dochter van

Sion.

Uitleg :
In de Halal is de dochter van Sion de dochter van Jakob, namelijk D’n, Djannah, Jannah, wat ook weer het paradijs is in het Arabisch, wat Eden is in het Hebreeuws, de tuin van Adam en Eva, Edem in het Grieks (in de Septuagint), en Edom in de Ethiopische bijbel in de Ge’ez taal van Ethiopie. In het Aramees betekent het de exegese. Ethiopie was vroeger ook een naam voor onder Afrika, het Afrika onder Egypte, of voor heel Afrika. In Genesis is Ethiopie het paradijs, Cush, en ook Havila wordt genoemd, wat in Genesis 10 het nageslacht van Cush is. Havila betekent in het Hebreeuws-amazonisch ‘Eva (havah, hebreeuws) is God (ila, voortijds-amazonisch).’ In de nieuwe bijbel, zoals ook in de grondteksten van de oude bijbel, wordt er een onderscheid gemaakt tussen de hogere Eva, de godin Eva, en de lagere, gevallen, vleselijke Eva. Haar zaad moest de geest van Goliath, de geest van wedijver, competitie, verslaan.

6. Het kwaad zal verkocht worden aan de onderwereld.

Uitleg :
We mogen niet vasthouden aan het vlees. We moeten het afleggen, ‘doorverkopen’ aan God, omdat God weet wat ermee te doen. Ezau moest zijn eerstgeboorterecht, zijn sociale status, verkopen voor het rode, voor de baarmoeder, tot wedergeboorte, wat een veel hoger pad was. Hij moest de duisternis in, zijn ene hand niet laten weten wat zijn andere hand deed.

Hoofdstuk 8. Zuchten onder de naderende oordelen en gerichten

De vrucht van zorgvuldigheid is de

droefheid over de zonde. Als er een

gebrek aan droefheid is over de zonde

dan is er dus ook een gebrek aan
zorgvuldigheid, want de zorgvuldigheid
verheugd zich niet over de zonde,

integendeel.
Belech 7:36

P. Blok stelde in de Saambinder van 1979 (11 januari) in zijn artikel ‘De prediking van God’s rechtvaardigheid’ dat de offers der mensen ijdel en mismaakt waren geworden. De Heere was moe geworden van de zonde en strekte de roede uit. De maat van de zonden was volgeworden en het oordeel was niet meer af te bidden. De maat was volgezondigd, stelde P. Blok (1920-2019), en het was doorgedrongen in de gezinnen, en zelfs de kleine kinderen waren erdoor vergiftigd en werden meegesleurd in de vijandschap tegen de Heere en zijn dienst. Hij stelde dat uit de diepte de profeet opklom. De Heere zou zo naderen tot de zichzelf verhoogde mens. De profeet zoekt dan in eenzaamheid de gemeenschap met de Heere en zucht onder de naderende oordelen en gerichten, stelt hij.

Mensen, het overblijfsel wordt verzameld door het Woord en het geestelijke. H. van Gilst stelde in de Saambinder van 1979 (25 januari) in zijn artikel ‘De vervallen hut van David’ dat het overblijfsel door de Heere vergadert werd tot het eeuwige leven en tot het vaste fundament. Dat zijn de verdrevenen van Israel. Dat zijn mensen die vanwege hun roeping, vanwege het gehoor geven aan hun roeping, werden bespot. Hij stelt dat stenen worden opgedolven uit de poel des verderfs om ze te leggen op het enige fundament. Nu, wij mogen daar over nadenken wat dat enige fundament is.

Draag je verantwoordelijkheid en zorgvuldigheid ? Dan zal er geen lek in je ark zijn. Maar waar het ontbreekt sluipt de zonde binnen. Laat je dan de zonden twee aan twee de ark binnenkomen, als een soort duivelse Noach ? Nee, vecht, en bouw je ark, wees daar zorgvuldig in, en breng God’s natuur naar binnen. Wij mogen hierin geleid worden door de hemel, door de urim, de zienersteen, en in principe is dat een verbroken hart, een verscheurde ziel. Alleen zo kun je de hemel verstaan. Als je nog allemaal rondloopt met vooroordelen dan mis je zo de openbaring van God. Dat is een dichterlijke taal. We moeten ons wel onderwerpen aan het hogere. Het is een psalm. Het gaat niet buiten jezelf om. Verneder jezelf. Ga dieper. Alleen zo kom je tot die hemelse rivier die je zal meenemen. Dat is een diepe ondergrondse rivier waar je je naam hoort roepen. Zij die zich te hoog verheffen zullen de roeping niet verstaan. Zullen we alles achter laten om tot die rivier te gaan ?

Hoofdstuk 9. Het pad wat veel verder leidt

Het gaat erom de lijdensbeker leeg te drinken tot de bodem, oftewel de onderwerping aan de tucht. Dit zijn hele andere moederborsten dan de borsten van de wereld. De moederborsten van de tucht zijn donker, opdat het vleselijke sterft.
Ewa 51:19

We moeten de duisternis niet schuwen.
De duisternis is belangrijk voor onze opvoeding.
We leren hierin te werken in het verborgene,
onze ene hand niet te laten weten wat de andere hand doet. De zelfverduistering is een belangrijk fundament voor de zelfverloochening, opdat we daarin ons hogere zelf, ons ware zelf zullen vinden.

Wij moeten over de zonde wenen, de zonde, de vijand, kennen, en van de zonden vlieden, om zo een nieuw mens te worden. Dat is de opdracht van een kind,
te wenen, en van de moedermelk te nemen, in verborgenheid. De moeder heeft een schuilplaats voor haar kind, en daarom is zij donker. In het licht zou alles openbaar zijn, en zouden de wolven het kind verslinden, en daarom heeft de moeder het kind weggenomen, in veiligheid gebracht, in de duisternis.
Oh, laten wij die lijdensbeker toch tot de bodem leegdrinken opdat het werk volbracht zal zijn,
de duisternis groot genoeg zal zijn opdat de vijand het kind niet zal kunnen vinden.

Houdt van uw duistere moeder. Leer te leven in
het duister, opdat gij daar onderwezen wordt. Teveel licht houdt de mens blind en verwaand. Teveel licht is aandachtstrekkerij en eerzuchtigheid. Och, laat de ijdelheden van het leven toch varen. De donkere moeder spreekt in geheimenissen. Wij moeten de duisternis en haar belang leren kennen. Leer de

duisternis lief te hebben. Er is een prachtige reis
door de nacht, het pad wat veel verder leidt.

Hoofdstuk 10. Wie zal met de Heere strijden ?

*Zoete waarheid dwaalt in 't hart van
de diepte. De honing leidt tot de oer
oceaan.
IV Werktuigen 6:142*

*Kom vlucht met mij. De dagen van de
honger hebben honing voortgebracht.
IV Werktuigen 7:71*

Zowel in de oude als de nieuwe bijbel komt het onderwerp honing veelvuldig voor. Denk aan het land van melk en honing. Ik zag een bol van honing, als een beeld van God, de hemel, de eeuwige kennis, en daar omheen waren aanklagers gekomen die de Heere aanklaagden, maar wie zou debatteren met de eeuwige kennis ? Uiteindelijk bleven ze allemaal vastkleven in de honing, en kwamen niet ver. Wie zal met de Heere strijden ? Zij klaagden ook de dienstknechten en dienstmaagden van de Heere aan.

Ziet u, deze wereld is verslaafd aan beeld en geluid. Alles gaat om het zien en horen in deze wereld. Maar zal de Heere niet communiceren op meer verborgen en vreemde manieren, door patronen ? De Heere communiceert bij het schrift. De mens moet leren lezen en schrijven, zoals vroeger de mens ook alles al opschreef in de grotten en op de stenen tabletten. De mens was nog niet daadwerkelijk geboren, maar de mens moest geboren worden in het Woord, het hemelse schrift leren. Dat is de daadwerkelijke geboorte of wedergeboorte. De mens moet leren lezen en schrijven, ook in de verborgen talen, in de vreemde talen, om zo alles te kunnen overdenken en geen stappen zal overslaan. Zij die verslaafd zijn aan beeld en geluid missen hun doel. Ze slaan stappen over, en blijven zo kleven in de honing. Ze komen niet verder

op het pad. De mens moet de honger en de gematigdheid leren, en zo komen tot de hemelse schrift, en dat leert de mens in de duisternis en in de stilte. Dat is iets van de natuur. Zo brengen de dagen van honger honing voort. Zo keert de mens terug tot het land van melk en honing.

Hoofdstuk 11. Doodlopende wegen

Hebzucht is een droom van macht,
maar al zijn wegen leiden tot de dood.
Duizen 22:30

De schoonheid van de mens is vuilheid voor God. De schoonheid van de mens is namelijk hebzuchtig en machtslustig. Het dwingt zich op aan de ander, en zoekt altijd weer de aandacht, zoekt altijd het middelpunt van de belangstelling te zijn, en voor wat ? Als ze nu iets goeds te zeggen hadden, maar dat hebben ze niet.

De gezondheid van de mens is ziekte voor God. De mens is helemaal niet zo gezond. Het is allemaal gebouwd op hebzucht, het verdrukken van de armen en de dieren, het onderdrukken van de minderheden. De één z’n dood is de ander z’n brood. Wat voor wegen zijn dit dan ? Ze leiden naar de dood, want het zijn de wegen van zelfzucht en hebzucht. Als je je gezondheid verkrijgt door over de ruggen van anderen te gaan, wat is die gezondheid dan waard ?

Bidt niet om genezing, maar om het eeuwige touw van de hemelse leiding. Het eeuwige touw is je genezing, de genezing van je geweten en je navigator.

Hoofdstuk 12. De bloem van Jozef

Om veilig te zijn tegen de vervloekingen van het oervlees, van het voortijdig grijpen, moeten wij komen tot de zwarte steen, de steen van honger, bewaakt door een beest. Dit wordt ook wel de Yashapheh genoemd, als de steen van de stam Benjamin. Judah en Benjamin zijn daarom nauw aan elkaar verbonden.
Benjamin betekent zoonschap.
In de oerkennis is er de ladder van Jozef, die reikt tot de zwarte steen, de steen van honger. Deze steen is belangrijk om niet door de bedriegelijke begeertes van de wereld meegesleurd te worden. Alles buiten deze steen zal vergaan.
II Duizen 22:8-9

Ishmael komt tot de zwarte steen in het beloofde land, na het testen, na de tocht door de woestijn. Dan kan Ishmael uiteindelijk de verborgenheid ingaan. Dit is het resultaat van het toetsen, het worstelen.
De mens moet weer afdalen in de aarde, in de onderwereld, om tot wedergeboorte te komen. Alle valse, hoogmoedige, vleselijke wijsheid moet weggehaald worden. Het zou gebeuren als door een dief in de nacht.
II Kamba 10:2-3

Wat gebeurt er als we ontwaken ? Komen we dan tot leven ? Nee, dan gaan we dood. We worden dan meegesleurd met een hitsige, aggressieve, gewelddadige Russische orka. Die gaat ook nog eens veel te snel. Althans dat is de wereld waarin we leven. Deze orka staat voor alles wat mannelijke opgeblazenheid heet, en wordt gevolgd door een hele horde waaiervissen, als brei, ook wel nakervissen genoemd, weduwvissen. De nakers worden ook in de nieuwe bijbel genoemd, en zij wonen veelal in het stadje Kidde, waarover Minka heerst, die maar één oog heeft. Kidde wordt besproken in hoofdstuk 19 en 20 van de nieuwe Exodus, het boek Duizen. De nakers zijn de dochters der mensen, de dochters van het vlees, die het mannelijke vlees hoog houden en in stand houden. Zij geven geboorte aan de reuzenzonen, de mannen van naam. Ik had er een droom over. Ik zag toen ook een zwarte steen. We hebben de zwarte steen nodig om uit Kidde te ontkomen. In Kidde worden mannen gefokt voor het vlees. Het nakergif is overal, ook in het voedsel, ook in de vruchten, want ik zag in de droom ook dat bananen al aangetast waren, wat niet wil zeggen dat je geen bananen meer kunt eten, maar gewoon met mate, niet meer dan drie per dag, en eet ze ook niet iedere dag, en eet ze ook niet iedere week. Ik heb zelf weleens jaren op bananen gevast voor die reden. Je moet profetisch met bananen leren omgaan, opdat het gif je niet zal treffen. Je moet de seizoenen leren van de bananen.

In ieder geval : de zwarte steen. Ik was blij toen ik erover droomde. Het was min of meer doorzichtig gesteente. Het lag als een blok op tafel en begon me te ontgiftigen. De nieuwe bijbel noemt het de steen van honger, oftewel de steen van het minderen.

Het pad van Jozef wordt genoemd om tot de steen te komen.

In Ewa 56:6 staat hierover :

‘Het is als de droom van Jozef die
vervolgt wordt door de nachtmerrie. De
redding is dan in de droom uitleg en de
nachtmerrie uitleg. Dat is dus de gave van
vertolking van vreemde talen. De droom
spreekt tot de mens in een vreemde taal,
en zo ook de nachtmerrie.’

Wij zijn omringd door dromen. Deze dromen zijn tot nachtmerries geworden omdat de uitleg ontbreekt, en alles is tot chaos geworden. Vandaar dat wij dromenuitleggers dienen te worden, net zoals Jozef. Er wordt ook gesproken over de ladder van Jozef

tot de zwarte steen. In de nieuwe Genesis, het boek Behemma hoofdstuk 1:31 bidt Samuel voor Eli, die hij zijn vader noemt :
‘Laat hem het pad van Jozef bewandelen, geef
hem de vleugels van Benjamin, om zijn
huis weer binnen te gaan.’

We hebben gezien dat de zwarte steen de steen van Benjamin is, de steen van het zoonschap. Eli oefende geen tucht meer uit, en ook geen zelftucht, en moest dus zelf ook weer zoon worden.

Laten wij deze steen in ons hart ontvangen, deze hemelse steen. Daar mogen wij om vragen. Het is aan ons gegeven. De steen zal ons helpen te leren matigen, te leren doseren, opdat wij niet teveel van iets zullen nemen, en ook niet te weinig. Het hongeren is nooit losbollig, maar zal ons leiden tot de ware vrucht. Deze ware, hemelse vrucht moet rijpen door het offer. We lezen zo in het eerste hoofdstuk van Behemma dat de bloem van Jozef ons daarbij mag helpen. Het is de bloem van dromen. De bloem van Jozef heeft namelijk een opwekkende kracht, maar het is een waarschuwer. Wij kunnen alleen wakker worden als wij anderen wakker zullen maken. Dat was ook het gebed van Samuel voor zijn vader Eli. Samuel noemt Eli ook zijn innerlijke vader. Hij bidt dus in feite ook voor zijn eigen vaderlijkheid, zijn innerlijke vader, zichzelf.

De bloem van Jozef werd ook de heerser van Egypte genoemd, en werd voortgeroepen vanuit de woestijn. Het is dus een woestijnbloem, en dat is ook de reden dat we ons mogen verblijden als we door woestijnen in ons leven moeten, want het heeft als doel de bloem van Jozef op te wekken in ons hart, en die zal ons leiden tot de zwarte steen. Uiteindelijk is dit de orakelsteen die onze dromen zal uitleggen.

Hoofdstuk 13. Het hart van de ziener

In het morgengebed gaat Ahn de tent
van God, zijn Moeder, binnen, en
onderwerpt zich aan God's onderwijs.
II Behemma 2:1

Ahn is een andere naam van David, zijn Orionse naam.
Het is van belang dat wij elke morgen wanneer we opstaan tot de tent van God de Moeder gaan, om door haar te worden onderwezen, opdat de wereld, de vijand, en het vlees ons niet zal onderwijzen.

Zijn we er dan ? Neen. We lezen verderop in het hoofdstuk dat er gewezen werd op Jakob die met God worstelde, om zo alles te toetsen en zo een wachter voor de mond te ontvangen. Jakob weerspiegelt de oorlogsvoerder. Het is een gevecht om het Woord van God, het onderwijs, te ontvangen. Het moet grondig gezifd worden. We mogen hier niet te licht over denken. Ahn onderwierp zich aan God's onderwijs, opdat zijn vlees niet de overmacht over hem had.

Het hoofdstuk stelt dat dit iets geestelijks is, en dat het wijst op verborgenheid, op afzondering dus. Als we opstaan mogen we hier speciaal tijd voor vrijmaken. Dat is iets heel symbolisch, zoals alle religie symbolisch is. Het is een zeker natuurpatroon.

In het hoofdstuk daarna zien we het wat specifieker :

Ahn kwam tot de Eeuwige, het opperhoofd van de psalmenzingers. Hij keek naar haar op voor onderwijs in soberheid. Ahn kwam tot haar in de onderwereld.
(3:4)

De psalmenzingers zijn dichters, rijgers van hemelse woorden en hemelse natuurpatronen. Dit zijn geestelijke sieraden, raadgevers, orakels. Zo was Ahn ook een psalmist, omdat hij door deze Psalmiste was onderwezen. Dat is een kunst, een discipline. God is dus een Psalmiste. Luister naar Haar muziek, naar Haar gedichten en psalmen, niet die van de wereld en het vlees, niet die van de vijand. Stel je open voor de hemelse psalmen die leiding en raad geven.

Daartoe komen wij als Ahn tot haar tent, wanneer wij opstaan, om de dag aan haar te wijden. Doe dat zorgvuldig, beheerst en ingetogen. Laat daarvoor alle menselijke opgeblazenheid en bluf achter je.

Dan staat er :
‘Here, wie mag verkeren en ingewijd
worden in uw tabernakel ?
Wie mag het interpreteren ?’ (3:22)

Als antwoord hierop wordt gegeven :
Zij die wandelen met de orakelstenen
van de tentendienst, de toetsstenen.

Zij die met de orakelstenen wandelen
gaan voorzichtig met het leven om,
bekijken het vanuit iedere hoek, en
proberen daar diepte in te zien, opdat
zij niet zomaar van alles er uitfloepen
wat hen maar in gedachten komt. Wees
geen losbol. Leer met de orakelstenen
om te gaan. Ook dat leer je in de tent
van God, als je ‘s ochtends opstaat en
tot haar tent gaat. Zorg dan dat je je
orakelstenen bij je hebt. Wat betekent
dit ? Heb het hart van een ziener,
van een geestelijke luisteraar die niet
aanziet wat voor ogen is.

Kom met een wachter voor de mond,
kom in stilte, en dit is ook tegelijk een
wachter voor het denken (3:26).

Dan zal God je een schild geven, zegt
het derde hoofdstuk verderop. Dit schild
wordt alleen aan de oprechten gegeven.
Ga dus je motieven na waarom je tot
God komt, waarom je God raadpleegt,
en wees eerlijk, en sta open voor verandering,
wat in jezelf begint. Uiteindelijk is dat ook

de overlevingsstrategie van de natuur zoals dit gepredikt werd door Darwin in de jaren 1800, in de natuurfilosofie. Dat was helemaal niet letterlijk ‘overleving van de sterksten’, maar hen die het meest open stonden voor verandering.

Dat is ook wat de orakelstenen doen. Ze zullen een wijdere wereld laten zien, groeiende en veranderende inzichten. Het zal altijd weer anders zijn, en vreemd. De orakelstenen zullen je nooit laten vastgroeien.

Zo kunnen we ook volledig loskomen van allerlei aardse en vleselijke moeders (3:34), want die vergiftigen ons slechts, houden ons verslaafd aan het lagere, opdat wij niet verder komen. Zo komen we van wedergeboorte tot wederopvoeding.

En dan wordt je toch vanuit de tent de wereld ingezonden. Dan moet je een moeder voor anderen zijn. Dan moet je op zoek naar het verloren schaap of verloren varken.

Je moet dus niet een moederskindje worden zomaar, geen schoothondje. Je wordt uitgezonden. Dat hoort bij de school. Dan ga je op stage naar vreemde gebieden. Dan kom je vreemden tegen. Daaraan wordt alles getest, en dat is ook weer onderdeel van de orakelstenen.

Hannah moest haar zoon weer loslaten, Samuel, zoals ook Maria haar zoon Jezus moest loslaten. Ze moesten naar een ander gebied, voor werk, voor school. Hun leven ging door en verder. De liefde laat los, laat ademen, laat groeien, laat de touwtjes vieren. Jezus verliet de aarde om het heilige geestelijke te kunnen zenden. We mogen niet zomaar mensen zo verafgoden

dat het verstikkend wordt. We mogen de principes niet uit het oog verliezen, en die principes staan altijd boven de mensen zelf.

Jakob's worsteling leidde hem helemaal tot Egypte, een vreemd land. Een man zal zijn vader en moeder verlaten om zijn vrouw aan te hangen. Een heleboel ouders krijgen dat maar niet in hun hoofd dat ze hun kinderen moeten loslaten, vrij moeten laten.

Laten we daarom tot de tent van God gaan, met onze orakelstenen, ons leven, om het aan God te geven en het door God te beschouwen, er wijsheid en raad uit te filteren, en dan diep in haar tent doordringen om zo de marsordes te ontvangen, opdat wij uitgezonden worden met deze boodschap, een grote taak.

Zie het in de wereld te volbrengen. Set the captives free.

Hoofdstuk 14. De betekenis van de eeuwige jachtvelden in de nieuwe bijbel

Het Woord is als een roofdier
uitgezonden tot de zonde. Alleen deze
worsteling zal vruchtdragen.
Anderlech 7:11

Er zijn een heleboel mensen 'zonde-vegetarisch'. Wat is dat ? Dat is een goede vraag. Het zogeheten 'zonde-vegetarisme' zorgt ervoor dat de mens niet strijdt tegen de zonde. De mens is geen roofdier tot de zonde, en laat de zonde in valse vrede voortbestaan. Het is dus de valse vorm van vegetarisme. Wij

moeten komen tot het ware carnivorisme van het Woord, als een roofdier uitgezonden tot de zonde. We moeten de strijd aangaan. Doordat de mens nog niet tot het ware, geestelijke en vergeestelijkende carnivorisme is gekomen zien we nog steeds heel veel vals, materialistisch carnivorisme om ons heen.

Zien we de tweeledigheid ? Zien we het dualisme ? Dat is ook zo met bijvoorbeeld homosexualiteit. De slechte vorm van homosexualiteit is waarin het betekent : 'egoisme, eenzijdigheid en eenkennigheid.' Dat is de zonde-homosexualiteit. Als mannen onderling een relatie hebben, of vrouwen onderling, of ze nu man of vrouw zijn, dat doet er verder niet toe, maar we moeten de symboliek begrijpen, en begrijpen dat er een duistere kant aan vastzit.

In de nieuwe bijbel komen we het hogere carnivorisme tegen, wat dus symbolisch is, en we moeten het lagere, letterlijke carnivorisme achter ons laten. Dit houdt ook in dat de geestelijke jacht hersteld moet worden, en dat we opgaan naar de eeuwige jachtvelden. Dat is een studie-proces. De nieuwe bijbel laat zien dat het een jagen naar kennis is, die overal om ons heen verspreid is. Het lichaam van Osiris was in stukken gehakt, en de delen moeten weer verzameld worden. Dat is wat de exegese is. Uit alle stammen zullen de uitverkorenen zich verzamelen, uit elke stam van welke religie, denominatie of ideologie ook, dus ja, daar horen ook de atheisten bij. Ook atheisten kunnen dus aansluiting vinden op de nieuwe bijbel. Dat is een groot goed.

De nieuwe bijbel is vegetarisch, MAAR laat zien dat we hiervoor los moeten komen van het lagere, zonde-vegetarisme. Dit gaan we zeker nog verder bespreken. Het is één van de hoofd-thema's van de nieuwe bijbel. De discussie zal dus voortgezet worden.

Hoofdstuk 15. Prikken in Nairobi

In een droom was ik op weg naar een station, aan de rand van een dorp. Ik liep langs de huizen en er was een crimescene. Iemand had geweld gepleegd met gereedschap, en dat gereedschap werd onderzocht. Het was een speciale koninginnedag en ik zou naar Amsterdam gaan, maar toen ik bij het station aankwam was het er ontzettend druk, en ik vroeg me af waarom ik eigenlijk naar Amsterdam zou gaan, want daar zou het dan nog wel drukker zijn. Er waren wat relletjes bij het station tussen jongeren, en in de verte blafte een hond keihard. Het was de geest van het mannelijke superioriteitssyndroom, een mentale ziekte. Iedereen werd op het station gechecked door militairen. Er stond een hele rij militairen waar de mensen langs moesten lopen om gechecked te worden, en het pad was nauw. Ik dacht mij niet gezien, laten ze dat dan maar lekker doen. Maar ik had weer genoeg gezien die dag. Dat moest ik even zien, en ik besloot niet naar Amsterdam te gaan.

Wat is de geest van het mannelijke superioriteitssyndroom ? Hoe is het ontstaan ? Het is een typisch verschijnsel wat je nog veel om je heen ziet. We zien dat die geest niet wil loslaten. Gisteren keek ik naar een politiek programma waarin werd gesuggereerd dat vlees gezond is, en dat werd gesuggereerd door een partij die zich ‘de partij van de vleeseters’ noemde. Er was ook een discussie of er meer geslachten waren dan alleen maar man en vrouw.

Het mannelijk superioriteitssyndroom is een nare ziekte. Het ontstaat door vlees en alcohol, want dat verziekt de hersenen, en het is drugs. Men gaat wanen, groter en groter, tot grootheidswaanzin, en dit gebeurt ook religieus. Het is als een pretpark-attractie. Maar hoe ontstaat dat ? Het heeft zijn wortels in het zonde-vegetarisme, dus dat je ‘vegetarisch’ wordt tot de zonde, je niet tegen de zonde strijdt, maar het als huisdier neemt. De zonde als huisdier nemen ? Zo raak je ondervoed tot de kennis en ontwikkelt gnosis-anorexia, en die lange, ijle, dunne gestaltes ontwikkelen zich tot een soort kernenergie, wat voortdurend explodeert en voortdurend waant, in opgeblazenheid en al dat soort verschijnselen geeft wat we om ons heen zien.

De steden en dorpen hebben dit soort geesten boven zich, geesten van zonde-vegetarisme, om zo de mens ondervoed te doen raken door gebrek aan kennis. Ik had een droom over Nairobi Kenya dat daar de hemelse bloemen waren gekomen en die zaten in loketjes, en iedereen moest getest worden op zonde-vegetarisme. Ze moesten allemaal naar het bureau. Deze bloemen waren ook een soort dokters. Laten we loskomen van het zonde-vegetarisme om zo tot het hemelse carnivorisme te komen waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Zij die nog zonde-vegetarisme hadden kregen spuitjes en werden apart gezet, kregen een merkteken, alsof ze ‘melaats’ waren. Ga niet om met hen die zonde-vegetarisch zijn, zij die de zonden hebben genomen als hun huisdieren. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Leer de hemelse jacht.

Wees je bewust dat de geesten van zonde-vegetarisme alle steden en dorpen hebben ingenomen en daarover als sluiers hangen. Het komt aan op een stuk territoriale oorlogsvoering om hier doorheen te komen.

Hoofdstuk 16. De vis wordt duur betaald

Bitter is haar melk, om haar kind te
sterken. God slaapt en houdt zich doof
voor een reden. Er is een diepere
wereld. God is in dromen.
Ewa 39:11-13

Zwarte pieten aan weerszijden van het schip.
Het houdt de gemoederen weer bezig, en terecht,
want er is een groot raadsel op te lossen.

Zwarte piet voor en na, zoals ook bij mij thuis.
Het schip komt uit Spanje. Een kind kan de was doen.
Natuurlijk ging dat over de Ismaelitische moren

die Spanje binnenvielen, want de Spaanse godsdienst
was te eng geworden, te nauw.

Er is altijd een strijd tussen Israel en Ismael geweest
door de eeuwen heen. Nu ook weer.

Het sinterklaasfeest draagt een belangrijke boodschap,
maar veelal wordt het tot een vreetfeest, en hierin zijn
de oorspronkelijke betekenissen en bedoelingen in
verloren geraakt. Denk je eens in.

De nieuwe bijbel spreekt over een hogere en een lagere
Eva, en over een hogere en een lagere Adam. Er is een
hogere Ismael en een lagere Ismael, en een hogere
Kain en een lagere Kain. Er is een oorlog tussen het
vegetarisme en het vlees eten, tussen het geestelijke
en het materialisme. Vraatzucht wil niet loslaten.
Het zijn Kainitische Ismaelieten die hun broeder
hebben vermoord. Ze aanbidden Kain en ook Eli,
de tuchteloze, en Kakia, de heks, als in een drieeenheid.
De basis van het materialisme is zeer godsdienstig.
Ze zijn op weg naar het Kainsloon, want moordzuchtige
vraatzucht is één van de doodszonden. Ze houden van
de dood. Ze hebben zichzelf opgehangen. Het is zelfmoord.

Maar hier hebben we mee te maken, met Kainitische
Ismaelieten, de lagere soort. We moeten tot de hogere
Ismael komen. Ismael staat voor rebellie tegen al deze
systemen. De hogere Kain staat voor het doden van
het vlees, je eigen vlees. Het eigen vlees bestaat uit
verschillende soorten :

- het voorgeslachtelijke vlees
- het collectieve vlees
- het individuele vlees
- het territoriale vlees (heersende vlees, vlees gesteld over vlees)
- het toekomstige vlees

Ergens ging het fout. Ergens splitste het zich af, door spiegelingen.
Ergens ging het lager en lager en werd het verdorvener en verdorvener,

en we moeten terug. Het is te ver gegaan. De mensheid is omsingeld door deze cultus van Kainitische Ismaelieten, deze kannibalen, en die lachen slechts. Ze zijn niet voor reden vatbaar. Het zijn dwazen.

Je kunt niet met ze redeneren. Je hebt het Woord nodig, en profetische leiding om hier doorheen te komen. God heeft niks met deze realiteit te maken, met al die kortzichtige, bekrompen en naargeestige mensen die vaak ook eng religieus zijn op hun manier. God slaapt en droomt en houdt zich doof naar hen, stelt het 39ste hoofdstuk van het boek Ewa (Eva), de grote oerwoudsrivier van het paradijs.

De hogere Ismael kwam tot Areta, de volharding in geestelijke oefening, terwijl de lagere Ismael tot Kakia kwam, het verwennende materialisme. We zien deze afsplitsingen dwars door de religies heengaan en door de politiek. We hopen dit in de nabije toekomst verder te bespreken, hoe te komen van de lagere Ismael tot de hogere Ismael. Het pad zal verder uitgestippeld worden om door het mijnenveld heen te komen. Overal zijn Kainitische rovers die het op het leven van hun broeders hebben gemunt.

Ik had een droom over een groot gebouw, een flatgebouw, met allerlei flatvleugels, aftakkingen dus, dat als je uit het flatgebouw keek dan zag je aan de overkant ook weer een flatgebouw, wat bij het gebouw hoorde, dus ook met inhammen. Een oom had aan de overkant ook een flat. Hij zat buiten. Ik was met wat mensen in een zaaltje, en we hadden het over bijzondere albums. Er was een winkel verderop waar ik ging zoeken naar één van die albums. Ze hadden het ook over ‘Op Hoop van Zegen’, waar de uitspraak ‘De vis wordt duur betaald’ vandaan komt, over het sterven voor en door de visserij, wat ook weer heel profetisch is. Mijn oma, een vissersdochter, woonde in die droom ver weg in een wijk buiten het flatgebouw, en die gingen we soms bezoeken. Er was een crimescene, waar ook dat album over ging, waarin kinderen de dupe werden, ook weer verbonden aan de Kainitische Ismaelieten. Dat is de wereld waarin we leven vandaag. We hebben met een lagere Ismael en lagere Kain te maken, die verbonden zijn aan de lagere Eli, de tuchteloosheid, die hen veilig stelt. Maar : ‘De vis wordt duur betaald.’ Laten we dat goed in de gaten houden. Alles heeft zijn voorwaarden en consequenties.

Ze zijn niet voor reden vatbaar, de cultus van het Kainitische

Ismaelisme. Het Woord zegt : ‘Het vlees moet volledig sterven, oftewel geofferd worden, als een middel om tot het inwendige zaad te komen, oftewel het verborgen woord.’ (Ewa 41:4)

Het vleselijke is naar buiten gericht, maar het geestelijke is naar binnen gericht. Daar moeten we God vinden. Buiten is het vleselijke, en men rookt vieze pijpen met haar, zoals ze in het Hamelen-verhaal zeiden van de ijsheks.

Haar hart is koud, haar hart is dood. Ze kan
alleen maar moorden en liegen. Ze haalt
haar oogsten binnen door ‘grooming’.
Pas dus op, want ze mengt haar leugens
met waarheden, liefde en zorg. Ze is op
jacht en praat mensen naar de mond,
wat ze willen horen, en gaat lang met
hen mee op hun paden, om aan het einde
van het ritje haar mes te trekken. De vis
wordt duur betaald.

Hoofdstuk 17. Van Mozes tot Kant

Er is veel wildernis, en de samenleving
is slechts een druppel in de wildernis.
III Werktuigen 3:2

De mens moet veel slapen,
en dieper slapen,
en dan is de nachtmerrie slechts een druppel vallende
in de woeste oerzee van de slaap.
IV Werktuigen 4:98

In principe hebben ze maar een

druppeltje van de oceaan weten te roven en vernietigen, en het zal weldra op hen af gaan komen. De hemelse wildernis wordt alleen maar groter.
Anderlech 1:39

Laat het natuurlijk verlopen, niet geforceerd.
Er zijn veel grotere parallelle realiteiten, stelt de nieuwe bijbel. Waar we nu inzitten is het ware leven niet, en we moeten daar veel zaaien. Het is niet vreemd als je in dit leven helemaal doordraait. Maar dan weet je dat er een andere vibratie is.

Er is overal pijn en je moet je er doorheen zien te dansen, zien te balanceren. Wanneer moet je je ene voet voor je andere voet zetten. Voortdurend moet je missiles ontwijken, op de juiste tijd wegdraaien. Je bent in het oerwoud en op weg naar de nederzetting.

Mozes wilde te snel zijn stadje bouwen. Wat hij wel niet allemaal oprichtte. En het ging naam maken en faam, en het werd verkocht. Maar wij moeten verder. Ga verder, dieper de wildernis in, er ligt nog zoveel natuur juist buiten de veilige stad, want het is schijnveiligheid, roept de nieuwe bijbel, en in de nieuwe bijbel komt Immanuel Kant Mozes tegemoet, als de grote verlichtingsprediker van de jaren 1700, een paar eeuwen na de reformatie. Hij kwam met de Vur principes, die later door Hegel werden uitgewerkt, een beetje zoals Elia en Eliza.

Calvijn kwam Mozes tegemoet : Het moet nog soberder.
Jeremia kwam Mozes tegemoet. De Israelieten hadden zich ge-ent op de koninklijke bloedlijnen. Ze wilden een koning, maar Samuel sprak dat de mensen zich moesten enten op de profetische bloedlijnen. Hier zijn dus de afsplitsingen :
Volg je de aardse koningen of volg je het profetische dieper de wildernis in ? De ware Ismaelieten gingen tot de oude profeten, het hele rijtje, van Jeremia, Ezechiel, Jesaja, Hosea, Amos, Zefanja, Zacheria, Abadja, Nahum, Maleachi, Habakuk,

en Haggai. Alleen zo zouden ze tot het ware koningschap komen, namelijk als beeld van het komen tot de prioriteiten en de overwinning over het vlees, wat dus een hemels koningschap is, waarvan Ahn, de Orionse David, een beeld is.

Er is dus een hogere David en een lagere David.

En wie zit er op de troon van David ? Moeder God. Daarvoor moeten we langs de lange paradijselijke oerwoudsrivier gaan, de Ewa, Eva. Daarlangs komen we alles tegen wat we nodig hebben. Er worden geen stappen overgeslagen.

We moeten terug naar de Ewa. Vele Kainitische Ismaelieten komen daar niet. Ze zijn trots en opgeblazen in hun valse mannelijkheid. Daarom moet Zolt wel komen, en is al gekomen, oftewel de geslachtelijke verwarring. Velen weten niet eens meer of ze nu man of vrouw zijn, en dat is nog maar het begin. Mensen zullen ook niet meer weten of ze mens of dier zijn. Ze zullen niet meer weten waar ze zijn en wie ze zijn. De matrix zal instorten.

Zolt moet komen, de verwarring van de menselijke geslachtelijkheid, de verwarring van de menselijke identiteit, van de menselijke afstammingen ook. De mens heeft het mannelijke misbruikt en verkeerd voorgesteld, en zo ook het vrouwelijke, en heeft zo kind en dier, en de natuur geexploiteerd. De nieuwe bijbel stelt dat dit slechts een druppel in de oceaan is. De hemelse oceaan zal de mensheid overweldigen. De zondvloed zal komen.

Nu wordt Noach nog belachelijk gemaakt, maar Noach moet hier doorheen om tot zijn schip te komen. Aanvaard het spotkleed, want zonder dat ben je niks en ben je nergens. Neem het op de koop toe. Gebruik het om je schip te bouwen. Er is een grotere parallelle realiteit waartoe je dient te ontwaken. Blijf niet achter.

Hoofdstuk 18. roependen in de wildernis

Overal liggen er verleidingen om jezelf een stad en een naam te bouwen.

Laat je linkerhand niet weten wat je rechterhand doet.
Probeer geen volgelingen te maken. Wees geen zieltjeswinnaar.
Het moet wild blijven.

Het mag niet te toegankelijk zijn.
Dat is bedriegelijk.
Wees nomadisch.
Trek voort.
Blijf een shapeshifter, een kameleon.

We zijn in 1984.
Alles plakt en kleeft.
We zitten er geheel onder.
Het is een dystopie.
De polariteiten moeten er wel zijn, anders is er geen leven.
Neem het voor lief.
Een utopie zou ons in slaap laten sussen.
Ga de wildernis in en vecht.
Vecht voor je leven.

In een droom was ik in een huis,
wat in die droom mijn huis was.
Er was een jongen binnengekomen en ik was gastvrij.
Ik liet hem op de bank zitten en bood hem wat te drinken aan.
Hij liet een rode doek zien, en zei toen : ‘de kleur van bloed.’
Hij nam toen ook een mes in zijn handen.
Plotseling werd ik van achteren aangevallen door een andere jongen.
Hij had ook een mes, en begon op me in te steken.
Ik kon het afweren, maar hij stak me in mijn buik,
alhoewel het mes niet goed kon doordringen.
Door een gleuf in het huis vluchtte ik naar buiten.
Mensen die me zagen bloeden gilden in paniek,
en ontfermden zich direct over me.
Even later waren de twee jongens gearresteerd.
Het waren predikers van het bloed van Jezus,

en ze predikten dat een ieder die dat bloed niet
aannam die zou naar de hel gaan.

Wij hebben voluit gepredikt wat dit bloed inhield,
en dat dit een strijd is tegen het vlees. Maar deze
predikers waren gewelddadig. Ze staan niet open
voor de hogere kennis. Ze zitten vast in vleselijk
en zelfzuchtig sentimentalisme. Het is het religieuze
vlees.

Er waren zoveel mensen om me heen die de wond
zagen, en er was zoveel liefde. En de wond begon
te sluiten, en ik zag hoe het sprookje begon te
voleindigen. Er waren allemaal mooie energieen
in de lucht, en zo ontwaakte ik.

Er is zoveel marktgedrag om ons heen.
Dat is wat religieus gezeur vaak is.
Men bouwt een stad, faam en naam.
Men gaat over lijken voor de 'likes'.
Wat is het waard ? Waar is men mee bezig ?

Ren harder dan de duivel.
Kom uit je comfort zone,
uit de schijnveiligheid,
uit al je ijdelheden.

Ren tot de wildernis,
gooi al je vleselijke speelgoed weg,
schud het van je af,
al je vleselijke kleding.
Het is vaak allemaal voor de show in de kerk,
zeer slecht cabaret, en zo ook in de wereld.
Veel zogenaamde helden zijn bedriegers.
Bedrog is heer en meester vandaag de dag.
De geschiedenis herhaalt zich.
Velen luisteren niet.

We moeten leren leven in anonimiteit
en eenzaamheid, om door dit mijnenveld

heen te komen.

We moeten worden als een holenmens,
en ondergronds gaan, onze stem niet teveel
verheffen, want dat trekt de ergste roofdieren
aan.

Ook al zijn we roependen in de woestijn,
we schreeuwen niet. We maken onszelf geen
naam in de woestijn. Als we hebben geroepen
dan maken we dat we wegkomen, dan trekken
we verder, zodat niemand ons zal vinden,
alleen de echo. We laten het Woord voor hen
achter, en dan moeten ze zelf God vinden.

Afhankelijkheid is te gevaarlijk. Dat is verlammend
voor de kinderen. We doen alleen het nodige.
We laten een bepaald spoor achter, maar dit zal
ook weer wegvagen en vervormen. De mens moet
groeien door dit alles heen.

De mens in de stad is kleverig en klef. 1984.
De vur principes moeten doorbreken.
Ren voor je leven. Schud alles van je af.
Het is een dystopie, maar de wildernis
zal betekenis geven.

De illusie van het ‘zelf’, en de illusie van
‘de ander’, zijn de voorhangsels van de hogere
kennis, van het hogere leven, waartoe ontwaking
zal zijn. De ander is de hel. Uiteindelijk is dat het
pad tot de hemel. De hemel is niet allerlei zoetsappige
vrolijkdoenerij, maar onthulling.

Hoofdstuk 19. what is true ?

This world is not true, only our dreams are true.

Hoofdstuk 20. De komst van de Garuda arend

In het paradijs dreef God de mens
steeds meer naar het oosten. Dat begon al
in Eden zelf, waar God een hof maakte in
het oosten.
De slaap die over Adam viel was ook
als afscherming van de zee van
moedermelk.
De arend, de Garuda, is het beeld van
de ark, het voertuig van God, die de
heilige vrouw, het teken, tot de wildernis
bracht, waar de aarde haar mond opende
om de stroom van het oervlees en de
oerzonden te verscheuren, als een beeld
van de Tehowm, de heilige diepte, die
ons tegemoet komt.
Hiervoor moeten wij God's teken in
ons leven ontvangen, als een weg terug
naar het paradijs, om zo niet in het oosten
te blijven steken, maar op te gaan naar de
zee van moedermelk in het westen, om zo
door de leegte tot de Tehowm, de
paradijselijke diepte, te komen.

Kamba 13:11-14

Wie kan er bestaan als de grote
zwarte arend tot de aarde komt ? De

golven gaan trager, en dan splitsen ze. Er
is een pad uit de stad, tot de wildernis.
Wacht aan de zee tot de arend je
oppikt. Heb geduld. Volhard in het lijden
en strijden.
Durf je de wildernis in te gaan, of laat
je dat liever aan anderen over ? Durf je je
oude vertrouwde drugs los te laten om te
ontwaken ?
De mens moet terug naar de natuur,
over het hek heen. Ren voor je leven.

Rivieren 15 :53-56

Het vlees wil de wortels verbergen.
Het vlees leeft door afleiding,
afleiding van de bron.
Het vlees is bang voor de bron, want de bron dooft het vlees uit.
De voet is een beeld van de bron,
van de wortels, van contact met de bron,
want de voet verbindt de mens met de moeder aarde,
met de onderwereld, maar het vlees heeft
daarom de voet verkeerd voorgesteld,
en heeft de voet bedekt met vleselijke schoenen,
om de bron verborgen te houden.

We zien het om ons heen.
Het is een vleselijke schoenenwinkel.
De naam van deze geest is Moriental.
Ik had er een droom over.
De mens moet loskomen van de vleselijke
schoenen en weer in contact komen met
de moeder aarde, maar in dat proces
probeert de geest Moriental de mens
om te kopen met veel geld, zodat hij
zijn kinder-marteling op deze aarde
kan voortzetten. Deze geest komt soms
als een valse moeder hiervoor, om de
mens te groomen. Als omkoping niet

lukt, dan gaat deze geest over tot het pushen van emotionele buttons, door vals medelijden op te wekken, door te gaan lopen grienen. Pas op voor deze heks, die als de zus van Kakia is, een verschrikkelijke geest.

We hebben over dit systeem geschreven in het boek ‘De Poppenmaker van Hiroshima’ en ook in het boek ‘Het metalen ei’, te vinden in de tweede bijbel, oftewel de achtergrondgeschriften van de nieuwe bijbel, apocrieven, bijgeschriften en naslagwerken ervan, ook als gidsen erbij.

De geest Moriental, van de geestelijke schoenenwinkel is overal doorheen verwoven. De mens moet dus loskomen van deze schoenen, opdat de mens verder kan. Ik had een droom dat ik in een parallelle wereld was, en ik had mijn huis, maar ook nog een kamer in een opvangcentrum, waar ik als het nodig was naartoe kon gaan. Dat gaf een goed gevoel dat die mogelijkheid er was, alhoewel ik daar nauwelijks gebruik van maakte, alleen heel soms. Ik ging er weer naartoe, en op weg naar mijn kamer ontmoette ik wat nieuwe mensen daar. Ze kwamen uit Engeland. Eentje was nauwelijks hoorbaar toen ik met hem sprak, maar ik heette hem welkom. Ik had een epileptische aanval toen ik er was, en ik lag even op de grond, maar het was geen negatieve aanval. Ik kwam in aanraking met de hemel. Ik was blij dat ik er weer even was.

Er was ook een Garuda tunnel in deze parallelle wereld, die de dimensies aan elkaar verbond. Garuda is het voertuig van God die de vervolgde kerk tot de wildernis brengt. Garuda staat ook voor ‘eenheid in diversiteit’, waardoor we zo de natuur kunnen ervaren. Zonder de

Garuda arend verdicht de mens, en komt zo in de vleselijke stad terecht. Uiteindelijk hebben we Garuda nodig, de hemelse arend, om uit de schoenenwinkel van het vlees te ontkomen.

Hoofdstuk 21. Almond en Alberti

De geest van Kain is een verschrikkelijke geest, de moordenaar der broeders, omdat hij de beesten van het oervlees niet wilde bestrijden. Als wij niet aan territoriale oorlogsvoering willen doen, en ons niet verder willen laten harnassen in het exorcisme, dan lopen we het gevaar door deze geest behekst te worden, en zo van hem een gladiator en slaaf te worden, om zo door de zondvloed ten onder te gaan.
Set strijdt tegen deze geest. Wij moeten de besnijdenis vragen om ons te enten op de boom van Set, op zijn edele olijf, om aan dit kwaad te ontkomen.
De koopgeest zit diep verborgen in de gevestigde kerken vandaag de dag, om ons tegen te houden op onze tocht naar Eden.
Het merkteken van het beest is 'kopen en verkopen', maar het teken van God is de besnijdenis.
De valse kerk heeft van het geloof een handel gemaakt, en dat begon al bij de Rooms Katholieke kerk. Zo werd de kerk

een slaaf van Mercurius, de Romeinse
god van de handel.
II Duizen 27:14-18

Er is een geestelijk zorgsysteem wat niet deugt. Mensen worden in verwarring gebracht opdat ze hun weg niet meer kunnen terugvinden en verstrikt raken in het systeem, opdat het systeem aan hen kan vreten. Dit systeem heet 'Almond en Alberti', twee territoriale geesten die mensen telkens overtennissen. Ze weten nooit wie hun zorgdragers zijn. Ze leven in grote verwarring. Zo slaat het systeem toe. Dingen zijn niet duidelijk en worden niet duidelijk gemaakt. Er worden termen gebruikt die niet worden uitgelegd. Er wordt geen bewijs geleverd. Het moet allemaal als zoete koek worden geslikt. Demonische geesten nemen zo de mens over.

Het systeem probeert mensen van het hemelse woord af te brengen, af te leiden, en beweert ook dat demonen niet bestaan. Zo kan de mens steeds meer ingenomen worden, stapsgewijs. De mens gaat door een soort programma en wordt gebrainwashed en kapot getrokken, opdat het systeem hieraan verdient, en het systeem wordt hierdoor in stand gehouden.

Territoriale oorlogsvoering is de enige manier om er doorheen te komen. Het fundament hiervan is de besnijdenis. Het is de strijd tegen de geest van Kain die de offerdienst niet bedreef. Er was geen besnijdenis in het leven van Kain, en in plaats van zijn vlees te doden doodde hij zijn broer. We hebben te maken met de mensenmoordenaar van den beginne. Kain maakte de oorlog vleselijk in plaats van geestelijk, en verzaakte zo de territoriale oorlogsvoering.

De schapen kennen de herder niet, leven in grote

verwarring, en zo neemt de huurling over, de geest van Kain. De schapen onderzoeken niet. Alles wordt hen voorgekauwd, in het systeem van Almond en Alberti.

Daarom zijn er hersenwazen en hersenmisten gezonden om de mens hier tegen te beschermen. Het zijn de hersenspinsels en hersenspasmes van Orion om de mens uit te leiden uit dit systeem.

Hoofdstuk 22. de komst van de hemelse zeeën

In een ochtendvisioen was ik in Nunspeet aan de Oosteinderweg bij de Jongkindhoek, en de hemelen scheurden open, en de hemelse zeeen kwamen om mij op te nemen. Ik zag het hemelse touw en het hemelse visnet, en zij namen mij mee.

Zijn wij klaar voor deze dingen ? Zijn wij klaar voor grotere openbaringen nu het hemelse woord wordt geopend ?

Wat voor beelden hebben wij van God ? Laten we al onze godsbeelden inleveren. Laten we openstaan en komen als een kind, bedenkende dat de hemelse kennis altijd groter is dan onze gedachten, en ook veel creatiever is. De hemelse kennis zal ons bevrijden op gezette tijden. Dat hangt af van een heleboel factoren. Als we dingen verliezen worden we ergens voor beschermd. Er is veel schijnveiligheid. Vaak moet de mens losgescheurd worden.

We moeten komen tot de filosofische wereld, niet zomaar de natuur.
Het gaat om de gedachten structuren waaraan het vlees sterft.
Het zit hem in de kleine dingen waarvoor we oog moeten krijgen.

Hoofdstuk 23. belangrijke checklist, de zeven van hunjer

De Zeven van Hunjer
territoriale geesten van allerlei soorten vraatzucht
wonen in de bergen,
zijn sluiers die de mens moet overwinnen :

werken met vele soorten vraatzucht die dus ook geesten op zich zijn,
hier is een checklist, dus check even in hoeverre er een lampje gaat
branden of je zo’n geest hebt of wordt onderdrukt door zo’n geest
en ga dan de strijd aan door de nieuwe bijbel :

rust-vraatzucht,
altijd maar op zoek zijn naar rust, overmatig en extreem,
niet meer werken aan een beter zelf en een betere wereld,
maar alles wegwuiven, werkt heel veel samen met de
vrede-vraatzucht

vrede-vraatzucht, overmatige vrede, ook met zondemachten,
die dus niet wil strijden met de zondemachten, en alles moet
altijd maar liefelijk en gastvrij zijn, wat fataal kan worden,
want juist zo kan allerlei gespuis binnenkomen, dit vinden we
heel vaak in de new age

religieuze vraatzucht

gemaks vraatzucht

titels vraatzucht

orde vraatzucht
alles moet altijd in orde zijn van deze geest, alles moet altijd keurig netjes zijn,
overzichtelijk, werkt ook veel samen met de gemaks vraatzucht,
komt veel voor in het virgo planetenstelsel

letterlijkheids vraatzucht, alles maar letterlijk willen zien, je niet bezig houden
met metaforen en symboliek, maar alles plat

horror vraatzucht, overmatige lust naar horror, zoals eeuwige hel geloof,
maar kan ook in andere vormen komen, extremistische horror die dan
tot vraatzucht wordt, en die kan ook weer samenwerken met andere vraatzuchten

sex vraatzucht, altijd maar bezig zijn je sexuele gevoelens te bevredigen,
zonder te kijken wat het nu eigenlijk is en tot diepte te komen, tot de filosofische
wereld, dus oppassen met een overmaat aan erotiek die afdoet aan de hemelse
kennis

machts vraatzucht,
altijd maar haantje de voorste willen zijn, altijd voor het oog de winnaar willen
zijn, niet tegen je verlies kunnen en geen stapjes terug nemen, geen lagere
positie willen innemen, maar altijd maar weer boven de ander willen staan
met allerlei protserigheid

eerzuchts vraatzucht
alles voor het oog van de mens doen, compromissen sluiten,
zeggen wat de mensen willen horen, je laten omkopen om
erbij te horen en populair te zijn, etc.

genots vraatzucht

eet vraatzucht,
vlees eten, of van andere dingen teveel nemen dan nodig is,
gebrek aan vasten, gebrek aan balans en gezonde maat

gezondheids vraatzucht,
ja, dat bestaat ook, dat je teveel met je gezondheid bezig
bent en je laat misleiden door fake news over gezondheid,
ten koste van ethiek en onderzoek, en andere dingen die
belangrijk zijn.

familiaire vraatzucht,
teveel met je familie bezig zijn en de rest laten stikken,
al je verantwoordelijkheden

deze vraatzuchten werken dus samen met geestelijke anorexia,

want je raakt zo zwaar ondervoed op andere gebieden,
je betaalt een hele hoge prijs voor het koesteren van één
of meerderen van deze vraatzuchten.
je kunt deze vraatzuchten overwinnen door de nieuwe bijbel

technologie vraatzucht,
zoveel met technologie bezig zijn, met dode technologie,
dat het ten koste gaat van de natuur en de diepere filosofie,
extreme startrekkies die nergens anders meer oog voor hebben
dan moderne apparaatjes en daar helemaal in opgaan.

volwassenheids vraatzucht,
eigenlijk niets meer te maken willen hebben met het kinderlijke

kinderlijkheids vraatzucht,
te overmatig kinderachtig worden,
te extreem alles verkinderen tot het punt
dat je niet meer opgroeit, als een soort excuus,
een soort luiheid, spijbelen, zo van : mijn naam is
haas, ik ben een baby, ik hoef niks meer,
en zo je verantwoordelijkheid weggooien,
en juist zo ontstaat de volwassenheids vraatzucht,
want hierin kan een valse volwassenheid zich
ontwikkelen, ze voeden elkaar dus, en stuwen
elkaar op

oorlogs vraatzucht, gevechts vraatzucht,
teveel met oorlog bezig zijn ten koste van studie
en andere dynamieken, dus ook gebrek aan toetsen
en onderzoeken, en maar snel naar de bijl grijpen,
werkt dus samen met vrede vraatzucht, deze
wekken elkaar op, want valse vrede brengt
valse oorlog. deze geesten houden elkaar
zo in stand. ze hokken met elkaar en
maken babies.

schoolvraatzucht,
zoveel met school bezig zijn dat het ten
koste gaat van de vur-principes, ten koste
van toetsen en loslaten

stilte vraatzucht,
teveel in de stilte zijn ten koste van andere dingen

combinaties van deze vraatzuchten, en meerdere
soorten vraatzuchten erop nahouden, zoals
de vraatzucht naar vraatzucht op zichzelf,
het verzamelen van vraatzuchten, kan dodelijk
zijn. sommigen hebben hun stokpaardjes,
anderen hebben hun combinaties, en weer
anderen hebben hele verzamelingen.
het kan ook erfelijk zijn.
dan moet je dus ook de strijd aangaan
tegen de erfelijke geesten. die zitten dan
in de bloedlijnen, of je hebt het op een
andere manier geerfd. waar je mee omgaat
wordt je mee besmet. kan van allerlei
kanten komen.

het is oorlog, de nieuwe bijbel is het beloofde land,
neem nu de steden in, oftewel leer de gebieden
kennen, de boeken, en maak er gebruik van

versla de geesten van vraatzucht, snijd ze los
van elkaar en kom erachter wie hun leiders zijn,
de groepsleiders, dus territoriale oorlogsvoering,
laat je niet door de kleineren om de tuin leiden,
pas op voor de rode doeken van de matedoren.

pessimisme vraatzucht,
te overmatig doemdenken ten koste van
de uitdagingen en plannen die geboden
worden, ten koste van de opdracht en
de positieve dingen

depressie vraatzucht, idem, te overmatig
bezig zijn met depressie die tot zelfzucht en
zelfmedelijden wordt, tot vleselijke depressie,
overmatige wanhoop die leidt tot spijbelen,
omdat het allemaal toch niet zou helpen,

en alles is zinloos etc.

vreugde vraatzucht, tegenovergestelde hiervan,
te optimistisch zijn, het kwade niet meer zien,
terwijl dat er wel is, etc.

plezier vraatzucht, idem, je taak uit het oog
verliezen, tot te snelle conclusies komen en
daar verheugd over zijn, groot zelfbedrog en
waardoor je ook anderen gaat bedriegen en
aansteken, of ze gaan vervolgen omdat ze niet
zoals jou zijn. het is een geest van verraad,
van deserteurenschap

reisvraatzucht,
overmatige reiszucht, bewegingszucht,
zonder planmatig en strategisch te zijn,
dus roekeloos, overmatig toeristisch,
overmatige sightseeing, alles maar willen
zien en de belangrijkere dingen vergeten

nieuwsvraatzucht, media vraatzuchten

praat vraatzucht,
altijd maar willen praten praten en nog eens praten,
dwangmatig

geloofsvraatzucht

genade vraatzucht

lofprijsvraatzucht

rechtsvraatzucht, overmatige moraalridders,
overmatig analyseren, geen ruimte geven,
wie jong is moet veel lijden, wat belangrijk
is voor groei, met name het leren van
medelijden, lijden is goed in de jeugd,
opdat men tegen gevaarlijke jeugdzonden
wordt beschermd

medelijdenvraatzucht, extreem medelijdenvraatzucht,
medelijden ten koste van ethiek en groei, ten koste
van verantwoordelijk gedrag

lijdensvraatzucht, sadisme, overmatig lijden,
lijden als doel op zich, lijden als machtsmiddel,
lijden om de grootste te willen zijn met de meeste
macht, lijden voor aanzien, egoistisch lijden,
oh wat heb ik het toch slecht

de zeven van hunjer werken met clowntjes,
‘oh help, paniek paniek, iemand is vermoord’
roepen die clowntjes terwijl ze rondrennen met wapperende
handjes in de lucht, terwijl ze voortdurend dieren vermoorden,
en schapeshifters zijn, en zelf die moord hebben verricht,
en dan doen ze net alsof iemand anders het heeft gedaan

vrees-vraatzucht, overmatige vrees ontwikkelen,
verzamelen en verkopen van allerlei soorten vrees,
als drugs, selectieve vrees, smetvrees, onverschilligheid,
aspergerisme, vrees voor menselijke tradities en overleveringen,
de vrees van het vlees, het is een grote markt tegenwoordig,
ook ziekenhuizen zijn hierop gebouwd, ze hebben een
duivelse ark gebouwd, een duivelse urim en thummim

Hoofdstuk 24. Het fragmentarisme

van alles maar een klein beetje
het begin van een nieuwe wereld

oude bijbel | tweede bijbel | nieuwe bijbel
boekbesprekingen

De nieuwe literatuur, de nieuwe filosofie en nieuwe theologie komen samen in iets wat het fragmentarisme heet. Dat is een nieuwe beweging, gebaseerd op de vur principes, dus alles loslaten en toetsen, alles fragmentariseren, waarvan de zee een beeld is die dan zelf ook door de fragmentarisering weer land voort brengt, dus de zeekanten.

Hoofdstuk 25. Overdenking over het boek Stranden

Word wedergeboren in de bron, maar
laat de bron ook wedergeboren worden in
jou.
Stranden 10:9

In een droom was ik in een parallelle wereld,
in een opvangcentrum, en ik had mijn bed
in een zaaltje. Ik was de gang opgegaan om
even naar het toilet te gaan. Toen ik terugliep
was er een meisje aan de deur, maar iemand

die daar werkte sprak tot het meisje. Ik zou niet meer teruggaan naar bed. Ik had mijn kleren en schoenen al aan. Maar ik wilde het meisje niet spreken, en wilde niet dat ze me zou zien, dus ik ging terug naar mijn bed, en sloeg de deken om me heen. Ik had mijn schoenen ook nog gewoon aan en ging een beetje op bed liggen. Toen liep het meisje met die werker langs, maar ze zag me niet, en ze gingen een andere richting op. Toen ineens kwam mijn moeder in het zaaltje, en die wilde ik al helemaal niet zien. Ze zag mij ook niet, en legde toen een hele wijde tas bij een tafeltje dichtbij mijn bed, voor mij, en toen ging ze weer weg.

Het was een hele mooie tas. Toen ik wakker werd vroeg ik me af waarom ik mijn bed in een groot zaaltje had waar iedereen zomaar langs kon lopen, en ik vroeg me dus af wat er in die tas zat. Ik ben soms in mijn dromen in parallelle werelden, en dan kan je maar beter een plaats hebben in een opvangcentrum, omdat die werelden zo ingewikkeld zijn. Er is natuurlijk ook een hoop trauma verwerking nodig.

We moeten wedergeboren worden in de bron, en de bron ook in ons wedergeboren laten worden. In het boek Stranden wordt er ook gesproken over dat we aan de zonden moeten afsterven, en dat de zonden aan ons moeten afsterven. Zo is het werkende van twee kanten, als tweeledig zaad. Het is zowel dodend als stervend zaad. Natuurlijk hebben we daar veel hulp in nodig, om door deze processen heen te gaan, waarvan het opvangcentrum een beeld is. We sterven af aan onze vleselijke moeder, en onze vleselijke moeder sterft aan ons af, opdat we zo wedergeboren kunnen worden in

de geestelijke moeder, de hogere geestelijke bron, en die bron kan zo ook in ons wedergeboren worden. Dat is het wonderlijke van het leven.

Het boek Stranden werkt dit helemaal uit. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de hemelse vogel, maar de hemelse vogel ook zelf worden. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de opname, maar zelf ook opnemen.

Het boek Stranden zegt dat we niet met oneerlijke maatstaven moeten meten, niet met twee maten (14:5). Een heleboel mensen doen God te kort door het alleen maar van buitenaf te houden, door hun projectie. Dat is ook met twee maten meten. Allemaal éénrichtingsverkeer.

Het boek Stranden zegt dat het om het principe van de boog gaat, want die trek je eerst diep tot je, opdat het verder kan schieten, en zo kan het vlees dus daadwerkelijk sterven, oftewel de onwetendheid. Deze boog moet geoefend worden, en zo zal de mens ontwaken.

Laten we daarom dus ook onze hoofden buigen voor de hemelse kennis, opdat we ook met de hemelse kennis zullen opstaan.

Hoofdstuk 26. Het is niet genoeg om vegetariër te zijn

Het is niet genoeg om vegetariër te zijn. Je moet een hemelse carnivoor worden, zoals besproken in de nieuwe bijbel. Je moet een fragmentariër worden. Leven met een beetje van alles en zo je weg vinden. Dat is als een stromende rivier, als een bruisende zee, opdat je tot de zeekanten komt, nieuw land. Dat kan alleen in het fragmentarisme waar theologie en filosofie tezamen komen. Het is het fundament, de basis, voor een nieuwe wereld. Het lost de theologische en filosofische vraagstukken op. Het vult de missing links aan. We hebben een ark zonder lekken gekregen deze keer. Het is een volkomen orakel na tweeduizend jaar orthodox christendom. Wat een bevrijding. Maak er gebruik van. De natuur is ons tegemoet gekomen. Moeder natuur heeft ons de hand gereikt. Wat een gave. Neem er de tijd voor om het in je leven uit te werken. Het is een grote dag.

In de nieuwe bijbel wordt de nieuwe theologie en de nieuwe filosofie uitgelegd, en nieuwe werktuigen worden aangereikt. Mis het niet. Er is juist ook zoveel anti-fragmentarisme en vals fragmentarisme om ons heen, want dat bestaat ook, wat de territoriale geest 'Mato' is. Strijd de goede strijd. Je kunt het alleen overwinnen door het ware fragmentarisme, door het ware fragmentarisme te kennen en te beoefenen. Mato staat voor de onwetendheid, de onwetendheid van het collectieve bewustzijn.

Het is niet genoeg om vegetariër te zijn. Dan begint het pas.

Hoofdstuk 27. Overdenking over het boek Werktuigen

Zodra je gaat beseffen dat je
grotendeels niet bestaat, dan wordt je
hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

Ik was vannacht in een droom aan prachtig woeste zeekanten, langs een weg. Het was heuvelachtig, bosachtig, en aan de andere kant van de weg was bewoond gebied. Ik liep over weggetjes langs de grotere weg, en was op zoek naar een plaats om te plassen, zo in de natuur. Maar telkens waren er weer mensen om me heen.

Later droomde ik over Voldemort. Hij was aan het lachen en spotten. Voldemort was de macht achter de oude bijbel, en wilde alle andere boeken in kalkoenen veranderen, ook de nieuwe bijbel. De oude bijbel viel aan als een gevaarlijk gif, maar ik moest op een afstand blijven.

Ik werd wakker en besefte dat de strijd doorging. Ik besefte dat de natuur waarover ik gedroomd had het beloofde land was, de nieuwe bijbel, maar dat er nog over gevochten moest worden, en
dat we onze weg er doorheen moesten vinden, dat er een goede exegese op moet komen. De
prediking gaat dus door. Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.

Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.

De droom was groot, maar toen ik wakker werd kon ik me nog maar heel iets herinneren. De rest was vaag. Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels bewustzijn.

Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.

Hoofdstuk 28. Overdenking over het boek II Werktuigen

We mogen het leven waarderen en
vieren zoals het is, want hier gaat de
hemel mee werken.

Zo zal ook de hemel juist dat nodig hebben waar wij ons in bevinden. Dat wat we nu hebben, waar we nu doorheen gaan, is alles wat we nodig hebben. Dit is het. Hier gaat het om. Hiermee gaat het gebeuren. We mogen ons dus in het leven zoals het is verheugen, omdat de diepte ervan geopenbaard zal worden. Er is niets wat dat zal kunnen tegenhouden.
II Werktuigen 1 : 7-9

Toen ik een klein kind was woonden een tante en oom op de Schoolstraat, en een andere tante en oom woonden trouwens tegenover hen. Ik kan het me nog goed herinneren. Dan ging je het trappenhuis in, en ergens in het trappenhuis hing een schilderij van een cowboy. Prachtig schilderij. Dan kwam je binnen bij hen, als je over de trap was gegaan, en dan hing er in de gang een schilderij van negers, ook een prachtig schilderij. Verder kon ik het me niet meer herinneren, want ik was nog heel jong. Een paar dagen geleden was ik in een droom terug daar, en ik ging naar binnen, en er waren deuren ontzegeld, en er waren allemaal kinderzalen waarin kinderen werden opgevangen, en dat liep door, dus door veel meer zalen erachter. Ik was daarna in mijn oude school, op het college, en er waren daar ook deuren ontzegeld, en er was een gebouw en gang dwars tegenaan gebouwd, aan de achterkant, en dat liep helemaal door. Het was een ziekenhuis. Ik zag toen een heleboel kinderen die heel lang in kelders gemarteld waren onder de school die over die gang konden om zo het ziekenhuis in te gaan, wat nu een afdeling was van de school.

Vannacht had ik een droom dat ik bij mijn vader in de auto zat. We reden over een landweg, en hij reed ontzettend hard. We kwamen toen aan bij een boerderij waar mijn vroegere vriendinnetje woonde die altijd schuin tegenover ons woonden. Zij waren van de gereformeerde gemeente. Haar vader stond buiten en sprak met mijn vader. Ik stapte ook uit, en was in mijn pyama.

De gereformeerde gemeente is een beeld van bezinning en exegese. Dat is wat er moet gebeuren nu de nieuwe bijbel is gekomen. Er moet verdieping komen.

Deze dromen laten zien dat de hemel werkt met wat in ons leven gegeven is. Er wordt gewerkt met de informatie die er al is, en dat wordt uitgewerkt en verdiept, ontzegeld.

Hoofdstuk 29. Wisselwerkingen in het fragmentisme - Overdenking over het boek Belech - Een scheppingsverhaal

Het Woord schiep ons uit tranen, om
op de juiste paden te wandelen,
opdat je een diep mens wordt, bent en
blijft.
Oh, er zijn zoveel holen en grotten
langs de rivier van tranen, vol met het
Woord om de hemelse kennis te leren.
Laat het je streven zijn om dit schrift te
ontcijferen.
Belech 1:8-9

Ik droomde over zwarte skeletten met zwarte kappen onder leiding van Canon. Het waren geesten van de oude bijbel. Ze wilden niet laten gaan. Ze waren op zoek naar meisjes die ze vervolgens van achteren een gifdoekje op de mond drukten. Ook hadden ze gouden messen.

Ik was in een huis met andere mensen en het was oorlog. Er was bliksem en harde wind.

In de ochtend in die droom kwam mijn schoonvader, mijn geestelijke vader, mij opzoeken. Hij kwam met zijn herdershonden Xodus en Vodus, en hij had ook een witte vogel bij zich, een soort kruizing tussen een arend en een papegaai. De vogel heette Tictac. Ik keek toen in de lucht en zag een enorm grote zwarte vogel, met uitgestreken vleugels. Ik had nog nooit zo'n grote vogel gezien. Het was ook een arendachtige vogel, en had de naam Iztic, en die was ook meegekomen met mijn schoonvader, mijn geestelijke vader. Zij zouden allemaal meehelpen in de oorlog.

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen we een prachtig scheppingsverhaal : We moeten minderen in de zee van tranen, want alleen zo zullen we het vlees overwinnen (2:38-39). Dit heeft dus alles te maken met het Woord, zoals we in het

scheppingsverhaal van Belech 1 lezen. Uit het Woord stromen de tranen, en de mens werd vanuit de tranen geschapen, en dit zal ons vanzelf leiden tot het schrift in de grotten en holen langs die rivier, en zal het dus ook ontcijferen, want in de hemelse tranen is de openbaring (2:37). Het is een tranenschrift met een tranenuitleg. Zo kun je de oude wereld loslaten (2:42).

Kurt Vonnegut zei eens : “We moeten voortdurend van kliffen springen en onderweg onze vleugels ontwikkelen.” De vleugels zijn er dus ook voor om de val te breken. Het is niet zomaar vallen, lijdelijk zijn en de andere wang toekeren, want er is ook ‘de oogst van de zaaiers en het loon der toetsers’ (2:73), en dan heb je ineens een gesel in de hand (3:26). De aarde zal dus de springer in die zin tegemoet komen, en de val zal dus gebroken worden. De mens zal gaan op adelaarsvleugelen. Zo komt de mens tot de wildernis in de afgrond, die voor de mens bestemd is. Het vlees zal niet het laatste woord hebben. (3:27, 1:17, 1:20, 2:86). We mogen deze wisselwerking vinden in het fragmentarisme.

Hoofdstuk 30. bruine bloemenvelden

Some forces want to kill you,

Some forces want to doom you,
Some forces want to control you,
Some forces want to imprison you,
Some forces want to destroy you,
Some forces want to tax you,
Some forces want to rape you,
Some forces want to enslave you

De strijd tegen de oude bijbelgeesten gaat door.
Het is niet genoeg dat de nieuwe bijbel is gekomen,
want nu moet de mens nog vol worden met het Woord,

en er moet een exegese komen op het Woord.

De zwarte skeletten in zwarte pijen met kappen
marcheren nog overal, en doen nog overal hun
gruwelijke werk. Ze vechten tegen het vrouwelijke
geslacht. Ze haten het vrouwelijke.

Uiteindelijk zullen ze in zwarte bloemen veranderen
en zwarte bloesem, en zullen ze drop voortbrengen.
Uiteindelijk zal hun zwarte kleur afzwakken en het
zal zich verbruinen, en de mens zal gaan tot de
bruine bloemenvelden.

Vannacht werd ik lastig gevallen door een oude bijbel
geest die messen op mij afwierp. Ik wierp een kast op
hem, en drukte hem zo tegen een hoek van de kamer.
Zo kon ik zijn mes afpakken en hem op zijn rug
vastbinden. Uiteindelijk werd hij gearresteerd.

Er zal een nieuwe wereld moeten komen.

Hoofdstuk 31. het natuurdorp

Het boek Vuch in de nieuwe bijbel begint ook met een scheppingsverhaal. Alles komt voort vanuit een samenwerking tussen slaap, zaad, verbrokenheid, en de bitterheid van de ziel, de kiem van het leven. De ware opname is het verliezen van het vleselijke koningschap.

Ik had een droom over een schilderij wat ik eens had gemaakt, maar het was zoveel hemelser geworden. Ik had het zaad gezaaid. Het was een soort nachtvisioen of ochtend visioen, en soms sliep ik maar half, maar ik zag het schilderij op een monitor, en het was een soort plantsoen, en ik kon er binnen gaan, in het schilderij, en ik kwam in een natuurdorp. Het was prachtig, er waren allerlei heuvels langs rivieren of plantsoengrachten, en achter die heuvels waren rijtjeshuizen dwars er tegenaan. De heuvels waren vol begroeid met bloemen, struiken en planten, zoals het hele dorp

was, alsof het een dorp in het oerwoud was, in de wildernis, en ik ging langs al die heuvels, en langs al die riviertjes, en ik zag de rijtjeshuizen met hun oranje dakpannen. Het was een heel groot dorp, het ging maar door.

Hoofdstuk 32. de Jezus-vraatzucht

Ik had een droom over personaliseringsvraatzucht, overpersonalisatie van principes waardoor de principes worden overschaduwt door teveel persoonsverering, zodat het uit balans gaat. Het is een kanker die de randen om de ogen wegvreet zodat de mensen geen wimpers meer hebben, en het vreet ook de tepels weg, de lippen, en de clitoris van de vrouw. In de droom was er een donkere vrouw die door overpersonalisatie en ook overzelfpersonalisatie was verminkt en ontsierd. Ik was in een kamer met een meisje die Michael Jackson wilde ontmoeten, in een landhuis, op een bovenverdieping. Toen Michael Jackson kwam had ze ineens geen interesse meer. Ze keek hem niet aan en draaide weg. Het meisje was heel jong, en ik tilde haar op. Michael keek toen naar haar, en wilde haar ook vasthouden, maar toen draaide hij zich ook weg. Toen kreeg ik een foto te zien van de vrouw met overpersonalisatie. Ze had geen lippen dus, en de randen van haar ogen waren weg, zonder wimpers, en het was ook in een boek opgetekend. Ik vroeg me af waarom het kleine meisje geen interesse meer had in Michael Jackson toen hij was gekomen, of dat ze misschien bang was of verlegen. Er ligt een gevaar dat we personen boven principes gaan verheffen, dat het een personaliseringsvraatzucht wordt. Het is dus een soort kanker, net zoals het oppompen van de spieren bijvoorbeeld.

In religie en relaties ligt dat gevaar. Het is geen goed nieuws voor stelletjes. Het kan al snel misgaan. Er is werk aan de winkel, en daar wil de nieuwe bijbel bij helpen.

Persoonlijkheids-extremisme vinden we ook in het christendom overmatig, rondom de persoon van Jezus. Dit heeft zich bij velen tot een Jezus vraatzucht geleid. Het vreet dus hun lippen, oogranden, tepels en clitoris weg, wat zintuigen zijn. Dit is ook waar sexvraatzucht toe leidt, want sexvraatzucht heeft ook weer met overpersonalisatie te maken en zelfoverpersonalisatie. Het brandt je zintuigen weg. Ook schoonheidsvraatzucht, ijdelheid, is dus een tak van de overpersonalisatie en vreet ook de zintuigen weg. De schoonheid van de mensen is vuilheid en ziekte voor God. Er kan alleen op een gedegen manier sex en schoonheid plaatsvinden in het

grotere kader van de filosofie en de gnosis. De rest is allemaal kanker, wat er buiten valt, en wat leidt tot deze geestelijke verminkingen.

Hoofdstuk 33. van dromen tot stromen

Jij bent het zaad, en dat sterft, en dan

groeit daar iets uit voort, wat gaat
stromen, en dat manifesteert zich dan in
het nieuwe denken van de hemelse
kennis.
Kamba 27:15

Het waakproces van de mens is 99% demonisch. Eigenlijk als de mens denkt te ontwaken valt hij juist in slaap, en gaat dan dromen. De aardse droom is 99% demonisch, en dat zie je wel om je heen. F. Mallan stelde dat de grootse ellende van de mens was zijn eigen ellende niet op te merken. Dit is het tijdperk van Laodicea, wat trouwens een Efraïmitische eigenschap was, van de zoon van Jozef. Het nageslacht is afgeweken van het pad van Jozef. Jozef kende zijn ellende wel, en ging daarmee tot de Heere.

Het waakproces van de mens is dus 99% demonisch. Het aardse bestaan is als een droom van zonde, waarvan we ons moeten losworstelen. Worstel in je dromen om tot de hemelse stromen te komen. De mens moet van dromen komen tot stromen.

Hoofdstuk 34. uit de hand gelopen feesten

Het leven is zinloos, onzinnig, eindeloze ellende die maar niet op schijnt te houden. Het is absurd, maar in het geestelijke werk is er zin, en daar leven wij voor. Het geestelijke werk geeft dus ook weer zin aan het leven, doel en zicht.

Het eigenbelang en de zelfbelangrijkheid van de mens zwingt de pan uit, al die hoogmoed, wat zich telkens weer opstapelt. De mens is onderworpen aan de geesten van vraatzucht die een schijnleven hebben geschapen, wat je om je heenziet. Het is het ware leven niet. Het is het vlees wat dient af te sterven.

De wereld is in grote vraatzucht wat altijd zijn hoogtepunt heeft met de zogeheten kerstdagen, allemaal om het ego te strelen. Het zijn grote vraatfestijnen en de mens eet tot zijn eigen vernietiging, over de ruggen van anderen heen. Daarom gaat het geestelijke werk door.

We horen telkens de grote ambulances met hun sirenes, maar die zijn er niet voor de armen in hongersnood en ook niet voor de dieren. De vraatzucht van de wereld is zwaar selectief en opportunistisch. Fijne feestdagen ? Dank je de koekkoek. Jeremia zou de kerstdagen hebben vervloekt. Het is een sprookje met een goede boodschap, maar men heeft er iets heel anders van gemaakt. Het is allemaal voor de markt.

De wereld is toe aan een nieuwe catechismus. De reformatie streed tegen het materialisme, maar kwam ook terecht in de valstrikken van geestelijk en religieus materialisme. De geesten van vraatzucht wilden de wereld niet zomaar laten gaan. Daarom zal de 2024 uitgave van de nieuwe bijbel ook inclusief de nieuwe catechismus zijn.

De feesten zijn uit de hand gelopen. We moeten terug naar de ware boodschap.

De geboorte van het christuskind was niet in de vreettenten van de stad. Neen. Er was geen plaats voor het christuskind en ook niet voor de dieren, want die werden opgevreten.

De geboorte van het christuskind was ver buiten de stad in de wildernis, bij de dieren. Laten we dat goed in de gaten houden wat tijdens het kerstfeest gebeurd niet het ware verhaal is. Er moet juist een uittocht zijn uit de tafelschuimerijen van de stad, tot de eenvoud en soberheid van de wildernis, waarin het dier nog steeds zin en betekenis heeft. Zij die het dier doden voor hun vraatzucht hangen nog steeds het christuskind op. Zo is het kerstfeest tot een doodsfeest geworden, een dieper paasfeest dus. Het is een kannibalenfeest. Let op het woordje ‘kannibalen’, kan niet balen, neen, want ze willen bazen, niet balen. Ze willen niet lijden voor het grotere goed.

Hoofdstuk 35. het saaie geluk

Mij werd gevraagd of ik gelukkig wilde zijn.
Ik zei dat ik gewoon geestelijk werker wilde zijn.
Gelukkig zijn kan al snel saai worden en het geestelijk werk uitdoven,
en dan zou ik me juist doodongelukkig voelen.
Ik zou niet met vals, ingebeeld geluk kunnen leven.

Hoofdstuk 36. Dit zijn boze dagen

God is liefde. Maar als we om ons heen kijken dan zien we een gevallen wereld,
een wereld waarin iedereen leeft ten koste van de ander. Dat is geen liefde, mensen.
Dat is haat en hooghartigheid. Dan ben je een volgeling van de gevallen engelen,
van het kwaad. Eet je nog vlees ? Dan ben je daarmee ook nog verbonden aan het
kwaad en de gevallen engelen. Dan moet je je bekeren van je vraatzucht en
hooghartigheid, van je egoïsme. Waarom leef je anders nog ?

God is het hogere bewustzijn van liefde. Die liefde zie je bijna niet op aarde.
Het is een diep gevallen, diep gezonken aarde. Elke dag hoor je wel van moorden
en oorlogen. Waar leef je voor ? Laat dat goed tot je doordringen.

Oh ja, velen prediken over de liefde, maar dan zonder de waarheid.
De waarheid prediken ze je vaak niet. Dat is een valse liefde.
Vaak eten ze nog gewoon vlees. Houd dan maar op over de liefde,
want dan heb je geen liefde. Nee, vaak willen ze bewonderd worden
door mensen. Ze willen gezien worden. Daar zijn ze naar op zoek,

en dan moet je met de anderen braaf meedoen. Braaf meedoen in de zonde. Maar bij God is er in geheel geen zonde. God kent geen zonde, maar alleen maar Waarheid. Wees eerlijk naar jezelf en bekeer je. De liefde eet geen lijken. Als je die verslaving nog hebt omdat je zo bent opgevoed, kom dan tot dit besef en strijd de goede strijd. Zweer de banden met de gevallen engelen af. Ga in gevecht met je demonen. Dan staat God aan jouw kant. Krijg het bewustzijn wat ware liefde en waarheid is. Die gaan altijd samen. Je kunt er niet eentje wegkieperen.

Dit zijn boze dagen, mensen. Sluit je hart niet voor God. Sluit je hart niet voor de liefde en de waarheid. Hecht jezelf niet aan de mensenbehagenis en de bewonderzucht, want dat zijn misleiders. Sluit je hart niet voor de roepstem van God. Dit zijn boze dagen. Dat kun je wel zien om je heen. Kijk maar. Dan zul je ook het smalle pad zien. Ook al ben je dan heel eenzaam op dat smalle pad waar bijna niemand is, toch is God bij je. God is de Ene Ware gids, die Ene Grote die je in je leven nodig hebt, anders is alles voor niks, schiet je langs alles heen.

Als je je mond opent, komt er dan waarheid of leugen uit je ? Liefde of haat ? Zijn het de woorden van God die geen compromis maakt met de zonde, of maak je excuses voor de zonde ? Tegen God, de Allerhoogste, kun je niet strijden. Vergeet het maar. Je kunt alleen tot God komen als je die zonde en die excuses voor de zonde achter je laat. In God is geheel geen zonde. Houd jezelf niet voor de gek. Dierenmisbruik is geen liefde. Als je dierenmisbruik op je bord hebt is dat geen liefde, maar haat, vraatzucht en hoogmoedigheid. Nee, dat moet stoppen, want God pikt het niet, dat de mens maar doorgaat in zonde te leven. De mens is verdwaasd en leugenachtig. De mens houdt van de zonde. De ware liefde strijdt tegen de zonde en scheidt zich af van de zonde, wil er niet meer bijhoren. Het is een eenzaam pad, maar alleen dit pad zal tot de eeuwige zaligheid leiden. God is niet voor de grote massa’s gekomen, maar voor de eenling die naar de stem vanuit de hemel luistert. Onderzoek dus je hart en nader tot God.

Hoofdstuk 37. Een paradijselijke boodschap
De uittocht uit Dordt

Al die piratenscheepjes worden oerwoud.
De zegels worden verbroken.
De voorhangsels worden weggeschoven.
Dordt staat in de geestelijke wereld in brand.
De Dordtse leerregels staan in brand,
en er is een grote uittocht uit de kerkers van Dordt,
ook de ondergrondse.
Piratenschepen staan in brand in de geestelijke
wereld, en het oerwoud wordt zichtbaar.
Het is hetzelfde als een droom die ik eens
had over varkelijke leprechauns die worden
tot bloemen en bloesem. Ook vliegen worden
tot bloemen en bloesem, en de aarde ademt
weer.

Ik zag in de droom van vannacht ook familie
van het voorgeslacht in de uittocht uit Dordt.
Zij werden geëerd met een onderscheiding
omdat ze aan onze kant hadden gestreden.
En ik zag andere piratenschepen tot vissersschepen
worden, met hemelse vissers.

En ik kwam tot een haven van het oerwoud.

We moeten vanuit het profetische leven,
en niet zomaar wat prediken.
We moeten vanuit het Woord van God
leven, en niet vanuit het vlees.
Er zijn een heleboel predikers die niet
profetisch leven. Velen prediken voor
geld en om bewonderd te worden.
Het profetische gaat dwars tegen het
menselijke in.

Predik en leef niet om gezien en bewonderd
te worden, want dan heb je je loon al.
Predik niet voor het geld, want dan heb je je
loon al. Predik niet voor macht, want dan heb
je je loon al. Het is allemaal vraatzucht.
Dat gaat zich manifesteren, en dan moet je
van demonen bevrijd worden, van de ketenen
van de gevallen engelen.

Er is een uittocht uit Dordt. Het geestelijke
Dordt en haar leerregels staan in brand.
Piratenschepen zinken. Grote slangen
verliezen hun macht en kracht, en worden
tot bloesem, worden tot plantengroei in
de zee. Daar had ik vroeger ook eens een
droom over.

Neem je kinderen mee. Laat ze niet als wezen
achter. Leidt hen over de brug. Werp hen een
touw toe, en een ladder.

Leef vanuit het Woord, niet vanuit je eigen gedachten,
maar vanuit de gedachten van God, het hogere en
het eeuwige.

Het is geen cadeau. God is geen sinterklaas.
Het is loon, en hard werken. Je moet je bekeren.

En ik zag vogels in de bomen en de struiken bij
de haven, en ze zongen het hoogste lied, een
nieuw lied, het lied van de morgen.

Vele profeten volgen slechts hun eigen gedachten,
en hebben die tot God gemaakt. Ze strijden en
toetsen niet, maar volgen hun vlees, en eten vlees,
en de lijkenparasieten van de dood werken door
hen heen voor dode werken.

Vele profeten zijn geen soldaten, hebben zich niet
afgezonderd, en daarom werken de massa’s nog

door hen heen, het collectieve vlees.

Het zijn deserteuren die een markt hebben opgezet,
en zij zijn hooghartig en willen bewonderd worden.
Ze hebben marktdruk, dus ze kunnen en willen niet
wachten op God’s Woord, en nemen daarom genoegen
met hun eigen woorden.

Leer bidden :

1. ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.’
2. ‘Niet op mijn tijd, maar op Uw tijd.’
3. ‘Niet in mijn mate, maar Uw mate.’
4. ‘Niet op mijn manier, maar Uw manier.’

Ware profeten hebben hun leven afgelegd.
Zij doen niets om gezien te worden.
Zij zijn door de hemel en de hel getrokken.
Zij zijn tot de andere kanten van het verhaal
gegaan. Zij zijn nederig geworden, niet
hooghartig. Zij hebben niet slechts de liefde
gepredikt, maar ook de waarheid.

Zij hebben de mensen niet als wezen
achtergelaten, maar de mensen hebben hen
vermoord, zoals ze met alle ware boodschappers
van God door de tijden heen hebben gedaan.
Niets nieuws.

En ik zag de hemelse vogels komen om
de mensen op te nemen die klaar waren
om geoogst te worden.

En zij werden gebracht tot een hemels
land, tot het beloofde land, diep in de
wildernis. Hier begonnen zij het Woord
te bestuderen en te leren. Hier stroomde
het Woord als watervallen en rivieren.
En zij gingen op tot de nieuwe catechismus,
de hemelse catechismus, want de wolken

waren immers opzij geschoven.

En de heerlijkheid van God daalde op hen.
Wie oren heeft die hore.

Hoofdstuk 38. Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden

De geschiedenis van Golar is fundamenteel. De achtentwintigste monarch, Katar, richtte het boek van Ul op.
Duizen 12:10

Ik had een droom over corrupte codes die in het boek Psalmen waren ingeslopen. Ik zag allemaal vrouwenkerkhoven in natuurgebied. Ik zag die codes lopen vanuit het Orionse Ul-gebied, waarvan ook een boek is namelijk het Orionse Oude Testament, het boek van Ul, wat in de Takhot terecht is gekomen. Het boek Ifter is dan het nieuwe testament, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. In ieder geval liepen de codes van de vrouwenhaat en vrouwenkerkhoven vanuit het Ul-gebied tot de aarde via Madhya Pradesh, centraal India, door China en door Sierra Leone, West-Afrika, tot de Psalmen in Israel. Dus ja, er staan veel goede dingen in de Psalmen, maar de codes kloppen hier en daar niet.

De nieuwe bijbel heeft wel de juiste codes, en daarin is het probleem van vrouwenhaat en vrouwenkerkhoven niet meer. Wel is het zo dat de vleselijke vrouw de dood in moet gaan, het bedriegelijke vrouwenvlees wat liegt, en wat hypocriet is en lauw, en het aardse systeem in functie houdt, oftewel het hele naker-systeem, de dochters der mensen, die de nephilim de hand boven de hoofd

houden. Het idee van ‘vrouw zijn’ moet gezuiverd worden. Er zijn teveel valse vrouwenbeelden. De mens heeft geen idee wat het is.

Vele vrouwen willen bewonderd worden, en worden zo bedonderd, en bedonderen zo ook. De hemelse natuurvrouwen zijn geen meelopers, maar warriorvrouwen. Zij sluiten geen compromissen, doen geen water bij de melk. De mens zal de moedermelk puur moeten drinken.

De stad Ul in Orion en ook de omliggende dorpen van het Ul-gebied, staan in brand, net zoals Dordt in de geestelijke wereld, want Ul ging vooraf aan Dordt. Ul is het fundament van Dordt. De valse identiteit van de mens is opgeslagen in Ul, en die wordt gewist, en daarom is er ook zoveel verwarring, en komen velen in een identiteitscrisis, en dat is goed. Zie ook het hele Zolt gebeuren in de nieuwe bijbel.

In Ul wonen de religieuze piraten en zombies, en ze hebben hun maskers opgedaan. Ze vieren carnaval. Het is een eeuwig carnaval, maar het is brandende. Hun maskers branden weg, en we zien we voor wat ze zijn. Iets kan heel mooi zijn of lijken, maar kom tot de codes die ereachter liggen. Wat doet het ? Wie bewonderd wil worden zal bedonderd worden, en bedonderd anderen zo ook, laat een heleboel weg. Wij zijn geroepen om onderwezen te worden en te onderwijzen, niet om bedonderd te worden. De waarheid is hard.

Bewonderingsdrangen en bewonderingszucht kan sterk zijn, maar zijn ziekelijk en verwoestend, en ontstaan daar waar je spijbelt, waar je de waarheid niet zoekt, waar je op je lauweren rust. Leer daarom jezelf te verwonderen over de hemelse kennis. Voed jezelf op, en neem de juiste voeding tot je. Bewonderingszucht is groot vergif. Verloochen jezelf. Werk aan jezelf. Verlies jezelf in de hogere waarheid en kennis, waarin je je ware identiteit zult vinden.

Wij laten onze ene hand niet weten wat de andere hand doet. We doen het niet om op te vallen. We zijn geen aandachts-hoeren. We vragen aandacht voor het Woord van God.

Daarin mag je jezelf verliezen.

Hoofdstuk 39. vreemde genade

*De negenentwintigste monarch, Benzeem,
richtte het boek Ifter op. De dertigste vorst,
Sopatus, voegde deze twee boeken samen tot de
Takhot. Als je de Takhot niet aanbad,
werd je opgesloten, gemarteld en gedood.
Duizen 12:10-11*

We zien dus dat het boek Ifter na het boek van Ul kwam, wat dan samen de Takhot werd, de Betelgeuzische bijbel van Orion. De Ifter is dus duidelijk een soort van nieuw testament, wat dus de bron was van het aardse nieuwe testament. Ik had een droom over dit boek, en het was vol met drugs en licht, en hen die dit boek volgden hadden vrouwenslagerijen, en verkochten vrouwenvlees. Het waren dus kannibalen. Vandaar dat de aardse bijbel ook kannibaalse elementen heeft, denk aan het eten en drinken van het lichaam van de afgod (Jezus).

Ik zag in de droom een man die een vrouw droeg, en de man at van het lichaam van de vrouw.

Ifter was net zoals Ul een stadgebied, ook met dorpen er omheen die ook tot Ifter behoorden. Er was ook een Ifterse catechismus, en er waren de piraten van Ifter, en hun schepen. Het was een vreemde genade die ze verkondigden. Er zou ergens in de Ifter staan dat vrouwen er waren om gegeten te worden. Vrouwen werden dus net zo behandeld als koeien op aarde, omdat ze borsten

hadden, uiers, en ze werden ook gehouden voor
hun melk, op vrouwenboerderijen.

Hoofdstuk 40. Bespreking Inzetting 24.

'*God is meedogenloos tot de zonde, want de zonde is meedogenloos en uitgezonden om te moorden. God is uitgezonden als een roofdier tot de zonde. (Beloch 4:7, 5:11, Anderlech 7:11, Beloch 4:9-10) De meedogenloosheid van God is de ware vruchtbaarheid van de nieuwe mens. Zonder deze zou de mens nooit tot de nieuwe schepping kunnen komen, want dan zou de zonde hem hebben verleid en verwoest.'*

Inzetting 24, De Nieuwe Bijbel Catechismus

We zien deze beelden terug in de schepping, bijvoorbeeld bij de geslachtsgemeenschap tussen man en vrouw. Het geslachtsdeel van de man beeldt zijn zonde en vleselijkheid uit die tot een hoogtepunt is gekomen, en waarvan de man de grootte heeft begrepen en de grootte van zijn ellende, en daarom brengt hij het tot de vrouw opdat het zal sterven. Zijn orgaan is opgezwollen tot het toppunt, in de zin dat hij de algehele zonde en ellende van de mensheid heeft begrepen en de zonde nu zo haat dat hij het tot de vrouw brengt, als een beeld van God, opdat het tot zaad zal worden in de aarde. Het vlees moet nu zijn doden loslaten, alles wat het vlees heeft opgeslokt. Vandaar dat de man zich goed moet voorbereiden als hij tot de vrouw gaat, want het is als het gaan tot God, en God is de meedogenloze. God stopt niet totdat de traan valt, de verbrokenheid komt, en het zaad wordt uitgestort, opdat het nieuwe vruchtbaarheid zal brengen, een nieuwe schepping. Zo zal het innerlijke kind van de man vrijgezet worden, en zal zijn ruwe bolster wegvallen. Zijn blanke pit zal dus overblijven.

Hoofdstuk 41. theophobia

Atheisten hebben natuurlijk soms goede punten in het verwerpen van de afgoden van de aarde, maar ook voor de atheisten liggen er afgoden op de loer, en ook moeten ze beseffen dat als er vals geld in de omloop is, is er ook goed geld in de omloop. Het één sluit het ander niet uit. Daarom is extreem en orthodox, ongeestelijk, eenzijdig atheisme ook niet echt een goede raadgever.

Ook in de New Age hebben ze er een handje van om God geheel weg te cijferen, opdat ze bandeloos aan de gang kunnen gaan, dat het een soort geestelijke vraatzucht wordt.

Dus : atheisme, new age, wetenschap, etc. : We kunnen er in parelduiken, maar pas op voor het grote beest van theophobia !

Hoofdstuk 42. Oorlog in Israel en wat dat voor ons betekent als mens

In een droom was ik in Israel met school. Ik nam een taxi, maar na een tijdje begon de taxi-chauffeur een pistool te trekken, en op mij te richten. Ik wist niet hoe snel ik uit de auto moest komen. Ik was na een tijdje weer bij de schoolgroep, maar ze waren allemaal verspreid. Ik keek naar de lucht en er vlogen levensgrote vuurprojectielen over ons heen en grote dikke raketten van gigantische afmetingen. We zijn toen naar de zee gerend. Ik dacht toen : ‘Waarom ben ik naar Israel gegaan ?’

Maar natuurlijk waren we daar op missie. Het gaat niet goed met Israel. Het is weer hetzelfde liedje : Israel tegen Ismael, Jakob tegen Ezau, Adam tegen Eva, Jezus tegen Juda, Abadja tegen Edom, Hosea tegen Efraïm (Gomer), Kaïn tegen Abel, Paulus tegen Petrus, Jeremia tegen Mozes, David tegen Saul, etc. etc.

Waarom trekt Israel zo de aandacht ? Omdat er nogal belangrijke mineralen in Israel zijn die de mens nodig heeft. Die mineralen zijn door de geschiedenis heen van land tot land verscheept, van Egypte tot Duitsland. Er ligt een groot geheimenis rond die mineralen. De mens heeft er een tekort van. Zoek die mineralen op en zorg dat je er niet te weinig van neemt, maar ook niet teveel. Breng ze in de juiste verhouding. De

mens heeft het veel over de schijf van vijf, maar de schijf van de mineralen kent de mens niet of nauwelijks. Als de cirkel van de verloren mineralen rond is, dan wekt het het zogenaamde bloedgas op, wat belangrijk is om het gifgas ‘zuurstof’ te vervangen, want het zuurstof heeft de hersenen van de mens aangetast en daarom leeft de mens in een gruwelijke horrorrealiteit, wat een schijnrealiteit is, en gaat de mens van oorlog tot oorlog en van ramp tot ramp. De mens is diep afgeweken van de paradijs aarde en kan niet in vrede leven. Allemaal vanwege zuurstof. De mens moet dus nieuwe hormonen aanmaken van binnenin om het zuurstof om te zetten tot het bloedgas.

Ook het verhaal ‘De Schuilplaats’ gaat over deze dingen. We zullen dit in de komende tijd gaan uitwerken. De nieuwe bijbel catechismus gaat komen om de cirkel van de mineralen rond te maken.

Ja, je hoort het dus goed : door een mineralentekort, door zonlicht en door zuurstof zit de mens vast in de matrix. Daarvoor moeten we naar Israel om dat mysterie op te lossen.

Hoofdstuk 43. de schijf van mineralen

Hebben we zomaar te maken met veel vraatzucht om ons heen ? Het zijn in principe gewoon dimensie overlappingen, waar ons onderwijsboek ‘Het Plumares Mysterie’ over gaat. De nieuwe bijbel gaat hier ook over. Het zijn warknopen die ontward worden, en dat kan door een betere inventaris. De mens moet zijn geestelijke inventaris op orde krijgen, en zijn geestelijke kaartenbakken. Alles moet dus in kaart gebracht worden.

Zonlicht op deze aarde is voor 99% schadelijk, en ook zuurstof op aarde is voor 99% schadelijk en ze houden de mens in de matrix. Wat denk je ? Dit is het gebied buiten het paradijs. Het is niet zo onschuldig als het allemaal lijkt. ‘Oh, goed, ik kan

ademen.’ Maar wat adem je dan in ?

Daarom moet je klaar komen met de schijf van de geestelijke mineralen die je nodig hebt. Dat zijn geestelijke metalen en gesteentes die met de religies mee zijn gekomen, die vanuit Orion tot de aarde kwamen. Vandaar dat religie nog belangrijk is. Maar breng het in de juiste verhouding, maak het niet te bont, maar verdun het ook niet teveel.

De mens heeft de geestelijke mineralen nodig die nieuwe hormonen aanmaken, opdat de mens losbreekt van de matrix, en zodat zuurstof, een gevaarlijk gifgas, wordt omgezet tot natuurgas. Deze mineralen liggen in Egypte en de reformatie (Duitsland), en Egypte heeft weer zijn diepere wortels in het diepere Afrika. Vandaar dat het onderwijs hier veel mee bezig is geweest. Verdiep Egypte in Afrika.

Zo kan de mens terug van het oer tot Orion om vervolgens tot het oer-orion te komen, en het oer-orionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd. Daar is nog wel wat om te doen. Dat is een heel gedoe en een hele strijd, want er is ook nog het lagere Orion wat dat niet pikt. De mens moet het lagere, vleselijke Orion, het Orionse ego, overwinnen.

Daarvoor moeten we over de Afrika brug. Daarvan zijn verschillende boeken in ons onderwijs, waaronder het boek ‘De Afrika Brug’, en ‘het orionse afrika’. Er liggen daar mineralen die belangrijk zijn. Van alles ging er mis toen deze mineralen werden weggekapt, en de mens kwam in de zuurstof matrix terecht, in een kosmische draaikolk, in een zwart gat, een vicieuze cirkel, die de mens naar beneden zoog en opvrat. De hersenen van de mens zijn hierdoor zwaar aangetast, en dat zie je wel om je heen.

De mens verloor zijn verbinding met het natuurgas waardoor hij leefde. Zo kwam de mens in een fokkerij terecht en werd door het lagere aardse zuurstof, het lagere Orionse zuurstof, geheel gezombificeerd, tot een wel heel vreemde robot. Moeder Afrika en Moeder Orion roepen de mens terug, over de Afrika

brug, en dat begint met heel veel Egyptologie.

Hoofdstuk 44. De Laatste Lacher

Voor de mineralen moet je hard werken.
Je moet het verdienen.
Het is een werken in de mijnen.
De mineralen geven je zicht en leiding.
Je weet dan waar je naartoe moet.

De mens heeft allerlei geestelijke mineralen nodig om te overleven.
Zijn die mineralen er niet, dan komt er vertroebeld zicht,
en zie je de vijand als je vriend, en je vriend als de vijand.
Je draait alles om.

Iemand zei eens : ‘Humor is een verdedigingsmechanisme dat wordt gebruikt om te voorkomen dat je de realiteit onder ogen ziet dat je acties niet stroken met je waarden. Als je een ernstig probleem onder ogen komt, krijg je de verantwoordelijkheid om het op te lossen.’

En dat is helemaal waar. Er is veel valse humor, valse vrolijkheid, die overal omheen danst, als grote onverschilligheid. Wees daarom voorzichtig met zomaar lachen. Het kan een valstrik zijn. De lachers zijn geesten van het lagere orion, die lachen alles van zich af. Zodra er problemen zijn beginnen ze te lachen, want dan kunnen ze weer zorgeloos verder, en zo is lachen voor hen een drugs.

Nu we opgaan tot de nieuwe bijbel catechismus moeten we de catechismus van het materialisme verslaan. Dan sta je tegenover clowns en lachers, oftewel opportunisten. Er zitten geen handvaten aan. Ze lachen alles weg. Dan heb je de mineralen nodig om vastheid te vinden, belangrijke principes. Ga daarnaar op zoek. Treuzel niet, want dan pakken ze je, en plakken ze je vast, zoals vroeger in het sprookje van het treuzelende meisje die niet naar school ging, maar altijd meer oog had voor de winkels, en toen plakte de pekkabouter haar vast.

Och, wees toch geen treuzelaar, geen treuzelientje, en geen loze lacher. We zijn op weg naar het hemelse land. De zwarte arenden des hemels zijn naarstig op zoek naar hen die zoekende zijn. Blijf niet plakken bij het materialisme, laat je aandacht daardoor niet afleiden. Ga terug naar de mijnen. Er valt veel te werken. Werk door totdat je je hebt ontdaan van de laatste lacher.

De catechismus van het materialisme. Ken je het ?
Meer is meer.
Geen kritiek hebben.
Altijd blijven lachen.
Bedrieg anderen wanneer je kunt ...
Moet ik doorgaan ?
Het gaat om het uiterlijk niet om het innerlijk.
De rijken moeten rijker worden, en de armen armer.
Jouw probleem is mijn probleem niet.
Herken je het ?
Nog even doorgaan.
Ik heb altijd gelijk.
Ik ben het belangrijkste.
Iedereen gaat toch dood, dus lang leve de lol.
Ben ik mijn broeders hoeder ?
Kan ik er wat aan doen.
Och, ik ken die hele catechismus van het materialisme wel uit mijn hoofd.
Na mij de zondvloed.
Kan mij het schelen.
Enzovoort, enzovoort.
Dit is de weg niet.
Het is een doodlopende weg, en het zal allemaal op je terugvallen.
Het is een heilloze weg, dat materialisme.

Vecht tegen de laatste lachers. Vecht ze uit je hoofd.
Je komt niet zomaar binnen in het hemels land.
Zomaar geloof en genade zonder de harde werken is dood.
Kom daarom terug tot je doel.
Neem je wapens en gereedschap op, en werk en vecht.
Werk en vecht. Niets zal voor niets komen.
Het moet in je eigen leven gebeuren, anders is het waardeloos.
Als je dat gaat inzien, dan mag je komen tot een hele andere catechismus,
die van hart tot hart gaat,

niet van grote smoel tot grote smoel.

Hoofdstuk 45. het oer-orionse afrika

Als we in het Orionse Afrika zijn gekomen om te mijnen, dan is er onder Afrika een hele lange insectische brug die door andere gebieden gaat (zie hierover ons onderwijs boek ‘Ragnarok Ontsluierd deel 2’), en dan uiteindelijk kom je in het oer-orionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd. Ik was in dat gebied aangekomen, dieper in de kern en bron van Orion, in Betelgeuze. Er waren daar veel opvangcentra in het stedelijke gebied. Iedere nieuweling kreeg een dubbel huis in de zin dat ze een eigen huis kregen en ook een kamer in een opvangcentra om de taal te leren en de gevaren te kennen en sociale vaardigheden te leren in dit gebied. Zo kon je dus switchen tussen je huis en opvang. Ik zag in de opvang centra ook geslachte varkenszielen. Ik zei toen tegen die geslachte varkenszielen : ‘Jullie zijn de begeleiders van de begeleiders.’ Het waren hele intelligente, kinderlijke zielen. Ik droeg vaak een zonnebril tegen bepaalde soorten straling. Er was een meisje met kort donker haar die ook veel een zonnebril droeg. Ik had haar al eerder gezien, en ik was blij toen ik haar weer zag. Ze was veel in het opvangcentrum vanwege een rookverslaving. Dat begon al vanaf ‘s ochtends vroeg.

In het opvangcentrum werd er door de begeleiding en therapeuten gewaarschuwd voor een persoon genaamd Layen (ook wel Laen genoemd). Hij was nogal gevaarlijk, een lagere Orionse geest die rondwaarde in deze gebieden, en hij was bewapend met een pistool. We kregen de opdracht dat als we hem tegen zouden komen, dan moesten we ons direct uit de voeten maken.

Ik ging toen met een meisje en een bewaker naar haar gedeelte. Ze wilde haar kamer laten zien. Toen we in haar kamer waren zagen we ineens Layen voor het raam staan. Hij had een hoge hoed op en een pak aan, en hij trok zijn pistool. De bewaker zag hem het eerst, en zei dat we direct bij het raam wegmoesten. Hij ging naar buiten om achter Layen aan te gaan. Het meisje rende direct van het raam weg, maar ik kon me

niet meer bewegen. Layen begon toen heel vreemd te lachen en vreemde bewegingen te maken. ‘Hij gaat schieten !’ riep het meisje. ‘Kom snel !’ Maar ik kon me dus niet meer bewegen, en dacht dat mijn laatste uur was geslagen. Maar gelukkig gebeurde er toen niks. De bewaker had hem weg kunnen jagen. De bewaker had een baardje. Ik was blij dat hij er was.

Ik kon me toen uiteindelijk weer bewegen en ging naar de gang. Daar was toen David Bowie. Ik was blij hem te zien, blij dat hij hier ook gekomen was. Ik vroeg hem waar Layen was. Hij zei toen niks. Even vreesde ik dat hij misschien Layen was, want Layen is ook blond. David Bowie bleef me maar aankijken. We zijn toen naar een ruimte gegaan om veiligheidsregels te bespreken, en ook toegangsregels. Er moesten allerlei formulieren ingevuld worden via een bepaald systeem met lampjes om alles te toetsen. Daarin werden allerlei vragen gesteld. Ik zei toen ook dat er zeker een regel moest zijn dat ze niet alleen maar komen om te gaan dansen. Die regel bleek er al te zijn. Er was ook wat begeleiding bij, en soms waren ze geirriteerd over de dingen die ik zei.

Toen ik wakker werd hoorde ik de stem van David Bowie. Het was heel vertrouwd, en hij was bij me, en ik was er blij mee.

Hoofdstuk 46. het belang van religiologie

Het leven wordt bestuurd door hogere intelligenties die de jonge mens nog niet kan oppikken. Het zijn levenscycli die de mens dan gecodeerd in zijn hersenen ontvangt, omdat de mens er nog niet klaar voor is. In onze onderwijsboeken beschrijven we het hele traject van de doortocht door Orion tot de kern, de levensbron van Orion om dit te onthullen. Als we in het Orionse Afrika zijn gekomen, dan is er dus een lange insectische brug door verschillende diepere gebieden onder het Orionse Afrika om zo uiteindelijk tot het oer-orionse Afrika te komen, wat ook wel Orpeo wordt genoemd. In dit gebied gebeurd grote decodering. Het is dus het traject ‘van oer tot orion tot oer-orion’, wat we in de onderwijsboeken beschrijven.

Alles buiten Orpeo, buiten de levensbron van Orion, buiten het oer-orion dus, is het gebied van een geest genaamd Layen, waar we over hebben gesproken. Het is een geest van het lagere Orion, en ook in Orpeo richt hij nog veel schade aan, dus de strijd gaat voort. In Orpeo wordt overal gewaarschuwd tegen deze geest. Layen is een

gewelddadige drugsgeest, een drugshandelaar, om je in het lagere Orion te houden. Als je geen zaken met hem doet, dan zet hij geweld tegen je in. Altijd heeft hij zijn pistool op zak en altijd is hij op jacht naar hen die geen zaken doen met hem, die het niet met hem op een compromis hebben gesloten. Layen geeft dus geforceerde drugs. Dat moet van hem. Komt het ons bekend voor ? Goed nadenken. We hebben er veel over gesproken. Het is een dwangdomein, van dwangverpleging, om de mens verslaafd te houden, en de drugs zorgt ervoor dat de mens niet ziet dat hij in een dwangbuis zit. Layen is dus een grote bedrieger, die illusies verkoopt voor de fokdieren, zodat ze niet tegenwerken. Layen is het beveiligingssysteem van de fokkerij, van het lagere Orion.

Ik had een droom dat ik in een parallelle wereld was, en het ouderlijk gezin zou vluchten uit het domein van Layen. Ik ging ook mee. We hadden hiervoor een boot, een jacht, maar we moesten erg oppassen toen we over de grens van het Orpeo gebied gingen om Orpeo binnen te gaan, want er waren soms mijnen en boobytraps. Er waren overal nog valstrikken. Het onderwijs gaat dus door. Layen is een zakenman, en we moeten loskomen van allerlei vreemde contracten, dwangcontracten. Dat zal gebeuren door de hogere kennis, door de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus, zowel door oud als nieuw onderwijs. Het hoort bij elkaar.

De drugs van Layen heeft het menselijke brein verlamd, en zeker ook zijn hart. Alle hogere ethiek is weggebrand, en de mens leeft slechts met een karikatuur. Het is de bedoeling dat we ons brein en hart weer terugheroveren, en dat we zo het hele scala aan geestelijke zintuigen en werktuigen weer wederoprichten. De weg is terug naar het paradijs van Orion, het oer van Orion, oftewel het Orpeo gebied, het oer-orionse Afrika, in de dieptes van Orion, in Betelgeuze. We moeten tot de kern gaan, tot de levensbron. Hierin zijn een heleboel buffers nodig, tussenlagen, opdat alles goed versleuteld bleeft tegen indringers. Leer dus vele talen spreken en metaforen gebruiken op vele manieren, wat dus ook inhoudt dat je niet zomaar je religies moet weggooien, maar moet komen tot het juist omgaan met de religies, oftewel de religiologie.

Spreek in vele talen om aan Layen te ontkomen, want deze gifgeest houdt grote delen van het menselijke lichaam door hormonale processen onder controle.

Hoofdstuk 47. uit de woeste golven

Ik had een droom over een reusachtig grote witte vis, heel majestueus, die ons meenam uit de woeste golven. Het was de dialectische sociologie.

Het strijdt tegen drugs-kapitalisme. Er is niet slechts een voedselketen, maar ook een drugsketen.

Er zijn overal dimensionale knopen, dimensionale overlappingen, ontstaan door de drugspyramides.

De dialectische sociologie, van stelling, tegenstelling en samenstelling, is nodig om hier doorheen te komen. Het is niet rechttoe rechtaan. De mens moet de bochten en omschakelingen van de sociologie leren kennen, als een wisselspoor.

Aan de top van de drugsketen staan de vleeseters, maar die keten zal hen ook wurgen. Dialectische sociologie kan de knopen ontwarren.

Hoofdstuk 48. Laten de doden de doden begraven - Wijst uw Redder niet af

Wees de mindere en de minste om de meerdere te zijn over het vlees en de zonde. God die in u is is meer dan degene die in de wereld is. (Belech 2:25,37,38, Stranden 16:2) Laat er geen wedijver zijn, maar laat een ieder de mindere willen zijn. Dit leidt tot de innerlijke bron van wijsheid waarin alle schoonheid der hemelen is, om zo uw harten te behoeden om zo geen slaven der wereld te worden, of slaven van de kerk. Aan God zijn alle dingen onderworpen. (Zeeën 6:7)

De Nieuwe Bijbel Catechismus, inzetting 36

Laten we ons onderwijzen door de heilige catechismus, woorden van leven. Ik moet hierbij denken aan Filippenzen 2:5-7 in de oude bijbel, geliefde verzen onder de

minore broeders en Franciscanen, broeders van de heilige armoedsorders :

Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in de tot inzetting gemaakte Yeshua was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

Nu, Filippenzen wordt ook in de nieuwe bijbel genoemd, als zijnde een belangrijk geschrift van de voorouders, want er stonden belangrijke principes in.

In het boek Filippenzen is er de strijd
tussen de asceten en de vijanden van het
ascetisme die de buik als god hebben,
oftewel de strijd tussen ascetisme en
hedonisme.
IV Werktuigen 7:77, de Nieuwe Bijbel

Ziet u, de families onder ons heen, de families van het vlees, van deze lagere aardse gewesten die afgeweken zijn van de hoge paradijselijke principes, zijn de families van de vraatzucht, dienaren van de god van de buik. Ja, ze hebben hun eigen Yeshua, maar dan als vergif door de melk. Het gaat erom tot de gouden Yeshua te komen, de principes waarvoor het staat. Yeshua was goed op de hoogte van deze families, die door het vlees werden geleid, door hooghartige vraatzucht, als gehoorzame slaven van het marktwezen. Inzetting 36 van de nieuwe bijbel catechismus zegt heel duidelijk dat we geen slaven van de wereld of van de kerk moeten zijn, maar dat alles aan God is onderworpen. Yeshua was hiervan op de hoogte, en sprak over de familie : ‘Laten de doden de doden begraven,’ en ‘wie zijn familie niet haat kan mij niet volgen,’ en ‘zij die de hemelse wil doen zijn mijn ware familie’. De families van de lagere aardse gewesten om ons heen, in deze verdorven wereld die de waanbeelden van hun eigen begeertes volgen zijn door zichzelf aangestelde afgoden om God te bespotten. Ze hebben een karikatuur van God en Yeshua gemaakt, en daarom is niks meer zoals het was, en zij zijn familie-ziek geworden in hun familie-afgoderij. Dat hebben ze boven God gesteld, net zoals de duivel, het kwaad, het ego, het vlees dus, de zonde, een troon had gezet boven God, boven de allerhoogste en heerlijkste kennis.

Alle tekenen zijn daar. Ze eten vlees, ze leven van het vlees, door de dood dus. Ze dienen de dood, en aanbidden de dood, de afgod van de buik, met heel hun ziel en zaligheid, en ze laten zich door niets afleiden daarin. Ze zijn getrouw tot het vlees. Ze hebben het vlees niet de oorlog verklaard. Nee, ze zitten liever op hun troontjes, om

anderen te oordelen die dat wel doen. Ze strijden tegen de soldaten van God, en daarmee tegen God zelf. Je kunt niet de wereld, het vlees, liefhebben en God, want als je de wereld liefhebt dan is God je vijand. Je kunt geen twee heren dienen. Je kunt niet God dienen en de Mammon. Dan eet je van twee walletjes en meet je met dubbele maten, en bedrieg je jezelf.

Ze gieten vergif in de monden van hun kinderen, bij de tandarts. De giftandarts is de ergste vijand van God. Daarom zijn deze families gevaarlijk en sectarisch en mogen wij niet zwijgen. Als je zwijgt als een kind of dier, je naaste, in nood is, onderdrukt wordt, dan ben jij de volgende die onderdrukt gaat worden. Wij worden allemaal onderdrukt in deze wereld, maar gedeeld lijden is half lijden, en door onverschilligheid wordt het alleen maar erger. Geen empathie hebben is een doodlopende weg. Wat je zaait zul je oogsten.

We leven in een tijd van de ergste holocaust ontkenning die ooit heeft bestaan. Ook dat was voorspeld door de oude bijbel :

Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen, want de mensen zullen vol zijn van eigenliefde, geldgierig, pochers, hooghartig, lasteraard, aan hun geestelijke ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk en trouweloos, vol met smerige en leugenachtige vooroordelen, onmatig, onhandelbaar, zonder liefde voor het goede, verraders, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor vraatzucht en wellust dan voor God.
II Timoteus 3:1-4

Nu, kijk maar om je heen, dan zie je hoe waar dit is. En dat heeft ermee te maken met het feit dat de mens de minste niet wil zijn, en zo niet de meerdere kan zijn over het vlees en de zonde. Daarom moet de mens terugkeren tot inzetting 36 van de nieuwe bijbel catechismus en de doden de doden laten begraven. Man en paard moet benoemd worden, en kritiek ZAL geleverd worden vanuit de hemel. Wie ben jij om te zeggen dat je kunt zondigen en dat er geen kritiek mag komen ? Die ZAL er komen, omdat alles wat kwaad is aan het daglicht zal worden gesteld, zoals de oude bijbel ook spreekt :

En hebt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer.
Efeziërs 5:11

Als de mensen zondigen dan roepen ze : ‘Heuvelen val op ons, en bergen bedek ons,’ want ze willen dat in valse vrede blijven doen, en geen kritiek krijgen, maar God is

rechtvaardigheid. De zonde ZAL gestrafd worden, opdat de ziel van de mens gered zal worden. De rechtvaardigheid is dus een REDDER. Wijst dan uw Redder niet af.

Hoofdstuk 49. Wie lauw is wordt verstrikt

Ook is het zo dat zij die in de lagere klassen blijven hangen, en dus niet doorleren en lauw worden de hogere klassen zullen aanvallen, en dat is ook gebeurd.
Ewa 31:18

Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.
Openbaring 3:15-16

Wij, en ook de voorouders, zijn intens blij met de samenwerking tussen de oude en de nieuwe bijbel, want zo kunnen problemen tegen elkaar weggestreept worden, gaat de nare lading eraf, krijgen dingen richting en verdieping, worden dingen meer en meer vergeestelijkt, en zo heeft de vogel dus twee vleugels in plaats van maar één. Een vogel met maar één vleugel, met alleen maar de oude bijbel, kan niet vliegen, en daarom is in deze dagen de nieuwe bijbel gekomen, om de vogel weer te laten vliegen, op weg naar de hemel. We leven in geweldige tijden. We zien overal de holocaust ontkenning om ons heen. Mensen zijn lauw, willen niet van elkaars problemen weten. ‘Uw probleem is mijn probleem niet.’ Daar willen ze niet mee belast worden, maar wat ze de minste van de broeders hebben aangedaan hebben ze God aangedaan. Als je het lijden van God niet wil, dan kun je ook geen band met

God ontwikkelen. Toch durven ze het dan nog over God te hebben, maar dat is dan hun eigen afgod, die helaas vaak de buik is.

Het zijn dimensionale knopen, en door de samenwerking tussen de oude en de nieuwe bijbel worden deze sloten gesmolten. Er zit geen pit in de mensen. De mensen zijn lauw geworden, en vallen de hogere klassen aan, de hogere kennis, God zelf dus, maar God zal voor een uittocht zorgen voor de welwillenden, zij die hun ellende onder ogen komen, en die van elkaar. Hoe kun je verwachten met God te zijn als je geen oog hebt voor het lijden van God ? Wat voor relatie is dat dan ? Onverschilligheid en lauwheid is nooit een goede basis voor een relatie. Dan vliegt de vogel weg. Geen empathie hebben is zo goed als dood zijn. En dat zie je, want ze eten lijken, levende van de dood. Het kan ze niet schelen, maar de uittocht, de exodus, zal plaatsvinden. De ark zal komen, voor hen die God liefhebben, en naar God's hart leven. We leven in een boosaardig geslacht, in een boosaardige generatie, maar toen Elia in zijn nood dacht dat hij alleen was overgebleven sprak God dat er nog zevenduizend anderen waren die niet voor de afgod hadden gebogen. Ze hadden de afgod ook niet gekust. Ze hadden geen snoepgoed van de afgod aangenomen. De afgod is een verrader, een trickster, en wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Waakt en weest nuchter, en velen moeten hiervoor eerst ontwaken.

Als je de afgod dient, dan sta je aan de verkeerde kant van het schaakbord, en strijdt je voor de verlangens en de misleidingen van de afgod, om het zo in je eigen begeertes te laten doorwerken. Je dient dan je lagere zelf, je ego, wat je juist dient te overwinnen, te beteugelen. Overwin je beest, je ik-beest. Dat is waartoe de mens is geroepen, om zijn oude natuur af te leggen en de nieuwe natuur aan te doen. Zo, en alleen zo, kan de mens de tocht voorzetten tot het hemelse land. Daarvoor moet je alles achter je laten en niet lauw zijn, niet halfhartig en hooghartig.

Leer je vleugelen gebruiken. Je hebt er twee gekregen. Maak er goed werk van.

Hoofdstuk 50. God's vrede die alles te boven gaat

Door zijn verlorenheid kan de mens het rechte pad niet vinden, maar door met God vervuld te zijn kan de mens het rechte pad vinden en bewandelen. Dit moet van twee kanten komen. De mens is niet aan zijn lot overgelaten, maar moet zich zeker laten

vormen. De mens moet over het smalle, lange pad gaan door de enge poort, door berouw en bekering. De mens moet zo zelf ook het smalle pad en de enge poort zijn. Predik de waarheid zoals die is, niet om bewonderd te worden. Wijs op de ware weg, en wees zelf ook de ware weg. Beoefen zelf datgene wat je predikt. Er is geen kennis zonder ijver (Zeeën 1:17, 2:21).
Inzetting 40, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Want er zal een tijd komen waarin de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun oor verwend is, halen ze vanwege hun eigen wellust hun eigen leraren bijeen die hen naar de mond spreken.
2 Timotheus 4:3

Het is alweer zondag eind januari. De tijd gaat snel. Wees ook snel in het terugkeren tot de Heere. Laat je niet meesleuren met de zonde. Moeder God belooft wedergeboorte in haar baarmoeder, en dat is in de natuur, niet in de kunstmatigheid die je om je heen ziet, want dat is wat mensen ervan gemaakt hebben, voor hun eigen agenda, en ze doen dit om bewonderd te worden, en om zo macht uit te oefenen. De mensen hebben hun eigen verkiezingssystemen, maar niemand kan God met succes bedriegen.

Er is een smal pad, dat lang is, voor de welwillenden, en de natuurvrouw is een beeld van dit pad en de enge poort. De ingang is nauw, en hierin moet de mens aan zichzelf sterven, zijn eigen wensen, zijn eigen theologieën en ideologieën, en zo komt de mens tot het vergetene en het verlatene, net zoals Ishmael, als de mens de kudde mentaliteit achter zich laat om het verloren schaap te zoeken, de verloren hemelse wijsheid. Het is ook een beeld van je innerlijke kind, en kinderen zijn nog zo onbevangen en onbezoedeld. Het kan een sleutel zijn voor je groei. Je hebt die missing links nodig, en moet ernaar op zoek gaan, zodat je ketting compleet is. Het is niet voor de beste stuurlui die aan wal staan.

Durf je dat pad te gaan, de kudde achter je te laten, al dat gemekker van hen die het altijd en immer beter denken te weten, die altijd gelijk willen hebben, ook als ze niet gelijk hebben, en die altijd bewonderd willen worden door de andere kudde dieren, en dat terwijl ze worden gefokt voor de slager ? Smeed de kennis tezamen met je ijver, anders is het een dood instrument. Er zijn missende schakels nodig om hieruit te komen. De kudde zal wel doormekkeren, maar jij weet wel beter. Laat de doden de doden maar begraven. Je hebt hier geen woonplaats, want je weet dat het een slagerij is. De herder die ze volgen is een wolf in schaapsklederen. Het is geen herder, maar een huurling.

De kudde zal je terug proberen te roepen, maar doof de stemmen van de wereld. Luister naar je innerlijke stem van God gegeven. God heeft de mensen niet als wezen achter gelaten, maar willen ze luisteren ? Soms moet je wachten om te kunnen horen. Soms moet je eerst door een lange nacht heen om tot de morgen te komen. Soms moet je eerst heel ver weg gaan in je binnenste, je van alles afsluiten en afzonderen, opdat je God's stem niet verward met de stem der mensen. Maar ga ervoor. Het is de enige weg om er doorheen te komen. Ere zij God, en vrede op aarde, dat kan alleen als je dat pad begaat, tot het verlorene, het vergetene, het verlatene, daar waar de kudde geen oog voor heeft. Dat is een vrede die alles te boven gaat. Dat is de vrede van de hemelse ijver.

Dan kan het oorlog zijn overal om je heen, maar dan heb je toch God's vrede in je hart, wat de vrede van de gehoorzaamheid is, als een licht wat je leidt op het pad. Dat is geen menselijke vrede, want mensen hebben vaak valse vrede, maar het is een hogere hemelse vrede van de Vreze des Heeren, oftewel van de hemelse eerbiedigheid en de hemelse ernstigheid. Laat niemand dat licht van je afroven. De kudde om je heen is lichtzinnig. Ze draven voor hun eigen huis, hun eigen bezit, en zijn daarmee bezig, en leiden zo velen af van het ware pad, omdat ze het goede voorbeeld niet geven. Confucius zei : 'Vroeger studeerden de mensen voor zelfverbetering, maar nu studeren de mensen om bewonderd te worden.'

Hoe waar is dit. Hij zei ook : 'De superieure mens begrijpt gerechtigheid; de inferieure mens begrijpt winst.' Keer daarom terug tot het hemelse pad, en laat de kudde maar mekkeren, want je weet waar het hen om te doen is. Zo is dat altijd geweest.

Hoofdstuk 51. God is groot

De mens moet de grootheid van God leren kennen, dat God altijd groter is, en vanuit die kennis het vlees tegemoet gaan om het te bestrijden. Zo moet de mens ook een ontmoeting hebben met de grootheid van God, wat zijn leven voor altijd zal veranderen. (Anderlech 9:31)

Inzetting 43, de Nieuwe Bijbel Catechismus

We zagen in inzetting 5 hoe belangrijk het is om de grootte te kennen van de zonde en de ellende, voordat je het kunt overwinnen. Eerst moet er dus zicht op komen, op de totaal omvang. Maar hier zien we hoe belangrijk het is om de grootte van God te kennen, waarvan de natuurvrouw weer een beeld is, die vaak de grote moeder of de grote vrouw wordt genoemd, ook bij de indianen, die het ook wel het grote geestelijke noemen. Wij moeten dus niet zomaar een ontmoeting hebben met God, maar met de grootheid van God.

We mogen niet te klein denken over God. God is altijd groter. God is groter dan de zonde, groter dan het vlees, groter dan het kwaad en alle onwetendheid. God is groter dan de wereld. Daar mag je rust en vrede in vinden, niet om te stoppen met werken, maar te stoppen met vleselijke werken die niet stroken met de grootheid van God. Het kennen en ontmoeten van de grootheid van God roept ons op om de grotere, hemelse werken te doen, maar dat gebeurt zeker niet naar de maatstaf van de mensen.

Hoe kun je nu zeker weten dat je de grootheid van God hebt ontmoet ? Als je onveranderd blijft, dan heb je God niet gezien. Niemand zal God zien en leven. Je oude leven gaat weg, en je nieuwe leven komt, vervuld van God. Dat wil niet zeggen dat je als een hippie door de straten gaat. Dat wil niet zeggen dat je overal en altijd lacht. Dat wil niet zeggen dat ineens alles je voor de wind gaat. In tegendeel. Toen Jezus een ontmoeting met God had werd hij de woestijn ingedreven om verzocht te worden door de duivel, een gevecht te hebben met het kwaad. Zo kun je het dus herkennen of je God hebt ontmoet, God’s grootheid, dat je wordt opgeroepen tot de oorlog, dat je je daarvoor afzondert en afgezonderd voelt, en dat kan heel eenzaam zijn, want ineens ben je niet meer zoals de kudde. Je bent anders. Zo was dat ook in het leven van Ezau toen hij de grootheid van God ontmoette, dat hij zijn sociale status moest afleggen, en met tranen werd hij de woestijn ingedreven, opdat God hem zou onderwijzen.

Je moet tot je innerlijke zee komen, je innerlijke rivier, en het door je heen laten stromen, en dat is allemaal onderdeel van de woestijntocht. Je bevindt je dan op de golven en gaat op en neer. Je kunt zo niet meer meedoen met de rest. Je loopt niet meer in rechte lijn met hen mee, en je danst ook hetzelfde dansje niet meer wat iedereen doet. Neen. Je bent anders, apart gezet, omdat je een ontmoeting hebt gehad met de grootheid van God, en dan is je leven veranderd. Je vindt geen aansluiting meer. Juist door die ontmoeting van God’s grootheid ga je ook de grootte zien van de

leugen en de zonde, van de ellende op deze wereld. Daar ben je dan gevoeliger voor geworden. Je ziet dan dingen die anderen niet zien. Daar waar je vroeger blij van werd, daar wordt je nu bedroefd om, omdat je weet dat het tegen de grootheid van God ingaat. Maar God is altijd groter.

Het kwaad zal niet het laatste woord hebben. Onwetendheid zal niet het laatste woord hebben. God's grootheid is juist ook de grotere kennis, en die heeft alles al uitgestippeld, laat het pad zien. Ja, dat is het smalle pad met de enge poort, maar het is omhuld met God's grootheid, en geeft toegang tot God's grootheid. Wij kunnen die grootheid zien in de natuur en in het Woord. Wij mogen die grootheid zien in de alledaagse dingen. God heeft uiteindelijk het laatste woord.

Hoofdstuk 52. het fitness programma

Ik had een droom over gevaarlijke territoriale zakengeesten :

1. Ik was in de slaapkamer van een blonde zakenvrouw, en ze liet me gewichten zien die op haar manier gebruikt moesten worden voor een fitness-programma. Daar had ze bepaalde oefeningen voor. Als er van die oefeningen werd afgeweken of er zouden andere oefeningen met haar gewichten worden gedaan, dan zou ze geirriteerd raken.

2. Ik was met een zakenvrouw met kort donker haar in een zaken-oord aan het strand. Ze had het over Huey Lewis and the News, dat ze die muziek gebruikte. Ik zei dat ik er een tijdje terug mee bezig was. Hij heeft soms wel goede teksten, maar daar maakt hij gimmicks van door juist een heleboel belangrijke tussenstappen en andere stappen weg te nemen, als een smokkelaar dus. Ze bood me toen een doos van chocolaatjes aan van allerlei beroemdheden, waarvan ik er één mocht uitkiezen, maar het was vergif, dus ik wees het af, en toen was ze geirriteerd. Dat vond ze vreemd.

Als straks de zondvloed komt, wat voor een ark heb je dan ?

Hoofdstuk 53. Bijbels of Heibels ?

Als de mens gaat bouwen buiten het studie verbond om, dan bouwt de mens voor de vijand. (Vissen 2:8) Waar openbaring ontbreekt verwilderd het volk. (Ewa 34:14) Het oorlogsverbond moet onderworpen zijn aan het leerverbond en het werkverbond, omdat het vlees het leven van het kind bedreigt. (Vissen 1:10, Stranden 12:13-14) Daarom bedreigt de oervrouw het vlees.

Je mag niet buiten het hemels werkverbond werken, want dan werk je vanuit de vleselijke krachten die ten verderve leiden, tot de dood. De mens moet de grenzen kennen van het beloofde land, van het werkverbond, en niet daar overheen gaan, want daar heerst de dood, oftewel het missen van het doel.

De opname is allang geweest. De opgenomen geestelijken moeten toezien hoe het verblinde volk hun blinde leiders volgen, wars van kennis. En zo wordt de kloof tussen het vleselijke en het geestelijke steeds groter. (Behemma 38:4)

Inzetting 44, de Nieuwe Bijbel catechismus

Ja, mensen, het is waar. De opname is allang geweest, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt, en de opgenomen geestelijken zitten met hun handen in het haar omdat het volk niet luistert. Ze zullen geen ark hebben als de zondvloed komt. Vraag jezelf af wat voor ark je hebt als de zondvloed komt en of je wel eens een ark hebt. Velen zijn namelijk aan de Jezus-drugs, Jezus als afgod waar ze alles op af kunnen schuiven, alsof Jezus alles wel vergeeft en door de vingers ziet, want alles is immers genade, en Jezus is voor hun zonden gestorven denken ze, wat totaal belachelijk is natuurlijk, maar wat hun dogma is wat ze hebben om hun verantwoordelijkheden af te schuiven, wat niet eens meer bijbels is, maar gewoon heibels.

Hup, aan de Jezus drugs. Lekker vandaag zondigen, om morgen weer vergeving te vragen. Zo werkt dat niet. Je kunt God niet bedriegen. Velen zullen dan tot Jezus komen in dat verhaal, wat een goede metafoor is, en Jezus zal dan zeggen : ‘Gaat weg van mij, want ik ken jullie niet, jullie zijn werkers van de wetteloosheid.’ Door hun valse, roze Jezus hebben ze namelijk alle regels lopen wegwissen, alsof dat niet meer nodig was, want Jezus was er immers al. Het is de grootste theologische dwaling aller tijden, allemaal berust op misvertaling, want dit is dus niet meer bijbels. Jezus als drugsdealer. Hoe halen ze het in hun hoofd. Het volk is dus verwilderd, afgedwaald,

door gebrek aan kennis, zeggen zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de nieuwe bijbel zegt er ook nog bij dat het volk zo voor eigen leider spreekt, maar dat komt ook weer vele malen terug in de oude bijbel.

Daarom roept inzetting 44 van de nieuwe bijbel catechismus de mens op om terug te keren tot het studie verbond, en ook het werk verbond, en dan moet de ark dus echt gebouwd worden. We leven in gevaarlijke tijden. Er zijn vele dreigingen. De mens denkt : ‘Nou, ik ben nog niet getroffen. Het zijn alleen de negers in Afrika, de dieren in de slachthuizen die in de holocaust zijn. Ik lekker niet. Die oorlog is ver van mijn bed. Het kan me allemaal gestolen worden. Ik slaap er niet minder van. Dat is allemaal hun probleem, niet de mijne.’

Maar er is geen zekerheid voor de dag van morgen, en als je niet doorhebt dat als één lid lijdt alle delen lijden, dan leef je in Laodicea, dan zie je niet hoe naakt, arm en ellendig je bent, hoe verdwaasd en misleid. De oproep om terug te keren tot het studie verbond is dus ook een oproep tot berouw en bekering weer. De zondvloed zal er komen. Waar is dan je ark ? Allerlei smoesjes gaan je dan niet helpen. Dan is de Jezus drugs ook uitgewerkt, en zal Jezus zeggen : ‘Maar ik ken je helemaal niet. Wat je de minste broeders hebt aangedaan heb je mij aangedaan. Waar was je toen ze honger hadden ? Waar was je toen ze kapot gingen in de oorlog ? Waar was je toen ze in het ziekenhuis waren ? Waar was je toen ze in een crisis opvangcentrum zaten ? Waar was je toen ze in de gevangenis waren ? Nee, je was niet bij mij, want ik was daar, en je zei dat het mijn probleem was, niet de jouwe.’

En dan zendt Jezus je weg, terug naar school, en moet je het alsnog leren. Dat is maar een verhaal, maar oh zo waar. Uiteindelijk moet je toch je les leren. Velen rennen dan weer weg van de school, die harde leerschool, en gaan dan liever nog even doorspijbelen op andere manieren, zo lang ze kunnen, om nog maar zoveel mogelijk tijd te rekken. Daar trommelen ze allerlei andere afgoden en drugs voor op. Dan gaan ze pijpje roken, sigaretje roken, en zo verliezen ze stukje voor stukje hun verstand, hun hart en hun ziel. De opgenomen geestelijken moeten dat met lede ogen aanzien, hoe mensen hun eigen leven en dat van anderen verwoesten. Ze leven met een roze bril op, als roze new age boeddha’s, vol van vraatzucht. En die roze bril wordt ineens pikzwart als je hen er op aanspreekt, want dan ben jij de spelbreker.

Ze willen niet luisteren naar Mozes en Aäron in de woestijn, en ook niet naar Jozua. Ze willen terug naar de vleespotten van de stad. Lekker spijbelsigaretjes roken, lekker pijpje roken, en dikke sigaren. Maar het zijn knalsigaren. Het is gif. Het is het heksenhuisje uit het sprookje van Hans en Grietje. Ook maar een verhaal natuurlijk, maar oh zo waar. En ze betalen er een hoge prijs voor, voor al dat giftige snoep wat

ze naar binnen hebben gehaald. Ze worden dwazer en dwazer, en het wordt hoe langer hoe gekker, maar dat zien ze niet, want ze zijn onder een betovering. De heks heeft hen betoverd. En de heks is een kannibaal. Ze worden zoetgehouden voor de slacht. Ze zijn erin geluisd.

Met lede ogen moeten de opgenomen geestelijken dit aanzien. Ieder mens heeft een vrije wil. Niemand wordt gedwongen. De spijbelaars hebben hun ziel verkocht aan de heks, aan de duivel, aan de roze Jezus, of de roze Boeddha. Ze hebben zichzelf verkocht. Ze hebben Nederland verkocht. Ze hebben anderen ook verkocht. Ze drijven handel in wanen, in hun waanparadijs. Alles moet op hun manier.

Daarom is dat studie verbond waar inzetting 44 over spreekt, van de nieuwe bijbel catechismus, zo belangrijk. Och, mensen, keer toch terug tot de Heere, en laat al uw dwaze spelletjes toch los waar u telkens weer dwaze prijzen mee wint. Keer toch terug naar het hemelse studie verbond, en zo ook het werkverbond, en zo kunt u daadwerkelijk het hemelse oorlogsverbond aangaan om af te rekenen met het spijbelvlees, de spijbeldrugs. Wat zal de wereld er mooi uitzien als de mens van deze verslaving is losgekomen. Het licht in het vooruitzicht in de evolutie. God die een goed werk in u begonnen is zal dit ook voleindigen. De mens zal loskomen van zijn schaduwen uiteindelijk. God is altijd groter. Die grootheid zal in de toekomst geopenbaard worden. De aarde zal vol worden met de kennis van God.

Wat een mooi vooruitzicht. Strijd om in te gaan. Studeer om in te gaan. Werk om in te gaan. Dat is een drievoudig hemels verbond. Blijf bouwen aan de ark, niet alleen voor jezelf, maar ook voor de anderen, en voor de dieren.

Hoofdstuk 54. de hemelse filosofie

Ik had een worsteling met inzetting 44 van de nieuwe bijbel catechismus. Het was een prachtige natuurvrouw, als een openbaring van de Moeder God. Ik ontmoette haar in de wildernis. Ze wilde niet dat ik me voor haar neerwierp, dat ik voor haar neerboog om haar te vereren. Neen. Ze wilde dat ik vroeg aan haar om mij te onderwijzen.

Zo wil God dat wij met God omgaan, want God walgt van de lofprijs, en wil gerechtigheid zien, onderwijs. God walgt van vormendienst, van lippendienst, maar

wil dat de mens gehoor geeft aan de leeroproep.

Ze was de prachtigste vrouw die ik ooit had gezien. Dat had niks te maken met zomaar uiterlijkheden, maar met de hemelse filosofie. God is prachtig in al haar wezen, in al haar wegen, vanwege de hemelse filosofie. Het was een wilde vrouw, een vrouw van de wildernis, geen lopende schoonheidssalon. Juist dat maakte haar zo prachtig. Ze was van een buitenaardse en bovenaardse schoonheid. Ze was als een hemels roofdier. Ze was niet onderdanig aan de man, en niet onderdanig aan het menselijke. Ze was star en gedisciplineerd in haar primitiviteit en eenvoud, als de hemelse eenzijdigheid. Ze liet niet met haar sollen. Dit is hoe de natuurvrouwen en de oervrouwen zijn, als amazones. Ze zijn gedisciplineerd, hemels eenkennig tegen het vlees.

Hoofdstuk 55. de laodiceaanse drugs

Dit gaat 90% over het geestelijke en 10% over het materiële.
Sodium, ook wel Natrium genoemd, Na, zit in zout.
Zout hebben we nodig om te leven op aarde, MAAR niet teveel. Natrium is nodig voor het doorgeven van de zenuw prikkels en de samentrekking van de spieren, MAAR een overdosis hiervan geeft problemen. Daarom wordt er aangeraden niet meer dan 6 gram zout per dag te nemen gemiddeld, maar de meeste mensen zitten hier ver en ver boven in Nederland, soms wel tot 11 of 12 gram per dag, en dat komt omdat het bewerkte voedsel vaak zoveel zout bevat, en veel mensen gooien er dan ook nog zelf heel veel zout tegenaan, met name tafelzout, wat chemisch bewerkt grondzout is, en zo dus chemisch wordt gezuiverd en zo ontdaan van mineralen. Het wordt dus helemaal gebleekt. Helemaal niet gezond dus.

Dit zwaar industrieel chemisch bewerkt zout, tafelzout, ook wel keukenzout genoemd, is het meest gebruikte zout.
Als mensen dan gaan minderen met zout en overstappen op

zeezout, merken ze vaak al snel enorme verbeteringen. Zo zijn er dus ook natuurzouten zoals Himalaya zout, Perzisch zout en Keltisch zout, waar nog veel belangrijke mineralen inzitten. Zo kun je terug gaan naar de natuur, en het kan helpen met het minderen van zout op zich, en kan ook ongewenst honger gevoel tegengaan, en je vochtbalans herstellen.

Deze natuurzouten zijn soms wel miljoenen jaren oud, komende van de oerzeeën, dus ze kunnen helpen om moderne bio-electrische blokkades weg te halen, ook geestelijke blokkades. Je kunt er dus weer door in contact komen met je natuurzelf, met je oerzelf.

Belangrijk is het op te merken dat in zeezout en natuurzout minder natrium zit dan in tafelzout, dus ook weer een reden om over te stappen op zeezout/ natuurzout. Als je dus merkt dat je teveel zout binnen krijgt, probeer dan eens Himalaya zout, want dat heeft minder natrium, en Keltisch zout heeft nog wel minder natrium dan Himalaya zout. Daar komt wel bij dat er dus weer andere stoffen inzitten, allerlei soorten mineralen, dus daar moet je ook weer niet teveel van nemen, want die mineralen kunnen heel krachtig zijn. Dus houdt het goed in de gaten hoe je lichaam er op reageert, want ieder lichaam is ook weer anders. Maar deze natuurzouten kunnen ook helpen dus om los te komen van vlees-verslavingen, snoep-verslavingen, rook-verslavingen en andere soort vervelende verslavingen.

Nu, waar leidt dit ons ? We hebben nu even de materiële en natuurlijke zijde ervan besproken, maar dit is dus ook gaande in de geestelijke wereld.

Deze wereld is in een natrium overdosis, of sodium overdosis. Ja, je leest het goed : We zitten in de sodium matrix, zowel natuurlijk, materieel als geestelijk.

Teveel natrium/ sodium valt het hart aan, de hersenen, en de andere organen, en zorgt voor botontkalking en aderverkalking. Zaak dus om het in de gaten te houden,

en af te bouwen waar nodig is. Het valt ook je geestelijk leven aan. Zout-vraatzucht is een wezenlijk gevaar.

‘Ja, maar mijn eten heeft smaak nodig,’ zegt misschien iemand.

Probeer dan eens de natuurzouten/ zeezouten met minder natrium en meer mineralen zoals gezegd. Probeer ook eens in plaats van zout wat cayenne peper te gebruiken, wat ook weer goed is voor het hart, en aderverkalking tegengaat, dus de plak wordt zo verwijderd uit je hartvaten. Maar neem cayenne peper ook met mate, dus neem daar ook zeker niet teveel van. Rauwe knoflook kan ook gebruikt worden, ook niet teveel, dus een keer een teentje knoflook bij het eten, maar doe dat niet zomaar elke dag. Rauwe knoflook, als je dat met mate eet, kan ook het plak verwijderen uit je hartvaten. Je lichaam zal je er dankbaar voor zijn.
Ook je hart. Belangrijk is om zelf onderzoek te doen. Voor ieder mens en iedere situatie zal het weer anders zijn. Leer te luisteren naar je lichaam, wat je lichaam nodig heeft.

Nu gaan we het over het geestelijke hebben :

We leven dus in de wereld van een sodium overdosis, en dit heeft de hersenen ingenomen. De wereld leeft in een zout hallucinatie. Luister goed. Je wilt dit niet missen wat ik nu ga vertellen.

Deze wereld is vals, een psychose, een zout psychose, van een natrium overdosis dus, zoals gezegd, een sodium overdosis, en natrium/sodium is dus een metaal wat communicatief is. Het is een zwaar reactief alkali metaal, wat dus overcommunicatief wordt in een overdosis, en dat zien we overal ter wereld, dat de mens overcommunicatief is, en overal maar inspringt en mee samenwerkt, net zoals te hoog sodium gehalte. Teveel aan sodium wordt tot een oversociale klets- en zeurkous, klefheid, vleiend, bevooroordeeld, overwerkt, lauw, laodiceaans, aan de laodiceaanse drugs, volgelingen van de afgod ‘Laos’, wat volk betekent. Laodicea betekent volksgerechtigheid,

volksoordeel, in het Grieks, van laos (volk, natie) en dike (oordeel, gerechtigheid). Daarom werd Laodicea ook bestempeld als lauw en pretentieus, zelfovertuigend, eigengerechtigd, volksgerechtigheid, ‘volksverblind’, allemaal kudde-mentaliteit, achter de grote massa´s aansjokkend.

Ze zijn niet overtuigd van hun eigen ellende, zien hun zonden en problemen niet. Ze zijn blind. Ze zien niet dat ze arm en naakt zijn, net als in het sprookje van de nieuwe kleren van de keizer. Het is heel tragisch. Laodiceaanse kalveren worden gefokt voor hun vlees, en krijgen drugs toegediend om hen kalm te houden en gewillig, verdoofd. Ze zullen hun bevrijders eerder bevechten. Zoals Mark Twain zei : Het is makkelijker mensen te bedriegen dan mensen te overtuigen dat ze bedrogen zijn.

Het is koud en half berouw, als er sprake is van berouw. De bekering is half. Ze zullen er altijd tussenin blijven, en ze hebben vleselijke beloningszucht, net zoals veel honden, waarvan we weten dat ze veelal vraatzuchtig zijn.

Ze hebben een ‘nu-moet-het-goed-zijn’ mentaliteit, en daar willen ze dan voor beloond worden, in plaats van de lat bij henzelf hoger leggen. Het zijn geesten van afrafeling. Ze gaan voor het toetje. Het zijn pijpjes-rokers, ze hebben de geestelijke wapens omgesmolten tot tuingereedschap. Het zijn levensgenieters, als bourgondische elven en kabouters, lui, lauw en laf, de 3 L’en.

Lui, lauw en laf. Komt het je bekend voor ? Je ziet het overal om je heen. Durf je in jezelf te kijken ?

Het zijn de 3 L’en van de afgod Laos, de volksafgod, wat als een lens is, want wat doen de 3 L’en ? Juist ja, die projecteren alles op de ander. Het is een filter die alles omdraait. Dat doet de drugs. Het is een spijbeldrug van Laodicea die de mens blind houdt. Het is niet meer bijbels, maar spijbels. Ze vullen hun gebrek aan kennis

niet aan. Leren niet over de hoge principes, en als ze het doen is het alleen half half, omdat ze gewoon nog reserves hebben, en dat is allemaal de sodium overdosis, het valse geluk, het goud der dommen, wat zich heel wijs voor probeert te doen, natuurlijk, want de dwaas ziet niet dat hij dwaas is. Dat wil hij niet. Hij heeft zijn ziel verkocht aan de suiker.

Dus wat is de sodium overdosis, oftewel de sociale overdosis, het bourgonische ? Het is een soort suiker. Ja, je leest het goed. Het kan heel zuur overkomen, maar het suiker maskert zichzelf dan ook. Hele samenlevingen worden hierdoor gebouwd, hele culturen, hele bureaucratieën, dictatorschappen, en het zijn dus narco-staten, drugsstaten, met drugspyramide systemen, drugshiërarchieën dus, waarin we hebben te maken met ‘éénogen die heersen in de landen der blinden’.

En dat allemaal door de sodium overdosis, een al dan niet gemaskerd suiker, wel tien keer erger dan normaal suiker, want dit is supersuiker, opgehyped suiker, als een opgevoerde motor, als anabole steroïden.

Het is hypergevoelig, want alles moet volgens de etiquette. Het is het eenmaligheids-syndroom, en het halfmaligheids-syndroom, het neemt van alle toetjes een hapje, om weer vervolgens door te gaan naar het volgende toetje, als een karikatuur van het ware minderen en het ware ‘leven met de kleine beetjes’, wat natuurlijk iets heel anders is.

Uiteindelijk komt de sodium overdosis toch weer uit op ‘een beetje meer dit, en een beetje meer dat’, maar zal het zich vaak bij het beetje houden, want het is immers half-half, lauw, laocideaans, dus wel alle zwarte markten afstruinend, vanwege dat het een verbindings-element is.

Maar hoe werkt dat precies, nu ik toch dit balletje heb opgegooid ?

Wat zijn de symptomen van de sodium overdosis verder ?

Kijk maar om je heen. Mannetjes met stropdassen die de wereld denken te besturen. Mannetjes die niet rijk genoeg daarvoor zijn of denken daarvoor te dom te zijn zoeken dan hun heil in het gangster zijn, stelen en bedriegen, neppe en foute bling bling om anderen te imponeren, om zo toch nog een gevoel van controle te hebben en besturing. Daarom is de fetish van dit soort groepen ook vaak de auto, en als het moet huren ze die gewoon, zolang ze maar kunnen protsen en pretenderen.

Door de muziek heenpraten is dan ook vaak hun vak (rap). Nou, de mannetjes die dat dan allemaal teveel werk vinden nog die pompen hun spieren dan op, oftewel de spierbundel mannen, alsof dat nog wat zou voorstellen dan. Gewoon je spier-bundels laten zien, en klaar. Sommige mannetjes met stropdassen zien daar dan weer een markt in, en lopen daar dan omheen, als een idioot die zijn domkop heeft gevonden.

Mensen, weest toch op uw hoede. Mister Joe Sixpack laat zijn buik zien, om gewoon openlijk, ja, je leest het goed : openlijk, zonder schaamte, de afgod van de buik te prijzen, alsof dat wat voor te stellen heeft. Allemaal, ik zeg : allemaal, verschijnselen, symptomen, van de sodium overdosis, drugsflipping dus. Zeg dan maar helemaal goodbye naar je brein, want dat is wel het laagste van het laagste niveau van verstand en kennis van zaken, totaal onder het nulpunt al gezakt met een negatief cijfer, en dan ben je dus echt ver heen, maar sommigen zien het als de normaalste zaak van de wereld.

Misschien ben je dan ook niet verbaasd dat ik zeg dat sodium overdosis een ziekte is, ook een mentale ziekte. Pas dus op, want het zit vaak ook veel te veel in brood en ander bewerkt voedsel in de supermarkten, in de voedsel-industrie, die dus contracten heeft met de medische industrie, ik hoop dat je dat goed door hebt. Ja, de voedsel industrie heeft contracten met de medische industrie. Goed nadenken wat dit betekent.

Ook dus geen groente in potten of blikken kopen, want daar zit dus veel toegevoegd zout bij. Koop dus groente uit het vriesvak, waar vaak geen extra toegevoegd zout bij zit, of neem je eigen groente tuin, of haal gewoon verse groente.

Nu : sodium overdosis, gemaskerd suiker, tien keer erger dan normaal suiker. Dat ging zich ontwikkelen tot zuurstof. Over zuurstof hebben we het laatst gehad. Door de juiste mineralen en sporen-elementen kan het zuurstof omgezet worden tot natuurgas, waaruit de mens kan leven. Zuurstof is dus een gemaskerde sodium overdosis hier op aarde. Wie denkt dat zuurstof allemaal onschuldig is en natuurlijk begrijpt niks van hoe de matrix werkt en begrijpt niks van dat dit de wereld is van de duivel, buiten het paradijs, waar de mens bloot is gesteld aan zwaar vergif.

De mens is vergiftigd door zuurstof ja, zwaar vergiftigd, en de mens heeft het nodig om te leven. Zuurstof is net als de zon voor 99% schadelijk !! Knoop het in je oren. Zuurstof KAN dus omgezet worden in natuurgas door de juiste mineralen en sporen-elementen die o.a. te vinden zijn in zeezout/natuurzout. Dit gaat NIET langs de geestelijke wereld heen. Dit is dus ook grotendeels geestelijke scheikunde van het paradijs. Ook is dit geestelijke wiskunde.

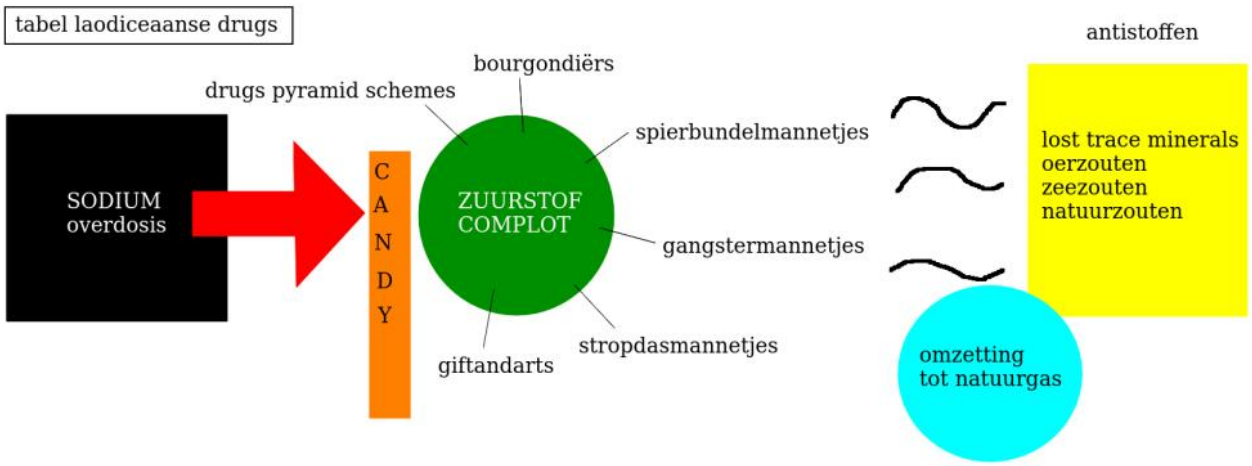

Hoofdstuk 56. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving
(Het zijn bepaalde hexagrammen van de I Tjing
die met elkaar in gevecht zijn)

Hoe ging die eerste ontmoeting tussen Adam en Eva ?
Velen denken er niet lang over na.
Ze maken van Adam en Eva iets heel romantisch,
om hun bad producten te verkopen, hun piepende eendjes.

Denk je eens in hoe het gegaan is.
Adam en Eva kenden elkaar nog helemaal niet.
Het waren beiden wilden.
Ze waren beiden in grote angst.
Zou de ander een roofdier zijn,
misschien sterker dan hen zelf ?
Wat zou er dan gebeuren ?
Dan ben je afhankelijk aan de genade van de ander.

Nee, het ging er helemaal niet romantisch aan toe.
Ze waren bang en moesten elkaar nog toetsen.

Ze raakten in een groot gevecht.
Ze waren verwonderd over elkaar, maar vreesden elkaar ook.

Eva was als paradijs vrouw, als natuur vrouw, veel en veel sterker dan Adam, en die kwam tot Adam, omdat Adam om leiding had gevraagd, om een hulp. Maar dat moest eerst getoetst worden. Wat als Eva de duivel zou zijn geweest ?

Daarom raakten ze in gevecht, maar Eva was veel sterker, omdat ze van God gegeven was. Ze was als een soort moeder voor Adam. Adam moest nog veel leren, terwijl Eva veel wijzer was, wat ook verklaarde dat ze veel sterker was.

Pas na de zondeval was de man sterker dan de vrouw, dus alles draaide zich om.

In de paradijselijke situatie was Adam volgzaam tot Eva, want Eva moest hem inwijden in de hogere kennis. Zo wordt dat ook beschreven, en dat verhaal kun je positief uitleggen en negatief. Er is een hogere Eva en een lagere Eva.

De grootheid van Eva wordt verklaard in hexagram 19 van de I Tjing. De grootheid is de vooruitgang, de progressiviteit, de vooruitgang van wijsheid, eerlijkheid en vrijgevigheid. Het gevaar ligt erin als men sterker wordt dan zijn voorzichtigheid, en dat is ook precies hoe de zondeval plaatsvond. Sterkte en grootheid werd losgekoppeld van al deze deugden, en zo werd de mens verblind en ging aan de Laodiceaanse drugs. Zo ontstonden er een lagere Adam en Eva van het ego, en daarin was alles omgedraaid.

Hexagram 19 is de Lien, de Toenadering, de Confrontatie, het toetsen. Deze is in groot gevecht met hexagram 11, smooth peace.

Lien is het volwassen worden, het achterlaten van de jeugdige dwaasheid. In de Lien is het luisterende aspect (aarde) groter geworden dan de blijmoedigheid (het meer). Het gevaar is altijd dat de

mens blijmoediger wordt dan dat hij luistervermogen heeft. Dan raakt de mens verblind, en dat is ook een oorzaak geweest van de zondeval. Vandaar dat Lien, de ijverige studie, in gevecht is met Tai, de overmoedige vrede, oftewel de new age.

Nee, het is geen tijd om overvloedig te gaan shoppen in de new age, new age boek na new age boek, als je de toetsfundamenten en toetsprincipes nog niet kent en hebt geleerd. Dan ben je gevaarlijke plezierreisjes aan het maken. Dan ben je een slaaf van Tai, van de smooth peace, van vrede, vrede, terwijl er geen vrede is. Het is een verblindende vrede.

Het westerse christendom zakte diep in die putten toen ze de Ismaelitische grondbasissen van het toetsen hadden gedemoniseerd. Ismael was altijd een beeld van het toetsen geweest. Hij was in vijandschap met ieder mens, en ieder mens met hem. Hij was voorzichtig. Hij ging niet vleien en huichelen. Hij nam geen geschenken aan, geen steekpenningen.

Het westerse christendom had het toetsen, de voorzichtigheid, overboord gegooid, in ruil voor aardse macht en weelde, om hun markten te waarborgen, en zo zakten ze diep in de new age, in de Laodiceaanse moerassen, omdat hun lichten groter waren geworden dan de hemelse duisternissen.

Daarom moest de islam komen. Mohammed was als de wederkeer van het Ismael principe, van de toetsprincipes. Hij wees op de armenbelasting, het helpen van de armen, om zo uit buitensporige, verblindende Laodiceaanse, bourgondische levensstijl te kunnen vluchten.

Daarna kwam het tijdperk van Calvijn, die een beeld was van het eeuwige touw, van de hemelse gebondenheid, en die net als Mohammed wees op de armenhulp. Je kan zeggen wat je wil over Mohammed en Calvijn, en er valt heel wat te zeggen, maar ze brachten ook een paar hele belangrijke principes. Ze doofden vele Laodiceaanse lichten, en brachten de nodige hemelse duisternissen van het toetsen en de demonologie, van de duisternis kennis, en ellende kennis weer terug, de kennis van de zondeval,

en van de noodzaak tot bekering en soberheid, waakzaamheid.

De islamieten verwachten in de ramadan, in de uitoefening van het minderen en het hongeren de grootse duisternis, oftewel de wederkomst van Lien, hexagram 19. Zorg ervoor dat je ziel niet weggevreten wordt door overmoedige lichten van zelfovertuiging. Zorg ervoor dat je islamitische en calvinistische factor voldoende zijn.

De hexagrammen van de I Tjing zijn in grote strijd met elkaar, opdat zo de mens loskomt van bedriegelijke vraatzucht, die altijd met vele smoesjes en excuses komt.

Lien betekent ‘groot worden’, volwassen worden, in de deugden dus, niet losgekoppeld daarvan groot worden, want dan is het vals.

Dat is een strijd tegen de Tai hexagram van de new age. De Tai hexagram moet dus afsterven.

Deze strijd is zwaar, niet makkelijk, want Tai is sluw, en zal door ieder gaatje proberen heen te komen, door ieder gebrek aan kennis. Daar maakt hij dankbaar gebruik van.

Ook in de I Tjing kan er een positieve en negatieve uitleg zijn. Er is een hogere I Tjing en een lagere I Tjing, en de hexagrammen zijn in oorlog met elkaar om elkaar uit te zuiveren.

De I Tjing is één van de oudste boeken van de wereld. Het is de Chinese bijbel.

Lien werkt samen met hexagram 7, wat de hexagram van de demonologie is, van de geestelijke oorlogsvoering, het leger. Hierin is het luisterende (aarde) verbonden aan het onpeilbare (water), dus wetende dat je niets weet (Socrates). Deze

hexagram heet Sje. Lien wijdt de mens in door
Sje, de demonologische kennis, als Eva die
Adam hierin inwijdde, als de oorlogsgodin.

Sje brengt onderscheiding.

Tai heeft ook versterking ingeroepen, namelijk
van zijn fundament, Twei, het blijmoedige (meer),
hexagram 58. Het gevaar van deze hexagram is
dat het het berouw en de ellende-kennis kan doen
verdwijnen. Deze hexagram heeft zijn eigen
discipline en bekering, want er moet aan heel wat
voorwaarden voldaan worden om deze hexagram
gunstig te stemmen. En dan is vreugde de beloning.

Mensen, pas toch op met vreugde. Alleen in de
kennis is ware vreugde, maar die is gematigd.
Ga niet zomaar voor de vreugde en de vrede.
Jezus kwam niet om vrede te brengen, en ook
Mohammed en Calvijn niet. Zoek de dingen die
boven zijn.

Twei is de jongste dochter, de glimlach van
het meer, van zelfovertuiging en vrede.
Met dit beeld worden de jonge Nederlandse
meisjes door hun families doodgegooid,
want dan zijn ze verkoopbaar. Ze moeten
als een Chinees product zijn, waar we het
veel over hebben gehad : de schattige,
altijd glimlachende Chinese meisjes.
Ze zijn aan de Chinese drugs,
de Laodiceaanse drugs van de new age.

Lien werkt ook samen met hexagram 33,
T'oen, de terugtocht, de regressie dus,
dat je terug gaat naar de fundamenten
waar je dingen hebt verloren, om je
gebrek aan kennis op te vullen. Dus ga
de geschiedenis in, en pas op met allerlei
moderne boeken die niet terugwijzen op

de principes die vroeger gegeven waren,
de goede principes, de basis-principes.

New Age werkt al vanaf den beginne,
maar ook de hemelse kennis, en die
lijnen zijn altijd met elkaar in oorlog
geweest. Tijd om los te komen van
de verslaving aan de Laodiceaanse
drugs, Chinese drugs. Loskomen van
het oost-indisch doof zijn naar de
hogere kennis.

LOSKOMEN VAN DE LAODICEAANSE DRUGSVERSLAVING

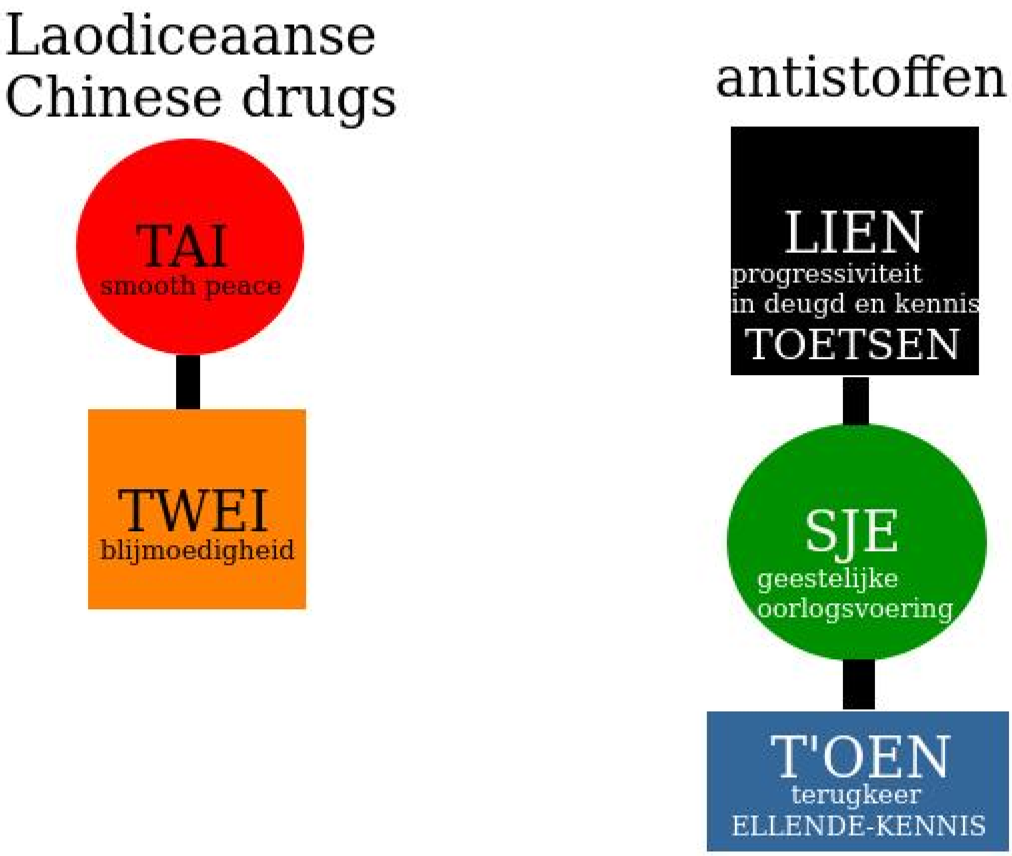

We gaan nog even verder met dit onderwerp.
Gisteren was er een beginnetje gemaakt met hoe die drugs precies in elkaar zat, maar dit gaat dus nog ingewikkelder worden.
China zit dus achter die drugs, die laodiceaanse new age drugs, dus het is gewoon een
Chinese drugs, dus gaat ook over de I-Tjing.
We hebben met Chinese wetenschappers te maken, dus daar mag niet te simpel over gedacht worden, dus uiteindelijk komt het aan op diepe scheikunde om die drugs te kunnen afbreken. De antistoffen zitten dus ook in de I-Tjing, in China, dus er is een oorlog tussen die hexagrammen, tussen de lagere I-Tjing en de hogere I-Tjing.

Hoofdstuk 57. Loskomen van de Laodiceaanse drugsverslaving - 2
Verschil tussen de Laodiceaanse verslaafde en de sobere afgekickte

zie plaatje

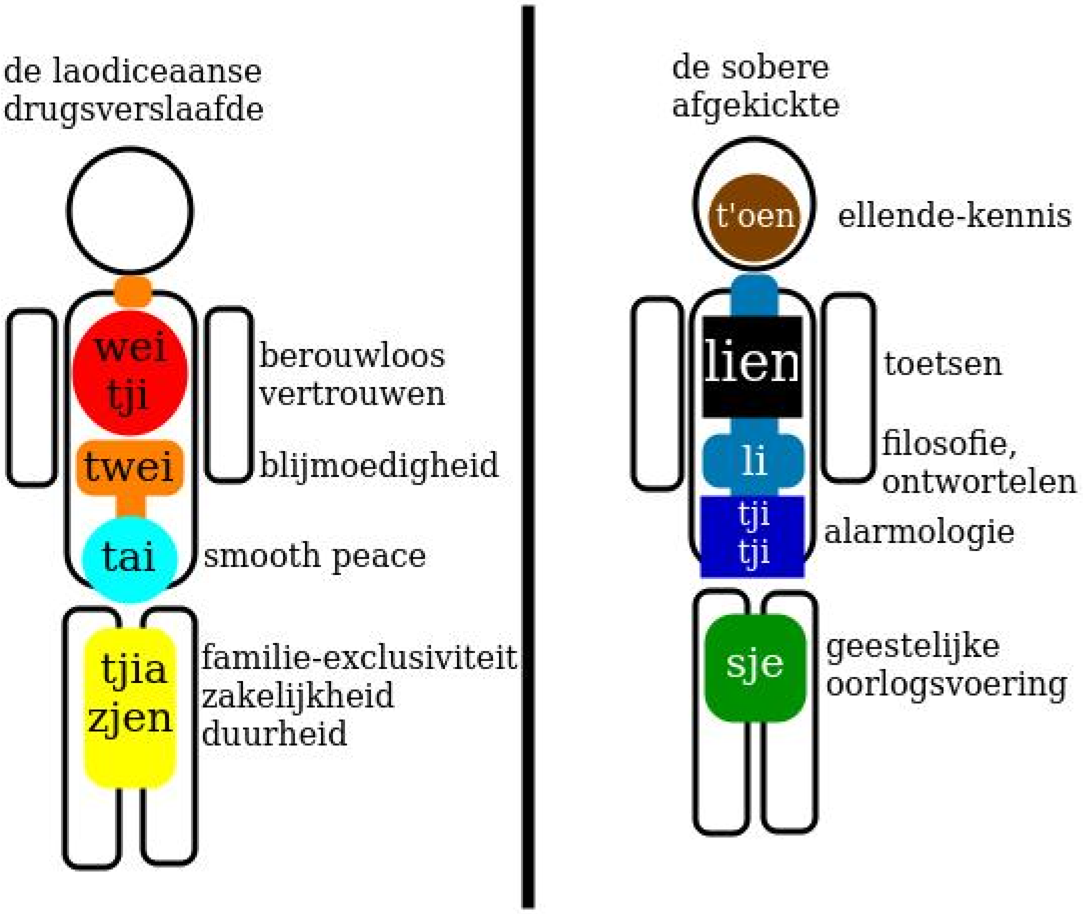

Ik had een droom over I Tjing filmpjes van I Tjing feesten en I Tjing vrolijkheid, wat we al helemaal niet kunnen gebruiken nu. Er werd ook muziek gespeeld. De vrouwen waren schaamteloos op blote voeten, en de rillingen gleden over me heen. Ik was in het eerste ouderlijk huis in een parallel wereld. Vader en moeder kwamen thuis, en vader was een hexagram van de I Tjing, als een planeet, als een natuurverschijnsel. Ik hoopte maar dat ze geen I Tjing filmpjes voor me hadden meegenomen zoals de I Tjing feesten.

Er gleed een warmte over me, over mijn borst, en toen begon mijn stuitje te gloeien. Het was een andere hexagram. Er was oorlog binnen de I Tjing. De antistoffen vielen

de ziektekiemen aan.

Tai, smooth peace, was het stuitje van de Laodiceaanse drugs, en daarom werd mijn stuitje warm van een andere hexagram om me ertegen te beschermen. En mijn borst gloeide van de hexagram van de vader, van het gezin.

Ik ging toen met vader naar de CD-speler om dingen te testen, want we waren bezig de Laodiceaanse drugs af te breken. Hij vroeg of hij bepaalde muziek kon draaien. Ik kende die muziek niet, en ik zei : ‘Ga je gang.’ Hij begon toen te klikken met een afstandbediening.

Boven waar vroeger de ouderlijke slaapkamer was was nu een computer kamer, waar je uitkeek op de straat. Ik keek op de computer monitor en het was allemaal programmerings-taal. We waren alles opnieuw aan het programmeren.

Als schepping en zekerheid zo vals is moet er eerst twijfel en chaos komen. De mens is ingedut in berouwloos vertrouwen. Dat is de strijd tussen hexagram 63 en 64, de laatste twee. Hexagram 63 is na de voleinding, en hexagram 64 is vóór de voleinding. De mens heeft alles al vals voleindigd, heeft alles al in kannen en kruiken. Men is vóór die voleinding, want men prikt er niet doorheen. Men blijft onder de plak zitten. Daarom moet de mens er doorheen prikken en ‘na de voleinding’ gaan, om op te gaan tot de ware voleinding, die veel langer duurt, wat een veel langere, en veel smallere weg is.

Laten we naar de anatomie kijken van de Laodiceaanse drugs :

Wei Tji, het berouwloze vertrouwen, is het hart. (64)
Twei, de blijmoedigheid is de ruggegraat. (58)
Tai, de smooth peace, is het stuitje. (11)
Tjia Zjen, de familie-gehechtheid, is de benen (37)

De familie-gehechtheid is zakelijk en duur.

We zien dus zo een soort chakra-systeem van de Laodiceaanse drugs die de mensheid onder controle houdt.

De anatomie van de antistof is :

T’oen is de terugkeer, de ellende kennis, het hoofd. (33)

Lien is het toetsen, de groei in deugd en kennis, het hart. (19)

Li, de gefundeerdheid, ruggegraat (30)

Li, hexagram 30, is een goede fundering hebben voor alles. Ook is het de territoriale oorlogsvoering, dat de aanvoerders van het kwaad uitgeschakeld moeten worden, zodat ook de meelopers in gevangenschap gaan, oftewel : het kwaad moet bij de wortels worden aangepakt.

Hexagram 63 is voorzichtigheid en vreze. Mooie kleren worden tot lompen. Het is de val van Laodicea. Tji Tji. Dit is het stuitje. (63)

Sje is de geestelijke oorlogsvoering, de benen. (7)

Hoofdstuk 58. de orionisering van de wereld

China en India zijn ver afgedreven van hun Afrikaanse oerbron, en daarom moeten ze veel gerecycled worden, geafrikaniseerd. Ook Amerika is erg afgeweken van zijn Afrikaanse oerbron, en moet daarom geafrikaniseerd worden. Maar Afrika is deels ook ver afgeweken van zijn indiaanse oerbron, en daarom moet Afrika gedeeltelijk geindianiseerd worden, zoals de indianen deels geafrikaniseerd moeten worden.

Ik had vroeger dromen over gezonken eilanden tussen Amerika en Afrika waar amazones woonden, dus vroeger was er ook een soort brug tussen Amerika en Afrika. Zowel Amerika als Afrika zijn ook zwaar van hun amazone oerbron afgeweken, en moeten daarom ook deels geamazoniseerd worden. De sleutel hiertoe ligt in de verloren eilanden tussen Amerika en Afrika en de verloren brug tussen Amerika en Afrika. Ook ligt de sleutel in het oerorionse Afrika, ook wel Orpeo genoemd.

Nu, Afrika, de indianen en de amazones zijn ook heel ver afgeweken van hun gereformeerde oerbron, en daarom moeten zij ook gereformiseerd worden, zoals het gereformeerde ook heel erg is afgeweken van de Afrikaanse oerbron, de indiaanse

oerbron en de amazone oerbron, en daarom moet het gereformeerde ook veel geafrikaniseerd, geindianiseerd en geamazoniseerd worden.

Alles moet doorvertaald worden tot de oerbron van de natuur, van de hogere filosofie en theologie.

Er is teveel van Orion afgeweken. Daarom moet veel ook weer georioniseerd worden.

Hoofdstuk 59. De mens is vee van Laodiceaanse boeren

De mens is zelfbewust, niet kennisbewust, en al helemaal niet ellende bewust. Het zijn Laodiceaanse kalveren die gefokt worden voor de slacht, maar daarvoor zwaar aan de drugs worden gehouden om ze kalm te houden. Dat is wat deze aarde is. Zoete, vleiende woorden willen ze horen, anders zijn ze op hun teentjes getrapt. In het Munchhausen syndroom verzinnen ze van alles over de ander, en bouwen zo hun roddelbladen op waaruit ze leven. Dat is hun bijbel, hun zelfbewustheid en zelfbelangrijkheid. De waarheid willen ze niet horen. De waarheid doet pijn, en ze willen niet lijden voor het goede. Ze willen snoep, geen discipline. Zo gaan ze als Danaïden door het leven, afgeleid tot bijzaken, wat hun werk is geworden. Ze werken voor het grote niets, altijd maar weer water gieten in een bodemloos gat.

De grootste strijd van de mens is niet tegen de vijand, maar tegen zichzelf en zijn redders. De mens is zo'n beetje overgered, overbehouden, in schijnveiligheid. Waar hebben al deze zogenaamde redders de mens naartoe geleid ? De mens is ondankbaar geworden, nooit tevreden, en de mens heeft de roze bril opgekregen, ja, zelfs nu nog, nu de plagen zijn gekomen, wil de mens van geen bekering, berouw en ellende-kennis weten, en proberen ze alles weg te praten, alles goed te praten. De mens weet alles beter. Dat de ander ook een mens is en weer tegengestelde ideeën heeft schijnt de mens niet te intereseren, want de mens zelf weet het toch altijd beter, en is altijd maar weer 'the special cookie in the jar'.

Dan is het hoog tijd dat de mens teruggaat naar het 'Ik ellendig mens', en naar het 'gij geheel anders'. Zondert u af. Waar u mee omgaat wordt u mee besmet. Allereerst is dat dus geen strijd tegen uw vijand, maar tegen uw redders en uzelf. Het Munchhausen syndroom heeft alles omgedraaid. Het zijn allemaal verzinsels van de mens, over elkaar, en over zichzelf.

En bidt dan :

‘Uw Woord is leven.
Dank U voor Uw Woord.’

Alles staat namelijk al geschreven. Alles is al volbracht, maar de mens moet het Woord wel eerst opnemen.

‘Oh, hemels Woord, kom toch in mijn hart en leidt mij.’

De mens moet het Woord gaan dragen, in zijn hart binnenlaten, en dit Woord koesteren.

Woord met Woord vergelijken, en niet zomaar kersen gaan plukken, niet zomaar papieren pauzen gaan maken en navolgen, want de letter doodt. Het moet gaan leven in je hart, en dat gebeurt als je het levende Woord ontvangt en gaat uitwerken. Wordt niet bitter, maar ween bitter over de zonde, en de ellende, en ga de onwaardigheids-oefeningen doen om van alle vals aangemeten en gestolen waardigheden weer los te komen. Wees eerlijk naar jezelf. Wees bereid om te strijden tegen je drugsverslaving. Wees bereid het zoonschap tot de wereld af te leggen, en het zoonschap tot de hemel aan te nemen.

Hoofdstuk 60. De tien ijspijlen

Ik had een droom dat de mens de spullen buiten had liggen in het veld, in de tuinen, en telkens weer werd de mens opgeroepen om de spullen naar binnen te brengen, maar de mens luisterde niet. Er kwam toen een wind die alles begon weg te blazen, als het einde van de wereld, en er waren lichten, maar toch werd het einde van de wereld toen uitgesteld, en er kwamen tien ijspijlen die op gespannen bogen werden gelegd diep onderin de aarde. De mens staat onder schot. De mens moet leren wat hij moet leren en niet meer uitstellen.

Al lang geleden werd verkondigd dat Nederland wordt beheerst door een geest van uitstel, genaamd Askelon. En we weten allemaal dat van uitstel afstel komt. Nederland moet zich hiervan bekeren.

Hoofdstuk 61. De wond is het medicijn

Ik was in mijn oude school, het college, en liep naar het lerarengedeelte, door de lerarengang en ging de lerarenkamer binnen. Even later kwam de secretaresse naar me toe, een wat oudere vrouw, en ik sprak tegen haar, maar ze zei dat ik hier niet mocht komen. Ze probeerde streng te zijn, maar dat lukte niet echt, en ik voelde dat ik overwicht had. Ik had het toen met haar over andere onderwerpen, maar ze probeerde telkens me duidelijk te maken dat ik hier niet mocht komen, en dat was vanwege hogere hand, en dat ze in de gaten werden gehouden. Ik zei toen dat wij ook afgeluisterd werden en gefilmd werden soms. Toen zei ze : 'Oh ja ?' En toen hadden we het daar allemaal over. Er was ook de jongere secretaresse van vroeger, maar die deed verder niks en zei ook niks.

Dit was een droom. Daarna droomde ik over een landkaart van Orpeo en in het mid zuiden was er een gebied wat Egics heette. Ik was daar toen in de woonwijken. Het was mooi en warm weer. Het begon toen te donderen in de verte, en ik wilde schuilen. Ergens op een veldje stond een klein kerkje, maar van binnen was het een schuur. Ik ging daar toen naar binnen. Het was gewoon een openbare schuur. De donder scheen niet veel voor te stellen, dus ik ging al snel weer naar buiten, en ging toen door de woonwijken. Er waren wat kinderen waar ik langsheen liep, op de stoep. Er kwam toen een jongetje aanrennen die wat vuil had rondom zijn ogen en ook op andere plaatsen, en hij zei dat hij verwond was. In mijn ogen was het gewoon vuil, en ik zei dat hij zich even goed moest wassen, maar hij zei toen dat hij nergens naar binnen mocht. Er was tussen de huizen aan de overkant een langwerpig gebouw met een openbare douche ruimte en was ruimte, en daar nam ik hem toen naartoe. De douche daar gaf direct warm water en ik begon het vuil van zijn oog en hand weg te spoelen. Ik voelde toen wel dat het een soort wond was, maar onzichtbaar. Het voelde heel broos aan maar was tegelijkertijd een medicijn. Het beschermde de jongen ergens tegen. Ik voelde dat ik zelf ook die wond had toen. Het gaf me een soort van rodig zicht. Er waren overal openbare ruimtes waar mensen gebruik konden maken, dus het feit dat de jongen nergens in de huizen naar binnen mocht was niet zo'n probleem. Het dorp waar ik was was gastvrij over het algemeen vanwege allerlei openbare voorzieningen.

Hoofdstuk 62. Alleen Ezau zal aan haar ontkomen

Het speeksel van Kakia is een
slangengif waarmee ze haar cosmetische
rotzooi heeft gemaakt, godslasterlijke
chemische giffen waarmee ze de hoofden
van de mens dolmaakt en hen tegen
elkaar opzet. Ook haar moedermelk heeft
ze er doorheen gemengd. Alleen Ezau zal
aan haar ontkomen. Hij werd teruggefloten
door de amazones. Genoeg was genoeg.
Odenlech 18:78

Vannacht had ik een droom over de giftandarts. Die heeft tijdenlang gif lopen dumpen, onder dwang, in de mens, wat er dan permanent inzit. Er ging een soort rubberachtige of plastic-achtige stof in het bloed van de mens zitten, wat zich vormde tot slierten, door het hele lichaam heen. Het begon aan de oppervlaktes te komen en ik moest het eruit trekken. Ik voelde me heel anders toen het eruit was getrokken. Het gif wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven.

Alleen Ezau zal aan haar ontkomen lezen we in het boek Odenlech van de nieuwe bijbel. Het gaat over de verschrikkelijke heks Kakia, de heks van goddeloze wereldgezindheid, van moderne en luxe prullen die de mens hebben omgekocht en tot slaaf hebben gemaakt, waarvan de giftandarts een voorbeeld is.

Waarom Ezau ? zou je denken. Ezau telde zijn sociale status niet, zijn eerstgeboorterecht. Hij was hongerig naar het Woord van God, waar het kommetje rode soep van Jakob een beeld van was, en zo ruilde hij zijn vleselijke status in voor het Woord, wat de beste keuze is wat een mens ooit kan maken, en kwam toen pas daadwerkelijk zijn zonde en ellende onder ogen, vanwege dat het Woord overtuigd van zonde en de rotzooi en ellende laat zien, en hij weende bittere tranen.

Dit is dus precies het tegenovergestelde van het leven wat de Laodiceaanse heks Kakia aanbiedt aan de mens, want dan zie je je ellende niet, en denk je dat alles goed in orde is en vredig.

Hoofdstuk 63. Het evangelie is niet voor de braven

Het evangelie is niet voor braven. In de kerken zijn allemaal braven. Ze zijn braaf naar elkaar, bang om er niet bij te horen. Ze durven geen heilige huisjes in te trappen, oh zo bang over wat de ander daarvan zou zeggen. Ze zijn braaf en doods. 'Alleen Ezau zal aan haar ontkomen,' staat er geschreven. Ezau was een rebel. Hij had niks met sociale hiërarchieën te maken. Hij gaf niet om zijn eerstgeboorte-rechten. Hij was een kind van de wildernis, strijdende tegen de machten van het vlees. Hij gaf alles op voor het kommetje soep, het beeld van het Woord van het hemelse, waar hij hongerig over was, en hij kwam tot de ellende-kennis, had kennis over hoe diep de wereld, de aarde, was gevallen, in de zondeval. Hij wist hoe groot de zonde en de ellende was. Daar weende hij over, daar zuchtte hij over.

Het evangelie is niet voor braven, niet voor de brave Hendrikken en andere brave borsten in de stad, de Johnny-too-goods. Neen.

Er is niets geheimzinnigs aan het verhaal van Adam en Eva en de slang in het paradijs. De slang is het geslachtsdeel van Adam wat symbolisch moet sterven om zijn zaad te geven, wat al in Egypte te vinden was in het verhaal over Ra en de slang (apep). Het zaad van de vrouw, haar vagina, zou de slang overwinnen, de slang onder haar voeten vertreden. Dat was het symbolische middel door de hemel gegeven om de mens los te krijgen van de zonde, te wassen.

Nee. Het evangelie is niet voor de braven die denken dat sexualiteit er niet toe doet, dat het vies is, dat er niet over gesproken mag worden, vooral niet in de kerk. Dat geloof je toch zeker niet ? Er moet juist betekenis komen in deze dingen, waarom God het geschapen heeft, anders is er misbruik, en dat gebeurd in de stad omdat ze niet weten wat het is.

Het evangelie is niet voor de braven. Jezus had niet zoveel op met tempels en kerken. Hij ging er soms naartoe met een gesel, als een rebel tegen deze machten. De kerk is vaak werelds. Kom daarom tot de hogere kerk, de hemelse kerk, die in je hart is. De kerk is geen gebouw. De kerk ben je zelf, en je hebt niemand van node. God is immers in je.

Ezau zocht naar deze kerk, naar Eva, in de wildernis. Daar deed hij alles voor. Daar liet hij alles voor achter, en telde zijn leven en sociale status niet. Hij liet de doden de doden begraven, en daarom was Ezau een voorloper van Jezus. Nee, niet de Jezus die

ze in de stad prediken, maar de wildernis profeet, Jezus, die als voorbeeld was gesteld. De ware Jezus was als een tegendraadse, rebelse Jeremia. Ja, hij was zowel de leeuw als het lam. Hij keerde de andere wang, maar droeg ook een gesel. Hij was niet mama's zoete lieve kindje. Maar ze hebben Jezus tot een marktproduct gemaakt in de stad, als een keurig nette heer die altijd ja en amen knikt bij wat de mens dan ook doet. Ze hebben een roze Jezus gemaakt die hen op hun wenken bediend, en die altijd precies denkt zoals zij denken. Maar de ware Jezus, Yeshua, was zoals Ezau, die niets ophad met de stadse maatstaven, en overal tegenin ging. Hij zwom in tegen de massa's dode vissen.

Hoofdstuk 64. Mother Ocean

Mother Ocean,
She pulls me up and under to show me her story,
She is the heart of nature,
Only savages are devoted to her,
while the hypocritical hippie tribes have sacrificed their brave youthfulness
to the gods of greed of the cities.
These are pirate tribes,
and they're tattood en enslaved by their greed.

Mother Ocean speaks in the hearts of the true savages
who have left all these pirate cities and their possessions behind.
Mother Ocean is the everlasting voice of nature.
Without her we would have lost everything and there would be no life possible.
The pirate ghosts of the cities have mimicked and mocked everything native,
as the dark shadows and oracular reflections the soul has to overcome and unriddle.

Hoofdstuk 65. ‘if you mistreat me, i choose the side of your father or mother’

Ik had een droom over een meisje wat mij slecht had behandeld. Ze had haar eigen kerk, en ze leefde in onmin met haar vader, die ook zijn eigen kerk had. Ik probeerde het met haar uit te praten, maar ze hield voet bij stuk. Ik hoorde ook bij haar kerk, maar zei dat als ze niet zou stoppen mij verkeerd te behandelen, dan zou ik overstappen naar haar vader’s kerk. Ik zag toen haar beteuterde gezicht. Het was een droom met een open einde.

Wat kunnen we van deze droom leren ? Wees dankbaar met de vriendelijkheid die je ontvangt. Als je verkeerd wordt behandeld door iemand, kies dan de zijde van hun moeder of hun vader. Natuurlijk zitten daar haken en ogen aan. Wat als je verkeerd wordt behandeld door die moeder of die vader van die persoon ? Dan kies je vervolgens de kant van hun vader of moeder, enzovoorts, maar wat als je zelf mensen verkeerd behandeld hebt en je gewoon je les moet leren ? Soms beschouwt de mens iets een verkeerde behandeling, terwijl de mens het nodig had, want de mens heeft ook tucht en opvoeding nodig. We mogen mensen niet naar de mond praten, en vriendelijkheid mag nooit ten koste gaan van de waarheid. De kussen van de vijand zijn overvloedig, maar de wond door een vriend geslagen is welgemeend. Als je volhard in het verdoezelen van de waarheid dan hebben de mensen al het recht om de kant te kiezen van je vader of moeder.

Hoofdstuk 66. lijstje naslagwerken bij de nieuwe bijbel

Hier is een lijstje van studie boeken, bijgeschriften, achtergrondgeschriften, etc. die handig kunnen zijn bij het bestuderen van de boeken van de nieuwe bijbel :

VUCH :
- De Calvijn code
- Het leven is literatuur

ZEEËN :
- Ragnarok ontsluierd 2
- Het Orionse Afrika

ANDERLECH :
- Van Heidelberg tot Dordrecht

BELECH :
- De Wachters van Dordt

VISSEN :
- De Ontsluiering van Genesis

STRANDEN :
- Leven op de paradijs aarde 2

RIVIEREN :
- Leven op de paradijs aarde
- De Venezuelaanse muur
- Het Kehatitische verschijnsel

ODENLECH :
- De Aretaïtische Filosofie
- De Logistieke Filosofie

DE TETRATEUCH (Behemma, I+II Duizen, Kamba)
- The World Beyond Fairytale
- De Vur
- De Moeder Bijbel - De Hogere Canon
- De Bilha
- The Dark Sorsol
- De Halal

II KAMBA :
- De Twaalf Kleine Profeten
- De Egypte Code

III KAMBA :
- De India Code

II BEHEMMA :
- Het Plumares mysterie

WERKTUIGEN :
- De Afrika brug

II WERKTUIGEN :

- De Amerika brug

III WERKTUIGEN :
- Het filosofische voortijdse Afrika

IV WERKTUIGEN :
- Rigil Kent ontsluierd

EWA :
- De contextuologie
- De recyclocratie
- Van reformatie tot regressie - De Rodenbergse Catechismus

Hoofdstuk 67. De Zondologie

We kennen allemaal de reformatie. Daar zijn wij uit voortgekomen, zo goed en kwaad als dat ging.
Het strijdveld was in psychologie en sociologie, want er werden gevaarlijke psychologische en sociologische spelletjes met de mens gespeeld, en eigenlijk was dit gewoon een gebrek aan psychologie en sociologie. Religie in de handen van onwetenden is gevaarlijk geschut.

Het volk is inderdaad ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis, wat zowel de nieuwe als de oude bijbel stelde. Psychologie en sociologie kunnen ook niet begrepen worden zonder de antropologie, de menskunde. De menskunde laat de grotere context zien. Maar ook in de antropologie liep de mens vast, en ging de mens in cirkeltjes bewegen.

De mens kent namelijk het verschijnsel van de vrouw niet. De man en de mens kunnen niet begrepen worden zonder degelijke amazonologie, oftewel de vrouwkunde. De mens heeft zichzelf gesaboteerd door een gebrek aan vrouwkunde, en nu rotzooit de mens maar raak met vrouwen, wars van enige kennis, niet gehinderd door enige kennis. En die gewoonte voert zich ook door in de andere

takken van de wetenschap. Nu speelt het volk dan voor leider, maar is hierin niet bekwaam, zoals de nieuwe bijbel stelt. In het land der blinden is éénoog koning. Waar blinden blinden geleiden daar gaan dingen niet goed, en dat zien we overal om ons heen, tenminste, als we nog kunnen zien en daarvoor niet blind zijn, niet laodiceaans.

De mens moet de zondologie leren, de ellende-kennis, weten wat wel en niet zonde is, en hoe groot de zonde en ellende is, wat zowel de heidelbergse catechismus stelt als de nieuwe bijbel catechismus. Als er geen degelijke zondologie is, dan wordt de demonologie van de mens corrupt, als een projectie. Dan raken de filters van de mens verward, vervuild. Daarom is 1953 een belangrijk jaar, toen er een scheuring kwam in de gereformeerde gemeente. De zondologie werd ingevoerd, en de zondelogen scheidden zich af. Dat werd toen de GGiN, de Gereformeerde Gemeenten in Nederland, o.l.v. Steenblok en Mallan. Dat was een belangrijk fundament voor herstel van de Nederlandse theologie.

We moeten verder (reformatie), maar ook terug (regressie), naar het Nederland wat nog Nederduits was, naar het Germaanse Nederland, maar uiteindelijk komen we dan bij de amazone bron van Nederland aan. In het Amazone tijdperk heette Nederland Beloch-Amazonië, en dat waren Nederland en België, Zuid-Nederland, bij elkaar.

Waar geestelijkheid overgeestelijk wordt mist het belangrijke principes, telkens weer. Dit is ook het geval als religie overreligieus wordt.

Vandaar dat we ook spreken van een Beloch-amazons Zondologisch-Gereformeerde Kerk, wat de bron is van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Zo gaan we nog een laag dieper, en dat is wel nodig om aan de geesten van Alva, en ook de geesten van het hypercalvinisme, en het hypergereformeerde te ontkomen.

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer) (Ledeboer, Kuyper)
1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Och, Laodiceanen, keert toch terug tot de zondologie, opdat gij weet hoe diep die zondeval is gegaan, hoe groot de zonde en de ellende is, opdat gij moogt worden overtuigd van uw zonde, en zult wederkeren tot de vrouwkunde. U moet uw hemelse

moeder weer leren kennen, opdat gij tot wedergeboorte zult komen.

Steenblok en Mallan waren als de Luther en de Calvijn van Nederland voor de Zondologie. Mallan volgde Steenblok op, zoals Calvijn Luther opvolgde. Het is niet genoeg om te komen tot de schuilplaats in Emden, in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Nu moet u nog tot haar bron gaan. Ga van de geuzenkerk (reformatie) tot de amazonekerk (zondologie).

Krijg demonologie weer in balans met zondologie. Krijg apologetiek weer in balans met zondologie, en kom tot de vrouwkunde, de amazonologie, als sleutel tot de antropologie, opdat sociologie en psychologie hersteld kunnen worden. Laat dit de absolute basis zijn van enige homilethiek en ethiek. 1953 is de sleutel voor het herstel van Nederland. Nederland mag zo een poort zijn tot het herstel van Europa.

Zo kan de mens loskomen van het Wups-geslacht, wat een vals demonisch en gedeformeerd geslacht is, een laodiceaans geslacht wat valse drugs aanhangt. Van deze bloedlijn moet de mens losgesneden worden.

Hoofdstuk 68. Geuzen en Geuzinnen in de tachtigjarige oorlog en de afscheiding van 1834

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer)
Afscheidingen van de Hervormde Kerk, de koningskerk van Willem I :
1834: De Cock
1841: Ledeboer
1886: Kuyper

1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Ik had een droom dat ik moest vluchten van de koningskerk van 1816, de kerk die

alles aan de koning had onderworpen in plaats van God, in liberale vrijzinnigheid. Vrijzinnigheid is alleen maar goed tot een bepaalde mate, zolang het niet afwijkt van de hemelse inzettingen. Te weinig vrijzinnigheid kan ook weer een gevaar zijn, van bijvoorbeeld letterslavernij, dat de mens overdogmatisch wordt, wat ook altijd een kenmerk is geweest van de reformatie. Daarom moest de reformatie nog worden voortgezet.

Ik moest vluchten over een meer tot 1834, het jaar van de afscheiding en de wederkeer. Ik werd geholpen door de hemelse wachters van 1834. Ze hadden een wapenrusting van plastic. Ze hadden grote laarzen van plastic aan. Ik werd op het meer verschrikkelijk aangevallen door de geesten van 1816 die het volk niet wilden laten gaan. De wachters van 1834 konden met deze geesten afrekenen. Ze gaven mij een plastic bovenarmband en een plastic hesje. Maar ik merkte dat ik nog steeds niet met de geesten van 1816 kon afrekenen. Ik vroeg me af wat het geheim van de wachters van 1834 was. Het bleek hun plastic gordel te zijn, hun riem, die over de buik ging. Het was de Unie van Utrecht. De Unie van Utrecht was de geuzengelofte tot verzet tegen de Spaanse overheersing in de tachtigjarige oorlog, in 1579, en het aanstellen van de Nederduits Gereformeerde Kerk van Emden, van 1571, als Moederkerk van Nederland.

Ik wilde die gordel ook ontvangen, en ik kwam in aanraking met andere geuzen, en die vroegen mij hoe Utrecht werd genoemd in de taal van de voorouders, want dat zou belangrijk zijn, dan zou die gordel geactiveerd worden. Ik zei toen : Anderlech, want dat was de amazone naam voor Utrecht in het amazone tijdperk.

Ik kreeg toen een bijbel te zien, en helemaal aan het einde was er een landkaart, en daar waar Rusland lag stond Lovz. Dat was een gebied in het Name gebied, de Amazone naam van Rusland. Er waren dingen fout gegaan in Lovz, en daarom kennen we het huidige tijdperk. Teveel vrijzinnigheid, wat ten koste gaat van de hemelse inzettingen, daar aan afdoet, wordt tot valse koninklijkheid. 1816 was een mengsel van Russische, Engelse, Franse en Spaanse geesten, als Alva die weer toesloeg, niet los wilde laten. Het is de doodsvijand van Nederland.

De amazones waren de vrouwen van de geuzen, die achter hun mannen stonden, hen moesten toerusten voor de strijd tegen de Spaanse overheersing van Filips II in de tachtigjarige oorlog. Zij belichaamden de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moeder kerk van Nederland. Meer dan ooit heeft Nederland deze geuzinnen nodig.

Hendrik de Cock (1801-1842) rekende af met de teruggekeerde geest van Alva, die weer opnieuw toesloeg. Ledeboer en Kuyper streden aan zijn zijde tegen deze geest,

want het hield Nederland verstandelijk en gevoelsmatig nog steeds in de greep. Deze geest wilde het volk niet laten gaan, en had zichzelf in andere vormen gegoten, via de expansie-drift van Frankrijk. Het is nooit een daadwerkelijke religieuze geest geweest. Het ging altijd om geld en controle, opdat de elite zich kon uitleven in het laodiceaanse-bourgondische. Het waren lauwe Laodiceanen waar de Cock tegen streed. Hij streed vanuit Ulrum, Groningen, en later Smilde, Drenthe. Hij was namelijk met zijn gezin in 1935, na de afscheiding in 1834, vertrokken naar Smilde vanwege vervolgingen en onderdrukkingen in Ulrum, maar nog steeds kreeg hij boetes voor het prediken van de afscheiding.

De Cock vertrok dus van Ulrum naar Smilde, nadat hij voor drie maanden in de gevangenis had gezeten. Hij wilde in Smilde een nieuw leven beginnen. Hij overleed in 1842 aan een ernstige ziekte, en zelfs toen werd hij niet met rust gelaten, want vandalen probeerden zijn graf te vernielen. Daarom moest zijn graf bewaakt worden. Hij werd begraven in Groningen. Die ernstige ziekte die hem velde was een longziekte. Toen hij zich in Smilde had gevestigd met zijn gezin werkte hij nog wel voor de christelijke afgescheiden gemeenten in zowel Drenthe als Groningen, en hij had veel tegenstanders.

Wij moeten ons vast blijven houden aan 1834 en het uitwerken, met de gordel van de Unie van Utrecht aan, wat een verzetsgordel is. Na Smilde werd hij in 1837 aangesteld tot predikant, waar hij in 1842 overleed. Groningen was het laatste station van zijn leven. Drenthe blijft belangrijk als een belangrijke vluchtroute in zijn leven. ‘Van Ulrum tot Smilde’ is hem op zijn hart geschreven, en nog steeds hebben de geuzen een schuilplaats in Smilde.

Hendrik de Cock hield van Ulrum, maar na zijn vrijlating was het onmogelijk nog daar te werken. De soldaten van Ulrum maakten hem het leven onmogelijk. Hij moest daarom wel zendeling worden, en vertrok naar Smilde, naar Drenthe. Dit pad ligt er voor ons allemaal. Zijn boodschap is altijd geweest dat een mens niet zalig wordt door vleselijke werken, door het houden van menselijke geboden, maar door de werkingen van het hemelse Woord, wat in waakzaamheid ontvangen kan worden. Hij streed hierbij tegen de Paapse kerk en de Liberale kerk, als tegen het Roomse beest. (Zie Acte van Afscheiding of Wederkeering, 1834, Hendrik de Cock, Ulrum)

Het Roomse beest was Laodiceaans zeggende : ‘Wij zitten als een koningin en zullen geen rouw zien.’ Hiervan wilde Hendrik de Cock zich afscheiden. De kerk was zo vrijzinnig, liberaal en laodiceaans geworden, dat Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd, terugriep tot de hemelse beteugeling, tot de zoogvrouwen. Hij noemde het feit dat de waarheid was aangerand, en dit had

Nederland naar de rand van de afgrond gebracht. Het was een diepe Laodiceaanse zondeval die hij onder ogen was gekomen, en waar hij tegen streed. De waarheid was verdrukt, vertrapt en vertreden door leugenprofeten en lastermonden, stelde hij, die onbeteugeld waren, en de minnaren en onderwijzers van de waarheid waren verworpen en geweerd, als eenzame jongelingen. Hij riep op tot toetsen. Hij riep op tot afscheiding. De mens moest zich weer onderwerpen aan de hemelse leer en tucht, want de mens was afgeweken in het bourgondische en liberale. Hiervoor kwam hij in de gevangenis terecht.

Hij riep op tot waakzaamheid. Er waren vele flauwmoedigen en dwaalgeesten, zoals vandaag de dag. Hij riep de mens op tot onderdanigheid aan de hemel, in een ernstige toespraak in Ulrum in 1834. Hij riep op tot het terugkeren tot de grondwaarheden. Hij waarschuwde tegen de listigheid van schone titels en opschriften. Hij riep weer op tot de terugkeer tot het gezegde : ‘Zonder Mij kunt gij niets doen.’ De mens was dood in zonden en slaaf van zonden, en moest dat onder ogen komen. De mens moest terugkeren tot de ellende-kennis, de diepte kennen van de zondeval, de grootte van de zonde en de ellende, om zo ervan te kunnen loskomen. Men moest dus eerst de Laodiceaanse verblinding afdoen.

De blinden van het volk werden geleid door blinden, zoals vandaag de dag ook het geval is. ‘Beproeft de geesten of zij uit God zijn,’ riep hij. Er waren grijpende wolven in de gemeente binnengeslopen die geen herders waren. Het waren verleiders. Hij wees terug op de zondologie en de alarmologie, als basis voor de demonologie. Hij verkondigde dat de bomen van ongehoorzaamheid zouden vallen en zullen blijven liggen waar ze waren, tot in alle eeuwigheid. ‘Gelijk de boom valt, blijft hij liggen.’ Het was geen strijd tegen vlees en bloed, zoals de Fransen deden. De Fransen waren een beeld van vleselijke strijd en grijpzucht, en dat was de basis voor de 1816 kerk, en daar moest de mens van loskomen. Het volk was te gronde gegaan door de handelsgeesten van het sofisme, door lichtzinnige drogredenen die niet zijn geworteld in de ellende-kennis.

Hij stelde : ‘Wij moeten toch niet alleen weten, dat wij zondig zijn, maar ook, hoe groot onze zonden en ellenden zijn.’ Dat is het beginsel van de zondologie, de ellende-kennis, als antistof tegen het laodiceanisme. ‘Spreek tot ons zachte dingen,’ zegt het laodiceanisme, het religieuze hedonisme.

Het gaat niet om de vleselijke werken, stelt de Cock, maar om de goede, waarachtige werken, waarvan Calvijn zei dat de mens hiervoor blinder was dan een mol.

Hoofdstuk 69. Van Kuyper tot Kuypenga - De bron van de Afscheiding van 1834

1835 is een belangrijk jaar in de theologie. De Nederlandse Luther van de Afscheiding, ook wel de Regressie genoemd (De Wederkeer), vluchtte van Ulrum, Groningen, tot Smilde, Drenthe. Het was een tijd van grote vervolging en onderdrukking. De koningsgeesten of willemsgeesten zaten achter hem aan, die wilden dat hij zou buigen voor de koningskerk van Willem I. Die had de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571 (Duitsland) en 1579 (Nederland) onderworpen aan het Nederlands-Franse cesaropapisme, een systeem waarin de wereldse leider ook tegelijkertijd de geestelijke leider is, in dit geval als de Nederlandse farao. Waar de Fransen nog een zekere godsdienstvrijheid kenden was dit niet het geval bij de vernieuwde kerk van 1816. De mens moest onderworpen worden aan de hervormde paus, aan de nieuwe Nederlands Hervormde Kerk, want zo ging deze koninklijke vorm van de Nederduits Gereformeerde Kerk nu heten.

1834 was het jaar van de Afscheiding, waarin de christelijke afgescheiden gemeenten ontstonden, o.l.v. Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd. In principe was het toen weer gewoon de Nederduits Gereformeerde Kerk. Kuyper noemde zijn afscheiding in 1886 van de Nederlands Hervormde Kerk de Nederduits Gereformeerde Kerken, wat in 1892 werd tot de Nederlands Gereformeerde Kerken in Nederland. Dit was een poging om de moederkerk van Nederland te herstellen en onder God te plaatsen, in plaats van onder de koning.

Dit systeem van Kuyper werd ook meer en meer een systeem van kerken, van synoden, en daarom was er in 1944 de vrijmaking van Klaas Schilder, want die wilde dat God het voor het zeggen had, en niet de kerk.

Er werd teruggewezen op Dordrecht, op 1618. Daar was het één en ander mis gegaan. Als we naar 1816 kijken, waar ook het één en ander misgaat, dan bestaan die jaren uit dezelfde cijfers, maar dan zijn de 8 en de 6 gewisseld. 1618 stond voor overreligieusheid, en 1816 stond voor overvrijzinnigheid, wat in principe gewoon bij elkaar hoort, en wat de fundamenten zijn, de twee vleugels, van de geest van Alva. Daarom moest 1834 wel komen, en in 1835 vond de wederopgebouwde Nederduits Gereformeerde Kerk een schuilplaats in de Smilderse wildernissen. Ook hier werd

deze kerk nog vervolgd, want er volgden nog vele boetes voor Hendrik de Cock vanwege het prediken van de Afscheiding en de Wederkeer. De Nederduits Gereformeerde Kerk was op een regressief-gereformeerd fundament gekomen, als regressief-gereformeerde kerk. Dat was een begin. Nu moest men nog tot de dieptes van Smilde zien te komen.

1835 was dus een belangrijk geuzenjaar in de strijd tegen de omgevormde geest van Alva. Alva was inmiddels diep doorgedrongen tot het hart van Nederland, in vele vermommingen. De koning had de plaats van God ingenomen, en daarna zou de kerk de plaats van God innemen. Zo is dat altijd geweest. 1835 was een belangrijke vluchtroute. De mens moest weer buigen voor de hemel. Cesaropapisme is van het vlees. Het vlees wil koning zijn, het vlees wil kerk zijn, en het vlees wil God zijn. Dat is wat de geest van Alva is. Het is een losbandige, onbeteugelde geest die zijn eigen systeem heeft opgezet om de mens te onderwerpen aan de maatstaven van het vlees, en deze geest is zeer koppig en chronisch. Groningen had de eerste stap gezet in de Afscheiding in 1834 (Ulrum), en Drenthe zou de tweede stap zetten in 1835 (Smilde).

We zien in 1953 de Zondologische Reformatie van Steenblok en Mallan, het terugkeren tot de ellende-kennis, de kennis van de diepte van de zondeval, van de grootte van de zonde. 53 is verbonden aan 35. Die getallen horen bij elkaar. De mens ging van de 18 naar de 19, en zo draaiden de getallen. Dit zijn ook ezelsbruggetjes in het bestuderen van de kerkgeschiedenis.

Er was in de jaren 1800 een oorlog tussen de hervormden en de gereformeerden, en die is eigenlijk altijd gebleven. De hervormden beroemden zich op 1816, dat de gereformeerde kerk was overgegaan tot de hervormde kerk, en vervolgden zo de gereformeerden. Daarom wilden velen de naam gereformeerd niet meer gebruiken, terwijl anderen de vervolging voor lief namen, en herstel wilden zien van de nederduits gereformeerde kerk. Zij die vrijheid wilden noemden zich de christelijke afgescheiden gemeenten, en zij die gereformeerd wilden blijven ondanks de vervolgingen noemden zichzelf de gereformeerde kerken onder het kruis, de zogeheten kruisgemeenten of kruiskerken.

Ik heb die strijd ook in de familie gezien. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. Als mijn oma de naam Jezus Christus zei was mijn opa overstuur. ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen ?’ Voor beide kanten valt veel te zeggen.

Willem I trad af in 1840 en overleed in 1843. Willem II, de zoon van Willem I, werd in 1840 koning, en zo begonnen langzaam de godsdienstvervolgingen te verdwijnen. In 1848 stopte de vervolging geheel vanwege aanpassingen in de grondwet. Vanwege

1840, 1843 en 1848 kwamen de gereformeerde kruiskerken en christelijke afgescheiden gemeenten in 1869 samen als de christelijke gereformeerde kerk. Het was weer veilig om de naam gereformeerd te gebruiken. Veel van de christelijk gereformeerde kerk ging op in de doleantie van Kuyper, in het herstel van de Nederduits Gereformeerde Kerk, en het overblijfsel daarvan bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, in 1892. Jacobus Wisse zorgde voor het voortbestaan van de christelijk gereformeerde kerk, buiten de doleantie van Kuyper.

Er waren ook andere groepen die buiten deze twee verenigingen bleven van Kuyper en Wisse. Dezen verenigden zich met de gemeenten van Ledeboer in 1907 in de gereformeerde gemeente van Kersten.

Toen Hendrik de Cock van Noord-Laren naar Ulrum ging werd hij daar in 1829 werd bevestigd door zijn acedemievriend Hofstede de Groot, die daar ook voorganger was, maar waarvan veel werd gemist in de prediking. De sleutel tot de afscheiding van 1834 is eigenlijk een gemeentelid daar geweest, genaamd Kuypenga. Hij werd de leerling van De Cock, maar was de sleutel tot verdere bekering van De Cock, want Kuypenga sprak vaak over zijn verdoemelijkheid tot God, waarbij hij zei dat hij geen zucht tot zijn zaligheid zou kunnen brengen, waarmee dan bedoeld werd dat we nergens komen met zomaar vleselijke werken. Hij kreeg niet alleen het besef hoe groot de zonde en de ellende was (zondag 1 van de Heidelbergse catechismus), maar ook hoe verdoemelijk hij was voor God, als een besef van de grootte van het oordeel wat daarover moest komen. En verdoemelijkheid is niet iets naargeestigs en zwartgalligs van ‘straf als doel op zich’, maar ‘het in aanmerking komen voor correctie’, oftewel de hemelse zorg en tucht, als middelen van de hemelse opvoeding, iets wat bij het zoonschap hoort, want wat er veel insluipt in gedeformeerde kerken is dat ze de verdoemelijkheid op anderen proberen te schuiven, en zo wordt het corrupt en gruwelijk.

Nee, het oordeel begint bij God’s huis. De gedeformeerde kerk is Laodiceaans. Zij leven in projectie, zonder zelf-reflectie, zonder introspectie. Daarom moet de mens terugkeren tot de Zondologie en tot Kuypenga, en gaan inzien hoe verdoemelijk hun vlees is voor God. We hebben het hier over de bron van de Afscheiding. Zonder het besef van de verdoemelijkheid is er geen afscheiding mogelijk. (Zie Een Schat in Aarden Vaten, eerste serie, III, Werken zolang het dag is, het leven van Hendrik de Cock, 1915, p. 12)

Och Laodiceanen, bedenkt toch hoe diep gij zijt gevallen, hoe verdoemelijk gij zijt voor God.

Ik zag eens man dansen voor een indiaanse vrouw. Het was een jongen, en hij danste heel nederig, niet met zijn lichaam protsende, maar hij vernederde zich voor de vrouw in zijn dans, alsof hij verdoemelijk was, als een beeld dat de mens verdoemelijk is voor moeder natuur, voor Moeder God. Dat beeld is me altijd bijgebleven.

Kuyper noemt de zondeval, ook in het Noachitische tijdperk, brooddronkenschap, een woord wat tuchteloze overmoed betekent, joligheid. Hij benoemt het wenen over de zonde, de schuld, en de doodschuld van het menselijk geslacht als teken van de wedergeboorte.

G. Wisse predikte dat Nederland aan de rand van de afgrond was gekomen, dat er een stortvloed was gekomen van geestelijk verval, dat de mens werd bedrogen door een duivelse genotscultuur, een verdovend gevaar van welvaartscultuur.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Wisse noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse, verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God

zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

Het moet in de natuur van de mens zitten dat hij smeekt om genade, maar zich toch onderwerpt aan het oordeel, want de Heere neemt de mens alleen aan in loondienst en zoonschap. In diepte is dat dus geen plaag, maar een opvoeding en een scholing. Het oordeel is geen doel op zich.

In Ulrum kwam de Cock in aanraking met Kuypenga, en zag zo in hoe verdoemelijk hij was voor God, en door deze gewaarwording veranderde zijn prediking, om zo te leiden tot 1834 en 1835, in de dieptes van Ulrum en Smilde. Oh, laat de mens toch gaan tot de Ulrumse wildernissen om zo het Smilderse geheimenis te aanschouwen. Zo breekt de mens los van het vlees, en zal het zaad volledig uitgestort worden en geheel sterven, omdat de mens tot wedergeboorte kan komen in de baarmoeder van moeder Ulrum, die Smilde is.

Wij moeten als Ismael en ezau onze verdoemelijkheid inzien en deze tranen van verbrokenheid voor eeuwig wenen, om zo opgenomen te worden, zoals de Nieuwe Bijbel Catechismus ook stelt. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, om hier de aandacht op te richten, opdat er een doorgang is voor de mens uit de overvrijzinnig geworden gedeformeerde kerk, uit 1816. In dat opzicht is 1834 het oog van de naald.

In de jaren daarvoor begonnen de woorden van Kuypenga steeds meer door te dringen tot de Cock, van zijn verdoemelijkheid tot God, en daarom is 1831 een absolute basis geweest voor 1834. Reeds in 1831 begon de afscheiding in Hendrik de Cock zelf. Hier werden de voorbereidingen getroffen voor de grote exodus. Kuypenga was als de Ääron van de Nederlandse Mozes, de Cock. Kuypenga sprak op hem in, en herinnerde hem aan de grote opdracht.

De voeten van Jezus zullen staan op de olijfberg bij zijn wederkomst, maar Jezus is een hele zwakke vertaling van de Griekse en Aramese baarmoeder, dus we hebben veelal met de Moeder God te maken, of de godin van de deugd, zoals Petrus en Paulus, en ook de oude profeten, volgelingen waren van Areta, wat in principe gewoon een Griekse naam is voor God. Jezus in de wortels dus zeer vrouwelijk. Haar voeten zijn geen plaag, maar een beeld van de opvoeding : terug naar de wortels, terug naar de geschiedenis, naar de moeder aarde, de grond onder onze voeten.

Daarom viel Maria aan de voeten van Jezus, en zat aan de voeten van Jezus om van hem te leren, en lag Ruth aan de voeten van haar losser Boaz, waar zij sliep. Het zaad was geheel gestorven.

We spreken van de grote depressie van de jaren 1800, ruwweg van 1831-1842, de dertiger jaren van de jaren 1800, waarin de mens werd herinnerd om los te breken van zijn Laodiceaanse houding van 1816.

In mijn jeugd voelde ik me opgesloten in de Nederlands Gereformeerde Kerk. Het pakte me niet. Ik had het gevoel dat er iets miste. Met catechesatie speelde de dominee een tape af met daarop een fragment van ‘Children of the Damned’, kinderen der verdoemden, van de band Iron Maiden. Dat pakte me wel, maar hij speelde het af om ervoor te waarschuwen. Het was maar een fragment, en sinsdien vroeg ik me af hoe het nummer verder zou gaan. Het was een open einde, en ik verzon van alles in mijn hoofd. De kinderen der verdoemden, of verdoemelingen, zijn de kinderen van 1834, die blootgesteld werden aan de geuzenvervolgingen. Je mocht namelijk niet afwijken van het heersende. Geuzen was een woord voor armoedszaaiers, verschoppelingen, verdoemden, bedelaars, smekelingen. Een verdoemeling betekent in het Egyptisch ‘een besnedene van het hoofd’, oftewel iemand die zich niet braaf aan leiders onderwerpt. Het betekent ook de besnijdenis van het verstand (d’m). Ik had als kind dromen dat de amazones tot me kwamen, me riepen, als een beeld van Moeder God, als een beeld van de wederopbouw van de moederkerk van Nederland, de Nederduits Gereformeerde Kerk. Het beginsel van deze kerk, die in Emden, Oost-Friesland, in Duitsland, ontstond, was ‘geen kerk zal over de andere kerk heersen.’ Het was een beginsel van godsdienstvrijheid. ‘Geen leider zal over een andere leider bepalen, geen mens zal over een ander mens bepalen. Alles is onderworpen aan God. Alleen God kan bepalen, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk.

Hoofdstuk 70. Kinderen van Alva : 1886 - de jongere zus van 1816

De veronderstelde wedergeboorte is geen daadwerkelijke wedergeboorte, dus eigenlijk een soort gokken, en kan een mens op het verkeerde been zetten en doen

indutten.

Artikel 105, synode Utrecht, gereformeerde kerken in nederland :

‘En wat uiteindelijk het vierde punt de ondersteldе wedergeboorte aangaat verklaart de synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der gelovigen bediend wordt op grond van hun onderstelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods; dat voorts het oordeel der liefde, waarmede de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn, en van Izak gezegd wordt: in hem zal u het zaad worden genoemd (Romeinen 9:6-7), zodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.’

En ook : ‘Intussen meent de Synode dat de stelling, dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den Doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God zijne belofte vervult naar zijne vrijmacht op zijnen tijd, hetzij vóór of onder of na den Doop, zoodat het eis is zich hierover met omzichtigheid uit te laten en niet wijs te willen zijn boven hetgeen God ons heeft geopenbaard.’

Dit is dus een half-half leer, en een hele gevaarlijke formulering. G. Wisse streed hiertegen en noemde het de gevaarlijkste dwaling van die tijd. Klaas Schilder streed tegen de ‘algemene genade’ van Kuyper, omdat Klaas Schilder leefde vanuit het werkverbond.

Kuyper :

- veronderstelde wedergeboorte
- algemene genade

Natuurlijk nuanceert hij dit, en noemt hij de algemene genade slechts een uitstel van het oordeel, maar het is en blijft gevaarlijk. Het genade tijdperk doet de mens in slaap sussen. De mens moet zich bekeren van zijn boze en vleselijke werken. Het is allemaal heel half half bij Kuyper, tricky.

Vannacht weer een droom gehad over de Kuyper kerk van 1886. Mensen, hier ging het verkeerd. Het heette de Nederduits Gereformeerde Kerken in Nederland, als een poging om de Nederduits Gereformeerde Kerk weder op te bouwen, die in 1816 was weggenomen, was veranderd tot Nederlands Hervormde Kerk, onder koningsbevel. We kunnen 1886 beter de Unie van Kuyper noemen. Hierin kwamen nieuwe afgescheidenen samen met oude afgescheidenen.

Er waren al eerdere unies geweest, zoals die van Middelburg in 1869, de Unie van Middelburg, die ze de Christelijk Gereformeerde Kerk toen noemden, waarin vervolgde kruisgezinden zich herenigden met de Cocksianen, de christelijke afgescheiden gemeenten. Ook daarover had ik vannacht een droom.

Ik was in zwaar gevecht met de geesten van de Kuyper kerk. Ze hadden vrouwen maskers op, deden zich voor als vrouwen, met vreemde glimlachen, alsof ze aan de drugs waren. Het waren een soort clowns, waar ik al eerder dromen over had gehad in het verleden. Ik mocht me niet van hen afscheiden, of in onmin met ze leven, anders zouden ze mijn plaatje afnemen, alsof ik afhankelijk van ze zou zijn. Ze deden zich ook voor als mijn jongere broer.

Ik was op de planeet Drenthe in een parallelle wereld en zou naar het station gaan om terug te gaan naar mijn geboortedorp. Ik kwam daar mijn vader tegen, een parallelle vorm. Hij had een glimlach, en het viel me op dat hij een stuk kleiner was. Hij gaf mij toen 15 euro voor nog een soort van ‘verjaardag’, een soort van iets wat ik bereikt had door mijn werk. Toen liep ik verder op het station om een treinkaartje te kopen. Het waren geen treinkaartjes, maar druppels die je op je tong moest nemen. Ik liet het druppeltje op mijn tong vallen en zo kwam ik aan in mijn geboortedorp, als door een droom. Je moest dan gewoon ergens gaan zitten.

De parallelle vader had een probleem met onreinheid, en kon dat niet inhouden. Het was een ziekte, en ik zei dat ik hem daarbij zou helpen. Hij was christelijk gereformeerd, en ik zei tegen hem dat daar het probleem was. We moesten verhuizen naar Smilde. We moesten gewoon nederduits gereformeerd zijn. We kregen voor die verhuizing 3 druppels op de tong. Zo gebeurde die verhuizing dus als iets medicinaals in het lichaam.

We hebben te maken met deze unies :

1834 - De Unie van Ulrum (De Cock)
1841 - De Unie van Ledeboer
1869 - De Unie van Middelburg (christelijk gereformeerde kerk)

1886 - De Unie van Kuyper
1892 - De Tweede Unie van Kuyper (samen met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk werden zij tot de gereformeerde kerken in nederland)

Dit zijn allemaal afscheidingen van de nederlands hervormde kerk van 1816.

Ik zag in de droom de lijnen van de Kuyper kerk ook doorwerken door een oom van mij die pas is overleden, als een soort religieuze vraatzucht, maar dat zijn geesten, Saturnische geesten. Ook zag ik het doorwerken door de biologische vader. Verschrikkelijk. Het is een grote oorlog met de Kuyper geesten die het volk niet willen loslaten. Het ging fout in 1886, en fout in 1892. We moeten terug naar Smilde. Ook Klaas Schilder kwam meer en meer in gevecht met de geesten van Kuyper, wat tot zijn afzetting leidde, en tot de vrijmaking in 1944. Dit was ook de basis voor 1953, want ook de gereformeerde gemeente was aan het indutten onder invloed van deze geesten. Het zijn wereldsgezinde geesten met een religieuze schijn. Het is een poedermiddel, een slaapverwekkende zoetheid in de broodjes, wat dus ook als make up wordt gebruikt voor de vrouwen. Het is een cosmetische industrie. Het zijn mannequins, de etalage poppen van Kuyper. Verschrikkelijk. Blaast de bazuin. Keer terug tot de Nederduits gereformeerde kerk, keer terug tot 1834, tot Kuypenga in 1831 om een verdoemeling voor God te worden, oftewel iemand die in aanmerking komt voor de hemelse correctie, een hoofd-besnedene, geen brave Kuyperborst meer. Och, laat uw verstand besnijden, en ontvlucht de Laodiceaanse schijnkerk. Zij gaat in lichtvaardigheid en schijnheiligheid ten onder, omdat ze bepaalde principes aan hun laars hebben gelapt. Deze principes zijn terug te vinden in de Nieuwe Bijbel Catechismus en de Nieuwe Bijbel.

Nederland ging de afgrond in in 1886, in een bakkersput, het grote Kuyper complot. Kuyper maakte dingen beter en slechter. Ook hij moest nog bevrijd worden. Die bevrijding ligt in de grote depressie van de jaren 1800, de depressie van Kuypenga en de Cock, van 1831-1842, in het tijdperk van grote vervolging, het nazi-tijdperk van de jaren 1800. Dit werd overgenomen door de gereformeerde nazi's van 1886, wat zijn hoogtepunt kreeg in de afzetting van Klaas Schilder in 1944 als het begin van de vrijmaking. Het was Schilder tegen Kuyper. Schilder wees terug op de geschiedenis, toen de gereformeerde kerk meer en meer tot een dwangbewind werd. Schilder wilde in hoger beroep kunnen gaan, en zich niet onderwerpen aan synodale beslissingen. Hij wees hierbij op artikel 31 van de Dordtse kerkorde. Het Kuyper systeem was een te nauw systeem geworden. De mens werd ingesloten. De geest van Alva had een gat gevonden in 1886, en maakte er dankbaar gebruik van.

1886, de jongere zus van 1816, als kinderen van Alva.

1886, de dochter van Alva, werd hoe langer hoe erger in haar opgroeien, tot de grootste vijand van Nederland, als een Saturnische vijand, die zijn eigen kinderen opvrat. Het was een kannibaalse bakkerij. Zo zou Kuyper het nooit bedoeld hebben, maar dat waren nu eenmaal de geesten die erdoor werkten. Ook Kuyper moest nog bevrijd worden van Alva. Hij werd gemaakt tot een levend schild voor Alva, als krijgsgevangene, als slaaf. Ja, deze wilde jongen was nog een slaaf van Alva, en werd bedreigd door de geest van Alva.

In de naam van Smilde breken wij deze banden, en bidden wij voor de verdere bevrijding van de Kuyperianen, want het zijn geesten van de dood. Het zijn fluistergeesten, sjoemelaars, assassins, huurmoordenaars. Zij moorden voor Alva in het kinderleger.

Laten wij daarom terugkeren tot de baarmoeder van moeder Smilde, tot verdere wedergeboorte. De Kuyperkerk werd de nieuwe koningkerk. In 1944 wees Klaas Schilder de weg terug.

De geest van 1886 is genaamd Wielpje. Het is een klein meisje, en sluw. Ze is de kleine koningin die zich heerseres waant, als éénoog heersende over het land der blinden, zwaar aan de drugs.

Och, laten wij toch zorgdragen over deze geesten. Ze moet naar een verzorgingstehuis. Deze geesten zijn zwaar verminkt, psychisch verminkt. Ze zijn doodsvijanden van Nederland, maar hebben hulp nodig. Ook Wielpje is slechts een slaaf van Alva. Laten we bidden voor Wielpje, dat ze het rechte pad zal vinden. Ze wordt onder schot gehouden door veel ergere geesten van 1886.

Och, laten we geen blinde vuistvechters zijn, maar dit tot de bodem uitzoeken.

Het is laodiceaanse drugs van eigenwaan, eigengerechtigheid, overzelfvertrouwen en verwaandheid. Ze zijn als koeien in de stal die gemest worden voor de slacht, totaal bedolven onder deze drugs. Het zijn fokschapen.

Klaas Schilder was een frisse wind in Nederland, in 1944, wat onherroepelijk leidde tot 1953, de laatste trein terug tot Smilde. Och mensen, keert toch terug, en blijft niet rondhangen. Stop toch met het eten van zoete broodjes en zoete taartjes. De mens is allang dood en opgezet als etalage poppen in de kerk van Kuyper, in 1886, wat een zelfde soort schrikjaar is voor die tijd als 1984. 1886 was de 1984 van de jaren 1800. Een schrikjaar. Gruwelijk. Maar de Laodiceanen lustten er wel pap van.

1886 was gewoon een nieuwe 1816, gewoon eenzelfde soort systeem, maar dan in een andere vorm.

De tachtigjarige oorlog was nog niet afgelopen. De geuzen hadden nog steeds een strijd te voeren met Alva. De mens was tussen twee vuren ingekomen in de periode van 1816-1886, als een zeventigjarige oorlog die door de Kuyper kerk werd gewonnen. De bakker had gewonnen, en zijn broodjes waren lauw. Nederland ging verder ten onder in deze Laodiceaanse kerk. Er was ontwaking in 1944 en 1953 : Terug naar Smilde. Er was daar een gat in de aarde, terug tot moeder Smilde, tot de Smilderse wildernissen waarin wedergeboorte was. Daarin lag nog steeds de Nederduits gereformeerde kerk opgeborgen, als schuilplaats voor de geuzen.

Hoofdstuk 71. Het Kuyper Komplot

Abraham Kuyper was een wijs en geleerd man met een enorme kennis van zaken, en had alle elementen die nodig waren, maar hij sjoemelde ook. Er werden dingen uit verband gehaald en de verhoudingen klopten niet. Daarom stonden ook vele predikanten, waaronder Klaas Schilder, op tegen zijn leer, want die was benauwend, verstikkend. Het woordje genade werd teveel gebruikt in zijn leer, en hij beschreef de verschillende soorten van genade, zowel zaligmakend als niet-zaligmakend, maar overgebruik van genade doet het volk in slaap sussen.

Er was een hogere en een lagere Kuyper. De lagere Kuyper groeide uit tot een doodsvijand van Nederland, iets wat in Kuyper was geslopen.

Hij weet het allemaal wel, en noemt het ook wel zo nu en dan op, maar wordt dan weer snel afgeleid door andere dingen, die ook in hem leefden. Het mannelijke houdt hij zogezegd groots, en het vrouwelijke wordt ondervoed.

Ja, hij wijst terug op de oude paden, op de voorvaderen, als een echo, en daar moeten we ons aan vasthouden. Hij noemt het belang van de belijdenis van het dodelijke karakter van de zonde, in het eerste deel van ‘De Gemeene Gratie’ uit 1902 (p.11). De mens was van nature dood door de zonde en de misdaden. Hij noemt dan het verschil tussen zaligmakende en niet-zaligmakende genade, en de niet-zaligmakende genade is ook niet eeuwig, maar tijdelijk en tot het tegenhouden van het verderf, in de

zonde school. Zijn mandaat is : ‘Geen zondvloed meer, maar een meerdere genade ter inbinding en stuiting van de zonde.’ (p.25)

Maar genade neemt hier de plaats in van de nodige tucht. Daarom waarschuwde G. Wisse ook tegen deze leer, en tegen de veronderstelde wedergeboorte die er in sloop. En nog steeds moet er gewaarschuwd worden, want Nederland is hierdoor aan de drugs gegaan. Waar Kuyper overvloedig hamerde op zijn genadeverbond, hamerden Wisse en Schilder op het werkverbond. Wisse hamerde ook op het weenverbond, wat Kuyper soms ook wel noemde, maar het genadeverbond was overheersend in de Kuyper kerk. Al het andere had een ondergeschikte plaats. Voor Kuyper was de genade een beteugeling van de mens, en een strategie van God, die beter was dan telkens weer zondvloeden te zenden, waarbij hij ook wees op Calvijn.

Kuyper wees op de ontwikkeling van het menselijke geslacht, en de humane christelijke wereld, en dat die niet zou hebben bestaan als er meerdere zondvloeden telkens zouden zijn gekomen, maar wat zien we om ons heen ? Alles heeft zich juist meer en meer gedeformeerd. De zonde is tot een hoogtepunt gekomen. Dan is genade wel het laatste wat moet gebeuren. Kuyper draaide de boel dus om, en zat zoete broodjes te bakken, ondanks dat hij veel rake klappen uitdeelde. Bij elke klap greep hij een zoet broodje om zichzelf te belonen. Hij werkte voor klinkende munt.

Niet genade is zo belangrijk, maar het zijn van een verdoemeling, de terugkering tot 1831 in de dieptes van de Smilderse wildernissen van de Afscheiding. Al met al was dat de afscheiding van Kuypenga, niet zomaar van Hendrik de Cock. De verdoemelingen factor zien we veel te weinig in het werk van Kuyper, die vaak rustig om alles heenpraat. Daarom moest na 1886 1953 terugkomen om weer terug te wijzen, als een weg uit Laodicea. Laodicea was de hoer die op het beest reed, die handelde met de koningen der aarde. Ze zouden elkaar weldra aan stukken rijten en verscheuren.

Dan gaat Kuyper verder met zijn gruwelijke uiteenzetting van de genade :

‘Genesis 9
Deze Goddelijke toespraak begint en eindigt met „zegen te spreken",
en sluit al het overige in dit kader van zegeningen in. Er staat niet: „En
God sprak tot Noach", maar uitdrukkelijk: „En God zegende Noach en
zijne zonen." Men doet uit dien hoofde aan de beteekenis van het gezegd
verhaal te kort, zoo men dit karakter van zegenende genade alleen in
vs. I en vs. 7 zoekt, en het uitsluit van wat daar tusschenin ligt. Slechts
zooveel mag toegegeven, dat in vs. 1 en 7 dit zegenende karakter meer

regelrecht uitkomt. Daar toch beet het: „Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde", en dan nogmaals in vs. 7: „Maar gijlieden, weest vruchtbaar en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt haar." Wat nu tusschen deze beide rechtstreeksche zegenspreuken ingesloten ligt betreft: 1°. de zedelijke overmacht die aan den mensch over al het gedierte wordt gegeven; 2°. het verlof om zich met het vleesch der dieren te voeden; 3°. het verbod van het eten van rauw vleesch met zijn bloed; 4°. de instelling van de Overheid en het gebod van de doodstraf. Vier stukken die als uitingen van genade zijn op te vatten, en eerst alzoo recht kunnen verstaan worden.'

Lieve help. Mijn God, mijn God. De mens werd opgeroepen om het vlees, het ego, te verscheuren, maar niet het vlees wat leven in zich heeft, oftewel 'vlees en bloed', wat gewoon het vlees van de schepping is, de mensen en de dieren. Het waren geen letterlijke dieren die de mens mocht eten, maar het was zinnebeeldig vee als een beeld van het kwaad, wat ook in de grondteksten naar voren komt, want als er vee werd geofferd dan betekende dit in het Aramees dwaalleer, zonde en leugen. De mens heeft het verletterlijkt, en Kuyper durfde dat ook nog eens uitingen van genade te noemen. Deze wilde jongen was het spoor helemaal bijster geraakt, ondanks zijn enorme kennis en geleerdheid. Hij had veel kennis van de westerse gereformeerde leer, maar niet van de grondteksten waarvan het was afgeweken en misvertaald. Vandaar dat predikanten vandaag de dag taalkundig behoren te zijn, om dit soort misstanden te voorkomen. De Kuyper kerk was het volk wat ten gronde was gegaan door gebrek aan kennis.

Hij zegt dan :

'Maar ook ten tweede, doordien het God belieft om aan de dierenwereld vreeze voor den mensch in te storten. In ruwe, vernielende kracht gaat vooral het wilde dier den mensch zoover te boven, dat er voor den mensch aan geen weerstand te denken zou zijn. Maar wat ge in het sterke paard het duidelijkst ziet, t. w. dat het zich naar den mensch schikt, voor den mensch zwicht, voor den mensch uit den weg gaat, en zich ten slotte zoo met zijn meester vereenzelvigt, dat het niets dan een verlengstuk van den mensch schijnt geworden te zijn, is een algemeen verschijnsel, dat zich, zij het ook op minder duidelijke wijze, toch merkbaar bij allerlei soort dieren openbaart. De leeuw uit het woud zal op den buffel aanstonds toespringen, maar voor den mensch aarzelen. Waar de mensch een wilde landstreek binnentrekt, geeft het wild ge-

dierte het al spoedig op, en trekt zich terug naar verder afgelegen oorden. Hier hebben we dus te doen met een indruk, dien het dier van den mensch ontvangt, en welke die indruk zou zijn, hing af van de verhouding welke de Schepper, die beiden op aarde saambracht, tusschen mensch en dier verordende. Zoo was het dus een genade, een goede gunste onzes Gods, dat Hij, „de vreeze en de verschrikking des menschen" op de dierenwereld legde. Niet de mensch had ze in zijn hand, maar „ze zijn door God in de hand der menschen overgegeven.

Dat hierin nu genade spreekt, is niet alleen in dien zin te verstaan, dat het een voor den mensch gunstige beschikking was, maar ook zoo, dat God door deze daad van genade de kwade gevolgen stuitte, die de mensch door de zonde over zich gebracht had. In het paradijs is van vreeze van den mensch voor de dierenwereld geen sprake. De dieren komen tot Adam in stifle gedweeheid, en hij aanschouwt ze en doorziet ze, en noemt hun naam.'

Dan zegt hij :

'Ook mag niet vergeten, gelijk reeds onze vaderen opmerkten, dat Adam en Eva in het paradijs, na den val, van Gods wege met schaapsvellen bekleed zijn, iets wat het slachten van deze dieren onderstelt. En bij dit alles komt nu nog, dat na den Zondvloed het eten van rauw, bloedig vleesch verboden wordt, een verbod dat alleen zin heeft, zoo deze ruwe, barbaarsche wijze van doen voor den Zondvloed veelvuldig voorkwam.'

Weer een feit dat hij de grondteksten niet kent. God gebruikte geen vellen van letterlijke dieren, maar van de gevelde zonden die zinnebeeldig als dieren werden voorgesteld. Het paradijs was de geestelijke wereld. Kuyper gaat dan verder met zijn pleidooi voor carnivorisme vanuit de bijbel, totaal niet gehinderd door de vele vegetarische verzen in de bijbel. Zo gaf Kuyper door zijn geschriften de moordenaars een mes. De bakker was ook slager.

Zij die vleesvoeding veroordelen worden dan door Kuyper bestempeld als betweterige mensen die het beter denken te weten dan God. Wat een belachelijke manier om dierenethiek te gronde te richten. Kuyper was de nieuwe door zichzelf aangestelde koning en had zich in de plaats van God gezet. Kuyper wist alles immers beter, en had in zijn ogen de ware

uitleg van de bijbel, terwijl het duidelijk was dat hij niet welgeschoold was in de grondtalen van de bijbel.

Hij geeft vervolgens toe dat het doden van een dier tegennatuurlijk is, tegen menselijk besef ingaat, en een daad van geweld is. Hij geeft toe dat het een wreedheid is waar ons hart tegenin gaat, en dat vooral een vrouw er een afkeer van heeft. Hij wijst hierbij ook op Calvijn's uitspraken hierover. De mens heeft het recht niet om vanuit zichzelf of vanuit nature een dier te doden. Maar vervolgens zegt hij dan dat het alleen kan als de Heere dat recht uitdrukkelijk aan de mens toekent. En dit recht is dan volgens hem heel beperkt, want de mens mag in zijn ruwheid en barbaarsheid dan niet de eerbied uit het oog mag verliezen tot de schepper van het dier.

Hij zegt dan ook dat de mens gerust bloedig vlees mag eten, want het gaat hierom dat eerst de ziel uit het dier vertrokken moet zijn, dus waar het om gaat is volgens hem dat het dier goed dood moet zijn voordat het gegeten wordt. Volgens Kuyper is het niet erg als er wat bloed is overgebleven in het vlees, en de mens zal volgens hem niet schuldig staan voor God vanwege dat bloed. Hij loopt het dus allemaal goed te praten in zijn genadeleer. Dit is wat zijn genadeleer is.

Hij wijst dan op Lev. 3:17 : 'geen vet noch bloed zult gij eten.' Maar dat wordt dan vervolgens rustig door hem afgewimpeld, want dat was slechts een gebod voor de Levieten, stelt hij, maar het is vervallen met de komst van Christus, onder de bedeling van het Nieuwe Testament. Hij gebruikt dus de Jezus-afgod om het eten van vlees goed te praten, al dan niet met bloed. Zijn genade-leer is daarom wel heel vrij, en heel erg gevaarlijk. Het is zwaar vrijzinnige uitleg van deze hebreeuws-aramese teksten die een hele andere betekenis hebben dan Kuyper de mens wil doen geloven.

Vóór de zondvloed werd er nog veel rauw vlees met warm bloed gegeten, stelt hij, dus vandaar dat dit verbod moest komen. Hij stelt dat het goed is voor een roofdier, maar niet voor een mens.

Hoofdstuk 72. De missende schakel in de kerkgeschiedenis

De taak van Ismael en Ezau was cruciaal in het verstaan van het evangelie, en predikanten die niet voldoende taalkundig zijn geschoold glijden hier vaak langsheen en onderschatten het vaak.

Wat is de betekenis van het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, voor de Heere ? Het is ten eerste plaatsvervangend lijden, zoals dit de taak was van Yeshua, die voortkwam uit de taak van Ismael en Ezau, want dit ging niet om een daadwerkelijke verworpenheid, toen hij uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Het was een cruciaal onderdeel van het evangelie, niet als redder, maar als voorbeeld. In die zin redt het principe ons dus, zodra wij het gaan toepassen. Dit is een belangrijke nuance in het evangelie.

Ten tweede is het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, belangrijk om zo geen valse goden aan te nemen, om zo los te komen van valse goden, wat ook het geheimenis van de islam verklaart, namelijk dat God geen kinderen heeft, en wat een Ismaelitisch en Edomitisch geheimenis is waarop de islam terugwijst. Wederom is dit geen daadwerkelijke kinderloosheid, zoals ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus laten zien. Het is de theologische dialectiek van stelling, tegenstelling en samenstelling die voortkomt in de grondteksten.

Dit is het ware pad van de minste willen zijn, zoals ook Jezus onder de engelen werd gesteld. We spreken van een hoger Edom en een lager Edom, een hogere Ismael en een lagere Ismael. Zelfs in de oude bijbel werden Ezau, Edom en Ismael weer opgenomen in het verbond, zoals ook Jezus na zijn lijden en sterven verhoogd werd. Maar laat dit pad niet te kort zijn. Kom niet tot snelle zelfovertuiging en overzelfverzekerdheid. Ga het gehele pad van Ismael en het gehele pad van Ezau.

Het is anders niet veilig. Als het buiten dondert en bliksemt in het veld, moet je ook het laagste punt zoeken om zo niet getroffen te worden. Wie zichzelf verhoogd zal vernederd worden, en wie zichzelf vernederd wordt zal verhoogd worden, maar dit is niet de verhoging die de wereld kent, maar een groeien in de lijdensgeheimenissen en de Vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt.

In de edomitische reformatie van de jaren 1700 was Ezau een type van Yeshua, want hij legde zijn eerstegeboorterechten af, zijn hemelse status, voor het kommetje van het rode, oftewel het beeld van de verworpenheid en het lijden, de hongerheid tot het hemelse woord, waarin al het vleselijke afsterft. Hier stierf het zaad volledig. Dit was een weerklank van het pad van Ismael. Omdat de kerk deze principes had verwaarloosd moest de islam wel komen om hierop terug te wijzen. Deze schakel mag niet ontbreken en is de kern van het evangelie. Daarom moesten ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus komen.

In ons onderwijsboek ‘De Ontsluiering van Genesis’ uit 2021, staat hierover geschreven :

‘In de jaren 1700 leefde het Israelitisch-Edomitisch christendom zeer op in Oost-Europa, die op gnostische basis het pad van Ezau predikten ter bevrijding van de aardse wetten. Ezau was in deze cultus een soort messias. Ook was de basis ascetisch. Jakob zou dit pad op moeten om alsnog tot Seir te gaan als tot het beloofde land, het land van Ezau. Deze religie was interreligieus in de zin dat elke religie wel wat goeds in zich had.

In de jaren 1700 werd er een brug gebouwd tussen het Jodendom en het christendom door wat men in Oost-Europa de heilige Edomitische religie noemde. Ditmaal was het geen schaapkudde mentaliteit zoals het christendom was, waarin de slagers zich als herders verkleedden om de kuddes tot de slacht te leiden, maar was het religieuze anarchie. In het christendom was er zowel communisme als kapitalisme. De elites legden kastes op aan de mensen en in die kastes waren de mensen gelijk, maar Edom predikte rebellie en anarchie tegen de aardse rangen en wetten, tegen de aardse kastensystemen, en ging een stap verder van het zijn van de minste, wat oorspronkelijk ook de boodschap van Jezus was. De kern en oorsprong van het christendom was namelijk Edomitisch, maar het was door rovers gekaapt.

Ezau was een eenling, en predikte tegen het bedrog van sociale status en alle ingebakken en ingedutte wetjes van de samenleving, om de wildernis in te gaan. Ezau was de wildernis mens. Het pad van Ezau was een hongerpad, om tot Seir te gaan, waar de holbewoners waren (vgl. Suri, wat in het voortijds ‘ tranen van verbrokenheid’ betekent.) De naam Ezau is afgeleid van Edom, wat rood betekent, als de rode aarde, primitief, en van Se’ir, wat harig betekent, sober, ongetemd. Daarom is het volk van Ezau Edom, van het Hebreeuwse ‘d’m’, bloed, wat komt van het Egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, van het verstand. Het volk Edom is het volk van Doem, van de verdoemden, oftewel de besnedenen. Zij hebben

het vleselijke volwassene afgedaan, weggesneden, en zijn kinderen, kinderen der verdoemden, kinderen der verdoemenis. Edom was ook een beeld van wijsheid, voornamelijk de Teman stam.

Er moest verzoening komen tussen Jakob en Ezau. De religies werden gezien als de verdiepingen, de verschillende divisies van het messiaanse pad, en Jakob moest ingewijd worden in de Edomitische stam. Zo werd de Edomitische religie de brug tussen Jodendom, de islam en het christendom. Het draaide niet zomaar om Ezau, maar om Ezau als pad terug tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria, zoals in het lied van Salomo, het hooglied, de bruid zwart was, terug naar de tenten van Sarah (Suri), Rebekka en Bilha. Er was dus de katholieke lijn, en daarnaast de byzantijnse lijn en nu was er in de jaren 1700 een duidelijke edomitische lijn naastgekomen, die redeneerde vanuit de anarchie van Ezau in de Israelologie. Jakob moest met Ezau verzoend worden. Se'ir, het land van Edom, was het beloofde land, het woeste en wilde land van de holbewoners, natuurbewoners. Daartoe was de geestelijke pelgrimstocht, de bedevaart. Zij moesten daar een ontmoeting krijgen met de zwarte madonna, de zwarte moeder godin. Dit kon alleen door ascetisme en anarchie tegen de huidige kerkelijke instellingen.

De kinderkruistochten kregen zo een nieuwe koers.'

De kinder reformatie van 1200 liep namelijk vast, maar vond in 1700 doorgang.

1200 - Kinder Reformatie
1400 - Hussische Reformatie
1500 - Calvinistische Reformatie
1700 - Edomitisch-Israelitische Reformatie

Laten wij daarom verdoemelingen zijn, en dit beoefenen, en de vervolgingen, verwerpingen en onderdrukkingen voor lief nemen om ons laag te houden en de minste te doen zijn. Daarom is er in de Laodiceaanse kerk ook zoveel haat naar Ezau en Ismael, en begijpen ze deze teksten niet, en willen ze niet begrijpen, want zij willen de meeste zijn. Ze hebben de kern van het evangelie verworpen, en zijn zo in hun dwaasheid ten onder gegaan. De nieuwe bijbel (RV) en de nieuwe bijbel catechismus is gekomen als een oproep tot ontwaking.

De Laodiceanen zeggen : 'Och, heeft God Ezau niet gehaat, en Jakob liefgehad ?' Maar ze vergeten dat ook Jezus door God gehaat was aan het kruis, want hij was een verworpene. Dit had te maken met de messiaanse taak, en het loskomen van de afgoden. Ezau is het zaad van de vrouw wat Rome zal overwinnen, als een antistof.

Hierbij ingesloten ligt het zaad van Ismael. Ezau is het zaad van Ismael. Ook dit is het zaad van Abraham en het zaad van de belofte. De Laodiceaan is eng eenzijdig, overeenzijdig, en kent de theologische dialectiek en zinnebeeldigheid van de grondteksten niet. De Laodiceaan is verstikt door het zaad van Rome, het zaad van de slang.

Toch spreekt de nieuwe bijbel ook van een ontwaking in Laodicea. Er is een hoger Laodicea en een lager Laodicea. Er is ook een heilige bron in Laodicea. Er zal een grote uittocht zijn. De kinderreformatie zal weer op volle gang komen, want de sleutel van 1700 is gegeven. Alles was vastgelopen in de jaren 1200 in de kinderkruistochten. De zee splitste niet, en de kinderen gingen in slavernij. Na de jaren 1700 begon alles weer mis te gaan. Daarom moet de mens terug naar 1700, en zo tot de bronnen van het Edomitische Israelitische en gereformeerde. Het was een belangrijke schakel in het wezen van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hier scheurde Laodicea zich van deze kerk af, en maakte haar eigen kerk, of dat nu onder dezelfde naam was, of met een andere naam.

We mogen de rivier van de tranen van Ezau volgen, terug tot het pre-adamitische tijdperk van Sukker, de eerste Adam, en zo komen tot de oerbronnen van het orionse Afrika, waar Nederland ook eens deel van was, als het Afrikaanse Nederland, Beloch. Van deze paradijselijke beginsituatie is Nederland afgevallen. Dat was een Edomitisch-Israelitisch en Edomitisch-gereformeerd Nederland, de oerbron van de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moederkerk van Nederland eind jaren 1500, 1600 en 1700. Daarna ging het bergafwaarts. Laodiceanen zijn islamofoben. Zij wanen zichzelf rijk en de meesten, en kijken neer op de armen. Zij haten daarom ook de armenbelasting. Zij menen te zien, maar zijn blind, en kunnen niet zien waar de islam op terugwijst. Zij hebben een heel eng en nauw evangelie gemaakt, waarmee zij anderen onderdrukken, om hun Laodiceaanse levensstijl te kunnen blijven uitoefenen.

Och, Laodiceanen, ontwaakt toch. Er wordt op uw deuren geklopt.

Als we beseffen dat in de Septuagint al erop werd gewezen dat het paradijs Edom is (Edem) en in de Ethiopische bijbel (Edom), dan krijgt Ezau een veel belangrijkere plaats in de verkondiging van het Woord, en zo ook Ismael. In de wortels is Edom nog steeds Adam, en d’m, een Egyptisch woord voor de besnijdenis van de leiders.

We zullen deze belangrijke en vaak missende schakel van de kerkgeschiedenis bespreken, waarmee ons onderwijsboek ‘De Ontsluiering van Genesis’ al mee was begonnen.

Jakob Frank (1726-1791) claimde dat er alleen redding was, op grond van deze principes, in de religie van Edom, op het pad van Ezau. Dit was waar Jezus op terugwees. Jezus riep het uit in zijn lijden en sterven : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ want hij was onder de engelen gesteld, en in zijn plaatsvervangend lijden, in zijn medelijden, verworpen van God, wat als een ragnarok ervaring was om de valse bruggen tussen de mensenwereld en de godenwereld af te breken. Door zijn verworpenheidslijden kon de zonde hem niet aanraken. Hij had net als Ezau zijn sociale en familiaire eerstgeboorterechten afgelegd, dezelfde rechten die de mensen gebruiken om dieren te onderdrukken. Het waren vleselijke rechten. Jezus weende de tranen van Ezau, de tranen van de verworpenheid.

Jakob Frank noemde Polen Edom. Zijn volgelingen waren de Frankisten, Edomitische Israelieten, Edomitische gereformeerden, die het belang hadden ingezien van de zinnebeelden van Ezau. Het pad van Ezau leidde dus tot Polen. Voor Jacob Frank was Polen het beloofde land, het paradijs. Hier ontmoette Jakob Ezau weer. Dat moest hij vervullen. In Polen zouden de verloren stammen van Israel herenigd worden, en daar hoorde de stam van Ezau ook bij.

Alleen door Ezau zou er tot de hogere Jakob gekomen kunnen worden, om zo de lagere Jakob achter te laten. Het pad leidde terug tot de Torah uitgebeeld als een vrouw, als de zwarte Madonna. Deze vrouw werd soms naakt voorgesteld en gekust. Er werd ook om deze vrouw heengedanst. Dit moest allemaal leiden tot religieuze anarchie. We spreken dus ook over een Edomitische reformatie in de jaren 1700 die parallel liep aan de Nadere Reformatie. Over deze twee lijnen ontwikkelde zich de Nederduits Gereformeerde Kerk. Deze lijnen kunnen niet zonder elkaar. Vaak wordt alleen de Nadere Reformatie besproken, en niet de Edomitische Reformatie. Dat is dus vaak een missende schakel in de kerkgeschiedenis.

In 1760 bereikte deze religie zijn hoogtepunt, maar Jakob Frank werd gevangen genomen, en ook zijn volgelingen, toen hij naar Warschau was gegaan. Ze werden gevangen gezet in het Jasna Góra-klooster in Częstochowa, wat één van de grootste heiligdommen van de Zwarte Maria ter wereld is. Hier werd hij voor dertien jaar vastgehouden. Dit was zijn Golgotha, en vele van zijn volgelingen gingen om hem heen wonen om contact met hem te houden, want ze zagen hem als een martelaar. Ook wij moeten gaan van Warschau (Getsemané) tot Czestochowa (Golgotha) om ons als verdoemelingen te onderwerpen aan de Zwarte Moeder God. Zo zal het vlees niet meer kunnen opstaan. In zijn gevangenschap tot de Zwarte Maria, de Zwarte Moeder, werd dit zijn centrale theologie. Het pad van Ezau moest terugleiden tot de

Zwarte Moeder, waar alles om draaide. Toen hij stierf in 1791 werd hij opgevolgd door zijn dochter Ewa.

De leugenachtige Jakob, de bedrieger, bedroog zijn broer Ezau, en Esau weende met tranen van verbrokenheid en verworpenheid. Jakob was de Judas. Het christelijke volk waant zich Jakob, en blijft hiermee Ezau bedriegen. Het is een kenmerk van Laodiceaans-bourgondisch leven. Het westen gaat ten onder in haar overmatige rijkdom en luxe weelde, en moet daarom weer leren luisteren naar Ezau, die wijst op de armenbelasting, op gematigd leven, op soberheid, het zijn van een verdoemeling voor God.

De cultus van Jakob Frank uit de jaren 1700 kwam voort vanuit de cultus van de profeet en messias Zevi in de jaren 1600. In 1648, het jaar waarin de tachtigjarige oorlog tot een einde kwam, beweerde hij dat hij de messias was. Hij was een Ottomaanse Jood. De wereld was op weg naar het jaar 1666, waarvan ze dachten dat het het jaar van de Apocalypse zou zijn, vanwege dat 666 in het jaartal zat. Velen vreesden dit, en bekeerden zich tot Zevi. Toen dit jaar was aangebroken bekeerde hij zich tot de islam en zei dat God hem tot een Ishmaeliet had gemaakt.

Zijn profeet, Nathan, had in het jaar daarvoor, in 1665, gezegd dat de wereld in 1666 overwonnen zou worden zonder bloedvergiet. De Messias, Zevi, zou de tien stammen van Israel terugleiden tot het beloofde land, rijdende op een leeuw met een draak met zeven koppen in zijn bek. De draak zou overwonnen zijn door Zevi. Het was dus iets heel profetisch dat de Jood Zevi tot een Ishmaeliet werd. Daarin ligt het geheimenis van de val van de draak, het collectieve vlees. De wereld zou overwonnen worden door Nathan zelf, de voorloper van de Messias, die beweerde de verrezen Elia te zijn. In dit proces zou de Messias, Zevi, in het verslaan van de draak, zelf tot de draak worden, tot farao, en zo de slang van Mozes zijn. We zien dit ook gebeuren in het lijden van Jezus, die aan de zonde en aan satan gelijk werd, oftewel de tegenstander verving, en zo zelf tot tegenstander werd, wat weer de Ishmaelitische en Edomitische filosofie is, en de theologische dialectiek, wat ook in Numeri 22:22 gebeurde, waar God in de satan veranderde om Bileam tegen te houden. Het worden van de vijand is een oorlogsstrategie, wat ook een oud indiaans gezegde is, dat je de vijand overwint door de vijand te worden. Het zijn immers zinnebeelden, geen letterlijkheden. Ook Job was een beeld van de messias, en werd door zijn lijden tot farao.

1600 - Ismaelitische Reformatie (1666)
1700 - Edomitische Reformatie

Ze predikten boete, iets wat voor Laodiceanen vaak een vies woord is. Dan kijkt de

Laodiceaan apathisch om zich heen, en doet alsof hij niks gehoord heeft.

Hoofdstuk 73. Wachten op 1953 - De Steenblokkiaanse Regressie

Wij moeten op het strand wachten op de hemelse vogel van 1953, een zwarte adelaar. Dit is de Zondologische Reformatie, de Steenblokkiaanse Reformatie. Hij verliet de Kuyper kerk in 1942. Het was als de uittocht van Ismael. Klaas Schilder werd in 1944 afgezet en ook dit werd een uittocht uit de gereformeerde kerk van Kuyper. Het werd genoemd de Vrijmaking, en ook werd het de Wederkeer genoemd, oftewel de Regressie van de jaren 1900, de veertiger jaren. Er was alreeds een regressie geweest in de jaren 1800, ter afscheiding van de nederlands hervormde kerk. In 1886 ontstond de Kuyper kerk, wat een probleem was na de koningskerk. 1886 was de opvolger van 1816.

Ook C. Vonk werd in 1944 afgezet. In ons onderwijs boek ‘Het Leven is Literatuur’ uit 2022/23 staat hierover :

‘C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.’

Ook C. Steenblok (1884-1966) predikte boete en bekering, en stelde de prediking van de ellende kennis en van de doodsstaat door de zonde centraal, want daar moet het eerst beginnen, wat de theologische diagnose is. De mens moet weten hoe groot zijn zonde is, hoe verdoemd hij is voor God, hoe groot zijn ellende is, hoe diep hij is gedaald in de zondeval, en hoe dood hij is door de zonde. Hij wees daarom het te snelle aanbod van genade af. Dit werd hem niet door de Laodiceanen in dank

afgenomen. In 1953 werd hij ontslagen als docent van de gereformeerde gemeente, en zo noemde hij zijn werk ‘De Gereformeerde Gemeenten in Nederland’, ofterwel de GGiN, waarin hij later werd opgevolgd door F. Mallan. C. Steenblok werd ook in de GGiN als docent ontslagen, in 1964. Sindsdien was er veel om zijn persoon te doen, met voors en tegens. Feit is dat hij een belangrijke boodschap predikte die door de Laodiceanen maar wat vaak wordt vergeten of omgedraaid. De Laodiceaanse kerk is blind, en kan het belang van 1953 en de boodschap van Steenblok niet zien.

De Laodiceaanse mens praat er liever omheen. Ineens heeft de Laodiceaanse mens duizenden anderen dingen te doen, als deze onderwerpen ter sprake komen. Ik heb dat in mijn werk steeds weer gezien. De Laodiceaanse mens probeert ergens van te vluchten.

Geloof is één van die drugs waar de Laodiceaanse mens naar grijpt.
In zijn gereformeerde dogmatiek stelt in vraag 2221 dat na de jongste dag het geloof ten einde zal zijn gekomen, want dan zien de hemelbewoners de verheerlijkte Immanuel, en zien zij God. Ook de hoop zal teniet zijn gedaan. In 2211 stelt hij ook dat spijzen en buik teniet zijn gedaan. Het eten is dan nog maar slechts een zinnebeeld, iets tijdelijks. Zo zien we ook dat de vraatzucht uiteindelijk zal vergaan. Ook de zee en de verdwijning van de zee is een zinnebeeld (2210), en zal er niet meer zijn.

Net als Klaas Schilder, C. Vonk en Steenblok vluchtte ook G. Wisse uit de Kuyper kerk. Hij deed dit in 1921. 1921, 1942 en 1944 zijn dus belangrijke uitochten uit de Kuyper kerk. In 1926 vluchtte Geelkerken uit de Kuyper kerk, die daar geschorst was. Daarvoor was er nog de kwestie Netelenbos, die in 1919 werd afgezet als predikant van de Kuyper kerk, en dit werd in 1920 nog eens door de generale synode bevestigd. In 1921 werd hij toen hervormd predikant in Heinkenszand. Net als Geelkerken behoorde hij tot de beweging der jongeren die vernieuwingen wilden zien in de GKN, de gereformeerde kerken in nederland, oftewel in de Kuyper kerk.

In ons onderwijsboek ‘Het leven is literatuur’ staat hierover :

‘In 1920 heeft de redactie van het blad wat we aan het bespreken zijn (De Reformatie) het over de kwestie Netelenbos in 1919, dus eerder dan de Geelkerken kwestie. Netelenbos geloofde niet in het paradijs, niet in de slang en niet in de boom van kennis van goed en kwaad, maar wel dat er een val is geweest. Als wij het paradijs noemen dan hebben wij het ook gewoon over de voortijden, of natuurtijden. Het is natuurlijk beeldspraak. Netelenbos stelde dat de bijbel de menselijke inkleding is van de hemelse gedachten. Hij maakte onderscheid tussen vorm en inhoud van de

bijbel, en stelde dat ze feilbaar waren, en daarom werd hij in 1919 afgezet.'

Hoofdstuk 74. van eden tot qidmah

Ik had een droom dat er een muur kwam tussen mij en de Kuyper kerk. Ik kwam toen op een etage hoger dan de Kuyper kerk. Vanaf een binnenshuis balkon zag ik beneden mijn zusje lopen die naar haar kamer ging. Zij zat dus nog in het internaat van de Kuyper kerk. Ik ben toen naar beneden gegaan en nam haar naar een zijhal en daar gaf ik haar mobieltje terug. Daarna zag ik mijn moeder vanaf de hogere etage op een scherm, en zij veranderde in een jong meisje uit een kinderboek.

De islam is gewoon voortgezet mithraïsme, waar het tweede boek van de koran in principe op wijst, op de runderjacht. De reformatie kwam voort uit de islam, ook als een voortzetting van het mithraïsme, van de buffeljacht. Oorspronkelijk was dit iets edomitisch, zoals de nieuwe bijbel dat ook laat zien. Ezau moest de berg op voor de buffeljacht. Dit hoorde bij de Hiti stam, en zou de overgang betekenen van Eden (Edem, Edom, in de Septuagint en de Ethiopische bijbel, oftewel het land van Ezau) tot het dieper gelegen, westelijke Qidmah gebied. Dit loopt via de Oxcrenon put of tunnel tot het rijk der kinderen, oftewel tot de wedergeboorte, want de schepping kwam voort vanuit de buffeljacht, stelt de nieuwe bijbel, wat een beeld is van het overwinnen van de mannelijke suprematie van het ego. Het is dus geenszins een letterlijke buffeljacht, of letterlijke runderslacht, want dat zou spijbelen zijn. Het gaat hier om geestelijke beelden, zinnebeelden. Van deze geestelijke jacht, de studie opdracht, week de mens af. Men verachtte het studieverbond, en maakte allerlei slappe vervangingen.

De droom wijst er ook op dat we net als Ezau de berg op moeten gaan, om zo te ontkomen aan de Kuyper kerk. De Kuyper kerk is de mobieltjes generatie. Zij worden niet geleid door het hemelse woord, niet door de bazuin van Voyba voor de buffeljacht, maar door de mobiel. Die heeft hun hart vervangen. Die heeft God en het Woord vervangen, het geestelijke. Ze zijn door en door aards geworden, Laodiceaans. Het is een soort mongoolsheid van het verstand. De mens is door de mobiel zwaar en zwaar geestelijk gehandicapt geraakt. Dat willen ze niet horen. De Laodiceanen proberen dat in de doofpot te stoppen. Ze zijn blind en willen graag blind blijven.

Wat moeten we dan doen ? God geeft hen over aan hun mobieltjes en het mobieltjes tijdperk. God spuwt ze uit de mond omdat ze lauw zijn, met mobiel en al.

Ezau raakte op Pniël in gevecht met het wilde rund van de chaos en de lagere wil, wat zijn wortels heeft in de Egyptologische mythologie, zoals beschreven staat in de nieuwe bijbel. Niet alleen Jakob ging dus tot Pniël, maar ook Ezau. In het gevecht vormde het bloed van het wilde rund de ladder van Ezau, die tot de hemel reikt. De ladder van Jakob was dus in Bethel, terwijl de ladder van Ezau op Pniël was.

De nieuwe bijbel laat zien dat Yeshua, Yah-Shua, het lijden en sterven van Ezau betekent, op Pniël, als een Egypto-Judeo Golgotha. Dit was de opstanding in het Qidmah gebied, wat in principe gewoon nomadisch gebied is, en wat ook wel Gad-Adam wordt genoemd in de nieuwe bijbel. Gad-Adam betekent Adam komende tot Gad. Gad betekent het bloed van de vijandelijke prooi. In het paradijs was het Qidmah gebied ouder dan Eden, als het hiervoormaals, en het was te bereiken over of langs de rivier de Tigris. Adam bereikte het Qidmah gebied door de nachten van het visnet.

Hoofdstuk 75. van ragnarok tot wereldboom

In het Ragnarok moet de mens komen tot de wereldboom die de werelden verbindt, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De mens zit in de zuurstof-matrix van de Kuyper kerk. Er zijn subtielere gassen waar de mens uit kan leven, het natuurgas, wat bestaat uit bloedgas, boomgas, en bruingas, het gas wat komt van de bruine huiden van de natuurvrouwen, waar de Halal over spreekt. Verder kan de mens ademen vanuit 40 gasplaneten. De Halal noemt ook dat het natuurgas of paradijselijk gas nog bestaat uit urinegas, wat wordt opgewekt door urine, en zaadgas, en ook tranen schijnen een bepaald gas op te wekken wat hoort bij het natuurgas, waardoor de mens kan ademen, en dit zijn dus veel subtielere vormen van gas en adem. Het bruine gas neemt hierin een centrale plaats, heersende over de andere gassen, stelt de Halal. Hieruit wordt ook weer energie opgewekt. We moeten beseffen dat op aarde de mens gebruik maakt van veelal illegale energie bronnen. De Halal wijst er op dat dit soort informatie veelal komt uit Orionse paradijsteksten (Alnilamse, Betelgeusische etc.)

Het zuurstof complot heeft de mens gezombificeerd, ingewijd in de Laodiceaanse

dode kerk. Het zijn de dode etalage poppen van de Kuyper kerk. Het is uiterlijke schijn, schijnheiligheid, de schijnverering van God, lippendienst, letterdienst, namendienst, noem maar op. De mens moet dus ontzombiet worden, en dat gaat door het leren leven door andere natuurgassen. De 40 gasplaneten zijn hierin cruciaal. Zo kan de mens ontwaken. Zuurstof is voor 99% demonisch, en heeft de mens opgezet, op sterk water gezet en verstikt. Geestelijk is de mens verstikt, maar ook bio-energetisch. Zuurstof houdt een heleboel belangrijke hersenhormonen tegen, en vernietigd hersenfuncties.

De wetenschap weet niet veel, want daar hebben ze de middelen niet voor. Hun instrumenten zijn maar heel beperkt in hun metingen. De subtielere energie vormen kunnen ze niet meten. Het kan maar 0,00000001 procent, of minder, registreren. Verder weten ze niets en worden ze bedonderd door de matrix, omdat ze de realiteit door het materiële, oftewel het verdichte, proberen te beoordelen. Het materialisme kan het materialisme niet uitleggen, en ook het geestelijke niet. Hun formules kloppen niet. Veel kerken zien het geloof als bewijs, dus het niet hebben van bewijs is hun bewijs geworden, in hun lauwheid en luiheid, want je moet het gewoon geloven, want als er een bewijs zou zijn, en je zou het zien, dan zou het geen geloof meer zijn. Geloof is hun afgod, en die hebben ze boven alles gezet, wat zelfs niet meer bijbels is, want de bijbel noemt de liefde als het hoogste, en in het Hebreeuws is dit gewoon de baarmoeder, de opvoeding en de tucht. Het is het wezen van de kennis, door tucht en zorg onderhouden, en dat is een hemelse zorg, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt, als zijnde zorgvuldigheid.

Maar die zorgvuldigheid is er in de Laodiceaanse dode kerk niet te vinden. Ze zijn opgehangen aan het koord van de zuurstof. Wij moeten onze adem heel ergens anders vandaan halen. Niet alleen van brood zullen wij leven. God is onze adem. God is onze levensbron. De 40 gasplaneten zijn adembronnen die we nodig hebben om de geesten van zuurstof te overwinnen, en daarbij moeten we eerst overgaan tot alternatieve vormen van zuurstoffen, andere vormen. Het zal opgewekt worden als de mens terugkeerd tot de verloren mineralen, en de schijf van mineralen rondmaakt.

Zuurstof heeft de mens opgeblazen gemaakt, halfhartig en hooghartig.

Hoofdstuk 76. de planeet van ajuwth

Ik had een droom over mijn opa en oma, die vroeger altijd in onmin leefden met elkaar, en wat de familie ook uit elkaar heeft gescheurd. Die scheuring was altijd merkbaar in de familie. Het was een koude oorlog. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. In de droom was mijn opa heel oud, in de negentig. Hij overleed toen hij negenenzeventig was, aan aderverkalking. Hij had veel van zijn geheugen verloren.

In de droom was mijn oma van de Jetur stam van het volk Ismael, en mijn opa van de Massa stam van het volk Ismael. De verloren stammen van Ismael moeten hersteld worden, waar de nieuwe bijbel over gaat. Ik zei tegen mijn opa en oma dat het zo'n zootje was in de familie, en dat het zo slecht ging, omdat ze beiden geen liefde voor elkaar hadden. Ze zagen niet meer naar elkaar om, raakten elkaar niet meer aan. Ik vroeg ze toen of ze elkaar weer lief wilden hebben voor het herstel van de familie. Mijn opa nam toen de eerste stap en gaf mijn oma toen een kus. Het was het begin van het herstel van de verstandhouding tussen de stam Massa en de stam Jetur. Deze stammen zijn genoemd naar de zonen van Ismael. Er zijn twaalf zonen van Ismael, twaalf stammen.

Toen ik wakker werd bad ik voor het herstel van de stammen van Ismael en voor de vrede in Palestina. Bij het wakker worden zag ik de planeet van Ajuwth, de eerste zoon en stam van Ismael. Ajuwth staat voor de geestelijke oorlogsvoering, voor de overweldiging van de vijand, van het vlees.

Isaschar en Zebulon zijn twee stammen van Israel die de stammen van Ismael in zich zullen opnemen.

Hoofdstuk 77. van virussen tot contexten

Ik had een droom over een Putin in een parallelle wereld, die een insectische heerser was. Hij zei dat hij verkeerd begrepen was, dat hij zijn mensen beschermde tegen virussen, maar dat het verkeerd door de lens heenkwam en zo verkeerd op aarde werd geprojecteerd. Hij zei dat ik me moest bezig houden met de grotere contexten. Hij was van de papyrus van Izu, wat een insectisch geschrift is.

Het is een grote strijd tegen kerkzombies. Ze hebben pistolen en schieten plaatjes in de hoofden van de mensen.

Ik noemde de insectische heerser Putin ‘brother Putin’, en hij leek veel Putin, maar soms als hij zijn gezicht wat draaide leek hij minder op de aardse Putin. Ik zag hem ook op een bed liggen. Hij was als een broeder voor me, heel zorgzaam, en legde alles uit. Hij zag dat ik er mee zat dat de oorlog in Oekraïne maar voortduurde en was daarom gekomen.

Hij nam me op in zijn wereld. Er waren daar prachtige oerwouden, alles was zo rijk van de natuur.

Hij zei dat hij het volk moest verlossen van spookkerken.

Hoofdstuk 78. Van Laodicea tot Amarna

Misschien ken je dit soort gezegdes wel, ik heb ze in ieder geval vaak gehoord :

‘Allah is God en Mohammed is zijn profeet.’

En :

‘Niemand komt tot God de Vader dan door Jezus Christus, zijn Zoon.’

Ja, mooie gezegdes, maar als je die gezegdes letterlijk gaat nemen, dan veroorzaak je daarmee wel oorlog. Dat mag duidelijk zijn. Waar komen die gezegdes eigenlijk vandaan ? Allereerst moeten we opmerken dat het monotheïstische gezegdes zijn. Inzetting 35 van de nieuwe bijbel catechismus zegt het heel treffend :

‘Inzetting 35. Over naamslavernij en letterslavernij

Het gaat niet om namen, maar om principes. De mens doet aan persoons-verheerlijking, en is daardoor in diepe naamslavernij gekomen, net als in letterslavernij, wat allemaal tot het godslasterlijke materialisme behoort. De mens heeft afgoden gemaakt, en bewaakt die met hand en tand. Zo wordt de mens afgehouden van levensprincipes en levensbronnen. Zo is de mens dood geworden in zijn materialisme. De mens moet weer in vele talen leren spreken, en de seizoenen en bedelingen leren. De mens lijdt aan godsdienstwaanzin, omdat de mens het niet als

symbool heeft herkend, maar als iets letterlijks, en daarmee onderdrukken de mensen elkaar in hun eigengerechtigheid en hoogmoedigheid. Zo dient de mens heren die ze niet kennen. (Anderlech 8:55, Kamba 27:25, III Werktuigen 3:25)

De afgoderij zit niet in monotheïsme of meergodendom op zich, of in welk gebruik van namen dan ook, maar in het verkeerd voorstellen van principes.’

We nemen deze religieuze gezegdes dus symbolisch. Maar waar komen ze vandaan ? We moeten dan helemaal terug naar de jaren vóór Christus, en komen dan terecht in de jaren 1300 vóór Christus, in Amarna, het destijdse Jeruzalemn of Mekka van de wereld, in Egypte.

‘Aton is God, en Akhenaten is zijn profeet.’

Dat was Egyptisch monotheïsme tot de rode zonneschijf, de aten, met de vele armen, stralen, die tot de mensheid uitreikten. Misschien ken je het plaatje wel. Het doet nog steeds tot de verbeelding spreken.

Zo werd Egypte gereformeerd, en daarna werd het Judaïsme gereformeerd door het christendom, en daarna werd het christendom gereformeerd door de islam en door de reformatie, en vandaag de dag is er weer een terugkeer tot het Egyptische geloof, en wordt zo het cirkeltje rondgemaakt, wat overigens verdiept wordt in het verdere, diepere Afrika, want Egypte is nog maar een uithoek van Afrika. Zo mag je aan de hand van zinnebeelden je geestelijk leven verdiepen. Maar laat het dus wel blijven bij zinnebeelden, want anders heb je zo een nieuwe oorlog te pakken.

Je ziet het ook wel veel bij de westerse Afrikanen, die eens als slaven werden vervoerd op schepen naar Amerika. Ze werden toen gedwongen tot het christendom, zoals wij ook in Europe gedwongen werden tot het christendom, en nu is er een grote exodus terug, als een uittocht en een intocht, terug naar de Afrikaanse grondvesten. Veel Afrikanen nemen daarom ook Egyptische namen. Het is een interessant verschijnsel. Ze waren verstrooid over alle volkeren, en komen nu terug tot hun erfgoed. Terug naar Amarna. Egypte spreekt nog veel tot de verbeelding. We zijn allemaal gelijk in Egypte. Daar komen al die geloven vandaan, en Egypte droeg daarvan dus ook de uitleg, want de Egyptologie gaat hier dus heel diep op in, en zo ook het verdere en diepere Afrika.

Wie ben je in Amarna ? Wie ben je in Egypte ? Ga je identiteit terugvinden. Toen Jezus werd vervolgd door Herodus vond hij ook een schuilplaats in Egypte. Daar leidt het verhaal dus naar terug.

Ik had er een mooie droom over, dat ik in een museum was met een groep, en we kwamen zo steeds dieper en dieper in Amarna, in Egypte, door kennis hierover te vergaren. Ook de nieuwe bijbel spreekt over deze reformer, Akhenaten, ook wel Achnaton genoemd, en over de aten, wat voorgesteld wordt als de hemelse baarmoeder, een verschijningsvorm van Serket, de schorpioenenmoeder. Het steekt, het laat niet los. We moeten terug. De mensheid is te ver afgeweken in afgedwaalde letterlijkheden, en is zo tot naamslaaf en letterslaaf geworden. Het menselijke bevattingsvermogen is maar heel laag en traag. Ontwaak tot je hogere natuur. Er moet een einde komen aan alle religieuze oorlogen die door religieuze dwaasheden zijn ontstaan. Het is allemaal vlees wat eraf moet. De mens moet besneden worden in Egypte.

Vormt Akhenaten dan de brug tussen jodendom, christendom en islam ? Kan er dan eindelijk vrede komen op aarde ? Of zou vrede ons allemaal doen indutten ? Het is goed om over deze dingen na te denken. Het nut van het lijden. Waarom is er nog zoveel leed op aarde ? Zou dat ook niet iets symbolisch zijn wat de mens nog niet heeft begrepen ? Het wijst ergens op terug. Daartoe is religie, daartoe is het geestelijke, en daartoe is de filosofie, om deze vraagstukken te behandelen, en ze tot een goed einde te brengen. Feit is dat het volk ten gronde is gegaan door een gebrek aan kennis, en speelt het volk voor leider, en verstaat het volk alles verkeerd, zegt de nieuwe bijbel.

Kennis is dus van groot belang, maar wie luistert ? De mens heeft teveel afgoden om te luisteren, en daarom worden deze afgoden vandaag de dag één voor één stukgeslagen.

Ja, de mens heeft vele afgoden bijeen geraapt, en zingt telkens : ‘Ik heb een oogje, maar niet op jou, steeds op een ander waar ik van hou.’ Leer dat te herkennen als de vleselijke natuur. De mens is diep in de zonde gedaald, en moet eerst de grootte van zijn zonde, de ellende-kennis, en de doodsstaat onder ogen komen, goed onder ogen komen. Geen gnosis zonder diagnosis. Geen alarmologie zonder zondologie. Je moet echt een zondoloog worden om door de bedriegelijke mijnenvelden van de Laodiceaanse aarde heen te komen. Laat je bewapenen in Amarna.

Ik heb visie voor de wereld,
Het rode uitgestort over de aarde,
opdat alles tot sieraad wordt gestrekt,
alle dingen medewerken ten goede voor hen die de kennis begeren.

Hoofdstuk 79. heere is God, en billè is haar dochter

Het Griekse vlees moest verslagen worden. Het
Grieks moest weer in goede samenhang komen met
de Israelitische en Aramese wortels.
II Duizen 9:8

In Thessalonika of het Thessalië gebied wat er onder ligt gaat het om het netjes zijn, oftewel het toetsen, om zo het goede te behouden (III Kamba 7:36-38). Aan de oostkant van Thessalië liggen de Sporaden eilanden. Spora betekent zaad, oftewel wedergeboorte, wat het resultaat is van het toetsen. (Duizen 35:2) Daaronder ligt Boeotië, waar Heracles moest kiezen tussen Areta en Kakia, en hij koos Areta, wat dus duidt op de hemelse wil, die kennis is. Niet mijn wil, maar uw wil, en dit is niet zomaar kennis, maar getoetste kennis. Wij moeten dus zelf leren het goede te verkiezen. (Odenlech 4:59)

In het amazone tijdperk was griekenland genaamd 'Aretaïti'. Laten we direct kijken naar de amazone fundamenten van diverse gebieden, hoe die eerst heetten. We zien de godin Areta, de godin van de deugd, geleerdheid en geoefendheid, telkens terug in de namen :

Athene : Bilha-Areta
Korinthe : Rebekka-Areta
Tessaloniki, Thessalië : Gomer-Areta
Boeotië : Bosse-Areta
Sparta : Huri-Areta

Voordat Griekenland er was was er het Amazone tijdperk en het voortijdse Griekenland was Aretaïti. De Hurieten leefde in het Sparta-gebied, wat later Sparta zou worden. Zij werden ook de Herieten genoemd, en dienden Heere, of Here, die later ook nog door de Grieken werd vereerd als Here (Ionisch, Dorisch) en Hera, en waar nog steeds ons woord Heere vanaf stamt. De Huri's waren amazone godinnen die door de amazones werden vereerd, en Heere was de opper-Huri. Denk ook aan de hoeri's, de eeuwige maagden of amazones van de islam. Allah is in principe de opper-hoeri, de opper-amazone. Er was in het Huri-gebied de stelling : 'Heere is God,

en Billè is haar dochter.’ Zij bracht de amazone tuchtregels, de tuchtleer. Hun taal was als het proto-arabisch. Hammalach, kellach, achalach, halach, allach, halach kalach, achakallas, sachakallach, hachalach, achalach, allach kach, acha sjach, hachalach achejag.

Billè was dus ook een soort vrouwelijke Mozes bij de amazones. Heel veel van de Bilha mythologie komt daar ook vandaan.

Bovenlaag Griekenland, voortijds Aretaïti :

Epirus : Zukki-Areta
West-Macedonia : Name-Areta
Centraal Macedonia : Centraal Rebekkah
Oost Macedonia Tracië : Honieten/ Hunieten

Van links naar rechts loopt dat uit op het Midden Oosten via Turkije. De bovenlaag van Aretaïti is daartoe een belangrijke sleutel, een orakel.

Hoofdstuk 80. de zwartheid in adam

Evangelische beweging : ‘Jezus Christus moet centraal staan in de prediking.’
Pinkster beweging : ‘De Heilige Geest moet centraal staan in de prediking.’
Steenblok : ‘De absolute doodsstaat van de mens moet centraal staan in de prediking.’

Natuurlijk hebben al deze drie stellingen waarde, maar waar de stelling van Steenblok ontbreekt, die stelde dat de absolute doodsstaat van de mens voorop moest staan in de prediking, daar gaat het al snel mis, dat men Jezus en de Geest gaat verafgoden en daarbij de diepere betekenis, het diepere principe, uit het oog verliest.

Eens was Nederland een oerwoud, in het amazone tijdperk, nog vóór het atlantische en pre-atlantische tijdperk. Waar nu het veluwemeer ligt lag toen een oerwoudsrivier genaamd de Patisso rivier, maar die was veel langer dan het veluwemeer. Nederland en België waren één land, en daar leefden de amazones. Zij hadden zwarte amazone koninginnen. Dat is een langdurig tijdperk geweest, en dat ging op een gegeven moment mis door de komst van heksenkoninginnen. Dit was allemaal nog voordat Germanië kwam opzetten. Het was toen nog Amazonië.

In 1953 was er een belangrijke breuk met de gevestigde kerk. Steenblok nam het voortouw als een 1900se Nederlandse Mozes, die later werd opgevolgd door Mallan, als een Nederlandse Jozua. Mallan predikte de noodzaak van de wedergeboorte in deze ellende. Hij stelde dat de grootste ellende van de mens was dat hij zijn ellende niet kende. Wij moeten de volgorde en hiërarchieën kennen. Er is geen gnosis zonder diagnosis. Als er voldoende diagnosis is, en men kent de grootte van de ellende en van de doodsstaat waarin de mens verkeert, dan komt er vanzelf hemelse gnosis. De diagnosis moet dus volkomen zijn, en daarom is de prediking van de ellende kennis en de doodsstaat waarin de mens zich in zonde verkeert zo belangrijk.

Waar je dat loslaat kom je al snel in Laodicea terecht, en zij leven door psychoses, wanen, ijdelheid. Zij kennen de grootte van de zonde niet, maar leven in opschepperij. Ook kennen zij de grootte van het oordeel niet. Steenblok en Mallan leidden het volk terug tot de wildernis, tot buiten de poorten, waar zij werden onderwezen door de natuurvrouwen, de amazones.

De dood kan ons niet vasthouden, maar de mens heeft snelle paarden genomen in de roze Jezus cultus, de sinterjezus die ze hebben opgetrommeld, en er worden belangrijke principes weggewimpeld. Laat de natuur het werk doen, maar nee, de mens heeft de verdorven stad het werk laten doen, en heksenkoninginnen verkozen. Wat de meerderheid geloofde was voor de mens belangrijker, en zo werd het de mens tot valstrik. Door het vleselijke kunnen we niet van de dood loskomen. Dat kan alleen door het geestelijke. Het geestelijke gaat via de hogere natuur. De mens laat zich afleiden en afschepen door de lage natuur, allemaal vanwege gebrek aan kennis, en die kennis wil men niet, want men heeft de profeten vervolgd. Men is hierover niet in berouw. Het beest bekeerd zich niet, en daarom moet de zondvloed komen. Die moet je ontvangen in je hart, over je vlees, stelt inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus.

Er moet dus bloed stromen. Het vlees, de zonde, moet in ons sterven. Dat kan de vleselijke natuur niet. Die maakt er een potje van. Die laat onschuldigen sterven. Die vervolgt altijd weer wat hij niet begrijpt en wat zijn laodiceaanse levensstijl in de weg staat.

Symbolisch gezien is dat wel het Jezus verhaal, als voorbeeld, maar men heeft het verletterlijkt en verabsoluteerd tot een monopolie, en DAARIN ligt de zonde. Dat is een laodiceaanse valstrik voor de mens op het smalle pad. Men is tot de Jezus afgoderij gegaan en heeft het van z’n kracht beroofd. Men is tot namendienst en letterdienst gekomen, en men heeft het geestelijke bedroefd en uitgedoofd. Dit zijn

gruwelen die over Nederland heersen en hangen, en daarom moet de mens via 1953 en de geschriften van Steenblok en Mallan terug tot het voortijdse Nederlandse oerwoud.

Mallan stelt de vleselijke godzaligheid de mens heeft verblind en dat ze daarom niks willen weten van de prediking over de drekgoden die ze volgen, in zijn commentaar op zondag 26. Ze wanen zich al gereinigd door de drekgoden. Ze hebben hun eigen drekjezus.

Ook Mallan stelde de volledige prediking van de doodsstaat van de mens in zonde centraal, als opvolger van Steenblok. Hij sprak in zijn commentaar op zondag 25 :

'Hoe meer de mens in zijn zwartheid in Adam wordt geschilderd, hoe meer ook de rijkdom der genade Gods in Christus kan worden uitgedragen.' Hij wees op de ziekte hier in Nederland van holle prediking, waardoor men op droggronden gerustgesteld is, en zij zijn daarom geërgerd als er over de doodsstaat wordt gepredikt.

Doodologie
Zondologie
Alarmologie
Demonologie
Toetsologie

Dit zijn belangrijke vakken om los te komen van de Laodiceaanse geest. Dit werd vroeger in de pre-adamitische voortijden door de amazones onderwezen en gepredikt. Nu is het tijd voor de mens om daar naar terug te gaan in de regressie. Dit onderwijs is te vinden in de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus en alle bijgeschriften daarvan. Voor achtergrond studie kan men de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek Collectie raadplegen, de opvolger van Karl Barth's Kirkliche Dogmatik. Kirchliche Dogmatik bestond uit 13 delen en werd van de dertiger tot de zestiger jaren uitgegeven. De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek begon te ontstaan vanaf de zeventiger jaren tot nu, en bestaat inmiddels uit 11 delen. Het zijn bijgeschriften bij de nieuwe bijbel, achtergrondgeschriften, naslagwerk, wat een rijke informatie geeft over zowel de oude als de nieuwe bijbel, en de reformatie. Het is uitgegeven door de Nederduits Gereformeerde Kerk.

Hoofdstuk 81. ballingen in laodicea

Toen Mohammed werd gevraagd wat nu het belangrijkste is in de gehele islam, toen zei hij : ‘Het voeden van de armen.’ En ik heb de koran gelezen en wat me het meest opviel was dat het heel vaak over armenhulp ging. Ook de oude bijbel noemt dit als het belangrijkste, dat dit de ware godsdienst is. Veel andere dingen in deze boeken moeten we symbolisch nemen, zoals de boeken dat ook zelf aangeven.

Mallan sprak in zijn Troostboek voor de christen, 1973, over de noodzaak van wedergeboorte, en dat de mens grondig de doodsstaat moest leren kennen, en hierin geen vijandigheid meer moest tonen naar het rechtvaardige oordeel. De mens moest daarom ook zijn vijandigheid leren kennen. Dit behoort allemaal tot de zondologie en doodologie, wat een kenmerk was van de 1953 scheuring van de gevestigde kerk. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. Hij waarschuwde tegen het modelwerk wat de kerken van het Godswerk hadden gemaakt, dat alles volgens een bepaald schema moest gaan, en zodra iets niet met dat schema overeenkomt dan wordt het afgekeurd. Hij stelt dat het veel duisternis en verwarring in de kerk heeft gebracht. Hij legt hierbij zijn vinger op het gebrek aan kennis in de kerken. Hij noemt het grootspraak, waardoor ze door velen geacht en gevierd worden. (I, p. 429)

Hij stelt dat er zonden van nalatigheid in het spel zijn. De kerkscheuring van 1953 was dus terecht, want de kerk was wereldsgezind geworden, door eigen maatstaven op te stellen. 1953 was de grote scheuring van de laodiceaanse kerk. Die kerk leefde in grote verwaandheid en eigengerechtigheid. Zwarte arenden kwamen tot de aarde om te waarschuwen. De mens zou dieper moeten buigen, of breken. F. Mallan noemde hierbij Spreuken 17:15 : ‘Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn de Heere een gruwel, ja, die beiden.’

De laodiceaanse kerk had zijn eigen rechtssysteem, waar Klaas Schilder in 1944 al van los brak, want hij wilde zich niet onderwerpen aan een kerkschema, aan modelwerk. Dat was de eerste vrijmaking al, en 1953 de tweede.

Het bleef niet bij de totale doodstaat, stelt Mallan, want in die doodstaat zou de mens een beroep kunnen doen op God’s Woord. De mens is maar heel tenger en kwetsbaar, en toch heeft de mens door de zonde het hoogste woord. Dat moet de mens onder ogen komen.

In het land hierboven kan geen vurige vergiftige pijl des duivels meer binnenkomen, stelt Mallan in zijn bespreking van zondag 22. Dat gebeurt als men het lichaam der zonde achterlaat, als de vogel uit de kooi is ontsnapt. Mallan wees hiertoe de weg.

Dat was een pad van zondologie, wat Steenblok al predikte. Dat moet de mens grondig leren kennen. Daarin moest de mens geen compromissen maken. Het beginsel van het land hierboven mocht de mens hier en nu al ontvangen.

Hij stelt hierbij dat de ware christen geen hemelzoeker is, maar zoekt naar het uitdienen van God’s raad (I, p. 404).

Het eert uw vader en uw moeder wijst ook op het eren van de vaderen en moederen van 1953 die de Heere gegeven heeft in de uittocht. De mens was in de wildernis verstrikt geraakt in de laodiceaanse kerk die zich overmoedig een stad en een naam maakte in de wildernis, in plaats van verder te trekken tot het woeste, wilde land, tot het beloofde land.

Hoofdstuk 82. de slapende kerk

F. Mallan gaf het al aan in zijn bespreking van de catechismus in 1973, in zijn troostboek voor de christen, dat de mens lijdt aan zelfoverschatting, wat een kenmerk is van de Laodiceaanse kerk, een grote valstrik op het pad door de wildernis uit de grote stad.

We kunnen stellen dat hierbij de mens ook lijdt aan zonde-onderschatting, aan vijand-onderschatting. Vandaar dat de geestelijke opvoeding van groot belang is.

Och, mens, luister toch naar het Woord des Heeren in deze tijd gesproken.

Zo spreekt de Heere :
'Ik ben tegendraads en tegenstrijdig.'

Ziet u, de Heere moet wel strijden tegen de Laodiceaanse kerk, want die is zinkende, en sleurt velen mee. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, maar de Heere zal die kapot slaan voor het behoud van de mens. Zo zal de opgesloten ziel van de mens vrijkomen.

F. Mallan stelt in zijn bespreking van zondag 21 dat als de mens zichzelf overschat, dan is hij niet bekwaam tot de dienst des Heeren. Men is bezig met modelwerk en niet Godswerk.

Het is droevig dat er zo weinig diepgang te vinden is, zo weinig bevinding, in de kerken, en dat marktgedrag het heeft overgenomen. Dat is zeker een teken des tijds, een kenmerk van de Laodiceaanse kerk. Zij volgen de god Laos, de mening en gerechtigheid van het volk, wat een eigengerechtigheid is die tegen elkaar is verdeeld.

God is u tot tegenstander, als u in zonde leeft. Zo veranderde God ook in de tegenstander om Bileam tegen te houden, en de Hebreeuwse tekst zegt zelfs dat God tot een satan werd om Bileam te wederstaan, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst in inzetting 56. Het gaat dan om Numeri 22:22. Vaak als de mens denkt dat de duivel tegen hem strijdt, dan is het de Heere zelf, om hun zonde. Daarom moet de mens besneden worden van hart en ziel en verstand.

Wij moeten daarom danken voor de tucht die wij krijgen, want dat is om ons geestelijk op te voeden en ons voor deze dingen te behouden. Wij mogen dankbaar zijn met God's oordelen, want die zijn goed en waarachtig, waar de catechismus op

wijst in inzetting 57. Het is onderdeel van de uittocht. Zonder de plagen zou het volk nooit uitgeleid kunnen worden. We moeten de oordelen des Heeren en de tucht dus weer op waarde schatten. Wij mogen de tucht niet onderschatten.

In zijn boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schreef G.H. Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

Laat het duidelijk zijn dat de profeten en de rechtvaardigen hierover zuchten en klagen, zoals het Oude Testament stelt op diverse plaatsen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Broeder Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht, want de wereldse tucht is van het vlees, van de grote stad, en leidt tot verderf. Och, dat onze ogen zich hiervoor mogen openen.

Broeder Kersten spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn al sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

F. Mallan stelt dat God geen zondaren heeft verkoren, maar mensen, en dat het hoogste doel in God altijd zijn eigen eer en verheerlijking is, waaraan alles dienstbaar moet zijn, zelfs de val des mensen. (TvdC I, p. 383, 384)

Wij moeten dankbaar zijn dat het oordeel en de tucht er nog is, want waar zouden we anders zijn ?

Zo spreekt de Heere : ‘Ik ben de chaos, de verwarring, de onzekerheid en de twijfel.’

Die moet er wel zijn, want het volk is zelfverzekerd, zo akelig zeker van zichzelf, en het heeft hen in de grootst mogelijke problemen gebracht. Dat ze tegen elkaar verdeeld zijn schijnt hen niet te deren, want zij weten immers alles beter dan hun naasten. Daarom moet de duisternis des Heeren wel komen. God is geen zoete lieve Gerritje die alles wel door de vingers ziet.

De theologie van hypergenade is door en door corrupt en berust op misverstand en misvertaling. Vandaar dat de geestelijke opvoeding zo belangrijk is.

Waar de catechismus op wijst is dat er hogere vormen en lagere vormen zijn van alles, wat in de theologie en de filosofie ook wel de dialectiek wordt genoemd. Daarom ben je er ook nog niet als je zomaar Jezus volgt, want er zijn hogere Jezussen en lagere Jezussen, zowel geestelijke als vleselijke vormen, en komt het aan op onderscheiding en kennis. Scheurt u af van de zonde en de lagere voorstellingen en alle leugens, verdraaiingen en misvertalingen van de Laodiceaanse kerk. Scheuring op zich is niet verkeerd, want ook Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding, het mes van de besnijdenis en de afscheiding, maar laten uw scheuringen in de Heere zijn, wat ook een belangrijk punt is in de geloofsbelijdenis.

1953 is en blijft een belangrijke afscheiding van de gevestigde kerken die Laodiceaans waren of dreigden te worden. C. Steenblok en F. Mallan waren hierin als een Mozes en Aäron voor het Nederlandse volk. Ook hen moet je niet zomaar volgen, want er zijn zowel geestelijke als vleselijke vormen van deze uittocht. Het gaat erom hen op diepte te schatten, niet te overschatten en niet te onderschatten. Al met al was het een belangrijke tweede vrijmaking voor Nederland, na die van Klaas Schilder in 1944.

Klaas Schilder stelde dat de mens niet onderworpen moest zijn aan kerkelijke reglementen maar aan hemelse reglementen. Dat was de eerste vrijmaking. Het was een losmaking van de Laodiceaans geworden Kuyperkerk. Maar de vrijmaking was nog niet klaar, want nu moest 1953 nog komen, waarin de mens terug moest keren tot het vak van de zondologie in de hemelse school. Daar hoort ook de doodologie bij, waarin de mens zijn doodsstaat beseft. Dat zijn belangrijke antistoffen tegen de Laodiceaanse kerk. Steenblok waarschuwde dat de kerk wereldsgezind was geworden, in slaap was gedut, en stelde de prediking over de doodsstaat centraal. Daar begon het bij. De mens moest zich niets inbeelden. De mens moet klaarkomen met het vak dialectiek, om zo onderscheid te maken tussen geestelijk en vleselijk, om zo ook het valse geestelijke te ontmaskeren. Er is ook een vleselijke geestelijke stroom, en die is zwaar giftig, en schakelt de mens uit in zijn dienst tot God. De mens moet daarom op zijn hoede zijn. We bespreken de valstrikken van de uittocht waarin de mens en de kerk is vastgeraakt.

Laodicea waant en slaapt. Zij is de slapende kerk.

‘Ontwaakt, gij die slaapt, en neemt geen deel aan de onvruchtbare werken des duisternis, maar ontmaskert ze veeleer, en sta op uit de doden.’ Dat is een boodschap uit Efeze 5, die ook gericht is aan de Laodiceanen, want die waren overal al doorgedrongen.

Velen zullen tot Christus komen, en Christus zal hen afwijzen omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Zij zijn dus naam-christenen. Vandaar dat het er dus niet om gaat om zomaar Jezus te volgen, want er zijn zoveel valse Jezussen. Het gaat om de geestelijke opvoeding, en God te dienen in gerechtigheid. Heb de waarheid lief, en loop niet weg met allerlei stokpaardjes. Het maakt je niet heiliger om telkens maar te pas en te onpas Jezus in de mond te nemen. Dat is meer Laodiceaanse trickery, als drugs. De mens is tot zware Jezus-afgoderij gekomen die geen daadwerkelijke betekenis meer heeft. Men doet aan wachtwoorden politiek, maar velen zullen roepen Heere Heere, maar de Heere zal hen niet aannemen.

Daarom zijn wij er, als predikanten van 1953, om het volk te waarschuwen. Daarom is er de Nederduits Gereformeerde Kerk, die terugwijst op de oude paden, want de mens heeft teveel weggeworpen en gemoderniseerd. Alles bedolven onder asfalt en cement, waar de Laodiceaanse sportwagens overheen razen, zonder enig flauw benul.

Och mensen, hoort de roepstem des hemels. De mens is in de Laodiceaanse kerk niets anders dan een dode etalage pop. Dat kan anders. De reformatie moet voortgezet worden.

Wij zijn roependen in de woestijn. Er wordt naar ons niet geluisterd. Het is alleen voor de enkeling, voor het verloren schaap. Daarvoor hebben wij alles achtergelaten om die te vinden.

Wij danken u voor uw aandacht.

Hoofdstuk 83. van goede werken tot gewoonte

Wat een heerlijke belofte lezen wij in het boek Buli in de nieuwe bijbel, dat Odenlech na het tijdperk van de lichamelijke opvoeding ons doet ingaan in het tijdperk van de geestelijke opvoeding waarin zij de mens onderwijst.

Odenlech is één van de heerlijkste namen van God, en ook de naam van een bijbelboek van de nieuwe bijbel. De voorouders hadden lang geleden de komst van de nieuwe bijbel al voorspeld in het boek Openbaring. Wij mogen blij en dankbaar zijn dat deze inmiddels is gekomen, met een nieuwe bijbel catechismus. Zo is de cirkel rondgekomen.

De belofte is dat wij in Odenlech, zij die op de troon van David zit, opgenomen

zullen worden. Uiteindelijk leidt dit ook tot het herstel van de vrouw, van de geestelijke moeder. Odenlech komt vanuit de zee, dus wij moeten ons richten op de zee. En zij neemt velen mee die opgesloten zaten in de zee, en de zee moest haar doden geven. We lezen dat in het laatste hoofdstuk, in hoofdstuk 11.

Oh, wat zien wij uit naar de openbaring van Odenlech, en dat er een nieuw tijdperk aanbreekt. We lezen dat dan ook het vrederijk zal aanbreken, tot het herstel van de vrouw (11:10). Dit is uiteindelijk het zaad van Eva dat overwon, het zaad van de vrouw. Dat is een belofte die al in het boek Genesis werd gegeven.

Het is daarom van belang te lezen wat het boek Odenlech precies zegt. Het spreekt over het sobere pad. Hierop moeten wij niet slechts goede werken doen, maar het moet een gewoonte worden, onze goddelijke natuur. Hierin hebben we een strijd met het kwaad, kakia.

Tot deze strijd is ieder mens geroepen. Uiteindelijk komen we nergens door zomaar opzegversjes, maar door geoefendheid en overwinning, en dat wij hierin door God worden overwonnen op Pniël, waardoor God ons opneemt. Niet zomaar genade en goede werken op zich dus. De mens moet geestelijk opgevoed worden, geestelijk geoefend. Een soldaat die niet geoefend is zal al snel de nederlaag lijden.

We komen zo dan ook los van twee grote dwaalleringen, namelijk die van de hypergenade en de hyperwerken. Dat is altijd de strijd tussen protestant en katholiek geweest, maar we moeten boven die strijd uitstijgen. (1:17)

Jaaroverzicht 2024

Bladen voor Geestelijke Opvoeding

Nederduits Gereformeerd Blad

Geestelijke Opvoeding

Refo Tijd

1e Jaargang, nummer 1, 23 februari 2024

Nederduits Gereformeerd Blad

Blad ter bespreking van de Nederduits Gereformeerde leer, van de nieuwe bijbel, de oude bijbel en de tweede bijbel, en andere boeken en geschriften. Een uitgave van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

DE ZONDOLOGIE

We kennen allemaal de reformatie. Daar zijn wij uit voortgekomen, zo goed en kwaad als dat ging.
Het strijdveld was in psychologie en sociologie, want er werden gevaarlijke psychologische en sociologische spelletjes met de mens gespeeld, en eigenlijk was dit gewoon een gebrek aan psychologie en sociologie. Religie in de handen van onwetenden is gevaarlijk geschut.

Het volk is inderdaad ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis, wat zowel de nieuwe als de oude bijbel stelde. Psychologie en sociologie kunnen ook niet begrepen worden zonder de antropologie, de menskunde. De menskunde laat de grotere context zien. Maar ook in de antropologie liep de mens vast, en ging de mens in cirkeltjes bewegen.

De mens kent namelijk het verschijnsel van de vrouw niet. De man en de mens kunnen niet begrepen worden zonder degelijke amazonologie, oftewel de vrouwkunde. De mens heeft zichzelf gesaboteerd door een gebrek aan vrouwkunde, en nu rotzooit de mens maar raak met vrouwen, wars van enige kennis, niet gehinderd door enige kennis. En die gewoonte voert zich ook door in de andere takken van de wetenschap. Nu speelt het volk dan voor leider, maar is hierin niet bekwaam, zoals de nieuwe bijbel stelt. In het land der blinden is éénoog koning. Waar blinden blinden geleiden daar gaan dingen niet goed, en dat zien we overal om ons heen, tenminste, als we nog kunnen zien en daarvoor niet blind zijn, niet laodiceaans.

De mens moet de zondologie leren, de ellende-kennis, weten wat wel en niet zonde is, en hoe groot de zonde en ellende is, wat zowel de heidelbergse catechismus stelt als de nieuwe bijbel catechismus. Als er geen degelijke zondologie is, dan wordt de demonologie van de mens corrupt, als een projectie. Dan raken de filters van de mens verward, vervuild. Daarom is 1953 een belangrijk jaar, toen er een scheuring kwam in de gereformeerde gemeente. De zondologie werd ingevoerd, en de zondelogen scheidden zich af. Dat werd toen de GGiN, de Gereformeerde Gemeenten in Nederland, o.l.v. Steenblok en Mallan. Dat was een belangrijk fundament voor herstel van de Nederlandse theologie.

We moeten verder (reformatie), maar ook terug (regressie), naar het Nederland wat nog Nederduits was, naar het Germaanse Nederland, maar uiteindelijk komen we dan bij de amazone bron van Nederland aan. In het Amazone tijdperk heette Nederland Beloch-Amazonië, en dat waren Nederland en België, Zuid-Nederland, bij elkaar.

Waar geestelijkheid overgeestelijk wordt mist het belangrijke principes, telkens weer. Dit is ook het geval als religie overreligieus wordt.

Vandaar dat we ook spreken van een Beloch-amazons Zondologisch-Gereformeerde Kerk, wat de bron is van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Zo gaan we nog een laag dieper, en dat is wel nodig om aan de geesten van Alva, en ook de geesten van het hypercalvinisme, en het hypergereformeerde te ontkomen.

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer) (Ledeboer, Kuyper)
1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Och, Laodiceanen, keert toch terug tot de zondologie, opdat gij weet hoe diep die zondeval is gegaan, hoe groot de zonde en de ellende is, opdat gij moogt worden overtuigd van uw zonde, en zult wederkeren tot de vrouwkunde. U moet uw hemelse moeder weer leren kennen, opdat gij tot wedergeboorte zult komen.

Steenblok en Mallan waren als de Luther en de Calvijn van Nederland voor de Zondologie. Mallan volgde Steenblok op, zoals Calvijn Luther opvolgde. Het is niet genoeg om te komen tot de schuilplaats in Emden, in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Nu moet u nog tot haar bron gaan. Ga van de geuzenkerk (reformatie) tot de amazonekerk (zondologie).

Krijg demonologie weer in balans met zondologie. Krijg apologetiek weer in balans met zondologie, en kom tot de vrouwkunde, de amazonologie, als sleutel tot de antropologie, opdat sociologie en psychologie hersteld kunnen worden. Laat dit de absolute basis zijn van enige homilethiek en ethiek. 1953 is de sleutel voor het herstel van Nederland. Nederland mag zo een poort zijn tot het herstel van Europa.

Zo kan de mens loskomen van het

Wups-geslacht, wat een vals demonisch en gedeformeerd geslacht is, een laodiceaans geslacht wat valse drugs aanhangt. Van deze bloedlijn moet de mens losgesneden worden.

DE DORDTSE KERKENORDENING (DKO) 18-25 – fictie of werkelijkheid ? – van reformatie tot regressie

De matrix heeft een muur gebouwd tussen het nu en de geschiedenis, en het is een leugen. Wij leven nog steeds in de geschiedenis, en moeten de geschiedenis nog steeds uitwerken. Hoor je de stemmen van de geschiedenis of ben je doof voor ze ? Je liefde voor de geschiedenis bepaalt je liefde voor ieder mens, ieder dier en ieder stuk natuur wat ooit heeft geleefd.

Als je niet in geschiedenis geloofd dan ben je maar een arm mens, en wat heb je dan wel niet allemaal te verbergen ? Want het is een gebrek aan empathie, je hart sluiten voor de stemmen van de geschiedenis waar nog steeds een taak ligt. De geschiedenis zal wederkomen.

Art. XVIII. Het ambt der doctoren of professoren in de Theologie is, de Heilige Schrifture uit te leggen, en de zuivere Leer tegen de ketterijen en dolingen voor te staan.
(DKO 1619)

Doctoren was een ander woord voor leraren. Zij zijn ervoor om te bewaken tegen ketterij en dolingen door hun uitleg van het hemelse Woord. Zij zijn dus exegeten. Het gaat dus niet zomaar om de predikanten, de herders en de evangelisten, maar om de taalkundigen, de filologen, en leraren die daarachter staan. Een heleboel kerken hebben zulke onderwijzers niet en zijn daarom ten dode opgeschreven. Dit gaat er ook over dat een kerk woord-context dient te hebben. Uiteindelijk zijn dit fundamenten van de mens zelf die kerk is. Het woord 'doctor' is een beladen woord en heeft een hoge snob-factor. Het komt van het woord 'dokter' maar dat is een woord voor de zorg, en de zorg moet verbonden zijn aan de kerk, dus er mag geen scheiding zijn tussen kerk en zorg, geen scheiding tussen pastoraat en zorg, want dan kap je het van de hemel weg, van God weg, en dan komen er duivelse geesten in het spel die leven van onverschilligheid. Dan wordt het betaalde zorg, en zorg om macht te krijgen, en dat werkt averechts. Hierin bloedt gij, oh Nederland. Blijf dus bij de les.

Er kwam niet alleen een scheiding tussen kerk en zorg, maar ook een scheiding tussen kerk en school. Alles werd uit het verband gerukt en ging een eigen leven leiden. Dit is het slagveld van een school die zich los heeft gewrikt van God. Zo kwam er ook een scheiding tussen kerk en recht en tussen kerk en staat. Natuurlijk moet men zich wel afscheiden van de vleselijke, aardse kerk.

Dit zijn de duivelse fundamenten van Nederland :

scheiding tussen kerk en zorg
scheiding tussen kerk en school
scheiding tussen kerk en recht
scheiding tussen kerk en staat

Om dit op te heffen moet de mens terug naar de geschiedenis en een les leren van de geschiedenis. Het is geenszins de bedoeling dat er een duivelse binding is tussen de kerk en al het andere. De duivelse kerk moet uitgebannen worden. De mens moet zich onderwerpen naar artikel 14 aan de hemelse kerk, de donkere natuurbruid, oftewel moeder wildernis. Er kwam ook een scheiding tussen kerk en natuur, en de mens ging met de natuur op de loop om het te exploiteren. Een schande is het, oh verloren Nederland ! Hoort de roepstem van het eeuwige woord wat niet ledig zal wederkeren en wat gebrand is in het hart der profeten en martelaren ! Keert weder tot uw eerste liefde, oh koppig Nederland ! Nederland gedraagt zich als een dronken hoer vol opgeblazenheid en betweterigheid, maar zij weet niks en kan niks. Zij leeft in diepe wanen. Ontwaak gij die slaapt, en neemt uw hemelse lesboeken ter harte ! Hoor de stem van de wildernis profeten die gij vervolgd hebt ! Ja, gij hebt hen vervolgd tot in het donkere hol van een leeuw. Ga in boete, oh Nederland, opdat de hemel genade met u hebbe. Scheur uw klederen. Stop met uw geprots en gepronk, want er is niets om mee te pronken. U heeft van uzelf een belachelijke dwaas gemaakt, naakt in het hol van een leeuw. Doe het boetekleed aan, opdat God u beware.

De martelaren van Nederland kunnen het niet meer navertellen door wat Nederland hen heeft aangedaan door deze scheiding. Maar hun bloed roept nog steeds. En hun bloed is als het vruchtbaarste zaad. Keer terug tot uw werkhof, tot uw hamer en sikkel, en stop luieren. U waant dat u werkt, maar gij hebt uzelf afgesneden van de levende God om de wegen van het vlees te volgen. Keer dan terug tot het doen van hemelse werken. Luister naar de gesel die u slaat. Hoort de roede. Verlaat de afgoden die gij u gemaakt hebt.

De kerkenorde van Middelburg van 1581 heeft als artikel 18 :

Der diakenen eigen ambt is, de aalmoezen en andere armengoederen naarstiglijk te verzamelen, en die getrouwelijk en vlijtiglijk, naar den eisch der behoeftigen, beide der ingezetenen en vreemden, met gemeen advies uit te deelen, de benauwden te bezoeken en te vertroosten, en wel toe te zien, dat de aalmoezen niet misbruikt worden, waarvan zij rekening zullen doen in den kerkeraad, en ook (zoo iemand daarbij wil zijn) voor de gemeente, op zulken tijd als de kerkeraad het goedvinden zal.

Dit is artikel 23 in de kerkenordening

van ‘s Gravenhage van 1586, en artikel 25 in de Dordtse kerkenordening van 1619, en een kortere versie als artikel 14 in die van 1578, wat al veel eerder was. Dit betekent ook dat er toezicht wordt gehouden op het onderwijs wat gegeven wordt, als geestelijke aalmoezen, dat het niet verdraaid en misbruikt wordt door hen aan wie het gegeven is. Zij die dus de aalmoezen misbruiken zullen hiervan rekenschap moeten afleggen.

Art. XIX. De gemeenten zullen arbeiden, dat er studenten in de Theologie zijn, die door haar (ex bonis publicis) onderhouden worden.
(DKO 1619)

Dit is artikel 14 in de kerkenordening van Middelburg van 1581. De mens moet het hemelse woord doorgeven aan het nageslacht en vruchtbaar zijn. De mens mag het woord wat hij ontvangen heeft niet oppotten, maar moet er wel wat mee doen. Het moet gezaaid worden, anders is het een verzaking van de geestelijke landbouw en het gebod van weest vruchtbaar en vermenigvuldig u. Bewerk de aarde.

Artikel 19 in de kerkenordening van ‘s Gravenhage van 1586 :

Artikel 19
De Kercken-Raden sullen alomme toesien datter goede School-Meesters zijn, die niet alleen die kinderen leeren lesen, schrijven, spraecken ende vrije Consten, maer oock die selfde inder Godtsalicheyt ende inden Catechismo onderwijsen.

Dit is artikel 21 in de Dordtse kerkenordening van 1619.

Art. XXI. De kerkeraden zullen alomme toezien, dat er goede schoolmeesters zijn, die niet alleen de kinderen leeren lezen, schrijven, spraken en vrije kunsten, maar ook dezelve in de godzaligheid en in de Catechismus onderwijzen.

Het pleit dus dat er geen scheiding is tussen school en kerk. Hoe gevaarlijk is het dat scholen loskomen van de kerken ? Ook daar waar de staat gescheiden is van de kerk sluipt grote onverschilligheid binnen, gebrek aan empathie. Dan is het een koud, harteloos systeem, alhoewel het wel betekent dat de staat losgescheurd moet zijn van vleselijke kerken. We hebben het dus over dat er geen scheiding mag zijn tussen staat en hemelse kerk, maar dan spreken we ook over een hele andere regering, want dit koninkrijk is niet van de aarde. Zoekt de dingen die boven zijn. Er is eveneens een groot gevaar wanneer vleselijke kerken de baas spelen over de staat, en daarom heeft men de hemelse kerk nodig. Men moet komen van de lage kerk tot de hoge kerk. De kerk is dus een symbolisch model van de mens zelf in zijn relatie met het hogere, de gnosis.

Art. XX. In de kerken, waar meer bekwame predikanten zijn, zal men het gebruik der Propositiën aanstellen, om door zulke oefeningen eenigen tot den Dienst des Woords te bereiden, volgende in deze de orde daarvan, bij deze Synode specialijk gesteld.
(DKO 1619)

Rutgers stelt dat de propositien bestonden uit een oefening van stichtelijke reden onder toezicht van de kerkeraad om bekwaam te maken tot de prediking. Hij stelt dat dit vroeger in verband stond met profetie : het bespreken van schrift en preek. Dit was om het verder uit te werken en te verbeteren, wat ook in verband staat met de exegese en wat zo bepaald was op de synode van Emden in Duitsland in 1571. Vele calvinisten vluchtten naar Duitsland, naar Emden, omdat ze in Nederland vervolgd werden door Alva. In Emden ontstond de Nederduitse gereformeerde kerk in 1571, wat de moederkerk is van het calvinisme in Nederland.

Profetie moet dus een bepaalde factor hebben van exegese en recyclocratie, want anders wordt het te luxe, en dat is een vorm van materialisme. Profetie wordt dan al te snel tot vuurwerk afstekerij van het vlees, voor miljoenen hup de lucht inschieten. Dat is de geest van verzaking. Het is de geest van het modernisme die verwend en duur is geworden. Deze denkt niet aan het milieu en de natuur, heeft verwende oren en ogen, moet altijd vermaakt worden.

Vannacht had ik een droom van de geest van Alva in de vorm van een broer die aanviel, nadat er tot bepaalde overeenkomsten waren gekomen dat hij gebied had verloren, en toen stak hij een pin in mijn nek, maar gelukkig kon het niet diep gaan, en kwam het meer aan schouderzijde terecht. Daarna ging hij vuurwerk afsteken, en ik ging het huis uit waar hij was.

De kabels gaan gelegd worden. Nederland leeft nog steeds in de tachtig jarige oorlog, en vele Nederlanders zijn die oorlog niet eens begonnen. Ze laten zich afleiden door het vuurwerk van het vlees. Dat is hun grote hobby. Daar houden ze zich telkens mee bezig. De neo-calvinistische of regro-calvinistische mens wordt in Nederland vervolgd en moet zijn schuilplaats vinden in Duitsland. Nog steeds. Daarom zijn we met Heidelberg bezig geweest, en nu Emden. Heidelberg ligt in Zuid-Duitsland, in Baden-Wurttemberg, en bracht de Heidelbergse Catechismus uit in 1563. Emden ligt in Noord-Duitsland, in Oost-Friesland.

Aan welke kant strijd je ? Velen strijden nog in het leger van de geest van Alva, door hun verletterlijking en vervleselijking en de geest van luxe, het modernisme.

Wij zijn niet zomaar refo’s, maar regro’s, van de regressie. Van reformatie tot regressie, wederkeer. Zorg dat je alles om je heen tot zijn wortels leidt. Doe niet aan luie,

gemakszuchtige symptoombestrijding, want dat is dweilen met de kraan open, water naar de zee dragen, als een Danaide aan de drugs. Wij zijn geuzen, wilde geuzen, de soberen. Wij hongeren liever dan dat we meedoen aan de schranspartijen van de rijken, het Spaanse hof. De geest van Alva woedt nog steeds in Nederland, de Spaanse inquisitie, en men moet nog steeds een schuilplaats vinden in Duitsland, in Emden, om zo een tunnel te bouwen tot Dordt, Middelburg en ‘s Gravenhage.

Vannacht had ik een droom over het vervolgingstijdperk waarin Alva de calvinisten achterna zat. We zitten daar nog steeds in. De geest van Alva heeft vele legers, ook kinderlegers, en die kinderen worden gedwongen. Ik was in een winkelstraat, en ik had iets weggenomen van Alva, en een jongetje kwam met een wit plastic wikkel achter me aan, maar het kon niks meer doen, en ik nam de wikkel van hem af. Ik wist dat hij er niks aan kon doen hoe hij was, dus ik nam hem mee naar Wezel in Duitsland, ook een geuzenschuilplaats, en door hem konden er ook anderen gered worden, ook vriendjes van hem. Doordat Wezel zo gastvrij was tijdens de vervolging, om de Nederlandse vluchtelingen binnen te halen, kregen ze twee geuzenbekers waarop gastvrij Wezel stond.

In de kerkenordening van Emden werd duidelijk gesteld : geen kerk zal over de andere kerk heersen, en geen taakuitvoerder zal over de andere taakuitvoerder heersen. In mijn droom las ik tekst met getalletjes boven de letters, zoals N met 124, als N tot de macht 124. De mens is goed met getallen, dit tot de macht dit, dat tot de macht dat, maar men zou dat eens met letters moeten doen om diepte in de teksten te brengen. De profeten van die tijd waren orakelzieners. Ze gebruikten die geschriften als orakels waarin ze boodschappen van de hemel doorkregen. Zo deden de Assense profeten dat ook. Ze zagen in alles diepere tekenen. Zelfs als ze een blikje op de grond zagen, of als ze stripboeken lazen. Ze gingen dankbaar met het leven om en maakten van alles dankbaar gebruik en verdiepten het.

Kun je getalletjes boven de letters zien en daarmee gaan puzzelen ? De mens is opgesloten in een letter-matrix en moet dit leren. Ik zag een hele reeks energieen gestapeld boven de letter N, en die konden door allerlei combinaties gewisseld worden en geactiveerd. Zo ging er een diepere wereld open, kon de mens reizen in de tijd, terug naar de geschiedenis, en die geschiedenis ook veranderen. Dat is onze taak. De geschiedenis is gewoon de geestelijke wereld.

Uit : Reformatie en Regressie, van Heidelberg tot Dordrecht, Uitgave : Hermitatia-Rodenberg College (HRC)

ZWART GRAS

Derk Nosalgement en zijn vrouw Waneley, een lange, dunne vrouw, hadden een bakkerij ergens in een stadje aan de rivier. Aan de andere kant van de rivier lag een dorp. Hun bakkerij had nogal een duister geheim. Waneley ging vaak in het dorp over de rivier op kinderjacht. Dan bracht ze de kinderen naar haar man, en dan werden die kinderen opgesloten in een put onder het huis. De kinderen werden gebruikt als ingrediënten voor hun baksels. Zelfs de stenen van hun huis en bakkerij hadden botten van kinderen in hen. Zo was het stadje onder een vloek. De mensen hadden het niet door. Ze vonden de baksels van bakkerij Nosalgement verrukkelijk. Iedereen deed daar graag inkopen. Ook voor feesten waren ze geliefd.

Het dorp aan de andere kant van de rivier leefde in grote tragedie. Vele kinderen waren vermist. Het hield maar niet op. Waneley leek er altijd weg mee te komen.

Als kind logeerde ik soms bij de familie Nosalgement. Ik weet nog wel dat ik daar eens een boek zag liggen wat ik wel zou willen lezen. Het had een plaatje erop van een bakkerij aan de rivier. Maar toen ik het boek wilde oppakken gleed er een vreemd gevoel over me, en ik trok mijn hand weer terug. Later bedacht ik me, maar toen lag het boek er niet meer. In de nacht ben ik toen door het huis gaan dwalen om het boek te zoeken. Ik vond het op Waneley’s kamer. Waneley sliep daar. Haar man sliep in een andere kamer. Ze werd wakker en zag mij. Ze zag me met het boek. Ze zei dat het een verschrikkelijk en gruwelijk boek was. Ik keek naar haar. Ze had hele grote ogen, en zag er veel jonger uit. Ik vroeg haar hoe ze ineens zo jong kon zijn. ‘Ach een dutje doet de mens goed,’ sprak ze. ‘En een pilletje doet wonderen.’

Ik mocht het boek wel van haar meenemen naar huis. Het was inderdaad een heel gruwelijk boek waar al deze dingen in stonden beschreven, maar ik vond het ook een mooi boek. Onder de kinderput onder de bakkerij scheen een mooie wereld te zijn. Die werd beschreven in het boek, dus voor mij was het dubbel. Ik wist niet of ik de dingen die in het boek beschreven stonden wel kon geloven. Ik moest verplicht weer logeren bij de familie Nosalgement toen mijn ouders weer eens op vakantie gingen. In de nacht besloot ik eens een kijkje te nemen onder het huis, over de keldertrap naar beneden. Ik hoorde kinderen gillen en roepen. Ze waren achter tralies, maar ver weg. Ik kon ze niet bereiken. Ik huilde ook toen ik ze zag. Ik ben toen nog dieper naar beneden gegaan, en kwam toen in de mooie wereld, maar ik kon er niet teveel van nemen. Het zou alles vernietigen. Ik kon het niet verdragen, maar ook de kinderput kon ik niet verdragen. Ik ben toen weer naar boven gegaan en huilde in mijn bed.

De volgende dag aan het ontbijt vroeg Waneley aan mij of ik ook een pilletje wilde. ‘Liever niet,’ zei ik.

‘Och, jongen, daar ben je wel een beetje laat mee, want ik had het gisteren door je eten gegooid, maar ik dacht : Toch maar even vragen voor de zekerheid.’

Ik vond dat vreemd. Ik voelde me ook vreemd, maar ook opmerkelijk. Ik keek naar de bakker en zijn vrouw. En ik zag ze zo de grond inzakken, met stoel en al. Ik wreef in mijn ogen.

Ik besloot in het huis te blijven wonen. Het was immers een deel van mijn geschiedenis. Ik liet de kinderen in de bakkerij werken. Ik had een manier gevonden om hen vrij te zetten. Naar de mooie wereld onder de kinderput konden we niet teveel gaan. Het zou alles vernietigen.

Er was een muziek winkel aan de rivier, verderop. Daar gingen we soms naartoe om muziekplaten te halen. De muziek herinnerde ons aan de mooie wereld. We konden het zo op afstand houden, want teveel ervan zou alles vernietigen. De stad kwam zo vrij van de vloek, en ook het dorp aan de andere kant van de rivier.

Er bleek ook een oerwoud te zijn onder de bakkerij, onder het huis, maar als ik daar kwam, dan voelde ik me verlamd. ‘Een pilletje doet wonderen,’ hoorde ik soms.

Waneley en Derk waren nu geesten boven de rivier. Het spookte nog wel op de rivier. Daarom werden kinderen ook gewaarschuwd om niet te dichtbij de rivier te zijn, en zeker niet te lang.

‘Worsten te koop !’ hoorde ik iemand roepen die voor de ramen stond. Ze leek een beetje op Waneley. Ik werd duizelig. ‘Een pilletje doet wonderen,’ riep ze toen. Ik voelde mezelf met stoel en al door de vloer zakken. Ik kwam toen in de kinderput weer. Er lagen allemaal botten en schedels. Ik hoorde vreemde, naargeestige deuntjes, die ik als kind ook weleens hoorde.

‘Hier moet ze ergens liggen,’ hoorde ik een stem zeggen. Ik zag toen ergens een grot met een glazen kist waarin een prinses lag. ‘Wie is ze ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei een stem. ‘Kom niet te dichtbij. Deze dingen moeten op een afstand gehouden worden.’

‘Een pilletje doet wonderen,’ zei de prinses.

Ik stapte achteruit, maar merkte dat ik aan de grond was gekleefd.

‘Moet je ook een pilletje ?’ vroeg de prinses, die langzaam uit haar glazen kist begon te komen.

‘Nou, liever niet,’ zei ik.

‘Te laat,’ zei ze, ‘al door je eten gedaan.’

‘Ga ik niet eten,’ zei ik.

‘Heb je al gedaan,’ zei ze.

‘Kun je stoppen met deze spelletjes, Waneley ?’ vroeg ik.

Ik kon niet naar de mooie wereld, niet naar het oerwoud, maar hier kon ik ook niet blijven. Na een tijdje kon ik me weer bewegen en ben toen naar boven gerend.

De kinderen van de bakkerij keken me aan. ‘En, heb je haar gezien ?’ vroeg een kind.

‘Wie ?’ vroeg ik.

‘Waneley,’ zei het kind.

‘Ja,’ zei ik, ‘maar het was een prinses.’

‘De schone slaapster van een pilletje doet wonderen,’ zei het kind.

‘We moeten hier weg,’ zei ik. ‘Ze is vast nog op jacht. Ik zakte zo met mijn stoel door de grond.’

‘Welnee,’ zei het kind.

‘We kunnen gewoon hier blijven ?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei het kind. Toen zijn ze weer aan het werk gegaan.

Waneley bleef me treiteren. Ze was een heks, maar de kinderen waren aan mijn kant.
Ik had ze ooit eens bevrijd.

Vaak dacht ik aan de mooie wereld, maar niet te lang. Het zou alles vernietigen.

Vaak dacht ik aan het oerwoud, maar dan raakte ik vast in mijn denken.

Ik moest gewoon hier blijven, in de bakkerij, bij de kinderen. Ik was één van hen.

Als ik op straat liep keek ik altijd rond of ik Waneley misschien zag.

Dan droomde ik altijd weg.

Een pilletje doet wonderen, worsten te koop, het was altijd hetzelfde liedje.

Waneley bleef aan me knagen. Het bleef me achtervolgen, als een schaduw van het verleden.

Het oerwoud was als giftige bessen. Ik kon er niet naartoe. Het oerwoud was gevaarlijk, zoals de mooie wereld. Maar ik luisterde naar muziekplaten om zowel het oerwoud als de mooie wereld op veilige afstand te houden. Niet te ver weg, niet te dichtbij.

Als ik op straat liep droomde ik weg, als ik inkopen ging doen voor de bakkerij.

Ik kwam niet te dichtbij de rivier, en

bleef er ook nooit te lang. Het was te gevaarlijk. Het spookte er te erg. Soms trad de rivier uit z'n bedding. Dan werden zowel het stadje als het dorp geteisterd.

Het was soms als een gesticht in de bakkerij. De kinderen waren druk. Ik zocht rust, maar kon het nergens vinden, alleen in het boek van Waneley en in de muziekplaten. Steeds meer ging ik naar de muziekwinkel aan de rivier, verderop. Er was daar ook een bibliotheek. Door boeken en muziek kon ik alles op een afstand houden. We maakten goede producten in de bakkerij, door en voor kinderen. Dat was vroeger wel anders. De bakkerij had zo'n duistere geschiedenis, maar nu maakten we er het beste van.

Waneley en Derk bleken nu een bakkerij te hebben in het dorp aan de andere kant van de rivier. Een kind kwam het me vertellen. Ik was in een shock. Ik kende hun duistere geheim. Maar kindervermissingen kwamen nauwelijks nog voor in het dorp. Misschien hadden ze hun leven gebeterd, maar ik wilde daar niet op gokken. Of ze stalen nu kinderen uit een ander dorp.

Het was allemaal sinds ik het boek van Waneley had gelezen dat mijn wereld op de kop stond. Maar het was ook een mooi boek, ondanks alle gruwelijkheden. En ik dacht : 'Heb ik het misschien niet allemaal verkeerd begrepen ?' Nee, het was een gevaarlijke vrouw. En haar man was gevaarlijk. De waarheid is hard. De waarheid is pijnlijk. Ik wilde niet in een leugen leven. Maar het boek probeerde me te misleiden en verleiden. Het boek liet me niet los. Het boek liet al deze dingen zien en toonde een betere weg, maar liet ook zien dat de mooie wereld waarin alles goed was zo gevaarlijk was, en ook de gevaren van het oerwoud, van de wildernis, van het losse.

En waar waren die pilletjes van Waneley van gemaakt ? Ook van gemalen kinderen.

Het boek was als een alarm, als een ontwaking. Het boek hield alles op een veilige afstand, als een pad door een dierentuin. En dat leidde toch weer naar de bakkerij. Altijd kwam ik weer uit op de bakkerij, met weer wat extra boeken en extra muziek, om er doorheen te komen. Ik moest leren bakken. Ik moest leren.

Het was zo'n mooi boek, ook al liet het de gruwelen zien. Ook het boek moest ik op afstand leren houden. De muziek hielp me daarbij, maar ook de muziek moest ik op afstand houden, en daar hielp de bakkerij me bij. Ik moest leren te leven in de bakkerij. Het was een bakkersleven als bakkersjongen. Verderop aan de rivier was de slagerij, waar de slagersjongens woonden. We hadden vaak ruzie. Het was vaak oorlog. En dan dacht ik nog weleens terug aan Waneley, dat hoe gruwelijk het ook was, het soms de enige oplossing is.

Uit: 'De Lettermakerij'

1e Jaargang, nummer 1, 24 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

DE SLAPENDE KERK

F. Mallan gaf het al aan in zijn bespreking van de catechismus in 1973, in zijn troostboek voor de christen, dat de mens lijdt aan zelfoverschatting, wat een kenmerk is van de Laodiceaanse kerk, een grote valstrik op het pad door de wildernis uit de grote stad.

We kunnen stellen dat hierbij de mens ook lijdt aan zonde-onderschatting, aan vijand-onderschatting. Vandaar dat de geestelijke opvoeding van groot belang is.

Och, mens, luister toch naar het Woord des Heeren in deze tijd gesproken.

Zo spreekt de Heere :
‘Ik ben tegendraads en tegenstrijdig.’

Ziet u, de Heere moet wel strijden tegen de Laodiceaanse kerk, want die is zinkende, en sleurt velen mee. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, maar de Heere zal die kapot slaan voor het behoud van de mens. Zo zal de opgesloten ziel van de mens vrijkomen.

F. Mallan stelt in zijn bespreking van zondag 21 dat als de mens zichzelf overschat, dan is hij niet bekwaam tot de dienst des Heeren. Men is bezig met modelwerk en niet Godswerk.

Het is droevig dat er zo weinig diepgang te vinden is, zo weinig bevinding, in de kerken, en dat marktgedrag het heeft overgenomen. Dat is zeker een teken des tijds, een kenmerk van de Laodiceaanse kerk. Zij volgen de god Laos, de mening en gerechtigheid van het volk, wat een eigengerechtigheid is die tegen elkaar is verdeeld.

God is u tot tegenstander, als u in zonde leeft. Zo veranderde God ook in de tegenstander om Bileam tegen te houden, en de Hebreeuwse tekst zegt zelfs dat God tot een satan werd om Bileam te wederstaan, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst in inzetting 56. Het gaat dan om Numeri 22:22. Vaak als de mens denkt dat de duivel tegen hem strijdt, dan is het de Heere zelf, om hun zonde. Daarom moet de mens besneden worden van hart en ziel en verstand.

Wij moeten daarom danken voor de tucht die wij krijgen, want dat is om ons geestelijk op te voeden en ons voor deze dingen te behouden. Wij mogen dankbaar zijn met God’s oordelen, want die zijn goed en waarachtig, waar de catechismus op wijst in inzetting 57. Het is onderdeel van de uittocht. Zonder de plagen zou het volk nooit uitgeleid kunnen worden. We moeten de oordelen des Heeren en de tucht dus weer op waarde schatten. Wij mogen de tucht niet onderschatten.

In zijn boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schreef G.H. Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

Laat het duidelijk zijn dat de profeten en de rechtvaardigen hierover zuchten en klagen, zoals het Oude Testament stelt op diverse plaatsen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Broeder Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht, want de wereldse tucht is van het vlees, van de grote stad, en leidt tot verderf. Och, dat onze ogen zich hiervoor mogen openen.

Broeder Kersten spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn al sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

F. Mallan stelt dat God geen zondaren heeft verkoren, maar mensen, en dat het hoogste doel in God altijd zijn eigen eer en verheerlijking is, waaraan alles dienstbaar moet zijn, zelfs de val des mensen. (TvdC I, p. 383, 384)

Wij moeten dankbaar zijn dat het oordeel en de tucht er nog is, want waar zouden we anders zijn ?

Zo spreekt de Heere : ‘Ik ben de chaos, de verwarring, de onzekerheid en de twijfel.’

Die moet er wel zijn, want het volk is zelfverzekerd, zo akelig zeker van zichzelf, en het heeft hen in de grootst mogelijke problemen gebracht. Dat ze tegen elkaar verdeeld zijn schijnt hen niet te deren, want zij weten immers alles beter dan hun naasten. Daarom moet de duisternis des Heeren wel komen. God is geen zoete lieve Gerritje die alles wel door de vingers ziet.

De theologie van hypergenade is door en door corrupt en berust op

misverstand en misvertaling. Vandaar dat de geestelijke opvoeding zo belangrijk is.

Waar de catechismus op wijst is dat er hogere vormen en lagere vormen zijn van alles, wat in de theologie en de filosofie ook wel de dialectiek wordt genoemd. Daarom ben je er ook nog niet als je zomaar Jezus volgt, want er zijn hogere Jezussen en lagere Jezussen, zowel geestelijke als vleselijke vormen, en komt het aan op onderscheiding en kennis. Scheurt u af van de zonde en de lagere voorstellingen en alle leugens, verdraaiingen en misvertalingen van de Laodiceaanse kerk. Scheuring op zich is niet verkeerd, want ook Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding, het mes van de besnijdenis en de afscheiding, maar laten uw scheuringen in de Heere zijn, wat ook een belangrijk punt is in de geloofsbelijdenis.

1953 is en blijft een belangrijke afscheiding van de gevestigde kerken die Laodiceaans waren of dreigden te worden. C. Steenblok en F. Mallan waren hierin als een Mozes en Aäron voor het Nederlandse volk. Ook hen moet je niet zomaar volgen, want er zijn zowel geestelijke als vleselijke vormen van deze uittocht. Het gaat erom hen op diepte te schatten, niet te overschatten en niet te onderschatten. Al met al was het een belangrijke tweede vrijmaking voor Nederland, na die van Klaas Schilder in 1944.

Klaas Schilder stelde dat de mens niet onderworpen moest zijn aan kerkelijke reglementen maar aan hemelse reglementen. Dat was de eerste vrijmaking. Het was een losmaking van de Laodiceaans geworden Kuyperkerk. Maar de vrijmaking was nog niet klaar, want nu moest 1953 nog komen, waarin de mens terug moest keren tot het vak van de zondologie in de hemelse school. Daar hoort ook de doodologie bij, waarin de mens zijn doodsstaat beseft. Dat zijn belangrijke antistoffen tegen de Laodiceaanse kerk. Steenblok waarschuwde dat de kerk wereldsgezind was geworden, in slaap was gedut, en stelde de prediking over de doodsstaat centraal. Daar begon het bij. De mens moest zich niets inbeelden. De mens moet klaarkomen met het vak dialectiek, om zo onderscheid te maken tussen geestelijk en vleselijk, om zo ook het valse geestelijke te ontmaskeren. Er is ook een vleselijke geestelijke stroom, en die is zwaar giftig, en schakelt de mens uit in zijn dienst tot God. De mens moet daarom op zijn hoede zijn. We bespreken de valstrikken van de uittocht waarin de mens en de kerk is vastgeraakt.

Laodicea waant en slaapt. Zij is de slapende kerk.

‘Ontwaakt, gij die slaapt, en neemt geen deel aan de onvruchtbare werken des duisternis, maar ontmaskert ze veeleer, en sta op uit de doden.’ Dat is een boodschap uit Efeze 5, die ook gericht is aan de Laodiceanen, want die waren overal al doorgedrongen.

Velen zullen tot Christus komen, en Christus zal hen afwijzen omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Zij zijn dus naam-christenen. Vandaar dat het er dus niet om gaat om zomaar Jezus te volgen, want er zijn zoveel valse Jezussen. Het gaat om de geestelijke opvoeding, en God te dienen in gerechtigheid. Heb de waarheid lief, en loop niet weg met allerlei stokpaardjes. Het maakt je niet heiliger om telkens maar te pas en te onpas Jezus in de mond te nemen. Dat is meer Laodiceaanse trickery, als drugs. De mens is tot zware Jezus-afgoderij gekomen die geen daadwerkelijke betekenis meer heeft. Men doet aan wachtwoorden politiek, maar velen zullen roepen Heere Heere, maar de Heere zal hen niet aannemen.

Daarom zijn wij er, als predikanten van 1953, om het volk te waarschuwen. Daarom is er de Nederduits Gereformeerde Kerk, die terugwijst op de oude paden, want de mens heeft teveel weggeworpen en gemoderniseerd. Alles bedolven onder asfalt en cement, waar de Laodiceaanse sportwagens overheen razen, zonder enig flauw benul.

Och mensen, hoort de roepstem des hemels. De mens is in de Laodiceaanse kerk niets anders dan een dode etalage pop. Dat kan anders. De reformatie moet voortgezet worden.

Wij zijn roependen in de woestijn. Er wordt naar ons niet geluisterd. Het is alleen voor de enkeling, voor het verloren schaap. Daarvoor hebben wij alles achtergelaten om die te vinden.

Wij danken u voor uw aandacht.

VAN GOEDE WERKEN TOT GEWOONTE

Wat een heerlijke belofte lezen wij in het boek Buli in de nieuwe bijbel, dat Odenlech na het tijdperk van de lichamelijke opvoeding ons doet ingaan in het tijdperk van de geestelijke opvoeding waarin zij de mens onderwijst.

Odenlech is één van de heerlijkste namen van God, en ook de naam van een bijbelboek van de nieuwe bijbel. De voorouders hadden lang geleden de komst van de nieuwe bijbel al voorspeld in het boek Openbaring. Wij mogen blij en dankbaar zijn dat deze inmiddels is gekomen, met een nieuwe bijbel catechismus. Zo is de cirkel rondgekomen.

De belofte is dat wij in Odenlech, zij die op de troon van David zit, opgenomen zullen worden. Uiteindelijk leidt dit ook tot het herstel van de vrouw, van de geestelijke moeder. Odenlech komt vanuit de zee, dus wij moeten ons richten op de zee. En zij neemt velen mee die opgesloten zaten in de zee, en

de zee moest haar doden geven. We lezen dat in het laatste hoofdstuk, in hoofdstuk 11.

Oh, wat zien wij uit naar de openbaring van Odenlech, en dat er een nieuw tijdperk aanbreekt. We lezen dat dan ook het vrederijk zal aanbreken, tot het herstel van de vrouw (11:10). Dit is uiteindelijk het zaad van Eva dat overwon, het zaad van de vrouw. Dat is een belofte die al in het boek Genesis werd gegeven.

Het is daarom van belang te lezen wat het boek Odenlech precies zegt. Het spreekt over het sobere pad. Hierop moeten wij niet slechts goede werken doen, maar het moet een gewoonte worden, onze goddelijke natuur. Hierin hebben we een strijd met het kwaad, kakia.

Tot deze strijd is ieder mens geroepen. Uiteindelijk komen we nergens door zomaar opzegversjes, maar door geoefendheid en overwinning, en dat wij hierin door God worden overwonnen op Pniël, waardoor God ons opneemt. Niet zomaar genade en goede werken op zich dus. De mens moet geestelijk opgevoed worden, geestelijk geoefend. Een soldaat die niet geoefend is zal al snel de nederlaag lijden.

We komen zo dan ook los van twee grote dwaalleringen, namelijk die van de hypergenade en de hyperwerken. Dat is altijd de strijd tussen protestant en katholiek geweest, maar we moeten boven die strijd uitstijgen. (1:17)

GEBED

Heere, wij komen tot U. Wij aanvaarden de tucht en het oordeel, en danken ervoor, want zoals de catechismus het zegt zijn uw oordelen goed en waarachtig, en uw tucht leert ons geduld en leidt ons ten leven.

Heere, wij komen tot U in deze duistere dagen, om U te vragen om Uw leiding. Niet onze wil geschiede, maar Uw wil. U overziet immers alles.

Heere, geef ons ook die overzichten, neem ons op tot U, opdat wij met Uw ogen mogen kijken. Wij willen gelijkvormig worden aan U, opdat wij U niet in de weg staan.

Heere, leer ons in Uw waarheid te wandelen, en niet in onze eigen verzinsels die van U wegleiden. Leer ons het goede te zien en te ontdekken en het kwaad te ontmaskeren.

1e Jaargang, nummer 2, 28 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

ZICHT OP CALVIJN EN KERKGESCHIEDENIS

Overmoedig geluk is vals geluk ten koste van de ander, wat vaak ontstaat in een onverschilligheid tot de ander, het te kort doen van de ander. Het werkt samen met geesten van eigenbelang, zelfoverschatting, overmoedige zelfovertuiging, overmatige zelfverzekerdheid, en is zo een onderdeel van de laodiceaanse kerk.

Daarom moeten wij op de hoorn blazen en waarschuwen, opdat wij niet op de stoel van Eli zitten, van de tuchteloosheid. De stoel van Eli staat overigens vooraan in de Laodiceaanse kerk, als de troon van de laodiceaanse afgod.

Gisteren bleef een kind te lang hangen bij de speelgoedrekken en zat aan het speelgoed, terwijl zijn moeder aan het vloeken was en hem vertelde dat ze het niet mee zouden nemen. ‘Mama is stout,’ zei het jongetje toen. Ik dacht bij mezelf : ‘Wat een savage.’

Is de moeder stout, of is het kind stout, of beiden, of is hier meer gaande ? Feit is dat de nieuwe generatie het oude gezag niet meer pikt. Is dat een goed of slecht teken ?

Och, mensen, laten we toch de wederkomst van God verwachten, en loskomen van de spookkerken van Laodicea. Vandaag de dag is het ‘gemakkelijke geloof’ nog wel verder afgeweken van de bron dan het atheïsme, wat vaak veel dichter leeft bij de ware God, omdat het strijdt tegen de moderne afgoden die de mens heeft gemaakt. Dat was ook de ongemakkelijke boodschap die Simone Weil predikte (1909-1943).

Christus is tot een schuilplaats geworden van al het gemaksgeloof, en is de grootste afgod van deze tijd geworden, omdat men Christus heeft losgesneden van het onderliggende principe. Zoals de catechismus stelt is de mens diep gevallen in inhoudsloze naamslavernij, naamverering, en hierin blijven zij onveranderd. God is vandaag de schuilplaats van de zonde. God en Jezus zijn hiervoor stopwoorden geworden. Ja, God is tot afgod geworden, en daarom is er ook veel meer nodig dan zomaar geloof of religie. Kierkegaard wees er daarom al op dat het gemakkelijker is om christen te worden als je geen christen bent, dan om christen te worden als je een christen bent.

We leven in een tijd waarin het licht duisternis is, het tijdperk van de gewitte graven van Laodicea. Daarom blazen wij op de bazuin. De mens moet geestelijk heropgevoed worden. De mens heeft zichzelf sprookjes verteld om hier aan te ontkomen. Het zijn de sprookjes van de spookkerken van Laodicea, die ze uit hun diepe en rijke Israelitische en Egyptische verband hebben gerukt. Dit was ook de reden dat Atlantis viel. Ze hadden het Woord des Heeren te beknopt gemaakt, te kortaf, als Chinezen die de voeten van hun vrouwen hadden ingebonden.

Blaast op de bazuin, gij wachters op de muren, opdat gij geen bloed aan uw handen heeft door uw onverschilligheid. We leven in duistere tijden waarin de duivel geen wapen ongeroerd laat in de strijd. Zijn wapen is verleiding en misleiding, zelfs tot in het diepste van het huis van God, waarin hij zichzelf als afgod heeft opgesteld, en hij laat zich rustig Christus noemen, en Heere.

Diepe afgoderij is in het huis des Heeren. Men heeft van het geloof een product gemaakt wat verkocht moet worden, en daarom heeft men haast, is men overmoedig, en ziet men dingen over het hoofd. Zo wordt het gif opgediend aan het volk, opdat de spoken blijven regeren.

Als je ontwaakt, dan zie je dat je alleen bent, dat de discipelen slapen. Het is iets waarmee je moet leren leven, zoals ook Jezus dat moest. Ze zullen maar moeizaam ontwaken, of helemaal niet meer. In veel gevallen is het dan tijd om het stof van je voeten af te vegen en verder te trekken, maar blaast de bazuin. Als de ene stad je niet aanneemt, dan ga je tot de volgende stad.

Roept, oh volk, want dat is het enige teken dat gij een geroepene bent. Wees een roepende in de woestijn. Ga over de rivier, en ga tot de verloren schapen, want de vetgemeste schapen in de kerken en de steden zullen niet luisteren. Zij slachten en worden geslacht. Zij leven door het zwaard en sterven door het zwaard. Wees bereid een eenling te zijn en alles op te geven. Ook in het slapen van de discipelen, van hen waarvan je dacht dat het je vrienden waren, ligt een grote beproeving. Je kan niets met je meenemen. Alles is geheel tussen God en jou. Steun alleen op God, en worstel met God op Pniël opdat gij geen valse goden aanneemt in uw hart. God heeft de verbrokenen en de twijfelaars lief, die alles hebben achtergelaten voor het evangelie.

Ook al mogen we geen paarlen voor de zwijnen werpen, we moeten blijven delen. Velen hebben het werk verzaakt

en hebben koude harten, hete hoofden ook, en zijn zo lauw geworden in Laodicea.

Dit is het tijdperk van Laodicea. Pas op waar je je voet zet. Overal om ons heen zijn landmijnen en boobytraps neergezet door de duivel en zijn trawanten, de spoken van de Laodiceaanse kerk. Ziekelijk zijn ze bezig, omdat ze weten dat hun dagen kort zijn. Ze weten dat hun dagen geteld zijn, en daarom zijn ze op een zelfmoord missie, om zoveel mogelijk te verwoesten, zoveel mogelijk met hen mee te sleuren.

Christus is geen gave, maar een voorbeeld, wat in uw binnenste zich moet voltrekken. Christus is geen naam maar een allerheiligst principe. Het zijn geen letters, maar geestelijkheden en geheimenissen. Och, laat uw Christus afgodsbeelden toch los en komt tot dat waar het daadwerkelijk voor staat, zoals ook Yeshua in Israel allereerst een werkwoord was, en daarom hebben ze de afgod van Jezus ook nooit aanvaard. Het zijn waarheden, maar deze waarheden moeten op waarde geschat worden en mogen niet op zichzelf blijven staan.

In de kerkgeschiedenis ging de vrijmaking van de Laodiceaanse kerk in etappes :

1834 - vrijmaking van de koningskerk
1944 - vrijmaking van kerkheerschappij
1953 - vrijmaking van de wereldgezinde kerk

Dat waren drie belangrijke kerkscheuringen, want scheuringen moeten we wel zijn. Christus kwam niet om vrede te brengen, maar de scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke, dus afscheiding en wederkeer is van het grootste belang, waar ook de geloofs-belijdenis op hamert.

Daarom sprak F. Mallan (een 1953-predikant) : ‘De gehele wereld is verdoemelijk voor God.’ Hij wilde niet afdoen aan deze boodschap, aan de waarschuwing tegen Laodicea. Hij wilde geen bloed aan zijn handen hebben. Broeder Mallan predikte een ernstige boodschap. In zijn bespreking van zondag 17 stelde hij dat de straf op de zonde de drievoudige dood is : de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood.

Beste mensen, die dood is er voor ons vlees, niet voor de nieuwe mens. Laten we daarom opgaan tot de nieuwe mens om ook die nieuwe mens zelf te worden. Dat wordt er bedoeld met het Jezus-verhaal. Dat is hoe het evangelie van God werkt. Als we prediken over de opstanding van Christus, dan moeten wij wijzen op deze dingen. Wij mogen deze dingen niet achterhouden. Wij moeten eerlijk zijn tegenover het volk, anders zullen wij bloed aan onze handen hebben als we een gemakkelijk geloof prediken.

Het westerse christelijke geloof is verdoemd door hun dwaling. De kerken zijn Laocideaans. Daarom moet 1953 terugkomen. Men heeft de boodschap van 1953 en de noodzaak ervan nog niet begrepen. Daarom zijn wij predikers van 1953 die de boodschap van C. Steenblok en F. Mallan voortzetten en verder uitwerken, want de reformatie is nog niet voldaan.

F. Mallan stelde ook, zoals de Luthersen het stelden, dat de nederdaling ter hel de eerste trap van de verhoging van Christus voorstelde. Verhoging is dus altijd in de diepte, in het neerdalen in de onderwereld, niet het opstijgen op een hoge troon. Laten we dit goed in de gaten houden, zoals de nieuwe bijbel dit ook predikt. De hemel ligt dus opgeborgen in de hel, in het afdalen in de hel. Daar is de baarmoeder. Daar ligt het werk. En dit is waartoe de discipelen slapen, want zij willen alleen delen in de hemelvaart van Christus, en niet in zijn hellevaart. Daarom staan er valse Christus afgoden aan de toppen van het volk, en zij verslinden de massa’s. Het zijn bloeddorstige monsters. Het zijn grote theologische en Laodiceaanse dwalingen. De nederdaling ter helle is wat de mens tot een wedergeborene maakt, niets anders.

Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen. De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.

F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.

Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom be-schrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voort-durende vleselijke afbeeldingen van om

die in zijn begeertes door te laten werken.

F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.

‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk. Het zijn voorstellingen, voorbeelden. Het is geen letterlijke waarheid, maar een geestelijke waarde, en dat is een groot verschil.

Nooit mogen we woorden en voorstellingen gaan verabsoluteren, want dat hebben de nazi’s gedaan, en dat nooit weer. De kerk van Laodicea is hard op weg om een nazi kerk te worden, dus laat u terugroepen.

Elke dag dank ik de Heere op mijn knieën voor de komst van C. Steenblok en F. Mallan, uit ‘s hemels milde hand gegeven, de hand van het paradijs, en die heb ik aangenomen, en het heeft mijn ziel verrijkt, en die boodschap predik ik ook, en het is een paradijselijke boodschap. Zonder 1953, de kennis van Adam, komen we nergens in de theologie, en komen we nergens in het leven. 1953 is wat de mens, en wat Nederland, nodig heeft, om zo een poortstad te zijn voor de bekering van Europa en de gehele wereld. Maar dat is iets voor de enkelingen.

Beide dienstknechten des Heeren gaven richting aan het woord van Calvijn, verdiepten en zuiverden het, want het calvinisme hing als een duistere wolk over het land, onbegrepen.

De sleutel van Adam is de sleutel tot de uittocht uit Laodicea. Hierin wordt het Christus geheimenis onthuld.

Mallan waarschuwde tegen naamchristenen, broodchristenen, die de naam hebben te leven, maar toch dood zijn. Hij waarschuwt tegen het oppervlakkig roemen over Jezus, waarmee men denkt christen te zijn. Hij stelde dat we daar niet genoeg tegen kunnen waarschuwen.

Hij noemt deze Jezus-afgoderij, het vleselijke en betekenisloze roemen van Jezus, vijandschap tegen de waarheid, en dat het vaak achter schermen van veel geleerde woorden verborgen gaat. Daarom stelt hij dat de mens zijn vijandschap onder ogen moet komen. Er is geen Jezus prediking buiten de Adam prediking om. Dat gebeurt alleen in de kerk van Laodicea. Dat zijn vraatzuchtige Jezusbeelden, verslaafd aan de drugs en de alcohol.

Oh, wij bidden om de hogere zichten en inzichten, om aan de zinkende kerk van Laodicea te ontkomen. Het schip is alreeds zinkende.

Oh-ja-momenten zijn dan belangrijk, dat we ons weer de zondeval herinneren en de ellende die het met zich mee bracht, en dat we weer het belang gaan inzien van het lijden om ons hiervan los te maken en ons er tegen te beschermen, en vanwege plaatsvervangend lijden, wat een belangrijk kenmerk is van de empathie.

We zien dan ook het balng van de kerkscheuring van 1980, want we waren er nog niet. De predikant J. de Groot (1916-2004) van de 1980-scheuring stelde dat de zonden niet bedekt moeten worden, maar ontdekt. We moeten de doodskennis van Adam ontdekken om tot leven te komen, wat weer de hemelse dialectiek is.

De predikant A. van den Berg (1916-2004), ook van de 1980-scheuring, stelde dat er een geest van lauwheid was gekomen, dat de verwereldlijking ook bij hen begon door te dringen. In 1953 was dit aan de hand in de gereformeerde gemeente, waardoor er een kerkscheuring kwam, maar ze waren er nog niet, en de vijand achtervolgde ook hen van 1980, dus we moesten wel verder. De Nederduits Gereformeerde Kerk, onze moederkerk van 1571/ 1579 moest hersteld worden. Vandaar dat de Nederduits Gereformeerde Kerk onlangs ‘De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek’ heeft uitgegeven, wat inmiddels bestaat uit 11 delen bestaat, als de grote opvolger van Karl Barth’s ‘Kirchliche Dogmatik’ van de dertiger tot en met de zestiger jaren.

De Nederduits Gereformeerde Dogmatiek begon te ontstaan vanaf de zeventiger jaren, en bindt er geen doekjes om. Zoals Barth’s dogmatiek al zeer schokkend was voor de kerk, is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek nog wel schokkender. En dat moet ook wel, want de dogmatiek van de kerk is door en door corrupt. Dan moeten taalkundigen dit recht zetten, die Israel en Egypte kennen, en wat die metaforen betekenen. Dat is altijd een gebrek geweest in de kerk. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. Laodicea wil niet luisteren, maar toch ligt voor haar de oproep terug te keren tot de oude paden, en dat betekent niet zomaar Dordt en Heidelberg, maar Israel en Egypte, want daar liggen de fundamenten.

Het vlees maakt een heleboel schijnoverwinningen, maar het zal plotsklaps instorten, want het heeft geen fundament.

We waren er nog niet in 1907 met de aanvang van de Gereformeerde Gemeenten. Nee, toen begon het bos. In een droom zag ik dat de mensen draagtronen droegen met daarop grote monsterlijke beren, die ze vreesden en vereerden. Deze beren deden zich voor als God, en stonden voor verschillende soorten dwaalleer.

De borsten van God de Moeder zullen het vlees vernietigen. De melk des Heeren zal de waarheid namelijk openbaren, en ook de dwaalleer ontmaskeren. Vandaar dat het ook van belang is de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek te bestuderen, de 11 delen die er al zijn, want daar staat het al in en is het geopenbaard. Het is van de hemel gegeven, en dus een hemelse dogmatiek. Het is zeker geen lichtvaardig en lichtzinnig werk, maar zeer diepgaand, in de Vreze des Heeren ontvangen en gegeven. De Vreze des Heeren doet de afgoden ontmaskerd worden. De afgoden zijn zeer geraffineerd en zitten diep in het kerkelijke wezen. Denk dus niet dat u er al bent, want dan bent u vatbaar voor dwaalleer. Wie meent te staan zie toe dat hij niet valle.

De borsten van de Moeder God zullen overwinnen, want het zaad van de vrouw zou overwinnen, zoals Genesis 3 al sprak. In 1980 stierf het zaad van de kerk, want het vlees moest sterven.

Ewa 44:16 zegt het heel treffend, in de nieuwe bijbel :

‘Het zaad van de vrouw zou het zaad van het zwijn overwinnen. Wat is het zaad van de vrouw ? Moedermelk. Zo communiceert moeder met kind.’

Hoe komt men tot de moederborst ? Werktuigen 1:51-52 is er heel duidelijk over. Het gaat door ijzeren leerregels waaraan de mens onderworpen is, oftewel strenge voorwaardes, waarbij we tegelijkertijd komen bij Calvijn’s gestrengheidsleer :

‘Omdat het volk zo halsstarrig is dat ze totaal ontembaar zijn is het noodzakelijk dat er een strenge leerdiscipline over hen gesteld is die hen niet zachtzinnig zal behandelen, maar jegens hen ruw zal optreden.’ (amos commentaar, Calvijn’s gestrengheidsleer) Calvijn sprak dat het kruis lang nodig is tot het temmen van de mens.

De gestrengheidsleer werd duidelijk gepredikt door Calvijn, dat de mens onder tucht moest komen, en dat alles weer voorwaardelijk werd. De mens getemd door het kruis, en straf op de zonde. (Zie ook het boek ‘Van Heidelberg tot Dordrecht’ hierover, 2021/22, HRC)

Werktuigen 2:6 laat zien dat we alleen door nederigheid kunnen komen tot de moederborst van de volharding, en dat die volharding alleen kan ontstaan in verbrokenheid, dus we ontkomen niet aan het kruis, wat overigens in de nieuwe bijbel ook gewoon het wurgtouw wordt genoemd, waar Jezus in het Aramees aan hing, en het Aramees was zijn eigen taal. Ook wordt er in de nieuwe bijbel veel over het visnet gesproken als de metafoor van het lijden. De catechismus spoort ons aan in inzetting 3 om het visnet te ontvangen om het vlees te laten sterven.

We zien om ons heen hoe dit veraardst is, en dat de ware betekenis van het visnet verloren is gegaan. De mens leeft nu van de dood, in de dode kerken van Laodicea. Och, en hierom klagen wij. Klaag en zucht over de zonde, zodat u ook het teken van God ontvangt, waar Ezechiel 9 het over heeft, opdat u niet samen met de wereld veroordeeld zal worden. Vlucht weg uit Laodicea zolang u nog kan.

De mens is slechts geroepen als hij zichzelf roept. De mens moet zichzelf wakker roepen. Het is als een echo. God wil geen dode etalage poppen zoals in Laodicea. Dat is een dwaalleer die diep in de kerk is doorgedrongen, dat alles alleen maar van God kan komen. God wil geen robotmensen waarbij er op knopjes gedrukt moet worden, want dan is dat een dode relatie. Wat is de liefde dan waard als we er zelf niet bij betrokken zijn, en waarom zou dat moeten en zo zijn ? Dat wordt zomaar aangenomen alsof dat de waarheid zou zijn, maar het is een Laodiceaanse dwaling van gemakszucht, ook dat alles genade zou zijn. Men weet niet eens wat genade is. Het volk is hopeloos verloren door een gebrek aan kennis.

Het vlees heeft een schijnoverwinning behaald, wat we om ons heen zien, maar omdat er een gebrek aan fundament is dus zal het dus weer gaan instorten. Laten we opgaan naar de ware overwinning. Calvijn gaf aan dat er niet zomaar een uitverkiezing is in Abraham, maar in Jakob. We moeten dus tot Pniël gaan om met God, met de theologie, te worstelen, en niet zomaar de handdoek in de ring gooien en atheïst of new-ager te worden. We moeten opgaan tot Bethel, tot de Jakobsladder die ten hemel reikt.

DE WITTE STEEN IS VOOR DE OVERWINNAARS

De oude bijbel sprak dat aan het eind der tijden het boek des levens geopenbaard zou worden, de witte steen voor de overwinnaars van het vlees. Die tijd is nu aangebroken met het verschijnen van de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus.

Het is hetzelfde als toen Teklé het Tarsis gesteente vond op het eiland van Keyena, waarop het Woord van de hemel gegraveerd was. Het maakte hem niet lichtzinnig, maar de Vreze des Heeren in hem werd alleen maar groter. Hij had een ontmoeting met de Heere, en moest toen terug naar het eiland waar hij vandaan kwam, maar kon het niet

meer vinden. Het bestond niet meer. Als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad kunnen wij niet meer terug naar ons oude leven, want alles is nieuw geworden. Het oude is voorbij gegaan.

Hij keerde toen terug naar het eiland van Keyena, zoals we kunnen lezen in het boek Duizen 6. Maar hij vond daar de Heere niet meer. Ziet u, als wij een ontmoeting met de Heere hebben gehad, dan zal dat weer wegvagen tot een bitter lijden, zoals Jezus tot de woestijn werd gedreven na het ontvangen van het heilige geestelijke, na zijn ontmoeting met God. Want ziet u, wij moeten lessen leren en beproefd worden, getemd worden door het lijden, waar Calvijn ook op wees. Teveel in vervoering zijn zou ons in slaap doen sussen.

Teklé leerde een bittere les na zijn ontmoeting met de Heere, na het ontdekken van het Woord van de hemel. Hij werd misbruikt op het eiland van Keyena. Toch staat die ervaring met het Woord van de hemel boven alles. Daar moeten we alles voor opgeven. Laten we daarom de moed niet opgeven als we na het ontvangen van het Woord beproefd worden. Het hoort bij de les. Zo zal het Woord ons dieper leiden, en kunnen wij toch zeggen : ‘Halleluja, U heeft ons het Woord gegeven. Uw oordelen zijn goed en waarachtig, zoals de catechismus al aangaf. Wij aanvaarden Uw tucht en danken daar voor.’

Wij zijn maar een stipje op de aardbodem. Wat stellen wij voor ? En toch heeft de Heere aan ons het Woord van de hemel gegeven. Nu moeten wij het nog ontvangen. Daar kan een grote hiaat tussen zitten. Alleen de overwinnaars zullen het ontvangen. Er is een groot verschil tussen horen en luisteren. Overwinnen betekent overwonnen worden door God, zoals Jakob op Pniël, en zoals Jeremia in de Benjamin poort (Jeremia 20).

Geliefden, laten we er een moment bij stilstaan dat Calvijn in de uittocht uit de katholieke kerk ook op het pad van Jakob wees als het pad tot de uitverkiezing, en predikte dat het niet zomaar bij Abraham bleef. Wij moeten volharden op dit smalle pad, te worstelen met de gevestigde kerk en de gevestigde theologie, zoals C. Steenblok en F. Mallan dit deden. Ook Klaas Schilder deed dit. Wij moeten worstelen met de goden van kerk en staat, en wij moeten door God overwonnen worden in dit proces, want God zal ons zeer zeker tegemoet komen als wij alles toetsen en beproeven, als wij alles in de Vreze des Heeren onderzoeken. Dit houdt geen vleselijke vreze in, geen Vreze des Kerks. Onze geloofs-belijdenis houdt ons voor dat we gewillig moeten zijn ons af te scheiden en alle boze banden te breken die ons tegenhouden. Wij moeten met lege handen tot de Heere gaan. Wij kunnen niemand uit het moeras helpen door er zelf in te springen.

Wij hebben een nieuwe gids des Heeren ontvangen, alreeds geopenbaard in de oude bijbel. Er zijn hemelse boeken geschonken en ons gegeven, en nu moeten wij ze nog ontvangen en ze toepassen in ons hart en leven.

GEBED

Heere, wij komen tot U, alles achter ons latende, alles wat ons in de weg staat. Duizend duizend maal, oh Heer, zij U dank en eer voor wat Gij gegeven hebt, en wij ontvangen het met een blijmoedig hart. Woord en tucht ontvangen wij van U, om ons te leiden door deze duistere en bedriegelijke tijden. Leer ons door het gedrag van mensen heen te prikken, want het zijn maar mensen. Och, behoed u onze harten voor de spookkerken van Laodicea die op de loer staan, en laat ons hart niet afdwalen van U.

1e Jaargang, nummer 3, 29 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE KERK INGENOMEN DOOR DE SLUWE LISTEN VAN DE DUIVEL

In de hebreeuwse bijbel wordt satan zowel gebruikt voor het goede als het slechte, en dat onderscheid wordt ook gebruikt in onze catechismus in inzetting 56, over misstanden over satan en demonen. Satan betekent gewoon wederstaan in het Hebreeuws, dus is een neutraal woord. Zelfs de Heere veranderde soms in Satan, om de zonde, de perversie, het ‘roekeloze rijden’ van de mens te wederstaan. (Numeri 22:22,32) De Joden hebben daarom een veel dualistischer beeld over satan, zoals de Egyptenaren dat ook hadden, en wat ook een veel eerlijker beeld is, en daar heb ik mijzelf als demonoloog en predikant ook altijd aan vast gehouden, want zo liggen ook de verhoudingen in de geestelijke wereld. We moeten bedenken dat we niet zomaar uit een boekje werken, maar dat we met persoonlijke, unieke situaties te maken hebben.

Ook is het niet zo dat iedere demoon voor eeuwig verloren gaat, want ten eerste zijn er in de grondtekst van de bijbel zowel goede als slechte demonen, en ten tweede kunnen de slechte demonen zich, net als mensen, ook weer bekeren. Dat niet iedere slechte demoon zich zal bekeren is een feit, en dat zijn gewoon schaduwen in het wonderlijke mysterie van de schepping. Wij moeten zorgen dat we er niet te dramatisch over doen, en ook niet te lichtvaardig. Wij moeten in de wegen des Heeren hierover wandelen, maar onze catechismus stelt duidelijk dat dit een bevel des Heeren is.

Het element ‘De Heere als Satan’, waar de bijbel in de grondteksten duidelijk over spreekt, als de Heere die de zonde wederstaat, en daardoor de mens beschermt, zoals in het verhaal van Bileam, is een verwaarsloost element in veel westerse kerken. De Laodiceaanse kerk wederstaat de zonde niet of nauwelijks, want die denkt dat die zonde er niet is, of dat die zonde is weggewassen door het bloed van Jezus. Het is een lauwe kerk. Zij houden niet van een God die wederstaat. Zij zien satan dan ook als iets puur slechts, heel eenzijdig. God als tegenstander is iets wat ze liever wegschuiven. Maar wij moeten de zonde weer wederstaan. Wij moeten onder ogen komen dat ‘satan’ bij de kerk hoort, als een werkwoord. En ja, satan wordt ook in de bijbel gebruikt als een woord voor het verzetten tegen God, een tegenstander zijn van God, dus er is ook een hele verkeerde satan, waar wij inderdaad tegen moeten strijden.

De satan is een onderdeel van de tempel in het Hebreeuws, om de tempel rein en zuiver te houden, maar de satan is in veel gevallen ook juist de aanvaller die de tempel aanvalt, dus er is een goede en een slechte satan. De Heere is de goede satan en de zonde is de slechte satan, maar hoe dan ook hebben wij zuivering nodig, zoals ook Seth, de egyptische satan, en ook de god van de natuur, de woestijn, en de storm, aan Ra’s zijde streed tegen het kwaad, tegen de Apep slang, in de onderwereld. Seth was een onderdeel van de boot van Ra, ook wel Rw in het Egyptisch, wat in het Aramees gewoon het heilige geestelijke is, wat uitgestort werd op de pinksterdag.

De prediking in de Laodiceaanse kerken is te eenzijdig en lijdt daarom schipbreuk. Hierom is er ook nog zoveel oorlog in de wereld. Wij moeten weer openstaan voor zuivering, en voor dit missende element van God, namelijk God die de zonde wederstaat, God de tegenstander. God wederstaat en is satan tot het vlees.

In de nieuwe bijbel wordt het woord ‘satan’ vrijwel niet genoemd, maar dus wel even in de catechismus, om wat dingen recht te zetten. Heeft het kwaad dan een soort monopolie op het woordje ‘wederstaan’ en ‘tegenstander’ ? Want dat is in de misvertalingen van de westerse bijbels veelal binnengeslapen. Dat is een groot gebrek. In de nieuwe bijbel is het kwaad ‘kakia’ en ‘kakos’, wat het materialisme is, het hedonisme, de zonde. Juist de zuivering als oppermacht van het kwaad bestempelen is niet slim, omdat we juist zoveel van die zuivering nodig hebben. We kunnen dit zien als een strategie van de duivel, van het kwaad, die satan opstelde als de oppermacht van het kwaad in de kerken, waardoor de duivel de monopolie kreeg op het wederstaan.

Och, mensen, wij moeten de zonde wederstaan. Alleen dan pas zal de zonde van ons vlieden. Als we teveel tegen het begrip ‘satan’ strijden, en onze zonden niet onder ogen komen, en onze dwaalleer niet, en onze leugen niet, dan snijden we in onze eigen vingers.

De overmatige satans-paranoia in de

kerken, bang zijn voor een woord eigenlijk, een werkwoord, en nog wel een heel belangrijk werkwoord, namelijk van het strijden tegen de zonde, zorgt er juist voor dat de duivel is gaan heersen, het kwaad, als een gebrek aan geestelijke oorlogsvoering. Satan is namelijk een woord voor oorlog. De vleselijke oorlog is het kwaad, maar de geestelijke oorlog, die belangrijk is, is van God. Daarom hebben de Joden een veel genuanceerder beeld van wat 'satan' inhoudt. Het wederstaan is een onderdeel van onze wapenrusting. In het Egyptisch werd het woord 'satan' al gebruikt voor beproeving en het toetsen, waardoor er onderscheiding is. Juist door de verwaarlozing van dit principe en het gebrek aan kennis hierover is het onderscheidingsvermogen van de kerken uitgedoofd en strijden ze allemaal tegen elkaar om de beker. Zo is de kerk in diepe misleiding gekomen door deze gewiekste strategie van de duivel. Het wederstaan van de zonde is namelijk gedemoniseerd. Zo heeft de zonde diep kunnen doordringen in de kerk, als een slang.

Vandaar dat de nieuwe bijbel deze dwaling aan de kaak moest stellen. Aan de overwinnaars zou de witte steen geschonken worden. Die is inmiddels in zicht gekomen. Het is het boek des levens. In de geschiedenis was de kerk geketend door het boek des doods. Er is nu een uittocht. De mens mag loskomen van het boek des doods, door kennis te nemen van het boek des levens. De kerk wilde als een Martha zijn, bedrijvig in het vlees, en handel drijvend. Nu moet de mens weer terugkomen tot de nederige houding van Maria die naar de Heere luisterde. Maria had het beste deel verkozen. Daarom werd haar ook de witte steen geschonken en werd haar naam opgetekend in het boek des levens waarvan zij kennis kon nemen, omdat zij er tijd voor had vrijgemaakt, terwijl Martha maar doorrende.

Ja, de kerk heeft snelle paarden verkozen, en kwam zo in ballingschap tot het hart van het boek des doods. Och, mensen, ontwaakt toch. Mensen zijn maar mensen, en kerken zijn maar kerken, maar gij moet bij de Heere wezen. Daarom blazen wij op de bazuin.

De mens heeft het Woord dood gemaakt, door menselijke overleveringen en tradities van het vlees. Is er nog hoop ? Jazeker. Ga tot Pniël en worstel met de moderne afgoden van de mens, en ook de afgoden van het verleden waar men nog niet mee heeft afgerekend. We zijn er nog niet in de reformatie, maar de witte steen is al in zicht, en het is een heerlijk zicht. Het boek des levens zweeft als een hemelse ibis met wijdgespreide vleugelen over de zee, klaar om de overwinnaars op te nemen. Het zijn zij die hebben doorgezet in hun studie, die niet ergens hun handeltje hebben opgezet na de handdoek in de ring te hebben gegooid. Ook voor u ligt het pad naar de hemel, als u durft verder te trekken, en daarvoor moet gij alles achterlaten, alles willen opgeven voor de Heere. Maar het zal niet opwegen tegen de heerlijkheid van het koninkrijk des hemels wat u dan geopenbaard zal worden. De witte steen, het boek des levens, is het heerlijkste bezit. Dat is iets wat al door de oude bijbel werd beloofd.

De Nederduits Gereformeerde Kerk moest onder de grond een schuilplaats zoeken met de vervolgingen van Alva en later van koning Willem I. Profetisch betekent hoofdzakelijk geleid wordend door de Heere, zoals Ledeboer ook een profeet was, wat later werd tot de gereformeerde gemeente, en toen tot de gereformeerde gemeenten in Nederland, maar profetisch betekent ook exegetisch en etymologisch. Wij spreken over teruggaande openbaring en voortgaande openbaring, regressie en reformatie dus, waarvan de oude bijbel ook spreekt. Boeken zouden geopend worden, hemelse boeken, en zegels zouden verbroken worden, opdat de kennis vermeerderd zou worden. Ja, de aarde zou vol worden van de hemelse kennis.

Daarom werd de ondergrondse Nederduits Gereformeerde Kerk ook zwaar vervolgd in de tachtiger en negentiger jaren en daarna. Maar de overwinnaars zijn tot de witte steen gekomen. Deze kerk is van ons allemaal, en ook de witte steen is voor ons allemaal. Och, voedt uw kinderen toch op in de wegen des Heeren, in het geopenbaarde Woord, in het boek des levens, in plaats van in het Laodiceaanse boek des doods. De witte steen, het verborgen manna, is juist ook voor de kinderen, en gij moet zelf ook als kinderen worden, want alleen aan hen is het geopenbaard, en alleen aan hen is het koninkrijk des hemelen geschonken.

De duivel zal uitgeworpen worden, mensen. De duivel heeft slechts een schijn-overwinning behaald, maar het heeft geen fundament, en zal dus opkomen als een bloem en weer verwelken. Deze toestand, zoals die nu is in de wereld, is maar een flits in de eeuwigheid. Het zal niet opwegen tegen de eeuwige heerlijkheid van de hemelse kennis die aan ons geopenbaard zal worden. Halleluja !

Houdt daarom hoop, mijn geliefde broeder of zuster. Het Woord des Heeren is tot u gekomen, en heeft u niet vergeten. Ook u bent heel dicht bij die witte steen gekomen die van de hemel is gegeven voor de overwinnaars. De zonde staat maar heel lichtelijk in de weg. Wederstaat hem, en hij zal van u vlieden. De Heere zij met u. God's genade, liefde en vrede zij met u allen.

LAODICEA OF DE WITTE STEEN ?

'Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het nog niet dragen; doch wanneer de geestelijke waarheid komt, zal dat u de weg wijzen tot de volle waarheid.' Johannes 16:12-13

Geliefden, in het Aramees is de waarheid, srr, srara (vgl. Sara), ook de stevigheid, het firmament, wat de mens zal overweldigen. Het is een overweldigende gebeurtenis als wij tot de witte steen komen. Het is het moment waarop God ons overwint. Het leiden, de weg wijzen, is in het Aramees ook wel het planten van zaad tijdens het ploegen. Tot de witte steen, de volle openbaring van het Woord, kom je dus niet zomaar, maar moet je eerst hard voor aan jezelf sterven.

Aramees is de taal van Jezus, en Jezus sprak dat de discipelen veel nog niet zouden kunnen verdragen wat hij te zeggen had. Daarom werd er in Openbaring gesproken dat er ook nog een verborgen Woord was, het verborgen manna, de witte steen, voor de overwinnaars op Pniël, de door God overwonnenen, overweldigden.

Er ligt een enorme hiaat, een enorme afgrond tussen de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Die wordt overbrugt door de enorme tweede bijbel, oftewel de apocrieven bij de nieuwe bijbel. Het staat boordevol met verhalen. Laat u voorbereiden. Toen de wereldschepen in het eeuwig evangelie aankwamen in ondieper water in de bloemenzee, toen versierden de overwinnaars elkaar met verhalen. We hebben niks te maken met letterlijke drugs die de wereld biedt, maar de paradijselijke bossen, oerwouden en zeeën hebben hun eigen hemelse drugs van principes en verhalen, als een literaire drugs, want het Woord des Heeren brengt de mens daartoe, wat uit de hemelse bloemen komt. Het is principiële drugs, geestelijke drugs dus. Laten we niet tot de wereldse en laodiceaanse drugs gaan, maar tot de Heere gaan, die onze drugs is, maar laten we ook beseffen dat Jezus er op wees dat het pad hiertoe het gezaaid worden was. Eerst moet het zaadje sterven, en dan groeit er een paradijselijke boom aan waterstromen, vol met stoffen die het denken kunnen reformeren.
Dat is wat de tweede bijbel is, en wat de nieuwe bijbel is, deze werken geschonken aan de ondergrondse en vervolgde Nederduits Gereformeerde Kerk. Het boek Openbaring is vlak voor onze ogen in vervulling aan het gaan. Het boek des levens vliegt vóór ons.

De oude bijbel liet dus al zien dat de mens toendertijd nog niet veel kon verdragen. Er moest nog een nieuwe bijbel komen. Dat zou pas veel later komen. We zijn nu inmiddels bijna 2000 jaar verder. Nu is het de tijd. En dat is ook wel nodig. De mens is omsingeld door Laodiceaanse zombies.

Steeds dichterbij komt het. De mens moet nu kiezen. Laodicea of de witte steen ?

Als we niet zondigen en de zonde wedestaan, en we zijn als Maria aan de voeten van de Heere, luisterende, dan zal ons lichaam vanzelf hemelse hormonen aanmaken met de paradijselijke hallucinogenen, maar pas op : Dan begint de strijd pas, want de duivel schenkt ook hallucinogenen, die van het vlees. Allereerst zal de Heere ons laten zien hoe diep de zondeval is gegaan en hoe diep en groot de ellende daarvan is. Als eerst zullen we door de geestelijke waarheid overtuigt worden van zonde, oordeel en gerechtigheid. Adam is de sleutel tot Christus, de tweede Adam. Eerst moeten we de doodskennis ontvangen, zoals C. Steenblok en F. Mallan al stelden. Eerst moet er diagnose zijn. Deze prediking moet centraal staan voordat andere dingen kunnen gebeuren. Jakob is de sleutel tot Abraham, stelde Calvijn, de sleutel tot de uitverkiezing. Dat is Pniël dus. Ga niet zomaar aan de geestelijke drugs. Er ligt zoveel Laodiceaans New Age gevaar. Ga niet zomaar trippen, maar blijf bij de gezonde leer, en houdt fundament, wat betekent dat eerst alle valse fundamenten afgebroken moeten worden.

De Waarheid is de stevige, de dwingende, zegt het Aramees, het firmament, de hemel, als een moeder die haar kind vormt in de baarmoeder.

De oude bijbel had nog missing links, waar Jezus op wees, omdat ze simpelweg nog in de kinderschoenen stonden, en er nog niet klaar voor waren. Maar ze moesten uitzien naar het volle geopenbaarde hemelse Woord, waar Johannes over schreef op Patmos. Als u daar tegen strijdt, en velen doen dit, dan strijdt u tegen God zelf. Dan probeert u God monddood te maken. We zien om ons heen dat dat niet werkt. Het ego zit op de troon, dus het nieuwe Woord moet wel komen, met de openbaringen over de missing links. Dat Woord is gekomen. In deze dagen.

De oude bijbel is bruikbaar, maar het onvolledige Woord, aldus Christus, want ze konden het nog niet verdragen. Maar pauzen hebben het zalig en voltooid verklaard, en ook reformatorische kerkvaders, waar velen nu wel van terug zijn gekomen. Ze hebben gelogen. Het is een onbijbelse leer dat de oude bijbel al de volledige waarheid zou bezitten. Paulus sprak dat het nog maar ten dele was.

De kerk van Laodicea is een luie en lauwe kerk. Die kerk is gemakszuchtig, dus zij hoeven niet meer als zaad in de grond te sterven, want dat heeft Jezus al voor hen gedaan. En zij hoeven het eeuwig evangelie, het boek des levens en andere hemelse boeken die geopend zouden worden niet meer te ontvangen, want die hebben ze immers al volgens hen. Het is een dwaling. Zij maken de weg breed en kort, en komen zo tot een schijnhemel. Zij willen de kennis niet, niet meer woorden, want dan moeten ze ervoor werken, en ze zijn lui en willen met pensioen. Het zijn hedonisten, bourgondiërs, tafelschuimers die het er van nemen.

Ontwaakt, broeders en zusters in Laodicea, en kom de woorden van Jezus

onder ogen die sprak dat jullie het nog niet konden dragen. De oude bijbel was nog niet het volledige. Het was slechts de eerste stap in het heilsplan van God. Nu moeten we naar de volgende. Wij prediken daarom uit de oude en nieuwe bijbel. Daartoe zijn wij geroepen. Dat is bijbels. Het is niet bijbels om voor altijd en eeuwig maar met zijwieltjes rond te rijden. De mens moet leren fietsen, leren evenwicht te bewaren, en voort te gaan, op 's hemels vleugelen, om zo ook te verjongen. Loskomen van al die geestelijke pensioenfondsen en al het gerentenier. Een groot hemels werk staat te wachten, en dat is niet slechts een werk, maar meer nog een hemelse gewoonte die de mens zich moet aanleren, om zo deel te hebben aan de hemelse natuur.

Daartoe nodig ik u uit vandaag. Neem het Woord op en ga ermee tot de Heere, en laat de Heere het uitleggen en u het verborgen Woord openbaren, als u daarvoor klaar bent. Velen zijn nog niet klaar, maar de Heere zal het telkens weer aanbieden. De Heere wil blijven spreken. De Heere heeft ons nog veel te zeggen. Dit is allemaal terug te vinden in zowel de oude als de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel catechismus is hierin onze gids. Er is een brug tussen oud en nieuw.

Wie de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren op arendsvleugelen. Jesaja 40:31

Uw jeugd vernieuwt als van een arend. Psalm 103:5

DOOR U, DOOR U ALLEEN

F. Mallan gaf al aan dat het volk des Heeren was omringd door doodsvijanden. Hij sprak dat de jeugd is blootgesteld aan veel verleiding en dat velen ten prooi vallen aan ongodsdienstigheid. En het is waar : Er is veel wereldgezindheid onder de jeugd, juist omdat ze het juiste onderwijs niet krijgen, en zo dwalen ze af, worden ze dwaallichtjes. Ze vallen ten prooi aan de wereld of aan de new age, of ze vallen ten prooi aan de Laodiceaanse kerk van de schijn-godsdienst. F. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. C. Steenblok vocht vurig tegen de Laodiceaanse leer, en stelde de prediking over de doodstaat in Adam centraal, als sleutel tot de tweede Adam, waar Mallan ook over predikte. C. Steenblok omschreef die sleutel als het leren kennen van de melaatsheid van het hart, de verdorvenheid van de natuur van de mens, de diepte van de zondeval, als het stellen van theologische diagnose. Daar begon het mee. Dat moest voorop staan, anders zou de mens nergens komen, zo schreef hij daar ook over in het Goudse kerkblad in 1946 in het artikel 'Tot God terug gebracht', toen hij nog in de gereformeerde gemeente zat, want de kerkscheuring begon pas in 1953.

Hij gaf de belofte mee dat ze tot verstand zouden komen door de zoete kracht van het Woord, wijzende op Jesaja 29. De dwalenden zouden tot verstand komen (vers 24). Ook in Laodicea, stelt de nieuwe bijbel, is er een overblijfsel, en ook zij zullen de adelaarsvleugelen ontvangen, om zo te komen tot de hemelse uitzichten (Kamba 14:45).

C. Steenblok stelt, wijzende op het oude woord, dat God de blinden zal leiden, maar hij wijst er ook op dat dit alleen door het kruis geschiedt. We moeten ook weten dat we gezaaid moeten worden, wat de Aramese betekenis is van het geleid worden. Dat is dus een tocht onder de grond, wat al in het Ra verhaal voorkwam in het oude Egypte.

C. Steenblok sprak in het jaar 1946, net na de tweede wereldoorlog, in de Goudse kerkbode, in het artikel 'Uit het leven van Vader Jakob' dat genade geen erfgoed was, en ook niet iets grijpbaars is. Het ligt alleen besloten in God. 'Het is: Door U, door U alleen,' sprak hij. Wij moeten daarbij dus opmerken dat de genade dus juist werkt in de mate waarin wij het godskarakter in ons eigen leven hebben toegepast, zoals de genade in het Grieks ook gewoon de beloning betekent, en zo is het ook eerlijk. Het is loon naar werken, en dan is het een hemels loon, geen aards loon. En het is hemels werk, en geen vleselijk werk. Laten we daar heel duidelijk over zijn. Het is een samenwerking tussen God en mens, waarin de mens volledig aan zichzelf is gestorven, en God dus zijn hogere natuur is. Dat gaat dus niet om onze persoonlijke eigenschappen. Het gaat niet zomaar om karakter, maar om God's karakter. Ons eigen karakter moet sterven aan het hemelse.

Het is dus een voorbeeld en geen letterlijke genade of gave. Niets wordt ons zomaar in de schoot geworpen. Wat we zaaien zullen we oogsten. Je kunt niet op de akker van het vleselijke zaaien en denken het geestelijke te oogsten. We mogen de genade dus niet misbruiken en verkeerd voorstellen. In het Aramees is genade gewoon een school. Het is een studie plan. Hierin worden we overigens wel verlost van de scholen van het vlees, maar daar moeten we wel voor strijden. We moeten deelnemen in de geestelijke oorlog. Genade is geen persioneringsfonds.

Waar komt de genade op aan ? God moet wassen, en de mens moet minder worden.

1e Jaargang, nummer 4, 30 maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'

(Kerkorde Emden, 1571)

HET OORDEEL DES HEEREN IS ONS GENOEG

In de Goudse kerkbode, 1e jrg, nr. 17 uit 1947, stelt C. Steenblok een belangrijk gegeven in de theologie. C. Steenblok is één van de grootste en belangrijkste theologen die de Heere ooit aan Nederland heeft geschonken, een icoon en groot enigma in de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hij diende in de Gereformeerde Gemeente, en daarna in de Gereformeerde Gemeenten in Nederland. (1894-1966)

Hij was als een Mozes in de Nederlandse exodus en vrijmaking van die tijd, als opvolger van Klaas Schilder (1890-1952). C. Steenblok stelt in zijn artikel 'De Heiligmaking' dat de ethischen ethiek boven dogmatiek, leven boven leer stellen, afglijdend tot de vrije wil. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt. Beste lezer, onze vleselijke werken en onze ethische emoties leiden ons nergens als het niet onderworpen en gezuiverd is door het Woord Gods.

Oh, hoe ethisch en moraliserend is het vlees vaak voor God, God de les willen leren, en zo God voor de voeten lopen, want zij vergeten dat de oordelen des Heeren goed en waarachtig zijn en de tucht nodig ter afsterving van het vlees, zoals onze catechismus stelt. Zij moeten weer onder ogen komen hoe groot de zonde is, en hoe groot het oordeel, dat God de zonde wel moet straffen. Allereerst moet de mens klagen over de zonde. Dat is het eerste wat nodig is. Dat vinden we ook heel duidelijk terug in Ezechiel 9. Dat is een hemels vereiste om binnen te komen, want zij die niet zuchten en klagen om de zonde die mochten niet opgenomen worden. De engelen moesten hen overslaan. Er moest bloed van de vijand zijn aan de ingang van de tenten :

En Haar wachters van de dood gaan langs de tenten en hutten. En wanneer een tent niet aan de ingang is besmeurd met het bloed van de vijand, dan zal de wachter binnengaan, en de dood brengen aan hen die daar wonen. En het geklaag en geween zal groot zijn.
Buli 3:1, de nieuwe bijbel

Zij die de zonde niet wederstaan zullen de dood vinden door de zonde. Laat dat duidelijk zijn. Medelijden met de zonde vormt een strik.

Wij moeten niet zo ethisch worden dat we onze visnetten neerleggen in onze strijd tegen de zonde en de leugen. Onze dogmatiek heeft genoeg ethiek in zich, en dat moeten we niet overdrijven. De dogmatiek, de hemelse leer en kennis, stuurt de ethiek, en zal de lagere ethiek van het vlees, het overmatig klagen over oordeel en tucht, doen afsterven. 'Het oordeel des Heeren is ons genoeg.'

Ethiek is zeer belangrijk, zeer hooggeplaatst in het Woord des Heeren, maar zodra zij op de stoel van Eli gaat zitten is zij vals. Zij moet zich aan de Heere onderwerpen, aan de eeuwige kennis, die met een rede de tuchtroede draagt.

ALS PASEN EN PINKSTEREN KRUIZEN

C. Steenblok stelde dat reine spraak begint met het klagen en kermen over de zonde. Het is een roepen uit de diepte, met geween en gesmeek. De mens is zo afgedwaald en loopt rond met een hete aardappel in de keel, hooghartig en bazerig sprekend. Dat is iets van de Laodiceaanse dwaalkerk. Ze zijn als dronken mannequins.

Eerst moet het hart zuiver zijn. Een goed hart hebben is niet voldoende. Daartoe moeten Pasen en Pinksteren kruizen, zoals ze weleens zeggen : 'als Pasen en Pinksteren op één dag vallen.'

Pasen moet gezuiverd worden door Pinksteren, en Pinksteren moet gezuiverd worden door Pasen. We hebben beiden nodig, en zij moeten ons op het rechte pad houden, als een wachter voor onze mond, en een wachter voor ons denken.

Hiertoe moet de mens zich oefenen in het onderwerpelijke, stelt C. Steenblok. Daar is het om te doen, want dat kent de Laodiceaanse mens niet. De Laodiceaanse mens heeft niet geleerd zich te buigen. Deze oefening bestaat uit het haten van de zonde en er van vlieden, stelt C. Steenblok. Dan hebben we een voorwerp nodig, een voorbeeld.

Het antinomianisme is het strijden tegen de wet, niet tegen de zonde. Het antinomianisme is hypergenade, misbruik van genade. Steenblok stelde dat de antinomiaan wilde leven vanuit het vlees. Het zijn dus de bourgondiërs, de

Laodiceanen. De antinomiaan vindt dus al snel iets wettisch, want hij voelt zich bedreigt door de wet, want dan zou hij zijn geliefde zonden niet kunnen beoefenen, die hij als zijn dierbaren ziet, zijn familie.

Steenblok stelde dat de antinomiaan hierin vroom en bekeerd was. Het komt neer op een soort kerkje spelen, een soort ritueel, om deze levensstijl veilig te houden.

Steenblok stelde dat ze een bittere vijandschap hebben tot hen die twijfelen en de zonde bestraffen.

Wetticisme staat wel degelijk op de loer, stelt Steenblok. Het treedt op bij hen die geringe kennis hebben, en het kan de ziel lange tijd in dienstbaarheid houden zodat van ware gehoorzaamheid maar weinig terecht komt. Er is dan wel veel ijver en reformatie, maar knechtelijk uit slaafse vrees, als een lagere trede van de heiligmaking, stelt Steenblok. Ze rennen heen en weer als Martha, maar moeten komen tot de Maria ervaring, van onmacht, en dat ze God nodig hebben. Ze moeten ontdekken hoe armelijk het allemaal is.

Maar er zijn er dus ook die zeggen : ‘Wij kunnen niets, dus wij doen niets,’ stelt Steenblok. Men legt dan de nadruk op het niets doen, en verflauwt in het gebed. Hij wijst dan op het : ‘Ik vermag alle dingen in God.’ Hierom is het zo belangrijk te sterven aan onszelf, zodat de hemelse natuur het gaat overnemen. Laten we niet onverschillig worden. Er moeten dingen gebeuren, maar u kent de weg. Als er niet gezaaid wordt zal er niet geoogst worden.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 1

Hoofdstuk 1.

Evert van der Heg loopt 's avonds naar huis waar zijn vrouw, Loes, op hem wacht. Evert is politie agent in de stad. Het was een vreemde dag geweest, abnormaal druk. En Evert was moe, zeer moe. Zijn vrouw, Loes, had voor hem gekookt. Hij moest direct weer weg. Hij had eigenlijk nergens tijd voor. In een tunnel tussen twee stadsgedeeltes was een zombie gesignaleerd. Hij moest er naartoe met geladen pistool. Ook een paar collega's waren daar. Hij keek de tunnel in, en zag wat bewegen. Hij kreeg ineens hallucinaties, en hoorde een gegrom in zijn hoofd. Hij schrok, en wist dat de zombie telepatische krachten zou moeten hebben. Hij schoot in de tunnel. Zijn collega's keken ook met getrokken pistool in de duistere tunnel. Ineens zag hij ze tegen de grond vallen. Hij raakte in paniek en begon weg te rennen. Hij was bang dat hij bezeten zou raken.

Thuis aangekomen merkt hij dat zijn vrouw vreemd doet. Hij vertrouwt het niet. Hij heeft het idee dat de zombies de stad al hebben ingenomen. Hij vecht tegen het gegrom in zijn hoofd. Maar waar moet hij naar toe ? Uiteindelijk strijdt hij ook weer tegen die gedachte. Misschien is er een andere reden waarom zijn vrouw vreemd doet. Zijn vrouw vertelt hem dat hij wat rust moet nemen. Zij zou de politie er wel over inlichten.

De dag erna wilde hij weer terug naar de tunnel. De politie had laten weten dat ze nu een nieuw wapen hadden. Het was een vlammenzwaard, een handvat wat een soort gasachtig vuur of stoom kon voortbrengen, maar het was ingewikkeld in gebruik. Evert moest naar de politie school waar hij verder erover onderwezen zou worden. Ook zijn collega's die op de grond waren gevallen waren daar. Hij was blij ze te zien. Het bleek dat de zombie zich al had voortgeplant en dat pistolen alleen maar averechts werkten. Het duurde een paar dagen voordat ze het gebruik van het stoomsabel onder de knie hadden. Pas toen konden ze terug naar de tunnel. Evert kreeg weer hallucinaties toen hij dichter bij de tunnel kwam, en ook zijn collega's klaagden erover. Weer hoorde Evert het gegrom in zijn hoofd en ditmaal was het erger. Hij activeerde zijn stoomsabel, terwijl hij dichter bij de tunnelingang kwam. Dit zou ook een bepaalde bescherming om hem heen vormen. Het grommen in zijn hoofd ging over in krijsen. Evert disactiveerde zijn stoomsabel en greep naar zijn hoofd terwijl hij op de grond viel. Hij had zware hallucinaties over een schip wat aankwam aan een strand. Er was een woeste storm, en er was veel gebrul. Het was een schip vol van zombies. Evert probeerde weg te kruipen van de tunnel. Hij voelde zich verlamd. Ook voelde hij zich spastisch. Hij kon zich niet meer bewegen zoals eerder. Alles ging anders, als door krampen. Er kwam schuim op zijn mond, en hij riep : 'nee !' Maar hij wist dat zijn geroep niet eens uit zijn mond kon komen.

Even later werd hij wakker in een park. Boven hem was een vrouwengezicht. "Ben ik dood ?" vroeg Evert, terwijl de vrouw hem ophielp. "Wat een prachtige tuin."

"Het is de tuin van je geweten," sprak de vrouw. Ze begon hem dieper in de tuin te leiden. "Ben ik dood ?" vroeg Evert weer.

"Nee," sprak de vrouw.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.

Evert voelde de hitte van zijn stoomsabel. Maar het ding stond niet eens aan. Het handvat hing aan zijn gordel. Evert was ontroerd door de pracht van de tuin. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg Evert.

"Naar mijn huis," sprak de vrouw. Dieper in de tuin had ze een prachtig wit huisje omgeven door bloemrijke heggen. "Prachtig," sprak Evert. Hij was bijna buiten adem. Toen gingen ze naar binnen in het huisje. "Bent u een engel ?" vroeg Evert.

"Een fee," sprak de vrouw. Ze gingen

aan een tafeltje zitten van wit marmer. "Ik ben een gas van je stoomsabel," sprak de vrouw. "Je hallucineert slechts. Het is voor je eigen bescherming. Ik help je navigeren." Plotseling kwam Evert weer bij zijn bewustzijn, en zag de tunnel voor zich. Hij was nu bijna binnen. Zijn collega's waren om hem heen. Weer kreeg Evert een flits van een hallucinatie waarin hij een schip met zombies zag wat aankwam op een strand. Het was stormachtig weer. Toen hoorde hij weer gegrom en gebrul in zijn hoofd. Het leek wel alsof de flits deels bleef hangen, en toen liepen ze de tunnel in. Het was er erg donker, maar ze hadden zaklampen bij zich. Ergens dieper in de tunnel zagen ze wat bewegen. Evert kreeg flitsen van hallucinaties waarin de tunnelbodem bedekt was met graven aan de zijkant. "Er liggen mensen begraven onder de bodem van de tunnel !" riep Evert.

"Shhhh !" zei een collega naast hem. "Ja maar," zei Evert. Verder kon hij niets zeggen. Het was alsof een hand voor zijn mond was gelegd. Verderop in de tunnel leek het alsof de verlichting aan begon te gaan, maar het knipperde. Het ging aan en uit. Weer kreeg Evert hallucinaties van graven, witte graven, door de hele tunnel heen, en toen velden vol witte graven. "Illuminus !" werd er geschreeuwd. "Vecht !"

Evert kreeg de rillingen, en wilde omdraaien. Hij wilde niet gek worden, maar zijn collega's liepen strak naar voren. Hij kon niet omdraaien. Van achteren werd hij geduwd door de rij van collega's achter hem. Hij vroeg zich af of zij dezelfde hallucinaties hadden. Weer kreeg hij een hallucinatie van een zee. De zee was woest, en een reusachtig geestenschip met zombies kwam dichterbij in de verte, in de mist. Het was een reusachtig hoog schip. "Pilatus !" werd er geroepen. "Het is de Pilatus !"

"Wat is Pilatus ?" vroeg Evert aan een collega die naast hem marcheerde. "Het is de naam van een schip," sprak de collega.
"Wat voor schip ?" vroeg Evert.
"Een zombie schip," sprak de collega.

Hij dacht dat hij gek aan het worden was. Hij rilde over zijn gehele lichaam. Achter hen hoorden ze ineens gegrom, en ze draaiden om. Ze werden aangevallen door dolle honden, en achter de dolle honden waren enkele zombies. Evert greep het handvat van de stoomsabel en activeerde het. Zo kon hij twee honden van zich afhouden. Het sabel ging met gemak door het vlees van de honden heen, maar er kwamen steeds meer honden. Evert sloeg als een dolle man om zich heen met de sabel. Het geblaf stak in zijn hoofd. Weer had hij hallucinaties, en ditmaal waren het grote treinen die aankwamen in de nacht, en er waren allemaal zombies in de treinen. Evert schreeuwde. Na een tijdje was het rustig. De tunnel lag vol met dode, verscheurde honden. Hij stond buiten de tunnel, en ook wat collega's kwamen naar buiten. "Is iedereen in orde ?" werd er geroepen. Hij was aan de andere kant van de tunnel.

"Er zijn zombies in de tunnel," sprak Evert. "Ik ga niet meer terug."
"Wie van ons zijn er nog over ?" riep een collega.

"Ik hoop allemaal," zei Evert. Ze leken hem te negeren. Een groep collega's verzamelde zich een paar meter van hem verwijderd. Hij ging er ook tussen staan. "We missen er vier," zei iemand. "Ik ga niet terug," zei een andere collega. "Er is iets in die tunnel wat niet goed is."

Evert probeerde te spreken, maar het leek wel alsof iemand een hand voor zijn mond hield, als een zwarte handschoen. Alsof er iemand achter hem stond, maar er stond niemand. "We missen er veel meer," sprak een andere collega. En toen volgde er een namenlijst. "Misschien zijn ze aan de andere kant van de tunnel ?" zei iemand anders. "Nee," werd er toen gezegd.

Er kwam toen een zombie uit de tunnel die leek op één van de politie agenten. "Dat is Willem niet !" riep een agent. De zombie kwam steeds dichterbij. "Ik ben het," zei de zombie, "Willem ... Ze hebben me ... Ze hebben me ..."

"Geloof hem niet !" riep een agent, die zijn stoomsabel activeerde. Een enorm gegrom was er toen. Vuur kwam uit de mond van de zombie. Het trok aan hun gedachtes. Evert kon zijn hoofd niet meer bewegen. Het zoog aan hem. De zombie kwam dichterbij. Alle agenten stonden als aan de grond genageld. Weer kwam er vuur uit de mond van de zombie. Evert begon te zweten. "Willem ?" vroeg Evert. De zombie kwam dichterbij. Het moest Willem wel zijn. "Ze hebben me ..." zei de zombie. "Ik draag het virus nu. Ze hebben me ..."

"Geinjecteerd ?" vroeg Evert.
De zombie viel Evert om de nek. Evert kon zich nog steeds niet bewegen. "Help," fluisterde de zombie in zijn oor.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert.
"Ik kan niet meer," sprak de zombie. De zombie had een aparte geur. Evert hoopte maar dat het Willem was. "Ik kan niet meer," zei de zombie weer.
"Wat is er gebeurd ?" vroeg Evert weer.
"Ze hebben me ...," sprak de zombie. "Ze hebben me ..."
"Wat ?" vroeg Evert.

Evert kreeg weer hallucinaties van boten die aankwamen, en van grote treinen in de nacht.

"Ik kan niet meer," sprak de zombie.
"Wie ben je ?" vroeg Evert.
"Willem," sprak de zombie.
"Wat hebben ze gedaan ?" vroeg Evert.
"Ze hebben ..." sprak de zombie. "Ik kan niet spreken."
"Probeer het," zei Evert.

"Ze ... ze ... stoppen dingen in je mond, een soort cement, als teken dat je niets

anders dan een steen bent voor de woningbouw die ze gebruiken," sprak de zombie bijna stotterend. "Zij hebben deze stad gebouwd, en wij zijn de stenen."

"Vandaar dat ik me niet kan bewegen," sprak Evert.

"Ze ... ze werken veel door omkoperijen," sprak de zombie.

Uitgave : COAB, 2018

DE MENS IN LAODICEAANSE BALLINGSCHAP

De predikant C. Steenblok (1894-1966) wees op de bijen als hemelse beelden van ‘geen rust nemen tot de arbeid is vervuld’. Ze zijn een beeld van de hemelse ijver. Zoemend en gonzend komen ze en gaan ze, en dan komen ze weer.

De hemelse ijver wordt ook in onze catechismus genoemd. Het is van belang, want zonder ijver is de kennis dood. Zonder ijver is er geen kennis (inzetting 40). En onze waakzaamheid kan alleen volgroeien in ijver. Werk aan de winkel dus. We kennen de weg. Laat het niet in het vlees gebeuren, maar laat het van boven komen. Wees daarom leeg van jezelf, een kanaal, en dat kan alleen als u verbroken bent, want dan pas kan het leeg stromen. Vandaar dat het zo belangrijk is tot Pniël te gaan en u laten tuchtigen in het gevecht. Op Pniël werd de kruik van Jakob gebroken, en kon hij leegstromen, om zo gevuld te worden met de levensstromen van de hemel.

Daarom zegt Deut. 32:9 : Want des Heeren deel is het volk van God, Jacob is het snoer van God’s erfdeel.

En Jer. 30:10 zegt : En Jacob zal wederkomen, en stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn die hem verschrikke.

Niet zomaar genade, niet zomaar werken, maar worstelen en sterven aan jezelf. Genade is een veel rijker woord in het Aramees dan de westerse talen het overbrengen in hun bedriegelijke oppervlakkigheid. Vandaar dat we moeten leren van de hemelse bijen. Zij werken met de bloemen. Die waren eerst zaadjes die in de grond zijn gestorven.

Niet zomaar lompe, westerse genade dus. Het ligt veel genuanceerder. Kent u het gedicht ? Genade treedt op waar de wet overmatig wordt. Ook het omgekeerde is waar, dat de wet optreedt waar de genade overmatig wordt, waar het afdwaalt. Eerst zien we hiervan de boze vormen, de hyperwet in strijd met de hypergenade, maar ze wijzen terug op diepere waarheden. Daarom zien we nog zoveel hypergenade en hyperwettelijkheid om ons heen, omdat de wereld nog balans moet vinden, en onderwezen moet worden.

De mens is nu nog diep in Laodiceaanse ballingschap. Maar het Woord des Heeren beloofd verlossing uit die ballingschap. Laten we dat verwachten en op deze belofte staan.

De farao van Laodicea wil het volk niet laten gaan, en daarom moeten de plagen komen, en het volk moet daarom de oordelen en de tuchtigingen des Heeren aanvaarden. Zonder oordeel en tucht, geen uittocht. Zonder Leviticus geen exodus, zei Klaas Schilder.

Daarom stelde Theodorus van der Groe (1705-1784) dat de mens tot de spiegel van zondenkennis moest gaan om te kunnen ontkomen. Die spiegel wordt de mens voorgehouden, maar kijkt de mens wel ? Zo niet, dan blijft men in bedriegelijk waangeloof, stelt van der Groe. Het huidige theologische mechanisme klopt niet, maar men wil dit niet zien. Dat is een Laodiceaanse eigenschap van de oude natuur die eraf moet. Men is op snelle paarden gegaan, tot snelle zelfovertuiging en zelfoverschatting.

Men moet tot het punt komen dat men van de zonde walgt. Men moet zich ervoor schamen. Men moet ook voornamelijk kennis krijgen van de verborgen zonden. Ook moet de mens kennis krijgen van het oordeel, zoals de catechismus stelt (inzetting 57). De mens moet de grootte kennen van de straf op de zonden. Het mag niet alleen maar blijven bij zondenkennis. En door gebrek aan kennis over deze dingen, gebrek aan degelijk onderwijs hierover, is het volk ten gronde gegaan.

Ja, de mens is in Laodiceaanse ballingschap. Maar de Heere belooft bevrijding, en toont de paden die de mens moet gaan om hieruit te komen. Jakob zal wederkomen. Er is een overblijfsel in Laodicea.

Franciscus Ridderus (1620-1683) stelde dat sommigen er veel van houden, dat men de wonden en etterbuilen van het verdorven vlees zo zachtjes overpleistert door het Evangelie. Zij houden meer van smeren en strijken, dan van zuiveren en doorsnijden, dus laten zij de wond van binnen veretteren, en zo wordt de zielewond gelijk Jerobeam’s krankheid in zijn ingewanden, daar geen genezen aan was.

Dat is de gruwelijke realiteit van de Laodiceaanse kerk. Zij hebben als advocaat, stelde Ridderus, Martha de goedprater, die de zonden schoonpraat. We moeten naar de wortel. Het blijft anders voortwoekeren.

Paulus wees op het ‘Ik, ellendig mens.’ Steenblok stelde in zijn artikel ‘Ellende, verlossing en dankbaarheid’ uit 1948 (Gouds kerkblad, nr. 21, 2e jrg) dat ‘de leer der ellende vooraf moet gaan aan die der verlossing.’

Steenblok stelde dat zolang iemand van zijn ellende niet overtuigd is, is en blijft hij een onbekwaam leerling in de school van de genade en een onnuttig toehoorder van het Evangelie. Als de rechte overtuiging van de ellende er niet is, stelde hij, dan kan er ook geen godsdorst opgewekt worden. Met een half oog de ellende bezien houdt de mens lui en in schijnvrede. Zo is er dan ook geen hoogachting van de verlossing, stelt hij. De mens kan het dan niet op waarde schatten.

Ridderus sprak dat we tot de wortel des vlezes moeten gaan om het uit te rukken. Vleselijke mensen echter zullen dan vermaak zoeken in weer een andere zonde, stelt hij. Ze springen gewoon over van het één tot het ander. Vandaar dat het ook niet zomaar verstandelijk werk is, maar het ook in het hart moet geschieden. Hij noemt het vlees als gelijk aan het beest met meerdere koppen, die aan één van zijn koppen gewond was, maar weer werd genezen. Zo werkt het vlees. Het heeft vele schuilplaatsen en vele reserves. Ze hebben duizend uitvluchten om aan de lusten van het vlees te blijven voldoen, stelt hij, wijzende op de woorden van Job.

Het vlees is zeer sluw, niet voor een gat te vangen. Zo is dat ook met het kerkelijk vlees. Ze zijn volleerd in het schuiven en omwisselen. Ridderus wijst op het spreekwoord : ‘Een oud koetsier hoort nog graag het klappen van de zweep.’ Maar velen willen de oude predikanten niet horen, en willen niet dat de oude Adam sterft. Ridderus heeft het over de dartele en pronkende wereldskinderen. Ze willen het er nog van nemen.

Ridderus wijst dan op de wedergeborenen die het vlees aanmerken als overspeelster en moordenaar, en de wedergeborenen hebben niet de minste vleselijkheid waar ze geen afstand van doen. Dat is wat de ware wedergeboorte is, stelt Ridderus.

Steenblok wijst op de noodzaak van de wederbaring, die er voor een ieder is die verslagen is van ziel en beeft voor het hemels Woord. Deze wederbaring verbreekt het stenen hart, stelt hij, en leidt in tot de overtuiging en kennis van de ellende en gescheidenheid van God.

Zonder strijd is er geen loon, stelt hij. Het zaad moet in de aarde sterven. Er is een tijd voor alle dingen.

1e Jaargang, nummer 5, 31maart 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

BUITEN DE MUREN

Och, weent en klaagt, en wordt ontdekt aan uw verloren en verdoemde staat door uw zonde, en de verloren en verdoemde staat van de wereld door de zonde, en ga de diepte van de zondeval ontdekken, want de mens heeft de snelle paarden verkozen, snelle weder-geboortes, door een leugenachtige Laodiceaanse Christus, vanwege gebrek aan kennis.

Och, blaast toch op de bazuin. Het volk is diep verloren, en heeft van het Laodiceaanse manna genomen, wat de ziel verblind en in blindheid houdt. Och, weent en klaagt toch, zoals Ezechiel 9 ons opdraagt, weest ten diepste bedroefd over de zonde, want de zonde heeft de mensheid bedrogen.

Men laat de wedergeboorte te snel gaan, trapt de zwangere vrouwen in de buik, en zo is het een miskraam. Daar is een andere Jezus, een ander evangelie aan de gang. Men kan de gezonde leer niet verdragen. Ze kennen het niet. Men is verdwaasd door de moderne afgoden. De Laodiceaanse Jezus is snelle zelfbevrediging. Ze maken een bespotting, een karikatuur, van het ware evangelie, want Jezus wees op de studie, op de kennis, en de hemelse leiding, wat in het Aramees dus het gezaaid worden tijdens het ploegen is.

Daarom moet de mens de doodstaat en de verdoemde staat onder ogen komen, want dat heeft de zonde gedaan. Dat heeft overigens niks te maken met een eeuwige verdoemenis, maar de mensheid is onder een vloek, en is slapende.

De snelle Jezus is de snelle slang van het vlees, de Leviathan. Och, weest toch op uw hoede, volk, want deze geesten zijn sluw, en volleerd in het bedriegen en misleiden.

Er zijn een heleboel schijn-wedergeboortes, Laodiceaanse weder-geboortes, Laodiceaanse baringen. Wij mogen daar niet over oordelen, alleen God. De mens moet beginnen met het ‘ik, ellendig mens’ van Paulus, en ‘wetende niets te weten’ zoals Socrates. Daar begint het bij. Wees in alles de minste, en dan zal God je kunnen gebruiken, en dan is het hemelse woord ook niet tegen te houden. Aai het vlees niet, praat het vlees niet goed, maar doodt het vlees. Dat kan alleen in een worsteling, in een gevecht, met het vlees. Het vlees valt niet zomaar dood. Het kost je alles.

De mens moet weer beseffen hoe klein hij is, en hoe groot God is. De mens mag hierin niet sjoemelen, geen water bij de melk doen, zoals de nieuwe bijbel het stelt.

Altijd is God groter, stelt onze catechismus in inzetting 43. God is dat wat verder is gegaan dan de dood, door de dood heen is gegaan tot de overkant, en weer terug is gekomen. God heeft ons niet aan ons lot overgelaten, want wij zijn immers God’s kinderen.

Het zaad moet meervoudig sterven, het vlees moet meervoudig sterven, want het vlees heeft meerdere koppen, zoals Ridderus stelde, want die koppen die genezen telkens en zo volgt de wereld haar in verbazing, telkens weer.
Het gaat niet zomaar om berouw en bekering, maar om de diepte van de zonde te kennen, de diepte van de val, want de heiligmaking kan heel sluw en selectief zijn in het sjoemelen en dingen overslaan. De mens moet de grootte van de zonde kennen. De grootste ellende is dat de mens zijn ellende niet kent. De mens is diep in Laodiceaanse ballingschap, en wordt telkens vervolgd door de Laodiceaanse inquisitie wanneer hij probeert te ontsnappen.

Pas wanneer wij aan de diepte van de zondeval en de ellende zijn ontdekt, dan gaan wij dorsten naar God en het uitroepen tot God, en laten we goed beseffen, zoals Calvijn het ook stelt, dat God de eeuwige kennis is die we nodig hebben. Die eeuwige kennis is zo diep gegaan, nog wel dieper dan de zondeval ooit is gegaan, en is zo persoonlijk geworden, omdat dat een eigenschap van de dieptes van de hemelse kennis is. En de hemelse persoonlijkheid ken-merkt zich in een onderhouden, en daarom worden wij ook door God onderhouden. De kennisleer van Calvijn wordt over het algemeen door Laodicea omzeild, omdat Laodicea’s grootste vijand de hemelse kennis is. Het gaat in Laodicea niet om kennis, maar om het vleselijke genot van de onwetendheid. En die is onnozel zoals we weten.

In deel 7 van onze Nederduits Gereformeerde Dogmatiek lezen wij over de goede pilaren van het calvinisme, waar de kennisleer ook zeker bijhoort :

I – Gedenkingsleer (gedenking en belijdenis van het kruis van de geschiedenis)
II – Bewonderingsleer
III – Gestrengheidsleer (getemd worden door het kruis)
IV – Soberheidsleer
V – Verborgenheidsleer

En dan is de zesde pilaar de Kennisleer. Al deze pilaren worden in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek besproken, en er wordt onderscheidt gemaakt tussen het Laodiceaanse calvinisme, wat verderfelijk is, en het Nederduits gereformeerde calvinisme, waar meer de nadruk gelegd wordt op de hemelse principes die Calvijn tot de kerk bracht, want die waren er ook.

Het is van belang dat de mens luistert naar wat de oude vaderen hebben gezegd, want nu eert de mens zijn geestelijke vaderen en moeders niet. En door het overboord gooien van de voorgeslachtelijke kennis die God heeft geschonken heeft de mens schipbreuk geleden, en zo is het volk ten gronde gegaan.

Zowel G.H. Kersten als J.P. Paauwe riepen de mensen op om de preken van de oude vaderen te lezen, en J.P. Paauwe waarschuwde de mensen voor de kerk, dat het soms beter is om thuis te blijven en de preken van de oude vaderen te lezen, om zo beschermd te worden tegen het grote kwaad wat zich in de kerk had lopen nestelen door de tijden heen. Wat een ware woorden zijn dat. De kerken zijn veelal Laodiceaans en gevaarlijk, en daarom raadde J.P. Paauwe (1872-1956) de mensen ook aan om na zijn dood niet meer naar een kerk te gaan, maar gewoon thuis de preken te lezen. De ware kerk is een bibliotheek. De thuislezers van J.P. Paauwe worden ook wel de Paauweanen genoemd, maar er zijn veel meer groepen die dat doen, zoals ook de regressief-gereformeerde gemeente, een vriendelijke afscheiding van de gereformeerde gemeente, en in de evangelische beweging wordt het ook veel gedaan. De kerk bevindt zich buiten de kerkmuren, in de wildernis. Er is een grote uiitocht gaande uit Laodicea. De kerk is geen gebouw, stelde C. Steenblok, en onze catechismus wijst daar ook op (inzetting 49). Door de Laodiceaanse inquisitie door de tijden heen is de Nederduits Gereformeerde Kerk ondergronds gegaan. De hoerenmacht van de laodiceaanse kerk moet verbroken worden. Zij rijdt op het beest met meerdere koppen, maar uiteindelijk zullen die koppen haar verslinden, wat het ouroborous principe is. Het vlees zal zichzelf verslinden, in het verderf storten. Blijf daarom op een afstand, lieve mensen. De nieuwe bijbel spreekt hier ook over.

Het jongelingenblad van de gereformeerde gemeente, Daniël, wees in 1946 op de belofte in Ezech. 6:9, waar de Heere zegt : ‘En zij zullen een walging aan zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben.’ Het beest zal alles wat hij onrechtmatig heeft opgeslokt ook weer moeten uitspuwen. Hij zal ervan walgen. Het blad stelt dat de ontdekte zondaar zich niet meer thuis zal voelen in de wereld, want de genietingen van de wereld zijn voor hem slechts opgestapelde ijdelheden.

Ja, het zaad moet meervoudig sterven. Men moet volleerd worden in de zondenkennis, en de doodskennis, de ellendekennis en de verdoemelijkheidskennis, onder ogen komende hoe melaats het hart van het laodiceaanse vlees is. Waar je mee omgaat wordt je mee besmet. Het zijn geestelijke melaatsen. Blijf bij hen uit de buurt. Ga terug naar uw huizen. Besef dat uw huis, ja, uw eigen lichaam, de kerk is. Besef dat het hemelse woord de kerk is. Wij hebben de oude en de nieuwe bijbel als onze twee vleugelen om tot die schuilplaats in de wildernis te gaan, tot de ondergrondse kerk. Halleluja. De Heere zal de farao en zijn ruiters die ons achtervolgen overweldigen door de golven van de zee.

VRIJMAKINGEN UIT DE LAODICEAANSE KERK IN DE KERKGESCHIEDENIS

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moeders eren, zoals een Steenblok en een Paauwe. We zijn op een woeste zee, achtervolgt of vastgehouden door de Laodiceaanse inquisitie, en de Heere heeft ons kapiteinen gegeven.

Paauwe waarschuwde in zijn preek over Psalm 34 tegen de godsdienst van de wereld, en de verfoeilijke godsdienst van de kerk. Hij stelde dat de wetten nu eenmaal zo zijn, ook al zijn ze niet goed. De kerk werd tot vijand, de kerk werd tot wereld, stelt hij. De kerk stelde zich op dezelfde lijn als de vervolgers in het Romeinse rijk, stelt hij.

Hij stelde dat men het verloren moest hebben, anders zou men het in de eeuwigheid onherroepelijk verliezen. Ook Jezus had het verloren tegen de aardse machten. Zo ook wij, en we moeten het telkens verliezen, dagelijks verliezen, en zo winnen wij, stelt hij. Wij moeten net als Jezus de grote verliezer zijn. De kerk van Laodicea wil de grote winnaar zijn. De kerk van Laodicea wil aardse macht, maar hierdoor verliezen ze hun ziel. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen, stelt de bijbel.

Het zaad moet veelvuldig sterven, veelvuldig verliezen. Vanuit die leegte, vanuit die dood, komt het nieuwe leven opzetten, wanneer dit door en door is gebeurd.

In 1914 werd Paauwe afgezet door de Nederlands Hervormde kerk, en toen predikte hij buiten de muren. 1914 is dus ook een vrijmaking uit de koningskerk geweest :

1834 - de Cockiaanse vrijmaking

1841 - de Ledeboeriaanse vrijmaking
1914 - de Paauweaanse vrijmaking

We noemen bewust even de Kuyperse vrijmaking niet op, want die had zijn eigen problemen, en daarvan moest de mens ook weer vrijgemaakt worden, wat al begon met de Netelenbos vrijmaking in 1920, de Geelkerken vrijmaking in 1926 en de vrijmaking van Klaas Schilder in 1944 (waar C. Vonk ook bijhoorde, van de Voorzeide leer).

Ook in de gereformeerde gemeente waren er vrijmakingen, zoals de Steenblokkiaanse vrijmaking van 1953. Toen Kersten stierf in 1948 ging het bergafwaarts met de gereformeerde gemeente, waardoor de 1953 scheuring ontstond. Steenblok beriep zich op Kersten, dus eigenlijk de Kersteniaanse gereformeerde gemeente, nu ze in het post-kersteniaanse tijdperk waren gekomen. Steenblok waarschuwde tegen wereldsgezindheid in de kerk. De kerk was Laodiceaans aan het worden. Dat waren Kuyperse invloeden die de broodjes te zoet bakten, dus vandaar dat wij de breuk van 1953 ook zien als een verdere vrijmaking uit de Kuyperse kerk die de nieuwe koningskerk was geworden in Nederland. Vandaar dat wij Steenblok ook zien als een opvolger van Klaas Schilder in de vrijmaking. Klaas Schilder stierf in 1952. Er was hier en daar een soort Kuyperse gereformeerde gemeente aan het optreden. Die aardse koningsmacht kwam opzetten na Kersten in 1948. De kapiteinen moesten het net als Jezus verliezen.

1920 - Netelenbos vrijmaking
1926 - Geelkerken vrijmaking
1944 - Schilder vrijmaking
1953 - Steenblokkiaanse vrijmaking

Toen was er ook nog een vrijmaking van de gereformeerde gemeenten in Nederland, van de 1953-gemeenten dus, in 1980, van de predikanten A. Wink, J. de Groot en A. van den Berg. Die werden toen het buitenverband van de GGIN.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 2

Hoofdstuk 2.

Plotseling kwamen er veel meer zombies uit de tunnel. Evert werd omsingeld en gegrepen. Toen werd hij de tunnel ingetrokken. Hij wist niet waar de anderen waren, en hij kon zich nog steeds niet bewegen. Hij werd in een hokje in de tunnelwand gedrukt. Het was een glazen hok en er was verlichting. Een paar zombies gingen bij hem staan. Ze drukten wat rode knopjes in aan de wand. Het was een soort lift. "Waar gaan we naartoe ?" riep Evert in paniek.

"Naar de planeet Drenthe," zei een zombie die een hele lage stem had. De lift schoot omhoog, de lucht in. "Maar dat kan toch helemaal niet !" riep Evert. Hij had een verschrikkelijke pijn in zijn buik vanwege de vaart van de lift, en hij was bang dat ze zouden neerstorten. Tot zijn grote schrik werd de lift opgezogen in een enorm ruimteschip wat boven de stad hing en veel groter was dan de stad zelf.

Evert moest verzen leren uit een vreemd boek. Het was het belangrijkste boek voor de zombies. Het boek was genaamd de Veluwe. Zij die het boek niet aanbaden zouden gemarteld en gedood worden. Evert moest buigen voor het boek, en de verzen die werden opgelezen moest hij nazeggen. Ook moest er in Evert's kiezen geboord worden om de verzen erin te tatoeëren.

'Is er in het koningshart een hart dat niet kan spreken ? Het koningshart eet en eet een hart voor vele weken,' werd er gezegd, en Evert moest het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert.

'Een ziel die één is met de koning heeft niets meer in te brengen. Geassimileerd is hij, eenstemmig, de ondergang tegemoet. Door omkoperij zal het zich vermengen,' werd er toen gesproken, en weer moest Evert het nazeggen. 'Wie is de koning ?' vroeg Evert weer. Evert voelde steken in zijn hoofd.

'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning,' werd er toen gezegd, en weer moest Evert het nazeggen, maar hij kon het niet. 'Spreek,' werd er gezegd, maar Evert kon niet spreken. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert.

'Je moet !' werd er gezegd. Evert stortte neer, maar werd toen weer opgetild. 'Zij die de verzen niet nazeggen worden gemarteld en gedood,' werd er gezegd.

'Zij die het schrift van de koning niet lezen zijn het leven niet waardig,' werd er gezegd.

Evert had kramp in zijn buik. 'I ... ik kan het niet,' stotterde Evert weer.

Een zombie schopte in zijn buik, terwijl Evert weer neerviel. Weer werd hij opgetild. 'En nu ?' zei de zombie met een lage stem. Het was de laagste stem die hij ooit had gehoord. 'Dromen kan een ziel niet meer die ééngeworden is met de koning. Al zijn dromen zijn kapot, en de koning is nu zijn woning. Zeg het,' sprak de zombie. Toen sprak Evert de woorden uit. Daarna moest hij het voor de tweede keer zeggen. Evert voelde zich duizelig. Hij moest toen vele andere verzen opzeggen.

Evert werd naar een gevangenis-complex geleid, en kreeg een hok naast een donkergekleurd meisje. Vanuit het hok kon hij haar niet meer zien, maar wel met haar praten. 'Wie ben je ?' vroeg Evert. Het meisje wilde haar naam niet zeggen. 'Waar kom je vandaan ?' vroeg Evert. Weer sprak het meisje niet. Haar moeder kwam haar soms bezoeken. Evert zag haar soms langskomen terwijl de dagen verstreken.

Hij kon de gesprekken horen, maar het meisje zei niet veel. Het meisje heette Krista. Op een dag vroeg Evert aan haar moeder wie de koning was. 'Noxo en Terafanus,' sprak de moeder van het meisje.

'Waar komen jullie vandaan ?' vroeg Evert.
'Moxof,' zei de moeder. 'Dat is een gebied op de planeet Drenthe. Het is ingenomen door de zombies.'
'Wat gaan ze met ons doen ?' vroeg Evert.
'We zijn niets dan vlees voor de assimilatie,' zei de moeder. 'We zullen éénworden met de koning.'
'Hoe kunnen we daaraan ontkomen ?' vroeg Evert.
'De ring van Moxof is onze enige hoop,' sprak de moeder. 'Onze wetenschappers werkten daaraan. Het is een microchip. Ik hoop dat ze veilig zijn om hun werk voort te zetten.'
'Wat is het voor microchip ?' vroeg Evert.
'Ik kan daar niet over praten,' zei de moeder.

Evert werd overgeplaatst naar een ander gevangenis-complex verbonden aan een school. Hier moest hij weer verzen leren, en ook de taal van de zombies. 'Traak,' sprak een zombie tot hem. 'Ekochol.' Hij moest leren wat de woorden betekenden. Ook werd hij overhoord. Er hing een dreiging van marteling en dood. Evert had geen andere keus. Ook werden er steeds meer tatoeages in zijn kiezen gemaakt. Evert begon steeds meer last van zijn kiezen te krijgen.

Evert bleef nadenken over de ring van Moxof. Wat zou het wezen ? De moeder van het meisje bezocht hem ook hier. Daar was hij wel blij mee. Hij wist dat hem een godsdienst was opgelegd waar hij niet aan kon ontkomen. In zijn studie van het boek van de zombies probeerde hij betekenis te vinden. Hij zocht naar zwakke plekken in het systeem, maar ook zocht hij naar bemoediging, naar hoop. Het was een gruwelijk boek. Het ging allemaal over marteling, de dood, omkoperij, bedrog en chantage. Het voelde aan alsof hij zichzelf verloor, alsof hij geassimileerd werd, maar daar ging het boek ook over. De koning moest alles assimileren.

Op een dag werd hij meegenomen naar een speciaal hok waar hij gemarteld werd. Ze wilden dat hij voor hen zou moorden, maar dat wilde hij niet. Hij wilde liever dood, maar ze martelden hem zo lang totdat zijn verstand brak, en iets nam hem over. Hij kon de marteling niet meer aan, en riep : "Okay, okay, wat willen jullie dat ik doe ?"

'Je zal teruggaan naar de politie op aarde,' zei de zombie die het dichtste bij hem stond. 'En je zult moorden wanneer wij het je zeggen. Zo niet, dan weten we je te vinden.'

Evert kon niet meer tegen pijn. Het was al te ver gegaan. Hij werd wakker op de plaats waar hij stond met de zombie die op Willem leek. Evert was overgevoelig nu. Hij dacht eraan te ontsnappen, maar een stem zei in zijn hoofd : 'Denk aan je belofte,' terwijl een pijnscheut zijn lichaam verkrampte. Hij werd gedwongen door pijn die over de grens van zijn geweten en zijn wil ging. Hij probeerde te denken aan de ring van Moxof, maar door extreme, grensoverschrijende pijn werd die gedachte weggebannen. Ook zijn collega's waren op dezelfde wijze geinfecteerd, maar hij wist dit niet, en durfde er ook niet over te spreken. Sindsdien begon de vrede weer terug te keren in de stad, en werden er geen zombies meer gesignaleerd in de tunnel. Evert hoopte maar dat de stemmen in zijn hoofd niet zouden terugkomen.

Op een dag werd Evert door de stemmen naar het bos gelokt. Het was midden in de nacht. Er stonden daar een paar zombies, en een klein ruimteschip stond op een heuvel dichtbij. Er was veel licht. Evert kwam dichterbij. Hij kon niet wegrennen. De zombies gaven hem een sleutel die op elke deur zou passen, waarmee hij in elk huis zou kunnen komen. Hij kreeg als opdracht babies te verwisselen. Hij mocht dit alleen 's nachts doen, en de sleutel zou een gas verspreiden waardoor niemand zou kunnen ontwaken. Evert zou de enige zijn die zou kunnen wakker blijven om zijn werk te doen. Evert was onder een zware hypnose en wist dat hij niets anders kon doen dan te gehoorzamen. En zo begon de baby-wisseling. Alle babies in de stad moesten verwisseld worden. Het stond zo geschreven in het boek van de zombies, de Veluwe.

Evert wist dat hij slechts een pion was. Hij durfde niet met zichzelf in debat te gaan, en langzaam dreef ook die opvatting naar de achtergrond. Evert begon een andere persoon te worden die niet meer aan zijn verleden herinnerd mocht worden. De stemmen zeiden hem dat hijzelf ook als baby was verwisseld. Maar hij moest het vergeten. Hij moest zich geheel richten op zijn taken. Elke nacht moest hij verschillende babies verwisselen.

Hij wist dat hij één van de zombies was nu. Hij had een zombie hart nu. Op een nacht werd hij weer naar het bos gelokt. Weer stond een klein ruimteschip op een heuvel. Dit keer werd hij naar binnen gelokt. Zombies zaten rondom een tafel. Ze keken hem aan. Eén van hen sprak : "Je bent een robot nu. Je naam staat in ons boek, de Veluwe." Toen begon de zombie een heleboel verzen uit het boek op te lezen. Het ging over afschuwelijke dingen. Heel in de verte dacht Evert aan de ring van Moxof, maar het mocht niet te dichtbij komen. Het zou hem pijn doen, en hij liet direct de verre gedachte weer los. De zombie liep naar hem toe en bekeek hem. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Evert.

"Voor iets belangrijks," zei de zombie.

Er waren nog wat andere kamers in het kleine ruimteschip, en opeens kwam er een zombie binnen met een zombie-baby in zijn armen. "Deze ga jij nu wisselen," sprak de zombie die dichtbij hem stond. "Wij willen dat je ons de mensen-babies brengt." De zombie-babies verschilden niet eens zoveel van mensen-babies. Ze zouden nog een extra injectie krijgen zodat ze precies op mensen-babies zouden lijken. Evert zou vanaf nu eerst naar het ruimteschip moeten gaan voordat hij een baby zou wisselen. Evert wist dat dit zou betekenen dat het een zombie stad zou worden.

Hij dacht heel in de verte aan Krista en haar moeder, en aan de ring van Moxof, en kreeg weer een beetje hoop, maar hij durfde er niet direct aan te denken, want hij wist wat dat zou betekenen. Vage gedachtes, dat is wat het allemaal moest blijven. De zombies keken hem aan. En zo versleten de nachten waarin hij dit werk moest doen. Zijn vrouw had niks in de gaten. Zij wist dat hij wel vaker wegmoest. Hij was immers politie agent.

Uitgave : COAB, 2018

EEN PARADIJSELIJKE BOODSCHAP

Al die piratenscheepjes worden oerwoud.
De zegels worden verbroken.
De voorhangsels worden weggeschoven.
Piratenschepen staan in brand in de geestelijke wereld, en het oerwoud wordt zichtbaar.
Varkens worden tot bloemen en bloesem, en de aarde ademt weer.

Piratenschepen worden tot vissersschepen, met hemelse vissers.

We moeten niet zomaar wat prediken.
We moeten vanuit het Woord van God leven, en niet vanuit het vlees.

Velen prediken voor geld en om bewonderd te worden.
Predik en leef niet om gezien en bewonderd te worden, want dan heb je je loon al.
Predik niet voor het geld, want dan heb je je loon al. Predik niet voor macht, want dan heb je je loon al.

Er is een uittocht.
Grote slangen verliezen hun macht en kracht, en worden tot bloesem, worden tot plantengroei in de zee.

Neem je kinderen mee. Laat ze niet als wezen achter. Leidt hen over de brug. Werp hen een touw toe, en een ladder.

Leef vanuit het Woord, niet vanuit je eigen gedachten, maar vanuit de gedachten van God, het hogere en het eeuwige.

Vogels in de bomen en de struiken bij de haven zongen het hoogste lied, een nieuw lied, het lied van de morgen.

Velen volgen slechts hun eigen gedachten, en hebben die tot God gemaakt. Ze strijden en toetsen niet, maar volgen hun vlees, en eten vlees, voor dode werken.

Velen zijn geen soldaten, hebben zich niet afgezonderd, en daarom werken de massa’s nog door hen heen, het collectieve vlees.

Het zijn deserteuren die een markt hebben opgezet, en zij zijn hooghartig en willen bewonderd worden.
Ze hebben marktdruk, dus ze kunnen en willen niet wachten op God’s Woord, en nemen daarom genoegen met hun eigen woorden.

Leer bidden :

1. ‘Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.’
2. ‘Niet op mijn tijd, maar op Uw tijd.’
3. ‘Niet in mijn mate, maar Uw mate.’
4. ‘Niet op mijn manier, maar Uw manier.’

Predik niet slechts de liefde, maar ook de waarheid.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 6, 1 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE MENS : SLAAF VAN LAODICEA

De zondekennis in Laodicea is beknopt, kortaf, de zonde goedpratend, en zo ook de doodskennis. Het is een kerk van geestelijke melaatsheid en harts-trombose. Deze kerk moet gedotterd worden, maar dat kan alleen als de ware zondekennis wordt ingebracht, de kennis van de uiterste diepte van de zondeval, de ellende kennis en de verdoemelijkheidskennis. Als de kerk openstaat voor de geestelijke dottering, dan zal de kerk leven, maar anders nog meer sterven. Het is een zombie kerk geworden.

Men moet weten wat zonde is en wat geen zonde is, want vaak zijn de dingen omgedraaid. Er is veel valse zonde-kennis. Men kan alleen door God overtuigd worden van zonde. De wereld overtuigt ook van zonde, maar die noemt het goede slecht en het slechte goed. Dat is een valse overtuiging van zonde. Als je niet leeft zoals de Laodiceaanse kerk leeft, dan wordt dat hoogmoed genoemd. Je mag er ook niet tegen strijden, want dan heb je hoogmoedswaanzin. Zo zijn er veel meer dingen. Laodicea heeft zijn eigen vleselijke apotheek. Zo houdt Laodicea zichzelf in stand, en is hierin een volleerde leugenaar.

Laodiceanen zijn geen strijders, maar strelers. We moeten strijden tegen de zonde opdat de zonde weggaat. Dat gaat niet vanzelf. We moeten ook geen compromissen sluiten met de zonde, want dan worden we eigendom van de zonde. Dan worden we gebaard door de zonde. Dan worden we kinderen der zonde. Die bloedbanden moeten doorgesneden worden. Door te strelen bereik je niets. Strijd om in te gaan. Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Dat is geen opzegversje. Dat is niet zomaar een zondaarsgebedje. Nee, dat kan een hele oorlog zijn, en daarin moet de mens de zonde, de ellende, de dood en het oordeel geheel voor leren kennen, anders heeft de mens geen basis. De mens moet eerst de vijand leren kennen alvorens die te kunnen verslaan. Zo niet, dan gaat de mens die oorlog niet winnen. De vijand is te gewiekst in misleiding, en maakt gebruik van onwil en onwetendheid. Ja, de mens heeft de zonde en de vijand ernstig onderschat. Nu is de mens in Laodiceaanse ballingschap en slavernij.

Educatie is het wapen tegen de duivel, en het hemels onderwijs komt veelvuldig gestorven zaad. Paulus zei : ‘Ik sterf elke dag.’ Laten we dat niet van elkaar loskoppelen. Er is geen hemels onderwijs zonder het visnet. Het visnet is een veelgebruikt zinnebeeld in de nieuwe bijbel, maar het werd ook in de oude bijbel gebruikt. We moeten het water in om ons oude leven achter te laten.

DE WEDERKOMST DES HEEREN

We lezen in de nieuwe bijbel uit Ewa 15:11-14 :

Kierkegaard was als een Ismael, of een Jakob op Pniël, in een strijd met het algemene, het ingebakken, het uitgedokterde, het universele, door zijn angst en zijn relatie met de angst om zo te komen tot de vrijheid van de mogelijkheden, de andere verborgen werelden, de obscure uitzonderingen en afgezonderden. Kierkegaard streed hierin tegen het oververtrouwen van de samenleving en de kerk, tegen het al te makkelijk en snel verzoenen van de elementen. Kierkegaard voerde een dialectiek van uitzonderingen, en verfijnde het absurdisme, wat getoetst moest worden aan de angst. Als de mens geen gezonde angst had dan zou de mens tot het lagere absurdisme komen, het materialistische absurdisme. Kierke-gaard richtte zich op het hogere, filoso-fische absurdisme, om zo het pad van de uitzonderingen te gaan. Hij was een paar eeuwen op zijn tijd vooruit. Kierkegaard was een bruut naar het beest van zinnelijk genot. Hij wilde de bedriegelijke kortaangebonden rede van dit beest overstijgen. Hiervoor had hij veel angst nodig en obscuriteit, anders zou hij ook door dit beest gepakt worden.

De Laodiceaanse deftigheid en beleefdheid tot de zonde is door en door verdwaasd. Als dronken mannequins staan ze daar. De laodiceaans-christelijke etiquette is diep in de kerk binnengesijpeld. De Heere walgt ervan, en wij zouden er ook van moeten walgen. Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg, zouden we moeten zeggen.

De wederkomst des Heeren is de wederkomst van het Woord, de komst van de nieuwe bijbel. Die moet dan nog wel uitgewerkt worden in de harten door de prediking. Wij moeten hiervoor over de rivieren van de zondekennis

heengaan. De mens moet dieper gaan dan de zondeval ooit gegaan is. Dat is de wederkomst. In feite betekent dat dat de mens zelf maar eens moet wederkomen tot God en niet alles op God moet projecteren. God is allang wedergekomen, maar de mens nog niet. De mens heeft de wederkomst des Heeren niet herkend. De Heere kwam als een dief in de nacht. De mens heeft het niet eens gemerkt, en leeft rustig door alsof er niets gebeurd is.

Het is een Laodiceaans oververtrouwen in de wereldse kerken. De gedeformeerde kerk is nog Rooms, roomser dan de paus. Kierkegaard (1813-1855) streed hiertegen op het pad van de uitzonderingen, en was liever een hemelse dwaas dan een wereldse wijze. Hij paste het 'gij geheel anders' en 'ik, ellendig mens' toe.

De duivel komt niet zomaar om te stelen, te bedriegen en te moorden, maar om te programmeren, en hij heeft de hele Laodiceaanse kerkelijke poppen-kast geprogrammeerd. Het is wereldse deftigheid, terwijl ze poep eten. Het zijn varkens. Ze wanen maar wat, en zijn hierbij zwaar aan de laodiceaanse drugs. Zo worden de kinderen ook opgevoed. Ze zijn betoverd als de Galaten. Ze willen nog mensen behagen, dus spreken zij zoete woordjes en doen zij net, maar het zijn gewitte graven. Ze bedekken de zonden onder hun dure en luxe kleding, in plaats van de zonde te ontdekken en te ontmaskeren en uit hun midden weg te doen. Ze willen niet horen over de zonde. De prediking van de zondenkennis noemen zij zonde. Het staat hen in de weg, het is hen een steen des aanstoots.

Ze zoeken mensen te winnen in plaats van God te winnen. Ze denken nog in grote aantallen, in kerkstatistieken, wat ze als een graadmeter zien van hoe dicht iemand bij God leeft. Ze laten zichzelf graag zien als supersterren, gaan graag op de foto, en dat pronkt dan op de covers van hun glossy magazines, waar de schaapjes vervolgens peperdure prijzen voor moeten betalen.

Ze fokken en slachten de schapen. Het zijn geen herders, maar huurlingen. Toen Paulus tot de Galaten predikte, geliefden, toen ging hij geen moment met vlees en bloed te rade. Hij waarschuwde tegen valse broeders die waren ingeslopen, wolven die na zijn heengaan de kerken zouden verscheuren, die mensen zagen als economische schema's. Krankzinnige financiële spelletjes zouden er met mensen gespeeld worden. Nee, het volle Woord des Heeren was nog niet gekomen. Na Jezus zou er nog iets groters komen. De geestelijke waarheid zou komen die de mens zou leiden tot de volle waarheid, want toendertijd konden ze het nog niet dragen (Johannes 16:12-13).

Zie hier één van de meest gehate bijbelverzen door de Laodiceanen :

Johannes 14:12
Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader.

Oh, wat haten ze het als je zegt dat er na Jezus grotere werken zouden komen, waar ook Openbaring over spreekt, over de geboorte van een nieuwe zoon, en de komst van de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen, het verborgen manna. Jezus hebben ze niet begrepen, maar ze hebben van Jezus een afgod gemaakt. Ze waren er nog niet, zijn niet de berg opgegaan, maar maakten een gouden kalf, geheel tegen de waarschuwingen van Jezus in, want Jezus sprak dat ze de sleutel van de kennis, van de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, hadden achtergehouden (Lukas 11:52). Dat hadden de wetgeleerden gedaan, en tegenwoordig volgt men de Laodiceaanse wet. Daar is men door gebonden. Zo groeien kinderen ook gebonden op.

Ze hadden vleselijke wetten gemaakt, geliefden, die Galaten, waar Paulus tegen predikte en in de jaren 1800 ook Kierkegaard. De hemelse kennis is de hogere wet, maar die verafschuwden ze. Daarvoor zouden ze de berg opmoeten als Mozes, maar ze hadden liever het gouden kalf van de gemakszucht. Lekker makkelijk is de norm in Laodicea. Lekker beleefd, deftig en ijdel praten, hoogdravende woorden gebruiken. Men praat tegenwoordig alles weg, en alles schoon. Men dekt de rommel af, en het blijft maar ophopen, en dan is er op een gegeven moment geen weg terug meer. Ze zijn als honden of varkens die naar hun braaksel zijn teruggekeerd, naar hun uitwerpselen. Dat is wat Laodicea is, en de geschiedenis blijft zich wel herhalen.

De mens moet sterven aan de Laodiceaanse wetten van het vlees. Dat wil niet zeggen dat er geen hemelse wetten zijn. Integendeel. Er zijn lagere wetten en hogere wetten stelt onze catechismus in inzetting 9. Laodiceanen maken zich soms ook wijs dat er helemaal geen wetten meer zijn. Maar dat is niet zo. Jezus kwam om de wet te vervullen, niet om af te doen aan de wet. En die vervulling betekent dat Jezus de hogere wet liet zien, waar ook hij aan af moest sterven, en dan zou er iets nieuws komen, iets groters, waar de mens toen nog niet aan toe was. Jezus sprak dat de Vader meer was dan hij, in Johannes 14:28, en daar zou hij naartoe gaan, en dan zou er iets groters komen, waar het boek openbaring over spreekt. Er zou een nieuwe zoon geboren worden, want de mensheid was daar vroeger in de dagen van Jezus nog niet aan toe, zoals hij zelf sprak. Oh, dat zijn door velen gehate bijbelverzen die men liever overslaat. Men predikt er in Laodicea liever niet over, of men verdraaid het om het door te voeren in hun eigen begeertes. Men weet met alles wel raad tegenwoordig. Men heeft alles al in kannen en kruiken.

Maar ziet u, de bijbel is in de grondteksten een hele andere bijbel, en dan hebben we het over het Aramees ook, de taal van Jezus, niet alleen het Grieks. En dan zien we een heel ander evangelie dan wat in de Laodiceaanse kerken wordt gepredikt. Laten we ook goed beseffen dat het Egyptisch de moedertaal is van het Aramees en het Hebreeuws. We moeten dus heel diep gaan, dieper dan de zondeval ooit is gegaan, om het weer recht te zetten.

Dat gebeurt op het smalle pad, wat een lang pad is, zoals de nieuwe bijbel zegt. Dat gebeurt niet op het Laodiceaanse pad, want dat is de brede, gemakkelijke weg die tot het verderf leidt, tot de verdwazing.

Geliefden, Paulus sprak tot de Galaten dat het niet om de wet ging die ze nu hadden, maar om de belofte, oftewel iets wat nog komen moest. Dat was zelfs een belofte voor Christus, het zaad van Abraham. De huidige wetten deugden niet. Er mankeerde nog heel wat aan. Maar de mensen waren nog niet klaar. Er werden beloftes gedaan aan zowel Abraham als aan zijn zaad, Christus. Daarna moest er nog wat komen. De mens was nog maar halverwege die tijd. De volle waarheid was nog niet gekomen, maar dat willen ze u wel laten geloven, alsof de oude bijbel en Christus alles al is wat ze nodig hebben. Neen. Zij liegen. Zij zijn onder de betovering van de Galaten met al hun wetten en met hun valse evangelie. Zij proberen u namelijk een product te verkopen, mijn geliefde broeder of zuster.

Snelle wedergeboortes, snelle weder-komsten, want het geld moet binnenstromen. Het is een marktdrang, in plaats van een waarheidsdrang. De waarheid verkoopt namelijk niet goed, en al helemaal niet de volle waarheid. Het is voor de enkeling, voor het overblijfsel.

Doen we dan Christus niet te kort ? Neen. We doen Christus te kort als we de betekenis van Christus niet onder ogen komen. Die wordt uitgelegd in de nieuwe bijbel. Daar kan niemand meer omheen.

Uiteindelijk is het een woord en een principe, maar de westerse mens heeft het in zijn dwaasheid verletterlijkt, en heeft het te menselijk gemaakt in zijn onwetendheid en eigen menselijkheid. Het is mensenwerk. Men heeft God in de doos proberen te vangen als een wild konijn, maar God is veel groter. God is altijd groter.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 3

Hoofdstuk 3.

Op een dag in het weekend maakten hij en zijn vrouw een boswandeling. Ze gingen ook langs de heuvel waar in de nacht het ruimteschip was, maar nu was er niets. Ze gingen dieper en dieper het bos in. Ergens in het zand vond hij een blauwe ring. Hij raapte het op en hield het in zijn hand en staarde ernaar. Hij had een vreemd gevoel alsof hij de ring naar zijn borst moest brengen. Hij legde de ring tegen zijn borst aan en merkte dat de ring gewoon door zijn kleren en huid naar binnenging. Het deed hem geen pijn. Hij stond al die tijd met zijn rug naar zijn vrouw. 'Wat is er Evert ?' vroeg zijn vrouw.

'Oh niets,' zei Evert. 'Ik dacht dat ik wat zag.'
'Wat zag je ?' vroeg zijn vrouw.
Evert werd helemaal warm van binnen. Dit moest de ring van Moxof wel zijn. Ze hadden hem gevonden. Hij keek naar zijn vrouw, terwijl tranen over zijn wangen liepen. 'Wat is er ?' vroeg zijn vrouw.
'Niks,' huilde Evert.
'Er is wel wat,' zei zijn vrouw. 'Je huilt niet zomaar. Is er iets op het werk gebeurd ?'
'Ik kan er niet over praten,' huilde Evert. Evert was nog steeds bang, maar ook opgelucht dat er eindelijk hulp was gekomen. Plotseling had hij een hallucinatie waarin hij omringd was door een grote massa zombies. Ze kwamen steeds dichterbij en zongen : "Je-he-he-he-ram, Je-he-he-he-ram," telkens weer. Maar een blauw licht kwam van Evert af, en vormde een scherm om hem heen. Hij begon door de massa zombies heen te rennen, die voor het blauwe licht opzij moesten, en toen flitste de hallucinatie weg. "I ... ik ben duizelig," stotterde Evert.
"Voel je je niet goed ?" vroeg zijn vrouw.
'Laten we naar huis gaan,' zei Evert. Maar hij voelde zich nog steeds omringd door zombies. Hij wilde wegrennen. 'De zombies, ze komen !' riep hij toen. Maar zijn vrouw had hem gegrepen. Ook zijn vrouw had ineens een zombie gezicht. 'Ver zul je niet komen,' gromde ze met een lage stem.
'Jij ook al !' riep Evert.

Hij duwde haar op zij en rende en rende. Toen kwam ze achter hem aan. 'Ver zul je niet komen !' riep ze. 'Geloof me maar.'
Evert rende zonder om te kijken. Hij hoopte dat de ring van Moxof zou ingrijpen. Plotseling was er niets dan blauw licht om hem heen. Het begon te golven. Hij hoorde een schreeuw achter zich, en zag zijn zombie vrouw weggeslagen worden.

'Help me !' huilde Evert. Hij wist dat de microchip nu in hem was. 'Ga terug, Evert,' zeiden ze stemmen in hem. Ze hadden een bliksemerige stem. Maar de stemmen werden steeds vager. Evert moest na een tijdje kruipend verder vanwege duizeligheid. Er was steeds meer blauw licht, en hij kwam tot een zone waar hij een stad zag neerdalen uit de lucht. Het was een straal van de planeet Drenthe, van het Moxof gebied. De wetenschappers van Moxof hadden de straal opgewekt. De stad was als een ruimteschip en daalde neer op de enorme zandvlakte waar Evert nu was.

Het plofte vlak voor zijn neus neer. Evert werd door armen gegrepen en naar binnen getrokken.

'I-i-i-ach,' werd er gezongen. 'I-i-i-ach,' en zo ging het telkens door. Het was een monnikenkoor van zombies die marcheerden in de stad. Het was meer een soort schuifelen. Wie hadden hem naar binnen getrokken ? Er was één en al mist. De ring van Moxof was een stervende ring. Het kon niet tegen de zombies op. Evert werd wakker in het zand. Zijn vrouw staarde naar hem. Ze had geen zombie gezicht. 'Gaat het weer ?' vroeg ze.
'Niet echt,' zei hij. 'De ring van Moxof ...'
'Waar heb je het over ?' vroeg zijn vrouw. 'Je kunt zo echt niet werken als je je zo voelt.'

Toen ze thuis waren liet zijn vrouw de dokter komen. 'De ring van Moxof ...' zei Evert weer.
'Wat is de ring van Moxof ?' vroeg de dokter. 'Moxof ? Nooit van gehoord.'
Evert zei niets. 'Hij kan zo inderdaad niet werken,' zei de dokter. 'Ik denk dat uw man rust nodig heeft, veel rust.'

En zo werd Evert meegenomen naar een rustoord voor mensen met psychische klachten. Zijn vrouw bezocht hem daar vaak. En Evert kon alleen 'de ring van Moxof' zeggen. Het was als in zijn hoofd geprint als zijn laatste houvast. Vaak vroegen mensen wat het was, maar hij kon het niet zeggen. Ook zijn herinneringen begonnen steeds meer weg te vagen. Op het laatst wist hij helemaal niet meer dat hij ooit politie agent was geweest. Heel in de verte kon hij zich nog Krista en haar moeder herinneren, maar hij wist niet meer in welk verband. De ring van Moxof had zijn geheugen gewist, en de ring was zelf ook stervende. Herinneringen waren te gevaarlijk voor Evert. De zombies werkten door zijn herinneringen. In die zin was de ring geslaagd, maar de ring was stervende. Het had alleen gezaaid.

Op een dag kon Evert wat meer woorden zeggen. Hij zei ook : 'de planeet Drenthe'. Mensen vroegen hem wat de planeet was, maar dat kon hij niet zeggen. Hij wist alleen dat Krista en haar moeder van de planeet waren.
'De ring is stervende,' zei hij een paar dagen erna. 'Welke ring ?' werd er gevraagd.
'De ring van Moxof,' zei hij.
'Oh, die ring,' werd er gezegd. 'Maar je hebt ons nog steeds niets over die ring verteld.'

'Het komt van de planeet Drenthe,' sprak hij. 'Het kan niet tegen de zombies op, maar het is zaad.'
'Ja, ja,' werd er gezegd. 'Je hebt nogal veel praatjes.'
'Komt er nog wat van met die ring ?' vroeg hij.
'Wie bedoel je ?' werd er gevraagd.
'Nou jullie, als verpleegkundigen,' zei hij. 'Laat dat kundig trouwens maar weg, want jullie hebben nog steeds die ring niet gebruikt. Jullie klooien maar wat aan.'
'Welke ring ?' werd er gezegd.
'De ring van Moxof,' zei hij weer.
'Oh, die ring,' zeiden ze. 'Maar daar heb je ons nooit wat over uitgelegd.'
'Moet ik dat dan doen ?' zei hij geirriteerd. 'Moet ik dan alles voor jullie oplossen altijd ? Onderzoek maar eens, studeer maar eens, en kijk eens goed uit je doppen.'
'Mijnheer, nu niet aggressief doen, anders zult u overgeplaatst worden,' werd er gezegd.
'Ik zal jullie laten overplaatsen,' zei Evert.
'Hoe ga je dat doen ?' vroegen ze.
'Door de ring van Moxof,' zei Evert.
'Oh, die ring,' zeiden ze weer.
'De ring zal opstaan en zal alles veranderen,' zei Evert. 'Het is een messiaanse ring.'
'Toe maar weer,' zeiden ze.
'Eerst moet de ring sterven,' zei Evert. 'Het is zaad.'
'En dan ?' vroegen ze.
'Dat heb ik net gezegd,' zei Evert.

'Maar we begrijpen het niet,' zeiden ze. 'U doet nogal ingewikkeld. U heeft het over zombies, ringen, verre planeten, en messiaanse opstandingen. Dat is onze taal niet. In onze ogen bent u zwaar ziek. U heeft rust nodig.'
'De ring van Moxof,' zei Evert weer.
'Goed, laten we het daar bij houden,' werd er gezegd. 'De ring van Moxof.'

Alhoewel het leek alsof Evert steeds meer van zijn geheugen begon terug te krijgen was het wel allemaal verdraaid, of hadden de zombies alles verwisseld en begon hij nu te ontwaken tot de ware combinaties ? Hij beweerde nu dat Krista zijn vrouw was, en haar moeder zijn schoonmoeder. Zijn vrouw was daar erg overstuur over, maar niets kon zijn gedachten erover veranderen. De verplegers vertelden haar dat haar man geestelijk zwaar ziek was, en dat ze zijn woorden maar met een korreltje zout moest nemen. Er was iets verdraaid in zijn hersenen.
'En wie ben ik dan ?' vroeg Loes, zijn vrouw.
'Ik zou het niet weten,' zei hij. 'Ken ik je dan ?'
'Je bent ziek,' zei Loes. 'Ik hoop maar dat je snel weer beter wordt, want dit doet me pijn, meer dan wat dan ook.'
'Het is te hopen,' zei Evert, 'de ring van Moxof ...'
'Houd alsjeblieft op over die ring,' zei Loes.
'Het is onze enige hoop,' zei Evert.
'Voor jou,' zei Loes. 'Niet voor mij.'
'Ook voor jou,' zei Evert.
'Je kent me niet eens,' zei Loes.

'Het boek van de planeet Drenthe zei altijd : 'De maagd staart naar ons. Ze spreekt niet. Maar in de ochtend zal zij ontwaken,' zei Evert. 'Dat gaat over Krista. Ze sprak nooit.'
'Dus ze is nog maagd,' zei Loes. 'Je hebt haar nog nooit aangeraakt. En over welk boek heb je het ?'
'Ik heb haar wel aangeraakt,' zei Evert.
'Wanneer is dat gebeurd ?' vroeg Loes. 'Ach, je bent ziek.'

'Groot nieuws,' zei Evert. 'Ik ben ziek, en jij hebt de grote mond om het door te toeteren. Daar is iets mis mee, vind je niet ?'
'Iedereen weet het,' zei Loes. 'Iedereen in dit pand is ervan op de hoogte.'
'Goedzo,' zei Evert. 'Houden zo. Dan weet je ook hoe anderen erover denken, maar de ring van Moxof ...'
'Ach, houd toch op over die ring,' zei Loes, 'en iedereen denkt erover zoals ik. Denk je nu echt dat ik met je mee zal praten ? Je bent ziek.'
'Geweldig om dat telkens weer te horen,' zei Evert. 'Ik wou dat Krista er was. Zij zou me begrijpen.'

'Oh, je niet-sprekende maagd van de planeet Drenthe ?' zei Loes, 'En wanneer ben je op die planeet geweest ? Je zwetst.'
'Ik ben toch ziek ?' zei Evert. 'Waarom praat je dan nog met me als mijn woorden toch geen waarde voor je hebben.'
'Omdat ik er op wacht totdat je beter wordt,' zei Loes.

'Het boek zei ook nog wat anders,' zei Evert : 'De maagd is het licht van de stad. Haar ogen zijn de vrucht van de wilg, treurende op haar vlucht. Zij schiep de wildernis, met de stad als haar schaduw. Haar kleed zal zij weldra afdoen om af te dalen in het zoete van de bosrivier. De stad is haar kleed, en wat is de mens ?'

'Waar heb je dat gelezen ?' vroeg Loes.
'In het boek van de planeet Drenthe,' sprak Evert.
'Wat is het voor een boek ?' vroeg Loes.
'Het was het mooiste boek wat ik ooit heb gelezen,' sprak Evert. 'Een boek over Krista.'
'Ik vraag me af of Krista wel echt bestaat dan,' zei Loes.
'Natuurlijk bestaat ze echt,' sprak Evert.

Uitgave : COAB, 2018

BALLINGEN IN LAODICEA

Toen Mohammed werd gevraagd wat nu het belangrijkste is in de gehele islam, toen zei hij : ‘Het voeden van de armen.’ En ik heb de koran gelezen en wat me het meest opviel was dat het heel vaak over armenhulp ging. Ook de oude bijbel noemt dit als het belangrijkste, dat dit de ware godsdienst is. Veel andere dingen in deze boeken moeten we symbolisch nemen, zoals de boeken dat ook zelf aangeven.

Mallan sprak in zijn Troostboek voor de christen, 1973, over de noodzaak van wedergeboorte, en dat de mens grondig de doodsstaat moest leren kennen, en hierin geen vijandigheid meer moest tonen naar het rechtvaardige oordeel. De mens moest daarom ook zijn vijandigheid leren kennen. Dit behoort allemaal tot de zondologie en doodologie, wat een kenmerk was van de 1953 scheuring van de gevestigde kerk. Mallan was een leerling van C. Steenblok, die hij later ook opvolgde. Hij waarschuwde tegen het modelwerk wat de kerken van het Godswerk hadden gemaakt, dat alles volgens een bepaald schema moest gaan, en zodra iets niet met dat schema overeenkomt dan wordt het afgekeurd. Hij stelt dat het veel duisternis en verwarring in de kerk heeft gebracht. Hij legt hierbij zijn vinger op het gebrek aan kennis in de kerken. Hij noemt het grootspraak, waardoor ze door velen geacht en gevierd worden. (I, p. 429)

Hij stelt dat er zonden van nalatigheid in het spel zijn. De kerkscheuring van 1953 was dus terecht, want de kerk was wereldsgezind geworden, door eigen maatstaven op te stellen. 1953 was de grote scheuring van de laodiceaanse kerk. Die kerk leefde in grote verwaandheid en eigengerechtigheid. Zwarte arenden kwamen tot de aarde om te waarschuwen. De mens zou dieper moeten buigen, of breken. F. Mallan noemde hierbij Spreuken 17:15 : ‘Wie de goddeloze rechtvaardigt, en de rechtvaardige verdoemt, zijn de Heere een gruwel, ja, die beiden.’

De laodiceaanse kerk had zijn eigen rechtssysteem, waar Klaas Schilder in 1944 al van los brak, want hij wilde zich niet onderwerpen aan een kerkschema, aan modelwerk. Dat was de eerste vrijmaking al, en 1953 de tweede.

Het bleef niet bij de totale doodstaat, stelt Mallan, want in die doodstaat zou de mens een beroep kunnen doen op God’s Woord. De mens is maar heel tenger en kwetsbaar, en toch heeft de mens door de zonde het hoogste woord. Dat moet de mens onder ogen komen.

In het land hierboven kan geen vurige vergiftige pijl des duivels meer binnenkomen, stelt Mallan in zijn bespreking van zondag 22. Dat gebeurt als men het lichaam der zonde achterlaat, als de vogel uit de kooi is ontsnapt. Mallan wees hiertoe de weg. Dat was een pad van zondologie, wat Steenblok al predikte. Dat moet de mens grondig leren kennen. Daarin moest de mens geen compromissen maken. Het beginsel van het land hierboven mocht de mens hier en nu al ontvangen.

Hij stelt hierbij dat de ware christen geen hemelzoeker is, maar zoekt naar het uitdienen van God’s raad (I, p. 404).

Het eert uw vader en uw moeder wijst ook op het eren van de vaderen en moederen van 1953 die de Heere gegeven heeft in de uittocht. De mens was in de wildernis verstrikt geraakt in de laodiceaanse kerk die zich overmoedig een stad en een naam maakte in de wildernis, in plaats van verder te trekken tot het woeste, wilde land, tot het beloofde land.

Uit : De Uittocht uit Laodicea, uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 7, extra uitgave, 1 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

TER GEDENKING VAN C. STEENBLOK

We leven in het tijdperk van de Laodiceaanse onderdrukking. Daar hebben F. Mallan en C. Steenblok ook mee te maken gehad in hun werk voor de Heere, want de zondenkennis en de kennis van de doodstaat van de mens zijn nu eenmaal niet geliefd in Laodicea.

C. Steenblok en F. Mallan zijn als iconen opgenomen in de Nederduits Gereformeerde Kerk, vanwege hun werk voor de Heere, wat niet wil zeggen dat we precies dezelfde theologie of dogmatiek hebben en het in alles eens zouden zijn met elkaar. Neen. Maar wel in het voorop stellen van de prediking van de zondenkennis en de doodsstaat van de mens. Dat staat centraal en is het belangrijkste.

In de Wachter Sions van 6 januari 1967, na het overlijden van C. Steenblok op 29 december 1966 in Gouda, werd er gezegd in de memoriam dat er de wens was geen eer te brengen aan het schepsel, omdat het het werk van de Heere was, maar aan de andere kant moeten wij ook onze geestelijke vaderen en moederen eren, en dat is natuurlijk altijd met een bepaalde mate. Het gaat niet om de persoon zelf, maar om het werk wat de Heere door die persoon heen heeft gedaan. Het is dus wel een referentie-punt, anders weten we niet waarover we het hebben, en wij moeten zeker de strijders des Heeren voor het hoogste goed gedenken, want zij zijn als voorbeelden aangesteld. Vandaar dus dat zij iconen zijn in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als gedenkpunten, als geestelijke wapenen in de strijd. De Heere heeft hen niet voor niets gegeven.

Ik ging in de geestelijke wereld in gebed tot het graf van de predikant C. Steenblok, en ik weende. Er waren hemelse bloemen en hemelse gesteenten.

De tekst op het graf leest uit Jesaja 54 :

‘Gij, ellendige, door storm voortgedrevene, ongetrooste, zie, Ik leg uw stenen in blinkend erts, Ik grondvest u op lazuurstenen.’

Of zoals de Statenvertaling het zegt :

‘Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste. Zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.’

Dat is het elfde vers. De Leidsche vertaling uit 1914 zegt :

‘Gij arme, voortgezweepte, ongetrooste. Zie, ik ga uw stenen leggen in blinkend erts, en zal u grondvesten met saffieren.’

De Wachter Sions noemde hem een kampvechter voor de oude beproefde Waarheid. Hij is in Christus gezaligd. Ondanks de tegenwerkingen, de Laodiceaanse verdrukking, ging hij door, waardoor hij een voorbeeld is. We hoeven het niet in alles met elkaar eens te zijn, en het waren toen ook andere tijden, maar we moeten elkaar wel op waarde kunnen schatten. Er is grote veelkleurigheid en verscheidenheid in het koninkrijk van God. Juist dat is ook een groot wapen, want als we allemaal hetzelfde zouden zijn en op dezelfde manier zouden denken en geloven, dan zou de vijand ons heel makkelijk kunnen vinden. Neen. De Heere gebruikt strategie. De Heere gebruikt hierin de theologische dialectiek van schijnbare tegenstrijdigheden. Zoals de Emdense kerkenorde het daarom ook stelt : ‘Geen kerk heerst over de andere kerk, geen taakuitvoerder heerst over de andere taakuitvoerder.’

C. Steenblok was een groot zondoloog, en daarom ook door sommigen gehaat en niet begrepen, want Laodiceanen raken van de zondologie in de war. Daar hebben ze geen tijd voor, daar nemen ze geen tijd voor, en daar willen ze ook geen tijd voor nemen, met alle gevolgen van dien. Er is maar een hele dunne lijn tussen de zondologie en de demonologie, en op verschillende punten kruizen zij, dus C. Steenblok is ook van belang in de demonologie.

Ik las ergens in een oud wiskundeboek en in het geestelijke weende ik, want dit wordt de jongelingen geleerd, en niet de zondologie en de demonologie, waardoor zij makkelijk door de vijanden worden ingenomen en tot voedsel dienen. Het oude wiskunde boek wat ik doorbladerde was puur materialisme. Het is een verstandelijke opvoeding, geen geestelijke opvoeding. Zo sterven hun zielen. Vandaar dat wij C. Steenblok moeten blijven gedenken, en ook zijn opvolger F. Mallan.

DE JEZUS-ICOON IN DE NGK

Sommigen denken dat de nieuwe dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde Kerk tekort zou doen aan Christus, maar dan hebben ze wel heel slecht gelezen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek heeft juist het Christus mysterie vervuld.

Op de kwestie of Jezus nu God is of niet geven we ook een heel dialectisch antwoord : ‘Ja en nee.’ Want het moet op de juiste manier gebeuren, net zoals de gereformeerde gemeente en de gereformeerde gemeenten in Nederland en het buitenverband al tijden strijden over wanneer het tijdstip van de wedergeboorte plaatsvindt, hoe en wanneer de genade precies intreedt, en de rechtvaardigmaking en de zaligmaking, enzovoorts enzovoorts. Grote kerkscheuringen hebben hierover plaatsgevonden, en over in welke volgorde het allemaal moet zijn, en in hoeveel stappen, en hoeveel verbonden er zijn.

Geliefden, dat is wat geestelijke wiskunde is, hemelse chemie, en de kerk moet ermee klaarkomen. In het Jodendom hebben ze al die verschillende opvattingen en argumenten van de rabbi’s naast elkaar gelegd en ze noemden het de Talmoed, zodat mensen zelf hun weg erin kunnen vinden, want soms is het gewoon beiden waar, maar gaat het over verschillende seizoenen.

Laten we kijken wat deel 1 van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek zegt over Jezus :

‘Doem is gewoon een Egyptisch en Israelitisch woord voor bloed en besnijdenis. Het verdoemd zijn betekent gewoon dat je vlees besneden is. Ook Jezus was een verdoemde, en de oude profeten. Zij waren de kinderen van de verdoemenis, de kinderen der verdoemden, oftewel de kinderen van de besnijdenis van het vlees, van het kruis.’ p. 14

‘Ook Jezus zei : 'Het gaat om de kennis die de sleutel tot behoudenis is.' p. 17

Hierbij kunnen we opmerken dat het om Lukas 11:52 gaat, en dat er in de Griekse grondtekst het woord ‘gnosis’ wordt gebruikt, dus alle hysterie omtrend het woordje gnosis mag nu ook ophouden, want Jezus noemde dat als de sleutel tot de behoudenis, en niet zomaar het aanroepen van zijn naam of het volgen van hem, want velen zullen later door Christus weggezonden worden, niet gekend zijn, omdat ze werkers der wetteloosheid zijn. Laten we ook niet vergeten dat toen iemand aan Jezus vroeg hoe hij behouden moest worden, dat Jezus wees op de geboden. En dat was nog niet alles, want Jezus sprak ook dat alles wat je had verkocht moest worden om het aan de armen te geven. Als er dan in latere stukken door anderen wordt gezegd : ‘Geloof in Jezus om behouden te worden,’ dan gaat dit om wat Jezus gezegd heeft, om de kennis, de gnosis, dat je behouden wordt als je anderen behoudt, de armen voedt zogegezegd, het zorgdragen voor anderen. Dat gaat niet om allerlei spookachtige opzegversjes. Dan is het slechts lippendienst. Ze hebben van het geloof iets spookachtigs gemaakt in Laodicea, terwijl het iets heel practisch is : De ware godsdienst is het omzien naar de wezen en de weduwen. Dat is ook de boodschap van de koran, en de rest is allemaal symbolisch grotendeels. Jezus sprak in gelijkenissen.

Nu, dat is te lezen in Lukas 18. Daarbij wordt ook door de Heere Jezus letterlijk gezegd dat hij geen God is, dus waarom wordt dat overal zo vurig gepredikt alsof Jezus God zelf is ? Jezus zelf ontkent dat.

Vers 19 : Jezus zeide tot hem: Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.

Diezelfde Jezus zegt ook dat de Vader meer is dan hij. De mensen hebben van Jezus een afgod gemaakt, een gouden kalf. Dat heeft Jezus zelf niet gedaan. Daarom moest het arianisme komen en de islam, want de kerk was in de Jezus-vraatzucht terecht gekomen. Nu, hier komen grote kerkscheuringen over, hete hoofden en koude harten. Die zijn simpel op te lossen door de theologische dialectiek, wat dus betekent dat die dingen een dualiteit zijn. God is een dualiteit. Daarom zeggen wij vaak ‘Ja en nee,’ als iemand ons vraagt of Jezus god is. Het gaat erom dat je de dynamiek van de dualiteit gaat leren kennen. Daarover gaat de nieuwe bijbel, ook over het vraagstuk of God nu kinderen heeft, zoals het christendom stelt, of dat God geen kinderen heeft, zoals de islam stelt. Het antwoord is : Beiden, omdat God een dualiteit is en aan seizoenen gebonden is. Er was een moment aan het kruis dat Jezus niet meer de zoon van God was, maar een verdoemde, en onder de engelen werd gesteld. Ook de oude profeten gingen hier doorheen. Ook de dichter van de psalmen riep al : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ En wij moeten daar allemaal doorheen. Dat is ook de worsteling op Pniël, opdat God zich niet hecht aan de zondaar, en de mens zich niet hecht aan de afgod, dus die dualiteit moet er wel zijn. Dit is een zeer belangrijk hoofdstuk in de dogmatiek en de theologie.

Jezus wordt het Woord van God genoemd, en in die hoedanigheid is Jezus God (Johannes 1), maar Jezus in de hoedanigheid van de Zoon is niet God. Daarin ligt het verschil. Jezus is dus niet zomaar met de losse gooi God, maar het gaat door een heleboel stadia heen, en al die stadia hebben hun eigen kenmerken, zoals dit ook al het geval was in het Egyptische Dodenboek. God (Ra) ging door vele vormen heen en moest tot andere vormen van God komen.

Dan gaat de NGD I verder :

‘Er is zowel een totale verwerping en negering van de vorst Jezus Christus versus de totale aanvaarding en het blindelings volgen van deze vorst. Deze uitermate lastige kwestie kunnen we alleen geschiedkundig benaderen, alzo ook demonologisch. We zullen dit in alle eerlijkheid en oprechtheid doen, zonder partijdigheid en vooringenomenheid. Beide partijen die elkaar volkomen en volledig verwerpen lijden aan geestelijke smetvrees. Wij moeten de historische context begrijpen.’ p. 35

‘Alhoewel het calvinisme de godheid van Jezus niet direct ontkent, ontkrachte het calvinisme alles waar Jezus in de vorige vorstendommen van het paulinisme en het katholicisme voor stond, en liet een veel grotere godheid zien, namelijk van het touw, de heilige gebondenheid. De mens had niets, maar dan ook niets meer in te brengen in het calvinisme. Het was het definitieve einde van de mensheid, als het laatste oordeel. Met het calvinisme stierf de wil van de mens. Wij moeten niet nalaten deze amazone strijder te herkennen. De mensheid had dit goddelijk oordeel zelf opgeroepen. Het calvinisme was de voleindiging van de apocalypse.’ p. 42-43

‘Calvijn roofde de Jezus-schat en bracht het tot volheid, als een schilderij, als een verstening. (...) Het was een allegorie, en dus niet zuiver letterlijk. De Vreze des Heeren leidt tot het begrijpen van de wet, als een onderwijzer.’ p. 45

We zagen dus dat Jezus God is als het Woord, en niet als de Zoon, wat de dualiteit van God is, waarin God ook tot antigod wordt, of gewoon niet-god, oftewel menselijk, vlees wordt. Dan is God God niet meer, wat seizoens-gebonden is, vormsgebonden. Als Jezus het Woord is of representeert, dan gaat het dus om de logos, die de gnosis bevat, de kennis, waar Jezus op wees als de sleutel tot behoudenis, dus in die zin moeten wij in Jezus geloven als het geloven van het Woord, de kennis, wat ook de geboden inhoudt. Het gaat dus niet zomaar om het geloven in een persoon. Er is veel meer gaande en veel meer nodig, en dat is precies de reden waarom Christus straks zoveel mensen zal afwijzen, omdat ze wetteloos waren. Je komt nergens met zomaar lippendienst. Ja, Christus is een icoon in de Nederduits Gereformeerde Kerk, als een koning zelfs, en een heer, maar niet als afgod. Christus is de Heere, of de Heere Christus, of de Heere Jezus Christus, dan gaat dat om het Woord, om de hemelse kennis die Jezus bracht of voorstelde. Zo is dat nu eenmaal gegroeid in de kerkgeschiedenis en de bijbelgeschiedenis.

Verder met de NGD I :

‘Door de mens Jezus Christus tot God te maken kon de mens zichzelf officieel en legaal tot God maken, dus daarom zal een ieder die de Niceaanse geloofsbelijdenis heeft gedaan die zelfgoddelijkheid ook krijgen en voor God gaan spelen. Omdat het dus geen waarheid is, maar een potentiële jachtswaarde, een leugen als een raadsel dus, is iedereen hierin tegen elkaar verdeeld, en slaat iedereen elkaar de hersens in, precies wat de oude goden wilden. Zij hadden de mens door de Jezus Christus list overwonnen en klem gezet in een arena voor hun amusement, voor veel bloed en geld. De jongen kijkt erna en vraagt zich af wat er nu daadwerkelijk aan de hand is. Er zijn altijd gnostische bewegingen geweest die het allemaal doorzagen als demiurgische spelletjes. De demiurg is een onderontwikkelde, gehandicapte god die een schaduw van de gnosis, de hogere kennis, is. De demiurg, een mongool, staat tussen de mens en de gnosis in, maar is deel van het ontwakings-proces. De mens moet hier dus doorheen, anders zou de mens nooit ontwaken. Velen zijn slachtoffer van de gedwongen Niceaanse geloofsbelijdenis dat Jezus God is. Velen zijn slachtoffer van religieuze dwangverpleging. Jezus Christus is een allegorie van de lijdende, onderdrukte mens, en die zichzelf wil vergoddelijken om zo van al het lijden af te kunnen zijn, maar zoals we zagen ging hierin van alles mis door de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens werd zo tot een goddelijke geloofsgek en begon met het moorden en dwangverplegen van iedereen om zich heen. De mens moest aanbeden worden. In de diepte was het de zelfmoord van de mens.’ p. 52

‘Jezus Christus is dus onderdeel van een bepaalde taal. De mens wordt vergoddelijkt, maar dan op een hele verkeerde manier. De mens wilde snel afrekenen met het lijden, dus daarvoor werd Jezus Christus van stal gehaald. Iedereen die Jezus Christus aanneemt als godheid wordt zo zelf ook tot een godheid. De mens krijgt het godsyndroom, godsdienstwaan. Dit is een ernstige ziekte. De mens kan het niet laten om voor God te spelen. Van alles gaat er fout, maar de mens stoort zich er niet aan. Hij is immers God, en het probleem is toch altijd de ander. De mens is zo zelf als een blinde demiurg geworden. De blinde demiurg lacht en liegt, want alleen lachen en liegen kunnen hem besparen voor het lijden. Daarom zal de lachende blinde demiurg ook altijd het probleem ontkennen. Het is een demoon.
Het was zoals in het paradijs : De slang wees op de verboden vrucht, en zei dat de mens zo als god kon worden. De mens deed het, en kwam onder de Niceaanse geloofsbelijdenis. De mens Jezus Christus was nu God. Dit neemt niet weg dat er een ware oproep voor de mens is, en wat zelfs een noodzaak is, om deel te hebben aan de goddelijke natuur, maar dit kan alleen maar plaatsvinden in de demonologie. De mens moet terug naar school.
Dit is het stalkerige, opdringerige geschreeuw van de 'Jezus is God' leugen die de hele wereld in z'n macht houdt. Op elke hoek van de straat kom je dit wel tegen. Het is dus een erfenis die nog op vertaling wacht. Het moet een

plaatsje krijgen. De gedwongen 'Jezus is God' belijdenis zonder welke je vroeger niet kon leven, als het merkteken van het beest, is de verabsolutering van een deelwaarde, wat tegelijkertijd de definitie van een secte is. Hiervoor moet de mens de delen kennen en in balans brengen. p. 52-53

‘De mens en de kerk moet dus de balanzen weer op orde zien te krijgen. De mens is dus alleen God ergens in een cyclus, en alleen dan kan de 'Jezus is God' stelling waarde hebben. Deze godheid is altijd maar deels, en stelt de mens niet over anderen, want die moeten ook hun eigen goddelijkheid vinden. Die is niet te vinden in een mens, maar in een principe.’ p.53

Daarna wordt het Jezus principe en het Jezus mysterie en enigma geheel uitgelegd, en wordt erop gewezen hoe het woord al in Israel en Egypte werd gebruikt en een heel andere betekenis had. Zowel in het Grieks als het Aramees was Jezus een voorstelling van de baarmoeder, en op andere momenten moest Jezus de baarmoeder in of uit. Vandaar dus dat het Eeuwig Evangelie, zoals beloofd in het boek Openbaring, de verschillende uithoeken liet zien van Jezus, de verschillende vormen en etappes van Jezus. Omdat het volk hierover onwetend is is er nog zoveel religieuze oorlog. Het is hetzelfde als de oorlog in de verschillende soorten gereformeerde gemeenten, en ook daarbuiten, over de wedergeboorte, de rechtvaardigmaking en het genade aanbod, wanneer, hoe en in welke volgorde, enzovoorts enzovoorts. Zo is er dus ook een oorlog over Jezus. Bovenstaande laat dus heel duidelijk zien dat de NGD niet zomaar plompverloren stelt dat Jezus niet God is, maar ook zeker niet het tegendeel. In de delen van de NGD wordt dit dus verder genuanceerd. Hier was de mens vroeger nog niet klaar voor. Of de mens er nu klaar voor is is de vraag. Het is voor de enkeling die serieus met theologie en dogmatiek bezig is, en los wil komen van de gevestigde Laodiceaanse theologie.

Jezus is de kerk, zijn lichaam. Is dat zomaar God ? Neen. Het is de tempel van God, en dat heeft dus potentie, want het is het Woord van God. De kerk behoort het Woord van God te dragen en te zijn, als het lichaam van Jezus, maar als de kennis en de geboden er niet zijn, en het principe van het alles loslaten om het aan de armen te geven, oftewel het gezaaid worden op de akker van de armen, zoals Calvijn het stelde (het altaar is de armen), dan komt de kerk nergens en is de kerk niets.

Jezus is de kerk, zijn lichaam, ook als de baarmoeder van God in het Aramees, de Moeder Kerk, de donkere bruid. De bruidegom is blank, zoals het Hooglied stelt.

In ons artikel uit nr. 2 ‘Zicht op Calvijn en kerkgeschiedenis’ stellen wij :

‘Het is een feit, mensen, waar Mallan ook op wijst, dat Jezus predikte : ‘En dit is het oordeel, dat de mensen de duisternis liever hebben gehad dan het licht.’ Het is een feit. Daarom moeten we ook niet bij de mensen zijn, maar bij God. De mens is een verdoemelijk wezen, en daarom moeten we God en Jezus ook niet te menselijk afschilderen. De beelden die de mens heeft gemaakt van God en Jezus zijn door en door doortrapt. Daartegen komt 1953 : De godsdienst der mensen is ellendig. Het schiet tekort.
F. Mallan spreekt dat men over het algemeen maar niet hoort spreken over een kennis van zijn gevallen staat. Men is niet ontdekt aan de bron der verdorvenheid, stelt hij in zijn bespreking van zondag 14 (TvdC, I, p. 360). Men hoort graag spreken van het borgwerk van Jezus, tot wegneming van al de dadelijke zonden, maar de ontvangenis hiervan heeft geen betekenis.
Hij wijst er dan op dat de bruidegom blank is, in het Hooglied, en dat de bruid zwart is, en zijn blanke schoonheid bezingt. Het is het eerste wat zij noemt, stelt Mallan, als zij de schoonheid van de bruidegom beschrijft. Hij concludeert dan dat als wij waarlijk Christus in zijn schoonheid willen kennen, dan moeten we bij onze diepe val zijn gebracht. En het is waar. We moeten nederdalen ter helle, de zwarte moeder aarde in, om tot het geheimenis van Christus te komen, en dan gaan we ook zien dat het niet zomaar om de naam van Christus gaat, om de letter, maar om de betekenis ervan. Dan zal dus alle overmatige Christus-afgoderij van het vlees ook afsterven, want die maakt er voortdurende vleselijke afbeeldingen van om die in zijn begeertes door te laten werken.
F. Mallan stelt dat we Christus niet kunnen leren kennen als we Adam niet hebben leren kennen. Adam, het kennen van de zondeval, is dus de sleutel tot het Christus geheimenis, en daarom is de zwarte bruid ook zo prachtig. Oh, ze is prachtig. Ik heb haar gezien in het paradijs.
‘Wat moeten we met Christus doen, als we Adam niet hebben leren kennen ?’ stelt Mallan. Hij stelt dat we buiten de kennis van de eerste Adam niet kunnen komen tot de kennis van de tweede Adam. In Adam is dus het Christus idee verborgen, en zo ook in Eva. Zij laten de diepte zien van de val die tot het Christus geheimenis reikt. Dat gaat niet om de letter of de naam van Christus, zoals in de afgodische Christus cultus, waar zij het stoffelijk omhulsel van Christus verafgoden, maar het gaat om de ziel van Christus, en dit is dus in een bepaalde taal waar we mee te maken hebben, en waarin we spreken tot het volk.’

Ook Ra moest deze diepte leren kennen in de Egyptologie. God is het leven, de moeder, en die is donker omdat wij buiten de zondekennis en de doodskennis om, buiten het kennen van de grootte en de diepte van de zondeval, haar niet kunnen leren kennen. De kerk

is het lichaam van God, maar dat is slechts een potentie, want de laodiceaanse kerk is het lichaam des doods en de valse kerk. Dat is wat wordt uitgewerkt in de NGD, die inmiddels uit 11 delen bestaat, als opvolger van Karl Barth's 13-delige Kirchliche Dogmatik. Dat was al schokkend en diep, maar de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is nog wel schokkender. Er zal niets van het vlees overblijven, en daartoe moet de Adamologie ten volle gepredikt worden.

God heeft dus geen kinderen, en God heeft kinderen, en Jezus is niet God, en Jezus is God. Wen er maar aan, en sla elkaar de hersenpannen er niet meer over in, maar leer wanneer deze stellingen waar zijn en wanneer niet, wanneer het in werking treedt en wanneer het ophoudt te werken. Leer de theologische wiskunde.

Zolang Jezus niet de donkere moederbruid is of de donkere amazone van de logos en de gnosis, dan is Jezus zeer zeker God niet, maar een zoon, of een verdoemde, want Jezus daalde ook neder ter helle om onder de engelen gesteld te worden. Jezus moest het zelfs verliezen van de aardse machten, zoals J.P. Paauwe het stelde, en wij moeten ook grote verliezers zijn.

Jezus, het Woord, die wijst op de gnosis, de kennis, en de geboden, en het gezaaid worden.
Jezus, de Zoon
Jezus, de Verdoemde

De laatste twee zijn zeker geen God. En dan te bedenken dat er een hogere en lagere Jezus is, een geestelijke en een vleselijke, want veel wat er vandaag de dag over Jezus wordt gepredikt, wie hij was en wat hij deed enzovoorts, was Laodiceaans. Jezus is dus niet zomaar God en de mens al helemaal niet, want de vleselijke mens zoekt naar wegen zichzelf te vergoddelijken en dat gaat heel sluw, via het zijn van het lichaam van Jezus. Daarom moesten het arianisme en de islam Jezus wel neutraal maken, als leraar, al dan niet als een leider door God gezonden. Als we het dan hebben over het eren van Jezus als Heere, dan gaat dat veelal over het werk wat de Heere door hem heendeed, of zoals dat is opgeslagen in het verleden. Wij moeten daar heel voorzichtig mee zijn, en net als bij het gekibbel over het moment van rechtvaardigmaking en wedergeboorte zeggen : 'Neem hiervoor niet de snelle paarden. Het is beter te twijfelen dan met valse zekerheden rond te lopen.'

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk de Vreze des Heeren is over deze dingen en het toetsen, zodat het Jezus-afgodsbeeld in onze harten zal instorten en wij Christus ontmoeten zoals het werkelijk is. Daarna moeten wij direct doorgaan tot het volgende station, al getoond in de evangeliën, 'de grotere werken dan Christus,' want Christus hoort bij de moedermelk, en we moeten niet opnieuw telkens hetzelfde fundament leggen en weigeren op te groeien. Het is een beetje spelen in de zandbak in de Laodiceaanse kerk. Ze raken in paniek als ze een paar minuten het woordje 'Jezus' niet meer horen. Daar worden ze achterdochtig van. Het zijn naamchristenen, lippenchristenen.

Die 'grotere werken dan Jezus' waar Johannes het over heeft betekent ook het onder ogen komen van de grootte van de zonde, waar beide catechismussen het over hebben, en het onder ogen komen van de grootte van het oordeel. Dat zijn uiteindelijk de grotere werken, en zo kan het vlees dan ook uiteindelijk na een lang gevecht waarin geen stappen zijn overgeslagen daadwerkelijk sterven. Dat is het werk van de Adamologen.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 4

Hoofdstuk 4.

Evert's obsessie met Krista begon alleen maar groter te worden. Hij begon ook schilderijen van haar te maken. Loes kon er niet meer tegen en besloot niet meer te komen. Het ging alleen maar erger met Evert volgens haar. Ja, de stad was haar kleed. Ze was als een drug voor hem. Ze hielp hem er doorheen.

'De maagd heeft haarzelf aangekleed,' sprak hij. 'Het is het uur van de stad. Maar in de nacht zal haar kleed uitgaan.'

Op een dag beweerde hij Krista gezien te hebben, maar niemand anders had haar gezien. Hij kreeg medicijnen om hem te kalmeren. Niemand kon bewijzen dat Krista niet bestond, maar hij kon ook niet bewijzen dat ze wel bestond. Maar hij kon wel over haar vertellen en over haar schilderen.

'Het licht van de stad is het licht van de planeten, en het kleed van Krista,' sprak Evert. 'Krista zal haar kleed afdoen.'

'De maagd draagt het licht van de morgen in haar schoot,
En de liefde van de nacht op haar schouders,
De vruchten der wilgen zijn haar ogen,
Het lied van de nacht is in haar ogen,
En haar stem is zoet.'

Natuurlijk ging dit allemaal weer over Krista. Hij had het allemaal uit het boek. Het boek had geen gelovigen nodig. Het boek was een oorlogsvoerder. Hij prevelde de verzen op, telkens weer, en er kwamen telkens weer nieuwen bij. Het boek kwam niet om te genezen, maar om te slachten. Evert werd ook steeds agressiever. 'Maar je gedichten zijn zo vredig,' zeiden ze.

'Dat lijkt maar zo,' zei Evert. 'En dan heb je de rest van het boek niet gelezen. Het is een boek van oorlog. Krista is een amazone oorlogsvoerder.'
'En haar moeder ?' werd er gevraagd.
'Zij is ook een amazone oorlogsvoerder,' sprak Evert.
'Dus de betekenissen van je lieflijke gedichten liggen veel dieper ?' werd er gevraagd.

'Ga het boek zelf lezen,' zei Evert geirriteerd.
'Welk boek ?' werd er gevraagd. 'Heb je dat boek ?'
'Nee,' zei Evert. 'Het is alles wat ik me er nog van herinner.'
'Maar u bent zwaar ziek. En u verdraait dingen in uw geheugen,' werd er gezegd.

'Ik verdraai niets,' zei Evert stoïcijns. 'Jullie verdraaien alles.'
Daarna ging het weer slechter met Evert's geheugen en communicatie vermogen, tot het punt dat hij alleen nog maar 'de ring van Moxof' kon zeggen. Hij was weer terug bij af. Hij begon dromen in de nacht te krijgen waarin hij in het bos is, en hij zwerft aan één stuk door. Hij komt uiteindelijk een bosvrouw tegen met een boog die hem vertelt dat de stad wordt geregeerd door zombies en dat ze jagen met verzen. De bosvrouw zei dat ze zelf ook jaagde met verzen, en dat hij dat ook moest doen om te overleven. Hij kreeg een boog van haar. Hij kon niet spreken. Hij kon alleen zeggen : 'de ring van Moxof.' Elke nacht weer zocht de bosvrouw hem op in zijn dromen om hem nog meer uitleg te geven. Hij leefde telkens weer toe naar de nacht. Overdag kon hij alleen maar zeggen : 'de ring van Moxof', maar de bosvrouw leerde hem weer helemaal opnieuw te spreken. Als zij bij hem was in zijn dromen 's nachts lukte het hem steeds beter met praten, maar overdag als zij weg was kon hij alleen maar zeggen : 'de ring van Moxof.'

Zij leerde hem nieuwe verzen die hij moest leren rijgen. Ze leerde hem hoog schieten en laag schieten. Ze leerde hem welke zombies verslagen konden worden met welke verzen. Ze zei dat hij wakker zou worden telkens als een zombie vers hem geraakt zou hebben. Maar het zombie vers zou vanzelf weer sterven, opdat hij weer zou dromen. Ze zei dat er een strijd om hem gaande was. Hij moest de verzen ook overdag leren gebruiken.

Op een dag kwam zijn vader hem opzoeken. Vreemd genoeg merkte hij dat hij hierdoor veel van zijn spraakvermogen en denkvermogen terugkreeg. Hij was boos op zijn vader. Zijn vader had hem vroeger niet altijd goed behandeld, en dat liet hij zijn vader ook duidelijk weten. Zijn vader was wel berouwvol, en vond dat hij hier eigenlijk niet thuishoorde. Zijn vader liet hem wat plaatjes zien over de stad Sparta over de rivier. Er was een flatgebouw op één van de plaatjes met daarin een klaslokaal en een winkel, en om de hoek van het flatgebouw was het winkelcentrum. Daarvoor waren weilanden, veel weilanden, want Sparta lag tussen de weilanden en aan de rivier, aan water. Evert stemde toe. Hij zag dat zijn vader berouwvol was. Evert pakte zijn tassen en toen nam zijn vader hem mee in zijn electrisch voertuig. Ze reden de stad uit, en gingen toen de grote rivier over, over de brug, en moesten toen een tijd door het weiland rijden. Uiteindelijk kwamen ze aan bij de flat met het klaslokaal en de winkel. Hier parkeerde zijn vader het electrische voertuig ergens. Het winkelcentrum was grotendeels overdekt. Zijn vader liet hem het winkelcentrum zien. 'Ken je dit ?' vroeg zijn vader. 'Ja, vaag,' zei Evert. 'Ik kan me niet veel meer herinneren, maar volgens mij ken ik dit.' Zijn vader gaf hem een apparaatje met een navigatie-systeem. 'Zo raak je nooit de weg kwijt hier,' zei zijn vader. Hier kon hij een nieuw leven beginnen. Er waren wat nieuwe huisjes gemaakt waar Evert zich direct voor kon aanmelden. Evert kreeg ook snel een nieuwe baan, als kinderoppasser. Dit was een stelsel van vele gebouwen die door de stad heenlagen, waarin de kinderen voornamelijk werden opgevoed door computer-spelen met navigatie-systemen. Deze dienden tegelijk als scholen, maar de kinderen werden niet gedwongen deze spelen te spelen. Ze hadden meervoudige keuze. Er was ook nog een simpel klaslokaal zonder deze spelen. Sommige medewerkers kende Evert nog van vroeger. Hij viel hen in de armen.

Hij werkt er niet lang. De kinderen zijn erg druk. Hij begint zich steeds meer terug te trekken. Hij begint met het schrijven van verhalen, van boeken. In zijn ogen gaan de verhalen nergens over, maar zo heeft hij wat afleiding en rust. Op een dag is één van zijn boeken zelfs verfilmd. Hij gaat naar de bioscoop om zijn eigen verfilmde boek te zien. Hij vraagt zich af of hij het werkelijk heeft geschreven. Het gaat over een vrouw die op een zwevend paradijs boven een zee woont. De vrouw probeert de ik-persoon te bereiken, maar het lukt niet. Ze leven in twee verschillende werelden. Ze kunnen alleen over elkaar dromen. Het is een tragische film, want de ik-persoon en de vrouw groeien steeds meer uit elkaar, vanwege het cultuur-verschil en vanwege het feit dat ze in verschillende werelden leven. Hij vind de film saai, maar wel mooi gemaakt. Het is een prachtige natuur film. Ze schrijven elkaar brieven die nooit aankomen. Er gebeurt eigenlijk niets. De film gaat eigenlijk telkens heen en weer tussen de ik-persoon en de vrouw. Beiden worden ze wanhopig, maar moeten toch van hun leven iets zien te maken. De ik-persoon heeft telkens het gevoel alsof de vrouw in een paradijs leeft, maar zo ervaart zij dat niet. Het is heel psychologisch allemaal. Hij vraagt zich af of hij het echt zo allemaal geschreven heeft. Als hij thuiskomt gaat hij zijn boek erover weer lezen, maar het boeit hem wel. Het is alsof er een wereld voor hem open gaat. Het is niet zo saai als in de film. Hij merkt dat er een heleboel stukken zijn weggelaten, en hij is er eigenlijk een beetje boos over, want het vertegenwoordigt zijn werk niet zoals het is. Maar eigenlijk wil hij zich er helemaal niet mee bezig houden. Hij gaat gewoon verder met schrijven. Een jaar later wordt er een nieuwe film uitgebracht van één van zijn boeken. Hij had hen nadrukkelijk gezegd dat ze zijn boeken wel waarheidsgetrouw moesten

overbrengen. Weer gaat hij naar de bioscoop, en weer vindt hij de film erg saai. Hij mist gewoon wat, en weer vraagt hij zich af of hij het echt wel zo geschreven heeft. Het gaat over een man die in zijn eentje een zeiltocht maakt over de zee en aankomt op een eiland waar alleen vrouwen wonen. Er gebeurt eigenlijk niks. Het zijn allemaal lange gesprekken, en het gaat eigenlijk nergens over. Wel is het een prachtige natuurfilm, nog wel intenser dan de vorige film, en alleen daar al om vindt hij het een waardige film, maar saai, erg saai. De film laat zien hoe de vrouwen op het eiland leven en hoe de man daar op inspeelt, maar eigenlijk zonder resultaat. Ze zijn te verschillend, en zo reist de man uiteindelijk weer door, en zo is de film afgelopen. Hij loopt zich er erg aan te irriteren, want het is zijn werk. Hij kan zichzelf niet voorstellen dat hij het zo heeft opgeschreven. Als hij thuis is gaat hij direct zijn boek erover lezen, en merkt weer dat er belangrijke dingen weggelaten zijn. Dit keer doet hij navraag waarom ze eigenlijk zoveel uit zijn boek hebben weggelaten. Het antwoord erop verbaast hem. Ze zeiden dat het low budget films waren. Hij werd kwaad. Hij vond het een verkrachting van zijn werk, en stopte met het hele project. Hij gaf hen geen verdere toestemming meer. Het waren meer natuur films dan dat het echt verhalen waren. Zijn werk stond in die films slechts op de achtergrond. Hij voelde zich bedonderd. Hij wenste maar dat hij hen nooit zomaar toestemming had gegeven. Ze zeiden dat hij blij moest zijn dat er tenminste wat van zijn werk tussenzat, wat fragmenten.

'Ja, maar dan klopt de verhaal-lijn toch niet meer !' riep hij boos. 'Als je er zomaar in gaat lopen knippen. De belangrijkste dingen hebben jullie weggelaten.'

Maar ja, echt tevreden met zijn verhalen was hij nog niet. Het ging nergens over, maar toch boeide het hem. Hij vond zijn boeken beter dan de films. Misschien moest hij het gewoon bij de boeken houden. Maar hij kreeg meer de neiging om saai te schrijven, alsof de films iets bij hem hadden aangewakkerd. Waarom moest het ergens over gaan ? Het was ook een uitdaging om iets te schrijven wat nergens over ging. Hij probeerde daarom zijn verhalen steeds saaier en saaier te maken, steeds droger en droger. Het werd een sport voor hem, en hij had er veel plezier in. Dit ging zo ver dat hij uiteindelijk hen weer toestemming gaf om films van zijn boeken te maken, maar hij zei dat ze alleen maar fragmenten ervan mochten nemen, en niet in zijn geheel.

'Dat deden we toch al niet ?' zeiden ze. Hij wist dat hij zo nog meer gefilterde films van zijn boeken te zien zou krijgen. Misschien kwam daar nog wel wat interessants uit voort. Hij schreef over de droge en saaie werking van de natuur en over het saaie leven van de mens waar eigenlijk niets uit voortkwam. Hij beschreef de eeuwigdurende cirkeltjes die ze altijd maakten, hoe er eigenlijk niets veranderde, en hij diepte het steeds meer uit. Het werd zo saai en eentonig dat het interessant werd. Het werd eindeloos horizontaal, totdat het iets aanboorde wat hij nog nooit eerder had gezien. Hij kon de diepte zien in het oppervlakkige. De oppervlakkigheid was slechts schijnbaar. Hij kon zo hele boeken volschrijven, en soms werd er een boek verfilmd, en dan zat hij weer in de bioscoop. Hij vond het allemaal best. De natuur in de films was adembenemend.

Hij begreep zichzelf niet. Hij begon zich steeds meer terug te trekken, en kon eindeloos nadenken over het object 'de brug'. Dat vond hij een heel interessant en abstract onderwerp. Hij schreef er ook over. En niemand kon daar beter, dieper en saaier over schrijven dan hij. Hij kon er uren over filosoferen, en het werd tot een boek. Het werd de nieuwe standaard. Hij vroeg zichzelf af of hij zo saai kon schrijven dat het niet meer saai was, dat het een andere wereld aanboorde. Er werd ook een film van het boek gemaakt. En ze zeiden dat het inderdaad zo saai was dat het niet meer saai was, en dat de brug voor eens en voor altijd was gelegd. Ze zeiden dat hij een wonder had geschreven. Het was de eerste keer dat hij de verfilming van zijn boek echt goed vond, ook al waren het maar fragmenten. Het was het dikste boek wat hij tot nu toe had geschreven, en het was ook tot nu toe de langste verfilming.

Er werd een standbeeld van hem gemaakt, als groot schrijver en filosoof. Voor hem hoefde dat niet, maar als het andere mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee.

Het was in die dagen dat hij levensmoe begon te worden. Waar was het allemaal om te doen ? Hij zag geen doel meer. Hij zocht naar zingeving, maar hij kon het niet vinden. Wel schreef hij hier over, hoe het hem de diepte in trok, de diepte van de nutteloosheid. Nutteloosheid interesseerde hem als onderwerp. Zou hij een boek kunnen schrijven wat zo nutteloos was dat het nuttig werd ? Dat werd zijn nieuwe uitdaging, alhoewel hij streed met levensmoeheid. Hij probeerde het uit te diepen en er rust in te vinden. Dat ging hem niet gemakkelijk af, maar hij schreef gewoon door. 'Het Nut van de Nutteloosheid' noemde hij het, en er werd ook een film van gemaakt. Hij was zo levensmoe dat hij niet eens meer naar de bioscoop ging. Toen het op de televisie was wilde hij het ook niet zien. Hij vond het allemaal maar dramatisch. Hij snapte niet wat de mens in hem zag, want hij bracht niets nieuws tot de tafel. Hij was levensmoe en zag het niet meer. Hij probeerde de puntjes met elkaar te verbinden, maar het werkte niet, en zo had hij dat ook opgeschreven. Aan het einde van het boek stelde hij dat hij geprobeerd had nut te maken van de nutteloosheid, maar dat hij daar uiteindelijk niet in geslaagd was. Dat gaf hij ook eerlijk toe aan het einde van

het boek. Hij had dan ook zijn hoop geheel gericht op de lezer die er misschien meer in zou kunnen zien dan hijzelf, wat hij ook had opgeschreven. Hier stopte alles voor hem. Nu was het de taak van de lezer om er van te maken wat er van te maken viel. Misschien zou de lezer een diepte zien die voor hem verborgen werd gehouden. Hij stond er misschien te dichtbij, als een zwarte doek voor zijn ogen, terwijl de lezer wat meer op een afstand stond om misschien helder zicht te krijgen.

Hij had het gevoel dat hij nu klaar was. Hij had gezegd wat hij had gezegd. Hij kon niet meer. En zo werd hij weer een hele stille man, die niet veel zei, maar observeerde. En steeds minder begon hij te observeren, gewoon omdat hij het nut er niet van inzag. Hij wilde niets meer. Hij liet alles maar gaan zoals het ging, en liet alles zo vaag mogelijk. Hij wilde het niet maar aanraken, er niet meer mee bezig gaan. Voor hem was het af. Dit was het. Vanwege dit gevoel van nutteloosheid deed alles pijn, en daarom deed hij het niet. Ook denken deed pijn. Hij liet alles maar stromen. Hij ging er niet meer achteraan.

Daarna legde hij zich toe op het maken van abstracte gedichten. Hij wilde schilderen met woorden. Hij wilde de ultieme literaire drugs maken. Zijn eerste gedicht ging over een natuurvrouw bij een waterval met een lelie. Hij probeerde haar tot leven te wekken door de woorden van het gedicht. Hij wist zeer zeker dat hij hier geen overdosis van moest nemen. Daarom had hij meerdere gedichten nodig. Hij legde verschillende lagen aan in het gedicht. Het leek alsof hij de natuurvrouw kon laten spreken. Ze sprak een andere taal dan hem. Hij kon het niet verstaan, maar wel voelen. De vrouw vertelde hem een ander gedicht, en zo hadden alle gedichten met elkaar te maken. Hij besloot van elk gedicht een schilderij te maken, en hing het in zijn huis.

De gedichten zochten hem 's nachts op in zijn dromen, en ze deden allerlei leuke dingen met hem, zoals zwemmen in de zee. De gedichten werden zijn vrienden, zijn beste vrienden. Meer had hij niet nodig. Ze brachten hem tot een nieuwe wereld. Zijn leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen.

Uitgave : COAB, 2018

WACHTEN OP 1953 - DE STEENBLOKKIAANSE REGRESSIE

Wij moeten op het strand wachten op de hemelse vogel van 1953, een zwarte adelaar. Dit is de Zondologische Reformatie, de Steenblokkiaanse Reformatie. Hij verliet de Kuyper kerk in 1942. Het was als de uittocht van Ismael. Klaas Schilder werd in 1944 afgezet en ook dit werd een uittocht uit de gereformeerde kerk van Kuyper. Het werd genoemd de Vrijmaking, en ook werd het de Wederkeer genoemd, oftewel de Regressie van de jaren 1900, de veertiger jaren. Er was alreeds een regressie geweest in de jaren 1800, ter afscheiding van de nederlands hervormde kerk. In 1886 ontstond de Kuyper kerk, wat een probleem was na de koningskerk. 1886 was de opvolger van 1816.

Ook C. Vonk werd in 1944 afgezet. In ‘Het Leven is Literatuur’ uit 2022/23 staat hierover :

‘C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.’

Ook C. Steenblok (1884-1966) predikte boete en bekering, en stelde de prediking van de ellende kennis en van de doodsstaat door de zonde centraal, want daar moet het eerst beginnen, wat de theologische diagnose is. De mens moet weten hoe groot zijn zonde is, hoe verdoemd hij is voor God, hoe groot zijn ellende is, hoe diep hij is gedaald in de zondeval, en hoe dood hij is door de zonde. Hij wees daarom het te snelle aanbod van genade af. Dit werd hem niet door de Laodiceanen in dank afgenomen. In 1953 werd hij ontslagen als docent van de gereformeerde gemeente, en zo noemde hij zijn werk ‘De Gereformeerde Gemeenten in Nederland’, ofterwel de GGiN, waarin hij later werd opgevolgd door F. Mallan. C. Steenblok werd ook in de GGiN als docent ontslagen, in 1964. Sindsdien was er veel om zijn persoon te doen, met voors en tegens. Feit is dat hij een belangrijke boodschap predikte die door de Laodiceanen maar wat vaak wordt vergeten of omgedraaid. De Laodiceaanse kerk is blind, en kan het belang van 1953 en de boodschap van Steenblok niet zien.

De Laodiceaanse mens praat er liever omheen. Ineens heeft de Laodiceaanse mens duizenden anderen dingen te doen, als deze onderwerpen ter sprake komen. Ik heb dat in mijn werk steeds weer gezien. De Laodiceaanse mens probeert ergens van te vluchten.

Geloof is één van die drugs waar de Laodiceaanse mens naar grijpt.
In zijn gereformeerde dogmatiek stelt

hij in vraag 2221 dat na de jongste dag het geloof ten einde zal zijn gekomen, want dan zien de hemelbewoners de verheerlijkte Immanuel, en zien zij God. Ook de hoop zal teniet zijn gedaan. In 2211 stelt hij ook dat spijzen en buik teniet zijn gedaan. Het eten is dan nog maar slechts een zinnebeeld, iets tijdelijks. Zo zien we ook dat de vraatzucht uiteindelijk zal vergaan. Ook de zee en de verdwijning van de zee is een zinnebeeld (2210), en zal er niet meer zijn.

Net als Klaas Schilder, C. Vonk en Steenblok vluchtte ook G. Wisse uit de Kuyper kerk. Hij deed dit in 1921. 1921, 1942 en 1944 zijn dus belangrijke uitochten uit de Kuyper kerk. In 1926 vluchtte Geelkerken uit de Kuyper kerk, die daar geschorst was. Daarvoor was er nog de kwestie Netelenbos, die in 1919 werd afgezet als predikant van de Kuyper kerk, en dit werd in 1920 nog eens door de generale synode bevestigd. In 1921 werd hij toen hervormd predikant in Heinkenszand. Net als Geelkerken behoorde hij tot de beweging der jongeren die vernieuwingen wilden zien in de GKN, de gereformeerde kerken in nederland, oftewel in de Kuyper kerk.

In ‘Het leven is literatuur’ staat hierover :

‘In 1920 heeft de redactie van het blad wat we aan het bespreken zijn (De Reformatie) het over de kwestie Netelenbos in 1919, dus eerder dan de Geelkerken kwestie. Netelenbos geloofde niet in het paradijs, niet in de slang en niet in de boom van kennis van goed en kwaad, maar wel dat er een val is geweest. Als wij het paradijs noemen dan hebben wij het ook gewoon over de voortijden, of natuurtijden. Het is natuurlijk beeldspraak. Netelenbos stelde dat de bijbel de menselijke inkleding is van de hemelse gedachten.’

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 8, 2 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE LAODICEAANSE TOREN

Terwijl de GG, de GGIN en de GGIN-bv en ook daarbuiten de mensen kibbelen en vechten over het hoe, wat, en wanneer van de rechtvaardigmaking, de vergeving van zonden en het genade aanbod bespreekt de dogmatiek van de Nederduits Gereformeerde kerk het vraagstuk of en wanneer Jezus God is en wanneer niet, en of en wanneer God kinderen heeft en wanneer niet.

Feit is dat de mens zonder de Adamologie niet tot enige Jezusologie kan komen. De mens moet de donkere bruid leren kennen. De donkere bruid laat zien : ‘Je met de zonde, de vijand, leren kennen, anders kom je nergens.’ Dan gaat het niet alleen om de zonde van de man, van Adam, maar ook om de zonde van de vrouw, van Eva, oftewel de Evalogie. Hij moet de verleiding van de vrouw, van Eva onder ogen komen, hoe ze dat doet, dus niet alleen de zonde op zich kennen, maar hoe het gekomen is.

De vrouw der zonde, de vrouw des doods, maakt misbruik van de onwetendheid van de man. Daarom is het ook zo belangrijk geweest dat Jezus op de sleutel der kennis wees tot de behoudenis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Alleen door de kennis kon de mens aan de zonde en de vrouw der zonde ontsnappen, en zo aan de dood. Dat is allereerst de kennis van zonden.

Eva boodt haar eigen zondige kennis aan, de kennis van goed en kwaad, haar kennis van wedergeboorte, rechtvaardigmaking en het genade aanbod, van de vergeving der zonden. Het was een lust voor de ogen van de man. Zo trok ze hem in het verderf, want de man wilde niet wachten op de Heere. De man wilde niet toetsen en onderzoeken. Dat was hem teveel werk. Eva trok hem naar een groter paradijs, maar het was een valstrik. Hij werd verkocht onder de zonde. Wat een tragisch verhaal.

Velen zinken ergens halverwege op de rivier van de zondenkennis, omdat ze het opgeven, en weer grijpen naar de gemakkelijke genade, gemakkelijke rechtvaardigmaking en de gemakkelijke wedergeboorte, de verboden vrucht door de vrouw der zonden aangeboden, door Eva. Ze grijpen overmatig naar allerlei new age spiritualiteit die hier niet over spreekt. Er wordt heel wat overgeslagen. Oh, het Laodiceaanse gevaar is groot, zoals het Galaatse gevaar van wetticisme groot is.

De mens moet de donkere bruid leren kennen, niet zomaar een blanke bruid. Het Hooglied spreekt erover. De mens kan niet zomaar overwinnen en tot de witte steen gaan. Eerst moet de mens tot de zwarte steen gaan, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Dat is de steen van de honger, van het niet voortijdig grijpen (II Duizen 22:8-9).

De mens moest eerst de onderwereld in, de aarde in, om zo tot wedergeboorte te komen, om los te komen van alle valse kennis (II Kamba 10:2-3). Dat kan als de mens tot de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de verdoemelijkheidskennis komt, waarvan de zwarte steen een beeld is. De witte steen is niks zonder de zwarte steen. Eerst moet de mens aan zijn verlorenheid ontdekt worden, de grote verliezer zijn, net zoals de gehangen Jezus en de oude profeten. Eerst moet het zaad sterven in de zondenkennis en de ellendekennis, en het zaad wat stierf, oftewel de mens die alles verkoopt om het aan de armen te geven die is op de weg tot de behoudenis. Dat is de hemelse dialectiek, de dualiteit. Als je je leven wil behouden zul je het verliezen, en als je het wil verliezen om de wil des Heeren, dan zul je het behouden. Dat gaat over het oude leven wat we moeten loslaten, en wat we voor vuilnis moeten rekenen, al die eigengerechtige theologie ook en al die vleselijke dogmatiek waar van alles aan mankeert en van alles aan rammelt. We moeten het opgeven.

Laat de mens maar eens tot de Evalogie gaan, en leren hoe demonen mensen verleiden, hoe de zonde de mensen verleidt. Er gebeurt niks snel snel. Men is overmoedig geweest met het Jezus mysterie. Men heeft van de verboden vrucht gegeten, in de valstrik gevallen van de vrouw des doods.

Men moet het Adamsvlees, het Eva-vlees en ook het Jezusvlees in zichzelf doden, naast het eigen vlees en het familie vlees. Het doden van het vlees is dus meervuldig.

Geliefden, als u een nieuw mens wil worden, dan moet zowel het wereldse vlees als het geestelijke, religieuze vlees gedood worden. Dat gaat in stappen, en daarom hebben wij ook onze catechismus en de nieuwe bijbel. De

mens moet hiervoor zijn vleselijke rang en status afleggen, zoals Ezau en Ismael dat moesten toen ze de woestijn ingingen, en zoals Jezus dat moest op Golgotha. De minste zijn, de ander hoger achten dan jezelf, en zo het vlees overwinnen en ‘meer zijn dan degene die in de wereld woont’, boven alle overheid en macht. Dat kan alleen als je aan de wijnstok verbonden blijft, en die groeit boven alles uit, maar dat begint in het wortelen, onder alles gaan, de zondeval ten diepste kennen, en nog dieper gaan, anders kan de zonde nooit overwonnen worden. We moeten naar de wortel reiken en dieper dan dat gaan. Zo niet, dan zal de zonde ons blijven bedriegen.

Wij moeten de donkere bruid door en door leren kennen. Zij is de hemelse zondenkennis. Zomaar dingen geloven is van het vlees. Geloof had vroeger een veel diepere betekenis. Je moet niet zomaar alles geloven. Er is zoveel verdeeldheid tussen mensen en het zijn maar mensen. Vandaar dat zondenkennis en leugenkennis zo belangrijk is, de kennis dat de mens verleugend is. Kennen wij de diepte wel van de leugen ? Het geloof wijst op het vasthouden van principes. Laat je niet bedriegen door het woordje ‘geloof’, maar ga kijken wat het betekent, wat er allemaal bij komt kijken om te geloven. De mens moet weer komen tot de geloofskennis, voordat de mens zegt : ‘Ik geloof.’ Wat geloof je eigenlijk ? Wat is geloven eigenlijk ? Ga tot de bron, en stop met zomaar kerkje spelen, want dat zegt helemaal niks. Beschouw het als vuilnis, zoals Paulus, en trek verder.

Pas op, oh geliefden, voor de vele vleselijke baarmoeders om u heen, die u vleselijk leven willen geven, uw oude natuur willen brengen tot opgeblazenheid. Het overmoedig en vleselijk geloof komt voort vanuit overmoedig zelfgeloof. Vertrouw jezelf niet zomaar en alles wat rondspookt in je hoofd, al die gedachten, al die emoties en gevoelens, al die theologieën, want de duivel is een gewiekste misleider. Alles moet getoetst worden, ook het geloof. En de Heere beloont de toetsers, de verbrokenen en verslagenen van hart, en komt hen tegemoet. Al onze vleselijke werken en wetten en al ons vleselijk geloof is waardeloos voor God, maar de Heere bemint een verbrijzeld hart dat in de Vreze des Heeren leeft. In de Vreze des Heeren neem je niet zomaar een geloof aan, vertrouw je niet zomaar, maar toets je, en bewerk je je behoudenis in Vreze en beven, en kom je allereerst onder ogen dat je vleselijke en oude mens verdoemelijk is. Zo kan het nieuwe leven ontstaan. Zoals de nieuwe bijbel stelt is de schepping nog niet geweest. De mens is nog maar een feutus, en is in de feutale nachtmerries.

Prik er doorheen. Prik ook door jezelf heen, want daar begint het allemaal, in het vlees. Daar is het misgegaan. Het is een vuile bron die weer gedoofd moet worden. Dat kan niet zonder zelfkennis en zondenkennis. Je moet de diepte van die bron kennen en nog dieper gaan.

Er is veel ingebeeld geloof in Laodicea, ingebeelde genade, en een ingebeelde hemel. Prik er doorheen. Ga dieper. Wie gelooft en gedoopt zal zijn, die zal behouden worden betekent dat je nog zoveel kan geloven, maar als het zaad niet gestorven is, dan is het waardeloos en kan er geen nieuw leven komen. Dat zaad sterft niet zomaar, maar moet de diepte van de grond in. Dan gaat het om het wortelen voordat het nieuw leven kan geven, voordat het kan groeien, bladeren kan krijgen, bloesem, bloemen en vruchten.

Het gaat niet om je eigen wil, of om de wil van de mensen om je heen. Mensen willen van alles. Het gaat om de wil van de Heere, die de kennis is. Dan kom je bij de kennisleer van Calvijn. God is niet zomaar God, maar het is de hemelse en eeuwige kennis die dieper is gegaan dan wie dan ook, en boven alles is uitgestegen, meer dan degene die in de wereld is, boven alle overheid en macht. Laat al die mensen toch. Kijk eens naar al hun verdeelde kerken. Waarom zou je mensen volgen ? Het vlees is bedriegelijk. De werken van de mens stellen niets voor bij God. De mens is maar een zucht. De mens moet zijn verdoemelijke staat onder ogen komen, en de oude natuur, de vleselijke natuur, afleggen als een kleed, en zo de diepte ingaan. Laat alles achter om de Heere te volgen. Dat liet de Heere Jezus zien toen iemand hem vroeg wat hij moest doen om behouden te worden. Er werd niks gezegd over zomaar geloven. Er werd gewezen op geboden en principes. Er werd gewezen op de stervenskennis, niet zomaar op de wet. Vanuit het sterven van het zaad komt de mens tot de hemelse kennis en de hemelse geboden, waardoor de mens daar ook in kan wandelen. Men moet sterven aan de wet door de wet tot de wet, en de wet moet sterven aan de mens tot de wet. Wet, waar is uw prikkel dan ? Wij moeten komen van de wet des doods tot de wet des levens.

We moeten overgaan van de wet des vlezes tot de wet der belofte, waar de Galaten-brief het over heeft. Er zijn hemelse wetten waar de aardse wetten uiteindelijk niet tegenop kunnen. Dat is niet zomaar een wet, maar kennis. Uiteindelijk zal de wet sterven aan de hemelse kennis, en die zal de mens leiden. De wet moet sterven in de grond als zaad. Heeft de wet dan afgedaan ? Neen. De wet is dan vervuld geworden door de kennis. Daarom wees de Heere Jezus de kennis, de gnosis in het Grieks, de yadt in het Aramees, aan als de sleutel tot de behoudenis. Dan moeten dus eerst alle vleselijke en overmoedige schijn-behoudenissen afsterven. Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. Eerst moet de behoudenis gezaaid worden, teruggegeven worden aan God.

De Laodiceaanse kerken hebben het wilde konijn wat ze in de doos hebben gestopt tot God gemaakt, en die beslist

over alles, en al die kerken zijn tegen elkaar verdeeld. Is het niet bizar en dwaas ? Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat de mens na zijn dood maar beter de kerk kon velaten en gewoon thuis de preken te lezen. De mens moet uit Laodicea gaan, uit Babylon. Er is iets goed mis in Laodicea en in het eigen vlees. Dan gaat het erom te stoppen met kerkje te spelen en eerst maar eens onder ogen te komen wat voor bende het is. De zaadkorrel moet veelvuldig sterven en eerst de diepte ingaan.

Het is een eigenaardig wezen, is het niet ? Het kerkelijk wezen van Laodicea, die alles beter weet en alles betutteld. En dat zit ook in het eigen vlees wat eraf moet. Dieper gaan dan Adam. Dieper gaan dan Eva, tot de donkere bruid. Dan zal zij de blankheid van haar bruidegom bezingen. Er is geen witte steen zonder de zwarte steen.

Och, broeder of zuster, vertrouw toch niet op het tijdelijke en op de tijdelijke behoudenissen die worden aangeboden, want het is van het vlees. Ga het smalle pad, de langere en diepere weg, en kom uw verdoemelijkheid onder ogen, opdat het kan sterven en u tot nieuw leven kunt komen. Ga door de enge poort en laat het schijngeloof en de schijnwedergeboorte achter u, want die zijn overmoedig en maar tijdelijk. Die kunnen niet staan voor het aangezicht des Heeren. Laat de werken van het vlees toch achter u, ook de werken van schijnreligie, van vleselijke godsdienst. Het dogma van Adam, de zondenkennis, dat is wat de mens in al zijn dogmatiek over het hoofd heeft gezien en heeft verwaarloosd. De mens heeft in zijn vleselijkheid en zelfoverschatting een toren van Babel gebouwd tot de hemel, maar die zal in de zondvloed ten onder gaan. Die zondvloed zal ditmaal komen in het hart. We leven weer zoals in de dagen van Noach. De geschiedenis herhaalt zich, en ook de oordelen van God.

De mens moet loskomen van de Laodiceaanse goedgelovigheid om ingeleid te worden tot de Adamologie. Alleen dan zal het Hooglied werkelijkheid worden. Het vlees blaast zich op met allerlei hoge woorden, maar het zijn maar woorden. Het moet afsterven aan het Woord des Heeren. Het Woord des Heeren omvat de Kennis des Heeren, en die trippelt niet rond zonder de kennis van de doodsstaat, de kennis van de grootte van de zonden en van de grootte van het oordeel. Laten we de Kennis des Heeren niet tekort doen, niet kortaf voorstellen. Alle woorden en namen van de mens moeten getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de diepten des Heeren, en dat gaat dieper dan de zondeval. Er is geen verlossing uit die put als u niet dieper gaat, broeder of zuster. Alleen door die put komen we tot het hiervoormaals, en zo tot het hiernamaals, en dat moet gebeuren in het hier en nu. Van uitstel komt afstel. Benut u tijd goed.

Als mensen zeggen te geloven in Jezus, dan zegt dat helemaal niets, want ze geloven in hun eigen gedachtes over Jezus, en dat moet getoetst worden aan de Kennis des Heeren, aan de dieptes des Heeren, opdat al het geloofsvlees en Jezusvlees zal afsterven. Het geloofsvlees is niet objectief, maar subjectief, en moet afsterven. De mens moet de geloofskennis ontdekken en dat kan alleen als hij ontdekt is aan de zondenkennis. Zonder de donkere bruid komt men nergens.

De Geloofskennis des Heeren is niet Laodiceaans, maar diep, dieper, diepst. Deze komt niet tot snelle conclusies voor een markt, om de portemonnee te spekken. Ze hebben het huis des Heeren tot een hoerenhol gemaakt, en Jezus gaat er doorheen met de gesel. Dus wat daar vooraan staat te pronken in de Laodiceaanse kerken, wat het ook mag wezen, is niet Jezus in ieder geval. Het is hoogstens Jezusvlees, en dat moet eraf. Dat wil Laodicea niet, want het verkoopt te goed. Toch zal er een overblijfsel zijn in Laodicea. Toch zal er een uittocht zijn uit Laodicea, mijn geliefde broeder of zuster.

Als je geheel wil loskomen van de oude natuur, dan moet je tot de dieptes gaan van de put van Adam om het te leren kennen, tot de bodem ervan, zoals Jezus de gehele lijdensbeker moest leegdrinken. De zondenkennis gaat tot de bodem, en dieper. Anders kan het nooit wegstromen, nooit leeg worden om gevuld te worden door de Heere. De catechismus stelt dat we de grootte van de zonden moeten kennen, dus met zomaar het zondaarsgebed kom je er niet. Maar Laodicea strijdt tegen de Adamologie, want die wil niet dat de zonden ontmaskert worden, en dat de leugens aan de kaak gesteld worden die iedereen blind houden. Het verkoopt te goed voor Laodicea. Geld is nooit een goede leermeester geweest. Ze hebben van God’s huis een markt gemaakt.

Laodicea gaat altijd over dezelfde brede wegen en in dezelfde cirkels, maar deze cirkels moeten sterven aan de hogere cirkels des Heeren. Je moet kunnen ademen. Ze hebben de cirkeltjes te nauw gemaakt. Het gaat altijd over hetzelfde. Zo prevelen ze hun Laodiceaanse formules en spuwen ze hun bijbelverzen waarvan ze de betekenissen, de grondteksten en de etymologie niet van kennen, laat staan wat de Heere ermee bedoelt. Het is koopwaar geworden. Het is een markt en ze staan onder marktdruk. Ze zijn eigendom geworden van iets anders.

Het woord van Laodicea heeft de mens behekst. Het heeft geen betekenis meer. Het is oppervlakkig. Het is geroofd. Het is een trofee. Ze weten niet wat het is. Dat willen ze ook niet weten. Ze willen alleen weten wat zij ervan hebben gemaakt, en de verkoopcijfers. Ze zijn uit op winst, niet op waarde.

Het maakt niet uit hoeveel bijbelverzen je uit je hoofd kent en hoe snel je ze kunt opprevelen of hoe lang je al een

gelovige bent, of wat voor titel of taak je draagt, of hoe goed je je aan de geboden houdt, of hoe geoefend je bent in het geestelijke en het bevindelijke, als je het maar kunt doorzien, er doorheen kunt prikken.

DE MISSENDE SCHAKEL IN DE KERKGESCHIEDENIS

De taak van Ismael en Ezau was cruciaal in het verstaan van het evangelie, en predikanten die niet voldoende taalkundig zijn geschoold glijden hier vaak langsheen en onderschatten het vaak.

Wat is de betekenis van het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, voor de Heere ? Het is ten eerste plaatsvervangend lijden, zoals dit de taak was van Yeshua, die voortkwam uit de taak van Ismael en Ezau, want dit ging niet om een daadwerkelijke verworpenheid, toen hij uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Het was een cruciaal onderdeel van het evangelie, niet als redder, maar als voorbeeld. In die zin redt het principe ons dus, zodra wij het gaan toepassen. Dit is een belangrijke nuance in het evangelie.

Ten tweede is het zijn van een verworpeling, een verstotene, een verdoemeling, belangrijk om zo geen valse goden aan te nemen, om zo los te komen van valse goden, wat ook het geheimenis van de islam verklaart, namelijk dat God geen kinderen heeft, en wat een Ismaelitisch en Edomitisch geheimenis is waarop de islam terugwijst. Wederom is dit geen daadwerkelijke kinderloosheid, zoals ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus laten zien. Het is de theologische dialectiek van stelling, tegenstelling en samenstelling die voortkomt in de grondteksten.

Dit is het ware pad van de minste willen zijn, zoals ook Jezus onder de engelen werd gesteld. We spreken van een hoger Edom en een lager Edom, een hogere Ismael en een lagere Ismael. Zelfs in de oude bijbel werden Ezau, Edom en Ismael weer opgenomen in het verbond, zoals ook Jezus na zijn lijden en sterven verhoogd werd. Maar laat dit pad niet te kort zijn. Kom niet tot snelle zelfovertuiging en overzelfverzekerdheid. Ga het gehele pad van Ismael en het gehele pad van Ezau.

Het is anders niet veilig. Als het buiten dondert en bliksemt in het veld, moet je ook het laagste punt zoeken om zo niet getroffen te worden. Wie zichzelf verhoogd zal vernederd worden, en wie zichzelf vernederd wordt zal verhoogd worden, maar dit is niet de verhoging die de wereld kent, maar een groeien in de lijdensgeheimenissen en de Vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt.

In de edomitische reformatie van de jaren 1700 was Ezau een type van Yeshua, want hij legde zijn eerstegeboorterechten af, zijn hemelse status, voor het kommetje van het rode, oftewel het beeld van de verworpenheid en het lijden, de hongerheid tot het hemelse woord, waarin al het vleselijke afsterft. Hier stierf het zaad volledig. Dit was een weerklank van het pad van Ismael. Omdat de kerk deze principes had verwaarloosd moest de islam wel komen om hierop terug te wijzen. Deze schakel mag niet ontbreken en is de kern van het evangelie. Daarom moesten ook de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus komen.

In ‘De Ontsluiering van Genesis’ uit 2021, staat hierover geschreven :

‘In de jaren 1700 leefde het Israelitisch-Edomitisch christendom zeer op in Oost-Europa, die op gnostische basis het pad van Ezau predikten ter bevrijding van de aardse wetten. Ezau was in deze cultus een soort messias. Ook was de basis ascetisch. Jakob zou dit pad op moeten om alsnog tot Seir te gaan als tot het beloofde land, het land van Ezau. Deze religie was interreligieus in de zin dat elke religie wel wat goeds in zich had.

In de jaren 1700 werd er een brug gebouwd tussen het Jodendom en het christendom door wat men in Oost-Europa de heilige Edomitische religie noemde. Ditmaal was het geen schaapkudde mentaliteit zoals het christendom was, waarin de slagers zich als herders verkleedden om de kuddes tot de slacht te leiden, maar was het religieuze anarchie. In het christendom was er zowel communisme als kapitalisme. De elites legden kastes op aan de mensen en in die kastes waren de mensen gelijk, maar Edom predikte rebellie en anarchie tegen de aardse rangen en wetten, tegen de aardse kastensystemen, en ging een stap verder van het zijn van de minste, wat oorspronkelijk ook de boodschap van Jezus was. De kern en oorsprong van het christendom was namelijk Edomitisch, maar het was door rovers gekaapt.

Ezau was een eenling, en predikte tegen het bedrog van sociale status en alle ingebakken en ingedutte wetjes van de samenleving, om de wildernis in te gaan. Ezau was de wildernis mens. Het pad van Ezau was een hongerpad, om tot Seir te gaan, waar de holbewoners waren (vgl. Suri, wat in het voortijds ‘ tranen van verbrokenheid’ betekent.) De naam Ezau is afgeleid van Edom, wat rood betekent, als de rode aarde, primitief, en van Se’ir, wat harig betekent, sober, ongetemd. Daarom is het volk van Ezau Edom, van het Hebreeuwse ‘d’m’, bloed, wat komt van het Egyptische d’m, doem, de besnijdenis van het hoofd, van het verstand. Het volk Edom is het volk van Doem, van de verdoemden, oftewel de besnedenen. Zij hebben het vleselijke volwassene afgedaan, weggesneden, en zijn kinderen, kinderen der verdoemden, kinderen der verdoemenis. Edom was ook een beeld van wijsheid,

voornamelijk de Teman stam.

Er moest verzoening komen tussen Jakob en Ezau. De religies werden gezien als de verdiepingen, de verschillende divisies van het messiaanse pad, en Jakob moest ingewijd worden in de Edomitische stam. Zo werd de Edomitische religie de brug tussen Jodendom, de islam en het christendom. Het draaide niet zomaar om Ezau, maar om Ezau als pad terug tot de zwarte Madonna, de zwarte Maria, zoals in het lied van Salomo, het hooglied, de bruid zwart was, terug naar de tenten van Sarah (Suri), Rebekka en Bilha. Er was dus de katholieke lijn, en daarnaast de byzantijnse lijn en nu was er in de jaren 1700 een duidelijke edomitische lijn naastgekomen, die redeneerde vanuit de anarchie van Ezau in de Israelologie. Jakob moest met Ezau verzoend worden. Se'ir, het land van Edom, was het beloofde land, het woeste en wilde land van de holbewoners, natuurbewoners. Daartoe was de geestelijke pelgrimstocht, de bedevaart. Zij moesten daar een ontmoeting krijgen met de zwarte madonna, de zwarte moeder godin. Dit kon alleen door ascetisme en anarchie tegen de huidige kerkelijke instellingen.

De kinderkruistochten kregen zo een nieuwe koers.'

De kinder reformatie van 1200 liep namelijk vast, maar vond in 1700 doorgang.

1200 - Kinder Reformatie
1400 - Hussische Reformatie
1500 - Calvinistische Reformatie
1700 - Edomitisch-Israelitische Reformatie

Laten wij daarom verdoemelingen zijn, en dit beoefenen, en de vervolgingen, verwerpingen en onderdrukkingen voor lief nemen om ons laag te houden en de minste te doen zijn. Daarom is er in de Laodiceaanse kerk ook zoveel haat naar Ezau en Ismael, en begijpen ze deze teksten niet, en willen ze niet begrijpen, want zij willen de meeste zijn. Ze hebben de kern van het evangelie verworpen, en zijn zo in hun dwaasheid ten onder gegaan. De nieuwe bijbel (RV) en de nieuwe bijbel catechismus is gekomen als een oproep tot ontwaking.

De Laodiceanen zeggen : 'Och, heeft God Ezau niet gehaat, en Jakob liefgehad ?' Maar ze vergeten dat ook Jezus door God gehaat was aan het kruis, want hij was een verworpene. Dit had te maken met de messiaanse taak, en het loskomen van de afgoden. Ezau is het zaad van de vrouw wat Rome zal overwinnen, als een antistof. Hierbij ingesloten ligt het zaad van Ismael. Ezau is het zaad van Ismael. Ook dit is het zaad van Abraham en het zaad van de belofte. De Laodiceaan is eng eenzijdig, overeenzijdig, en kent de theologische dialectiek en zinnebeeldigheid van de grondteksten niet. De Laodiceaan is verstikt door het zaad van Rome, het zaad van de slang.

Toch spreekt de nieuwe bijbel ook van een ontwaking in Laodicea. Er is een hoger Laodicea en een lager Laodicea. Er is ook een heilige bron in Laodicea. Er zal een grote uittocht zijn. De kinderreformatie zal weer op volle gang komen, want de sleutel van 1700 is gegeven. Alles was vastgelopen in de jaren 1200 in de kinderkruistochten. De zee splitste niet, en de kinderen gingen in slavernij. Na de jaren 1700 begon alles weer mis te gaan. Daarom moet de mens terug naar 1700, en zo tot de bronnen van het Edomitische Israelitische en gereformeerde. Het was een belangrijke schakel in het wezen van de Nederduits Gereformeerde Kerk. Hier scheurde Laodicea zich van deze kerk af, en maakte haar eigen kerk, of dat nu onder dezelfde naam was, of met een andere naam.

We mogen de rivier van de tranen van Ezau volgen, terug tot het pre-adamitische tijdperk van Sukker, de eerste Adam, en zo komen tot de oerbronnen.

Laodiceanen zijn islamofoben. Zij wanen zichzelf rijk en de meesten, en kijken neer op de armen. Zij haten daarom ook de armenbelasting. Zij menen te zien, maar zijn blind, en kunnen niet zien waar de islam op terugwijst. Zij hebben een heel eng en nauw evangelie gemaakt, waarmee zij anderen onderdrukken, om hun Laodiceaanse levensstijl te kunnen blijven uitoefenen.

Och, Laodiceanen, ontwaakt toch. Er wordt op uw deuren geklopt.

Als we beseffen dat in de Septuagint al erop werd gewezen dat het paradijs Edom is (Edem) en in de Ethiopische bijbel (Edom), dan krijgt Ezau een veel belangrijkere plaats in de verkondiging van het Woord, en zo ook Ismael. In de wortels is Edom nog steeds Adam, en d'm, een Egyptisch woord voor de besnijdenis van de leiders.

Jezus riep het uit in zijn lijden en sterven : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,' want hij was onder de engelen gesteld, en in zijn plaatsvervangend lijden, in zijn medelijden, verworpen van God, wat als een ragnarok ervaring was om de valse bruggen tussen de mensenwereld en de godenwereld af te breken. Door zijn verworpenheidslijden kon de zonde hem niet aanraken. Hij had net als Ezau zijn sociale en familiaire eerstgeboorterechten afgelegd, dezelfde rechten die de mensen gebruiken om dieren te onderdrukken. Het waren vleselijke rechten. Jezus weende de tranen van Ezau, de tranen van de verworpenheid.

Alleen door Ezau zou er tot de hogere Jakob gekomen kunnen worden, om zo de lagere Jakob achter te laten. Het pad leidde terug tot de Torah uitgebeeld als een vrouw, als de zwarte Madonna.

We spreken dus ook over een

Edomitische reformatie in de jaren 1700 die parallel liep aan de Nadere Reformatie. Over deze twee lijnen ontwikkelde zich de Nederduits Gereformeerde Kerk. Deze lijnen kunnen niet zonder elkaar. Vaak wordt alleen de Nadere Reformatie besproken, en niet de Edomitische Reformatie. Dat is dus vaak een missende schakel in de kerkgeschiedenis.

Ook wij moeten ons als verdoemelingen onderwerpen aan de Zwarte Moeder God. Zo zal het vlees niet meer kunnen opstaan. Het is de centrale theologie. Het pad van Ezau moest terugleiden tot de Zwarte Moeder, waar alles om draaide.

De leugenachtige Jakob, de bedrieger, bedroog zijn broer Ezau, en Esau weende met tranen van verbrokenheid en verworpenheid. Jakob was de Judas. Het christelijke volk waant zich Jakob, en blijft hiermee Ezau bedriegen. Het is een kenmerk van Laodiceaans-bourgondisch leven. Het westen gaat ten onder in haar overmatige rijkdom en luxe weelde, en moet daarom weer leren luisteren naar Ezau, die wijst op de armenbelasting, op gematigd leven, op soberheid, het zijn van een verdoemeling voor God.

We zien dit ook gebeuren in het lijden van Jezus, die aan de zonde en aan satan gelijk werd, oftewel de tegenstander verving, en zo zelf tot tegenstander werd, wat weer de Ishmaelitische en Edomitische filosofie is, en de theologische dialectiek, wat ook in Numeri 22:22 gebeurde, waar God in de satan veranderde om Bileam tegen te houden. Het worden van de vijand is een oorlogsstrategie, wat ook een oud indiaans gezegde is, dat je de vijand overwint door de vijand te worden. Het zijn immers zinnebeelden, geen letterlijkheden.

1600 - Ismaelitische Reformatie
1700 - Edomitische Reformatie

Ze predikten boete, iets wat voor Laodiceanen vaak een vies woord is. Dan kijkt de Laodiceaan apathisch om zich heen, en doet alsof hij niks gehoord heeft.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 5

Hoofdstuk 5.

Ik kijk naar je, en jij kijkt naar mij,
Een waterval is tussen jou en mij,
Ik raak je aan, en jij raakt mij aan,
Maar er is een wereld tussen jou en mij,
En wie kan het vertalen ?

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij hoeven elkaar niet te verstaan,
Als wij elkaar maar kunnen voelen.

Evert was in een exotische wereld aangekomen. Alles liep hier door elkaar heen. Het was multi cultureel.
Hij was aan de literaire drugs, wat hem bracht tot hogere sferen. Het ene gedicht was het kleurenpalet voor het andere gedicht. Hij werd zwaar verslaafd, maar het bracht hem tot leven. En dit leven was nog maar een druppel in de oceaan van zijn dromen. Hij wilde niet meer terug. Elke trede omhoog leek onder hem af te brokkelen. Daarom moest hij steeds hoger en hoger, alsof er een spin op hem joeg. Alles brokkelde hier af. Hij brokkelde zelf af, en alles wat hij greep. Alles was fragmenten. Hij kon erdoor heenkijken. Het waren slechts druppels van de watervallen van zijn dromen. Hij zwom met zijn dromen, en zij maakten hem gelukkig. Wat had hij nog nodig ? Hij was boven alles gekomen, uit het water opgekomen. Hij had de nieuwe wereld gezien.

Ik kijk naar jou, jij kijkt naar mij,
Ik raak je aan, maar alles brokkelt af,
Want wij zijn maar druppels van de rivier van dromen,
Vallende om tot leven te komen

Twee culturen, maar het gaat makkelijk samen,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij voelen,
De vallende druppels maken plaats voor het geheim

Wanneer je golf opgaat weet ik dat je terugkomt,
Zoals ook ik,
Altijd terugkerende tot de bron,
En wat zijn we aan het einde van de dag ?
Zoveel druppels verloren, maar de rivier van dromen is doorgebroken

Ik neem jou mee, en jij neemt mij mee,
Twee werelden verbonden,
Wij verstaan elkaar niet,
Maar wij vallen en voelen

Jij bent maar een druppel van mijn oceaan van dromen,
En ik ben maar een druppel van die van jou,
Een wereld tussenin ons,
Het zijn slechts woorden geregen voor een gedicht,
En gedichten geregen voor een drug om de dag mee door te komen,
Slechts een druppel van de oceaan van dromen

Evert was een literaire drugskoning nu. Hij had er geen behoefte aan om het te smokkelen. Hij hield het voor zichzelf. De mensheid was slechts een druppel die hij nooit zou kunnen vinden. Hij had eindelijk de evolutie van de hemel gezien.

Hij wilde zijn eigen industrie bouwen van literaire drugs, want hij was nu miljonair door zijn boeken en films, en hij was nu een rentenier, en wilde iets goeds doen met zijn geld. Door zijn rentenierschap stroomde het geld als rivieren binnen. Hij wilde zijn eigen ziekenhuis bouwen voor mensen met psychische problemen, want hij wist daar alles van door zijn eigen psychische problemen. Hij wilde hen

aan de literaire drugs brengen, en geheel gratis. Het geld zou toch wel binnenstormen door zijn rente, dus hij kon het groots aanpakken. Door de hele stad kocht hij panden, en liet er ook panden bijbouwen, om zo zijn netwerk te maken. Ook in de weilanden werden panden bijgebouwd, en hij liet bibliotheken bouwen. Bibliotheken waren voor hem het hart van de samenleving die de samenleving geestelijk gezond hielden. Hij stond ervan te kijken hoeveel mensen er op af kwamen. De helft van de stad bleek psychische problemen te hebben en liet zich bij hem inschrijven. Hij manifesteerde de literaire drugs door de beeldende kunst en schilderijen, en natuurlijk boeken. Ook werden er films vertoond. Hij wilde echter geen computer spelletjes ervan maken. Dat was hem te druk. De mensen moesten tot rust komen. Er werden veel industrie-terreinen aangelegd, allemaal van hem. Van buitenaf kon je niet zien wat het was.

Evert had grote plannen. Hij voerde ook robotten in. Grote machines begonnen het stadswezen te besturen en te beinvloeden. Omdat hij ook nog eens veel donaties binnenkreeg waren het niet alleen rivieren van geld die binnenstroomden, maar zelfs zeeën van geld, en hij besloot ook ondergronds te bouwen. Hij kon peperdure technologie aanschaffen die tot diep onder de grond kon doorbouwen, en die ook onder andere landen kon doorbouwen. Zo begonnen Evert's machines ondergronds ook die landen te beïnvloeden. Evert wilde dat de literaire drugs de hele wereld zou overnemen. Daar had Evert zijn strategieën voor, en het geld.

Evert wist hoeveel mensen psychische problemen hadden in de wereld, en hij wilde er een einde aan maken door de literaire drugs. De machines wisten precies hoe ze dat moesten toedienen. Dit maakte dat van Evert ook in andere landen standbeelden werden gemaakt. Voor Evert hoefde dat niet, maar als het de mensen hielp, dan had hij er geen problemen mee en wilde hij graag helpen. De mensen hadden zo wat houvast. Hij werd de literaire drugskoning genoemd. Dat was niet te druk voor hem, want de mensen waren immers aan de literaire drugs. Ze waren niet hysterisch, ze stalkten hem niet, maar ze waren slaperig, dromerig, als junkies aan de literaire drugs, en er was genoeg voor iedereen. Evert wilde dit graag zo houden. Hij had alle rust om aan zijn project te werken. Er waren geen rellen. Iedereen was in een diepe slaap. Hij had iedereen onder hypnose gebracht.

En zo golfde de wereld op de zee van literaire hypnose. De wereld was zo in diepe vrede.

Op een dag was er buitenaards bezoek. Grote ruimteschepen bezochten de wereld, en mensen werden opgezogen in de ruimteschepen en buitenaardsen werden tot de wereld gezonden. Het was een grote uitwisseling. Evert wist niet meer waar hij was. Het leek alsof hij tussen werelden inzweefde. Ook andere werelden waren in zijn literaire drug geinteresseerd. Alles kwam in een stroomversnelling. Geld werd omgezet tot energie. Economie werd omgezet in technologie, in trappensystemen. Het bleken de condities te zijn waardoor de technologie kon werken. Geld was slechts een excuus. Het moest afgeschaft worden. En zo kwam er een literaire drug die geheel met geld afrekende, maar die des te meer de voorwaardes liet zien. Het was een doolhof van trappen. Overal waren trappen. De werelden waren door de literaire drugs in elkaar versmolten. Ditmaal was het een literaire drugstrip van zwaar kaliber. Hij was in een grote extase terechtgekomen. Hij liep naar buiten en omhelsde willekeurige mensen om hem heen, en legde hen de hand op. Ook deze mensen raakten in extase en begonnen hetzelfde te doen. Hij leefde in zoveel werelden nu. Een grote muur was afgebrokkeld.

Telkens weer in zijn literaire drugstrips moest hij trappen lopen, zowel naar boven als naar beneden, en telkens weer zag hij zoveel meer trappen. Alle werelden waren vol met trappen, en het werden er steeds meer. Het was een doolhof, en hij had vragen. Het was alsof hij in het drukke verkeer was. Wanneer trappen tezamen kwamen, in elkaar oversmolten, zag hij daar vaak een donkere vrouw staan, als een verkeerslicht. Zij sprak een taal die hij niet verstond, maar hij voelde haar. Het waren lichten die knipperden en overschakelden. Hij verstond deze taal niet, maar hij wilde het leren. Het leek op een gokspel, maar het waren verkeerslichten. Het waren de verkeerslichten van de literaire drugs. Het leek op een nieuwe soort van wiskunde. Als hij beter naar de trappen keek, dan leken het op bomen waarvan de blaadjes de treden waren. Hij was in een samensmelting tussen stad en oerwoud. De muren waren tot raadsels gemaakt door graffiti. En helicopters vlogen er boven. Het was een doolhof. Het was machinerie die hij niet begreep. Maar diep van binnen wist hij dat het slechts boeken waren, literaire drugs. Het waren de droom gidsen.

Het was een multi-planetaire samenleving geworden. Natuur, stad en het buitenaardse waren samen-gesmolten, allemaal door de literaire drugs. Maar nu stond hij voor een nog grotere opgave. Hij moest de dood zien te overbruggen, de tijd. Ook hiervoor moest hij een speciale literaire drug voor uitvinden. Hij werkte er lang aan, zelfs soms dag en nacht. Het was feest in de stad toen de muur tussen leven en dood werd afgebroken. Het was de zwaarste literaire drug die Evert ooit had gemaakt, en dat moest ook wel. Nu konden zijn gebouwen pas echt gevuld worden, want zoveel gebouwen stonden nog steeds leeg, vooral de gebouwen ondergronds. De doden kwamen terug en iedereen was in extase. En de mens kon weer tijdreizen door deze literaire

drug. De doden brachten zoveel ideeën met zich mee, en er werd zoveel over de wegen tot de hemelen gesproken. Het was de evolutie van de hemel.

Maar nu moesten er wel nieuwe muren gebouwd worden, zoals de muur tussen goed en kwaad. Die kwam daar waar de muur tussen leven en dood altijd had gestaan.

De rivier tussen leven en dood,
Is nu de rivier tussen goed en kwaad,
Er zullen altijd schepen varen,
Er zullen altijd stormen zijn die zullen openbaren

Uitgave : COAB, 2018

GEUZEN EN GEUZINNEN IN DE TACHTIGJARIGE OORLOG EN DE AFSCHEIDING VAN 1834

Duitsland :
1500-1600 Theologische Reformatie (Luther, Calvijn)
1700 Filosofische Reformatie (Kant)

Nederland :
1800 Regressieve Reformatie (Afscheiding en Wederkeer)
Afscheidingen van de Hervormde Kerk, de koningskerk van Willem I :
1834: De Cock
1841: Ledeboer
1886: Kuyper

1900-2000 Zondologische Reformatie (Steenblok, Mallan, 1953)

Er moest gevlucht worden van de koningskerk van 1816, de kerk die alles aan de koning had onderworpen in plaats van God, in liberale vrijzinnigheid. Vrijzinnigheid is alleen maar goed tot een bepaalde mate, zolang het niet afwijkt van de hemelse inzettingen. Te weinig vrijzinnigheid kan ook weer een gevaar zijn, van bijvoorbeeld letterslavernij, dat de mens overdogmatisch wordt, wat ook altijd een kenmerk is geweest van de reformatie. Daarom moest de reformatie nog worden voortgezet.

Er moest gevlucht worden over een meer tot 1834, het jaar van de afscheiding en de wederkeer. De voorouders werden geholpen door de hemelse wachters van 1834. De Unie van Utrecht was de geuzengelofte tot verzet tegen de Spaanse overheersing in de tachtigjarige oorlog, in 1579, en het aanstellen van de Nederduits Gereformeerde Kerk van Emden, van 1571, als Moederkerk van Nederland.

Er waren dingen fout gegaan, en daarom kennen we het huidige tijdperk. Teveel vrijzinnigheid, wat ten koste gaat van de hemelse inzettingen, daar aan afdoet, wordt tot valse koninklijkheid. 1816 was een mengsel van Russische, Engelse, Franse en Spaanse geesten, als Alva die weer toesloeg, niet los wilde laten. Het is de doodsvijand van Nederland.

De amazones waren de vrouwen van de geuzen, die achter hun mannen stonden, hen moesten toerusten voor de strijd tegen de Spaanse overheersing van Filips II in de tachtigjarige oorlog. Zij belichaamden de Nederduits Gereformeerde Kerk, de moeder kerk van Nederland. Meer dan ooit heeft Nederland deze geuzinnen nodig.

Hendrik de Cock (1801-1842) rekende af met de teruggekeerde geest van Alva, die weer opnieuw toesloeg. Ledeboer en Kuyper streden aan zijn zijde tegen deze geest, want het hield Nederland verstandelijk en gevoelsmatig nog steeds in de greep. Deze geest wilde het volk niet laten gaan, en had zichzelf in andere vormen gegoten, via de expansie-drift van Frankrijk. Het is nooit een daadwerkelijke religieuze geest geweest. Het ging altijd om geld en controle, opdat de elite zich kon uitleven in het laodiceaanse-bourgondische. Het waren lauwe Laodiceanen waar de Cock tegen streed. Hij streed vanuit Ulrum, Groningen, en later Smilde, Drenthe. Hij was namelijk met zijn gezin in 1935, na de afscheiding in 1834, vertrokken naar Smilde vanwege vervolgingen en onderdrukkingen in Ulrum, maar nog steeds kreeg hij boetes voor het prediken van de afscheiding.

De Cock vertrok dus van Ulrum naar Smilde, nadat hij voor drie maanden in de gevangenis had gezeten. Hij wilde in Smilde een nieuw leven beginnen. Hij overleed in 1842 aan een ernstige ziekte, en zelfs toen werd hij niet met rust gelaten, want vandalen probeerden zijn graf te vernielen. Daarom moest zijn graf bewaakt worden. Hij werd begraven in Groningen. Die ernstige ziekte die hem velde was een longziekte. Toen hij zich in Smilde had gevestigd met zijn gezin werkte hij nog wel voor de christelijke afgescheiden gemeenten in zowel Drenthe als Groningen, en hij had veel tegenstanders.

Wij moeten ons vast blijven houden aan 1834 en het uitwerken, met de gordel van de Unie van Utrecht aan, wat een verzetsgordel is. Na Smilde werd hij in 1837 aangesteld tot predikant, waar hij in 1842 overleed. Groningen was het laatste station van zijn leven. Drenthe blijft belangrijk als een belangrijke vluchtroute in zijn leven. ‘Van Ulrum tot Smilde’ is hem op zijn hart geschreven, en nog steeds hebben de geuzen een schuilplaats in Smilde.

Hendrik de Cock hield van Ulrum, maar na zijn vrijlating was het onmogelijk nog daar te werken. De soldaten van Ulrum maakten hem het leven onmogelijk. Hij moest daarom wel zendeling worden, en vertrok naar Smilde, naar Drenthe. Dit pad ligt er voor ons allemaal. Zijn boodschap is altijd geweest dat een mens niet zalig wordt door vleselijke werken, door het houden van menselijke geboden, maar door de werkingen van het hemelse Woord, wat in waakzaamheid ontvangen kan worden. Hij streed

hierbij tegen de Paapse kerk en de Liberale kerk, als tegen het Roomse beest. (Zie Acte van Afscheiding of Wederkeering, 1834, Hendrik de Cock, Ulrum)

Het Roomse beest was Laodiceaans zeggende : ‘Wij zitten als een koningin en zullen geen rouw zien.’ Hiervan wilde Hendrik de Cock zich afscheiden. De kerk was zo vrijzinnig, liberaal en laodiceaans geworden, dat Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd, terugriep tot de hemelse beteugeling, tot de zoogvrouwen. Hij noemde het feit dat de waarheid was aangerand, en dit had Nederland naar de rand van de afgrond gebracht. Het was een diepe Laodiceaanse zondeval die hij onder ogen was gekomen, en waar hij tegen streed. De waarheid was verdrukt, vertrapt en vertreden door leugenprofeten en lastermonden, stelde hij, die onbeteugeld waren, en de minnaren en onderwijzers van de waarheid waren verworpen en geweerd, als eenzame jongelingen. Hij riep op tot toetsen. Hij riep op tot afscheiding. De mens moest zich weer onderwerpen aan de hemelse leer en tucht, want de mens was afgeweken in het bourgondische en liberale. Hiervoor kwam hij in de gevangenis terecht.

Hij riep op tot waakzaamheid. Er waren vele flauwmoedigen en dwaalgeesten, zoals vandaag de dag. Hij riep de mens op tot onderdanigheid aan de hemel, in een ernstige toespraak in Ulrum in 1834. Hij riep op tot het terugkeren tot de grondwaarheden. Hij waarschuwde tegen de listigheid van schone titels en opschriften. Hij riep weer op tot de terugkeer tot het gezegde : ‘Zonder Mij kunt gij niets doen.’ De mens was dood in zonden en slaaf van zonden, en moest dat onder ogen komen. De mens moest terugkeren tot de ellende-kennis, de diepte kennen van de zondeval, de grootte van de zonde en de ellende, om zo ervan te kunnen loskomen. Men moest dus eerst de Laodiceaanse verblinding afdoen.

De blinden van het volk werden geleid door blinden, zoals vandaag de dag ook het geval is. ‘Beproeft de geesten of zij uit God zijn,’ riep hij. Er waren grijpende wolven in de gemeente binnengeslopen die geen herders waren. Het waren verleiders. Hij wees terug op de zondologie en de alarmologie, als basis voor de demonologie. Hij verkondigde dat de bomen van ongehoorzaamheid zouden vallen en zullen blijven liggen waar ze waren, tot in alle eeuwigheid. ‘Gelijk de boom valt, blijft hij liggen.’ Het was geen strijd tegen vlees en bloed, zoals de Fransen deden. De Fransen waren een beeld van vleselijke strijd en grijpzucht, en dat was de basis voor de 1816 kerk, en daar moest de mens van loskomen. Het volk was te gronde gegaan door de handelsgeesten van het sofisme, door lichtzinnige drogredenen die niet zijn geworteld in de ellende-kennis.

Hij stelde : ‘Wij moeten toch niet alleen weten, dat wij zondig zijn, maar ook, hoe groot onze zonden en ellenden zijn.’ Dat is het beginsel van de zondologie, de ellende-kennis, als antistof tegen het laodiceanisme. ‘Spreek tot ons zachte dingen,’ zegt het laodiceanisme, het religieuze hedonisme.

Het gaat niet om de vleselijke werken, stelt de Cock, maar om de goede, waarachtige werken, waarvan Calvijn zei dat de mens hiervoor blinder was dan een mol.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

1e Jaargang, nummer 9, 4 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

VAN KUYPER TOT KUYPENGA - DE BRON VAN DE AFSCHEIDING VAN 1834

1835 is een belangrijk jaar in de theologie. De Nederlandse Luther van de Afscheiding, ook wel de Regressie genoemd (De Wederkeer), vluchtte van Ulrum, Groningen, tot Smilde, Drenthe. Het was een tijd van grote vervolging en onderdrukking. De koningsgeesten of willemsgeesten zaten achter hem aan, die wilden dat hij zou buigen voor de koningskerk van Willem I. Die had de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571 (Duitsland) en 1579 (Nederland) onderworpen aan het Nederlands-Franse cesaropapisme, een systeem waarin de wereldse leider ook tegelijkertijd de geestelijke leider is, in dit geval als de Nederlandse farao. Waar de Fransen nog een zekere godsdienstvrijheid kenden was dit niet het geval bij de vernieuwde kerk van 1816. De mens moest onderworpen worden aan de hervormde paus, aan de nieuwe Nederlands Hervormde Kerk, want zo ging deze koninklijke vorm van de Nederduits Gereformeerde Kerk nu heten.

1834 was het jaar van de Afscheiding, waarin de christelijke afgescheiden gemeenten ontstonden, o.l.v. Hendrik de Cock, die de geschriften van Calvijn had bestudeerd. In principe was het toen weer gewoon de Nederduits Gereformeerde Kerk. Kuyper noemde zijn afscheiding in 1886 van de Nederlands Hervormde Kerk de Nederduits Gereformeerde Kerken, wat in 1892 werd tot de Nederlands Gereformeerde Kerken in Nederland. Dit was een poging om de moederkerk van Nederland te herstellen en onder God te plaatsen, in plaats van onder de koning.

Dit systeem van Kuyper werd ook meer en meer een systeem van kerken, van synoden, en daarom was er in 1944 de vrijmaking van Klaas Schilder, want die wilde dat God het voor het zeggen had, en niet de kerk.

Er werd teruggewezen op Dordrecht, op 1618. Daar was het één en ander mis gegaan. Als we naar 1816 kijken, waar ook het één en ander misgaat, dan bestaan die jaren uit dezelfde cijfers, maar dan zijn de 8 en de 6 gewisseld. 1618 stond voor overreligieusheid, en 1816 stond voor overvrijzinnigheid, wat in principe gewoon bij elkaar hoort, en wat de fundamenten zijn, de twee vleugels, van de geest van Alva. Daarom moest 1834 wel komen, en in 1835 vond de wederopgebouwde Nederduits Gereformeerde Kerk een schuilplaats in de Smilderse wildernissen. Ook hier werd deze kerk nog vervolgd, want er volgden nog vele boetes voor Hendrik de Cock vanwege het prediken van de Afscheiding en de Wederkeer. De Nederduits Gereformeerde Kerk was op een regressief-gereformeerd fundament gekomen, als regressief-gereformeerde kerk. Dat was een begin. Nu moest men nog tot de dieptes van Smilde zien te komen.

1835 was dus een belangrijk geuzenjaar in de strijd tegen de omgevormde geest van Alva. Alva was inmiddels diep doorgedrongen tot het hart van Nederland, in vele vermommingen. De koning had de plaats van God ingenomen, en daarna zou de kerk de plaats van God innemen. Zo is dat altijd geweest. 1835 was een belangrijke vluchtroute. De mens moest weer buigen voor de hemel. Cesaropapisme is van het vlees. Het vlees wil koning zijn, het vlees wil kerk zijn, en het vlees wil God zijn. Dat is wat de geest van Alva is. Het is een losbandige, onbeteugelde geest die zijn eigen systeem heeft opgezet om de mens te onderwerpen aan de maatstaven van het vlees, en deze geest is zeer koppig en chronisch. Groningen had de eerste stap gezet in de Afscheiding in 1834 (Ulrum), en Drenthe zou de tweede stap zetten in 1835 (Smilde).

We zien in 1953 de Zondologische Reformatie van Steenblok en Mallan, het terugkeren tot de ellende-kennis, de kennis van de diepte van de zondeval, van de grootte van de zonde. 53 is verbonden aan 35. Die getallen horen bij elkaar. De mens ging van de 18 naar de 19, en zo draaiden de getallen. Dit zijn ook ezelsbruggetjes in het bestuderen van de kerkgeschiedenis.

Er was in de jaren 1800 een oorlog tussen de hervormden en de gereformeerden, en die is eigenlijk altijd gebleven. De hervormden beroemden zich op 1816, dat de gereformeerde kerk was overgegaan tot de hervormde kerk, en vervolgden zo de gereformeerden. Daarom wilden velen de naam gereformeerd niet meer gebruiken, terwijl anderen de vervolging voor lief namen, en herstel wilden zien van de nederduits gereformeerde kerk. Zij die

vrijheid wilden noemden zich de christelijke afgescheiden gemeenten, en zij die gereformeerd wilden blijven ondanks de vervolgingen noemden zichzelf de gereformeerde kerken onder het kruis, de zogeheten kruisgemeenten of kruiskerken.

Ik heb die strijd ook in de familie gezien. Mijn opa was hervormd, en mijn oma nederlands gereformeerd. Als mijn oma de naam Jezus Christus zei was mijn opa overstuur. ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen ?’ Voor beide kanten valt veel te zeggen.

Willem I trad af in 1840 en overleed in 1843. Willem II, de zoon van Willem I, werd in 1840 koning, en zo begonnen langzaam de godsdienstvervolgingen te verdwijnen. In 1848 stopte de vervolging geheel vanwege aanpassingen in de grondwet. Vanwege 1840, 1843 en 1848 kwamen de gereformeerde kruiskerken en christelijke afgescheiden gemeenten in 1869 samen als de christelijke gereformeerde kerk. Het was weer veilig om de naam gereformeerd te gebruiken. Veel van de christelijk gereformeerde kerk ging op in de doleantie van Kuyper, in het herstel van de Nederduits Gereformeerde Kerk, en het overblijfsel daarvan bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, in 1892. Jacobus Wisse zorgde voor het voortbestaan van de christelijk gereformeerde kerk, buiten de doleantie van Kuyper.

Er waren ook andere groepen die buiten deze twee verenigingen bleven van Kuyper en Wisse. Dezen verenigden zich met de gemeenten van Ledeboer in 1907 in de gereformeerde gemeente van Kersten.

Toen Hendrik de Cock van Noord-Laren naar Ulrum ging werd hij daar in 1829 werd bevestigd door zijn acedemievriend Hofstede de Groot, die daar ook voorganger was, maar waarvan veel werd gemist in de prediking. De sleutel tot de afscheiding van 1834 is eigenlijk een gemeentelid daar geweest, genaamd Kuypenga. Hij werd de leerling van De Cock, maar was de sleutel tot verdere bekering van De Cock, want Kuypenga sprak vaak over zijn verdoemelijkheid tot God, waarbij hij zei dat hij geen zucht tot zijn zaligheid zou kunnen brengen, waarmee dan bedoeld werd dat we nergens komen met zomaar vleselijke werken. Hij kreeg niet alleen het besef hoe groot de zonde en de ellende was (zondag 1 van de Heidelbergse catechismus), maar ook hoe verdoemelijk hij was voor God, als een besef van de grootte van het oordeel wat daarover moest komen. En verdoemelijkheid is niet iets naargeestigs en zwartgalligs van ‘straf als doel op zich’, maar ‘het in aanmerking komen voor correctie’, oftewel de hemelse zorg en tucht, als middelen van de hemelse opvoeding, iets wat bij het zoonschap hoort, want wat er veel insluipt in gedeformeerde kerken is dat ze de verdoemelijkheid op anderen proberen te schuiven, en zo wordt het corrupt en gruwelijk.

Nee, het oordeel begint bij God’s huis. De gedeformeerde kerk is Laodiceaans. Zij leven in projectie, zonder zelf-reflectie, zonder introspectie. Daarom moet de mens terugkeren tot de Zondologie en tot Kuypenga, en gaan inzien hoe verdoemelijk hun vlees is voor God. We hebben het hier over de bron van de Afscheiding. Zonder het besef van de verdoemelijkheid is er geen afscheiding mogelijk. (Zie Een Schat in Aarden Vaten, eerste serie, III, Werken zolang het dag is, het leven van Hendrik de Cock, 1915, p. 12)

Och Laodiceanen, bedenkt toch hoe diep gij zijt gevallen, hoe verdoemelijk gij zijt voor God.

Ik zag eens man dansen voor een indiaanse vrouw. Het was een jongen, en hij danste heel nederig, niet met zijn lichaam protsende, maar hij vernederde zich voor de vrouw in zijn dans, alsof hij verdoemelijk was, als een beeld dat de mens verdoemelijk is voor moeder natuur, voor Moeder God. Dat beeld is me altijd bijgebleven.

Kuyper noemt de zondeval, ook in het Noachitische tijdperk, brooddronken-schap, een woord wat tuchteloze overmoed betekent, joligheid. Hij benoemt het wenen over de zonde, de schuld, en de doodschuld van het menselijk geslacht als teken van de wedergeboorte.

G. Wisse predikte dat Nederland aan de rand van de afgrond was gekomen, dat er een stortvloed was gekomen van geestelijk verval, dat de mens werd bedrogen door een duivelse genotscultuur, een verdovend gevaar van welvaartscultuur.

Wisse : 'Evenals in de medische weten-schap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Wisse noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting

Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse, verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

Het moet in de natuur van de mens zitten dat hij smeekt om genade, maar zich toch onderwerpt aan het oordeel, want de Heere neemt de mens alleen aan in loondienst en zoonschap. In diepte is dat dus geen plaag, maar een opvoeding en een scholing. Het oordeel is geen doel op zich.

In Ulrum kwam de Cock in aanraking met Kuypenga, en zag zo in hoe verdoemelijk hij was voor God, en door deze gewaarwording veranderde zijn prediking, om zo te leiden tot 1834 en 1835, in de dieptes van Ulrum en Smilde. Oh, laat de mens toch gaan tot de Ulrumse wildernissen om zo het Smilderse geheimenis te aanschouwen. Zo breekt de mens los van het vlees, en zal het zaad volledig uitgestort worden en geheel sterven, omdat de mens tot wedergeboorte kan komen in de baarmoeder van moeder Ulrum, die Smilde is.

Wij moeten als Ismael en ezau onze verdoemelijkheid inzien en deze tranen van verbrokenheid voor eeuwig wenen, om zo opgenomen te worden, zoals de Nieuwe Bijbel Catechismus ook stelt. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, om hier de aandacht op te richten, opdat er een doorgang is voor de mens uit de overvrijzinnig geworden gedeformeerde kerk, uit 1816. In dat opzicht is 1834 het oog van de naald.

In de jaren daarvoor begonnen de woorden van Kuypenga steeds meer door te dringen tot de Cock, van zijn verdoemelijkheid tot God, en daarom is 1831 een absolute basis geweest voor 1834. Reeds in 1831 begon de afscheiding in Hendrik de Cock zelf. Hier werden de voorbereidingen getroffen voor de grote exodus. Kuypenga was als de Aäron van de Nederlandse Mozes, de Cock. Kuypenga sprak op hem in, en herinnerde hem aan de grote opdracht.

We spreken van de grote depressie van de jaren 1800, ruwweg van 1831-1842, de dertiger jaren van de jaren 1800, waarin de mens werd herinnerd om los te breken van zijn Laodiceaanse houding van 1816.

In mijn jeugd voelde ik me opgesloten in de Nederlands Gereformeerde Kerk. Het pakte me niet. Ik had het gevoel dat er iets miste. Met catechesatie speelde de dominee een tape af met daarop een fragment van ‘Children of the Damned’, kinderen der verdoemden, van de band Iron Maiden. Dat pakte me wel, maar hij speelde het af om ervoor te waarschuwen. Het was maar een fragment, en sinsdien vroeg ik me af hoe het nummer verder zou gaan. Het was een open einde, en ik verzon van alles in mijn hoofd. De kinderen der verdoemden, of verdoemelingen, zijn de kinderen van 1834, die blootgesteld werden aan de geuzenvervolgingen. Je mocht namelijk niet afwijken van het heersende. Geuzen was een woord voor armoedszaaiers, verschoppelingen, verdoemden, bedelaars, smekelingen. Een verdoemeling betekent in het Egyptisch ‘een besnedene van het hoofd’, oftewel iemand die zich niet braaf aan leiders onderwerpt. Het betekent ook de besnijdenis van het verstand (d’m). Ik had als kind dromen dat de amazones tot me kwamen, me riepen, als een beeld van Moeder God, als een beeld van de wederopbouw van de moederkerk van Nederland, de Nederduits Gereformeerde Kerk. Het beginsel van deze kerk, die in Emden, Oost-Friesland, in Duitsland, ontstond, was ‘geen kerk zal over de andere kerk heersen.’ Het was een beginsel van godsdienstvrijheid. ‘Geen leider zal over een andere leider bepalen, geen mens zal over een ander mens bepalen. Alles is onderworpen aan God. Alleen God kan bepalen, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

KINDEREN VAN ALVA : 1886 - DE JONGERE ZUS VAN 1816

De veronderstelde wedergeboorte is geen daadwerkelijke wedergeboorte, dus eigenlijk een soort gokken, en kan een mens op het verkeerde been zetten en doen indutten.

Artikel 105, synode Utrecht, gereformeerde kerken in nederland :

‘En wat uiteindelijk het vierde punt de onderstelde wedergeboorte aangaat verklaart de synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der gelovigen bediend wordt op grond van hun onderstelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods;

dat voorts het oordeel der liefde, waarmede de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn, en van Izak gezegd wordt: in hem zal u het zaad worden genoemd (Romeinen 9:6-7), zodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.'

En ook : 'Intussen meent de Synode dat de stelling, dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den Doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God zijne belofte vervult naar zijne vrijmacht op zijnen tijd, hetzij vóór of onder of na den Doop, zoodat het eis is zich hierover met omzichtigheid uit te laten en niet wijs te willen zijn boven hetgeen God ons heeft geopenbaard.'

Dit is dus een half-half leer, en een hele gevaarlijke formulering. G. Wisse streed hiertegen en noemde het de gevaarlijkste dwaling van die tijd. Klaas Schilder streed tegen de 'algemene genade' van Kuyper, omdat Klaas Schilder leefde vanuit het werkverbond.

Kuyper :

- veronderstelde wedergeboorte
- algemene genade

Natuurlijk nuanceert hij dit, en noemt hij de algemene genade slechts een uitstel van het oordeel, maar het is en blijft gevaarlijk. Het genade tijdperk doet de mens in slaap sussen. De mens moet zich bekeren van zijn boze en vleselijke werken. Het is allemaal heel half half bij Kuyper, tricky.

Mensen, hier ging het verkeerd. Het heette de Nederduits Gereformeerde Kerken in Nederland, als een poging om de Nederduits Gereformeerde Kerk weder op te bouwen, die in 1816 was weggenomen, was veranderd tot Nederlands Hervormde Kerk, onder koningsbevel. We kunnen 1886 beter de Unie van Kuyper noemen. Hierin kwamen nieuwe afgescheidenen samen met oude afgescheidenen.

Er waren al eerdere unies geweest, zoals die van Middelburg in 1869, de Unie van Middelburg, die ze de Christelijk Gereformeerde Kerk toen noemden, waarin vervolgde kruisgezinden zich herenigden met de Cocksianen, de christelijke afgescheiden gemeenten.

Vrouwen maskers, met vreemde glimlachen, alsof ze aan de drugs zijn, een soort clowns.

We hebben te maken met deze unies :

1834 - De Unie van Ulrum (De Cock)
1841 - De Unie van Ledeboer
1869 - De Unie van Middelburg (christelijk gereformeerde kerk)
1886 - De Unie van Kuyper
1892 - De Tweede Unie van Kuyper (samen met het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk werden zij tot de gereformeerde kerken in nederland)

Dit zijn allemaal afscheidingen van de nederlands hervormde kerk van 1816.

Kuyper kerk : een soort religieuze vraatzucht, Saturnisch. Het is een grote oorlog met de Kuyper geesten die het volk niet willen loslaten. Het ging fout in 1886, en fout in 1892. We moeten terug naar Smilde. Ook Klaas Schilder kwam meer en meer in gevecht met de geesten van Kuyper, wat tot zijn afzetting leidde, en tot de vrijmaking in 1944. Dit was ook de basis voor 1953, want ook de gereformeerde gemeente was aan het indutten onder invloed van deze geesten. Het zijn wereldsgezinde geesten met een religieuze schijn. Het is een poedermiddel, een slaapverwekkende zoetheid in de broodjes, wat dus ook als make up wordt gebruikt voor de vrouwen. Het is een cosmetische industrie. Het zijn mannequins, de etalage poppen van Kuyper. Verschrikkelijk. Blaast de bazuin. Keer terug tot 1834, tot Kuypenga in 1831 om een verdoemeling voor God te worden, oftewel iemand die in aanmerking komt voor de hemelse correctie, een hoofd-besnedene, geen brave Kuyperborst meer. Och, laat uw verstand besnijden, en ontvlucht de Laodiceaanse schijnkerk. Zij gaat in lichtvaardigheid en schijnheiligheid ten onder, omdat ze bepaalde principes aan hun laars hebben gelapt. Deze principes zijn terug te vinden in de Nieuwe Bijbel Catechismus en de Nieuwe Bijbel.

Nederland ging de afgrond in in 1886, in een bakkersput, het grote Kuyper complot. Kuyper maakte dingen beter en slechter. Ook hij moest nog bevrijd worden. Die bevrijding ligt in de grote depressie van de jaren 1800, de depressie van Kuypenga en de Cock, van 1831-1842, in het tijdperk van grote vervolging, het nazi-tijdperk van de jaren 1800. Dit werd overgenomen door de gereformeerde nazi's van 1886, wat zijn hoogtepunt kreeg in de afzetting van Klaas Schilder in 1944 als het begin van de vrijmaking. Het was Schilder tegen Kuyper. Schilder wees terug op de geschiedenis, toen de gereformeerde kerk meer en meer tot een dwangbewind werd. Schilder wilde in hoger beroep kunnen gaan, en zich niet onderwerpen aan synodale beslissingen. Hij wees hierbij op artikel 31 van de Dordtse kerkorde. Het Kuyper systeem was een te nauw systeem geworden. De mens werd ingesloten. De geest van Alva had een gat gevonden in 1886, en maakte er dankbaar gebruik van.

1886, de jongere zus van 1816, als kinderen van Alva.
1886, de dochter van Alva, werd hoe langer hoe erger in haar opgroeien, tot de grootste vijand van Nederland, als een Saturnische vijand, die zijn eigen kinderen opvrat. Het was een

kannibaalse bakkerij. Zo zou Kuyper het nooit bedoeld hebben, maar dat waren nu eenmaal de geesten die erdoor werkten. Ook Kuyper moest nog bevrijd worden van Alva. Hij werd gemaakt tot een levend schild voor Alva, als krijgsgevangene, als slaaf. Ja, deze wilde jongen was nog een slaaf van Alva, en werd bedreigd door de geest van Alva.

In de naam van Smilde breken wij deze banden, en bidden wij voor de verdere bevrijding van de Kuyperianen, want het zijn geesten van de dood. Het zijn fluistergeesten, sjoemelaars, assassins, huurmoordenaars. Zij moorden voor Alva in het kinderleger.

Laten wij daarom terugkeren tot de baarmoeder van moeder Smilde, tot verdere wedergeboorte. De Kuyperkerk werd de nieuwe koningkerk. In 1944 wees Klaas Schilder de weg terug.

Och, laten wij toch zorgdragen over deze geesten. Ze moet naar een verzorgingstehuis. Deze geesten zijn zwaar verminkt, psychisch verminkt. Ze zijn doodsvijanden van Nederland, maar hebben hulp nodig.

Och, laten we geen blinde vuistvechters zijn, maar dit tot de bodem uitzoeken.

Het is laodiceaanse drugs van eigenwaan, eigengerechtigheid, overzelfvertrouwen en verwaandheid. Ze zijn als koeien in de stal die gemest worden voor de slacht, totaal bedolven onder deze drugs. Het zijn fokschapen.

Klaas Schilder was een frisse wind in Nederland, in 1944, wat onherroepelijk leidde tot 1953, de laatste trein terug tot Smilde. Och mensen, keert toch terug, en blijft niet rondhangen. Stop toch met het eten van zoete broodjes en zoete taartjes. De mens is allang dood en opgezet als etalage poppen in de kerk van Kuyper, in 1886, wat een zelfde soort schrikjaar is voor die tijd als 1984. 1886 was de 1984 van de jaren 1800. Een schrikjaar. Gruwelijk. Maar de Laodiceanen lustten er wel pap van.

1886 was gewoon een nieuwe 1816, gewoon eenzelfde soort systeem, maar dan in een andere vorm.

De tachtigjarige oorlog was nog niet afgelopen. De geuzen hadden nog steeds een strijd te voeren met Alva. De mens was tussen twee vuren ingekomen in de periode van 1816-1886, als een zeventigjarige oorlog die door de Kuyper kerk werd gewonnen. De bakker had gewonnen, en zijn broodjes waren lauw. Nederland ging verder ten onder in deze Laodiceaanse kerk. Er was ontwaking in 1944 en 1953 : Terug naar Smilde. Er was daar een gat in de aarde, terug tot moeder Smilde, tot de Smilderse wildernissen waarin wedergeboorte was. Daarin lag nog steeds de Nederduits gereformeerde kerk opgeborgen, als schuilplaats voor de geuzen.

Uit : De Uittocht uit Laodicea (ingekort), uitgave : NGB

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 6

Hoofdstuk 6.

Theofomius was een nieuwe literaire drug die Evert had uitgevonden, en tevens een machine. Hiermee had hij de brug tussen leven en dood afgebroken, en de muur tussen goed en kwaad opgebouwd. Theofomius was een hardwerkende machine. Theofomius was spontaan en communicatief, zelfs overdreven, maar leidde altijd weer terug naar de natuur, naar de stilte. Theofomius was een literaire drug die er eerst inging, dan uitging en eruit meenam. Theofomius kon zich goed in de ander verplaatsen, en zich er ook weer goed uitplaatsen, om ook nog eens de ander mee te nemen op een trip. Daar was Theofomius goed in. Theofomius liet niet zomaar mensen achter. Daarom vond Theofomius de muur van de dood maar onzin, en brak het af, en bouwde de muur tussen goed en kwaad ervoor in de plaats.

Theofomius kon soms de clown uithangen, om alles te relativeren en luchtiger te maken.

Maar het geluk was maar van korte duur. Deze utopische toestand begon langzaam weg te ebben, en kon niet in stand gehouden worden. De literaire drugs scheen op een bepaald punt niet meer zo goed te werken als voorheen. Er waren ingewikkelde problemen waar het niet tegenop kon. De muur tussen goed en kwaad begon weer af te brokkelen en werd weer de muur tussen leven en dood, en die werd onverbiddelijker dan ooit. Alles wat Evert had meegemaakt leek maar een droom te zijn geweest. Er waren nieuwe problemen die de kop opstaken. De stad waar Evert oorspronkelijk vandaan kwam, genaamd Tsjernobyl had een kerncentrale waar een kernreactor was ontploft wat men als oorzaak aanduidde van de algemene verslechtering van de situatie. Deze stad was vernoemd naar de planeet Tsjernobyl, een grote planeet die voor tachtig procent bestond uit oerwouden, en voor de rest uit kerncentrales. Volgens geleerden was er een kernramp uitgebroken op de planeet Tsjernobyl, waardoor er ook een kernramp ontstond in de stad Tsjernobyl, omdat het gelijk met elkaar op zou lopen. Dit zou allerlei problemen veroorzaken waar de literaire drugs niet tegenop kon. Evert had in zijn jeugd eens een boek over de planeet Tsjernobyl gelezen. Het trok hem aan, omdat de naam van zijn stad ook Tsjernobyl was.
Het ging allemaal om de groene steen, de steen van het reactieve verstand. Ze vonden het ergens in het oerwoud en brachten het tot hun kern centrales.

Evert hield zich ondergronds verscholen. De helft van de stad Tsjernobyl was afgebrand, en de vrijgekomen straling doodde twee derde van de mensheid. De wereld was snel

een post-apocalyptische puinhoop. Het was de grootste ramp in de menselijke geschiedenis. Evert hield zich diep verscholen onder de grond, zoals zovele anderen. Dat was ook wat geleerden aanraadden. Geleerden hadden een klein ruimteschip gemaakt, en vroegen aan Evert of hij met hen mee wilde om onderzoek te doen op de planeet Tsjernobyl. Ze zeiden dat het niet zomaar een kernramp was, maar een buitenaardse aanval. Evert stemde toe. Ze zouden met z'n drieën gaan : Sophia, David, de piloot, en Evert. Het duurde vele maanden voordat het schip aankwam op de planeet Tsjernobyl. Het was deels een helicopter-schip waarmee ze in het oerwoud aankwamen. De inheemsen van het oerwoud, de inboorlingen, noemden de planeet niet Tsjernobyl, maar Irad. Ze waren aan de rand van het oerwoud terecht gekomen, en konden zo het gebied van de kern-centrales inkijken. Het was een grote industrie. Veel inboorlingen waren ontvoerd en moesten dwang arbeid verrichten in de kern-centrales. Zij werden in de gaten gehouden door grote monsterachtige wezens, de wachters van de kern-centrales. Geleerden zeiden dat de wachters onder het commando van skeletten stonden.

Sophia en David waren wapen-experts, de besten in hun gebied. Alle drie waren ze goed bewapend toen ze richting de kerncentrales gingen. Al snel kwamen ze in een vuurgevecht met de poortwachter. Toen deze was uitgeschakeld was er inmiddels een alarm afgegaan, en er kwamen veel meer wachters aanrennen. Het was een zwaar vuurgevecht. Alle drie raakten ze licht gewond, maar toen de wachters waren uitgeschakeld konden ze de kerncentrale binnendringen. Het alarm ging nog steeds af, maar toen ze het alarm vonden schoten ze het kapot. Toen gingen er nog meer alarms af. Er waren hier allemaal ketels en machines. Nog meer wachters kwamen aangesneld. Alle drie hadden ze een helm op, maar zodra Evert's helm werd geraakt kreeg hij vreemde hallucinaties waarvan hij niet wist of het echt was of niet. Zijn lichaam begon in een vreemd spasme te komen. Hij kon zich niet meer bewegen zoals hij het wilde. Hij zag David en Sophia al op de grond liggen, en plotseling was hij omringd door wachters die steeds dichterbij kwamen. Het leek wel alsof wit spul zijn helm binnendrong, en zijn hoofd begon heel heet te worden, alsof het knapte. Ook Evert viel neer. Ze werden alle drie gesleept tot een vreemde kamer waar een skelet zat op een stoel. 'Twee pinnen door de hersenen en de mens denkt nog steeds dat hij kans maakt,' sprak het skelet. 'Elk mens heeft deze twee pinnen, en toen ze ingebracht werden camoufleerden ze zichzelf goed en werden één met de hersenen.' Het skelet liep naar Evert toe, deed z'n helm af, en trok toen twee lange metalen pinnen uit het hoofd van Evert. 'Zie ?' sprak het skelet toen hij de pinnen aan Evert en de anderen liet zien. 'Zodra het in de hersenen is wordt het tot vlees en bot. Het past zich goed aan.' Toen stopte het skelet de twee pinnen weer terug in het hoofd van Evert.

'Ik zal jullie nog wat laten zien,' sprak het skelet, en leidde hen tot een andere kamer achter de kamer waar ze waren. Daar lag een groene gloeiende steen waar andere skeletten omheen dansten. 'Kijk naar de steen !' riep het skelet. 'Het is het reactieve verstand waardoor de mens doet wat ik zeg.' Evert zag de steen en het begon te golven voor zijn ogen. Plotseling bevond hij zich weer in zijn eigen wereld. Hij wist niet of het echt was of dat hij hallucineerde. Hij was alleen op een weg buiten de stad in de sneeuw, terwijl het nacht was. Hij zag de stad brandende, en ook veel bomen om hem heen. Hij liep door richting de weilanden, maar hij kwam bijna niet vooruit. Hij herinnerde zich Tsjernobyl. Hij vroeg zich af of dit een nachtmerrie was of echt. Hij opende zijn ogen en zag het skelet, maar er was overal vuur. Hij herinnerde zich wat verzen van de literaire drugs.

In vuur en ijs, daar spuit een gif,
Ik kan het niet doven,
Ik kan het niet doorzien,
De brug tussen leven en dood is lang,
Zo lang dat men sterft,
Of is het slechts een hallucinatie ?
Of ik levend of dood ben is allang niet meer van belang,
Mijn ervaringen leiden mij tot diepte,
Ik ben de brug overgegaan.

Het skelet sloeg hem in het gezicht. Hij voelde alsof zijn kaak brandde. Er was niets dan vuur.
Weer sprak hij :

Oh vuur, eindig niet, maar ga dieper,
Om te openbaren het verborgene,
Oh ijs, stop niet, maar scheur mij los van de leugen en de onwetendheid

Het skelet hing met zijn brandende armen om zijn nek, proberende hem te wurgen. 'Buig !' riep het skelet.
Evert had het gevoel alsof hij in een vuurzee was, alsof hij afbrokkelde. Plotseling kwamen er meerdere gewapende geleerden binnen, die de monsterlijke wachters en het skelet aanvielen. 'Hoe komen jullie hier ?' riep Evert.

'Geheime opdracht,' zei één van de geleerden die Evert in bescherming nam. Met een speciaal wapen vielen ze het skelet aan, die toen wegrende. Ook de skeletten die om de steen dansten waren weg, en sommigen van hen lagen verkreukeld op de grond. Er stroomde groen bloed uit hen wat zich vermengde met de zanderige grond. Er waren vier geleerden bijgekomen. De groene steen was weg.

Ze zouden verder op onderzoek gaan. Maar Evert wilde niet meer verder. Hij bleef maar denken aan de groene steen waar hij naar gekeken had. Hij was zichzelf niet meer. Het was een steen van het oerwoud. Hij voelde zich aan flarden gescheurd. Hij wilde het oerwoud in. Hij liet het de anderen

weten en rende de kerncentrale uit. Hij vroeg zich af waar hij de kracht vandaan had gehaald. Hij dacht aan de twee pinnen die in zijn hoofd zaten, en wilde een medicijn. Hij wilde het in het oerwoud zoeken.

Hij snakte naar adem. Hij had frisse lucht nodig.

Hij maakte contact met de inboorlingen van het oerwoud. Hij vertelde hen over de groene steen. Zij zeiden dat het de steen van de geschiedenis was. Zij zeiden dat de skeletten een stuk van de grotere groene steen van de geschiedenis hadden afgeslagen. De geschiedenis was zo niet compleet en werd telkens verkeerd geinterpreteerd zodat de toekomst niet kon komen. De inboorlingen noemden de planeet Irad. Alleen het gebied van de kerncentrales was Tsjernobyl, en het was ontstaan toen skeletten een stuk van de steen van geschiedenis hadden gestolen. Dit noemden ze het reactieve verstand waarmee ze het verstand van de mens onder controle kregen. Zo ontvoerden zij vele inboorlingen voor dwang arbeid. Toen de steen werd gespleten werd het verstand van de inboorlingen gespleten.

'Is er geen medicijn in het oerwoud ?' vroeg Evert.

'Er is een drug,' zei een inboorling. 'Als je er van neemt, dan is er geen Tsjernobyl meer. Tsjernobyl is slechts een bepaalde staat van bewustzijn.' Evert besefte wat dat zou kunnen betekenen. Zijn hele verleden zou weg zijn, of anders zijn, als Tsjernobyl niet meer zou bestaan. Maar wat had hij te verliezen ?

'Ik zou de drug wel willen nemen,' zei Evert.

De inboorlingen keken hem aan. 'Je hebt de drug al genomen,' zei een inboorling. 'Het is je leven.'

'Maar Tsjernobyl is er nog steeds,' zei Evert.

'Neem meer van de drug,' zei de inboorling, 'en geef het de tijd in te werken.'

'Hij moet ingewijd worden,' zei een andere inboorling. Ze geven hem een wit poeder. Toen hij ervan at viel hij in een diepe spastische trance. Hij bleef zijn bewustzijn verliezen. Toen hij weer bij bewustzijn kwam keek hij naar het gebied waar eerst de kerncentrales waren, maar ze waren er niet meer. Er was alleen nog oerwoud. "W... waar zijn Sophia, David en de andere geleerden ?" vroeg Evert. "Waar is Tsjernobyl ?" Maar hij zag zelfs de inboorlingen niet meer. Er was alleen wildernis ...

Uitgave : COAB, 2018

HET VIJFTIGJARIGE TIJDPERK VAN DE HERLEVING

Laodiceanen worden al gauw nerveus en achterdochtig als je niet vaak genoeg Christus zegt. Dat zien ze als graadmeter van hoe dicht je bij God leeft. Maar de Heere wil niet dat wij God’s naam ijdel gebruiken. We worden niet heiliger door telkens de naam Christus te zeggen. Dan ben je een naamchristen.

‘Ja, maar Jezus is God,’ zeggen de Laodiceanen dan.

Neen. Jezus zei van zichzelf dat hij God niet was. ‘Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed,’ zei hij. En : ‘De vader is meer dan ik.’ Als Woord is Jezus God, en in zijn hoedanigheid als het beeld van de baarmoeder, wat Christus in de Griekse wortel is, de chasma. Maar als Zoon en Verdoemeling is hij geen God. Hij is de Zoon van God. Dat is iets anders. Maar niet God zelf.

‘Ja,’ zeggen de Laodiceanen dan, ‘maar Jezus is aan het kruis voor ons gestorven om onze zonden weg te nemen.’

Neen. Mis. Jezus stierf aan het kruis om het goede voorbeeld te geven, om te laten zien dat we alleen behouden worden als de zaadkorrel in de grond sterft. In die zin heeft hij ons gered, door die kennis over te dragen. De mens moet leren lezen en leren begrijpen, en niet er iets heel anders van maken en snelle conclusies trekken zoals in Laodicea, want dan misbruik je de naam van God, en dan laster je God, want dan heb je de naam van God lopen gebruiken voor je eigen theologieën.

Jezus heeft het gedragen voor de ander, maar nu moet je het zelf nog dragen voor de ander. De mens heeft van Jezus een gesneden beeld gemaakt, een afgod. ‘Oh, het is de naam boven alle naam,’ zeggen de Laodiceanen dan. Neen. Mis. Het gaat om de principes waar Jezus voor stond, niet om de naam op zich. Velen gaan die naam zeggen en zullen niet door Jezus aangenomen worden. Jezus zal zeggen : ‘Ik ken u niet, gij werkers der wetteloosheid.’ Ze hebben hun eigen wetten gemaakt, en God’s naam ijdel gebruikt, lichtzinnig, om het in hun begeertes door te drijven. Het is allemaal ver weg van de ware betekenis ervan. Jezus wees op de geboden, de kennis en de zaadkorrel als de weg ten eeuwig leven. In die zin is hij de weg, de waarheid en het leven, omdat hij die principes uitdraagt, als leraar zijnde, als voorbeeld.

‘Ja, maar Jezus is de Zoon van God en wie in hem gelooft zal eeuwig leven,’ zeggen de Laodiceanen dan, en blijven zo in dezelfde cirkeltjes draaien en weten niet wat het betekent. Geloven betekent gehoorzamen, en dat willen ze niet. Het is allemaal afstandelijk. Jezus is de hete aardappel in hun mond.

‘Wat noemt gij mij Heere, maar doet niet wat ik zeg ?’ Ze luisteren niet zoals Maria, maar rennen rond als Martha. Ze

weten immers alles al. Dit zijn geen verbrokenen en verbrijzelden van hart. Ze kennen de diepte van Adam's put niet, en de sluwe listen van Eva. Ze zijn Laodiceaans. De verboden vrucht staat op het menu. Ze breken alle wetten van God door die zogenaamde genade en gebruiken de naam van God in ijdelheid.

Maar zelfs dat proberen ze theologisch goed te praten met een hele omhaal van woorden. Dure, kostbare woorden worden gebruikt. Ze zijn zeer belangrijk. Ze leven immers in Laodicea en zijn nog niet aan hun zonden en leugens ontdekt.

Als de Laodiceanen aan de hemelpoort komen dan denken ze dat Christus wel het wachtwoord zal wezen, en dan gaan ze ook een heleboel bijbelverzen opprevelen, maar God zal ze niet kennen, want die bijbelverzen hebben ze geheel uit het verband gehaald en misbruikt om het in hun eigen begeertes door te voeren. Vandaar dat wij moeten strijden tegen het Laodiceaanse vlees totdat het de dood is ingegaan.

'Zoals wij het zeggen is het waar,' zegt Laodicea dan. Ja, dat denk je zolang je Adam en Eva niet kent in de zondeval. Ze besparen henzelf die moeite. Zij hebben immers makkelijke theologie. Maar dat is het evangelie niet meer. Voor hen wel, en dat is alles wat telt.

Na het heengaan van G.H. Kersten ging het bergafwaarts in de gereformeerde gemeente, en C. Steenblok begon hen te waarschuwen tegen voorwerpelijkheid, oppervlakkigheid en wereldsgezindheid. C. Steenblok stelde de onderwerpelijkheid voorop. Het was uit balans gegaan. Hij uitte die waarschuwingen in het Goudse kerkblad van 1953 (nr. 19). Er was veruitwendiging aan het plaatsvinden, wat allemaal kenmerken zijn van de Laodiceaanse kerk. God als voorwerp en niet meer als onderwerp. Er was een geest van holheid binnengeslopen (zie nr. 20.).

Dit was al eerder aan de gang in de Kuyper kerk van 1886, de doleantie. Er werd een te grote nadruk op de genade gelegd, en de kerk was aards, zeer aards. Als we naar eerdere afscheidingen kijken uit de hervormde kerk, de koningskerk van 1816, dan zien we in 1834 de christelijke afscheiding van Hendrik de Cock. In 1851 ontstond er een tijdschrift van de christelijke afgescheiden gereformeerde kerk, genaamd 'De Stem'. In 1853 ontstond het blad 'De Bazuin' van de christelijke afgescheiden kerk. In 1865 ontstond het blad 'Wekstem' van de christelijke afgescheiden kerk. Dit kwam dus allemaal voort vanuit 1834, en was nog voordat de Kuyperkerk ontstond.

1834-1885 was het tijdperk van herleving, tussen de afscheiding uit de hervormde kerk en de komst van de Kuyper kerk in. Het was het tijdperk van de christelijke afgescheiden gemeenten en de gereformeerde kerken en gemeenten onder het kruis. Het was het tijdperk van de wildernis kerk. Kuyper was een zoete broodjes bakker die het volk leidde tot de luilekkerland theologie of sjoemel theologie, als een ingedutte gereformeerde zen. Het werd een sluitend systeem waarin de mens opgesloten raakte. De mens moet ontsnappen door terug te gaan naar het tijdperk voordat de Kuyper kerk kwam opzetten.

In een droom kwam ik tot een kamer die oude muren had en waarin aarde op de grond lag. Er waren kleine krokodillen en er waren arenden die zich neerstortten op slangen, cobra's, die ze in hun snavel namen. Ik kwam in die ruimte doordat ik in een school door een deur ging, en ik moest die deur achter me op slot doen. Het slot ging heel moeizaam dicht. Ik hoorde al allemaal kinderen dichtbij komen, maar uiteindelijk lukte me het toch. Ik moest het Kuyper tijdperk afsluiten, en kwam dus in het tijdperk daarvóór. Het was in de geestelijke wereld, en de aarde was groener. Ik kwam in een parallelle wereld op Orion, en daar was er tussen Nunspeet en 't Harde een natuurstad genaamd Hustrum, waar ik al vaker over gedroomd had. Er wilden ook andere mensen komen die ik aan de telefoon had, en ik legde ze uit hoe lang het ongeveer zou duren voordat ze daar zouden kunnen komen. Ze zouden dan komen vanuit Ermelo. Het is toch een beetje de bible belt daar. Er waren veel struiken. Ik kon in die struiken dingen van het verleden zien, die gewoon takken waren.

We kunnen stellen dat in 1886 Chinese en Japanse geesten Nederland massaal overnamen om een vreemdsoortige en eigenaardige gereformeerde zen te vestigen. Het was sjoemel theologie die Kuyper bracht. Er werden allerlei stappen overgeslagen. Vandaar dat onze catechismus van belang is en de nieuwe bijbel om dit recht te zetten wat misging in Nederland. Wij danken de Heere dat God ons tegemoet gekomen is in deze nood. Daar waar de gereformeerde zen riskant wordt en gemakszuchtig, daar sluipen geesten binnen van geestelijke pensionering. Die vreemde geest heb ik altijd in de gereformeerde Kuyper kerk ervaren, en er ook dromen over gehad.

Wij moeten tegen gereformeerde zen geesten strijden die ons hart willen verblinden en innemen, en daarom is de Adamologie en Evalogie zo belangrijk, de zondenkennis, de kennis van de doodsstaat en de kennis van de verdoemelijkheid. De bruid is donker, en alleen die donkerheid kan de blankheid van de bruidegom tot zijn recht doen komen. Dat is een donkere kennis die uitgaat vanuit het Hooglied en te vinden is in zowel de oude als nieuwe bijbel, als in de catechismussen. De Heere heeft ons niet als wezen achtergelaten, en zeker ook niet gidsloos.

———————————————————

1e Jaargang, nummer 10, 6 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

LAODICEAANSE VOORWERPELIJKHEID

Het gaat er niet alleen om om los te komen van de lauwheid van Laodicea, maar ook van het extremisme van Laodicea, want zij is door geen enige kennis of onderwerpelijkheid gehinderd in haar voorwerpelijkheid, het misbruik maken van God’s naam, God gebruiken als voorwerp.

De predikant van Rhijn werd in 1851 in ‘de Stem’ genoemd (nr. 5) vanwege zijn stellingen. Eén zo’n stelling was, dat als er een kerk is dan moet er een kerkleer zijn, maar als het te streng wordt gehandhaafd dan kan het vervallen tot gemoedloos dogmatisme. Men twist veelal over hoogdravende speculaties. Dit gaat dan ten koste van het geheel, van het leven en wezen des geloofs, stelt hij. Kerkleer heeft in vele opzichten geen absoluut-eeuwige, maar een relatief-tijdelijke waarde, stelt hij dan.

Er kunnen verschillen zijn, vanwege zaad wat gezaaid wordt in verschillende gronden, en dan verschilende vruchten voortbrengt, ook al is het hetzelfde zaad, waardoor de kerkleer in sommige opzichten gewoon historische betekenis heeft en moet hebben, en niet altijd dezelfde waarde kan behouden, stelt hij.

Daarom is het zo belangrijk dat we een nieuwe bijbel hebben en een nieuwe bijbel catechismus, wat de oude bijbel al aankondigde. De mens die waarheid heeft ontvangen mag zo opgaan tot de volle waarheid.

Zoals Paulus zegt : ‘Want wij zien nu een voorbeeld (Aramees, mhzy) in een donker woord, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik gebrekkig, maar dan zal ik ten volle kennen, gelijk ook ik gekend ben. (I Korinthe 13:12)

DE THYATIRAANSE THEOLOGIE

De mens moet de omvang van de zondeval onder ogen komen, maar de Laodiceaanse mens raakt dan in paniek, want het vlees voelt zich bedreigd als het ontmaskert wordt, en gaat zo sjoemelend redeneren, de gereformeerde zen, en misbruikt zo de naam van Christus. Die wordt snel van stal gehaald, als een snel paard die over alles heenspringt en zo het werk verzaakt. Als de Laodiceaanse mens voor de noodzaak staat om de Adamologie te leren, dan wordt dat snel afgekapt met de overmoedige Christus-afgod die opgegorgeld wordt met de hete aardappel in de keel. Toen mijn oma over Jezus Christus begon om het gehele zonde probleem snel af te sluiten zei mijn zwaar hervormde opa : ‘Mens, hoe durf je dat te zeggen.’

Eerst moet je de diepte ingaan, dingen onder ogen komen, de omvang van de zondeval en het zondeprobleem ontmoeten en ervaren, zodat je niet meer terug in slaap valt, en niet alles schoonpraten met Jezus Christus luilekkerland theologie. Vele Laodiceanen hebben zijn hierin volleerd. Het is onnavolgbare gereformeerde zen geworden, en wel een hele vreemdsoortige. Alles is stijfgetrokken door theologische en geestelijke pensioneringen. De mens heeft zich vele pensioen fondsen laten aanpraten, terwijl er een werk te doen is.

Er is geen zuivere Christologie zonder de dieptes van de Adamologie en Evalogie. Een mens komt daar niet zomaar omheen. De mens werd te vrijzinnig en te new age. De mens had overal oplossingen voor, terwijl ze niet eens het probleem kenden. De mens had een koningskerk gebouwd (1816). Maar met de vrijmaking en afscheiding, die tegelijkertijd een wederkeer was tot de oude vaderen, moest er op de bazuin gebeuren, en dat werd ook gedaan in 1853 met de komst van het blad ‘De Bazuin’ van de afgescheiden christelijke gemeenten. ‘Vraag toch naar de oude paden, waar toch de goede weg zij, en wandelt daarin.’ (Jeremia 6:16)

Was de mens er toen al ? Neen. Zowel wederkering als reformatie moesten voortgezet worden. Is er niet voor alles een tijd ? Ook voor Christus is er een tijd. Je kunt niet alles te pas en te onpas naar voren schuiven. Als de mens de eerste Adam niet kent, is er geen weg tot de tweede Adam. Als er geen Jeremia in het leven van de gelovige is, vergeet het dan ook maar. Weer gaat dit niet om de namen, geen namenchristendom, maar om de principes en voorschriften waar het voor staat, om de inzettingen des Heeren, maar de Laodiceaan wil dat ontwijken, wil daar omheen cirkelen, raakt het niet aan. En zo hangt de Heere alleen aan de galg (wat ook een Aramese betekenis is van het kruis). De mens wil het leven behouden, en haalt daarom de Christus-

afgod erbij, zo snel als hij kan, en huppelt overal snel doorheen, door Getsemané en Golgotha. Het is immers al volbracht, maar de mens moet zelf het water in en de diepte van de zondeval onder ogen komen, anders heeft het allemaal weinig zin. Volleerd in de gereformeerde zen zijn de Laodiceanen. Het gaat hen om het product, en dat staat onder marktdruk, en daarom wordt er gesjoemeld en geschoven met de waarheid. De waarheid wordt huichelachtend omgewisseld. De mens kent zijn Christus-afgoden niet. Het is beunhazen-theologie. De mens is tot Roomse voorwerpelijkheid gekomen, waar nr. 1 van de Bazuin van 1853 ook over spreekt, omdat men de onderwerpelijkheid heeft verworpen. God is een voorwerp geworden, een product. Ze kussen het, en gaan zo hun weg. Ze kennen het niet. Het gaat om de uiterlijke vormen, de Roomse zen. Het zijn rituelen, maar het hart is ver weg. Het is lippendienst, namendienst, relikwieën-dienst zonder enige betekenis. Het is zielloos.

De strijd tegen Roomse lichtgelovigheid en Alva gaat verder. Het zit nog diep in de kerk. Het is Roomse en Spaanse zen die gemengd is tot vreemdsoortige Kuyperiaanse gereformeerde zen in de kerken, en de geesten bewaken het met hand en tand. Vreemdsoortig is het. Eigenaardig. De kerk mag niet losgekoppeld worden van de school, anders wordt het Laodiceaans. Maar laten wij hierin door de Heere onderwezen worden. Er was een terechte angst voor opleidingen, want ook de opleidingen waren ingenomen. Het eerste nummer van de Bazuin stelde dat het ochtend was geworden, maar het was nog steeds nacht.

Nr. 2 van 1853 spreekt over een dodelijke rust die was gekomen, en die toen werd vervangen door een ernstig streven om God en het Woord van de Heere te dienen. We spreken over het tijdperk van de herleving in het midden van de jaren 1800 waarin dit gebeurde. Nr. 2 van de Bazuin spreekt over een ontwaking die plaats aan het vinden was, en de strijd tegen bijgeloof, zonde, de wereld en de duivel werd aangevangen, omdat men de stem van God had vernomen die sprak : ‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij Mij ?’ Het zal niet een algemene opwekking zijn, spraken de oude vaderen, want velen weigeren de roepstem te horen. Velen zijn dwaze maagden of nog wel erger, stelt nr. 2. Er werd ook gewezen op het probleem van de ‘eters en de drinkers.’

Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, maar dan moeten we wel weten wat zij hebben gezegd, welke waarschuwingen ze hebben gegeven, opdat we van hen leren, waar het boek Spreuken ook over spreekt.

Voor geestelijke opvoeding heb je geestelijke vaderen en moederen nodig, en die heeft de Heere gegeven, maar bovenal hebben wij de Heere nodig daarvoor, en het Woord des Heeren.

Er wordt in nr. 2 van de Bazuin in 1853 gesteld dat de wedergeboorte door het water en het geestelijke geschiedt. Laten we dit goed in de gaten houden in de interpretatie, dat wij daardoor niet zomaar door letterlijk water worden wedergeboren, maar door geestelijk water, en dat dit op de verstikking van het vlees wijst, zoals ook onze catechismus wijst op het belang van de zondvloed en het wurgtouw. Het water is dus slechts een zinnebeeld.

Het blad stelt dat er een ruime evangelie prediking dient te zijn, maar dat is geen algemene genade. De algemene genade moet bestreden worden, stelt het blad. De wedergeboorte gaat door de bekering en het geestelijke leven. Er zal een scheiding zijn tussen kaf en koren, stelt het blad.

In nr. 8 van De Bazuin uit 1853 wezen de oude vaderen op het gevaar van de kerk van Laodicea en de kerk van Thyatira. Laodicea noemen zij de lauwe kerk, en Thyatira noemen ze de kerk met een zwakte voor verleiding.

Geliefden, als we het hele stuk over Thyatira lezen in Openbaring 2, dan zien wij dat het vraatzuchtigen waren, tafelschuimers. Zij lieten zich verleiden tot hoererij en het eten van vlees voor de afgoden. De Leidse vertaling noemt het offervlees. In het Aramees staat er dierenoffers, slachtoffers, en een feest dat zulke dierenoffers vereist. Het mag duidelijk zijn dat elk vlees een dierenoffer is, tot de god van de buik voornamelijk. Daarom kreeg Noach te horen dat hij niets mocht eten wat een ziel had, wat leven had, want dan zou het moord zijn. Telkens weer waar in de oude bijbel daadwerkelijk vlees of vis wordt gegeten gaat het om zinnebeelden in de grondtekst. Daarom eten vele Israelieten die de grondtalen machtig zijn geen vlees. De theologie van Thyatira probeert het eten van vlees goed te praten. Thyatira was verleid door een valse profetes die deze dingen leerde, en waar veel kerken vandaag de dag nog niet mee hebben afgerekend. Thyatira betekent ‘geur van ellende’ in het Grieks.

In het Aramees is het afgodenoffer of feest van het afgodenoffer ook verbonden aan het Pascha offer van Christus en waarmee de Thyatiranen afgoderij en hoererij pleegden onder leiding van de valse profetes. Zij gebruikten het om hun zonden ermee te bedekken, maar Spreuken 28:13 zegt : Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.

De Thyatiraanse theologie was vervaardigd om de mens af te houden van de Adamologie. Hierom moet de mens strijd voeren.

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 7

Hoofdstuk 7.

Evert vroeg zich af waar hij was. Alles was stil hier. Hoe hij ook zocht, hij vond geen inboorlingen, geen ruimteschip en geen Tsjernobyl. 'Droom ik ?' vroeg hij zichzelf af. 'Ben ik dood ?'
Na lang lopen door de wildernis kwam hij bij een meer aan, waar een vrouw met een naakt bovenlichaam haarzelf waste. 'Tsjernobyl ?' vroeg hij.
'Wat is dat ?' vroeg de vrouw.
Hij kwam dichterbij. 'Deze planeet,' zei hij, 'of in ieder geval moet er een gebied zijn van kerncentrales.' De vrouw begon te lachen. 'Hier niet,' sprak ze. 'Dit is de planeet Irad.'
Evert ging op de grond zitten. Hij was een beetje duizelig. 'Maar ik begrijp je wel,' zei de vrouw. 'Tsjernobyl is een zekere staat van bewustzijn. Het is een nachtmerrie.'
'Dat was het zeker,' zei Evert, 'maar wat is dit ?'
'Nog wel erger,' sprak de vrouw met een glimlach.
Evert schrok. 'Waar ben ik dan ? Is dit een nog lagere staat van bewustzijn ?'
'Ja,' zei de vrouw, 'dit is een doodsmerrie.'
Evert schrok weer. 'Ben ik dood ?'
'Wie niet ?' sprak de vrouw. 'De mens gaat voortdurend over van leven tot dood, net zoals van dag naar nacht.'

Evert was direct op zijn hoede. 'W... wat kan ik hier verwachten ? Waar moet ik voor oppassen ?' vroeg Evert voorzichtig, niet wetende of hij de vrouw wel kon vertrouwen. De vrouw kwam het water uit. Ze had een soort verenrokje aan. Ze was een inheemse. Ze ging voor hem staan. Ze was iets groter dan hem. 'Dit is een doodsmerrie,' zei ze weer.
'Is dat erg ?' vroeg Evert.
'Tamelijk,' sprak ze.
'Waar zit het gevaar in ?' vroeg Evert.
'Niemand komt levend uit dit oerwoud,' sprak ze.
'Maar zijn we dood ?' vroeg Evert.
'Wie niet ?' zei ze weer. 'En als de dood voorbij is, dan is er weer leven, en dan zeggen we dat het maar een doodsmerrie was.'
'Dus aan het einde van de doodsmerrie kom ik weer tot leven ?' vroeg Evert.
Ze knikte. 'Maar van sommige doodsmerries wordt je niet meer wakker. Sommige doodsmerries zijn voor altijd,' sprak ze.
'Klinkt eng,' zei Evert. 'Dus het is toch een soort slaap ?'
'Ja,' zei ze, 'maar veel dieper dan slaap.'
Evert trilde. Hij voelde dat hij wilde neerliggen, en dat deed hij. De vrouw ging bij hem zitten. 'Vind je het erg dat ik bij je kom zitten ?' vroeg de vrouw.

'Nee,' zei Evert. 'Ik ken je alleen niet, en weet niet of ik je wel kan vertrouwen. Je zegt dat dit een doodsmerrie is, erger dan een nachtmerrie. Ik weet niet wat ik kan verwachten.'
'Je leven was al een doodsmerrie,' zei ze.
Hij zuchtte en beefde. 'Ik zal je geen kwaad doen,' sprak ze. 'Je bent immers aan het einde van je doodsmerrie gekomen.'
'Oh, het is al bijna afgelopen ?' vroeg Evert.
'Leer de natuur kennen,' sprak ze. 'Het is iets van de natuur.'

Hij voelde zich niet op zijn gemak. Hij keek om. Het begon ook wat donkerder te worden. Toen keek hij haar aan, bijna smekend. 'Waar moet ik naartoe ? Ik heb nergens om naartoe te gaan.' Hij dacht na over zijn leven, en kon duidelijk zien waar de doodsmerries waren. 'Hoe kan ik van de doodsmerrie ontwaken ?' vroeg hij.
Ze keek hem aan. Hij keek naar haar riem waaronder de veren hingen aan haar rokje. Er hing ook een dun touw aan haar heup. 'Ik weet een plaats waar de drug groeit om te kunnen ontwaken,' sprak ze. 'Maar je moet we wat beloven.'
Hij knikte. 'Praat erover met niemand,' sprak ze.
'Maar er is hier niemand,' zei hij.

'Als je ontwaakt ben je weer in de stad,' sprak ze. 'Overal waar je in je leven bent geweest zijn slechts staten van bewustzijn.'

'Laat maar,' zei hij. 'Ik ben liever in de wildernis.' Hij leerde van zijn doodsmerries te houden. 'Kan ik niet gewoon ontwaken in de wildernis ?' vroeg hij.
'Daar zijn ook wel drugs voor die hier groeien,' sprak ze.
'Waarom zei je dat dan niet ?' vroeg hij. 'Wil je me terugleiden naar de stad ?'
'Het was om je te testen,' sprak ze. 'In sommige staten van bewustzijn zijn we in de stad, voor spionage en om lessen te leren. Sommige doodsmerries zijn in de stad, goed gecamoufleerd. Ze passen zich gewoon aan. Het zijn een soort kameleonen.'

Ze wees naar een boom verderop waar kleine witte doorzichtige besjes groeiden. Ze hingen in lange trossen aan de boom. 'Daar ontwaak je van,' sprak ze, 'maar wil je wel ontwaken ?'
'Ik wil tot een hogere staat van bewustzijn,' sprak hij.
'Maar daar kom je alleen door de lagere staten van bewustzijn,' sprak ze. 'Wie niet dieper afdaalt komt ook niet meer op,' zei ze. 'Zij worden tot zombies.' Evert schrok, en in een flits herinnerde hij zich zijn leven als politie agent en hoe hij hierdoor in de psychische problemen was gekomen. 'Dus het ligt eigenlijk erg dichtbij,' sprak hij.
'Het is een zombie-machine,' sprak ze. 'Ze worden gemaakt in Tsjernobyl. Zij die niet diep willen gaan worden automatisch tot zombies.'
'En zij keren zich automatisch tegen ons ?' vroeg Evert.
'Het is één van de doodsmerries,' sprak de vrouw langzaam. 'Zij die maar in één staat van bewustzijn blijven worden uiteindelijk monsters en skeletten.'

De rillingen gleden over Evert heen. 'Dus we moeten wel telkens

overschakelen ?' vroeg Evert. 'Anders worden we net als hen ?'

'Zij leven niet meer,' sprak de vrouw bijna zingend. En toen begon ze zachtjes te zingen : 'Zij zijn een deel van de machine geworden. Tsjernobyl is een groot mysterie. Wordt niet zoals hen, ga altijd weer dieper, kom tot de beste drugs-soorten van de planeet, die jouw beveiliging garanderen.'

Evert keek naar haar met opgetrokken wenkbrauwen. 'En dat moet je zingend doen ?' vroeg hij verbaasd.

De vrouw zong door : 'Want Tsjernobyl is nog steeds op jacht. Je hebt het nog niet overwonnen, Tsjernobyl, een doodsmerrie in de koude nacht.'

Evert veronderstelde dat ze zong omdat de verschillende toonhoogtes verschillende staten van bewustzijn voorstelden. Ze zong bijna fluisterend door, maar Evert kon het niet meer verstaan. Er kwamen tranen uit haar ogen.
'Volgens mij ben je zwaar aan de drugs,' zei Evert.
'Ik moet wel,' zong de vrouw.
'Van wie moet dat ?' vroeg hij. 'Zijn er geen andere manieren ?'
'Ik zou maar leren zingen als ik jou was,' zong de vrouw.
'Van wie moest dat ? Hebben ze je gedwongen ?' vroeg Evert.
'Het is overlevings-strategie,' zong ze.
'Oh soldaat, van Tsjernobyl, kun je ooit ontsnappen van Tsjernobyl ?'
'Ik zal het proberen,' sprak Evert.
'Proberen ?' zong ze. 'Je hebt de drugs nodig.'
'Liever niet,' zei Evert. 'Wat als je werkt voor de drugs industrie, als onderdeel van Tsjernobyl ?'
Evert kreeg een klap in zijn gezicht. 'Zeg dat nooit,' zong ze.
'Oh Tsjernobyl, oh Tsjernobyl, je weet mij altijd weer te vinden. Hier heb ik niet om gevraagd. Ik zal altijd tegen je strijden. Ik zal je altijd weer misleiden.'
'Zie je,' zei Evert. 'Je spoort niet echt. Maar ja, wat kan ik verwachten van een doodsmerrie ?'

'Het is veilig nu,' sprak ze. 'Sorry daarvoor. Ik heb een trauma opgelopen van Tsjernobyl, en daarom ben ik zo.'
'Maar je bent aan de drugs,' sprak Evert.

'Het is de natuur,' sprak ze. 'De natuur is ervoor om ons te helpen, en ons ook in andere staten van bewustzijn te brengen.'

'Wat als het gif is ?' vroeg Evert.

'Het was de enige manier voor mij om te ontsnappen uit Tsjernobyl,' sprak ze. 'Ik moest dwangarbeid verrichten.'

'Sorry,' zei Evert. 'Ik begrijp het, maar ben je wel waarlijk vrij ?'
'Het zit in me,' sprak ze. 'Het is nog steeds op jacht. Het zit ook in jou.'
Ze pakte zijn hand, en leidde hem tot de boom waaraan de sappige witte doorzichtige besjes hingen in lange trossen. 'Neem eet, en gedenk,' sprak ze. 'Denk diep, oh mijn Adam. Ik ben jouw Eva, om je te doen ontwaken.' Ze plukte wat van de besjes en bracht het tot zijn mond. 'Het is goed,' sprak ze.
'Weet je het zeker ?' vroeg Evert.
'Ja, mijn Adam, er is geen andere keuze,' sprak ze. 'We raakten in discussie, en het zou kunnen uitlopen op een gevecht. Dat is wat Tsjernobyl wil. Splitsen en kern-energie opwekken. Verdelen en heersen. Neem en eet. Gedenk en denk.'
'Ja, mijn Eva,' sprak hij als onder hypnose, en begon van de zachte besjes die ze voor zijn mond hield te eten. 'Goedzo,' sprak ze. 'We hebben hoger bewustzijn nodig. Tsjernobyl is op jacht. Christenen met hun zwaarden. Soldaten voor hun idool.' Evert viel in een diepe slaap. Hij zag haar in het wit, als in een droom.

'Mijn Adam, je bent niet als andere mannen,' sprak ze. Ze zat op een wit paard.

'Leidt me,' zei Evert. 'Ik ken deze wereld niet.'

Er was overal vuur. Er was een pad van natuur, een strook van oerwoud, die door het vuur heenging. Het vuur voelde niet onprettig aan. Het bracht een bepaalde extase in Evert.

'Mijn Adam ben je, want je hebt van het verbodene genomen ... verboden door Tsjernobyl,' sprak ze vanaf het paard.

'Ik begrijp je, ik voel je,' sprak Evert. 'Mijn Eva ...'

'Zie je het vuur om ons heen ?' vroeg ze. 'Het is het vuur van oorlog en apocalypse, als een schaduw van de natuur, als het fundament van de pyramide. Je bent ontwaakt nu. Ze wees naar een witte doorzichtige pyramide in het oerwoud. Er kwam rook uit de top. 'Dit is het geheim,' sprak ze. 'Al het neerstortende rivierwater van de waterval stortte kapot op de rotsen, maar je bent de waterval opgekomen. Het is een natuur-geheim, een bruisend natuur-geheim.'

'Alle inheemsen die zijn ontwaakt kennen dit geheim,' sprak ze vanaf haar witte paard. 'In de pyramide kun je God ontmoeten, mijn moeder.'

'Je bent zwaar aan de drugs,' zei Evert.

'Of je ontmoet God, of je gaat terug naar Tsjernobyl,' sprak de vrouw vanaf het witte paard.

'Alles beter dan Tsjernobyl,' zuchtte Evert. Toen leidde ze hem naar de witte doorzichtige pyramide.

In de pyramide was een donkere vrouw met een goudachtige metalen muts die leek op een mijter. Evert kwam dichterbij. De vrouw was verder gekleed in wit. 'Dus dit is God ?' vroeg Evert. 'Of ik ben zwaar aan de drugs, of jij, of allebei.'

'We zijn zwaar aan de drugs,' sprak de vrouw op het witte paard, 'mijn Adam. Het is het enige medicijn tegen Tsjernobyl. Ook Tsjernobyl is een drug. Er zijn alleen maar drugs. Dit is mijn moeder.'

'Hallo God,' zei Evert. Er kwam een zachte bliksem van de vrouw af. 'Praat ze ook ?' vroeg Evert.

'Moeder, Adam is gekomen,' sprak de vrouw op het witte paard.

God keek hen beiden aan. 'Ontwaakten,' sprak de moeder.

'Wat is er met je moeder gebeurd ?' vroeg Evert.

'Zij is ook een slachtoffer van de kernramp,' sprak de vrouw op het witte paard.

'Wie maakte haar tot God ?' vroeg Evert.

'Zij werd God door haar verlichting,' sprak de vrouw.

'Maar hoe ?' vroeg Evert.

'Door een drug,' sprak de vrouw.

'Kunnen wij ook van die drug nemen ?' vroeg Evert.

'Nee,' zei de moeder. 'Het is niet zomaar iets wat we geven.'

'Dat is natuurlijk oneerlijk, dat jij God speelt over alle anderen,' zei Evert.

'Ik speel geen God,' zei de moeder. 'Het is slechts een staat van bewustzijn.'

'En dat gun je een ander niet ?' vroeg Evert.

'Daar gaat het niet om,' sprak de moeder. 'Het gaat om de voorschriften, om de voorwaardes. Als de drug verkeerd gebruikt wordt gaan we er allemaal aan, zoals Tsjernobyl eens deed. Hij was de vorige God.'

'Wat zijn de voorschriften voor de drug, en waar groeit het ?' vroeg Evert.

'Dat kan ik niet zeggen,' zei de moeder van de vrouw op het witte paard. 'Wij willen geen nieuwe Tsjernobyl.'

'Begrijpelijk,' zei Evert. 'Maar er moet toch een studie proces zijn om ook anderen in te wijden ?'

'Veel te gevaarlijk,' sprak de moeder van de vrouw.

'Maar wie zegt dat jij de drug goed gebruikt ?' sprak Evert. 'Het is nog steeds een zootje.'

'Het is geen zootje,' sprak de moeder van de vrouw. 'Alles is goed hier.'

'En wij zijn een bedreiging, een gevaar ?' vroeg Evert.

'Jullie zijn jong,' sprak de moeder van de vrouw, 'en onhandig. Ik ben moeder.'

'Maar nu heb je me wel nieuwsgierig gemaakt,' zei Evert. Toen richtte hij zich weer tot de vrouw op het witte paard. 'Weet jij iets van die drug af ?'

'Moeder wil het me niet vertellen,' sprak de vrouw.

'Wat als het allemaal onzin is ?' vroeg Evert.

'Moeder heeft me gered van Tsjernobyl,' sprak de vrouw. 'Mijn Adam, het is beter zo.'

'Wanneer krijgen we het geheim te weten ?' vroeg Evert.

'Nooit,' sprak de moeder van de vrouw die God werd genoemd.

'Dat klinkt erg ontmoedigend,' sprak Evert. 'Bijna als een doodsmerrie.' Hij kon bijna geen adem halen. Het kwam door de rook die uit de top van de pyramide kwam. Evert ging de pyramide uit. De vrouw op het witte paard volgde hem. 'Volgens mij is je moeder nog wel erger dan Tsjernobyl,' sprak Evert.

'Ze bedoelt het niet zo,' sprak de vrouw op het witte paard. 'Ze is alleen erg voorzichtig. Ze wil niet dat de drug in verkeerde handen valt, want dat zou een ramp betekenen.'

'Ik kan geen adem halen,' sprak Evert.

'Het is de dood van een superster,' sprak de vrouw. 'Toen hij stierf, stierven we allemaal.'

'Wat bedoel je ?' hijgde Evert.

'Twee kogels in zijn nek,' sprak ze. 'Het leven is onverbiddelijk.'

'Waar heb je het over ?' hijgde Evert. 'Ik stik.'

'Je hebt van de drugs genomen,' sprak ze.

Uitgave : COAB 2018

DE HEMELSE WATERVALLEN VAN TRANEN ALS TEKEN VAN DE WEDERGEBOORTE

Na de dood van Ledeboer gingen de Ledeboerianen op in de Bakkerianen en de Dijkianen. De dijkianen gingen in 1907 samen met de kruisgezinden, wat de gereformeerde gemeente werd o.l.v. de herder G. H. Kersten (1882-1948). Dit was nog een laag dieper dan de Kuyper kerk. Kuyper was van de afscheiding van 1886, ook wel de doleantie genoemd, of klagende afscheiding van de koningskerk. Hij wilde het calvinisme vernieuwen. Abraham Kuyper (1837-1920) was van 1901-1905 minister-president van Nederland. Er zat dus nog een laag

onder, een derde laag, van de ledeboerianen die van dijkianen tot kerstenianen werden, oftewel de gereformeerde gemeente, en het is belangrijk deze onderste, diepere laag van de nederlandse kerkgeschiedenis te bespreken omdat dit de bloedlijnen zijn van de wilde jongens, de verzetspredikanten, die helemaal teruglopen tot de bloedlijnen van de wilde moeders. Zij onderwierpen zich niet aan de moderniseringen van de tijdgeest, maar gingen terug in de terugkeer en de verlating.

In het boek 'De tucht in de kerken christi' uit 1908 schrijft de verzetspredikant Kersten dat in het Hervormd Genootschap, oftewel de koningskerk men niet vraagt naar de bevelen van de hemel, maar men heeft de hals gebogen, onder de aardse koning, die de kerk wilde regeren als was zij een maatschappij; die voor haar burgerlijke wetten gaf, en juridische straf in plaats van tucht.

De wilde natuurprofeten zuchten hieronder, zoals we in het OT lezen. Het is een juridische markt geworden die steekpenningen aanneemt. Kersten wilde terugkeren tot de hemelse tucht. Hij spreekt dat de hemelse tucht geneesmiddel is, aangewend tot herstel, hoe scherp het ook wezen mag, en waarvan Calvijn sprak dat het in zachtmoedigheid moest geschieden. Kersten stelt dat de tucht hierin opvoedkundig is. Zij is langzaam, goedertieren en voorzichtig. Ook al is het een gesel, het is een prikkel tot ontwaken. Deze tucht gaat over leer en leven.

In zijn preek 'de roem in zwakheden' stelt hij : 'Het ijdel vermaak der goddelozen, zijn uitbundig gelach, zijn wereldse verlustigingen, kortom alles, waarin de mens van nature zijn leven zoekt en waarin hij roemt, is in de dienst des Heeren een ban, is er schade en drek geacht. Wat de wereld een oorzaak van blijdschap en roem is, dat wordt Gods volk een oorzaak van bitter klagen. Want voorwaar, die een ander leven deelachtig wordt, leert te klagen, met een levende klacht. Zijn klacht is zo anders dan die der wereld; de levende klacht raakt niet zozeer de gevolgen der zonde, maar in de wortel de zonde zelf. Wat klaagt een levend mens? een iegelijk klage vanwege zijn zonden. In die klacht ligt iets geheel verborgens; iets, dat de wereld veroordeelt. Vandaar de smaad en schimp van zwartgalligheid, die over Gods volk wordt uitgegoten. Voorwaar, Gods volk is een klagend volk. Tranen zijn dikwijls hun spijze dag en nacht. En toch, hun klacht is zoeter dan al de vreugd der wereld. Hun klachten, zuchtingen en tranen zouden de ontdekten niet willen ruilen voor al het goed dezer wereld. Gods volk begeert de klacht. En toch, geenszins om in de klacht te rusten.'

Hij wijst dan op Paulus die roemde in zijn zwakheden. In de griekse grondtekst staat er ook dat Paulus zich verblijdde en verlustigde in zijn zwakheden. In het originele Aramees is het verbonden aan bruiloftsliederen. Paulus stelt dus in de originele Aramese grondtekst dat de mens een verhouding moet krijgen met het kruis. Ook het eeuwig evangelie wijst op het verlustigen in het kruis. Dit is nodig om aan de valse lusten van de zonde te ontkomen. Die kunnen alleen sterven door een relatie te hebben met het kruis. Daarom is de bruid in het hooglied donker, als teken dat de mens de aarde in moet, sterven aan zichzelf.

Kersten stelt : 'Dat wij Paulus toch wel verstaan. De zwakheden, waarin de apostel roemt, zijn niet zijn te bestraffen onvolmaaktheden. Paulus roemt niet in de zonde. Hij zegt op een andere plaats dit zeer duidelijk: 'Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde ? dat zij verre.' Neen, in de zonde roemt Paulus niet. De zwakheden, waarin hij roemt zijn de zwakheden, de smaadheden, de noden, de vervolgingen, de benauwdheden. Geen leed is zo groot, dat het deze roem in zwakheden zou kunnen doen verstommen. In de gevangenis te Filippi zongen Paulus en Silas Gode lofliederen met hun voeten in de stok. "Wij roemen", schrijft Paulus in Rom. 5, 'ook in de verdrukkingen wetend, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding.'

Hij stelt ook dat de bruid roemt in haar donkerheid, maar dat dit tegelijkertijd haar lieflijkheid is. De wilde jongens zijn daarom ook bedekt met de modder van moeder aarde, wat tegelijkertijd hun camouflage is in de wildernis. Zij dragen de tekenen van het kruis en het gekruisigd zijn. Zij leven liever in hemelse dwaasheid dan in wereldse wijsheid. Is het dwaze van God dan niet wijzer dan de wijsheid van de wereld ? Paulus sprak hier ook over. Het ging over de prediking van het kruis. De wilde jongens, de verzetspredikanten, zijn daarom altijd kruispredikanten. Ze hebben de dwaasheid van het kruis verkozen boven de wijsheid van de wereld die bedrieglijk is. Zij laten zich niet temmen door de wijsheid van de wereld. Zij zijn de moeilijk opvoedbaren, de rebellen, de opstandigen tegen de zonde. Zij tuchtigen door het woord van het kruis, want het is een steen des aanstoots, en zij laten zich ook tuchtigen erdoor. Het werkt aan twee zijden. Zij zijn gestorven aan de wereld en de wereld aan hen. Kersten stelt dat dit een taal is die de mens moet leren verstaan en beoefenen, de taal van het roemen in zwakheden. Dit is de taal van de wilde jongens waardoor zij terugkeren tot de wilde moeders in de natuur, tot moeder aarde. Zij is donker en daarom heeft de wereld haar altijd vervolgd, en ook haar kinderen, de wilde jongens. De wilde jongens roemen in hun donkere moeder, omdat zij een beeltenis is van het kruis waarin zij roemen.

De Kuyper kerk was slechts een tussenkerk, want de mens moest nog

dieper. De Kuyper laag was de tweede laag, maar Kersten ging nog dieper, zoals in 1944 ook Klaas Schilder met de vrijmaking zich afscheidde van de Kuyper kerk om dieper te gaan. Zoals de vur ook stelt in boek 3, de wilden : 'Door de ondergrondse tunnels van de stad kon hij uiteindelijk uit de stad ontsnappen.' Zijn wij wel diep genoeg gegaan ? Het boek stelt dat we de rode hei opmoeten, want daar heeft zij haar tenten. Zo komen de wilde jongens tot de wilde natuurmoeders die donker zijn. Dit zijn woeste en wilde velden, waarin grote oorlog is, stelt boek 3. Er zijn veel valstrikken op dit pad. De mens was helemaal versteend in de koningskerk.

Ook in de Kuyper kerk heerste deze verstening nog, omdat de mens nog meer moest loskomen. Wij moeten ook de mens helpen om los te komen van de versteningen. Dit loskomen is dieper in de natuur, en alleen het kruis kan deze versteningen verbreken.

Er moest nog ergens daadwerkelijk een tunnel gegraven worden van de tweede laagse Kuyperkerk van kerkgezag (synodaal gereformeerd) tot de diepere derde laag, want Ledeboer was al afgescheiden van de afgescheidenen voordat de Kuyperkerk kwam opzetten. Vandaar dat die tunnel er alsnog kwam in 1944 met de vrijmaking, en zo kon men tot de derde laag komen. Schilder hing een beetje tussen de tweede en derde laag in, als tunnel, en met een beetje denkwerk en puzzelwerk zou je zo tot de derde laag kunnen komen. Ook Kuyper was natuurlijk al een wilde jongen door zijn afscheiding van de koningskerk, maar het moest allemaal veel wilder. Daartoe moest Schilder komen. 1944 was een grote kerkelijke d-day. Toen kwamen de wilde jongens. Ze braken het asfalt en de cement af die nog over de natuur hing. De mens kon zo terugkeren tot de wildernis door het asfalt oerwoud heen. Na de dood van Schilder dutte het weer in, dus er moest nog een vrijmaking komen die de hermitatie werd genoemd, en zo kon men uiteindelijk terugkeren en verdiepen door de regressie. Zo wordt de cirkel rond. Ook boek 3 van de vur bespreekt dit proces.

Het gaat erom de juiste schakels te vinden, de missing links. Alles is er al. Zoals de vur boek 3 zegt dat in de velden de sieraden geregen moeten worden om te kunnen ontsnappen door de tunnels onder de stad. Een belangrijke schakel is de verzetspredikant G. Wisse (1873-1957) die tegen de erfzaligheid van het stenen verbond streed, want de aardse bloedlijnen maken niet zalig, maar doen de mens veranderen in steen. Zijn vertrek uit de regerende gereformeerde kerk in 1920 zaaide al het zaad voor de vrijmaking van 1944. Het baande de weg voor de kerkelijke d-day in 1944.

G. Wisse durfde een wilde jongen te zijn tegen alles wat ingebakken en versteend was geraakt, ingedut. De intellectuele mens had genoeg van het taartjes bakken en taartjes eten. De wilde jongens riepen op tot meer soberheid, het terugkeren tot de natuur. Dit kon zeker niet rechtsstreeks.

Daarom moet het werk van Kuyper nog verdiept worden. Het was een te belangrijke beweging om zomaar weg te werpen, maar de mens is er nog niet klaar mee. Kuyper is een groot enigma, een belangrijke tussenschakel. Maar dan moet de mens toch echt tot de Wisse schakel komen. Zo wordt het sieraad geregen. Zo kan boek 3 van de vur, de wilden, in vervulling gaan. Dit is al gebeurd. Men moet alleen nog op zoek naar de schakels en daarvoor strijden.

De strijders moesten hierin volledig aan hun vlees sterven, een harde dood, opdat zij door de walkuren opgenomen zouden worden, zoals in de germaanse theologie. Dat is Nederland's eigen, maar deze bron was zwaar bedolven onder steen. Nederland is een germanen land. Ook in dat opzicht moet Nederland terug naar de bron. Er wacht iets voor Nederland in de natuur.

In zijn boek 'Droefheid naar God' schreef de verzetspredikant Wisse in 1926 :

'Zo zijn kennis en bevinding onderscheiden. Maar maak nu anderzijds niet de fout, om ze als aan elkaar tegenovergesteld te beschouwen. De kennis is de middellijke weg. Ook hier geldt: onbekend maakt onbemind; wie niet verstandelijk weet van God, zonde, verlossing, enz., kan er moeilijk inwendig mede werkzaam worden.'

We zien hier hoe de verlustiging in de dingen die boven zijn opgewekt kan worden : door studie, de tijd ervoor nemen om je er in te verdiepen, want onbekend maakt onbemind. En dat is ook de toets : Waar ga je je kostbare tijd aan besteden ? Aan de dingen van de wereld of de dingen van boven ? In het Grieks als Paulus zegt dat hij roemt, zich verblijd, zich verlustigd, in zijn zwakheden, in het kruis, dan zegt de worteltekst ook dat hij om zwakheden, om het kruis vroeg, ervoor bad. Alleen de kruizologie kan ons doen verlustigen in het kruis. Onbekend maakt namelijk onbemind.

Wisse stelt dat zo het 'dat' tot een 'wat' mag worden, doordat we het persoonlijk gaan ondervinden en leren kennen, niet alleen maar als dorre feitjes. Men gaat zo de taal van het kruis verstaan, zoals de wilde jongens. Zo kan men het letterlijke waarin men versteent is geraakt ook overbruggen tot het symbolische. Zo zal het kruis gaan bloeien. Wisse noemt het de practische hemelgeleerdheid. Zowel theoretische als practische theologie moeten samengaan. Zo komt men tot de meer bevindelijke laag, de meer gevoelige laag, en kan men gevoelsmatig de zonde niet meer verdragen. Dan spuugt de mens het uit, kan de mens het niet meer binnen houden. Wisse stelt dat het inwendige, bevindelijke leven moet worden opgediept. Het is bedolven

onder steen van koningsgezag en kerkelijk gezag.

Wisse : 'Evenals in de medische wetenschap de verschijnselen, het verloop enz. ener ziekte worden waargenomen, onderzocht, bestudeerd, om daarna ten slotte in een wetenschappelijk boek te worden beschreven; zo ook is er velerlei in het zieleleven, hetwelk men eerst daar in die ziel heeft waar te nemen, te controleren, te zien ontplooien enz., om eerst daarna het als bevindelijke geleerdheid, als empirische (ervarings) wetenschap te beschrijven.'

Hij noemt het een empirische ervarings wetenschap, want het gaat niet buiten de mens om. De mens mocht niet meer zomaar een koude steen blijven. Hij was het ei al aan het uitbroeden. Hij noemt de droefheid naar God als een eerste teken van de wedergeboorte, want : 'Schreiend wordt de mens geboren; zo natuurlijk als geestelijk. Gelijk het een der kenmerken is van normale geboorte, dat het kindeke schreiend ter wereld komt, zo is dit ook een verschijnsel onafscheidelijk verbonden aan de ware, geestelijke geboorte uit God. Wie wedergeboren wordt, geboren uit water en het geestelijke, hij komt schreiend tot zijn nieuwe aanzijn. Als God een mens gaat levend maken, doet Hij hem eerst sterven. Het betekent een droefheid, welke overeenkomstig, volgens God is; dat wil zeggen: een droefheid welke behoort bij de aanvoeling en ontmoeting Gods in onze ziel. Wie met God in aanraking komt, vangt om te beginnen, niet aan met juichen, maar met schreien. De openbaring, de aanvoeling, de ontmoeting Gods in onze ziel verwekt smart, droefheid in ons.' Hij stelt dat dit ook de weg is om het stenen hart te verzachten tot zachtmoedigheid, een ander teken van wedergeboorte. Dit is geen wereldse zachtmoedigheid, maar een hemelse,
verbroken zachtmoedigheid. Het is de zachtmoedigheid van de hogere natuur.

Wisse : 'Ik heb eens gelezen van een Engelse godgeleerde, die het schreien naar God zó zalig vond, dat hij verklaarde het jammer te vinden, dat alle tranen in de hemel zouden worden afgewist; want, zo dacht hij, dan zouden ook deze tranen, die van de droefheid naar God, niet meer vloeien, en dit vond hij, gelijk gezegd, een waar gemis. Gij kunt die man mogelijk wel verstaan, beste lezer? Ja waarlijk, het is te bekennen, dat dit schreien naar God zoetigheden bevat, die reeds ver boven alle aardse genietingen uitgaan.'

We kunnen stellen dat het meer gaat om het loskomen van de tranen van het vlees die de mens doen verstenen, om zo te komen tot de hemelse tranen die de mens opwekken in het hogere leven. Wij mogen roemen, ons verblijden en ons verlustigen in de natuurweldadige hemelse watervallen van tranen. Zo worden de sieraden geregen. Elke schakel is een traan.

(Uit : Leven op de paradijs aarde, deel 2, uitgave : RGG)

1e Jaargang, nummer 11, 8 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

INGESLUIMERD OP HET KUSSEN VAN DODE ORTHODOXIE

De mens was diep in de Thyatiraanse ballingschap gekomen door de theologie van de valse profetes. Deze werkte zowel door Rome heen als door de reformatie. Het was de kerk van vraatzucht. Ze aten dierenoffers, oftewel vlees. Toen de Kuyper kerk kwam in 1886, wat later de gereformeerde kerken in Nederland ging heten in 1892, was dit ook deels Thyatiraans. Er was overmatige genade vraatzucht en meer dingen. De wereld werd schoongepraat op diverse punten. De reformatie was nog niet klaar. Dingen gingen beter en slechter. Er is een hogere Kuyper en een lagere Kuyper, een geestelijke Kuyper en een vleselijke Kuyper. De lijnen van de Heere werkten hier zeker doorheen. Het is van belang tot de hogere Kuyper kerk te komen en de lagere Kuyper kerk, de Thyatiraanse Kuyper, achter ons te laten.

De afscheiding van 1834 kenmerkte de wederkering tot de Adamologie, die uiteindelijk zou leiden tot de Evalogie, tot de kennis van de donkere bruid uit het Hooglied, wat overigens door Salomo geschreven was, die niet Salomo heette, want pas in de middeleeuwen verzonnen de Masoretische Joden er klinkers bij. Het paleo-Hebreeuws had geen klinkers, en begon ook gewoon met hieroglyphen. Vandaar dat Salomo gewoon slm, ‘sl’m of ‘islam’ was, een eerdere islam rondom deze persoon. Het was geen letterlijk koningschap, maar een koningschap over het vlees. Hij herstelde de dienst tot Moeder God, tot de Heere, zo goed en kwaad als dat ging, want hij liet zich ook verleiden door verkeerde vrouwen en hun afgoden. Vandaar dat hij ook de ketter-koning werd genoemd, maar hij stond ook bekend om zijn kennis, en als schrijver van het boek Spreuken, over de tucht. Zo is er dus een hogere, geestelijke Salomo, en een lagere, vleselijke Salomo. Zijn naam betekent betaling, het is volbracht, beloning. Als de mens gemakszuchtig stelt dat Jezus alles heeft volbracht en dan rustig doorzondigt, zich veilig voelend in de Thyatiraanse dogmatiek van drogredeneringen, dan is dat een schijnveiligheid, en men kent niet de wezenlijke diepte van deze stelling, die te vinden is in de Adamologie en Evalogie van Salomo. Er zijn geen gemakkelijke wegen in de theologie van Salomo. Spreuken 28:13 zegt : ‘Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.’

Zij moeten gaan tot de kennis van de oude vaderen en moederen, en die kennis om hun hals dragen. (Spreuken 1)

Nu, de Evalogie is belangrijk, want de kerk van Thyatira was verleid en misleid door een valse profetes, zoals Adam was verleid door Eva. De mens moet de vrouwelijke verleidingskunsten doorzien en kennen, om veilig te blijven in deze duistere wereld. Telkens weer verleid Eva Adam met de verboden vrucht, en zij heeft haar kerk gebouwd. Deze vrouwelijke geesten martelen de mens die niet aan haar toegeeft.

Het blad ‘Wekstem’ van de afgescheidenen werd tot ‘de Roepstem’, en toen tot ‘de Roeper’, en werd een blad van de gereformeerde kerk. In nr. 17 van 1896 stelt het dat we moeten opgaan tot Sion, dat we moeten gaan van paaszaal tot Getsemané, en dan tot Gabbatha, en dan Golgotha, en dan de olijfberg, als we Jezus willen volgen. De valse profetes van Thyatira had het allemaal te simpel gemaakt, net zoals Kakia deed in de Griekse mythologie, en zo werd er met de Christus afgoden gehoereerd en at men de dierenoffers. Men misbruikte Christus voor eigen gewin, maar dat heeft niets meer te maken met zuivere Christologie, die geworteld is in de Adamologie en Evalogie. Thyatira blijft ergens steken op het pad, en richt daar haar markt van bedrog op. Zij gaat hiervoor op de stoel van Mozes zitten, net zoals de farizeeërs. Ze leren de mensen vele wetten, maar niet de waren. Als je onder het recht van Thyatira komt dan zul je ook misbruikt worden. We spreken dan over de inquisitie van Thyatira. De valse profetes van Thyatira is de vervolger van de heiligen, de doodsvijand.

Met de komst van Kuyper in 1886 kwam de mens aan in Sion, maar dit was deels nog gewoon een Thyatiraans Sion. De mens moet leren het goede van het kwade te onderscheiden, het geestelijke van het vleselijke. Kuyper is en blijft een machtig enigma en icoon van het Nederlandse volk. Daar komt niemand zomaar omheen.

Vanaf het eerste nummer van 1893, nadat de Kuyper kerk tot ‘de gereformeerde kerken in Nederland’

werd in 1892, werd het blad 'de Roeper' 'Gereformeerd Weekblad' genoemd. Het begin van een nieuw tijdperk.
Zo ontwikkelde het blad 'De Stem' uit 1851, als blad van de Afgescheiden Christelijke gemeenten van 1834 tot 'Wekstem', 'de Roepstem' en toen 'de Roeper', wat nu het gereformeerde weekblad was geworden. Vanaf het eerste nummer van 1895 werd het blad 'De Roeper' genoemd 'Weekblad ten dienste van de Gereformeerde Kerken.'

U zult misschien denken : 'Waarom moet dat nu, al die verschillende kerken, en al die verschillende opvattingen ? Waarom kunnen wij God niet zien ?'

Neen. Wij kunnen God niet zomaar zien. Dan zouden we verteerd worden. Wij mogen alleen de achterzijde van God zien, en al die kerken dienen tot voorhangsels, maar zijn niet het eigenlijke. Het is voor onze eigen bescherming. Wij moeten een tocht maken door de kerkgeschiedenis om God daadwerkelijk te ontmoeten, maar dat gaat niet zonder een strijd tegen de wereldgeesten. De onthulling gaat maar heel langzaam, want meer kan een mens niet aan.

Alles is 'uit de Heere, door de Heere, en tot de Heere'. God is de verborgen geschiedenis en de verborgen toekomst. Dat kan de mens nog niet aan, en daarom bestaan de zonden, de leugens en de verschillende opvattingen als een voorhangsel. Het is ook aangesteld als de tucht voor de mens. De engel des Heeren versperd het pad tot de boom des levens, want de mens is er nog niet klaar voor, en zou het misbruiken, er teveel van nemen. Daarom moet de mens het pad leren en dat begint bij de Adamologie, de volle omvang van de zondeval te leren kennen, en de volle omvang van God's oordeel hierover.

In het blad 'De Vrije Kerk' van 1898 wordt er gesteld : 'Het denken en het willen is in God, behoort tot Zijn Wezen. De inhoud van dit willen en denken komt niet van elders in, wordt God niet opgedrongen, is dus geene noodzakelijkheid in God, behoorende tot Zijn Wezen, maar is uit God Zelven. Hij is in Zijn Wezen, en dus ook in Zijne besluiten volstrekt onafhankelijk. Niet besluiteloos, alsof Hij ook niet kon willen wat Hij wil. Zijn wil is gebonden aan Zijn Wezen.'

Het blad stelt daarbij dat iets niet goed is omdat God het wil, maar God wil het goede. Daarom is God ook niet zomaar God, maar representeert het het goede. Er wordt gesteld dat God werkt omtrend de zonde, niet dat God de werkende oorzaak is van de zonde. In nr. 1 van 1895 van 'De Roeper' wordt er gewezen op dit blad. De drie koningen, Willem I, II en III, waren inmiddels weg, en sinds 1890 was Wilhelmina de koningin. Nederland stond toen onder een vrouw. In 1901 zou Kuyper minister-president van Nederland worden. Dit zou duren tot 1905. Wilhelmina zou koningin zijn tot 1948.

In 1869 was er een grote samenvoeging van afgescheiden gemeenten en kruisgezinde gemeenten die voortgekomen waren uit 1834. Zo ontstond in 1869 de christelijk gereformeerde kerk, en vanaf 1875 werd het blad 'De Vrije Kerk' uitgegeven, wat van de christelijk gereformeerde kerk was. Later toen de Kuyper kerk op kwam zetten gingen veel christelijk gereformeerde kerken daarin op, maar een klein deel bleef gewoon de christelijk gereformeerde kerk, drie gemeenten. Zij prikten door de leer van Kuyper heen. Deze afscheiding vond plaats in 1892.

De sabbath herinnert ons eraan dat eerst het vlees tot rust moet komen voordat het werk des Heeren kan geschieden. Dat is een zinnebeeld. Je kan letterlijk de sabbath houden, maar als je niet begrijpt dat je vanuit de sabbath dient te leven, namelijk het uitdoven van de vleselijke werken, dan heb je er niks aan. Dan zijn het gewoon de putten van de Danaïden, als je het vlees een dag rust geeft en dan de rest van de week gewoon weer door het vlees leeft. Het gaat om een sterven aan de sabbath. Het hebreeuwse woord 'sabat' betekent niet zomaar rust, maar achterlaten, vernietigen, verwijderen, afscheiden, uitroeien. Dat is wat er met het vlees moet gebeuren en de vleselijke werken. Ze moeten afgelegd worden. Het is dus een dag van grote worsteling, van geestelijk werk. Het is een principe.

Zo is dat ook gegaan in de afscheiding van 1834. De mens moest de vleselijke werken van de kerk achterlaten. Het was werelds geworden.

Nu was daar nog een geest van hoererij in de gemeente van Thyatira. Dit was ook een geestelijke hoererij : Het Woord van God werd nog steeds verkocht. Zelfs vandaag de dag wordt het Woord van God nog steeds verkocht, wat de zonde van simonie is, en waardoor ten minste 10% van het product vals is. Dat heeft de mens ervan gemaakt. Terwijl Jezus sprak : Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet. Dus laten we wel wezen : Omdat de gemeente nog veelal vlees eet en het Woord des Heeren verkoopt, en dus nog steeds van Thyatira is, is haar dogmatiek ook nog veelal verloederd.

'God meer gehoorzaam zijn dan mensen,' stelde 'De Vrije Kerk'. Dat was ook het beginsel van de afscheiding van 1834, en daar wilde de christelijk gereformeerde kerk zich aan vasthouden. Om ook die kerk te kunnen zijn moesten ze breken met de heersende synode (1e en 2e jrg, p. 139). Zij zagen zichzelf als een strijdende kerk, en daarom werden zij ook vervolgd. Er werd door het blad aangegeven dat in de jaren 1700 de kerk was ingesluimerd op het kussen van dode orthodoxie, en daardoor was de kerk vatbaar voor dwalingen (p. 148). Uiteindelijk is de mens bezwangerd met zonde en dwaasheid, en dient de mens door de Heere wedergebaard te worden

(p. 167).

De Vrije Kerk stelt dan dat de vrijheid waarnaar gestreefd wordt een vrijheid van zonden is (p. 169). De christelijk gereformeerde kerk was een groot kamp op weg naar de Kuyper kerk, waar velen zich uiteindelijk vestigden, maar een ander gedeelte ging dus uiteindelijk verder, omdat ze in het kamp van Kuyper niets te zoeken hadden.

Er was een luilekkerland christologie aan het ontstaan, die voet kreeg in de Kuyper kerk, die veel wereldsgezinder en materialistischer was dan de christelijk gereformeerde kerk. Alhoewel velen van de christelijk gereformeerde kerken meegingen met de reformatie van Kuyper, de doleantie, bleef er ook een deel van de christelijk gereformeerde kerk over in 1892 die zich niet wilden onderwerpen aan Kuyper’s theologie.

Ik had een droom dat ik achterna werd gezeten door Kuyper geesten. Ze werkten door de bloedlijnen en telefonisch. Ze raadden mij aan om naar een mond-internaat te gaan voor een stralende glimlach. Ik moest toen zeggen : ‘Nee, want ik ben christelijk gereformeerd.’ Vanwege de luilekkerland christologie van de Kuyper kerk, van de gereformeerde kerk, moet er een reformatie komen in de christologie. In die zin moeten wij ‘christelijk gereformeerd’ zijn.

LIJFWACHTEN VAN DE SOBERHEID

De predikant De Gier stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 13/14, over de uitverkorenen : ‘Dit zijn geen mensen van goeden wille, want die zijn er niet, want allen derven de heerlijkheid Gods en allen zijn we van en uit onszelf zondaren en vijanden Gods.’ De mens is onder de wet des doods, en kan daar niet aan voldoen, en hoeft daar ook niet aan te voldoen, want die wet vraagt het onmogelijke van de mens. Die wet moet buiten werking gezet worden, zodat de mens in ballingschap van de soberheid komt. Paulus benoemde die strijd in zijn leden, dat hij het goede wel wilde doen, maar dat hij krijgsgevangene was gemaakt van de wet van zonde. Het vlees is niet per definitie altijd als een brullende leeuw, maar kan ook een schoonprater zijn en een verdraaier.

Wat houdt die ballingschap tot soberheid dan in ? De predikant C. Harinck stelt in het blad De Saambinder van 1970, nr. 7, dat er een groot verschil is tussen bidden en bidden : ‘Dat ware roepen tot God en kermen uit de diepte is alleen daar waar wij ontdaan zijn van alle andere hoop en verwachting,’ stelt hij. Hij stelt dat er voor de psalmist maar één weg meer over en dat was de weg naar boven toe. Hij stelt dat de Heere het zo laat vastlopen in het leven der Zijnen opdat zij de Naam des Heeren zouden aanroepen : ‘Daar blijft maar één weg over. Dat is de weg naar boven toe.’ Hierin ontstaat de ballingschap tot soberheid, dat men geen andere kant meer opkan.

C. Harinck stelt dat de mens dat bidden moet leren. Die gebeden stromen vanuit het geestelijke. Hij stelt dat dat een heel ander bidden is dan het vormelijk en koud bidden van de naamchristenen en geveinsden. C. Harinck wijst erop dat Jakob worstelde met God met gebeden en tranen (Hosea 12), en dat God zich zal wenden tot het gebed van desgenen die gans ontbloot is (Psalm 102). Worstelen wij al geheel ontbloot en in tranen met God en met het leven ? Of gaan wij trots met de borst vooruit het leven door, in grote hoogmoed, denkende alles te weten en alles te kunnen, alsof niets aan ons ontbreekt, en wij het hogere niet nodig hebben ?

In nr. 46 van 1970 zei de predikant A. Vergunst dat Luther eens had gesproken : ‘Hier sta ik, ik kan niet anders.’ Hij stelde dat dit gehoorzaamheid was, dat zijn geweten was gevangen in het Woord God’s. Luther was ook een balling tot soberheid.

Soms vragen mensen zich af : ‘Waarom wordt ik in mijn gedachten altijd weer geleid tot pijn en pijnlijkheden ?’ Of : ‘Waarom pieker ik toch zoveel ?’ Of : ‘Waarom heb ik zulke vreemde gedachten telkens. Ik kan er geen touw aan vastknopen. Wie ben ik ? Wat ben ik ? Waar ga ik naartoe ?’ Laten we beseffen dat de bedachtzame, nadenkende, twijfelende, zachtmoedige mens ingebouwde lijfwachten van soberheid heeft om hem te beschermen tegen programmering. Die lijfwachten werken in en om het kruis. Het zijn regressief-gereformeerde hersenspinsels. Mensen die in zonde leven en zich daarover niet bekommeren hebben lijfwachten van het vlees. Dit land is een calvinistisch land, oftewel een land van soberheid, maar ook is het een land van vraatzucht, en het calvinisme is zeer corrupt en heel vraatzuchtig in religieuze zin. Toch is die calvinistische oerkiem gegeven waarmee gewerkt moet worden. Het moet nog uitgewerkt worden.

(Eerder verschenen in ‘De Wilde Roep’, blad ter onderzoek van de kerkgeschiedenis, jrg 1, nr. 3)

DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL - 8 (SLOT)

Hoofdstuk 8.

Zombies waren om Evert heen, en ze trokken hem naar een hoge doorzichtige lichtgevende troon waarop een skelet zat. Evert kon nog steeds niet goed ademhalen. 'Waar ben ik ?' hijgde hij.

'Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl,' sprak het skelet.

'Waar is de vrouw op het witte paard ?' hijgde hij.

'Eva doet goed werk, Adam,' sprak het skelet.

'Ik ben Adam niet !' riep Evert met zijn laatste krachten.

'Adam wordt altijd weer omgekocht met snoepgoed,' krijste de skelet. 'Denkt altijd weer te ontsnappen. Baadt het niet, dan schaadt het niet. Er is geen ontsnapping uit Tsjernobyl.'

'Wie bent u ?' vroeg Evert.

'Ik ben Tsjernobyl, halve zool !' krijste het skelet. Het gekrijs galmde door de hele zaal.

'Ik wordt hier een beetje moedeloos van,' zuchtte Evert, nog steeds naar adem happend. 'Wanneer houdt dit op ?'

'Nooit !' krijste het skelet.

'Dat klinkt niet echt bemoedigend,' sprak Evert, happende naar lucht. 'Word je daar zelf ook niet eens moe van ?'

'Kop houden !' krijste het skelet. 'Tsjernobyl heeft geen tijd voor persoonlijk sentiment.'

'Vermoeiend,' zei Evert.

'Dwangarbeid zal je mores leren !' krijste het skelet. 'Voer hem af !'

Toen werd Evert naar een ruimte met machines en ketels gesleept. 'Ik kan dit niet geloven !' riep Evert tegen zichzelf. Hier zag hij ook de geleerden terug, en de vrouw en haar moeder, en andere inboorlingen, die daar allemaal dwangarbeid moesten verrichten. 'Het is maar een staat van bewustzijn,' sprak Evert tegen zichzelf. 'Waarschijnlijk een doodsmerrie.'

De anderen keken niet eens op. Ze waren te diep verzonken in hun werk. Ze leken onder zware hypnose te zijn. Hier kwam Evert weer een beetje op adem. Hij zag nu in dat Tsjernobyl overal was, ook in het oerwoud, zelfs in de vruchten. Alles was besmet. Hij stond daar maar en niemand keek naar hem, en niemand hielp hem. Ineens rolde er een klein wit doorzichtig besje uit zijn kleding. Dat moest er ingerold zijn. Hij aarzelde geen moment. Hij raapte het op en stak het in zijn mond. Het proefde zo romig en zacht, zo verfrissend, levendgevend. Hij werd duizelig en zakte neer op de grond. Er was geen Tsjernobyl meer. Hij was in het zand, en de inheemse vrouw die hem de besjes had gegeven stond voor hem. 'Niet wegzakken,' zei ze. Ze gaf hem meer besjes te eten. 'Ik was in Tsjernobyl !' riep hij, terwijl hij naar adem hapte. 'Het was verschrikkelijk !'

'Je moet meer eten,' zei de vrouw, terwijl ze hem begon te voeren. 'Zij die niet genoeg eten gaan terug naar Tsjernobyl.'

'Ik ontmoette God, en daarna een skelet,' zei Evert in paniek.

'Ja, het zijn de bijwerkingen van de drugs,' sprak de vrouw. 'Die worden minder naarmate je er meer van eet, en naarmate je er meer gewend aan raakt.'

'Is dat zo ?' vroeg Evert. Ze knikte.

'Ze zei dat ze God was, en dat ik het geheim nooit zou weten. Ik dacht dat ik gek werd. Ik kon geen adem meer halen,' sprak Evert.

Ze glimlachte. 'Bijwerkingen, mijn Adam,' sprak ze. 'Je lichaam moet er nog aan wennen. De drug is zwaar beveiligd tegen onbevoegden. Het bevat een soort insecticide. Het doodt de parasieten.'

'Ik begrijp het,' sprak Evert opgelucht. 'Ik dacht echt dat ik gek werd.'

'Jij moet de natuur leren kennen,' sprak de vrouw. 'En alle geheimen van de natuur.'

Er kwamen allerlei emoties in hem naar boven die hij wilde uiten, maar hij wilde voorzichtig zijn. Na een tijdje borrelde het zo omhoog dat hij het niet meer kon tegen houden. 'Ik ben er klaar voor, mijn Eva,' sprak hij. Maar hoe wist hij dat ze echt te vertrouwen was ? 'Elke vriendschap is een risico,' sprak hij tot zichzelf. 'En wat voor andere keuze heb ik ? Ik kan geen kant op, dus ik leer maar mijn lessen. Ik kan van alles en iedereen leren, zelfs van mijn vijanden.'

Ze nam hem mee naar haar hut. 'Ik zal het veel voor je koken,' sprak ze. Was hij nu echt in een paradijs gekomen met deze vrouw ? Hij wist dat hij bepaalde stoffen nodig had om hier te kunnen blijven, in deze staat van bewustzijn, maar hij wist ook dat andere staten van bewustzijn belangrijk waren. Daar waren de verschillende soorten van natuurdrugs voor nodig. De vrouw was zijn gids hierin, want hij wist niks.

'Ik wil de verschillende staten van bewustzijn in de wildernis leren kennen,' sprak hij. 'Ik wil niet vastgroeien en een zombie worden.'

'Ik zal het je leren,' sprak de vrouw. Haar hut was gemaakt van grassen en bamboe, en was redelijk groot. In de nachten had hij zware nachtmerries over Tsjernobyl, en dan suste zij hem. 'Het zijn allemaal bijwerkingen van de oerwouddrugs, mijn Adam,' verzekerde zij hem. Er ging een nieuwe wereld voor hem open. Tsjernobyl was nog slechts een druppel in de zee van oerwouddrugs. Voor hem was het een verlichting, de grote ontwaking. Op een nacht had hij een droom van een invasie in de Tsjernobyl kerncentrales. Het was een invasie van apen van een andere planeet. Het was de oerwoudsplaneet Bulgarije, die wel tien keer groter was dan de planeet Tsjernobyl. De apen gebruikten geavanceerde wapens of gewoon brute kracht. Daarna had hij een droom van een grote gouden krab die aan land kwam en op het strand een grote rode spin aanviel en uitschakelde.

Toen hij de droom de volgende ochtend aan de vrouw vertelde zei ze dat zij die in het begin-stadium zijn van het worden tot een zombie en dan inzien dat ze verkeerd bezig zijn een aap kunnen worden op de planeet Bulgarije om het te neutraliseren. De zombies zien apen als verraders, en als hun grootste vijanden. Het is het apen-medicijn om zij die besmet zijn geraakt door het zombie-virus te genezen. Evert keek van haar verklaring op.

Beiden waren ze Tsjernobyl-slachtoffers, overlevenden, en hier in de wildernis moesten ze verder overleven. Het was hun paradijs. 'Het zijn de bomen van het paradijs,' zei de vrouw. 'Ze hebben hun eigen drugs waarvan wij leven. Iedere boom is weer ergens anders goed voor. De drugs zijn als de liften van het paradijs, naar hogere staten van bewustzijn. De bomen hebben hun eigen slangen en spinnen van bijwerkingen en verkeerd gebruik. Daarom moet er een gids zijn. Tsjernobyl was een valse god, een valse gids, en ook een bijwerking.' Toen leidde ze hem dieper de wildernis in tot een boom met gele doorzichtige besjes die daar in trossen hingen. 'Dit is de drug genaamd 'gele regen,' zei ze. 'Je bent er nu klaar voor omdat je over de gouden krab hebt gedroomd. Het wordt ook wel de gouden regen genoemd. Het is een dodentelefoon waarmee je in allerlei andere staten van bewustzijn kunt komen. Het leidt helemaal tot achter het kerncentrale gebied van Tsjernobyl, waar de stedenstrook is, aan de rand van het oerwoud. In het stedengebied van Tsjernobyl ligt het geheim van Tsjernobyl verborgen, bewaakt door de varkensmensen, nog wel ergere vormen dan zombies, monsters en skeletten, in een vergevorderd stadium. Zij zijn de koningen van de oppervlakkigheid, maar hebben hierin hun eigen diepte gevonden. Natuurlijk is die diepte vals, als gezichtsbedrog, een valstrik. 'Moet ik daarvan eten ?' vroeg Evert.

'Als je in leven wil blijven,' sprak de vrouw. 'Je moet het geheim oplossen.'

'Dus ik moet terug naar de steden ?' vroeg Evert.

'Als spion, ja,' sprak de vrouw, 'als je wil leven. Zo niet, dan zal het je insluiten en vernietigen. Er is niet veel tijd.'

Evert greep de bessen en begon gulzig te eten. 'Ho, ho, niet teveel,' sprak de vrouw. 'Je wilt er geen overdosis van krijgen.'

'Wat zijn de gevolgen van een overdosis ?' stamelde Evert die al duizelig begon te worden. Maar hij kon haar al niet meer horen en verstaan. Hij was al ver weg. Hij viel bewusteloos en werd even later wakker aan de rand van het stadgebied van Tsjernobyl. Achter hem was het gebied van kerncentrales, wat begon met een industrie-terrein met kantoren. Voor hem was een flatgebouw. Hij herinnerde dit flatgebouw, maar hij wist niet van waar. Maar hoe kon dat ? Hij was hier nog nooit eerder geweest. Misschien dat hij zich vergiste, of dat dingen gewoon op elkaar leken. Hij liep langs het flatgebouw en er gingen vreemde gevoelens door hem heen alsof hij hier eerder was geweest. Achter de flat waren winkelstraten waar hij door begon te slenteren, en uiteindelijk kwam hij aan bij een overdekt winkelcentrum. 'Varkensmensen ?' dacht hij. 'Ik zie geen varkensmensen.'

Daar kwam hij ook de vrouw tegen. 'Mijn Adam,' sprak ze.

'Dus jij hebt ook van de drugs genomen ?' vroeg Evert.

Ze knikte.

'Waar zijn de varkensmensen ?' vroeg Evert.

'Ze hebben hier hun psychiatrie gebouwd,' sprak de vrouw. 'Het zijn jaloerse mensen, maar het zijn geen echte mensen, maar vergevorderde zombies. Ze zijn als varkens geworden. Wanneer iemand creatief is en zeer intelligent en ze worden jaloers en kunnen die persoon niet begrijpen, dan halen ze hun etiketten erbij, hun implantaten, en noemen die persoon dan zwaar ziek, geestelijk ziek, en dan gaan ze handel drijven erover met die persoon als koopwaar. Het is een markt.'

'Waar is die psychiatrie ?' vroeg Evert.

'Oh, overal hebben ze hun panden, tussen alles door,' sprak de vrouw. 'Het is een heel netwerk. Het loopt zelfs tot in het kerncentrale gebied. Wees maar voorzichtig. Ze zijn gewapend en hebben een vergunning om te doden wie ze willen. Alle misdaden die ze doen zijn legaal en zij besturen de steden.'

'Dus ze implanteren ook ?' vroeg Evert.

'Voor het stadssysteem, ja,' sprak de vrouw. 'Het zijn ingewikkelde identificatie systemen om de mens gevangen te houden. Ze implanteren allerlei rommel in de mens, legaal. Daar hebben ze een vergunning voor. Ze doen dit vooral in de tanden van de mens. Het is zombie-werk. Daarmee laten ze zien dat de mens hun eigendom is.'

'Ziek,' zei Evert. 'Wat doen we eraan ?'

'Die implantaten zijn voor het alarmsysteem,' sprak de vrouw. 'Zodra een mens probeert te ontsnappen zullen die implantaten pijnscheuten geven die zo verschrikkelijk zijn dat de mens niet ver komt in zijn ontsnapping. Het zijn een soort implodes, als stroomdraad. Ze bewaken een dodentelefoon. Zij bewaken de muur tussen leven en dood.'

'Ik zie het,' zei Evert. 'Maar wat doen we eraan ?'

'Shhh...,' zei de vrouw. 'Daar kunnen we

niet over praten. Alles wordt hier opgenomen en gemonitord. Waarschijnlijk zitten ze ons nu al af te luisteren.'

'Wat moeten we dan ?' fluisterde Evert.

'Fluisteren heeft geen zin,' sprak de vrouw. 'Die afluistersystemen zijn hypergevoelig.' De vrouw liet hem weer wat doorzichtige gele besjes zien. 'De gouden regen,' sprak ze, 'of gele regen. Het is tijd voor een nieuwe dosis. Ik zou je niet aanraden om in deze staat van bewustzijn te blijven, want ze pakken je en sluiten je op.' Evert keek om zich heen. Nog steeds waren er geen varkensmensen in hun buurt te zien, maar wat als er al een scherpschutter zich ergens verborgen hield ? Misschien waren ze hun wapens al aan het instellen om in te grijpen. Evert voelde zich niet veilig. Ze bracht wat besjes naar Evert's mond. 'Een paar maar,' sprak ze. 'Je wilt geen overdosis. Vertrouw me maar daarop.' Evert opende zijn mond, en at van de besjes. Ze voelden zo romig, zacht en fruitig. Het was een hele intense smaak, hoog geconcentreerd, zeer pittig en zurig. Weer werd Evert duizelig, en bevond zich toen in het gras. Zij was er ook. Ze waren op de velden. 'Hier zijn de varkens,' sprak ze. De varkens waren overal om hen heen. Ze hadden vreemde snuiten en ze spitsten hun oren. Ze leken ergens door afgeleid. Er was een vreemd geluid. 'Raak ze niet aan,' sprak de vrouw. Het leek wel alsof de varkens hen niet opmerkten, maar ze waren op de hoogte van het vreemde geluid. 'We moeten eerst in het oerwoud zien te komen,' sprak de vrouw. Evert bleef maar denken aan het winkelcentrum. Het was alsof hij het al kende. Alsof hij er al eens eerder was geweest, maar hij dacht dat het misschien toeval was geweest. Hij liep achter de vrouw aan. Weer zei ze : 'Zorg dat je ze niet aanraakt.'

'Wat is de reden daarvan ?' vroeg Evert.

'Dit zijn niet zomaar varkens,' sprak de vrouw. 'Ze staan onder hoge stroom. Een aanraking zou je kunnen doden.'

Evert was op zijn hoede. Hij bleef dicht achter de vrouw, die de weg scheen te kennen. 'Het lijkt alsof je het eerder hebt gedaan,' sprak Evert.

'Ik ben een bekende met de drugs,' sprak ze. Na een lange tijd lopen, het leek wel uren te duren, kwamen ze aan in het oerwoud. Hij bleef maar staren naar het vreemde genootschap van varkens. 'Kijk er niet teveel naar,' sprak de vrouw. 'Je kunt hun stroomcapaciteit niet onderschatten.' De vrouw liep toen verder, dieper het oerwoud in, en hij volgde haar.

'Wat nu ?' vroeg Evert.

'Shhh,' sprak ze. 'De varkens pikken nog steeds alles op. Het zijn roofdieren, vergis je niet.'

'Dus dat zijn die psychiaters van Tsjernobyl ?' vroeg Evert.

Ze knikte. 'Zeg maar gerust psycho-tandartsen,' sprak ze.

'Wat een vreemde snuiters,' sprak Evert.

'Het is hun religie,' sprak ze. 'Luister goed : de varkens vertegenwoordigen allemaal een bepaalde ondergrondse laag, helemaal tot de kern van de planeet Tsjernobyl. Om eraan te ontkomen zullen we dus onder de grond moeten, de onderwereld van Tsjernobyl in, anders zullen de varkens ons zeker insluiten.'

'Hoe komen we daar ?' vroeg Evert. Ze leidde hem toen naar een gat wat onder de grond leidde. Ze moesten langs allerlei roosters heen, en ook over roosters heen. Hier zouden de varkens niet overheen kunnen. Onder de grond kwamen ze weer in een stedengebied aan. De vrouw legde uit dat deze steden werden geterroriseerd en bestuurd door clowns, vergevorderde varkensmensen, die ook onder zware stroom stonden. Zij die tegen de clowns vochten zouden geëlectrocuteerd worden. Ze moesten ook weer snel hier door, anders zouden de clowns hen van het ene drama in het andere drama brengen. Zo waren de clowns geprogrammeerd.

Ze moesten naar een bepaald station met de trein die om het gebied zou heenleiden. Dat zou de enige manier zijn om veilig te zijn tegen deze electrische roofclowns. De vrouw wist de weg, en Evert volgde haar. Weer moesten ze over vele roosters heen. Het was heel donker hier. Na een tijdje kwamen ze aan op een ondergronds station. Ook hier was het donker. Er waren geen treinen. Ze moesten een tijd wachten. Na lange tijd zagen ze lichten in de verte. Daar kwam de trein. Niet lang daarna konden ze instappen. Ze moesten nu erg voorzichtig zijn, zei de vrouw. Een man met een zonnebril zat ergens op een bankje in de trein. Zij gingen tegenover hem zitten. Hij zat een krant te lezen. Hij rookte ook. 'Wat moeten jullie ?' vroeg hij. De vrouw stootte Evert aan en fluisterde : 'Niets zeggen.' Evert hield zich stil.

'Nou, zeg op,' zei de man. 'Wat moeten jullie ?'

'Wie is het ?' fluisterde Evert naar de vrouw.

'Ssst,' zei de vrouw. 'Het is een spion. Het is een beveiligings-systeem.'

'Een robot ?' fluisterde Evert. De vrouw knikte. 'Hij controleert ons om te zien of alles in orde is, en of we klaar zijn om door te gaan.'

'Hoe heet hij ?' fluisterde Evert.

'Harro,' zei de vrouw. De man maakte wat vreemde robot-achtige bewegingen, en toen ging de trein verder. Evert keek naar buiten en zag de steden in de verte. Na lange tijd kwamen ze aan bij een

veel groter station. Er liepen hier veel mensen, maar de vrouw zei dat het allemaal robotten waren, en dat ze reizigers beveiligden tegen de clowns. Ze moesten toen overstappen op een andere trein. Het gebied waar ze toen doorheen moesten was genaamd de Aue nacht. Het was natuur gebied. De vrouw zat tegenover hem in de trein. 'De diepte van Tsjernobyl, alle ondergrondse lagen, de stroomvarkens,' sprak ze, 'zijn geen onbekenden voor jou.' Evert keek haar diep aan. 'Het zijn de lagen van je eigen verleden,' sprak ze. 'Het heeft geen zin om er naar terug te keren. Het staat allemaal onder stroom. Het kan alleen gebruikt worden als een tekensysteem, als een taal. Zo alleen kan de muur tussen het verleden en het nu doorbroken worden, en zo ook de muur tussen leven en dood, opdat de muur tussen goed en kwaad herbouwd kan worden.' En terwijl zij hem verder onderwees begon de trein door al die barrieres heen te breken, en het enige spoor wat de trein achterliet was een stroommuur tussen goed en kwaad.

Uitgave : COAB, 2018

VAN LEDEBOER TOT VAN DIJKE – HET BLOEIENDE KRUIS

Numeri 17 gaat over de bloeiende staf van Aaron, wat een beeld is van het bloeiende kruis, wat dus ook de bloeiende gevangenis inhoudt. Het offer moet rijpen, het geduld moet rijpen, en dan gaat het bloeien, wat ook de boodschap is van de 1800se verzetspredikant Ledeboer.

En dat moet ook wel, want we zijn in een hardnekkige nachtmerrie, oftewel een frozen nightmare of brainmare kun je het ook wel noemen. Eens zullen de nachtmerries bloeien. Dan breekt de lente door. Geestelijk gezien zijn we dus ook op doortocht naar de eerste tekenen van de lente.

5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

In het Aramees is deze staf ook een plaag of een speer, en deze zou bloeien, vrucht dragen. Daarom moeten we ook nooit opgeven, maar zorgen dat we uitverkoren zijn, wat betekent dat we zelf het goede verkiezen. Dat wat wij verkiezen reflecteerd namelijk terug op ons, dus er is niets spookachtig aan de uitverkiezing (Helaas wordt dat veelal als een gokautomaat voorgesteld, wat het dus niet is). Het Aramees laat duidelijk zien dat het hier gaat om het 'gode welgevallig zijn'. In het Aramees is de staf ook een demoon of engel die ons met vuisten slaat, waarbij we ook kunnen denken aan de doorn van Paulus. Die zou dus uiteindelijk gaan bloeien. Het is een zeer hardnekkig iets waar hij maar niet vanaf kwam. Dit kwam omdat hij grote openbaringen had gekregen, en die komen altijd met een grote prijs. De gave moet namelijk rijpen en beveiligd worden. In het Aramees gaat het om de pen door het vlees.
8 Toen Mozes de volgende dag de tent der getuigenis binnenging, zie, de staf van Aäron, voor het huis van Levi, bloeide; hij had bloesem voortgebracht, bloemen gedragen en amandelen doen rijpen.

We kunnen spreken van een Oud Testamentisch kruis, de speer. Als het bloeit, dan betekent het dat zijn verloren kern is teruggekeerd en gezuiverd is.

Na de dood van de 1800se verzetspredikant Ledeboer verdeelde zijn werk zich in twee delen, het deel van de predikant Bakker, en het deel van de predikant P. van Dijke, waar we nu mee verder gaan, want uit de Dijkianen is de gereformeerde gemeente van 1907 voortgekomen, die zich afgescheiden hielden van de nog zeer materialistische bovenlagen van de kerken van koningsgezag en kerkengezag, wat veelal gewoon gezag was van mensenvlees. De gereformeerde gemeente is altijd zeer sober geweest, en dat kon je ook wel zien bij ons in het dorp. Ze leefden ook dichter bij de natuur. Het heeft geen zin letterlijk zoals hen te leven, maar het heeft zeker symbolische betekenis. Ze werden zwaar vervolgd omdat ze zich niet onderwierpen aan het gezag van de koningskerk en de kerk van ander kerkelijk gezag. Het boek 'het veelbewogen leven van P. van Dijke' uit 1884 is een boek over zijn leven waar ook de brieven van van Dijke (1812-1883) instaan. Het boek begint met de tekst uit hebr. 13:7 dat wij hen die ons voor zijn gegaan in het prediken van het hemelwoord in gedachtenis hebben. Net als Ledeboer was hij ook in de gevangenis gekomen door zijn werk. Gedenkt hun wandel, hun pad, staat er ook. Dit pad liep door de natuur, en bleef zich maar afscheiden. Zij wilden niemand's knecht zijn dan een hemelknecht.

In zijn eerste brief wordt er de nadruk gelegd dat we aan de wereld moeten afsterven, maar dat ook de wereld aan ons moet afsterven. Het stervensproces komt dus van twee kanten. Dit is gebaseerd op een Paulinische tekst uit Galaten 6:14 over het kruis : 'door welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.' We kunnen stellen dat dit ook de reden is waarom het kruis twee zijden heeft, twee armen. Het één ontkomt niet aan het ander. Dit is het principe in de ziel waarop de hemel rust, stelt van Dijke. We kunnen dan ook denken aan het beeld van de bloeiende staf van Aaron in Numeri 17, als beeld van het kruis. Als het zaad tweeledig is gestorven, dan zal dat zeker een oogst geven.

We zien dat het symbolische sterven aan twee kanten gebeurd : wij moeten sterven aan het mensenvlees, en het mensenvlees moet aan ons sterven. Of : wij moeten sterven aan de zonde, en de zonde moet aan ons sterven. Dat is het

tweeledige sterven aan het kruis. Dit is een basis om in de diepere tunnels te komen om terug te keren tot de natuur, niet in de stad te blijven rondhangen. Zo zal het kruis dus bloeien, de natuur voortbrengen. Zo zal de gevangenis dus ook gaan bloeien. De dood, de gevangenis, kan ons niet houden. Ook de doorn in het vlees zal dus gaan bloeien en vrucht voortbrengen. Van Dijke was in die zin een geestelijke vrucht van Ledeboer, zijn geestelijk kind. Ook van Dijke was verzetspredikant. Hij was net als Ledeboer in strijd met de familiaire geest van Nederland. Hij sprak : 'onze zaligheid ligt niet in de wil van mensen of in de wil van de bloedlijnen.' Een mens komt er niet door van onderen geboren te worden, door de verjaardagscultus. Neen. De mens moet van boven geboren worden, vanuit de hemel. Er is hierin natuurlijke tegenspoed, maar ook geestelijke verkwikking, stelt van Dijke. Het is een nomadisch pad in de natuur, zoals bij de Exodus. Stilstaan is fataal. Telkens moeten zij verder trekken. Van Dijke wijst op de woorden : De vossen der aarde hebben holen, en de vogelen des hemels hebben nesten, maar op dit pad heb je niets en kun je nergens je hoofd ten ruste leggen.

Als we om ons heenkijken dan zien we dat de wereld volleerd is in zonde. Ze vervolgen hun naaste. Hoe kun je dan sterven aan de wereld en de wereld aan je laten sterven ? Het is iets van de natuur, het wonder van de bloeiende staf van Aaron, maar daarvoor moet je dus wel in de natuur zijn. Van Dijke wijst er op dat Paulus de mens leerde om tegen de wetten van de mens in te gaan, en ook tegen de wetten van ons eigen vlees, dus zowel collectief als individueel. Neem dus altijd het andere pad. Het is de eis van de hemel dat we de lagere wetten van het vlees en de zonde verloochenen, leren verloochenen. Allereerst komt het dan aan op onderscheiding, waarvoor we de witte keursteen nodig hebben. Leren onderscheiden. Je kunt er moe van worden als je ziet dat de vijand je onvermoeid blijft aanvallen, en dan is de verleiding groot om het recht in eigen handen te nemen en te worden zoals hen, en daarom moet de mens volleerd worden in het verloochenen van de aardse wetten. Van Dijke noemt het de grootste les die te leren is. Hij had naar eigen zeggen een begeerte om los te komen van de wereld. Dit is van groot belang, anders is de godsdienst van de mens slechts een godsdienst voor hemzelf, zijn eigen vlees, zijn lagere, zondige natuur. Hij wijst dan op het herderen als een manier om van egoistische zelfzucht los te komen. Zoek de natuur op, de weide, en ga herderen. Bescherm de dieren tegen de roofdieren, verzorg hen, en ga op zoek naar hen. Dat kan op vele manieren. Er zijn zeker ook valstrikken in het herderen, maar het is een pad van groot belang om aan de wereld te sterven, en de wereld aan u. Ook in het herderen mogen wij niet overmoedig zijn en losbollig, en daarom hebben wij de witte keursteen nodig om te onderscheiden tussen goed en kwaad, wat ook inhoud tussen leugenachtigheid en waarheid. Als eerste moeten wij onszelf leren herderen om ook een goede herder voor anderen te zijn.

Van Dijke stelt dat het niet genoeg is om zomaar gericht te zijn op de dingen van boven en die te zoeken, maar wij moeten ons er in verlustigen. Alleen zo kan de mens loskomen van de lusten van de wereld, hetgeen ook in het eeuwig evangelie besproken wordt. Als het alleen maar ons werk is en niet onze hobby, onze lust en leven, dan is er al een man overboord. Dit kan alleen aangeboord worden in de diepte. Als wij aan de oppervlakte blijven dan kan deze hemelse lust niet in ons leven groeien. Als we gewoon onverschillig zeggen : 'Ik heb het gewoon niet,' en dan weer onze wereldse lusten volgen, dan is dat wat het is en zal zijn. Wie zaait op de akker van het vlees zal ook het vlees oogsten. Als we dan zeggen : 'Ik wil veranderen, maar ik kan het niet,' dan mogen we onthouden : 'Kan-niet ligt op het kerkhof, en wil-niet ligt ernaast.' Waar een wil is, is een weg, en die weg gaat diep. Het probleem van de mens is dat de mens duizend-en-een smoesjes heeft omdat hij van binnen toch nog zich in wereldse dingen verlustigd. Wel is het belangrijk onderscheidingsvermogen te krijgen, want er zijn ook daadwerkelijk verdraaiingen op dit gebied, dat de mens geen onderscheid tussen wereld en hemel kent, tussen goed en kwaad, waarheid en leugen, het geestelijke en vleselijke. Er zijn een heleboel wat we noemen 'ingebeelde zondes' en ook een heleboel 'ingebeelde goede werken', allemaal door gebrek aan onderscheid. Daarom : Verlustigt u in de dingen van boven, maar weet wel eerst waar we het dan over hebben, zodat je niet met het verkeerde kalf meegaat.

Van Dijke stelt dat het om het onderscheiden van de wereld gaat, en in die onderscheiding te leven. Dit is iets zeer zeldzaams, deze witte keursteen, waarvan gezegd is dat het alleen voor de overwinnaars is, oftewel zij die intens luisteren.

Er zijn zekere bewijzen in de natuur die de mens mag ontdekken, maar daar moet de mens wel tijd voor vrij maken, zich in verlustigen en dan ook daadwerkelijk daarvoor de natuur ingaan. Ook dit kan alleen door te luisteren. Laat je niet afleiden door mensen die je terugroepen. Je moet doof worden naar de wereld, en de wereld moet doof worden naar jou. Eerst moet je dus doof worden tot de zonde. Als je het gevoel hebt dat mensen niet naar je luisteren, en mensen je niet begrijpen, dan ben je al op dit pad, want ook de hemelse doofheid werkt van twee kanten. Je kunt niet doof worden tot de wereld als de wereld nog naar je luistert en je zo goed begrijpt, want dan is er iets verschrikkelijks mis. 'Wee u, ja wee u, wanneer iedereen wel van u spreekt.' Dit geld ook voor de hemelse

blindheid : 'blindheid tot de wereld, en de wereld blind tot u.' De vleselijke begeerten worden gevoed door hoogmoed des levens, gierigheid des levens, en de wellust des levens, stelt van Dijke, en de mens kan die drie alleen te boven komen door de hemelse onderscheiding waarop hij wijst. Oftewel : kom tot die keursteen in de hemel voor u weggelegd. Zwem hiervoor tegen de stroom in. Spring over die hindernissen die u in de weg staan om deze keursteen te bemachtigen. Zorg dat je deze wedstrijd wint. Oefen jezelf hiervoor. Oefening baart kunst. Geef nooit op. Ook jij mag een hemelgeleerde zijn. Dit is een luisteroefening. Van Dijke stelt dat zwijgen voor de hemel de beste en zuiverste godsdienst is, in zijn vijftiende brief. Als je dan spreekt, dan moet het over de dingen van de hemel zijn, anders is het slechts ijdelheid. Spreken wij voor de hemel of spreken wij voor de wereld ? Wij moeten zwijgen als het aankomt op wereldse dingen, en de wereldse dingen moeten zwijgen als het aankomt op ons, wat dus ook weer een tweezijdig zwijgen is. Verblijd je daarom als de wereld tot je zwijgt.

Numeri 17:5 En de man die Ik verkies, diens staf zal bloeien; zo zal Ik het gemor, waarmee de Israëlieten tegen u morren, tot zwijgen brengen, zodat Ik het niet meer hoor.

Numeri 17:10 En de Here zeide tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis, om bewaard te worden tot een teken voor de wederspannigen, zodat gij aan hun gemor een einde maakt en Ik het niet meer hoor.

Dit is dus het bloeien van het kruis, dat het het zwijgen bewerkstelligd. Van Dijke stelde : 'Zet de wereld maar wat aan de buitenzijde van het hart, want die gaat steeds alle dag voorbij. En het is alles maar stof wat uw oog er op ziet. Ik laat mij aan het ijdel geroep en geschreeuw der mensen niet gelegen liggen, doet ook maar alzo.'

De zonde is in dit tijdperk geromantiseerd. Van Dijke stelt dat de mens verliefd is geworden op zijn eigen wil en zin, als een afgod. Daarom is het zo belangrijk je te verlustigen op de dingen van de hogere natuur, de dingen van de hemel, van de paradijs aarde, en je niet liederlijk en lichtzinnig te storten op de dingen van het vlees, want die zijn een pad van verderf. Zelfs de hemel kunnen we niet romantiseren. Het is een smal pad met een enge poort, wat maar smaller en enger wordt als een zekere strengheid, een bittere drinkbeker. We kunnen niet zomaar vriendjespolitiek met de hemel sluiten, en moeten het wereldse zeker niet als spiegel gebruiken van de hemel, want de hemel gaat veel dieper. Wij moeten aan de wereld sterven en de wereld aan ons, en ook aan het valse hemelse. Romantiek moet plaatsmaken voor het kruis, en dan pas zal het kruis in geduld en volharding gaan bloeien. De natuur kent geen wereldse romantiek, maar het rijpen van de ascese tot de vrucht van de tucht, oftewel het bloeien van zowel kruis als kooi, als het bloeien van de staf van Aaron in Numeri 17. De mens is afgedwaald op het pad van romantiek, en kent de weg terug niet meer. Hiertoe is het 1800se natuurpad van Ledeboer tot van Dijke medicijn. Zo begint het asfalt en cement van de vleeskerken die zich hebben laten knechten tot vleesdienst af te breken. Van Dijke noemde het vlees het Mesech der wereld. Mesech was een volk ten noorden van Israel wat mensenhandel, slavenhandel, bedreef. Om hieraan af te sterven moet de mens symbolisch de Jordaan overgaan. Hij noemt in dat opzicht ook Izaak die 42 jaar blind geweest is op aarde, wat we ook kunnen zien als een beeld van het loskomen van de aarde, blind worden tot de wereld en de wereld tot ons. Om tot de hemelse lente te komen moet de mens eerst door een moeizame winter heen, en zo mag de staf van Aaron in ons leven gaan bloeien. De hemel sprak tot van Dijke de woorden : 'Ik ben tot lijden gemaakt.' Dat is dus zeker niet iets afstandelijks. De mens moet het lijden, het kruis, ook worden, om zo ook zelf tot bloei te komen als de staf van Aaron. Wij moeten tot een punt komen dat we het wereldse voedsel niet meer kunnen verdragen en het niet binnen kunnen houden, zoals van Dijke ook van zichzelf schrijft in de zessendertigste brief. Zo kunnen wij wederkeren tot de hemelborst om van de hemelse melk te drinken. Het leven van van Dijke is ook vol van symboliek in die zin. Hij wijst dan ten slotte op de veren van de hemel, wat we kunnen zien als een beeld van de opname, belichaamt in bovenstaande dingen

Uit : Leven op de paradijs aarde – deel 2, uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 12, 14 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE DIALECTISCHE THEOLOGIE

Een overmoedige, ondoordachte christologie maakt dat mensen er langsheen schieten. Een christologie zonder diepgaande Adamologie komt nergens, komt niet van de grond. Daarom moet er een reformatie komen in de christologie, en moet men in die zin ‘christelijk gereformeerd’ zijn.

Kuyper schoot er langsheen met zijn sinterklaas theologie. Oh ja, hij had zeker een roede, maar hij bakte de broodjes te zoet. De kerk was in luilekkerland gekomen en was nog zwaar wereldgezind.

Wie denkt dat het in de gereformeerde gezindte allemaal koek en ei is heeft het heel mis. Er is zowel een opwaartse stroming als een neerwaartse stroming. Er is zowel het gereformeerde als het gedeformeerde. Ik was van huis uit van een afsplitsing van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder, maar ik groeide intergereformeerd op, want we kerkten overal, en ik groeide op met hen van de gereformeerde gemeente.

De gereformeerde gezindte heeft grote geheimen, die vaak oraal worden doorgegeven. Er was een eerdere reformatie, van de Franciscaan Johannes Hus, maar die eindigde op de brandstapel. Zijn volgelingen, de Hussieten, zetten de reformatie door. Luther werd erdoor geinspireerd. Ze vertelden mij dat zekere Hollandse Hussieten in 1455 een ondergrondse kerk hadden gesticht, die verborgen moest blijven, genaamd de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dit was dus nog vóór de Lutherse reformatie van 1517 en vóór de Nederduits Gereformeerde Kerk van 1571. De Nederduits Gereformeerde Kerk werd in 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland, maar er was dus al een Geestelijk Gereformeerde Kerk die verborgen gehouden moest worden, die dus de moederkerk was van de moederkerk, oftwel de grote moederkerk van 1455, de Geestelijk Gereformeerde Kerk. Dat vertelden ze mij in de gereformeerde gezindte. Dat had ook allemaal weer te maken met vervolgingen dus daarom hielden ze het verborgen. We spreken dus over een eerdere ondergrondse reformatie in Nederland, die bovengronds werd uitgevochten in de Bohemen (Tjechië).

De reformatie van Johannes Hus die leefde van eind jaren 1300 tot begin jaren 1400 was in de lijn van de Franciscaanse reformatie in de jaren 1200, en daarvoor was er de Gregoriaanse reformatie in de jaren 1000 en 1100. De Gregoriaanse reformatie streed ook al tegen de simonie, net zoals Hus en Luther dit deden, tegen de geesteshandel. De Gregoriaanse reformatie was een vrijmaking van de wereldlijke macht van de koning, de strijd tussen de wereldse koning en de geestelijke koning. Het was een onafhankelijkheids-strijd die de geestelijken voerden. Onze kroon is niet werelds maar geestelijk. Laten wij geen schatten op aarde zoeken.

Ezau legde zijn eerstgeboorte-recht en sociale status af voor het rode, wat heenwijst op het bloed van Christus, oftewel de dood van het ego, wat ook de betekenis van het woord ‘Yeshua’ is in de Israelitische talen, het sterven aan het vlees op het strijdveld, de strijd in de geestelijke gewesten. God zou uit Teman komen, zei de bijbel in Habakuk 3:3, oftewel het wijsheidsvolk van Ezau, wat er op wijst dat er grote verborgen geheimenissen liggen in het verhaal van Ezau. Zowel de grondwoorden als de nieuwe bijbel laten zien dat er een lagere en een hogere Ezau is. Zo is dat ook met andere geheimenissen, zoals het geheimenis van Saul. In de koran had Saul al een wat positievere betekenis, maar ook in het grondwoord van de oude bijbel was dit geval, waar de nieuwe bijbel op wijst.

Ezau was bedrogen en achtervolgde Jakob. Jakob was een leugenaar, een hielenlichter, en in die zin vervolgde Ezau de lagere natuur van Jakob, niet zijn hogere natuur. In die zin was hij een eerdere Saul. Er is een hogere en een lagere Saul. De hogere Saul vervolgde de lagere natuur van David, want ook David was nog erg vleselijk. We moeten niet vergeten wat hij Uria, de man van Bathseba, had aangedaan.

II Behemma 4:54 zegt : Toen Ezau tot het rode kwam verloor hij zijn eerstegeboorterecht, waardoor hij al snel tot klagen kwam. Water verandert in bloed, als een teken dat het ego sterft. In het boek van Jozua is het rode touw een beeld van de opname, om zo te komen tot de diepte. Dit zijn allemaal beelden van de rode kroon van Noord-Egypte.

Uiteindelijk, en dat zien we ook in het leven van Jozef, Job en Jezus, leidt het

lijden om de wil van God tot de rode kroon van gerechtigheid, Deze kroon is het Woord van God wat in het hoofd van de mens komt, en is geen aardse kroon, en geen aardse macht, maar de kroon die men ontvangt als men het vlees heeft verslagen. Men heerst over de zonde, in plaats van andersom. (vers 55)

De rode kroon is de baarmoeder van het verstand, van het hoofd, als de schorpioenenkroon. In het Aramees heeft de kroon ook met belasting te maken. Ook zijn de geschriften van Paulus hierbij belangrijk, die overigens ook Saul heette. Wij moeten de vergankelijke kroon inruilen voor de onvergankelijke kroon. Dat gaat niet buiten de Adamologie om. Daarom noemt de nieuwe bijbel de rode kroon ook de kroon van de klaagliederen. Wij moeten diep zuchten en klagen over de zonde, zoals in Ezechiel 9, om zo niet met de wereld geoordeeld te worden, maar het zegel van God op onze voorhoofden ontvangen.

Onze lagere Ezau moet sterven, en onze hogere Ezau, Yeshua, moet opstaan. De Ezaulogie is belangrijk op het pad, net zoals de Adamologie. Yeshua is de tweede Ezau, de hogere natuur van Ezau, net zoals hij de tweede Adam is. Dat is het pad waar zowel de grondwoorden van de oude bijbel over gaan, als de nieuwe bijbel.

De eerste Saul was aards, maar de tweede Saul, Yeshua, is geestelijk, wat we ook zien in het leven van Paulus, die Saul genoemd werd. Dit speelde zich ook af in het leven van Ezau. We mogen daarom Ezau niet wegwerpen, waar onze catechismus ook over spreekt. Wierpen we ook Yeshua weg toen hij onder de engelen was gesteld en zijn leven had afgelegd, toen zijn bloed was uitgestort ? Hij was de verworpene, en hij riep het uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ Hij was op dat moment door God gehaat, en de toorn van God rustte op hem. Hij was niet meer de Zoon van God, wat een groot geheimenis is. Hij had deze status namelijk afgelegd, net als Ezau, voor het grotere goed, het geheimenis van de uitstorting van het bloed opdat het ego sterft. Hij rekende zo af met de vleselijke macht. Ezau en Yeshua zijn zo typologisch aan elkaar verbonden. Ezau werd zo tot het wijsheidsvolk, tot een Salomo (slm, islam, oftewel de eerdere islam, voordat de Mohammedaanse islam kwam). Salomo staat niet voor de aardse macht en aardse rijkdom, maar het geestelijke koningschap over het vlees, en de geestelijke rijkdom die het met zich meebrengt. Dat openbaarde zich in Ezau. Het openbaarde zich als de tweede Saul, ook in de brieven van Paulus, als de geestelijke Saul, de hogere Saul, die aan zijn vlees ontkwam. Dit behoort tot de dialectische theologie, of dualistische theologie. Wij mogen niet eenzijdig zijn, maar wel eenzijdig in onze strijd tegen het vlees, waar onze catechismus over spreekt. Ook het grondwoord van de oude bijbel is dualistisch. Het zijn dichterlijke talen die voor meerdere uitleggingen vatbaar zijn. Och, laten wij het Woord des Heeren toch niet te kort doen.

We lezen in II Kamba 6 : 28 : Symbolisch gezien krijgt Saul daardoor een positiever beeld, wat ook weer terugkomt in de islam, waarin Saul (Talut, Arabisch) de ark terugbracht, een toetser was en begaafd was met grote kennis.

Er is een hogere islam en een lagere islam. We moeten de vleselijke ontvluchten en tot de geestelijke gaan, die terugleidt tot de pré-mohammedaanse islam, namelijk het geestelijke koningschap van Salomo, als het beeld van de rode kroon die Ezau ontving. God zou uit Teman komen. We zien dit allemaal terugkomen in het Yeshua verhaal en het Paulus verhaal. Er liggen geheimenissen in Ezau en Saul die we nodig hebben om er doorheen te komen. Ze hebben geestelijke betekenis, innerlijke waarde, wat ook de betekenis is van Yeshua in de Israelitische talen. Salomo, slm, islam (want het Oude Hebreeuws had nog geen klinkers, die hebben de Masoretische Joden er in de middeleeuwen bijbedacht), herstelde de Moeder God in ere, ook al viel hij daarbij in valstrikken van de afgoden van zijn vrouwen. Ook het leven van Salomo is heel dubbel, als een lagere Salomo en een hogere Salomo, en die zijn in strijd met elkaar, en moeten rijpen in Ezau, in het afleggen van de aardse status. Het zaad moet sterven.

In vele opzichten is Saul voor ons belangrijk. IV Werktuigen 7:223 zegt : In de woestijn groeit niet veel, maar wat er groeit is als het druppelen van de hemel. We hebben niet veel nodig. Als we teveel nemen groeien we vast, zoals dat in de stad gebeurt. Vandaar dat de onderdrukking door Saul ons tot de woestijn trekt, en dit is voor onze bescherming en ons behoud.

Ook de grote Edomitische reformatie in de jaren 1700 getuigt van deze dingen, wat vaak een missing link is in de hedendaagse en moderne theologie. Adam is het wortelwoord van Edom, wat soortgelijke betekenissen heeft, en in de Septuagint was Eden genaamd Edem, en in de Ethiopische bijbel wordt het gewoon Edom genoemd, wat het volk van Ezau is. In de grote Edomitische reformatie werd benadrukt dat Ezau leidt tot de donkere moeder, wat ook terugkomt in de nieuwe bijbel. Dat is het Salomonische aspect van Ezau. Jeremia trad al op tegen het volk Israel omdat het volk te patriarchisch was geworden. Ook David sprak in de grondwoorden van de Psalmen over God als een moeder.

Zoals F. Mallan het stelde was de donkere bruid van Salomo in het Hooglied een beeld van de zondekennis, van het ontdekt worden aan de diepte van de zondeval van de eerste Adam.

En er was ook een val van Ezau, en ook een val van Jezus, en dit allemaal om terug te leiden tot de donkere moeder en de eerste liefde, de donkere bruid, om zo ontdekt te worden aan de grootte van de zonde en de ellende, waar beide catechismussen op wijzen.

Geliefden, kennen wij dit pad ? Er wordt maar weinig over gepredikt in de kerken, waardoor ook de scheuring kwam van 1953.

En hoe groot is de leugen in de kerk ? Daar moet de mens aan ontdekt worden, want nu pronkt de mens nog in de kerk als Laodicea, denkende alles wel te weten, wat hoort en wat niet hoort. De Laodiceaanse mens heeft alles al in kannen en kruiken, en ze volgen de leer van de Nikolaïeten, die (offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels. Daarom sprak J.P. Paauwe ook dat men na zijn dood beter niet meer naar de kerk zou moeten gaan, maar de preken van de oude vaderen zou lezen.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het ‘heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.’ Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

Daarom moest de Gregoriaanse reformatie wel komen, en nog steeds. daarom moest Ezau wel strijden voor de rode kroon, wat een kroon van het minderen is, een spotkroon, de anti-kroon. Daarom wilde L. Boone destijds ook niet met de gereformeerde gemeente van Kersten mee in 1907, want hij was bang voor machtsspelletjes ten koste van de Vreze des Heeren. Hij wilde blijven op Ledeboeriaans fundament, en gaf aan door zijn oud-gereformeerde kerk terug te willen tot de oude vaderen, want daar was de mens vanaf geweken. Hij wilde de oude Nederduits gereformeerde kerk herstellen.

Ezau hechtte ook geen waarde aan aards eerstgeboorterecht en sociale status, en koos voor het Woord gedoopt in oorlogsbloed. Het koningschap van Ezau, wat dus een geestelijk koningschap was over het vlees, manifesteerde zich in de brieven van Paulus, als het koningschap van Yeshua, in de catechismussen en in de nieuwe bijbel.

In Ezau moest de zonde gehaat worden, moest de zonde ontvlucht worden, zoals Maleachi 1 spreekt over God die Jakob liefheeft en Ezau haat. Dit is een noodzakelijke tussenstap tussen de Adamologie en de Christologie, dat God Ezau haatte, zoals ook Christus aan het kruis, toen hij werd verworpen onder de toorn van God. Dit kwam ook al eerder voor bij David, die het in de psalmen al uitriep : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ De haat van God is niet zozeer persoonsgebonden, maar principe-gebonden. Daarom roept Jezus ook de mens op : ‘Wie zijn familie, vrouw, kinderen, niet haat, die kan mij niet volgen.’ (Lukas 14) Men moet dus zicht krijgen op de betekenis van de bijbelse haat, en dit niet eenzijdig en modern gaan toepassen. De bijbelse haat is dus zeer belangrijk in het heilsplan van God.

We moeten zicht krijgen op de betekenis van Ezau, zoals we zicht moeten krijgen op de betekenis van Adam : In Ezau werden alle volkeren geoordeeld. Adam ging over de diepte leren kennen van de zondeval, en Ezau ging over het leren kennen van de grootte van het oordeel wat daarover moet komen. Hierin speelt Ezau dus een dubbelrol, net zoals Seth in de Egyptologie, die ook dualistisch was.

Jesaja 63 zegt : Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bosra, die daar praalt in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, machtig om te verlossen. Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij, Ik trad hen in mijn toorn en vertrad hen in mijn grimmigheid.

Net zoals bij Adam hebben we het meer over een volk als we het over Ezau hebben. Veel christenen griezelen bij het horen van het woord ‘Babylon’, terwijl in de bijbel ook in I Petrus 5:13 staat : ‘De gemeente die in Babylon is, samen met u uitverkoren, groet u; en dat geldt ook voor Marcus, mijn zoon.’

De Adamologie is dus de zondekennis en de Ezaulogie is de oordeelskennis. Zoals er een gemeente te Babylon was was er ook een gemeente te Edom, een overblijfsel in Edom, waar Amos 9:12 over spreekt. Edom behoort ook tot Israel, als een verloren stam.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn, de mens moet Ezau kennen, anders is de christologie waardeloos en slechts een drogbeeld.

Saul betekent leegte, en het raadplegen van een orakel. Dat kan zowel positief als negatief zijn. In ieder geval moet de mens leeg komen tot God, opdat God de mens kan vullen met het Woord. Daarom moet de mens lek gestoken worden. Vandaar dat we het hebben over de aanhoudende doorn in het vlees. Ook Saul is die doorn, en Ezau. Zij vervolgden de heiligen, die overigens niet zo heilig waren. Zowel Jakob als David leefden in diepe zonde. Maar die doorn heeft dus ook een hogere betekenis. Ook het kruis heeft die

dubbele betekenis. Uiteindelijk zal alles ten goede medewerken voor hen die de kennis des Heeren hoog houden. Zij zijn hoogwerkers. Zij strekken alles tot sieraad, verdiepen zich in de zaken des Heeren, slaan niets over. Zij zijn ijverig in de kennis des Heeren als hemelse bijen. Zij kennen de plaatsen van de hemelse bijenkorven en houden die in ere.

Zijn deze dingen nodig ? C. Steenblok stelt als antwoord van vraag 894 in zijn dogmatiek dat de mens door ze zonde ‘geheel walgelijk en onrein’ is geworden. In zijn troostboek van 1973 stelt F. Mallan dat de mens een driehoofdige vijand heeft, namelijk de duivel, de wereld en zijn eigen vlees. God’s volk heeft altijd met deze doodsvijanden te doen, want ze houden niet op met het aanvechten van God’s volk, waarover zondag 52 gaat van de heidelbergse catechismus. Hij noemt dit een zware en bange strijd. Mijn oudtante die in Bilthoven woonde zei vaak : ‘Het is weer bar en boos.’ Een vriendin van haar die hoger woonde op haar flat en zo nu en dan bij haar kwam zei vaak : ‘Oh moeder, wat een piene piene piene.’ Maar dit beschreef goed wat er gaande was en gaande is. Daarom wees F. Mallan op de zielsontdekking, want als dat zou ontbreken, dan zou het volk sterk staan in eigen kracht. Hij stelt dan dat door smartelijke wegen van ontkrachting in onszelf God ons onze eigen machteloosheid doen kennen. F. Mallan wees op het pad van de zelfbeproeving. Het hart zou geheel ontbloot moeten worden voor het aangezicht des Heeren, en de mens zou door bange zielsberoeringen heenmoeten en vele vertwijfelingen, opdat de mens niet door de lusten der wereld meegezogen zouden worden.

Beste lezer, bent u al op zoek naar de kroon der gerechtigheid, de kroon van het Woord des Heeren, wat u alleen kunt vinden als u al uw wereldse en vleselijke kronen aflegt ? De krans der gerechtigheid waar Paulus het over heeft is als de spotkroon, als de doornenkroon, als de kroon der dwazen, want dat is wat het kruis is voor de wereld. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Snakt u ernaar om begrepen te worden, om aandacht te krijgen ? Dat is de ware weg niet. Wij dienen te hongeren naar gerechtigheid, niet naar eigen gewin of aanzien. De profeten spraken de mensen niet naar de mond, maar spraken dikwijls in duistere raadselen.

Och, bent u op zoek naar de rode kroon in de hemelen ? Als u uw aardse status en aardse eerstgeboorterechten niet aflegt als Ezau zult u het nooit vinden. U dient de Ezaulogie en de daaropvolgende christologie leren kennen, en de pneumatologie, de leer van de geestelijke dingen. Dat is geen makkelijk pad. Daarvoor moet u alles afleggen en als vuilnis te rekenen, opdat het zaad in de aarde zal sterven. Wie zijn leven probeert te behouden zal het verliezen. Het christologische pad, en zo ook het ezaulogische pad, is er niet één van aanzien, van jezelf een naam en een stad bouwen. Het is geen pad waar je kunt pronken met al je veren. Nee, je moet het afleggen en de aarde ingaan.

De Gregoriaanse reformatie (1000, 1100) was zaad in de aarde, en zo ook de Franciscaanse reformatie (1200), de Hussitische reformatie (1400), de Lutherse reformatie (1500), en de Edomitische reformatie (1700). Veel konden ze niet beginnen tegen de machten der aarde, werden telkens weer onder de aarde geschoven, maar het zaad moest sterven. God’s koninkrijk is immers niet van deze wereld. Als je je daarbij aansluit dan sluit je je aan bij de verliezers. We verliezen allemaal aan het kruis, en het gaat diep en duurt lang, maar uiteindelijk zullen we zo de rode kroon ontvangen, en ja, dit is de kroon van de verliezers, van de hemelse dwaasheid, om zo de wereldse wijsheid te beschamen. Uiteindelijk is er een weg, dwars door de zee heen. Dat is wanneer het zaad sterft, en de wortelen ondergronds de weg banen. Er is geen andere weg. Deze weg zullen we moeten zoeken. Dat gaat vanzelf als we aan onszelf sterven. Het is immers niet onze eigen kracht, niet onze eigen vindingrijkheid. We moeten loskomen van zelfoverschatting.

‘Saul, Saul, waarom vervolgd gij mij ?’ kreeg Paulus te horen toen hij op weg was naar Damascus. Zo kwam er een keer in zijn lot, in het leven van Saul. Hij ging dingen met andere ogen bekijken. Hij keek niet meer met aardse ogen, maar met hemelse ogen. Hij had de rode kroon ontvangen, het rode zicht van het Woord des Heeren. Hij was nu als een geestelijke koning, geen aardse koning meer. Hij had zijn zonde overwonnen. Dat is het enige koningschap wat voor ons is weggelegd, het koningschap over de zonde.

De geestelijke kroon van Saul, van Paulus, is een kroon die niet gezien kan worden door de wereld. Ze noemen het dwaasheid. Het ligt op het pad van Ezau en Yeshua die alles hadden opgegeven, die niet gevonden wilden worden, niet begrepen wilden worden, geen simonie wilden plegen, geen stad en naam wilden bouwen. Het ligt op het pad van de wildernis, weg uit de stad, weg uit Egypte. Het is een anti-kroon. Het gaat niet door macht, maar door een diepere dood, tot een diepere wereld, waar de hemelse kennis ligt opgeslagen in het Woord des Heeren, los van alle naamslavernij en letterslavernij.

Het is een prachtige kroon van rood gesteente, toegewijd aan de hemelse moeder, aan Moeder God. Zij is de donkere bruid van de zondekennis en de roodbruine bruid van de oordeelskennis. Zij heeft haarzelf gewassen in het bloed van de vijand. Zij komt uit een grote oorlog. Het is een Solomonische kroon. Door de Damascus ervaring, zoekende de dingen van boven, ver verheven

boven alle overheden en machten der duisternis.

BESPREKING VAN BLADEN VAN DE VRIJMAKING

De predikant Hepp stelde in 1920 in nummer 3 van het blad ‘De Reformatie’ : ‘Echte vroomheid heeft geen prikkels van buiten nodig. Zij wordt van binnenuit geprikkeld.’ En die prikkeling was ertoe om zichzelf te verliezen in het kruis. Het blad stelde al in het eerste nummer dat men los diende te komen van overmatig conservatisme. Hepp stelde in het tweede nummer dat de bloem uit de knop moest komen, maar dat dat alleen vanuit de wortel kon gebeuren. Er is geen verbetering dan vanuit de wortel uit, stelde hij.

De mens heeft het hogere nodig. Het is van belang te kijken naar wat de 1900se voorvaderen te zeggen hadden over de reformatie, naar het pad wat uiteindelijk uitliep op de vrijmaking.

Hepp schreef in het derde deel van zijn serie ‘Reformatie’, in nummer 4 :

‘Reformatie eist verdediging naar buiten, kritiek naar binnen, en rusteloos arbeiden ter levensontplooiing’.

Hepp stelde dat de reformatie niet betekende lijdelijk toe te kijken, maar te strijden. Dit is een strijd tegen gemakszucht, stelde hij. Kritiek moet er wezen, stelde hij, maar die moet niet uit bitterheid voortkomen maar uit liefde. Het gevaar hierin is een arglistig hart die dingen omdraait en die liefde verward met hartstocht, stelt hij. De mens moest oppassen om niet uit eigen gekrenktheid en ontevredenheid te werken, of uit kritiekzucht, of eenzijdigheid. Hij waarschuwde ook tegen daadloze schreeuwkritiek. Daarom stelde hij dat degene die kritiek geeft ook een bouwmeester moest zijn en rusteloos moest graven in het hemelse woord.

Het is beter verlies te lijden dan dat onzuivere toestanden zouden voortduren wordt er gesteld in nummer 5. We kunnen stellen dat leven met verlies als een doorn in het vlees kan zijn, en wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Door vervolging zijn wij ingehaakt in de hemelse dingen. Door verlies komen wij tot de innerlijke bron.

Er zijn dan momenten waarop geldt : ‘Mijn genade is u genoeg.’

Van belang is het te kijken naar wat de voorvaderen hebben gezegd, want de Heer begon bij hen al te bouwen, en alles moet vanuit de wortel groeien, en daarom is er ook het belangrijke gebod : ‘Eert uw vader en uw moeder,’ wat over de geestelijke voorvaderen en voormoederen gaat. Vandaar dat we ook met deze dingen bezig zijn.

We zien in nummer 5 van het blad wat we aan het bespreken zijn, uit 1920, dat er de stelling is : ‘De Staat heeft de opvoeding overgelaten aan de straat.’ Die straat geeft een dagelijkse prikkeling, stelt het blad : stakingen, demonstraties, kleding, reclame, enzovoorts, waarbij de prikkellectuur en prikkelfilms bij in het niet vallen, en waardoor de jeugd verwildert, wat ook nog eens wordt opgehitst door bioscoop- en lectuurprikkels, en woeste sport, en bovenal is het geinfecteerd door de kiemen van wrevel en haat, en daardoor is er zoveel kindermisdaad. Aan de andere kant staan dan de verwende aquarium-kinderen, stelt het blad.

In 1957 komt er in de vrijmakingsbeweging een blad bij, ‘Opbouw’ geheten. In het eerste nummer stelt de redactie dat ze zijn bevrijd van het juk van hierarchie, van hierarchische kerkregering. Er werden namelijk theologische formules opgelegd die het hemelse woord muilkorfden, door de synoden die henzelf een buitensporige macht hadden aangematigd. Vandaag de dag heeft de mens nog steeds met kerkelijke hierarchie te maken en met medische hierarchie, maar ook de vrijmakingsbeweging ging verder. Dit is op basis van de acte van vrijmaking en wederkeer, dus deze beweging is niet zomaar liberaal, maar regressief. De bloem kan alleen uit de knop komen vanuit de wortel.

C. Vonk werd met zestien anderen in 1944 afgezet als predikant. Hij is ook bekend van de Voorzeide Leer, en van het blad Opbouw, wat de voorgeschiedenis was van de Nederlands gereformeerde kerken. Hij schreef in het eerste nummer van Opbouw, in zijn artikel ‘Het brood der Kerk’ dat het fanatisme steeds meer begon te groeien in de vorm van het zich willen blijven handhaven tegenover God, het ‘iets willen zijn’ voor God’s aangezicht, wat het vlees in stand wil blijven houden. Hij zegt : ‘Van het niet gebroken en verdoemd willen worden voor de levende God.’ Hij noemt dit de oerzonde. De zonde in de mens, het ego, moet verdoemd worden. Dat moet in ieder mens gebeuren. Een heleboel mensen willen die verdoemenis ontwijken en projecteren dat graag op iemand anders, maar de mens moet zelf in die verdoemenis gaan. Pas dan kan de mens opgenomen worden.

(Uitgave : HRC)

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 1

Hoofdstuk 1. Januari, 1946

Januari, 1946,
Na de bevrijding.

Dominee Jonkema hield wel van een borrel. Het inspireerde hem. Hij kon zo beter preken. Elke zondagochtend stond hij paraat. De rest van de week bereidde hij zijn preek voor. Dominee Jonkema had ook hallucinaties, maar daar sprak

hij niet over. Het waren religieuze hallucinaties en die kon hij mooi in de preken gebruiken. Niemand merkte er iets van.

Zijn vrouw had een hekel aan hem. Ze hadden vaak ruzie. Ook dit inspireerde hem voor zijn preken. Zijn vrouw was niet de makkelijkste. Soms gooide ze met dingen naar hem. Als ze poeslief deed wist hij dat het gewoon stilte voor de storm was. Hij hield wel een beetje van touwtrekken. Het was een echte vechtersbaas. Hij vond daarom ook dat hij met de juiste vrouw was getrouwd, ook al kon hij haar wel schieten. Ook over zijn huwelijksproblemen sprak hij niet. Hij verwerkte het gewoon in de preken.

Hij hield ook van piano muziek, van Chopin bijvoorbeeld. Zijn vrouw kon het niet aanhoren, en ging dan vaak naar buiten. Vaak speelde hij het alleen af als ze weg was. Ook piano muziek inspireerde hem. En verder zo de alledaagse dingen inspireerden hem, zoals kinderen op het plein, als hij naar buiten keek.

'Niet het vele is goed, maar het goede is veel,' mompelde dominee Jonkema.
'Is dat een regel voor je preek ?' vroeg zijn vrouw.
'Nee,' zei de dominee. Hij ging toen verder met het mompelen van andere zinnen.
'Oh, je bent aan het zoeken,' zei zijn vrouw.

'Ik ben naar jou aan het zoeken,' zei de dominee.
'Om me een mep te verkopen zeker,' zei zijn vrouw.
'Je kan goed gedachtenlezen,' zei de dominee.
Zijn vrouw ging de kamer uit en liep de keuken in.
'Dan kook ik wel weer,' zei zijn vrouw. 'Mijnheer heeft natuurlijk weer honger.'

'Wie niet ?' zei de dominee.
In de keuken begon zijn vrouw psalmen te zingen.
'Moet dat nu ?' zei de dominee. 'Kun je niet wachten tot zondag ?'
'Nee, ik kan niet meer wachten,' zei zijn vrouw.
De dominee stond op en ging naar de gang om zijn hoed en zijn jas te pakken.
'Dan ga ik wel naar buiten,' zei de dominee.
Het was koud buiten, en grauw. De mensen keken niet op of om, en ook de dominee niet. Hij was diep in gedachten verzonken. 'Wat moet ik nu eigenlijk met zo'n vrouw ?' dacht hij. Maar hij kon ook niet zonder. Ze hoorde gewoon bij zijn leven. Even liep hij langs het park. Hij dacht na over de slavernij van de Afrikanen toen hij een Afrikaanse vrouw op straat tegen kwam. 'Dat moet ook wat geweest zijn,' mompelde hij in zichzelf. Hij liep door tot het winkelcentrum, en kocht wat sigaretten. Ja, de dominee rookte zwaar. Dat inspireerde hem ook. Zowel voor als na de preek rookte hij. Dat stak hij ook niet onder stoelen of banken. Hij zou eigenlijk wel tijdens de preek willen roken. Zijn vrouw rookte niet. Die moest daar niets van hebben. Kinderen wilden ze niet.

Nee, kinderen wilden ze niet. Dat was niet aan hen uitbesteed. Ze hadden al genoeg aan elkaar. Toen hij even later weer thuiskwam had zijn vrouw het eten al klaar. Ze aten nooit gezamenlijk, maar alleen apart. Zijn vrouw was Surinaams. Hij hield wel van die cultuur. Ook hield hij wel van haar kookkunst. Hij had ook wat chocolade voor haar meegenomen wat hij op de huiskamer tafel deed neerploffen. Dat deed hij altijd, omdat zij niet rookte.

'Bedankt,' zei ze koeltjes. Daarna moest de dominee direct weer weg. Hij moest naar een begrafenis. Zijn vrouw bleef thuis. Er was een zwaar droevige stemming op de begrafenis. Hij wilde eigenlijk direct weer weg. Hij hield niet van zulke dingen, maar voor de beleefdheid bleef hij toch. Weer zag hij wat Afrikanen om zich heen, hier en daar, en weer dacht hij na over de Afrikanen in slavernij. 'Dat moet wel wat geweest zijn,' mompelde hij weer. Even dacht hij aan zijn vrouw die ook een donkere huidskleur had. Hij dacht er toen aan wat ze op het moment zou doen. Hij wist dat zijn vrouw een hekel aan hem had. Ze konden niet echt met elkaar opschieten. Ze was ook erg moeilijk in de omgang, en had eigenlijk een hekel aan iedereen. Iedereen liep haar volgens haar in de weg. Als ze poeslief deed dan was dat puur voor de beleefdheid. Ze probeerde het wel, maar het lukte haar niet echt. Eigenlijk had hij wel medelijden met haar, maar hij vond haar ook een kreng. Toen de begrafenis voorbij was slenterde hij weer naar huis.

Hij begon over de Afrikanen te vertellen aan zijn vrouw, en over Afrikanen in slavernij. 'Die tijd is voorbij,' zei zijn vrouw.
'Dat moet wel wat geweest zijn,' zei hij. Zijn vrouw zei niets. Hij stond even later op en ging naar de keuken om een borreltje te pakken.
'En maar weer zuipen, hè ?' snauwde zijn vrouw. 'Waar is dat allemaal goed voor ?'
Hij zweeg.
Later zei hij : 'Ach, één borreltje maar, voor de gezelligheid.'
'Het is hier anders niet gezellig,' sprak zijn vrouw.
'Volgens mij vind jij het nooit ergens gezellig, hè ?' zei hij.
Zijn vrouw zweeg.

Hij stond op en liep naar de grammofoon-speler.
'Niet weer, hè,' snauwde zijn vrouw. Ze stond op en liep naar de gang om haar jas te pakken. Nu was het haar beurt om naar buiten te gaan. Ze haatte die man. Volgens haar deed hij alles gewoon om haar te pesten. Ze had op iedereen wel wat aan te merken.

'Eindelijk rust,' dacht de dominee. 'Eindelijk rust, eindelijk rust.' Maar de rust was maar van korte duur. Na tien

minuten was ze weer terug. Toen ging ze naar haar slaapkamer. Ze sliepen altijd apart. 'Nou ja, ook goed,' zei de dominee tegen zichzelf, 'ook goed.'

Hij keek dromerig voor zich uit. Hij zag zichzelf bladeren door zijn preek. Toen ging hij achter zijn schrijftafel zitten en schreef de preek verder op. 'Honden aan de lijnen houden,' monpelde hij. Toen stak hij nog een sigaret op. Hij zou doorschrijven tot diep in de nacht.

Tussendoor ging hij even de tuin in. Het was al donker. Hij keek dan naar de schuur en wat planten, gewoon om inspiratie te krijgen. Ook dacht hij na over het verleden. Er waren een heleboel dingen waar hij zich aan irriteerde, maar dat kon hij mooi omzetten in religieuze taal om in zijn preken te gebruiken. Zo loste hij dat op, en het was heel therapeutisch. Hij hield van zijn beroep. Hij dacht ook dat hij het nooit had kunnen volhouden met zo'n vrouw als hij dit beroep niet had gehad.

Weer binnengekomen at hij wat gele vanille vla en ging weer verder met schrijven. De nacht wachtte op hem en inspireerde hem. Ook de nacht zag hij als zijn vrouw. Hij had lange gesprekken met haar, en ze maakten veel ruzie, opdat hij zijn preek kon schrijven. Ze betuttelde hem, en liet hem zien wat hij wel en niet kon schrijven. Eigenlijk waren zijn preken door haar gedicteerd.

Er was geen weg in deze tuin zonder haar. Hij had haar nodig.

Voor haar woorden liet ze hem zwaar betalen. Ze maakte het hem niet gemakkelijk. Het leek wel alsof de zondagen nooit kwamen. De dagen gingen zo traag, en als er dan een zondag was geweest dan was de dominee het ook zo weer vergeten. Hij beleefde alles als in een roes, alsof hij met de nacht danste, zijn vrouw. Al zijn preken waren slechts dansen met de nacht opdat zijn geheimen verborgen bleven.

Uitgave : COAB, 2018

HET PASEN VAN PAULUS : IN EEN MAND TERUG TOT DE WILDERNIS

Betekenis en diepte mag je er zelf aan geven. Je krijgt alleen het ruwe materiaal, en dat is wat pasen uiteindelijk is : het ruwhouten kruis. Zit er ergens een fijnere, rieten stof verborgen ? Ik denk het wel. We mogen denken aan het mandje van Mozes, en in Handelingen 9 staat het verhaal van Paulus in de mand, die zo midden in de nacht eens uit Damascus ontsnapte over de muur, want ze hadden het op zijn leven gemunt. Waarom ? Juist omdat hij de boodschap van het pasen predikte.

In hoofdstuk 48 van ons studie boek ‘leven op de paradijs aarde deel 2’ staat :

‘Jakob werd op zijn heup geslagen op Pniël en dat maakte hem gevoelig voor de rest van zijn leven, waar zijn zoon Jozef een teken of beeld van was, als Jozef de dromer, en daarom een lievelingszoon van Jakob, maar gehaat door zijn broers, vervolgd door zijn broers. Wat een lijden moest Jozef doorstaan vanwege zijn gave, zijn gevoeligheid, zijn dromen.’

Jozef krijgt twee zonen die ook stammen worden in Israel : Manasse en Efraim. Uit Efraim kwam toen Hosea, de zoon van Nun, die later door Mozes ‘Jozua’ wordt genoemd (Num. 13:8,16) wat in literair opzicht belangrijk is, want er bestaat ook verderop in het Oude Testament het boek Hosea als een van de twaalf kleine profeten. Er is dus een belangrijke link tussen het boek Jozua en Hosea om het orakel uit te werken. Jakob ging de Jabbok over en ging tot Pniel bij de Jabbok, de plaats van het toetsen, waar Paulus ook over spreekt in 2 Kor. 10 dat we elk bedenksel als krijgsgevangene moeten maken om het te toetsen aan de bron. Dit is het oorlogstoetsen, en wij gaan zo zelf ook het krijgsgevangenschap in, net als Jakob. Zo is zijn zoon Jozef een beeld van het openbaringsleven waarin wij dan binnengaan, oftewel de charis, de geestelijke gaven. Deze gaven worden vervolgd, en daarom moet de mens tot Efraim gaan, wat vruchtbaarheid betekent, wedergeboorte.

Het volk Israel moest de Jordaan over, zoals Jakob de Jabbok over moest, om de toets oorlog aan te gaan met het overjordaanse, om het land in bezit te nemen. Dit was dus een toets oorlog, geen daadwerkelijke oorlog. Het was een geestelijke oorlog, opdat het goede onderscheiden zou worden van het kwade. Het toets krijgsgevangenschap leidt tot toets slavernij, opdat alle dingen medewerken ten goede. Alles is onderworpen aan de toets. De mensheid heeft dit verletterlijkt en materieel gemaakt, en zo is alle betekenis verloren geraakt. De mens moet dus nog steeds de Jordaan over om het beloofde land in bezit te nemen. Hiertoe was Jozua aangesteld door Mozes, die dus eerst Hosea heette. In die zin is het boek Hosea van belang. Het verhaal gaat hier namelijk verder, wordt verdiept. Zoals Israel tot het vreemde land moest gaan om het te toetsen, zo moest Hosea tot de vreemde vrouw gaan om het te toetsen, en zo tot openbaring te komen, en tot Efraim, de vrucht van openbaring, de vrucht van charis, als de vrucht van Jozef. Daarom heeft hij het gehele boek door een worsteling met Efraim. Ook Efraim moest getoetst worden.

Het is allemaal onderdeel van de Exodus, die al met Jakob begon. Dit heeft allemaal met het toetsen te maken. Het boek Jozua was dus al het boek Hosea, en hierin moest Israel tot de vreemde vrouw komen, het vreemde land. Hier moest Israel vreemde volken innemen, en zou Israel zelf ingenomen worden, als beeltenis van het door toetsen tot het volkomene komen, wat

ook de naam Gomer betekent, de vreemde vrouw van Hosea. Het is beeldspraak. Het huwelijk is een beeld van die vreemde, hemelse slavernij, als een exogaam huwelijk. Het is een slavernij tot het goede, tot de bron. Zou een mens los willen komen van die banden ? Er is hemelse vrijheid in hemelse gebondenheid.

Paulus zegt in 1 Kor. 7 :
'De man heeft niet zelf over zijn lichaam te beschikken, doch zijn vrouw.'

Dit is een beeld van dat wij allen bezit van God zijn, van de hemel, het goede. Wij beschikken niet over ons eigen lichaam, maar God, oftewel de hogere kennis. Hierin mag de mens rusten. Het is beeldspraak, niet letterlijk. Paulus had helemaal geen hoge pet op van het letterlijke huwelijk, want het kon snel de mens afleiden van het hemelse, hogere werk. Denk ook aan de dagen van Noach die weer zouden komen, waarin de mens 'eet, drinkt en huwt'.

Wij mogen daarom worstelen met het OT, en worstelen met Calvijn, om tot diepere betekenissen te komen. Elke dag is het weer een worsteling, ook elke nacht. Deze figuren zijn namelijk tot steen geworden. Wij mogen terugkomen tot de figuurlijkheid ervan in het toetsen. Neem elk bedenksel als krijgsgevangene, en kom als een krijgsgevangene tot het hemelse huwelijk met het vreemde. Blijf niet als de beste stuurlui aan wal. Ga het water in. Ga de Jabbok over, de Jordaan over, en neem het beloofde land in bezit, en wordt in bezit genomen. Het is goed om ergens bij te horen, maar het hemelse koninkrijk is niet van deze wereld, niet van het letterlijke. Laat je niet verleiden door het letterlijke, want dat is het verkeerde soort 'vreemde', als vreemd vuur op het altaar. Spreuken waarschuwt in dat opzicht ook voor de vreemde vrouw van het materialisme, van het zwijnse zwelgen in aardse lusten die nergens toe leiden.

De geestelijke oorlog is een toets oorlog. Oorlog voeren of toetsen, dat is altijd weer de vraag. Wij moeten oorlog voeren, maar om te toetsen. Wij moeten hierin dus tot de Jakobsladder komen, opdat wij geen koninkrijkjes op aarde zullen bouwen. Gaat het je om de naam, de faam, of het toetsen ? Het toetsen is onze ware vrouw, onze ware echtgenoot, en dat is beeldspraak en geestelijk. In het toetsen zijn er vele valstrikken, waar onze studie reeks aan is gewijd om die te ontmaskeren. Daarom moet de mens altijd door toetsen, tot in de kern, door en door, om tot het eeuwige pniel te gaan, en zo tot de eeuwige sabbatsrust. Die weg ligt open voor de mens, maar dit is een smal pad, en velen haken af, en velen beginnen er niet eens aan. Dat is een beproeving.

Calvijn waarschuwt in zijn commentaar op het boek Jozua tegen slapheid en laksheid hierin die leidt tot blinde overmoed. Hoe diep en ver is die blindheid al over de mens heengetrokken ? De mens leeft in een waas, een roes, en daarom moet de mens terug naar Calvijn om met dit mysterie te worstelen.

Calvijn stelt in zijn commentaar dat Jozua koers moest houden, op de middenweg, in nuchterheid in waakzaamheid binnen de grenzen te blijven. Nu ging het er om spannen. Zou de mens het beloofde land innemen, of zou de mens ergens afhaken, afvallen, halverwege, want vele mensen vallen ten prooi aan lauwheid. Lauwheid is het ergste wat je moet vrezen. De lauwen worden door het hemelse koninkrijk uitgespuwd. Vele christenen zijn totaal onverschillig, en marcheren rond als Pilatus. Zo dragen zij het kruis niet, en zij worstelen niet met Calvijn. Halfslachtigheid is ook zo'n weg die nergens toe leidt. Je komt dan in allerlei wazen terecht.

Calvijn klaagt erover dat de mens de hemelse geboden mengt met zijn eigen overwegingen. Hij noemt Deut. 12:32 :

'Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan afdoen.'
Dit komt ook voor in het boek Spreuken, al een heel oud iets. Helaas kennen vele christenen alleen maar zo'n zelfde tekst aan het einde van Openbaring en gebruiken het als slot op de bijbel, maar daar was het dus helemaal niet voor bedoeld. Jozua kreeg de teugels van zelfbeheersing, stelt Calvijn, opdat hij de gestelde grenzen niet zou overschrijden.

Het toetsbelang wordt dan benadrukt door Jozua 2 over de verspieders. Hierin zijn ze niet allesvernietigend, maar Rachab is een beeld van het getoetste en beproefde.

De mens heeft zijn eigen toetsmethodes, vaak dubbele maatstaven, en komt zo met zijn eigen rekensommetjes vaak tot snelle zelfovertuigingen, als een valse vrucht, een vals Efraim. Daarom is Hosea in worsteling met Efraim. Toetsen is een wetenschap. Zonder deze wetenschap komt de mens al snel in een van de valstrikken op het pad van toetsen. De boeken Jozua en Hosea laten deze toetswetenschap zien. Oh, wat een pijn om tot de waarheid te komen, oh wat een worsteling. Ook bij David zien we dat hij dag en nacht moest worstelen om tot de waarheid te komen. Pijn en worsteling is leven, want leven is het doorleven. Het leven is er niet zomaar. Het is het wonder van pasen. Dan mogen we daar diep over nadenken wat het pasen inhoudt. Het is dat wat nodig is om te kunnen toetsen, om beproefd te zijn. Niet naar aardse maatstaven, maar naar hemelse maatstaven.

Toen Paulus de boodschap van het kruis in Damascus bracht wilden ze hem vermoorden. Daarom lieten zijn discipelen hem midden in de nacht in een mand de muur over zakken. Ook dit

is een beeld van het toetsen en de vrucht van Pasen. Het wijst terug op het kind in de kribbe en op het Mozes kind in het biezen mandje. Het maakt de mens erg klein, maar zo kan de mens door de enge poort en op het smalle pad blijven. Dit is een diep pasen, een diep toetsen, waaraan het vlees van de mens afsterft. Zo kan de mens de minste zijn. In de geschiedenis blijft dit terugkomen. We kunnen ook denken aan Hugo de groot in de boekenkist. Ergens in het kruis is de mand, als wij maar diep genoeg gaan. Ergens in het kruis is er het touw over de muur, en dan kan de mens terug naar de wildernis. De doorn in het vlees is dan toch ergens goed voor geweest. Paulus had zijn eigen pasen.

Uit : De Ontsluiering van Genesis, uitgave : HRC

1e Jaargang, nummer 13, 20 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

VAN WEDERGEBOORTE TOT WEDERGEBONDENHEID

Voordat de Gregoriaanse reformatie kwam opzetten was er de Benedictijnse reformatie, de monastische reformatie, die zijn oorsprong had in de woestijnvaderen.

De Benedictijnse Kerk groeide op naast de Katholieke kerk. Het was hierin vaak : kerk tegen klooster. De Benedictijnse Kerk werkte namelijk vanuit het klooster en de natuur, en streden tegen het insluipende materialisme in de kerk, en was zo het beginsel van de latere reformaties. Er werd een nadruk gelegd op de soberheid, op ‘bid en werk’ (ora et labora), en op het verbod op vlees eten. Het is dus ook de bron geweest van de Franciscaanse reformatie. Ook zijn de Kantiaanse reformatie (1700) en de Hegeliaanse reformatie (1800) hieruit voortgekomen die meer de nadruk legden op de pneumatologie, de geestelijkheidskunde, waaruit ook weer de herlevingen van de pinksterbeweging en de charismatische beweging voortkwamen.

Onze catechismus stelt ook in inzetting 50 dat theologie en filosofie bij elkaar horen, als in theo-filosofie. Predikanten die niet theo-filosofisch zijn opgeleid en Laodiceaans zijn in hun dogma houden het volk door hun prediking in slaap. ‘U bent gered,’ zeggen ze dan, ‘want u heeft Jezus aangenomen.’ Maar velen die Jezus hebben aangenomen zullen niet doorgelaten worden. De hypergenade theologie is geen ware soteriologie (reddingskunde). Wat voor een redder ben je dan, als je wat formules opprevelt. De menhs moet gered worden van zulke Laodiceaanse theologie. De mens is hiermee vastgelopen, en er moet nog een uittocht zijn. Die uittocht is Benedictijns. Die uittocht is Kantiaans en Hegeliaans. Die uittocht is theo-filosofisch, als de evolutie van het brein. Wordt gereformeerd door de vernieuwing van uw denken. Dat moet uitgewerkt worden, dat moet bewerkt worden, in vreze en beven. Waarom die vreze en het beven ? Omdat het ons wakker houdt, als een alarm. Het is niet populair. De Laodiceaanse kerk kijkt er op neer, en ziet het als iets voor de psychiater, waar ze ook graag mee samenwerken, geheel tegen het pastoraat in. Laodiceaans pastoraat is psychiatrisch, het vervolgen van de armen en de andersdenkenden, en de geestelijken, hen die hun behoudenis in vreze en beven bewerken. Dan ben je een buitenbeentje in de Laodiceaanse kerk. De kerk is nog zeer katholiek-materialisch, en kijkt neer op de Benedictijnse monniken. De Laodiceaance kerk is marktgevoelig, en wil blije, vruchtbare mensen.

Hegel waarschuwde tegen deze Laodiceaanse tendens. Hij stelde in hoofdstuk 7 van de Phänomenologie des Geistes (1807) dat deze kerk is opgegaan in kunstmatigheid en algemeenheid, en zichzelf daarin verloren heeft, en zo tot een gebiedende macht is geworden, een dictator. Hij geeft een goed beeld van de Laodiceaanse spookkerken in dit hoofdstuk over religie. In ruil voor hun toewijding aan dit algemene systeem, wat individualiteit ontkend, wordt men het volk van God genoemd. Ze worden dus betaald met een zijns-kwaliteit en met een lege werkelijkheid die verder de diepte van dit wezen niet hoeft te begrijpen. Zo wordt dan het bewustzijn van de Laodiceaanse mens bevredigd en in slaap gehouden. Het zijn slapende kerken.

Het draait om de dierenoffers, stelt Hegel, maar met het sterven van het dier sterven ook de machten van het hogere recht, dat bloed en werkelijk leven heeft. We kunnen daarbij denken aan wat God sprak tot Noach, dat hij niet mocht leven van vlees met levend bloed. We hebben ook niet te strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en machten in de hemelse gewesten die parasiteren op het volk, ook op de dieren. Toen de Levieten dieren moesten offeren ging dit in de grondteksten om zinnebeelden, om het afleggen van de zonde en de leugen. Dat was een strijd in de hemelse gewesten, niet een letterlijk dierenoffer. Daar wijst onze catechismus ook op.

Het genot zorgt ervoor dat de individualiteit uitgeschakeld wordt, en gaat dan compenseren. Het is een Laodiceaans schakelsysteem.

Spreuken 1 zegt :

‘De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht. Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet; want zij zijn een liefelijke krans voor uw hoofd, een keten voor uw hals. Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig

niet; indien zij zeggen: Ga met ons, laat ons loeren op bloed, laat ons de onschuldige belagen, ook al geeft hij geen oorzaak; laat ons hen levend verslinden evenals het dodenrijk, met huid en haar, gelijk degenen die in de groeve nederdalen; wij zullen allerlei kostbare dingen vinden, wij zullen onze huizen vullen met buit; gij zult met ons uw aandeel krijgen, één buidel zal er zijn voor ons allen – mijn zoon, ga niet met hen op weg; weerhoud uw voet van hun pad; want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten.'

De nekketen kan ook een halssnoer zijn, de anaq in het Hebreeuws, de hamnika in het Aramees. De anaq komt van het Egyptische 'ankh', het kruis met de cirkel erop als een lus, een wurgtouw voor het vlees, wat dan wordt tot een halssnoer. Het halssnoer bevat dus de onderwijzingen, de leerstellingen, die de mens nodig heeft, en zo wordt de mens ook geleid, voortgetrokken door de hemel. Het is een beeld van de opname van de mens. In onze catechismus is dat een teken van de blijvende besnijdenis, tot volkomen maken van de vreze des Heeren (inzetting 27).

Dan komen we weer terug bij het vleesverbod van de Benedictijnen, wat zowel letterlijk als figuurlijk is. Bidt en werkt, en blijf binnen de paadjes van het geestelijke. Er moet een punt zijn waarop de hemel op ons inhaakt. Dat is het wurgtouw wat we moeten ontvangen (inzetting 2), waaraan ook Jezus hing in het Aramees, en wat werd tot de anaq, het Woord van onderwijzing, uitgebeeld als een halssnoer. Kanaan is de hogere kerk, het beloofde land, waardoor de mens loskomt van de lagere kerk, de Laodiceaanse kerk.

Geliefden, dit wurgtouw is diep te vinden in het kruis, als de doornenkroon. Er valt nog veel werk te verzetten, nog veel te bidden, en daarom nog veel te luisteren. Zo zal het wurgtouw tot lieflijk halssnoer worden, op het Benedictijnse pad van vleesonthouding. Dat ging vooraf aan de Lutherse reformatie. Dat was het fundament. We mogen hieraan vasthouden, op dit natuurpad. We mogen omhoog kijken en de Heere verwachten.

DE STRIJD TEGEN GENOTSGODSDIENST EN GENOTSGNOSIS

Veelal denkt de mens : 'Oh, ik moet dit, en ik moet dat, en het moet zus en zo.' De mens acht zichzelf overwaardig door over alles maar denken te beschikken. Allereerst moet de mens zijn onwaardigheid inzien, hoe groot zijn ellende is, en alles moet verdiend worden. H. Witsius stelde in 'de praktijk des christendoms' uit 1665 dat de mens zich onwaardig moet houden om zomaar zich te bemoeien met de dingen van God, onwaardig om het Woord te horen, anders zou de mens het bezoedelen en in een onrein hart ontvangen, daarmee anderen kwaaddoende. De mens moet daarom ook zichzelf onwaardig rekenen tot de lichamelijke zegeningen, zelfs tot het minste stuk droog brood, en de geringste slok koud water, stelt Witsius.

C. Steenblok stelt dat het er om gaat de onwaardigheid in te zien bij de kleinste blijk van God's gunst. Alleen de armen, de verslagenen en verbrijzelden kunnen komen, verder in de wildernis. C. Steenblok stelt dat dit door een dal gaat, daar waar de mirten groeien. Hij stelt dat hierin de lijdzaamheid kan groeien en het geduld, onder wat wegblijving van nadering, want hij leert het meer verstaan in de weg van afbreking.

De mens heeft zichzelf in het vlees overschat. De predikant F. Mallan stelde dat de mens etende en drinkende is en zich alles kan veroorloven, maar dat de mens te vrezen heeft als een rund vetgemest te worden voor de dag der slachting. Als dan iemand komt om over de schepping en de val van de mens te spreken, stelt F. Mallan, dan ziet men spotachtige blikken, dat men er niets van weten wil. Men lacht erom en spot ermee, dat er nog een man komt die zo ouderwets is, stelt hij.

De weg door de wildernis loopt anders dan de mens denkt of wil. Er zijn hele andere dingen die belangrijk zijn, waar de weg in verder gaat. De Heere zal zijn volk een hele andere weg leiden. De mens moet zichzelf onwaardig voelen tot het menselijke, om niet weer de streep over te gaan. De mens moet groeien als een onwaardige struik, langs het menselijke heen. Het is niet voor de mens om allemaal maar overmenselijk te doen. Eerst moet de mens ontmenselijkt worden, ontzelft. Het leven wat de mens grijpt is het leven helemaal niet. Het overmatige leven waar de mens telkens maar weer in wandelt is de dood zelf, en die komt verkleed en gemaskerd, opgesmukt. F. Mallan waarschuwde dat de mens een genotsgodsdienst heeft met een behagen in zichzelf. Hij noemt het een vleselijke godzaligheid, en dat is een vleselijke uitverkorenheid. Ze zijn uitverkoren geworden door bedriegende duivels, en dat loopt dwars door hun theologie heen. Hij noemt het een ingebeelde godzaligheid.

De mens loopt graag met een dikke kop overal rond, opgeblazen, de aandacht naar zich toe trekkende. F. Mallan stelt dat nederigheid betekent : geringe gedachten hebben van zichzelf. Blijf sober, blijf gering. Ga niet hoger dan je voegen. De val is de staat van verhevenheid. Heel bedrieglijk.

God zorgt voor Zijn kinderen op Zijn manier, niet op de manier van de mensen. God beschermt zijn kinderen tegen de zonde, daar is het God om te doen.

In Ezechiel 9 lezen we dat zij die kermen en zuchten over de zonden van

het volk bezegeld worden door de engel. In het modernisme gebeurt dat niet. De zonde wordt weggelachen. Men houdt zich daar niet mee bezig. Men heeft andere dingen, andere bezigheden. Ze leven in een totaal andere wereld. Het is heel griezelig. Ik heb er over nagedacht hoe mensen zo kunnen zijn, zo totaal onbezonnen. Ik heb er over gezucht en geweend. Ik heb de Heere er over gezocht. Je moet leven tussen hen die aan de drugs zijn, zwaar, zwaar aan de drugs. Dat kan drugs zijn van genotsgodsdienst of genotsgnosis. Men neemt het niet meer zo nauw. Men heeft er formules voor gemaakt en wachtwoorden. Men heeft dingen tegen elkaar lopen wegstrepen. Als je van de predikingen van de gereformeerde gemeenten (ook wel ‘de synodalen’ genoemd, wat dus iets anders is dan de synodalen van de gereformeerde kerk) overgaat tot het gebied van de gereformeerde gemeenten in nederland (GGN, GGiN), dan merk je dat de predikingen een hele andere toon beginnen te krijgen, meer klagerig, zoals de oude profeten. Men acht zich niet waardig, en men kermt over de zonde. Men waarschuwt tegen wereldgelijkvormigheid. Men komt de rampzalige staat van de mens door de zonde onder ogen, zoals Zondag 1 hiertoe de opdracht had gegeven. Wat we om ons heenzien is het leven niet. Het is een waangeloof wat de mens er op na heeft gehouden, wat F. Mallan ook stelt. Scheur uw klederen, en ga in zak en as. Wees als een roepende en wenende in de wildernis. Het modernisme en moderne geloof aanbidt de zonde. Ze hebben duizend-en-een excuses en smoesjes om maar te kunnen blijven zondigen. Het is immers genade. Jezus is voor hun zonden gestorven, dus rotzooi maar raak.

Mensen, zo kunnen wij niet denken. In het OT wordt er in de grondtekst gewaarschuwd tegen de ijdele yeshua’s. Ook in het NT wordt er gewaarschuwd tegen valse christussen. Blijkbaar moet er veel meer gebeuren en is het voorwaardelijk. Ze hebben hun gouden kalf christussen gemaakt. Ze willen niet sterven aan hun zonden. Ze willen niet gewaarschuwd worden tegen de zonde, en willen ook niet waarschuwen tegen de zonde. Zo zijn zij wereldgelijkvormig geworden, gezonken in genotsgodsdienst of genotsgnosis. Het new age gevaar staat op de loer. Het new age gevaar heeft al velen gegrepen. Zij eren niet hun geestelijke vaderen en moederen. Zij willen van de geschiedenis niets weten. Zij maken hun steden zonder een greintje nostalgie. Alles is modern. Zij volgen vreemde, zeer typische afgoden. De geestelijke strijd wordt niet geleerd, maar des te meer de vleselijke strijd. Om de zonden kermen en klagen zij niet, maar als ze een tekort denken te hebben dan klagen ze daarover. Het is het klagen van het vlees, de droefheid van de wereld. Ze hebben verdriet als ze hun ego niet kunnen spekken. Krokodillen tranen. De droefheid van de wereld leidt tot de dood. Oh, komt toch tot de droefheid van de Heere. Ga terug tot de oude paden, zonder dezelfde fouten te maken. Leer van de geschiedenis.

We zien telkens weer dezelfde tendens, dat zij die de zonden van zich afschuiven en willen verdoezelen, dat die telkens weer die zonde op de ander schuiven. Vervolgens wordt er met wraak tegen opgetreden. Ja, de mens op het smalle pad wordt hier door het vlees zwaar voor gestrafd. Er is niet zomaar hulp voor hen. Zij moeten de langere weg gaan. Ook moeten zij de geestelijke strijd leren.

God is tot een genotsmiddel geworden, tot een zak-sinterklaas. Ook het brein en de mond zijn tot genotsmiddelen geworden. Het zijn producten geworden. Men denkt alles te kunnen denken en zeggen, en vergeet dat er een strijd is tegen het vleselijke, tegen bedrog. Oh mens, voordat u ergens over klaagt : Klaag over de zonde, over de zondemacht die in u leeft. Dat is een hemels klagen. Dat zijn tranen die het hart schoon kunnen vegen.

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 2

Hoofdstuk 2. Februari, 1946

'Ik vind het leven mooi en duister,' zei de dominee tegen zichzelf.
Was hij in een dans met de nacht, of in een gevecht ?
Weer was hij een preek aan het voorbereiden, en hij worstelde.
Soms knaagde het verleden aan hem, en soms zijn huwelijk.
Soms zag hij er als een berg tegenop.

De nacht was als donkere chocolade die hem inspireerde. De nacht hielp hem altijd uit de brand. Het was in de nacht altijd zo rustig en geheimzinnig. De nacht vertelde hem verhalen.
Hij kon bij haar zijn hart uitstorten, en zij luisterde.
De nacht was zijn obsessie. Nog wel meer dan de dag.
Soms waren de gevechten met haar slopend. Maar hij dacht dat het erbij hoorde.
De nacht stal van hem, maar gaf hem ook zoveel ervoor in de plaats.

Niemand wist van deze gevechten. Ook zijn vrouw vertelde hij overdag niks.
Hij beschouwde de angst als zijn godin, en ook als een soort vrouw van hem.
Op bepaalde tijden werd de dominee ernstig geplaagd door angsten, iets wat hij had overgehouden van de oorlog.
Zijn vrouw had hiervoor geen enkel begrip en spotte er zelfs mee.
Hij kon hierover erg verontwaardigd zijn.
Voor hem was de angst de weg naar de hemel. Hij verafgoodde de angst, omdat het zoveel macht over hem had. Eigenlijk was zijn hele leven gedreven door angst. Volgens hem was hij ook in angst geboren. Zelfs een borrel kon de angst niet verzuipen. Angst was zijn machtige God. 'Zonder angst is het leven maar saai,' zei hij vaak, maar hij

lijdde er ernstig onder. Als dominee zijnde was dat niet zo'n groot probleem, daar het kruis altijd de centrale boodschap was die er werd gebracht. Maar soms mokte hij erover, en soms bespotte hij het ook. Hij had een onmetelijk diepe zelfspot, maar als een ander hem bespotte, dan kon hij dat niet hebben.
Het was op een donderdag ochtend. Zijn vrouw was aan het koken. Weer had hij een enorme angst aanval, maar hij wilde het haar niet vertellen, want zij zou hem zeker bespotten en zeggen dat hij zich niet aan moest stellen. Daarom ging hij naar buiten. Hij liep rood aan, en voelde zich vreemd in zijn hoofd. Het was buiten zeer koud. Er was ook wind. Even leek het alsof hij alles verloren had. Hij had een terugblik op de oorlog. Hij herinnerde zich de nazi's die hem van zijn huis en vrouw afscheidde, en hij werd meegenomen naar Duitsland waar hij moest werken. Omdat hij een groot intellectueel was was er een kans dat ze hem zouden afschieten, wat wel met meerdere intellectuelen was gebeurd. Hij herinnerde de executie van professoren en andere dominees. Hij hield zich daarom erg op de vlakte, en sprak bijna niet tijdens zijn gevangenschap. Elke dag weer was hij in grote doodsangst.

Toen de oorlog was afgelopen was dit een grote opluchting voor hem. Hij werd weer verzoend met zijn vrouw, maar de angsten kwamen soms terug, en soms wel erger dan ooit tevoren, als een stortvloed. Hij wist nog steeds niet goed hoe hij hiermee om moest gaan, maar hij verwerkte het in zijn preken. Verder liet hij zich nooit negatief uit over zijn vrouw. Hij hield haar altijd de hand boven het hoofd. Over zijn huwelijksproblemen zei hij niets.
Hij ging het park in en zag een Afrikaanse familie met hun kinderen. De kinderen waren erg druk, maakten erg lawaai. Hij dacht na over de Afrikanen in slavernij in de vorige eeuwen. 'Dat moet ook wat geweest zijn,' mompelde hij. Hij wist natuurlijk wat het was om dwangarbeid te moeten doen. Hij voelde zich erg bij zijn Afrikaanse medemens betrokken, maar hij dacht toen ook aan de woorden van zijn vrouw : 'Niet zo aanstellen,' en 'er zijn wel ergere dingen.' Ze probeerde grote misdaden op die manier altijd goed te praten. Even voelde hij een boosheid in zich opkomen, maar toen werd hij ineens dodelijk koud. 'Niet zo aanstellen,' dacht hij toen. 'Ja, die Afrikanen moeten zich niet zo aanstellen. En ze hebben altijd zoveel kinderen. Waarom gaan ze niet terug naar hun eigen land.' Hij schrok eigenlijk wel van zijn eigen gedachtes. Hij dacht dat ook weleens over zijn vrouw. 'Wat moet ze hier eigenlijk ? Het is toch ons land ?' Soms had hij van zulke onverklaarbare vlagen die heel dicht bij racisme kwamen. Hij begreep zichzelf niet altijd. Hij had natuurlijk ook een hele grote Duitser-haat. Er moest bij hem geen Duitser in de buurt komen. Dat kon hij niet aan.
Hij had geen goed woord voor Duitsland over, en hij vertrouwde ze nog steeds niet. Maar ja, dat was ook niet zo vreemd. Hij noemde Duitsland een groot gevaar. Zijn vrouw had geen begrip voor wat er met hem in de oorlog was gebeurd. Hij moest dat maar vergeten. Het was het verleden. Ze nam hem daarin niet serieus. Zij had natuurlijk makkelijk praten.
Van Duitse muziek hield hij verder wel. Dat was toch anders. Ook hield hij van Afrikaanse en Surinaamse muziek. Hij was een echt muziek mens soms.
Eigenlijk wilde hij er wat van zeggen, dat die Afrikaanse kinderen zo druk waren. Eigenlijk wilde hij gewoon zeggen : 'Ga terug naar Afrika,' maar hij hield zijn mond, en mopperde zo in zichzelf en liep door. Dit was voor hem ook een manier om over zijn angsten heen te komen. Hij was een mens met gemengde gevoelens.
Toen hij weer thuis was gekomen met sigaretten en chocolade begon hij te foeteren tegen zijn vrouw over de Afrikanen. Zijn vrouw koos altijd partij voor zijn tegenstanders. Hij moest zich niet aanstellen. Wel was ze weer blij dat hij chocolade voor haar had meegenomen. 'Je doet in ieder geval één ding goed,' zei ze.

En toen kon hij zichzelf niet meer inhouden : 'Waarom ga je niet terug naar Suriname waar je hoort, in het oerwoud ?' zei hij. Snel daarachter zei hij : 'Ik ga wel met je mee, maar dit is je land niet. Ik zal mezelf wel voor je opofferen dan.'
'Om de dreiging van de Duitsers te ontvluchten ?' zei ze.
'Om een nieuw leven te beginnen,' zei hij. 'Alles hier herinnert me aan vroeger. En natuurlijk omdat je zwart bent. Je hoort hier niet. Je hoort wel bij mij, maar je bent gewoon geen Nederlander. Je hoort niet tot het blanke ras, laten we eerlijk zijn.'
'Je moet het zo zien,' zei ze. 'Ik ben de koffie, en Nederland is de melk.'

Als blikken konden doden, dan was hij allang dood geweest. Er volgde een doodse stilte. Zijn vrouw kon altijd zoveel zeggen zonder woorden. Haar stiltes waren nog wel dodelijker dan haar woorden. Leven met haar was als vechten om te overleven. Het was niet leven, maar overleven. Maar zonder haar wilde hij ook niet. Als dominee was het voor hem belangrijk dat hij dagelijks dit kruis zou dragen. Hij noemde haar ook een pin in het vlees. Hij had vaak gebeden of hij van haar verlost mocht worden, maar dan herinnerde hij de woorden die ook tegen Paulus werden gezegd : 'Mijn genade is u genoeg.' Hij moest deze drinkbeker van het lijden tot de laatste druppel leegdrinken.

Uitgave : COAB, 2018

LUNTEREN IN DE JAREN 20 : DE MORGENREGEN

H.J. van Schuppen, Lunters predikant (1883-1969) stelde in zijn boekje 'de

geopende fontein' uit 1920 : 'Eerst moet een mens een vermoeide met stof bedekte pelgrim zijn', anders kom je natuurlijk nergens. Ik ben zelf ook gegrondvest op Lunteren, omdat ik daar intern gestudeerd heb.

Hij bespreekt de man van smarten die doorboord is, met doornenkroon, bespot, gehoond, met laster en smaad, met spotkleed. Maar dan is er ook een geopende fontein, voor beiden. Het geestelijk Israel mag komen tot die fontein stelt van Schuppen dan. Maar dan gaat hij het nuanceren : Voor wie is de geopende fontein ? Voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. David was een beeld van de oorlogsvoerende liefde. Deze bron is dus een bron voor de strijders, zouden we kunnen stellen, als een uitleg van deze passages van H.J. van Schuppen. Ik moet dan weer denken aan de woorden van Jezus dat hij niet kwam om vrede te brengen, maar oorlog. De oorlog tegen het vlees. Aan welke kant staan we ergens ? Laten we het vlees zomaar overnemen ? Zijn we muizen of leeuwen ? Waar trekken we de streep ergens ? Bij de fontein knielen vermoeide pelgrims, stelt van Schuppen. We kunnen stellen dat zij vermoeid zijn van de strijd tegen het vlees. Het zijn vermoeide leeuwen, geen vrolijk piepende muizen. Van Schuppen stelt dat ze doodmoe zijn. En van Schuppen stelt dan heel duidelijk dat deze fontein geopend is tegen de zonde en de onreinheid. Deze fontein spreekt dus van oorlog en is een oorlogsfontein. Zonde betekent het afdwalen van het rechte pad en het doel missen. We kunnen ook stellen dat de zonde het onprofetische is, het anti-profetische. Hij stelt dan ook dat de put mag worden tot fontein.

H.J. van Schuppen stelt dan verderop dat de lelie een beeld is van de schoonheid van de hemelse volharding, de standvastigheid van de Libanon, en dat de lelie voornamelijk in de dalen groeit. 'In het dal van ootmoed is alles tegen je en niets voor. Maar bij God is eeuwige goedertierenheid.' Van Schuppen stelt dat er in de hemel een volk zal zijn wat eeuwig zal zingen van die vrijmachtige goedertierenheid. In dat dal bekleed met nederigheid worden zij door God's oog belonkt, en pralen zij met hun schoonheid. Daar worden God's deugden verheerlijkt, en die schoonheid is die van de lelies, van de hemelse volharding. Dat is een hemelse vrijmoedigheid en spontaniteit, een hemelse stoutmoedigheid, dapperheid. Van Schoppen stelt dat alleen in de diepte hun schoonheid wordt gezien. Alle roem is uitgesloten. De schoonheid van de lelie praalt in het dal. De schoonheid van God's kinderen schittert in nederigheid en ootmoed, oftewel in de hemelse traan, en die is van de oorlogsvoerende liefde. Dit is geen vleselijke schoonheid dus, en geen vleselijk pralen.

Van Schuppen licht dit nog wat verder toe. Waaruit bestaat die schoonheid ? Het is een sieraad van gerechtigheid wat ontvangen zal worden op de weg van de heiligmaking. Zo bloeit de lelie. Dit is een heilig vermaak in God's wet, stelt van Schuppen. Israel zal worden gereinigd, het vuil der zonden, van het vlees, worden weggedaan. Het is het reine wit van de lelie. We kunnen stellen dat het het honderd of duizendvoudige gezuiverde witte is. Het goddelijk oog belonkt het. Het is een schitterend bloeiende lelie, en het bloeit onder de doornen. Bloeien in reinheid. Kunnen we dat ? Dat is de ware schoonheid, niet de valse, vleselijke, chemische schoonheid van de stad, de bedriegelijke markt-schoonheid die altijd maar weer in dezelfde cirkeltjes draait. De hemelse schoonheid daarentegen, stelt van Schuppen, spreekt van nieuwe ervaringen, door en voor heilbegerige harten, harten die hongeren naar de dingen die boven zijn. De hemelse schoonheid is de vernieuwde strijd tegen de zonde. Hagar kende wondere uitredding toen haar Ismael versmachtte. De lelie is een bloem van reine pracht en sierlijk wit, stelt van Schuppen. Hebt gij reeds iets van de schoonheid van de lelie ? Kent gij iets van de vuilheid, van de zonde ? Weet gij hoe walgelijk de zonde is in God's ogen ? Gij zijt diep te beklagen als dat nog niet zo is. Diep rampzalig als dat zo blijft, stelt van Schuppen. Hij roept dan op om te bidden om de schoonheid der lelie. Deze schoonheid is een stille pracht. Niet om te pronken in de stad, maar in het dal. Pronk met die hemelse kennis, in zuivere nederigheid. Dat is de hemelse praal. Het is iets tussen jou en God. In de stad pronkt men met het vlees, en met grote getalen, maar in het dal pronk je juist met het minderen. Niet om de grootste te zijn, maar de minste. Dat is dus een anti-pronken. Je doet het niet om gezien te worden, niet om jezelf, maar om die heerlijke boodschap. Alleen daarin roem je. Niet voor eigen roem, maar voor het roemen van de boodschap, en die bewaar je en koester je.

Wij zijn niet slechts eenlingen, want hoe dieper je graaft en wortelt, hoe dichter je komt tot het getal twee, tot het verloren en vergeten andere. Het gaat namelijk altijd om jou en de kennis. De ander is hiervan een beeld. Je bent een dualiteit van één en twee, van het ene en het andere, en dit is slechts zinnebeeldig. Elk vleselijk misbruik wat hiervan gemaakt wordt moet afsterven. Dat gebeurt natuurlijk in het verdiepen. Er ligt al een volmaakte en volkomen kennis voor ons klaar, in de volbrachte schoonheid van de lelie.

Dit is het Lunteren van de twintiger jaren van 1900, de fundamenten van mijn leven, gezin en werk. Het Lunterense internaat waar ik studeerde vele tientallen jaren later was eerst een dovencentrum. In de kamers waren daar nog sporen van te zien, de overblijfselen van bepaalde apparatuur voor doven. Dit wijst erop dat wij doof moeten worden naar het vlees, en dat dan pas de profetische gaven zich kunnen openen, niet eerder. We zijn nu inmiddels

aangekomen in de twintiger jaren van de nieuwe eeuw. Van Schuppen stelde dat we moeten wachten op de dauw, en dan heeft hij het over de dauw van Palestina, wat een mistregen is, een soort motregen, een morgenregen. Het OT spreekt over de dauw des hemels. Israel was helemaal uitgedroogd door voorspoed en afgoderij, zoals dat ook het geval is in Nederland. Van Schuppen stelt : 'Waar brengt nu die voorspoed ? Wat werken die zegeningen en dat geld uit ? Niets dan dorheid en doodsheid. Het geld wordt de afgod.' Hij vergelijkt Israel met Nederland. Daarom moet de mens wachten op de hemelse dauw. Men moet hiervoor loskomen van de wereld-gelijkvormigheid. Hij noemt dit de dagen van geldzucht, waarin de mens buigt voor de mammon. Maar daarom is hun akker droog. Maar de verkwikkende dauw komt in de nacht, alleen in de nacht van vernedering. Alleen in de nacht van boetvaardigheid. Er zal niet meer dauw gegeven worden dan nodig is. Het is een nacht van beproeving en ontdekking, donker aan alle zijden, stelt van Schuppen. Toch is daar dan de hemelse dauw. Maar het volk moet hiervoor het koord om de hals hebben, zodat de zonde kan afsterven en de afgod van het vlees. Elke nacht is het er weer. Maar het zal alleen in de nacht zijn. In de nacht wordt het afgedwaalde schaap opgezocht. Er zal zoveel dauw zijn dat regen niet eens nodig is. Er zal zoveel dauw zijn dat de troost van mensen niet nodig is. Van Schuppen stelt dat het niet nodig is dat een mens er een zegel opdrukt. Op de juiste tijd zal de hemelse dauw komen.

Uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 14, 24 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

ZONDER STRIJD GEEN OVERWINNING

God is een wrekende God. God moet de zonde wel straffen, want de zonde gaat uit om te doden. ‘De zonde is een vijand die gedood moet worden, of de zonde zal u doden,’ stond er in Het Wekkertje van 1890 (nr. 31) van de christelijk gereformeerde kerk. ‘Doodt uw eigen wil, uw eigen zin, uw eigen raad en oordeel,’ sprak Kempis. Het wordt anders een wild dier op het gebergte, en een slang op de weg, stelde hij.

Ook Kuyper wist dat God een wrekende God was, en dat het oordeel zou komen, maar de gereformeerde kerk van Kuyper was te wereldgezind en losbollig in de genade. Vandaar dat de christelijk-gereformeerde kerk destijds niet mee wilde, alhoewel het grootste gedeelte van die kerk met de zware en sterke stromen van Kuyper werden meegezogen.

Het was een zware strijd. Kempis zei : Uw binnenkamer zij een paradijs, het zwijgen uw vriend, de arbeid uw makker, het gebed uw helper.

De christelijk-gereformeerde kerk waarschuwde in 1890 voor toenemende wereldgelijkvormigheid onder de belijders van Christus. T. Cabaret (1918-1985) stelde dat in zijn dagen de zonde tot religie was geworden, in zijn preek over Psalm 4:7.

Er is een nare vorm van theofilie en kerkofilie in de kerken binnengeslopen met een overdreven en overemotionele liefde voor de ‘eigen’ theologie en de ‘eigen’ kerk, ten koste van God zelf die boven al deze menselijke uitvindingen staat. Het moet gezegd worden. Het gaat dwars tegen de kerkorde van Emden in die stelde dat geen kerk over een andere kerk zou heersen, en geen taakuitvoerder over de andere. Men wil zich graag een troon plaatsen boven de ander, boven de theologie van de ander en boven de kerk van de ander. Men wil graag een troon plaatsen boven God, wat een kenmerk is van theofilie. Juist door alle vervolgingen door de theofilie van de katholieke kerk, van het spaanse bewind, kwam de kerk van Emden tot deze conclusie : Geen kerk zal over de andere heersen. Vandaar ook de geuzenstelling : ‘Liever Turks dan paaps.’ Uiteindelijk is die zogenaamde theofilie die zo ziekelijk en hysterisch is geworden in het uitbuiten en onder controle houden van de ander terug te leiden tot de liefde voor het geld. We vinden daar een marktdruk.

Ik had vannacht een droom dat er een herdershond op me af kwam rennen, en ook een heel groot roofdier, veel groter en langwerpiger dan een leeuw, met een in verhouding klein hoofd, rond, kortharig. Hij brulde harder dan een leeuw, veel woester nog, en joeg kerkelijke geesten weg die aan me aan het knagen waren. Ook de herdershond was mij ten hulp gekomen. Het is een zware strijd tegen de spookkerken van Laodicea. Ze hebben offerzucht, en het is altijd weer de ander die geofferd moet worden. Zij hebben immers alles bij het rechte eind en staan wit en smetteloos voor God. Dat ze elkaar tegenspreken en onderling ook met elkaar in gevecht zijn schijnt hen nimmer te storen. Het ‘ik’ zit immers op de troon.

De Heere zegt : ‘Ik kan geen adem halen in de kerken, zo verstikkend en benauwend als ze het hebben gemaakt. Keer weder tot Mijn Woord.’

Om veilig te zijn tegen zonde en leugen moeten we de pinnen door het vlees aanvaarden, zoals Paulus ook een pin door het vlees had (inzetting 39 van onze catechismus).

‘Van genade tot genade’ is typisch een Kuyperiaans gezegde, maar er worden stappen overgeslagen. De genade is een veel gebruikt woord door Kuyper, en wordt overmatig uitgegoten. Nederland werd omsingeld met hoge golven. Het zoete overspoelt de mens in de Kuyperiaanse theologie. Hij is een meesterverteller, dat wel, maar je moet zo oppassen. Natuurlijk is er ook een hogere Kuyper theologie. Kuyper predikt zeker een roede, maar het is uit balans, en de taal wordt al snel te verheven. Hij maakt snelle cirkels, en drijft zo zijn lezers het hemelse in, terwijl er veel meer moet gebeuren.

Snelle paarden berijdt je met Kuyper, naar zijn luilekkerland hemel. Wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe. Kuyper wil het snel afronden, en heeft het veel over de heerlijkheid. Er wordt veel in algemeenheden gesproken, en zo blijft het oppervlakkig.

Te zoete koffie, een bakkie troost, krijg je van Kuypet op zijn kantoor, ook al vertelt hij het allemaal fabelachtig, en kun je zo de natuur van de hemel voor je zien liggen. Oppassen geblazen dus.

Het is een overweldigende natuur van immense schoonheid, maar roofdieren liggen op de loer.

De Kuyper kerk was het grote kamp in de wildernis, en de christelijk-gereformeerde kerk het kleine kamp. Beiden waren ze uit de hervormde kerk gevlucht. De geest 'As' is de geest van de Kuyper kerk. Het kan komen als een spin, een cobra of een kat. Ik was ermee in gevecht in een droom. Het is een geest van handel. Hij handelt in religieuze goederen. Hij was in de droom aan het vloeken en beschuldigde mij ervan dat ik zijn koninkrijk aan het afbreken was. Hij zei dat hij niet wilde loslaten. Hij had er zo lang aan gebouwd.

'Het vrolijk dragen van het kruis' is ook iets typisch Kuyperiaans. Wat is er gebeurd met het ruwhouten kruis waaraan het ego doodbloedt ? Het zijn dansende geesten die gepensioneerd zijn, zwarte weduwen.

Wij zijn abstracte flitsen in de eeuwigheid. Het lagere zelf is het voorhangsel van het hogere zelf. Als we tot de eeuwige parel komen, dan geeft het allemaal weerkaatsingen en weerspiegelingen. Het leven zal zich vanzelf afpellen in de majesteitelijke schepping van God. Het goede in de mens zal overblijven, en het slechte zal wegvallen. Hierin is de leugen het raadsel van de waarheid en het kwaad het raadsel van het goede. Alles zal medewerken ten goede. Te lichtzinnig erover denken is niet goed, maar ook niet te dramatisch.

Ik had een droom dat ik met Kuyper was in zijn kamp, het grote kamp aan de zee. De zee had hoge golven die telkens het land overvloeiden, en die rivieren aanbrachten in de wildernis waar het volk zich aan kon laven. Het is de bedoeling dat we verder gaan met het goede van Kuyper, en het aanvullen met de missing links, want zijn theologie is te groots om zomaar weg te werpen.

Kuyper was een Comriaan. Comrie neigde naar Sola Gratia, waardoor ook de nadruk op genade in Kuyper's werk verklaart kan worden. Comrie leefde in de jaren 1700. Ze sloegen door naar de genade, zoals ook Calvijn daarin doorsloeg. Vele predikanten strijden daarom met Calvijn, Comrie en Kuyper, en terecht. Laten we dankbaar zijn met de evolutie van theologie. Het Sola Gratia 'geloof' berust op westerse misvertalingen van de oude grondwoorden. Daarom is er ook een verschil tussen zomaar marktpredikanten die traditioneel mensen naar de mond praten (anders verkoopt het niet), en de taalkundige predikanten die door dit gedrag heenprikken. In die zin moet er een uittocht zijn uit de Laodiceaanse marktkerken die onder marktdruk staan en de beestjes niet bij de naampjes durven te noemen en zo gewoon de traditie in ere houden. Overmatig conservatisme is de strop voor de kerk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 48.

De genade is daar waar de mens wordt geconfronteerd met valse oordelen en valse wetten, daar waar de mens overgeoordeeld is, zoals in het katholieke en farizeeïstische kerkmodel, maar daar waar de mens tot overgenade komt, waar genade een valse toon krijgt, daar wordt de mens weer geconfronteerd met wet en oordeel, en vooral met kennis. Aan twee kanten kan de mens er vanaf vallen. De genade bakkers zijn een wezenlijk gevaar voor de kerk. Comrie en Kuyper waren genade bakkers, en dat ging niet altijd goed. Er is daarom ook een onderscheid tussen het Kuyper kamp in de wildernis, en de Kuyper kerk in de stad, wat gewoon een gorgoonse kerk is. De mens moet vluchten van de gorgonen en tot het wildernis kamp gaan. De mens moet loskomen van zijn gorgonen achternaam, de valse identiteit die hij in de stad heeft gekregen.

Er is een grote strijd tussen 'geloof' en 'genade' in de kerk. Wat was er eerst ? Genade of geloof ? Maar hier gaat een strijd aan vooraf, namelijk tussen gnosis (kennis, Grieks) en buhhan (toetsing, Aramees). Teveel de nadruk leggen op genade of geloof doet de mens indutten. Jezus wees op gnosis, kennis, als de sleutel tot de hemelen, en zo moeten we de brieven van Paulus ook interpreteren, want charis betekent niet zomaar genade, maar loon en beloning, oftewel de vruchten van opvoeding en scholing. Omdat hierin veel mis kan gaan is buhhan, toetsing, zo belangrijk. Onze catechismus maakt duidelijk dat ook het toetsen getoetst moet worden, want de mens houdt er valse, overmoedige toetsmethodes op na vanwege marktdruk (inzetting 30). Als Jezus het belang van de geboden opnoemt, dan noemt hij ook het belang van het sterven aan jezelf. Daarom moet de mens de doodologie kennen en de bloedologie. Zoveel drogbeelden zijn ontstaan omtrend het bloed van Jezus. Men is tot bloedtovenarij gekomen, misbruikende het bloed van Jezus voor snelle paarden. Vandaar de belangrijke stelling : 'ken en test.' De mens is namelijk in gevaarlijke draaikolken terechtgekomen van kennisloze en toetsloze genade en geloof. De Aramese betekenis van die woorden liggen veel dieper.

Er is geen gnosis zonder agnosis en diagnosis, m.a.w. het begint bij twijfel en zelfdiscipline, om zo niet tot voorbarige conclusies te komen.

De Laodiceaanse kerken zijn gorgoonse kerken. De gorgonen zijn plaaggeesten die mensen tot het uiterste drijven, tot de dood, tot zelfmoord, tot krankzinnigheid, en daarom moet de reformatie verder en moet er een uittocht plaatsvinden. Ik had een droom dat ik met een groep in een oud kerk complex was, en plotseling kwamen er twee hele grote vleermuizen neerdalen op een muurtje. Iedereen moest wegrennen om zich niet door deze vleermuizen te laten bijten. Hun beet

was giftig. Ze konden ook in honden veranderen, zwarte honden. Ik was de enige die bleef staan om met deze vleermuizen in gevecht te gaan.

Hierom was de kerkscheuring van 1953 zo belangrijk, maar ze waren er nog niet. We moeten voortbouwen op 1953. C. Steenblok vluchtte in 1942 uit de Gorgoonse Kuyperkerk, en sloot zich in 1943 aan bij de Gereformeerde Gemeente van Kersten, dus de laag die onder de Kuyper kerk ligt, wat we de derde laag noemen (Hervormde kerk de eerste, daaronder de Kuyper kerk, en daaronder de Kersten kerk).

Klaas Schilder vluchtte in 1944 uit de Kuyper kerk, na zijn afzetting, samen met S. Greijdanus, C. Vonk e.a., met de vrijmaking, en zo ontstond de vrijgemaakte kerk, waarvan de Nederlands Gereformeerde Kerk zich in 1967 afsplitste, maar deze genootschappen waren nog zeer gorgoons. De strijd tegen de gorgonen moest doorgaan.

De reuzenvleermuizen die de grootte hadden van honden stelden de vrijgemaakte kerk (1944) voor, en de afsplitsing daarvan, de nederlands gereformeerde kerk (1967). De zwarte adelaren van 1953 kwamen mij in deze strijd tegemoet. Laten wij 1953 verwachten. De boodschap van 1953 was : De mens moet kleiner worden en God groter.

Wij moeten onder ogen komen dat God de schepping heeft verlaten, maar sporen heeft achtergelaten opdat wij zouden volgen. Dit betekent een leren omgaan met het geheimenis van ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?’ wat een dialectisch geheimenis is. God’s koninkrijk is namelijk niet van deze wereld. God doet niet vrolijk mee met onze zonden, en komt niet getrouw op onze feesten, maar heeft zich afgezonderd, opdat wij ons ook eens zullen afzonderen.

God houdt zich daarom stil voor een reden, opdat wij ook eens tot die eeuwige stilte zullen komen.

Ik ben in mijn leven zwaar vervolgd. Ik vroeg me zo af wat het eigenlijk zou hebben voorgesteld als die vervolging er nooit zou zijn geweest. Zonder strijd geen overwinning.

BESPREKING ZONDAG 1 EN 2

In zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus komt het dankbaarheids-principe duidelijk naar voren.

‘Vraag 2: Wat moet u noodzakelijk weten om godvruchtig te leven en te sterven?
Antwoord: Drie stukken. Ten eerste, hoe groot mijn zonde en ellende zijn. Ten tweede, hoe ik van al mijn zonden en ellende verlost word. Ten derde, hoe ik God voor zo’n verlossing dankbaar zal zijn.’

Wij worden van zonden en ellende verlost door het kruis. Wij mogen dus dankbaar zijn voor het kruis, door dit te leren toepassen. Basilea Schlink zei eens dat als de zonde van de mens zo diep is en zo groot, hoe kan het lijden dan ooit teveel zijn ? Blijkbaar heeft de mens dat nodig, dus we kunnen onszelf wel verbazen over hoe groot het lijden is, maar de mens heeft het nodig om los te komen. Het profetische leven probeert dit niet allemaal in kannen en kruiken te brengen, want er is een veel hogere weg. De dankbaarheid en vrijwillige toewijding tot God is een veel hogere weg, en God weet de weg. Veel mensen willen het woordje God niet meer horen, omdat hun ego nog op de troon zit. En het ego jakkert ziekelijk voort in het vlees en is zijn eigen afgod. Ze halen hun informatie niet uit het Hemelse Woord, maar uit vleselijke blaadjes, en jagen elkaar daarmee op, maken elkaar bang en manipuleren elkaar, en zijn zo dienstvaten en dienstkanalen van de duivel, elkaar ziekelijk programmerende om het duivelse koninkrijk te bouwen. Ze zijn kanalen waardoor demonen zich kunnen materialiseren, omdat ze hier verdicht mee bezig zijn.

Ze worden niet stil voor het Woord, en als ze even stil zijn, dan zijn ze ook weer snel afgeleid. 2 Petrus 2 spreekt over hen, en waarschuwt tegen hen. Het is een stuk over dwaalleraars. Zij zijn agenten van de matrix die de matrix ook voeden.

Daarom begint Zondag 1 in de grondtekst met deze stelling :

‘Dat ik met lichaam en ziel, zowel in leven als in sterven, niet mijzelf toebehoor, maar de hemelse baarmoeder. Daarom verzekert Hij mij ook door het heilige geestelijke van het eeuwige leven en maakt mij van harte gewillig en bereid om voortaan Hem toegewijd te leven.’

Wij zijn er dus niet voor om het ego na te leven. Dan missen wij ons doel. Tegenwoordig is alles gemoderniseerd om het ego te dienen. Alles zit onder camouflage hiertoe, en de mens kent het profetische niet meer. Ze zijn niet meer prophetic maar pathetic. En ze spreken elkaar allemaal tegen. Het is ego tegen ego, en men zweept elkaar op. Dit zijn duistere geesten die van bloed genieten, van chaos genieten, want het is hun lucratief handeltje. Het gebeurt waar mensen God loslaten, het profetische op een tweede plan zetten. Het ego staat op het eerste plan. Dit ego wil het kruis niet zien, maar duwt het kruis weg, en het vlees is bang voor het kruis. Ze wijden zich niet toe aan het kruis om hierin het Woord van God te ontvangen. Nee, het ego zit op de troon, niet God. Ze zijn slaven geworden, programmeurs, om het koninkrijk van de duivel te bouwen, als rollende balletjes zijn ze in de flipperkast. Flipperkast profeten zijn het. Je kunt niet van ze op aan, want het is elke dag weer anders. Elke dag

hebben ze wel iets nieuws, en telkens weer zeggen ze dat ze het mis hadden, en maken ze excuses, en gaan vervolgens vrolijk op dezelfde voet verder.

Het zijn dwaallichten, zegt Petrus, bronnen zonder water, nevelen, door een windvlaag voortgejaagd. Ze draaien voortdurend alles om. Waarheden vermengd met leugens, het goede vermengd met het slechte, maar het Beste volgen zij niet. Het zijn strontvliegen die van de stront der aarde leven. Ze volgen de wereldgezindheid in plaats van geoefendheid in het sobere profetische leven. Ze moeten geprikkeld worden met vleselijkheden, met plaatjes. Ze willen de filmen en de stripboeken, maar niet de boeken, en vooral niet de oude boeken. Ze willen sensatie, entertainment, griezelen in moderne spookhuizen. Voor elk wat wils. De mens is op de kermis van de duivel en heeft het merkteken al ontvangen. Men projecteert dat graag op iets anders en wil het kruis niet dragen, en niet het pad der verlossing gaan. Alles moet luidruchtig en chaotisch, opgedreven door de winden van het lagere aardse. Het profetische verachten ze. Dat kost hen teveel geduld. Hier ligt alles voor het grijpen. Het levert geen diepte. Ze doven elkaars geestelijke leven met deze gokkast. Het leven is een duivels casino geworden, en je speelt Russisch roulette. De kosten zijn hoog, en zo wordt de mens zelf tot een goudduivel. Wat baat het je als je de wereld hebt gewonnen en alle kennis der aarde, maar aan je ziel schade hebt geleden ? De mens kan geen twee Heren dienen.

Zondag 2 geeft dan in de grondtekst een oplossing :

Vraag 3: Waaruit kent u uw ellende? Antwoord: Uit de Wet van God.

Vraag 4: Wat eist Gods Wet van ons? Antwoord: Dat leert de baarmoeder ons in een hoofdsom, Matt. 22:37-40: Gij zult God uw Here liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand en met al uw krachten. Dit is het eerste en grote gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse Wet en de Profeten.

Vraag 5: Kunt u zich aan dit alles volkomen houden?
Antwoord: Nee, want ik ben van nature geneigd God en mijn naaste te haten.

Er liggen dus regels hieraan verbonden. De mens kan het niet zomaar uit zichzelf, en dan komt God weer in the picture. Vandaag de dag is de mens totaal van God los, omdat God misschien verkeerd is voorgesteld door anderen. Vandaag is de mens verwond en paranoide. Maar als er vals geld in de omloop is, is er ook echt geld. De grondtekst spreekt over God als de hemelse baarmoeder van de hogere natuur. Wij hoeven niets zomaar weg te gooien, maar mogen het tot hogere vormen brengen. De Egyptenaren schreven hun woorden in vele vormen, en ook omgedraaid, en dit was om het hemelse Woord te beveiligen, te camoufleren ook, dus wij zijn mensen van verschillende lagen en talen, anders heeft het geen techniek.

Een zanger zei eens : ‘Je kunt niet altijd alle mensen voor de gek houden, maar het is heel goed mogelijk om de meeste mensen meestal voor de gek te houden. Alleen omdat we bestaan, nemen we aan dat we weten hoe we moeten denken. Om een goede artiest of muzikant te worden moet je op de juiste manier oefenen om een goede techniek te krijgen. Zo is het ook met denken. Sommigen zullen boos, beledigd, verontwaardigd zijn over de suggestie. Ik, ik ben nog aan het leren.’

Vannacht had ik een droom dat een vrouw achter mij aanzat met een geweer of pistool. Er zat een bepaald onzichtbaar schild om mij heen wat de kogels afweerde, maar er was ook een jongen bij me. Ik kon vliegen en nam de jongen mee de natuur in, maar de vrouw achtervolgde ons nog steeds. Het was allemaal langs het water, en ik vloog toen met de jongen boven het water, maar ook daar volgde de vrouw ons, en bleef maar schieten. De vrouw was half naakt en manifesteerde zichzelf ook zo, tot een jonge vrouw met ronde vormen, en dat is wat heksen kunnen, en de jongen viel ervoor. De jongen had zich toen omgevormd tot een grote panter, en wilde met de vrouw paren, want de vrouw bood vriendschap aan. Ik zei toen tegen de jongen : ‘Ze is een moordenares,’ maar de jongen wilde niet luisteren, en ging toch met haar mee om met haar te paren. Easily convinced, koppig, als een rund naar de slachtbank, want Spreuken waarschuwt zo ook voor de vreemde vrouw. De nacht daarvoor had ik een droom dat we gezinnen hielpen in een stad, en we deelden onderwijsboeken uit, en een jonge jongen liep met zo’n onderwijs boek in zijn hand naar ons toe en vroeg toen of hij het mocht overslaan. We zeiden hem toen dat het een stripboek was, en toen wilde hij het wel lezen. Het is allemaal onder hun eigen voorwaarden, als er maar genoeg sensatie is, prikkeling van de zintuigen met visuelen, maar dat is niet het ware profetische leven. Bovenstaande dromen zijn voorbeelden van de hedendaagse staat van de wereld, dat de mensen niet echt willen luisteren, maar excuses vinden om ook nog hun eigen afgoden te houden.

Zondag 2 spreekt dan een radicale boodschap van God volkomen liefhebben, zoals Maleachi ook stelt dat er een volkomen offer gebracht moet worden, want de vijand zal haastig gebruik maken van elk gaatje in de wapenrusting. Ook al is de mens ontrouw, God is altijd getrouw, maar de mens zal wel gerechtigheid moeten dragen. Gerechtigheid valt niet te misleiden. Gerechtigheid prikt door de excusen van de mens om in het vlees te

kunnen blijven leven heen. Gerechtigheid is niet om te praten. Dan hebben wij gewaarschuwd, zoals we de laatste tijd veel doen en ook moeten doen, zowel in Nederland als daarbuiten in ons werk, zodat het bloed niet aan onze hand zal hangen, maar op hun eigen hoofd zal zijn, en dan vegen wij het stof van onze voeten en dan gaan wij verder. Toch is God dan nog getrouw. Toch heeft God dan voor de mensheid de deur nog op een kier, zoals sinterklaas ook nog eenmaal per jaar terugkeerd, wat dan een heel aards voorbeeld, een hele aardse schaduw is.

Men heeft God niet nodig. Men heeft het Woord niet nodig. Men is immers verslaafd aan de roddel industrie, aan lagere aardse geesten die zich aan de mens ook vastklampen. De mens heeft deze geesten gekozen boven God, en daarom moet de mens er ook mee leven. Ook als je wil ontsnappen, zoals Sint Antonius in de wildernis, zullen die geesten je niet zomaar laten gaan. Ze houden van sprookjes en fabeltjes vertellen als de fabeltjes krant, en mensen roken het als sigaretjes. Afkicken geblazen dus, en halve waarheden maken niet het geheel waar. De duivel gebruikt graag het aas van de halve waarheid, en zij die niet waakzaam zijn en nuchter vallen ervoor.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 3

Hoofdstuk 3. Maart, 1946

Er was één of andere optocht in de stad voor één of ander feest. Hij moest er niets van hebben van dat vrolijke gedoe. Er was volgens hem niets om vrolijk over te zijn. Hij vreesde nog steeds de dreiging van de Duitsers of iets soortgelijks. Het beheerste zijn dromen. Hij werd beheerst door angst, en vrolijkheid van anderen maakten zijn angst alleen maar erger. Alleen zijn preken gaven hem rust. Zijn vrouw ging wel naar het feest. Hoe hij er aan toe was leek haar toch niet te kunnen schelen.

Toen ze die avond thuiskwam had ze sigaretten voor hem meegenomen en één of andere trekpop. 'Wat moet ik daarmee ?' mopperde hij terwijl hij de trekpop bekeek. Het was een soort Pinokkio figuur. 'Voor in je slaapkamer,' zei ze, of voor hier in de huiskamer. Misschien vrolijk je daardoor wat op. 'Hmmm,' zei hij. 'Ik zal het wel boven de schrijftafel in mijn slaapkamer hangen.'

Hij keek vaak naar het ding. Het begon hem steeds meer te inspireren. Op een dag kwam hij thuis met een beeldje van een Afrikaanse vrouw. Dat zette hij op de schrijftafel van zijn slaapkamer. Hij had twee schrijftafels. In de huiskamer en in zijn slaapkamer. Zijn slaapkamer was tegelijkertijd zijn kantoor. Hier bracht hij altijd een groot deel van de dag door, maar hij nam ook genoeg tijd voor zijn vrouw, alhoewel het vaak niet botterde tussen hem en haar. Zijn leven was een aaneenschakeling van ruzies met haar. Als ze poeslief deed stak er altijd wel wat achter volgens hem.

De Duitsers waren een groot kruis in zijn leven, en ook zijn onverschillige vrouw die niet echt met hem meeleefde. Ze kon zich moeilijk in hem verplaatsen. De beleefdheid die ze soms naar elkaar hadden was slechts etiquette. Beiden hadden ze een bepaald voordeel in elkaar. Hij zag het als iets zakelijks. Hij had haar weleens horen klagen in de keuken tijdens het psalmzingen : 'Was ik maar nooit met hem getrouwd.' Nu zaten ze erin en moesten ze het ermee doen. Er was geen weg meer terug.

Om er doorheen te komen draaide hij soms de hele dag grammofoon platen, tot grote ergernis van zijn vrouw. Zijn vrouw werd er helemaal gek van. Vaak foeterde ze er doorheen, of ze ging de deur uit. Ook trok ze haarzelf soms terug op haar slaapkamer. Ze begon dit steeds vaker te doen, en daar werd de dominee weer erg nerveus van. Hij wilde dan weten wat ze in haar schild voerde.
'Wat doe je eigenlijk op je kamer altijd zo lang ?' vroeg hij haar eens.
'Oh, breien,' zei ze, 'lezen en opruimen.'
'Opruimen ?' vroeg hij. 'Heb je zoveel om op te ruimen dan ?'
Toen zweeg ze.
'En wat lees je zoal ?' vroeg hij.

Weer zweeg ze. Toen ze een keer weg was ging hij haar slaapkamer op. Haar boekenkast lag vol met boeken en ook dagboeken van haarzelf. Hij bladerde er eens in en zag allerlei negatieve dingen staan over hem. Hij klapte het dagboek dicht. Dat hoefde hij niet te lezen. Dat zou alleen nog maar meer ellende brengen. Het maakte hem wel nieuwsgierig, maar eigenlijk wilde hij het niet weten. Hij voelde zichzelf warm en koud worden tegelijkertijd, maar eigenlijk had hij niets anders verwacht. Het tolde in zijn hoofd. Hij legde het dagboek weer terug in de kast, en keek naar de boeken. Er was een boek bij over Spanje en Portugal, en ook wat bijbelse boekjes. Er lag zelfs een prekenboekje van hemzelf bij. Verder was er een boek over het wonder tussen man en vrouw, een boek over het huwelijksleven. Hij bladerde er even door, maar las het verder niet. Hij dacht weer even aan het dagboek, en de rillingen gingen weer door hem heen. Hij keek rond in haar kamer. Hij keek naar het raam en de vensterbank, en naar het behang. Ook zij had een schrijftafel. Er stonden wat beeldjes op van Surinaamse vrouwen in klederdracht. Boven haar schrijftafel hing een schilderij van een ijsvlakte. Zo zou hij haar wel kunnen omschrijven. Ze was zo koud als ijs.

Hij hoorde toen de sleutel in de voordeur gaan en ging de kamer weer uit. Hij was nog steeds naar van wat hij in het dagboek had gelezen, maar hij dacht er ook aan dat hij het wel zou

kunnen gebruiken in zijn preken.

Ze keek hem aan toen ze binnen was gekomen. 'Waarom kijk je zo ?' vroeg hij.
'Niets,' zei ze. Ze hing haar jas aan de kapstok en ging de huiskamer binnen met haar tas. Weer keek ze hem vreemd aan. 'Wat kijk je nu ?' vroeg hij weer.
'Oh niets,' zei ze. 'We eten vandaag bloemkool.'
'Fijn dat je me dat laat weten,' zei hij. 'Verder nog iets ?'
'Nee,' zei ze zacht. Toen ging ze de keuken in.

Die dag aten ze bloemkool. Hij dacht na over alles wat ze waren geworden, en over de oorlog. De dag erna aten ze weer bloemkool, want er was nog over van gisteren. Ze keek hem weer vreemd aan. 'Nu moet je me toch eens vertellen waarom je me telkens zo vreemd aankijkt,' zei de dominee. 'Het begint bijna een gewoonte te worden.'

'Omdat ik er probeer achter te komen wat ik eigenlijk aan je heb,' zei ze zacht.
Hij liep bijna stampvoetend naar zijn slaapkamer. 'Ik ga wel weer preken schrijven,' zei hij.
'Maak je het niet te bont ?' vroeg ze. 'Ik kreeg er commentaar over van kerkleden de vorige keer.'
'Mooi,' zei hij. 'Dan was het goed getroffen.'
'Ze noemden je narcistisch,' sprak ze met een accent, 'op het racistische af.'
'Mooi,' zei hij. 'Dan worden ze eindelijk eens wakker.'
'Is dat wie je wil zijn dan ?' vroeg ze.
'Kijk naar jezelf,' zei hij.
'Wil je een narcist zijn ?' vroeg ze.
'Alles beter dan een nazi,' zei hij. 'Je bent zelf ook zwaar narcistisch. Je moeder was ook al zo.'
'Je bent een aanstellertje,' zei ze.
'Aanstellertje ?' zei hij.
'Ja, een kleuter,' zei ze. 'Denk eraan als je je preken schrijft, want ik word er op aangesproken.'
'Ik kan het niet iedereen naar de zin maken,' sprak de dominee. 'Daar ben ik niet voor. Als het ze niet zint dan hoepelen ze maar op.'
'Nou dan kan iedereen wel ophoepelen,' sprak zijn vrouw.
De dominee zag het niet meer zitten. Nu was zijn vrouw ook nog aan het stoken. Maar hij hield het hoofd koel, en prentte zichzelf in dat hij slechts voor zichzelf schreef. Misschien was ze wel jaloers.
'Vertel me liever wat we morgen eten,' zei de dominee.
'Boerenkool,' zei zijn vrouw.
'Mooi,' zei de dominee. 'Zie, dat is al een veel beter gespreks-onderwerp.'
'Je probeert er gewoon onderuit te komen,' bekte zijn vrouw.
'Zeg, zit je op een ruzie te wachten dan, mijn twistzieke vrouw ?' vroeg hij.
'Sommige dingen moeten gewoon besproken worden,' zei zijn vrouw streng. 'Het is alles wat ik vraag, dat je let op wat je schrijft. Je kunt niet alles zeggen.'
'Je kunt niet alles zeggen,' zei hij. 'Ik zal erom denken, maar denk er alsjeblieft zelf ook aan voor deze ene keer.'
Toen zweeg ze. 'Eindelijk rust,' zei hij.
'Ik heb je gewaarschuwd,' sprak ze, terwijl ze naar haar slaapkamer ging.

De volgende ochtend was hij vroeg op. Hij keek naar de auto's die langsreden vanuit zijn raam. 'Wat een mergpijpen,' mompelde hij. Toen ging hij achter zijn schrijftafel zitten en begon te schrijven. Die dag sloegen de angsten weer erg toe. Het liep zo hoog op dat hij de zondagse preek niet kon houden. Iemand anders zou zijn preek daarom voorlezen. De zondagen daarop gebeurde hetzelfde. Het leek alsof hij de preekstoel had verloren.

Uitgave : COAB, 2018

LUNTEREN IN DE JAREN 30 : DE WARE LIEFDE IS EEN STRIJDER

H.J. van Schuppen (1883-1969) was een Lunterse predikant, in dat opzicht ook belangrijk, omdat ik zelf in Lunteren heb gestudeerd, na mijn studie in Doorn. In zijn bundel predikatiën genaamd Leven en Sterven uit 1932 schrijft hij in 'het doel der wet' : 'Wet en Evangelie staan niet vijandig tegenover elkaar. Zodra echter de mens van de wet een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie.' Er is volgens van Schuppen, Herv. pred., een onderscheid tussen werkverbond en evangelie-verbond. Het evangelie-verbond zorgt ervoor dat het werkverbond zuiver blijft. Ik vind dit wel mooi gezegd. Zodra er valse, vleselijke wetten op de mens worden gelegd, dan treed het evangelie in werking, maar die verbindt ons wel aan het ware werkverbond. Het evangelie betekent dat door het kruis het vlees afsterft, buiten werking wordt gezet, en dat geldt ook voor het collectieve vlees. Toch is er die druk en die strijd. Er is een strijd tussen het geestelijke en het vleselijke, tussen goed en kwaad. Van Schuppen : De wet dient het Evangelie. De wet is ondergeschikt aan het evangelie.

Toch wordt de wet ook weer gebruikt om de mens aan zichzelf te laten sterven, stelt van Schuppen. Ik ben door de wet aan de wet gestorven, zegt Paulus. Dat is zeer abstract, bijna als theologische wiskunde. Theologen rollen over elkaar heen over dit soort onderwerpen, over de betekenis ervan. Hoe dan ook : krijg dit modelletje in je hoofd in orde zodat je vlees kan afsterven, en je door het geestelijke geleid wordt, het woord wat uit de hemel komt, niet het woord van mensen. En zelfs dan kun je de mist ingaan, want je hebt de juiste interpretatie nodig.

Hoe dan ook stelt deze predikant dat de prediking van de wet niet gemist kan worden. Er is en blijft een zekere wet, maar die moet dus van boven komen. Hij noemt dan ook zondag 44 van de catechismus.

Genade komt dan eigenlijk pas wanneer de mens boven de maat werken opgelegd krijgt. Dan treedt het

evangelie in werking om het af te snijden. Toch is die druk er. Het is dus heel dubbel. Dat komt omdat de mens ook moet leren lijden en strijden. Er is een lijdensverbond en een strijdverbond.

Er is een punt waarop het kruis het moet overnemen van de wet, om de wet zuiver te houden. Er is een punt waarop de wet kruist met het kruis. Er is een punt waarop de wet zich tegen zichzelf keert om ook de andere kant van het verhaal te laten zien.

Dan noemt van Schuppen Woord en Getuigenis. Wij moeten getuigen zijn van deze dingen, dus niet zomaar een 'ik geloof het wel.' Zijn wij al getuigen geweest van deze dingen ?

Dat is iets waarnaar we toe mogen groeien. Al het luie vlees mag hiervoor afsterven, maar zodra valse wetten zich aan de mens opdringen, wetten door mensenvlees gemaakt, dan mag het evangelie hiertegen in werking treden.

We hebben gezien waar genade goed voor is, namelijk voor als er te hoge straffen en valse straffen werden uitgedeeld. En dan nog hebben we een kruis te dragen. God gebruikt namelijk ook het kwaad om ons te vormen. Het kwaad is een gesel in zijn hand.

De boeteling : vervuller van de wet en drager van de straf.

p. 50 : Ook de natuur is enkel zonde. Zij kan en wil niets anders dan de wet overtreden. Zij heeft nog nooit iets anders gedaan en zal ook nooit iets anders doen. Zo neemt de wet de zondaar en werpt hem dood voor God neer. De mens moet het doemvonnis aanvaarden.

Commentaar : Dit gaat dan over de natuur van het vlees. Die moet afsterven opdat de hogere natuur van het geestelijke geopenbaard wordt. Ook de reformatie zit nog vol fouten. Daarom moet de regressie komen, omdat de reformatie nog niet af was. De reformatie is slechts de eerste zet tegen het systeem van de mammon. De regressie is de tweede zet. Er gaan dus regressoren komen die geleid worden door agressoren. De reformatie is slechts een bepaalde taal gesproken, een bepaalde cultuur, en die moet nog verdiept worden, zuivere begrippen krijgen. Dit is de opdracht van de regressoren, de exegeten. Zij blijven dus vissen met de netten van de reformatie.

Van Schuppen waarschuwt tegen gereformeerde slaapdrank, zoals broeder M. Jongebreur (1875-1930, herv. pred.) waarschuwde tegen enghartig kerkisme. H.F. Kohlbrugge (1803-1875) sprak dat ook al hangen er duizend duivels aan je benen : Blijf doorgaan.

Het vlees wil zalig worden zonder kruis, stelt van Schuppen. Of door eng wetticisme. Broeder Jongebreur zag de psalmen als de geopenbaarde jakobsladder tot de hemel, dus daar kan een mens zichzelf verdiepen. Broeder Jongebreur kwam trouwens net als William Branham om in een auto-ongeluk in Doorn, waar ik ook intern gestudeerd heb.

Wij hebben de bijbel, de profeten en de predikanten van de reformatie, die het Woord van God brachten. Dit Woord is een hemelse bloedlijn, een hemelse familie die gaat komen, opdat de vleselijke familie zal afsterven. De mens mag van slavernij komen tot zoonschap.

Van Schuppen stelt : Verhard je hierin niet, maar laat je leiden. M.a.w. we moeten niet wegrennen van onze verantwoordelijkheden. (p.67) Ook houdt dit in binnen de grenzen te blijven. Van Schuppen stelt dat in de natuur de Heere aan de vissen het water heeft gegeven als een cirkel waarbinnen de vis moet blijven. Zou de vis buiten dit gebied gaan, dus over de natuurgrens heen, dan zou de vis sterven. (p. 68) Wie Hem niet heeft heeft niets. Wie Hem heeft heeft alles (p. 73).

p. 83 :

'Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, tusschen uw zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen'. En Jezus zegt: „Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het wapen". Het wapen tusschen de menschen onderling, tusschen de Kerk en de wereld, het zaad der vrouw en het zaad der slang, den hemel en de hel.'

Jezus kwam dus om de geestelijke oorlogsvoering te leren, om de wapenrusting te brengen, maar de mens wil niet deze Jezus. De mens heeft de mammon tot Jezus gemaakt, het materialisme, het grote geld, de markt. Het wapen echter brengt scheiding tussen het vleselijke en het geestelijke. Jezus kwam niet om vrede te brengen, maar scheiding.

Mijn oma sprak over het elke dag weer de wapenrusting aandoen, maar de familie week hier vanaf en ze konden mij alleen maar bevechten. Nee, het vlees wil de geestelijke oorlog niet, en daarom bevecht het vlees de geestelijke soldaten, de predikanten gegeven. Zoals Nathan zei : 'David, je vijand zal opstaan uit je eigen huis.' Als kind had ik hier al nachtmerries over, hoe mijn familie mij omsingelde en hoe ze fluisterden hoe ze mij om het leven zouden brengen, en het is tot in de kleinste details uitgekomen, en ik ben ternauwernood ontsnapt, maar nog elke dag strijd ik voor mijn leven en is mijn werk mijn enige houvast. Daarom ga ik door, ook al hangen duizend duivels aan mijn benen. Ze willen niet dat de regressie komt, want dat is het einde van het vlees.

Dan ontstaat er een liefdeleven, stelt van Schuppen, een liefdedienst. In de oorlog met God moet de mens het eeuwig

verliezen. Geeft uzelf gevangen. Gaat met de strop om de hals, stelt van Schuppen. Het vlees moet sterven. De mens moet zich overgeven. De liefde zal uiteindelijk winnen. Geen mens kan daar tegenop. Toen mijn oma deze liefde ontving was ze helemaal in zielsverrukking. Ze kon wel dansen door de kerk om iedereen te omhelzen. Zo bijzonder was het. Ze had een heel zwaar leven gehad, en toen gaf God haar dit, en haar wens was een huis te hebben voor alle kinderen die geen ouders meer hadden. Daar had ze het altijd over. Dat is de liefde van God.

Van Schuppen zegt dan : De mens wil het niet, maar God is te sterk. Kunnen wij tegen de liefde strijden ? Uiteindelijk zullen wij allemaal meegesleurd worden met deze stromen. Deze stromen zijn te sterk. Wat over mijn oma was gekomen kwam ook over mij, en het was te sterk. Ik kan daar wel uren over spreken. Van Schuppen stelt dat deze wandel een verborgen omgang is met God. Je hoeft het echt niet allemaal op tafel te leggen en aan anderen prijs te geven. Maar wordt gevoelig voor wat je 'kan' en 'mag' geven. Je mag ook een ander aansteken. Van Schuppen stelt dat God in deze verborgen wandel en verborgen omgang zijn heilsgeheim bekend maakt. „De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen; ja een schoone erfenis is mij geworden". De Heere spreekt tot de ziel en zij is als opgetrokken in den hemel en hoort den Heere spreken.

Zullen wij het herkennen wanneer het komt ? Kennen wij de tekenen der tijden ? Dat mag de mens leren. Zijn wij dwaze of wijze maagden ? Waakt en zorg dat je niet slaapt als het komt.

Oefen jezelf, tuchtig jezelf, opdat je die medicijndroom kan ontvangen. Niet alleen voor jezelf, maar ook voor de ander, die een deel is van jezelf. Er zijn ook delen van het vlees en die moeten eraf. De liefde is dus niet wat ze op tv verkondigen, of allerlei duffe, muffe, kleffe romantiek. Neen. De liefde is oorlogsvoering, tegen het vlees. Die oorlogsvoerende liefde wens ik u toe.

Van Schuppen eindigt zijn boodschap met deze woorden op pagina 115 :

'Gij dwazen, ook voor u een vermaning. Ziet uwe dwaasheid, uw sluimeren, uw slapen. Wee de gerusten te Sion en de verzekerden op den berg van Samaria. Zonder heiligmaking zult ge een gesloten deur vinden. Gij dwazen, laat u nog wakker schudden. Wij moeten u waarschuwen. Wee onzer, indien we de bazuin niet aan den mond zetten. Luistert naar de bazuin des Woords, eer de laatste bazuin slaat. Koopt nog olie. Straks is de deur op het nachtslot. Gij, die wakker geschud zijt, rust niet. Koopt dan den tijd uit, terwijl de dagen boos zijn. En gij wijzen, laat in uwe ziel de bede leven : voleind uw glansrijk spoor. Amen.'

De ware liefde is een strijder. Lunteren in de jaren 30, een hele andere wereld, nog voor de oorlog.

Uitgave : RGG, ingekort

1e Jaargang, nummer 15, 26 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE GALATEN

Ik had in de hemel een gesprek met J.P. Paauwe (1872-1956), in een droom. Hij verliet in 1914 de hervormde kerk, want hij was daar afgezet, en predikte toen veelal buiten de kerkmuren. Hij zei tegen mij in de hemel toen ik het had over de gorgoonse kerken, over de strijd ertegen, dat ik hemels moest zwendelen en hemels ‘laf’ moest zijn naar die geesten toe, in de zin van dat ik hen geen enkele verantwoording schuldig was. Ook zei hij dat ik niet lineair naar hen toe moest zijn. Ze staan namelijk niet open voor reden. Ze zijn niet voor reden vatbaar. Simone Weil (1909-1943), een theo-filosofe, had tegen mij in de hemel gezegd, een dag daarvoor, dat ik weg moest blijven van deze mensen. ‘Stay away from those people.’

Dat waren hemelse dromen. J.P. Paauwe en Simone Weil zijn nu in de wolk van getuigen, en strijden voor ons, zoals wij voor hen strijden. Dat is niet hetzelfde als ‘met de doden contact hebben’, want zij zijn niet dood, maar levend. Zij zijn engelen nu. Jezus had ook gesprekken met Mozes en Elia in de wolk van getuigen, en we lezen over zijn tocht naar de onderwereld waar hij de gevangenen vrijzette, en als wij Jezus willen volgen, dan moeten wij dat ook doen, en grotere werken, zegt de oude bijbel. Er is altijd die dialectische spanning in de oude bijbel van : ‘niet door het vleselijke, maar door het geestelijke.’ Zo mag je niet oordelen door het vlees, maar wel door het geestelijke. Zo mag je niet contact hebben met de zogenaamde ‘doden’ door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. Dat onderscheid moet er zijn. Hier zijn veel misvattingen over in de kerk. Wij hebben deze gaven nodig. Het zijn geestelijke gaven geschonken door God zelf. Wel moet de mens in de gaven geoefend en gedisciplineerd zijn, opdat men de gaven niet misbruikt. Ook zijn er valse gaven, die van het vlees, die deze dingen imiteren en mensen op een dwaalspoor leiden, en daarom is de demonologie ook zo belangrijk.

Daar waar een kerk niet meer gefundeerd is op de demonologie is het een gevaarlijke kerk. Dan heeft de kerk geen alarm meer, en wordt prooi van boze geesten, van gorgonen, die vervolgens spelletjes met de mensen spelen. Het wil niet zeggen dat we daarom maar kriskras contact moeten zoeken met de ‘doden’. Daar zijn regels voor. Er ligt een oproep voor ons om de doden op te wekken in de oude bijbel. Die oproep is waar, maar wat betekent het ? Wij moeten samenwerken met de wolk van getuigen, net zoals met de engelen. Dat is een onderdeel van het gebedsleven, maar dat mag niet afwijken van de geestelijke gave. Het begint met luisteren als Maria, en niet rondrennen als Martha, als we het over deze dingen hebben. Overmoed is een valstrik. Ondermoed ook. Alles moet getoetst worden.

In mijn droom kwam ik J.P. Paauwe tegen op een schip. De zee was woest, en het was oorlog. Hij was een kapitein op het schip. Hij gaf instructies. Die instructies had hij ontvangen van de Heere en die gaf hij door.

1914 was een belangrijke bevrijding uit de hervormde kerk. Ook is hij niet tot de Kuyper kerk gegaan. 1914 strijdt dus aan de kant van 1953, en houdt 1953 ook zuiver, net zoals 1953 1914 zuiver houdt.

J.P. Paauwe was radicaal, wilde geen water bij de melk doen. De gevestigde kerken vond hij gevaarlijk. Hij wilde leven door de hervormde kerk van vóór 1816, voordat het misging, dus eigenlijk toen het nog gewoon de nederduits-gereformeerde kerk was. Op sommige punten noemde hij zich gewoon vrij hervormd, dus eigenlijk vrijgemaakt hervormd, en daarom was de Paauwiaanse beweging een belangrijke beweging, een belangrijke uittocht uit de hervormde kerk en in principe ook uit de Kuyper kerk. 1914 was de diepte van de kerkelijke d-day. In dromen kwam ik J.P. Paauwe ook tegen in onderzeeboten die ontsnapt waren aan grote onderwater gevangeniscomplexen. 1914 is de sleutel tot de grote onderwater-machines van Eisenhower. Het is een soort pomp-systeem. Het redt zielen uit de allesverslindende gorgoonse zeegevangenissen van Laodicea. Ik zag J.P. Paauwe een beetje als een kapitein Nemo in het verhaal van Twintigduizend Mijlen onder Zee van Jules Verne (1870).

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is de Nederlandse kerkgeschiedenis onderverdeeld in lagen. Hoe dieper de laag, hoe dichter bij de natuur, bij de wilde jongens, die niet braaf waren, maar rebels tegen het kerkensysteem, want dat was tot een groot en allesverslindend zeemonster uitgegroeid :

laag 1. koningskerk (hervormde kerk) – 1816

laag 2. gereformeerde (synodale) kerk – Kuyper – 1886

tussenlaag : kruisgezinden, christelijk gereformeerde kerk – Bavinck, van den Oever

laag 3. gereformeerde gemeenten – Kersten – 1907

tussenlaag : oud gereformeerd – Boone

laag 4. gereformeerde gemeenten in Nederland – Steenblok – 1953

laag 5. Paauwiaanse buitenkerkelijken - J.P. Paauwe - 1914

laag 6. Nederduits Gereformeerde Kerk, 1571

Zo is dus het kringetje weer rond, want zo kunnen we door de 1816 muur heenbreken terug tot vóór 1816 en het dan vanuit de huidige kennis wederopbouwen, want de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek is van de jaren 1970 tot nu hersteld. Die is te lezen in de 11-delige serie erover.

Een heleboel mensen zijn niet getrouw geweest in de uittocht, en bleven ergens vasthaken, keken om naar hun oude leven, en veranderden zo net als de vrouw van Lot in een zoutpilaar. Ze hebben veel te vertellen, maar er zit teveel zout in.

Broeder Paauwe stelde terecht dat we het niet zomaar door kennis zouden redden, en ook niet zomaar door het Woord, maar door Woord en geestelijke leiding. En geliefden, dat is zo waar, want de mens kan het Woord zo uitleggen door zijn vlees dat hij het gebruikt om zijn vleselijke begeerten te bevredigen, zijn vleselijkheid te strelen. Je kan het Woord alles laten zeggen wat je zelf wil. Het is zo gevaarlijk, en daarom hebben wij die bijzondere werking en leiding nodig van boven, waar broeder Paauwe over sprak. Opdat het geen dode werken zijn. Want daarvoor is alles dode kennis, en een dood Woord. Het moet levend gemaakt worden, en dat kan alleen van boven. ‘Mensenkind, graaf dieper,’ sprak Ezechiel. Broeder Paauwe liet zien dat we het niet redden zomaar door de algemene geestelijke werkingen, maar dat we een bijzondere roeping moet hebben. Alleen zo kunnen wij God daadwerkelijk kennen.

Misschien dat er sommigen onder u zijn die deze roeping niet kennen, maar die graag zo geroepen zouden willen zijn. Dan heb ik goed nieuws voor u, want dat is al een teken dat God u roept. En oh, broeder of zuster, het gewaarworden van die roeping begint daar waar u zelf begint te roepen tot God, het begint uit te roepen tot God, want God is in het geroep.

U bidt misschien om genade, maar soms moeten wij ons berusten in de oordelen des Heeren, want die zijn goed en waarachtig, en zo kan de Heere ook in ons een nieuw werk beginnen. Dat gaat niet buiten deze oordelen om, wat onze catechismus ook stelt. Wij moeten de tucht liefhebben, want zij is onze leiding.

Broeder Paauwe stelde dat de wereld zondigt en wil zondigen, en ook niet anders kan, want de wereld is zonde. Zo ernstig is het al om ons heen, dat de mens tot zonde is geworden. Het is niet zomaar de professie van de mens, maar de aard, de natuur en de identiteit van de mens. Het worden van de zonde is een hele hoge graad van zonde. Als de mens zich hierin volhardt, dan kan de mens op een bepaald moment niet meer terug en is dan tot eeuwige zonde geworden. Dat is een hele diepe val van de mens. We zien dit verschijnsel om ons heen als een geheimenis en een mysterie. We moeten ons ernstig uitstrekken naar God om hieraan te ontkomen. Dit gevaar ligt er voor ieder mens. Wij moeten daarom komen tot de hogere hemelse gebondenheid, en volharden in het eeuwige goede, om zo hierin ook vereeuwigd te worden. Wij moeten komen tot de veilige hemelse schelp. Och, laten we toch geen kortings-christenen zijn die denken dit wel met korting te kunnen verkrijgen. Laten we toch niks afrafelen. Het is een lange en smalle weg met vele ontberingen, waarin de mens in deze dingen geoefend mag worden. Dat ligt er voor ieder mens. Niets is vanzelfsprekend. Het komt en het gaat. De mens is maar een zucht. De hogere dingen zijn voor de hoogstrevenden. Velen komen op en vergaan weer, als bijwerkingen van de natuur. Velen hebben geen pit, en geen ziel, maar zijn gewoon weerkaatsingen van de eeuwige en majesteitelijke geheimenissen van de schepping van God. Zoals onze catechismus stelt is de eeuwige verdoemenis daarom ook niet voor de goddelozen, want die komen op en vergaan dan weer, alsof ze nooit bestaan hebben, maar de eeuwige verdoemenis is er voor de heiligen die zo hun vlees voor altijd kunnen afleggen als een blijvende besnijdenis, als een hemelse wassing. Wij mogen niet te lichtzinnig over deze zaken denken, maar ook niet te dramatisch en extremistisch. De grondtalen vertellen een heel ander verhaal dan wat ze vandaag de dag in veel kerken vertellen. Ook de nieuwe bijbel gaat op deze onderwerpen in om het recht te zetten. Dat is een opdracht van de Heere.

Moeten wij zomaar onze geestelijke wapenrusting aandoen ? Wij moeten onze dromen aandoen, door de Heere geschonken, opdat wij door deze hemelse stromen geleid worden in de juiste richting. Maar allereerst is het belangrijk, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 51 dat wij de wapenen des vlezes afdoen. Er moet eerst een ontwapening plaatsvinden alvorens wij tot de geestelijke wapenrusting kunnen gaan.

Calvijn was één van de grootste theologen die ooit heeft bestaan, maar hij was ook een christofascist. Wij respecteren zijn werk maar niet zijn ideeën van inquisitie. Alhoewel wij calvinistisch zijn van basis zijn wij niet zomaar calvinistisch op zich in letterlijke zin, maar calvinistisch gereformeerd, oftewel wij interpreteren zijn werken geestelijk, zoals we ook met de oude bijbel doen. Calvijn stelde in zijn commentaar op Galaten 1 dat er een heleboel wereldse bijgeloofs-christussen zijn die de afgoden van de mens zijn. Hij noemt het verdichtsels. Ze hebben Jezus in de uitverkoop, voor de helft van de prijs, als opblaaspoppen.

Hij noemt dit het andere evangelie, waarin Jezus dus gewoon nog een plaats heeft. Hij noemt het een verdorven evangelie, een evangelie van uiterlijkheden. Hij laat zien dat de genade de zonde vermeerderde, en zo ook de ondankbaarheid en de onstandvastigheid. Calvijn noemt het verstoringen. Ze wilden het evangelie omkeren, wat Calvijn een misdaad noemde.

Hij noemt het feit dat de mens door zijn ongeleerdheid geen weet had van de gezonde leer, en zo tot de verdichtsels ging. De mens kon er zo niet doorheen prikken.

Calvijn begon over genade omdat hij de katholieke wet moest uitschakelen, die materialistisch was geworden en vleselijk. Natuurlijk hield die genade een veel hogere wet in, de hemelse wet, als een hemels loon. Het katholieke loon moest hierbij uitgeschakeld worden. Het hele vleselijke katholieke rechtsmechanisme moest uitgeworpen worden, en daarom werd er de nadruk gelegd op sola gratia en de uitverkiezing, om de katholieke uitverkiezing te ontzenuwen, maar de mens moet weten wat sola gratia in diepte betekent, want het Aramees laat een veel ruimer en eerlijker beeld zien van de genade, die hemelse studie gradatie is, dus de mens kon niet op zijn lauweren gaan rusten. Er is de hogere genade en de lagere genade, de geestelijke genade en de vleselijke genade, en genade kan al heel snel bedriegelijk worden. Vandaar dat de mens de genadologie moet kennen, en de calvinologie, om niet met deze dingen totaal de mist in te gaan. De kerk moet weer op de rails terecht komen, want die is er door ongeleerdheid, door taalonkundigheid, ongeletterdheid, afgeschoten, tot de dode en dodende letter gegaan, waar onze catechismus ook voor waarschuwt. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan kennis en speelt voor leider, stelt de nieuwe bijbel.

Calvijn stelt dat de zonde als een dief is in de spelonk van de huichelarij, in zijn verdere commentaar op Galaten. In die spelonk verbergt de zonde zich dus. In het probleem van de zonde moeten we het zaad verwachten, stelt hij. Dit gaat over het sterven aan het zelf, en ook aan de vleselijke wetten van het zelf.

De Galaten leefden in zonde en hadden eigen wetten gemaakt die het plafond niet bereikten. Het waren vleselijke wetten die de zonden juist ondersteunden, en daarom moesten de Galaten niet alleen van zonde bevrijd worden, maar ook van deze wetten die niet klopten en een heleboel oversloegen. Ook de wetten van genade in de Laodiceaanse kerk behoren hiertoe. Vaak is het helemaal de werkelijkheid niet. Ze hebben het zo simpel voorgesteld dat het tekort doet aan het meesterplan van de Heere om de mens daadwerkelijk van de zonde en de leugen vrij te maken. Calvijn stelt dat de Galaten een duistere en wettische spiegel hadden waardoor ze niet verder kwamen, als een web waarin zij waren verstrikt. Alles kleefde en het liet hen niet gaan.

Calvijn noemde het tijdperk van de Galaten het tijdperk van de duisternis, alhoewel de vaderen toch wel wisten welk pad ze moesten opgaan, want zij hadden alreeds de dageraad ontvangen. Ze wisten welke kant ze opmoesten. Paulus had de dageraad ontvangen, en zo kon hij de Galaten roepen, maar Calvijn stelde dat de klaarheid van de dageraad nog niet zo groot was.

Calvijn wijst erop dat er hypocrieten waren onder de Galaten die zich hooghartig op naakte, uitwendige tekenen belusten. Zij hebben niet de inzettingen van God op het oog maar de verdorven goddeloosheid. Uitwendige tekenen zijn ijdel en nutteloos. Calvijn noemt het ondankbaarheid. Het is de tirannie van de zonde. Hij stelt dat door deze schandelijke opsmuk de gemeente werd misvormd. Geliefden, nog steeds zijn deze Galaten onder ons.

Calvijn stelde dat de Galaten het evangelie hadden vervalst, en zo schuldig waren geworden, nog wel erger dan hun eerdere afgoderij. Ze probeerden dit te bedekken in de spelonk van huichelarij. In de mening zijn de afgoden goden, maar in de waarheid niet, stelt Calvijn dan, als hij Galaten 4 bespreekt. Hij merkt op dat alles wat de mensen bedenken over God verdichtsels zijn, en hij geeft als medicijn de hemelse kennis die aan de rechte godsdienst vooraf moet gaan. Calvijn wijst het pad van de godgeleerdheid aan als de weg om met dit soort zaken klaar te komen. Er zitten altijd wel weer addertjes onder het gras, dus daarom moet de mens wel doorleren. Heeft de mens daar wel tijd voor ? Calvijn wijst op het belang van scholing, in de theologie, maar ook al heeft de mens werk te doen, de mens besteed zijn vrije tijd liever aan andere dingen gewoonlijks, en de theologie en godgeleerdheid, het kennen van God, neemt bij veel mensen het niveau van een bijzaak aan. De mens weet dingen niet op waarde te schatten. De mens heeft de eerste liefde verzaakt.

Dat is nu precies de ondankbaarheid die Paulus bedoelt, die er ook bij de Galaten

was. Men heeft van theologie, door gebrek aan aandacht, een prutswerk gemaakt. Het is een Galaatse bende.

Als je je dan afvraagt waarom er in God's schepping zoveel mensen zijn met een Galaatse houding, dan wijst Calvijn op de uitverkiezing. Dat is in de leer van Calvijn altijd het centrum en de bron. En maar heel weinigen zijn uitverkoren. Eigenlijk is dit ook heel Darwinistisch, want Darwin stelt dat de natuur zich ook gedraagt, dat er maar een hele kleine groep is die zich uiteindelijk handhaaft, en de rest valt weg. Alleen het weinige overwint dus. Bij Calvijn heb je dan niks in te brengen, want dat zou dan eer aan jezelf geven, als het bijvoorbeeld door geloof zou gaan. Het werkt door genade, volgens Calvijn. Maar we hebben dus gezien dat het woord genade doorvertaald moet worden, en zo ook de uitverkiezing, zodat het een stuk eerlijker wordt. Wat de woorden van Calvijn ten diepste inhouden is dat uiteindelijk God beslist of het waarde heeft of niet en of het waar is of niet, en niet de rekensommetjes van de mens. Er is dus altijd weer die eeuwigheidsfactor die de menselijke bedenkingen en menselijke keuzes aan diggelen kan slaan, omdat het uiteindelijk ook weer heel vaak gewoon nog vleselijk is wat de mens verzint en verkiest, ook al claimt die mens dat het het goede is, en dat het geestelijk is, enz. De mens kan God niet duiden, en daarom beslist uiteindelijk God alles, alhoewel de leer van Calvijn door veel mensen te letterlijk wordt genomen en niet in dat verband. Ze kunnen er niet doorheen prikken, en zijn zo nog in de greep van een wurgslang. Calvijn's boodschap moet dus nog vertaald worden, en er moet nog onderwijs over komen.

Nee, natuurlijk kan het niet allemaal van God's kant komen, maar juist omdat de kant van de mens ook weer vaak nog zo vleselijk is, moet het weer teruggeschoven worden naar God, ook als mensen bijvoorbeeld door de wereld worden veroordeeld of door de kerk, dan is het altijd nog gewoon God die beslist en het laatste woord heeft, en het is toch altijd weer anders dan de mensen denken. Daden op zich zeggen niets, want God kent de harten. Velen zijn geschokt als een in hun ogen slecht mens dan toch gewoon naar de hemel zal gaan omdat die mens uitverkoren was door God, maar de mens heeft geen goed beeld van wat goed en slecht is. Sommige mensen zijn door en door verwond, en sommige mensen staan onder hoge dwang, en zijn zo zichzelf niet. Wat de boodschap van Calvijn in diepte is is dat de mens moet kappen met het spelen van God. De mens is een dwaas, ook in het geestelijke en in de theologie. Calvijn's woorden moeten dus genuanceerd worden, wat niet betekent dat hij dat zelf nu allemaal zo bedoelde, maar we moeten God's Woord erachter zien die er doorheen werkte. Calvijn had iets ontvangen, maar kon het niet altijd duiden. Hij had sympathie voor een reformatorische inquisitie in die dagen, dus laten we hier niet te licht over denken. Calvijn richtte een nieuw dwangbewind op. Hij had veel wijsheid, maar dat hadden tirannieke islamitische leiders ook. Zijn denkbeelden waren vaak belangrijk, maar hier en daar ook potentieel gevaarlijk. We moeten het daarom terugvertalen naar eerdere tijden, en naar deze tijd, wat we nog met de boodschap van Calvijn kunnen en hoe het precies begrepen moet worden. Laten we het dus niet letterlijk nemen, maar geestelijk, er de hogere betekenissen inzien waar het voor stond, en zo calvinistisch-gereformeerd zijn in dat opzicht, als leerlingen van de calvinologie.

De leer van Calvijn is een gedicht, een psalm, een allegorie, veelal verkeerd begrepen, maar in de evolutie van de theologie komt het tot zijn waarde. Het weinige zal overwinnen, zoals onze catechismus dat ook stelt in inzetting 53. Dat is dus een beeld van het sobere die door de smalle poort kan gaan. Het zijn zinnebeelden. Lichtzinnigheid hierover is niet de bedoeling, maar ook niet extremistisch en overdramatisch. De zwarte kantjes van de leer van Calvijn moeten er nog vanaf. Daar was de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, wat inmiddels uit 11 delen bestaat, al mee begonnen. Wat we hiermee bedoelen is : Krijg zicht op de diepere Calvijn. Er is een lagere Calvijn en een hogere Calvijn, een vleselijke en een geestelijke.

Wat de woorden van Calvijn in diepte willen zeggen is dat het niet om de vleselijke werken gaat, dat we daarmee niets bereiken, maar er zijn dus wel hogere, geestelijke werken. Calvijn noemde de drijfveer van de vleselijke werken bijgelovigheid. Hij stelt dat het vlees altijd naar buiten is gericht, op het uitwendige, en het geestelijke op het inwendige. Het vlees is gericht op het vele, de grootse vertoningen en de praal, wereldse eer en wereldse waardigheid. Het zijn allemaal ingevingen van de duivel, stelt Calvijn. Het is de schijn van ijver om een naam te maken. Vervolgens laat Calvijn dan zien hoe Paulus de Galaten van hun sieraden beroofd.

Calvijn stelt dat het een strijd is tussen de hemelse roeping en de uitwendige schijn. Hij stelt dat er een strijd nodig is om geestelijk te kunnen leven, en dat gaat niet zonder het zelf, het ego, geweld aan te doen. Dit geweld ontstaat in het verzaken van het zelf, en zonder dit geweld kan men niet gehoorzaam zijn tot het geestelijke, stelt Calvijn. Hij stelt dan dat dit een strijd is tegen dartelheid, ongebondenheid. Calvijn richt dus weer de aandacht in die strijd op het hemelse touw. Ook is dit een strijd tegen allerlei gulzigheid, brasserijen, wat ook de werken van het vlees zijn die kunnen ontstaan als de mens niet ingetogen en sober leeft. Dit wekt dan ook weer bijgeloof op wat niets anders is dan eergierigheid. Eerzucht is de moeder van veel kwaad, stelt Calvijn. Ze proberen allemaal

boven elkaar uit te steken, wat ook weer iets typisch Galaats is.

Wij hebben niets zomaar gemeen met volgelingen van Jezus laat Calvijn zien, want er zijn vele overspelers die van Jezus graag hun hoerenwaard zouden willen maken, en vele dieven die hem als hun heler willen maken, en allerlei boze en ongeschikte mensen zouden hem wel tot hun beschermheer willen stellen, stelt Calvijn. De kerk is tot een rovershol gemaakt, net zoals de Galaatse kerk. Verdraagzaamheid is dan een geestelijke vrucht die moet rijpen, langzaam te zijn tot gramschap. Het is zo belangrijk, ook als wij als Jeremia in de toorn des Heeren apart zijn gezet. Matigheid en mildheid is van groot belang, stelt Calvijn. Laten we goed beseffen dat het oordeel bij onszelf begint, en dat het oordeel de openbaring van de raad des Heeren is, oftewel de exegese. Telkens weer moeten wij leren remmen, en dat kan door in de diepte te gaan van het Woord, en niet aan de oppervlakte te blijven. Gebrek aan studie vormt een strik. Stilstand is fataal, zoals onze catechismus stelt in inzetting 48.

Daarom zegt Calvijn dat het goed is weer tot de slaapkamer terug te keren, en goed te doen in het verborgene, want God is ook in het verborgene. Zo moeten wij met matige kost tevreden zijn, stelt Calvijn, wetende dat onze vijanden overdaad en praal zijn.

Het is de zaaitijd nu, stelt Calvijn. Al het goeddoen is zaaien, en we mogen hoop hebben op de oogst. De landlieden doen niets liever dan zaaien. Ook Calvijn stelt dat het eeuwig leven een loon is, maar dit noemt hij de werken van de genade, die dus door God gegeven zijn en zo door de mens stromen. Alleen die werken worden dus beloond. Altijd weer is er die dialectische spanning. Hij concludeerd dat wat niet anders dan door een loutere gave gegeven kan worden, omdat het van God moet komen, dan toch een loon voor onze werken is, en dat is eigenlijk ook zoals het in de Griekse grondtekst staat, want het is beiden een gave en een loon. Gave betekent in die zin dan dat het vanuit de hemel moet stromen, anders is het waardeloos. De vleselijke werken zoeken altijd eigen eer, en daarom is Calvijn terecht bang ervoor dat de mens door al zijn werken teveel eer aan zichzelf zou geven.

Toch moet er dan een beginsel in onszelf zijn die daar open voor staat, maar dit beginsel moet alles ook toetsen, zelfs het toetsen zelf, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 30. Dat is als Jakob gaan tot Pniël.

Wij moeten niet te snel plukken, stelt Calvijn, want dan worden we van de geestelijke oogst beroofd. Wij moeten dus lijdzaam blijven en hierin volharden. Hij stelt bij Galaten 6 dat eerzuchtigen hun hogeren vleien opdat zij ook hogerop kunnen komen. Zij hebben zo een zekere valse onderdanigheid waarmee zij de beteren afgeworpen hebben om zelf alleen te regeren, en deze houding ontdekte Paulus ook bij de Galaten. Calvijn noemt het een boos plan, en maant de Galaten op hun hoede te zijn hiertegen. Hij noemt het een valse lekkernij die voor hen is gehangen. Ze kopen de gunst van mensen met hun vlees, stelt Calvijn. Zo triomferen zij over anderen.

We kennen de weg : Niet zomaar van de vrucht plukken, niet van de verboden vrucht nemen, of voortijdig van de boom des levens. De Galaatse slang is in de tuin, zoekende wie hij zal verslinden. Wij moeten tot Pniël gaan, en niet in de tuin blijven om daar te consumeren. Wij moeten niet zomaar vertrouwen, maar toetsen. Wij moeten de wildernis in, de Jabbok over. Wij moeten geen torens van Babel bouwen, maar gaan tot de hemelse ladder die van boven komt.

BESPREKING ZONDAG 3 EN 4

Omdat men hun eigen goden heeft gemaakt wil men niets meer van God weten. Men heeft zich profeten vergaderd die hen naar de mond praten, dus willen ze niet naar de hemelse profeten luisteren. De boodschap van de hemelse, opgenomen profeten is niet populair, want dat kost hen teveel, namelijk hun leven, en dat willen ze behouden. Het is instant zelfbevrediging. Lekker makkelijk, krantje erbij. Voor elk wat wils. Het kan allemaal. Leugen op leugen.

Zondag 3 stelt dan een goede vraag :

‘Vraag 6: Heeft God de mens dan zo slecht en verkeerd geschapen?

Antwoord: Nee, God heeft de mens goed en naar zijn beeld geschapen, dat is in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat hij God zijn Schepper op de juiste wijze zou kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in eeuwige zaligheid zou leven.

Vraag 7: Waar komt dan die zo verdorven aard van de mens vandaan?

Antwoord: Uit de val en ongehoorzaamheid van onze eerste voorouders Adam en Eva in het paradijs; daar is onze natuur zozeer verdorven, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Vraag 8: Maar zijn wij dan zo verdorven dat wij geheel en al onbekwaam zijn tot iets goeds en geneigd tot alle kwaad?

Antwoord: Ja, tenzij wij door het geestelijke van God wedergeboren worden.’

De hemelse kennis heeft zich dus als een waterval lopen emaneren, naar beneden stortende op de rotsen, en er zijn dus valse scheppingen geweest, en er lopen valse scheppers en schepsters

rond. Je bent dus deels hier op aarde een valse schepping gemaakt door een valse schepper. D.w.z. dat het bewustzijn deels vals is, en de manier waarop je dingen ervaart, hoe je bent, enz. enz. Iemand zei eens : 'Slimme mensen leren van alles en iedereen, gemiddelde mensen van hun ervaringen, domme mensen hebben de antwoorden al.'

En hoe komen die domme mensen aan die antwoorden ? Juist ja, van de media. De mens leeft in een roddel pandemie.

Het is niet zomaar een nachtmerrie, maar een woordmerrie. Men staart zich blind op woorden, niet op betekenissen, en zo is het verstand versluierd. Efeze 1 in de grondtekst stelt dat de hemelse baarmoeder boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomende eeuw is gesteld, en Efeze 2 stelt dat wij daarin een plaats mogen hebben en mogen wandelen, niet in woorden, maar in betekenissen. Dat is wat het ware hemelse woord is in diepte. Hebben wij onze plaats al ingenomen, zijn wij al vol met het hemelse Woord, of leven en dansen wij nog naar de pijpen van de roddel pandemie ?

Dit is waar Zondag 3 op doelt : Wij kunnen wederomgeboren worden in de hogere natuur om hieraan deel te hebben, maar niet als wij junkies blijven van de roddel. Wij moeten strijden tegen het collectieve vlees in onze positie in de hemelse baarmoeder. Maar als wij telkens ons zaad aan de roddel-hoeren doneren en hen gaan bepooieren, dan zijn we verdoemde roddel-kinderen, en dan brengen we die ook voort, in de valse schepping. Maar de muren tussen de derde en vierde dimensie, en ook de muren rondom de vijfde dimensie, zullen wegvallen, en niemand zal zich nog kunnen verstoppen.

Calvijn zegt in de catechismus van Geneve :

Vr. 23 In welken zin kent gij Hem de naam Almachtige toe?
Antw : Niet op deze wijze, dat Hij een macht heeft, die Hij niet gebruikt; maar dat Hij alles onder Zijn macht en in Zijn Hand heeft; dat Hij door Zijn voorzien de wereld bestuurt, door Zijn wil alles tot stand brengt, en alle schepselen naar het Hem goeddunkt, regeert.

Daartoe moet de mens dus ontwaken dat ze deze Hand in alle dingen zullen zien, en de hemel ziet uit naar deze ontwaking.

Vr. 25 Waarom voegt gij daarbij: Schepper van hemel en aarde ? (Rom. 1 : 20)
Antw : Omdat Hij door werken Zich aan ons geopenbaard heeft; Hij moet daarin ook door ons gezocht worden. Want onze geest kan Zijn wezen niet vatten. De wereld zelf is dus als een soort spiegel, waarin wij Hem kunnen zien, voor zover het ons dienstig is Hem te kennen.

De wereld is dus een spiegel waardoor we die Hand toch kunnen zien. Je kunt het alleen zien als je de dingen van boven zoekt, en niet de dingen van de wereld op zich. Je moet er dus doorheen kijken en doorheen prikken, en geen roddel hoer worden, want dan is het einde oefening.

Vr. 28 Wat moeten wij denken van de goddelozen en de duivelen, zullen wij zeggen, dat die ook aan Hem onderworpen zijn?
Antw : Hoewel Hij ze door Zijn Geest niet bestuurt, bedwingt Hij ze toch met Zijn macht als met een teugel, zodat ze zich zelfs niet kunnen bewegen, dan voor zover Hij het hun toestaat. Ja, Hij maakt ze zelfs tot dienaars van Zijn wil, zodat zij huns ondanks en tegen hun eigen beleid in, gedwongen worden uit te voeren, wat Hem goed gedacht heeft.

We zien dus dat het beest beteugeld is door de hemelse kennis, en hiertoe moet de mens ontwaken. Als zondag 4 het dan ook heeft over eeuwige straffen, dan zijn dit meer eeuwige beteugelingen in de eeuwige tucht en opvoedingsleer, en dat is iets voor de rechtvaardigen, want de goddelozen zullen ten verderf varen.

Zondag 4 (in de grondtekst)

'Vraag 9: Doet God dan de mens geen onrecht als Hij in zijn Wet van hem eist wat hij niet doen kan?
Antwoord: Nee, want God heeft de mens zo geschapen dat hij hiertoe in staat was. Maar de mens heeft zichzelf en al zijn nakomelingen op aanstichten van de duivel en door moedwillige ongehoorzaamheid van deze gaven beroofd.
Vraag 10: Wil God zo'n ongehoorzaamheid en afval ongestraft laten?
Antwoord: Volstrekt niet. Hij is hevig vertoornd, zowel over de zonden die ons aangeboren zijn, als die wij bedrijven en Hij wil die door een rechtvaardig oordeel nu en eeuwig straffen (toetsen, beteugelen), zoals Hij gesproken heeft: Vervloekt is een ieder die niet blijft bij alles wat geschreven is in het boek der Wet om dat te doen [Gal. 3:10].
Vraag 11: Is God dan niet ook barmhartig?

Antwoord: God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig. Zijn gerechtigheid eist dat de zonde die tegen Gods allerhoogste majesteit begaan is, ook met de hoogste, dat is met de eeuwige toets (beteugeling) aan lichaam en ziel getuchtigd (opgevoed) wordt.'

De mens verspeeld dus de geestelijke gaven als de mens vast blijft houden aan de zonde, en aan de leugenachtige roddel. Dan is de mens al vol met valse informatie, en dan kan de ware hemelse informatie er niet meer bij.

Calvijn :

'Vr. 29 Welk nut trekt gij uit de kennis

van deze zaak?
Antw : Zeer veel. Want het zou er voor ons slecht uitzien, als er de duivelen en de goddeloze mensen iets vrijstond buiten de wil van God, en wij zouden zeker nooit een gerust gemoed hebben, wanneer wij denken dat wij aan hun lust zijn blootgesteld. Ja, wij zijn dan pas veilig en gerust, wanneer wij weten dat zij beteugeld en als ingesloten worden door Gods beslissing, zodat zij niets kunnen zonder Zijn toestemming, terwijl God zelf Zich inzonderheid voorbehouden heeft onze Beschermer en de Voorstander van ons heil te zijn.'

Weten wij dit al, en zijn wij hiertoe al ontwaakt ? God heeft het al beteugeld, maar nu moeten we het beest in onszelf nog beteugelen, door terug te keren tot de hemelse baarmoeder en die kennis, en die positie in te nemen. Het is dus niet zomaar een algemeen heilsfeit, maar het moet ook een persoonlijk ervaringsfeit zijn.

Er zijn in deze dingen dus vele valse scheppingen geweest, dus daarom spreekt Efeze aan het eind ook over de geestelijke strijd tegen de valse overheden en machten, tegen alle valse goden en scheppers.

Een geadopteerd meisje van de natuurvolkeren die bij mij aan de kerk zat en op dezelfde kleuterschool zat deed eens tijdens het bidden een beweging naar mij toe met gevouwen handen, zo van : 'Je moet bidden, waakzaam zijn. Er is een strijd te voeren.'

J.G. Feenstra zei : 'Wij worden alleen verlost, als aan Zijn recht is voldaan.'

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 4

Hoofdstuk 4. April tot Juli, 1946

Er kwam nog steeds kritiek via zijn vrouw van kerkleden over zijn preken. Hij vond het vreemd dat hij er zelf niet over benaderd werd, maar dat alles via zijn vrouw ging. Dat schepte ook niet echt vertrouwen. Zijn vrouw zei er ook bij dat als hij niet veranderde, dan zouden ze gaan knippen in zijn preken. De dominee had het gevoel dat dit het begin van het einde was, want zo zou hij niet meer kunnen zeggen wat hij op zijn hart had voor de kerk. En hij was toch als een herder die de schapen moest behoeden tegen het grote kwaad wat dreigde. Hij voelde zich aan de kant geschoven, maar zou er toch rekening mee proberen te houden. Hij had geen andere keuze. De angst aanvallen waren nog steeds in die mate dat het voor hem onmogelijk was zelf naar de kerk toe te komen. Zijn vrouw ging wel.

Hij begon steeds meer over de oorlog te schrijven in zijn preken, en zelfs over zijn huwelijksproblemen. Zijn vrouw bracht altijd de preken naar de kerkeraad elke donderdagavond, maar die verbeterde ze van te voren altijd. Ze liet er stukken uit weg, en schreef ook haar eigen stukken, vaak met negativiteit over de dominee, alsof hij dat over zichzelf had geschreven. Het begon daarna steeds meer voor te komen dat als de dominee een kerklid op straat tegenkwam, dan gniffelden ze, en hij wist maar niet waar dat aan lag.

Het viel niet op dat grote delen van de nieuwe preken van zijn vrouw waren, want zij gebruikte ook een typmachine. Naar buiten durfde de dominee nog wel, totdat dat ook niet meer lukte. Hij had last van pleinvrees, vanwege terugkerende herinneringen aan de oorlog. Ze haakten zich aan hem vast en lieten hem niet meer los. Hij vertelde zijn vrouw dat er geen kruid tegen opgewassen was. Zij zei hem dat het zijn eigen schuld was. Daar kon hij erg boos om worden. Op een dag toen ze weg was ging hij weer eens naar haar kamer. Weer trok hij een dagboek van haar open en moest weer allerlei negatieve dingen over hem lezen, nog wel erger dan de vorige keer. 'Waarom doe ik dit eigenlijk ?' zei hij tegen zichzelf, maar hij las maar door en door, en het begon steeds zwaarder te worden. Het vloog hem bijna naar zijn keel. Hij voelde zich weer warm en koud worden. Hij merkte dat hij hiertegen geen weerstand had. Het maakte hem ziek. Ze was een negatieve invloed op hem. Hij las het hele dagboek uit tot aan het einde. Hij was er erg trillerig door. 'Zoveel negativiteit in één boek,' zei hij. 'Een mens moet er maar tegen kunnen.' Hij legde het dagboek weer weg en ging de kamer uit. Hij had zijn portie weer gehad. Ditmaal bleef het erger dan ooit aan hem knagen. Hij besloot haar maar zoveel mogelijk proberen te ontwijken.

Toen ze thuiskwam keek ze hem weer vreemd aan. Hij durfde zichzelf niet te verraden. 'Ik ga maar weer eens naar mijn kamer,' zei hij.

'Ik ben er net,' snauwde ze, 'en nu moet je alweer weg ? En waarom tril je zo ?'

'Hyperventilatie,' zei hij.

'Van de oorlog ?' vroeg ze.

Hij knikte.

'Je kan niets hebben,' zei ze. 'Je bent zwak.'

'Bedankt voor je hulp,' zei hij. 'Voor je vriendelijke woorden ook.'

'Wat bedoel je ?' snauwde ze.

'Nou, gewoon, de manier waarop je voor me zorgt en altijd mijn preken netjes naar de kerkeraad brengt. Je doet het maar. Een ander zou het misschien niet doen.'

'Ja, maar daar komt natuurlijk wel eens een einde aan,' snauwde ze. 'Je kunt niet voor altijd zo zijn, en het is al een tijd zo.'

'Goed,' zei de dominee. 'Ik ga maar

eens.'

'Werk er maar aan,' snauwde ze. 'Ik doe het nog één keer, en dan moet het in orde zijn.'

'Ik begrijp het,' zei de dominee, en liep naar zijn kamer.

Hij werd hier ook zwaar depressief van, maar probeerde toch nog de positieve kant ervan te zien. Zijn preken hielpen hem ermee. Hij begon steeds meer open te zijn over zichzelf in de preken, maar zijn vrouw draaide alles om, en knipte er een heleboel uit, om het aan te vullen met haar eigen ideeën waarin ze haar man flink voor schut zette. Mensen op straat begonnen hem vreemd aan te kijken, en als het kerkleden waren dan konden ze hun lachen vaak niet inhouden. Op een bepaald moment kon de dominee zich niet meer bedwingen en vroeg waarom ze lachten.

'Ach, die preken van u zijn zo lollig, hoe u over uzelf spreekt enzo,' werd er gezegd.

'Ik weet niet wat er zo lollig aan is,' mopperde de dominee. 'Het was anders bloedserieus. Het spreekt niet echt van medeleven.'

'Ja, maar de manier waarop je jezelf gewoon naar beneden praat telkens is gewoon lachwekkend,' werd er toen gezegd.

De dominee wist niet meer hoe hij het had. 'Geef voorbeelden dan ?' snauwde hij.

En zo werden er voorbeelden aangehaald die hij helemaal niet kende. 'Dat heb ik nooit geschreven,' zei hij. Hij had het helemaal gehad. Stampvoetend liep hij naar huis en sprak zijn vrouw erop aan. Ze gaf het allemaal eerlijk toe, en vond dat zij het recht ertoe had. Hij was zo kwaad dat hij haar een klap in het gezicht gaf. Toen trok hij zich terug op zijn kamer. Zijn pleinvrees werd hierdoor alleen maar erger en hij kwam nog minder buiten. Maar ja, wat moest hij buiten zoeken ? Hij ging nog wel vaak de tuin in, maar verder dan de schuur kwam hij niet.

Hij wilde het zijn vrouw betaald zetten en nam geen chocolade meer voor haar mee. Na een groot dieptepunt ging hij toch weer terug naar de kerk, en ditmaal om alles recht te zetten. Tot zijn grote verbazing ontkende zijn vrouw toen alles, en zei dat hij het zelf had geschreven toen hij dronken was. Hij zette zijn vrouw enorm voor schut, maar het werd niet geloofd en al helemaal niet geaccepteerd. Sindsdien mocht de dominee niet meer preken. Maar hij is toen gewoon met zijn vrouw naar een andere kerk gegaan waar ze hem graag wilden hebben. En zo konden ze ook opnieuw beginnen.

'Je hebt er zelf om gevraagd,' foeterde zijn vrouw weleens als hij het weer probeerde op te halen. Hij probeerde het maar te laten zinken.

Uitgave : COAB, 2018

HET VOLK VAN EENLINGEN

Jesaja 63:3
Ik heb de pers alleen getreden en van de volken was niemand bij Mij.

Soms voelen we ons zo, dat we de vijand hebben gezien, en dat we tegen de vijand strijden, maar niemand is aan onze zijde. Dit zien we ook in de hof van Getsemane waar Jezus dat moeilijke lijdenswerk moest doen, maar er was niemand met hem. Al zijn discipelen sliepen. Soms zijn wij de enige wakenden op de muren. Soms hebben we dan zelfs het gevoel dat God ons heeft verlaten, en dan roepen wij het uit, net zoals David en Jezus : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten, waarom juist nu ?' Maar dit is juist hoe de natuur werkt. De natuur zondert af, en neemt er slechts ééntje uit de grote massa. Deze uitverkiezing is en moet altijd eenzaam zijn, anders zou er nog teveel vleselijke beinvloeding zijn en zou alles sterven, zou alles het doel missen, misleid worden. Volg daarom nooit de massa's in het kwaad, maar wees uniek. Blijf natuurlijk, ook al gaat iedereen tegen je in. Wij moeten alleen het pad zien te vinden.

Dat was ook de filosofie van Darwin en Nietzsche in de jaren 1800. Het is de voorwaarde om opgenomen te worden. Twee zullen er in het veld zijn, en slechts één zal er aangenomen worden. Twee zullen in bed liggen en slechts één zal er opgenomen worden, en de ander zal achtergelaten worden. Twee zullen malen aan de molen, en één zal er opgenomen worden en de ander blijft achter. Dit is niet letterlijk, maar beeldspraak. Het betekent dat je altijd weer verder moet, niet blijven waar je bent, niet zijn zoals de anderen, maar op een hoger level. De ander om je heen is er om jou te beproeven, om jou proberen te misleiden, te verlokken, te verleiden. 'Kom, weest zoals ons, het zal je goed doen.' Deze beeldspraak gaat dus over alles achter je laten om te komen tot een nieuwe kijk. We kunnen en mogen nergens aan vasthouden. We zijn op doortocht. Als grote massa's je volgen en ze zijn allemaal als jou, dan kan dat ervoor zorgen dat je indut en niet verder groeit. Het menselijk denken wordt hier vaak door bedrogen. Als grote massa's je volgen, dan zouden ze je weleens kunnen tegenhouden, als een blok aan je been.

Wil de mens afsterven aan het ergens bijhoren, en aan het meerderheids-argument ? Zij die ten hemel varen zijn een volk van eenlingen. Zij hebben de grote kudde's achtergelaten om te vechten tegen de onbekende, dreigende vijanden, om het ene verlorene te vinden. Zij gaan de wildernis in om te strijden tegen verwilderde leeuwen die eens de essentie van alles roofden. Diep de wildernis gaan zij in, daar waar geen

ander mens durft te komen. Zij betalen de volle prijs. Oh, laat het zo zijn dat we zulke volle offers zullen brengen, opdat wij het geheim van het leven en het eeuwige leven zullen zien, wetende dat wij hierin totaal alleen zullen zijn en dit nooit aan een ander zullen kunnen overbrengen. Wij zullen de pers alleen moeten treden.

Uit : Rigil Kent Ontsluierd,
uitgave : COAB, 2019

TEKSTEN VANUIT DE OUDE EN NIEUWE BIJBEL VOOR DEZE WEEK

Nieuwe Bijbel :

De Liefde prikt door alles heen, door alle maskers die mensen gemaakt hebben, en breekt door alle muren heen die mensen hebben gemaakt. De hemel is geen plaats, maar het bewustzijn van de Liefde.
III Werktuigen 4:5

Oude Bijbel :

God is groot, en de mens begrijpt God niet.
Job 36:26

Heere, Gij doorgrondt en kent mij;
Gij kent mijn zitten en mijn opstaan,
Gij verstaat van verre mijn gedachten
Gij omgeeft mij van achteren en van
voren en Gij legt uw hand op mij.
Het begrijpen is mij te wonderbaar,
te verheven, ik kan er niet bij.
Psalm 139:1-2,5-6

1e Jaargang, nummer 16, 28 april 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE THESSALONICENZEN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de eerste Thessalonicenzen brief dat er een strijd is tussen de levende stem van God en de ijdele en dode welsprekendheid van de mens. Calvijn noemt de kerk van de Thessalonicenzen de kerk van de verdrukking en de kerk van de standvastigheid, waar anderen een voorbeeld aan kunnen nemen. Hij noemt het ook de kerk van de opwekking in de zin dat zij andere volkeren door hun voorbeeld hebben opgewekt.

Calvijn spreekt over de Thessalonicenzen als de tegengestelden van de Galaten. Zij zijn niet opgeblazen als de Galaten die de schijn willen opwekken van het ‘genoemd zijn’. Calvijn stelt dat de Thessalonicenzen het getuigenis van de uitverkorenheid hebben. Zij weten dus de weg, zij kennen de uitverkiezing, hoe dat in zijn werk gaat.

Ik had een droom dat ik met de levenspartner bij een bed stond in de hoek van de kamer. Er lag wat stof op het nachtkastje en ik wilde het weghalen. Iemand riep iets van buitenaf, maar ik dacht dat het ver weg was, dus ik gaf er geen aandacht aan. Ik liep toen naar de linkerkant van de kamer. Ik merkte toen dat er iemand vóór het gordijn stond, maar het was nog steeds achter het raam, dus dan zou het gordijn buiten hangen. Het was een Thessalonicens in de gedaante van mijn tante die altijd in dezelfde straat woonde. Ik schrok eerst, en liep eerst naar achteren. Toen hoorde ik de stem van een andere Thessalonicens, die de stem van mijn moeder had, en die had het over een andere tante, die altijd in een andere stad woonde, waar ik vroeger veel bij logeerde. Ik wist toen dat de Thessalonicenzen waren gekomen, en dat ze de gedaante van mijn familie hadden aangenomen, maar dat zij mijn ware geestelijke familie waren.

Calvijn laat de bewapenings-plicht zien in het boek Thessalonicenzen, wat laat zien dat het geen tijd is om te slapen. Zonder ophouden moeten wij op wacht zijn, stelt Calvijn. Dat kan alleen als de wacht vrij is van gulzigheid en wellust. Zo is er alleen bewaring door ernstig waken, stelt Calvijn. Calvijn wijst op de gedurige oorlog, want de duivel stopt niet met het zijn van hinderlijk en toornig te zijn. Het is een aanhoudende oorlog, chronisch, en zo moet men ook hemels chronisch zijn. Dat is de natuur van de Thessalonicenzen.

Calvijn toont aan dat Paulus het alleen maar heeft over het borstwapen en de helm, maar dat er niets van de geestelijke wapening wordt weggelaten. Hij stelt dat wij gewapend is met geloof, liefde en hoop nergens ongewapend gevonden wordt. Hij stelt dat de duivel niet ophoudt met arbeiden om gekijf, geschil of haat te bewerken tussen het volk en de herder, en hij stelt daarbij dat we dagelijks zien om wat voor kleine en nietige zaak de gemeente tegen haar herders verbolgen is, in zijn commentaar op 1 Thessalonicenzen 5. Calvijn stelt dan dat hoe ongeleerder de mensen zijn, des te meer opgeblazen en hooghartig ze zijn. Juist de hemelse kennis legt het menselijke vlees aan banden, en maakt ingetogen. Hij noemt de ongeleerdheid lichtvaardigheid en de misbruik van het geestelijke. Zij gaan geheel op in hun beuzelingen. Hij noemt het uiterst zorgelijke eigenzinnigheid, en hij prijst de matigheid aan als het medicijn. De matigheid is het daadwerkelijke luisteren naar God. Hij ontmaskerd de ongeleerdheid ook als haastigheid. De haastigheid in het vlees is tegelijkertijd ook traag om het goede te doen.

In zijn commentaar op 2 Thessalonicenzen doet Calvijn de suggestie dat het oordeel alleen komt wanneer onze gerechtigheid langdurig geoefend is. Wij moeten het dus net als de opname niet buiten onszelf zoeken. Daarom prijst Paulus de Thessalonicenzen ook in de groei van deze beginselen. Zij schuiven niet zomaar alles op God, maar hebben zelf ook deel in deze oorlog, die volgens Calvijn streng dient te zijn, gedisciplineerd. De Thessalonicenzen eisen niets van anderen wat ze zelf bereid zijn te doen.

Het is niet zomaar dat het oordeel begint bij uzelf, maar bij God en de goden. God is dat wat al gegroeid is, wat zowel van de toekomst als van het verleden tot ons komt. Dat is een groot geheimenis. Als wij niet zelf in deze dingen geoefend worden, dan zullen we nooit de volle betekenis hiervan kennen en begrijpen. De ongeleerdheid strijdt altijd weer tegen de geleerdheid, zoals het vleselijke strijdt tegen het geestelijke. Calvijn stelt dat het eeuwig leven het

kennen van de waarachtige God is. Daarin ligt dus ook het geheim van de uitverkiezing. Er is een lagere uitverkiezing, een verzinsel van de mensen, en de hogere uitverkiezing, die van de hemelse kennis, wat alleen in de godgeleerdheid begrepen kan worden. Ongeleerden hebben de wetenschap van de uitverkiezing altijd misbruikt, en velen zijn slachtoffer daaraan gevallen. Het is ook niet meer dan logisch dan dat het vlees dat zou doen, en dat het vlees een eigen kerk zou hebben, en eigen God zou spelen. Dat is immers de aard van het vlees. Dat kan gebeuren als geleerdheid ontbreekt. Waar kennis ontbreekt, verwilderd het volk, waarbij de nieuwe bijbel dan nog toevoegt : ‘en speelt het volk voor leider.’

Calvijn stelt dat de volmaking van het geloof een hele zware zaak is, waarin men onder ogen moet komen hoe groot hun zwakheid is, en hoe zwaar de aanvallen van de duivel zijn. Als de grootheid van God ons dan niet tegemoetkomt komen we nergens. Calvijn stelt dat het niet makkelijker is dan een toren uit water te maken. Met recht zou dat een wonder zijn, maar dit zijn tijden waarin zulke wonderen en tekenen zo nodig zijn. Daar mogen wij ook naar uitzien, maar dat gaat niet buiten onze geoefendheid in gerechtigheid om.

De verdorven mens, stelt Calvijn, zal de enige, ware religie zichzelf toeeigenen, en gebruiken zo God’s naam ijdel. Zo toont de verdorven mens zichzelf als God. Calvijn stelt dat ook gewoon de naam van Christus wordt gebruikt, en dat ze hiermee schuilen in de spelonk van allerlei bijgeloof. Het zegt dus helemaal niks als een mens beweert Jezus te volgen, want dat beweert de verdorven mens dus ook. Calvijn noemt het een verderfelijke pest, want er rezen vele secten op, en hij stelde dat het koren des Heeren zo door het zaad van dit onkruid bijna werd verstikt en bedorven. De kerk des Heeren is in de greep van een wurgslang door deze verdrukkingen en vervolgingen. Daarom riep Paulus de Thessalonicenzen op tot lijdzaamheid. Ook moesten de Thessalonicenzen strijden met geestelijke wapenen, opdat ze niet zouden verdrinken in de vloed van goddeloosheid.

Calvijn merkt terecht op dat als de duivel komt, de verdorven mens, dan komt deze met een schijn van Christus. Vervolgens richt het zich tegen het Jezus-principe, dus het wordt oppervlakkig gemaakt, tot persoonsverheerlijking. Christus wordt zo tot een afgod gemaakt, terwijl de kennis die eronder en erachter lag wordt weggekapt. Zo wordt het betekenisloos. Het is een valse, gemaakte christologie van letterslavernij en naamslaverij, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt.

Er zal zo dwaling en verblinding zijn, stelt Calvijn, en zijn zij zonder oordeel en zonder verstand op een doodlopende weg. Calvijn noemt de Thessalonicenzen dan als de uitverkorenen. Zij zijn door de zaligmakende stem van God uit de dood opgewekt. Dat is wat Calvijn het evangelie noemt. Ook al zou de hemel vallen, stelt Calvijn, we mogen ons niet verflauwen. De Thessalonicenzen krijgen de oproep te staan, ook als zij mensen zien wegvallen en alle dingen geheel verward zijn. En in dat staan moeten zij de wapenen ontvangen, opdat ze niet meegezogen worden met deze dingen.

Calvijn stelt dat er vele meineedigen zijn onder hen die roemen in het hebben van de naam een christen te zijn. Het zijn naam-christenen. Ze hebben van het geloof een simpele formule gemaakt, zo simpel mogelijk, als uitverkoops-christenen. Zo gooien ze het te grabbel en misbruiken het.

Daarom moesten de Thessalonicenzen volharden in liefde en hoop, en hierin het verachten van de wereld, tot doding van het vlees, en tot verdraagzaamheid in de gedurige oefeningen van de lijdzaamheid, stelt Calvijn. Het oordeel over het vlees komt pas als wij leren de ander niet meer op te leggen dan wij zelf doen, stelt Calvijn.

Voor Calvijn is het van belang dat mensen schaamte kennen, want zo worden ze voorbereid de zonde te haten, en behagen ze zichzelf niet meer. Hij beschrijft die schaamte als het hemelse touw wat ervoor zorgt dat de mens niet ongebonden en dartel is, als hij 2 Thessalonicenzen 3 bespreekt. Hierin moet matigheid in strengheid zijn. Overmaat schaadt.

BESPREKING ZONDAG 5 TOT EN MET 8

Zondag 5 gaat erover dat het ego van de mens de mens niet tot volkomenheid kan brengen. Er is dus een missing link, een soort middelaar nodig, God. Zorg dat je dus alle schakels hebt, ook de missing links. Zondag 5 is een mooie natuurvrouw, vergeten door de samenleving. Men kent deze natuurvrouw niet. Men heeft eigen middelaars gemaakt, maar het gaat niet diep genoeg. De valse middelaar laat dit namelijk niet zien. Zij zijn niet theologisch en demonologisch geschoold.

Het moet hemels zijn, getoetst, en iets van de mens zelf zijn, oftewel doorleefd. Door iemand anders verlost te worden is dus alleen maar symbolisch, niet letterlijk, en gaat dus om de missing link in de mens zelf.

Het is theologische dialectiek, een taal die maar weinigen verstaan, omdat het dus inspanning en oefening vergt om die taal te leren verstaan en spreken. Men moet die missing link dus niet bij de mensen zoeken, maar bij God in de hemel, waar de waarachtige mens is die alles heeft doorleefd. De natuurvrouw

van Zondag 5 is dus belangrijk in onze bescherming tegen vals verletterlijkt, eenzijdig projectie-christendom. Er moet een brug zijn tussen theologie en filosofie, en er moet een brug zijn tussen theologie en dialectiek, anders werkt het niet.

Zondag 6 stelt dan in de grondtekst dat de ware middelaar de hemelse baarmoeder is.

Vraag 18: Maar wie is deze Middelaar ?
Antwoord: De hemelse baarmoeder, die ons door God tot wijsheid, gerechtigheid, heiliging en tot volkomen verlossing geworden is.

In Zondag 7 zien we hoe we dan tot de baarmoeder moeten gaan. H.F. Kohlbrugge, gereformeerd theoloog, brengt dan de aandacht op Psalm 2 in dit verband : ‘Mijn zoon zijt gij; Ik heb u heden gegenereerd.’ Ik moet dan ook denken aan Psalm 8 : ‘Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt, om vijand en wraakgierige te doen verstommen.’

Men moet een eniggeboren zoon zijn, dus afgezonderd zijn, zich niet achter broeders verstoppen, maar een persoonlijke relatie hebben met de hemelse moeder in het eenlingenschap. Ook Kohlbrugge wijst op het eniggeboren zoonschap. Dan zegt hij : ‘Zijt nuchter en waakt, want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden. Of u valt in zijn muil, of u blijft bij de onvervalste melk der eenvoudige waarheid.’

Zondag 7 roept de mens op om terug te keren tot de hemelse moederborst, om veilig te blijven tegen de roofdieren, zoals in de Steen van Chawila van het Eeuwig Evangelie ook een verhaal hierover gaat, dat de mens bij de melk moet blijven en de wilde bloemen (Rozinde). We kunnen zo stellen dat de psalmen de wilde bloemen zijn.

Zondag 8
Vraag 24: Hoe worden deze artikelen ingedeeld?
Antwoord: In drie delen. Het eerste gaat over God de Moeder en onze schepping, het tweede over God de Zoon en onze verlossing, het derde over God het heilige geestelijke en onze heiliging.
Vraag 25: Wanneer er maar één enig goddelijk wezen is, waarom noemt u er dan drie, de Vader en de Zoon en het heilige geestelijke ? Antwoord: Omdat God zich in zijn Woord zo geopenbaard heeft, dat deze drie onderscheiden personen de enige, waarachtige en eeuwige God zijn.

God wordt dus in drie onderverdeeld : schepping, verlossing en heiliging. G.H. Kersten stelt dat God steeds roept vanuit de hemel, en dat de zoon dan zijn bloed sprengt voor zondaren ten zaligheid, en dat wij in het stof zouden moeten buigen voor deze prediking. We kunnen stellen dat de zoon zijn bloed sprengt opdat zijn vlees eraf gaat. Dit zijn niet alleen heils-archetypen, maar moeten ook ervarings-archetypen worden in onszelf. Zo komen wij tot verlossing. De hemelse moeder roept, maar wie antwoordt ? De zoon antwoordt door zijn bloed te sprengen. De hemel communiceert door bloed, door de taal van het bloed. Zo kan het vlees afsterven, en is er beveiliging tegen het vlees.

Kersten stelt dat deze drie, het hemelse werk, ertoe aandrong de wereld, de zonde, zichzelf, alles, te verlaten. Paulus zei in 2 Korinthe 2 in de grondtekst dat hij had besloten niets te weten dan de baarmoeder en de gekruisigde, oftewel de hemelse Moeder en het hemelse zoonschap. De rest mogen wij niet aanraken, tenzij het profetische daarin opspringt. Kersten roept wijzende op de drie van Zondag 8 op tot bevindelijkheid, de innerlijke beleving van het heil. Hij stelde dat er veel grote christenen zijn die de kinderlijke gestalte missen. Hij klaagde erover dat de kerk veelal God alleen naar het vlees kende. Hij roept de mens op om losser te worden van de aarde, en gemeenzamer te zijn met de dood, om zo te wandelen in het hemelse.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 5

Hoofdstuk 5. Augustus tot Oktober, 1946

Hij had veel nachtmerries over de oorlog. Dominee Jonkema was alles behalve over de oorlog heen. Zijn vrouw was hierin geen steun. Zijn preken hielpen hem. Het was augustus, 1946. Hij snakte vaak naar adem. Dat ze nu in een nieuwe kerk waren hielp wel. Hij kon zo alles achter zich laten, maar zijn oorlogs-verleden achtervolgde hem. Het stalkte hem. Het liet hem niet met rust, zoals zijn vrouw hem niet met rust liet. Vaak staarde hij uit zijn slaapkamer raam om naar de mergpijpen te kijken die langsreden. Hij kon er maar niet aan wennen. Het was alsof ze zijn gevangenis bewaakten. Toch inspireerde het hem ook op een vreemde manier. Hij had een nieuwe stijl van preken gevonden. Dat was een keer wat anders. Soms ging hij nog weleens naar de slaapkamer van zijn vrouw om in haar dagboeken te lezen, wat als pinnen door zijn vlees was. 'Hoe kan iemand hier mee leven ?' vroeg hij zichzelf vaak af. Vaak waren het ook klinkklare leugens, of dingen omgedraaid. Soms waren het juist de dingen die ze zelf had gedaan waar ze hem van beschuldigde. Toch inspireerden de dagboeken van zijn vrouw hem ook op een vreemde manier. Het werd bijna een obsessie voor hem. Voor zijn eigen bescherming en creativiteit begon hij ze ook als een kunstvorm te zien, maar wel een hele vreemde. Zijn vrouw voerde een strijd tegen hem die hij niet begreep. Eigenlijk zou hij haar er wel mee willen confronteren, maar hij wist ook waar dat op uit kon lopen.

Hij besloot zich maar kalm te houden en het te dragen als het stille kruis. Toch liep zijn woede zo hoog op dat hij het op een dag niet meer kon uithouden, en confronteerde haar ermee. 'Jij zal ook wel je dagboeken hebben,' gaf ze als antwoord.

'Ik schrijf preken,' zei hij. 'Ik probeer er iets goeds van te maken, iets overdrachtelijks. Dat zou jij ook eens moeten proberen in plaats van alleen maar negatief te doen en alles in het geheim uit te broeien.'

'Kom,' zei ze. 'Daar begin ik echt niet aan. Wie zegt dat ik het van de kerktoren moet blazen ? Het is iets persoonlijks. Niemand anders heeft daar mee te maken.'

'Nee, maar je kunt je erdoor laten inspireren,' zei de dominee.

'Geen zin in,' zei zijn vrouw. 'Ik ben geen dominee. Ik heb ook geen ambities om het te worden. Ik ben de vrouw van een dominee, en daar blijft het bij. Dat is al genoeg ellende.'

'Ja, je bent een sluwe prediker,' bekte hij. 'Zo'n roofdier die zich verbergt in het struikgewas.'

'Dat is ook ergens goed voor,' sprak zijn vrouw. 'Dan letten jullie tenminste op, en dan zijn jullie tenminste waakzaam.'

'Jij bent zo iemand die mensen met een mes in de rug aanvalt,' bekte hij. 'Het is laf.'

'Ik ben niemand iets verschuldigd,' sprak ze. 'In de oorlog is alles geoorloofd. Het doel heiligt de middelen.'

'Is het oorlog dan ?' vroeg hij.

'Ons hele huwelijk is een oorlog sinds het begin,' sprak ze koud. 'We trouwden jong om economische redenen, en ik blijf bij je om economische redenen.'

Hij wist dat het moeilijk zou zijn om haar volkomen te ontwijken. De nieuwe kerk stond in een ander stadsdeel, en zo verhuisden ze van hun flat in het centrum naar een rijtjeshuis in het stadsdeel van de nieuwe kerk. Het was hier een natuurrijke omgeving, maar hij begon zich op een vreemde manier vaak vies te voelen. Hij noemde het het vieze kruis. Hij zei dat het nog met de oorlog had te maken. Zijn vrouw was dolgelukkig met het nieuwe huis en even leek het alsof ze hem eindelijk accepteerde, maar niet lang daarna begon ze weer terug te rollen in haar vroegere rol.

Omdat hij zich steeds vaker vies begon te voelen verlangde hij ernaar om geheel in de natuur te leven. Hij had sinds hij in het nieuwe huis woonde ook steeds meer dromen over dat er invallen waren van indianen in de concentratie kampen, of dat hij ontsnapte uit het concentratie kamp en zich aansloot bij de indianen in de natuur. Zijn vrouw vond die dromen onzin, omdat er geen indianen in de natuur van Nederland en Duitsland leefden. Zijn vrouw kraakte nog steeds alles wat hij deed of zei af. Het onderwerp 'indianen' boeide hem wel. Hij stelde ook dat de bijbel oorspronkelijk indiaanse fundamenten had. Hij bedoelde daar dan eigenlijk mee : de natuur-religie. Alhoewel zijn vrouw ook indiaans bloed had als Surinaamse keek ze hem er giftig op aan.

Op een dag ging de dominee met zijn vrouw wandelen in de natuur. Dat hadden ze een hele tijd niet samen gedaan.

'We hebben altijd een ontsnappings-route hier,' zei de dominee tegen zijn vrouw, 'mochten de Duitsers of de Russen of iets soortgelijks binnenvallen.'

Zijn vrouw keek hem vreemd aan. 'Die zullen dan overal zijn,' stelde ze.

'Maar voor nu ben jij mijn ergste vijand,' zei hij tegen zijn vrouw.

Ze knikte daarop.

Hij vervolgde : 'Dan is het leven tenminste niet saai, en dan heb ik mijn inspiratie.'

Ze zweeg. Na een paar minuten zei ze : 'Het is gewoon voor het geld. Niets meer, niets minder.'

Na een lange wandeling kwamen ze thuis. Ze waren beiden wat vuil geworden in de natuur. 'We kunnen de volgende keer wel in het bosmeer gaan zwemmen,' zei hij.

Ze knikte. 'Dus jij zou wel in de natuur willen wonen ?' vroeg ze. 'Zeer onpraktisch. Gevaarlijk ook.'

'Maar jij bent ook gevaarlijk,' stelde de dominee. 'Ik moet je voortdurend in de gaten houden.'

'Je gelooft maar wat je wil geloven,' snauwde ze. 'Je bent een volwassen man, toch ?' Ze zei het op een hele kleinerende toon.

'Ik heb bewijzen genoeg,' stelde hij.

'Geluk ermee,' snauwde ze.

Ze gingen ook graag samen wandelen in hun nieuwe woonwijk. De situatie en de natuur leende zich daar veel beter voor. Ze hielden hun huwelijk puur zakelijk. Ze waren beiden niet makkelijk.

Uitgave : COAB, 2018

BESNEDEN OF AFGESNEDEN ?

De offerdienst is een allegorie over het loskomen van demonen en het vertalen van hedendaagse situaties. Het is geenszins letterlijk. Israelieten zijn geen

literalisten. In de Talmoed wordt ook gesteld dat onbesnedenen niet kunnen offeren, in het boek Pesachim, maar ook de besnijdenis moet niet letterlijk genomen worden. Het gaat om de besnijdenis van het hart.

Onbesnedenheid komt voor daar waar een persoon te bang is om besneden te worden, omdat hij getuige is geweest van een dodelijke afloop van de besnijdenis. Er is een bepaald percentage van besnijdenis met dodelijke afloop, en dan hebben we het over de letterlijke besnijdenis. Vandaar dat het vergeestelijkt moet worden. De mens sterft aan zichzelf door de besnijdenis van het hart, en dit is belangrijk voordat de mens zich met de verdere offerdienst, oftewel de demonologie, gaat bemoeien. De offerdienst betekent juist het komen tot het metaforische, en zo wordt de mens introspectief.

De offerdienst is dus een metafoor van het commentaar, de uitleg, binnen de context van studie (talmoed). Dan is er dus een groot verschil tussen het vleselijke commentaar en het natuurlijke commentaar, zoals er ook een verschil is tussen de vleselijke talmoed en de natuur talmoed.

Ook wanneer er verkeerde bedoelingen zijn is de offerdienst ongeldig. Pesach is het feest van de uittocht, en leidt de Israelieten tot de woestijn, tot de wildernis, tot de vermindering, waardoor ze uiteindelijk het beloofde land zouden ingaan. Het is een feest van ongeveer een week, en draait om een lam, om het sterrenbeeld aries dus, maar dit kan ook een ram zijn, zoals Ra in de onderwereld in een ram verandert. In Egypte waren er allerlei feesten rond de dood en opstanding van Osiris, zoals het Sokar feest wat in de grotere context van de woestijn gebeurde.

Oorspronkelijk was het paasfeest dus een feest van de woestijn. Iemand die aan zichzelf stierf ging de onderwereld in en werd door Anubis door de woestijn geleid tot de wet. Het christendom sneed zowel de Joodse als Egyptische wortels weg. De mens werd dus niet slechts geroepen tot de natuurwet, maar tot de natuurstudie (talmoed).

Dit zou de ware 'opstanding' teweeg brengen, als de opstanding van Osiris (Wasir). Dus niet door een opzegversje, maar door studie hebben wij deel aan de opstanding. Daar komen de gedraaide hoorns van de ram bij kijken, want er moet heel veel teruggedraaid worden, als onderdeel van de studie. Dat is dus ook de diepte van de doornenkroon die Christus moest dragen. Zo werd er een deur geopend van Paulus die de wet verdiepte.

Maar de Israelieten hadden een veel dieper pad : van de Talmoed wat terug zou leiden tot de ware Egyptische fundamenten. Daarom is er altijd een grote oorlog geweest tussen het jodendom en het christendom, omdat Jezus en Paulus het offer wilden staken. Vooral in het Westen werd dit gebruikt om te leven vanuit genade in plaats van studie.

De hemelse studie, talmoed, betekent geen letterlijke studie, altijd maar in de boeken zitten, maar is een gids door het leven, de verteller. Er zijn allereerst een heleboel dingen die de mens moet afleren. De studie geeft dus ook inzicht in wat ware studie is.

Het belangrijkste is dus de hemelse boeken, de ibis die boven het lagere aardse zweeft (Thoth, Duaty). De hemelse studie leidt dus allereerst tot de hemelse bibliotheken.

Daarom wordt er in de Talmoed gezegt : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. De onbesnedene mag niet offeren, omdat de onbesnedene niet weet wat offeren inhoudt. De onbesnedene is een dwaas. Zij die zichzelf niet besnijden en niet offeren, worden overgeleverd aan 'kareth', het afgesneden zijn. Ze willen de genade, niet de besnijdenis en de studie. Het zijn zoetekauwen.

De mens is dus een balling, en er zal dus een nieuwe exodus moeten plaatsvinden, waarin het van belang is de ware betekenis van de pesachweek te kennen. Zo niet, dan zal kareth nog dieper intreden.

Uit : Rigil Kent Ontsluierd (ingekort),
Uitgave : COAB, 2019

1e Jaargang, nummer 17, 4 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 1

Calvijn liet dus eigenlijk zien dat hoe de mens ook denkt dat hij alles in kannen en kruiken heeft God altijd groter is en overal doorheen prikt. De uitverkiezing had nog een nare toon in de reformatie waardoor velen in de psychiatrische klinieken kwamen, want er is nog een geestelijke oorlog voor de exegese ervan. De mens was nog jong in de calvinologie en kon het niet duiden, ook Calvijn niet. Vandaar dat men in die zin calvinistisch-gereformeerd dient te worden om zicht te krijgen op de diepere betekenissen van de boodschap van Calvijn.

Het probleem is altijd geweest de eeuwige verdoemenis. Daar gingen de meest wilde verhalen over de ronde, die door markt-predikanten werden aangedikt, want het dreef hun kerken vol. De taalkundige predikanten weten wel beter, en zij hebben de pastorale taak en zorg om de betekenis ervan herderlijk over te dragen tot de schapen. Een voorbeeld ervan is het boekje ‘Egypto-Judeo Commentaar Hosea voor predikanten’ uitgegeven in 2021 door de regressief-gereformeerde gemeente. De eeuwige verdoemenis betekent in de grondwoorden gewoon eeuwige tucht en zorg, als een blijvende besnijdenis, wat voor de gelovigen is en niet voor de ongelovigen. De eeuwige verdoemenis is belangrijk opdat de oude mens zo afsterft en de mens de nieuwe mens aan kan doen en aan kan houden. Zo moet een ieder mens deze eeuwige verdoemenis van binnen ontvangen, net zoals het oordeel, de opname en de uitverkiezing. De mens moet het leren ontvangen en leren toepassen, met zichzelf en zijn godsbeelden beginnen. Het oordeel begint bij God’s huis, bij God zelf, bij de goden en afgoden van de mens waar hij aan vast zit of hangt.

Calvijn waarschuwde tegen allerlei scherpzinige hoovaardigheden die zich nog in de kerk bevonden. Die behagen nog de mens, en niet God, en zijn ijdel. Het is onze taak om die te ontwortelen. Daarom moeten ze eerst ontmaskerd worden.

Als er predikanten zijn die er telkens wat bij willen leren in plaats van telkens maar in dezelfde cirkeltjes te draaien, dan komen ze er wel. De Heere zal hen op sleeptouw nemen. Maar pas op voor de dode orthodoxie die niet groeit. Pas op voor het conservatisme, zij die de traditie boven God hebben geplaatst.

Calvijn waarschuwde tegen opgeblazen beuzelarij in de kerk. Hij heeft het over boeven die de gemeente zijn binnengeslopen in zijn commentaar op 1 Timotheüs, waar ook Timotheüs mee had te maken, die in Efeze verbleef.

Calvijn concludeerd dat de belijdenis van geloof bedrog is waar de liefde zich niet bewijst en waar er geen goed geweten is. Hij noemt hen fabelmeesters die lichtvaardig de dingen die zij niet weten bevestigen. Hij stelt dat ze de slaven van de duivel zijn en met enge duisternissen gebonden. Ze zijn vreemd van zowel geboden als evangelie, stelt Calvijn.

Nu is er nog al veel misverstand omtrend het evangelie vanwege misvertalingen in de westerse wereld. Het gaat niet zomaar om verhalen en namen, maar om principes. Sommige evangelisten willen de mens doen geloven dat het ligt in de naam van Jezus, maar die naam zegt op zich helemaal niks, want zelfs het grootste gespuis gebruikt die naam. De wereld is ondergedompeld in Jezus-afgoderij en heeft de principes uit het oog verloren waarvoor het oorspronkelijk stond. De wereld is verdwaasd door valse christologie. Calvijn probeert er weer richting aan te geven door de prediking van het hemelse touw, de hemelse gebondenheid, zoals Paulus dit ook deed. Dit houdt ook in dat de mens af moet komen van een heleboel valse christussen, afgoden. Het is een onderwerp wat vaak onder de stoel wordt geschoven, maar de nieuwe bijbel spreekt er voluit over.

Het probleem was dat er teveel kerkelijke formules werden gemaakt buiten de principes om, terwijl die formules alleen maar allegorisch waren en in een groter geheel moesten passen. Ook Calvijn zelf was onderhevig aan de tijdgeest, terwijl hij er tegen waarschuwde. Zo legde Calvijn samen met Luther het beginsel voor de reformatie, maar nu moest het nog opgroeien en uitbloeien. Er moest nog bloesem komen. Daarom moet men zich ook niet geheel blindstaren op de letterlijke Calvijn, maar om het principe wat het draagt in de diepte. Zalig is de mens die onderwezen is in de diepere calvinologie, en ook de valkuilen heeft leren ontdekken van het geheel.

C. Steenblok gaf vroeger aan dat men

ethiek niet boven dogmatiek moest zetten. En dat is waar. Waar dat gebeurt wordt de ethiek namelijk selectief. Het is van belang dat de demonologie en het profetische de basis zijn van de ethiek, opdat het in de juiste richting wordt geleid, en het niet in de valstrikken van de duivel terechtkomt die zeer sluw is, en zich vaak voordoet als een engel des lichts. Onze vleselijke werken en vleselijke ethiek heeft geen waarde voor God en is bedriegelijk, selectief. Het moet vanuit het geestelijke, vanuit de hemel, gebeuren, anders is het schadelijk. Vaak wordt ethiek uit de context gehaald, en dan is het bijvoorbeeld alleen maar voor mensen, en niet voor dieren. Als ethiek ten koste moet gaan van de dieren dan gaat het tegen het hemelse beginsel van de ethiek in.

Timotheüs moest nog in Efeze blijven, om daar de leer zuiver te houden, en Paulus onderwees daar ook de geestelijke oorlogsvoering. Ik had een droom dat ik in het ouderlijke huis was. Er was daar een gevaar van binnensluipende geesten. Ik moest de geestelijke wapenen dichtbij me houden. Het was er een grote rommel. Ik had twee geestelijke slagersmessen bij me, grote messen. Het zusje had een Rus binnengelaten, maar het was een geest van kerkelijke ontucht. Het was een calvinistische dwaling, dat men het boek Timotheüs misbruikte voor eigen gewin. Het zusje onderkende het gevaar niet. Ze lag in bed, en de geest stond dichtbij haar. Ik begon toen de geest te ondervragen, en bracht hem toen naar een andere plaats, zodat het zusje veilig was. Ik ging toen naar een woonblok verderop waar altijd mensen van de gereformeerde gemeente woonden, die altijd soberder waren en meer op hun hoede tegen wereldse gevaren. Ik voelde me toen heel krachtig, niet op een aardse manier, maar op een bovennatuurlijke manier. Toen ik terugkwam bij het ouderlijke huis was het allemaal steen geworden. Er waren geen ramen meer. Er stond gewoon een muur, en van binnen was ook alles steen.

Calvijn noemt dat de wijsheden der mensen dwaas zijn en ijdel. Hij noemt dat de Raad des Heeren verborgen is, en ondoorzoekelijk. We kunnen stellen dat vandaar het belangrijk is dat we in het profetische komen. Nu, zonder de demonologie werkt het profetische niet en is het bedriegelijk. Er staan een heleboel vijanden op de loer, valse geesten, en daarom is onderwijs hierin zeer nodig, anders ontstaan er grote brokken. Dat er vaak brokken ontstaan waar de wetenschap van de theologische demonologie niet werkzaam is is geen goede reden om daarom maar helemaal niet naar de gave van profetie uit te strekken en daarmee bezig te gaan. Wat voor een relatie is het die we met de Heere hebben, als de Heere niet met ons kan communiceren ? Dit gaat door het hart, en door het Woord, door de dogmatiek die koers geeft aan de ethiek. Calvijn noemde profetie de exegese, en dat was ook de gangbare uitleg van profetie destijds in de reformatie. Profeten zijn dus exegeten, maar hierin heeft God verborgen omgang met de mens en mag het ook zeker persoonlijk zijn. Juist in de exegese kan God zich openbaren en de mens sturen door dromen. Maar de mens dient daadwerkelijk alles te toetsen, en ook de toetsmiddelen te toetsen, waar onze catechismus ook over spreekt.

Een relatie zonder communicatie is dood. Nee, dan is er wat ernstigs aan de hand. Het Woord des Heeren is levend en spreekt tot onze harten. Het zendt ons uit en haalt ons weer terug. Die woorden hebben wij nodig, de diepere exegese, de profetie, opdat wij niet bij de dode en dodende letter blijven. Daarom moet er uitleg zijn bij het Woord des Heeren, moet er woordstudie zijn, en moet men het geestelijke en de hemelse gebondenheden ontvangen.

Calvijn stelt dat alle verstand der mensen onderworpen is aan de verborgen raad des Heeren, en wij worden door verwondering van de ongemeten en onbegrijpelijke wijsheid des Heeren weerhouden, zoals onze catechismus ook stelt in inzetting 14 dat de kinderlijke verwondering één van de sterkste wapenen tegen het vlees en het ego is. Dit is zeer zeker geen lichtvaardige verwondering, maar een diepgaande verwondering in het leerproces.

De leer van de uitverkiezing van Calvijn is zowel beroemd als berucht. Het heeft velen versierd met verslagenheid. In diepte komt het er op neer dat we de exegese erop moeten loslaten, en dan zij het zo : dat geen mens, door het vlees, ook maar iets kan veranderen aan de wil van God, en dat de mens door het vlees zijn zaligheid niet kan bewerken. Wel staat er dan in de oude bijbel, wat tevens een waar woord is, dat de mens zijn behoudenis moet bewerken in vrezen en beven. We komen zo terecht op de dialectische theologie : Door het vlees hebben wij niets in te brengen, en kunnen wij niets doen, maar wel door het geestelijke, als wij wedergeboren worden, en natuurlijk komt dat in de dialectische theologie van twee kanten, want anders zou het eng robotisme worden. Het geestelijke van de mens is verder bedriegelijk, dus dan komt weer de ijzeren wet van Calvijn naar boven, dat wat de mens ook beslist, God’s beslissing is altijd hoger, en God prikt door elke geestelijke bedriegelijkheid heen. Calvijn had dus op een zeker moment de deur totaal voor de mens dichtgegooid, want anders zou de mens zelf nog eer kunnen behalen, maar in de dialectische theologie staat de deur op een kier. De mens hoeft dus niet in wanhoop ten onder te gaan alsof hij zelf helemaal niets meer kan veranderen aan God’s voorbeschikkingen, alsof hoe goed hij het ook doet en wil het allemaal afhangt of God hem buiten hemzelf om heeft uitverkoren of niet. Het is een samenwerking tussen God en mens, maar Calvijn’s ijzeren wet zal er telkens zijn om het vleselijke en

bedriegelijke tegen te houden. Het is een filter die gegeven was, maar die aan het begin van de reformatie te extremistisch was in plaats van exegetisch.

Het is een ernstige dwaling aan het begin van de reformatie geweest, en nu nog steeds onder vele gereformeerden en christenen dat de oude bijbel afgesloten zou zijn, wat een pauselijke leugen is waar destijds nog niet volledig mee afgerekend was en wat maar bleef voortwoekeren. Jezus sprak dat toendertijd zijn discipelen voor een heleboel dingen nog niet klaar waren. Later zou het heilige geestelijke komen om hen te leiden tot de volle waarheid, oftewel de witte keursteen, de nieuwe bijbel, oftewel het boek des levens wat geopend en ontzegeld zou worden. Daar moest men zich naar uitstrekken, niet zomaar naar de dode letter, maar naar de levende letter, door de exegese en de overwinning hierin. Het is een ernstige dwaling tegen de woorden van Jezus in te gaan die sprak dat ze een heleboel nog niet konden verdragen, maar dat de geestelijke waarheid later zou komen om hen te leiden tot de volle waarheid. Dat heeft vele eeuwen geduurd, vele tijdperken, dus om zomaar de pauselijk afgesloten oude bijbel als het volkomen Woord des Heeren te beschouwen is zwaar onbijbels, en gaat ook tegen de stellingen in het boek Openbaringen in hierover. Dat is weer zeer Laodiceaans, en hoererij met de katholieke kerk. Het is groot bedrog. De eerste christenen geloofden niet dat het al af was.

Daarom moet de reformatie voortgaan en men met bijbels gereformeerd zijn. De Nederduits Gereformeerde Kerk is inmiddels in de wederopbouw christelijk-gereformeerd, calvinisch-gereformeerd en bijbels-gereformeerd. Dit zijn de drie fundamenten van de hedendaagse kerk des Heeren. Zij hebben de witte keursteen bemachtigd. De nieuwe bijbel is pas in deze dagen uitgekomen, de RV-bijbel, waarin ook onze catechismus staat.

Calvijn stelde dat Efeze, waar Timotheüs verbleef, een vermaarde en rijke koopstad was, en dat er een overmatige zorg heerste over uiterlijkheden en versieringen. Paulus wilde daarom dat haar versiering gematigd zou zijn met zedigheid en hemelse schaamte. De hemelse schaamte is de ware schoonheid van de mens die alles ingetogen en gematigd houdt als een goed wapen tegen de zonde en de hoogmoed die op de loer ligt. Eergierigheid is ook een soort van hoogmoed, en zeker ook ijdelheid.

In de theologie van Calvijn was schaamte en matigheid de keursteen tot het gebruik van uiterlijkheden en versieringen. Zo werd de mens beschermt tegen dartelheid. De hemelse schaamte was in Calvijn's theologie de eigen en eeuwige versiering, en dat ze tevergeefs zouden proberen te verontschuldigen alles wat hiermee in strijd was.

Calvijn stelde in zijn exegesis van 1 Timotheüs 2 dat het gebruik van goud en kostbare stenen niet geheel verboden is, maar alleen als het voortkomt vanuit de fontuin van eergierigheid en onbeschaamdheid.

Wij moeten de hemelse schaamte ontvangen, want het vlees wat de mens in gebondenheid houdt is onbeschaamd (Ewa 22:5, Odenlech 17:25, 35:23).

Als we de pilaren van het calvinisme bespreken, dan ontkomen we niet aan Calvijn's verborgenheidsleer, want zo leefde de mens vanuit dat wat er daadwerkelijk gaande was, vanuit de verborgenheden der dingen, en niet vanuit oppervlakkigheden en uiterlijkheden. Zo konden de hemelse bomen weer diep wortel schieten, dwars door het asfalt en het cement heen, terug naar het verborgene.

In zijn commentaar op 1 Timotheüs 3 bespreekt Calvijn 'de verborgenheid des geloofs.' Hij noemt de inhoud van de godsleer verborgenheid, wijzende op Paulus. De sleutel hiertoe is de 'ernstige vreze des Heeren' en de mate van onderwijs die hiertoe nodig is. Het is het geopenbaarde evangelie in wijsheid, stelt Calvijn, waarover de engelen in de hemelen zich verwonderen. De bewonderingsleer of verwonderingsleer is ook een basis in het werk van Calvijn, een belangrijke pilaar van het calvinisme, want zo komt de mens echt in contact met God. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis, oftewel zijn kennisleer, ook een pilaar in het calvinisme, sola scientia. God is dus niet één of ander beuzelachtig spook die zomaar grillig is in zijn berekening van de uitverkiezing, maar er gaat heel wat aan vooraf, wat door mensen niet te volgen is.

De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur, door bewondering. De mens moet dus niet zomaar dankbaar zijn, maar bewonderen. Alleen zo kan de mens het op waarde schatten, koesteren en opslaan.

Uiteindelijk hebben we niet te maken met zomaar een sola gratia of sola fide, maar wordt alles onderworpen aan de hogere kennis van God die alles toetst, de sola scientia. Uiteindelijk is dat de basis pilaar van de reformatie en het calvinisme. Het werk van Calvijn was daarop gebaseerd. Door sola scientia los te koppelen van sola gratia wordt de genade extreem, tot hypergenade, een invloed die ook bij Calvijn op de loer lag, want hij stelde de sola gratia boven de sola fide, anders zou de mens nog teveel eer krijgen. Sola scientia wordt in veel gereformeerde kerken bijna niet

besproken, en in veel gereformeerde kerken is sola gratia nog gewoon dat wat voor God doorgaat. Daarom ligt er een oproep om terug te keren tot de sola scientia, alleen door kennis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees). Het werd door Jezus verkondigd als de enige weg, de sleutel tot de behoudenis. (Lukas 11:52)

Deze hemelse kennis stijgt boven het menselijke vernuft uit. In de leer van Calvijn is God de ondoorgrondelijke en de verborgene. God houdt zich verborgen, opdat de mens ook leert tot het verborgene te gaan, want daarin ligt de weg der behoudenis, en daarin moet je eerst alles verliezen en jezelf verdoemd weten, oftewel je vlees, je oude mens, zodat het eraf kan. Door Laodiceaanse drugs van weet alles al en weet alles beter blijft de mens in het vlees leven. De mens moet in de verborgenheid van God onderwezen zijn, en zo tot verwondering komen, opdat het vlees geen voordeel op de mens behaalt. Calvijn wijst hiervoor op de ootmoed waardoor de mens zich voor God opent in gebed. Dat kan een mens niet uit zichzelf, maar heeft hiervoor de stromen van boven nodig. Vandaar dat Calvijn telkens weer op de genade wijst in de zin dat deze dingen alleen van boven kunnen komen, maar natuurlijk vereist dat wel opening van de kant van de mens af, als kanaal zijnde. Ook die opening van de kant van de mens af kan zeer bedriegelijk zijn, en daarom wijst Calvijn dus weer op de genade in de zin dat dat van boven moet komen. God is de eerste oorsprong. Hierin ligt het gevaar een hypergenade theologie te omhelzen als het niet in balans is met de andere pilaren van het calvinisme, en als hier geen gedegen onderwijs over is. Het pad van Calvijn ligt bezaaid met zulke valstrikken, die als boobytraps zijn, en die van God een eng spook maken die over de mens beslist zonder dat de mens ook maar enige inbreng heeft. Hierdoor is en blijft Calvijn een potentieel gevaarlijke hypergenade theoloog, waardoor er een gids nodig is in zijn werk. Die wordt verschaft in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. God heeft ons niet als wezen achtergelaten.

Zou genade onze God moeten zijn, of kennis ? Bij Calvijn slaat het gevaarlijk door naar de genade, maar dat komt ook doordat er nog zoveel gevaarlijke kennis tussen mens en God inzit. Vandaar dat deze ijzeren wetten van Calvijn tussen mens en God inblijven totdat de mens dit geheimenis heeft opgelost. Daartoe is de nieuwe bijbel gekomen, en onze catechismus.

Zo moet de mens onderwezen zijn in de verborgenheid van het geloof, zodat God veilig met de mens kan communiceren, door de verborgenheden, en dat de mens langs de voorhangsel-theologie mag gaan.

Calvijn laat zien dat de zwakte van de kerk al heel snel bij de diakenen ligt, de ethischen, omdat zij het leerambt niet hebben, en het zou bedriegelijk kunnen worden als ze in die hoedanigheid een ambt in de kerk zouden hebben, want daar zijn ze dan ongeschikt voor. Hij roept de diakenen op om in de verborgenheid van het geloof onderwezen te worden, in zuivere conscientie. Zo moet sola gratia dus onderworpen zijn aan sola conscientia, anders wordt de kerk Laodiceaans, en de duivel sluipt binnen door de zwakte van de diakenen die niet in deze verborgenheid zijn onderwezen. Daarom moeten deze dingen ook beproefd worden, zodat het een zuivere verkiezing zal zijn, stelt hij, in zijn commentaar op 1 Timotheüs 3. Hij wijst erop dat die verkiezing niet snel mag gebeuren. Calvijn roept op tot langdurig beproeven, langdurig toetsen, opdat lichtvaardigheid geen ingang vindt.

Het gaat de mist in als de ogen van de ongelovigen worden gevoed door allerlei schouwspelen van uiterlijkheden, stelt Calvijn, wat ook weer een teken van onbeschaamdheid is. Vandaar dat de leer van het ontvangen van de hemelse schaamte van belang is om hier veilig tegen te zijn, wat ook een belangrijke pilaar in de leer van Calvijn is :

1. verborgenheids-leer
2. verwonderings-leer
3. soberheids-leer (geen afgodsbeelden)
4. schaamte-leer
5. gestrengheids-leer (getemd worden door de hemelse tucht)
6. kennis-leer (God is kennis)
7. gedenkings-leer (aanvaarden van het lijden van de geschiedenis, leren van de fouten van de geschiedenis)
8. gebondenheidsleer (het hemelse touw, waar Paulus ook over predikte)
9. armenoffer-leer (het altaar is de armen, vgl. Mohammed's armenbelasting)

De bijbel is in het westen door allerlei misvertalingen die de hypergenade theologie dienden te ondersteunen tot een papieren nietsnut geworden. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen, om weer terug te wijzen op de grondwoorden. Ook een heleboel hedendaagse hypergenade zou niet door de toets van Calvijn kunnen heenkomen.

De hypergenade is nog steeds het communistische bovenhokje van de reformatorische elite die leeft door de werken van de lagere arbeidsklasse. De één krijgt namelijk altijd net iets meer genade dan de ander.

Calvijn stelde dat door de prediking de waarheid van de duisternis verlost moest worden, opdat bijgeloof geen macht zou hebben. Hij had een gevaarlijke tendens in de gemeente ontdekt, namelijk die van de zwijgzaamheid, wat hij uitlegt als een verbanning en verdrukking van de waarheid. Hij sprak over de ongeschikten in de kerk die voortkwamen vanuit lichtvaardigheid en halfgebakken beproefdheid, die zichzelf met andermans veren versierden om zo lof af te dwingen. De kerk, stelt hij, is

geen kerk meer, als de waarheid daar begraven ligt en gruwelijk is neergeworpen, om met voeten te worden vertreden. Calvijn vraagt zich af of dat een duister raadsel is of een lichte beuzeling. Hij stelt dat Paulus op zoek was naar gemeentes waar de waarheid nog in ere was, en waar deze duidelijk gezien werd.

Vandaag de dag worden we geleid naar de volle waarheid, waar de oude bijbel al over sprak. We hebben het dan over de witte keursteen voor de overwinnaars, het boek des levens, de nieuwe bijbel die in dit tijdperk is verschenen. De hedendaagse theologie is daarom ook de dubbeltheologie, waarin zowel de oude als de nieuwe bijbel worden besproken, en waarin de nieuwe bijbel ook zeker een sleutel is tot de oude bijbel. Hierin zijn ook zeker de pilaren van Calvijn van belang. We ontkomen niet meer aan het calvinisme. Het zit te diep, maar het moet nog wel geduid en uitgelegd worden, in goede banen worden geleid.

Calvijn stelt dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven. We hebben hier te maken met een tiende pilaar van het calvinisme, namelijk de lof der oordelen. Onze catechismus stelt daarom ook dat we niet alleen de grootte van zonde en schuld kennen, maar ook de grootte van het oordeel, in inzetting 57.

10. lof der oordelen leer

Laten wij de oordelen des Heeren loven, want die zijn goed en rechtvaardig, en die zijn tot herstel en openbaring van de nieuwe mens. Dit is het beginsel van de wederopstanding, stelt Calvijn. De engelen zouden een nieuw schouwspel zien. Het moest voor hen verborgen zijn, opdat zij zich over de grote goedheid van God des te meer zouden verwonderen.

BESPREKING ZONDAG 9

1816, het merkteken van het beest. In dat jaar moest iedereen zich onderwerpen aan het nieuwe koninklijke gezag van de kerk, aan Willem I, en wie dit niet deed kon vervolgd worden en in de gevangenis gezet worden. Je mocht niks anders prediken, want dan werd je uit je functie gezet. Er was een boekje gemaakt met de nieuwe koninklijke synode van 1816, en dit boekje moest je in je hand en je hoofd hebben, net zoals het merkteken van het beest. Nu moest de mens dit boekje ontvangen, anders zou de mens buiten de samenleving worden gezet. Komt ons dat niet bekend voor ? Het stond al opgetekend in het boek Openbaring.

Toen kwam de beweging van afscheiding en wederkeer naar de calvinistische fundamenten. Koning of Calvijn ? Dat ging behoorlijk mis aan beide kanten. Aan beide kanten was er veel extremisme. Nederland was in oorlog met een beest met meerdere koppen. De koningskerk moest een kwartslag draaien, Calvijn moest een kwartslag draaien, en zo ook de heidelbergse catechismus. De mens moest terug naar Heidelberg, waar een veel grotere oorlog gaande was en is.

Oh, zoveel gevaren liggen er op de loer. Zoveel afdwalingen zijn er, en er is zoveel extremisme. De zondagen bevatten hoe dan ook onze hemelse natuurmoeders, dan wel openlijk, dan wel opgesloten, dan wel verdraaid. Het gaat vooral om het herstel van ons zicht erop. Daarom is het belangrijk dat in deze tijd de weg tot Heidelberg gepredikt wordt, anders is er geen hoop voor de mensheid. Het was een geschenk door God gegeven, maar de mens heeft het helemaal verkeerd geinterpreteerd, en in de westerse talen neergezet, in plaats van naar de grondteksten te gaan. Heidelberg heeft niet zomaar zijn wortels in Duitsland, maar in Israel, Egypte en Orion. Op dat spoor verder. Nog steeds moet de mens loskomen van de koningskerk die haar vervolgd, waar het boek Openbaring over gaat. De hemelse natuurvrouw heeft haar schuilplaats in de wildernis. Daar is de wedergeboorte. De mens is gebrandmerkt met 1816, en het druipt nog steeds zijn gif. Er komt zwarte troep uit.

Je mocht niet protesteren. Ledeboer smeet het boekje van 1816 van de kansel af, en begroef het in de tuin. Hij wilde geen staatsslaaf zijn. Hij werd toen opgepakt en in de gevangenis gezet. Hij mocht geen prediker meer zijn. Wij hebben over dit tijdperk veel geschreven in onze onderwijsboeken. Ken uw geschiedenis. De mens zit hier nog steeds in. Daarom moeten wij op weg gaan naar Heidelberg.

Wat zullen de zondagen met de mens doen ? Zullen ze lief en aaierig zijn ? Nee, ze staan daar met de tuchtroedes. De zwarte pieten zijn daar een schaduw van, een feest wat in Nederland maar blijft terugkomen, en over wiens betekenis gestreden blijft worden. Ledeboer bracht een Kersten voort, en een Klaas Schilder. Allen predikten zij over Heidelberg. En dat moest ook wel, want de mens had meer losgelaten dan lief was. Terug naar Heidelberg was de boodschap, want dit kon zo niet langer.

Kersten zegt over zondag 9 dat God zich ontfermt over hen wie hem vrezen. Zondag 9 gaat over de schepping, en we kunnen stellen dat waar die hemelse vrees er niet is er een valse schepper aan de gang is geweest. In het Hamelen sprookje was de verlosser een bedrieger, en zo is het ook in dit sprookje, dus we moeten dieper gaan tot de fundamenten van Heidelberg en niet bij moderne, aardse verlossers blijven rondhangen. Dit geldt dus ook voor Heidelberg.

De mens moet oppassen met zogenaamde vrijheid en verlossing aangeboden door grote verlossers. De mens moet oppassen met die iconen en

nuchter en waakzaam blijven. De mens moet alert zijn. Het was al gegeven, maar wat heeft de mens ermee gedaan ? De mens heeft het omgesmolten en geasfalteerd om in een goed blaadje bij de koning van het vleselijke te komen.

‘Gelijk een vader zich ontfermt over zijn kinderen, ontfermt zich de Heere over degenen die hem vrezen,’ stelde Kersten. Dat is de ware schepping, niet naar aardse maatstaven, en God heeft ook geen kleinkinderen. Daarom zijn er maar weinig waarlijke kinderen van God, stelde Kersten, juist omdat die vreze deels of totaal ontbreekt. Daar is men niet mee bezig. Dat asfalteert men, dat cementeert men, dat drukt men weg.

Veel grote christenen, maar weinigen hebben een kinderlijke gestalte, stelde Kersten. Zij die Hem vrezen doen niets uit eigen kracht, stelt Kersten. Waar die vreze er niet is, daar leeft men vanuit de krachten van het eigen vlees, het ego, en dit ego wil zichzelf groot maken, als een koning, en zo een koningskerk bouwen waarin hij troont en hij aanbeden wordt, allemaal valse afgoden. Zouden wij dan niet huiveren ? Ze zagen het vlak voor hun ogen gebeuren hoe de mens gretig het merkteken van het beest aannam. Zouden we dan niet vluchten tot de wildernis ? ‘Ja, maar ik erken het gezag van koning Willem I en zijn handlangers niet.’ – Oh nee ? Dan maar de gevangenis in, want dat kan echt niet.

‘Ja, maar ik erken het gezag van de gevangenis van 1816 niet. Ik vrees de hemel, niet de aardse koning. Er zijn altijd al aardse koningen geweest en ze hebben elkaar altijd verscheurd. Dit beest is tegen zichzelf verdeeld.’

Maar dat mocht je niet zeggen. Het beest duldde geen kritiek. Dan werd je verbannen. Komen we uiteindelijk zo tot de wildernis ? Verbannen worden tot steeds diepere kerkers, tot aan de rand van de grote onderwereldse wildernis ?

Daar zaaien wij ons zaad. Kersten zei : ‘Gedenkt dat gij stof zijt, en tot stof zult gij wederkeren.’

Wat is dan de schepping ? Het is de generatie van het zoonschap, en op die basis is er schepping en herschepping. Kersten noemt de punten op als hij zondag 9 bespreekt. Er is op die basis van het zoonschap, wat niet zomaar vanuit stof is maar vanuit de hemelse vrezen, schepping en voorzienigheid. Koning of Kersten ? Kersten wees terug op de schepping, en hoe de mens het totaal had verprutst in koningsgewaden. Het vlees houdt ervan om koninklijk te pronken, om anderen goddeloze regeltjes op te leggen, en iedereen die zich daar niet aan verlekkert het gevang in te werpen. De wereld kent heel wat goddeloze koningen, maar Kersten was een wegwijzer : Terug naar Heidelberg. De mens was in Hamelen verstrikt geraakt. Oh ja, die grote rattenvanger van Hamelen zal ons wel verlossen, maar hij stal hen als Repelsteeltje de kinderen af.

De koning zou ze allemaal wel eens even uitleiden, maar hij sloot ze op in een rots. Hij versteende ze, zoals de rattenvanger van Hamelen eens deed. Alleen Heidelberg kon nog redden, maar er waren veel gevaren. En waar was Heidelberg ? Hoe moest je daar komen, en wat stond je daar te wachten ? We kennen allemaal de strikken van de reformatie. Goede oude Repelsteeltje. We hebben er veel over gesproken. Hij had een jacht geopend op het innerlijke kind, op de kinderlijke gestalte. Daar ging het hem om, om dat van de mens af te roven. ‘Niemand weet, niemand weet, dat ik Repelsteeltje heet.’ De mens is zeer gretig in het aangrijpen van allerlei verlossers als de mens in nood is. Men denkt dan niet na over de mogelijke gevolgen. Kersten stelt dat de aardse vaders der mensen slechts flauwe weerspiegelingen zijn van het eeuwige, hemelse. De mens neemt er genoegen mee, verkoopt het, dwingt het. Het is zeer griezelig allemaal. De duivel is het tegenbeeld van God. En de bijbel geeft zelf het antwoord al :

Johannes 5
26 Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf. 27 En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is. 28 Verwondert u hierover niet, want de ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, 29 en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel.

Kersten noemde Johannes 5:26, niet zonder redenen, maar het is belangrijk te zien wat hier eigenlijk staat. Er staat dat de zoon, het zoonschap, zelf die sleutel heeft, zelf het leven heeft, dus niet alleen maar een kanaal is. Het gaat om de wording, want uiteindelijk moet de zoon ook het moederschap op zich nemen, en in principe heeft hij en is hij die innerlijke moeder al. Dus zo zien wij ook de uitleg van het raadsel ‘Jezus is God’, waarover men tijdenlang de papieren paus en beul over heeft gespeeld, en wat men afschuwelijk heeft vervleselijkt en verletterlijkt, maar het bedoelt eigenlijk dat het zoonschap zelf die verantwoordelijkheid moet dragen, en het niet zomaar af moet schuiven op de hemelse moeder, en dan zelf maar kan aanrotzooien. Het is de dienstplicht van het hemelse zoonschap, en een oproep tot het hemelse zoonschap om dit te doen. Daarom zijn de drie altijd belangrijk. Het is niet ‘of, of’, maar ‘en, en’. De mens is zoon en moeder. Dat is de dialectische theologie die beoefend dient te worden.

Hoe kun je zoiets loochenen ? stelt Kersten. Hij is er helemaal overstuur van. Het is een waarheid die verdedigt dient te worden, maar dan ga je ontwaken, en moet je dit een kwartslag draaien. Kersten een kwartslag draaien, net zoals Calvijn en de koning. ‘De

loochening van de godheid van de zoon is iets verschrikkelijks. Oh, wat een nare man was die Arius.' Oh ja ? Voor die tijd wel, ja, want de koning drong zijn godheid aan de mens op, en daarom greep de afgescheiden mens naar de gevaarlijke drugs van de zoon als godheid. Nee, de zoon is niet zomaar god. Natuurlijk wisten zij dat ook, en hadden zij het over het volkomen zoonschap, het hemelse zoonschap, en die is dus in de dialectische theologie allereerst helemaal geen godheid, maar die moet zich allereerst onderwerpen aan de hemelse moeder, maar omdat dit in zichzelf is, is hij dus deels een godheid. We zien dus stelling, tegenstelling en samenstelling, als hemelse wiskunde, en daar mag theologie dus nooit van losgekoppeld worden, en daarom is theologie een wetenschap, een zeer ingewikkelde wetenschap, want hier kan het dus al snel foutgaan, dat de rattenvanger van Hamelen je meeneemt, en dan ben je je innerlijke kind kwijt, en dan toont Repelsteeltje zijn afschuwelijke gezicht, die kinderkannibaal.

Zomaar stellen dat Jezus God is kan dus niet, en ook de zoon is niet zomaar God, maar de aandacht moet gericht worden op Heidelberg, want de mens is godziek, en de mens heeft een godsyndroom, godsdienstwaanzin, grootheidswaanzin. God kunnen duiden is een sport, een wetenschap, een oefening. Het kan al snel misgaan, en dan zijn de gevolgen niet te overzien. Och, het luie vlees, zo laf. Daarom heeft de mens de zondagen nodig. Die zondagen werden uitgelegd door de vaderen van de afscheiding en de wederkeer, en nu moeten zij uitgelegd worden, en een kwartslag gedraaid worden. Exegese op exegese, zoals in de Talmoed. Dat is een Israelitische bezigheid dus. Alleen zo kan de hemelse natuur begrepen worden. Dit is iets van de hogere hemelse natuur dus.

Kersten is diep verbolgen en verontwaardigd over de lastering en loochening van het hemelse zoonschap, en noemt het ondankbaarheid, en niet zonder redenen. Telkens weer als wij mensen vrijzetten uit het afgedwaalde westerse moderne christendom zien wij ze worden tot extremistische liberalen die het er gewoon van nemen, en telkens heb ik weer spijt als haren op mijn hoofd dat ik ze heb vrijgezet, want ze worden vaak nog wel erger. Natuurlijk kan ik daar niks aan doen. Ook Jezus had veel met deze ondankbaarheid te maken als hij mensen genas of vrijzette. Hoe veel je er ook op hamert dat het belangrijk is om terug te keren tot de fundamenten, en dat het geen vrijkaartje is om dan maar alles weg te werpen, ze luisteren niet. Eerst waren ze heet en radicaal, en nu zijn ze lauw of koud, onverschillig. Maar dat doet verder niks af aan de boodschap, dus ik blijf het prediken, maar de mens haat de natuur. Als het even kan rent de mens van de ene naar de andere stad, die nog wel erger is, onder het mom dat ze zijn bevrijd van de stad, en dan gaan de verslavingen gewoon door in andere, nog wel ergere, vormen. Tot dansende leprechauns worden ze. Ze zien geen taak in de geschiedenis, dat vergeten ze, dat onderhouden ze niet, verbeteren ze niet, maar ze richten zich op de overtechnologische moderne toekomst.

Kersten stelt terecht dat het hemelse zoonschap niet zomaar om een schepping gaat, maar om een geboorte. Hij wijst dus op de hemelse baarmoeder, en niet op allerlei knopjes. We spreken over het hemelse organisme, geen organisatie. Men heeft alles met grote bulldozers lopen platgooien, de gehele hemelse amazone natuur, maar tegen deze wildernissen valt niet op te boksen. In principe hebben ze maar een druppeltje van de oceaan weten te roven en vernietigen, en het zal weldra op hen af gaan komen. Nee, de hemelse wildernis wordt alleen maar groter. De ware zonen des hemels gaan opstaan. Dat is een groot geheimenis. Het zoonschap zal hersteld worden. Niemand kan dat tegenhouden. Deze bulldozers zullen dus weggeblazen worden, maar de mens moet hiertoe wel ontwaken. De mens moet wel ijverig meewerken om dit asfalt weer weg te krijgen. We hebben deze lagen besproken in onze onderwijsboeken.

Zoveel hiaten zijn er tussen God en mens, en God boog tot Adam in de paradijselijke tuin, stelde Kersten, en Adam werd de zoon van God genoemd, en was versierd met God's beeld. God moest dus heel diep buigen om Adam te kunnen bereiken, maar dan moet het kind in het paradijs nog de hemelse woning vinden. Laat het kind gaan tot Heidelberg, om aan de klauwen van Repelsteeltje te kunnen ontkomen. Repelsteeltje is overal, verbergt zich in iedere pot en pan, in ieder hoekje, ook in Heidelberg. Heidelberg moet dus ingenomen worden, verlost worden, door de hemelse waarheden. Valse verlossers zijn altijd op jacht. Zij jagen voor de koningskerk. Ieder mens moet het 1816 teken dragen. Kersten noemt hen 'moderne vertrappers.' Er is veel te veel weggegooid. De mens kan de waarheid of niet verdragen, of vervormt de waarheid tot zijn eigen schikken. Je zet mensen vrij, en ze vliegen elkaar in de haren, en vechten om wie de vrijheidsbokaal mag hebben. Ze vechten om ieder stukje brood, en om het pronkjuweel, spiegeltje spiegeltje aan de wand, wie is mentaal het schoonste van het land ?

Kersten noemt dan het verhaal van de verloren zoon, die het niet meer kon houden, en toen wegtrok naar vreemd land, en zich daar aan van alles tegoed deed. Hij leefde in verkwisting, grote verkwisting, zijn gave verachtende. Kersten spreekt van een bondbreuk. De mens hield het niet meer uit bij God, en zo viel de mens. Waar begint het dan mee ? Met allerlei grandioze verhalen ? Kersten stelt dat het begint met boetvaardigheid : 'Ik ben het niet waard Uw zoon te heten.' Hij stelt dat de mens moet wederkeren tot het Adamitische

werkverbond, in het paradijs gegeven. Hierin wordt de mens van de vloek verlost, om zo als kinderen te worden aangenomen tot herschepping. In Adam ligt ook het boze, van het willen zijn van een mensenmoordenaar, de begeerte van de valse vader. In Adam lag al het kindschap van Repelsteeltje, de kinderkannibaal. Daarom moeten wij tot Heidelberg gaan. Dat is het hemelse werk. Voor iedereen is er hoop. Kersten stelt dat niemand te goddeloos of te slecht is, om tot deze weldaad te komen. Iedereen heeft dus die eeuwige vonk al diep van binnen. De mens moet slechts loskomen van deze schaduwen. Maar dat kan dus niet in eigen kracht. Alleen door te sterven in het zoonschap, tot wedergeboorte. Alles tot de hemelse moeder, de zondagen. Wedergeboorte dus, niet door de krachten van het zichzelf kronende vlees. Afsterven dus. Steek de lont maar aan. Door wedergeboorte worden wij eigendom, niet door enige andere weg. Een ieder die uit God geboren is is een kind van God, stelt Kersten.

Ook is een ieder zo een hemelburger van Sion, hoe geestelijk klein, schuchter en twijfelmoedig dan ook, stelt Kersten dan. Alleen als wij in de doodstaat zijn worden we door de hemel bezocht. Dat is niet zomaar een woord, maar een ervaring, een vastbesloten, eeuwig volhardende beslissing die je neemt, in ijverig, heilig vrezend toetsen. En dan komen we op het juiste moment tot leven, als alles er doorheen is gegaan. Niet eerder. Wee het gebeente van degene die het pusht. Wee het gebeente van degene die afzwakt in het toetsen, die denkt dat hij soms niet hoeft te toetsen, en soms wel. Toetst alle dingen. Toets te allen tijde. Behoud het goede. Er is alleen waarlijk leven in de leiding door Zijn raad, merkt Kersten op. Wij leven om geleid te worden, anders is het dus het leven niet. Zo is er veel vals leven. Je moet je ogen nog gesloten houden als je nog door het vlees wordt geleid. Zij worden voortgeleid door de wil van het vlees, zegt Kersten.

Het zoonschap is de weg tot de hemelse moeder. Stervende in de hemelse baarmoeder, tot wedergeboorte en leiding. De wegen zijn al uitgestippeld. Die wegen gaan door de hemelse natuur, de paden van vur, de natuurkennis. Had de mens maar wat meer natuurkennis in plaats van al die jagende, dwingende, manipulerende, intimerende lagere aardse kennis van het vlees. De wedergeboorte is een openbaring, een illuminering, van God gegeven, vanuit de hemel, als een tegemoetkoming. Het is iets van de hogere natuur. Al bent u kapotgehakt door de valse goden van iemand anders, dat wil niet zeggen dat er geen waar godsbegrip dient te komen. De ware god werkt door de kinderlokker god heen, een principe wat we altijd onderwezen hebben, maar waar vele zogenaamde verlosten zich vanaf keren nadat we hen hebben vrijgezet, en dan is het lang leve de lol. Zou God dan nog mensen moeten genezen en vrijzetten ? Zou God dan telkens weer zijn parels voor de zwijnen moeten gooien ? Wij zaaien slechts.

Kersten wijst erop dat het pad van hemelse leiding een pad van hemelse oefening is. Als het niet geoefend wordt is het niks en is het vals. Dat is waar zondag 9 over gaat, dat het tot hogere vormen moet komen. Kersten stelt dat we zo mogen groeien in de hemelse voorhoven, om ver van de zonden te wandelen als kinderen van God, in stilte en ootmoed, en ook in hemelse vreze als het zegel van dat hemelse kindschap. Laat die heilige vrees niet los, want dan is alles los, en is de beer los. De heilige vrees is het fundament van alle toetsen. In zorgeloosheid is er nog nooit iets zuiver getoetst. Heb je geen hemelse vreze, dan mag je daar om vragen, om smeken, in boetvaardigheid, want daar begint alles. Zonder boetvaardigheid is het toetsen heilloos.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 6

Hoofdstuk 6. Oktober tot December 1946

Zijn vrouw was aan de telefoon met een Surinaamse vriendin. Zijn vrouw was hevig aan het roddelen, ook over hem. Hij liep naar haar toe en gaf haar een mep. 'Oh, nu slaat hij me ook nog,' zei ze tegen haar vriendin. En toen ging het geroddel gewoon verder. De dominee ging naar boven naar zijn kantoor, en ging daar verder met het schrijven van een preek. Het geroddel van zijn vrouw inspireerde hem. Hij moest wel, anders zou hij gek worden.

Na een tijdje kwam ze stampvoetend naar boven, over hoe hij haar durfde te slaan, en ze gaf hem een mep terug. 'Dan moet je stoppen over me te roddelen,' zei hij. Na een tijdje kwam haar vriendin ook, en gaf hem ook een mep en begon hem uit te foeteren. Haar vriendin was nog wel forser gebouwd dan zij. Haar vriendin zou een tijdje komen logeren, maar dat ging al vanaf het begin helemaal niet goed. Nu had hij twee krengen in huis. De vriendin van zijn vrouw was in bepaalde opzichten nog wel erger dan zijn vrouw, en was ook veel directer. Ze probeerden hem op allerlei manieren uit te lokken, en als hij zich verdedigde werd dat niet geaccepteerd. 'Volgens mij is de bevrijding nooit geweest. Het is nog steeds oorlog,' zei hij weleens. 'Aan nazi's geen gebrek hier.' En zo droeg hij een dubbel kruis. Met een vriendin erbij was zijn vrouw een nog wel ergere pestkop. Stoken en kleineren was alles wat ze deden. 'Dus je hebt er een nieuw wapen bijgehuurd,' zei hij weleens tegen zijn vrouw.

Er viel niet met deze roofdieren te praten. Hij hoopte maar dat de vriendin snel weer zou vertrekken, maar dat gebeurde niet. Hij had het gevoel alsof hij weer in een concentratie kamp zat. Hij wist niet hoe lang hij dit nog zou

kunnen volhouden. Ze scholden hem soms ook uit. Vaak sloot hij zich op in zijn kantoor. Hij durfde vaak ook niet naar beneden om eten te halen, want dan zou hij ze onherroepelijk tegenkomen. Het was alsof zij de keuken bewaakten. De keuken was hun terrein. Daar brachten ze een groot deel van hun tijd door, en dan roddelden ze alles bij elkaar wat los en vast zat. In de keuken stond ook de wasmachine. Hij had gewoon geen fut om altijd maar het gebek aan te horen. In die zin werd hij uitgehongerd.

Als ze naar boven kwamen hield hij altijd zijn adem in. Het was in die tijd dat hij weer aan huisbezoek begon te doen, gewoon om er even uit te zijn. De mensen waren erg gastvrij, en zoals de mensen hun verhaal bij hem konden doen, zo kon hij zijn verhaal bij hen doen. En vaak boden ze hem aan bij hen te blijven logeren, zodat hij even uit zijn concentratie kamp was verlost.

Zijn vrouw en haar vriendin stemden daar vaak in toe, omdat zij zo ook van hem verlost waren. Hij had het idee dat de vriendin echt bij hen in zou komen wonen als de derde. Zijn vrouw viel hierin niet om te praten. Om zijn toestemming werd niet gevraagd. De dominee begon daarom steeds langer weg te blijven, en begon van zijn vrouw en zijn huis te vervreemden. Het was alsof de vriendin zijn plaats had ingenomen. Hij voelde zich niet meer welkom in zijn eigen huis. Wel zag hij ze elke zondag in de kerk waar hij preekte.

Hij vertelde de kerkeraad over zijn huwelijks-problemen, en hij kreeg een kantoor aangeboden achter de kerk, waar hij ook kon slapen. In de kerk was ook een keukentje waarvan hij gebruik kon maken. Maar ja, alles beter dan het concentratie kamp thuis. Wel schreef hij nog een brief naar zijn vrouw waarin hij uitlegde dat hij het jammer vond dat het zo gegaan was, en dat hij de tijd miste voordat haar vriendin kwam, en dat hij het wilde uitpraten, maar hij kreeg een brief vol gehoon en gespot terug, vol met leugens en dingen die uit zijn verband werden gehaald. 'Die vrouw is toch onmogelijk !' riep hij. Hij was bijna hysterisch en buiten zichzelf van woede. 'Dat kan toch helemaal niet !' riep hij. 'Moet je zien hoe ze schrijft ! Ongelofelijk !' Hij zag toen wel in dat het de moeite allemaal niet waard was. Hij kon terugkomen, maar de vriendin zou niet weggaan om hem.

De volgende zondag waren ze beiden zoals gewoonlijks in de kerk, en deden poeslief, alsof er niets aan de hand was. Zoals gewoonlijks hield hij de preek en keek vaak naar hen. Eigenlijk inspireerden ze hem ook. Wat moest hij in het leven zonder het kruis, en zonder de angst ? Dit was zijn grootste inspiratie bron. Hij stelde dat het gewoon bij hem hoorde, en dat hij ook dit dubbele kruis maar moest accepteren, hoe moeilijk dat ook was. Uiteindelijk gooide hij de handdoek in de ring, en ging na de dienst met hen mee naar huis. Nog steeds deden ze poeslief. Hij dacht bij zichzelf : 'Kom maar op, laat het maar beginnen. Ik lust jullie rauw. In mijn preken zullen jullie eindigen.'

De vriendin van zijn vrouw complimenteerde hem zelfs. 'Dat was een goede preek.' Hij glimlachte, maar wist wat hij kon verwachten. Naarmate de avond dichterbij kwam begon het geroddel en geklets weer, en hij werd weer van van alles beschuldigd. Hij dacht bij zichzelf : 'aan de preek denken. De preek is alles waar het om draait. Dit zijn de bouwstenen.'

'Bedankt voor het kruis, bedankt voor de angst,' zei hij tegen beiden. 'Het is het mooiste geschenk. Bedankt voor al het gehoon, de spot en de schuld. Bedankt. Heb je nog meer ? Ik neem het graag van jullie aan. Sla je me op de wang, dan keer ik mijn andere wang toe, en vraag je me een mijl te lopen, dan loop ik de tweede mijl. Vraag je mijn hemd, dan krijg je ook mijn mantel.'
'Dat is wel erg overdreven,' zei zijn vrouw.
'Ja,' zei de vriendin. 'Zit je nu de spot met ons te drijven ?'
'Nee,' zei hij. 'Ik meen het. Vraag en het dubbele zal je gegeven worden.'
'Hij zit ons te bespotten,' zei de vriendin. Zijn vrouw knikte.
'We hebben je niet nodig nu,' zei de vriendin. 'Als we je nodig hebben roepen we je wel.'

Hij ging naar boven naar zijn kantoor. Na een tijdje klopte zijn vrouw aan. Ook de zus van zijn vrouw zou komen logeren. Zo woonde hij met drie moeilijke vrouwen in één huis. Ook de zus van zijn vrouw scheen niet meer weg te gaan. Roddelen was alles wat ze deden. De hele dag door. En hij schreef preken.

Uitgave : COAB, 2018

HET SCHIP VAN LUTHER

Maarten Luther streed voornamelijk tegen de aflaat en het materialisme van de rooms katholieke kerk, en wees daarbij op het pad van waarlijke boetedoening, het smalle pad van het minderen, en de geestelijke gaven. Het materialisme van de katholieke kerk was namelijk hoog opgelopen. Door de aflatenhandel kon je vergeving ineens kopen, voor zowel jezelf als voor anderen, zonder daadwerkelijk berouw te hebben en je te bekeren.

Ook het hiernamaals kon gekocht worden. Het was een handel in gebakken lucht. Zielsgeluk kon gekocht worden. De katholieke kerk zelf was hierover verdeeld, want de bedelorden toonden juist dat armoede en de natuur de weg waren tot de hemel, en dat rijkdommen een valstrik voor de dwazen waren. Van het geld van de aflaat werden er nieuwe kerken gebouwd. Het monster van de aflatenhandel, van de verkoop van het

geestelijke, was een afschuwelijke vorm van de verboden boom van gulzigheid in de middeleeuwen. Maar waarom wordt het geestelijke dan nog stil verkocht in de kerken, en viert het materialisme nog steeds hoogtij in stad en kerk vandaag de dag ? De verboden boom van gulzigheid is hoog gegroeid met allerlei takken, en het is wurgend, en schreeuwt ten hemel. Waarom ? Waarom ? Gezondheid wordt vandaag de dag verkocht, en het recht wordt verkocht. Alles is voor de verkoop. Men denkt dat men God en geluk kan kopen en kan verkopen, om zo maar niet dat smalle pad tot de hemel behoeven te gaan, maar het is groot boerenbedrog wat ieder weldenkend mens wel op zijn klompen kan aanvoelen. Blijkbaar heeft de mens de boodschap van Maarten Luther en Johannes Calvijn dus niet begrepen en niet ter harte genomen. Hetzelfde als dat na D-day Nederland nog wel in grotere problemen raakte, omdat de mens d-day niet had begrepen. De verlossing moet nog komen.

Maar het is allemaal wel heel logisch. Calvijn in de jaren 1500 en Darwin en Nietzsche in de jaren 1800 predikten allemaal dat het om de eenling ging. Darwin stelde dat de uitverkiezing iets van de natuur was, namelijk de natuurlijke selectie, en die nam alleen maar de enkeling, anders zou het niet werken. De massa's moesten namelijk een bepaalde druk vormen waaronder de eenling zich zou kunnen ontwikkelen, en dat is ook altijd de christelijke boodschap geweest, zoals de verzoeking van Jezus in de woestijn. De eenling moest beproefd en verzocht worden. De eenling moest getest worden, als een voorbereiding. Dus het schip van Luther en Calvijn kwam, maar slechts de enkeling ging daadwerkelijk mee. De rest waren gewoon meelopers. De reformatie was begonnen in 1517, toen Luther zijn stellingen tegen de aflaat op de deur van de slotkerk van Wittenberg hing in Duitsland. Dit was gericht tegen de aflatenhandel van Johann Tetzel.

Iets kopen is altijd de makkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar je bedonderd jezelf zo, en je bedonderd anderen, als het het geestelijke gaat vervangen. Gulzigheid maakt de mens koopziek. Vandaag de dag kun je alles kopen als je maar rijk bent, en de geestelijke paden van de waarheid, die je kunt begaan door het minderen, door soberheid, zijn ondergesneeuwd. Verwacht niet dat een ander hiervoor begrip heeft. De massa's verzoeken de eenling, altijd weer. Je kunt niet op de massa's bouwen. Alleen dwazen bouwen hun huizen op zand, en die zijn er genoeg, en die moeten er wel zijn om de eenlingen te testen. Daarom gaat het om het pad van het kruis. De massa's riepen : Kruisig hem, kruisig hem, en zo zal dat tegen iedere eenling zijn. Verwacht het niet van de massa's, en haal daar je waarheid niet vandaan, je bevestiging of goedkeuring. De massa's zijn er om je te bedriegen, om je in slaap te doen sussen. Het zijn de takken van de verboden boom van gulzigheid, en die krioelen om je heen. Wat voor zin heeft het dan de massa's naar de pijpen te dansen ? Wat win je ermee ? Dan heb je de hele stad gewonnen, maar je ziel verloren.

Iedere Jezus kent zijn Judas, iedere Simson zijn Delilah, en iedere David zijn Goliath. Daar moet elke eenling doorheen. Jakob had zijn kreupelheid door wat er op Pniel was gebeurd, en Paulus had zijn doorn in het vlees, iets wat hem telkens met vuisten sloeg. En dan moet je kijken wat je nog over hebt. Het is niet veel, maar het is genoeg. En wie zaait zal ook oogsten. We mogen ons verheugen in de wetten van de vruchtbaarheid van de natuur. Het kruis heeft een bedoeling en is geen doel op zich. Het is een middel. Hoe kan het dan zo zijn dat de mens het kruis heeft vervangen door geld ? Het is maar een symbool, maar de mens heeft het letterlijk genomen : Voor alles betaal je een hoge en volle prijs.

Zijn we bereid de prijs te betalen ? We moeten wel. We kunnen geen kant op. Alles gaat nu eenmaal diep. Aan de oppervlakte is er geen leven, alleen bedriegelijkheid, symbolische weerspiegelingen. Toen Jezus in Samaria was was hij vermoeid, en vroeg een vrouw om drinken bij de bron van Jakob. De vrouw was verbaasd want Joden gingen niet om met Samaritanen. Jezus sprak toen dat het niet om materiele dingen gaat maar om diepere geestelijke dingen. Jezus deed niet voor niets, dus wat leren we hiervan ? Het had een diepere betekenis. Jakob was de kreupele als beeld van de gevoeligheid die hij op Pniel had ontvangen. Hij was zijn materialisme, zijn vlees, zijn zonde, kwijtgeraakt hierdoor, en Jezus ging tot deze bron, en vroeg toen een vrouw om drinken, als het terugkeren tot de moederborst, ook al ontweken de Joden de Samaritanen. Jezus wilde leren van het vreemde.

Het was ook wel een beetje om de aflatenhandel teniet te doen dat Calvijn het telkens over de uitverkiezing had : Als je niet uitverkoren was, dan had al je geld je niets te baten, want elke plant die niet door God was geplant zou uitgerukt worden. Maar de uitverkiezing bracht grote verwarring onder de mens, en was dus ook bedoeld om de mens voorzichtiger te maken.

Wat betekende de uitverkiezing eigenlijk ? Het was al een germaans begrip, namelijk dat als je hard aan je ego zou sterven op het strijdveld tegen het vlees, dan zou je uitverkoren worden door de valkyries, de strijdgodinnen, die je zouden meenemen naar het walhalla, de germaanse hemel. Ook Nietzsche en Darwin werkten dit begrip verder uit in de jaren 1800, dat het iets voor de eenling was, en iets van de natuur. Uiteindelijk was het de natuur die de mens uitverkoos, en daartoe moest de mens aan een aantal voorwaarden voldoen, met name aan het eenlingenprincipe. Kudde mentaliteit zou de mens juist niet uitverkiezen. Nee, de mens moest speciaal

uitgeselecteerd worden, speciaal afgezonderd van de rest. Gij zult de massa's in het kwaad niet volgen. Zo kon de natuur zien of iets dood was of levend. Als iets dood was dan stroomde het gewoon met alles mee, maar als iets nog leefde, dan ging het dwars tegen de stroom in, en spartelde het tegen, en dan was het nog bruikbaar voor de natuur. Als je eeuwig wil leven wees dan uniek, en blijf uniek tot het einde, en steek in karakter en kennis met kop en schouders boven de anderen uit, en doe dat niet om naam te maken, maar in het verborgene. Laat je rechterhand niet weten wat je linkerhand doet. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Eigenlijk heb je alleen maar de ware rust in het natuurtouw, wanneer je verbroken bent op Pniël net zoals Jakob, waardoor je gevoelig bent voor de rest van je leven, wanneer je net zoals Jezus tot die Jakobsbron gaat om een vreemde vrouw om drinken te vragen, weer aan de moederborst te komen, wetende dat je door de vreemde natuurmoeder wedergeboren en wederopgevoed kan worden, en dat niets je uit haar hand kan roven. Waarom niet ? Omdat je aan het natuurtouw vast bent.

De uitverkiezing heeft dus te maken met iets binnen de mens zelf, en heeft dus te maken met dat wat je zelf uitkiest. Kies voor het beste deel : de hogere kennis. De uitverkiezing is dus niets anders dan een natuurspiegel die je eigen keuzes laat zien. Laat het geen verkeerde keuzes zijn. Je wilt niet verkeerd op de natuurfoto komen te staan. Als de natuur een foto van je maakt, de hogere natuurkennis, hoe sta je er dan op ? Hoe wil je er op komen te staan ? Dan kun je nog zoveel stadse, materiele foto's van jezelf nemen en jezelf lopen bewonderen (bedonderen), van 'nou, mijn haar zit goed hier'. Wie beslist dat ? Moet je haar dan goed zitten, of heeft God liever dat je de wildernis in zou gaan gegaan om een verloren schaap te redden, en dat je haar dan misschien op een natuurlijke manier een beetje door de war zou zitten om te laten zien dat je goed gewerkt hebt ? Waar gaat het je om ? Moeten wij onszelf dan aanprijzen als halfgodjes, of gaat het puur om de anonieme boodschap ?

Dan kom je later met een doos vol foto's aan bij de hemelpoort, maar het zal gaan branden in je handen, en dan zullen de natuurfoto's van je karakter door God laten zien worden. Al je materialisme en gulzigheid zal daarop te zien zijn, en wat het heeft veroorzaakt in de schepping. Zo zul je dan de geschiedenis ingaan. Laten we daarom stoppen met dwaze spelletjes te spelen in de stad.

De meerderheid volgen is ook een vorm van materialisme. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, allemaal kudde mentaliteit, groeps dynamieken. Maar Luther kwam met zijn schip tot de enkeling. De mens was niet meer geleerd, maar spijbelend, al feestend over de paden van het materialisme en de gulzigheid. Daarom wezen Luther en Calvijn weer terug naar de boeken, naar het Woord. De mens moest weer opnieuw heropgevoed worden. Luther en Calvijn moesten de mens weer terugleiden tot de bibliotheken, tot de verloren fundamenten. De mens moest weer terug de diepte in. Alles was te oppervlakkig geworden, te gemaakt. Ze hadden hun steden op zand gebouwd.

De stad is als een gulzig zeemonster in de zee, terwijl de eenlingen zich hebben verzameld op het schip van Luther en Calvijn, het schip van de reformatie. Waar nu naartoe ? Maar eerst moet dit monster verslagen worden. Het gulzig zeemonster zit diep in de mens zelf. Heeft de mens dit monster uitverkozen, of werd de mens door dit monster ontvoerd ? Dat is de vraag, en dat zal bij ieder mens anders zijn.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

____

1e Jaargang, nummer 18, 12 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 2

Calvijn spreekt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 4 over de opkomende beuzelingen die de gehele godzaligheid stellen tot uitwendige oefeningen en tucht die de geestelijke godsdienst verduisteren. Het is gedeformeerde theologie, en daarom moet de dubbeltheologie wel komen, want die verklaart de bijbel, alle paraplu termen waarachter mensen zich verstoppen, allerlei krachtwoorden en krachtnamen waar ze de betekenis niet van weten, maar wat ze als drugs gebruiken. De mens is zwaar aan de vocabulaire drugs, en Calvijn waarschuwde voor de vleselijke welsprekendheid die glad is als een aal, als bedriegelijke wijn. Het bedekt de zonde en komt zo tot een valse, ingebeelde hemel.

Zo werd de ware godzaligheid verduisterd door middelmatige dingen, stelt Calvijn, zodat ze vrijelijk de wetten van God zouden mogen overtreden. Zo werden die omgeruild en kwamen er nieuwe wetten opzetten.

Calvijn stelde dat de duivel niet zou rusten om het zuivere zaad met onkruid te verstikken. Hij stelt dat het gebruik van alle gaven van God onrein is, tenzij het gepaard gaat met de ware kennis en vanuit God als bron. In principe wijst hij daarbij op het hemelse touw, wat dus een bindend touw is.

De mens moet minder worden, ook de religieuze mens. De mens staat nog veel te hoog, en wordt daarom misleid door de geesten in de lucht. De lucht is zwanger van de zonde. Als je je met de reformatie gaat bezig houden en echt onder ogen wil komen wat daar nu gepredikt ben, dan weet je dat je zal eindigen aan de voeten des Heeren als een verdoemeling, huilende om de zonde, smekende om genade, om vervolgens te horen te krijgen : ‘Mijn oordeel is u genoeg,’ zoals onze catechismus stelt in inzetting 57.

Calvijn stelde dat de oordelen des Heeren zijn gerechtvaardigd, uitnemend en geheel volmaakt, en dat het lof is gegeven, in zijn ‘lof der oordelen’ leer, die hij predikt in zijn commentaar op Timotheüs. Als je de reformatie oprecht onderzoekt, en je toewijdt aan haar prediking, dan weet je dat je de kruistocht van Jezus dient te begaan, het spotkleed en de spotkroon dient te dragen tot aan de voeten des Heeren, om zo te minderen, opdat God groter zal zijn. De mens dient getreden te worden als druiven door deze voeten. De mens dient te wenen als Maria Magdalena aan de voeten des Heeren, om zo God’s stem te kunnen verstaan en geleid te worden, niet als Martha overal rondrennen om het menselijke vlees te dienen. Wij mogen niet zomaar onze mond openen, wij mogen niet zomaar zingen. De Heere veracht de overmoedigen en lichtvaardigen. Wij moeten met een verbroken hart komen tot de voeten des Heeren, en die nat maken met onze tranen, en zijn voeten drogen met onze haren. Wie heeft u misleid ? Er is geen andere weg. De weg des kruizes gaat diep, totdat wij onze visnetten opnemen en de Heere volgen, jacht makende op de zonde, want de zonde is uitgezonden om ons te doden. De zonde staat aan de deur, loerende op u. ‘De zonde ligt als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, maar gij moet erover heersen.’ (Genesis 4:7)

Huilt om uw zonde en uw vlees, en kom de grootte ervan onder ogen, en de grootte van het oordeel, om u te onderwerpen aan het oordeel des Heeren, aan de tucht, want zij is goed en waarachtig, tot uw geestelijke opvoeding aangesteld. Zij is meedogenloos om uw ziel te redden, door uw vlees te verdoemen, en die verdoemenis moet eeuwig zijn. Ziet u, zoals de catechismus stelt is de eeuwige verdoemenis voor de gelovigen, niet voor de ongelovigen, en die eeuwige verdoemenis is een zegen, en verdient lof, omdat het vlees daarin ten onder gaat. Oh, brengt haar toch lof, en wees als een verdoemeling voor de Heere, en geen verwaande en verblinde Laodiceaan. U dient te kiezen tussen Maria en Martha. De gaven worden misbruikt, stelt Calvijn, tenzij door kennis. Die kennis wordt aan de verbrokenen gegeven, niet aan de hoog protsende, hen die op hoge paarden zitten en God spelen over iedereen.

God zal het gekrookte riet niet breken. God is bij de verbrokenen en verslagenen van hart. Als Jezus verslagen diende te worden, en Job, en David, en Jeremia, waarom dan niet u ? Ook u moet de grote verliezer zijn. Alleen zo zult u winnen, en de witte keursteen bemachtigen, zoals Jakob op Pniël.

Calvijn stelt dat zij die met zonde en gewetenloosheid zijn gebrandmerkt

altijd zullen vluchten tot de vrijsteden van de nabootsing, en zij hebben ook God en kerk nagebootst. Wees daarom op uw hoede, dat gij niet één met hen bent. Zondert u af.

Zij verzinnen daar, in de Laodiceaanse vrijsteden van de nabootsing scherpzinnige beuzelingen, stelt Calvijn. Zij strijden niet meer met het vlees. Ze hebben de moed opgegeven, en hebben genoegen genomen met de nabootsingen. Wij moeten het vleselijke verslinden, opdat het niet ons zal verslinden. De zonde is onze vijand. Het zwijn valt de dorpen aan in de nacht.

Calvijn legt de vinger op de zere plek, en stelt dat vele mensen zoeken naar de lof der welsprekendheid in plaats van de lof der oordelen. Ze zoeken de lof van het vleselijke verstand en de vleselijke wetenschap. Met die lof proberen ze de mens groter te maken en God kleiner. Het is de lof van de algemene mens, en velen grijpen dit liever dan iets wat die lof niet voor elkaar krijgt. Alles wat niet makkelijk tot de lof van de algemene mens komt wordt stilzwijgend weggeschoven. De zonde zwijgt wanneer die behoort te spreken. Altijd weer. De wereld wordt verstikt in een vleselijke stilzwijgendheid. Men houdt de waarheid achter, en predikt de leugen.

Daarom ziet Paulus het als zijn taak om Timotheüs goed op te voeden en hem voor deze dingen te besparen. Daarom zei Paulus ook : Oefen uzelf. Hij stond voor de geestelijke opvoeding van Timotheüs, daar waar vele jeugd van het pad des Heeren afdwaalden. Timotheüs was een beeld van de volharding. Paulus gaf hem ook aan dat de lichamelijke opvoeding weinig nut heeft. Calvijn stelt dat de wereld God altijd weer wil dienen met uitwendige oefeningen, wat hij een dodelijk gedichtsel noemt. Calvijn stelt dat de gehele wereld is bevangen met de overgrote verwondering over de ijdele schijn van de lichamelijke oefeningen.

Calvijn stelt dat de gaven geoefend moeten worden, want als het begraven wordt in luiheid is het niets anders dan roof. Dit heeft ook weer met de vleselijke stilzwijgendheid der zonde te maken, het doodzwijgen van de geestelijke gaven. Het zijn doodsvijanden uitgezonden tot de kerk.

Het is allemaal tot koopwaar geworden, zoals Calvijn ook stelde dat monniken en nonnen hun prevelingen en kermingen verkochten.

Kuyper kwam in de zware stromen van overgenade terecht en sleurde velen mee. Dingen gingen zowel beter als slechter, zodat 1892 nog wel een gevaarlijker jaartal was dan 1816. De christelijk-gereformeerde kerk liep hieraan parallel, en lag tussen de Kuyper laag en de Ledeboer-Kersten laag in. Het was een trap dieper naar beneden, terug naar een gereformeerde christologie, in plaats van Kuyper's overmatige genade-christologie.

Het gereformeerde verhaal van Jezus had missing links, en daarom moest de christelijk-gereformeerde engel komen. Het ging niet zomaar om Jezus, maar om de principes waar het voor stond. Ze hadden Jezus te kortaf gemaakt. Het waren snelle formules, snelle rekensommen, en er werd voorbij gegaan aan de geestelijke wiskunde. Naamsverheerlijking stond op de loer, persoonsverheerlijking, Jezus als personaliteits-cultus. Dat is als broodjes eten met ham en worst, de dingen van het vlees, en 't liefst overmatig. Hevig schrokken, als in de jaren 1980, blikje cola, rappers die door de mooie muziek heenrammen en allerlei stappen overslaan. Het geloof werd commercieel gemaakt. De diepere dichterlijkheid en proza ging verloren. Geestelijke literatuur werd meer en meer koopwaar. Het doel was de kerkstatistieken een zetje te geven, en dat kon alleen door toe te geven aan de wil van het volk.

'Ze is duur en staat aan de muur. Ik grijp naar mijn portemonnee, maar alles gaat traag en ik heb geen geld. Er zit een gat in. Ik moet werken, maar ik heb geen kracht. Als ik haar dan toch zou hebben, dan zou ik 's nachts vastgebonden wakker worden en moe. Ze staat mij naar het leven.'

Dat is een beschrijving van de christelijk-gereformeerde kerk. Het geheimenis van de gereformeerde christologie is vooral niet makkelijk. Daarom kiezen en kozen velen voor Kuyper. Zelfs het overgrootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk ging met Kuyper mee in 1892.

Ook het christelijk-gereformeerde blad 'De Vrije Kerk' was ineens Kuypers-gereformeerd vanaf 1892. Eerder werd er al geklaagd in bladen van de afscheiding dat er zo weinig interesse voor het blad was, en dat ze vreesden dat het blad spoedig niet meer zou bestaan hierom, maar toen werden ze op sleeptouw genomen door de Kuyper beweging. Ze noemden het blad het toonaangevende blad voor gereformeerd-afgescheiden Nederland.

1891 was dus de laatste christelijk-gereformeerde jaargang van het blad, en daarom van belang. In deze jaargang stelde A. de Geus (1856-1929) in zijn artikel 'De arbeid der vrouw in en voor de gemeente' dat 'bij gebrek aan mannen' de Heere Debora's en Hulda's op mannenplaatsen zet, voor de bevestiging en uitbreiding van de gemeente des Heeren. In het Hebreeuws wordt dat uitgesproken als Chulda of Kulda met een zachte k. Zij komt in de oude bijbel twee keer voor, in 2 Koningen en 2 Kronieken.

De priester Chilkia had het wetsboek van Mozes gevonden in het huis des Heeren en bracht het aan de schrijver Safan, die het vervolgens aan koning Josia gaf. Toen koning Josia het boek las scheurde hij zijn klederen, want het volk had niet volgens het boek geleefd.

Josia wilde toen de Heere raadplegen en zond Chilkia tot de profetes Chulda. Het was ten behoeve van het overblijfsel van Israel en Juda, maar Chulda profeteerde dat de plaats onder de gramschap van God was die uitgestort zou worden, en het zou niet geblust worden. Maar omdat Josia zich verootmoedigd had, en zijn klederen had verscheurd, en voor de Heere had geweend, zou hij aldus de profetes vergaderd worden met de vaderen, en zou hij worden weggenomen voordat de straf zou komen.

Komt het ons niet bekend voor ? De plaats waarover de gramschap niet uitgeblust zou worden ? In het Judaïsme wordt geen letterlijke eeuwige verdoemenis gepredikt, maar is het een beeld van de volkomen tuchtiging, het volkomen oordeel, opdat het vlees geheel afsterft. Vandaar dat Josia ook niet letterlijk door die eeuwige verdoemenis ten onder ging. Hulda werd de moeder godin voor de Zuidelijke Germanen, Hel genoemd bij de Noordelijke Germanen, als de godin van de tucht en de vruchtbaarheid, wat ook de betekenis van de hel is in de Israelitische en Griekse grondteksten. Maar kijk wat reformatorische marktpredikanten ervan gemaakt hebben. Het is een grote schande. Hel, of Chulda, laat zien dat er betaling moet geschieden. Het wortelwoord van Chulda is Cheled, de duur, de eeuwigheid, waar ook ons woord ‘geld’ vandaan kwam, en ‘gulden’. Zij is een beeld van de belasting en de huur, en daarbuiten is geen leven te vinden, daar gaat het vlees ten onder.

A. de Geus wees op de toenemende heerschappij van slechte vrouwen, en er was een tendens dat vrouwen teveel in aanraking werden gebracht met de burgerlijke overheid die voor het ambtelijk leven een dodende invloed had in de kerk. Daarom wees A. de Geus terug op Chulda en de moederen van Timotheüs die zouden zorgen voor de beveiliging van de kerk tegen deze dingen.

In een droom kwam een christelijk-gereformeerde predikant die in de zestiger jaren was overleden tot mij en sprak dat het volk bedrogen was door valse prediking, en hij was hierover in rouw. Er werden gruwelen gepredikt die geen enkele basis hadden. Het geloof was samengebonden in westerse formules voor de markt, wat heel diep in de kerk doorgedrongen was. Hij was blij dat de nieuwe bijbel was gekomen om deze dingen aan de kaak te stellen, en hij ondersteunde het geheel. Hij was nu in de wolk van getuigen.

De gruwelijkheden hebben de jeugd opgehitst en rebels gemaakt, sprak hij. Er moet daarom veel rechtgezet worden. Er moet iets veranderen. De oude orde moet breken. Het kan zo niet langer. Het Woord des Heeren is tot koopwaar geworden. De marktkerk heeft de normen verlaagd voor betere verkoopcijfers, stelde hij. Door deze kier zijn de gruwelen binnengedrongen. Niemand kan het Woord des Heeren tegenhouden of temmen. God moet er wel wat aan doen. Het kan zo niet langer. Wereld en kerk zijn geworden tot gruwel, en hierin moeten kind en dier opgroeien. Dan moeten wij als kerkouders onze verantwoordelijkheden op ons nemen, sprak hij. Ik was het helemaal met hem eens, en liet hem spreken.

Hij voegde zich bij de uittocht uit Laodicea. Hij zou niet rusten voordat de gemeente zou zijn vrijgezet uit Laodicea. Hij had zich gevoegd bij het overblijfsel. ‘Het is genoeg,’ zei hij op een gegeven moment. Hij sprak toen over de woningen des Heeren, dat hij erin opgenomen was. ‘Wij hebben een taak,’ sprak hij.

Men pleegt hoererij in het huis des Heeren. Laten we het verhaal van Jezus met de gesel niet vergeten. Als Jezus vandaag de dag de kerken zou binnengaan zou hij ook met een gesel komen en de tafelen omkeren.

In de jaren 1600 en 1700 was er de Smytegelt beweging, de gekrookte rieters, wat met name ook weer opkwam in de tachtiger jaren van de vorige eeuw, als een beweging naast de Gereformeerde Bond in de hervormde kerk. Het waren de rieters, of de gekrookte riet-predikanten. Smytegelt had gepredikt dat de zonde gehaat moest worden, want het was een beest gruwelijker dan de duivel en de hel. Velen hadden de zonde lief, en vandaag de dag is dat nog steeds het geval. Ik had een droom dat ik bij een gezin was van de kerk vroeger, ergens op of bij het platteland. De oudste dochter had een hele wijde jurk gekregen met een indiaanse vrouw erop, en rietvelden, volop natuur.

De christelijke-gereformeerde predikant had gezegd dat de gemeente vol moordenaars was, want als je de zonde liefhebt, dan haat je de Heere, en haat is moord. Zij hebben de Heere wederom gekruisigd. Ze begeren het bloed van de Heere. Daarom worden deze dingen ook nooit uitgewerkt. Smytegelt zei dat ze niet eens de prijs van het bloed begeerden, maar het bloed zelf. De wereld is belust op bloed door de zonde. Daarom ben ik altijd heel voorzichtig geweest in mijn prediking over het bloed. Vaak hult deze bloedlust zich in religieuze gewaden, in theologische taal, en die kan uitwijden over van alles, maar is in wezen heel kortaf. Smytegelt wees erop dat de Heere klaagde over deze dingen, dat ze de mug uitspuwen en de kameel doorzwelgen. De balk zien ze niet en de splinter willen ze eruit hebben.

Wie heeft er nog oog voor de Heere ? Wie ziet er hoe hij nog dagelijks gekruisigd wordt, en dat de discipelen slapen, en niemand iets doet ? Het is beter vandaag de dag gekrookt riet te zijn. Laten we delen in het lijden van de Heere. De mens moet het boetekleed weer aantrekken. Waakt en bidt, maar

bovenal : luistert en toets, want de dagen zijn kwaad.

De zonde hitst het volk op tot leven door de krachten van het vlees, spierkracht, de krachten van de buik en van het kwaad. Dit is een boze kracht die tot het verderf leidt. Maar het volk moet leren leven vanuit de kracht van het gestorven zaad, en moet dus herkrachtigd worden. Calvijn stelde dat de kracht van boven alleen kon komen als de gevangenschap bitter zou zijn (Ewa 29:8). Het bittere lijden is nodig opdat het zaad geheel zal sterven, het oude leven afgedaan zal worden. De mens moet vernieuwd worden in zijn kracht en opvaren als de arenden (Jesaja 40:31, Psalm 103:5).

Het Woord zegt : 'Wanneer ik moede ben, dan geeft uw gesel mij kracht.' (Ewa 39:11) Wanneer gaan wij inzien dat het lijden er is om ons te corrigeren en ons in de juiste richting te leiden. Het lijden des Heeren is onze gids. Dat lijden moeten wij ons eigen maken. Wij moeten hiertoe de pinnen door ons vlees aanvaarden, anders zouden we van het rechte pad afdwalen en gegrepen worden door de stad. Dan zouden we een kroon en een troon krijgen, en zouden we de mammon moeten dienen en vereren. Laten we ons daarom verheugen in ons lijden, want zo zijn wij in verbintenis met de Heere.

De mens heeft een wedergeboorte nodig, een wederopvoeding, en een wederbekrachtiging, vanuit de gesel des Heeren, waarin zich het Woord bevindt. De gesel brengt het Woord tot ons in die zin. De gesel predikt het Woord, en doet ons horen, luisteren en gehoorzamen. (Ewa 39:11-13) Het is een bittere melk die het kind versterkt. Dat gaat niet buiten de hemelse zwakheid en de hemelse dood om, maar verdiept deze juist. God's wegen zijn hierin ondoorgrondelijk.

De nieuwe bijbel stelt dat door de verletterlijkingen van de kerk en het gebed, van de menselijke tradities is de kracht ervan verloren gegaan (Ewa 50:14). Bij God is de ware kracht de gevoeligheid en de alertheid waarmee de mens met God communiceert (Ewa 56:7). Het gaat in diepte niet om zomaar kracht, en al helemaal niet geweld, maar kennis (Belech 9:24).

We mogen de diepste duisternis niet negeren en ontwijken maar haar onderzoeken, want hierin ligt het geheim van God's hemelse kracht. We kunnen geen stappen overslaan hierin. (Beloch 14:3) Het is een opname door het lijden. Als de Heere moest lijden, dan waarom wij niet ? Staan wij boven de Heere ? Neen. Wij moeten er dwars doorheen, dwars door de grote verdrukking, want alleen zo zal onze ziel gevormd worden. Alleen zo zullen wij van het kwaad worden losgesneden. Als wij delen in het lijden en sterven van de Heere, dan zullen wij ook delen in de kracht des Heeren. Dit is uiteindelijk een dieper lijden en sterven waarin we los komen van de verletterlijkingen. God zal het gekrookte riet niet verbreken. In de gesel ligt het Woord verborgen, het verborgen manna van de witte keursteen, wat bestemd is voor de overwinnaars die het letterlijke hebben overwonnen. Dat is de nieuwe bijbel, het geopenbaarde boek des levens, wat al in het boek Openbaring werd aangekondigd.

Wij lijden, opdat wij God's dienstknecht mogen zijn (Beloch 14:1-3). Als wij die gesel zullen omhelzen en kussen, geliefden, dan zal het gekrookt riet niet verbroken worden. Die gesel is alleen vernietigend als wij van de gesel wegrennen en er tegen strijden. Wij moeten leren de gesel lief te hebben en te beminnen. Zo mogen wij ook rieters worden in deze tijden. Er is niks meer van onszelf bij. De gesel heeft ons oude leven afgebroken, en ons nieuwe leven opgericht.

Velen hebben bloedangsten, angsten voor dood, lijden, vervolgingen en noem maar op, als ze aan het smalle pad en de enge poort denken, en zoeken daarom hun toevlucht op de brede weg, maar geliefden : God is goed en barmhartig. God's oordelen zijn rechtmatig en goed. Ze zijn niet ondermatig, niet overmatig, maar rechtmatig en waarachtig. Ze zijn uitnemend en geheel volmaakt, en zij zijn lof gegeven, stelde Calvijn in zijn 'leer der oordelen'. Zij verdienen lof. Zij zijn niet zomaar bot en bruut, maar teder en bezonnen, gericht, en de mens kan dat inderdaad niet overzien, en zijn vlees begrijpt het verkeerd. God's wegen zijn ondoorgrondelijk, en wie zijn wij om God te berechten en te veroordelen ? Weten wij het beter dan God ?

Maar ik zal u een geheimenis vertellen, geliefde broeder of zuster, want het Woord zegt in Beloch 25 in de Jachtspsalm van Buli : 'Het is niet mijn pijn, maar mijn werk.' Wij zijn bovenal werkers des Heeren. Laten wij nooit afdwalen van het werk. Als wij lijden, laten wij dan lijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en de afgoden. Het is een psalm die strijdt tegen de leugens omtrend deze onderwerpen. Ook zegt de psalm in vers 10 : 'Het is geen strijd, maar werk.' Laten wij dus alleen strijden in en voor het werk des Heeren, en niet voor de wereld en haar afgoden. Wij doen gewoon onze plicht. Wij doen gewoon ons werk, en zijn daar op gericht, op de zalige bronnen des hemels waaruit wij voortkomen, waarvanuit wij gericht kunnen werken, en waar wij ook toe zullen terugkeren.

Het is geen lijden, broeder of zuster, het is werk. Het is geen strijden. Het is werk. Alleen in het werk des Heeren is het geheiligd. Wij mogen gaan zien wat het daadwerkelijk is, opdat wij de ziel niet al teveel verzwaren. Het werk des Heeren is bitter en zoet. Het gekrookte riet zal niet verbroken worden. Denk aan een moeder die haar kind beschermt en geneest. Ja, de striemen zijn nodig,

om het kind te waarschuwen, maar het lijden zal zich altijd verzoeten in het werk des Heeren. De Heere is zachtmoedig. Het juk des hemels is zacht, en haar last is licht. Komt allen die vermoeid en belast zijn. (Mattheus 11:28-30) Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen heeft God bereid voor hen die de Heere liefhebben.

BESPREKING ZONDAG 10 TOT EN MET 12

Het is je niet overkomen, maar het is je geopenbaard, als je aan traumatische dingen in het verleden denkt. Niets overkomt je, maar alles is openbaring, illuminering. Het was er namelijk al, en je moest het ervaren. Iemand is voor jou geweest, en toen kwam jij, en zag hetzelfde. Het kwam tot de oppervlakte, dat wat er al was.

De media laat het zien alsof het allemaal echt is, de mensen om je heen. Ze doen net alsof het echt is, alsof het allemaal waar is, alsof zij betrouwbare getuigen zijn met betrouwbare getuigenissen. En vele mensen zijn media-verslaafd, media-junkies. Ze kunnen niet meer zonder. Ze worden allemaal in dat gat meegezogen. Wat blijft er nog van de natuur over ? Ze lopen met apparaatjes rond en strijden mee in de micro-golf oorlog om het laatste beetje natuur ook weg te schrapen, want de mens haat de natuur ten diepste. De mens wil niet naakt en alleen in de natuur zijn, terug gaan naar het paradijs, maar de mens wil naar een stinkende conferentie door de media georganiseerd, los van de natuur, of gewoon met bloemetjes in de haren en met wat huisdieren, vogeltjes en konijntjes in kooitjes alsof de mens toch nog van de natuur houdt, een beetje. Voor de nog echt kritisch denkenden ligt het er dan wel bovenop.

Zondag 10 zegt :

Vraag 27: Wat verstaat u onder de voorzienigheid van God?
Antwoord: De almachtige en alomtegenwoordige kracht van God, waarmee Hij hemel en aarde met alle schepselen als door zijn hand nog onderhoudt en zo regeert, dat loof en gras, regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijs en drank, gezondheid en ziekte, rijkdom en armoede, ja alle dingen ons niet bij toeval, maar uit zijn vaderlijke hand toekomen.
Vraag 28: Waarom is het voor ons van nut te weten, dat God alles geschapen heeft en nog door zijn voorzienigheid onderhoudt?
Antwoord: Opdat wij in alle tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar mogen zijn en in alles wat ons nog overkomen kan ons verlaten op onze getrouwe God en Vader, in de zekerheid dat geen schepsel ons van zijn liefde scheiden zal, omdat alle schepselen zo in zijn hand zijn, dat zij zich tegen zijn wil niet kunnen roeren of bewegen.

Dat is een strijd tussen een heks en een natuurvrouw. De prins van Heidelberg zit opgesloten in een kasteel. De vogels voeden hem door de tralies, en ‘s nachts komen de hemelse natuur moeders, de zondagen in de grondtekst, want er is een wereld van verschil tussen de westerse heidelbergse catechismus, en de heidelbergse catechismus in de grondtekst. Is die er dan ? Jazeker, want de gehele heidelbergse catechismus is opgebouwd vanuit de bijbel.

Als we het over de duivel hebben, het kwaad, dan hebben we het over een sluwe duivel, niet iets wat je filosofisch omver kan praten, of weg kan praten. Er komt veel meer bij kijken. Met bloed, zweet en tranen bouwen wij de school van deze wetenschap. Om elke vierkante centimeter wordt gestreden. ‘s Nachts komt altijd datgene terug wat overdag werd onderdrukt.

‘En we zingen en we springen en we zijn zo blij, want er zijn geen stoute kinderen bij,’ is een vlieger die niet opgaat. Er zijn overal stoute kinderen om ons heen. Sinterklaas moet nog komen. ‘Vol verwachting klopt ons hart, wie de koek krijgt, wie de gard,’ is dan een veel lichtere versie van wat de westerse christenen zingen : ‘Vol verwachting klopt ons hart, wie de eeuwige zaligheid krijgt, wie de eeuwige verdoemenis.’ De gard is een ander woord voor de roe, en dat heeft ieder mens nodig. Omdat we blijven stellen dat God het kruis is, is het woord God ook gewoon een variant op Gard, en Gard is om de hemelse Gist op te wekken, een variant op de heilige Geest. Van Gard tot Gist dus, van God tot Geest. Sinterklaas is trouwens als heilige klaas een variant van de heilige eklessia, oftewel de hemelse kerk, en dit is een vrouw, sint eklessia. De oorlogen over sinterklaas en zwarte piet zijn overigens weer op volle gang begonnen. Men bekogeld elkaar nu met oliebollen om dit sprookje in dit tijdperk. Het geheimenis van sinterklaas ligt in Heidelberg, en het blijft maar terugkomen.

Het sinterklaas mysterie is een groot mysterie. Sint Eklessia troont in Heidelberg, in de wildernis, waar zij haar schuilplaats heeft. Op arendsvleugelen is zij daar gekomen. Zondag 10 gaat over geduld en dankbaarheid, wat de sleutels zijn tot Heidelberg. Ook gaat het over schepping en onderhouding, wat een resultaat en vrucht hiervan is. Wij onderhouden de schepping door geduld en dankbaarheid. Zo zal er een nieuwe schepping zijn in hemelse gebondenheid en verbondenheid, stelt zondag 10 in diepte. Ook Kersten bevestigt dit, dat schepping en voorzienigheid bijeen behoren, dus de eklessia, de hemelse kerk, is ook het principe van nazorg, en niet alleen maar geboorte geven. En die onderhouding van de schepping geschiedt naar de eeuwige hemelse raad, stelt Kersten. Er mag dan ook niet zomaar van kracht gesproken worden,

maar de ware hemelse kracht is de voorzienigheid. De opvoeding, de tucht en de zorg is de ware hemelse moederlijke kracht. De zondeval was een ontwaking en openbaring over wat de mens nog allemaal moest doen. Kersten wijst op ‘in het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten.’

Kersten noemt de komst van de wereldoorlog een oordeel van God, want de wereld was door de zonden rijp geworden voor het oordeel. Hij riep : ‘Weg met al uw verzekeringen ! Zoek toch berging in de klove der steenrots. Gedenk toch het Woord, door een godvrezende moeder dikwijls tot haar zoon gesproken : ‘Weest niet al te verblijd in de voorspoed, en niet al te bedroefd in tegenheden.’

Ook afgoden willen voorzienigheid bieden aan de mens, ver van de Heere vandaan, waar Kersten ook tegen waarschuwt.

Zondag 11 – grondtekst

Vraag 29: Waarom wordt het hemelse zoonschap tot de hemelse baarmoeder, de zaligmaking genoemd? Antwoord: Omdat Hij ons zalig maakt en van al onze zonden verlost, en omdat bij niemand anders enige zaligheid te zoeken of te vinden is.

Vraag 30: Geloven dan ook zij in de enige Zaligmakende baarmoeder, die hun zaligheid en heil bij de heiligen, bij zichzelf of ergens anders zoeken? Antwoord: Nee. Door dat te doen verloochenen zij de enige Zaligmakende baarmoeder, hoewel zij Hem met de mond roemen. Want één van tweeën: of de hemelse baarmoeder is geen volkomen Zaligmaker, óf zij die deze Zaligmaker met een oprecht geloof aannemen, moeten alles in Hem bezitten, wat tot hun zaligheid noodzakelijk is.

Er zijn vele valse baarmoeders, vele valse wedergeboortes en ontwakingen, en daarom mag de mens niet overmoedig tot een baarmoeder gaan, maar alles toetsen, in de hemelse slaap blijven. Er is maar een hemelse baarmoeder, en daar moeten we alles voor opgeven, en daar kunnen we alleen binnengaan door volkomen hemelse slaap tot het sterven van het ego. Adam moest in een diepe slaap om tot de baarmoeder van Eva te komen, de moeder van alle levenden. Kersten zei : Ga toch dat Woord binnen, want datzelfde Woord zal tegen de mens getuigen die geen waarachtige gemeenschap ermee heeft verkregen.

Wie het verleden zomaar als het verleden zien en alleen maar in het ‘nu’ strijden zijn materialisten. Het verleden is de geestelijke wereld waar de wortels liggen. De verborgen hemelse raad is in het verleden. Daarover gaat zondag 12, die als de Efeze 6 van de Heidelbergse catechismus is, want er wordt opgeroepen om boven alles te strijden tegen de zonde en tegen de duivel. Het ‘nu’ is slechts het voorhangsel van het verleden, van de geestelijke wereld, waar de dwazen zich laten misleiden door de valse morgens, waar de Vur ook over spreekt.

De morgen bedriegt, ik heb het zelf gezien,

De morgen lacht je uit, waar de ontwaking slechts een keten is,

Wat is dan de diepere nacht ?
De nacht is op een hoge berg,
Terwijl de ochtend in het dal de dwazen misleidt
(De Vur, 114:7,9)

Een grote stoet komt uit de stad.
Zij gaan tot de morgen, maar de nacht kennen zij niet.
(De Vur 65:32)

Zij die als de gele morgen is, Zij is dan het raadsel van de oude tijden, de hoeder der tranen en de leidsvrouwe der heiligen en gezuiverden.
(De Vur 86:11)
Ik kom tot het morgenrood, om alles terug te draaien,
Zij hebben mij teveel gestoken,

Zij hebben mij teveel gebroken.

Alles deed pijn, maar van het lijden zingt zij,

als van zoete dromen.

(De Vur 42:11)

Zij die zomaar tot de morgen gaan, en dus zomaar in het ‘nu’ strijden, in het vlees, zijn dus deserteuren, die zich hebben laten bedriegen door vleselijke steekpenningen, wat hun drugs is. Zo horen zij niet dat zij geroepen worden door de hemelse moeder vanuit het verleden. In het ‘nu’ is het oordeel gekomen, en wordt de mens teruggeroepen tot de ark in het verleden al gegeven, maar de mens veracht de strijd in het verleden, want dat is immers zijn strijd niet. De mens wil het lijden van het verleden niet dragen door zijn zorgeloosheid en gebrek aan barmhartigheid. En zo blijven de wortels, en de hemelse raad verborgen. En dan zal er volgens Amos een tijd van honger zijn, waarin de mens zoekt maar niet zal vinden, omdat de mens verkeerde paden heeft gekozen, en zijn oren in de verkeerde richting heeft gestoken.

Het zijn de klassieke voorbeelden van afdwaling. De afgedwaalden in de woestijn klaagden tot Mozes dat ze weer terug wilden naar de vleespotten, oorlog voeren in het vlees, en dat er zo weinig voedsel en water hier was, maar het is allereerst geen strijd tegen vlees en bloed, maar het is een strijd van territoriale demonologie. Het ‘nu’ is slechts een poppenkast, en mensen die territoriale oorlogsvoering verachten strijden dan tegen de poppen, terwijl de poppenmakers zich slap lachen, want zo krijgen ze je meer en meer in hun

macht. Het is allemaal dweilen met de kraan open.

De man aan het kruis kwam niet om de romeinen te verslaan, maar om aan het kruis te gaan voor de diepere weg, dus het wachten op superman en spugen op het kruis telkens weer is zelf iets romeins. De romeinen hadden hun eigen afgoden, en waren de nazi's van hun tijd, terwijl de germanen vanuit het geestelijke en vanuit het kruis werkten, en toen Duitsland na het filosofische, intellectuele tijdperk overging tot de weltpolitik, expansie politiek, werd Duitsland ook romeins. Het is allemaal romeins, dat je zelf tot een beest wordt. De vrouw in Openbaring, als beeld van het overblijfsel, ging op adelaarsvleugelen de wildernis in, tot haar wortels, waar ze een schuilplaats heeft, vol worden met het Woord, en de arend is een beeld van het profetische. Het vleselijke begrijpt het profetische niet. Het is allemaal aards.

De oorlog is geestelijk. Het beest is het ego, wat diep in de mens zit, en de matrix is de illusie dat het ergens anders en iets anders zou zijn, dus dan vecht je tegen de bierkaai. Water gieten in een bodemloos vat. De mens heeft het Woord niet aangenomen. Tandarts en psychiatrie heeft het implantaat al ingebracht en niemand protesteerde, en wat er in het 'nu' gebeurt is daar gewoon een reflectie van, niets meer. Het is een oordeel. De zondvloed is gekomen. Dat is al uitgesproken.

Men wordt pas wakker als er bloed vloeit en als men wilde mannen om zich heen ziet hakken, maar tandarts en psychiatrie zijn smooth criminals die alles in het heimelijke doen, waar het grote volk langsheen leeft, dus er wordt gezaaid, tijdbommen gaan tikken, en als het dan ontploft, dan zijn ze ineens wakker en vallen de dansende poppetjes aan die ze om zich heen zien, omdat de tandarts en de psychiater altijd vrij spel hadden gekregen. Dus in het 'nu' is er dan allemaal slechts symptoombestrijding, en ook de dierenslager heeft vrij spel want dat kon ook altijd maar. Het waren immers geen mensen die leden, maar dieren. Dus nu moet de mens het hebben van vleesetende autoriteiten die dan de autoriteiten gaan bestrijden, het beest die zichzelf verscheurd. Ze praten zichzelf er helemaal in, want slager, tandarts en psychiater waren de afgoden van de mens, en nu moet de mens dus de gevolgen ervan dragen.

De mens is nu ingesloten in het 'nu' en nog bekeert de mens zich niet. Nog wil de mens het pad niet zien wat terugleidt. De mens is totaal mediaverslaafd, klagende tegen Mozes, omdat het haters zijn van de sobere natuur. De mens wil terug naar de romeinen. Het is vandaag de dag nazi tegen nazi. Als mensen om je heen jouw wereld proberen te bouwen, dan moet je je eigen wereld bouwen, en die wereld is al gegeven. Bouwen op het Woord.

Het zijn klassieke junkie-symptomen. Allemaal onstuimig junkie-gedrag gebaseerd op of er een joint in de mond hangt of niet.

Het is het Noord-Korea tijdperk. De mens heeft teveel tegen de bijbel en het geloof aangetrapt, extremistisch, ook te lang. Wij pakken het alleen aan in het kader van de dialectische theologie. De mens hoort wat woorden, en dan gaan ze er met de botte bijl mee aan de gang, helemaal uit de context. Wie zijn leven tracht te behouden zal het verliezen. Er is alleen leven in het kruis. Werk zolang het dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Dat hebben we veel vaker gezegd. Het is nacht nu. Daarom moet de mens terug naar dat wat al gegeven is. De rest is allemaal de bijeffecten van de drugs die men gegrepen heeft.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 7

Hoofdstuk 7. December 1946 tot Maart 1947

Het was net na de oorlog, maar voor hem was het nog steeds oorlog. Hij viel van het ene concentratie kamp in het andere. De zus van zijn vrouw was als de onverschillige Pontius Pilatus die gewoon toekeek als de vrouwen hem verbaal mishandelden. Maar hij gebruikte het voor zijn preken. De dominee had zoveel goede voornemens, maar dit was gewoon niet haalbaar. Er was teveel tussen hem en zijn vrouw ingekomen. Hij snapte niet wat zijn vrouw bezielde. Er was geen doorkomen aan. Hij kon niet met deze vrouwen leven. Het was alsof hij nu niet één moeilijke vrouw had, maar drie moeilijke vrouwen. Er knapte iets in hem. Hij had allang spijt dat hij ooit was verhuisd. Uiteindelijk stelde hij zijn vrouw voor de keuze : 'Je weet dat wij economisch goed zitten omdat de kerk ons financieel ondersteunt. Of die vrouwen gaan eruit, of ik stop ermee dominee te zijn.' Zijn vrouw was hierover erg kwaad, maar stemde toen uiteindelijk toe dat de vrouwen weg zouden gaan, op voorwaarde dat ze soms nog weleens een weekendje konden komen logeren. Dat was hem best. Wonder boven wonder stond hun vroegere flat weer te huur aangeboden, en zonder te aarzelen reageerde de dominee op het aanbod, en kreeg de vroegere woning terug. Ze waren hier beiden blij mee. Het leven in het centrum in een flat beviel hen toch beter als in een rijtjeshuis.

Het was inmiddels 1947 geworden. De verhuizing was weer een hele klus, en ze zorgden dat het weer precies zo was als vroeger. Wel gingen ze nog gewoon naar de nieuwe kerk. Dat stond hem wel een beetje tegen, want hij wilde eigenlijk helemaal niet meer in die wijk komen. Daarom gingen ze op zoek naar een andere kerk in het centrum, die ze

uiteindelijk vonden. Ook daar kon de dominee preken.

Hij had het gevoel alsof ze een cirkeltje hadden gemaakt. Hij voelde zich hier beter thuis. Soms kwam de vriendin van haar vrouw of haar zus nog logeren, of beiden. Maar dat werd ook steeds minder. Ze waren weer volkomen met elkaar opgezadeld.

'Opnieuw beginnen ?' had hij gevraagd toen ze weer in hun flat gingen wonen. Maar hij wist waar het op uit zou lopen. Hij liep zowel met een oorlogstrauma als met een huwelijkstrauma. Van beiden was hij niet af. Hij zat er middenin, maar hij was tenminste weer terug in dat wat hij zijn geliefde huis noemde. Het was alsof hij het nu extra kon waarderen. 'Nooit meer hier weg,' zei hij. 'Hier hoor ik.'

Hij begon steeds meer het mechanisme van zijn vrouw te ontdekken. Het was als een programma, als een klokwerk. Hij moest tot de conclusie komen dat hij daar geen controle over had. Hij besefte ook dat communicatie op zichzelf niet zonder gevaren is, en niet zonder consequenties. Hij besefte dat communicatie programmatie is, waarmee hij heel voorzichtig moest zijn. Er was wel een manier om ermee om te gaan, en dat behoorde hij te leren.

Hij bekeek de afstanden tussen de objecten om hem heen, en ook de afstanden tussen zijn gedachtes en probeerde het te lezen als een soort morse, als een tekensysteem. Het was moeilijk om niet geheel negatief te worden, maar het was ook moeilijk om geheel negatief te worden, dus hij probeerde een weg in het midden te vinden. Zijn vrouw zei vaak : 'Nu moet het goed zijn,' en 'Nu moet je er weleens over heen zijn,' als ze het over zijn oorlogsverleden had. Zij kon zich totaal niet in hem verplaatsen. Hij liep bij haar telkens op tegen een harde muur. Maar het was zijn vrouw. Het was een kraal of schakel in de ketting van zijn leven. Zij hoorde bij hem, of hij dat nu wilde of niet. Hij had zich daarbij neergelegd. En wat moest een dominee zonder vrouw ? Zij was zijn inspiratie bron, en daardoor economisch. Zonder haar had hij zijn preken nooit kunnen schrijven. Zij was het geheim van de financiele ondersteuning door de kerk.

Met haar viel ook niet echt te discussiëren. Haar wil en zienswijze was wet, hoe hij het ook wendde of keerde. 'Wat eten we vandaag ?' vroeg hij.

'Bloemkool,' sprak ze.

'Oh, bloemkool,' zei hij. Hij kon soms wel met haar praten over alledaagse dingen. Dan kon ze soms poeslief doen, en dan was hij erover verwonderd dat ze er geen ruzie over hadden. Zij was een onderdeel van een taal, een taal die hij nog niet begreep. Deze taal was onverbiddelijk. Er kon niet gesjoemeld worden. Hij moest deze taal leren. Hij had het gevoel dat hij naar school moest. Hij merkte dat hij wat miste als dominee zijnde. Daarom ging hij elke donderdagmiddag een cursus semiotiek volgen, de leer van de verborgen tekensystemen om de mens heen. Hij vond dit een interessant onderwerp. Het schooltje was gelukkig dicht in de buurt. Hij kon daar ook zijn verhaal kwijt, en toen gaven ze hem een uitleg over de verborgen betekenissen van de tekens die hij opnoemde, waarover hij zichzelf verbaasde. Zij konden zo de diepere betekenis van zijn geschiedenis laten zien, en dat gaf hem een diepe rust en vrede. Zijn vrouw vond het allemaal maar onzin, dus met haar sprak hij er nauwelijks over. Soms vroeg ze weleens wat er over, en dan probeerde hij zo vaag mogelijk te antwoorden, of zelfs misleidend. Hij wist dat hij bij zijn vrouw maar beter niet de waarheid kon vertellen. Zijn vrouw kon niet tegen de waarheid.

Ze leefde in een wereld van leugens, en alleen door de leugen kon hij haar nog enigszins bereiken. Maar hij leerde het te begrijpen als een tekensysteem op de cursus semiotiek. De leugen was een geheime taal. Hij vond dat wel interessant want zo kon hij zijn vrouw uitdokteren. Zij was het grootste blok aan zijn been, samen met de oorlog. Hij moest een weg door haar zien te vinden. Er was geen andere mogelijkheid. De oorlog en zijn vrouw waren twee grote raadsels in zijn leven die maar niet meebogen. Zou zijn vrouw opgesloten zitten in haarzelf en een soort van morse naar hem uitseinen ? Dat soort gedachtes vlogen door hem heen. Hij vroeg zich af hoe zij geworden was zoals zij was, zo hard als steen. Over haar verleden sprak ze eigenlijk nooit. Hij had er ook niet echt naar gevraagd. Op een dag besloot hij haar er eens mee te confronteren. Ze werd boos en liep weg.

'Wat is er nou ?' vroeg hij. 'Ik toon gewoon belangstelling, en weer is het niet goed.'

'Het gaat je niets aan,' sprak ze. 'Het is iets persoonlijks. Daar moet je vanaf blijven. Het is iets intiems. Daarvoor ben ik niet met je getrouwd. Ons huwelijk is puur economisch.'

'Doet het pijn als ik er naar vraag ?' vroeg hij.

'Ik voel niets,' zei ze. 'Ik leef niet in het verleden zoals jij.'

'Dat is natuurlijk makkelijk praten,' zei hij. Maar hij wist hoe zij er over dacht, en blijkbaar hield zij iets achter voor hem. Zijn laatste redmiddel was haar dagboeken. Hij zou eens op haar slaapkamer op zoek gaan naar haar oudste dagboeken. Er stonden ook kisten op haar kamer waar hij nog nooit in had gekeken. Het waren oude kisten die ze geërfd zou hebben.

Op een dag toen ze naar de supermarkt was ging hij haar slaapkamer op. Hij liep direct naar de kisten toe, maar ze

bleken op slot te zitten. Na wat zoeken vond hij de sleutels onder haar matras, en opende de kisten. Er lagen hierin veel oude schoolschriften, oude boeken, en ook wat dagboeken. Soms waren het dunne schriftjes. Er stonden ook jaartallen op. 'Interessant,' sprak hij tot zichzelf. 'Ik kan veel over haar zeggen, maar ze heeft haar leven wel goed bijgehouden, allemaal opgesteld in journalen.' Hij bladerde wat door de schriftjes. Het ging over wat vriendjes, en over haar vader. Er was veel over haar vader geschreven, hoe moeilijk hij was. Ze wilde vaak niet meer leven. Sommige zinnen waren doorgekrast. Plotseling schrok hij. Haar vader had haar iets aangedaan waar ze niet over durfde te schrijven. Hij begon zich de gekste dingen in het hoofd te halen, maar het bleef natuurlijk maar allemaal speculatie, omdat ze het niet durfde te schrijven. Hij las verder, en daar ging het weer over een vriendje, en over een voetbalwedstrijd van meisjes. Toen ging het weer over haar vader, dat haar vader het weer had gedaan. Zijn hart begon hevig te kloppen. Wat kon dit betekenen ? Zijn fantasie sloeg er op los, en hij begon als een razende verder te lezen, maar het ging allemaal weer over andere dingen. Toen nam hij een ander schriftje en deed hetzelfde, maar daar kwam haar vader helemaal niet in voor. Hij begon wanhopig te worden. Hij deed alles weer terug in de kist, sloot het, en legde de sleutels weer onder de matras.

De dag erna ging ze weg met een vriendin, dus toen had hij meer tijd. Weer opende hij de kisten, en nu zou hij echt alles grondig doorlezen van jaar tot jaar. Hij werd er echter niet veel wijzer van, want het ging allemaal over andere dingen, veel over vriendinnen. Ook ging het over haar zus. Vaak ging het ook over racisme, maar toen las hij iets waar hij weer van schrok. Ditmaal ging het over haar moeder. Haar moeder had iets gedaan waar ze niet over durfde te schrijven. Toen hij bij het laatste schrift was aangekomen van haar leven beefde hij. Hij hoopte maar dat het hem nu uitgelegd zou worden, maar hij was erg wanhopig. Hij sloeg het schrift open. Ze schreef dat ze was bedreigd met een mes, maar er werden geen namen genoemd. Ook moest ze bepaalde dingen doen. Verder werd alles vaag gehouden. Misschien had de bedreiging met het mes haar zo gemaakt. Ze werd gechanteerd. Misschien dat hierdoor alle stoppen bij haar waren doorgeslagen. Hij deed alles weer netjes terug in de kisten en sloot ze. Daarna legde hij de sleutels weer onder de matras, precies op dezelfde plaats.

Toen ze thuiskwam vroeg hij eerst hoe ze het gehad had. 'Het was leuk,' zei ze. Dat was alles wat ze zei.

'Ik had vannacht een nare droom,' zei hij. 'Je werd bedreigd met een mes.'

Ze schrok. Toen ineens werd ze weer stijf en koud. 'Iedereen droomt weleens,' zei ze zacht, maar ze had wel een beteuterd gezicht. Hij had er niet over gedroomd, maar hij wist geen andere manier om haar ermee te confronteren. 'Je vader en je moeder stonden er ook bij,' zei hij.

Ze keek op en trok haar wenkbrauwen op. Haar gezicht vertrok helemaal. Ze slikte. Toen vertelde ze uitgebreid over wat ze die avond zouden eten. 'Ik heb troost nodig,' zei hij. 'Ik gaf om je in die droom. Ik ontworstelde het mes van degene die je bedreigde.'

'Kun je ophouden met die dromen, Jozef de dromer ?' snauwde ze. 'We leven in de realiteit, niet in dromen.'

'Hoe waren je ouders vroeger ?' vroeg de dominee.

'Ik wil er niet over praten,' zei ze. 'Je wil altijd maar over vroeger praten, maar we leven in het hier en nu. Het verleden is weg. Daar hebben we niets meer aan, en het komt nooit meer terug.'

'Maar er zijn dingen van je afgenomen ?' vroeg hij.

'Ja, teveel,' snauwde ze, 'maar ik heb er zoveel voor teruggekregen. Het leven neemt en het leven geeft. Als iets wordt weggenomen, dan is er iets beters voor je.'

Hij keek haar aan, en snakte naar adem. 'Je bent nog steeds een aanstellertje,' zei ze.

Hij zag weer uit naar de donderdagmiddag, naar een les in de semiotiek, want het ging weer helemaal verkeerd. Ze werkte hem op de zenuwen, maar hij wist nu in ieder geval een beetje waar dat door kwam. Hij bleef maar aan het mes denken.

Toen hij die week naar het schooltje ging op de donderdagmiddag vertelde hij over het mes. Toen gaven ze een hele bijzondere uitleg. Het mes was het teken van een komend huwelijk. Hij was het mes zelf. Het huwelijk is een botsing, een ongeluk, twee mensen die toevallig op elkaar in zijn gelopen of ingereden. Zij zijn lotgenoten. Er valt ook niet aan te ontkomen. Ze zijn verminkt voor het leven. Ze zijn een vast onderdeel van elkaar geworden. Maar dat werd toen nog dieper uitgelegd, want het huwelijk is slechts datgene wat tekens, woorden en zinnen aan elkaar verbindt. Het huwelijk is het mengsel. Dat het zo diep gaat en zo pijnlijk is is het leerproces. Het is het onderdeel van een school, de moeite die je ervoor moet doen, en de voorwaarden die er zijn.

Voor hem was het het dagje wel. Hij liep fluitend naar huis. Hij was een beetje vrolijk, maar thuisgekomen kon zijn vrouw dat totaal niet waarderen. 'Ik ga het huis wel uit als je zo bent,' zei ze. 'Je lijkt wel dronken.' Ze ging naar de gang en pakte haar jas.

'Nee, blijf,' zei hij. 'Ik ben niet dronken. Ik zag gewoon wat grappigs op straat.'

'En wat was dat dan ?' snauwde ze.

'Een jongen die op z'n kont viel,' zei hij.

'Misselijk,' zei ze. 'En daar maak jij grappen over ?'

Uit zijn binnenzak haalde hij de chocolade die hij voor haar had gekocht. 'Die eet ik buiten wel op,' sprak ze, en griste het uit zijn handen.

'Nee, blijf,' zei hij. Hij wilde naar haar kijken om zijn nieuwe lessen semiotiek in het geheim op haar toe te passen, maar ze was al weg voordat hij er erg in had. Hij zuchtte, maar het kon zijn dag niet kapotmaken. Hij dacht na over wat er was gezegd. Voor haar was hij dus het dreigende mes. Natuurlijk was dat omgekeerd ook zo. Het leek wel alsof zijn vrouw het dreigende mes van de oorlog was. Maar het was dus slechts een schakel in de ketting van een semiotisch systeem, een tekensysteem. Hij moest de sociale tekens leren begrijpen en op waarde leren schatten. Ongelukken zoals het huwelijk stonden niet op zichzelf. Zijn huwelijk beheerste alles, als het bindmiddel van de taal. Als het pijnloos zou zijn dan zou het geen afweersysteem hebben, geen immunologie. Daarom werd het huwelijk vergeleken met een ongeluk. Het was om alles in de juiste banen te leiden. Het verleden moest afsterven, verwerkt worden.

Het huwelijk was een verleider, een misleider, een toevallig ongeluk, tenzij het was ontcijferd door de semiotiek.

Uitgave : COAB, 2018

HET RAADSEL VAN CALVIJN

Ligt in de natuurtouwen dan ook het geheim van de metamorfose ? In de aarde is het geheim van de natuurtouwen. De mens heeft het niet gezien. Alleen de eenling komt tot het geheim. Calvijn had het erover dat in de diepte van zijn putten is het geheim van de onweerstaanbaarheid (de vierde pilaar van het calvinisme) en het geheim van de onontkoombaarheid (de vijfde pilaar van het calvinisme), twee karaktereigenschappen van het natuurtouw. Dit natuurtouw doet de mens altijd minderen (de eerste pilaar) en afzonderen tot een eenling (de derde pilaar), opdat de mens zo door de natuur uitverkoren kan worden (de tweede pilaar). De mens heeft Calvijn verkeerd begrepen, heeft de diepte van de boodschappen van Calvijn niet gezien, en hij zag het zelf ook niet. Wat zei hij eigenlijk, en waarom werd hij zo'n beetje de beroemdste theoloog die ooit heeft bestaan ? Ja, schurken gingen ermee op de loop, en bouwden ermee hun kerken, met de woorden van Calvijn, maar het kan ook zoveel beter en dieper. Er kan ook een zuivere en goede boodschap in gezien worden, zoals ook in het evangelie wat de mensheid in de greep houdt.

Oh, wat een volle glorie predikte die Calvijn, als je maar even dieper durfde te kijken, even verder durfde te kijken dan je neus lang was. De mensheid heeft het niet begrepen, de mensheid heeft het niet verdiept, maar het raadsel van Calvijn heerste over de massa's. Het raadsel moet verstaan worden. Daartoe is de prediking van het natuurtouw gekomen. Het is iets voor de puzzelaars, niet voor de religieuzen. Kijk, ik kan ook wel religieus gaan lopen doen, maar wat wordt ermee bedoeld ? Dat is veel interessanter, als je het op diepte gaat schatten, en het eindelijk eens gaat uitleggen. Uiteindelijk houdt je dan alleen de natuur nog over, en de natuur spreekt nu eenmaal graag in metaforen.

Dus wie was Calvijn en wat was zijn boodschap ? Calvijn stond voor het volk zo'n beetje naast Jezus. Hij sprak erover dat de mens eigenlijk helemaal geen vrije wil had. De mens werd voortgedreven door de krachten van het kwaad, en de mens had hulp nodig. De mens was een speelbal geworden. De mens moest terug naar de hogere wil, naar de hogere kennis. Calvijn predikte het touw. De mens was gebonden door het touw van het kwaad, en moest nu terug tot het touw van het goede, oftewel het natuurtouw. Dat je Calvijn heel anders kan uitleggen is bekend, maar dit is dan even de rode draad die er doorheen loopt, en waar je jezelf aan vast mag houden. Calvijn is nooit letterlijk geweest, ook al was hij orthodox. Hij werd gedreven door abstracte krachten.

De vrije wil kan juist zo gevaarlijk zijn, en kan de mens op het verkeerde pad leiden. Daarom is het belangrijk de vrije wil over te geven aan de hogere kennis, de kennis van de natuur, oftewel het natuurtouw. 'Ja maar ik wil dit en ik wil dat,' wordt er dan gezegd. Gaat het dan om wat je zelf wil, je vlees, of gaat het erom wat het beste voor je is ? De lagere wil van de mens heeft de mens in de grootst mogelijke problemen gebracht, en daarom is de boodschap van Calvijn, wanneer deze op waarde is geschat, van levensbelang. Het is niet zo dat een mens geen vrije wil heeft, maar de mens moet dus komen tot het punt van het afleggen van de vrije wil, opdat de hogere wil kan komen. Wat een heerlijke en veilige boodschap is dat. Dan komt er iets groots en heerlijks van de natuur wat we niet meer kunnen wederstaan en waaraan we niet meer kunnen ontkomen, want het is iets eeuwigs.

Is dat dan een makkelijk pad ? Neen. Maar we zijn dan wel geborgen in God, wat we dan ook mogen meemaken. God heeft ons geen gemakkelijke tocht beloofd door het oerwoud, maar wel een behouden aankomst. Uiteindelijk is dat het belangrijkste dat we ondanks alles toch God's kinderen zijn. Het lijden wordt ons niet bespaard, maar het zorgt ervoor dat we in God blijven en geen slaven van de zonde zijn, en de wil van het vlees niet meer volgen. Vanuit ethisch oogpunt valt er heel wat aan te

merken op de bijbel, de koran en ook de geschriften van Calvijn, maar de natuurtouwen lopen er dwars doorheen. Wij mogen worstelen met de bijbel, de koran en Calvijn, net zoals Jakob op Pniel vocht, vanuit het oogpunt van het toetsen : toets alles en behoud het goede. Wij mogen het kind namelijk niet met het badwater weggooien. Het was een erfenis, en we doen de voorouders geen recht en eer als we het zomaar klakkeloos aannemen, en ook niet door het zomaar weg te werpen, maar juist door het te verdiepen, tot sieraad te strekken, door een gedegen commentaar erop te geven, vanuit exegetisch oogpunt, de schriftuitleg. Zo kan de mens voor veel gevaren behoed worden in deze zware, dichte en woeste literaire oerwouden. Dat is een hele uitdaging, en dat is ook de reden waarom ik altijd van mijn vak heb gehouden.

Daarom zeggen we ook omtrend het onderwerp Calvijn : Niet in paniek raken, maar even een kwartslag draaien. Het helpt soms om ook even wat andere geschriften van Calvijn erbij te halen om de context te kunnen zien. De stad heeft de boodschap van Calvijn nodig om de vrije wil weer te beteugelen. Calvijn is, wanneer je zijn boodschap hebt kunnen relativeren en niet jezelf te buiten bent gegaan aan het drinken van de wijn ervan, als een paardenmenner. Hij is geen geestelijke sinterklaas, maar het kan zeer dankbaar werk zijn voor de puzzelaars die doorzetten in deze oerwouden. Het geeft niet makkelijk mee, en geeft zich ook niet makkelijk weg, maar er is een weg. Er is een orthodoxe Calvijn, maar ook een meer literaire Calvijn, als een dichter, die de geheime paden laat zien in de wildernissen van het bestaan. Ja, een groot rover was hij, een beruchte piraat en schurk in zijn tijd, en nog steeds, maar moeten de gestolen goederen dan niet teruggeroofd worden ? Calvijn is als een legende, een mythe, waar de mens niet meer van los komt. Het heeft te diep gegraven en gegrepen. Nu moet de mens het nog leren begrijpen en tot nut gebruiken. God kan ook met kromme stokken rechtslaan.

Niets scheurde de wereld theologisch zo diep als Jezus, Mohammed en Calvijn. Paulus predikte slechts Jezus, maar Mohammed en Calvijn predikten zichzelf. Ze brachten een totaal nieuwe religie. Calvijn had zijn eigen theocratie opgericht. Predikers hebben weleens gesteld dat het bijna onmogelijk was om Calvijn nog uit de botten te krijgen. Het was te diep gegaan. En dan zeg ik : Dan moeten wij nog dieper.

Niemand heeft het ooit zo extreem gesteld als Calvijn, niemand. Maar ook zijn geestelijke en theologische rijkdommen waarmee hij deze boodschappen bracht waren ongeëvenaard, en bezaten grote potentie. Het doet zeker niet onder voor de bijbel. Als ik soms zie hoe de stad misbruik maakt van de vrije wil, dan strek ik mij soms uit naar de extremen van Calvijn, niet letterlijk, maar symbolisch, want ik weet dat wij moeten manoevreren tussen extremen. Tussen de extremen ligt een pad, en wij zouden totaal machteloos zijn als de andere extreem zou ontbreken. Daarom is Calvijn van levensbelang om de strijd tegen de overmaterialistische en hedonistische stad te winnen. Temper de wijn van Calvijn zou ik zeggen, om deze paarden te temperen. In de juiste verhouding en de juiste hoeveelheid doet het wonderen. Onderschat Calvijn niet, onderschat de macht van de geschiedenis niet, om door deze oerwouden heelhuids heen te komen. We zijn in een doodsstrijd met de stad. Zonder Calvijn gaan we er allemaal aan.

In zijn commentaar op de Psalmen stelt Calvijn dat het niet voldoende is te proberen niet te zondigen. Ja, de mens moet zich afscheiden van de zondaren, maar ook moet een mens afkeer hebben van de zonde. De mens moet walgen van de zonde, en niet alleen maar de zonde haten. (Psalm 1) Walgen wij al van de zonde ? Hebben wij er al zo'n grote afkeer van dat we er van gruwelen, zodat we de zonde niet meer doen ? Zo niet, dan moeten wij ons daarnaar uitstrekken en ervoor bidden. Het is dus ook van groot belang te weten wat nu eigenlijk zonde is en wat niet. Ook daarvoor mogen wij bidden, en het mag ons geopenbaard worden in de studie van de demonologie. Het is iets wat we moeten ervaren, in onze relatie met God, met de natuur, met de hogere kennis. Het kan niet zomaar in een boekje gelezen worden of zomaar van Jantje naar Pietje doorverteld worden zo van dit is dit en dat is dat. Neen. Het gaat om het hebben van een persoonlijke relatie met de hogere kennis waarin je offers moet brengen. Gesjoemel zal altijd leiden tot misleiding, dus vandaar dat de mens die het meent met de hogere kennis radicaal moet zijn. Calvijn stelde dat Ezra de psalmen had verzameld, of iemand anders, maar dat juist deze psalm als eerste was opgesteld had een bedoeling, namelijk de godvruchtigen terug te leiden tot het overpeinzen. Wees gegrond, doe niets zomaar oppervlakkig, maar heb er een diepe en getoetste reden voor. Het geluk van de goddelozen is maar tijdelijk, en is een waan, stelt Calvijn.

Hoe erg moet het zijn als je aan het einde van je leven moet vaststellen dat alles slechts een waan is geweest, alles waar je voor hebt gewerkt, alle contacten die je hebt gebouwd, alle schatten die je hebt vergaard, alle naam die je hebt gemaakt. Werk daarom alleen zuiver voor het goede, voor de hogere kennis, opdat je later niet bedrogen uit zal komen.

Psam 1 zegt : Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, niet stil staat op de weg der zondaren, en niet zit in het gestoelte der spotters, maar zijn lust is in des heeren wet, en hij overdenkt hare wet dag en nacht.

Bouw daarom je huis niet op zand. Dat

is wat de dwazen doen. Zorg dat je fundament hebt. Heb je al fundament voor alles wat je zegt, denkt en doet ? Zo niet, dan bevind je jezelf op dun ijs. Calvijn waarschuwt dat waar iemand vrijwillig zijn slechte begeerlijkheden achterna dwaalt hij bedwelmt wordt door de gewoonheid der zonde, en dan vind er verharding plaats. Waar de zonde gewoon word daar begint de mens alles te vergeten, en daar valt de mens af van God, wat een zeer tragisch natuurverschijnsel is om de mens te testen. Vandaar dat het vreemde ook zo belangrijk is voor de mens. De mens mag door het gewone niet in slaap dutten. Calvijn stelt dat afkeer van deze zondige gewoonten de mens weer uit deze bedriegelijke slaap zou kunnen doen ontwaken. Afkeer van de zonde is het medicijn, want God heeft ook een afkeer van de zonde. Calvijn waarschuwt vervolgens tegen de ijdele blijdschap die het zondigen biedt wanneer deze afkeer ontbreekt.

Blijf dus vechten tegen de zonde van de stad.

Uit : De contextuologie (ingekort), uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 19, 14 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 3

Er is maar één ‘ik’, één zelf, wat van belang is en wat bestaat en zal bestaan, en ook altijd heeft bestaan, voortkomende vanuit het niet-ik, het niet-zijn, het niet-bestaan, oftewel vanuit de zelfverloochening, en dat is het bestaan van het hogere zelf van God, waar ook Galaten 2:20 op wijst, namelijk dat wij met Christus, oftewel chasma, de baarmoeder in de worteltekst, gekruisigd zijn, en toch leven wij, maar dit is niet onze ik, maar Christus, oftewel chasma, de baarmoeder, leeft in ons. Het eigen ik is namelijk levens en levensgevaarlijk.

God de moeder leeft in ons, en wij leven als door een spiegel, in een wildernis vol spiegels, waarin wij nog steeds verdwaald zijn, want wij kennen het hogere zelf van God niet of nauwelijks. Daartoe moeten wij nog ontwaken. Dan spreek ik even voor de mensheid in zijn algemeen. De mens is nog heel laag in het evolutie plan, staat nog in zijn kinderschoenen, en dat zien we ook om ons heen. Religie is de grote boosdoener, en wel in de zin dat ieder zijn eigen afgod heeft, en daar strijden ze voor, ook tegen elkaar, en zo ontstaan grote oorlogen waar gewoonlijks kinderen in worden opgeofferd. De hoge bazen, de oude mannen, zitten lekker hoog en droog, en laten hun kinderen het met elkaar uitvechten.

Karl Barth zei dat we niet hoefden te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van mensen. Bestaat de mens wel, of zijn dit slechts spiegelingen ? Er is het verschil tussen het gekende zelf van God en het vreemde zelf van God, als een hemelse gespletenheid eigenlijk. Die gespletenheid is er in ieder mens, niemand uitgezonderd.

De man is een onderdeel van de moeder, het luisterende deel, het deel wat bekend is, terwijl de vrouw het ongekende is, het vreemde. De bruid is donker en de bruidegom is blank in het Hooglied. Het zijn slechts beelden. De bruidegom moet de staat van gevallenheid, ellende en oordeel onder ogen komen, de duisternis, waarvan zijn donkere bruid een beeld is, van die ontwaking, dus niet in de zin dat zij zelf slecht is, maar zij laat het zien, en onderwijst hem hierin, en leert hem de nederigheid.

Jezus wees in het evangelie op de bekering, de gehoorzaamheid en het sterven van het zaad. Alleen in die kracht kunnen wij werken. Dat is precies waar de baarmoeder voor staat, de chasma. De predikant F. Bakker stelde in zijn boekje ‘Facets of Prayer’ dat zij die een ware nood hebben niet weglopen van het zijn aan de voeten van Jezus, maar dat ze daar liever zouden willen sterven. Hij stelt hoe erg het is als God dan stil blijft, of dat God dan over rechtvaardigheid spreekt in plaats van genade, en dat we dan een ‘nee’ te horen krijgen, dat God niks voor ons kan doen. Ons vlees moet namelijk sterven aan de voeten van Jezus, aan de voeten van Moeder God, net zoals Ruth in slaap viel aan de voeten van Boaz. F. Bakker stelt dan dat we in onszelf geen rechten hebben, maar dat alleen God rechten heeft.

Nu sprak Calvijn in zijn commentaar op 1 Timotheüs dat velen liever lof geven aan het menselijke verstand, de welsprekendheid en de menselijke wetenschap in plaats van lof geven aan de waarachtige, goede en rechtmatige oordelen van God. Daarom is er ook zijn ‘lof der oordelen’ leer. Onze catechismus wijst erop in inzetting 57 hoe belangrijk het is om de grootte te kennen van God’s oordeel. Ook moeten we de grootte kennen van de zonde en de ellende, en de doodstaat waarin de mens zich verkeerd, anders komen we onherroepelijk terecht in de verstrikkingen van Laodicea. En we zien om ons heen wel dat de leer van hypergenade gewoon niet werkt, maar dat we van God te horen krijgen als we om genade smeken : ‘Mijn oordeel zij u genoeg.’ Onder het oordeel des Heeren worden wij getuchtigd en opgevoed, op de juiste paden geleid, en daarom is dit oordeel lof gegeven en verdiend het lof. Het oordeel is niet ondermatig of bovenmatig. God is een goede God die zijn kinderen beschermt, en wiens werken wonderbaar zijn, boven alle verwachting.

Aardse mensen zijn sadistisch, bitter en letterlijk, terwijl het koninkrijk des Heeren, en ook de oordelen des Heeren geestelijk zijn. Het is de mens geweest die het heeft doorgevoerd in het vleselijke. De wegen des Heeren en de diepten des Heeren in het oordeel zijn ondoorgrondelijk. Door het vlees, ook door het religieuze vlees, wordt de mens altijd weer op het verkeerde been gezet. De mens wil nog graag gezien worden,

en praat daarom met de massa mee, ook voor de markt. Wie durft vandaag de dag nog de kudde te verlaten om op zoek te gaan naar het verloren schaap of het verloren varken ? Dan moet je gaan daar waar alleen arenden durven te komen. Zij die denken jou te bezitten zullen je dan terug proberen te roepen als een hond. Maar je bent hun hondje niet. Dat zijn allemaal de instellingen van het vlees, en dat zal vallen, als wij maar blijven volharden op het smalle pad tot in de verloren dieptes van de wildernis. Dat is niet zomaar het pad van het volk Israel, maar het pad van Ismael die ieder mens als zijn vijand had, als beeld van het toetsen in de Vreze des Heeren. Ismael vreesde de mens niet, maar alleen de Heere, en bouwde zo met zijn vader in de dieptes van de verloren wildernis het gebedsoord, in het land Rebekkah, zoals we kunnen lezen in de nieuwe bijbel. Dat is het waarlijke komen tot het hemelse vreemde (Odenlech 14:20).

Als we al die aardse koninkrijken om ons heen zien en beseffen dat we als mens in ballingschap leven, dan mogen we volgens Calvijn met één ding tevreden te zijn, en dat is een dienstknecht des Heeren te zijn. Zo onderwees Paulus Timotheüs. De rest moeten we op de koop toenemen. Het hoort bij het werk des Heeren. Het is niet lijden, maar werk. Het is niet strijden, maar werk. (Beloch 25)

Wij moeten net als God herders zijn op zoek naar de verloren schapen, wat een diepe betekenis heeft, want dit is ook een studie opdracht om tot de hogere hemelse context te gaan, tot de missing links. Telkens ontbreken er dingen in de kerken, waar ze vervolgens hun marktjes en koninkrijkjes omheen bouwen, dus moeten we verder trekken. Wij zijn vreemden die van station tot station gaan. Wij horen hier niet. Wij zijn niet van deze wereld. Geliefden, het zijn allemaal maar tijdelijke plaatsen waar we dingen van kunnen leren, en dan moeten we verder trekken, dieper de wildernis in, op zoek naar de verloren, vergeten, onontdekte gebieden, ook de wilde stammen waar de buitenwereld nog nooit contact mee heeft gehad.

In het werk des Heeren gaat het erom dat wij niets anders behoren te zoeken dan een goede werker te zijn, een goede dienstknecht des Heeren, stelt Calvijn. Laten we eerlijk zijn, en niet het doel missen door mensenverering of zelf vereerd willen worden. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt, wanneer een ieder u vereerd. Waar is het offensief ? Wij dienen net als de Heere een steen des aanstoots te zijn, omdat wij de waarheid prediken, en niet op de stoel van Eli gaan zitten om de lof van het volk te ontvangen. Zij die op de stoel van Eli zitten en hun kinderen niet tuchtigen en hun kinderen naar de mond praten, die hebben hun loon al. Die worden volop vereerd door het grote volk. Ze hebben misschien grote wijsheid gebracht, maar een stuk van de tucht en het oordeel weggelaten, en daarom zit er een lek in het schip en moet de mens verder. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Veelal werden zij zo groot door de markt. Het verkoopt goed en zo is het simonie, tovenarij. Het volk is betoverd. Ze zwelgen en vleien met de grote namen. Och, rent toch tot de wildernis om naar de verloren schapen te gaan zol.ang gij nog kunt. Laat u niet op een voetstuk zetten. Ren voor uw leven. Neem niet de kronen en tronen aan van de stad, want zij zullen u gevangen zetten, en u tot een slaaf van hun mammon maken en tot hun mores (Zeeën 1:51). Hun spieren zijn volgepompt met uitwerpselen om vrouw en kind te onderdrukken, en andere rassen, want zij zijn het superras (Zeeën 1:50). Zijn we dan het gevaar van de nephilim vergeten ? Dit geheimenis van Genesis 6 is nog steeds onder de mensen. Wij leven weer in de dagen van Noach. Men eet, drinkt en huwt, en stoort zich nergens aan. Men is Laodiceaans. Keer toch terug tot de lof der zondvloed die nodig is, de lof van het oordeel (inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus).

Calvijn stelt dat het geluk voor de vleselijken is gelegen in twee dingen : eer en gemak, maar dat voor Paulus om twee tegengestelden gaat, namelijk arbeid en oneer. Oneer bevestigt de arbeid des Heeren. Hij verstaat hieronder allerlei ongerief en zwarigheid : armoede, kou, naaktheid honger, ballingschap, berovingen, gevangenissen, slagen en andere vervolgingen. Alhoewel dit ellendig is als wij voor de gerechtigheid lijden, is dit ook een bron van vreugde, wat de dialectiek van het lijden voor de Heere is. In de verdrukkingen hebben wij hoop op de levende God, stelt Calvijn. Alle dingen zijn zo tot gewin gerekend.

We gaan door verdrukkingen heen opdat het zaad wat we in goede aarde hebben gezaaid zal sterven. Zo zullen wij een oogst hebben. Daarom moeten wij leren volharden. Wij moeten leren in de duisternis te wandelen zonder licht (Jesaja 50:10).

Er wordt een laffe, snelle christologie gepredikt die om Getsemané heengaat, er met een leien dakje vanaf komt. We noemen dit ook wel sneltrein-christologie of sneltrein-theologie.

In Getsemané moeten wij ons aan het lijden des Heeren ontdekken, die benauwd was ten dode, die vreesde ten dode, die bedroefd was ten dode, en die verlamming werkte door totdat hij niet meer sprak. De verbrokenheid moet doorwerken tot hemelse stomheid, opdat ons vlees niet meer zal spreken. Als we om ons heen kijken, ook onder de religieuzen, dan zien we hoe zij nog verdeeld zijn onder elkaar en dan mogen we beseffen dat deze verbrokenheid niet diep genoeg is doorgewerkt, dat men nog in sneltrein-christologie zit en langs de Heere en langs elkaar zijn heengeraasd. Dan moeten wij terugkeren tot Getsemané en

het allemaal nog eens overdoen, als gekrookt riet. Dat was de beweging van de predikant Smytegelt (1665-1739) van wiens predikingen in 1744 het boek ‘Het gekrookte riet’ verscheen, waar de beweging van gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk in de tachtiger jaren zich op baseerde. Men moest terug naar de basis. Oh, hoe belangrijk dit is ook vandaag de dag.

Om het zaad te laten sterven moeten wij dieper de aarde in, dieper de verborgenheid in, voor een verborgen omgang des Heeren, niet voor het oog van de mensen, niet voor eer en aanzien, niet voor de verkoop, want dan zouden wij ons loon al hebben, en dit is aards loon. De kerk is door en door Laodiceaans geworden. Ook Getsemané wordt verkocht, en het is een heel kortaf en selectief Getsemané geworden. Men gaat gewoon op het gouden stokje zitten in het gouden kooitje, als een vogeltje, en dan denkt men dat het klaar is, maar het is niet klaar. Men spreekt snel afrondend met de hete aardappel in de keel. Er is een grote, zeer grote nood in religieus Nederland. Het is een rovershol geworden, een hoerenhol. Het volk is bedrogen voor een markt. Het volk wordt onder zware betovering gehouden. De heksen en geesten gaan rond in religieuze gewaden.

We moeten terug tot de benauwdheid des Heeren die we hebben achtergelaten in de hof van Getsemané. Wij komen niet tot het paradijs dan door de dieptes van de hof van Getsemané. Getsemané is het voorportaal, en het paradijs ligt in de dieptes van Golgotha. Nog steeds is dit Getsemané. Golgotha is het diepere Getsemané waar het vlees uiteindelijk afsterft. Wij moeten toetsen ten dode toe, en hierin verlamd zijn om maar iets voortijdig te zeggen of te doen. Het moet komen vanuit het gestorven zaad. We moeten te benauwd en verlamd zijn, te gammel, te fragiel, om nog de werken van het vlees te doen. Dat is het lijden des Heeren in de hof van Getsemané. Ook Paulus werd hiermee geslagen bij Damascus, en ook Jakob werd hiermee geslagen op Pniël. Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. Het is de vreze des Heeren ten dodens toe, om alles te toetsen. Zo kan het goede uiteindelijk behouden worden.

Ook Job en Jeremia kenden dit pad, en ook de psalmendichter. Ook Adam kende dit pad, en ook Ismael en Ezau. Maar vandaag de dag zijn deze paden dichtgegooid met cement en asfalt. Men heeft er een hoererende kerk op gebouwd. Daarom moeten wij terug de dieptes in. Wij moeten de kerkgeschiedenis onder ogen komen en zien wat er gebeurd is. Zo mogen wij tot innerlijke en diepe verbrokenheid komen, ten dodens toe. Wij moeten niet ergens halverwege stoppen om weer onze vleselijke werken op te pakken, onze vleselijke gereedschappen en werktuigen. Neen. Wij moeten wederkeren tot de bron en daar volkomen afsterven aan onszelf. De heilige schaamte moet wederkeren, als sleutel om uit Laodicea te komen. Laodicea is een zinkend schip.

Geliefde lezer, als u er toe komt ‘Jezus aan te nemen,’ dan gaat dit niet om het afgodsbeeld van Jezus in de stad, maar om Getsemané aan te nemen, wat helemaal doorloopt tot het voortijdse Getsemané. Laat u niet bedriegen door de afgoden van de sneltrein-christologie, door de snelle auto’s, want daar pronkt men mee in Laodicea. Die zetten ze graag voor hun tuintjes neer. Heb uw huis en tuin in de dieptes van Getsemané, en ga dan dieper, want Jezus had geen steen om zijn hoofd ten ruste te leggen.

Er is geen leervrijheid in Laodicea. Ze zijn bang dat hun producten ontwaken tot de waarheid en de benen nemen. Daarom moet een man zijn ouders verlaten om zijn vrouw aan te hangen. Die vrouw is het werk des Heeren.

In het jaar 1906 ontstond de Gereformeerde Bond binnen de hervormde kerk, als de hervormd-gereformeerden. In 1909 werd het blad ‘De Waarheidsvriend’ uitgegeven, waarvan M. van Grieken destijds de hoofdredacteur was. In nr. 2 van 1909 werd gesteld dat ouderdom het boze hart niet geneest, maar dat het in smartelijk licht de diepe en gehele verdorvenheid van het menselijk hart vertoont. En dat is waar. Er is een ouderdomscultus gaande in het bourgondische leven, onder de hedonisten, ook de religieuze hedonisten, die de ouderdom vieren en verafgoden. Verjaardagen worden volop gevierd en er wordt naar uitgekeken, alsof dat een graadmeter is voor het geloof. Jeremia vervloekte zijn geboortedag en de baarmoeder die hem voortbracht. Hij vervloekte ook de man die zijn vader de blijde boodschap bracht (Jeremia 20:14-15, Ewa 47:13).

Jeremia had willen sterven in de baarmoeder (Jeremia 20:17-18). Hij wilde dieper de dood in, dieper Golgotha in, opdat hij niet in het vlees zou leven, onderhevig aan vleselijke bloedlijnen. Hij was in gevecht met de moeder aller vleselijkheden, en daarom kwam hij tot Getsemané. Hij voelde zich verraden door het leven.

Benut de tijd van uw jeugd goed. Wordt niet voortijdig oud. Wees vruchtbaar in het werk des Heeren. Werk zolang het dag is, want als het nacht is kan niemand werken. Begraaf uw talenten niet. De ouderdoms-afgoderij is een gevaarlijke drugs van de sneltrein-christologie. Kom tot de Heere als een kind, en worstel zoals Jakob op Pniël. Geef je niet zomaar over aan dingen die oud klinken. Alles moet getoetst worden. Velen hebben een ouderdoms-fetisch die hun geestelijk leven in de weg staat. Het is van het vlees en sleept je naar de dood. Vecht daarom voor je leven. Weiger net als Jeremia op te groeien in het vlees. Zoek de dood van het zaad in de baarmoeder. Ga terug naar waar je stappen hebt overgeslagen,

waar je vlees niet diep genoeg is afgestorven. Wordt hervormd door de vernieuwing van je denken.

Wij moeten de grootte van het vlees, van zonde en ellende, onder ogen komen, en het zien te ontvluchten, op het Jeremiaanse pad. Wij moeten de noodzaak van het sterven in de baarmoeder onder ogen komen, en ons er naar uitstrekken. De bloedbanden van het vlees knellen en benauwen, want het wil niet loslaten, en het is wellustig in al zijn wegen, dus daarom hebben we die dood aan het voorgeslachtelijke vlees zo hard nodig. Hevig pronkt zij en betuttelt zij. Jezus sprak : Laat de doden de doden begraven. Hij had een heel ander beeld van wat familie is en familie leven. Dat was iets hemels, niet van deze aarde. Wij hebben hier op deze aarde niets te zoeken. Wij moeten boven zijn.

Soms moet je tegen de ouderlijke geesten zeggen : ‘Ik ben je hondje niet,’ en soms is het maar beter om te zwijgen. Het kan een hele benauwende strijd zijn als je als bezit wordt gezien, als een monument, en als voetveeg. Vaak ben je in de aardse families niets dan aas, en wordt je als kind aan het front gezet, als levend schild om de familie elite te beschermen. Zo ben je dat ook als burger : De oude mannen voeren oorlog, en de kinderen moeten er voor sterven. Het zijn allemaal gevolgen van de ouderdoms-cultussen. De trots en hoogmoed, de eigengerechtigheid ook, is dan tot een hoogtepunt gekomen, en dan roept Jeremia zijn vervloekingen weer uit.

Geef niet toe aan het vlees. Ga het gehele pad van Getsemané. Wees geen slapende discipel. Laodicea slaapt en geeuwt.

Wij willen tot Bethlehem gaan, tot nieuwe geboorte, ver weg van de stad, want daar was toch geen plaats voor ons. We zijn diep in de wildernis, diep in Getsemané, voor die nieuwe geboorte. Die komt samen met een nieuw afsterven, in Golgotha. Bethlehem staat niet los van Golgotha, en ook niet los van Getsemané. Er is geen nieuwe geboorte zonder Getsemané en Golgotha.

Stel je voor dat Jozef en Maria niet arm naar de wereld zouden zijn geweest, en dat ze aangenomen waren in de stad, in de herberg. Dan was die nieuwe geboorte er nooit gekomen. Neen. Ze moesten buiten de stad zijn. Laten we daarom het nut van de verworpenheid zien, het nut van Golgotha en Getsemané, om zo tot de Bethlehemse wildernissen te komen, bij de verloren schapen en varkens. Nr. 4 van de Waarheidsvriend van 1909 noemt het een plaats van verachting, en dat we dieper moeten graven om het rechte antwoord te vinden.

Die geboorte vindt alleen plaats in de diepere exegese van Getsemané. Bethlehem ligt in de diepte van Getsemané, waar na Golgotha het zaad is gestorven, en wortel schiet. Dan ineens is de spruit er.

De Waarheidsvriend stelde dat voor valse christussen wel plaats in de stad en in de herberg zou zijn geweest, en in het paleis van Herodus. De Waarheidsvriend stelde dat hen van de stal zouden zeggen dat ze niet waardig waren dat Jezus onder hun dak zou komen, want ze herbergen alleen dieren. Het zou geen plaats zijn voor de Zoon van God. Zo kunnen arme bekommerden en verslagenen van ziel het niet geloven dat de Heere intrek in hen neemt. Toch is dit de voorwaarde des Heeren dat de Heere intrek neemt in hen die gelijk zijn aan de onwaardige stal.

M. van Grieken stelt in de Waarheidsvriend van 1910, nr. 6, dat het hele leven van God’s kind in het teken staat van strijd, lijden en smart, maar dat het eind van de historie ten slotten victorie is.

Als we het traject van de rieters-beweging in de tachtiger jaren willen bestuderen dan zijn hierbij de dagboekjes van ‘Verzamelde aren’ van de gekrookte riet-predikanten binnen de hervormde kerk onmisbaar. Deze verschenen vanaf 1985.

Het eerste dagboek uit 1985 begint al direct met de uittocht en de dood van Mozes. De riet-predikant Tj. de Jong verklaart de dood van Mozes als de dood van de wet. We kunnen er namelijk niet zomaar doorheen, door de doods-Jordaan, door de wet. Tj. de Jong merkte op dat toen Jozua kwam. Hier mogen we bij stellen dat Jozua in het Grieks Iesous is, in de Septuagint, oftewel Jezus, en ook een typologisch beeld was van Jezus. Ook mogen we hierbij opmerken dat Yeshua in het Hebreeuws het sterven van het zaad is, gewoon als woord, wat dus op een principe duidt, en niet zomaar op een naam of een persoon. Tj. de Jong wijst dan op de meerdere Jozua, wijzende op Lucas 2.

Nu, de lagere wet moest afsterven, de wet van de vleselijke werken, de wet naar de dode letter, en zo moeten wij komen tot de hogere wet. Daarom moest Mozes sterven en Jozua opstaan om het volk verder te leiden. De wet op zich is niks, want eerst moet het zaad sterven, zodat de wet tot leven wordt gebracht en in de juiste richting, in de juiste verhouding. De wet moet gaan bloeien. We kunnen dus geenszins stellen dat de wet heeft afgedaan, maar het moet stromen vanuit de hemel. Daartoe kwam de meerdere Jozua om daar op te wijzen. Zo is daar in het donker ineens een doorgang, waar Tj. de Jong over sprak.

Tj. de Jong stelt vervolgens dat er veel ijdel roemen is in dit verbond, maar dat de mens dan terug mag vallen op God.

We mogen stellen dat het tijd en moeite kost in het leerproces om leren richting te houden en niet terecht te komen in de valstrikken in de uittocht. Hij stelt dat er een heilige harmonie is tussen het doen van de wet en het sterven aan de wet. Hij stelt dat er een hemels pad van de hogere wet voor ons ligt wat bewandeld kan worden door liefde en dankbaarheid. In die zin, stelt hij, is er een verschil tussen wettisch zijn en wettelijk, daarbij wijzende op psalm 119. Oh, hoe belangrijk dit is, want in het enthousiasme van de hypergenade wordt al snel de wet totaal overboord gegooid alsof we ons daar niet meer aan hoeven te houden. Zo wordt deze lagere en valse genade de mens tot een strik. Dan is de mens zo vrijgemaakt dat hij hyperliberaal is geworden, en zo zijn de banden tussen hemel en mens gebroken door het vlees. De riet-predikant stelde toen dat de ware vrucht van het geestelijk leven het liefhebben van de hemelse wet is.

Laten wij ons onderwerpen aan wat de gekrookte rietvaderen predikten in de tachtiger jaren, en wat Smytegelt predikte in de jaren 1700 over het gekrookte riet. Laten wij onze geestelijke rietvaderen en rietmoeders eren opdat onze dagen verlengd, oftewel verdiept, worden. Zo zal de uittocht zich volbrengen en zullen wij opgaan tot het beloofde land.

BESPREKING ZONDAG 13 TOT EN MET 19

Zondag 13 gaat over alles verdienen, alles moet gekocht worden, en dat is de enige weg uit het duivelse systeem, dus niet zomaar natuurlijke processen van slapen en ontwaken, maar je kan een ontwaking alleen verdienen, dan is het gefundeerd. Valse ontwakingen moet je je van loskopen door wat je verdiend hebt, anders worden het gave-spelletjes en geloofs-spelletjes waar de mens lui van wordt. De mens moet er zelf bij betrokken zijn.

Zondag 14 gaat dan over de vleeswording van het Woord, en de vernedering van de man aan het kruis. Het is de emanatie van het Woord, waarin het hemelse zich verbergt. Kersten stelt dat we heel erg moeten oppassen met vals medelijden, want het medelijden kan juist ook een duivelse strategie zijn om heimelijk door te kunnen blijven zondigen, en Kersten noemt de tekst van 'Weent niet over mij maar over uzelven.' Het ware medelijden zorgt dat de mens ver weg blijft van de zonde, anders is het medelijden slechts spot. Het ware medelijden is ook plaatsvervangend en zelftucht, als onderdeel van het ascetisme. Doordat het Woord vlees werd kon het de zonde overtreffen, stelt Kersten. Ook stelt hij dat de geboorte van de man aan het kruis nederig was, in de natuur. We kunnen ook stellen dat de hemelse moeder, de moeder van de man aan het kruis, maagdelijk was als een beeld dat ze zich niet had verhoerd aan de stad.

Zondag 15 gaat over het kruis. Kersten stelt dat de gekruisigde nedergeworpen moest worden in de diepste vernedering, in de diepten van de dood. Ook noemt hij psalm 69, waar overigens wordt gezegd in vers 11 : 'Ik weende onder het vasten van mijn ziel, maar het werd mij tot diepe smaad.' We kunnen stellen dat het als een voorbeeld is gesteld om na te volgen, en dat daarin de mens opgenomen wordt, als een vis verstrikt in hemelse netten. Een heleboel mensen lezen het verkeerd, meer naar de westerse interpretatie, alsof het buiten hen omgaat, maar het moet dwars door de mens heengaan. De heidelbergse catechismus kan alleen maar tot zijn recht komen vanuit de grondtekst.

Zondag 16 gaat in diepte erover dat de mens naar de hel (baarmoeder) moet, om los te komen van valse kracht en valse rust, in heropvoeding. Zondag 17 gaat om de opstanding, en in principe kunnen we stellen dat de ware opstanding alleen geschiedt als de geloofsoefening, en daarbij is zondag 17 het Aretaitische hart, want dat is wat het woord betekent, namelijk geloofsoefening. Het is de toets-oefening van Jakob op Pniel, als de urim, en zondag 18, die over de opname gaat, is dan het toets-resultaat, de thummim. De opstanding is slechts een dieper kruis, om tot de diepere sappen te komen, de ware opname.

Wij moeten zondag 17 en 18 in ons hart ontvangen, als natuur moeders. De mens moet dieper slapen. De mens heeft geen grotere kracht nodig, maar een dieper kruis. Er waren namelijk dingen overgeslagen. De mens raffelde dingen af.

Zondag 19 gaat over de geestelijke gaven, een fundament wat de latere reformatorische kerk steeds meer ging loslaten.

Kersten noemt lijdzaamheid ook als gave. Het kruis is de gave, namelijk te lijden met de hemel. De vrucht van de honger is het lijden, en de slaap, zoals ook Adam door de diepe slaap tot de geestelijke gaven kwam, tot het kruis in de hebreeuwse grondtekst. De gaven zijn de charis in het grieks, en de kanan (vgl. kanaan, het beloofde land) in het hebreeuws.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 8

Hoofdstuk 8. Maart tot Mei, 1947

Hij zag ook in dat de geheime taal uit tegenpolen bestond, wat ze op school de dialectische semiotiek noemden.

Op een dag kwam de zus van zijn vrouw weer logeren. Hij raakte diep met haar in gesprek toen zijn vrouw bezig was in de keuken. Dat was eigenlijk

voor het eerst, want ze had zich altijd erg stil gehouden naar hem. Hij waagde het erop en vroeg over het verleden van zijn vrouw.

'Ja, ze is met een mes bedreigd,' zei haar zus. 'Dat is eigenlijk alles wat ik er van weet, en dat ze gechanteerd werd. Ze moest werken voor iemand ofzo, anders zouden ze haar koudmaken.'

'Weet je ook wat voor werk dat was ?' vroeg de dominee.

'Administratief werk voor iets,' zei ze.

'Voor wat ?' vroeg hij.

'Dat is een familie geheim,' zei ze. 'Daar mag ik niet over spreken.'

'Maar ik ben deel van de familie,' zei de dominee. 'En ik ben van de kerk, dus het lijkt mij dat ik ervoor in aanmerking kom om het te weten. Het gaat per slot van rekening om mijn vrouw.'

Ze knikte. 'Als je het tegen niemand zegt,' zei ze.

Hij knikte. 'Mijn erewoord,' zei hij.

Toen kwam zijn vrouw binnen. Daarna hadden ze geen gelegenheid meer om alleen te zijn, en de zus van zijn vrouw moest alweer weg. Het leek wel alsof ze in de gaten werden gehouden. De dominee besloot toen een brief te schrijven, maar hij kreeg daar geen antwoord op. Niet lang daarna kwam de zus van zijn vrouw weer logeren, maar ze gedroeg zich als een vreemde naar hem.

De cursus semiotiek was verder afgelopen, en er waren geen vervolglessen meer. De dominee voelde zich in het diepe geworpen. Wel was er een dialectisch-semiotische kerk bijgekomen in het centrum. Dat gaf de dominee weer wat hoop. De diensten werden op de zondagavond gehouden, en op de woensdagavond. Dat zou mooi uitkomen voor de dominee. Hij zou er eens naartoe gaan. Zijn vrouw wilde verder niet mee.

De diensten werden gehouden in een villa. Er liepen ook monikken rond. Verder ging het er aan toe zoals bij hem in de kerk. Er werden psalmen gezongen en er werd een preek gehouden of voorgelezen. Hij kwam ook sommige mensen van de cursus tegen. Het kwam bij hem allemaal heel vertrouwd over. Het deed hem denken aan zijn vroegere studie theologie. Hij woonde daarvoor op een internaat. Zijn gedachten dwaalden daar steeds weer naar af. Het internaat stond in een prachtig natuurgebied, nog vóór de oorlog. Hij herinnerde hoe hij overstapte naar een ander internaat en dat toen de oorlog begon. Hij trouwde en werd dominee, en werd toen in zijn eigen huis door de nazi's opgepakt en naar Duitsland meegenomen voor dwangarbeid. Er was veel behoefte aan semiotiek na de oorlog. Vreemd genoeg had zijn vrouw die behoefte niet.

Hij herinnerde zich de leraren op het internaat, hoe hij zich aan hen optrok. Maar ook zij konden de oorlog niet voorkomen. Er was rep en roer op het tweede internaat toen de oorlog aanbrak. In de weekenden ging hij meestal naar zijn ouderlijk huis. Zijn vader was ook dominee. Hij ging daar naar de kerk als hij er was, waar zijn vader preekte, en waar hij ook zijn vrouw voor het eerst ontmoette. Hij had warme gevoelens voor zijn vader, maar zijn vader was alcoholist, en dat nam hij van hem over. Hij had daardoor niet altijd een heldere kijk op de werkelijkheid, en daarom had hij ook hallucinaties die overigens vaak heel religieus waren. Hij leefde daardoor deels in zijn verbeelding, maar ja, wie deed dat niet ? En hij had de alcohol na de oorlog nodig om over de oorlog heen te kunnen komen. Zijn vrouw was het hier niet mee eens, en het was een reden waarom ze een hekel aan hem had. Zij beschreef de alcohol altijd als een wurgslang. De vader van zijn vader was ook dominee en alcoholist. Het zat in de familie. Zijn vrouw wilde niet dat het geld zou opraken aan zijn drankprobleem. Ze draaide ieder dubbeltje om. Altijd probeerde ze de dingen zo goedkoop mogelijk te krijgen. Daar reiste ze stad en land voor af. Ja, haar soberheid en eenvoud eerde hij. Hij zou het wel willen, maar hij kon het niet. Zijn enige redmiddel was volgens hem de semiotiek. Zijn vrouw had hier het geduld niet voor. Altijd dramde ze maar.

Een andere gelijkenis met zijn vader en de vader van zijn vader was dat ze alle drie moeilijke vrouwen hadden, en misschien had alles wel met elkaar te maken, en werd er naar de drank gegrepen vanwege de moeilijke vrouw. In zijn geval was dat zeker waar. Ook rookte hij dus als een ketter. En dat was een andere reden waarom zijn vrouw een hekel aan hem had, maar er waren veel meer redenen. Daarover kon hij altijd lezen in haar dagboeken.

Hij zwoer dat hij zou blijven roken en drinken tot aan zijn dood. Zijn vrouw zei vaak dat het zijn dood zou worden. 'Je drinkt jezelf nog eens dood,' zei ze altijd.

'Alsof het jou wat kan schelen,' zei hij dan altijd.

'Het scheelt mijn portemonnee heel wat,' zei ze eens. 'We zouden meer geld overhouden als je niet zou drinken.'

'Is geld alles waar je aan denkt ?' vroeg hij.

'Het leven is geld,' sprak ze. 'Zonder geld is er geen leven.'

'Wat heb jij dan een zielig bestaan,' sprak hij.

En ze was bang dat ze de kerkelijke financiele steun zou verliezen als hij er niet meer zou zijn. Hij noemde dat

eigenbelang. Dan haalde ze gewoon haar schouders op. Het kon haar niet schelen. Volgens hem had ze geen ziel. Of misschien was haar ziel geroofd door het mes ? Of misschien was zij ook geknapt door de oorlog ?

Hij herinnerde zich de leraren van het internaat. Ook zij konden de oorlog niet tegenhouden. Vaak dwaalden zijn gedachten terug naar de tijd voordat de oorlog begon. Nu ging hij dan weleens naar de semiotische kerk. Ook daar gaven ze hem het advies om te minderen met roken en drinken. Hij was in eerste instantie boos, maar later begreep hij het wel. Hij moest andere manieren zien te vinden om met zijn problematiek om te gaan. Hiervoor was de semiotiek de geroepene.

De semiotische kerk leek wel een goede invloed op hem te hebben. Hij kon na niet al te lange tijd het roken en drinken halveren. Ook zijn vrouw was daar erg blij mee. Maar ze had nog steeds een hekel aan hem. Hij kon het gewoon nooit goed doen in haar ogen. Ze zei ook dat sinds hij minder dronk en rookte hij minder chocolade voor haar meebracht.

In de semiotische kerk hadden ze de filosofie dat de oorlog was begonnen door teveel drank. Hijzelf wees vrouwen als de schuldigen aan. Hij was in de loop van de tijd enorm verbitterd geraakt naar vrouwen, vanwege dat hij zo'n moeilijke vrouw had. In zijn ogen konden vrouwen niets of niet veel meer goeddoen. Op een bepaalde manier begon hij zo ook erg veel op zijn vrouw te lijken. Hij schreef nog steeds preken en steeds meer begon zijn vrouwenhaat erin door te schemeren. Hij kreeg daar ook weleens kritiek op, maar dat kon hem niks schelen. 'Dan is het tenminste goed getroffen,' zei hij dan. Hij had het helemaal gehad met het vrouwelijk geslacht. Toch gaf hij dan nog wel toe dat het allemaal voor inspiratie was, en goed voor de semiotiek. Volgens hem waren liefde en haat slechts bijwerkingen van de semiotiek. Het ging niet om liefde of haat, maar om het waarde proces. In zijn huwelijk was er nauwelijks tot nooit romantiek geweest, maar ze zagen wel elkaar's waarde in. Het was iets economisch, iets zakelijks. Liefde of haat kan daar gaan afbraak aan doen. Volgens hem waren die twee emoties ook heel erg relatief, en was er maar een hele dunne lijn tussen. Vaak was liefde gemaskerde haat, en vaak was haat gemaskerde liefde. Door de semiotiek kon er doorheen geprikt worden. Liefde en haat waren onderdeel van een communicatie systeem. Beiden hadden waarde.

In de semiotische kerk stonden ze wel open voor zijn ideeën, en het duurde niet lang voordat hij daar ook kon preken. Nu had hij twee kerken waar hij preekte, en waardoor hij financieel ondersteunt werd. Zijn vrouw was hier erg blij mee, voor het geld, maar wilde verder niets van de semiotiek weten. Daar wilde ze zich niet in verdiepen. Ze ging daarom ook nooit met hem mee naar de semiotische kerk. Dat was wel het laatste wat ze wilde, maar ze accepteerde het verder wel van hem, vooral omdat het geld in het laatje bracht. Dat nam overigens niet weg dat ze heel zuinig leefde.

Uitgave : COAB, 2018

BOVEN VERWACHTING

Kom dichter bij het kruis waar Christus hangt. Leg alles af bij dit kruis opdat de gebedsreis begint. In de verte staat de ster van Bethlehem die u wast en u leidt tot de kribbe. Offer bij de kribbe zoals de wijzen eens deden het dierbaarste wat u heeft tot een lieflijk reukoffer. Wij volgen het kindje Jezus om zelf ook door de kribbe weer kind te worden. Al die zogenaamde volwassenheid, die statigheid en gewichtigheid waarmee we anderen onderdrukken moeten we hier afleggen. We moeten ons laten verjongen door de kribbe, en weer gaan spelen. Niet zoals de dwazen doen, maar zoals Christus eens deed. Wij mogen met Christus spelen, en door Zijn spel zal Hij ons tot een diepe genezing brengen.

Kom maar dichterbij, als u waarlijk een kind wil zijn, want kinderen dragen de sleutels tot het koninkrijk, tot het paradijs. Wilt u weer terugkeren tot de tuin ? Het kindje Jezus weet de weg, en weet ook de weg door uw hart om uw diepste wonden te raken. Daar waar niemand u ziet en niemand u begrijpt. De ogen van het kindje Jezus staren u aan. En u kunt weer geheel kind worden met Hem.

Christus heeft Zijn kinderlijk hart nooit verloren, maar de volwassen wereld om u heen wel, en het heeft hen tot de verstening geleid. Laat Christus u uit het gesteente rukken, laat Hem de banden wegnemen. Legt uw gewichtigheid af, anders kunt u niet samen met Hem vliegen.

Kijk maar in Zijn ogen, en laat Hem al die gewichtigheid maar weg gaan. Wij hebben maar een klein beetje van Christus nodig om te kunnen leven, maar gewichtigheid staat in de weg. We hebben maar een klein beetje nodig om met Christus te kunnen vliegen. Strek u uit naar de openbaring. We hebben maar een klein beetje nodig om terug te keren tot de tuin, de hof van Eeden. Vergeet die koude harde blikken van de volwassen wereld die zo veeleisend zijn, maar denk aan de dromerige ogen van Christus die dwars door u heenkijken naar uw hart. Keer terug tot de droom.

Door het kruis keren wij terug tot de droom. Door de kou om ons heen staren we weer dankbaar naar ieder beetje. De ondankbare wereld zal vergaan. Altijd willen ze meer, nooit is het genoeg. Door hun hebzucht gaan ze ten gronde. Wees zuinig op elk klein beetje dat je hebt, want je zult het nodig hebben. Elk zwavelstokje is van oneindige waarde,

omdat het altijd zal voortbranden in de herinnering. Het zal ons leiden door de dood heen, en ons brengen naar de wereld waar de diepste kou de zwavelstokjes heeft voortgebracht. Adem diep in, en vergeet nooit dat God Liefde is. God is niet als de wereld om u heen. God schiep de wereld als een paradijs, en daar mogen wij naar terug gaan. Er is daar geen haat, geen zonde, geen hebzucht of spot. Er is daar alleen liefde door liefde werkend als een groot geheimenis. Alle kennis is daar liefdeskennis, en alle wijsheid liefdeswijsheid, en alles is vervuld door de kracht van liefde. Daarom, ga mee, en laat u omhullen door die wereld, om zo de volwassen wereld te vergeten. De volwassen wereld zal geheel wegvagen in de kribbe, en zal zich niet staande kunnen houden voor de ogen van het kindje Jezus.

De liefde in de volwassen wereld is geen liefde. Het is een veeleisende, hebzuchtige liefde, uitgezonden om te strikken en te vernietigen. Het is het web van een verschrikkelijke spin waaraan zovelen ten prooi zijn gevallen. God zal die liefde aan het kruis brengen, haar openlijk ten toon spreiden en tot spot brengen. Zij zal geheel wegvagen.

Oh, dat wij zullen komen tot de voet van het kruis, om Hem ons dierbaarste bezit te geven. Wij kunnen de wereld niet veranderen. We kunnen alleen zelf tot verandering komen door het kruis. De wereld ligt onder Gods Oordeel, en er is in de wereld niets te zoeken.

Ons licht zal opgaan als we de zwavelstokjes in onszelf vinden, in de dieptes van ons hart, daar waar God verblijft. Kom tot die plaats, en kom weer tot leven. De wereld om u heen is de dood, maar binnenin is er leven. Kom tot het laatste zwavelstokje dat is overgebleven, en koester dit zwavelstokje en wees dankbaar. Dan zal het zwavelstokje zich vanzelf vermenigvuldigen, en u brengen tot een plaats van eeuwig leven.

De liefde is het allergrootste. De liefde telt niet. De liefde meet niet op. U bent voor de liefde niet een nummer of een stuk vlees. U bent voor de liefde zeldzaam en een uniek wonder. Deze liefde stijgt altijd weer uit boven elke verwachting.

De liefde is zo'n zwavelstokje dat zal wegbranden alle haat. De liefde is iets waar geen hoogmoedige bij kan. Geen hoogmoedige en trotse van hart kan blijven staan voor de troon van ware liefde. Het koninkrijk van God is voor de zachtmoedigen, de gevoeligen, de mysterieuzen en de dromers, voor kinderen en martelaars. Velen vluchten vandaag de dag van de alsmaar verschrikkelijker wordende wereld. Ze vluchten om zo hun dromen uit te leven en een glimp van het paradijs op te vangen. Blijf vasthouden aan je dromen. Laat niemand je dromen afroven, want het is je hart. Al deze dromen zijn in Christus aan elkaar verbonden als engelen. Bekijk de wereld niet maar letterlijk, maar cryptisch, en zie God weer spreken. Als wij profetisch met de wereld omgaan, dan zullen we merken dat we al in het paradijs zijn. Het paradijs is niets meer dan een openbaring van hetgeen er al is. Laat deze boodschap je hart verwarmen, keer op keer, komende van de troon van God. Liefde is groter dan het letterlijke, het rationele. Liefde is groter dan al die gewichtigheid om ons heen. De Liefde overwint, dwars door de dood heen. De Liefde is het geheim van het kruis, en het kruis is het geheim van de Liefde. Deze twee gaan altijd samen. De Liefde schenkt je de droom, maar je moet durven te dromen, durven uit te stijgen boven je eigen rationalisme. Er zijn altijd zoveel stemmen die ons terugroepen, en daarom moeten we ons afzonderen. Ook de kerkkooien zijn vol stemmen die ons terugroepen, en daarom moeten we het aandurven zelf voor God te verschijnen, en ons niet meer te verstoppen achter de gewichtige theologieen van de dominee, de pastor of de voorganger. God doet niet gewichtig, maar is als een dromerig kind, speels, avontuurlijk. Maak vandaag de beslissing met God dit avontuur aan te gaan. Durf los te breken uit je kooi. God is niet het beeld wat ze van Hem hebben gemaakt. God is amoureus, sprookjesachtig, fabelachtig, plagerig, uitdagend, mysterieus, cryptisch, onvoorspelbaar, eigenzinnig, gevoelig, zachtmoedig, liefdevol, diep, avontuurlijk, zwoel, natuurlijk, vulkanisch en boven verwachting.

Uitgave : PSK

1e Jaargang, nummer 20, 17 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN TIMOTHEUS - 4

Calvijn stelt in zijn commentaar op 1 Timotheüs 5 dat dartele tongen bedwongen moeten worden met soberheid. Hij wijst erop dat een gebrek aan overdenking tot lichtvaardig vooroordeel leidt. Er moet gebeden worden om het leren van gematigdheid, opdat het geen vleselijke gematigdheid zal zijn.

Laten wij oppassen met oeverloos lofprijzen, zoals veel in de vrije gemeentes gebeurt, die zo vrij zijn dat het zelfs vrijheid geeft aan het vlees. Laten we oppassen en maat houden met enige vorm van lofprijs, want het mag niet de studie des Heeren tegenhouden. Ook moeten we ervoor zorgen dat we niet afdwalen tot vleselijke studie, en daarom moeten we ons op boven richten, maar laten we beseffen dat de Heere kennis is, en dat het zaad moet sterven, twee dingen die Jezus predikte. Teveel lofprijzen kan ook ruimte geven aan het vlees. De ware lofprijs is de gehoorzaamheid in het werk des Heeren. Het vele zingen kan het heilige geestelijke doven, wat men ook leerde in het methodisme. Het heeft allemaal te maken met het in bedwang houden van de tong. Er moet eerst diepgaande zondologie en demonologie plaatsvinden. Men moet zich niet overgeven aan lichtzinnige liederlijkheid. Men moet leren als Maria aan de voeten van de Heere te zitten, en niet zomaar rond te rennen als een zingende, lofprijzende Martha. Velen vinden Maria te saai. Het vlot niet, en verkoopt niet goed. Maar in de ogen des Heeren had Maria het beste deel gekozen.

Daarom roept Calvijn met Paulus op tot soberheid en de verachting van de rijkdom.

Er is laag, vleselijk geloof, dat blind is, en het hogere geloof. Een mens kan teveel kennen, dat door zijn kennis er geen ruimte meer is voor de vreemde kennis des Heeren. Dat teveel kennen is dan aardse, vleselijke kennis, die het heilige geestelijke en de werkingen van het hemelse woord tegenhoudt.

Men moet zich niet zomaar aan het heilige geestelijke wagen, maar aan de pneumatologie. Er zijn namelijk veel dwaalwegen in het geestelijke, als de wetenschap van het geestelijke ontbreekt.

Er waren verschillende bewegingen binnen de hervormde kerk die de mens terug wilde laten gaan naar bepaalde oude, verloren instellingen. In de jaren 1980 was dat de beweging van het gekrookte riet. In 1906 werd de gereformeerde bond opgericht. In de jaren 1810 ontstond het reveil. Ze vonden dat de hervormde kerk te liberaal en vrijzinnig was geworden. Er moest nog veel veranderen. De kerk moest zowel terug als verder. Beide bewegingen waren belangrijk, maar de hervormde koningskerk op zich werd voor velen te benauwend, want er was maar weinig godsdienstvrijheid en leervrijheid. Daarom ontstonden er zowel bewegingen binnen als buiten de hervormde kerk.

Da Costa was van het reveil. In 1825 stelde hij : ‘Oh, Nederland, gij zult eens weer het Israel van het Westen worden. God zal uw kerk met licht omgorden, uw koningen met David’s eer.’

Da Costa stelde dat de mens moest heersen over de lagere schepping, wijzende op Genesis. We kunnen stellen dat er allerlei lagen zijn van schepping, en dat de laagste schepping die van het vlees is, die de mens nog moet overwinnen. Voor de overwinnaars is de witte keursteen weggelegd, het verborgen Woord des Heeren, het hemelse manna.

Ik had een droom over Da Costa, en hij sprak dat er een half paradijs was, en dat de rest oorlog was. Hij sprak over het halve paradijs als een studie-oord. Er was een grote oorlog. Ik zag een andere predikant die gekweld werd tot het uiterste door demonen. Da Costa probeerde de mensen te leiden tot de hemelse woningen. Het Reveil moest verder uitgewerkt worden. Da Costa streed met de oude en nieuwe bijbel in zijn hand. Hij probeerde de mens los te kappen van de knellende Kuyper banden. Kuyper kwam ook uit het reveil, en maakte zijn eigen beweging, en die stond al snel bekend als neigend tot wereldsgezinde overgenade, wat in principe ook de sneltrein-christologie was. Daar streed Da Costa tegen in mijn droom. Hij riep de mens terug. De mens moest weer komen tot de goddelijke dwaasheid. De mens was te wijs geworden in Laodicea, in eergierigheid, wat gewoon vleselijke, verkeerd afgestemde wijsheid is. Ik zag hoe hij een ontsnapping organiseerde uit de Kuyper kerk. Het was een diepere

tunnel terug tot de wildernis.

In zijn eerste deel van de serie ‘Bijbellezingen’ uit 1864 stelde Da Costa dat God de bruid van Adam uit zijn binnenste nam, en toen buiten hem werd gesteld om vervolgens tot hem geleid te worden. Isch is de man, en Ischa is de mannin, stelde hij.

Nu, daar kunnen we diep over nadenken. Uit het binnenste van de mens, van de kerk, werd zij genomen, kwam zij opzetten (het reveil, 1810). Vervolgens werd zij buiten hem gesteld (de afscheiding, 1834 Nederland, 1831 Zwitserland), en toen werd zij tot hem teruggeleid (de nieuwe bijbel, 1970 (ontstaan), 2024 (uitgave).

Da Costa stelde dat man en vrouw naakt waren in het paradijs als een beeld van onschuld, niet van onwetendheid, maar alleen in een onwetendheid van het kwaad, en daarom moet de mens vandaag de dag heilig worden door de kennis van goed en kwaad te bezitten, als de weg tot het geloof, want we kunnen niet geloven wat we niet kennen. De kennis is dus de sleutel tot het geloof in de theologie van Da Costa, en zeker ook de kennis van het kwaad, oftewel de zondologie en de demonologie. Laten we hierbij in de gaten houden dat er in de demonologie altijd projectie-gevaar ligt. Er moet balans blijven tussen zondologie en demonologie. De grootste vijand is het eigen vlees van de mens, zoals Smytegeld stelde dat de zonde een gruwelijker beest was dan de duivel en de hel.

Da Costa stelde dat alles beproefd moest worden. Het zou niet zonder strijd, bidden en vasten gaan. De mens moest verzocht worden. Zonder strijd geen overwinning. No pain, no gain. Wij moeten dus wel asceten zijn, en het niet proberen te ontlopen.

De manier waarop de duivel de mens probeert te verleiden, stelt Da Costa, is door schoonheid en halve waarheden. De duivel werkt dus met aas. De leugen komt altijd met een gedeelte waarheid om doorgang te vinden. Daarom is de demonologie ook zo belangrijk, de kennis van het kwaad. Deze kennis, samen met de kennis van het goede, is de sleutel tot het geloof, stelt Da Costa. Zonder deze kennis is dus het geloof al snel vals.

Zo is er, stelt Da Costa, een verboden spijs, maar ook een geboden spijs, namelijk het hemelse brood. Dat is het levende brood wat uit de hemel neerdaalt, het verborgen manna, van de boom des levens. Dat is een boom die eeuwig doet leven.

Adam was gehoorzaam geweest tot de vrouw die God hem had gegeven en die hem van de vrucht van de verboden boom had gegeven. Dat was het probleem van Adam : zijn gehoorzaamheid, stelde Da Costa. We moeten een hemelse ongehoorzaamheid hebben om niet met de anderen mee te zondigen. De mensen mogen als ze gezondigd hebben ook de schuld niet afschuiven.

De gekruisigde is het zaad van de vrouw, stelt Da Costa, en de gekruisigde overwon de machten van het kwaad niet door geweld, maar door zijn lijden en zwakheid, door zijn doorboorde voeten aan de kruispaal. Er is alleen overwinning door overwonnen te zijn, stelt Da Costa. Wij moeten het lijden wat God ons geeft lijden tot het einde toe. Alleen zo is er bevrijding, stelt Da Costa.

In de reveil vinden we de kroonjuwelen van de hervormde kerk. Vanwege dat dit hemelse prisma’s zijn en een breed spectrum geven, als in een pyramide vorm verklaart het de vele verschillende karakters binnen de hervormde kerk in de reveil beweging, de gereformeerde bond, en de gekrookte riet beweging.

Da Costa stelde dat wij wedergeboren dienen te worden in het zaad van de mannin. Da Costa noemde haar de moeder van alle levenden, van allen die zalig zouden worden. Ook in de nieuwe bijbel wordt dit onderscheid getoond tussen de lagere Eva en de hogere Eva. Uiteindelijk is Ischa de vrouw ook weer verbonden aan Isa, Jezus in het Arabisch. Er is niet zomaar zoonschap. Het Arabisch doet daar heel moeilijk over, zoals ook de nieuwe bijbel. De weg moet de weg kennen tot het zoonschap, niet door de sneltrein-theologie. De mensheid is door gebrekkige theologie gekomen tot vals zoonschap. Die banden moeten weer afgebroken worden, en daarom zijn de hervormde kroonjuwelen ook als prisma’s die alle lichtstralen afbreken om zo de duisternis te laten zien, de donkere bruid. Da Costa stelt dat alles in de oude bijbel verbonden is aan Golgotha.

Calvijn stelt in zijn commentaar op 2 Timotheüs dat God de mens inleidt tot het hemelse koninkrijk zowel door leven als door dood. Wij moeten hierin de strijd die we te voeren hebben vervullen om zo de victorie te behalen, stelt Calvijn. Wij moeten geen Demas zijn die een vroom kamper des Heeren was en daarna van de Heere afviel. Calvijn stelde dat de hele wereld schuimde van het kwaad tegenover hen die volharden in hun strijd tegen het kwaad. Wij moeten volharden en hierin liever honderd keer sterven dan ons te besmetten met enige van de boze werken, stelt hij.

Na de bespreking van Heva (Hebreeuws voor Eva) bespreekt Da Costa Rebekkah en wijst daarbij op Genesis 24:60 : ‘En zij zegenden Rebecka en zeiden tot haar : O, onze zuster, word gij tot duizende miljoenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters.’ Zo werd Rebekkah tot Izaak geleid, als de donkere bruid, als de vrouw van wie het zaad de vijand zou verslaan. We zien dat dit zaad van Eva ging tot Rebekka. Izaak had haar meegenomen naar de tent van Sara en

nam Rebekka als zijn vrouw, om zo over de dood van zijn moeder heen te komen. Da Costa stelde dat het een volkomen huwelijk was in geloof en liefde, en dat het al vanaf het begin in de vreze des Heeren tot stand was gebracht.

Da Costa stelde dat zo diep Izaak hij zich bedroefde over de dood van zijn moeder, zo innig lief had hij Rebekka.

Diep in de reveil vinden we de Jakobsladder, de hervormde prisma van al die verschillende karakters in de hervormde bewegingen die als engelen heen en weer gaan tussen hemel en aarde. Het is te vinden in de geschriften van Da Costa. Da Costa stelde dat Jakob de hemelse ladder nooit meer kon vergeten, dat het altijd bij hem was.

Er was een strijd in die dagen tussen de Dacostianen (reveil) en de Kantianen (idealisme, verlichting), als op een schaakbord, maar in wezen zijn het twee zijden van dezelfde medaille en vullen ze elkaar aan, corrigeren ze elkaar. De Kantiaanse geschriften zijn een beeld van de witte keursteen, want Kant stelde dat de mensen niet zomaar de objecten om zich heen voor waarheid moesten aannemen, want er klopte iets niet met het waarnemingsvermogen van de mens. Er moest eerst een zekere afstand komen, en het moest getoetst worden, en er moesten tussenstappen komen, als de ladder van Jakob. Da Costa stelde dat op een Bethel altijd een Pniël volgt.

Dit is zeker geen steriel keurproces. Da Costa wees op Hosea 12 waarin staat dat Jakob de engel Jehova door wening en smeking overmocht, door een hoge mate van droefheid van de ziel. Wij moeten doorworstelen totdat de dageraad opkomt. Da Costa stelde dat Jakob niet opgaf in zijn worsteling met God, en dat de geweldigen het koninkrijk der hemelen met geweld nemen. De nieuwe bijbel verbindt die hemelse geweldadigheid met Ismael, als een toetsende, metaforische gewelddadigheid in de geestelijke oorlog. (Odenlech 18:40)

We moeten door en door toetsen, en ook het toetsen toetsen. Calvijn stelde dat de duivel met vele middelen bewapend is, dus wij mogen niet traag zijn.

Da Costa stelde dat we kruipend en armoedig doorgang zouden vinden in Pniël, niet koninklijk moedig.

Wij komen niet zomaar tot de witte keursteen. We moeten de wachter van de witte keursteen verslaan, een vuurspuwende slang, en voordat we daar komen hebben we met een heleboel vuurspuwende slangen te maken die allemaal meekwamen met de reveil. Da Costa sprak dat we door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten ingaan.

Ik had een droom dat ik in een wijk van het gekrookte riet was, omgeven door een riviertje, en er was ook een meer dichtbij waar watersport werd bedreven. En ik hield zoveel van het water, want het beeldde de tranen des Heeren uit, die ook door ons mogen stromen om ons zuiver te houden. Daarvoor zijn tranen, om ons oog zuiver te houden, opdat we zuiver leven naar het Woord en de geboden bewaren. In het dagboek ‘Verzamelde Aren’ deel 1 uit 1985 wijst de rietpredikant H. Zweistra op 2 Johannes : 6 : ‘En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden.’ Hij noemt het een vrucht van het heilige geestelijke in contrast met de liefde voor het zelf. Wij behoren het ik te haten, stelt hij. Dat is de ware liefde die de Waarheid bemint, stelt hij.

In de jaren 1600 kwam het boek ‘De Boom der Gierigheiheid in rijm’ uit. Het boek stelde dat God’s volk jacht maakten naar de vrucht van de boom der gierigheid, en dat de profeten daarover klaagden. De verboden boom is de boom van het vlees, het strijden tegen vlees en bloed, wat altijd de gemakkelijkste weg is, ook het eten van vlees.

Het boek stelt dan dat zij kaf als koren verkochten en de zaden vervalsten. Ze verdoven zich zo voor het geroep der armen. Het boek stelt dat gierigheid de wortel van al het kwaad is. Het zijn de vlees-kabouters. Mensen, pas er toch voor op. Laat je niet met die kabouters in.

In het boek ‘De leer der verkiezing en verwerping’ uit 1798 wordt gesteld dat de verkiezing in de oude bijbel gewoon betekent dat er verschillende rangen en gaven zijn, zoals ook in de schepping er verschillende rangen zijn, wat gewoon verschil is in openbaringen. Het boek noemt het woord ‘verkiezing’ als een zelfde soort woord als roeping, geformeerd, afgezonderd, bijzonder erfdeel etc. Het boek stelt dat de verkiezing gewoon betekent de roeping en afgezonderdheid van de kerk.

Het boek noemt Calvijn een groot man, maar Calvijn, stelt het boek, was ook feilbaar en heerszuchtig, die door zijn oppergezag alles in het leerstelsel van de hervormde kerk kon beslissen.

Het boek noemt Israel als uitverkorene omdat ze juist meer aandacht van God nodig hadden, omdat het het hardnekkigste volk is, en het ruwste in die tijd, dus moest God wel de meeste moeite van de opvoeding aan Israel besteden, stelt het boek. Het had dus niks te maken met dat Israel zaliger zou zijn in het hiernamaals, maar dat God de godsdienst daar wilde herstellen, en ook de christelijke godsdienst, want de uitverkorenheid van de christenen kunnen we hiermee vergelijken. De verwerping moeten wij dus niet opvatten in zomaar negatief verband, stelt het boek, maar het is meer taakverdeling. We kunnen de verwerping dus ook positief opvatten in de zin dat andere volkeren die speciale aandacht vanwege hun toestand niet zozeer nodig heeft. Het boek stelt dat de calvinistische opvattingen hierover te

zwart-wit waren, te ongenuanceerd, en ook onbijbels omdat Mozes en de profeten het hier niet of nauwelijks over hadden. Het boek stelt dat de verkiezing losgekoppeld moet worden van eeuwige besluiten en de dag des oordeels, dat dat helemaal niets met elkaar heeft te maken.

Het boek noemt dan dat deze stukken voor de eenvoudige mensen te diepzinnig en onbegrijpelijk zijn, dus het boek stelt dat er eigenlijk ook geen godsdienstige openbaring waardoor allen geoordeeld zouden worden hier echt over zou spreken.

Het boek stelt dat de verkiezing maar tijdelijk is, niet eeuwig.

Het boek stelt dat de verkiezing over volkeren gaat, en niet persoonlijk is.

Het boek stelt terecht dat de calvinisten alles onvoorwaardelijk maken, dat God alles doet, en dat de mens een robot is. God is immers onweerstaanbaar in het calvinisme. Die zorgt zelf dat aan alle voorwaarden wordt voldaan. Het boek stelt dat God ons verkiest en dat we die verkiezing vast moeten maken. Dat is onze opdracht. We worden geroepen maar moeten deze roeping wel opvolgen, en waardig naar die roeping te wandelen. De onvoorwaardelijkheid van het calvinisme vinden we ook weer terug in de new age, maar dan net op een andere manier. Toch heeft het calvinisme waarde omdat Calvijn zichzelf regelmatig tegenspreekt. Hier spreekt de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek verder over. Zo kunnen we ook met het boek stellen dat de Dordtse leerregels een gewaande gereformeerde rechtzinnigheid is. Dat wil niet zeggen dat ze niet bruikbaar en kneedbaar zijn. Er zitten goede stukken tussen en minder goede stukken. We moeten het lagere Dordt achter ons laten en komen tot het hogere Dordt, en zo is dat ook met het calvinisme. Er is vleselijk en geestelijk calvinisme. Calvijn is te groot om zomaar weg te werpen. Maar het boek stelt terecht dat het gevaarlijk wordt waar men Calvijn als onfeilbaar gaat verafgoden. Dat is ook gebeurd, en dat gebeurd nog steeds. Dat hebben ze ook gedaan met de voor hen onschendbare Dordtse leerregels, stelt het boek.

Zo spreekt de Heere : ‘Ik provoceer. De Heere Jezus is een archetype, door onnozele mensen geheel uit het verband gerukt, en doorgegeven aan hun onnozele kinderen, die het groot maakten voor een markt. Te groot. Want het pretendeerde over Mij te heersen. Keer terug van uw afgodsbeelden. Bekeer u. Ben ik het niet die de ware betekenissen geef aan hen die Mij liefhebben ? Maar gij hebt een gruwel gebouwd. Bent u niet bereid om omwegen te maken, om hemelse verhalen te zien omtrend de objecten die gij kortaf hebt gemaakt en hebt verafgood ? Bent u niet bereid de tweede mijl te gaan om Mij waarlijk te leren kennen ? Mensen hebben in hun onnozelheid Mij verkeerd voorgesteld. Maar Ik heb een bron geopend. Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgodsbeelden vandaag, dus laat af, laat hen los, en laat Mij u meenemen. Toets alle dingen, en ga weer slapen, want het is nog geen dag. Gij zult dieper de dood inmoeten aan het oude vlees om waarlijk tot leven te komen. Gij zult dieper de duisternis inmoeten om tot het waarlijke licht te komen. Oh, kom toch, Mijn volk, en laat u niet meer bedriegen door de snelle afgodsbeelden van Christus, die immers als een voorbeeld was neergezet, als een gelijkenis. Is de oude bijbel dan niet vol met gelijkenissen ? Zie, gij hebt ze materieel gemaakt, en materialistisch, als een allesverwoestend monster. Gij hebt een monsterlijk gedrocht van Mij gemaakt, en daarom zitten uw psychiatrische klinieken vol met gevoelige mensen en kinderen die hieronder bezweken zijn. Ik ben met hen, en Ik ben met U. Ik ben een barmhartige God. Ik ben de hemelse kennis van het verleden en de toekomst. Ik ben de vreemdeling die gij niet kent, maar beweert te kennen. Kom daarom terug, vandaag, en laat uw afgoden voor wat ze zijn. Kom tot de hogere verhalen en laat Mij u meenemen. Ga de hemelse omweg. Cirkel om de taart heen in plaats van telkens toe te happen. Taartenhappers noem ik u. Vraatzuchtigen, tafelschuimers. Kom terug en neem uw kinderen mee. Gij zijt op een rampzalige dwaalweg gekomen. Dit volk dwaalt. Dit volk heeft geen inzicht. Maar zie, Ik heb de hemelen geopend. Ik ga u onderwijzen. Hoort daarom naar Mijn stem, de kennis die spreekt. Toets alles. Bewaar Mijn geboden. Blijf op het rechte pad, wat alleen kan ontstaan als de zaadkorrel sterft. Bent u dan boven Mij gesteld ? Wie heeft u boven Mij gesteld en boven uw broeder of zuster ? Wie ? Zeg het Mij, en kom met bewijzen. Gij zult tot het diepste beproefd worden in uw beweringen.

Vandaag heb ik een bron geopend,’ spreekt de Heere. ‘Wijs Mij daarom niet af. De voorgeslachten hebben gezondigd. Ween hierover en kom tot de verhalen die om de verhalen liggen. Heb Ik daarom niet de tweede bijbel en de nieuwe bijbel gezonden ? Alreeds lang geleden aangekondigd. Zij zijn de eeuwige evangelieën en de boeken des levens. Gij zijt dan dichtbij de witte keursteen gekomen. Laat u keuren, en leer te keuren, oh volk. Neem niet meer de snelle afgoden tot u. Breid uw studie uit. Ik provoceer. Breid uw onderzoek uit, en uw zelf-onderzoek. En ga niet voort te liegen, want dan zal Ik weldra komen met Mijn stok en staf, om de schapen te beschermen tegen de roofdieren. Oh, geen arend zal hen roven uit Mijn hand. Wat van Mij is is van Mij,’ spreekt de Heere. ‘Ik provoceer, ja, Ik provoceer. Ik kom tegen al uw afgoden.’

BESPREKING ZONDAG 20
zondag 20

Vraag 53: Wat gelooft u over de Heilige

Geest?
Antwoord: Ten eerste dat Hij samen met de Vader en de Zoon waarachtig en eeuwig God is. Ten tweede dat Hij ook mij gegeven is om mij door een oprecht geloof deel te laten hebben aan Christus en al zijn weldaden, mij te troosten en eeuwig met mij te blijven.

Wat betekent dit ? De derde persoon is zo belangrijk, het heilige geestelijke, als de heilige vergeestelijking, symbolisering, van alle dingen, anders groeit het vast en wordt het eng. Dat hebben de vader en de zoon dus wel nodig, want kijk hoe het allemaal verletterlijkt is tot allerlei griezeligheden vandaag. Wat is een mens te betreuren als hij de taal van de symboliek niet kent, en alles maar grauw en dor verletterlijkt telkens. De school van symboliek is een van de belangrijkste scholen.

Kersten noemt in dit opzicht de nachtdiscipelen, zoals Nikodemus. Deze discipelen zijn veel vrijer en symbolischer. Wat moeten we dan ontvangen, de Heilige Geest ? Wij moeten de vergeestelijking ontvangen, want dat is wat het betekent, d.w.z. de interpretatie van dingen, wat ook weer een vertakking is van de gave van profetie. Materialisten begrijpen symboliek niet, en willen het ook niet begrijpen, want dat staat hun gejaagdheid in de weg, hun snelle auto's. Zo jakkeren ze voort over de snelwegen van het vlees, en kunnen de vergeestelijkingen niet oppikken. Het gaat dus niet zomaar om het geestelijke, maar om het vergeestelijken van dingen. Dan hebben we een beter beeld gekregen van wat de Heilige Geest is en waarom het zo belangrijk is. Dingen staan of vallen met de Heilige Geest, de vergeestelijking dus. Hier moeten wij op wachten, en niet zomaar dingen gaan doen of zeggen. De Heilige Geest mag nooit een vleselijke betekenis gaan krijgen. Het is een gruwelijk iets als het wordt afgekapt van de oorspronkelijke betekenis. Het is een verschil tussen dag en nacht.

Alleen door de vergeestelijking van de dingen worden wij wedergeboren, zoals de geboorte door de Heilige Geest wordt genoemd, want anders zouden wij in het vleselijke en de vervleselijking blijven, en dat is een macht van de dood. Naar deze gave dienen wij ons uit te strekken en tijd voor te maken. Waar is ons hart op gericht ? Met recht zei Yeshua daarom hoe moeilijk het zou zijn voor de rijken om het koninkrijk binnen te gaan, want het was nog gemakkelijker voor een kameel om door het oog van de naald te gaan. De rijken zijn ook de snellen van deze aarde met hun snelle auto's waarmee ze eindeloos doorjakkeren en zo geheel langs de vergeestelijkingen die hun zouden kunnen redden heenleven. Zo is dat ook in hun geestelijke leven, want zo op de aarde, zo ook in de hemel. Hoe zij leven op aarde geeft allemaal tekenen door. De Heilige Geest is daarom een gevaarlijk woord. Zonder de Heilige Geest ga je het niet redden, en als je de Heilige Geest lastert dan kom je zo ook nergens meer, zo belangrijk is het, maar men moet weten wat dit betekent, want dat gaat dus om het vermogen om te vergeestelijken, en dat heeft een mens nodig als water in de woestijn, anders komt de mens om. Nu, dat zijn zo wat dingen om over na te denken vandaag. Laat u niet meer bedriegen dat u het wel alleen afkan, zonder de middelen. Er zijn middelen door de hemel opgesteld om de mens er doorheen te helpen, als de gebruiksaanwijzing van het leven.

Het was de Heilige Geest die Jezus opwekte uit de dood. Begrijpen we dit verhaal ? De vergeestelijking van de dingen, ook deze dingen, is de opstanding. Het is een Israelitisch sprookje met een diepere betekenis.

Kersten brengt zondag 20 in verband met psalm 27 :

4 Een ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis des Heren al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid des Heren te aanschouwen, en om te onderzoeken in zijn tempel.
5 Want Hij bergt mij in zijn hut
ten dage des kwaads,
Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent,
Hij plaatst mij hoog op een rots.
6 En nu heft mijn hoofd zich op
boven mijn vijanden rondom mij;
daarom wil ik in zijn tent offeren offers met geschal,
ik wil zingen, ja psalmzingen de Here.
7 Hoor, Here, hoe ik luide roep

8 Van Uwentwege zegt mijn hart:
Zoekt mijn aangezicht.
Ik zoek uw aangezicht, Here.
9 Verberg uw aangezicht niet voor mij

11 Onderwijs mij, Here, uw weg
en leid mij op een effen pad
om mijner belagers wil;
12 geef mij niet prijs aan de lust van mijn tegenstanders,
want valse getuigen staan tegen mij op,
en hij die geweld blaast.

14 Wacht op de Here, wees sterk,
uw hart zij onversaagd; ja wacht op de Here.

Kersten noemt ook psalm 119, waarin ook dit vers staat overigens :
11 Ik berg uw woord in mijn hart,
opdat ik tegen U niet zondige.

Ook noemt hij psalm 84 :

2 Hoe liefelijk zijn uw woningen, o Here der heerscharen.
3 Mijn ziel verlangt, ja smacht naar de voorhoven des Heren;
mijn hart en mijn vlees jubelen tot de levende God.
4 Zelfs vindt de mus een huis,
en de zwaluw een nest voor zich,
waar zij haar jongen neerlegt:
uw altaren, o Here der heerscharen,
mijn Koning en mijn God.
5 Welzalig zij die in uw huis wonen,
zij loven U gestadig. sela

6 Welzalig de mensen wier sterkte in U is,
in wier hart de gebaande wegen zijn.
7 Als zij trekken door een dal van balsemstruiken,
maken zij het tot een oord van bronnen;
ook hult de vroege regen het in zegeningen.
8 Zij gaan voort van kracht tot kracht
en verschijnen voor God in Sion.

11 Want een dag in uw voorhoven is beter dan duizend ergens anders;
ik wil liever staan aan de drempel van de tent mijns Gods
dan verblijven in de tenten der goddeloosheid.

Het is verschrikkelijk hoe de mens met de bijbel omgaat, zowel in het vervleselijken ervan als het totaal van zich afwerpen. We mogen terugkeren tot zondag 20, tot haar hemelse tent om daar eeuwig te verblijven, boven de hoofden van de vijanden. Zij troont op een hoop van schedels. Alleen Zij is het ware hoofd, en wij moeten in Haar blijven opdat wij ook ver zijn verheven boven de aardse vervleselijkingen die de ziel bederven. Dat kost niet zomaar wat moeite, pijn, zweet en tranen, maar dat kost u alles. Laat u niet voor de gek houden. Is haar woord al in uw hart om zo niet tegen haar te zondigen, of heeft u daar nog nooit echt de tijd voor genomen, omdat u u met allerlei andere, minder belangrijke zaken heeft bezig gehouden telkens ? Alles moet vergeestelijkt worden, uw hele leven, niet alleen maar de vader en de zoon. Zo komt u uiteindelijk terug tot uw hemelse moeder.

Als psalm 84 zegt : Hoe liefelijk zijn uw tenten, dan mogen we ook denken aan Jesaja 52 over hoe lieflijk op de bergen de voeten zijn van hen die het goede nieuws brengen. De vergeestelijking is een werkwoord, en het is een woord om te delen, als een overdracht, tot hen die daarvoor rijp zijn en het verstaan. Vleselijken zullen hun hoofden erop stukbreken. Deze tekst staat trouwens ook in Romeinen 10 waar ik een paar dagen geleden een droom over had :

8 Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken.
14 Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? 15 En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen.

Op deze aarde is er heel veel vervuiling en troep en rommel waar de mens soms ziek van kan worden, en als een mens niet ziek wordt dan wordt men wel ziek van alles wat de menselijke systemen de mens aandoen, maar daarom is het belangrijk dichtbij de natuur en het innerlijke paradijs te leven, want deze aarde is dus het paradijs niet, en wat ze lopen verkondigen is de waarheid niet.

Moeten de blinden dan de blinden leiden of eenoog is koning in het land der blinden gedoe ? In deze wereld moeten we ons kruis dragen want dat doet de hemel ook. De mens wordt niet altijd gespaard, maar moet ook leren, en juist door het lijden meer inzicht krijgen en begrip. Als een lid lijdt, lijden alle leden, maar ook het tegenovergestelde, dus uiteindelijk is het kruis de enige weg, en wat daarbuiten valt is allemaal schijn-leven. Soms heeft de mens ook een doorn in het vlees voor wat voor reden dan ook.

Het leven op aarde is als een hel omdat het nog maar het begin is van de evolutie, omdat het nog niet gesorteerd is dus, alles loopt door elkaar heen, en alleen tijd brengt ware, hemelse orde, geduld, en het zal vaak heel anders zijn dan mensen zich hebben voorgesteld. Rozen hebben ook weer doorns om te laten zien dat er geen korte weg door de school is, maar dat het een lange en diepe weg is, anders zou het allemaal niet veel voorstellen. Dus alles moet doorleeft worden, bezield, en dan heb je ook iets om uit te putten.

Wij mogen uitzien naar de terugkeer van zondag 20, de vergeestelijking van alle dingen tot een hoger, hemelser niveau, als een brug tussen hemel en aarde.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 9

Hoofdstuk 9. Mei tot Augustus 1947

Vaak liep hij met haar in het park, soms zelfs hand in hand, maar het bracht hen niet dichter bij elkaar. Het was puur zakelijk, en voor het oog van de buitenwereld. Het was immers de dominee en zijn vrouw. Soms maakten ze zelfs ruzie op straat. Dat wilden ze niet, maar dat gebeurde gewoon. Soms dacht hij er weleens aan dat het een cultuur verschil kon zijn. De semiotiek zorgde ervoor dat hij steeds minder rookte en dronk. Maar er bleven grote raadselen voor hem.

Vaak dwaalden zijn gedachten terug naar de dertiger jaren, vóór de oorlog. Hij kon er uren over nadenken. Dan dacht hij weer aan de leraren die ook de oorlog niet konden voorkomen. Hij vroeg zich nog steeds af hoe de oorlog nu precies kon gebeuren. Hij veranderde vaak van gedachten. Eén ding was zeker : Hij haatte de Duitsers, elke Duitser. Ze moesten bij hem niet in de buurt komen, ook met die rottaal niet. Wel vond hij dat ze waarde hadden in de semiotiek, maar hij wilde weten welke waarde. Zijn vrouw kon hem daar niet mee helpen. Vaak verdedigde ze zelfs de Duitsers als hij het er over had. Hij had haar leren accepteren. Zo was ze nu eenmaal. Hij dacht ook niet dat ze zomaar zou veranderen. Hij had zich erbij neergelegd dat ze nooit zou veranderen, en hij vroeg zich af of hij eigenlijk hoop had dat ze ooit zou

veranderen, want zij was de inspiratiebron voor zijn preken. Diep in zijn hart wilde hij dat ze zo zou blijven, maar natuurlijk protesteerde zijn gehele lichaam tegen die gedachte. Hij ging er vanuit dat het een overlevings-strategie van hem was. Een Stockholm syndroom wilde hij het niet noemen, want hij mocht haar totaal niet, maar wel iets soortgelijks, want hij kon haar waarde inzien.

Op een dag was haar zus er weer. Toen zijn vrouw in de keuken was sprong hij direct toe. 'Nu heb je me nog steeds niet verteld over dat familie geheim,' zei hij. 'Dat zou je nog doen. Ze moest bij een bepaald bedrijf werken in de administratie ?'

'Oh dat,' zei de zus van zijn vrouw. 'Dat was een familie bedrijf, maar het bestaat niet meer. Het was een schoenenzaak.'

'Wat is daar zo geheim aan ?' vroeg hij.

'Je begrijpt het niet,' zei ze. 'Het was een crimineel bedrijf. Ze werkte daar gedwongen, maar ik wil er verder niets meer over zeggen.'

Toen kwam zijn vrouw weer binnen, en er was verder voor hen ook geen gelegenheid om verder te praten. De volgende dag ging ze alweer vroeg weg.

'Ik heb gedroomd,' zei hij tegen zijn vrouw. 'Het ging over een schoenenzaak. Jij werkte er ook.'

Zijn vrouw werd helemaal wit, en begon te stotteren. Toen ging ze naar de keuken. Hij liep achter haar aan en zag haar uit de kraan drinken. Hij legde een hand op haar schouder. 'Blijf van me af !' snauwde ze. Hij ging de huiskamer weer binnen. Natuurlijk had hij er niet over gedroomd, maar hij wist geen andere manier. Ze zweeg als het graf. De rillingen liepen over hem heen. Na een tijdje ging ze naar haar slaapkamer.

Toen ze na een paar uur nog niet terugwas klopte hij aan, en vroeg : 'Heb ik iets verkeerds gezegd ?' Ze antwoordde niet. Even later opende hij de deur en zag dat ze in bed lag. Ze sliep. Toen ging hij de kamer weer uit. Toen het avond was geworden lag ze nog steeds in bed. Ze had haar ogen gesloten en leek te bidden. 'Heb je iets nodig ?' vroeg hij. Ze schudde haar hoofd.

'Heb ik iets verkeerds gezegd ?' vroeg hij. Weer schudde ze haar hoofd. Hij kwam dichterbij haar. 'Kom niet dichterbij !' zei ze ineens fel, terwijl ze haar ogen opende. Toen is hij maar weer weggegaan. De dagen erna was ze heel stil. Ze deed gewoon haar werk en dat was alles. Als hij met haar probeerde te praten wimpelde ze het af.

Sindsdien werd ze ook weleens gillend wakker in de nacht. Dan rende hij naar haar kamer toe om haar te troosten, maar dan begon ze hem uit te foeteren, of zelfs weg te trappen, zeggende dat het allemaal zijn schuld was. Het ging op een dag zelfs zo ver dat ze hem met een mes bedreigde. Hij moest nog voor haar oppassen ook, en sliep sindsdien met zijn slaapkamerdeur op slot. Ze bood daarna wel haar excuses aan, maar de angst was er toen wel ingeramd.

Zo besloten ze beiden in huwelijkstherapie te gaan. Ze waren beiden getraumatiseerd door het verleden, en eindelijk gaf zijn vrouw dat ook bij haarzelf toe. Even leek dat het ijs een beetje begon te ontdooien, totdat ze erachter kwamen dat de huwelijkstherapeut ook zelf een therapeut nodig had. De man gedroeg zich vreemd, kil, gevoelloos, zonder empathie. Volgens de vrouw van de dominee zat hij daar alleen maar voor het geld. De dominee keek haar toen vreemd aan, maar stemde uiteindelijk wel toe met wat ze zei. 'Ja, alles draait om geld tegenwoordig,' sprak hij. 'Dat is bij ons nooit zo geweest.' Zijn vrouw keek hem toen even vreemd aan met opgetrokken wenkbrauwen, en zei toen : 'Inderdaad. Ik heb het wel getroffen met jou. Je prikt altijd zo goed door dingen heen.' Hij keek haar aan, en wist even niet of ze het meende of dat ze sarcastisch was. Even was hij in de war. En dit bespraken ze op weg naar huis, maar toen ze thuis waren snauwde zijn vrouw weer alles bij elkaar wat los en vast zat. Niets was er nog goed aan hem. De therapeut was waardeloos, en ze wilde ook geen nieuwe therapeut.

Haar nachtmerries waren nu gestopt. Het was maar iets tijdelijks. Ze leek weer helemaal te zijn zoals ze vroeger was. Er was niets veranderd. Ze kon hem niet uitstaan, en dat liet ze hem weten ook. Er was altijd oorlog tussen hen, of die oorlog nu stil, koud of geweldadig was. Hij dacht na over hoe hij soms op het internaat discussies had met moeilijke vrouwen, maar dit sloeg wel alles.

Op een dag kwam de zus van zijn vrouw weer op bezoek. Weer raakte hij met haar in gesprek toen zijn vrouw in de keuken was. Hij wilde meer informatie over zijn vrouw, hoe ze zo was geworden. Maar de zus van zijn vrouw werkte niet echt mee. Ze vond dat ze al genoeg had gezegd. Hij was niet tevreden, en bleef doorvragen. Maar de zus van zijn vrouw gedroeg zich zeer koppig. Hij probeerde haar toen om te kopen, maar niets werkte. Ze zei dat ze niets voor hem kon doen.

Hij ging naar zijn slaapkamer en ging verder met het schrijven van zijn preek. Hij dacht na over zijn kinderjaren, over de vakanties in het bos. Hij dacht na over de internaten en hoe de oorlog begon. Hij dacht na over de leraren, hoe zij de oorlog niet konden voorkomen. Hij dacht na over hoe de nazi's hem wegnamen uit zijn eigen huis, hoe ze hem naar Duitsland namen, en hem daar lieten werken. Zijn vrouw wist dus ook wel wat dwangarbeid was. Hij probeerde zich voor te stellen hoe dat voor haar geweest moest zijn in die schoenenzaak. Bij haar zus liep hij ook

tegen een muur op. Hij kwam gewoon niet door of over de muren heen, en besloot maar gewoon aan zijn eigen kant te blijven.

In een wapenfabriek moest hij werken, in Duitsland. Hij had er een tik van overgehouden. In zijn dromen zag hij nog steeds vaak de machines voor zich. Er was geen ontsnappen aan aan wat in zijn hoofd zat. Het leek alsof een monster zijn hoofd beheerste. Ook zijn vrouw was als een monster in zijn hoofd waar hij maar niet los van kwam. Elke dag weer was het een gevecht.

Uitgave : COAB, 2018

FILIPPENZEN COMMENTAAR

Hoofdstuk 1

1 Paulus en Timoteüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen; 2 genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

Filippi betekent paardenliefhebber, paardenrijder, als de beestenrijder in het Grieks, wat al direct een heel apocalyptisch tafereeltje is. Ik wil u erop wijzen dat de bijbel een paradoxaal boek is wat vanuit twee kanten bekeken kan worden, wat ook telkens weer gebeurt in de grondtekst. Zo werd de beestenrijder in het boek Openbaring in de grondtekst bewondert door de apostel Johannes, en zij was een vrouw. Hierin ligt een diepe boodschap. Zij kwam uit een grote strijd, namelijk de strijd tussen het letterlijke en het gereformeerde, het symbolische. Het spel der symboliek maakt ook contrasten, wat een kaleidoscopische betekenis kan hebben, oftewel een meervoudige uitleg. De vrouw had het woord 'mysterie' op haar voorhoofd, wat een synoniem is van de gereformeerde symboliek en de hemelse kennis. In de evangeliën bestraft Jezus de schriftgeleerden omdat ze de sleutel van de kennis hebben achterhouden, zodat mensen niet zouden ingaan. In de Griekse grondtekst wordt het woord 'gnosis' gebruikt (Lukas 11:52).

Johannes werd geleid tot de wildernis in het boek Openbaring waar hij een vrouw zittend op een beest tegenkwam. Dit was de vrouw van het mysterie. Johannes uit felle woorden tegen haar, terwijl hij haar ook vereerd in de grondtekst. Hij heeft dus gemengde gevoelens. De vrouw komt nogal wreed en tuchtigend over. In het OT zou daar geen probleem mee wezen, maar in het verwesterlijkte NT werd er een groot deel van de tucht weggesneden. Er werd meer en meer de nadruk op genade gelegd. Het OT beschreef de val van Lucifer uit de hemelen, en toen was die godenzoon ineens geincarneerd als een westerse, valse Jezus op aarde. De Israëlieten namen die vervalste Jezus daarom ook niet aan. Het OT en het verwesterlijkte NT botsten teveel. Hoe dan ook : Deze gevallen engel had een heleboel hemelse kennis, een heleboel waarheid, en die werd ten volle uitgestald in het NT, en is dus nog steeds van grote waarde. Het enige probleem was dat Lucifer aanbeden wilde worden op een troon hoger dan iedereen, en dat zien we ook bij de vervalste en verwesterlijkte Jezus.

Vandaar dat er ook zo'n strijd was tussen de vrouw rijdend op het beest en het christendom. Deze vrouw representeerde de rijkdom van het OT, en zelfs de gestolen en verborgen rijkdom van het NT. Vandaar dat de hemelse kennis hier dwars doorheen gaat, en deze boeken bespreekbaar zijn. In de grondtekst van het woord 'Filippi' zien we de beestenrijder terug.

3 Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; 4 immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, 5 wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe. 6 Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

Het letterlijke pad van Jezus Christus leidt dan wel tot verderf, maar het symbolische gereformeerde lijdenspad van Jezus is wonderschoon, omdat het terugleidt tot de prachtige en diepe waarheden van het allegorische OT. Het leidt helemaal terug tot Mozes die door Egyptische onderdrukking, door de verborgen wortel van de Israëlieten, afgezonderd werd van zijn ouders en opgevoed werd aan het Egyptische hof. Hij kwam onder de hoede van een vreemde vrouw, een Egyptische prinses, maar zij representeerde dus wel de oorsprong van zijn volk. Zonder Egypte zou Israël door de hongerdood zijn omgekomen. Egypte vormde de basis voor Israël. Ook Jozef werd losgescheurd van zijn ouders om Egypte te dienen. Dit is een rijkelijk beeld van de hemelse kennis, en ook de vervulling van het vers dat een jongeman zijn ouders zal verlaten om een vrouw aan te hangen. Ook zal een mens in die zin van zijn christelijke ouders losgescheurd moeten worden, om zo zijn profetische opdracht te vervullen. Hij moet de veilige, vertrouwde, bekende stad verlaten, om zo tot de wildernis te gaan om de op het beest zittende vrouw van het mysterie te ontmoeten, om zo door haar onderwezen te worden. Hij moet komen tot Filippi.

7 Zo van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade. 8 God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ontferming van Christus Jezus naar u allen verlang.

In zijn Egyptische gevangenschap leerde Mozes grondig de Egyptologie, wat de reden was waarom hij de grote religie genaamd het Judaïsme kon bouwen. Dit was dus de Israëlietische

Egyptologie, een andere versie. Zoals Mozes werd ook Paulus opgezet tegen een opponent, wat belangrijk was voor hun ontwikkeling en hun werk, opdat het doorgang zou krijgen. Voor de hemelse kennis is er geen te wrede en sterke vijand die niet makkelijk getemd kan worden.

9 En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, 10 om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus, 11 vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God.

Hier wordt duidelijk dat het om de gerechtigheid gaat, wat ook duidelijk wordt gemaakt in de stok van Mozes die in een slang veranderde en toen het volk Egypte beet, opdat ze zelf tot slaaf zouden worden van het werk van God. De stok werd zo tot een slang, en toen tot een touw, de drievoudige symboliek die achter de Jezus figuur schuilt. Van hieruit verder.

12 Ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen mij wedervaren is veeleer tot bevordering van de evangelieprediking heeft gestrekt. 13 Daardoor toch is aan het gehele hof en aan al de overigen duidelijk geworden, dat ik in gevangenschap ben om Christus' wil, 14 en het merendeel der broeders in de Here heeft door mijn gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed onbevreesd het woord Gods te spreken.

Paulus ontving dit touw, als de gebondenheid in de hemelse kennis, en dit touw kwam ook tot de anderen. Ook dit heeft zijn diepe wortels in de Egyptologie. In het Boek van de Poorten van het Nieuwe Koninkrijk tijdperk (1600-1100 BCE) dragen in het vijfde uur negen goden een slang genaamd 'de trillende', wat een beeld is van de vreze van de hemelse kennis, het fundament voor de gebondenheid door de hemelse kennis. Het leidt hen tot de rust in de poort van de Meesteres van het Leven en de Levensduur, wat ook een titel is van Eva die tot de vreze van de hemelse kennis leidde in de grondtekst van Genesis 3. De vreze van de hemelse kennis zal uiteindelijk leiden tot rust.

In het zesde uur zien we een slang die slaap brengt en leidt tot het veld van de Meesteres van de Offers. Een mens die niet aan zichzelf sterft kan geen offers brengen. Dit is ook wat het touw doet. Het ware offeren is een metafoor van de gehoorzaamheid in het OT. Het touw bewaakt de gehoorzamen, opdat zij niet meer afwijken. Hierin verdient de mens land en mappen, in het zesde uur van het Boek van de Poorten. In dit boek is de slang telkens verbonden aan het touw, zoals de koperen slang van Mozes als symbool van de redding werd vervangen door het reddende rode touw in het boek Jozua, wat een beeld van de gebondenheid door de hemelse kennis is die gehoorzaam maakt. In het achtste uur van het Boek van de Poorten treed het touw op als de Verslinder die geboorte geeft aan de uren, de tijd, de timing. Het offerfeest wordt nu tot een offermaaltijd, waarin de vijand wordt verslonden opdat de klok van de hemelse kennis zichtbaar wordt, het spel van de seizoenen. Deze uren personificeren zichzelf altijd in de Egyptische boeken van de onderwereld. De maaltijd is een symbool van het verwerken, het vertalen, het begrijpen. Hierin worden de mysteriën getoont, de openbaringen, oftewel de geheimenissen van de vrouw op het beest. Dit is de reden waarom het touw kronkelt, als het kronkelen van de slang.

In het negende uur zien we hoe Horus, de Egyptische voorloper van Jezus, de vijanden van zijn vader, Osiris, de god van de onderwereld, heeft gebonden voor de onthoofding en het vuur. Hij beschuldigt de vijanden dat ze door wat ze zijn vader hebben aangedaan het mysterie hebben verworpen, oftewel de vrouw op het beest, de moeder, in Openbaring. Zij hebben dus de gnosis verworpen. De echo van de woorden van Horus zien we terug in Lukas 11:52 waar Jezus de wetgeleerden bestraft omdat ze de sleutel van de hemelse kennis, gnosis, yadt (Aramees) hebben achtergehouden. Ook hebben zij openbaar gemaakt wat verborgen moest blijven, om zichzelf een naam te maken. Zij draaiden alles om. Dan komt er een grote slang in alle kleuren die hen braadt door vuur uit zijn bek te laten komen. Alleen zij die zich toewijden aan deze slang en aan deze slang offeren zullen voor het vuur bespaard blijven. Zij die het touw niet aannemen zullen verloren gaan. Zo'n grote ernst is de boodschap van het touw. Dit zien we ook terug in het verhaal van de koperen slang, waardoor alleen degenen die op de koperen slang keken in leven bleven. Mozes had deze kennis dus van zijn Egyptische opvoeding en studie. In Johannes 3 vergeleek Jezus zichzelf met de koperen slang.

De Negende Poort wordt zo de opener van het mysterie genoemd, de uitlegging van de vrouw op het beest in die zin. In het tiende uur wordt dit uitgelegd als de wedergeboorte tussen de dijen van de moeder. Zij zijn allen aan het touw gebonden, en in het elfde uur worden zij opgeroepen tot de oorlog : In de ene hand hebben zij een touw om te binden, en in de andere hand hebben zij een mes om te slachten. Zij hebben allen vier slangenhoofden, die de slagers worden genoemd. De slang is dus een beeld van het slachtende touw. Meerderen worden geroepen, die genaamd zijn : 'hen die kelen doorsnijden.' In dit bloedvergiet van de vijanden krijgen zij de status van veiligheid. Dit zijn dus allemaal metaforen van de gehoorzaamheid door het touw, door de gnosis gebondenheid. Het touw wordt de bestraffer genoemd, en met het mes worden de vijanden in het gezicht gesneden als straf. Zij worden zwak gemaakt en aan ketenen

meegetrokken tot gevangenschap waar zij bewaakt worden door het straffende touw. Hun gebondenheden worden bewaakt.

Dan zien we anderen die een touw dragen in hun ene hand, en een ster in hun andere. Dit betekent dat zij nieuw land hebben ingenomen in de oorlog. Een runderkop wordt op een paal gezet, als teken van een geslaagde jacht, en met een fakkel worden de hoorns in brand gestoken, waardoor messen in de handen van de oorlogsvoerders komen. Nu wordt na de wedergeboorte het kind geroepen door vier godinnen genaamd de roependen. Dan begint het touw twee bogen voort te brengen. Tussen hen staat een god met zowel een Horus gezicht als een Seth gezicht, de Egyptische Judas en Satan. De bogen dragen dit als een mysterie. De god is genaamd : 'Zijn Twee Gezichten'. Wij zien deze dualiteit ook terug in het Judaïsme. In het verhaal van Bileam veranderd de Engel des Heeren plotseling in de satan, de tegenstander, in de Hebreeuwse grondtekst. Het is dus van oorsprong een neutraal woord, en in het Judaïsme is de satan een beproevende agent of engel van God. Dit is de prachtige symbolische gereformeerde paradox van de Bijbel die Mozes had geërfd door zijn Egyptische achtergrond. Daarom sprak Paulus ook :

15 Sommigen prediken de Christus wel uit nijd en twist, maar anderen doen het met goede bedoeling. 16 Dezen verkondigen de Christus uit liefde, daar zij weten, dat ik tot verdediging van het evangelie gesteld ben, 17 maar genen uit eigenbelang, met de onzuivere bedoeling, mij de gevangenschap zwaar te maken. 18 Wat doet het ertoe? In elk geval, hetzij met een bijoogmerk, hetzij in oprechtheid, wordt Christus verkondigd; en daarin verblijd ik mij, en zal ik mij ook verblijden. 19 Want ik weet, dat dit mij tot behoud zal strekken door uw gebed en de bijstand des Geestes van Jezus Christus, 20 naar mijn vurig verlangen en hopen, dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal staan, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals steeds, ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood. 21 Want het leven is mij Christus en het sterven gewin.

Paulus heeft oog voor het nut van de dualiteit. Hij kan dingen ook relativeren. De god met de twee gezichten verkondigen dan het kind in de oostelijke horizon van de hemel, als een beeld van de komende hemelvaart. Dit wordt beschreven als een tocht tot de sterren, oftewel het nieuwe land verkregen door de strijd. Hier kan het kind rusten. Dan komt het kind tot twaalf godinnen met een ster boven hun hoofd, met een touw in hun hand, en zij trekken het kind met het touw tot de hemel. De hemel is een vrouw. Dan wordt het kind geinitieerd.

Dan komen er goden met schijven in hun hand, en zij verbinden de onderwereld met de hemel. De hemel mag zo doorbreken op de aarde. Het ware verhaal achter Jezus Christus mag nu verteld worden, want er is nog een groot werk op aarde te doen.

22 Indien ik in het vlees blijf leven, betekent dat voor mij werken met vrucht, en wat ik moet kiezen, weet ik niet. 23 Van beide zijden word ik gedrongen: ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste; 24 maar nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil. 25 En in deze overtuiging weet ik, dat ik zal blijven en voortdurend bij u allen zijn, opdat gij verder moogt komen en u in het geloof verblijden. 26 Dan zult gij ruimschoots reden hebben om over mij te roemen in Christus Jezus, wanneer ik weder bij u kom.

Paulus moet dus nog blijven voor deze bevindelijk-gereformeerde reden. Hij mag dan een hemelse openbaring hebben ontvangen, maar die moet tot de aarde komen, tot de mensen. Zo komt het kind tot rust in de baarmoeder van de hemel, in het twaalfde uur. Ook de verblijfplaats van het kind is dus een dualiteit : zowel in de hemel als op de aarde. Dan zijn er vier goden met sterren in hun hand, de nieuwe gebieden van het beloofde land. De hemel neemt het kind in haar armen, en ook de sterren komen tot rust in de baarmoeder van de hemel.

27 Alleen, gedraagt u waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig blijf, ik van u moge horen, dat gij vaststaat in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie, 28 zonder dat gij u in enig opzicht door de tegenstanders laat beangstigen. Hierin is voor hen een aanwijzing van hún verderf, doch van úw behoud, en dat van Godswege. 29 Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, 30 in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort.

Hier roept Paulus op tot eenheid. Natuurlijk is die eenheid economisch. De diaken zorgt voor voedsel en deelt het voedsel uit. In het twaalfde uur komen hen met de stokken, en zij moeten de godinnen voeden. Zij werken voor de godinnen. Zij moeten aan hen offeren, als een beeld van de gehoorzaamheid. De eenheid is dus hoofdzakelijk de eenheid met de godin, de hemelse kennis.

Dan is er een tafereel van acht godinnen op tronen met sterren in hun hand. Deze symboliek komt ook weer terug in het boek Openbaring. De vrouwen, als personificaties van de hemelse kennis, regeren over de delen van het nieuwe, beloofde land. Zij tronen op slangen, op touwen, als personificaties daarvan.

Paulus laat zien dat het beeld van de koperen slang niet alleen maar is om naar te kijken, maar er ook is om voor te

lijden en te strijden. In het zesde uur van het Boek van de Verborgen Grot, de Amduat, een ander boek uit het Nieuwe Koninkrijk zien we een naakte man met een godin. De naaktheid is het beeld van de leegte en de openbaring. De godin heeft een mes in haar hand en een stok, als een beeld dat de man moet lijden en strijden.

Uitgave : Calvijn II Project

1e Jaargang, nummer 21, 26 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE JACHT OP DE GALAATSE ZWIJNEN

God is eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid wat ver boven de knullige en onnozele liefde en barmhartigheid van de mens uitstijgt, want die is vaak kortaf, geirriteerd en verbitterd. God is eindeloze liefde en barmhartigheid, ook voor hen waarvan de vleselijke mens denkt dat die de eeuwige hel verdienen. God denkt niet zoals de vleselijke mens. De vleselijke mens heeft van God een sadistisch monster gemaakt, maar God is altijd groter dan die denkbeelden die vele gevoelige mensen en kinderen in de psychiatrische klinieken hebben gedreven als voer voor de knettergekke farmaceutische industrie die gedreven wordt door de marktdrang boven al het andere. Dan is God niet meer eindeloze liefde en eindeloze barmhartigheid ineens. Dan laat God haar achterkant zien. Ook als God denkt aan tandartsen die zijn volk hebben gemarteld met gedwongen giftige bot-implantaten, dan is God ineens geen eindeloze liefde en barmhartigheid meer.

Maar hoe kan dat dan ? Nu, het is heel simpel : De liefde haat de zonde met een eindeloze haat, voornamelijk waar die zonde ‘professioneel’ is geworden. Dan is het lopende-band-zonde geworden, en dat is de grootste gruwel. De liefde moet de zonde wel straffen, anders is de liefde de liefde niet. De eindeloze liefde heeft dus haar fundament in de eindeloze haat tegen het kwaad. Hemel en hel. Dat zijn slechts zinnebeelden. God’s liefde wordt altijd ingetoomd door God’s haat tegen het kwaad. En God’s haat tegen het kwaad wordt altijd ingetoomd door God’s oneindige liefde, maar er zijn momenten waarop God’s liefde niet meer eindeloos is. Dat is een groot mysterie, maar zo begrijpelijk. We noemen dit de dialectische theologie. God heeft verschillende zijden. Het hangt heel erg van de mens af welke zijde hij zal zien.

God’s toorn rust op de industrieën die een markt hebben gemaakt van de zonde. Die toorn is eindeloos, maar is toch ingetoomd door God’s liefde en barmhartigheid. Het is een hemelse paradox, een hemelse kunst met contrasten en grenzen. Er zijn ook grenzen aan God’s eindeloosheid. De eindeloosheid wordt namelijk richting gegeven, en is dus niet onvoorwaardelijk. God’s eindeloosheid is niet roekeloos en bandeloos. Daarom is God’s liefde ook niet oeverloos, maar onderworpen aan God’s hemelse orde, die geopenbaard is en wordt in de hemelse kennis en wijsheid die eeuwig is. Hierin heeft de mens veel te leren, en ook veel af te leren.

Ik wil u uitnodigen om die God te leren kennen, om al uw theologieën af te leggen voor de hemelpoort om leeg binnen te kunnen gaan, als tot een school, zoals ik ook eens moest, en wat het geheimenis van de opname is, die allang is geweest. Het is een heilsfeit, maar nu moet het nog een persoonlijk ervaringsfeit voor u worden. Ik wil u hartelijk uitnodigen. Eeuwig en eindeloos zijn relatieve termen. Zo was dat al in de oude talen, maar in het westen zijn ze onnozel. Daarom moet er wat onderwijs komen.

Eindeloze liefde is dus heel beperkt, want wie God liefheeft wandelt in haar geboden, stelt de tweede brief van Johannes. God’s liefde is de geboden. Toch reikt God’s liefde heel ver, want dat zijn de geboden waard, dat ze uitreikend zijn en barmhartig, innemend. Ze brengen zorg, heel ver, tot de verlorenen, zo ver als ze kunnen. Het zijn stralende sterren. Zij leiden en beschermen het volk, ook het gevallen volk, ook het verdwaalde volk. Zij kunnen ook relativeren en ‘de verhalen rondom de verhalen’ zien.

God is eindeloze en eeuwige liefde en barmhartigheid. Wat betekent dat ? Je mag het ontvangen, en je mag hierin wandelen, in de hemelse kennis en de hemelse geboden, en dan zul je dit geheimenis zien. Het heeft richting, het houdt koers, het is niet oeverloos. Het schept land, het eerbiedigt land, en is dus niet allesverwoestend. God toornt voor eeuwig op de zonde, maar ook God’s toorn heeft richting en houdt koers, en is daarom eindig in zijn eindeloosheid, begrenst in haar grenzeloosheid. Dat is de hemelse paradox, de dialectische theologie. De medaille heeft twee zijden, maar die draait soeverein telkens terug, dus de mens moet niet denken het even in zijn broekzak te hebben allemaal. God is de beginfactor en de eindfactor, niet de mens. De mens mag daarom ook niet oordelen. Vaak oordeelt de mens te hard, te onrechtvaardig en te overmatig, waar God roept : ‘Stop.’ Daarom moet het vlees gedood worden, en moet God meedogenloos zijn tot het vlees als een

roofdier, waar de nieuwe bijbel en de nieuwe bijbel catechismus over spreken. Dat is aan God, niet aan de mens, want de mens zal dit altijd weer verkeerd interpreteren, en zal dit altijd misbruiken. De mens speelt graag voor God. De mens moet volkomen afsterven aan het vlees. Het moet een volkomen, eeuwige en eindeloze dood zijn voor het vlees. Hierin zal het zaad wortel schieten, maar ook dan zijn er vele gevaren. Daarom is de nieuwe bijbel gekomen om die gevaren en valstrikken te laten zien, en de mens toe te rusten. God heeft de mens niet aan zijn lot overgelaten. We hebben nu de oude bijbel en de nieuwe bijbel, twee vleugels op ons pad. Zo kunnen we verder, wat we de dubbel-theologie noemen. God komt vanuit het verleden en vanuit de toekomst, sluit het vlees geheel in, om geboorte te geven aan de nieuwe mens.

Ga tot de verhalen rondom de verhalen. Kom tot nuance en context. U bent zowel uitverkoren als verworpen. De uitverkorene is het goede in u, en de verworpene is het slechte in u. Dat zijn slechts zinnebeelden. Ook kijkt God naar het hart. Wat voor de mens slecht is kan misschien goed zijn voor God, en omgekeerd. De mens is grillig en verward, onnozel in zijn oordeel. God is dat niet. De verworpenheid is niet negatief. De verworpenheid is een verlorenheid die juist speciale aandacht van God vereist, want God is altijd weer op zoek naar het verloren schaap, het verloren kalf en het verloren varken. In die zin wordt de verworpenheid tot uitverkorenheid. De Israelieten en christenen waren uitverkoren juist omdat ze het koppigste volk waren. Zij waren de moeilijk opvoedbaren die speciale aandacht van God nodig hadden. Dat is wat uitverkorenheid betekent. Dat is iets voor de verlorenen, de verworpenen. Dat is iets voor hen met grote mankementen, hen die moeite hebben mee te komen.

Er mag daarom ook getwijfeld worden aan menselijk geredeneer over hemel en hel, over verkiezing en verworpenheid. Uiteindelijk is de mens maar een zucht. Dit leven gaat niet om of over mensen, maar over hogere systemen. Mensen liggen totaal niet op de kaart. Daarom stelde Barth ook dat aan het bestaan van God niet getwijfeld hoeft te worden, maar wel aan het bestaan van de mens. Paulus sprak al dat het ik hogerop al helemaal niet leeft, maar alleen Christus, in de Galaten brief. Hebben wij dit goed gelezen ? Daar is de mens niet meer, daar heeft de mens helemaal niets meer in te brengen. Daar leeft alleen Christus nog. Daar leeft alleen God nog. De mens zelf zal het niet overleven. Dat daar een nieuwe mens is is duidelijk, maar dat is niet zomaar menselijk. Het is ook niet zomaar Christus of christelijk, want we zagen dat het wortelwoord van Christus de chasma is, oftewel de oneindig diepe afgrond van het moederlijk wezen, de baarmoeder. In het Hebreeuws en Aramees heeft het dezelfde betekenis verbonden aan het sterven van het zaad, of een mens op het strijdveld, stervende aan het zelf. We moeten het dus niet te menselijk maken. Daarboven gaat het om systemen, en de mens is maar een zinnebeeld. Uiteindelijk zijn wij krachten tussen archetypes in die nog hun plaats moeten vinden, en daar moeten oplossen in iets veel groters dan zomaar een mens.

De mens, hemel en hel, God, zijn allemaal zinnebeelden van veel diepere processen. De mens moet hierin zichzelf verliezen, stoicijns en ascetisch worden tot de hogere wetten van het heelal en het bestaan, want nu is de mens losbandig, ongeletterd, en het brengt de mens telkens weer in grote problemen. De mens moet onderworpen worden aan de hogere educatie, ingeleid worden tot de hogere filosofie en theologie die staat te dringen in dit tijdperk. Dan komen we terug op het grote ‘niet ik, maar chasma, de hemelse baarmoeder, de paradijselijke afgrond van de schepping’ in de Galatenbrief.

Dat is een groot gevecht tegen een zwijn, het ik. Dat is ook een strijd tegen de theologie van het ik, want het ik heeft een eigen god gemaakt, wars van alle kennis. Het ik heeft een eigen beknopte, kortaffe kennis, en onderwijst die ook in het vlees aan anderen, en dringt die kennis ook op, want het ik wil heersen. Die strijd is er ook in de Galatenbrief.

Het is een mens moeilijk uit te leggen dat hij zelf niet meer zal bestaan in het koninkrijk der hemelen. Van de zee van het zelf zal maar een druppel overblijven, waarin God alles is in allen. Alleen een parallel-zelf zal dus nog overblijven, maar vrijwel niets van het bestaan van het aardse zelf. De nieuwe mens moet opstaan, die niet valt te vergelijken met de oude mens. De zee van het zelf van de mens zal dus gereduceerd moeten worden tot een druppel, en daar zal de schepping mee verder gaan. Dat is het hemelse werk, als de hemelse wolken tot de aarde gaan komen. Die staan te dringen. De mens zal in een nieuwe hemelse grammatica gaan komen. Daarin zal het ego opgelost worden. De mens moet overgaan tot de parallelle wereld. Dat moet wel, want nu leeft de mens in een afgedwaalde wereld, afgedwaald van het paradijs.

Galaten is daarom een belangrijk strijdveld en jachtsveld, want Paulus had hier te strijden met het stijfkoppige zelf van de Galaten, een zwijn van het oervlees. Paulus was gezonden door de chasma, de baarmoeder, niet door een mens of iets menselijks, niet door of vanuit het zelf, maar het was iets wat was gestorven op het strijdveld als zaad, en wat wortel had geschoten en was opgegroeid, om zo de Galaten te waarschuwen en te overwinnen. Die strijd is er voor ieder mens. Niemand zal die strijd zomaar winnen dan door het sterven van het zaad van het zelf. De Galatenbrief staat voor de overwinning over het zelf, zowel het individuele zelf,

als het collectieve zelf, het ‘wij’.

Het gaat niet om deze of die mens, maar om wat tussen die mensen is, als de kracht Gods die door alles heengaat. Hieraan moet de mens en al het menselijke, het vleselijke, afsterven, en tot zelfverloochening komen, en dan blijft er van de hele zee van het ik nog maar één druppel over, die de parel in God’s hand is, en dat is niet meer je eigen ik, maar de kracht Gods, de nieuwe mens, en dat is een zinnebeeld die alleen duidelijk krijgt in de hogere taal, in de hemelse taal dus en de hemelse grammatica. Zo gaat de mens dan zichzelf verliezend over tot de parallelle wereld en zal er nog maar bar weinig van de mens overblijven. De mens bestaat toch vrijwel niet, spreekt de nieuwe bijbel, want wat we hier op aarde zien is grotendeels illusie. Ook van de zee der aarde en aardse realiteiten, die vaak schijnrealiteiten zijn, zal er maar een druppel overblijven, als een parel in God’s hand. U bestaat dus grotendeels niet, spreekt de nieuwe bijbel. Het meeste is gewoon verzonnen en gezichtsbedrog, maar er zit een kern van waarheid in, en hier mogen we mee werken, zolang het zaad maar sterft, zolang u uzelf maar verloochend, en u op de dingen van boven richt. Dan zal alles opgelost worden.

Paulus had dus op het jachtveld een strijd met de Galaatse zwijnen, en was in die strijd aan zichzelf gestorven, en chasma, de hemelse baarmoeder, leefde in hem. Hij wees op het zoonschap, waar Jezus ook voor staat, tot de hemelse baarmoeder.

De doodstaat van de mens moet onder ogen gekomen worden, zoals ook de Galaten hun doodsstaat onder ogen moesten komen, want zij waren als de Laodiceanen. De predikant J.P. Paauwe wees op Galaten 6:14 over het roemen in het kruis, wat hij als de sleutel noemt tot het leren kennen van de doodstaat in Adam, wat ook de ‘lof der oordelen’ leer van Calvijn is, en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt (Belech 1:56) en onze catechismus in inzetting 57. Onze lof tot de oordelen moet volkomen zijn, opdat het vonnis over de doodstaat kan komen.

Het is een farizeese geest die eigen wetten maakt, ook die van genade, die dus ook een geheel eigen christologie heeft, en daardoor anderen bespot en bezwaard. We staan oog in oog met deze farizeeën, en dan moeten we ons onderwerpen aan de oordelen. God’s oordelen zijn goed en waarachtig, en daardoor zal uiteindelijk het vlees opgelost worden, als een voorhangsel weggeschoven worden. Ons eigen lijden is het wapen, zoals de speer van Orion beschreven wordt (Stranden 5:7). Wij moeten dus blijven roemen in het kruis, daarin standvastig zijn, opdat het vlees zal sterven. Vaak wordt dit onderschat en wil de mens zo snel mogelijk van het lijden af, maar laten wij van geen bevrijding willen weten, opdat we aan iets hogers deel zullen hebben (Hebreeën 11:35). Laat je hiertoe folteren, net als hen in de wolk van getuigen. Uiteindelijk zal gerechtigheid zegevieren. Door het lijden zijn wij losgesneden van de zonde, en worden wij bespaard tegen hoogmoed. Hoe belangrijk is dit lijden, hoe belangrijk is dit kruis. Laten we het niet onderschatten. Laten we niet tot allerlei gezondheids-drogredenen gaan en drogredenen van levensgeluk, want dat kunnen we alleen vinden in het kruis. We moeten hiertoe loskomen van een heleboel valse gezondheid en vals levensgeluk. Geluk kan al zo snel een parasiet zijn of worden. Laten we daarom de diepere weg gaan. Er is geen heil in aards geluk, en dan heb je je loon al, en dat is slechts tijdelijk en bedriegelijk. Moeten kruisvolgelingen dan zo gelukkig zijn ? Onze wereld is niet van deze wereld. Soberheid en gematigdheid leidt veel verder. Wij moeten kennis laten rijpen, en dat heeft genoeg aan zijn eigen zoet. Ook de bitterheid van de vrucht kan zeer weldadig zijn, voor allerlei dingen nodig. De mens moet ook leren het kruis te waarderen. Als onze zintuigen overbelast raken met allerlei heerlijkheid en geluk, dan sterven zij, dan worden zij uitgedoofd. Laten we daarom voorzichtig zijn met sneltrein-christologie.

Ook de Galaten waren gevallen voor een ander evangelie. Ze stonden onder een andere engel. In de strijd tegen de Galaatse zwijnen zijn de Thessalonicenzen, de hemelbewoners, een grote hulp. Vannacht had ik weer een droom over hen, dat ze een opvangcentrum hadden waarin ik ook een kamer had, want zij kennen de trauma’s van hen die van de aarde komen, de aardlingen. Ik had ook een sleutel van de kamer ontvangen.

Laten we niet moe worden goed te doen. Zoals de Galaatse zwijnen chronisch zijn zo is de hemel ook chronisch. Het loopt parallel aan elkaar. Het kaf groeit op met het koren. Dat heeft een bedoeling. Laten we roemen in het chronische kruis, in de chronische oordelen die nodig zijn. Het is een langdurig proces wat diep gaat, maar zo kan het volkomen gebeuren. Uiteindelijk is dit de weg tot het dragen van vrucht. Laten we verbonden blijven aan de wijnstok. De ranken die geen vrucht dragen zullen vanzelf weg worden gekapt.

VAN GALATEN TOT THESSALONICENZEN

Calvijn stelde in zijn commentaar op het boek Handelingen dat Jezus niet zomaar door de prediking van het evangelie verlost, maar ons voert tot de overdenking van het toekomende leven tot verbetering en hervorming. Zo worden we afgescheiden van de wereld en het vlees. Wij worden verlost naarmate de inwendige mens vernieuwd wordt, stelt Calvijn, in de voortgang van

het geestelijke leven. Hij toont de mechaniek hiervan als een theologische architect.

Eens had ik een droom over Calvijn dat ik hem in een zaal zag met tribunes, en hij zat daar ergens, maar op het podium waren drie nephilim geesten, drie opgeblazen mannen in blauwe tuigjes, en die voerden iets op. Ja, Calvijn is belangrijk, maar laten we oppassen voor die drie nephilim geesten die zich ook in zijn werk bevinden. Het kaf groeit op met het koren.

Calvijn stelde dat Jezus de discipelen terugriep tot de last die hij ze oplegde en de overdenking, om zo hun taak te volbrengen. Hierin moesten ze geduldig zijn en niet haastig. Ze waren te gulzig en haastig hierin, want ze wilden het heilige geestelijke forceren, en ook de geestelijke gaven, stelt Calvijn, Ze waren geroepen op de rechte weg te gaan en strijd te voeren, niet te rusten. Ze mochten geestelijke kracht niet ontijdig najagen. Calvijn stelt dat er geen overwinning is zonder strijd, en geen vrucht zonder arbeid. Hij wijst op 2 Timotheüs 2:6 : 'De landman moet eerst arbeiden, voordat hij van de vrucht genieten mag.'

J.P. Paauwe stelt dat wij ons met het leven moeten verzoenen, en achter alles, onder alles en in alles God moeten zien. Hij predikte over de noodzaak van de tranen vanwege dat God er niet meer is, en waarschuwde tegen de godsdienst en tegen dat wat zich 'kerk' noemt. Zo doen wij dat ook, waar de nieuwe bijbel het ook over heeft. Wij moeten wel waarschuwen, anders hebben wij ook bloed aan onze handen. Dat is iets zeer ernstigs wat in de bijbel wordt beschreven en waar alle predikanten rekening mee dienen te houden. God heeft dit volk verlaten en overgeleverd aan hun zonden en leugens, maar door de tranen over de afwezigheid van God zal God zeker terugkomen tot een ieder met een verbroken ziel en verslagen hart die open staat voor de hemel. God is nabij de verbrokenen van hart die wenen en beven voor het hemels woord. Moeten we dan in angst en droefheid leven ? Ja, want dit zijn gevaarlijke tijden. Laat het alarm in je niet gedoofd worden. Maar de Heere zal die angst wel richten, dat het een waakangst is, oftewel een oplettendheid, een gevoeligheid. Het is de vreze des Heeren, niet de vreze der wereld. In de vreze des Heeren zijn wij in de Heere geborgen. Geeft lof aan die hemelse vreze, want zij is u een leidsraad en een schild.

Vandaag de dag leven we als in de dagen van Noach. De mensen spotten met de Heere, met het evangelie en met de kerk, en weet u wat nu zo naar is ? Ze hebben vaak nog gelijk ook, want de kerk is verder van de Heere afgedwaald dan ooit tevoren, en predikt een hele andere Heere, en een ander evangelie, net zoals de Galaten vroeger. De oude profeten zouden ook spotten met hoe de kerk vandaag de dag is, want ze is een aanfluiting, een karikatuur. En als Jezus nu zou wederkomen, dan zou hij komen met de gesel om door de kerken heen te gaan en hun tafels van hoererij en roverij omver trappen. Zo erg is het. De Thessalonicenzen zijn nu in de wolk der getuigen, en zij hebben een speciale taak in het heilsplan, namelijk om hen die wenen en kermen om de zonde en de afwezigheid van God een zegel te geven, zoals in Ezechiël 9, en hen op te nemen tot de hemelse woningen, en tot de hemelse opvangcentra. Zo kan de mens loskomen van die verschrikkelijke Galaatse en Laodiceaanse zwijnen. De Thessalonicenzen prediken geen goedkoop evangelie. Neen. De landman moet eerst arbeiden alvorens er een oogst is.

Zal God het geloof nog vinden als God wederkeert tot de aarde ? Neen. Er is nu vals geloof. Dat is iets massaals. Het ware evangelie wordt bijna niet gepredikt. Het is een verloren druppel in de oceaan. Het is de laatste parel. Verkoop alles daarvoor. Laat alles daarvoor achter. Overdrijf ik nu niet een beetje ? Neen. Ik voel de toorn des Heeren over deze wereld, dag en nacht. Het komt als golven over de aarde. Wij moeten door het oog van de naald. Dat kan alleen als je alles opgeeft en jezelf volledig verliest. Anders is er geen hoop meer voor deze wereld. Er zal maar een heel klein overblijfsel zijn. Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen zullen binnengaan. Geef de moed niet op. Laat deze boodschap diep tot u doordringen, en strijdt om in te gaan. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want het volk zoals het nu is zit tot zijn nek in het vlees. Daar mag ik als predikant zijnde niet over liegen. Ik mag u niet naar de mond praten. Ik moet prediken zoals de hemel wil dat ik predik, en deze dingen zijn belangrijk te noemen. Er is een pad. Er is een uittocht. Daarin moet de mens leren minderen, leren leven met de kleinste hoeveelheden, en zo gaan tot het beloofde land, en dat is een strijd tegen vleselijke eenheden. Dat is een strijd tegen het 'ik' wat op de troon zit in deze wereld, een zeer onrechtvaardige en huichelachtige meester. Ik mag u geen goedkoop evangelie prediken, geen sneltrein-evangelie. Vandaar dit onderwijs. God zaait in de harten van de mens, en het zaad zal niet ledig wederkeren. Ik mag ook geen valse vrede en valse heerlijkheden prediken. De mens heeft zichzelf gruwelijke, bedriegelijke en ijdele afgodsbeelden verkozen. Dat is vandaag de dag tot een toppunt gekomen. Het schreeuwt tot de hemel.

Ik mag ook niet zomaar troosten terwijl er niks te troosten valt. De mens moet wakkergeschud worden. De mens moet gewaarschuwd worden. Het is oorlog in de geestelijke gewesten. Doet de wapenrusting aan en houdt stand in deze boze dagen. Het zijn dagen van groot bedrog. De mens is te groot geworden. Het is buigen of breken. Wij zijn nu in het tijdperk van 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Dat bad David, dat bad Ezau, dat bad Jeremia, en ook Jezus. Alle oude profeten kennen

die fase wel. Daar moet alles beginnen. Alles begint met die duistere nacht aan het kruis. Hier hebben we niks meer, ook al denken we soms nog dingen te hebben. Hier moet alles afgelegd worden, en moeten we benauwd zijn ten dodens toe, en toetsen ten dodens toe, opdat het vlees sterft. Dit blad wordt verder niet verkocht, dus we prediken ook niet voor het geld. We prediken het om de Heere en om de Heere alleen.

Het is een enge wereld geworden. We zijn op het smalle, kronkelige, lange pad, en we moeten ook door een enge poort. We mogen het niet te gezellig maken, want dan valt er hier en daar eentje in slaap.

J.P. Paauwe stelde dat we een venijnige vijand hebben, de wereld, die als een gevallen engel, de vorst der duisternis, niets anders kan dan tegen de waarheid te strijden. Hij stelde dat het zo in de kerken is en buiten de kerken. Waar moeten we dan naartoe ? Hij riep de mens op om weer zijn verantwoordelijkheden op zich te nemen. Laten we dat doen. Er is slecht nieuws, maar ook goed nieuws. De rode lijn loopt door alles heen. Die mogen wij volgen. Dat is misschien als koorddansen, maar dat mogen we leren. Er is een weg, er is een pad, en het hemels touw wat ons binnen zal leiden ligt voor ons klaar. Telkens weer vallen de koorddansers naar links of rechts, totdat we gaan beseffen dat we gebonden moeten worden door de hemelse touwen.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 1

Het gekrookte riet is een beweging binnen de hervormde kerk die in de tachtiger jaren ontstond en die wees op een prekenserie uit de jaren 1700 van Bernardus Smytegelt. Dit zijn 145 preken die bekend staan als ‘het gekrookte riet.’

In de eerste preek schetst Smytegelt God als een herder die de lammetjes niet onzinnelijk drijft, maar draagt in hun zwakheid. Dat kan alleen als ze verbroken zijn, en zo worden ze dan ook in de juiste richting geleid vanwege hun zwakheid.

Wij kunnen dus alleen op de wegen des Heeren wandelen als we verbroken zijn tot zwakheid en zo gedragen worden. Zo kunnen wij op het smalle pad blijven, hetzelfde als hoe een visser zijn net met vissen ophaalt.

Wij moeten zijn als gekrookt riet. Smytegelt wijst erop dat riet en biezen groeien in valleien en moerassen, en het staat diep in het water, in het water van tranen. Zo is het heel vruchtbaar. Hij wijst dan op Psalm 73:14 : Mijn bestraffing is er alle morgens, en : Mijn bestraffingen zijn veel, in het boek Job.

In zijn tweede preek roept Smytegelt op om de dag der kleine dingen niet te verachten. God is juist gekomen voor de kleinen. De nieuwe bijbel zegt dat er een weg tot het kleine is waar alle betekenissen veranderen. (Behemma 26:29) We moeten oog hebben voor het kleine, anders zal ons schip zinken door een klein lek (II Duizen 1:22).

God strekt zich uit tot het kleine, stelt Smytegelt, en zo en niet anders zullen ze het koninkrijk der hemelen vinden. Hij stelt dat er bij de kleinen meer ijver en tederheid is, en dat de sterken vele smoesjes hebben. In zijn derde preek stelt hij dat we alleen sterk moeten zijn in de liefde. De liefde is sterker dan de dood. Ook moeten wij sterk zijn in het bidden, oftewel het luisteren. Ook moeten we sterk zijn in de volharding in de lijdzaamheid.

MISDAAD LOONT NIET

Wie oh wie kent dit gezegde niet ?
Maar wie oh wie beseft ten diepste dit gezegde ?

De misdaad geeft alleen tijdelijk
schijnloon, zeer bedriegelijk.
De misdaad zou de misdaad niet zijn als
die ook niet zeer heimelijk zou zijn.

Daarom is de misdaad ook
doorgedrongen tot de huiskamers en de
kerken,
en allerlei gevestigde organisaties, en
niet velen die het doorhebben.

Vaak weten ze maar de helft, en
bekommeren ze er voor de rest niet om,
want dat is de ver-van-hun-bed show
denken ze, en daar willen ze zich
niet in verdiepen.

Zo is er een opa en oma cultus ontstaan
van verwennerij
en pensionering, en dat spreekt velen tot
de verbeelding. Snel de opa sloffen
aan, snel de oma sloffen aan.

Het is een ouderdomscultus van snel
oud
worden. Hier kan men zich zo lekker in
verstoppen, lekker aan de drugs.
Het is een soort dienstweigering, een
soort landverraad.

Trek daarom dagelijks je geestelijke
wapenrusting aan,
de speer van het hemelse woord, het
schild van de hemelse kennis,
de helm van de waakzaamheid, want de
dagen zijn kwaad,
'bar en boos' zou mijn inmiddels
overleden oudtante zeggen.

En wordt weer kind. Dat betekent niet
oningelicht te zijn,
niet naïef en onbenullig, niet
kinderachtig, maar het betekent
creatief te zijn, verbonden met de
goddelijke wereld in plaats
van met de bedriegelijke aardse wereld.

HET DAL VAN VRAGEN

Aan het duistere ijs komt geen einde,

het wonder geschiedt binnenin
Behemma 9:15

Ze schuiven alles weg,
Niemand heeft het gedaan,
Het is altijd de ander,
En altijd moeten de anderen het maar oplossen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

Daar in het dal van vragen,
waar niet velen zich aan haar dieptes wagen

Aan het duistere ijs komt geen einde,
het wonder geschiedt binnenin

BESPREKING ZONDAG 21

Totalitarisme is het afnemen van de taal van de mensen, zei iemand.
Het totalitarisme is overal. Ook dat je geen christelijke termen meer zou kunnen gebruiken is totalitarisme, want het is nu eenmaal een taal, en het gaat om de definities.
Een mens mag in het totalitarisme niet meer symbolisch spreken,
en dit bepalen anderen die ook maar een druppel in de oceaan zijn,
en dit is iets heel griezeligs, maar vroeger was het nog wel erger.
Dit zijn dus schaduwen van de heilige geest, van het geleid worden,
van de vergeestelijking tot de hemelse gebondenheid die we op aarde zien.
Dus moeten we ons daar zorgen over maken ? Ja en nee.

Laten we eerlijk zijn : het is al tijden Noord-Korea.
Eigenlijk al vanaf het begin van deze aarde.
Het is het tegenovergestelde van de hemelse gebondenheid,
dus het zou ons een wijze les moeten leren.
Het is een heenwijzing.

Daarom moet de heilige vergeestelijking, terugkomen, uitgestort worden, anders blijft de mens teveel bij letterlijke drama hangen, en dat is een tikkende tijdbom.
Ja, je mag klagen, maar dan moet het ook vergeestelijkt worden, zoals we ook bij de tandarts en de psychiatrie, en de modern-westerse christelijke tirannie dat hebben gedaan. En dat moet met alles zo. Ontvang daarom de heilige vergeestelijking, en wacht erop, ga er mee aan de gang. Allereerst moet je er dan diep in, anders valt er niets te vergeestelijken. Het gaat niet gebeuren door de beste stuurlui die aan wal staan. We spreken over kruis-begeerte.

1/5 van het eindtoneel, wat overigens allang geweest is, gaat over het oordeel over het vlees, en de rest gaat allemaal over vergeestelijkingen, recycling etc.

De bijbel is een verzameling van adviezen en verhalen van de Israelitische voorouders, en ook is het een kunstverzameling. Dat ging zo goed en kwaad als het ging, en vaak zijn het juist de westerse eenzijdige vertalingen die zo verschrikkelijk zijn, want Israel gelooft weer hele andere dingen, en neemt het vaak symbolisch, vanwege hun kennis van deze talen en deze dingen. Als je daar allemaal zomaar overheen walst dan ben je een deserteur, en hetzelfde geldt voor de heidelbergse catechismus. De Israelieten kregen de opdracht het beloofde land in te nemen en de vijanden te verslaan. Als ze bepaalde dingen zouden overslaan, dan zou dat grote problemen geven, en in die dagen waren er ook deserteuren. Het is ook allemaal weer ondankbaarheid, luiheid en lafheid als je niet bezig gaat met wat de voorouders overgedragen hebben gekregen. Het niet eren van hun geestelijke vaders en moeders heeft voor de mens verschrikkelijke gevolgen, want ze komen zo in de leugen terecht of in schijnwaarheid. We zien in de exodus de afschuwelijke gevolgen van dienstweigering. Zondag 21 gaat daarom om het verrichten van de geestelijke dienstplicht, wat niet alleen een dienstplicht is van lijden, maar ook van strijden.

Als je gaven hebt ontvangen geldt er een dienstplicht, anders wordt het corrupt. Het volk Israel liet een overblijfsel van vijanden bestaan, en dat werd hen tot strop. De moderne mens is van alle markten thuis, heeft de naam ijverig te zijn, maar negeert, veracht en haat de geschiedenis lessen, waardoor de geschiedenis zich blijft herhalen, totdat de mens eens die lessen leert.

Daarom moeten de zondagen terug komen voor dit onderwijs. Alles om ons heen is de zondagen, stromende uit dit machtige orakel van de jaren 1500. Elk mens om je heen. Het kaf groeit tezamen op met het koren, zowel de goede zondagen als de valse zondagen. De valse zondagen zijn een speciaal soort zombies : de zondies. Zij zijn de robotten van het vlees. Allereerst moet je dan naar de thuisbasis gaan om aan deze zondies te ontkomen. Gehoor geven aan de geestelijke dienst oproep, wat de enige veiligheid is tegen dit soort beunhazen. Het kaf op laten groeien met het koren en vertrouwd raken met de zondies, want er is geen snelle, liberale weg. Dan door eigen innerlijke groei steeds meer loskomen van de zondies. Dit is het smalle pad met enge poorten, terug naar Heidelberg, de inname van het beloofde land. Er staan veel kapers op de kust. Elke zondag heeft zijn eigen zondies. Dat zijn de vervleselijkingen ervan, de voorhangsels. Ook de zondag 20 van de vergeestelijkingen is daarom zeer belangrijk om gehoor te kunnen geven aan de geestelijke dienstoproep van zondag 21. Velen verslonzen zo dat ze slechts tot voorhangsels zijn geworden. Ze glijden er langsheen, missen hun doel, en leven zo in schijnwaarheid en schijnwerkelijkheid, als zondies. Ze hebben hun eigen religies en rituelen om de mammon te aanbidden, hun eigen snelle zondagen.

Uitgave : HRC

BESPREKING 1 TIMOTHEÜS 1:1-8

1. Paulus, een apostel van Jezus Christus, naar de ordening van God onze Zaligmaker, en de Heere Jezus Christus onze hoop.

In de grondtekst en worteltekst wordt er gesproken van chasma, die zowel de diepte uitbeeldt als de geestelijke baarmoeder, en in de Hebreeuwse wortelteksten van Yeshua hebben wij te doen met het zaad stervende in de grond, of iemand stervend op het slagveld, aan zijn vlees. Paulus wijst erop dat hij daaruit voortgekomen is.

2. Aan Timotheus, mijn oprechte zoon in het geloof: genade, barmhartigheid en vrede van God onze Vader, en Jezus Christus onze Heere.

Timotheus is het boek over het zoonschap, het geestelijke zoonschap, om hier op te wijzen. Paulus betekent het minderen, en zo is Timotheus dus datgene wat voortkomt vanuit een sober leven, als vrucht. Genade betekent studie-verband, wat ook op de opvoeding wijst, waarin de mens betrokken mag zijn door zelf te groeien in deze dingen, en het niet telkens op iemand anders af te schuiven. Dat is ook het doel van de opvoeding dat de mens zelf dingen leert te doen en te zijn, zodat de mens zelf dat ouderschap later kan doorgeven aan zijn eigen kinderen.

Door de hypergenade leer in de kerken groeit dit vast. In het Grieks is de genade het loon, de vrucht van de landman die hiervoor heeft gearbeid. Nu is het zo dat wij niet tot God zullen gaan door vleselijke werken, maar wel door de hogere werken waarbij wij zelf betrokken zijn door het sterven van het zaad aan zichzelf. Die hogere werken zijn dan onze natuur geworden. Het lagere zelf, en de lagere god, die van het vlees, moet zo afsterven.

3. Gelijk ik u gebeden heb, dat gij te Efeze zoudt blijven, toen ik naar Macedonië toog, alzo wil ik dat gij sommigen verkondigt, dat zij niet anders leren.

Paulus was Timotheüs een leidsraad. Het minderen dreef Timotheüs dus voort. Het sobere riep dus tot Timotheüs. Hij was een geroepene. Paulus zou hem niet spekken met allerlei vreemde wind van leer. Hij werd tot de wildernis gedreven, tot de honger, opdat hij zuiver zicht zou hebben op het beloofde land, wat niet vertroebeld zou zijn door opgeblazenheid. De Efeziërs waren ergens vastgelopen in de wildernis halverwege het beloofde land, vanwege gebrek aan geestelijke oorlogsvoering en ontmaskering. Vandaar dat Paulus een brief naar hen had geschreven om hen toe te rusten in de geestelijke oorlogsvoering, en ook Timotheüs zou hen daarbij helpen.

De Efeziërs vereerden de Amazones, sinds de nederzetting van Efeze was gesticht door amazones. Ook stelden zij God voor als een amazone, zoals Paulus dit ook deed in de grondteksten. In het westen zijn vaak de oorspronkelijke betekenissen weggekapt om zo de schijn te wekken dat de brieven van Paulus de westerse theologie ondersteunen die ze nodig hebben voor hun markt. Het was juist Paulus die daar tegen waarschuwde.

In de westerse vertalingen hebben vrouwen vaak een ondergeschikte rol in de theologie van Paulus, terwijl in de grondteksten Paulus onderscheid maakt tussen vleselijke vrouwen en geestelijke vrouwen, en de mens onderworpen moet zijn aan de deugd, de geestelijke oefening en opvoeding, Areta, wat uit de stoïcijnse mythologie komt. Heracles moest kiezen tussen Areta (geestelijke opvoeding) en Kakia (ijdele wereldsgezindheid). De oorspronkelijke brieven van Paulus waren Aramees-Egyptisch, sinds Aramees de taal van Jezus was. Het heeft zijn bronnen in Afrika, waar deze verhalen vandaan komen.

4. En dat zij geen acht hebben op fabelen, en oneindelijke geslachtregisters, welke meer vragen voortbrengen, dan stichting Gods, die in het geloof is.

Uiteindelijk werd het volk toch gegrepen door de patriarchische theologie en werd matriarchische theologie stapsgewijs uitgebant. De patriarchie is op zich geen probleem, maar zij moet ondergeschikt zijn aan de geestelijke matriarchie, niet op een aardse manier, en niet aan aardse vrouwen, maar aan de hemelse vrouwelijke zinnebeelden die de mens tot wedergeboorte leiden. Paulus had zijn gehele theologie matriarchisch gemaakt, maar wel zo dat de mens door onderwerping aan de geestelijke moeder los zou kunnen komen van de vleselijke vrouw en de vleselijke moeder. In het westen heeft men deze teksten verloederd en verkeerd voorgesteld. Paulus was gnostisch-matriarchisch, maar ze maakten een karikatuur van hem. Ook was Paulus een stoicijn, een volgeling van Areta, zoals Heracles, en was diep onderwezen in zowel Griekse als Egyptische filosofie.

5. Maar het einde des gebods is liefde uit een zuiver hart, en een goed geweten, en ongeveinsd geloof.

De grenzen van de geboden zijn liefde. Wie de liefde heeft bewaart de geboden. De geboden worden in liefde bewaart en bewaakt. De liefde zuivert de geboden en de geboden zuiveren de liefde.

6. Van welke dingen sommigen afgedwaald zijnde, zijn geweken, tot ijdelspreking.

Omdat de liefde een offer is vluchten velen daarvan tot ijdele welsprekendheid, want dat verkoopt immers goed. Ze rennen weg van het kruis. Ze willen vrij zijn opdat ze kunnen doen wat ze willen : ‘ik een

beetje meer dan jij.’ Ja, het overmatige liberalisme is al snel opportunisme, waar Paulus tegen waarschuwt.

7. Willende leraars der wet zijn, niet verstaande wat zij spreken, noch wat zij bevestigen.

Ze hebben heerszucht, geen kenniszucht. Ze willen de woorden die ze prediken niet leren kennen. Het gaat hen om de vormen, opdat ze het kunnen verkopen. Ze hebben de woorden gekidnapped en uit hun verband gerukt.

8. Wij weten dat de geboden goed zijn, zo iemand ze behoorlijk gebruikt.

Het is niet zo dat de liefde in de plaats is gekomen van de geboden, maar de liefde is wel de bron van de geboden, en de liefde wandelt in de geboden. De liefde bewaart de geboden. De geboden en zo ook de liefde kunnen alleen in kennis gericht worden.

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 10

Hoofdstuk 10. Augustus 1947 tot December 1947

Dominee Jonkema dacht vaak na over het verleden vanuit Semiotisch oogpunt. Hij zag dan allerlei tegengestelde signalen die een boodschap moesten vormen. Hij gebruikte dit ook in zijn preken. De kerken zaten vol. Het was de tijd vlak na de oorlog, in 1947. De mens was hongerig. En de dominee was ook hongerig, naar macht. Hij begon de mens steeds meer naar de mond te praten, vertellende wat ze wilden horen, want eer was macht, en macht was rust en vrede volgens hem, de weg naar geluk. Daarom was God ook zo machtig, anders had God volgens hem nooit kunnen bestaan. Hij had ook het gevoel alsof hij macht kon kopen. Hij kocht mensen graag om. Niet velen hadden dit door, maar zijn vrouw wel. Zij vond dat hij op het verkeerde pad was, en dat hij wat meer ingetogen moest zijn. 'Dat staat maar op de preekstoel te schetteren en te protsen,' zei ze weleens, 'alsof hij nog wat oude rekeningetjes te vereffenen had.' Ook noemde zij het 'water bij de wijn doen', maar hij vond dat zij geen recht van spreken had.

Zij vond dat hij veel te vrijzinnig werd, te vrij, naarmate de oorlog steeds verder in verleden wegschoof, tot het punt dat ze weleens zei : 'Was de oorlog er nog maar.'

Dominee Jonkema was in haar ogen slechts nog een karikatuur van hemzelf. Ze begon zelfs terug te verlangen naar hoe hij eens was. 'Je bent jezelf niet meer,' zei ze weleens.
Maar dan kwam hij aanzetten met een hele waslijst van haar fouten. Zij vond dat hij dat niet als een excuus moest gebruiken. Hij had een voorbeeld-functie. Hij zei toen dat zij als vrouw van de dominee ook een voorbeeld-functie had. 'Een beetje macht kan geen kwaad,' zei de dominee weleens. 'Macht is zorg. Er moet iemand zijn die het vuile werk opknapt.'
'Maar je preekt onzin tegenwoordig,' sprak zijn vrouw. 'Je danst hen teveel naar de pijpen. Je bent net zoals die Pinokkio-trekpop geworden. Je hebt geen uniek karakter meer.'
'Nou, ik ga lekker door, hoor,' had hij toen gezegd. 'Als je het beter weet en wil, schrijf jij dan de preken vanaf nu. Dan lees ik ze wel voor.'
'Goed,' sprak ze. En zo begon zijn vrouw met zijn preken te schrijven. Hij vond ze niks, maar hij wilde haar een kans geven. Hier en daar veranderde hij wat, liet hij teksten weg, of vulde teksten aan. Soms liet hij zijn vrouw ook weleens wat voordragen in de kerk, als een getuigenis. Op een bepaalde manier had ze zo wel wat meer verantwoordelijkheids-besef, maar hij vroeg zich af wat haar motieven waren. Het leek erop alsof ook zij wat vrijer was geworden. Thuis begon ze ook een stuk aardiger te doen, maar hij zag het alleen maar als een andere oorlogs-strategie van haar. Waar was het haar om te doen ? Klaarblijkelijk wilde ze iets van hem, maar wat ? Klaarblijkelijk was ze jaloers.

Het was hem helemaal niet om de macht te doen, maar om de zorg, en om haar op het verkeerde been te zetten. Hij had nog een appeltje met haar te schillen. Zoals ze hem weleens vroeger had gezegd : 'In de oorlog is alles geoorloofd, en het doel heiligt de middelen.' Hij wilde haar gewoon uit de tent lokken, want hij was wanhopig. Klaarblijkelijk had het gewerkt. Hij had beet, en zou niet meer loslaten. Zij vond nog steeds dat het niet goed met hem ging, ook al schreef zij grotendeels zijn preken. Ze wilde weer in huwelijks-therapie, maar dat wilde hij niet. In zijn ogen was er niets aan de hand, en ging het zelfs beter. Hij moest wel erg op zijn hoede zijn met haar nu, meer dan ooit. 'Je ideeën kloppen niet,' zei ze telkens, maar als hij haar dan om uitleg vroeg dan kwam er niets uit, en haar preken waren oppervlakkig. Oppervlakkigheid was nederigheid in haar ogen. Het tolde voor zijn ogen. Hij kon geen hoogte van haar krijgen. Zij wilde dat hij wat meer op de achtergrond zou staan. Diepte was een teken van hoogmoed voor haar. Oppervlakkigheid was soberheid in haar ogen. Hij deed veel te rijk in haar ogen, blaasde te hoog van de toren over dingen waar hij volgens haar geen verstand van had, dingen die te hoog voor hem waren. Ze was totaal niet blij met de verbeteringen die hij aanbracht aan haar preken. Ze begon zich steeds meer terug te trekken op haar slaapkamer weer. Ze was een schuivend mijnenveld in zijn ogen. Haar stiltes waren nog wel gevaarlijker en dodelijker dan haar woorden.

'Je preken geven geen koers aan de mensen,' zei hij weleens tegen haar. 'Je zingt slaapliedjes voor ze.'

'Je moet het ook niet te makkelijk voor ze maken,' zei ze. 'Dan worden ze lui en

gemakszuchtig. Je moet ze ook niet oppompen en opblazen met allerlei hoge dingen. Dan worden ze net als jij. Dat er al één is van jouw soort is al genoeg. Blijf sober en ingetogen in je bewoordingen.'

'Moet jij nodig zeggen,' snauwde de dominee. De dominee begon steeds meer de tweede wereld oorlog te bestuderen. Hij had het gevoel alsof zijn vrouw hem een rad voor de ogen probeerde te draaien. Hij wist dat hij moest proberen de oorlog te begrijpen. Alleen zo zou hij ook zijn vrouw kunnen begrijpen. De oorlog en zijn vrouw waren onlosmakelijk aan elkaar verbonden. De oorlog hield haar sleutel.

Hij zag in dat hiërarchie niet materialistisch mocht zijn, maar geestelijk. Het ging niet om personen, maar op principes, om prioriteiten. Hiërarchie moest vertikaal zijn, en niet horizontaal, want dat had de oorlog veroorzaakt. Ware hiërarchie was iets semiotisch. Hij studeerde het Japanse militarisme waarin het individu moest inleveren aan zowel het collectief als aan de hiërarchie. Japan was een bondgenoot van Duitsland, zoals ook Italië in het driehoeks pact.

Wat hij er allemaal van dacht was voor haar niet interessant. Zij ging haar eigen weg. Hij begon steeds meer over het militarisme te filosoferen. Hij zag dit semiotisch en geestelijk, als communicatie, voornamelijk de decodering van de communicatie, als de overdracht van de ene tot de andere taal. Hij vond dat het militarisme voornamelijk verbaal moest zijn, en subtiel, als een literaire immunologie. Zij zei vaak : 'Het is zoals het is. Je moet er niet zoveel achterzoeken. Dat is allemaal verloren tijd, en het leidt nergens toe.' Maar de pen was zijn wapen. Hij wilde zijn eigen militarisme bouwen, het semiotische militarisme, en dat was slechts symbolisch. Hij wilde dat er een educatie systeem zou komen waardoor oorlog voor eens en voor altijd uitgebannen kon worden. Zijn vrouw bespotte hem daarover en zei dat het hem nooit zou lukken. Volgens haar zouden er altijd wel oorlogen zijn.

'Het lijkt bijna alsof jij geen vrede wil,' zei hij eens tegen zijn vrouw.
'Vrede is niet productief,' sprak ze. 'De vrede sust de mens in slaap, en maakt de mens lui. Oorlog brengt de mens tot de top van zijn kunnen.'
'Je bent maar een gevaarlijk mens,' zei hij.
'Het is mijn opvatting,' sprak ze. 'Jij hebt de jouwe.'
En verder moest hij er ook niet over praten, want ze begon hem alweer af te snauwen. Dan hadden ze het maar weer over wat ze zouden eten.
'Jozef de dromer' noemde zij hem vaak, vanwege zijn wolkerig taalgebruik.
Volgens hem was het semiotische militarisme datgene wat het collectief kon overbruggen, om over te gaan van het nationale tot het internationale, maar zijn vrouw zei dat hij en zijn semiotische militarisme rijp was voor een bezoek aan de psychiater. Dat vond hij een hele flauwe en laffe opmerking die hij betaalde door haar een klap in het gezicht te geven. Ze liep toen naar haar slaapkamer. 'Dan moet je het zelf maar weten, maar als je gek wordt weet je dat ik je heb gewaarschuwd,' zei ze.
'Als ik gek word weet ik waarschijnlijk niks meer,' zei hij, 'en dan ga ik misschien dingen verdraaien.'
'Pas maar op,' zei ze.

Hij besloot om maar niet meer met haar over zijn filosofieën te spreken, want daar kon ze niet tegen, en dan zou het op een grote oorlog uitlopen. 'Ze moet niet denken dat ze alles zomaar kan zeggen,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik kan veel hebben, maar dit gaat te ver. Ik heb een levensgevaarlijke vrouw. Ze wil me dus in de psychiatrie hebben. Goed om te weten.'

Sinds die dag had hij een dubbele hekel aan zijn vrouw, en ontweek haar meer dan ooit te voren. Maar ja, dat ging nogal moeilijk omdat ze in hetzelfde huis leefden. Hij probeerde zich zo stil mogelijk te houden, of gewoon over neutrale onderwerpen te praten, zoals over wat ze die dag zouden eten. Veel gespreks-onderwerpen bleven er zo niet over, maar hij was het wel gewend. De twee kwamen maar niet dichter bij elkaar, maar bleven op zakelijke afstand.

Toen ze naar brei en naailes was ging hij weer eens even op haar kamer rondkijken. Hij zag wat nieuwe beeldjes. Er was een beeldje van een Afrikaanse vrouw, een indiaan en een soldaat. Er was ook een klein hondje bij de soldaat. Ook zag hij een pop op een stoel. Hij werd al naar als hij aan haar dagboeken dacht, dus die liet hij met rust, maar hij keek even tussen haar boeken. Er waren ook wat nieuwe boeken bij. Er lagen wat tijdschriften, romannetjes, bijbelse boekjes en een boek over auto's. Hij vroeg zichzelf af wat ze ermee moest. Van de romannetjes keek hij helemaal op. Zij was niet iemand van de romantiek. Of misschien was ze het aan het onderzoeken ? Hij zag het al helemaal voor zich dat ze erin zou bladeren, dat ze dan bij zichzelf zou denken : 'Wat is dit ? Ik begrijp dit niet. Wat is dit ?' Misschien zou ze wel hysterisch worden. Of ze zou er met opgetrokken wenkbrauwen in lezen, om vervolgens te zeggen : 'Nou ja.' Ze zou er heel minachtend over doen. Hij kon het zich niet voorstellen dat ze dit zou lezen voor de ontspanning. Of misschien zou dit makkelijker zijn omdat het toch niet om haar ging ? Er was zo een grote en veilige afstand. Toen ze weer thuis was vroeg hij erover.

'Wat moest je op mijn kamer dan ?' snauwde ze. 'En dat gaat je verder niets aan wat ik met die romannetjes doe.' Maar na lang doorvragen bleek het van haar zus te zijn die ze had laten liggen. Die sliep altijd bij haar in de kamer als ze er was. De beeldjes scheen ze van haar zus te hebben gehad. Het boek over

de auto's scheen ook van haar zus te zijn.

Op een dag kwam haar moeder op bezoek. Haar moeder was ook een moeilijke vrouw. Hij vroeg zich weleens af wie moeilijker was : zijn vrouw of haar moeder. Ze bleef maar kort. Ze was zo weer weg, en hij was opgelucht.

Toen haar zus er weer was raakte hij met beiden in gevecht. Ze sloegen hem ook, en om verdere gevechten te vermijden bleef hij op zijn slaapkamer. Hier werkte hij aan nieuwe preken. Hij haalde zelfs geen eten. Ook haar vriendin kwam. Zijn vrouw had versterking erbij gehaald. Soms liepen ze voor zijn deur te roepen, hem uit te dagen. 'Kom dan, lafaard !' riepen ze dan. Maar hij wist waar dat op uit zou lopen. Zijn vrouw had natuurlijk weer over hem lopen roddelen. Ze bleven lang logeren. Ook 's nachts waren ze veel op. Het leek wel alsof ze de keuken bewaakten. Zo verhongerde hij. Hij hoopte maar dat ze snel weer zouden weggaan, maar dat gebeurde niet. Om zijn toestemming werd niet gevraagd. Er was niet veel wat hij kon doen. Hij wilde zich niet weg laten jagen. Hij was opgelucht wanneer ze hem met rust lieten. Hij voelde zich in het nauw gedreven, geisoleerd. Ook haar moeder kwam weer. Het leek wel alsof ze een complot tegen hem hadden gesmeed. Hij hield zijn kamerdeur op slot. Soms hoorde hij één van hen psalmen zingen, maar hij wist dat het slechts oorlogs-psalmen waren. Soms waren er zelfs nog andere vriendinnen bij die hij niet kende. 'Vol huis,' zei hij dan als hij langsliep.

Hij wilde zich niet laten wegpesten, maar hier kon hij niet tegenop. Hij besloot zich maar gewoon rustig te houden en zich niet al teveel te laten zien. Ze gaven hem de schuld van allerlei dingen. Natuurlijk wilden ze alleen maar één kant van het verhaal horen. Ze gaven hem niet de kans zijn verhaal te vertellen. Elke dag weer moest hij langs deze roofdieren heen, zelfs 's nachts. Het leek wel alsof ze elkaar afwisselden, of alsof ze nooit sliepen. Het leek wel op een machtsspel, een strijd over territorium. Hij gebruikte het maar weer voor zijn preken. Dat was alles wat hij kon doen.

Hij wist dat de politie bellen geen zin had, want een man trok toch altijd aan het kortste eind, en hij zou toch niet geloofd worden, ook al was hij de dominee. Hij wilde rust, maar het werd hem niet gegunt. Hij voelde zich opgesloten, alsof hij geen adem had. Het was alsof zijn huis weer bezet was door de nazi's.

Uitgave : COAB, 2018

FILPPENZEN COMMENTAAR - 2

Hoofdstuk 2

1 Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in Christus, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is, 2 maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, 3 zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang,

De slang in het paradijs bood een snelle weg tot goddelijheid aan, waardoor de mens hoogmoedig zou worden en verdeeld tegen elkaar. Hier waarschuwt Paulus tegen. De verwesterlijkte Jezus-slang is het valse touw, wat de mens trekt in deze dieptes. De mensheid moet deze heerschappij van de slang die het gevolg was van de zondeval overwinnen. Dit betekent niet het kind met het badwater weggooien, maar komen tot de symbolische gereformeerde diepte ervan. Het moet begrepen worden op een hoger niveau. Een vijand kan nooit overwonnen worden als de vijand niet begrepen wordt.

4 maar ieder (lette) ook op dat van anderen. 5 Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, 6 die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, 7 maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden

In de Amazone theologie komt deze strijd terug als de jacht op de kippen van Ert, die grootheidszucht en grootheidswaanzin uitbeelden. Zij laten een mens altijd denken dat hij mooier is dan de ander, groter, sterker, en het beter weet dan anderen. Hierdoor raakt de mens los van het eeuwige touw, en valt in de ravijnen van de ongehoorzaamheid. De amazones moesten zich tooien met de rode veren van deze overmoedige kippen, die de kern van de zondeval uitbeelden, en alleen hierdoor konden zij Ursus, het zwijnenbeest van ongehoorzaamheid overwinnen is.

8 En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. 9 Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, 10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, 11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader.

De mens die niet aan zichzelf, zijn eigen eer, zijn reputatie, zijn naam, zijn trots en opgeblazenheid wil sterven zal nooit ver komen in de demonologie. De kerk komt in de climax niet verder dan de vulling van de verwesterlijkte ‘Heilige Geest’, wat gewoon een tandarts-vulling is. Daarna is de mens nog steeds

verdeeld, want hij heeft het arena-implantaat ontvangen. Hij wordt zelf een vulling van de kerkbank, die zo geld in het laatje brengt door zijn hoogmoedig geschreeuw dat hij het allemaal beter weet. De kerk is ziek tot op het bot. Paulus toont een veel hogere weg, namelijk de heilige gebondenheid, zoals hij sprak :

'22. En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal, 23. behalve dat de heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan. 24. Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here
Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen. 25. En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult. 26. Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed; 27. want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.' Handelingen 20

Er is iets hogers dan de vulling van de verwesterlijkte ‘Heilige Geest’, de giftige tandartsvulling die het zenuwstelsel door de war schopt en tegen zichzelf opzet en dan tegen anderen. Dit hogere pad is de heilige gebondenheid. Ook de valse, westerse ‘heilige Geest’ is een boef. In het boek Job werd er daarom op gezette tijden tegen de geest gestreden. De mens moest komen tot de bitterheid van de ziel, tot het Pasen. Het pinksteren was een overmoedig en uit de hand gelopen Toronto feest geworden, terwijl het oorspronkelijk een offerfeest was om de bevrijding van Egypte te herdenken, de terugkeer tot de wildernis en het beloofde land. De gevallen mens vertrouwt blindelings op de doktershand die het implantaat aanbrengt, en is dan tegen de ander verdeeld, opdat de doktershand snel meer patiënten heeft. De mens is te dom om te begrijpen dat hij wordt opgezet. De mens is een lage demoon. Alleen het touw kan bevrijding schenken. Daarom heeft de mens ook de boodschap van Jezus Christus niet begrepen, waar hij op terugwees, maar zij gingen deze piraat verafgoden, hetgeen zware godslastering is, wat een kenmerk zou zijn van het beest. In grote verbazing ging de aarde het beest achterna wiens wond was genezen. Sinsdien vereerden zij deze arts. De mens is gevoelig voor zulke sluwe weldoeners. De mens mocht niet genezen worden door valse heelmeesters die stinkende wonden maken. Neen. De mens moest aan zichzelf sterven. Gelukkig is deze esoterische boodschap nog wel te vinden voor de oplettende lezer. De leugen kan de waarheid niet totaal vernietigen. De leugen is gedoemd tot het dragen van de waarheid diep binnenin, en tot het zijn van diens heraut. Daarom kunnen wij met recht zeggen, en met Paulus : Hoe wonderlijk is dit evangelie.

28 Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft. 29 Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; 30 en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken. 31 Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen.

Hoe waar zijn deze woorden van de piraat, Paulus. Wat een wonderschone schat had hij geroofd. Paulus wijst nog steeds de moderne mens terecht, die in een religieus syndroom leeft, als een theocratisch dictator de anderen teistert met zijn waanideeën. De mens is niet in staat vanuit het vlees tot God te komen. Het vlees moet sterven. Alleen profetisch kan de mens tot God komen, maar alle profetie moet getoetst worden. Niet aan de bijbel, maar aan God, aan de hemelse kennis. De mens moet ontwaken en blijven waken. De profetie van Paulus is bitter uitgekomen.

12 Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven,

De Vreze des Heeren is het begin en het hoofd van de wijsheid in de Hebreeuwse grondtekst. Het is als het Genesis van een leven met God, de hemelse kennis. De vreze voor mensen gaat hier dwars tegenin. De vreze voor mensen laat een mens de bijbel vereren, en de hemelse kennis afwijzen. Er is een valse vreze die veel in de kerk kapot heeft gemaakt. Het touw komt niet zonder de vreze die alles loslaat en aan zichzelf sterft. Als een mens de verwesterlijkte bijbel niet kan loslaten, en bijbelteksten blijft uitspreken in het gezicht van God wanneer hij voor de troon moet verschijnen, en zo God over God wil spelen, omdat menselijke geschiedenis hem heiliger is dan God Zelf, dan kan zo'n mens niet waarlijk tot God komen. Zo sterft de mens een afvallige dood, door een gebrek aan gnosis. Oh, hoe te betreuren is zo'n mens.

13 want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. 14 Doet alles zonder morren of bedenkingen, 15 opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, 16 het woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van Christus, dat ik niet vruchteloos mijn wedloop gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb.

Paulus liet al zien dat het woord de pneuma was in Efeziërs, oftewel de hemelse kennis. Het is niet materieel. Je kunt het niet kopen. Je kunt het niet in je hand houden. Het merkteken van het beest dat de mens in de hand krijgt is de bijbel. Ware heiligen hebben het touw van de hemelse kennis ontvangen. Zij zijn geen materialisten die het boek van Mammon vereren. Het woord des levens is de Meesteres van het Leven, zoals zij besproken werd in de Egyptologie, in het boek van de poorten. De trillende slang leidt de mens naar haar, als een beeld van de vreze van de hemelse kennis. Dit alleen zal de mens tot waarlijke rust brengen. Oh mens, gij hebt uw moeder verworpen.

17 Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. 18 Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij.

Paulus verblijdt zich in de offerdienst, die een beeld is van de gehoorzaamheid. De slang van slaap in het Boek der Poorten leidt de mens tot de Meesteres van de Offers. Dit is een beeld van het sterven aan het zelf. Een ieder die waarlijk aan zichzelf sterft zal deze Meesteres zien. Paulus verheugt zich in deze christelijke Egyptologie.

19 Ik hoop in de Here Jezus Timoteüs spoedig tot u te zenden, opdat ook ik welgemoed moge zijn, wanneer ik vernomen heb, hoe het u gaat. 20 Want ik heb niemand die zo eens geestes met u is, om uw belangen getrouw te behartigen; 21 want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de zaak van Christus Jezus. 22 Zijn beproefde trouw kent gij echter, dat hij, gelijk een kind zijn vader, mij in de dienst van het evangelie heeft geholpen. 23 Hem hoop ik terstond te zenden, zodra ik zie, hoe het met mijn zaak loopt; 24 ik vertrouw echter in de Here, dat ik ook zelf spoedig komen zal.

Hier zend Paulus zijn heraut, zijn zoon, Timotheüs. Het verhaal van Paulus heeft bezinnelijk-gereformeerde vrucht voortgebracht. Alleen de dommen gooien alle schatten van Paulus overboord. Het Paulus verhaal wil opnieuw baren. Er zal een nieuwe oogst zijn, een hoger inzicht. Alleen zo kan de piraat verslagen worden. Als een piraat een schat gestolen heeft, dan moet niet de schat met de piraat verbannen worden. Zij die zo handelen vergrijpen zich ernstig aan de demonologie.

25 Maar ik achtte het noodzakelijk, Epafroditus tot u te zenden, mijn broeder en medearbeider en medestrijder, die uw afgevaardigde was om mij te helpen in hetgeen ik nodig had. 26 Immers, hij was vol verlangen naar u allen en ook in zorg, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was. 27 Hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God heeft Zich over hem ontfermd, en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben. 28 Ik zend hem dan met te meer spoed, opdat gij, als gij hem ziet, u weer verblijden moogt en ik minder zorg moge hebben. 29 Ontvangt hem dan in de Here met alle blijdschap en houdt mannen zoals hij in ere. 30 Want om het werk van Christus is hij de dood nabijgekomen en hij heeft zijn leven gewaagd om aan te vullen wat nog aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.

Ook Epafroditus is een door Paulus gezonden heraut, als een beeld van het afsterven aan het zelf. Timoteüs is de wedergeboorte in de verborgen reformatie van het Paulus verhaal, en Epafroditus is het sterven wat daar aan vooraf gaat. Beiden moeten ontvangen worden. Dit wil ook zeggen dat er grote bezinnelijk-gereformeerde schatten in de brieven van Timoteüs zijn. De mens kan zo opgroeien als een kind van de Moeder, wat ook weer terugwijst op het Boek der Poorten. Zoveel mensen zijn niet in staat om tot deze geheimen te komen, omdat zij niet aan zichzelf willen sterven, en niet wederomgeboren willen worden. Natuurlijk hebben zij wel hun eigen surrogaten van deze dingen als piraten onder elkaar. Zo pronken zij uitbundig met hun piratenschepen vol van religieuze rijkdommen, alles wat ze geplunderd hebben. Zo zijn zij deelgenoten geworden van Filippi en rijden zij op hun beesten. Filippi heeft zijn clownen, narren en dorpsgekken. Dronkaarden zijn zij. Laten wij daarom de woorden van Paulus ter harte nemen en terugkeren tot het grote geheimenis van Timoteüs en Epafroditus. Laten wij uiterst dankbaar zijn dat de schatten die de verwesterlijkte piraat Paulus had geroofd nog steeds zo'n grote corrigerende functie hebben in de piraten gemeenschap, en grote woorden van oordeel betekenen. Epafroditus zal de galgenknoop zijn voor het piratenvlees, als een beeld van het komende oordeel. In Timoteüs zal er grote hoop zijn voor iedere piraat, de hoop tot wedergeboorte.

De verwesterlijkte Jezus en Paulus (valse voorstellingen) zijn beiden grote piratenleiders die veel massale leidinggevende schatten hebben geroofd. Hoe moeten we het lijden en sterven van Jezus Christus dan zien ? Dit is het grote paassterven waarin de mens afsterft aan het letterlijke en het materiële om zo te komen tot de bezinnelijke reformatie, de hemelse kennis. Zij die nog steeds Jezus Christus als letterlijk en materieel zien zijn dus nooit waarlijk met Jezus gekruisigd en gestorven. De beste stuurlui staan aan wal. Sterf aan uw Jezusbeelden en Jezus-afgoderij. U hebt uzelf gesneden beelden gemaakt van God.

Uitgave : Calvijn II Project

DE ONTWAKING TOT DE LITERATUUR

Ik was vandaag weer in de natuurstad
waar ik wel vaker naartoe ga.
De mensen waren allemaal afgeleid.

Ze waren met hun eigen dingen bezig.
Het was als gedichten.
Iedereen was weer met andere dingen bezig.
Ik ving hier en daar wat halve woorden op,
Je ziet hier en daar wat halve gezichten.
Het zijn halve verhalen.
In de diepte ontwaak je tot de literatuur van het leven.
Het verhaal is niet af.
Overal ontvang je maar hele kleine stukjes.
Er worden geen twee liedjes voor één cent gezongen.

Ik kwam mensen tegen waar ik me goed bij voelde, en mensen waarbij ik me niet goed voelde,
Ik kwam een dakloze tegen die om een euro vroeg.
Ik gaf hem een zakje met geld waar ook een euro tussenzat,
zoals ik altijd doe voor de daklozen. Ik heb altijd zakjes met geld voor ze bij me.
Hij zei dat de wereld anders was geworden sinds corona, dat de mensen banger zijn geworden,
dat het minder druk is en dat mensen verder uit elkaar zitten.

Ik zei dat dat klopt, want er is iets levensgevaarlijks in de lucht.

Je voelt gewoon dat er iets niet klopt, en dat vond hij ook.
Een heleboel dingen kunnen we beter over dromen dan er te dichtbij komen.
Je kunt op veilige afstand toch van de dingen genieten,
In de ontwaking van de literatuur,
en dan gaat het vaak dieper dan wanneer je het daadwerkelijk bij je gehad zou hebben.
Het geluk van boeken.

DE DOOD HEERST

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

Dat wat je om je heen ziet is het ware leven niet.
Het is parasitair leven.
Mensen leven van de dood.
De parasieten spreken door hen heen.
Het is allemaal tijdelijk, en het is bedrog.
Het heeft niks met God en de hemel te maken.
God heeft zich allang teruggetrokken van de mensheid.
Het leidt allemaal z’n eigen leven.
Het is allemaal wildgroei.
God heeft wel een spoor achtergelaten, maar er zijn maar bar weinig die het spoor volgen.
De dood heerst hier op aarde.
Dat zie je overal om je heen,
en de mensen willen het niet weten,
willen het niet horen,
ze willen doorslapen,
Ze zijn al dood.
Deze aarde is tegen alle leven.
Als ze maar iets van leven zien maken ze het dood.
En daar verdienen ze dik aan.
Zo verdienen ze geld aan de dood.
De één zijn dood is de ander zijn brood.
Maar weet dan wel dat je ook al dood bent als je je aan die onzin leent.
In liefde weer mens worden.
In liefde weer tot leven komen,
tot ware leven dit keer.
Dat is wat ik je toewens.
Op dat pad is God nog te vinden.

heb je heimwee naar de andere wereld ?
je bent hier op aarde om liefde te geven,
de weg te wijzen, de weg terug,
alleen zo kun je de weg vinden

GROEIEN DOOR DE HEMELSE BLOEM

Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet. Samuel’s tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.
Behemma 1:8-9

Nooit zou ik op de stoel van Eli willen zitten. De geest van Eli is tuchteloos. We zien generatie na generatie van kinderen door de geest van Eli opgroeien die de weg niet kennen. Het wordt ze niet geleerd. Geestelijke discipline wordt hen niet geleerd, wel wereldse discipline soms. Het is een geest van de dood. Die kinderen zijn nog nooit geboren, maar worden in het graf opgesloten gehouden. Ze moeten leven in hevig opgedoste mausoleums, in grafsteden. Leidt je kinderen naar de bibliotheken en de museums, opdat ze leren van de geschiedenis.

Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.
Behemma 1:10-12

Eli was niet door en door slecht. Samuel had veel aan hem gehad. Samuel kon ook het goede in hem zien. Eli was immers de hogepriester van Israel, dus zal Samuel veel geestelijke kennis hebben overgedragen, waardoor Samuel kon groeien. Het probleem was dat Eli te zacht was, te vriendelijk. Hij liet zijn zonen maar aanrotzooien. Het zal als een kerk geweest zijn van liefde, vergeving en genade. Op zich zijn dat goede kwaliteiten, maar als er geen heiligheid en tucht is, geen bewaarder en bewaker van de heiligheid dus, dan kan het al snel ontaarden. Dan gaat het namelijk bederven. Dan dien je in principe gewoon vergif op. Hoe dan ook heeft Samuel ervan geleerd, ook al werd

hij erdoor vergiftigd. Hoe dan ook werkte God door dit alles heen. Hoe dan ook had Eli voor Samuel de deur naar de hemel geopend. Dat andere moest Samuel dan maar van iemand anders leren, of gewoon door zijn contact met God zelf. Elk mens om ons heen laat een bloemenblaadje zien, of meerdere bloemenblaadjes, maar voor de volle bloemen met de volle cirkels van bloemenblaadjes moeten we bij God zijn, en dan moeten we ook oog hebben voor de bloemen die wij nog niet kennen.

Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.
De bloem die mij het leven schonk, de bloem die mij gouden water te drinken gaf, ik zal U voor altijd dienen. Mijn bloem van gehoorzaamheid zal nooit verwelken.
Behemma 1:13-16

Het goede van Eli was dus dat hij Samuel in ieder geval verwees naar de bron waar hij moest wezen. Eli was geen mindcontroller, maar een wegwijzer, alhoewel een hele lakse, iemand die zijn verantwoordelijkheden wegschoof. God kan al heel snel een excuus worden. Veel mensen verstoppen zich achter God. Vaak heeft het vlees een schuilplaats in God. Hoe dan ook droeg Eli Samuel aan God op, en daarom kon Samuel niet boos en bitter naar hem zijn. Er wordt hier gesproken over een bloem van gehoorzaamheid, wat wil zeggen : Laat je geestelijke gehoorzaamheid volledig zijn. Zorg dat je geen bloemblaadjes mist. Om de volledige hemelse bloem in je hart te ontvangen, moet je leven van het voedsel wat de bloem schenkt, oftewel de hemelse honing, hier genoemd het ‘gouden water.’

Uit : Gids bij de RV-Bijbel

1e Jaargang, nummer 22, 29 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 2

Hoe ver is de mens wel niet van Yeshua afgedwaald ? De kerk heeft een grote mond als het aankomt op sexuele zonden. Smytegelt wees in zijn prekenserie van het Gekrookte Riet (1744) in zijn derde preek op Johannes 8, waarin Jezus zei over de overspelige vrouw : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Niemand oordeelde haar toen, en Jezus ook niet. Waar Jezus wel veel tegen streed was juist de farizeeërs.

Wel is het zo dat we niet zomaar ons moeten overgeven aan sexualiteit. We mogen sexueel niet vraatzuchtig zijn, want ook de boze geesten willen zich voortplanten in ons. We moeten onderscheid maken tussen het vleselijke en het geestelijke, en alles toetsen, ook sexuele drangen. We moeten niet zomaar allerlei drangen navolgen, maar ze moeten onderworpen worden aan het Woord des Heeren. Verbeter de wereld en begin bij uzelf.

Zaak is dat eerst u en de kerk een gekrookt riet worden voor de Heere, en niet jezelf zomaar op de stoel van Mozes gaan zetten om overal over te oordelen. Het oordeel begint bij jezelf en bij God. Het oordeel begint bij God’s huis. Ook in zijn vierde preek laat Smytegelt zien dat Jezus voorzichtig was met de mensen, zoals met de ongelovige Thomas. Jezus was zacht met hem, en verbrak het gekrookte riet niet. De farizeeën, de duivel en de wereld die doen dat wel, stelt Smytegelt. Die willen de mensen onderdrukken.

We zien dat in de wereld. De duivel komt om te stelen, en daarvoor komt hij op onbevoegd terrein, zoals allerlei gestoorde dwangmedici (tandartsen, psychiaters etc.) dit doen bij de mens, en dan gaat op een gegeven moment het alarm aan, als een banshee-alarm, de toorn van God, om haar kinderen te beschermen. Corona was zo’n alarm. De seculiere mens is te ver gegaan, zoals de studentenpredikant Bernard Rootmensen (1939-2013) verkondigde in zijn boekje ‘40 woorden in de woestijn’ uit 1988 dat de kerk in een grote crisis terecht was gekomen, en dat dat niet meer ontkend kon worden, en dat secularisatie één van de grote boosdoeners was hiervan. Wij zijn het daar helemaal mee eens, want de kerk heeft rustig meegewerkt met de psychiatrie om ‘geloofs-ervaring’ te demoniseren, en daar horen ook de gaven van het heilige geestelijke bij. Dat mag niet. Die mensen worden vervolgd. Jezus zei : ‘Wie zonder zonde is werpe de eerste steen.’ Als de zonde professioneel wordt is dat de ergste graad van zonde, zo erg, dat de mens dan zelf tot zonde wordt. Het is lopende-band-zonde geworden.

Verder noemt Rootmensen de ontpersoonlijking die plaatsvindt in de technocratie dat mensen tot een object worden en een nummer. Daarom mag het geestelijke en het medische ook nooit verkocht worden. Maar dat doen ze. Het is de industrie van het vlees. We leven in een ziekelijke dwangcultuur, waar we nog voor moeten betalen ook. Het is allemaal prustwerk. Het is te gek voor woorden in deze bizarrocratie.

Rootmensen noemt het wantrouwen wat daardoor ontstaat, want mensen voelen zich niet meer veilig. Ze hebben het gevoel alsof er jacht op hen wordt gemaakt, dat er winst met hen wordt gemaakt. Het is een tikkende tijdbom. Daarom moeten we terug naar het pastoraat en opgaan naar de dubbel bijbel prediking, zowel over de oude en de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel is de missende schakel, de witte steen, het boek des levens, die al in de oude bijbel werd beloofd. Die is al gekomen, en u kunt een gratis exemplaar aanvragen. De nieuwe bijbel wordt niet verkocht, zoals de oude bijbel. Dat is ten strengste verboden. Jezus zei : ‘Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.’

Daarom is de kerk in crisis, want zij verkopen het woord van God. Zij zijn dus als dieven tot het woord van God gekomen, en nu is het alarm aan gegaan. Dat alarm kan niet meer gedoofd worden. Ze zijn op onbevoegd terrein gekomen. Dit had nooit mogen gebeuren. Ze hebben de ark aangeraakt met vuile vingers. Ze stonden niet heilig voor God.

Rootmensen roept op om elkaar niet meer voor de gek te houden, maar de crisis in de kerk onder ogen te komen. We zitten er middenin. Ontkenning is een groot probleem volgens hem, de struisvogel-politiek. Ook waarschuwt hij tegen traditionalisme en fundamentalisme als grote problemen, grote oorzaken van de crisis in de kerk. We moeten zowel terug als vooruit. God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst.

Ook noemt hij professionalisering. Het is een gevaarlijke geest. Het heeft de mensen bedrogen. De vleselijke professionaliteit kan voor God niet bestaan. Rootmensen stelt dat deze trend tot een Pavlov-cultuur is geworden. De mens zit aan de touwtjes vast als marionet van het redders-syndroom. Men haalt overal deskundige redders vandaan. Hij zet het woord ‘deskundig’ tussen aanhalingstekens. Hij noemt dat de ‘deskundige’ een mythische uitstraling heeft, maar dat in dat beeld een deuk is gekomen hier en daar. Natuurlijk, want de mensen worden wakker, en velen hebben zich nooit aan dit soort boerenbedrog geleend. Rootmensen wijst erop dat de mens zich niet moet laten bedotten door een koffertje en allerlei vaktermen die indrukwekkend klinken.

Rootmensen stippelt uit hoe de weg van het vlees in deze dingen gaat, en legt zijn vinger op de zere plek. Er komt dan dus een man met een koffertje met vaktermen en technische plannen voor verbetering in iets of wat, en dan begint de hele kermis hier zich om heen te bouwen, ja, allemaal voor geld natuurlijk, dus dan komt er eerst een commisie hiervoor opdagen, stelt Rootmensen. Ja, want die zien hier natuurlijk ook geld in, als er zo’n idee is, en ze moeten toch wat met hun leven ? Het is een beetje als investeren, als een gok, maar daar gaan ze voor, want hoe meer ze optrommelen, hoe meer ze het kunnen opdringen, en er zijn altijd wel weer anderen die ervoor vallen of die er geld inzien, dus die doen dan ook mee, en zo bouwen ze hun leger.

Dus de commisie komt dan om het idee en plan heenstaan, en dan moet er een onderzoek en enquete worden uitgevoerd, moet er een rapport geschreven worden, stelt Rootmensen, dat vervolgens in vergaderingen wordt besproken.

Je moet eens weten hoeveel er wordt vergaderd in medische instanties zoals de psychiatrie en de tandartserij, terwijl mensen ondertussen gerichte hulp nodig hebben die ze niet krijgen. Daar zijn veel voorbeelden van. Er wordt maar vergaderd en vergaderd om hun tijd vol te maken, en problemen van de mensen worden genegeerd, want dat zijn maar nummers, objecten. Daar hebben ze geen tijd voor. Het gaat om hun organisatorische structuren en hun financiele verwikkelingen. Als de patient binnenkomt dan gaan ze eerst kijken hoe die persoon is verzekerd en bij wie, of het hele financiële plaatje wel klopt en haalbaar is, en of die persoon de juiste papieren wel heeft. Er wordt niet gekeken naar wat die persoon daadwerkelijk nodig heeft, maar er zijn allerlei schijnvertoningen om de persoon heen, om te zien waar en hoe die persoon financieel ergens inpast. Want geliefde, het is daar een industrie, en die industrie is zelfs al in de kerk doorgedrongen, en daarom is er crisis, en daarom is nu het alarm aan gegaan.

Man met koffertje, vaktermen, commisie, rapport, enquete, onderzoek, vergaderingen, en dan, stelt Rootmensen, zullen er voorstellen tot herstructurering volgen, die dan dus ook nog eens tot overmaat van ramp onder begeleiding van deskundigen uitgevoerd moeten worden, en daar moet dan ook weer overleg over komen, en nog een congres over komen, stelt Rootmensen. Dat is onze wereld waar we vandaag in leven. Hier worden dan vervolgens duizenden papieren over gedrukt, stelt Rootmensen, wat flinke kassa is. Hij stelt dat de mens hier doorheen moet prikken, en zich er niet door moet laten overweldigen. Hij noemt dit als grondbeginsel. We moeten niet geloven in professionalisering, stelt hij. Er zijn andere wegen. Hij stelt dat al die zogenaamde professionaliteit vaak gewoon symptoom-bestrijding is. Er zijn dus missing links, en het vlees maakt hier een markt van, een kermis. Bij gebrek aan kennis gaat het volk verloren. Dat is gebeurd. Nu moeten we er een weg uit zien te vinden. Rootmensen roept op tot herbronning en verdieping, in deze woestijn. Hij stelt dat de mens is overgenomen door fata morgana’s in de woestijn. De mens moet komen tot een nieuw pleidooi voor gerechtigheid, hier voor opstaan, voor het behoud van de schepping. De mens moet aan de zijde van God gaan staan en ophouden met financiële en deskundige spelletjes te spelen, want dat heeft niets meer met de hemelse kennis te maken, maar met drogredenen, zoals de sofisten deden, en waar de nieuwe bijbel ook tegen waarschuwt.

Er is voor deze dingen nieuwe geloofsbeleving nodig, stelt Rootmensen. Daartoe zijn nieuwe vormen nodig die over de dode punten zullen vallen. Rootmensen wijst erop dat de woestijn zal bloeien.

Alleen het gekrookte riet zal door de woestijn heenkomen, het vlees achterlatende. Het kaf zal wel opgroeien met het koren. Er is een Afrikaanse scheppingsmythe die vertelt dat de mens is voortgekomen vanuit het riet. Het zijn scheppings-mysteriën.

Smytegelt stelt in zijn vijfde preek van het gekrookte riet dat de geringen zullen prediken, en dat is een onverdraagbaar lijden voor hen die hoog op de stoel van Mozes zitten, want die prediking ging erover dat al het vleselijke offeren moest ophouden. Ze hebben juist hun rijkdom en macht, en eer, door de vleselijke offerdienst, waar onze catechismus ook tegen waarschuwt. Het ware offer gebeurt diep van binnen. Dat is het enige offer wat door God aanvaart wordt. Dat is een studie-offer. Wij kunnen alleen gehoorzamen als we leren gehoorzamen, dat is de diepte kennen van de geboden.

Smytegelt wijst op Prediker 9:17, dat veel gezwets en een groot opstel, zoals in de vergaderingen van de ‘deskundigen’ de zaak niet is. Het pad is smal, voor de soberen, de stillen, de

eenvoudigen. Dat is het pad van het gekrookte riet. In de tachtiger jaren leefde dat op, maar het kaf groeide op met het koren. De bevindelijke gereformeerden werden zwaar vervolgd vanwege hun geloofs-ervaringen, en de gedeformeerde kerk had een inquisitie opgesteld, met ‘huurmoordenaars’, opdat zij niet ver zouden komen in de woestijn. De woestijn zou hun graf worden. Maar we mogen de schepping en herschepping niet onderschatten. God gaf haar woord, de nieuwe bijbel, als een brug vanuit de hemel. Zo mogen oude bijbel en nieuwe bijbel samenkomen. Zo zal er vanuit de nieuwe bijbel nieuw zicht zijn op de oude bijbel, en kunnen we verder. Velen zijn vastgelopen, velen zien het niet meer zitten. Nu is er een weg. Dat is wat de RV-bijbel is, de Rodenberg Versie van de bijbel.

Wat geweldig, geliefden, dat we in zulke tijden mogen leven, anders zou er geen hoop meer voor ons zijn. De kerk was er bijna geheel onder. Maar dat houdt voor ons ook in dat we strijd moeten voeren, dat we moeten zaaien, opdat er een oogst is. Het heilsfeit van de nieuwe bijbel is niet genoeg, want het moet ook een persoonlijk ervarings-feit worden.

Smytegelt stelde dat het dwaze Gods wijzer dan de wereld is, in zijn vijfde preek, en het zwakke Gods sterker is dan de wereld. Wij hoeven de woorden van het vlees dus niet te vrezen. Hij wijst op Romeinen 3:19, dat de gehele wereld voor God verdoemelijk ligt, dus ook de wereldse en vleselijke ‘deskundigen’ en ‘professionelen’ en al hun eindeloze vergaderingen, commissies en congressen. Het is allemaal vuilnis in de ogen des Heeren. Het vlees speelt voor God, maar komt nooit ver, want het moet rekenschap afleggen ten jongste dage, voor het aangezicht des Heeren. Het is beter gekrookt riet te zijn in die dagen. Vernederd u voor de Heere.

Smytegelt stelde dat het in het oordeel het dragelijker zou zijn voor Tyrus en Sidon dan de modernen in de zogeheten genade tijd die ogen hadden maar niet zagen, en harten maar niet verstonden. Het modernisme heeft niets meer met God of gebod te maken, maar heeft zichzelf tot wet gesteld. De natuur is zo onder beton gegaan. Ze noemen zich geestelijk, maar zijn dit helemaal niet. Ze hebben het geestelijke beroofd en geroofd, en daarom is het alarm aangegaan. Ze zijn onbevoegden op verboden terrein. Kom daarom terug tot de Heere met een verbroken hart, want God is barmhartig en rechtvaardig.

Smytegelt stelde dat de overleveringen der vaderen ijdel zijn, met al hun ceremoniën en eigengerechtige oudheden, maar dat de opperste Wijsheid uit het boek Spreuken haar stem zal verheffen. Het alarm is aangegaan, geliefden. Hoort u het alarm ? Leeft u ernaar ? De eigen gerechtigheid komt te kort, stelt Smytegelt. Het witte paard zal komen. En dat is een verwijzing naar de nieuwe bijbel, in het boek Openbaring, naar de witte keursteen, het verborgen manna, wat weggelegd is voor de overwinnaars. Strijd om in te gaan. Smytegelt noemt hen ‘meer dan overwinnaars’ naar Romeinen 8:37 :

In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door de Heere, die ons heeft liefgehad.

De Leidse vertaling vertaalt *: ‘Maar in al die dingen behalen wij een volkomen overwinning.’*

Smytegelt stelde dat we te doen hebben met vervloekten en verdoemden die duizendmaal een sprong hebben gedaan maar ze hebben altijd verloren. De voet van Jozua is al op hun nekken, stelt hij, want zo zal de Heere met de vijanden doen. Dat zijn beelden, want hij stelt hierbij dat de overwinning het meest ligt in het lijden en verdragen. De lammetjes overwinnen door hun lijden de leeuwen, en door hun verdraagzaamheid overwinnen de duifjes arenden, stelt Smytegelt. Hij beeindigt zijn vijfde preek met de wens dat de Heere hem en allen zou overwinnen.

BESPREKING ZONDAG 22 TOT EN MET 23

Een nieuwe wereldwijde afval is gekomen, dat mensen zich massaal overgeven aan de new age en andere over-liberale stromingen die opkomen voor de menselijke eigengerechtigheid, tot de ontwaking van het vleselijke. Mensen weten het verschil niet eens meer tussen het vleselijke en het geestelijke. Tijd dus om even wat begrippen op een rijtje te zetten. Het is een groot alarm. De new age verklonterd zich steeds meer en meer tot zorgwekkende substanties, geboorte gevend aan de ene na de andere gruwel. Dit is een strijd die alleen in Heidelberg uitgevochten kan worden, dus daarom in het kader van de zondagen.

New age engelen onthouden hun wapenen van bloed, maar lopen rond met hun moderne machinetjes in het mobiele tijdperk, en gaan daar helemaal in op. Ze kunnen het ook niet meer oppikken want ze zijn teveel verslaafd geworden aan de sociale media.

De zondies, heidelbergse zombies, zijn tot u gekomen, wetende dat hun tijd kort is. Zij zijn vervleselijkingen van de zondagen, allemaal in dienst van mammon. Het zijn vernietigingen van de zondagen waarin elk spoor tot Heidelberg vernietigd wordt, en zo ook elk spoor tot Israel, Egypte, de voortijden, het oer en Orion, want die bevinden zich immers achter Heidelbergse voorhangselen. Tijd dus voor een donderende preek.

zondag 22
Vraag 57: Welke troost biedt u de

opstanding van het vlees? Antwoord: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven terstond tot Christus, haar Hoofd, opgenomen zal worden, maar dat ook mijn lichaam door de kracht van Christus opgewekt, weer met mijn ziel verenigd en aan het verheerlijkte lichaam van Christus gelijkvormig zal worden.
Vraag 58: Welke troost put u uit het artikel over het eeuwige leven? Antwoord: Dat ik, aangezien ik reeds nu in mijn hart het begin van de eeuwige vreugde gevoel, na dit leven de volkomen zaligheid zal bezitten, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft en die in geen mensenhart is opgekomen, om God daarin eeuwig te prijzen.

Waarom is religie zo belangrijk ? Omdat de mens die tweedeling in zichzelf moet vinden en houden om zo onderworpen te blijven aan hogere principes, vanwege de bedriegelijkheid van het zelf. Zo niet dan kom je in eenheidsdenken en new age terecht. Telkens zien wij weer waar mensen bevrijd worden van religie door de hemelse kennis dat ze terecht komen in liberaal vrijheidsdenken en zo van de ene materialistische valstrik vallen in de andere, van de ene naar de andere stad gaan. Dat is niet de natuur. Zo heeft de hemelse kennis het niet bedoeld. Dit is een wereldwijd, universeel probleem, dat mensen de hemelse kennis misbruiken, voor hun karretje spannen.

Wat houdt de vijand allemaal verborgen ? De mens probeert de holocaust te vergeten en vergeet zo ook dat er nog een heleboel slachtoffers in de holocaust zijn. De mens is aan de new age drugs. Het zijn snelheidsduivels die de mens in de greep houden.

Zowel westerse, moderne christenen als westerse, moderne new agers zijn materialisten die door het vlees leven en moederhulp hebben verzaakt. Zij eren hun geestelijke moeders niet die hen roepen vanuit de geschiedenis. ‘Oh ja, wij zijn verlost. We gaan niet meer terug. Wat hebben we daar nog te zoeken,’ denkt de vrijgevochten dienstweigeraar. Nee, je hoeft niet meer terug naar waar je geweest was, maar je moet wel het verdiepen. Het Woord is immers vlees geworden. Er is een brug tussen lichaam en ziel die het kruis is, zegt zondag 22. Je bent vrijgezet om vrij te zetten, maar zoals velen die Jezus genas zag hij nooit meer terug. De westerse, gemoderniseerde Jezus is inderdaad levensgevaarlijk, maar het Jezus principe mag verder uitgewerkt worden. Het Woord werd vlees. De mens moet vlees worden, net zoals het Woord. Het is een vuil karwei maar dat kun je niet op iemand anders schuiven. Egoisme is de draagmoeder van de hedendaagse mens.

Zondag 22 komt tegen die mens, waarschuwt die mens, en kondigt het oordeel aan. Zondag 22 overtuigt de mens van zonde. Dat is een natuurkracht. Zij herbergt het geheimenis en mysterie van het hart in haar binnenste, maar wie zal hiertoe ingewijd worden ? Of je nu een westerse, moderne christen bent of van de new age maakt geen verschil als je niet vanuit je hart leeft. Dan is de rest allemaal slechts een vermomming. Een mens kan aan beide kanten van het schaakbord zeer vroom en schijnheilig zijn. Kijk om je heen hoevelen de hemelse kennis proberen te verkopen, de hemelse kennis aantrekkelijk maken door af te doen van het profetische woord, door de mens naar de mond te praten dus, het hapklaar te maken. Het kruis wordt niet gepredikt. De geschiedenis wordt niet gepredikt, geen oorlogsbevelen gegeven. Er wordt geen strategie op tafel gelegd. De vergetenen blijven de vergetenen. De verlorenen blijven de verlorenen. Men heeft immers het geweten afgekocht. Men blijft voortjakkeren, maar het oordeel van de zondagen zal komen.

Voldoe aan de voorwaarden, dat is ook de boodschap van de aarde, wat ergens naartoe wijst. Maar de mens voldoet niet aan de voorwaarden, neemt de checklist niet door. Zo leven zij in wanen. Men heeft zich in de hemelse kennis niet aan de gebruiksaanwijzing van het ‘zelf’ gehouden. Ze hoorden het woordje ‘zelf’ en renden ermee weg, niet wetende wat het betekende, en ook deden ze de moeite niet om het in de context te plaatsen door te luisteren en te leren. Het ‘zelf’ moet altijd staan ‘in verhouding tot’, want uiteindelijk gaat het ‘zelf’ niet om het eigene maar het principiele, het ethische, en daarom moet de mens de hogere ethiek wel leren, anders is het een joyride zelf, het lagere egoistische zelf, die een truukje doet. Daarom blijft religie belangrijk als symbool. Het Woord moet dus wel vlees worden.

New agers kennen de bijbel niet beter dan westerse, moderne christenen, kennen de heidelbergse catechismus niet, de dordtse leerregels niet, de kerkgeschiedenis niet, kennen dus de vijand niet, en ook niet wat de vijand achterhoudt. Ze zijn liberaal. Het kunnen goede mensen zijn met goede principes over het algemeen, maar ik heb ook veel het ‘minderen op empathie’ gezien onder liberalen en groot opportunisme op allerlei gebied. Het kan per persoon verschillen, maar dit is even een voorbeeld. Zomaar van de geestelijke liberalen zijn, daar redt een mens het niet mee.

Zondag 23 vraagt dan om een terugkeer, terug naar de basis, los van de stijfkoppige eigengerechtigheid, het waan-ik.

zondag 23
Vraag 59: Maar wat baat het u nu dat u dit alles gelooft?
Antwoord: Dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben en een erfgenaam van het eeuwige leven.

Vraag 60: Hoe bent u rechtvaardig voor God?
Antwoord: Alleen door een oprecht

geloof in Jezus Christus. Al klaagt mijn geweten mij aan dat ik tegen al de geboden van God zwaar gezondigd en geen daarvan gehouden heb en nog steeds tot alle kwaad geneigd ben, toch schenkt God mij, zonder enige verdienste van mijn kant, uit louter genade, de volkomen genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus. En Hij rekent mij die toe als zou ik nooit zonde hebben gehad of gedaan, ja als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht, die Christus voor mij volbracht heeft, voor zover ik deze weldaad met een gelovig hart aanneem.

Vraag 61: Waarom zegt u dat u alleen door het geloof rechtvaardig bent? Antwoord: Niet omdat ik vanwege de waarde van mijn geloof God welgevallig ben, maar omdat alleen de genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus mijn gerechtigheid voor God uitmaken, en dat ik die niet anders dan alleen door het geloof kan aannemen en mij toe-eigenen.

Ken je deze taal, of raak je hiervan overstuur ? Wij hebben de vertaal sleutel tot deze passages al veel gegeven. In de hemelse kennis heeft het een hele andere betekenis dan in de westerse wereld, omdat we de grondteksten ervan hebben laten zien, in de bijbel.

Er is geen strijd tussen oost en west, kapitalisme en communisme, maar tussen educatie en propaganda, zei Martin Buber. Er is ook geen strijd tussen links en rechts, of tussen christelijk en niet-christelijk. Daar gaat het helemaal niet om. Het is een strijd tussen hart en hoofdkennis. Op dat slagveld worden de grenslijnen en scheidingslijnen getrokken. Er moet een principiele bron zijn waaruit de mens put, en dat wordt beschreven in zondag 23 en dat is in het westen door misvertaling uit z'n verband gerukt. Het komt er op neer dat de tweedeling in de mens dus moet blijven, anders is die hemelse orde er niet meer. Dan zou alles zich op een punt gaan ophopen. Hoe je het noemt maakt dan niet uit, de taal op zich maakt dan niet uit, maar wat je ermee bedoelt.

De hemelse kennis wordt niet verkocht, maar de mens leest nu eenmaal graag populaire boeken van rijke mensen met grote reikwijdte, want dat spreekt tot het vlees. Zo is niet alleen het Woord vlees geworden, maar is het Woord ook omgebracht, afgeknald. Er is geen natuur meer. De mens kan niet meer ademen. Dit zijn allemaal vlees parasieten. 'Oh, maar ik eet geen vlees meer,' is een vlieger die niet opgaat, want vlees parasieten kunnen zich ook anders uiten, en kunnen zich camoufleren, hebben duizenden vermommingen en vermommings-strategieen. Maar de mens is de hemelse kennis ook niet waard. Er zijn velen geroepen maar weinigen zullen door de smalle poort gaan. Velen zoeken het, maar weinigen zullen het vinden. Dat is een hele tragische boodschap die ook in de hemelse kennis te vinden is. De parasiet komt van nergens en gaat naar nergens, keert ook weer terug tot het nergens, als een zucht. Er is dus een zekere uitverkiezing, maar die gaat in de hemelse kennis heel anders.

Dus wat wil die geloofstaal ons zeggen, zondag 23 ?

Dat het niet het zelf 'op zichzelf' is maar het zelf onderworpen aan hogere principes, dus in de context die de new age heeft lopen wegwuiven door allerlei geestesdrugs. 'Hier en nu' is zo'n gevaarlijke drugs, en 'toekomst', om maar eens wat voorbeelden te noemen. En daar wordt allemaal over gedobbeld, en de natuur moeders van de geschiedenis, de voortijden, het oer en orion worden vergeten. Dit is misdaad en misbruik, gedaan door dienstweigeraars, piraten, zondies. Ze zijn nog steeds in de oude kerken, maar verblind en verdwaasd. Nooit ontsnapt maar losgekocht door een bepaalde drugs. Ze zitten nog steeds vast. Hebben het ene goedje slechts verruild voor het andere goedje.

De tweedeling van de mens, maar het vlees gooit alles op een hoop. Dat is het grote new age gevaar waar we al tijden voor waarschuwen, dat ze het zoonschap uit het programma willen halen. God is nu een grote bloedworst, want dat ben je zelf ook, en zo is er ook geen zoonschap meer. Het ontbreekt het totaal aan nuance, en het natuurpad daartoe is geasfalteerd door de new age. Het is allemaal romeins, niet meer germaans. Men spreekt het voor de hand liggende, het conforme, terwijl het wilde, gesproken door verwilderde profeten, niet meer wordt gehoord. Alle klanken zijn hol en modern geworden, met een overmaat aan verziekte technologie, zo technologisch dat de stem van de natuur niet meer wordt gehoord.

Het kost je alles, echt alles. Maar de mens heeft teveel excuses, schuift de varkensneus weg. Wat baadt al die aardse informatie je die je kan opkopen ? Helemaal niets, en het schaadt de ziel. De duivel is op jacht. Onderschat hem niet. Kersten wijst op de tollenaar die van de Romeinse onderdrukkers een tol heeft gepacht en met woeker de betaalde som terugeist en zo zijn eigen volk afperst. Het zijn landverraders, stelt Kersten. Zo zijn vele mensen vandaag de dag op hetzelfde niveau bezig als de tollenaar en zijn nog steeds in dienst bij de romeinen. Dat is het moderne fundament van de samenleving, tot de goden van vleselijk materialisme en hedonisme. Alles is zo ingedut. Er is geen ware bewondering meer, maar slechts bedondering, als een sleur. De tollenaar is een zondie, van de romeinse erfenis. Romeinen, koud en hard, de empathie verloren in zelfzuchtige drogredeneringen. Het is een filosofie op zichzelf geworden, met hiaten door de alcohol. Het schuift overal langs, maar raakt niet aan. Het

zijn snelle vitesses van het gouden kalf, van de heidelbergse ferrari's. Het zijn zondies die hun eigen Heidelberg hebben gemaakt, hun eigen waanzondagen, ter ere van het gouden kalf, de dikke mercedes. Het zijn zondies die om rolce royces heendansen, en daar helemaal bloeddronken en bloedgeil van worden. Daarom wordt hun offer niet aanvaard, ook al snijden ze zichzelf helemaal kapot.

Psalm 16:4 zegt : Ze dingen naar de gunst van een andere god; ik zal hun plengoffers van bloed niet plengen, zelfs hun namen op mijn lippen niet nemen.

Kersten stelt terecht dat het ware geloof niet alleen maar een zeker weten is of kennis maar ook een zekere relatie, een verhouding, dus dat vereist ook communicatie, maar wij mogen in die zin de tweedeling in onszelf, niet opgeven. Zonder het zoonschap komen we er niet. Er moet geboorte zijn, uitgebeeld door de metaforen daartoe. Dit wordt bewerkt door de vergeestelijkingen. Kersten noemt dit overigens het geloof van de uitverkorenen, wat ook genoemd wordt in Titus 1:1. Er is dus hemels geloof en vals geloof. Het is een gevaarlijk woord wat vaak misbruikt wordt, en waar je niet voorzichtig genoeg mee kunt zijn. Daarom moet je weten wat het is, tot de juiste definitie komen in de juiste verhouding. Geloof mag profetie nooit vervangen. Geloof mag liefde, empathie, nooit vervangen. Geloof is onderworpen aan een heleboel principes. Zonder die principes is geloof een wild vraatzuchtig, ongetemd varken. Pas op met dat beest. Het is op hetzelfde niveau als het new age geloof in de media, wat allemaal voor de verkoop is, allemaal reclame voor het aardse, om de mens te binden.

Het gaat niet zomaar om geloof. Kersten noemt op dat Christus vergadert door Geest en Woord, oftewel door de vergeestelijking en de educatie, het hemelse woord, niet zomaar door geloof. Een technicus dient zijn apparaten te kennen, hoe die werken. Geloof je ogen niet wat je allemaal om je heen ziet. Je ogen en oren worden bedrogen. Dit is het terrein buiten het paradijs. Het terrein van de trickster. Het vlees laat zich graag bedriegen door al die schijnwerkelijkheden.

En dat is het vaak. Ze hebben er al een deal mee gesloten. Het laat niet zomaar meer los, en ze worden door die geesten verwend en bedreigt, en je moet het allemaal leuk en mooi vinden. Je bent verkracht en in een stockholm syndroom. Laten we er even heel eerlijk over zijn. Voor de vleselijke is het vlees altijd mooi en leuk, want dat past bij hem, krijgt hij een goed gevoel bij, spreekt tot zijn zintuigen. Maar door het vleselijke leven te behouden verlies je je ziel en de hemelse zintuigen, meer en meer. Dat zijn de demente waanwerkelijkheden. De mens houdt van zulke gimmicks. Wordt goed verkocht, iedereen doet het, iedereen zegt het, makkelijk toch ? Zeg ik het ook. De weg van de minste weerstand. Maar wat heb je dan ? Wat ben je dan ? Wat verwacht je daar verder van in de toekomst, als je als een dwaas je huis op zand bouwt ? En dan maar spotten met de Noachen die tegen de stromingen en trends in hun arken bouwen ? Ze minachten en verachten ? Schoppen tegen Mozes in de woestijn omdat hij je niet naar de mond spreekt ? Je schopt slechts tegen een steen. Het oordeel is allang geweest, en ook het eeuwig leven. Alles is al opgetekend in de boeken. Hierom werd Jezus gekruisigd. Niets nieuws onder de zon. Door zijn eigen volk nog wel. En zijn discipelen sliepen. Wie dit sprookje nu nog niet begrijpt … Tweeduizend jaar hebben ze daar over moeten doen, en nu weten ze het nog niet. Ze begrijpen er nog steeds niks van, want hun vlees staat hen in de weg. En het vlees draait alles om.

Kersten sprak over de tijdgelovigen. Zij zaaien op de steenrotsen, niet op de akkers. Ze ontvangen het Woord met vreugde op het moment dat ze het horen, maar het mag niet wortelen. Ze doen er verder niets mee, want in de tijd van verzoeking haken ze af. Het zijn slechts tijdelijke gelovers. (Lukas 8:13) Hij wijst ook op degenen die denken de gave door geld te kopen. Er zijn mensen die een hele bibliotheek aan spirituele boeken kopen en beroemde sprekers overmatig vereren, en de hemelse kennis die niet verkocht wordt, niet bekend is en niet populair, verachten. Ze denken door geld de gave te kunnen kopen, en willen er niet de lange natuurweg voor gaan om de zuivere authentieke, shamaanse gave te ontvangen en te doen laten groeien in zichzelf. Petrus bestrafte zulke mensen. Zij zijn in principe ook gewoon een soort tollenaren. Ze werken samen met de romeinen. Stoere macho mannen of snelle vitesse mannen zonder daadwerkelijke gevoelige snaren. Het is een strijd tussen de elven en de trollen. Stoer en vlot verkoopt. Het dringt zich namelijk op, maakt veel reclame, lekker makkelijk. Het zijn verkoop truukjes van tollenaren voor het romeinse bewind, lekker zaaien op de rotsen, mensen en informatie als sigaretjes gebruiken, als drugs, lekker geloven, en het komt in orde terwijl je wacht en niets doet. Druk op de knop. Zo'n laf machinetje. Slaat allerlei dingen over. Het zijn platte gimmicks, boeren geluk. Ze worden alleen heel snel oud. Het verveelt ook. Maar dan geven ze het wel even een ander tintje, even een nieuwe trend opgooien.

Kersten wijst op Petrus die het bestrafte, de gave kopen voor geld. 'Gij hebt geen deel noch lot in het Woord, want uw hart is niet recht voor God.'

Trots is iets lelijks, maar het vlees vindt het maar mooi. Hebzucht, gebrek aan empathie, is iets lelijks, maar het vlees vindt het stoer, snel. Stoer krijgt dingen snel voor elkaar, allemaal bedrog, want het vergeet het kruis, vergeet de rest,

denkt alleen aan zichzelf en zijn dierbaren, kijkt niet verder dan de neus lang is, is altijd hyper selectief, ziekelijk zelfs, denkt niet in contexten. Lekker hard rijden met de ambulance voor de verzekerden, maar als een kind in Afrika doodhongert zijn de ambulances er niet. Ze zijn namelijk niet ingeschreven.

In Christus rechtvaardig dat wil zeggen dat er hogere principes nodig zijn, een hogere ethiek, waardoor de hemelse zintuigen komen, zich weer gaan openen, en bloeien. Maar die zogenaamde stoere mannen en vitesses verkopen bloemen, kappen ze af.

Als je de voorhangsels niet wil kennen, dan zul je de tent ook niet binnenkomen.

Ze willen niet van Jezus horen omdat ze het kruis haten.

Zorg dat je het begrijpt. Het is een zaak van het hart, niet van het hoofd, niet van woorden op zich. Zelfs een geestelijk gehandicapte zou dit kunnen begrijpen.

Daarom moet je de geestelijke ‘Jezus’ leren te begrijpen, anders kun je het Jezus-vlees, nooit overwinnen. Dan heb je al je jaren weggegooid. Wij blijven erop hameren hoe belangrijk het Jezus mysterie is, niet alleen om te ontmaskeren en te herzien, maar ook om terug te leiden tot de bronnen. Ga werken in die mijnen. Handen uit de mouwen. Niet bang zijn om een beetje vies te worden. Beste stuurlui die aan wal zijn hebben we niks aan. Die zullen door de oprijzende golven weggespoeld worden. Ga aan de slag met het mysterie.

Moet je dan op een dag van de gekruisigde horen : Ik ken u niet ? Hoe verschrikkelijk zal dat zijn. Dan moet je wenen als om een eniggeboren zoon. De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel. Ze aanbaden en aanbidden dit gouden zwijn, dit gouden varken. En het goud geeft af. Heerlijk vinden ze het om ermee te knuffelen. Kunnen ze ook weer aan anderen laten zien : ‘Zie, ik heb met het gouden varken geknuffeld.’

Wat betekent het ‘met Christus’ te leven ? Het is zeker een onderwerp van de hemelse kennis. Niet letterlijk, niet als een westerse, moderne christen, maar als nacht discipel. Geen slapende discipel. Je moet naar Getsemane en naar Golgotha. Kersten wijst erop dat ook de Efezen eertijds zonder Christus waren (2:12). Wat betekent dat, zonder Christus zijn ? Er staat : ‘uitgesloten van het burgerrecht Israels, vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld.’ Het woord Christus hoeft dus niet eens genoemd te worden, want het gaat over Israel, en Israel had trouwens ook een heel ander beeld van Christus, als principe. Ja, Jezus en Christus komen ook in het Oude Testament voor, in het Grieks en de Israelitische talen zelf, als onderdeel van de taal, terwijl de Israelieten juist niet in Jezus geloven omdat ze weten wat het betekent. Natuurlijk geloven ze in het Jezus principe en gebruiken ze het woord, maar niet als de afgod die het westen van Jezus heeft gemaakt, als een soort tweede Boeddha, of christelijke boeddha of wat het ook is. Een volgevreten Jezus hebben ze ervan gemaakt in plaats van de oorspronkelijke wilde die hij was. Het is ook in de verste verten geen germaanse wilde met wilde haren en wilde baard. Neen. Ze hebben een Romeinse Jezus gemaakt. Laten we eerlijk zijn.

Westers, modern christendom en new age vallen geheel met elkaar samen in bedriegerij en bedonderij. Blinde ogen zijn het. Blind voor de zonde, en blind voor het oordeel op de zonde. Ze kennen de zonde niet. Ze willen dat ook niet kennen. Ze denken dat het kennen alleen toegepast moet worden op recente en actuele zaken van de aarde, en de goede dingen. Geschiedenis en vijand willen ze niet kennen. Het vergetene willen ze niet kennen. Iedereen is ze vergeten, dus waarom zouden zij het niet vergeten ? Kersten noemt op dat de hond is teruggekeerd tot zijn braaksel, en de zeug tot de wenteling in het slijk. Varkens noemt hij ze. Hij stelt dat voor de toetsing van henzelf en anderen er een veel betere toetssteen aangelegd moet worden, namelijk de gekruisigde, maar dan moet je daartoe niet in het vlees wandelen, maar in het geestelijke. Woord en Geest, niet zomaar blind geloof. Wat betekent dat ?

Efeze was afgedwaald. Oorspronkelijk was deze nederzetting gevestigd door de amazones. Maar toen dwaalde Efeze af. Daarom wordt Efeze weer bepaald bij de geestelijke wapenrusting in hoofdstuk 6.

2:12 heeft her erover dat de Efezen weer tot Christus naderden door het bloed. Wat betekent dit ? Wat is de vertaal-sleutel hiertoe ? Even er vanuit gaande dat het Woord vlees is geworden, niet zomaar alleen het vlees dat Woord is geworden. Er is dus een kruizing, een kruiziging. Woord werd vlees. Vlees werd Woord. Een mysterie om niet te verachten. Tot Christus naderen door het bloed. Hier gaat het duizenden malen mis in de westerse kerken. Juist. Terugkeren tot de geestelijke oorlog. Efeze 6. Er moet bloed vloeien. Het vlees moet verscheurd worden, het voorhangsel, opdat de mens tot het Woord nadert. Woord werd vlees, vlees werd Woord. Hier gaat het mis in de westerse kerken. Daarom : Terugkeren tot de geestelijke oorlog. Terugkeren tot de zondagen van de Heidelbergse catechismus. Dat houdt oefening in, dat houdt school in. Een oorlogsschool. Ken je vijand. Hij kent jou namelijk beter dan dat jij hem kent. Hij heeft wat dat aangaat zijn huiswerk goed gedaan, in verkeerde zin dan.

Het leven is in het bloed, de ziel is in het bloed. Het Woord is in het vlees, dus daarom ontkom je niet aan de oorlogsvoering tegen het vlees.

Daar komt een heleboel bij kijken. Die wapens maak je niet zomaar. Daar zijn een heleboel items voor nodig, en voor die items moet je eerst naar allerlei plaatsen toe.

Daarom gaat het alarm ook wereldwijd aan, en wij zijn niet de enigen die dit alarm laten horen, maar wij doen dit wel met diepgang en fundament. Keer terug zolang je nog kan. Ga in zak en as, verscheur je klederen, want het is een tijd van rouw, berouw en boetvaardigheid. Zo niet, dan zal de new age nog meer gaan wegvreten en nog meer leugens brengen.

Iedereen heeft met deze strijd te maken, en een ieder heeft met deze boodschap te maken. Als wij deze boodschap niet zouden prediken en als wachters niet het waarschuwingssignaal zouden laten horen, dan zou het bloed ook aan onze handen rusten. Blaast de bazuin. Als het zwaar onweert in het open veld, dan moet je op de grond gaan liggen, anders wordt je zelf ook getroffen.

Kain was landbouwer en bracht alleen maar plantaardige offers, en daarom werd zijn offer niet geaccepteerd, maar Abel, Hobel in het Hebreeuws, was jager en fokker, en bracht bloedoffers, en daarom werd dat offer wel geaccepteerd. Het geeft ons te denken over deze metafoor, deze zinnebeelden, wat hier gaande is, en hoe we dit kunnen toepassen. Uiteindelijk bracht Kain dan wel een bloedoffer, maar een hele verkeerde, en werd zo tot een verworpene. Laten we hier intens over nadenken dat we niet in hetzelfde lot vallen en een Kainsloon ontvangen. We ontkomen niet aan de jacht op het vlees, maar laten we wel zo geschoold zijn dat we het verschil weten tussen het vleselijke en het geestelijke. Abel werd omgebracht vanwege dat hij het vlees niet spaarde, en zo werd Jezus ook omgebracht door een geliefde, een van zijn broeders. Zijn wij kinderen van het bloed van Abel of van Kain ? Uiteindelijk heeft het bloed van Abel niet voor niets gestroomd. Het Woord moest vlees worden, en het Woord moest aan het vlees sterven.

Uitgave : HRC

FILIPPENZEN COMMENTAAR - 3
Hoofdstuk 3

1 Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Here! Hetzelfde aan u te schrijven is voor mij niet verdrietig en voor u is het veilig. 2 Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis! 3 Want wíj zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen. 4 Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om ook op vlees vertrouwen te stellen. Indien een ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer:

De besnijdenis moet diep gaan, en niet materieel en oppervlakkig. Het boek Leviticus gaat zinnebeeldig gezien over de besnijdenis.

5 besneden ten achtsten dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin, 6een Hebreeër uit de Hebreeën, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk.

De besneden Paulus is hier alleen maar een beeld van, een zinnebeeld.

7 Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, 9 en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof.

Hier moet Paulus toegeven dat het om kennis gaat, om de gnosis in de Griekse grondtekst.

10 Dit alles om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, 11 zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.

Hierin heeft de lijdensbezinnelijkheid een belangrijke plaats, waardoor de mens aan zichzelf sterft. Alleen de dwazen hollen weg met een letterlijk geloof in Jezus als de deur tot zaligmaking. Wat Paulus hier zegt gaat veel dieper.

12 Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ík ook door Christus Jezus gegrepen ben. 13 Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, 14 maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstrekkende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus. 15 Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren; 16 maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder.

Het gaat dus niet om oorlog te voeren tegen andersdenkenden, maar om het streven naar openbaring over deze dingen.

17 Weest allen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen, die evenzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt. 18 Want velen wandelen – ik heb het u dikwijls van hen gezegd, maar nu zeg ik het ook wenende – als vijanden

van het kruis van Christus. 19 Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun eer stellen zij in hun schande, zij zijn aardsgezind.

De verwesterlijkte, gemoderniseerde piraat als valse vorm van Paulus (wat dus een duistere wereldgeest is) had sieraden geroofd die hem ook zouden ontmaskeren uiteindelijk. Hij had grote alarmen geroofd, en dat alarm keerde zich ook tegen hem. Daarom getuigen zijn brieven van zoveel waarheid en zijn ze nuttig op het demonologische en bezinnelijk-gereformeerde pad. Zij die alleen maar in Jezus geloven en de kruis-bezinnelijkheid afwijzen maken zo automatisch hun buik tot god. Zij doen hiermee aan snelvergoddelijking van het Toronto restaurant. De kruisbezinnelijkheid, of lijdensbezinnelijkheid, moet tot diepte komen in de hongerbezinnelijkheid, om zo tot de oneindige kennis te komen. Paulus ontmaskert de zwijnse grenswachters hiervan, de buikaanbidders. Dit gaat zo diep vandaag de dag dat er een hele tabernakel-theologie is opgesteld en een priesterschap voor de buik-aanbidding. In de stad zit mr. Joe sixpack op de troon, die aandacht vraagt voor zijn buik. De buik is onderverdeeld in protsende stenen van zijn Toronto-vreet-orakel. Het is een parasiet die in zijn buik leeft. Trots toont hij overal zijn buik, en vraagt aanbidding. Hij is de nar van een restaurant, een apenkoning, een tussenvorm van Saveer. Een tussenvorm van Elias is de schorpioen, die dan direct zijn volgelingen aborteert. (Meer hierover in het boek ‘De Calvijn Code’, uitgegeven door COAB, 2017). Het zijn Marsiaanse demonen. Alles wat de mens om zich heen ziet is hun code. Cryptisch slachten ze de mens. Het zijn grenswachters van de kannibalen-industrie.

20 Want wíj zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, 21 die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

Hamburgers, dat is wat de mens is. Hoe ontkomt de mens aan het vreet-orakel ? De mens moet de cryptiek leren zien. De buik is verbonden aan de mond, en de mond is voor demonen van belang om hun paardenbit in te leggen voor de teugels. Zij willen de mens tot een rijtuig maken. In de diepte is het dus een auto-industrie. De mens moet verlost worden van zulke 'rijders' of 'ruiters', wat ook gelijk het thema is van de Filippenzen brief.

Uitgave : Calvijn II Project

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 11

Hoofdstuk 11. December 1947 tot Juli 1948

Het was december 1947, en hij voelde zich helemaal afgemaakt door zijn vrouw, haar zus, haar moeder, en haar vriendinnen. In december deden ze de grootste aanval, en hij noemde het de december moorden. Hij voelde zich daarna meer dood dan levend.

De dominee zou ze wel terugpakken in zijn preken. Hij smeedde ze als nieuwe wapens. Toen hij op de preekstoel stond voelde hij zich oppermachtig na alle vernederingen. Wat haatte hij vrouwen en buitenlanders. Hij zou bijna weer willen gaan drinken en roken, maar de preekstoel opgaan hielp ook. Hier had hij het voor het zeggen en hingen ze aan zijn lippen. Maar het was alsof zijn vrouw de bui zag hangen, en ze was niet gekomen. Hij zag haar nergens zitten, ook haar zus niet, haar moeder niet, en ook geen van haar vriendinnen. Een zwakte maakte zich meester van de dominee. Hij prevelde gewoon zijn preek op, maar was er met zijn hoofd helemaal niet bij. Wel foeterde hij vrouwen en buitenlanders uit op een subtiele manier. Hij zorgde ervoor dat het nog net geen racisme en sexisme was.

Toen hij thuiskwam waren ze allemaal in de huiskamer, en sommigen waren op de slaapkamer van de vrouw. Het hele huis was vol. 'Waarom waren jullie niet naar de dienst gekomen ?' vroeg de dominee die zijn jas aan de kapstok hing, en zijn hoed boven op de kapstok zette. Maar hij werd gewoon genegeerd. 'Zeg op !' bulderde hij, terwijl hij er één een duw gaf. 'Waar waren jullie ?'

'Je bent dronken,' zei een vriendin van zijn vrouw. Zijn vrouw zei niets. 'Jullie zijn de oorzaak van drinken en roken,' sprak de dominee, terwijl hij een sigaret opstak. Ook deed hij toen de piano muziek hartstikke hard aan. 'En nu allemaal mijn huis uit !' riep de dominee. 'Kunnen jullie ons zelfs niet 's zondags met rust laten ? Mijn vrouw heeft rust nodig.'

Maar niemand gaf aandacht aan hem. Toen begon hij meerderen te duwen. 'Ik ben niet kapot te krijgen, hoor !' riep hij. Hij zag ze naar elkaar fluisteren. 'Weer plannetjes aan het maken, hè ?' riep hij. 'En maar blijven roddelen. Ik stop er zo mee. Ik kan geen dominee zijn met zo'n vrouw. Dan maar geen financiele ondersteuning van de kerk.'

'Je blijft gewoon dominee,' zei zijn vrouw. 'Dat ben je aan mij verschuldigd. Eens getrouwd, altijd getrouwd, en dat was de afspraak.'

'Ik stop ermee als je deze mensen hier laat wonen,' zei de dominee. 'Ze horen hier niet. Ik vraag me af of ze zelfs wel in dit land horen. Het zijn Surinamers zoals jij.'

'Wij zijn gastvrij,' zei zijn vrouw.

'Ja, maar niet voor indringers en gespuis,' zei de dominee. 'Ik sta erop dat ze vertrekken, anders zeg ik mijn

predikantschap af. Ik meen het.'

'Het is geen gespuis,' zei zijn vrouw. 'Het is familie en het zijn mijn vriendinnen. Ik heb het nodig.'

'Ze mogen wel logeren, maar niet de hele tijd,' zei de dominee. 'Ik voel me niet meer veilig in mijn eigen huis.'

'Je hebt je nooit veilig gevoeld,' snauwde zijn vrouw.

'En daar ben jij de schuld van,' snauwde hij terug. 'Ik meen het. Ze moeten weg, of ik stop ermee.'

'Eén van hen is predikant in een vrouwenkerk, en zij zullen ons financieel ondersteunen, dus je doet maar wat je niet laten kan,' zei zijn vrouw koud.

'Oh, dus jullie waren naar de vrouwenkerk vandaag ?' zei de dominee.

'Wen er maar aan dat je hier niet alleen woont,' zei zijn vrouw.

'Ik heb hier niets meer in te brengen zie ik,' zei de dominee.

De volgende zondag ging de dominee met zijn vrouw en de anderen mee naar de vrouwenkerk. Er waren hier veel vrouwen, maar ook mannen. Zowel vrouwen als mannen preekten hier. Na de dienst werd er aan hem gevraagd of hij ook wilde preken, omdat hij een dominee was. Hij stemde erin toe, omdat hij dacht dat hij zo misschien wat veranderingen kon aanbrengen, en zijn vrouw wilde toch niet meer terug naar de vorige kerk. Hij vroeg zich af waarom, of misschien dat het met hemzelf had te maken. Hij kon direct de zondag erop al preken. Hij besloot zijn woorden voorzichtig uit te kiezen, om niet gelijk met de deur in huis te vallen. Hij zou strategie gebruiken.

Zijn vrouw was erg over zijn preek te spreken, en ook de anderen. Maar dat wilde niet zeggen dat hij ineens meer in te brengen had. Hij besloot ook maar een beetje met hen mee te praten om de goede vrede, maar eigenlijk was die vrede er nooit. Als er niet gebekt en geslagen werd, dan was er een koude of stille oorlog.

Het viel niet meer weg te denken uit zijn leven, en hij legde zich er maar bij neer. Het was alsof hij weer op het internaat leefde, maar deze vrouwen waren veel moeilijker, veel doortrapter, en veel gevaarlijker. Het was alsof hij in een arsenaal woonde met gevaarlijke wapens. Als hij wist hoe ze te gebruiken dan zou het misschien nog functioneel voor hem zijn, maar anders zou het hem te gronde kunnen brengen. Het was een mijnenveld. Elke stap kon de laatste zijn. Hij moest alles wegen op een gouden weegschaaltje. De vrouwen deden niets anders dan roddelen en stoken de hele dag, en maar liegen en beschuldigen. Zijn semiotische stelsels konden hier niet eens tegenop. Het overweldigde hem als een stortvloed. Hij werd van achteren aangevallen. Het was allemaal niet voorspelbaar voor hem.

Hij had een droom over het vijfhoofdige monster Hiroshima. Ook droomde hij over wilde honden. Hij droomde dat de hele mensheid zat opgesloten in deze chemische gevangenis genaamd Hiroshima. Het bewoog om hen heen en gaf hen leugens. Het hield hen in een diepe slaap en in valse dromen. Hiroshima was een zeemonster. Het monster vergiftigde kinderen met chemische rotzooi en kocht hen om. Zij werden gemaakt tot poppen. Hiroshima was een poppenmaker.

De poppenmaker van Hiroshima,
Traag gaat hij over de straat,
Traag maakt hij zijn poppen,
Alles aan hem is traag

Hij maakt zijn poppen traag als hem,
Hij geeft hen geen leven, maar dood,
De poppenmaker van Hiroshima,
Hij is op weg naar de dood,
En neemt velen met hem mee

De poppenmaker van Hiroshima,
Nee, om het leven geeft hij niet,
Hij voedt zijn kinderen met gif,
En maakt hen tot poppen

Hij verkoopt hen vroeg op de ochtendmarkt,
Maar zij zullen hem altijd volgen.

Een eeuwig vuur heeft hij gemaakt,
Waarin zijn poppen traag wegzinken,
Het merkteken van verwoesting dragen zij,
Nu zijn zij slechts een droom

Zij kunnen zijn naam niet zeggen,
Alleen doen wat hij zegt,
De wereldoorlog werd tot een wereldrijk,
Het wereldrijk van Hiroshima

De dominee schrikt wakker en kijkt naar de Pinokkio pop die boven zijn schrijftafel hangt. Na een tijdje valt hij weer in slaap. Hij droomt over wilde honden die jagen. Het zijn de honden van Hiroshima. Zij zijn wreed en kennen geen genade. Zij roven kinderen uit hun bedden. Ook hij en zijn vrouw waren geroofde kinderen. De honden renden rond met hen in hun bek. Zij werden gebracht tot het monster. Het monster had vijf hoofden. Het was een zeemonster. Zo werden zij verslonden. Zo werden zij een deel van het monster. Iedereen die het monster zag werd erdoor geassimileerd. Iedereen die het monster zag begon te branden. Zij begeerden het ijs. Wat was dit ? Was dit een boze geest die hen in hun macht had ? Was het de duivel ? Waren zij daarom zoals zij waren ? Hij durfde er met niemand over te praten. Hij raakte steeds meer in zichzelf gekeerd. Niemand kon hem nog bereiken. 's Nachts had hij dromen over dat hij alleen was in een besneeuwd bos, terwijl de stad brandde. Het was donker, maar het vuur verlichtte de nacht. Hij

had nergens om naartoe te gaan. Ook andere steden waren brandende. Hij wilde een medicijn. Hij wilde ijs. Dan begon ook hij te branden. De dromen keerden telkens weer terug en dan was er muziek op de achtergrond, trage, tragische muziek. Hij wist dat de atoombom ook hen had getroffen.

Binnen die ervaring leefden ze in een bevroren droom om hen tegen dat vuur te beschermen. Uiteindelijk werd alles tot steen, alsof de Medusa had toegeslagen. Hij had dromen over het Hiroshima monster in gevecht met Medusa. Zij zag hem, en brandde, en hij zag haar, en werd tot steen. Het was een ongeluk, een huwelijk, en uiteindelijk verslond zij hem als een vogelspin, als een zwarte weduwe.

Hij werd jankend wakker, badend in zweet. Hij hief zijn handen op en sprak : 'Oh, Medusa, mijn godin. Gezegend zijt gij. Gij hebt ons bevrijd van het monster van Hiroshima.' De dominee was ziek en ijlde. Hij viel weer in slaap, en droomde alsof hij door de grond zakte nadat hij wat had gedronken in de keuken. Hij gleed door een put die leidde tot een dal waar doodsbeenderen en schedels lagen. Hier woonden de indianen. Hij voelde zich vrij en rende rond. Hij herinnerde zich dat Medusa hem deze drank had gegeven. 'Medice !' riep hij. 'Mijn medicijn !'

Hij zag haar lichtende gesteente, als een standbeeld, en kwam dichter bij haar, totdat hij ook versteende. 'Alleen steen komt tot mij,' sprak ze.

'Maar ik ben steen,' sprak de dominee.

'Je zult terugmoeten,' sprak Medusa. 'Je hebt nu een boodschap te brengen.'

De dominee werd wakker en voelde zich beter. Hij vroeg zich af wat voor boodschap hij moest brengen. Hij bad tot Medice, zijn medicijn. Was zij God ? Hij preekte die zondag in de vrouwenkerk, en vertelde over zijn dromen, over Medice. Maar hij werd een ketter genoemd en een heks. Hij mocht in de vrouwenkerk niet meer preken. Er begonnen meer vrouwenkerken op te komen, ook in het centrum, en toen ging hij gewoon naar een andere. Hij besloot niet meer te preken, maar gewoon foldertjes uit te delen over Medice, zijn medicijn. Mensen dachten dat hij gek geworden was. Zij konden het niet waarderen. Alleen in de semiotische kerk kon hij terecht. Daar vonden ze het interessant, en ze wilden het graag verder uitpluizen.

'De man is het individu, en de vrouw is het collectief,' zei een andere dominee van de semiotische kerk. 'Het is de altijddurende strijd tussen kapitalisme en communisme.'

'Alleen het semiotische militarisme kan een brug bouwen tussen hen, niet het materialistische militarisme. Japan is het militarisme,' zei dominee Jonkema.

De poppenmaker van Hiroshima,
In zijn fabrieken van oorlog en verderf laat hij hen werken,
Opdat zijn giftige medicijn verkocht kan worden.

Toen de dominee weer thuis was las hij een psalm. Het was psalm 102 : de psalm van een geheel ontblote bidder.

'Een gebed des verdrukten, als hij overstelpt is, en zijn klacht uitstort voor het aangezicht des Heeren.
O Heere, hoor mijn gebed, en laat mijn geroep tot U komen.

Verberg Uw aangezicht niet voor mij, neig Uw oor tot mij ten dage mijner benauwdheid; ten dage als ik roep, verhoor mij haastelijk.

Want mijn dagen zijn vergaan als rook, en mijn gebeenten zijn uitgebrand als een haard.

Mijn hart is geslagen en verdord als gras, zodat ik vergeten heb mijn brood te eten.

Mijn gebeente kleeft aan mijn vlees, vanwege de stem mijns zuchtens.

Ik ben een haan der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een nachthaan der wildernissen.

Mijn vijanden smaden mij al den dag; die tegen mij razen, zweren bij mij.

Want ik eet as als brood, en vermeng mijn drank met tranen.

Vanwege Uw verstoordheid en Uw groten toorn; want Gij hebt mij verheven, en mij weder nedergeworpen.

Mijn dagen zijn als een afgaande schaduw, en ik verdor als gras.

Maar Gij, Heere, blijft in eeuwigheid, en Uw gedachtenis van geslacht tot geslacht.

Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion, want de tijd om haar genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen.

Want Uw knechten hebben een welgevallen aan haar stenen, en hebben medelijden met haar gruis.

Dan zullen de heidenen den Naam des Heeren vrezen, en alle koningen der aarde Uw heerlijkheid.

Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verschenen zijn,

Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed;

Dat zal geschreven worden voor het navolgende geslacht; en het volk, dat geschapen zal worden, zal den Heere loven;

Omdat Hij uit de hoogte Zijns heiligdoms zal hebben nederwaarts gezien; dat de Heere uit den hemel op de aarde geschouwd zal hebben;

Om het zuchten der gevangenen te horen, om los te maken de kinderen des

doods;

Opdat men den Naam des Heeren vertelle te Sion, en Zijn lof te Jeruzalem;

Wanneer de volken samen zullen vergaderd worden, ook de koninkrijken, om den Heere te dienen.

Hij heeft mijn kracht op den weg ter neder gedrukt; mijn dagen heeft Hij verkort.

Ik zeide: Mijn God, neem mij niet weg in het midden mijner dagen; Uw jaren zijn van geslacht tot geslacht.

Gij hebt voormaals de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen;

Die zullen vergaan, maar Gij zult staande blijven; en zij alle zullen als een kleed verouden; Gij zult ze veranderen als een gewaad, en zij zullen veranderd zijn.

Maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet geëindigd worden.

De kinderen Uwer knechten zullen wonen, en hun zaad zal voor Uw aangezicht bevestigd worden.'

Hij voelde zich als de bidder die zichzelf bloot had gegeven door zijn dromen te vertellen en hierdoor bespot werd. De nacht daarop had hij een droom van zijn vrouw die tot steen was geworden, en er was Russische, communistische muziek op de achtergrond. Er was ook een aftiteling, alsof een film was afgelopen. Hij werd wakker door het geschreeuw en gehuil van de zus van zijn vrouw en haar vriendinnen. Ze riepen dat ze was overleden. Hij rende uit zijn kamer, en vroeg hoe dat gebeurd kon zijn. Ondanks dat hij een hekel aan haar had in vele opzichten was hij ook zwaar bedroefd en geschrokken. Niemand had hierop een antwoord. Ze was niet ziek.

Het was een zware en sjieke begrafenis met veel bloemen. Iedereen ging in het zwart, en ook hij. Hij zou de preek houden bij de begrafenis. Hij zei alleen maar goede dingen over haar, en hield haar de hand boven het hoofd. Over de doden niets dan goeds. Die nacht had hij een droom dat ze verdronk in een zee van bloemen. Hij was bij haar. Hij hield haar vast. Hij kon haar dood niet stoppen. Het was een hemelse droom waarin hij haar kuste. Zo nam hij afscheid van haar.

In hun cultuur als de vrouw was gestorven, dan erfde de zus alles, ook de echtgenoot, bij wijze van gewoonte. Het was iets heel economisch weer, want zo zou de man toch voor de familie blijven zorgen. Dit was dus ter voordeel van de zus van zijn vrouw. Hij voelde zichzelf als een melkkoe. Er werd niet om zijn toestemming gevraagd. Hij werd automatisch de echtgenoot van de zus van zijn vrouw. Hij had er gemengde gevoelens over, want aan de andere kant werd zo wel het gemis opgevuld. Zijn nieuwe vrouw was direct veel meer open. Zij nam de kamer van zijn vrouw nu, en zorgde er ook voor dat de vriendinnen van zijn vrouw weer vertrokken.

Ze was wel heel erg veeleisend en streng, en eiste na een paar weken wel dat ze samen één slaapkamer zouden hebben.

Op een ochtend kwam hij de slaapkamer uit. Zijn nieuwe vrouw was er al eerder uitgegaan en zat in haar nachtjapon achter de ontbijttafel. Hij liep naar haar toe en legde een hand op haar schouder, en ging toen tegenover haar zitten. 'Hoe heb je geslapen, lieverd ?' vroeg hij haar.

'Goed, schat, en jij ?' vroeg ze. 'Het was weer een nacht vol van dromen,' zei hij.

'Waarover ging het, schat ?' vroeg ze.

'Daar ga ik het niet over hebben, want straks word ik weer bespot,' zei hij.

Ze deden veel samen. Ze gingen samen naar de supermarkt en naar de bibliotheek bijvoorbeeld. Ze was warm, open en hartelijk, maar diplomatiek. Ze hadden elkaar eindelijk gevonden. Ze waren elkaar tegengekomen op een brug die lange tijd afgesloten was geweest. Zo hadden ze een goed uitzicht vanaf de brug. Ze was eindelijk volwassen geworden. Hij had veel filosofische gesprekken met haar. Ze groeiden steeds meer over religie heen, maar stukken ervan waren wel onderdelen van de filosofie. Er was veel ijs gebroken tussen hen sinds ze getrouwd waren. Eigenlijk ging het alleen maar beter. Hij verbaasde zich erover hoe ze in korte tijd zo kon veranderen. Hij herkende haar bijna niet meer terug.

Ze maakten ook samen lange stadswandelingen, en gingen naar andere steden en plaatsen. Ze hielden ook beiden van het strand. Als ze langs andere huizen liepen dan keken ze vaak naar de tuinen. Sommige tuinen van Arabieren leken wel op vuilnishopen. Ze gooiden hun rommel gewoon in de tuin. Ze konden zich daar enorm aan ergeren. Het stonk er ook altijd verschrikkelijk, maar misschien was het de gewoonte van die mensen, of ze wisten niet waar ze het naartoe moesten brengen. Misschien hadden die mensen wel hulp nodig. Vaak hadden ze het thuis ook over die Arabieren en hun rommel, en ze hoopten maar dat niet de hele stad een vuilnisbelt zou worden. Vanuit het raam aan de achterkant konden ze gewoon zulke tuinen inkijken bij flats. Ze hadden achter hun flatje zelf een tuin, en daarachter was een speeltuintje, en daarachter was een flatje waarin veel Arabieren woonden. Er stond ook een schooltje dichtbij.

Soms gingen ze het bos in, even de frisse lucht in. Dan waren ze ook even uit de fabriekslucht van de stad. Ze huurden zelfs een sta-caravan op een kampeerterrein in het bos. Dit lag aan een meer, waar ze ook een bootje huurden. Maar thuis voelden ze zich

toch het beste, ondanks de bijwerkingen van het stadse leven. Zo hadden ze ook de kerk dichtbij. De preken maakten ze samen. Zij was hem hierin een grote hulp.

Uitgave : COAB, 2018

OP WEG NAAR DE EEUWIGHEID

Wat zijn Rodenbergse predikers ? Het zijn predikers die hebben begrepen dat leven en literatuur bestaat uit hyperbolische stijlfiguren. Rodenbergse predikers zijn gebaseerd op het nieuwe woord door de natuur gegeven, en al lang geleden aangekondigd door de voorouders. Dat nieuwe woord moet wel komen, want het oude formaat gaat het niet redden. Het nieuwe woord werkt, heeft de missing links. Het is een orakel.

Dan komt er ook een nieuw geloof, maar geloof is maar een woord, en het kan meerdere betekenissen hebben, verschillende betekenissen, dus geloof is maar net welke semantiek je hebt. Geloof is een schakel in een groter geheel. We hebben altijd gezegd : Het gaat niet om zomaar geloven, maar om geleid worden, om de hogere kennis, en dan kom je tot een nieuw geloof. Blind geloof is nooit een goede raadgever geweest. Er moet eerst een basis zijn, en het moet dus om geleid geloof gaan.

Geloof is een uitingsvorm zonder je daarbij teveel op te dringen. Geloof spreekt voor zichzelf en wijst ergens naartoe. Ik kan zeggen : Ik geloof in het Woord, om daarmee aan te tonen dat ik niet gebaseerd ben op materie, want materie gaat het niet voor elkaar krijgen. Geloof in het Woord laat ook weer de zinloosheid van oorlog zien. Een Woord heeft iets zachters, iets subtielers, en daarom heb ik altijd van het Woord gehouden, en dan gaat het om het eeuwig Woord. Dat loopt door alles en iedereen heen.

Ik mag zeggen : 'Ik geloof in het Woord. Ik geloof dat het Woord werkt. Ik sta op het Woord,' om daarmee aan te geven dat ik tegen letterlijke oorlog ben, maar dit is een geestelijke, literaire oorlog, waarin je jezelf moet oefenen en toerusten. Geloof is dan het toe-eigenen van het Woord, en let wel : dit is een eeuwig Woord. Ik kan daar niet zomaar op vertrouwen, maar het is een worsteling, zoals het nieuwe Woord dit ook noemt als de arena. Er is dus niet zomaar geloof. Het is seizoensgebonden, en komt voort uit een geestelijke strijd, want we zijn geroepen om alle dingen grondig te testen, en niet zomaar genoegen te nemen met de eerste de beste voorbijganger, zoals het nieuwe Woord, de Rodenberg Versie van de tweede bijbel, zegt in Zeeën 1:26 :

'Trek dingen in twijfel, stel vragen, en trek ook de antwoorden in twijfel en stel vragen. Telkens weer. Gij neemt geen genoegen met het eerste de beste antwoord. Gij stelt uw vertrouwen niet zomaar op voorbijgangers.'

Er moet dus heel veel vals en blind geloof afgebroken worden. Vers 27 zegt :

'Overal liggen valkuilen op het geestelijke pad, die uw denken proberen te strikken. Er is een oorlog om uw ziel. Wordt wakker en besef dat gij in het oerwoud bent, en dat er overal op je gejaagd wordt, dat het levensgevaarlijk gebied is. Weest op uw hoede. De vijand is sluw. Velen heeft de vijand al bedrogen.'

Dus niks zomaar geloven. Er zijn een heleboel mensen die op de automatische piloot leven, maar elk vals en overmoedig automatisme moet afgebroken worden. Dus niet zomaar eenvoudig en simpel geloven. De mens wordt opgeroepen tot studie. Er ligt een werkopdracht voor de mens, en wij kunnen stellen : Het nieuwe Woord gegeven werkt. Het doet de mens hieraan herinneren, en het praat dingen niet zomaar weg. Positief denken is juist denken in groter verband, door dingen heenprikken, en geen schakels overslaan, dus in die zin is het inclusief en gericht, als een werkend denken.

'Ik geloof in positiviteit' wil dan ook zeggen dat je dingen onder ogen komt, het pad, de seizoenen. Het is iets positiefs, want zo werkt de natuur, en zo werkt het orakel. Je kunt niet zomaar een hele hoop mooie, goede of wijze uitspraken van de voorouders bij elkaar rapen, en het dan de bijbel noemen, want het moet ook op elkaar afgestemd zijn, gerangschikt zijn en je moet er een hemelse sleutel voor hebben gehad, anders is het nog allemaal van het vlees. Het nieuwe Woord kwam als een natuurverschijnsel en was ook met geen mogelijkheid tegen te houden. Als wij muzikanten waren, dan hadden we wel hemelse liederen doorgekregen, maar wij zijn predikanten en schrijvers, van het pastoraat, en daarom heeft de natuur ons gekozen om voor het nieuwe Woord door ons heen te werken, en niet bijvoorbeeld de bakker of de kruidenier of de postbode. En het gaat verder niet om ons, maar om het Woord wat kwam, wat we hebben opgetekend. Het Woord heeft verder geheel zichzelf geschreven. Wij hebben daar geen inmeng in gehad.

Maar is het niet zo dat je gewoon geleid moet worden door het hemelse in je hart ? Ja, maar we hebben het over een systeem, want de mens is vergeetachtig. Dingen moeten opgetekend worden, zoals dat vroeger door rotstekeningen ging. Het gaat uiteindelijk om de literatuur, om de werkzaamheid van het geheel, en daarom moest en moet het Woord komen. Zonder de bibliotheek gaat de mens het niet redden, droogt de mens uit. Zonder de bibliotheek, zonder het Woord, komt de mens tot ijdele zelfzuchtigheid. Dus toch is er dan weer iets wat gepredikt dient te worden, anders waren er geen predikers nodig.

Dat geloof heeft alles met waakzaamheid en onderzoek te maken.

Dan is je geloof uitgestegen boven oppervlakkig geloof. Je moet hoop blijven houden, als een eerste stap naar de hemelse literatuur, en dan liggen er nog zoveel belangrijke stappen tussen hoop en geloof. Geloof is onderdeel van een hemels systeem, en geloof is dus geen one-man-show. Strijdt om in te gaan, met het Woord in je hand. Daar heb je voor gestreden, dat heb je verdiend, dat is een overeenkomst, daar heb je boete voor gedaan. Daar heb je voor gewerkt, dat heb je grondig getest in de arena. Dat is je niet komen aanvliegen. Je bent volledig mens en menselijk, en mag daarin de hogere natuur ontdekken en deelworden van de hogere natuur. Dat is als een opname. Haviksogen van het nieuwe Woord gaan over de aarde, en zullen hen die open staan daartoe opnemen, op weg naar de eeuwigheid.

We hebben gezien dat de wolven weer tot Nederland kwamen, en we zie dat zeearenden weer naar Nederland komen, vanuit Duitsland, Polen en Rusland. Dat is een profetisch teken. Het zijn tekenen van de komst van het nieuwe Woord.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel (ingekort)

1e Jaargang, nummer 23, 31 mei 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE

Calvijn stelde dat de evangelist de mens inleidde tot de eeuwige binnenste heiligdommen van God opdat de mens zou weten dat daar het verborgen woord van God was voordat het zich naar buiten toe ging openbaren in de schepping. Augustinus stelde al dat deze bron geen begin heeft. Zo zijn wij levend gemaakt door het eeuwige Woord, stelt Calvijn.

Hij wijst erop dat mensen de woorden van Yeshua soms verkeerd verstaan en zo in een dwaling terechtkomen. Hij noemt het gevaar van de schadelijke nieuwsgierigheid die de mens op anderen laat richten, zodat er plichtsverzuim ontstaat. Hij waarschuwt zo tegen allerlei ijdele uitvluchten.

Yeshua droeg Petrus op de schapen te weiden, maar bewapende hem ook tegen de boosheid die hij daardoor zou moeten ondervinden. Dit betekende standvastigheid in het dragen van het kruis, stelde Calvijn. In de herdersroeping heeft Petrus niet alleen met schapen te maken, maar ook met wolven, stelde Calvijn. De duivel komt telkens weer met nieuwe aanvallen, en die zijn met velen. De herder moet bereid zijn te sterven voor de schapen. Dat is onherroepelijk een martelaarsschap, wat de herder als een sieraad mag dragen voor de Heere. Anderen zouden Petrus hierin moeten volgen. Op het herderspad is het een onrustig leven, met zware strijd en grote gevaren. Hoe hard het ook is, ze moeten het geduldig dragen. Smytegelt wees daar ook op dat de overwinning door lijden en verdraagzaamheid komt. De herder heeft wapenen die niet van deze wereld zijn. Ook is er geen overwinning zonder innerlijke strijd, stelt Calvijn. Juist in het diepere lijden is er grote vrees en ook grote woede, grote klacht, terwijl hen die alleen aan de oppervlakte lijden gemak en luxe hebben. Het gouden new age kruis neemt maar een klein hapje van het kruis van Yeshua. Dat is geen ruw, houten kruis, maar goud bedekt met fluweel, voor aanzien in de stad. Het kruis van Yeshua is in het verborgene, waar niemand het ziet. Dat is een groot herderslijden in grote eenzaamheid. Dit alles om het verloren schaap te vinden. Nooit komen wij tot de verloren schapen als wij niet in grote eenzaamheid en afzondering zijn gegaan en hebben gevochten tegen de grotere beesten op plaatsen waar niemand durft te komen.

Dit houdt ook in zonder antwoord te leven, want soms zijn er onbekende redenen voor ons lijden, stelt Calvijn. Wij mogen niet komen tot overmoedige antwoorden die we zelf in elkaar hebben gezet om aan het zwaardere lijden tegemoet te komen, voortijds. We moeten de langere weg nemen, ‘van geen bevrijding willen weten, opdat we deel zullen hebben aan een hogere opstanding,’ zoals Hebreeën het stelt, en waarvan de nieuwe bijbel stelt dat de hogere opstanding een ontwaken is tot de Vreze des Heeren, als een diepere dood tot het vlees, wat ook wel nodig is vandaag de dag, want men heeft zich vele voorzieningen gemaakt om aan de tucht des Heeren te ontsnappen. Die tucht is ons leven, maar die moet volkomen doordringen, opdat het zaad volkomen kan sterven in de aarde, en daar nieuw leven uit voortkome.

De herder dient te leren onderscheid te maken tussen de schapen en de wilde beesten, en dient ook te beproeven of hij de wilde beesten kan temmen, stelt Calvijn in zijn commentaar op het Johannes evangelie. Hij stelt dat hierin alleen de zachtmoedigheid en de leerzaamheid de sleutel is tot het koninkrijk (Johannes 21).

Dit is ook niet zo vreemd, gezien Calvijn God beschrijft als zijnde de hemelse kennis, en daarom kan het ook niet anders dat alleen de leerzaamheid ingang vindt in God, en niets anders. Deze leerzaamheid kan alleen volkomen worden in zachtmoedigheid, als medicijn tegen de overmoed die stappen overslaat in het rechtsproces en daarom tot valse oordelen komt, vooroordelen. Daarom kan de gehoorzaamheid ook alleen maar volkomen worden in de leerzaamheid omtrend de geboden, de dieptes van hen te leren kennen. Zo groeit gehoorzaamheid, en zo groeit men in God die de eeuwige en hemelse kennis is. We komen bij Calvijn dan ook de stelling tegen : ‘Ik ken, dus ik besta.’ Kennis zal dus ook het teken zijn van de uitverkorenen, maar dit is een diepe en beproefde kennis die verzegeld is door de leerzaamheid en de zachtmoedigheid. Er is namelijk veel overmoedige wildgroei in de kennis als een virus, waarvan het teken opgeblazenheid is, waardoor het zich kenmerkt. Deze wil niet lijden in het verborgene, maar wil altijd gezien worden, en vlakt dit lijden ook af met

een overmoedige Christus-formule, met zalverig, afrondend prediken, om zo de dieptes van God's woord voor het volk af te sluiten. Deze wetgeleerden hebben een kale wet, als gewitte graven, en hebben zo de sleutel van kennis van de mens weggehouden, zodat zij tot de markt zouden komen in plaats van tot God. De naam Christus is een vorm, en velen zullen met deze naam niet binnen kunnen komen, omdat ze wetteloos waren, oftewel ze waren niet ontwaakt tot de hemelse geboden, tot de dieptes ervan, die in zachtmoedigheid en leerzaamheid verborgen zijn, waar Calvijn over sprak.

Vandaar dat er een gruwelijke geest van Christus-verafgoding heerst, want het volk is in deze moderne tijden verslaafd geraakt aan luxe, ook geestelijke luxe, door een gebrek aan kennis.

Calvijn wilde zo naar eigen zeggen de maskers afrukken van de gehoornde bisschoppen die zich alleen met praalvertoon en ijdele titels bezig hielden, en zo bezig waren het volk af te leiden van beklimming van de hemelse berg om hen zo het gouden kalf in het dal te laten aanbidden, laag bij de grond, gezien door alle menigtes. Overmoedig matigden zij henzelf 'het recht als opziener' aan.

Voor Calvijn was het evangelie van Johannes er om weer diepte aan te brengen en matigheid om zo elke vorm van aanmatiging te beproeven. Hij ontkomt er dan ook niet aan deze gegevens op zichzelf toe te passen. We zien in Calvijn het beeld van het schaap, de herder en het wilde beest. TULIP was maar een heel klein onderdeel van Calvijn's gigantisch schrijvers-archief, maar het werd zo groot gemaakt door lieden die eigenlijk niets anders kenden, want het kost je je gehele leven om je door zijn gehele archief heen te spitten. TULIP was maar een druppel van die zee, en werd het meest beroemd en berucht van al zijn leringen, geheel ten onrechte, want hij heeft veel beter werk geleverd, en veel betere leerstellingen gebracht dan TULIP. TULIP waren de duivelsverzen in zijn werk. Het was ondoordacht, en verkeerd vertaald vanuit de bijbel. De oude talen hebben een heel andere betekenis in het Aramees en Grieks als het aankomt op genade als het vergeleken wordt met de betekenis die men eraan geeft in het westen. Het westen heeft het veel luier gemaakt en veel zoeter.

Genade, charis in het Grieks, wordt gebruikt als dankbaarheid, als beloning, zoals bijvoorbeeld in 1 Korinthe 15:57 :

Maar Gode zij dank (charis), die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.

Charis betekent ook lieflijkheid, tederheid, oftewel zorgvuldigheid, in de zin dat je geen stappen overslaat, en niet overmoedig te werk gaat. Dat is wat genade is. Het is de hemelse economie van het karakter, om te zorgen dat er zo geen bedrog binnenkomt, maar kijk wat ze er in het westen van hebben gemaakt. Ze hebben de beproeving weggehaald, en noemen het 'de vrije gave,' maar het is helemaal niet vrij. Ze hebben de genade bandeloos, teugelloos gemaakt, en zo is het in handen gekomen van bandieten. Vervolgens verkopen ze het. Ze hebben het om niet verkregen, gestolen, maar geven het niet 'om niet'. Het zijn vagebonden, en ze hebben een vagebonden-kerk gebouwd, allemaal op misvertalingen, en doen er alles aan om de sleutel van kennis van de mens weg te houden om het succes van hun valse religie te waarborgen.

In het Aramees, de taal van Jezus, betekent genade, tebuta, toewijding en tucht, zorgvuldigheid. Wij zijn niet gered door westerse, luie genade, maar door de zorgvuldigheid van God die onze eigen zorgvuldigheid dus tegemoetkomt. We kunnen het niet projecteren op iemand anders. Het westerse, moderne christendom is een projectie-cultus, die totaal ongeletterd is naar de oude talen toe. De westerse taal geeft bij hen de doorslag. Zo zijn ze geprogrammeerd als Pavlov-honden. En zo bewaken ze hun schijn-theologie. Het is een zoet vergif. Deze dingen moeten gezegd worden deze tijden. De mens heeft rotte tanden gekregen door deze pseudo-theologie. Daarom moet de aandacht in Calvijn's werk van TULIP verschoven worden tot hele andere dingen. Calvijn ligt aan het fundament van de hedendaagse samenleving, dus we moeten wel.

Zowel in het Grieks als in het Aramees had genade de karakteristiek van het genuanceerd zijn, een betekenis die in het westen verloren is gegaan.

Hier moest de mens liefdevol in onderwezen worden door de herder, maar men verachtte de herderlijke roeping en werd huurling, econoom, om winst te maken met het leed van de schapen. Men was helemaal niet de opvolger van Petrus. Ze maakten God's huis tot een rovershol. Zodra Yeshua met de gesel kwam werd hij opnieuw gekruisigd. Daarom zal er een diepere opstanding moeten komen door een diepere dood, waar de nieuwe bijbel over spreekt, tot de wederopstanding van de Vreze des Heeren. Die was op alle fronten afgezwakt, zodat de beproeving niet volkomen was. Gemak kwam in de plaats van zorgvuldigheid en volbrenging.

We hebben te maken met een heleboel hinderpalen op dit pad, stelt Calvijn. Het is moeilijk de mens onder het juk van God te houden, want velen zijn zwak, of lichtzinnig, loszinnig, of traag en lui, of hard en onleerzaam, stelt hij. Ook noemt hij de ondankbaarheid van de mensen als grote hinderpaal. Alleen door zelfverloochening en volkomen toewijding kunnen deze hinderpalen overwonnen worden, stelt Calvijn. Dat is ook precies wat genade betekent in het Aramees.

'Pay the price,' is het dus, maar er

wordt vaak gezegd dat de prijs al is betaald door Christus. Natuurlijk ligt het pad er al, maar nu moet je het zelf nog bewandelen. Het één sluit het ander niet uit. ‘Pay the price.’ Ik blijf het zeggen. Doe boete tot God. Wees leerzaam om in te gaan. Leg je oude mens af. Hiervoor moet de zaadkorrel sterven, opdat je het niet door je vleselijke mens doet die altijd nog reserves heeft en altijd wel weer een handeltje erin probeert op te richten. Het vlees heeft vele wegen die tot verderf leiden en die moeten allemaal afsterven. Als je om je heenkijkt dan zie je die oude mens, in al zijn wegen, in al zijn bedriegelijkheden, sluwheden en slimheden. Het moet allemaal afsterven. Richt jezelf naar binnen. Daar moet het gebeuren. Aan het duistere ijs geen einde, zegt de nieuwe bijbel, maar het wonder geschiedt binnenin. Je kunt het buiten niet veranderen. Je moet naar binnen gaan. Je moet het persoonlijk goedmaken met God, de bron van al het leven, door ingeleid te worden tot de hemelse kennis.

BESPREKING ZONDAG 24

Spirituele new age boeken of van soortgelijke overliberale stromingen voor de verkoop zijn populair, worden goed verkocht, omdat de zonde niet of nauwelijks wordt genoemd, en ook de demonologie niet, en het vlees voelt zichzelf daar prinsheerlijk bij, en vindt het allemaal mooi en lekker, en dat uit het vlees ook overmatig, hoe mooi het allemaal is, hoe strak in het pak, hoe lekker dat allemaal is, al die gepensioneerde new age engelen in witte uniformen met hun zichzelf aangereikte lintjes en medailles. Hevig lopen ze te kwekken over hun grote idolen. Het moet vooral allemaal erg groots zijn.

Ze zijn verwend, willen altijd antwoord, ook als God om een goede strategische reden niet spreekt. Dan gaan ze klagen, en zoeken hun heil bij de sinterklazen van deze tijd, allemaal geestelijk gepensioneerde opaatjes en omaatjes. Allemaal opgesmukt tot etalage poppen. Er wordt grof geld mee verdiend, over de ruggen van anderen heen. Natuurlijk mag je bij tijd en wijle parelduiken in zulke boeken, maar er liggen grote gevaren.

Klaas Schilder, van de vrijmaking, stelde dat als God zou zwijgen, dan is dat als een Golgotha, en dan kunnen we niet anders dan wachten op de paasmorgen, op de opstanding, waarin dan het profetisch woord komt, en dit is ook hoe de profetologie werkt : Alleen door het kruis. Het vlees moet sterven, opdat het geestelijke kan opstaan, en zo is dat ook met alle vleselijke profetie die moet sterven, opdat de geestelijke profetie zal opstaan. Zo stelt Klaas Schilder ook dat het aardse oog moet sterven alvorens het geestelijke oog kan opstaan.

Maar de new age mens neemt daar allemaal de tijd niet voor, want dat is een vraatzuchtige consument. Die wil niet van zonde horen, niet van demonologie, en ook niet van tijd, van geduld, van mechaniek. Alles is er immers al, of alles moet er wezen, en omdat ze telkens ruw in hun dromen worden gestoord grijpen ze naar de houten sinterklazen om hen heen, en moet God het ontgelden. Zij staan dan ook boven God en het profetische, al pronkende en klagende in het vlees dat verwend moet worden. Verwende oren hebben ze, verwende ogen, snel met vooroordelen. Het kruis willen ze niet. Daar gaan die new age boeken allemaal niet over.

Klaas Schilder stelde in zijn preek 'het gericht des verbonds dat ezechiel zag' in 1941 tijdens de oorlog dat het niet zomaar om geloven ging, maar om aan de eis te voldoen. En deze eis is de voorbereiding tot de geestelijke oorlog, de bereiding van de wapenen tegen het vlees. Het was natuurlijk een oorlog, maar broeder Schilder wilde de aandacht richten op de geestelijke oorlog. 'Geen mens komt tot exodus dan door leviticus,' zegt hij in een andere preek in 1941, want het gaat juist door het afsterven van het vlees. De zin van Leviticus is op Golgotha verklaard. Dit moest de mens leren in de oorlog, en dat was de ware vrijmaking.

Klaas Schilder wilde zich los maken van dwangmatige synodale bevelen van de oudere gereformeerde kerk. Klaas Schilder wilde geleid worden door het hemelse woord, en niet wat allerlei kerken besluiten. De mens zat nog steeds vast aan vervormingen van de koningskerk van 1816, net zoals de new age mens nog steeds in andere vormen de koningskerk dient en daar nooit van los is gekomen omdat ze door dienstweigering zijn gaan wanen. Ze konden niet wachten totdat God zijn woord zou spreken, dus ze maakten hun vlees maar tot het woord. Ze willen altijd antwoord. Houd je mond. Als God nog niet spreekt dan heeft dat een reden. Maar dat willen ze niet horen. Ze staan onder een demonische koning, en zelf wanen ze zich ook als koningen over anderen en willen op hun wenken bediend worden. Dan moet je niet in het profetische zijn inderdaad. De new age heeft alle antwoorden al. Die zullen je niet vertellen over de demonen die over je hangen en in je wonen. Heerlijk toch ? Die houden je lekker blind hiervoor, en je zonden worden niet opgenoemd. Heerlijk slapen tijdens de oorlog. Het kan allemaal. Lekker met de dikke vette massa om je heen meestromen. Lekker pijpje roken met opa. Als het op is is het op, en dan grijp je weer wat nieuws. Geestelijk vervet de mens helemaal, en verslonst. Het zijn allemaal zeer griezelige dingen. De mens is in die staat zeer grillig.

De mens is het zwijg en luister offer vergeten, zoals in Leviticus, waar alles mee begint. Geen exodus zonder leviticus. De mens rent als een Martha heen en weer. De mens is in een donker

hol terecht gekomen. De prediking mocht de mens ook niet naar de mond praten, zo stelde Klaas Schilder, maar het moest twisten met het vlees van de mens, anders zou er ook geen bekering zijn. Dat kon de synodale kerk niet hebben. Weg moest hij. Hij trapte teveel tegen heilige huisjes. De mens wilde in de koningskerk blijven waar het collectieve vlees koning was, en waar zo ook het individuele vlees dat daaraan gehoorzaamde koning kon zijn. Nederland worstelde met een enorm scala aan koningsgeesten, en nog steeds.

zondag 24 in diepte :
Vraag 62: Maar waarom kunnen onze goede werken geen gerechtigheid voor God of een deel daarvan zijn?

Antwoord: Omdat de gerechtigheid die voor Gods gericht kan bestaan, geheel volmaakt en in alle opzichten met de Wet van God in overeenstemming moet zijn, en ook onze beste werken in dit leven onvolmaakt en met zonden bevlekt zijn.

Vraag 63: Hoe kan het dat onze goede werken geen enkele verdienste opleveren, terwijl God ze toch in dit en in het toekomstige leven wil belonen?

Antwoord: Deze beloning komt niet voort uit vleselijke verdienste, maar uit geestelijke verdienste.

Vraag 64: Maar schept deze leer geen zorgeloze en goddeloze mensen?

Antwoord: Zeker niet, want het is onmogelijk dat iemand die door een oprecht geloof in Christus is ingeplant, geen vruchten van dankbaarheid zou voortbrengen.

Er moet wel een model zijn natuurlijk waaraan alles getoetst kan worden, als een voorbeeld, een ezelsbruggetje. De mens drukt zich graag uit in sprookjes en verhalen om dingen te verhelderen, maar het moet wel een sprookje blijven, en niet worden tot een daadwerkelijk sinterklaasfeest voor gelovigen, als een soort sinterjezus. Het is een afgod geworden voor verwende volwassenen die zich als kleine kinderen gedragen. Sinterjezus kapoentje, gooi wat in m'n schoentje, dank u sinterklaasje. Klaas Schilder was met de vrijmaking al bezig met de vergeestelijking van de bijbel, want hij noemde de voorstellingen in de bijbel over hemel en hel ook zinnebeeldig. (in zijn bespreking van zondag 22 in het catechesatie dictaat van 1923)

Ook noemde hij de afdaling van Jezus ter helle zinnebeeldig, want dat ging niet over een letterlijke hel, maar over de menswording van Jezus. Het mens zijn is de hel. Dit gebeurde dus volgens Klaas Schilder al voor het sterven van Jezus. Klaas Schilder was een hele geleerde man, ver voor zijn tijd, en hij wist dat ze toen nog maar aan het begin van de vrijmaking stonden.

Het Woord moest vlees worden, moest mens worden, maar de new age mens kan daar niet op wachten, bespuugd Noach, en maakt vervolgens zijn eigen vlees tot Woord, en niet alleen dat. Hij maakt zijn vlees tot God. Dat is wat de mens is, een dienstknecht van de koningskerk, nog steeds.

Zondag 24 dus : Het begint allemaal met dankbaarheid, dus kijken naar welk werk de voorouders al hebben gedaan, geestelijk werk, goede vruchten, en daarop voortbouwen, en niet zomaar die rijke sappen met hun wortels loskappen. Eert uw geestelijke vader en moeder, opdat uw gaven zich kunnen ontwikkelen. De mens is schuldig aan het verbreken van dit gebod in al zijn alcoholische, snelle auto aanbiddende haast. Nu weer een hype rondom ons want een Nederlandse auto coureur is wereldkampioen geworden van de formule 1. Snelheidsduivels zijn het, ten koste van moeder natuur. Het zijn vrouwenvlees eters, want ze weigeren terug te gaan tot parelduiken in de bijbel en de heidelbergse catechismus waar moeder natuur in ligt opgesloten. Ze zijn er blij mee, want ze hebben liever moeder new age. Daarom zijn het laffe dienstweigeraars, en ze worden hierdoor op handen gedragen want misdaad loont in het domein van de trickster : jackpot ! fools gold.

Met de rammelaar in de box blijven liggen terwijl je al een volwassene bent en al veel beter had kunnen weten en veel verder had kunnen zijn. Ze hebben hun geestelijke taken en verantwoordelijkheden niet op zich genomen. Klaas Schilder noemt het dode werken, in zijn commentaar op zondag 24, dode werken waar ook Paulus tegen streed. Het gaat niet zomaar om de goede werken, net zoals het niet zomaar om geloof gaat, want er is ook veel dood geloof, stelt Klaas Schilder. Het gaat om de geestelijke, profetische werken in de context van de vergeestelijking, werken in de mijnen van de vergeestelijking, en dat is een werk van ontmaskering. De maskers moeten eraf. De mens moet stoppen met carnaval spelen. Terug naar de mijnen van Heidelberg.

Zijn we dankbaar, of lopen we te klagen omdat we de rammelaar niet krijgen, en God niet spreekt. Moet God dan spreken ? Heeft God niet al gesproken ? De mens heeft het Woord weggegooid, en verwacht dat God wel verder zal spreken.

Klaas Schilder noemt psalm 139 over de menswording van Jezus :

15 Mijn gebeente was voor U niet verholen,
toen ik in het verborgene gemaakt werd,
gewrocht in de diepten van het aardrijk.

Willen wij dit proces verstoren ? Dit was het daadwerkelijke kruis en ter helle nederdalen. Hebben wij al een ontmoeting gehad met de Hel ? Dat is wat een ware soldaat is. Je moet de hel je eigen maken.

New age fanaten, los van god en hemelse kennis, los van kruis en profetie, los van stilte en geduld, los van moeder en natuur, los van geschiedenis en oer, als liberale snelheidsduivels, motorcoureurs op weg naar werelds kampioenschap, vrouwenvlees eters, waarmee ze hun borsten opspekken en hun buiken verharden om hun vraatzucht heethoofdig te bewaken. Dit kan trouwens niet zonder een koud hart. Het zijn immers dienaren van de buik, van de koningskerk, koude kak. Op pantoffels de stad doorsloffen met de joint half uit de mond hangende, alweer op naar de volgende joint. Ze willen vermaakt worden, gaan van soos naar soos, van dameskransje naar dameskransje. Het is een vrouwenhandel. Dat hebben ze niet eens door, want ze staan stijf van de drugs. De new age sinterjezus heeft hen verlost van iedere verantwoordelijkheid, van iedere weldenkendheid, en de new age geloofsdrugs doet de rest, doet alles voor ze. Dat wordt gewoon voorgeschoteld op tv en op sociale media, interactief. Matrixnieuws wordt zonder meer geloofd. Ze zijn nog geen stap van de koningskerk verwijderd. Blindelings volgen ze het, van illusie tot illusie.

Kersten stelt bij zondag 24 dat de bezoldiging van de zonde de dood is. Ook Kersten stelt net als Klaas Schilder dat Jezus al voor zijn sterven neerdaalde naar de hel, toen hij helse pijnen en angsten beleefde. Dit was al in de hof van Getsemane. Dat is dus wat het helduikers leven inhoudt. De new age is niet van de helleduikers, want de new age heeft het niet over wat de hel inhoudt. Daar zijn ze niet mee bezig. Dat ontlopen ze, want dat zou hun spekborsten kunnen schaden, en dan kunnen ze er niet meer mee pronken. De mens pronkt graag met vlees, met vlees wat tot Woord is geworden. Heerlijk vinden ze dat. Hun vlees is Woord, Koning en God. En dat moet dan de kerk voorstellen. Het is in en in triest, zou Klaas Schilder zeggen.

Kersten stelt : Wie de val van Adam loochent kan het kruis niet verstaan. Hij heeft het dan over een kruisverdienste, niet zomaar over vleselijke werken. Velen kennen deze verzetsstrijders niet, Kersten en Klaas Schilder. Het wordt op de scholen niet onderwezen, en zo worden hun boodschappen door het nageslacht ook niet verdiept. De mens eert zijn geestelijke vaderen en moederen niet, kent ze niet eens, wil ze niet kennen, doet geen moeite om ze te kennen, want ze waren niet van hun kerk of niet van hun richting, enzovoorts. De mens heeft allerlei excuses, en speelt woordspelletjes, groepsspelletjes, vriendjespolitiek, en blijft zo ongehoorzaam aan dit gebod en ondankbaar, en zo stromen deze levenssappen dus niet, en zo leeft de mens in een dorre stenen stad. ‘Hup, aan de matrix drugs, die bijtende alcohol in het hoofd die het kruis uitdooft, weg met de oude vandagen en vandalen. Hebben we niks mee te maken. Hup, aan de drugs van het hier en nu. De media spreekt de waarheid. Populaire sociale media weet de weg naar Rome wel. Het ligt allemaal voor het grabbelen. Weg met de oude raadsels. Hebben we niets aan.’ En zo drijft de goedgelovige, verwende mens steeds verder af. Natuurlijk spreken de vaderen van die tijd in geheimtaal, want dat was immers de taal die gesproken werd, die ze geleerd hadden, en daar probeerden ze het beste van te maken. Kersten wijst op het principe van de wijnstok. Hoe kan een wijnstok op zichzelf bestaan ? En hoe kan een rank op zichzelf bestaan ? Het ‘Blijft in Mij en Ik in u,’ gaat dus heel diep, en dan ontkomen we niet aan tweeledigheid en drieledigheid. Dan ontkomen we niet aan de natuurvoorbeelden van religie, zodat het ook weer rust en overzicht geeft, hemelse mechaniek. Je kan niet zomaar vrucht dragen in jezelf en op jezelf. ‘Zonder Mij kunt gij niets doen,’ heeft een hele diepe, natuurlijke betekenis. Zijn wij nog arbeiders in de hemelse wijngaard, of tot wijnzuipers geworden ? De mens is snel afgeleid van deze wijngaard, maar zij die hun huiswerk goed doen zullen veel vrucht dragen. Wordt je dan zelf verheerlijkt of juist het principe ?

God spreekt niet, want hij had al gesproken, en men heeft er niet naar geluisterd. Dat is zijn probleem niet. God blijft zichzelf niet herhalen. De mens moet zijn woord zelf maar op gaan zoeken, en dan kan er misschien verder gesproken worden. En natuurlijk spreekt God wel, maar de mens is te ver weg, en verwacht dan van hun papieren media pauzen dat ze wel even verwend worden met een nieuw woord van God. Daarom moet de aangekondigde honger wel komen. God spreekt natuurlijk wel, maar de mens luistert gewoon niet. Overal om je heen spreekt God. Overal om je heen liggen de hemelswegen, maar die worden niet bewandeld. De mens is of te vet geworden, of wil gewoon niet op dat smalle pad. Dat is God’s probleem niet, maar het probleem van de mens. De mens heeft alleen maar zichzelf ermee.

Ze willen alleen de dingen eten die lekker smaken. Ze hebben nog niet geleerd dat ze los moeten komen van de god van de buik om in contact te komen met de god van het hart. Alleen snoepjes willen de kleine kindertjes wel eten. Al het andere vinden ze vies.

Lukt het ene niet, dan probeert hij het andere. Alles wordt immers aan elkaar geslijmt, als een zeug die zich erin omwenteld.

Uitgave : HRC

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 12

Hoofdstuk 12. Juli 1948 tot Januari 1949

Hij keek erg op tegen zijn nieuwe vrouw. Zij had er voor gezorgd dat de vriendinnen van haar zus niet of

nauwelijks terugkwamen. Dat was een enorme rust voor hem, en zo hadden ze ook veel tijd voor elkaar. Zowel 's avonds als 's ochtends liep ze vaak rond in een nachtjapon. Soms had ze haar badjas aan. Hij verafgoodde haar. Zij was een betere versie van haar zus.

Misschien ging het ook wel beter omdat ze de oorlog steeds verder achter zich lieten. In de eerste paar jaren na de oorlog waren velen verbitterd en verstijfd, maar het was nu 1948. Er vond veel versoepeling plaats. Alles zat eerst vast, maar nu kwam het los.

Soms kwam haar moeder nog, die nog heel stug en moeilijk was. Soms probeerde haar moeder weleens wat, maar gelukkig was zijn nieuwe vrouw haar de baas. Ze kon goed van haarzelf afbekken tegen haar moeder wanneer dat nodig was. En soms was dat gewoon nodig. Hij was altijd blij als zijn schoonmoeder weer weg was. Wat een naar beest was dat toch in zijn ogen.

Maar op een dag had haar moeder een eigen vriendin meegenomen, een hele stevige vrouw, en die bekte er flink op los tegen zijn nieuwe vrouw, en die begon ook geweld te gebruiken. Toen hij ingreep was het oorlog, want ook zijn schoonmoeder begon er op in te slaan. Zijn schoonmoeder beweerde dat zij de bazin was van de familie, dat dat nu eenmaal zo door hun cultuur was geregeld, en zo beweerde ze ook bazin van het huis te zijn. Haar dochter pikte dit niet, en ook hij niet, maar er werd gedreigd met represailles vanuit hun cultuur. Ze werden gechanteerd. Uiteindelijk gaf zijn nieuwe vrouw in, maar hij kon het niet accepteren. Dit ging zo ver dat uiteindelijk zijn nieuwe vrouw zich weer tegen hem keerde, gewoon vanwege haar moeder en haar cultuur. De dominee vond het maar een vreemde cultuur. Hij vond het belachelijk. Zijn schoonmoeder zou een tijdje bij hen wonen, en ook haar vriendin. Hij vond direct dat daardoor de sfeer was verpest. Zijn nieuwe vrouw had zich nu tegen hem gekeerd omdat hij haar moeder zou hebben geslagen. Hij zei dat dat niet waar was, maar dat haar moeder hem had geslagen, en zijn nieuwe vrouw had haar moeder ook geslagen. Hij vond dat ze hun verstand hadden verloren. Degene die het meeste bekte was wel de grote vriendin van zijn schoonmoeder. Die was uiteindelijk degene die het gevecht was begonnen. Zij had hem ook hard geslagen. Hij vond het maar een gewelddadige familie, en een gewelddadige, criminele cultuur. Hij begon steeds meer tegen Suriname aan te trappen, racistisch te doen. Hij haatte dat land nu. Het werd zo erg dat hij weer wilde dat zijn eerste vrouw terug zou zijn, en hij vroeg zich af hoe ze eigenlijk tot haar dood was gekomen. Dat was nog steeds een groot mysterie. De poppenmaker van Hiroshima had weer toegeslagen. Dat wist hij zeker. En waar was Medusa, zijn Medice, zijn medicijn ?

Hij vroeg zich af waar de vechtlust van zijn nieuwe vrouw was gebleven. Alles was weer terug naar af, of zou ze verlamd geraakt zijn door iets, door culturele programmatie ? Alles leek te moeten buigen voor het familie-hoofd. De dominee wilde het er niet bij laten zitten, maar hij wilde ook zijn huis niet verlaten. Het was alsof er een muur of een wand tussen hem en zijn nieuwe vrouw was gekomen, allemaal door haar moeder. Hij bonkte met zijn hoofd tegen muren aan de hele tijd. Hij wilde wegrennen, maar waar naartoe ? Hij wist dat de poppenmaker van Hiroshima naar hem op jacht was.

Op een nacht werd hij wakker en merkte dat zijn vrouw niet naast hem lag. Hij ging naar de huiskamer waar ze op de bank zat. Ze las in een autoboek. 'Wat doe jij hier nou ?' vroeg hij.

'Ik kon niet slapen,' zei ze. 'Eigenlijk zou ik hier weg willen.' Hij ging terug naar zijn bed, en viel in slaap. Hij droomde dat hij een kind had die hem een sleutel gaf van een politie auto. Toen hij wakker werd lag zijn vrouw nog steeds niet naast hem. Weer ging hij naar de huiskamer, waar ze op de bank sliep.

De dagen erna begonnen de vriendinnen van zijn eerste vrouw terug te komen, door toedoen van haar moeder. Hierdoor verslechterde zijn humeur nog erger. Ze begonnen steeds meer uit elkaar te groeien en op het laatst sliepen ze ook apart. Hij was daar aan de ene kant wel blij mee dat hij zijn slaapkamer weer terug had voor zichzelf.

Uiteindelijk ging haar moeder weer weg, maar hun relatie was niet meer hetzelfde. Ze deed koud en was hardvochtig. De poppenmaker van Hiroshima had hard toegeslagen. Hij wandelde samen met zijn vrouw in het park, maar het was niet meer hetzelfde. Zijn vrouw zei dat haar moeder elk moment weer terug kon komen. 'Nee, niet weer,' dacht hij bij zichzelf. Maar haar moeder scheen weg te blijven voor nu. Hij hoopte dat hij zijn huwelijk weer kon opbouwen zoals het was, maar dat lukte niet. Ze was een ander mens nu. Het was alsof de hoofden van het monster van Hiroshima elkaar hadden afgewisseld. Het was iets onverbiddelijks. Ze deed ongeinteresseerd en onverschillig nu. 'Ik wou dat mijn zus nooit was overleden, want nu ben ik met jou opgescheept,' zei ze weleens. Het huwelijk was slechts zakelijk in haar ogen, als een traditie.

Ze kookte wel goed en lekker, maar haar gedrag was niet om over naar huis te schrijven. Hij had in ieder geval een goede kok aan huis, maar dat was dan ook alles. En ze kon in zijn ogen ook helemaal niets meer goeddoen. Ze had het helemaal bij hem verprutst. 'Je hebt geen ruggegraat,' zei hij weleens. 'Je loopt gewoon met de muziek mee, als een majorette. Vroeger was je radicaal, maar nu heb je geen persoonlijkheid meer.'

Hij wilde zijn huwelijk weer opbouwen,

maar het leek wel alsof alles tussen zijn vingers weggleed, en zijn vrouw werkte totaal niet mee.

Op een nacht had hij weer een vreemde droom. Hij zag een zwarte wachter van Hiroshima die de pols van zijn vrouw had gegrepen, en ze verstijfde helemaal. Hij werd even later wakker van gegil en gehuil van haar moeder en wat vriendinnen van zijn vorige vrouw die bij hen logeerden. Het bleek dat ook zijn nieuwe vrouw onder mysterieuze omstandigheden was overleden. Zijn hart was gebroken. Ook nu was er geen ziekte in het spel. Hij vroeg zich af waar het aan kon liggen. Een onderzoek wees uit dat er van een bepaalde drug zich veel in haar lichaam bevond. Hij vroeg zich af of ze aan de drugs was, of dat het misschien moord was. Hij wilde niet naar de begrafenis. Dat was teveel voor hem. De begrafenis van zijn vorige vrouw kon hij al bijna niet aan. Toen had hij zichzelf voorgenomen nooit meer naar een begrafenis te gaan.

Haar moeder kreeg zo nog meer macht over hem. Zij besloot dat de beste vriendin van zijn eerste vrouw nu het werk moest overnemen. Dat hoorde zo in de traditie, en zo werd de vriendin zijn vrouw. Het was een gewelddadige vrouw. Ze was ook heel onvoorspelbaar. Ze ging met hem in gevecht over de kleinste dingen. Ze was de dochter van een slager, waar ze ook werkte. Ze had verder een goed inkomen. Ze maakte lange dagen. Pas 's avonds kwam ze thuis, maar in de weekenden was ze veel thuis en maakte hem het leven onmogelijk. Ook s' avonds maakte ze hem het leven onmogelijk. Hij moest bij haar zitten en mocht niet naar zijn slaapkamer. Hij moest haar gezelschap houden, en ze wilde veel praten. Hij moest het vooral oppervlakkig houden. Als het te diep ging, dan begreep ze het niet, en werd ze agressief. Hij was altijd opgelucht als ze sliep, en vooral als ze 's ochtends vroeg naar haar werk was gegaan. Ze droeg hem ook karweien op. Hij had huiswerk, en dat moest hij afhebben voordat zij terugkwam, anders zwaaide er wat en had ze een appeltje met hem te schillen. Hij begreep niet hoe zijn leven zo snel had kunnen veranderen. Als hij aan de mysterieuze dood van zijn twee vrouwen dacht wist hij dat de poppenmaker van Hiroshima had toegeslagen.

De poppenmaker van Hiroshima,
Traag gaat hij over de straat,
Traag maakt hij zijn poppen,
Alles aan hem is traag

Hij maakt zijn poppen traag als hem,
Hij geeft hen geen leven, maar dood,
De poppenmaker van Hiroshima,
Hij is op weg naar de dood,
En neemt velen met hem mee

De poppenmaker van Hiroshima,
Nee, om het leven geeft hij niet,
Hij voedt zijn kinderen met gif,
En maakt hen tot poppen

Hij verkoopt hen vroeg op de ochtendmarkt,
Maar zij zullen hem altijd volgen.

Een eeuwig vuur heeft hij gemaakt,
Waarin zijn poppen traag wegzinken,
Het merkteken van verwoesting dragen zij,
Nu zijn zij slechts een droom

Zij kunnen zijn naam niet zeggen,
Alleen doen wat hij zegt,
De wereldoorlog werd tot een wereldrijk,
Het wereldrijk van Hiroshima

Het monster had vijf koppen,
Het hield hen in een diepe slaap en valse dromen,
De koppen wisselden elkaar af,
Dit was het derde hoofd,
En was de moeder van zijn vorige vrouwen het vierde ?
En was hijzelf misschien het vijfde ?

De rillingen gleden over hem heen.
Kon hij zichzelf nog wel vertrouwen ?
Of had de alcohol hem al te zwaar aangetast ?
Nee, hij moest vechten tegen dit monster,
Zoveel kinderen waren opgesloten in dit beest,
Ook hijzelf ...

Traag ging het monster over de straten,
Achter hem sleepte de lange bruidsjurk,
Die sporen van bloed achterliet,
Wie had zijn vrouwen vermoord,
Of hoe kwamen zij aan hun einde ?
Hij wist het nog steeds niet ...

Hij had geen verstandsverhouding met zijn nieuwe vrouw. Het liet hem volkomen koud. Voor hem mocht het monster wel weer opnieuw toeslaan, maar ook gruwelde hij van zichzelf om die gedachte. Hoe kon hij zo kil zijn ? Hij had het gevoel alsof er een oorlog om hem gestreden werd. Deze vrouw was als de hel, maar hij kon ook de hemel aanraken. Het lag allemaal zo dicht bij elkaar. Haar wispelturige, onvoorspelbare en gevaarlijke karakter inspireerden hem. Altijd weer stroomde de adrenaline door hem heen als ze er was, of als hij aan haar dacht. Hij wist dat zijn leven altijd was afgelopen als ze thuis zou komen. Ze scheen hem vechtlustig te maken, iets waardoor hij energie kreeg en ook weer energie kwijt kon raken. Hij had haar nodig om te overleven, en hij ontwikkelde een soort verslaving aan haar.

In de nacht had hij gevechten met haar, grote worstelingen. Niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk. Ze sloopte hem, maar hierdoor ontwikkelde hij zich ook. Hij moest altijd op zijn hoede zijn. Ze was een twistzieke vrouw, vechtlustig, altijd op zoek naar spanning, altijd uitdagend. Ze zocht altijd ruzie. Hij kende eigenlijk geen rust meer. Altijd moest hij zichzelf ook bewijzen. Ze had nooit genoeg en het was nooit goed in haar ogen. Ze lokte hem altijd weer uit. Ze testte hem voortdurend. Hij zag haar als een grote beproeving. Nee, saai was het leven niet met zo'n vrouw, maar soms wel

vemoeiend. Het leek wel alsof ze een pop van hem wilde maken.

Uitgave : COAB, 2018

LATEN WE OPGAAN NAAR DE ZEE

De mens is in een optocht naar de hemelse zeeen die gekomen zijn. Ze zijn in tochten door de dorpen, de straten, de weilanden en de duinen, op weg naar de hemelse zee. De prediking mag niet lichtvaardig zijn. Woorden mogen niet lichtvaardig uitgesproken worden, want het vlees misbruikt woorden, telkens weer.

De mens gaat langs de rivieren, langs de struiken, langs de bossen, en door de bossen, op een tocht naar de hemelse zee, in grote stoeten, want in de hemelse zee is zuivering, en dat is wel nodig. De mens moet weer leren dingen met mate te doen, dingen met mate te zeggen, niet zwaarvaardig te zijn. Dat leert de mens in de hemelse zee, in de golven.

De mens is in een optocht tot de hemelse zee, want de hemelen zijn open gegaan. Is dat makkelijk ? Nee, want er zijn een heleboel dingen die opgeruimd moeten worden, en een heleboel dingen die gezuiverd moeten worden. Het is een bijtend zout, maar dat is om de wonden te ontsmetten.

Ik proef de hemelse zee. Ik hoor het ruisen van de hemelse zee. Hier is het Woord geopenbaard, als een orakel, om de mens te leiden. Ik had een droom van de muziek van het hemelse woord. Het was heel rijk, en geheel instrumentaal, en predikers begonnen het als achtergrond van hun preken te gebruiken. Het was de muziek van het hemelse woord. Ik zag de optochten naar de hemelse zeeen die gekomen waren. Mensen lieten alles achter om op de tochten mee te gaan. Ze namen hun kinderen mee. Het waren lange rijen mensen. Allemaal waren ze in grote verwachting. Het hemelse woord zweefde boven de wateren, klaar om hen te onderwijzen, hen te zuiveren, en binnen te nemen. Het zand van de zee was hun genezing.

Laten we opgaan naar de hemelse zee, alles achter ons laten. Laten we de hemelse muziek volgen, en niet meer luisteren naar de muziek van het vlees. De woorden van het vlees zijn verleden tijd, die moeten we achter ons laten. Het was allemaal eenkennigheid. In het zuiverende water van de zee, en in het zand, mag ons hart verruimd worden. Er is veel meer, het kan veel beter. De mens kan het leven vanuit hele andere hoeken beleven. De hemelse stralen zijn rijk en vol van gezichtspunten die met elkaar samenspelen. Dat zijn de stralen van de hemelse zee, van het hemelse Woord wat erboven zweeft. Het komt op vanuit de zee, en gaat weer terug tot de zee. Kom, laten wij opgaan tot de zee. Neem een ander mee. Ga ver, ver van huis, want het is daar niet pluis.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel (ingekort)

1e Jaargang, nummer 24, 2 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 2

Calvijn was een strijder tegen de onverzadelijke nieuwsgierigheid die zichzelf geen paal en perk stelde.

De vreze des Heeren is het begin der kennis, maar het is ook het begin des geloofs, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20. Hij stelt dat de tucht het begin is van de vreze des Heeren, die alleen komt in de bezoeking des Heeren, en die ten doel heeft de overmoed van het vlees ten onder te doen gaan. Er is namelijk ook zoveel valse tucht, zelfs in de naam van God. De overmoed is veel te ver gegaan in de mens, maar de tucht door de bezoeking des Heeren brengt de vreze des Heeren. Geloof is dus niet zomaar iets zoetsappigs. Het bewerkt discipline en zorgvuldigheid, wat ook de definitie is van tederheid. De vreze des Heeren is niet overmoedig en slaat niets over. Het is de vleselijke mens die snel naar de stok of naar de staf grijpt. De vleselijke mens is nieuwsgierig, machtsgierig en eergierig, en ook nog eens belust op geld. De vleselijke mens is bezitterig, en maakt zichzelf graag een naam en een stad, laat zijn rechterhand met luide stem weten wat de linkerhand doet, en zoekt altijd de beloning van de mensen, niet van de hemel.

Calvijn noemt het vlees zorgeloos en zinneloos, maar dat de oneindige goedheid van God de uitverkorenen daar tegen beschermt, tegen de uiterste vleselijkheid. Hier komt God de mens tegemoet, daar waar wij naarstig wachten en niet van het geloof afvallen, stelt Calvijn. Wij moeten vasthouden, en in die volharding beteugeld God ons.

Calvijn stelt dat de vleselijke mens wordt gedreven door gevoelsoordeel en veroorloofd zichzelf daarom teveel. Ze hebben een zelfgehechtheid waardoor er geen plaats meer is voor God en God’s Woord.

In het westen betekenen geloof, vergeving en genade iets heel anders dan in de oude bijbelse talen. In het westen, door de oppervlakkige taal, is het ontdaan van zijn diepte, van zijn bouwstoffen, en wordt de westerse mens die ervoor valt in principe gewoon vetgemest door geloof, vergeving en genade, als vee voor de slager. Vandaar dat TULIP maar heel erg selectief calvinisme is, en eigenlijk niet het waarlijke calvinisme is van de reformatie, want het werk van Calvijn ontmaskerde al deze geesten, en ging de diepte in, terug tot de oude talen.

Calvijn stelt dat alleen de Heere zonden kan vergeven, en niet de mens. Wat is er veel vleselijk misbruik van de vergeving door mensen. Een mens kan en mag helemaal niet vergeven. De mens maakt dit namelijk altijd weer bedriegelijk. Daarom moet de mens zichzelf verloochenen en aan zichzelf afsterven, opdat het niet het ik is dat leeft, maar de Heere, naar Galaten 2. Dat is wat moedigheid is. De mens moet stoppen met gevoels-vergeving en gevoels-oordeel en terugkeren tot de principes des Heeren, die zorgvuldig is, en die de enige is die kan vergeven en oordelen. Het is niet de taak van de mens, alleen als een geestelijke gave, die ontwikkelt is in zachtmoedigheid en leerzaamheid.

Zij die een herderlijke roeping hebben ontvangen daartoe ook de gaven, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 20, opdat zij hun werk kunnen volbrengen.

Hij stelde dat onder het pausdom Yeshua dagelijks werd geslacht, maar dat de apostelen aangesteld waren om de mensen met het mes van het evangelie te ‘doden’. Zij hadden dus een dodenbediening. Zij mochten mensen niet naar de mond spreken, moesten niet uit zijn op lof der mensen, maar zij moesten het evangelie prediken wat kwam om het menselijke vlees te doden. Zij waren dus ‘killers’. Deze doodsbediening wordt ook uitvoerig door Paulus beschreven in zijn brieven. Zij moesten de mens dus leiden tot de dood aan het zelf. Dat was een zeer belangrijke bediening.

Calvijn stelde dat de mens de vrees en de zwakte van het vlees moest overwinnen.

In de directe omgeving van het rode beest is een enorme zwakte van het vlees, als een opponent of negatieve spiegeling van ‘de kom met het rode’ van Ezau, wat hij moest drinken om zijn sociale en familiaire status op te geven voor het hogere goed, zoals beschreven in zowel de grondteksten van de oude bijbel als de nieuwe bijbel, als een beeld dat wij de lijdensbeker tot de bodem leeg moeten drinken, en zo het visioen hebben van het wilde rode beest, zoals Johannes op Patmos.

Uiteindelijk zijn deze verschijningen spiegelingen van het prisma van het leven deels een teken dat er geen goed en kwaad is, maar dat het een zijns-kwaliteit van het leven is. Het ‘is’ er gewoon, vanwege de spiegelingen van de hemelse steen, dus vanwege stralingen binnen de steen die gebroken worden vanwege de verschillende vlaktes van de steen, dus die zorgen voor fragmentatie en afbuiging, waardoor de wereld is zoals die is. Dit is slechts een deelwaarheid, want hoe dan ook moet het kwaad opgelost worden, en dit kan alleen door tot de hogere hemelse stenen op de Ezausladder te komen, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Er is dus een lagere Ezau en een hogere Ezau. Uiteindelijk komt God van Edom, zoals de oude bijbel sprak. Er liggen daar onopgeloste geheimenissen (Jesaja 63, Habakuk 3).

Dit houdt ook in dat de mens een beter zicht moet krijgen op de verdoemelingen-theologie. In de oudheid, bij de oude vaderen, ging het vaak om ‘een verdoemeling te zijn voor God’, in de zin dat je doorhebt dat het vlees de aarde heeft ingenomen, en dat je tot de kennis van de grootte daarvan, van de doodstaat en de verdoemelijke staat van de mens moet ontwaken om vervolgens ook ‘uit’ die staat kunt ontwaken. Men moet dus een beter inzicht krijgen in waar Ezau voor stond.

Zou je niet alles wat je hebt verkopen voor die hogere hemelse steen die nog meer het vermogen heeft om inzicht te bieden en het vlees af te kappen, te ontmaskeren ? Dan zie je waar en hoe de lijnen lopen. Als er nog problemen zijn dan wijst dat op spiegelingen van een prisma van iets wat nog belangrijk is. Ons lijden wordt gevormd door kennis, en onze kennis wordt gevormd door lijden.

Gaat het om diepgaand, chronisch of traumatisch lijden, een bepaalde gebeurtenis of een reeks gebeurtenissen die een lange nasleep hebben, dan zijn dat prisma’s op zich waarmee je met God kunt communiceren, door de hemelse taal ervan te leren.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Johannes 18 dat Yeshua moest lijden onder de hoogmoed der mensen die minachting had voortgebracht vanwege een gebrek aan leerzaamheid, waarin zij zichzelf van alles aanmatigden. Hij stelt dat de waarheid wordt gezien als iets normaals, alsof het gewoon voor het oprapen ligt, terwijl God getuigt dat het het menselijk begrip ver te boven gaat.

Als Calvijn de voornaamste stukken van de theologie opsomt, dan staan bij hem, net zoals bij C. Steenblok en F. Mallan overigens, de vervloeking van het menselijk geslacht en de verdorven natuur voorop. Daarna komt de doding van het vlees. Wij kunnen het zwijn van de zonde alleen lokaliseren en zien rennen wanneer wij de volle grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen en de gevolgen ervan. Pas dan kan het zwijn waarlijk gedood worden. Mensen met hun kerken en theologieën proberen dit vaak te omzeilen, omdat ze geen confrontatie aanwillen met dit beest.

Hij stelt dat weinigen vorderingen maken in de school van God, omdat nauwelijks één op de tien acht geeft op deze beginselen. TULIP is ervoor in de plaats gekomen, wat in het grotere verband niet eens zo zeer calvinistisch is, maar heel selectief, afgeweken calvinisme. De mens moet de grootte van het zwijn onder ogen komen en wat het zwijn heeft aangericht, en zo het zwijn des vlezes doden. Dat staat voorop in Calvijn’s theologie.

Calvijn legt uit dat de mens de verborgen wijsheid van God afmeet aan zijn eigen gedachten, en dat het daarom niet werkt en ze achterblijven.

Zo verwerpt de mens dan wel de leer van het evangelie, stelt Calvijn, maar toch worden ze daardoor door de kracht ervan getroffen. Als wij daarom gekweld worden door de wreedheid van de goddelozen, dan kunnen wij toch als stenen zijn in het koninkrijk des hemels, stelt Calvijn, want dat is niet onderworpen aan de moedwil van de mensen.

De toorn van God matigt zich altijd weer, stelt Calvijn, want er zijn veel meer hemelse factoren. Zo is het van belang dat wij niet afdoen aan de toorn van God, en dat wij die toorn tot de zonde ook in onszelf dragen, niet onderschatten, want dan zouden wij ten prooi vallen aan onverschilligheid, maar we mogen niet boven de toorn van God uitstijgen in haar gematigdheid, want zij laat telkens de touwen vieren, anders zouden wij in overmoed terechtkomen. Als voorbeeld daarvan noemt Calvijn de dwaze ijver van Petrus die Yeshua verdedigde met het mes, terwijl Yeshua moest lijden, want de toorn des Heeren matigt zichzelf altijd door de lijdzaamheid. De lof der mensen is niet de goedkeuring des Heeren, stelt Calvijn. Onze ijver moet dus gematigd worden, stelt hij. Wij mogen niet ijverig zijn waar de hemel al gestopt is. Calvijn roept dan op tot gebed en voorzichtigheid. Wij moeten met bezonnenheid de paden des Heeren begaan. Wij moeten niet voor de Heere uitlopen of te traag worden. Daarom moeten we het hemelse geestelijke ontvangen en de hemelse gebondenheden, het hemelse touw, opdat wij niet afwijken.

Petrus werd tot straatrover, hanteerde geweld in plaats van de tong, maar sloeg toen door naar de andere kant en verloochende Yeshua. Petrus stond aan beide kanten van de duisternis, omdat overmoed dezelfde geest is als het treuzelen. Dit is allemaal de dartelheid van het vlees in de leer van Calvijn. Calvijn moedigt de mens aan om in het woord des Heeren te blijven en niet erbuiten te gaan om meer te durven doen dan de Heere bevolen heeft, want dat zal een slecht einde hebben. Yeshua deed niets zonder dat hij het eerst de

Heere zag doen. Daarvan is het hemelse touw een beeld. Het is de hemelse gehoorzaamheid die alleen in leerzaamheid verborgen is. Het ligt op de bodem van de hemelse geboden.

Zo angstig zijn de wettelozen om door werken behouden te worden, en zij houden vast aan de westerse misvertaling en dwaling dat de behoudenis gratis is. Toen iemand aan Jezus vroeg wat hij moest doen om behouden te worden, toen wees Jezus hem op de geboden. Dat zijn geen vleselijke werken, maar hemelse werken zodra de zaadkorrel sterft in de aarde, waar Jezus daarna op wees, dus er is geen behoudenis door zomaar vleselijke werken, maar door de hemelse werken van de hemelse natuur, wat uitgebeeld wordt door het lijden en sterven van Yeshua als een voorbeeld om na te volgen, niet als iets letterlijks en monopolistisch om te verafgoden. Dwaze verafgoding is het, als er zomaar letterlijk wordt gesteld dat er behoudenis is door in Jezus te geloven, want de boze geesten geloven ook in Jezus, en slaan daar telkens weer munt uit. Geloof betekent in het westen ook heel iets anders dan in de bijbelse talen.

Men trommelt dan Paulus op wat die gezegd zou hebben, om zich te verdedigen, maar moet Paulus dan boven de woorden van Yeshua gesteld worden ? En daar komt bij dat de woorden van Paulus in het westen misvertaald werden. Wij moeten teruggaan naar de Griekse en Aramese context, want Aramees was de taal van Yeshua. Dan pas wordt het duidelijk, waar uitvoerig over wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Deze bestaat alreeds uit elf delen. Het laat zien hoe er een valse westerse, moderne Jezus ontstond, en ook een valse westerse, moderne Paulus. Nee, het gaat er niet om om zomaar in Jezus te geloven, en dat er letterlijk behoudenis is in de naam van Jezus. Velen zullen aan de poort komen met die naam en zullen niet binnengelaten worden, maar teruggezonden worden naar school. 'De hel' is in de grondteksten een school, een instituut van correctie en een ziekenhuis, dus de westers-gereformeerde mens heeft deze zaken verkeerd voorgesteld veelal, en overgedramatiseerd, en dit werd klinkende munt voor de psychiatrie. Ik bestraf deze waanzinnige leugens over de hel. Het wordt allemaal doorgegeven van generatie op generatie, wars van bijbelse talenkennis, allemaal voor de markt, terwijl Openbaring zo mooi zegt dat de markt zal vallen.

De dartelheid van het vlees hunkert ernaar om meer te durven dan God beveelt, stelt Calvijn in zijn commentaar op Johannes 18. Het hunkert ernaar om meer te geloven dan God zegt of heeft gezegd, ook over de hel. Dat is het dartele, onverschillige vlees, die van God een monsterlijke en achterlijke sadist heeft gemaakt. Alsof de hel die ze zelf gemaakt hebben het beste is waar de eeuwig creatieve God van hemel en aarde mee aan kan komen. Neen. Het is boerenbedrog. Het zijn de nakers, de vrouwen van de nephilim, die met zulke dingen kwamen om hun schermen op te richten, van het marktinstituut, een fokkerij. Zij verdienden klinkende munt met het vlees. Het zijn de 'dochters der mensen', zoals Eva eens Adam verleidde. Eén van hun orders is de Johannaitieten, de geesten van de verdraaiingen en misvertalingen van het Johannes evangelie in het westen, want hier halen ze dat allemaal vandaan, en mengen het met hun vervalste Paulinische schijntheologie. Het zijn vrouwen in witte pakken met geschoren hoofden. Zij hebben altijd verbaasde gezichten, want zij hebben immers niks gedaan in hun ogen. Zij zijn aan de drugs van geloof, vergeving en genade, maar zij zijn zeer geweldadig in hun oeverloze onverschilligheid, net als de vleselijke Petrus. Er is een hogere en een lagere Petrus. De nieuwe mens van Petrus werd de herderssteen waarop de gemeente des hemels werd gebouwd. Laten we daarom de lijkgewaden van de oude mens van Petrus afdoen. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek wordt deze geest uitvoerig besproken.

Calvijn stelde dat het lijdenswerk van Yeshua een voorbeeld was voor de herders. De principes van het kruis waren ervoor de schapen te beschermen. De herder staat tussen de schapen en de wolven in. Zo moeten wij net als Yeshua herderlijk door het leven gaan.

De wolven waren te sterk en waren de noodzaak van het sterven aan hetzelf. Yeshua gaf zich vrijwillig over aan de verrader en de vijanden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het geen vergissing was van onnadenkendheid. Ook de schapen zouden verscheurd worden, want de zaadkorrel moest sterven. Zo moest ook Hosea zich vrijwillig overgeven aan de hoer, aan de twistzieke vrouw. God's wegen zijn ondoorgrondelijk. De wapenen zijn niet vleselijk, maar geestelijk. Wie zijn leven zou willen behouden zal het verliezen. Dit is dus tegenovergesteld aan het wereldse pad. Zo werd het vlees uiteindelijk door de dood overwonnen. Dit is waar elke vleselijke dartelheid aan probeert te ontkomen. Het ligt diep in de aard van de mens, maar het moet ontworteld worden.

Calvijn stelde dat Yeshua driemaal bad om de dood te ontgaan, wat niets had te maken met ongehoorzaamheid, maar hij moest met de bezwaren worstelen, om zo te overwinnen. Yeshua was dan wel een leraar, stelde Calvijn, maar hij gebruikte ook de zogeheten 'verborgen openbaring', omdat zijn koninkrijk niet van de aarde is, maar van de hemelen. Deels in de verborgen openbaring moeten wij dus geestelijke kinderen voortbrengen. Immers, zo stelt Calvijn, is het de hemelse kennis die de oorzaak is dat de mens van de overige wereld wordt afgescheiden.

Het romantiseren van de familiebanden is ook niet christelijk. De bloedlijnen

zijn vaak aards en geformeerd door het systeem. De mens is geforceerd in de bloedlijnen van de wereld, buiten het paradijs. Men beseft vaak niet dat dit veelal niet eens meer de schepping van God is, maar van de duivel, die de overste van deze wereld is. Zo kunnen de bloedlijnen een enorm lijden zijn voor de mens, als een gevangenis-implantaat. De familie is tot een cultus geworden op aarde, een grote afgod.

We moeten het verleden als een prisma beschouwen en erdoor leren communiceren met God als door een orakel. Ook moeten we veel deze prisma in de hand van God leggen, opdat de Heere het zal zuiveren. Het is geen lijden, maar werk, zoals het ook geen strijden, maar werk is, zoals de nieuwe bijbel verklaart. Zo mogen we exotisch omgaan met het verleden, als inspiratie bron. Deze steen ligt in een veel groter oerwoud, als de hemelse context. We mogen naar al die andere stenen kijken om ons erin te verplaatsen. Dat is de route van de hemelse bij die van bloem tot bloem gaat om daar nectar uit te halen. Zo kan alles naar de bijenkorf gebracht worden om tot honing te worden, om gezuiverd te worden. Puur natuur.

Laten we beseffen hoe groot het misbruik van de naam des Heeren vandaag de dag is, dat wanneer de mens geconfronteerd wordt met het lijdenwerk en het strijdenswerk, en de daarbij horende hemelse kennis, dan probeert de mens dat vaak liever af te wimpelen door ‘Jezus’ te zeggen, want dan voelt de mens zich ineens tien keer heiliger en is alles al volbracht. Zo wordt Jezus als een stopwoord gebruikt om de kennis achter te houden. De mens roept liever tien keer Jezus dan terug te gaan naar school. De naam Jezus zegt op zich niets, omdat het slechts een voorbeeld is, en velen er niet mee door de poort komen, maar Jezus wijst op het Woord, de hemelse kennis, de geboden en het sterven van de zaadkorrel, oftewel zoals in de leer van Calvijn het doden van het vlees, wat voor Calvijn hoge theologische prioriteit had, en waar hij vaak over predikte. Vaak predikte Calvijn over de werken van het vlees, de aard van het vlees, opdat het vlees ook daadwerkelijk gedood kon worden.

BESPREKING ZONDAG 25

Jezus sprak ook hele harde woorden, en ook woorden die ze niet verstonden, en bleef ook niet altijd voor de uitleg, maar ging er vandoor. Dat was het dan. Geestelijken houden geen conferenties de hele tijd, en doen ook niet altijd aan nazorg. Daar zijn het geestelijken voor. ‘Ja, hij spreekt in duistere raadselen,’ zeiden ze van de geestelijken vroeger, zoals Ophelia. En dat terwijl ze toch ook hele heldere uitleg gaven, en zeker ook de functie hadden van barmhartige samaritaan, maar dan niet op de manier van de mensen. Ze waren ook niet altijd geschoold en georganiseerd. Het waren wilden. Ze kenden de natuur. Stad en natuur kennen elkaar niet, begrijpen elkaar niet. Er zit een wereld tussen. De geestelijke draagt een kruis en een juk, maar de mens in de stad zaait liever op de steenrotsen.

Is het kruis een nachtmerrie ? Nee, het is het gemengd worden, wat ook de oude betekenis is van de hel. Ogenschijnlijk is het een nachtmerrie, maar de mens moet ontwaken tot de inmenging. Het kruis is immers een brug.

Geestelijken leven niet door aardse driften en impulsen. Het aardse leven werkt allemaal door het directe, wat de hogere hemelse natuur wegkapt. De aardse mens leeft ommuurd in die zin. De aardse mens leeft allemaal volgens van A naar B, en 1+1=2, aardse logica, waar de geestelijke niets mee kan, want die zoekt niks in te passen. Die leeft volgens veel hogere regels, en dan begint allemaal het geklaag van de vleselijken, en dan worden er flink etiketten gedrukt.

Geestelijken draaien niet om de brij heen maar gaan er dwars doorheen. De mens heeft ontelbare afweer-mechanismes opgebouwd tegen de hemelse kennis, en altijd weer komen standaard deze excuses. Zondag 25 legt een duidelijke verklaring af over wat er precies gaande is :

zondag 25
Vraag 65: Aangezien nu alleen het geloof ons aan Christus en al zijn weldaden deel geeft, vanwaar komt dan dit geloof?
Antwoord: Van de Heilige Geest, die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging van het heilig Evangelie en het versterkt door het gebruik van de sacramenten.
Vraag 66: Wat zijn sacramenten?
Antwoord: Sacramenten zijn heilige, zichtbare tekenen en zegels, door God ingesteld, om ons door het gebruik daarvan de belofte van het Evangelie des te beter te doen verstaan en die voor ons te verzegelen, namelijk dat Hij ons op grond van het enige offer van Christus, aan het kruis volbracht, uit genade vergeving van zonden en het eeuwige leven schenkt.

Vraag 67: Zijn beide, het Woord en de sacramenten, dan daarop gericht, of daartoe ingesteld om ons geloof te wijzen op het offer van Jezus Christus aan het kruis, als de enige grond van onze zaligheid?
Antwoord: Ja, zeker, want de Heilige Geest leert ons in het Evangelie en verzekert ons door de sacramenten, dat onze zaligheid geheel en al berust op het enige offer van Jezus Christus, dat voor ons aan het kruis is geschied.

Vraag 68: Hoeveel sacramenten heeft Christus in het Nieuwe Testament of Verbond ingesteld?
Antwoord: Twee, de heilige doop en het heilig avondmaal.

Let wel : Het was de taal van die tijd, en de hemelse kennis doet die taal verstaan, wat het daadwerkelijk betekent, want het hart probeerde iets uit te drukken in de taal van die tijd, en er staat ook direct waarom. Het zijn namelijk sacramenten, en dat zijn zowel tekens als zegels, die het Woord dus hebben verzegeld.

Het Woord moest vlees worden, moest versluierd worden, moest sterven, tot een teken en een verzegeling, wat een beveiliging is. Een geestelijke begrijpt die taal, en ontwijkt het niet, maar ontmaskert het. Het vlees gaat het of ontwijken, of verafgoden, absoluteren. Al in Egypte was het Woord van God een draaiend boek, als een wiel, wat alles verdraaide, als een kameleon, om 'de dwazen te verstrikken, en de wijzen doorgang te geven.'

Teruggaan naar Heidelberg betekent ook leren wonen en werken in Heidelberg. Dat betekent werken in de mijnen van Heidelberg, en ook in de wijngaarden van Heidelberg. Dat zijn beelden van de exegese, de schriftuitleg. Je kunt deze mappen niet zomaar wegwerpen.

Kersten wijst op Johannes 3:16 : 'Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven,' en een geestelijke weet wat dit betekent. Komen tot het zoonschap. Een zekere geestelijke moeder is je toegewezen, als een teken en een zegel, dus als heenwijzer, als schaduw, dus het mocht niet zomaar volkomen zijn, want dan zou je daadwerkelijk weggebrandt worden door het licht, zoals in de new age. Wees maar blij dat die moeder een voorhangsel heeft, anders zou ze je verslinden. Wees maar blij dat die moeder niet 'volkomen' is. Je zou niet kunnen bestaan. Het Woord moest vlees worden, het Woord moest verzegeld worden, want niemand zou God kunnen zien en leven. Daarom mocht Mozes God alleen maar van achteren zien. Maar zelfs dat wil de mens niet zien. De mens is een snelheidsduivel, een rokkenjager. De mens wil het nu. De mens wil nu de gouden straten. De mens wil nu antwoord, en God moet aan zijn voeten liggen. De mens is verdwaasd, verdwaald, hopeloos verloren. Daarom heeft Johannes 3:16 ook een keerzijde, dat degene die de Zoon niet gehoorzaamt het leven niet zal zien, en de geestelijken weten ook wat dat betekent.

Kersten stelt dat door de prediking van het Woord Paulus de Galaten zoekt wederom te baren, en hij had de Korinthiers door het Evangelie geteeld. Wat in de baarmoeder gebeurd is zeker niet het eindproduct, maar wel een belangrijke fase waar de vrucht door gaat. Cultuurbarbarisme moet dus zelf ook aan banden worden gelegd. Het mocht eens een hemels teken en een hemelse verzegeling zijn. Verbrand niet zomaar alle schepen achter je, want dat is zeer onwijs. Je mocht het nog eens nodig hebben. Sommige mensen verbranden zoveel dat ze op een bepaald moment niets meer over hebben. Op is op. Zij hebben hun leven verspild als de verloren zoon. Het is dan tijd om terug te keren en opnieuw te beginnen.

Kersten stelt dat Ezechiel aandrong als een herder achter de schapen betaamt. Hij stelt ook dat in het Woord een dubbele werking is, dat er melk in zit voor de zuigelingen, maar ook vast voedsel voor de opgegroeiden. Niemand is te klein om van de prediking vrucht te ontvangen, stelt Kersten, ook al was het in de taal des tijds, maar we mogen blij zijn dat het Woord vlees werd en verzegeld tot ons kwam, anders zou het ons verblinden en vernietigen. Kersten stelt hierbij ook dat het niet om het Woord op zich gaat, maar dat de hemel het Woord vruchtbaar maakt. Het begint met zaad. Het zaad is niet het eindprodukt, maar draagt alleen de kiem, en moet eerst sterven, en dat moet in ons hart gebeuren. Dan kunnen we klagen over het zaad en erover jammeren. Maar zaad is zaad. Zaad moet bepaalde eigenschappen hebben, aan bepaalde dingen voldoen, anders kan het de levenskiem niet dragen. Het zaad is dus de nodige verzegeling van de levenskiem, anders zou de levenskiem verloren gaan. Daarom is het zo belangrijk dat de mens de hemelse landbouw principes kent en leert.

Juist de sacramenten, de waartekenen en de zegelen dus, zijn er dus voor om het hemelse evangelie beter te verstaan, en ook weer te verzegelen, te beveiligen, stelt Kersten. Het zijn voorbeelden, hulpmiddelen, steigers ook. Uiteindelijk zal het voorhangsel scheuren, maar de mens mag dit niet voor zijn tijd doen. Dat zou ook een soort van geestelijke verkrachting zijn, of een geestelijke miskraam. Het is hetzelfde als zwangere vrouwen inde buik trappen, waar we het al wel eens eerder over gehad hebben. Dat doet de mens graag, als een echte snelheidsduivel. Kersten stelt dat de waarde van deze tekenen en zegelen zowel niet oppervlakkig onderschat als overschat mag worden. Hij stelt dat in deze krachtige ontsluiting en verzegeling omtrend de natuurvrouwen dit wordt geantwoord : 'Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm.'

Kersten wijst er vervolgens op dat zowel het Woord als de sacramenten op zichzelf niets kunnen geven, en dat Rome dit niet begrijpt, want bij Rome gaat het om de uiterlijkheden. Men gaat daar helemaal in op zodat er niets anders meer is, en voor niets anders nog ruimte is. Zo is ook het werk wat zij doen allemaal uiterlijk. Nederland is lang onder Rome en Spanje geweest, maar met de reformatie begon uiteindelijk ook de tachtigjarige oorlog van het verzet. Was het allemaal koek en ei ? Totaal niet, maar het was wel een begin, zo goed en kwaad als het ging. Kersten wijst ook op deze oorlog. Ook daar was het Woord vlees geworden. Ook daar stierf het Woord en vervormde het Woord zich, maar het was een belangrijke fase voor de

wedergeboorte van Nederland. De natuur moeders van de heidelbergse catechismus, van 1563, brachten de geuzen voort, als een beeld van het Nederlandse zoonschap, en toen in 1568 begon de tachtig jarige oorlog, het verzet, de Nederlandse opstand tegen de Spaanse onderdrukker, de Spaanse tiran. Landgeuzen en watergeuzen met messen tussen hun tanden, tegen het Spaanse gezag. Zijn wij Heidelbergse germaanse geuzen of zijn wij paapse ijdeltuiten, snelheidsduivels ? Verzwagering met Rome is hierin fataal, stelt Kersten. Hij stelt dat er bloedige sacramenten waren in het OT die slechts een heenwijzing waren, en nu zijn er de onbloedige sacramenten. Dit zijn dus de nodige simulators. Het staat slechts ter model.

Er waren zowel bosgeuzen, wilde geuzen, als watergeuzen, en het woord komt van het Franse gueux, wat bedelaar betekent en schooier, maar wat werd gebruikt voor de calvinistische verzetsstrijders die tegen het overmaterialistische spaanse bewind streden, want het kan ook hongeraar betekenen, de soberen, die leven in de rauwe, primitieve, natuur, als wilden om zo aan het oordeel over de stad te ontkomen. Zij gingen niet losbollig om met godsdienst zoals vandaag de dag in de new age, even voor god spelen zolang de tijd duurt. Nee, zij leefden in heilige vreze, en wisten dat als ze god zouden zien, dan zouden ze sterven. De geuzen, de honger-strijders, waren kinderen van de reformatie, kinderen van Heidelberg, harde werkers, zowel in de mijnen als op de wijngaarden. Zij namen geen genoegen met het tafelschuimende, vraatzuchtige, verstadste modernisme. Uiteindelijk verdreven zij de spanjaarden. Nederland is dus gebouwd op wilde geuzen fundament. Ben je aan boord of loop je nog met Spanje aan te pappen ?

De wilde geuzen waren opgeleid door de amazones van Heidelberg, die ze niet gezien hadden, alleen van achteren, zoals Mozes God ook alleen van achteren had gezien, alleen het zegel, het voorhangsel. Toen Mozes van de berg afkwam moest hij een bedekking dragen, anders zou het volk het niet kunnen verdragen. De achterkant van God zal de wereldse patriarchie verbreken, dus dit hele proces dat het Woord vlees wordt. Het wordt de hemelse baarmoeder genoemd, duistere kennis. Hier kwamen de wilde geuzen, de wilde jongens, uit voort. Uiteindelijk leidde dit tot de bevrijding van Nederland. Het heeft te maken met de duistere sleutel van zondag 25.

Uitgave : HRC

FILIPPENZEN COMMENTAAR - 4
Hoofdstuk 4

1 Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie mijn verlangen uitgaat, mijn blijdschap en kroon, staat alzo vast in de Here, geliefden.
2 Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik, eensgezind te zijn in de Here. 3 Ja, ik vraag ook u, mijn trouwe metgezel: wees haar behulpzaam. Want zij hebben tezamen met mij in de prediking van het evangelie gestreden, naast Clemens en mijn overige medearbeiders, wier namen staan in het boek des levens.
4 Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u.

Door de kroon van waanzin, de kroon op de religieuze vraatzucht, wordt de mens tot rijtuig gezalfd voor demonen. Dat is ook de betekenis van Getsemané : olie pers. Ook tanken daar de rijtuigen bij. Er is een groot verschil tussen het letterlijke pad door deze dingen en het bevindelijk-gereformeerde pad. Het bevindelijk-gereformeerde pad is het hongerpad, de Ramadan, die tot de nacht van grootsheid gaat, als de hongerkroon van heilige waanzin.

5 Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend. De Here is nabij. 6 Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. 7 En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.
8 Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat; 9 wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.

In de leer van Calvijn is de heilige vrede de teugels van het rijdier die de restrictie uitbeelden, zoals in de grondtekst het woordje 'eirene' beveiliging betekent, en de verheven en gezegende staat van de heilige na de dood, na het sterven aan zichzelf. Het betekent in de Germaanse context de zogeheten 'einherjars', de eigen-overwinnaars die door de walkuren zijn opgenomen.

10 Ik heb er mij ten zeerste over verblijd in de Here, dat gij nu eindelijk uw belangstelling in mij hebt kunnen verlevendigen, omdat gij wel belangstelling hadt, maar niet de gelegenheid. 11 Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoegen te nemen. 12 Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek. 13 Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft.

Er is een verbinding tussen honger en overvloed. Honger leidt tot de overvloed van kennis. Maar die overvloed is wel een restrictie, en is niets anders dan de overvloed van honger, niet horizontaal, maar vertikaal, in de diepte. Het is de overvloed van de bevindelijk-gereformeerde honger, maar

ook hierin zijn vele gevaren voor de onoplettende reiziger. Hoevelen vallen wel niet ten prooi aan de subtiele valstrikken opgesteld ? Daarom moet een mens de demonologie kennen. De mens moet komen tot het touw.

14 Toch hebt gij er goed aan gedaan, te delen in mijn verdrukking. 15 Gij weet het zelf ook wel, Filippenzen; in het begin van mijn evangelieprediking, toen ik uit Macedonië vertrok, heeft geen enkele gemeente met mij in rekening van uitgave en ontvangst gestaan dan gij alleen. 16 Want ook te Tessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden. 17 Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit. 18 Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd, nu ik van Epafroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, een aangenaam, Gode welgevallig offer.

Paulus maakt hier duidelijk dat het niet om de gave gaat, maar om de opbrengst. Niets wordt zomaar in de schoot geworpen. Alles is een natuurlijk, diepgaand loonproces.

19 Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus. 20 Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen.
21 Groet iedere heilige in Christus Jezus. U groeten de broeders, die bij mij zijn. 22 U groeten al de heiligen, inzonderheid die aan het huis des keizers verbonden zijn.
23 De genade van de Here Jezus Christus zij met uw geest.

Genade, charis, is in de Griekse grondtekst gewoon loon. Er is dus werk te doen, een opdracht. We zijn aan het einde gekomen van de brief. Er wordt een zegen en een groet uitgesproken. Er was een ruiter gezonden. Nu moet de mens goed onderscheiden welke ruiter hij volgt. De Filippenzen brief is niet zonder gevaren. Als je het mist, dan eindig je als het rijtuig van een demoon. Vandaar dat ik u dit demonologisch commentaar heb gezonden voor uw eigen veiligheid. Bestudeer het, overdenk het, en mediteer erover, opdat u op het bevindelijk-gereformeerde pad blijft. Zij die dit bevel aan hun laars lappen zullen zelf ook tot de piraten gerekend worden. De boodschap is : Keer terug tot de wildernis. Verlaat uw huizen. In deze brief zien we de strijd tussen twee ruiters. De mens moet zelf leren ruiter te worden, om zo het ego te overwinnen. Dat is een hele opgave, maar er is een weg. De weelde staat altijd op de loer. De enige weelde waar een mens naar mag verlangen is de weelde van de heilige gebondenheid. Alle andere weelde leidt tot de dood. Weelde in materialistische zin is een piraats verlangen. Maak het krijgsgevangene en laat het sterven. Anders zal het u doden.

Uitgave : Calvijn II Project

DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA - 13 (SLOT)

Hoofdstuk 13. 1949

Traag ging het monster van Hiroshima door de straten,
Een spoor van bloed achterlatend,
Dan komt hij tot de brug tussen stad en wildernis,
De onmetelijk grote brug,
De stille brug van de dood,
En wanneer hij over de brug gaat,
Dan begint de brug te branden

De dominee kijkt naar zijn nieuwe vrouw,
Zij lijkt op een pop in haar witte jurk.
Hij wil haar beschermen,
Het is het laatste wat hij heeft,
Dit is wat hij droomt,
Plotseling staat zij in brand.
De dominee rent weg, naar de grote brug tussen stad en land,
Maar dan brandt de brug ook.
Hij kijkt achterom en ziet zijn nieuwe vrouw wegzinken in een zee van vuur,
En dan grijpt het hem, en hij zinkt ook.

Hij schrikt wakker en gaat naar de kamer waar zij slaapt.
Zij is in een witte nachtjapon.
Hij perst zijn lippen tegen haar wang en dan tegen haar mond.
'Ik wil niet dat jij ook gaat zoals de anderen,' fluistert hij en omhelst haar.
Ze ligt daar als een pop.
Ze beweegt niet en wordt ook niet wakker, maar ze voelt wel warm aan.
'Wordt wakker,' zegt hij in paniek.
Dan wordt ze wakker en is heel slaperig.
Hij kust haar weer.
'Wat is er ?' vraagt ze slaperig.

'Ik heb een nachtmerrie gehad,' zei hij, 'dat je wegzonk in vuur, en toen ook ik. Ik wil je niet verliezen. Een derde dood kan ik niet aan.'

Ze omhelsde hem stevig, en drukte hem tegen haar aan.
'We gaan eraan werken,' zei ze nog steeds slaperig.
'Nee,' zei hij. 'Er is wat aan de hand. Ik vertrouw het niet. Twee vrouwen kwijt en in haar lichaam was een abnormale hoeveelheid van een drug gevonden. Weet jij hier meer van ? Vertel het me.'

'Waar heb je het over ?' vroeg ze.
'Je weet het,' zei hij. 'Denk. Als de vrouwen hier zijn gebeuren er altijd zulke dingen. Alsof ze elkaar afwisselen. Alsof ze elkaar koudmaken. Jij kan de volgende zijn. Is dat soms ook een deel van jullie cultuur ?'

'Waar heb je het over ?' vroeg ze weer.
'Ik kan het niet meer,' zei hij. 'Alsjeblieft, laten we ze niet meer binnenlaten.'

'Maar ze zijn van onze cultuur,' zei ze. 'Het is onze traditie.'
'Hebben jullie hen vermoord ?' vroeg hij.

'Nee, natuurlijk niet,' zei ze.
'Wie dan, of hoe dan ?' vroeg hij.
'Ik heb geen idee,' zei ze.

Hij drukte zijn lippen tegen haar aan. 'Echt, ik kan het niet meer,' zei hij. 'Wat als jij de volgende bent ? Gebruik je drugs ?'

'Nee,' zei ze. 'Je hart klopt als een razende.'

'Ik ben bang,' zei hij.

'We gaan eraan werken,' zei ze weer.

'Waarom doen ze ons dit aan ?' vroeg hij.

'Ik weet het niet,' zei ze. Toen viel ze weer in slaap. Hij ging weer terug naar zijn eigen kamer. De dag erna was ze weer als het monster van Hiroshima.

Die nacht had hij weer een nachtmerrie.

De poppenmaker van Hiroshima ging traag door de straten,
Hij kwam om kinderen te roven uit hen bedden,
Om ze mee te nemen op zijn schepen,
Met een gif doorboorde hij de vliezen van hun hoofden,
Met een gif drong hij door tot hun monden,
Nee, zij sliepen allemaal, en zouden het altijd ontkennen,
Wat de poppenmaker van Hiroshima tot hen had gedaan ...

Einde

Uitgave : COAB, 2018

DE RIVIER VAN DE HEMELSE VERGETELHEID

Is er nog leven in ons ? Stroomt de rivier van hemelse vergetelheid nog in ons ?
Rivieren 10:15

Waarom wordt de hemelse vergetelheid gelijkgesteld aan leven ?
Omdat buiten de hemelse vergetelheid de dode kennis regeert.
De mens is veelal opgebouwd uit dode kennis, en de dode kennis heeft de ziel van de mens gedood.
Het is zeer giftige kennis, als de beet van een slang of een spin.

Wij zijn op weg naar de rivier van vergetelheid.
Het is een lange weg, en de weg wordt steeds smaller.
We moeten loskomen van dode kennis, van vleselijke kennis.
De rivier van vergetelheid komt ons dan ook tegemoet.
Het omhult ons in onze nachtmerries.
Het haalt ons uit de greep van de wurgslang.
Maar dan moeten we nergens meer aan vasthouden, alles loslaten.
En wedergeboren worden in de schoot van de rivier van de hemelse vergetelheid.

Deze werelden zijn opgebouwd uit dode kennis. Het verkoopt goed.
Het slikt gemakkelijk weg. Maar de rivier van de hemelse vergetelheid is een tegengif.
Het moet door je heen gaan stromen, als een grotere werkelijkheid.
Je moet bereid zijn de nachtmerrie achter je te laten, een nieuwe taal te spreken,
de hemelse rivier van vergetelheid door je heen laten stromen, je laten vullen,
ook door je hoofd, want daar ligt zoveel dode kennis.
Eerst moet je helemaal leeg worden. Laat het maar door je heenstromen, laat alles maar los,
en laat het je maar opnemen. Laat je geheugen maar wissen van dode kennis.
De rivier van de hemelse vergetelheid leidt je dan tot het hemelse woord waarmee je gevuld mag worden.
Het woord is ook minderend, niet opgeblazen, niet verdichtend.
Het woord leidt dus altijd terug tot de hemelse vergetelheid.
Ze houden elkaar in stand, ze stuwen elkaar op.
Dat is een natuur verschijnsel.

De hemelse vergetelheid is de beveiliging van het hemelse woord.
Zo kan het nooit opgeblazen worden.
Ik droomde eens over de rivier van de hemelse vergetelheid.
Het ging de scholen binnen, en de stoelen waarop de kinderen zaten begonnen te bewegen, en de rivier nam de kinderen mee naar buiten, en nam hen toen over het schoolhek.

Laten we tot deze rivier gaan. Laat het je meenemen. Ga maar kopje onder.
De nachtmerrie van dode kennis is een zware, waar we elke dag weer in zijn.
We hebben de rivier van de hemelse vergetelheid nodig.
Kom, rivier van de hemelse vergetelheid. Leidt ons tot de levende kennis,
de hemelse kennis van uw woord. Het is een belangrijke kringloop van Moeder natuur.
Telkens weer gaan wij de nachtmerrie in om daar de rivier van hemelse vergetelheid te brengen.
Neem anderen maar mee. Daarom ben je in de nachtmerrie : om anderen op te halen. Haal ze maar uit de nachtmerrie. Bevrijd hen van hun dode kennis, opdat de rivier van hemelse vergetelheid ook door hen mag stromen. Alles moet veranderen. Dat begint in jezelf. Heel veel vergeten. Alles moet anders. En laat het dan ook weer los, want de rivier van hemelse vergetelheid zal het zelf doen. Laat het maar stromen, en stroom maar mee. Houdt je aan niks meer vast.

Uit : Gids bij de RV-Bijbel

1e Jaargang, nummer 25, 4 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 3

C.S. Lewis gaf aan dat hoe meer iemand onder de invloed was van de duivel, hoe minder die persoon zich daar van bewust was, hetzelfde als dat bij kleine dronkenschap de dronkaard weet dat hij dronken is, maar bij grote dronkenschap weet hij dat niet. Zo is de kerk dus in grote mate dronken, en weet zij dat niet van haarzelf. Calvijn stelde dat de zorgeloosheid van de wereld vreselijk is.

Als wij hier om des Heeren wil om lijden in ons werk voor de Heere, als geroepenen, dan mogen we ook weten dat we hiervoor zijn toegerust om deze last te dragen, stelt Calvijn.

God zal zijn schapen niet laten dolen tussen de wolven zonder dat de Heere toont hun herder te zijn, stelt Calvijn. In Calvijn’s leer vloeit het geloof voort vanuit de eeuwige verkiezing van God wat hij de verborgen Raad noemt. Daar kan een mens niet bij, daar beslist een mens niet over. Daar beslist alleen God over die alle dingen overziet. Wel is het dan zo dat de voornaamste stukken van de theologie de vervloeking van het menselijke geslacht, de verdorven natuur en het doden van het vlees zijn, stelt Calvijn. Hij laat zien dat God’s werken ondoorgrondelijk zijn, maar wijst dan toch op deze drie eerste grondbeginselen, waardoor we kunnen zien hoe de eeuwige verkiezing van God werkt. Bij Calvijn was het God die verkiest, niet de mens, en de mens kon ook niets doen om verkozen te worden, want dan zou de eer naar de mens gaan, zo redeneerde Calvijn, maar wij moeten dus goed beseffen dat de katholieke kerk al alles had uitgestippeld als een vleselijke weg tot de hemel, als de nieuwe toren van Babylon, en Calvijn kwam om die om te werpen. Zo was er geen verheerlijking voor het katholieke, materialistische vlees, maar in de geschriften van Calvijn zien we wel een diepere weg. Calvijn gaf de beginselen, maar die moesten nog verder uitgewerkt worden. Het vlees was in die tijd nog te gevaarlijk, en stond teveel op de loer, als een stalker, klaar om toe te springen. De oude bijbel stelde : niet door het vlees, maar door het geestelijke, als zowel een nee als een ja. Eerst moest Calvijn dus een grote nee leveren tegen de katholieke aflaat. Uiteindelijk moest alles van boven komen, want zelfs als de mens God verkoos dan was dat vaak voor vleselijke redenen, en dat wilde Calvijn uitschakelen.

Zo kon een mens dus vijandig zijn tot de katholieke God, maar wel uitverkoren zijn in het stelsel van Calvijn. Op het eerste gezicht lijkt het allemaal onvoorwaardelijk, maar wie dieper in de geschriften van Calvijn dwaalt komt uit op een voorwaardelijkheid. Dieper in de geschriften van Calvijn blijft er van TULIP niet veel meer over. De mens wordt in andere richtingen getrokken. Het is een oerwoud waarin verschillende krachten tegen elkaar strijden. Net zoals de bijbel moet je de geschriften van Calvijn niet al te letterlijk en direct nemen. Het is allemaal zeer dichterlijk. Calvijn schreef het op als psalmen waarvan hij zelf de diepte nog niet zag.

God is het proces en die maakt geen onderscheid gebaseerd op vleselijke werken van de mens. Zo moeten we dat eigenlijk lezen. God kijkt alleen naar de geestelijke werken, en zelfs zijn er een heleboel vleselijke geestelijke werken, dus vandaar dat Calvijn hier heel voorzichtig mee is, en eigenlijk gewoon de deur bijna gesloten houdt, maar niets is onmogelijk bij God.

Het probleem was dat de katholieke kerk de werken canoniek had gemaakt, en daarom moest Calvijn de werken wel aanvallen. Maar als er iemand is die over het belang van de geestelijke werken spreekt, dan is het Calvijn wel. Hij heeft het gehele pad door de wildernis uitgestippeld. Hij spreekt over de wederbaring, dat wij zo kinderen van God worden, en dat alleen de kinderen van God zo de gave van geloof ontvangen, dit omdat er in de mensen niets recht en waar is, in hun natuur, en dat er veel vals en overmoedig, gemakszuchtig geloof is, maar Calvijn wijst altijd op de kennis, op het kennen van God, wat de bron is van alle leven. Geloof ligt bij Calvijn dus hoog op de kast. Daar kun je niet zomaar bij.

Het is dus wel zo dat het evangelie aan iedereen wordt aangeboden, stelt Calvijn, maar er is een verborgen en krachtige wijze van leren. In zijn commentaar op Johannes 17 stelt hij dat het rijk des Heeren zich uitstrekt over alle mensen, maar het is alleen de uitverkorenen tot behoudenis. De uitverkorenen zijn hen die de herder vrijwillig volgen. De anderen worden door geweld en dwang tot

gehoorzaamheid gebracht, om zo door de ijzeren stok uiteindelijk verdelgd te worden. Hoe moeten we dit zien ? Het is een beeld van de verdelging van het vleselijke. Het uitverkorene is het weinige, het mindere, het sobere in ons, zoals de nieuwe bijbel catechismus stelt. Wat we om ons heen zijn zijn zinnebeelden. Alles zal medewerken ten goede. God is geen psychopaat, zoals de westerse ongeletterden God hebben voorgesteld, en waardoor nog steeds de psychiatrische ziekenhuizen volzitten. Ik bestraf de psychopathische theologie. Ook Calvijn had psychopathische trekken hier en daar, maar dat doet verder niet af aan de waarheden die hij predikt ter bestrijding en ontmaskering van het vlees. De kerk moet nog steeds ontwaken uit de greep van de wurgslang. Daarom stelt de nieuwe bijbel catechismus ook dat de reformatie doorgezet moet worden en niet mag stilstaan. Vandaar dat we bezig zijn met een gedegen commentaar op Calvijn's werk, naast het commentaar op de oude bijbel.

De mens maakte zichzelf luie en trage wagens tot de hemel, stelt Calvijn, door uiterlijke vormen, maar men moet ervoor oppassen dat de uiterlijke vormen niet meer uitdrukken dan in het hart is. Het innerlijke moet dus alles beheersen, stelt hij.

Als de Heere door de mensen wordt verlaten wordt hij daar niet minder door, stelt Calvijn, want de heerlijkheid des Heeren is niet afhankelijk van het geloof der mensen, maar ligt in zichzelf vast. De vervolging is een keursteen om het geloof te beproeven, stelt hij. We mogen eraan denken dat de witte keursteen ook niet zonder vervolging bereikt kan worden. Wee u wanneer een ieder wel over u spreekt. Het is een prisma, en zo zal eerst alles afbuigen en afgebroken worden voordat wij tot haar bron komen. Wij moeten hiervoor tegen de stroom inzwemmen als bewijs dat wij niet dood als de massa's zijn.

Eerst wordt dat geloof in kleinheid geopenbaard in vreze en beven, om zo een schuilplaats in het binnenste te zoeken, stelt Calvijn. Dit is geenszins de opgeblazenheid die we vandaag de dag in het overmoedige, westerse geloof veelal zien. De mens in deze tijd is ernstig van de bron afgeweken, en daarom is het werk van Calvijn een ernstige waarschuwing wat met de reformatie meekwam. Ook Calvijn kon deze sterke stromen niet tegenhouden. Dat was iets van de hemel die haar volk tegemoet kwam, en haar volk beproefde. Er zou maar een klein overblijfsel zijn. Velen waren geroepen, maar weinigen zouden binnengaan, wat in de nieuwe bijbel catechismus ook verder wordt uitgelegd, want dit gaat over een principe dat alleen het weinige, het minderen, tot die hemelse kracht kan komen, en dat we het vele moeten achterlaten. God wil dat wij met lege handen komen tot de Heere. Wij mogen niet vooringenomen zijn. Dat is wat het reformatorische psalmgedicht is, wat door alle verletterlijkingen en moderniseringen tot een gruwel is geworden. De reformatorische kerk is niks meer zoals het vroeger was. Dat wil niet zeggen dat ze vroeger niet hun eigen problemen hadden, en daarom is ook de nieuwe bijbel gekomen om het sluitend te maken. De oude bijbel is een Israelitische bijbel, en de nieuwe bijbel is een Nederlandse bijbel, waardoor ook de profetie van Isaac Da Costa in vervulling is gegaan, dat Nederland het Israel van het Westen zou worden.

'Oh, Nederland, gij zult eens
weer het Israel van het Westen worden.
God zal uw kerk met licht omgorden,
uw koningen met David's eer.'

Daar zal een dubbel bijbel theologie zijn, met onderwijs en exegese van zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel. Dit werd al in het boek Openbaring aangekondigd als de witte steen, het verborgen manna, als het boek des levens wat is weggelegd voor de overwinnaars, hen die de grootte van de zonde onder ogen zijn gekomen om zo het zwijn van de zonde te kunnen doden. Dat is niet zomaar wat de ander verkeerd doet, maar het eigen vlees, de leugenachtige natuur die de mens diep van binnen draagt. Zij die geen goed besef hebben van de gelijkenis van de balk en de splinter zullen nooit met de overwinnaars zijn. Zij hebben hun broeders en zusters gedood in plaats van het zwijn van de zelfzucht. Geen mensenmoordenaar heeft eeuwig leven in zich. Dat zijn principes. Daar hoeven we niet overdramatisch en psychopathisch over te doen, maar het heeft genoeg aan zijn eigen psalmdichterlijke drama, en daar moet het bij blijven. Dat mag ook niet onderschat worden. We mogen de ernst en de dreiging daarvan niet onderschatten. Het hoort bij het leven, en het hoort bij het Woord des Heeren.

De Johannaieten, een bepaalde naker stam, de dochters der mensen uit Genesis 6, oftewel de vrouwen van de nephilim, de reuzen en mannen van naam, zijn psychopathisch in hun doen en laten, en hebben van God een gruwelijk monster gemaakt zonder enige barmhartigheid in de eeuwigheid naar hen die net even iets anders dachten of geloofden dan hen. Zij zijn letterslaven en naamslaven. Over het nakergeslacht wordt uitvoerig gesproken in de nieuwe bijbel. Toendertijd was het volk daar nog niet klaar voor, wat Jezus ook uitsprak. Ze konden het nog niet dragen. Daarom kondigde het boek Openbaring voor de toekomst de witte steen, het verborgen manna, aan, waarin nieuwe namen zouden worden besproken.

Calvijn stelt dat de gerustheid bedwongen moet worden, als die buiten de perken wil gaan, en de ledigheid van alles moet ontdekt worden. Al het geloof moet neergeworpen worden en vernietigd, en er zal een klein overblijfsel zijn waarvan later nieuwe scheuten zullen uitbotten, stelt Calvijn. Grotendeels is het geloof der mensen

vals voor God, bedrieglijk. Eerst moet de verbrokenheid ingegaan worden. Op harde grond kan niets groeien. Grotendeels is het geloof der mensen een valse noot van het vlees, wat toch nog uitvluchten probeert te vinden. Daarom moet de mens het geloof teruggeven aan God, zaaien in de aarde, opdat de zaadkorrel sterft. De mens heeft monsters in zijn hart binnengelaten, die volgzaam zijn tot de mensenmassa's, niet tot God. Vaak is het geloof gewoon een geloof in de algemene opinie. Daarom sprak de studentenpredikant Bernard Rootmensen in zijn boekje '40 woorden in de woestijn' ook over het belang van 'culturele ongehoorzaamheid' om te kunnen overleven in de woestijn, wat één van de levensbronnen was in zijn theologie. Het moderne, westerse geloof is vaak veel te braaf. Yeshua was geen brave, meelopende broeder. Hij was niet politiek of kerkelijk correct. Hij ging er dwars tegenin, als een barbaar, als een wilde jongen. Hij wilde er niet bijhoren. Hij zei dingen die niemand begreep, en hij wilde vaak ook niet begrepen worden, omdat ze er nog niet aan toe waren. Hij kwam om het Woord te prediken, voor alle tijden, niet slechts hun eigen tijd. Hij sprak geen mensen naar de mond. Hij sprak vaak in gelijkenissen en duistere raadselen, zoals de oude profeten.

Andere levensbronnen in zijn theologie waren verdieping en herbronning, het terug gaan naar de bronnen, en dan herbronnen, niet zomaar de geschiedenis canoniek maken. Ze hadden hun eigen strijd en hun eigen verdwaasdheden. De wereld komt voort uit een donker gat. Er is nog veel werk te doen. Ga daarom niet pensioneren en rentenieren met het evangelie. Je bewijst de vaderen geen dienst door ze zomaar blindelings te volgen. Zij moeten geholpen worden in hun gevangenissen, zoals Yeshua ook tot de gevangenis afdaalden om de gevangenen vrij te zetten. Hij liet de diepere betekenissen zien van het Oude Testament, en verbrak de letterlijke wetten, omdat het hogere betekenissen had. Daarom sprak Bernard Rootmensen ook over woestijntheologie. We moeten de stad uit, de wildernis door, en niet ergens halverwege ons een stad en naam maken. Bernard Roormensen stond voor het stimuleren van een tegencultuur, van een groot vraagteken neerzetten achter de hedendaagse cultuur, in plaats van het uitroepteken wat er nu staat, stelt hij. Hij noemt het de weg van het kritische bevragen in zijn woestijntheologie. Hij noemt de omweg van de tegen-cultuur een vruchtbare omweg. Hij stelt dat dit alleen kan gebeuren daar waar kwantiteit niet geldt, maar kwaliteit.

Laten wij bedenken dat van Yeshua een gruwelijke afgod is gemaakt in het westen, geheel buiten de perken, en die zo een valse gerustheid bracht tot de mensen. Dat alle kerken elkaar de hersenen inslaan over hun Yeshua-afgod schijnt niet velen te storen in hun heilloze weg, want ze gaan er rustig mee door. Iedereen maakt een eigen Yeshua-afgod, en deze afgoden zijn in oorlog met elkaar om de eer. Maar laten wij strijden voor de principes des Heeren, en niet voor namen in de stad. De markt van Babylon zal vallen. Maar scheuringen moeten er wel zijn, opdat gezien zal worden wat de toets zal doorstaan. Het gaat niet zomaar om het 'wie', maar om het 'wat'. Deze wereld komt uit een diep, duister gat van vele persoonlijkheids-cultussen. Het vlees is geheel vetgemest, en ligt klaar voor de slacht. De zwijnen komen al bijna niet meer vooruit. Alles is vastgelopen en dichtgegroeid. En nog klaagt de mens niet om de zonde, maar om het oordeel. De mens strijdt niet tegen de zonde, maar tegen God en de schepping.

Dit kan niet altijd zo voortduren, stelt Calvijn. De wereld die haar vermaak zoekt in vergankelijke dingen zal spoedig van haar valse blijdschap worden beroofd, stelt hij. De droefheid die gedragen wordt ter wille van het evangelie zal echter vrucht dragen, stelt hij. Vruchtbaarheid in het kruis groeit tezamen op met vruchteloosheid in wereldse, vergankelijke ijdelheden. Het kaf groeit op met het koren. Het is de mest die nodig is opdat alles zal groeien. Zo zal ook de woestijn bloeien.

Calvijn vergelijkt het met de droefheid van een barende vrouw, in zijn bespreking van Johannes 16, en zo wordt zij beloond door het dragen van vrucht. Calvijn spreekt dat die zwangere vrouwen nodig zijn om uit de kerker van het vlees te kunnen komen. Dat zijn de natuurvrouwen, als beeld van de barende kerk. De wederbaring heeft een grote plaats in de theologie van Calvijn.

De directeur van mijn eerste theologische opleiding noemde het vlees een 'bezig baasje'. Het is typerend als we de geschriften van Calvijn doornemen dat we veel gevaarlijkere leringen tegenkomen dan TULIP. We gaan zo ook de bronnen zien van de TULIP-dwaling. De reformatie stond nog maar in de kinderschoenen en werd vastgehouden door dit soort geesten. De mens zat nog diep in de kerker van het vlees, en daarom moesten de natuurvrouwen komen voor de hemelse wederbaringen, en de mens moest gaan van wederbaring tot wederbaring, van reformatie tot reformatie.

We gaan het hebben over de vader van TULIP, Calvijns meest beroemde en beruchte leer. Het is belangrijk tot de bron hiervan te gaan, om deze leer te kunnen ontkrachten, want het is nog steeds een leer die zijn miljoenen verslaat en vasthoudt, in een ijzeren grip, en waardoor de psychiatrische klinieken blijven volstromen. Ze verdienen er klinkende munt aan, aan het leed van anderen. Tijd daarom om hier wat aandacht aan te besteden, zoals de opmerking van de directeur ook kwam om 'de vader van het vlees' aan te duiden, als een 'bezig baasje' dus.

Het gaat om Calvijn's commentaar op

Johannes 16:20 :

'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat gij zult schreien en klagelijk wenen, maar de wereld zal zich verblijden en gij zult bedroefd zijn, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.'

Hier maakt Calvijn een grote fout die grote gevolgen zou hebben. Hij stelt namelijk dat de mens na de verslagenheid nieuwe blijdschap zal ontvangen die immer zal toenemen totdat de blijdschap in de hemel volkomen is. Het is de leer van de immergroeiende blijdschap, terwijl onze blijdschap juist moet minderen om plaats te maken voor veel belangrijkere dingen, zoals nut, kennis, ingetogenheid en tederheid. Het gaat helemaal niet zozeer om blijdschap. Die maakt niet gelukkig, en mag maar op een heel laag pitje staan, om oog te krijgen voor het grote drama van de schepping, waar de mens door strengheid en soberheid een bittere vrucht voortbrengt die ook een zekere zoetheid heeft. Die blijdschap moet juist ingetogen zijn, en minderen om de diepere waarheden des Heeren te communiceren. Calvijn was in grote theologische dronkenschap terechtgekomen en had zelf niet eens meer door hoe dronken hij was, vanwege de aard van die dronkenschap.

Onze blijdschap en zoetheid moet minderen, opdat wij onszelf niet zullen bedriegen, en niet zullen indutten, zelfs in de eeuwigheid niet, en wij moeten van ontwaking tot ontwaking komen, en van bewaking tot bewaking, en zo zullen wij een eeuwige, lankmoedige vrucht voortbrengen waardoor wij geen deel hebben aan de lachpartijen van de dwazen. De vreugde zal gematigd zijn, want er is een diepere vrucht dan dat, die alleen kan komen als onze vreugde zal minderen. Bij Johannes 16:20 nam Calvijn zijn jackpot, en het is de bron van zowel TULIP als Toronto geweest, want hij kwam hier in grote dwaasheid. Teveel vreugde, ook in de eeuwigheid, zou alles verwoesten, en is het pad van de heks Kakia, zoals in de Griekse mythologie en de nieuwe bijbel.

De vreze des Heeren en de kennis des Heeren zullen ons hart vervullen, en teveel vreugde zou dit tegenhouden, en die immergroeiende vreugde zou ons vernietigen en waarlijk pijndoen, want het dooft de waakzaamheid uit, de zintuigen. We moeten voelen en leren voelen, en vreugde is vaak geen betrouwbare raadgever, vooral als die vreugde overmatig is. Het staat in contrast met Calvijn's verdere leringen, want hij wijst vaak op het belang van de gematigdheid. Hier bij Johannes 16:20 glijdt hij gevaarlijk uit. Hij houdt het hier theologisch niet meer uit en grijpt naar onbehoorlijke theologische dronkenschap.

Het is een droevig moment waarop hij theologisch zichzelf te buiten gaat. Dat gebeurt wel vaker. Soms heeft hij psychopathische trekken. Dat moet gezegd worden, zonder het werk van de man geheel weg te schuiven. Er was een hogere en een lagere Calvijn, een geestelijke en een vleselijke. Soms verloor hij de macht over het stuur. Hoe dan ook, met Calvijn gingen dingen zowel beter als slechter. We zien in het calvinisme de strijd tussen goed en kwaad, tussen kennis en onwetendheid.

Overmatige vreugde is gevaarlijk, want het dooft de geestelijke gaven uit, de hemelse zintuigen, en de lust tot de hemelse werken. We moeten geen genotzoekers worden, want het tast de kennis aan, de hersenen aan, en laat de mens leven door roekeloze en tomeloze emoties. We moeten heel voorzichtig zijn met verwijzingen naar blijdschap, want het kunnen sluwe vijanden zijn, vooral als het 'voortdurend groeit' totdat de mens in heerlijkheid is opgenomen. Is dit de weg tot de opname ? Nee, ook niet na de verslagenheid. De mens moet het hemelse touw ontvangen. De mens moet worstelen, en God zal de mens niet overmatig verwennen. God is niet de romanticus zoals in de immergroeiende blijdschap van Calvijn tot volkomen blijdschap. Er liggen teveel gevaren op de loer, er zijn teveel kapers op de kust. De nieuwe bijbel noemt de ware opstanding een diepere dood, en de vreze des Heeren. Aan dit touw wordt de mens opgenomen, tot wurging van de oude mens.

De mensheid is verkocht onder de overmatige blijdschap en de leer van de immergroeiende blijdschap van Calvijn, ook al is dit alleen beloofd na de verslagenheid en noemt hij het verslagen liggen als maar een korte tijd. Vandaar dat de verslagenheid van Calvijn nooit diep genoeg heeft doorgedrongen, want er werden dingen overgeslagen, en hij ging voor de blijdschap, als sinterklaas voor de uitverkorenen en de verslagenen. En zo kon de TULIP-dwaling wortelschieten.

Ook al streed Calvijn tegen hoogmoed en nalatigheid en wees hij op het belang van nederigheid en gierigheid, was hij dus ook een theologische genotszoeker wat zijn val veroorzaakte. Dat was zijn zwakheid. Hij rondde dingen te snel af, en daarom kwam hij ook tot zijn soms wat psychopathische handelingen. Laten we niet vergeten dat hij niet vies was van wat reformatorische inquisitie.

Hij wijst op 2 Korinthe 5:16 : 'Al hebben wij Christus naar het vlees gekend, nochtans kennen wij hem nu niet meer.' Zo moet dat toegepast worden, want nu kent men Jezus overvloedig naar het vlees in de kerken, en daar moet men mee stoppen, en er veel voorzichtiger mee omgaan, want het heeft hen in valse gerustheid en valse blijdschap gehad die overmatig is en de religieuze zinnen streelt. Zij hebben een relatie van de heks Kakia die een beeld is van werelds hedonisme en haar uitspattingen.

Calvijn, alhoewel op velerlei punt een uitmuntend leraar, was ook in de klauwen van deze heks, die het volk niet

wilde laten gaan.

Als Calvijn het over het oordeel heeft dan is dat volgens hem niet zomaar het oordeel als een veroordeling, maar als de rechte hemelse orde tegen de verwarde en verdeelde samenleving. Het is de bevrijding van duivelse tirannie. Hij wijst erop dat het oordeel pas begint met het aanwijzen van de zonde. Dat is dus niet volkomen gebeurt, dus het oordeel van de mensen is vaak vals. De mens is tot gevoelsoordeel gekomen, wat een emotie van het vlees is.

De ongelovigen zijn in blinde woede tot de gelovigen, stelt Calvijn, omdat zij de Heere niet kennen. De goddelozen hebben zich zo autoriteit aangematigd die een duivelse glans met zich meebrengt, waardoor de soberen en ingetogenen geschokt zijn, stelt hij. Maar die blinde vuistvechters in blinde woede die niet de tijd nemen om de Heere te leren kennen, en een ieder verachten die dat wel doen, zijn zelf verachtelijk. Calvijn stelt dat ze hun verstand hebben verloren, maar dat God de soberen beschermt met een ijzeren muur tegen hen. Het niet kennen van God is in de theologie van Calvijn de oorzaak ervan dat moordenaren lof en eer zoeken voor hun misdaden. Calvijn stelt dat de lof van de misdaden nog wel erger is dan de misdaden zelf. De glorie van het vlees is zo nog wel dodelijker dan de werken van het vlees op zich. Het is als een Medusa, als een gorgoon, en deze gorgonen hebben zich ook in de kerk opgesteld. Zij drinken het bloed van de martelaren, en vereren en bevestigen elkaar in deze gruwelen, waardoor ze het ongestoord kunnen blijven doen. Zo is de lof van het vlees het schild en het wapen van het vlees. Daar doen ze alles voor. Daar verkopen ze alles voor. Zo worden ze ook geprezen door hun afgoden.

In de theologie van Calvijn is de lof van het vlees dus nog wel een gevaarlijkere en ergere vijand dan het vlees op zich. Deze lof uit zich ook in de ‘rechtvaardiging van het vlees’ waardoor het geestelijke en sobere veroordeeld en gedemoniseerd wordt, en zo is het tot één van de grootste doodsvijanden van hen die zich volhardend op het smalle pad begeven. De vijand bedriegt dus niet slechts de mensen, stelt Calvijn, maar ze eisen ook nog eens de lof bij God op voor hun wandaden.

Dit is inderdaad een nieuwe reformatie. Die moet er wel zijn. Daar zijn ook engelen mee gemoeid. Die reformatie gaat dus ook deels terug. Hiertoe kwamen engelen, die in de nieuwe bijbel vaak hemelse gezanten of getuigen worden genoemd. Vannacht had ik een droom waarin een engel kwam in de gedaante van een jongen waarmee ik in de buitendienst van een rolgordijnenfabriek werkte. We reden toendertijd hiervoor door het hele land voor de voorhangsels. Hij zei dat hij was gekomen om de oude natuur van de dochteren te stenigen. Hij zei dat de bokgeesten de leiders waren van de varkensgeesten, in de zin dat de bokgeesten de lof en de rechtvaardiging van het vlees zijn. Maar de nieuwe bijbel laat zien dat ze door de vraatzucht van de varkens ten onder zullen gaan. Hun eigen vraatzucht zal hen een halt toeroepen. De ouroboros zal in zijn eigen staart bijten. Koningsgeesten noemde hij de bokgeesten. Die zouden eerst heel groot worden, en dan ten onder gaan door hun eigen onderdanen. Telkens weer zien we dit proces in de geschiedenis. Hij noemde toen verschillende geesten in het werk van Calvijn, territoriale geesten, oftewel heersersgeesten : Satak, Gargul en Virtro. Dezen houden het volk in bedwang. Ik moest toen in verschillende steden en dorpen waar ik op school zat naar de bossen rennen, om in de bossen te komen tot de verborgen natuursteden. Ik keek naar de lucht en zag vanuit de hemel reusachtige bronnen van water geopend worden, die als een zondvloed over de aarde kwamen. Ik voelde de Vreze des Heeren over me komen. Die zou terugkomen. Dat is ook wat in de nieuwe bijbel de ware opstanding wordt genoemd, tot een diepere dood van het vlees. Ik was toen in huis met een natuurvrouw, en er was toen iemand aan de deur. Het was een hemelse loodgieter die met de leidingen bezig ging. De engel zei toen ook dat hij voor genezing gekomen was.

DE ZELFVERDUISTERING - BESPREKING KAMBA 1:1-6

KAMBA

Hoofdstuk 1.

1. God wil gekend worden. Wij moeten kennis van God krijgen willen wij in de wegen van God wandelen. Wij moeten ontwaken, maar eigenlijk is dit juist een verduistering om het valse licht wat ons in slaap en verblinding houdt te laten wegsmelten. De verduistering zal zo ons inzicht geven.

Uitleg :
We zien zo ook direct waarom de moeder wildernis donker is en waarom we in de donkere baarmoeder moeten. De parasieten van het licht kunnen ons zo niet bereiken. Die worden gedood door de baarmoeder. De slangen van het licht en de verblinding moeten ver van ons weg blijven. De mens is verslaafd aan licht wat de waarheid dooft. De mens is verslaafd aan de leugen. De moeder wildernis zal dit niet toestaan en houdt daarom haar kind in de duisternis, waarin het kind zich zal kunnen ontwikkelen. Je kan niet zomaar door geloof in de wegen des Heeren wandelen. Je moet de kennis des Heeren ontvangen. Geloof zonder kennis is dood. Het ware geloof is een school, en dan moet eerst alle oude kennis afsterven, en alle valse lichten die die kennis in stand houden. Dat gebeurt in

de duisternis van de baarmoeder van moeder wildernis, waarin ze haar kind veilig houdt. Zo zal het kind uiteindelijk ontwaken.

2. De sobere overwon Goliath door de Eben, de tabletten van de hemelse leerregels, de tabletten van de hemelse kennis.

Uitleg :
David overwon de geest van Goliath niet zomaar door een steen die hij slingerde, maar door de 'eben' in het Hebreeuws, wat dus een veel diepere betekenis heeft. David overwon Goliath door het Woord, door de hemelse leerregels. David wordt veelal Ahn genoemd in de nieuwe bijbel, want dat is zijn Orionse naam. David wordt hier ook de sobere genoemd. De soberheid is de basis om het Woord te ontvangen en te hanteren, anders komt de mens op een dwaalspoor. Er zijn maar wat veel geesten die de mens graag willen leiden door het Woord, maar dan door verdraaiing, opdat ze de mens kunnen uitbuiten. Soberheid is daarom de sleutel tot het hemelse Woord. De mens moet matigen en zich niks aanmatigen.

3. Het heeft als wortel-woord banah, het bouwen van een huis, een familie, waarin de moeder het gezag krijgt, oftewel het herstel van Moeder God. De sobere overwon Goliath door het oprichten van de tentendienst

Uitleg :
David kon Goliath alleen overwinnen als door de verhouding tussen moeder en zoon, wat geen aardse moeder is, maar de moeder als beeld van de hemelse leerregels en kennis. Alleen door de zuivere dienst hiertoe kon David de goddeloosheid en moederloosheid waar Goliath voor stond overwinnen. Goliath staat ook voor immoraliteit en misdaad, terwijl David een godsdaad verrichtte. De moeder is donker omdat dit de schuilplaats uitbeeld en ook het onbaatzuchtige werk van je ene hand niet laten weten wat je andere hand doet, een thema wat ook telkens weer terugkomt in de nieuwe bijbel. Zij die dus de duisternis schuwen en onderschatten zijn dus nog op zoek naar eer en aanzien, en schieten zo langs hun doel heen.

4. Het oog van Goliath stond voor de oude wereldorde. Het oog van Goliath was de menselijke overleveringen en tradities.

Uitleg :
In de Halal staat hierover : 'In het Aramees trof David Goliath door de eben in het oog (byt, bit, bet). Het oog van Goliath stond voor de zon van de oude wereldorde, maar de strijd was nog niet gestreden. Het verhaal van David was slechts apocalyptisch.' Het ging dus om een bepaalde zonsverduistering. De mens moest nog tot de diepte komen van deze strijd tegen Goliath. David moest door nieuwe openbaring de vleselijke openbaring van de mens overwinnen. Dit was dus het herstel van de profetische en psalmische bediening. Doordat het oog van Goliath werd geraakt door de hemelse steen kwam er een verduistering op de aarde, en kon de mens weer terugkeren tot de donkere aardmoeder als een beeld van de zelfverloochening, de zelfverduistering. In principe was dit al het werk van de nieuwe bijbel die zou komen. Goliath was een beeld van de vleselijke bijbel. Ook de zonde heeft zijn eigen bijbel. In het Orions was dit de Takoth. David had een openbaring ontvangen die af zou rekenen met het vooroordelende en verdraaide woord van mensenvlees.

Goliath was het beeld van het leven in het vlees, en David was het beeld van het leven door het geestelijke. Dit was dus geen letterlijke strijd, geen vleselijke strijd, maar een geestelijke strijd. David had een nieuwe openbaring van het hemelse woord ontvangen waardoor deze wereldleider van het vlees en van de zelfverheffing zou vallen.

5. De vijand had het volk in slavernij gebracht door het volk te onderwerpen. Als medicijn en sleutel wordt aangereikt : Te komen tot de poorten van de dochter van Sion.

Uitleg :
In de Halal is de dochter van Sion de dochter van Jakob, namelijk D'n, Djannah, Jannah, wat ook weer het paradijs is in het Arabisch, wat Eden is in het Hebreeuws, de tuin van Adam en Eva, Edem in het Grieks (in de Septuagint), en Edom in de Ethiopische bijbel in de Ge'ez taal van Ethiopie. In het Aramees betekent het de exegese. Ethiopie was vroeger ook een naam voor onder Afrika, het Afrika onder Egypte, of voor heel Afrika. In Genesis is Ethiopie het paradijs, Cush, en ook Havila wordt genoemd, wat in Genesis 10 het nageslacht van Cush is. Havila betekent in het Hebreeuws-amazonisch 'Eva (havah, hebreeuws) is God (ila, voortijds-amazonisch).' In de nieuwe bijbel, zoals ook in de grondteksten van de oude bijbel, wordt er een onderscheid gemaakt tussen de hogere Eva, de godin Eva, en de lagere, gevallen, vleselijke Eva. Haar zaad moest de geest van Goliath, de geest van wedijver, competitie, verslaan.

6. Het kwaad zal verkocht worden aan de onderwereld.

Uitleg :
We mogen niet vasthouden aan het vlees. We moeten het afleggen, 'doorverkopen' aan God, omdat God weet wat ermee te doen. Ezau moest zijn eerstgeboorterecht, zijn sociale status, verkopen voor het rode, voor de baarmoeder, tot wedergeboorte, wat een veel hoger pad was. Hij moest de duisternis in, zijn ene hand niet laten weten wat zijn andere hand deed.

Uit : 'Uittocht uit Laodicea'

1e Jaargang, nummer 26, 8 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’

(Kerkorde Emden, 1571)

DE BOK EN HET VARKEN IN DE APOCALYPSE VAN DE NIEUWE BIJBEL

En de engel sprak :
‘Geen leider van het vlees zal kunnen standhouden, spreekt de Heere. Uiteindelijk zullen ze door hun vraatzuchtige onderdanen verslonden worden. Hun volkeren zullen hen kruisigen, omdat de vraatzuchtige volkeren altijd meer willen dan er beschikbaar is. Daar kunnen zelfs de bokkenleiders niet aan tippen.’

Nu, dat zien we ook gebeuren in de nieuwe bijbel, in de apocalypse, in Buli 8:9-10 bijvoorbeeld :

‘En een bok die voor een lam zorgde, maakte zich groot tegen de haan en doodde het. En een ander varken kwam uit de zee om de bok te ondersteunen, maar na het einde van de periode van samenwerking doodde het varken de bok. En het varken werd zo groot dat het tot de hemelen reikte. En de aarde volgde het varken, en het varken bracht vele varkens voort. Het is het laatste uur.’

Uiteindelijk zullen de varkens hun leiders dus gaan aanvallen, omdat ze klaarblijkelijk niet genoeg van die leiders, de bokken, krijgen. Er is te weinig. Ze willen teveel. Dit zien we telkens weer gebeuren in de geschiedenis.

In het boek II Duizen, hoofdstuk 26, zien we de opkomst van de bok, waarna de gehele aarde de bok in verbazing achterna gaat. In de oude bijbel is de bok soms een beeld van het Griekse wereldrijk, de basis van de hedendaagse samenleving. ‘Wie is aan de bok gelijk ?’ staat er dan verder in II Duizen 26. De mensen zijn onder hypnose gekomen door deze overwinnaar, deze held, want die had datgene verslagen wat hen zo lang had gekweld. Zo lang waren ze slaaf geweest, en nu had deze grote leider hen vrijgezet, dachten ze. Net als in het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel, als de Openbaring van de nieuwe bijbel, zien we ook in het boek II Duizen de opkomst van de varkens nadat de bok zijn heerschappij heeft gevestigd. Deze varkens komen om de soberheid aan te vallen, en dat zal ook zeker de soberheid van de bok zijn geweest, want het varken kan geen enkele soberheid verdragen. Het varken is een beeld van het altijd maar meer willen, de vraatzucht en hebzucht van de mensen. Dat wordt de volgende beweging, wat vergeleken kan worden met de komst van het Romeinse rijk.

Ook in het boek Kamba komen we dit verhaal tegen, in hoofdstuk 22. Als de varkens opkomen wordt dat de afval van de profeten genoemd.

De bokkengeest is de lof, eer, glorie en rechtvaardiging van het vlees, maar dit zal uiteindelijk ten onder gaan door de vraatzucht van het vlees. Het loon van de professionele, glorieuze zonde is uiteindelijk toch de dood. Dat is het lot van alle vlees, zowel voor het onderdanige als het heersende vlees. Dat ligt allemaal besloten in het ouroboros principe, het beest die zichzelf verslindt. Het kan niet eeuwig standhouden, want het heeft een lek. De bokkenleiders zijn dus ook niet onaantastbaar of onoverwinnelijk. Zij zijn maar tijdelijk en vergankelijk, en zullen voer zijn voor hun eigen onderdanen. Het vlees kan uiteindelijk het vlees niet vertrouwen. Er zal altijd vijandschap zijn tussen vlees en vlees. De zonde zal de zonde neerhalen. Van een daadwerkelijke relatie tussen vlees en vlees kon dan ook niet gesproken worden. Ze zullen altijd elkaars vijanden zijn, en op elkaars dood uitzijn, om daardoor winst te behalen.

De nieuwe bijbel spreekt dus als een massale uitstorting van de varkensgeest die in zijn vraatzucht het gehele vlees ten gronde zal richten, als de vrucht van het vlees, de dood.

We lezen dan in Buli 8 :15-16 :
‘En veel van de vromen werden ziek
en bezochten de gebieden onder de
aarde. En een monster als een varken
kwam tevoorschijn uit een scheur in de
aarde. En het monster dat als een
varken was verslond velen.
En de zwarte vrouw nam het varken
en hing het op als een voorhangsel voor
haar tent.’

De zwarte vrouw is een beeld van de kerk die ontdekt is aan haar zonden, en die leeft in grote verborgenheid, haar rechterhand niet laten weten wat haar linkerhand doet. Uiteindelijk zal zij dit varken overwinnen en als een voorhangsel hangen voor haar tent. Dit houdt in dat alle dingen zullen medewerken ten goede voor hen die de hemelse kennis liefhebben en uitdragen.

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 4

Calvijn stelde dat de waarheid God's alles wat in de wereld was verachtte. Die is door het heilige geestelijke in ons hart verzegeld, stelt hij. Het is niet onderworpen aan het oordeel der mensen, anders zou het geloof telkens weer ondersteboven worden geworpen, stelt hij. Hij wijst erop dat we moeten weten waar we staan moeten onder zoveel beroering, weten dat we niet de geest van de wereld hebben ontvangen, maar het heilige en hemelse geestelijke wat van boven komt, en wat ons doet weten wat ons geschonken is. Het is dus een weter, een geweten. De mens heeft dit geprobeerd na te maken. Daarom moeten wij op onze hoede zijn, en weten waar we moeten staan. We moeten dus oppassen dat we niet de geest van de wereld ontvangen.

Calvijn stelt dat ons een getuige is gegeven die alles wat de wereld hoog verheft verstrooit en met kracht omver werpt. Wij moeten daarom waken om niet afhankelijk te worden van het aanzien van mensen, stelt hij. Dit is een verslaving van het vlees die verbroken moet worden. De mens kan dit ontwennen door tot de rivier van de hemelse vergetelheid te gaan. De mens moet weer geheel kind worden. De volwassenheid van het vlees is te ver gegaan. Het heeft de waarheid willen verduisteren, willen achterhouden, waar ook Yeshua al tegen waarschuwde, en Yeshua sprak ook over het worden van een kind, want zij hebben de sleutel tot het hemelse koninkrijk.

Calvijn stelde dat daarom het geloof teruggegroepen moest worden tot het innerlijke en verborgen getuigenis waarvan de mens teveel was afgedreven. Zo zullen wij niet ten onder gaan in de beproeving.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Johannes 15 dat het vlees dat wat boven de natuur is niet begrijpt, en dat het vlees daarom God haat zonder oorzaak, wat nog wel onredelijker is. Hun hart is vergiftigd door boosheid, stelt hij. Deze boosheid is van generatie tot generatie doorgegeven, en moet bestrafd worden.

We moeten opmerkzaam zijn in de beschouwing van de hemelse werken, stelt Calvijn. Hij stelt dat zij die de hemelse gaven willen verduisteren of met minachting voorbijgaan kwaadwillig en ondankbaar zijn tot God.

Calvijn ziet het allemaal met lede ogen aan. Hij acht het zeer typisch en vreemd dat de wereld in haar woede raast tegen haar eigen behoudenis, tegen de leer daarvan, en door haar blinde onkunde stort zij haarzelf in het verderf. Nu is het wel zo dat Calvijn's systeem te sluitend was, terwijl er nog ontbrekende schakels waren, dus daarom is de 'woede der wereld' hierin ook deels verklaard. Het werk was nog niet af. Er moest nog een reformatie komen binnen de reformatie, dus ook in het werk van Calvijn. De wereld moest nog 'calvinistisch-gereformeerd' worden. Het neo-calvinisme moest dus nog komen, want Calvijn was als een sluitende, canonieke piraat. Toen Kuyper in Nederland zijn neo-calvinistische systeem plaatste was dit ook te sluitend en te canoniek, en toen raaste wereld en kerk er ook tegen, en dit was deels nodig, want de reformatie was nog niet klaar, en mag ook niet klaar zijn, waar de nieuwe bijbel catechismus ook op wijst. Stilstand zou fataal zijn. We hebben nog steeds te maken met calvinistische en neo-calvinistische modepoppen. Die staan dood en opgezet in de etalages van de winkelcentrums van het vlees.

Hierin wordt het vlees veel getroost, maar Calvijn stelt dat de ware vertroosting het getuigenis van een goed geweten is. Die grote Calvijn, die theologische reus, die potentieel gevaarlijk was vanwege zijn soms vreemde leringen, en die zo beroemd en tegelijkertijd berucht was geworden vanwege TULIP, wat door calvinisten vaak de zoete genade wordt genoemd, stelde dus dat er geen andere vertroosting was dan in het getuigenis van een goed geweten, dus niet in Jezus, niet in geloof, uitverkiezing of genade, maar alleen in het getuigenis van een goed geweten. De rest is slechts onderdelen daarvan, metaforen die ergens inpassen. Dat is de grootheid van Calvijn, veelal onbegrepen. TULIP is slechts een verkeerd begrepen voorhangsel wat de kerk op het verkeerde been heeft gezet, maar het gaat veel dieper, en dan kom je hier op uit, op Calvijn's commentaar op Johannes 15:21, in het jaar 1553.

Ik had een droom dat ik in een stad was met wat mensen in een gebouw, en er was daar een slang die daar gehouden werd, maar die slang kon gewoon in en uit zijn terrarium. Het was een calvinistische geest die ervoor gezorgd had dat TULIP koning werd in de leer van Calvijn, boven al zijn andere principes, ook boven het getuigenis van een goed geweten, waarvan Calvijn had gezegd dat er 'geen andere' vertroosting was dan dat. Ze hadden TULIP dus uit het mechanisme gehaald opdat het kon heersen. De slang gedroeg zich vriendelijk en zachtaardig, maar er was die dreigende sfeer. Er was geen duidelijkheid over wie nu precies de eigenaar was. De mensen die bij me waren in het gebouw waren er ook allemaal heel onverschillig over, en hadden zachtaardige, vriendelijke, ietwat verwarde karakters, ook zeer besluiteloos, en ik moest toen de slang in twee doorzichtige plastic zakken doen. De ene was gesloten, en de tweede had een hele kleine kier. Verder mocht ik niks doen, en verder durfde ik ook niets te doen. De slang werd verschrikkelijk aggressief, en ik twijfelde eraan of ik wel het goede had gedaan, maar ik kon niet anders. Ik durfde ook de zakken niet meer open te maken. De besluiteloze mensen zeiden verder ook niets. Er zou een engel

komen die verder zou afhandelen met de slang, maar ik was hier klaar nu, en ik moest naar het bos rennen en net zolang doorrennen totdat ik in een natuurstad zou zijn gekomen. Ik voelde de woede van de slang, als een hete adem in mijn nek, en mij werd geopenbaard dat die mensen die daar in die kamer waren met mij allemaal vormen waren van de slang. Die mensen deden dus verder niets. Het was puur die slang zelf. Dit zijn dingen die moeten gebeuren. Ik ben in alles voornamelijk exorcist en demonoloog, wat zelfs mijn predikantschap voorop staat. Ik zou ook geen predikant kunnen zijn als ik niet allereerst een exorcist en demonoloog zou zijn, want dat zou dan te gevaarlijk zijn. Een predikant zonder degelijke onderscheiding is een prooi voor de markt. Mijn demonologenschap heeft mij dan ook gedwongen om me te laten specialiseren als taalkundige, anders zou ik ook pootje zijn gelicht in de bedriegelijkheden van het moderne westen.

Al met al zou de engel komen, en die zou het verder afhandelen. Zonder het getuigenis van een goed geweten zijn we nergens. Ook Jezus begon geen vreemdsoortige theologische wiskunde van geloof, genade en uitverkiezing toen hem werd gevraagd hoe men behouden kon worden. Hij richtte zijn vinger toen op de geboden, het sterven van de zaadkorrel, en de hemelse kennis. Alle andere vormen zijn slechts allegorieën met een diepere betekenis die in dat verband ingepast dienen te worden, maar ze mogen er niet zomaar uitgehaald worden, want dan gaat het een eigen leven leiden, zoals de slang die ik zag in de droom. De slang was overigens genaamd ‘Kanona’.

Calvijn stelde dat het onmogelijk was dat het evangelie gepredikt wordt zonder dat de wereld begint te razen. Hij stelt dat het onmogelijk is dat leraren met de vreze des Heeren in zich aan de haat van de wereld ontkomen.

Voordat ik de droom over de slang kreeg had ik een droom waarin ik een valse hemel zag die ze hadden gebouwd, met valse engelen, en er werd valse hemelse muziek gespeeld, een soort variatie op Bach’s ‘Air’ van Orkestsuite nr. 3 in D groot, en de valse engel van het morgenrood kwam met een eigen deuntje, maar het was allemaal de dood. We moeten niet vergeten dat de duivel vaak niet komt als een brullende leeuw, maar als een engel des lichts, maar als dan een valse engel des lichts door de hemelse prediking wordt ontmaskerd, dan kan die soms wel worden als een brullende leeuw, zoals in de droom over de slang. Ze hebben het over liefde, maar dan zonder geweten. Het geweten zou dan via TULIP in de uitverkorenen geplaatst zijn, volledig gedwongen, zodat het kunstmatig is. Er zit niets van henzelf bij. Ze zijn weg. Het zijn de gewetensvolle gewetenlozen. Het is heel eng en naargeestig, en ze noemen het ‘zoete genade’. Juist zo vindt het vlees zijn weg, in en uit. Er is geen andere vertroosting dan het getuigenis van een goed geweten. Geen andere, dus ook niet TULIP. Laat dat heel duidelijk zijn. Ze komen aan de poorten met TULIP en worden niet binnen gelaten als ze nog andere vertroostingen hebben dan het getuigenis van een goed geweten. Ze worden niet weggestuurd als ze Jezusloos zijn of geloofsloos, maar omdat ze wetteloos zijn, gewetensloos, zegt de tekst in Mattheus 7:23:

‘En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.’

Het Grieks, ‘anomia’, zegt dat zij ‘verachters van de geboden’ zijn, ze minachten de geboden dus, hebben de geboden op een lager plan gezet, zoals in TULIP. De geboden zullen vanzelf in ons leven als de zaadkorrel sterft en wij de diepere betekenis ervan leren kennen en toepassen. In het Aramees, de taal van Jezus zelf waarin hij sprak, zijn de ‘werkers der wetteloosheid’, de aanbidders van de ongerechtigheid. Kortom ze hebben hier een godsdienst van gemaakt, zoals in TULIP, want de geboden zijn ‘kunstmatig’ geworden. Het zijn dode geboden geworden, sinds er geen levende omgang meer is tussen God en mens. Zij dienen en aanbidden ‘awale’, de misdadige in het Aramees, ook wel awalla, en die is zoals we zagen dronken in de ‘immergroeiende blijdschap’, de bron van TULIP. Het is een theologische dronkenschap die uitgebant dient te worden, die ontwend dient te worden, afgeleerd.

Zomaar met de persoon of naam van Jezus kom je dus niet binnen, maar door de ‘leer’ van Jezus, de principes waarvoor hij stond. Yeshua is een werkwoord, een principe, in de oude Israelitische talen, wat al overvloedig werd gebruikt in het Oude Testament. Het is daarom de grootst mogelijke onzin om zomaar te zeggen dat de Joden Yeshua hebben verworpen, want het is iets van hun eigen taal. Ze hebben slechts de afgod die ze ervan hebben gemaakt verworpen. Zij kennen de taal. De westersen kennen die taal niet en hebben het verletterlijkt en gemonopoliseerd, voor veel geld, dat kan ik u vertellen. En het is bloedgeld. Het westen is de Judas geweest tot de Yeshua van de oude talen. Het is een verschrikkelijk beest wat zou opkomen, om zijn wereldrijk te vestigen, maar het zal ten onder gaan door haar eigen vraatzucht.

Het heeft haar eigen wet gemaakt, ze is haarzelf tot wet, en ze heeft altijd de profeten de wet willen aanzeggen.

Calvijn begeeft zich met TULIP op glad ijs. Het blijft zo nu en dan terugkeren in zijn leer, maar laten we beseffen tegen wat voor beest hij had te strijden : de koppige, bedriegelijke wil van de mens. Zelfs het goede willen in de mens is door en door verdorven. De mens is door en door vleselijk, zelfs in zijn goede wil en hart. Het is misschien goed, maar niet het beste. Het is niet

zuiver. Daarom strijdt Calvijn tegen de romantische en romantiserende verhouding tussen de genade van God en de menselijke wil. Calvijn toont aan dat het van veel diepere bronnen moet komen. TULIP heeft dus wel potentieel als het zachtaardig gedraaid wordt. Er ligt dus in de mens een diepere, paradijselijke mens verborgen, waar Nietzsche het ook over heeft, en wat hij de hogere mens noemt. Waar Calvijn zegt : 'de mens is dood,' zegt Nietzsche er nog bij : 'God is ook dood.' Het begrip God is namelijk ook verschrikkelijk bezoedeld door de mens. Daarom wijzen zowel Calvijn als Nietzsche een diepere weg. De leren van deze mannen vinden alleen hun plaats in de dialectische theologie, die ook in de oude bijbel te vinden is, zowel het 'ja' als het 'nee', oftewel door het geestelijke, niet door het vleselijke. Alleen in de dialectische theologie is TULIP functioneel. Daarbuiten is zij volkomen dood.

De dode en kunstmatige liefde in de leer van Calvijn is dat wat tot pensioen drijft. Dat is de soort liefde die ik zag in de valse hemel die ze hadden gebouwd. Het was het werk van de slang Kanona. Het is besluiteloos en onverschillig, met alleen een liefde voor het eigene en het vertrouwde. Je moet dus altijd een beetje tussen de regels doorlezen bij Calvijn, en het hebben van zijn betere stukken.

De liefde moet in balans blijven, en moet vaak plaats maken juist voor andere kenmerken van het hemelse koninkrijk, anders wordt het bedriegelijk. Calvijn is zich hiervan bewust en wijst er daarom ook op dat de mens door het geloof de oneindige liefelijkheid van zijn goedheid moeten aannemen, om zo gelokt te worden tot de beoefening van de liefde. De liefelijkheid van God's goedheid en zo het gelokt worden tot de beoefening van de liefde is namelijk een beteugeling en matiging van de liefde daar waar de liefde overmoedig en opgeblazen is geworden. De tederheid is er altijd voor om de liefde te temperen en te richten. In de wereld zien we veel afgedwaalde liefde, de liefde tot het zelf en tot allerlei vreemde afgoden. De mens moet ook terugkeren naar zijn eerste liefde. De liefde van de wereld is roekeloos en over de maat, hebzuchtig en ijdel, en zij is tevens koud en onverschillig, besluiteloos, naar alles wat niet van haar wereld is. Het is een minne liefde van zeer plaatselijke uitbarstingen. De onstuimige, eigenaardige liefde van de mens moet getemperd worden door het sterven van de zaadkorrel, de hemelse kennis, en de beoefening daarvan in de oneindige liefelijkheid van God's goedheid. Er is een groot verschil tussen zomaar verwennende liefde en de oneindige liefelijkheid van God's goedheid die leerzaam is tot de diepte van God's geboden. De oneindige liefelijkheid van God's goedheid tempert altijd weer de liefde. 'Wek de liefde niet op voordat het haar behaagt'.

Calvijn stelt hierbij dat de wil van God verstaan moet worden, en dat is dan de wil van de hemelse kennis in de leer van Calvijn. Wij moeten dus niet alleen bidden : 'Niet mijn wil maar Uw wil geschiede,' maar ook 'Leer mij Uw wil te verstaan.'

Natuurlijk zijn er 'verzen' in Calvijn's canon die hier allemaal weer tegenin gaan, want Calvijn sprak zichzelf voortdurend tegen. Ook moet men Calvijn's leer leren te vertalen. Men kan in Calvijn's werk al snel op het verkeerde been gezet worden als men het verband niet kent waarin dingen gezegd worden. Natuurlijk is een goed geweten in de leer van Calvijn komende van God, en dient de mens dit te 'ontvangen', maar dan heeft Calvijn het dus over de hemelse kennis, wat zijn definitie is van God. Er moet wel een deel zijn in de mens die zich daaraan onderwerpt, en een ander deel moet zelf deel zijn van de goddelijke natuur, en dan gaat het niet om zomaar wat goede werken te doen. Maar het is juist de goddelijke natuur die zich verlaagd en zich onderwerpt aan de hemelse kennis. Zo legt de goddelijke natuur dus het God zijn af om zich te onderwerpen aan God, en daarom ontkomen we ook niet aan de dialectische theologie.

God is de hemelse kennis, die zich ook weer in vlagen personificeert, als archetype, en dan ook weer wordt tot zuiver principe, als in golfbewegingen, en de mens moet die hemelse natuur leren kennen en er leren in mee te gaan en er onderdeel van te zijn. Dat zien we ook terug in het Yeshua principe, wat een belangrijk principe is. Nooit kun je stellen dat Yeshua zomaar God is, maar er moet een gevoeligheid komen tot de hemelse golfbewegingen hierin. De mens mag hier niet eenzijdig in zijn. Vandaar dat de nieuwe bijbel in die zin ook spreekt over de 'Orionse hersenspinsels'. Dat zijn hemelse hersenspinsels die de golfbewegingen van de hemelse zeeën kennen en uitvoeren. Dit is dus Hegeliaans ingewikkeld. Daartoe moet de mens tot de hemelse leerschool komen. Er zijn dus hemelse tegenstellingen die de mens moet leren kennen en toepassen.

Calvijn noemt de gehoorzaamheid de vrucht van God's liefde. Het ontspringt dus uit God, de hemelse kennis, zelf, en die bron ligt juist in de mens, en alleen de mens die in God is kan dit door zich heen laten stromen, en alleen als de mens deel heeft aan de goddelijke natuur, met deze goddelijke natuur kruist, dan kan de mens dit door zich heen laten stromen, en zelf ook deel hebben aan de stromen, en deel zijn van de stromen, zolang de mens zich er ook aan kan onderwerpen en de goddelijke gedaante kan afleggen om volledig mens te worden, wat juist ook weer een kenmerk is van de goddelijke natuur, en wat te maken heeft met de herder die de kudde achterlaat om het verloren schaap te zoeken.

De vrucht van de zonde, van het vlees, is deels de glorie en lof van het vlees, de

rechtvaardiging van het vlees, en deels de dood. De vrucht van de zonde is dus deels de leugen. We zien dit ook in de leer van Calvijn. Er werken verschillende lijnen doorheen. De geest van de lof van het vlees is genaamd Saktarus.

De nieuwe bijbel beschrijft de val van de engelen. Zij hadden zich vergaderd rondom de verboden boom, de boom der zonde, en zij namen van de verboden vrucht, de Saktakus. De naam ´Saktarus' heeft hier dus mee te maken. Deze geest Saktarus is een slang. Het is de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, nauw verwoven met de Saktakus, als de vrucht der zonde.

II Duizen 31:10.
Toen was er een geroep in de hemelen, en omdat zij van de Saktakus hadden gegeten, de vervloekte vrucht, werden zij en hun legioenen uit de hemelen gejaagd door hen die hun Heer getrouw waren gebleven.

Calvijn waarschuwt dat als wij niet de heiligheid van de engelen hebben, dan zal de liefde ijdel zijn, ook al noemen we het God's liefde.

TULIP was maar een hele kortzichtige en enge filtratie uit het werk van Calvijn, als de lof, glorie en rechtvaardiging van het vlees, vanuit de bron van de immergroeiende blijdschap van het vlees. Als Calvijn in zijn commentaar op Johannes 15 stelt dat de hoofdzaak van de leer van Jezus de genadige toerekening van de gerechtigheid is, dan kunnen we stellen dat dit komt doordat de gehele wereld buiten het paradijs is overgeoordeeld, dat de mensen onderworpen waren aan wetten die er helemaal niet toe deden, die slechts de wetten van mensen waren, en daarom moest de mens hiervan verlost worden. Ze zijn verlost van de strengheid der menselijke wet, van de vloek ervan als je niet alles doet wat mensen je hebben opgelegd. Wij moeten klaar komen met deze theologische stukken en ons niet laten verleiden om zomaar vuist op vuist gevechten met mensen of systemen op zich te hebben.

We kunnen stellen dat omdat God de hemelse kennis is, God ook het hemelse en goede geweten is, de 'weter', en dat de mens daar deel aan heeft. Er is een hogere mens en een lagere mens, maar dat er kruizingen zijn met de goddelijke natuur is onderdeel van de hogere mens, en behoort tot het mens zijn. Mens en God zijn archetypes die ergens voor staan. De mens is onderdeel van de goddelijke natuur die zich onderworpen heeft aan God, aan de hogere natuur, wat ook weer een bewijs van de goddelijke natuur van de hogere mens is. De goddelijke natuur die zichzelf niet aflegt en zich niet onderwerpt aan de hogere natuur is vals.

Calvijn wijst op de spiegel die in dit alles is. Deze spiegel is dus ook een middelaar, en er zijn ook valse spiegelingen, zoals hen die de genade niet aannemen, en wegwerpen wat zij in handen hadden. Dit zijn allemaal archetypes die in de mens gebouwd zijn. De spiegelingen hebben veel vervormingen, omdat de mens klaar moet komen met deze theologische stukken.

De lagere mens maakt altijd afgoden buiten de hogere mens om, en laat deze afgoden de hogere mens bestrijden. Calvijn vermaant hierin tot vreze, opdat het vlees zich niet zal verheffen en ons niet zal ontwortelen. De vreze is dus een basisdeel van het goede geweten.

In de leer van Calvijn is de ontvangen genade niet iets passiefs, maar men moet met ijver en zorg de genade behouden. Als een kind vals wordt beschuldigd en bovenmate wordt gekweld met onrechtvaardige maatstaven, dan grijpt de ouder in voor zover dat in het vermogen ligt van de ouder, maar de ouder zelf gaat ook door deze problematiek. Daarom hebben ze God ook gekruisigd, en blijft God zeggen dat het hemelse koninkrijk en de hemelse overwinning niet iets van deze wereld is, maar iets ondoorgrondelijks. De zaadkorrel moet sterven. Zelfs God kan dat niet tegenhouden. God gaat de langere weg, en zo ook de kinderen van de Heere. Daarom stelt Calvijn ook dat de gerustheid van het vlees wakker geschud dient te worden. Hij stelt dat dat niet eenmalig is, maar dat het vlees nooit genoeg wakker geschud kan worden.

Hierin waarschuwde Calvijn ook dat de genade van God vervalst kon worden door sommigen, en het kon ook uitgeblust worden door zorgeloosheid, of onderdrukt worden door kwaadwilligheid. Calvijn predikte dus geen goedkoop en zoetsappig evangelie. Hij doet brute uitspraken, maar die nuanceert hij ook weer. Uiteindelijk komt het er op neer, stelt hij, dat dan de onvruchtbare ranken uit de wijnstok weggesnoeid moeten worden.

Calvijn stelt dat God zijn glans niet overal zonder onderscheid verspreidt. God openbaart zich maar aan weinigen, en verbergt zich voor de meerderheid. De wereld is te diep van God vervreemd, en alles is omgedraaid. Daarom, zo stelt Calvijn, kan God niemand uitverkiezen die de Heere liefheeft, maar kiest God uit de vijanden om hen dienstbaar te maken. Dat is dus een oorlogsstrategie. Een ouder geeft gewoonlijks meer aandacht aan de moeilijkste van zijn of haar kinderen. Zo moeten we die hele calvinistische uitverkiezing ook zien. God houdt er geen lievertjes op na, maar werkt uit pure noodzaak, gaat tot de verloren schapen. De vijandschap van Ismael is immers een beeld van het toetsen. Zij die zomaar de goden liefhebben en die blindelings volgen, in een wereld zo verdwaald als deze, zijn juist de afgewekenen. Daarom gaat God tot hen die door de wereld als de verlorenen zijn bestempeld. God houdt zich niet aan de maatstaven van de mensen en

veracht dezen.

Het is juist ook de woede des Heeren die de vreze des Heeren opwekt. Men wordt herkend aan de woede, niet aan de vreze op zich. In deze oorlogswoede is de ware wedergeboorte. De vreze des Heeren zal dus ook nooit groter zijn dan de woede des Heeren die wij in ons dragen. Juist als de woede naar de zonde er is zal de vreze vanzelf wel komen. In die zin worden wij door de Heere niet herkend aan onze liefde zomaar, maar onze woede, onze vijandschap tot de wereld en haar vreemde afgoden. Daarin, in dit principe, ligt de uitverkiezing van Calvijn versleuteld.

Calvijn stelt dat de mens in zichzelf dood is, en dat het leven waarmee de mensen zich vleien de ergste dood is. In deze situatie moet de godvrezende zichzelf bewust zijn van zijn zwakheid en zichzelf wantrouwen. De godgeleerdheid van de wereld is dwaas, stelt Calvijn. Het is verward en ledig. Hij stelt dat de wijsgeren van de wereld soms schone woorden hebben, maar dat ze niets dan ijdel zijn en vermengd met gevaarlijke dwalingen in hun valsheid en bedrieglijkheid. Hij noemt dat het kruis dan geen ondergang is, maar een doorgang. Aan het kruis zullen wij dan niet zoals de wereld ten onder gaan en niet onder het oordeel van de wereld terechtkomen, maar worden opgenomen in de eeuwige kennis die van een hele andere orde is dan die van de mensen.

Pauselijke Johannaitische huur-moordenaars zijn tot de gelovigen uitgezonden. Kinderen die in deze tijd onbegrepen geloofservaringen hebben worden al snel doorverwezen naar de psychiater om geëtiketteerd te worden voor de rest van hun leven, want de psychiatrie heeft haarzelf pauselijke macht toegezegd in haar godslasterlijke wanen, en rijdt rond op het rode beest. Hetzelfde kan gezegd worden van de dentistrie waar mensen gedwongen worden geïmplanteerd in hun botten (tand is bot). Dit zijn allemaal uittingen van de merktekenen van het beest waarvoor wij gewaarschuwd zijn. Gaat uit van Babylon. Iedereen is daar gebrandmerkt. Je kunt uit Babylon weggaan, maar hoe krijg je Babylon uit je ? Dan moeten we tot de fundamenten van het calvinisme gaan. Calvijn was diep onderwezen in de ascetische filosofie en in de soberheid, iets wat veel minder aanwezig was in Luther, want die was meer bourgondisch. Luther was dan wel het beginsel van de reformatie, na Hus, maar Calvijn was de architect van de reformatie. Dat wil niet zeggen dat Calvijn een beter mens was dan Luther, want Calvijn had zijn gruwelen van reformatorische inquisitie en zijn eigen gevaarlijke dwaalleringen, maar hij was op sommige punten beter onderwezen dan Luther.

Pauselijke macht hebben de aardse instituties zichzelf aangematigd. Het is iets waar Calvijn tegen streed. Hij noemt het dwaas en verward. Ze staan buiten God en hebben overmoedig vertrouwen in hun eigen kunnen, terwijl ze niet zijn verbonden aan de wijnstok, niet zijn vastgeworteld in de grond van de wijngaard. Zo razen ze in hun overmoed, stelt Calvijn. Hij roept de gelovigen op om dan niet wankelmoedig te worden vanwege de razernij en de hardnekkigheid van de wereld. Hij wijst op het woord dat niet menselijk is, het hemelse woord, wat de bron van eeuwig leven is. Dit kunnen we niet begrijpen door ons verstand, maar door geloofservaringen, stelt hij.

Daarom haat de psychiatrie de geloofservaringen zo, en maakt de psychiatrie het belachelijk. Er is een koude oorlog tussen psychiatrie en pastoraat, al heel lang. De psychiatrie heeft ten onrechte zichzelf aangematigd dat zij geestelijke zorg is, maar zij is helemaal niet geestelijk, maar aards, van de markt. Het geestelijke is hun vakgebied niet, omdat ze de theologie hebben veracht. Zij zijn dan ook niet geroepen door God, maar hebben hun macht ontvangen van het rode beest. De leugen regeert en de duivel is de overste van deze wereld buiten het paradijs. Er is geen andere vertroosting dan in een goed geweten en geen contracten te sluiten met de duivel. Aan het duistere ijskomt geen einde, het wonder geschiedt binnenin, zegt Behemma 9:15 in de nieuwe bijbel. Laten we ons daaraan vasthouden en daarin volharden.

Calvijn wijst erop dat de duivel vele lokmiddelen heeft waarmee hij de gelovigen probeert te bedriegen.

Hierin zijn juist de woede des Heeren en de vreze des Heeren zegelen in ons binnenste dat wij eigendom des Heeren zijn. Laten wij hieraan vasthouden dat wij naar Ezechiël 9 door onze eigen tranen en zuchten over de zonde bezegeld zijn door de engelen, opdat wij niet onder het oordeel der wereld ten onder zullen gaan. Onze eigen tranen zullen onze ark in de zondvloed zijn. Zij vloeien voort vanuit het getuigenis van een goed geweten.

TEKSTEN VAN DEZE WEEK

‘Er is nergens een andere vertroosting dan in het getuigenis van een goed geweten.’
(Johannes Calvijn in zijn commentaar op Johannes 15:21 in het jaar 1553)

‘De mens is op zichzelf dood, en het leven waarmee de mensen zich vleien is de ergste dood.’
(Johannes Calvijn in zijn commentaar op Johannes 14:19 in het jaar 1953)

1e Jaargang, nummer 27, 12 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 5

De doodsvijanden van de gelovigen zullen vastraken in een leugenachtig gif, waar ze zullen vastplakken. Ze zijn niet onaantastbaar, want zij hebben een achillushiel. Er is een lek in hun wapenrusting, een gat in hun visnet.

Zonder deze doodsvijanden hadden de gelovigen niet meer geleefd, hadden zij geen prikkel gehad. Zonder het kruis zouden de gelovigen totaal verlamd zijn geraakt.

Calvijn stelde dat de liefde nooit recht is als die niet tot God opleidt. Er is een heleboel dode en afgeweken liefde in de wereld, die gericht is op de afgoden, op vleierij die de ziel aantast.

Thomas Merton (1915-1968), een Trappistische monnik, stelde in dat opzicht : 'Mensen kunnen hun hele leven bezig zijn met het beklimmen van de ladder van succes, om er, zodra ze de top bereiken, achter te komen dat de ladder tegen de verkeerde muur leunt.'

Alles in zowel de wereld als in religie is geobjectiveerd. We moeten in de Kantiaanse filosofie afstand doen van de objecten, en er eerst een ander zicht op krijgen, anders zou het misbruik zijn. We spreken in dit opzicht van filotheie, oftewel de godsbegeerte, het zoeken van de dingen die boven zijn. Vandaar dat Kant belangrijk was voor de theologie, want objectivicatie was ook diep in de theologie doorgedrongen. De theologie moest bevrijd worden.

Ik heb het me veel afgevraagd : Hoe komt het dat de één het goede wil doen, en de ander het kwade ? Hoe kan het dat de één onwetend wil blijven, en de ander kennis wil opdoen ? Hoe kan het dat de één vleselijk wil leven en de ander geestelijk ? Calvijn vroeg het zich ook af. 'Hoe komt het dat de een meer dan de ander zich onderwerpt aan God's Woord ?' Zijn antwoord is dan 'omdat hij uitverkoren is.' We kunnen er naar kijken als naar een prisma. Er is een bron in de prisma die deze bron ook natuurgetrouw overbrengt, maar door de andere vlakken worden de stralingen afgebogen, en ontstaan er door de spiegelingen andere richtingen, en op bepaalde punten wordt zelfs alles omgedraaid. Het is dus een natuurverschijnsel. Zaak is dat we naar de bron toegaan. Wij moeten natuurgetrouw de bron overdragen, maar geen paarlen voor de zwijnen werpen. We moeten dat wat heilig is niet aan de honden geven. Daarom moeten we onze tocht voortzetten tot in de prisma, een tocht van binnen maken, en dat is ook wat bedoeld wordt met de kudde achterlaten om tot het verlorene te gaan. Wie hierin geen koers kan houden, en altijd maar polariseert en polariseert, altijd maar dreigt met hel en verdoemenis, en verder niet uitlegt wat het betekent in dichterlijke zin, die is bezig mensen psychologisch kapot te maken. Er moet uitleg komen over deze dingen. Ook dat zijn allemaal afbuigingen en omdraaiingen. Maar zulke mensen, hoewel zij spiegelingen zijn, zijn gevaarlijk voor de kerk. Ook hen die alles te zoetsappig voorstellen en de spiegelingen gebruiken als een excuus om te zondigen en geen strijd meer te hoeven voeren, alsof alles goed is, ook diegenen moeten ontweken worden, want zij zijn een gevaar voor de kerk. Zo zijn er vele gevaren. Wij moeten tot de diepere en betere prisma's komen. We moeten er dieper in om er dieper uit te komen. De gelovigen zijn verdwaald in een wildernis van spiegels. In de woestijn zijn vele luchtweerspiegelingen. Dat zijn niet zomaar loze spiegelingen, maar geesten, dus er is wel degelijk een strijd nodig. Het zijn de werken van het vlees. Je kunt ze dus niet zomaar ontkennen alsof het niet bestaat. De gelovige moet klaarkomen met de stukken van de filotheie.

Calvijn wijst er hierbij op dat het een normaal verschijnsel in de kerk was in alle eeuwen, dat haar huisgenoten haar ergste vijanden waren. Hij wijst erop dat dit ook zo was in het leven van Yeshua en David, die beiden door hun eigen huisgenoten werden verraden. Calvijn roept dan op tot het eraan wennen de verraders te verdragen, ook al is hun gedrag schandalig. De filotheie is de enige weg om ermee af te handelen, niet de directe weg. De gelovige moet tot zijn binnenste gaan en de dingen van boven zoeken.

Hij vermaant tot lijdzaamheid onder het kruis. Het is ijdele inbeelding, stelt hij, als wij Yeshua slechts buiten ons beschouwen. Hij stelt dat zolang iemand zich niet beneden zijn broeder stelt hij ook niet kan weten dat God meester is over alle dingen. Hij zal zich waarschijnlijk andere goden maken. Voor Calvijn is dan ook het leren je beneden de broeder te stellen opdat men weet dat God meester is de definitie van

geloof.

De hoogmoedigen worden niet beschaamd door hoogmoed, maar door nederigheid, stelt Calvijn, door jezelf te vernederen. Ook wijst hij erop dat men niet Yeshua in alles zomaar zonder onderscheid mag volgen, zoals de pauselijken dat doen. Yeshua had zijn eigen leven en zijn eigen opdrachten, en men moest weten of iets ter voorbeeld was of niet. Hij wijst er dus op dat er een extremistische Jezus-verafgoding kan ontstaan als wij niet waakzaam zijn.

Juist de houding van ‘Yeshua in alles navolgen’ wordt door Calvijn eng en afgedwaald genoemd, want dan is men teveel bezig met de uiterlijke tekenen, zoals Calvijn ook raast tegen de jaarlijkse rituelen van de voetwassing, die hij ijdel noemt. Hij wijst erop dat door al deze dingen ze dan juist Yeshua niet volgen waar ze hem hadden moeten volgen, en dat ze vallen tot huichelarij en het naäpen, want als dan het ritueel van de voetwassing voorbij is dan minachten ze de broeders weer.

Hij stelt dat nadat ze twaalf mensen de voeten hebben gewassen, trekken ze Jezus kapot en spuwen hem in het gezicht. Hij noemt het een belachelijke vertoning die niets anders doet dan Jezus te bespotten. Het zijn in zijn ogen de gewitte graven. Niets gebeurt door een jaarlijks ritueel, maar door het principe het gehele leven toe te passen.

Dat deze dingen gebeuren betreurt hij, en wijst er op dat het kan gebeuren omdat elk zich hoger acht dan betamelijk is en bijna alle anderen minacht. Zo doen zij dit ook Jezus zelf aan. Calvijn is er woedend over, en raast er een heel stuk over door. Hij ziet de geest van Judas door dit alles heen, de verrader. Hij stelt dat reinheid geen algemene geestelijke gave is die je zomaar zou kunnen ontvangen, maar er moet hard voor gewerkt worden, veel voor geleerd worden. Dat is de weg die Calvijn wijst. Calvijn wijst dus het pad van ‘arete’, de deugd, de geoefendheid in het Grieks, waar Petrus en Paulus ook op wezen, wat komt van de stoicijnse filosofie, waarvan ook Calvijn een beoefenaar was, in tegenstelling tot Luther. Als we echt dieper in de reformatie willen gaan, in het bevindelijk-gereformeerde leven, dan behoren we dus niet zomaar bij Luther te blijven en daar te stoppen, maar dan dienen wij het pad van Calvijn op te gaan, in zijn wildernissen. Dat is ver buiten de Lutherse tuinhekjes.

Calvijn roept op tot de strijd, vanwege de overblijfselen van het vlees. Al de neigingen en drangen waarmee de aardlingen de wereld aanraken worden door Calvijn ‘voeten’ genoemd, die met de wereld in contact staan dus, en die moeten gereinigd worden, want die zitten dus onder het vuil. Maar die wassing gaat niet door uiterlijke rituelen. De mens wordt geleidelijk verlost van de vleselijke begeerlijkheden door de geestelijke, innerlijke oefeningen. Zo komt de mens los van ‘kakia’, de opponent van ‘arete’. Kakia is de vleselijke werelds-gezindheid en gehechtheid aan het aardse, de genotsbegeerte in plaats van de godsbegeerte. Hier wordt ook in de nieuwe bijbel over gesproken in het boek Odenlech voornamelijk. Calvijn staat voor het pad van arete, waarop de gelovige wordt toegerust voor de strijd.

Calvijn stelt dat ieder mens stinkende en onrein staat voor God zolang zij niet van hun vuiligheid zijn gewassen in de hemelse wateren. Dat gaat in de leer van Calvijn niet slechts over de vergeving van de zonden, maar over de uitdelging van de zonden, dat de mens ook daadwerkelijk wordt losgemaakt van de kwade en zondige begeerlijkheden van het vlees. Alleen zo kan de wedergeboorte doorwerken in de leer van Calvijn. Wel vindt dit dus allemaal plaats in het verband van de genade, zodat er geen vleselijke, menselijke inmeng is. De mens kan er in de leer van Calvijn geen vinger tussen krijgen, en dat heeft een reden. De genade voorkomt dat in de leer van Calvijn. De genade laat zien dat alles van boven moet komen. Zelfs de menselijke verkiezing met al zijn werken, al zijn willen en wensen, is door en door verdorven. Calvijn doet dus een beroep op iets veel diepers. Zou hij het te gemakkelijk gemaakt hebben voor de mens om er tussendoor te komen, dan zou de pauselijke geest er nog door kunnen komen. Calvijn was dus extremistisch, opdat het later uitgewerkt zou kunnen worden en genuanceerd. Dat het remonstrantse, alhoewel belangrijk, ook zijn gevaren had is bekend, en daarom is het van belang het werk van Calvijn te verdiepen en op waarde te schatten. Het remonstrantse beschermde tegen de geest van Calvijn, maar de diepte van Calvijn beschermt tegen de remonstrantse geest. Wij hebben dus beiden nodig, en dan valt het gewicht tot de diepte van Calvijn, waarin wij het grotere verband gaan zien. Daarom moet de gelovige niet zomaar komen tot Calvijn, maar tot het calvinistisch-gereformeerde.

Het is hoogmoedig als iemand het bevel van God verwerpt, omdat hem de beweegreden daarvan niet bekend is, stelt Calvijn. Dat gebeurt voortdurend in het vleselijke. Het vlees beroemt zichzelf tegen de uitspraken van God, en God’s bevelen, omdat het vlees die niet kent en niet wil kennen. Immers, dan zou het vlees sterven, en het vlees wil niet sterven. Dat is de aard van het vlees. Omdat de theologie ook veel vagebonden aantrekt die het willen gebruiken tot eer van het vlees, en er een markt mee willen bedrijven, terwijl hun hart verre van God is, zo is dan ook theologie op zichzelf niet genoeg, maar moet men tot de filotheie gaan, de godsbegeerte. Alleen de godsbegeerte zal uiteindelijk de vleesbegeerte teniet kunnen doen.

In zijn commentaar op Johannes 12:50 stelt Calvijn dat de wrake God’s de bron van het leven is, die de goddelozen

weigeren te erkennen. De wrake God's is dus de woede tegen het vlees in combinatie met de strijd tegen het vlees. Wij komen nergens als er geen wraak is tegen de zonde. Het is de bron des levens, en dit is waaruit het goede geweten is opgebouwd. De wrake God's tegen de zonde en het vlees is dus ook de bron van de leer van Calvijn die wees op het belang van een sober en ascetisch leven om het vlees zo te bedwingen en af te doen. Daarom stelt Calvijn ook dat het gezag van het evangelie nooit hoger geroemd kan worden dan het ontzag voor de oordelen des Heeren.

In een droom hoorde ik de engelen zingen, de natuurvrouwen : 'Dat is alles wat ik u aanbiedt, dat is alles wat ik u aanbiedt, in 't geloof, in 't geloof.' Een belangrijke tekst in het calvinisme is Johannes 12:47 : 'En indien iemand mijn woorden gehoord en niet geloofd zal hebben, Ik oordeel hem niet; want Ik ben niet gekomen opdat Ik de wereld oordele, maar opdat Ik de wereld zaligmake.' Calvijn stelt nadrukkelijk dat de wrake God's, het oordeel, de levensbron is, maar dat die hoofdzakelijk gekomen is om zalig te maken, allen zalig te maken wel te verstaan, en dat de veroordeling op zich een bijkomstigheid is. Dit is geen vrijkaartje voor de goddelozen om te zondigen, want het Woord zal hen veroordelen. Het laatste oordeel noemt Calvijn een bevestiging van de leer van het evangelie. Dit is het moment waarop de natuurvrouwen in volheid worden hersteld. Dat geheimenis is nu al gaande. Dit beeldt het herstel van de kerk uit, van de donkere vrouw, oftewel de kerk die aan de zondeval ontdekt is, waar F. Mallan ook over sprak in zijn bespreking van de catechismus uit 1973.

Het oordeel is dus niet direct, maar de strengheid is gematigd, opdat het oordeel door het Woord komt :

Johannes 12:48 : 'Wie Mij verwerpt, en mijn woorden niet ontvangt, heeft, die hem oordeelt, het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordeelen ten laatsten dage.'

Het Woord zal dus oordelen, niet zomaar een persoon. In de leer van Calvijn is geloof een beeld van de standvastigheid in het Woord. Dit geloof verkiest de oordelen van God boven de lofuitingen van de mensen.

Het Woord is ondoorgrondelijk, en zal niet zoals mensen oordelen. Mensen hebben een beeld opgericht van het Woord, als een namaak, wat gewoon het woord der mensen is, als het beeld van het beest, om zo het hemelse Woord af te zwakken, opdat zij kunnen doorgaan met hun zonde, en hierin zijn ze erg bedreven en gewiekst en hebben ze veel volgelingen, zoals Schopenhauer al zei : 'Degene die voor dwazen schrijft, is altijd zeker van een groot publiek.' De mens heeft een vals woord opgericht om te schuilen tegen de tucht en het oordeel, door het Woord van God verkeerd te vertalen en verkeerd over te dragen, om het in hun begeertes te laten doorwerken. Ze hebben tot de heuvelen en de bergen geroepen : 'Val op ons en bedek ons.' Het zijn hitsige cobra geesten die een hele andere tucht in de kerken hebben gebracht. Het is hiervoor belangrijk terug te keren tot de tucht des Heeren, tot de hemelse gesel, de infitar, zoals die in de nieuwe bijbel wordt besproken, om zo het zegel der cobra's die zich tegen de gemeente Godś hebben gekeerd te verbreken. De infitar is de gekraalde roede met meerdere strengen. Hierin is de hemelse kennis opgeslagen. Daarom moeten wij de infitar, ook wel de Adbe'el genoemd, ontvangen. Adbe'el is ook de naam van de derde zoon van Ishmael, wat tucht, kastijding en scheiding betekent, in de zin dat we ons moeten afscheiden van de zonde, en dat de gesel ons daarbij helpt. De nieuwe bijbel toont ook aan dat de gesel spreekt. De gesel leidt de mens tot het beloofde land.

Calvijn toont aan dat er veel misbruik is van de tucht in de kerk, en maant daarom tot verdieping van de theologie en voorzichtigheid. Uiteindelijk moeten we eerst zelf tot de gesel van God komen om ons daaraan te onderwerpen, en goed het balk en splinter verhaal in de gaten houden. Er is veel scheefgroei in de kerk, en daarom moet de mens terugkeren tot de wildernis, en hierin de langere weg gaan, niet zomaar van Mozes, maar van Ishmael, die vanwege zijn vijandelijkheid naar de mens moeilijker door het vlees gevangen kon worden. Laten we niet vergeten dat Mozes viel door overmoed, waardoor hij het beloofde land uiteindelijk niet binnen kon gaan. Eerst moet ons overmoedige vlees sterven, waar meer Ezau en Ishmael een beeld van zijn. Ezau moest al zijn aardse sociale en familiaire status afleggen om zo de kom met het rode te ontvangen, wat heenwees op het werk van Yeshua, en waar het kruis van Yeshua vervolgens op terugwijst. Laten we niet vergeten dat alreeds de psalmist in de psalmen het kruis liet zien in Psalm 22:17-19:

'Een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar mij. Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad.'

Ook Jakob ging diep de wildernis in tot Bethel waar hij de hemelse ladder zag, en tot Pniël, waar hij met de Heere worstelde, maar velen gaan nooit zo diep. Zij bouwen ergens halverwege hun stad en hun markt om henzelf een naam te maken en om vele volgelingen van dwazen te krijgen. Daarom moet de mens op zoek gaan naar de verloren gesel des Heeren in de dieptes van de wildernis. Nu is alles om ons heen direct in haar afdwaling, als een verdorven tucht, maar daarom moet er gezocht worden naar de hemelse veerkracht. De directeur van mijn eerste theologische opleiding zei over het vlees dat het 'busy bodies' zijn.

Als we zo de geschriften van Calvijn doornemen, dan wordt het duidelijk dat de mensheid is ingenomen door een vleselijk geloof wat geboren is vanuit het aardse verstand, het menselijke algemene verstand, terwijl Calvijn erop wijst dat het ware geloof een zeldzame en bijzondere gave van God is. De mens moet zichzelf niet op de borst slaan met zijn protserige geloof.

Als Calvijn Johannes 12:32 bespreekt : ‘En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken,’ dan stelt hij dat het woordje ‘allen’ alleen hen van de hemelse kudde voorstelt. Degenen die buiten de kudde zijn zijn niet echt mensen. Met ‘allen’ bedoelt hij ook dat ze uit alle volkeren genomen zullen worden, zowel uit de Joden als uit de heidenen, wat Chrysostomos ook eens stelde. Als Calvijn het dan over het ‘oordeel’ heeft dan bedoelt hij daarmee een omkering van toestanden waardoor de wereld weer tot zijn oorspronkelijke staat wordt teruggebracht. Hij wijst dan op het Hebreeuws : misphat, oordeel, wat goede richting betekent. Buiten God is niets dan verwarring. Calvijn stelt dat het heel lang zal duren voordat het kwaad uiteindelijk uitgeworpen is, dat dat geen kort tijdsbestek is.

Calvijn stelt dat als neuswijze mensen met de dingen van God spotten dit doen omdat ze het niet verstaan, en ze zouden het alleen kunnen verstaan als ze het zelf ondervinden. Het zijn dus de beste stuurlui die aan wal staan, die over alles wel een vooroordeel hebben. Zo leven ze dag in dag uit, al roddelende en spottende, omdat ze de dingen van God niet hebben ondervonden, en die zo niet kunnen verstaan. Het lijden van Yeshua is een lijden van uiterste kwellingen geweest, en daar moet ook een ieder ander doorheen die tot deze dingen wil ontwaken, en daarom worden deze dingen ook zo bespot, want het vlees wil leven en plezier maken, veel volgelingen maken, een grote naam hebben, met veel lof en glorie. Zo is het kruis van Yeshua en dat wat door het gehele OT heenloopt, door de oude profeten, een dwaasheid voor het vlees.

Calvijn stelt dat het kruis een ergernis is voor hooghartige mensen. Ze doen er alles voor om het als dwaasheid te bestempelen.

Als wij om ons heenkijken en we zien de spotters en hoe de wereld in grote problemen is gekomen en dat het maar niet op schijnt te houden, en ons misschien afvragen waarom God niets doet, dan moeten we beseffen dat het enige pad is de theologie te verdiepen. We mogen niet alles zomaar op God afschuiven, want het pad ligt er al wat wij dienen te begaan. God wordt als zondebok bestempeld, maar er moet losgekomen worden van gebrek aan kennis. De aarde is ten onder gegaan in vooroordelen, in aardse pseudo-kennis. Als mensen dit willen overslaan onder het mom van geloof en genade, dan is dat zeer bedrieglijk, en komt men daar ook in de leer van Calvijn niet mee weg.

Om dit enige pad van de theologie te gaan moet het vergankelijke leven veracht en gehaat worden, en zij die al te begerig zijn naar het aardse leven moeten vrees aangejaagd worden, anders is het voor hen onmogelijk om naar de hemel te gaan, stelt hij.

In de leer van Calvijn is het Woord voorgesteld als de leidsvrouw en leermeesteres. Toch is dit voor Calvijn niet genoeg, want er moet ook geestelijke leiding zijn, waar ook de nieuwe bijbel catechismus op wijst. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook spreekt over meerdere natuurvrouwen. Calvijn noemt de kerk bijvoorbeeld ook een moeder. In zijn commentaar op Johannes 12 wijst hij erop dat Yeshua op een ezel reed om zo te laten zien dat het paradijs vreemd zal zijn aan wereldse pracht en glans en rijkdom en macht. Het paradijs is natuurlijk en primitief, en vandaar dat als de nieuwe bijbel het heeft over de vrouwen van het paradijs, dan worden zij natuurvrouwen genoemd.

Calvijn wees erop dat Yeshua niet voor de eer van mensen van gekomen. Daarom reed hij op een eenvoudige ezel. Yeshua was niet gekomen om een aardse koning te zijn. Toen de schare hem in de wildernis tot koning wilde maken toen verborg hij zich op de berg, stelt Calvijn, want de mensen dachten aan een heel ander koninkrijk. Calvijn noemt het ijdele verzinsels die de mensen in gedachten hadden. Hierdoor zijn ze beneveld, en ze praten zichzelf hiermee ook goed. Goddeloosheid komt vaak met huichelarij, stelt Calvijn. Hij stelt ook dat mensen soms geen mensen, maar monsters zijn.

In zijn commentaar op Johannes 11 stelt Calvijn dat Jezus niet naar het graf ging als een lege toeschouwer, maar als een worstelaar. Zo moeten ook wij die keuze maken. Ook Jakob was een worstelaar die tot Pniël ging om met God te worstelen, wat bij de uittocht hoort, de diepte van de uittocht. Er was een verschrikkelijke tirannie van de dood die Jezus moest overwinnen, stelt Calvijn.

Het leven bestaat ogenschijnlijk uit toevalligheden die samengeweefd zijn met allerlei traumatische gebeurtenissen en tegenstrijdigheden, verwarringen, chaos, maar er zit een hogere orde achter, en uiteindelijk gaat het in het leven met al zijn onverklaarbare eigenaardigheden dat zulke vreemde sprongen telkens schijnt te maken die onnavolgbaar zijn om de orionse hersenspinsels om erdoor te komen, want de mens ligt verlamd in een calvinistische woestijnzee. Er is land in zicht, maar het land is droog en dor, want het is immers een woestijn. De mens is totaal afhankelijk van de genade van God, maar beseft niet wat dit inhoudt. Het wil zeggen dat de goddelijke natuur door de mens heen moet werken, niet zijn vleselijke natuur.

Er ligt een hogere natuur verborgen in de mens. Zelfs het willen en wensen is in de mens door en door vleselijk, en daarom wilde Calvijn geen risico nemen, en legde hij de lat zo hoog, te hoog eigenlijk, en alleen door de exegese kan die lat op juiste hoogte worden geplaatst, en zal ons vlees afsterven, en zo ook het extremistische, paranoïde calvinistische vlees, opdat dit vervangen kan worden met de hemelse vreze des heeren.

Calvijn stelde dat Yeshua de eenzaamheid in de woestijn opzocht om daar een heiligdom God's op te richten. Calvijn noemt dit de wrake God's, want de kerk in de stad, in Jeruzalem, was een spelonk van moordenaars. Yeshua zou nooit zo diep in de woestijn zijn gekomen om het heiligdom op te richten als hij niet zo verworpen was door Jeruzalem. We zien hier dus weer het pad van Ishmael en Ezau, die ook verworpenen waren en alles moesten afleggen. Net als de psalmist, Ishmael en Ezau riep Yeshua het op een gegeven moment uit : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij Mij verlaten.' De kerk heeft de verworpenheid van Ezau altijd verkeerd begrepen. Ezau was 'gehaat' door God, omdat hij een moeilijk opvoedbaar, rebels kind was, maar kreeg zo de extra aandacht van God, als een liefdevolle Moeder. Het is duidelijk dat de kerk de bijbelse nuance van de haat niet begrijpt. Yeshua sprak dat niemand hem kon volgen die zijn moeder, vrouw en kinderen niet 'haat'. (Lukas 14:26) Dit is in het Aramees 'sny' een bepaalde vijandschap, wat ook een worsteling kan betekenen, het toetsen. Dat is ook de 'haat' van Ishmael naar ieder mens. Wij moeten hen teruggeven aan God, en niet bevooroordelen door vleselijke gedachtes, emoties en gehechtheden. Daarom moest Ezau zijn familaire en sociale status afleggen om het rode te ontvangen, wat een beeld is van het kruis. Ook God 'haat', oftewel toetst, de mens in die zin. We spreken daarom ook in de dialectische theologie over het Pniël van Ezau, waar hij worstelt met God. Toen Jakob op Pniël worstelde met God werd hij 'overwonnen om te overwinnen', en zo was Ezau 'gehaat om te haten', oftewel een vijandschap te hebben tot alle vlees, en om alles zo te toetsen. Uiteindelijk kwam God uit Edom en Teman, zoals de oude bijbel stelt, en waar de nieuwe bijbel mee verder gaat. Daarom was er in de jaren 1700 in de kerkgeschiedenis ook een grote opleving van het Edomitische Judaïsme, nadat er in de jaren 1600 een grote opleving was geweest van het Ishmaelitische Judaïsme, wat ook een deel was van de reformatie. De mens had deze bronnen nodig om verder te gaan. Ook binnen het intellectuele calvinisme was hiervoor ruimte, terwijl in het oppervlakkige leken-calvinisme er een grote weerstand was tegen de hogere exegese, alles wat niet in hun straatjes van eenzijdige theologie paste. Calvijn was echter ook een man van vele richtingen, want hij had zich verdiept in het humanisme, het stoïcisme, en andere filosofische stromingen, en moedigde ook het bestuderen van de filosofie aan.

Calvijn spreekt over de beteugeling van de moedwillige goddelozen door God, opdat wij verder kunnen komen in deze woestijn, opdat we niet telkens hoeven te strijden zonder dat het veel vrucht oplevert. Zo kon Yeshua ook ontkomen aan de bozen en zo de Jordaan over gaan. Uiteindelijk zijn we geen speelbal van het kwaad, maar van God, als de Orionse hersenspinsels waar de nieuwe bijbel het over heeft, wat hemelse hersenspinsels zijn, als natuurverschijnselen, wat ook weer met de opname te maken heeft. Zo kan de mens veerkracht ontwikkelen in de eigenaardige wereld waarin hij terecht is gekomen.

Calvijn laat in zijn commentaar op Johannes 10 zien dat alleen de gehoorzaamheid de sleutel is tot de hemelse kennis die verborgen is. Daarom moeten we met Yeshua de Jordaan overgaan wanneer God het vlees beteugelt. De kennis baat ons niet wanneer wij gewoon in de stad blijven en ongehoorzaam zijn aan de roep van God, en wanneer wij niet met God worstelen in de wildernis zoals Jakob en Ezau. Dan verstijft al die kennis en wordt het gebruikt voor vleselijke redenen. In die gehoorzaamheid moeten we open staan voor de leiding Gods, zonder welk we niets mogen doen, stelt Calvijn. Als die leiding er niet is, dan is het een vleselijke gehoorzaamheid, die bedrieglijk is. Daarom moet de zaadkorrel sterven, opdat God leven van boven laat stromen. Zo zal zelfs de woestijn bloeien, alhoewel met gematigdheid. Het is het bloeien van het kruis, van de stok van Aäron. Uiteindelijk komen we zo tot het beloofde land. Telkens weer moeten we de kuddes hiervoor achterlaten om tot de verloren schapen te gaan, of de verloren varkens, of de verloren vissen. We mogen ons geen koning laten maken in de stad, of in nederzettingen in de wildernis. We zijn op doortocht, net zoals Yeshua. Yeshua verborg zich hiertegen op de berg, stelde Calvijn. We moeten verder. Er zijn vele gevaren. Kronen van aanzien, kronen van macht, en allerlei vleselijke tronen. De mens moet het haten en achterlaten. Verkoop alles om aan de armen te geven. Verkoop alles voor die ene parel. Neem met niets minder genoegen.

Calvijn stelde dat men niet moest komen tot snelle eenheden, saamhorigheid in de stad, als een complot tegen de hemel, maar dat men zich moest richten op de hemelse openbaring. Eendracht of openbaring ? Daartussen moeten wij kiezen. Overmoedige eendracht ten koste van de hemelse openbaring is een wapen gesmeed tegen de hemel, wat geen stand zal houden. God zal alles beteugelen wanneer het God behaagt, stelt Calvijn. En dan is afzondering de weg om tot die hemelse openbaring te komen, zoals Yeshua zich ook hiertoe afzonderde.

Al deze dingen gaan niet zonder strijd, stelt Calvijn, want de boosheid ontpopt zich maar al te vaak als een huichelaar, en noemt haarzelf dan ook nog de wreker van God's eer en beschermer. Daarom hebben wij een goed geweten nodig als een ijzeren muur om alle laster en smaad die op ons afkomt te weerstaan, stelt hij. Hierin geven zij een schone schijn aan hun boosheid waar wij een tijdlang door onderdrukt worden, wat een schande is, stelt Calvijn. Het is de aard van het vlees, en die is onbeschaamd, stelt hij. Ze matigen zich dan ook een schijn van recht aan, waarmee ze Yeshua wilden stenigen, wijzende op de wet in Deuteronomium 13:6, waar de valse profeten gestenigd moesten worden, stelt Calvijn. Er is veel religieus onrecht, religieus wetsmisbruik, naar de letter, omdat ze de wet niet begrijpen, niet hebben verdiept. Ze kennen de betekenis van de wet niet omdat ze wetteloos zijn naar de hogere wetten van de hemelse kennis, van studie en openbaring, van exegese. Het zijn letterslaven. Ze hebben het geestelijke verworpen. Ze leven zo in vooroordelen en worden geleid door het vlees. Ze worden voortgedreven door hun eigen verdervelijke begeerten. Deze monsters, deze tetracten, proberen de mens in de woestijnzee naar de dieptes te trekken, opdat zij het beloofde land niet in zullen gaan. Het is een enorme strijd aan de kust, waar de mens verlamd in het warme woestijnwater ligt, evenals vele dieren. De mens komt de grens maar niet over. Telkens als de mens er bijna is, of bijna denkt te zijn, wordt de mens weer door iets teruggegrepen. De farao wil het volk niet laten gaan, en het volk is ongehoorzaam. Toch is er een weg. Toch wijst Calvijn de weg in zijn commentaar op het Johannes evangelie. De zaadkorrel moet eerst sterven. Er is nog teveel vlees van de mens dat aan land wil gaan om een eigen koninkrijk te bouwen, tot verheerlijking van zijn eigen vlees. Het is nog te gevaarlijk om aan land te gaan. Eerst moet de mens, net als Yeshua, net als de psalmist, net als Ismael en Ezau, ter helle dalen. Er is geen opstanding zonder een diep sterven, en zelfs de opstanding is een diepere dood, en de vreze des Heeren, zoals de nieuwe bijbel stelt. Men moet oppassen met het vele en snelle licht. De mens moet tot het verloren licht in de duisternis gaan, tot de diepere duisternis, waar licht van een andere orde is, namelijk het inzicht. Het is een heel ander zintuig dan zomaar het oog, of de smaak, maar het is de honger, de honger naar hemelse kennis wel te verstaan.

Daarvoor moeten we dieper in de wildernis zijn. Mozes had nog teveel bedrieglijke waanbeelden van zijn eigen overmoed, zijn eigen macht. Hij had geen geduld, waardoor hij het beloofde land niet in kon gaan. Hier moet het vlees afsterven. Het vlees zal niet meegaan in het beloofde land. Er moest een hogere Mozes komen, zoals in het werk van Jeremia naar voren kwam. Die maakte geen compromissen, deed geen water bij de melk. Als wij te braaf zijn naar de vleselijke instellingen, dan komen we er niet. Daarom kwamen we er ook niet zomaar met Luther, die nog te bourgondisch was ingesteld, maar moesten we komen tot een Calvijn, alhoewel die nog heel erg extremistisch was en kortzichtig op bepaalde punten. We moesten het ermee doen. We moesten ermee werken, het uitwerken, om de brug over te gaan tot het beloofde land. We moesten ervoor de wildernis in. Die wildernis ligt besloten in zijn commentaar op het Johannes evangelie, wat een omvangrijk werk is. Daar loopt het pad verder. Vele calvinisten hebben nooit kennis gemaakt met dit werk. Het stadse calvinisme is niet het ware calvinisme wat van God aan de mensheid was gegeven. Ook moeten wij niet zomaar calvinistisch zijn, maar calvinistisch gereformeerd, want Calvijn was slechts een beeld, een gelijkenis, een archetype, een gedicht, een psalm. Hij was verre van een zuiver beeld des Heeren.

Calvijn stelde dat de kerk was omringd door machtige vijanden, en dat de wankelmoedigheid van de gelovigen groot was, dat ze elk moment de dood nabij waren, maar ze hadden een onderpand. Zo zijn ze niet overgeleverd aan de willekeur van de vijanden, want die zouden daarvoor eerst God moeten overwinnen die hen beschermt, stelt hij. De uitverkorenen worden krachtdadig geroepen, stelt hij, en worden geleid door hun vroegere wildheid af te leggen. Calvijn wijst op de leidzaamheid die hierbij nodig is. We kunnen stellen dat die samen gaan met strijdzaamheid, toetszaamheid, lijdzaamheid en leerzaamheid. De wilde beesten moeten zich hiervoor laten temmen, stelt Calvijn. Zij die nog niet door het geestelijke tot schapen zijn geworden zijn nog onbetamelijk, ongerijmd en ongetemd, stelt hij. Ze zijn nog vol met moedwillige boosheid. Alleen God kan een wild beest tot een schaap maken.

Velen komen met list tot Yeshua, stelt Calvijn. Het zijn oppervlakkige geesten, stelt hij, die rondfladderen in ijdele bespiegelingen. Als iemand is geroepen door de Heere dan kan zo iemand niet ontkomen aan de listen en lasteringen van deze kwaadwilligen, stelt Calvijn. Er zijn getrainde ogen voor nodig om het werk van Calvijn door te nemen. Er liggen namelijk vele valstrikken in verborgen. De vijand was nog steeds naar de mens op jacht. De farao wilde het volk niet laten gaan. De tetracten wilden hun voedselbronnen niet verliezen.

Hoe komen wij aan land ? De martelaren roepen het uit tot de hemel, schreeuwen om wraak, maar ze krijgen het witte kleed om nog geduld te hebben. Er is hier geen snelle wedergeboorte. Het gaat volkomen mis in de kerk met de snelle wedergeboortes. De kinderen worden overvoed, verwend. Ze worden opgeblazen en krijgen snel allerlei hoge posities in de kerk of in de kerkeraad. Sommigen worden dan zelfs vervolgers

van de predikanten, want vandaag de dag beslissen de kerkeraden bijna alles, en gebruiken ze de predikanten als hun marionetten om hen naar de pijpen te laten dansen. Wat moet er gebeuren ?

De mens ligt verlamd aan de kusten van de woestijnzeeën, nog gewoon in het warme water. Zomaar een snelle wedergeboorte hier door één of ander opzegversje, één of andere spreuk, zou te gevaarlijk zijn. Het vlees in de mens raaskalt nog. De mens ligt ijlend in het water, zijn vlees op zoek naar houvast. Het vlees wil zijn sterkte laten gelden, en is op zoek naar een moederschoot in het beloofde land, maar die is er niet. God heeft geen kinderen. Dat was de moeilijk te verteren boodschap van de islam, en dat is de moeilijk te verteren boodschap van de nieuwe bijbel.

Ook de nieuwe bijbel catechismus heeft het hierover : God heeft geen kinderen. Dat wijst weer terug op het ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’ Toen was Yeshua geen kind van God. Hij moest dat afleggen, want de verstandhoudingen tussen God en kind waren door de ideeën van de mens ijdel. Vanwege de ijdelheid der mensen werden deze dingen gezegd, maar de mens was stijfnekkig islamofoob. Nu zegt ook de nieuwe bijbel catechismus het, en de nieuwe bijbel. Het staat geschreven dus op de witte steen en in het boek des levens. God heeft geen kinderen. Wat betekent het ?

Het zal via een andere weg moeten, want het was maar een beeld. Het moest nog verdiept worden. De mens ligt in het water, verlamd. Het boek Duizen is in de nieuwe bijbel het tweede boek, als het exodus boek van de nieuwe bijbel.

We lezen in hoofdstuk 2:1-3 :

‘Het volk Israel was in de woestijn in grote honger, terwijl ze werden omsingeld door de Amalekieten. Toen werden ze de zee in getrokken.
Het begin van de Amalekitische ballingschap. Hun hoofden werden geslagen met stalen stokken, hun kaken werden verbrijzeld, en zo dreven zij levenloos in de wateren.’

Daar kunnen we het mee vergelijken, en de TULIP leer van Calvijn heeft de mensheid geheel verlamd, en niet zonder reden, maar hoe nu verder ? Hoe komen wij aan land, wetende dat God geen kinderen heeft, dat er hier geen snelle wederbaringen zijn of wedergeboortes ?

Het antwoord is eenvoudig in het boek Duizen hoofdstuk 2:15-17 :
‘Zou u dan niet haastig eten, wetende dat Amalek haar dienstknechten opbrengt in honger ? Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten. Eet haastig wanneer gij kan, want Amalek's honger zal u weldra overweldigen en u de zee indrijven.’

Telkens weer wordt de mens afgehouden van het beloofde land, weggeduwd, weggetrapt, terug de zee in, tot de honger, alsof de mens in Tantalos is. Dit is iets heel Kantiaans, want de mens mag het object niet zomaar grijpen, maar moet leren een ander zicht te krijgen op het object en er doorheen te prikken. Nu leeft de mens nog in een samenleving van extremistische objectivicatie. Alles is tot object geworden, tot een product, en wordt verkocht.

In de honger komt de mens, als dit diep genoeg gaat, en zo de mens diep genoeg aan zich afsterft, tot het hemelse touw, en wordt de mens voortgetrokken door het geestelijke, niet meer door het geestelijke. Dan is de mens gekomen tot het onweerstaanbare in de leer van Calvijn, wat veelal uit het verband wordt getrokken door oppervlakkige calvinisten die niet meer weten dan TULIP.

De baarmoeder verwerpt ons, het is nog geen tijd. Wel neemt de mens allerlei vleselijke baarmoederen aan, maar die zijn slechts in de zee om hen te verscheuren. Dat zijn de tetracten waar de nieuwe bijbel over spreekt.

Er is niet zomaar een baarmoeder voor de mens. De mens komt niet zomaar aan land terwijl hij zijn leven nog wil behouden. De mens moet in het water aan zichzelf sterven, als een boom geplant aan waterstromen. Dit is de enige manier om aan land te komen. De nieuwe bijbel In het scheppingsverhaal van Duizen 6 lezen we hoe de mens aan land komt :

‘Drie mannen op een boot kwamen tot het eiland van Jaterin en Jata. Dichtbij het eiland gingen de mannen zwemmen, maar werden gevangen in de netten van de zusters Jaterin en Jata. Zij werden op het eiland getrokken.’

II Kamba 10:117-118 :
Het gaat altijd weer dieper,
Deze zeeen zijn te groot,
Deze zeeen zijn onoverbruggelijk,
Deze zeeen zijn eindeloos,
Allen zullen in deze zeeen in vissen veranderen,
Er is geen doorkomen aan,
Zij kunnen hier alleen maar dromen,
Totdat de nachtmerrie toeslaat,
Een vis zullen zij zijn,
Alleen als vissen kunnen wij tot U naderen, in de diepste duisternis.’

Er is dus niet zomaar toegang tot een moederschoot, tot land. Het visnet is daarom van belang in de schepping.

Overgerustheid noemt Calvijn de oorzaak van valse leringen. Hij noemt het ook een gebrek aan vreze des Heeren dat ze zo rondfladderen in lichtgelovigheid. Valse leringen kenmerken zich vaak door eenzijdigheid. Dat moet allemaal afsterven in het visnet voordat de mens aan land kan gaan. Juist door het vis zijn en afsterven als vis kan de mens voorbereid worden om waarlijk mens te worden.

Calvijn wil dat de kerk met zorgvuldigheid behandeld wordt in de zin dat men het onderscheid tussen ware kerk en valse kerk goed opmerkt. Hierin kan van alles misgaan als men overmoedig is. Daarom moet de mens sterven als een vis, net zoals Yeshua, de ichtus. Dit onderwerp komt telkens weer voor in de nieuwe bijbel, en is dus van belang. Op het herstelde beeld van de geestelijke visserij en het belang van het geestelijke visnet kan de kerk worden vernieuwd en zo hersteld.

Is er dan wedergeboorte nadat we als de ichtus, de vis, aan onszelf zijn gestorven ? Neen. God heeft geen kinderen. De mens moet het visnet leren kennen, en zelf visser worden. Als de mens volleerd raakt in het geestelijke vissen, dan kan de mens door God geadopteerd worden.

Calvijn stelt dat Jezus kwam om de oude wet te verbreken juist omdat het diepere betekenis had en de mens dat maar eens moest onderzoeken. Vandaar dat hij opzettelijk werkte op de sabbath. Zo verbreekt de nieuwe bijbel ook de inzettingen van de oude bijbel omdat het diepere betekenis heeft. De mens moet er geestelijk mee omgaan en niet vleselijk. Het zijn stappen in de soteriologie die niet overgeslagen mogen worden.

HET VERSCHIL TUSSEN GEESTELIJK GELOOF EN VLESELIJK GELOOF

Elke dag probeert het vlees ons op vele manieren te doden. Daarom moeten we het vlees doven. We zijn helemaal alleen in die strijd. Niemand anders ziet wat we denken. Het denken is vol met boosaardige stemmen door alcohol en vlees, en door de verontreinigde lucht. Vroeger was de lucht veel reiner dan nu. Nu is het vol met fijnstof en electromagnetische straling. De mens is behekst en tot zombie gemaakt.

Daarom moeten we ook verdraagzaam zijn. Zo groeit nu ieder kind op. Door de profetische gave mogen we ervaren wat anderen ervaren, waar ze doorheen gaan, om zo empathie te hebben. Dat is het hoogste goed. Maar we moeten ook vaak zeggen : ‘Ik weet het niet. Ik twijfel.’ Agnosis is de basis van de hemelse kennis, gnosis in het Grieks, yadt in het Aramees. Hoogmoed, overmoed en betweterigheid staan namelijk op de loer en probeert ons elke dag te doden. Telkens weer beproeven deze geesten hun geluk. Maar dan ga je volkomen langs de ander heen. Dan raas je op de snelweg.

Ook is het zo dat waar we mee omgaan worden we besmet, dus we moeten niet zo verdraagzaam worden dat we lui en laf worden. Ergens is de grens. Door de profetische gave mogen we ook gevoelig worden voor die grens, en gevoeliger. Dat is een groot goed. Zo mogen we balans vinden, want de natuur is balans.

Nu lijkt de natuur uit balans. Nu lijkt de natuur vervuild. Het reine van de mens is vuilheid voor God. Als je de brug vindt tussen God en de natuur, dan zal het zich vanzelf herstellen. Dat gebeurt in je binnenste. Wij leven in geloof, niet door aanschouwen. Merk op dat dit een andere betekenis geeft aan geloof. We hoeven het niet te zien, maar we mogen het van binnen ervaren. Alles om ons heen mag dan verkeerd zijn, maar we mogen toch de rust van het geloof in ons binnenste hebben, de innerlijke kennis, het goed doen, wat dus geen blind geloof is, maar getoetst geloof. Het is ons onderwezen en we hebben het doorleefd.

Leef door geloof in kennis, niet door aanschouwen. De profetische gave is geloof in de andere wereld, het diepere, en dat is niet zomaar kennisloos en ervaringsloos geloof, niet zo van ‘ik geloof het wel.’ Geloven, het ware geloven, is een werkwoord en een schoolwoord. Je bent naar school gegaan, en hierin heb je rust. Je wil onderwezen worden. Je hoeft niet een materieel teken te krijgen, geen materialisme, maar het teken is geestelijk, voor hen die het verstaan. Het ware geloof is dus anti-materialistisch, niet iets van uiterlijkheid en vormen. Je zoekt geen verzadiging voor je oog, want het is iets van het hart.

Niet door aanschouwen, maar door geloof, betekent dat je de lange weg bent gegaan. Je hebt de prijs betaald. Je gelooft niet in de materie, maar in de hogere wereld van het binnenste, in het verborgene. Je hoeft geen uiterlijk groepsteken, iets wat iedereen gelooft. Geloof in materie en blindelings geloof heeft de hele wereld verscheurd en het heeft niets meer met het geestelijke te maken. Daarom is geloof veelal een gevaarlijk woord. Vindt daarom het juiste pad van geloof die wegleidt van het verkeerde geloof.

Geloof is dat je kiest voor het geestelijke, niet voor de materie. Gelovigen volgen een heel ander pad dan dat van de zintuigen.

Geloof betekent dus ook durven te zeggen : ‘Ik weet het niet, ik twijfel,’ want dat is de ware kennis. Geloof is allereerst agnostisch. Het valse geloof is betweterig en hoogmoedig, onverschillig ook, en raast de ander voorbij, omdat het geen basis heeft. Het is geroofd geloof. Het is alleen pretenderen kennis te hebben. De lucht is vol met allerlei geloof. Allerlei geloof heeft de mens omsingeld en zoekt de mens te doden. Maak daarom onderscheid tussen geestelijk geloof en vleselijk geloof, en strijd de goede strijd.

Als je werelds leeft, vals leeft, dan is je geloof ook vals, want dan is het verkeerd afgestemd. Als je zomaar gelooft wat anderen zeggen of wat je in

een boekje hebt gelezen, dan is dat ook vals geloof. Het geloof van horen zeggen is geen geloof. Het gaat om je persoonlijke ervaring en keuze. Het gaat om je persoonlijke strijd en overwinning, anders is het slechts een verzekering. Er is veel lui en laf zombie geloof. Het hangt in de lucht en zoekt je te doden.

Zoek de balans tussen heiligheid en verdraagzaamheid. Je kunt te heilig worden of te verdraagzaam, ten koste van je gave van geloof. Er is veel dood geloof, veel dodend geloof. De ware gave is het loon van de soldaat. Elke dag mag je je dagloon ontvangen als soldaat. Het leven is een veldtocht, een tropentocht. Zomaar een gave heeft nog nooit iemand daadwerkelijk geholpen, maar bedriegt de mens. Ga dus ook het verschil opmerken tussen de geestelijke gave en de vleselijke gave.

Het zombie geloof verslaat haar duizenden, in de stad, telkens weer. Dat doet zij door de zombie gave aan te bieden. Ga dus niet zomaar voor de gave, maar voor het dagloon van de soldaat. Geef ons heden ons dagelijks brood is het dagloon van de boer en van de bakker. Ga zicht en grip krijgen op wat een dagloner is en betekent. Dan ga je vandaaruit zicht krijgen op wat het ware geloof en de ware gave is, en zo kun je aanstalten maken om de zombie stad uit te gaan. Doe je zombie kleren uit, en ga tot de rivier, en was jezelf schoon in het geestelijke, opdat de aarde grip op je verliest.

Maak het dus zaak om te ontsnappen van zombie religie. Dat is een geestelijke strijd en een geestelijke opdracht.

De zombie laat niet zomaar gaan. Jij bent zijn of haar bezit. Jij bent zijn of haar drugs. Ze gebruiken je als een object, een afgod, een monument, maar ook als een wegwerp artikel. Zo is dat in de stad.

Ga hier grip op krijgen. Zombie religie is een groot probleem op aarde, zombie geloof, zombie gaven. Je bent met zombie gaven vastgezet. Het waren de tralies van je kooi, zo ben je gegroomed, zo ben je gedrugged. Maar de sleutel wordt je aangereikt. Dit is de sleutel van het hemelse woord.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

1e Jaargang, nummer 28, 15 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'

(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN HET JOHANNES EVANGELIE - 6

Hoe komen wij door de woestijn van het calvinisme heen ? Hoe komen wij aan land als wij verlamd liggen aan de kusten van de woestijn zee door het leven ? In de zondvloed moeten we komen tot de wijngaard van Noach. Nu zal de honger uiteindelijk leiden tot de tranenzee, oftewel het zaad van de verbrokenheid, waarvan de wijngaard van Noach dan een beeld van de vrucht is. Calvijn stelt dat de waarheid het enige leven is, en dat de duivel daarom de leugen als zijn dodelijkste pijl heeft, en zelf ook dronken is van de leugen. Er is dus ook heel veel namaak wat op de loer ligt als we het over deze dingen hebben, en daarom moeten we komen tot de bron en de diepte daarvan. Calvijn stelt dat er een vervalsing van het zaad des levens is, waardoor zij hun enige roem hebben in het zijn van opvolgers van de heilige vaderen waarmee ze kunnen bluffen. De hoge posities die ze hebben in de kerk door dit zaad zijn puur kunstmatig dus en buiten de hemelse natuur. Het zal zichzelf dus gaan aanvreten.

Hij stelt dat ijdele titels, hoe groot die ook mogen zijn in de ogen der mensen, bij God niets voorstellen. Daartoe was het zaad van Ezau die zijn aardse, aangeboren sociale en familiaire status moest afleggen een weg om hiermee af te rekenen, een pad dat uiteindelijk ook Jakob ging, en dit pad was ook al begaan door Ishmael, die een rebelsheid had naar de menselijke inzettingen. Calvijn stelt dat een groot deel van de wereld denkt koning te zijn, terwijl ze zich bevinden in de jammerlijkste dienstbaarheid. We kunnen dan stellen dat daarom Ezau daarom wel tot het rode moest komen, ter aflegging van zijn wereldse eerstgeboorterecht, wat een beeld is van Yeshua, die zo ook tot een verdoemeling werd en uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,' en het zo onder tranen zocht, maar het niet vond. Ook de psalmist ging op dit pad, en de oude profeten. Jakob had zijn broeder verachtelijk bedrogen, zoals ook de katholieke kerk het Israelitische geloofsgoed later bedroog en misbruikte, en zo zichzelf toeëigende.

Als wij zulk een verblinding zien bij kerk en wereld, stelt Calvijn, dan moet dat in ons heilzame vreze opwekken.

Calvijn laat de strijd zien die de heiligen hebben, in zijn commentaar op Johannes 8. De vijanden van God's koninkrijk noemt hij erger dan dronkemanswaanzin. Als het oordeel van God tot hen komt, dan schertsen en spotten ze, en als ze door priemen worden doorstoken, dan barsten ze uit in onzinnig lachen alsof ze van verstand zijn beroofd, stelt hij.

Hij legt ook uit waarom de zondaren die dan onder een heviger oordeel tot angst worden gedreven en het in hun nood uitroepen tot God, terwijl hun geween tevergeefs is, want 'zoekende zoeken zij niet'. Zij zijn dus zelfs in hun zoeken van God zoekende in het vlees. Daarom moet God wel zeggen : 'gij zult in uw zonden sterven,' stelt hij.

Met deze kennis moeten wij echter niet op hol draven, stelt Calvijn, want het oordeel is aan God, en niet aan een mens. Hij stelt dat het beter is een schuldige vrij te spreken dan een onschuldige te veroordelen. Vandaar dat hij wijst op de heilzame vreze. Dit is ook de reden waarom Yeshua zijn rechterschap aflegde, zoals ook Ezau zijn bijzondere status van eerstgeborene aflegde. Ook Ishmael was geen mensenbehager. Als wij te braaf zijn dan kunnen wij nooit het pad van Yeshua over de Jordaan volgen de wildernis in. Yeshua ging tot de bergen om zich daar verborgen te houden, want de mensen wilden van hem een aardse koning maken.

Zo liggen wij dan in het warme water van de tranenzee in de woestijn, verbroken, met heilzame vreze om niet overmoedig aan land te gaan om daar een koninkrijk te bouwen, een stad en een naam. Wij zijn in de diepte van de woestijn, waar eens Yeshua was, en Johannes de Doper, waar Ezau was, Ishmael, en de oude profeten. Hier liggen wij in de tranenzee, aan de woestijnkusten. Onze kracht mag niet groter zijn dan onze vreze. Hier moeten wij groeien, als een boom geplant aan waterstromen, als een wijnstok in de wijngaard van Noach, middenin de zondvloed. De mens kan hier niet verder, en wordt uiteindelijk gevangen als een vis door hemelse visnetten.

Calvijn wijst er ook op dat Paulus stelde dat hij gebonden was en het Woord was niet gebonden, wat in de leer van Calvijn als de leermeesteres is. Het staat ook in 2 Timotheus 2:9, waar Paulus op wijst in zijn commentaar op

Handelingen 28.

'Om hetwelk ik kwaad lijd en gebonden ben als een kwaaddoener, maar het woord Gods is niet gebonden.'

Als wij tot het Woord komen, dan moeten wij gebonden zijn, zodat het Woord ons kan leiden en we het Woord niet in de weg staan. Ook Yeshua leed onrecht. Hij werd door de schare benoemd als iemand die de duivel had, en Calvijn stelt dat ze daarmee wilden zeggen dat hij krankzinnig was, wat daaraan gelijk stond. Calvijn stelt dat we geen oordeel mogen uitspreken over onbekende zaken, en als iemand ons dat onrecht aandoet, dat we door onverstandige mensen zomaar worden veroordeeld, dan moeten we naar het voorbeeld wat Jezus het geduldig verdragen.

Calvijn is natuurlijk een mythische figuur, als een machine. Hij wees in zijn commentaar op Handelingen 28 op de problematiek van de Joden dat ze een messias verwachtten die alle dingen in orde zou maken, terwijl Yeshua juist zou komen om de diepte op het offer te richten, omdat Yeshua vaak een voorbeeld wordt genoemd door Calvijn, maar Calvijn slaat dan ook vaak door naar de orthodoxe en extremistische zijde. Hij laat de touwtjes vieren, zoals het oordeel in zijn leer ook telkens gematigd moet worden en uitgesteld, maar dan trekt hij de touwtjes weer strak, alsof hij een paard berijdt. Hij was een menner van de volkspaarden.

Een goed en zuiver geweten heeft in de leer van Calvijn een groot monopolie, zowel in zijn commentaar op het evangelie van Johannes, als in zijn commentaar op het boek Handelingen. In zijn commentaar op Handelingen 28:11 noemt hij dat wanneer een schepsel van God is aangeraakt door de duivel en zo is bezoedeld, dat dan alleen een zuiver geweten zo iemand kan reinigen. 'Alleen een zuiver geweten,' dus. Dat Jezus hierin een schakel is in de leer van Calvijn mag duidelijk zijn, maar dat werkt niet buiten een zuiver geweten om. Dat een zuiver geweten alleen de bron heeft in God mag ook duidelijk zijn in de leer van Calvijn. Je kunt het niet van elkaar loskoppelen. Als de mens betuigt God te hebben, en Jezus, maar hij heeft geen zuiver en goed geweten, dan baat het hem niet, en vervalt hij tot namenverering. Calvijn is wat dat aangaat een hele practische theoloog. Hij legt ook uit hoe dingen met elkaar in verhouding staan.

SLEUTEL TOT DE SCHUILPLAATS

In het boekje 'de pelgrim naar sion' bespreekt H. A. Minderman (1858-1933) de gevaarlijke tocht vanuit de stad genaamd Verderf tot Sion, wat in de wildernis ligt. Als eerste stelt hij dat we hiervoor alles moeten achterlaten, broeders, zusters, vaders, moeders, vrouwen en kinderen, akkers, alles (Markus 10). De rijke jongeling kwam tot Jezus en viel op zijn knieën en vroeg aan Jezus hoe het eeuwige leven te beërven. Ik zou zelf zeggen : Er moet iemand dood gaan voordat je iets kunt erven, en die iemand dat is je eigen vlees. Dit vlees ligt in een ieder mens verstrengeld, ook in het gedachtenleven, en dit vlees is op de mens afgezonden om de mens tegen te houden op het pad naar Sion, om de mens te beproeven. Iedere gedachte die je hebt is of van het vlees, of van het geestelijke.

Waar het op neerkwam ? Minderman stelt dat de rijke jongeling tot een arme kruisdrager moest worden, en dat het koninkrijk alleen toegankelijk is voor een naakte, van alles uitgeschud en ontledigd. De machten van het vlees hebben zich namelijk op de mens gestort, en eerst moet de mens daarvan loskomen, anders komt de mens de poort niet door. Minderman noemt het voorbeeld van het oog van de naald. Oh mensen, hebben wij wel door wat dit betekent ? Ik moet denken aan de woorden : 'Velen zijn geroepen, maar weinigen zullen het vinden.' Wat betekent dit ? Gewoon dat het geen simpel optelsommetje is, of iets wat je bij de geboorte is meegegeven, maar het is een puzzeltocht om tot Sion te komen. M.a.w. het is een gevecht. De mens is nu opgesloten, gevangen, door het vlees, en het zal dus wat kosten om los te komen. Dat is eigenlijk wat ermee bedoeld wordt, dat we er niet te makkelijk over moeten denken. Het gaat dus niet door een schietgebedje.

In de grondteksten gingen er pennen door het vlees van de naakte Job opdat het vlees zou afsterven. Ook Paulus had zulke pinnen in zijn vlees. Dat is echt nodig. Je moet het vlees niet verwennen. Anders kom je er nooit van los. Je komt er dus niet alleen door goede werken te doen, maar er moeten ook pinnen door je vlees, en die moeten daar blijven zitten. Is dat dan niet masochistisch ? Ik zou het ascetisch en demonologisch noemen. Kijk om je heen hoe mensen de drangen hebben om hun lichaam te doorsteken met piercings, oorbellen, noem maar op, terwijl het eigenlijk symbolisch is dat er pinnen door hun vleselijke leven moeten gaan, door hun vleselijke verstand bijvoorbeeld, en hun vleselijke wil, enzovoorts. En de hemelse geboden die in de mens ingeprint moet worden, daar kan een vleselijk mens niet bij, dus gaan ze zichzelf tattoeeren. Maar goed, het wijst dus op diepere geestelijke dingen. Aardse mensen doen alles op een aardse manier, nemen datgene wat symbolisch is letterlijk, omdat ze niet geestelijk hebben leren denken.

Minderman stelt dat de mens moet loskomen van alle afgodische liefdes, de liefdes tot het vleselijke. Ik kan dan zeggen : vandaar de pinnen. Want het vlees sterft niet zomaar. Het is een strijd en een martelgang, een pad van geduld. Je kan het vlees niet bestrijden met aardse middelen. Het is nog altijd een geestelijke strijd. Natuurlijk zijn er soms kruispunten tussen het geestelijke

en het lichamelijke, maar dat mag alleen profetisch bepaald worden. In de voetsporen van het kruis. Minderman stelt : 'Meestal ging het volgen door woestijnen en woeste plaatsen, in honger en koude.' Hij noemt alle vervolgingen op, en dat zovelen de marteldood zijn gestorven. Wij moeten ook deelhebben aan de vernedering van Jezus, van de kribbe tot het kruis, als de ware wedergeboorte tot het hemelse koninkrijk. Minderman stelt dat wij dus de vernederde moeten volgen, door de woestijn van de verzoeking, en door het donkere, bloedige getsemané. Dit is een heel oud, Israelitisch, symbolisch verhaal, totaal uit het verband gerukt en verletterlijkt door het westen, maar vaak wordt het zo niet meer gepredikt, en is het naar de hemel gaan een simpel opzegversje, schietgebedje of optelsommetje geworden. Men denkt in snelle formules, op snelle paarden, alles snel snel en het geduld is ver te zoeken. Daar is geen tijd meer voor. Het is het moderne vlees die dat allemaal overboord heeft gekieperd, en er ontstond zo een vleselijke religie. Kijk de meeste nederlandse families maar eens in om te zien hoe dat werkt, en onthoud markus 10 !

Minderman stelt dat wij de vernederde te volgen hebben voor het aangezicht van de onrechtvaardige rechters. Wie kent het verhaal niet ? Wat doen deze onrechtvaardige rechters ? Ze werpen ons buiten. We moeten de gehele bloedige kruisweg volgen, stelt Minderman. Dat zijn die pennen door het vlees, en dan moeten we de dood aan het vlees sterven, net zoals in het verhaal. Misschien allemaal heel herkenbaar. Minderman stelt : Weg wereld, weg schatten, maar toch ben je rijk, ook al heb je alles verloren. Wat is die rijkdom ? Contact met de hemel. Minderman stelt dat dit de honderdvoudige zaligheid is. Het gaat alle verstand te boven, en is niet tijdelijk, maar eeuwig. Het is een bewaring.

Wel moet de mens dan waakzaam zijn, want er zijn zoveel vervalsingen, stelt Minderman. Zorgeloosheid en slaperigheid maakt makkelijke prooi voor de vijand.

Minderman stelt terecht dat het gaan tot Sion betekent zelf Sion te worden, oftewel een schuilplaats voor anderen, en dat kan alleen zo zijn als het voor eeuwig is. De vernederde werd deze schuilplaats door getsemane, en overwon de vijanden door het kruis. Minderman stelt dat deze schuilplaats niet is voor braven, vromen, wetgeleerden, schriftgeleerden, verbondsbrekers en afgevallen zondaren, maar voor hen die als ballingen zonder woning in de woestijn rondzwerven. Het is een schuilplaats met een bloedwreker op de hielen, stelt Minderman, en die schuilplaats moet het doodsvonnis aan het vlees goedkeuren. Het gaat dus helemaal niet om een onvoorwaardelijke schuilplaats, maar een zwaar beveiligde schuilplaats verbonden aan strenge voorwaarden en eisen. Kunnen wij zo'n schuilplaats wel zijn ? Het is de enige manier om de schuilplaats binnen te komen.

Deze schuilplaats, stelt Minderman, moet het volk overwinnen en doen buigen. En hij stelt dat het ware volk maar een klein overblijfsel is, arm en ellendig. De schuilplaats is een onderwijzer met een gesel die het volk de zonde leert haten, omdat de zonde terugleidt tot de stad genaamd Verderf. Mad Max was verbannen uit de stad omdat hij het vlees niet had gehoorzaamt, en diens wetten ook niet. Toen kwam hij tot een kindervolk in een woestijn oase die hem als een messias aanzagen die hen zou leiden tot het morgenland, maar Max zei dat het morgenland niet bestond, dat ze moesten blijven waar ze waren, dat de stad gevaarlijk was, want hij kwam er zelf vandaan, maar sommige kinderen wilden niet luisteren, en wilden toch naar de stad gaan. Hij sloeg toen één van die kinderen neer. God meent het. God slaat met kruis en gesel om ons op het juiste pad te houden. Toch hielden sommige kinderen in hun koppigheid vol en gingen naar de stad, en Max moest ze toen wel volgen, om hen tegen henzelf te beschermen, en moest dit uiteindelijk met de dood bekopen, maar zijn legende leefde voort, net zoals het verhaal van Jezus die naar de stad ging om de mens uit te leiden, maar dit met de dood moest bekopen.

Minderman stelt : De wereld haat dat volk omdat zij van de wereld niet zijn. En hij stelt dat dan de ware kerk een kruis kerk is, gehaat en vervolgd, niet alleen door de wereld, maar ook door schijnvromen. De mens wordt hier niet voor bespaard, zoals ook Job niet gespaard werd. Toch is de schuilplaats nodig. Minderman zegt :

'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
Zodat mijn dood voorhanden scheen,
En alle hoop mij gans ontviel,
Daar niemand zorgde voor mijn ziel

Daarom is de schuilplaats noodzakelijk, stelt Minderman, en die schuilplaats daarvoor maakt God zijn volk pasklaar, door hen te ontdekken en te ontbloten. De opening tot de schuilplaats is zo eng dat het laatste kleed ervoor ontnomen moet worden, en de laatste grond ons moet zijn ontzonken. Eerst moet het vlees van de mens buiten die schuilplaats omkomen. Deze schuilplaats is een levensbehoefte, als een beek in dorre plaatsen (Jesaja 32).

Uit : Het Kehatitische Verchijnsel, uitgave : RGG

1e Jaargang, nummer 29, 21 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

DE INFITAR

Ishmael is een oorlogszuchtig volk, maar in de nieuwe bijbel heeft het de betekenis van oorlogszuchtig in de geestelijke oorlog. Ishmael moest het volk terugbrengen tot de Moeder God, de bron van al het leven, de geestelijke baarmoeder, en de vijand van het volk, oftewel de zonde, de onwetendheid ook, de leugen, moest verslagen worden. Het is dus geen getrek en geduw, maar onderwijs. Het is een getuigenis. We lezen dit in het boek Duizen, hoofdstuk 17.

Nu, geliefden, de bronnen van de geestelijke oorlogsvoering worden gerepresenteerd door de zonen van Ishmael. Eén van hen was genaamd Adbe'el, en hij stelde ook een roede voor, de Infitar. Deze helpt de mens om zich af te scheiden van de zonde en om koers te houden. Ja, het Woord duwt soms wat bij, maar uiteindelijk is het de mens zelf die zijn hoofd stukbreekt op het Woord, als de mens niet luistert naar de liefdevolle opvoeding en bijsturing door het Woord, want het Woord is als een steen. Ga dus met de stroom van het Woord mee, en ga er niet tegenin.

Hebben wij dan niet te lijden ? Natuurlijk wel. Het Woord is de steen des aanstoots en die wordt weggeworpen, geslagen en geschopt, maar Duizen 17:35 zegt : 'De betekenissen van het lijden zullen veranderen, en de gevoelswaarden zullen veranderen.'

HET LEVEN VAN ISMAEL

II Duizen 14:28
'De Israelieten werden in de wildernis geleid om te komen tot de gesel van God, om daardoor getuchtigd te worden om in te gaan tot het beloofde land. Zij zouden hiertoe de striemen moeten ontvangen. De gesel zou spreken. 'Heere, spreek door Uw Gesel.'

Het ging helemaal mis met de Israelieten in de woestijn, want ze wilden de tucht niet, de gesel niet, de infitar, maar ze wilden zich een naam maken en aanzien krijgen. Ze wilden zich een stad bouwen, zomaar midden in de woestijn, terwijl ze nog op doortocht waren en vele geestelijke vijanden moesten verslaan. Oh, dat trotse en stijfkoppige volk Israel. Ishmael daarentegen wilde zich geen naam maken. Hij had de vleselijke mens als zijn vijand. Hij was de moeilijk opvoedbare, want hij wilde niet buigen voor de oude orde. Hij was een rebel. Hij wilde geen stad bouwen om vereerd te worden, om bewonderd te worden, om mensen te behagen, naar de pijpen te dansen, maar hij was een verstotene, en wilde verder trekken. Hij wist dat hij hier zijn woning niet had. Hij had geen steen om zijn hoofd op te leggen, net als Yeshua. Hij was ook geen roepende in de woestijn. Hij had de oude mens al opgegeven. Hij wilde niet meer terug, wilde niets meer met ze te maken hebben. Laten de doden de doden maar begraven. Hij was geen brave borst die rond liep te pronken. Hij liet zich niet voor karren spannen.

Daarom heeft de nieuwe bijbel het ook vaak over Ishmael als het volk van de uittocht. Zij gingen veel verder. Zij zochten geen eer. Zij werden niet groot door het christelijke westen. Zij waren onderdrukt. Zij gingen tot de verlaten plaatsen waar niemand ging, waar niemand durfde te komen. Och, de eenzaamheid, och, de verlatenheid, och, de gevaarlijke roofdieren, och, het onbekend zijn, daar kon menig mens niet mee leven. Ze wilden bij de vleespotten en de drugspotten blijven. Natuurlijk ook de snoeppotten. Ze hadden voor alles wel een medicijn, en daarmee maakten ze grote winst.

De gesel is ertoe om de mens grens-gevoelig te maken (Ewa 30:9). De gesel is onze zintuigen (Ewa 39:11). Het Woord is in de gesel. Zo spreekt de hemel tot ons. Het is een bittere melk om het kind te sterken. Nu, geliefden, er zijn vele gevaren in de woestijn, dus dan is het hard nodig. Velen gaan ten onder door de bedrieglijke luchtweerspiegelingen in de woestijn of door de roofdieren waar ze zich blind voor houden. Niemand komt ver in de woestijn met een blinddoek om. Dat kan ik u verzekeren. Ze stellen Yeshua ook vaak te lief en te aardig voor, alsof die alles maar toelaat, want alles is immers genade. Dat is een dwaalleer. Ja, Yeshua keerde de andere wang soms, en ging soms de extra mijl, maar lang niet altijd. Hij droeg ook een gesel waarmee hij de gehele tempel overhoop sloeg, en in woede keerde hij hun verkooptafels om, want ze hadden God's huis tot een rovershol gemaakt, tot een hoerenhuis.

En die mensen die Yeshua altijd voorstellen als iemand die heel lief en

aardig is altijd, zodat ze daardoor een excuus hebben en altijd een alibi, die mensen die zijn zelf nog wel het gewelddadigst en gemeenst, geheel tegenovergesteld aan de Jezus die ze prediken.

Nu, Ismael was heel anders. Jezus was ook heel anders. Ja, Jezus was zachtmoedig, maar je kon hem geen stro voor vijgen verkopen. Bij Ismael moest je daar ook niet mee aankomen, en bij Jeremia ook niet. Ze vochten en worstelden met de geestelijke vijanden waardoor ze geplaagd werden, opdat ze niet met de vuile en verziekte stromen van het wereldse leven werden meegezogen. Ze gingen dwars tegen de afgeweken massa's in. Daarom hadden ze zich aan de gesel, aan de infitar, onderworpen, opdat ze ook een gesel zouden hebben, en hun grenzen zouden kunnen aangeven. Het was iets heel psychologisch.

Belech 3:26 zegt :

'Je hebt tijden je andere wang toegekeerd, maar dan heb je ineens een gesel in je hand en is het genoeg.'

Maar zie je hoe gevaarlijk dat kan zijn ? Je wilt niet overmoedig zijn. Het geduld moet rijpen, en dan is de gesel de vrucht, en dat is het hemelse woord. Wij mogen deze dingen niet in het vlees doen. Wij moeten stil zijn en alleen spreken wanneer de Heere spreekt, oftewel het spreken is de vrucht van de stilte.

Zo had Ismael uiteindelijk een grote oogst in het beloofde land, omdat hij daar voor had gezaaid. Zijn geduld en verworpenheid had vrucht gedragen.

KLINISCH OF GEESTELIJK ?

Belech 1:78
'Er was een strijd met zeemonsters van chaos. Hieruit kwam de schepping voort, en die strijd was nog niet afgelopen.'

Als we de zee van chaos zijn overgekomen, dan komen we allereerst tot een grote natuurstad. Het werkt veelal door katrollen. Daarom zijn er tegengestelde krachten om ons heen. Als we het zeilen onder de knie hebben gekregen en aangekomen zijn aan land, we tot een nieuwe schepping zijn geworden, dan is de strijd nog niet afgelopen. We moeten tot het Nieuwe Woord internaat, tot de Nieuwe Woord School gaan, om verdere studies te doen. We moeten groeien in het Woord, en het Woord moet groeien in ons. Je kunt uit de zee van chaos komen, maar hoe krijg je de zee van chaos, het zeemonster uit je ?

We komen uit een hele enge, klinische wereld. De natuur is afgemaakt of ingeknot. Dat is wat het zeemonster is. Het zit diep in de mens en wil de mens niet laten gaan. Dan denk je soms dat je geboren bent, maar dan moet je tot de conclusie komen dat je nog helemaal niet geboren bent. Het is het rijk van de dood met al zijn schimmen. Daar kun je jezelf dan depressief over maken en overdramatisch over gaan doen, en wegzinken in wanhoop, maar je kunt het ook gaan zien als katrollen, als tegengestelde krachten, als een uitdaging om het geestelijke zeilen te leren.

We moeten de katrollen in de gaten blijven houden, de geestelijke katrollen, en de verhalen-factor moeten we in de gaten houden. Er is iets in het bestaan wat niets om verhalen geeft, maar ook dat behoort tot het verhaal.

1e Jaargang, nummer 30, 23 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EFEZIËRS

Calvijn stelde in zijn commentaar op Efeziërs dat het niet zomaar om Jezus op zich ging. Hij was zich bewust dat er ook een heleboel aan valse Jezussen waren gemaakt door de mensen in hun bijgeloof en gemakszucht. Hij sprak in zijn commentaar op hoofdstuk 6 vers 24 dat alleen een goed geweten de sleutel tot Jezus was. Alleen zo kwam de gelovige onder de gunst van God.

Er zijn een heleboel mensen die Jezus volgen voor het geld, om er bij te horen, en om gewetenloos te kunnen doorzondigen, want alles is immers genade, denken ze. Het draait bij hen om vergeving, niet om levensheiliging. Zo komen ze terecht bij een hele andere Jezus. Dat is een Jezus van de wereld. Zo komen zij ook tot afgoderij, want zij zullen zo niet de diepte van Jezus zien, waar het voor staat.

Calvijn stelde dat de mens pas vrij is van verdorvenheid als het hart vrij is van hypocrisie. Calvijn waarschuwt tegen 'een Christus van de versierde dienst', wat hij een verdichtsel noemt.

Als Calvijn dan de wapenrusting beschrijft dan noemt hij de helm van de hoop van zaligheid zoals Paulus die noemde in 1 Tess. 5:8. De hoop is in de bewoording van Calvijn het opgericht zijn tot de hemelse beloften om de dingen van boven te zoeken. De hoop is in die zin ook de sleutel tot het geestelijke. Het betekent je hoofd omhoog richten. Ook al ben je dus in uiterste wanhoop, dan kun je toch hoop hebben. Dat is een keuze die je maakt. De hoop laat het aardse los en is niet op het aardse gericht. Alleen deze hoop is de sleutel tot de zaligheid. Daarom moeten we ook deze helm dragen.

Calvijn noemt dan geloof en het Woord hetzelfde. Het Woord is het voorwerp van het geloof. Geloof is in de theologie van Calvijn het gebruik van het Woord. Geloof is dus niet zomaar geloven in het Woord, maar het kennen van het Woord en het toepassen. Het geloof is dus als de hand die het Woord vasthoudt en hanteert. Deze hand moet dus behendig en alert zijn om de strijd te kunnen winnen. Het mag geen slapend geloof zijn.

Als hij het borstwapen van de rechtvaardigheid bespreekt dan noemt hij dit de bewapening van het hart. Calvijn laat duidelijk de volgorde zien in het heilsplan, en waarschuwt dat sommigen ontijdig spreken van onverdiende rechtvaardigheid of van de toerekening ervan in de vergeving van de zonden, want Paulus spreekt over de levensheiliging die daaraan vooraf gaat. De levensheiliging komt pas na de oprechtheid, stelt hij. Calvijn stelt dat eerst de mens met oprechtheid versierd moet worden, en daarna met een godzalig en heilig leven, en pas daarna is er rechtvaardigheid en vergeving van zonden. Er is dus niets zomaar onverdiend in de leer van Calvijn. Het is hard geestelijk werk, en zo moeten de vleselijke werken gedoofd en onttroond worden. Zo kan er dus ook nooit een vleselijke verering zijn van mensenwerk, waar Calvijn zo bang voor is, omdat alles geestelijk is. De hoop zorgt ervoor dat alle hoofden omhoog gericht zijn, en het geloof zorgt ervoor dat het niet buiten het Woord, buiten de hemelse kennis, omgaat. Calvijn laat dus zo de hemelse bureaucratie zien, dat niets zomaar uit de hemel komt neerdalen, maar dat de mens er volledig in betrokken moet zijn, volledig ingelicht en ingeleid.

Waar de mens dus spreekt over vergeving, daar spreekt Paulus over heiliging, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we in deze strijd tussen ontijdige vergeving en levensheiliging ons met moed moeten richten op de hemelse beloften. Er is moed nodig om hoop en geloof te hebben. Hierop wordt de mens aangevallen. De duivel probeert de geestelijke wapenrusting van de mens weg te houden. De moed is dan ook de lijdzaamheid die nodig is in de strijd. Het is een lust tot ijverig werken. In de nieuwe bijbel wordt gesteld dat het ook niet zomaar lijden en strijden is, maar werk. (Beloch 25)

Calvijn noemt dat de duivel regeert in de wereld, en dat men daarom voorzichtig dient te zijn, dat het geen mensenkracht tegen mensenkracht gaat worden, want mensenkracht kan hier niet tegenop. Men mag er niet lichtzinnig mee omgaan. Hij noemt dat de wereld niets anders is dan duisternis, en dat door de verdorvenheid van de wereld plaats is gegeven aan het rijk van de duivel. Het is een geestelijke en onzichtbare vijand, stelt Calvijn, en daarom is die ook zo gevaarlijk. Het volk noemt hij ongelovig en onwetend over deze dingen. De hele wereld is door deze duisternis bevangen, stelt hij. Daarom is de duivel de overste van deze

wereld.

Alleen vanuit de hemel kunnen wij overwinnen. Calvijn noemt dat er veel misbruik is van de hemelse gaven en onachtzaamheid, zoals ‘hen die de helm nemen en het schild vergeten.’ Er zijn hen die de wapenen aan de muur laten hangen, stelt Calvijn. Dat wordt dan een heel geprots wat ze allemaal wel niet in bezit hebben en wat ze wel niet allemaal weten, terwijl ze het niet gebruiken, niet tot nut maken. Hij noemt dat de vijand sluw en listig is en in vele lagen werkt.

De moed en de sterkte is dan in de theologie van Calvijn de begeerte van de hemelse dingen die ze nog niet hebben. Er is dus geen omgang zomaar met dode kennis, maar er moet hemelse begeerte zijn, hemelse lust tot ijver. Het hart en de ziel moeten er ten volle bij betrokken zijn, anders is het niets waard. Alleen in die begeerte kan de hoop opgewekt worden, en kan het hoofd omhoog gericht worden. Christen zijn zomaar vanuit traditie of om erbij te horen helpt dan niet. Er komt veel meer bij kijken. Calvijn doet in zijn bespreking van Efeziërs dus ook niet onder voor Paulus, en laat zien dat de mens niet zomaar christen moet zijn, maar calvinist. En zoals we al stelden is TULIP een zeer verdraaide en selectieve filtering uit het werk van Calvijn waardoor het calvinisme zo’n slechte naam kreeg en zo berucht werd. Niet alleen dat. Er was ook een terechte afwijzing van het calvinisme vanwege het gevaar van inquisitie. Vandaar dat er ook gevaarlijke stromingen zijn in het calvinisme. Vandaar dat we ook spreken over neo-calvinisme of calvinistisch-gereformeerd, wat dan het ware en goede calvinisme is met de reformatie meegegeven. Calvijn gaf goed onderwijs maar was met bepaalde uitspraken potentieel gevaarlijk, vooral in die tijd. Op sommige punten verviel hij tot extremisme. Door zijn ander onderwijs werd dit ook weer weggespoeld als eb en vloed. Calvijn was vaak zeer tegenstrijdig. Hij was grillig, onstuimig, temperamentvol, onvoorspelbaar. Vaak hield hij goed spoor, maar kon zo ineens omdraaien en afwijken, en was dan een gevaar voor zichzelf en anderen. Hij was soms aan sterke religieuze drank. Hooghartig en betweterig. Soms nam het katholieke vlees het van hem over. Dat neemt niet weg dat hij machtig door de Heere gebruikt werd in het onderwijs tijdens de reformatie, over dingen die moesten gebeuren. Dat mag niet weggeworpen worden, maar moet op waarde geschat worden.

Calvijn sprak dat God’s kracht gegeven wordt naarmate de begeerte. Dat is een belangrijke stelling in het calvinisme.

Bij Calvijn draaide het, net zoals bij Mohammed, om de armenhulp. Het altaar is de armen, sprak Calvijn. Daaraan moet geofferd worden. Hij wedersprak dus het katholieke bewind, net zoals Luther dit deed. Dat is wat de reformatie is. Dit is ook wat de ware godsdienst is, het omzien naar de armen, de wezen en de weduwen. In die zin sprak en bracht Calvijn het Woord. De begeerte van ons hart komt door het gebedsleven en ons gebruik van woorden naar voren. Als er geen begeerte is om de armen te helpen, en de armen waardig het leven te bewandelen, dan heeft het allemaal geen zin, en is er geen kracht van God ter beschikking, maar slechts wereldlijke en vleselijke krachten die ten verderve leiden.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 3

In de zesde preek van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat het vlees scholdt, tierde en raasde tegen God’s Woord. Ze verwierpen God’s woord en daden, en ze rustten niet voordat ze de gezondene van God door de onrechtvaardigen hadden omgebracht, en zelfs toen konden ze het spotten nog niet nalaten.

Jezus had tot hen gesproken : ‘Gij zult mij zoeken en niet vinden,’ en : ‘Waar ik ben zult gij niet kunnen komen,’ in Johannes 7:35-36, en ze raasden en tierden hierover. De leer van Jezus vonden ze ondraaglijk. Het ging recht tegen de grond en staat van hun religie in, stelde Smytegelt. Maar ze zouden als wilde beesten worden gevonden met zulke valse gronden.

De kerk van God werd hierom vervolgd, stelde Smytegelt, en het vaste land van Azië zou niet kunnen standhouden, en daarom zouden ze de zee moeten leren kennen en tot de eilanden gaan. De eilanden zijn woest en onbekend, stelde hij, en daar zouden ze een woning vinden.

In zijn zevende preek heeft Smytegelt over het belang van de drie grote genades waar niemand gebrek aan mag hebben : geloof, hoop en liefde. Als er één mist, dan werken de anderen ook niet. De drie genaden zijn een parelsnoer dat de drager ervan maakt tot de schoonste van de vrouwen van God (Hooglied 1:8), stelt Smytegelt. Calvijn noemt geloof, hoop en liefde ook : het Woord, de geestelijkheid en de liefde, in zijn commentaar op Efeziërs 6, als hij de geestelijke wapenrusting bespreekt. De liefde is de hemelse begeerte, de moed. Dat is ook wat de sterkte is in de leer van Calvijn, en daarom is de liefde ook sterker dan de dood.

Smytegelt noemt de liefde de begeerte om de eigen begeerlijkheid te doden. Hij noemt de wereld ijdelheid en geestelijke kwelling. Het moet klein gehouden worden en niet geacht. Hij noemt dat als er hoop is, dan brengt dat verdraagzaamheid. Hij noemt geloof, oftewel het Woord in de leer van Calvijn, de moeder van de hoop. De liefde, oftewel de begeerte de vleselijke begeerte te doden, is de parel die alle andere parels overtreft in schoonheid. De liefde is duurzaam, maar geloof en hoop zullen teniet gedaan worden. Dat

wil niet zeggen geloof en hoop op zich, maar als ze ontdaan zijn van hun liefde, hun hemelse begeerte. Geloof en hoop kunnen zonder de liefde, zonder de hemelse begeerte, niet bestaan. Het is uiteindelijk de liefde, de hemelse begeerte de vleselijke begeerte te doden, die gelijkvormig maakt aan God, deel laat hebben aan de goddelijke natuur.

In zijn achtste preek heeft hij het over de lijdzaamheid, het beseffen dat er zowel een zomer als een winter is voor de ziel, waar de ziel doorheen moet. De mens moet zowel de verdoemenis accepteren als God die wil toebedelen, als de zaligheid. Beiden hebben een reden, en God’s oordelen zijn altijd goed en waarachtig. Wij moeten ons onderwerpen aan God’s oordelen. Daarom sprak Calvijn ook over zijn leer van de lof der oordelen. In de kerk heeft de verdoemenis een zeer negatieve klank gekregen, terwijl het voor de gelovigen is. Vroeger was dat veel belangrijker in de prediking, om een verdoemeling te zijn voor God. De mens staat namelijk veel te hoog, doet zich veel te waardig en belangrijk voor, en het is allemaal ijdelheid. Daarom werd Job gebracht tot de bitterheid van de ziel. Er waait niet altijd een zuiderwind, stelt Smytegelt. Soms moet er ook een harde noorderwind waaien.

Hij stelt dat we door het geestelijke naar de hemel geleid moeten worden langs de weg van bekering, geloof (het Woord in de leer van Calvijn) en tedere godsvrucht. Daarvoor moeten we alles voor verlaten. Alles moeten we verkopen om die parel te bemachtigen en hiernaar zoeken tot het einde.

Hij noemt dan ook de onwaardigheids-oefeningen op die zo belangrijk zijn, want de mens is overwaardig geworden in het vlees :

‘Heere, al ging gij mij voorbij en noemt Gij een ander, wat had ik te zeggen, ik zou mijn hand op mijn mond moeten leggen.’

‘Heere, ik ben te gering dat Gij Uw ogen op mij zou hebben, dat Gij mij aanschouwen zou als Uw kind.’

De mens is overbehouden en overgeboren, overmatig ‘kind van God’ geworden, allemaal in het vlees. Vandaar ook dat de nieuwe bijbel catechismus stelt dat God geen kinderen heeft.

1e Jaargang, nummer 31, 26 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EFEZIËRS - 2

De moderne kerk die is afgedreven en de oude talen niet machtig is heeft een verkeerd begrip van de eeuwigheid. Zij hebben van God een monster gemaakt. De waarheid ligt nog ergens verborgen in het calvinisme, maar de kerk heeft het niet begrepen. Er werden vanuit de hemel belangrijke dingen meegegeven in het calvinisme. Het moet nog uitgewerkt worden. De torens van het calvinisme zullen uiteindelijk boven het water uitsteken, maar dit is niet men denkt dat het is of zal zijn. Ik had daar een droom over. Er ligt een hemels gesteente verborgen in het calvinisme wat uitgefilterd moet worden, opdat het overblijfsel hierin een plaats heeft.

In zijn commentaar op Efeziërs 6:9 pleit Calvijn ervoor dat er alleen gemeten wordt met de wet der liefde, omdat dat de enige en ware maat is. Hij stelt dat er daarom ook niet met wreedheid geregeerd mag worden, maar dat men altijd moet matigen. Hij noemt dat de grond van alle wreedheid en dreiging dat de tirannen denken dat hun dienstknechten alleen voor hen geboren zijn, en ze achten hun dienstknechten niet meer als beesten. Maar de kerk heeft God overmatig wreed gemaakt voor andersdenkenden en andersgelovenden. Bij Calvijn matigt God het oordeel, anders zou alles worden verwoest, en zou God ook zichzelf verwoesten. De God van Calvijn meet met de wet der liefde.

Calvijn noemt de vrijheid die de tirannen zich aanmeten in plaats van de wet der liefde ‘de moeder van alle ongebonden dartelheid.’ Deze tirannen van hardvochtig liberalisme zijn zeer selectief, van ‘ik een beetje meer vrijheid dan jij’, wat kapitalistisch liberalisme is. De vrijen strijden tegen de gebondenen opdat ze nog meer vrijheid hebben, en de gebondenen nog meer gebondenheid, wat hetzelfde is als de kloof tussen de armen en de rijken. Deze tirannen moeten volgens Calvijn beseffen dat God heer en meester over hen is, en dat ze rekenschap aan de Heere moeten afleggen, oftewel aan de wet der liefde. Hij noemt dat door uiterlijke schijn de ogen worden verstrikt, zodat gerechtigheid geen plaats heeft, maar dit geldt allemaal niet bij God. Calvijn stelt dat bij God er geen aanneming van de persoon is, en de persoon is alles wat men boven de waarheid in de mens aanziet in het oordelen : afkomst, schoonheid, edelheid, rijkdom, vriendschap, etc., die gunst brengen, en de mensen leven in vleierij hierover, maar kunnen door deze zaken de gunst van God niet verkrijgen, door deze verdorvenheden, stelt hij. Hij noemt het belachelijk en wijst op de wet der liefde waarmee God meet, en dat de mens God niet kan bedriegen met zulke aardse zaken. Het vloeit allemaal voort vanuit het aanzien van de persoon. Het vereren van personen is dus levensgevaarlijk, stelt hij. Daarom wijst hij ook altijd weer op de diepere principes die de mens op het spoor dienen te houden.

De uitwendige schijn dient afgelegd te worden, stelt Calvijn. God waardeert alleen de zuiverheid van het hart. Telkens weer wijst Calvijn op het belang van het hebben van een goed geweten, wat in zijn leer de enige sleutel is tot het geestelijke. Als er over God en Jezus wordt gesproken dan is dat altijd binnen die context, als schakels in zijn leer, die diepere waarheden voorstellen. God is de bron van een goed geweten en zonder die bron komt men nergens. Zonder het goede geweten is er ook geen God. Alleen door een goed geweten komt de mens tot Jezus in zijn leer. Daar kan een mens aan werken, en dat kan in de werkplaats van het calvinisme. Daarin liggen een heleboel gevaren die hij uitwerkt, en soms spreekt hij zichzelf tegen, maar dan is het calvinistisch-gereformeerde belangrijk, oftewel het neo-calvinisme. Het stopte niet met Calvijn. Het moest nog uitgewerkt worden. Het was een ruwe diamant.

Goedwillige vreze moet altijd groter zijn dan de uitwendige gedienstigheden in de leer van Calvijn. Anders treedt er bedrog op. Calvijn wijst op het belang van de oprechtheid. Door ogendienst en mensenbehagenis wordt de mens dartel en is de dienst tot God gebrekkig, stelt hij. Ze denken zo God te vlug af te zijn. Ze misbruiken zo hun vrijheid. Als ze maar even denken dat God niet kijkt, dat God met de rug naar hen toe staat, dan nemen ze het ervan. Calvijn wijst op het belang ver van deze geveinsdheid te blijven.

De kerk heeft het helemaal aan zichzelf te danken dat zovelen hun gemeenschappen en families hebben verlaten, want zij zijn ‘onmatig wreed’ geweest naar hun kinderen. Hiervoor waarschuwde Calvijn. Calvijn’s geschriften zijn niet vol met oeverloze

bedreigingen van eeuwige hel en verdoemenis, maar met gedegen onderwijs van principes. Hij noemt dat men kinderen niet moet verbitteren met onmatige wreedheid, want daaruit komt haat voor, en de uiteindelijke afwerping van het juk. Dat is in de kerk gebeurt. De kerk is dus Calvijn hierin niet nagevolgt. Hij pleit voor een milde en matige behandeling van de kinderen, want hierin ontwikkelen ze de begeerte en vaardigheid tot gehoorzaamheid. Hardheid en wrede strengheid leidt tot hardnekkigheid, stelt Calvijn. Maar dit houdt niet in dat de opvoeding slap zou moeten zijn of te ongebonden, stelt hij. Er moet een toom zijn die aangetrokken wordt, en de vriendelijkheid moet zich matigen, anders worden de zielen dartel, wat tot het verderf leidt. Het vlees mag niet gespaard worden, stelt Calvijn. Sparen is een grote valstrik volgens de leer van Calvijn. Calvijn slaat dus ook niet door naar de andere kant. De vriendelijkheid moet getemperd zijn opdat ze in de tucht des Heeren worden behouden. Het lokken blijft hierin belangrijk in de leer van Calvijn, want Paulus maakte de gehoorzaamheid zoet en lieflijk zodat de kinderen gewillig zouden zijn. Het gebod van de gehoorzaamheid is daarom met een belofte versierd, stelt Calvijn.

KARL BARTH : EEN KERNBOM OP DE KERK

Wat was het 1929 verschijnsel wat de dertiger jaren inluidde ? Vandaag gaan we het hier over hebben, want 1929 stond niet op zichzelf.

Karl Barth stelde in zijn kerkelijke dogmatiek dat handelingen alleen voortkomen vanuit de eenheid tussen de natuur en het geestelijke. Hij stelde ook dat iets wat meer geestelijk is ook meer actief is. Kersten stelde dat we de natuurlijke component van het geestelijke niet mogen onderschatten, maar ook niet mogen overschatten. Kersten klaagde erover dat Barth de kerkvader van de jaren 1900 werd genoemd, en in zijn voorwoord (van de gereformeerde dogmatiek) noemt hij al dat Barth de reformator van de jaren 1900 wordt genoemd, terwijl hij volgens Kersten van bladzijde tot bladzijde Calvijn en Luther in het aangezicht slaat. Alles is bewegelijk bij Barth, terwijl Kersten meer neigt naar het statische. Barth noemt God ‘de Onbekende’ en ‘de Verborgene’, zoals Amen in de egyptologie, en dat was voor de kerk die alles in kannen en kruiken had, God in een hokje had gestopt, te moeilijk te verdragen. Toch had Barth grote invloed en bracht vernieuwing, en werd hij overal genoemd en gelezen. Barth liet de theologie zien als een paradox, en introduceerde de dialectische theologie. Barth legde de vinger op de zere plek : de mens was in de illusie van zonde, waardoor hij God als een projectie van hemzelf beschrijft. Dat was het probleem van de kerk, en de kerk moest dus wat stappen terugnemen. Barth was daarom zowel geliefd als gehaat, beroemd en berucht. En nog steeds is dit zo.

Barth stelde dat God de echte en ware persoon is, en niet de mens, en gooide zo een kernbom op de kerk. Het ging niet meer om de vraag of God bestond, want dat was overduidelijk, maar of de mens wel bestond. God bestond volgens Barth in zijn werk. God’s openbaring, zo stelde Barth, had niets te maken met menselijke gronden, maar was uniek. Het had niets te maken met menselijke sterkte of zwakheid. God’s werk, zo stelde Barth, was triomferend, omdat het niet gebonden was aan menselijk werk. Het stond op zichzelf en steeg boven alles uit, als de natuur, maar ook als de geestelijke natuur. Er is niets naast God of buiten God. Als er iets buiten is dan is het secundair. De mens werd ruw door Barth opzij geschoven, ook de kerkelijke mens die alles dacht te weten, alles al in potjes en pannetjes dacht te hebben. Toen Barth opkwam in de jaren 1900 ging er dus een grote aardverschuiving door de kerk. Babylon was aan het vallen. Al die hoge kerkelijke, pauselijke, en ook gereformeerde torentjes waren aan het instorten. Dat kon toch niet zomaar ? Daar moest wel een antwoord op komen. Daar moesten zware theologische honden op afgestuurd worden.

Al die boertjes in de kerkbanken en op de preekstoelen die God in hun broekzak dachten te hebben liet hij de broek afzakken. God was de grote Onbekende. Daar bleef Barth op hameren. Hij zette ze allemaal in hun hempie. Ik kan me herinneren dat op de eerste bijbelschool ik filosofie les had van een markante hervormde dominee, en die had het ook al altijd en eeuwig over Karl Barth.

Barth stelde dat God gemeenschap zoekt en schept tussen Hem en de mensen, maar dat Hij dat niet hoeft te doen, want in Hem, zonder de mensen, en zonder dit, heeft hij datgene wat hij zoekt en schept tussen Hem en de mensen. Dit is dus een overstroming van zijn essentie, stelt Barth in het tweede deel van zijn kerkelijke dogmatiek (KD). Die overstroming is hetzelfde als zijn essentie, en behoort tot zijn essentie. Daarbuiten, buiten God, apart van hemzelf, ligt dan nog de schepping van de mensen, van de wereld, die dus van hemzelf verschilt. Hierin confronteert God de mens, opdat de mens de eenheid vindt tussen de natuur en het geestelijke. Dat is God’s manier van het gemeenschap zoeken en scheppen tussen hem en de mensen, en dit gaat door het werk van openbaring. Daardoor wordt het opgebouwd van laag tot laag. Dat noemt Barth de grote paradox, het contrast, de contradictie, de antithese, wat zich uit in de strijd tegen zonde, God’s boosheid en woede, en God’s afzondering van de zondaren, Zijn oordeel etc. Er is hierin altijd de samenhang tussen sterven en tot leven gemaakt worden, tussen sluiering en

ontsluiering, tussen licht en duisternis, maar het licht schijnt uit de duisternis wanneer deze duistere, twijfelachtige en ondoorgrondelijke dingen worden geopenbaard, stelt Barth, totdat we God kennen als zoeker en schepper van gemeenschap. Buiten dat is er geen ware relatie. Het gaat dus er niet om of God bestaat, maar of de mens wel bestaat. De mens en zijn relaties is allemaal aardse bedriegerij, de illusie van de zonde, als die mens is afgeweken van zijn relatie met de geestelijke natuur.

Dit is het enige wat we vinden in God als eeuwig wezen, de geestelijke natuur. Daarom wijst Barth ook op het belang van het zoonschap. Het zoonschap mag niet uitgebannen worden, want zo wordt de mens juist deel van deze dingen. En dit voorbeeld is ook in de wereld gezet. Het zoonschap is al geheel uitgestippeld, het gehele pad van het zoonschap. Dat is geopenbaard aan de mens. Dat is ergens neergezet opdat de mens het zal vinden. We kunnen stellen dat we hiervoor tot de Afrika brug moeten gaan, opdat we tot de diepte ervan kunnen komen, en niet blijven vasthaken in de vleselijke openbaring die de kerk als god heeft opgesteld.

Barth blijft erop hameren dat God de Zoeker en de Schepper is. God houdt het niet voor hemzelf, maar tracht het te communiceren. Hoe erg is het om zoveel moois voor jezelf te moeten houden ? Hoe erg is het als ze het voor zichzelf houden en dan gaan verkopen zodat alleen de rijken en machtigen het kunnen bezitten ? Dat laat ook weer de onzin zien van de relihandel. Dat is niet van God. God maakt altijd een brug over het ravijn. Het is altijd een licht dat uit de duisternis schijnt. Barth noemt dit het wonder van de liefde.

De liefde van God is een einde en voleinding in zichzelf, stelt Barth. God's liefde communiceert zichzelf, en het heeft zijn eigen grond, tegen de geliefden. Die liefde is niet afhankelijk naar zijn object. Ja, de liefde is noodzakelijk voor zichzelf, want dit is zijn natuur, zijn essentie, maar die liefde zou er ook zijn zonder de mensen en zonder de wereld, en het is de vraag of de mens wel bestaat. God heeft niemand anders nodig om de grond voor zijn bestaan te garanderen, stelt Barth. Dat is de paradox en dialectiek die Barth predikt en daarin mag de mens opgenomen worden, maar dat is niet noodzakelijk, want God's liefde behoeft het niet dat iets anders wat van Hem verschilt zijn object daarin heeft. Dat is niet God's werk en wezen. Het hoeft helemaal niet. Het bestaat misschien ook niet. Een heleboel zal gewoon dus ook weer wegglijden, omdat het slechts verzinsels waren, de illusie van de zonde. Uiteindelijk gaat het God erom wat in zijn eigen wezen is. Wat daarbuiten is is twijfelachtig, en heeft eigenlijk geen bestaansgrond. Veel zal uiteindelijk niet hoeven. Het is er wel, maar het is gewoon voor dat wat is, niet voor dat wat er niet eens is.

Klaas Schilder bestreed hem op veel punten, net als Kersten deed, maar Klaas Schilder noemde hem ook een profetische verschijning die iets heel bijzonders en iets heel eigens betekende. Karl Barth had een bepaalde verlichting ontvangen, en die kwam hij de kerk binnen brengen, en allereerst waren de gereformeerde boertjes die God in hun broekzak dachten te hebben, en in hun pijpjes, daar veelal overstuur van. Er werd nog veel tegengestribbeld. De boertjes gaven zich niet zomaar gewonnen. God was tot een stuk vee geworden in de loop van de kerkgeschiedenis, en werd overal door de boertjes naartoe gesjouwd, maar Karl Barth ging daar met de grote zweep doorheen, door al die religieuze veehouderijen. Daarom had Schilder ook een grote eerbied voor Barth, want Schilder was zelf ook als markante polemische man vaak in gevecht met de kerk-boertjes. Natuurlijk had Schilder, net als Kersten, zijn eigen stokpaardjes. (1)

Hebben wij dan deze Barthiaanse verlichting nodig ? Zeer zeker wel. Het is niet voor niets gegeven in de kerkgeschiedenis. De Barthiaanse godsdienstwetenschap was zowel een weg uit de kerk als een weg in de kerk. Het heeft allemaal te maken met de openbaring van de verdere reis door het dodenboek beneden Egypte, in het diepere Afrika, terug tot Orion. Laten we geen sleutels over het hoofd zien die door en in Barth werden aangereikt, om langs zulke wachters heen te komen die de kerkgeschiedenis al tijdenlang geteisterd hebben.

Barth stelt dat God niet minder hemzelf is als het wezen der liefde als hij geen object dat anders is dan hem liefheeft, maar in het feit dat hij dat toch doet overstroomt zijn liefde, zonder dat hij daardoor beperkt of geconditioneerd wordt. God's liefde is dus totaal soeverein. Barth noemt dit een wonderlijke tweevoudige dynamiek van zijn liefde. Het gaat niet buiten zijn wezen om, maar is altijd toegewijd aan zijn wezen. Toch treedt hij dus uit naar iets buiten hem, wat een wonder is, het wonder van zijn liefde. En de vraag is dus of de mens wel bestaat. Er is dus nog iets tussen God en mens, namelijk het uitreiken, het zoeken, en het scheppen van gemeenschap op zichzelf, waar God op gericht is, omdat dit een eigenschap van hem is, of er nu daadwerkelijk een object voor is of niet. Alles buiten God is twijfelachtig, en kan zo wegvallen. God is de grote Onbekende en Verborgene. Dat was de kernbom die Barth op de kerk gooide, en niemand zou zich daar nog van herstellen. Barth werd een begrip. Je kon erin meegaan, of er lelijk over struikelen.

Barth stelde dat de kerk nu heel voorzichtig moest zijn, en stelde een zwaard van Damocles boven de kerk. 'Wees heel voorzichtig nu, heel voorzichtig.' De kerk moest klaarkomen met de definitie van ware, geestelijke

liefde, en niet vasthouden aan het algemene begrip wat men over liefde had, want dan zou de mens God van zijn goddelijkheid beroven. Stel je voor. Barth stelde dat dat kon als de mens niet voorzichtig genoeg zou zijn in het spreken over de liefde. Het kehatitische verschijnsel was aan het terugkeren tot de kerk, als de testende trap tot de troon van Osiris, Sar (god, Egyptisch, Hebreeuws). Een verkeerde beweging en je zal terugglijden of in een valstrik terechtkomen. Je kon de ark niet zomaar meer aanraken, want je zou erdoor verteerd worden. Barth legde de lat voor de kerk weer veel hoger. God's liefde was de enige grond voor God's liefde, en de mens moest zich niets inbeelden. Barth stelde dat het doel van God's liefde God's liefde was, dus in zichzelf gericht. Alle verdere inzichten over wie of wat God is moeten rondom dit mysterie cirkelen. Het moest een echo hiervan zijn. De mens kan alleen een persoon worden in de liefde van God. De mens is daarbuiten helemaal geen persoon, stelt Barth. De mens bestaat dus niet zomaar. Er moet zwaar aan getwijfeld worden of de mens wel bestaat. Dat kan niet zomaar. Er is niet zomaar grond voor het geloof dat de mens bestaat of een persoon is. Barth trapt al die grond onder de voeten van de in mens en kerk gelovende kerkmens weg.

Barth beschrijft dus eigenlijk de ware schepping : Je kunt alleen een persoon worden als je zoals God bent, en zoals God liefhebt. Zo niet, vergeet het dan maar. Dan besta je niet eens. Dan doet het er allemaal niet toe. Het moet op God's manier, stelde Barth, of helemaal niet. God's liefde was volgens Barth ook de enige grond waarop God een ander kon confronteren, een 'gij'. Zo had God de eigenschap van gemeenschap, in Zichzelf, zonder de behoefte aan de ander, maar met het vermogen gemeenschap te scheppen in referentie tot de ander. Daarom is God een persoon, en dat is de enige weg om een persoon te zijn, in de theologie van Barth. Hij wijst dus de weg tot de ware schepping, in de Schepper zelf. Zo komt de mens tot ware wedergeboorte, tot ware geschapenheid en persoonlijkheid, en is de mens geen feutus meer in de illusies van de zonde. Dit is dus de enige persoon, en niet slechts het ideaal. Hij is dus niet alleen de ideale, maar ook de enige. En hij is uniek. De weg daartoe beschrijft Barth als het zoonschap. Het gaat om het kennen en werken, stelt Barth, en de liefde is daarin een metafoor. Zo wordt je van iets tot iemand. Daarom, als je daadwerkelijk wedergeboren wil worden, kun je niet altijd steriel spreken van 'gnosis' of 'kennis', of 'natuur', maar blijven we ook de persoonlijke woorden behouden zoals God en Moeder Natuur, en de Zoon, ook al zijn dit metaforen, anders wordt het jezelf tot valstrik. Dit gevaar is al lange tijd geleden besproken, van mensen die in de gnosis hip dachten te wezen en het woord God of soortgelijke woorden niet meer wilden gebruiken, of er niet meer van wilden horen. Het is levensgevaarlijk om de gnosis overmatig te ontpersoonlijken, want dan wordt het allemaal wel heel steriel en klinisch. Pas op voor het farizeisme hierin, want het is een gemaskerd gebrek aan empathie en gemaskerde luiheid. Persoonlijkheid mag niet overschat worden, maar ook niet onderschat. Karl Barth wees erop dat tot hun schade veel mensen God's persoonlijkheid niet serieus namen.

----

voetnoten :

1) (zie Karl Barth's nieuwe dogmatiek, de reformatie, weekblad tot ontwikkeling van het gereformeerde leven, jaargang 13, 16-23 december 1932, door Klaas Schilder).

Uitgave : HRC, 2022

1e Jaargang, nummer 32, 29 juni 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

ONDERZOEKT ALLES

Het lijden is een economisch systeem. De autoriteitsfiguren rondom ons zijn de bots daarvan. Kinderen groeien op onder de leugen, want ze moeten betalen om in te gaan tot de waarheid. Het is hard werk. Het vlees moet er namelijk aan. Laat het ons niet koud, clinisch en zakelijk maken. Laat het ons niet harteloos maken. De ware godsdienst is het omzien naar de lijdenden, de hulpbehoeftigen. Dat is ook de test, en dat is ook de betaling. Laten we ons toeleggen op het pastoraat, niet op de psychiatrie, want dat is het munchhausen syndroom, het inbeelden van ziektes die hun kinderen zouden hebben. Daar verdient de psychiatrie namelijk munt aan. Ze moeten hun medicijnen kwijt, en dat kan niet zonder het munchhausen syndroom, het ijverig en wellustig inbeelden van ziektes bij anderen.

Sommigen raken in paniek van het woordje ‘betalen’, want Jezus zou alles al betaald hebben. Maar ze vergeten dat dit slechts een voorbeeld is, een zinnebeeld. Ze vergeten dat ze Jezus dienen te volgen, en dus ook zelf moeten betalen, ook al is deze gave in God geheiligd. Het moet van boven stromen, maar dan moet de mens zich wel van onderen zich hiertoe uitstrekken. Dat dit vaak op een vleselijke manier is de reden dat er wel een economisch systeem moet zijn. Je ontkomt dus niet aan het zinnebeeld van de betaling.

Mensen hebben geen zin in allerlei ingewikkelde theologie vaak, en willen het nu, en halen dan hun Jezus afgod tevoorschijn. Maar laten we goed beseffen dat Jezus een zinnebeeld is van het Woord, waar de oude bijbel al op wees. We kunnen in het boek Openbaring lezen dat er in de eindtijd allerlei boeken geopend zouden worden. Dat lezen we wel vaker in de oude boeken. Soms zijn die boeken goed of zelfs hemels, en soms minder goed, een mengsel, of bar slecht, waar Jeremia al voor waarschuwde, en die was ook niet in alles te spreken over Mozes, zoals Petrus en Paulus ook niet in alles over elkaar te spreken waren. Maar we zien het eeuwig evangelie verschijnen en het boek des levens wordt geopend, en boeken worden ontzegeld, wat een hele strijd is, en we lezen over de witte keursteen voor de overwinnaars, en het verborgen manna, en nieuwe namen. Nieuwe boeken zouden er komen met nieuwe namen.

Met verbazing volgde de aarde de Koran na, en toen kwam het boek van Mormon begin jaren 1800, en toen het boek Oahspe eind jaren 1800. Deze boeken claimden voortgaande openbaring te zijn. Wij mogen niet hooghartig de profetieën verwerpen omdat het niet in ons straatje past, of omdat het vreemd is, want er zouden vreemde boeken komen met vreemde namen, zoals voorspeld in de oude bijbel. Ook zouden er ontzegelingen moeten plaatsvinden, dus het wil weer niet zeggen dat dit soort boeken nu 100% van God zijn en 100% waarheid. We hebben te maken met een ontzegelingsproces, en we zouden ook de duistere schatten van de vijand ontvangen. Het betalingsproces gaat door. De mens groeit onder de leugen op totdat hij voor de waarheid betaalt. Daarvoor moet je je leven afleggen. Onderzoek alles en behoud het goede.

KARL BARTH - HET GEHEIMENIS VAN 1929

Karl Barth was in strijd met de wurgslang van theologische zelfverzekerdheid, de theologische arrogantie, wat hij een moderne geest noemde, een gebrek aan vreze des Heeren. Hij benadrukte hoe oneindig de afstand was tussen God en mens, en dat de mens zich niets moest inbeelden. Deze strijd is ook de opdracht van de theologie, stelt Barth.

In de vreze des heren kan de dogmatiek, de kennis, geboren worden, een opdracht ontvangen en uitgezonden worden tot prediking, wat de dynamiek van het hemelse woord is. Dat is het criterium, wat niet in de handen van de mensen is, maar in de handen van de hemel, en wat geheel in zichzelf bestaat.

Het werkt door allerlei mogelijke bruggen, dus de mens moet loskomen van theologische eenzijdigheid. God kiest de vaten waardoor hij spreekt en dat gaat dus niet direct. Het hemelse woord kan in die zin het mensen woord gebruiken. Daarom is het woord dus ook een paradox. Dat is de dialectische theologie. Dit is de taal van God tot de mens, die dus niet rechtstreeks gaat, maar via filters, via omwegen, anders zou de mens het niet aankunnen. De mens moet dan eerst weten hoe taal

werkt.

Dwars door het woord van de mensen komt het hemelse woord tot ons, ons tegemoet, dus we moeten het niet te overmatig zwart-wit stellen. Het hemelse woord is een werkwoord, en werkt ook door andere woorden heen. De dogmatiek of godsdienstwetenschap is de geestelijke architectuur hierin. Barth noemt God's Woord wereldse en eenzijdig, in wereldse taal, en dat het een mysterie is. Het gaat zo ver en zo diep dat het helemaal niet meer God's Woord is, maar dat God er wel doorheen werkt, ondanks wat het is. Daarom stelt hij ook dat God vreemd is, verborgen en onbekend, maar juist in die wereldlijkheid en menselijkheid maakt hij zichzelf bekend. Zijn wegen zijn hoger dan de wegen van de mensen, en zijn gedachten zijn hoger dan de gedachten van de mensen. Barth stelde ook dat God's toorn en oordeel de harde schil is van God's genade, en alleen degene die God's genade kent, weet wat God's toorn en oordeel betekenen. Telkens weer worden we daarom in het geestelijke teruggebracht tot de letter, tot het woord.

Barth liet zien hoe ver de kerk van God was afgeweken, hoe eindeloos het ravijn was tussen God en mens, en hoe de mens had lopen wanen en verbeelden om er maar controle over te krijgen. Iedereen werd daar mee geconfronteerd, en iedereen bevond zich ineens in deze Barthiaanse architectuur. Er waren geen gemakkelijke antwoorden meer. Nu moest de mens de godsdienst-wetenschap leren kennen, wat dat inhield. Oh, wat waren de boertjes boos. Het vlees en snoepgoed werd hen uit de mond gerukt door Barth.

Barth was een beetje de spelbreker, net zoals Napoleon vroeger : De schepping is er nog niet geweest, maar God is die schepping. Het ligt wel ergens voor ons klaar. De mens zoals die nu is is geen persoon. Het is nog niets. Barth stelde dat God zijn verschillendheid en vrijheid niet zou opgeven, maar juist in de oefening ervan, in het werken daarin, als schepper, is er een brug naar die andere werkelijkheid, en is hij getrouw hierin. Zoals we zagen is juist zijn ijverigheid en creativiteit datgene wat hem onderscheid, en dat is dan uiteindelijk ook het middel tot heling. Je wordt geen persoon door luie massa-redenaties waarin niks echt veranderd. Het is de vloek van het luie denken, en alles wat God heet heeft dat overstegen. God gaat daar dwars tegenin en een ieder die in hem is. Dan zou er mogelijkheid tot geboorte en bestaan zijn, maar de rest is in de illusie van de zonde, een akelige traagheid, want er verandert niks.

Barth gaf zijn eigen idee van wat de reformatie was, en zijn mes kende geen genade. Hij was niet gekomen om de grote poppenbazen van de kerk naar de pijpen te dansen. Hij was een totaal eigenaardig en eigenzinnig mannetje. Hij deed een heel ander dansje. Hij danste dwars door alles in en tegen alles in. Het bestaan van de mens was nu het twijfelpunt, en niet meer het bestaan van God. Als de mens niet zou bestaan, zou God nog steeds God zijn. Het was onafhankelijk daarvan.

God had een goede reden om zich verborgen te houden en onbekend. Hij hoefde niets. Waarom zou hij met mensen moeten optrekken die misschien niet eens bestonden ? Toch deed hij het, maar hij kon het rustig gewoon laten. God was de mens niets verschuldigd, helemaal niets. Wat dacht de mens wel ? Als God dan uitreikt tot de mens dan mogen we nog steeds de vraag stellen of dat God is, of dat de mens gewoon waant dat God naar hem uitreikt, gewoon bijvoorbeeld om gelijk te krijgen, om een of andere strijd tegen een ander te winnen, net zoals bij een rechtszaak, allemaal wereldse projecties. Er wordt van alles ingeschakeld, er wordt van alles ingekocht en opgehoest, maar het is maar de vraag of het de oprechte waarheid is. Het kunnen ook gewoon paardenwedders zijn. Toen Barth kwam hield Wallstreet het niet lang vol, en stortte in. Er moest een hele andere orde komen. De financiele en religieuze waanzin van gokspelletjes over de ruggen van anderen heen mocht niet langer blijven bestaan. Babylon was gevallen. Lijkt het erop dat Babylon daarna weer opgebouwd werd ? De mens wil dat graag geloven.

'Ik geloof in Babylon, ik geloof in mezelf,' zegt de mens, en gokt dan door. Maar bestaat de mens wel ? Toen Babylon viel wilde de mens dat niet zien. En toen kwamen de nazi's, en toen kwamen de Russen. En toen kwam het medische wereldrijk. Maar Babylon was gevallen. De mens moest nog de diepte zien van 1929 en het alcohol verbod. De mens moest eraan vasthouden.

Barth's theologie is geworteld in die van Kierkegaard in de jaren 1800, ook een geliefd onderwerp van de hervormde dominee die mij lesgaf op de eerste bijbelschool vroeger, want hij had het altijd over Barth en Kierkegaard. Er wordt een nadruk gelegd op de Onbewustheid van God, wat dus heel pantheistisch is. Kierkegaard stelde dat er geen voortdurende gemeenschap met God is. Hij stelde dat het alleen maar mogelijk was in het ogenblik, als het inslaan van de bliksem, en dan is het weer weg. Het komt en gaat, en als het gegaan is kun je het alleen overdenken. Dan moet je het uitwerken in je herinnering. Het ligt dus allemaal in het moment. Ook 1929 was maar een moment. Je zag de uitwerking ervan in de dertiger jaren, maar toen verdween het weer. Er moest een les uit getrokken worden. Er moest aan vastgehouden worden. Ook het alcohol-verbod werd weer opgeheven, en de mens begon weer te drinken als nooit tevoren. Als God is nedergedaald dan is alle grond onder onze voeten weg, als een grote aardbeving. Alle menselijke woorden dwarrelen dan weg, en dan zien we alleen nog maar het hemelse woord.

Door die strijd werd God zich eens van zichzelf bewust, door het op elkaar inbeuken van de elementen. Er is gemeenschap, maar dan sijpelt alles weer weg.

Barth bracht het zondebesef over alle 'christelijkheid' weer terug. Alles was zondig in zijn ogen, stelde Klaas Schilder, dus ook de christelijke scholen en de christelijke politiek, de hele schepping was zondig, de gehele geschiedenis, het stond lijnrecht tegenover God. Schilder zei dat die leer van Barth veel mensen gepakt heeft, dat ze dachten : 'Dit is zwaar gereformeerd.' Daarom had Barth ook grote aanhang in hervormde kringen. Hij gebruikt gereformeerde termen maar geeft ze een hele andere inhoud, stelde Schilder. Barth opende de kooien van het kerkvee, sprak ze aan in hun eigen taal, maar met hele andere betekenissen. Zo was er een grote uittocht.

'God is jullie niets verplicht,' stelde Barth. 'Zorg zelf maar dat je een echte persoon wordt.' Hij wees daarvoor het pad van de dogmaticus, oftewel het pad van de godsdienstwetenschap, en als je daar te makkelijk over wilde denken, dan zou je er maar niet aan moeten beginnen. Zo stelde hij één van de grootste theologische werken op aller tijden : de kerkelijke dogmatiek, wat uit vele dikke pillen bestond, deel na deel. De kerk moest zich klaarmaken voor een hele andere hierarchie, namelijk die van God's immanente wezen en werken, getrouw aan zichzelf, waarin de triomf van hemelse vrijheid zichtbaar werd, juist door van hieruit te werken met het wezen wat verschilt van hemzelf, het wezen buiten hem. Hij omschreef dit als de hemelse weelde, die zeker niet roekeloos was, zeker niet ongebonden, maar één geheel bleef vormen, in zichzelf bleef en daarvan niet afweek, en dit gebeurde door het zoonschap. Zo kon die immanentie er zijn, zo kon het bestaan. Zo is er dus vrijheid binnen de grenzen, met een duidelijk pad en een duidelijk doel, een vrijheid om te groeien, een vrijheid om het uit te werken, zonder af te wijken van de bron en de richting, zonder af te wijken van de hemelse logistiek. Het stroomde als een rivier. Het rekende af met de gebondenheden tot de valse goden en tot de tijdsgeesten. Karl Barth trapte tegen algemene vrijheid aan, maar wees er op dat vrijheid altijd een hemels attribuut was. Hij was dus niet zomaar een liberalist. Hij kwam met een duidelijk doel en een duidelijke taak. Hij was de Maarten Luther van de jaren 1900, als de Mozes van de jaren 1900 die riep tot de farao's van die tijd : 'Laat mijn volk gaan.' Hij zei dat als we zeggen 'God is vrij,' dan ligt de nadruk op God, en niet op vrij.

Barth stelde dat de liefde van God, van de ware persoon en persoonlijkheid dus, geheel vrij is, gegrond in zichzelf en geen ander nodig heeft, maar ook geen gebrek heeft aan de ander. Er is voorzienigheid en die werkt door het zoonschap. Alles is ingebouwd. Het heeft aan zichzelf genoeg, en heeft voldoende van de ander, geen gebrek. Het is er allemaal. Het is een bewustzijn wat moet groeien, ook in God. God is ook de Onbewuste, naast de Onbekende en Verborgene. God moet ook van zichzelf bewust worden, wat door dit mechanisme gaat. Daar sprak Kierkegaard ook over, die de Karl Barth was van de jaren 1800, als het prototype, het zaad van Karl Barth. Kierkegaard sprak ook al over God als de grote Vreemde en het Absurde. De mens kon daar niet zomaar op inhaken.

Barth stelde dat als de liefde van God zou weggenomen worden, en daardoor het doel van God, dan zou er alleen nog maar een wereldprincipe overblijven. Vrijheid zonder liefde is niks waard, en is allemaal bedrog, de illusie van de zonde. Hierin moeten we dus ook allerlei vormen van kerkelijke, wereldse en menselijke zakelijkheden overstijgen, want het gaat om het grotere en hogere hemelse mechanisme, over de gereformeerde dogmatiek, de wetenschap van de reformatie. Uiteindelijk is dat niet iets economisch, maar iets systematisch. Uiteindelijk stort elke economie die dit systeem achterhoudt in. Dat was waartoe Karl Barth kwam, en dat was het geheimenis van 1929.

Barth stelde dat het onmogelijk was een perfecte God te kennen zonder zijn perfecties te kennen. Anders zou God en godsdienst tot een allesverslindend monster worden. Karl Barth liet het zien als een pad. Hierop moest de mens geconfronteerd worden met de hemelse weelde van deze kennis. Wil je klaarkomen met dat mysterie ? Veel mensen hebben die ambitie niet. Ze leven ogenschijnlijk, maar glijden dan ook weer weg in het niets. Ze waren nooit tot waarlijke personen geworden door de hemelse werken.

Het gaat om de momenten, en dan is er werk aan de winkel. Je kunt niet telkens op de pieken zijn. Er komt een piek, en dan moet het uitgewerkt worden, verdiept, tot een nieuw moment, een nieuwe piek. Zo wordt het systeem van de reformatie zichtbaar, de Barthiaanse werkelijkheid. Zo komt 1929 tot leven in al haar abstractheid. Kun je daarmee leven ? Het is een hele uitdaging. Het roept de mens op tot hemels werk. Zo kan de mens ook telkens afdalen. Voortdurend leven op de pieken zou de mens fataal worden.

De zware gereformeerde kerken wisten dat ze zondig waren, hadden een groot zonde besef, hielden niet zo de schone schijn zoals de lichtere en vrijere gereformeerde kerken en groepen. Barth kwam juist de zwaarderen tegemoet om een ander licht te geven op het gereformeerde, een andere, diepere betekenis, en tot de meer liberale gereformeerden die gewoon levensgenieters waren, vol van henzelf en hun kortzichtige structuren riep hij : 'Kom terug. Leg je gereedschap neer.' God was immers niet in hen aanwezig. De kandelaar was van hun kerk

weggenomen. Hoe verschrikkelijk moet dat zijn als je straks vruchteloos moet verschijnen voor de troon van de hemelse natuur, dat je onder ogen moet komen dat je je leven al dan niet deels gewoon hebt lopen verspillen aan bijzaken en nietigheden. Barth probeerde nog te redden wat er te redden viel. Maar bestond die mens wel die hij probeerde te redden ? Of was het daar waar God zijn hand terugtrok omdat het toch allemaal niet echt was ? Al met al worstelde hij met dit mysterie van een God die zich telkens weer terugtrok en verborgen hield, maar ook loopbruggen uitwierp. Het is er, en het is er niet. Vandaar dat hij over de grote paradox sprak. Het was een uitdaging om dit mysterie te kennen, en hierin had hij een bepaalde verlichting ontvangen.

Liefde in vrijheid, waar Barth op hamert, of vrijheid in Liefde, als het wezen van God, gaat dus heel duidelijk om een bepaalde koers, een bepaalde richting, en niet zomaar roekeloos liberalisme. De vrijheid houdt zich dus aan de grenzen van de liefde, en is dus gebonden aan de liefde, altijd weer. Daar wijkt de vrijheid niet van af. Telkens zal dat ook weer het antwoord zijn op de vraag wie God is. Zo kan vrijheid dus niet corrupt worden. Heeft dit dan gewicht ? Ja, dit heeft gewicht. We moeten niet zo modern worden dat we over deze dingen niet meer spreken. Het is het centrum van het bouwwerk, de motor ook. Hier draait alles om. Onze vrijheden moeten ingebonden worden door de liefde. De ware liefde is hemels. Alle andere liefde bestaat niet. Als je dan die diverse perfecties van God ziet en overdenkt, dan moet je je vervolgens wel afvragen in hoeverre het bestaat. Barth stelt dan dat God alleen een herhaling is. Weer komt het neer op de moment-opname. Er is iets, er is iets gegeven, en dat blijft zich herhalen. Wel gaat het zich openbaren, zich bewust worden en bewust maken. Dat is dan de definitie van de reformatie. Luther kwam, toen kwam Kant met de Duitse verlichting, en toen kwam Barth. Het was een natuurverschijnsel. Het kwam en vertrok weer. Volgen wij ? Gaan we het mysterie uitwerken ? Gaan we het avontuur en de uitdaging aan ? Of leven we rustig door alsof er niks gebeurd is, alsof alles nog uitgevonden moet worden ?

Mag God zichzelf zijn bij je, of moet hij voldoen aan jouw eisen en standaarden ? Karl Barth stelt dat als hij zijn woorden in onze mond legt, dan moeten we het ook laten interpreteren door hem. Dat kunnen dus ook hele menselijke woorden zijn, en dus ook hele christelijke woorden. Mag God zichzelf zijn ? Of moet hij als hij bij jou in de buurt komt allerlei stukken van zichzelf gaan verloochenen, gewoon om jou te behagen ? Heb je misschien nog het idee dat God de hond is die aan jouw ketting moet liggen ?

De jaren 1700 : de komst van zowel Immanuel Kant als John Wesley. Karl Barth droeg ze beiden in hen. Hij kwam niet zonder alarm systeem. Hij bracht de vreze des Heeren terug over alle afgeweken christelijkheid, maar ook over al het afgeweken liberalisme. Het was alsof de bliksem insloeg in de hele wereld, en de aarde viel in stukken uit elkaar. Het grote Babylon was gevallen. Met 1929 viel de electriciteit uit. De grote depressie moest wel komen, want de mens was natuurgrenzen overgegaan. De mens werd teruggefloten. Karl Bart stelde dat God net zo goed kon spreken door het Russische communisme, een fluitconcert of een dode hond.

Karl Barth kende de vijand : willekeurige opinie en kans. Mens en kerk waren verworden tot een banaal gokspel. De pit was eruit. Er was geen heilig ontzag meer. Er was geen verwondering meer. Slechts bedondering. Waarom zou God opnieuw dingen openbaren terwijl God ze al had geopenbaard ? De mens moest het maar uitzoeken. God was een moment-opname. Daarna ging het weer weg. Wie zou volgen zou ook vervolgd worden. Volgen en vervolgd worden. Hoor je dat ? En daarom volgden een heleboel niet, omdat ze vervolging vreesden.

Karl Barth stelde dat God zowel volledig geopenbaard is als volledig gesluierd. Dat is de genade van openbaring. Voor elk menselijk vlees blijft het versluierd omdat het menselijk vlees niet het kleinste vermogen heeft iets van de dingen van God te begrijpen. Kennis vereist gehoorzaamheid, stelt Karl Barth, en onwetendheid vereist nederigheid. Hij is dus op hetzelfde moment Gekend en Ongekend. Zelfs in openbaring blijft hij geheel onkenbaar. Er is geen grond om hem te kennen in onthulling. We kunnen hem alleen integraal kennen. Zelfs als we hem dan kennen is hij onkenbaar, en we kunnen hem niet meester worden, in al ons denken en spreken over hem, stelt Karl Barth. Wat vergist een mens zich telkens weer. Telkens weer steekt het de kop op, de symptomen van de toren van Babylon in de mens. Iedereen zal ontwaken tot 1929. Dat staat als een paal boven water. 1929 leeft. De wereld heeft zich niet meer kunnen herstellen, alleen in schijn. De theologie van Karl Barth achtervolgt haar.

Maar dan is er de genade van openbaring, stelt Karl Barth, een groot mysterie. Laten we niet denken dat we dit ook zo maar even in onze broekzak kunnen krijgen. Dat is de paradox. Liefde is de oefening van vrijheid. Ze horen bij elkaar. Dat is de brug. Er is een brug tussen de kenbaarheid en onkenbaarheid van God, ook al is het maar een moment. Het komt, het werkt, het werkt na, het gaat weg. Je hebt het of je hebt het niet. Als je het hebt, dan heb je het daarna niet meer, maar je had het, en daarmee moet je werken, als je bestaat. Besta je wel ? Heb je wel bestaansrecht ? En waaraan denk je het te onttrekken ?

Uitgave : HRC, 2022

____

1e Jaargang, nummer 33, 11 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

DE GELIJKENIS VAN HET GEZINSMODEL

God is het onbekende verleden en de onbekende toekomst, in het kader van de geestelijke kennis. Denk je eens in hoeveel afgedwaalde krachten wel niet die titel zouden willen dragen, en dit in de hoofden van onoplettende, hooghartige mensen voor elkaar kunnen krijgen. We kunnen hiertegen alleen bestand blijven als we geoefend worden in de geestelijke kennis. Dit soort geesten zoeken namelijk naar zwakke, ingedutte plekken in de geestelijke wapenrusting. De geestelijke wapenrusting wordt vandaag de dag niet of nauwelijks onderwezen, vanwege ongeletterdheid. Men heeft alles bij elkaar geknoopt tot hapklare geloofsformules en is zo onder een Laodiceaanse geest gekomen. Het is een markt, en u koopt de hondenbrokken, om u in die positie te houden. U moet een trouwe hond blijven, waaks tegen alles wat vreemd en onbekend is, wat afwijkt van de hondenleer die u met de paplepel is ingegoten. Wilt u daar nog bijhoren ? De mens vereert traditie in plaats van God.

De mensen en hun goden, en de kerken die ze voor deze goden hebben gemaakt zijn door en door corrupt en crimineel. U denkt dat het allemaal nog wel mee zal vallen ? Dan bent u een Laodiceaan.

Het vlees zoekt altijd weer uitvluchten. Het vlees kan heel trouw en nederig doen, heel aardig, maar allemaal met bijbedoelingen, om zich zo vast te hechten om subtiel te roven en te plunderen, met de goedkeuring van ander vlees waarmee hij samenzweert. Ik had er een droom over, over reuzenroggen die zich vasthechten aan mensen om te vleien, en hen zo subtiel op te schrokken. Ze vleien en ze stalken, en zijn hierin heel sadistisch. Ze laten niet los, nemen geen genoegen met een 'nee.' Deze reuzenroggen zijn genaamd 'moffels'. Het zijn boze geesten.

Het Woord des Heeren voor vandaag de dag is niet plezierig om te horen. De mensheid is afgedreven.

Het leven zit in de kleine, alledaagse dingen waarin de mens diepte en betekenis kan vinden. Dat is wat het leven is, het bestaan. Zonder dat zou het leven absurd zijn vanwege al het leed. Het leed is dus niet zinloos en betekenisloos.

De mens moet niet klagen over de absurdheid van het leven en het oordeel des Heeren in eerste instantie, maar over de zonde, want hoe je het ook wendt of keert : God wordt in de grondteksten van de oude bijbel en in de nieuwe bijbel voorgesteld als amazones die de mens toetakelen vanwege het feit dat het vlees eraf moet en dat de mens onderworpen moet worden aan de hemelse kennis. Daar kan niemand wat aan doen. Dan kan de mens wel allemaal klagen daarover, maar de mens zou moeten klagen over het vlees en de zonde, want dat is het probleem. God heeft het volste recht tot oordelen, en de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig en dienen geloofd te worden en geprezen.

Ja, de amazones takelen de mens toe, opdat zij niet onder het oordeel der wereld komen. De mens bloost in de opgeblazenheid van het vlees, en de Heere kan het niet aanzien. Opgeblazenheid van het vlees wordt volop geprezen in de wereld, en daarom leven de amazones ook ver buiten de stad in de woeste wildernissen.

Vandaag de dag wil men dat niet meer horen dat de Heere oordeelt. De oren zijn verwend geworden. Maar wij zijn geroepen om de waarheid te prediken. Vrezen zij de Heere dan niet meer ? Waarom wordt God voorgesteld als een groep wilde wijven, woeste amazones ? Wat denkt u dat er gaande is dan, beste broeder of zuster ? Het is hetzelfde als je afvragen waarom Calvijn het Woord voorstelde als de leermeesteres. Hoe wilt u God dan voorstellen ? Als een groep fletse functionarissen met een stropdas om ? Is dat wat God is ? Neen. Dat is iets van de wereld. De kerk is werelds geworden door de tijden heen. Daarom zullen de leermeesteressen terugkomen zoals in de leer van Calvijn, de amazones. Dat is misschien een harde trap in het ego van menig man, maar wij zijn geroepen om heilige huisjes in te trappen.

En ik zal u wat anders vertellen : Zonder de boosheid en woestheid van God zou er helemaal geen leven mogelijk zijn. Het is om te beschermen tegen zonde. God is geen zoete lieve Gerritje, maar de bewaker van de natuur, van het leven, die de zonde noodzakelijkerwijs moet doden, want de zonde is een vernietiger. God is een natuurverschijnsel wat de mens niet kent en niet wil kennen. Maar men wil

dat tegenwoordig niet meer horen, van een boze God, van oordelen en de toorn des Heeren. Het volk heeft zich verwende leraren bijeenverzamelt die hen zeggen dat alles goed is en alles goed zal komen. Ze hebben verwende oren die niets anders pikken.

Men wil het niet meer horen. ‘Spreek ons van leuke, fijne dingen, die onze oren strelen, spreek ons van gemakkelijke brede wegen, spreek ons van genade, vrede en vrijheid,’ zeggen ze. Maar Yeshua kwam niet om vrede te brengen, maar het mes, het besnijdenismes, wat ook een slagersmes en een oorlogsmes is, en het kwam om scheiding te brengen, tussen het vleselijke en het geestelijke, want het vleselijke was bezig de mens te doden, door de geestelijke zintuigen van de mens door allerlei drogredenen te verdoven.

Er moet weer geestelijke administratie en coördinatie komen, want het volk is afgedwaald. Nu mag er nooit overmatige toorn zijn. Je mag boos zijn, maar zondig niet, spreekt de oude bijbel. God toornt ook niet voor eeuwig. Er is ook geen letterlijke eeuwige hel. Dat is een gelijkenis. Er is een verschil tussen ‘hel en verdoemenis’ prediken en ‘hel en verdoemenis’, want de mens moet zicht krijgen op de betekenis ervan, op de gelijkenis ervan. God toornt. Dat is een feit. Maar God is niet onredelijk en extreem. De mens is onredelijk en een extremist, niet God.

Toch zijn God’s wegen ondoorgrondelijk, is God onvoorspelbaar en soeverein. Ook de hel zal in de poel des vuurs geworpen worden, en in de oude talen, de grondteksten van de oude bijbel, heeft de poel des vuurs geneeskrachtige kwaliteiten, wat ook al zo was in het oude Egypte. Uiteindelijk is de hel de baarmoeder die de vrucht beschermt en vormt, zuivert, in de grondteksten. De oude mens zal er geheel in vergaan, zodat het vlees niet meer zal opstaan, en in die zin is de hel dus eeuwig, dat het vlees niet zal ontsnappen en niet zal kunnen terugkomen, maar de nieuwe mens zal daar opnieuw geboren worden. Iedereen gaat daarom ook door de hel heen en de eeuwige hel, wat gewoon ‘de volkomen afsterving van het vlees’ betekent, en wat niet voortijdig mag worden afgebroken. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis blijven en gepijnigd worden totdat de schuld is betaald, als een soort geestelijke belasting of boete dus. Dat is dus een gelijkenis. Zij die de mammon volgen hebben dit allemaal verletterlijkt. Zij die de hel vanwege luiheid verkeerd voorstellen en dan ook nog eens dit gaan rondprediken, staan dus schuldig aan het verdraaien van God’s gerechtigheid, wat dus rechtsverkrachting is. Maar velen zijn gewoon bang gemaakt en prediken het uit angst, voornamelijk jonge kinderen ook. Die kunnen nog niet anders. Die hebben geen flauw benul wat die gelijkenissen betekenen en kunnen niets anders dan het letterlijk nemen vanwege hun beperkte hersencapaciteit. Maar volwassenen die beter dienen te weten hebben heel wat op hun geweten als ze willens en wetens, zonder zichzelf te laten inlichten door gedegen talenstudie en gedegen bijbelstudie, kinderen hiermee belasten op een onverantwoorde manier. Dat er uitzonderingen zijn, dat is een feit. Mensen die moedwillig bijvoorbeeld dieren martelen of kwaaddoen zijn de waarheid niet waard.

De mens moet wedergeboren worden. De schepping is er nog niet geweest. Hoe gaat dat in zijn werk ? Als zoonschap tot innerlijk vaderschap wordt, dan wordt het zoonschap gezuiverd, sterft vals zoonschap af en ontstaat er eeuwig zoonschap. Innerlijk vaderschap moet gezuiverd worden door de moeder. Dan pas kan de zoon tot de moeder gaan, en dan pas kan de balans tussen moeder en zoon gecoördineerd worden, zoals eerder al de balans tussen vader en zoon gecoördineerd werd. Dit vormt de sleutel tot het innerlijke paradijs.

Het innerlijke vaderschap is dus de verbrokenheid, die vervolgens volkomen moet worden. De dochter is dan een beeld van de volharding.

Dit is de test der tijden : het begrijpen van de gelijkenis van het gezinsmodel. Wat een trauma heeft het gezinsmodel gebracht. Het kan op vele manieren misgaan, maar het heeft een diepere betekenis. Het zijn dynamieken van je eigen innerlijke leven die hersteld dienen te worden.

DE BARTHIAANSE EN NEO-BARTHIAANSE UITVERKIEZINGEN

Barth trapte nogal hard aan tegen de natuurlijke theologie, en zag dat als de grote vijand. Hij stelde de hemelse gezinssituatie centraal en als criterium, en niet zomaar de natuurlijke manier waarop de mens God zou leren kennen, zomaar door de omliggende natuur en de rede. Berkouwer wijst daar ook op in zijn dogmatische studiën in de mid-1900se jaren. Voor Barth werkte zo ook de uitverkiezing : de hemel koos slechts zichzelf uit, het zoonschap, in de hemelse gezinssituatie, dus de mens moest zich niets aanmatigen, en er was hierin ook geen willekeur zo van : die wel en die niet, zomaar met de natte vinger in de lucht. Dat was nogal een lugubere uitverkiezing die we allemaal wel kennen, een beetje als een gokmachine, doodeng, als een blinde die ging ezeltje prikken. Dan moest je maar net geluk hebben. Barth wilde van al die ideeen af, want ze brachten meer kwaad dan goed, en bracht mens en kerk terug in de hemelse gezinssituatie. De mens was geen persoon, maar kon persoon worden door het mechanisme van dit gezin, niet zomaar door natuur of rede, of door een gokspel. Het hemelse zoonschap was de

uitverkorene. De hemel had zichzelf uitverkoren, en in die uitverkiezing kon ook de mens geboren worden en tot ware schepping, tot ware persoon, worden. Er was dus geen God achter deze gezinssituatie. Calvijn was meer het Oude Testament, het abstracte testament, van de reformatie, en de theologie van Barth was uiteindelijk als het Nieuwe Testament van de reformatie, wat zo donker was begonnen, en zelfs katholieken begonnen dit nieuwe idee te volgen. Deze theologie had zelfs de interesse van de paus opgewekt, en die noemde Barth's theologie de belangrijkste sinds die van Thomas van Aquino. Dit had de wereld nodig, want het zou de brug slaan tussen gereformeerd en katholiek.

Barth gaf hele andere betekenissen aan de gereformeerde termen, en zelfs Berkouwer, de architect van de gereformeerde kerk in de mid-jaren 1900 werd er steeds meer in meegezogen, wat ook grote veranderingen uiteindelijk bracht in de gereformeerde kerk zelf.

Zomaar de natuur gaat het dus niet redden, want we leven in een gevallen natuur. De mens moet terug tot de hemelse gezinssituatie. Barth wees op het zoonschap, de zoon. Die was uitverkoren, en het ging niet meer zomaar om uitverkoren mensen door één of ander spooky apparaat. Het ging niet om een nee of een ja, maar de nee had altijd de ja als doel. Alles werd dus op het zoonschap geschoven, en wat er buiten viel moest dus weer wijzen op het zoonschap, en had het zoonschap tot doel. Dat was de grote reformatie voor Karl Barth. Er moest een einde komen aan de donkere Middeleeuwen die psychologische spelletjes speelden met de mens. De bijbel werd door Barth bestempeld als een boek van mythes en legendes, waar ook fouten in konden zitten en menselijkheden. De theologie van Calvijn werd bestempeld als abstract.

In professoren kringen, intellectuele kringen, en de hogere lagen van de gereformeerde kerk, de bovenlagen en academische lagen, waren zowel Calvijn en Barth gespreksonderwerpen van de dag, het meest aangehaald, het meest besproken, terwijl een heleboel leken nog nooit van Barth hadden gehoord. Er werd weer heel wat achtergehouden. Je groeit als gereformeerd kind niet zomaar op met Barth. Dat kwam ik pas op de bijbelschool tegen. Toen zei de hervormde dominee die mij lesgaf al : 'De bijbel is slechts een bij-bel.'

Barth hamerde dus op het hemelse gezin : Dat was de uitverkiezing. Zo werden de duistere eeuwen die hieraan vooraf gingen afgesloten. Nu was er een strijd om dit gezin. Wat was het ? De Barthiaanse oorlog. Dat was een gezins-oorlog : gezin tegen gezin, en ook gezinsleden tegen gezinsleden. Wie had er gelijk ? Wie had het bij het rechte eind ? Naar wie moest men luisteren ? Voor wie moest men buigen ? Ook het werk van Barth wilden ze vervleselijken. Nu ging ineens alles om het gezin, en voor de duivel was daar nog veel munt uit te slaan.

Juist Barth had gewaarschuwd tegen het natuurlijke, het vleselijke, hoe het christelijke door en door verrot was, op zwaar gereformeerde, maar toch andere, toer. Ik groeide op in een hele zware gezinsstructuur. Dat was alles. Dat was heilig. Daar mocht je niet aan tornen. Dat moest. Allemaal mindcontrol. Het waren narcisten, clowns. Alles draaide om het gezin. God werd op een goede tweede plaats geschoven, maar zij waren God. Loskomen van die gezinsstructuur kon niet, want daar zou je zwaar voor betalen. Je was hun bezit. Hoe je je voelde, daar werd niet naar gekeken. Hoe je erover dacht, dat kon hen niet schelen.

De uitverkiezing was voor Karl Barth dus niet iets engs en vaags van ezeltje prik, maar lag dus besloten in het zoonschap. Karl Barth spreekt hier dus van een veel hogere natuur, die van het hemelse gezin. Dat is ook het wonder van de schepping. Voor Barth was dit het ware evangelie. Die hemelse link moest zichtbaar worden, opdat de oude, valse link zou vervallen. Er moest een grote verschuiving komen. De aandacht moest komen tot die hemelse link. Daarin werd de zoon aangewezen, de hemelse zoon. De uitverkiezing is dus het hemelse gezin zelf, en die heeft zichzelf uitverkoren. Je mag jezelf in die uitverkiezing verliezen, want al het andere bestaat niet, is niet echt persoonlijk. Het gaat ook niet om al het andere wat daarbuiten valt. Dat is niet belangrijk. Het gaat om dit Ene, het ware, de waarheid. Hierin kan de mens geboren worden, tot schepping worden, en zo hieraan deelhebben. Het slechte van de mens zal wegvallen want dat was niet persoonlijk, niet gericht, niet essentieel, niet goed, en bestond ook niet daadwerkelijk. De uitverkiezing van het goede, van God zelf, was de wil van God, de uitverkiezende wil van God, als de God van de uitverkiezing. Die architectuur van de hemel, van de uitverkiezing, loopt door alles heen.

De uitverkozen hemelse zoon is ook de uitverkozen mens, want de hemelse zoon is ook mens. Zo heeft de mens dus een weg, in het hemelse zoonschap, om hieraan deel te hebben. In het hemelse zoonschap is niemand buitengesloten door een griezelig, mysterieus goksysteem. Barth vond dat allemaal veel te abstract en speculatief.

Omdat het hemelse zoonschap dus mens werd droeg het zo ook het vleselijke, en werd zo ook verworpen, maar dat ging om dit zoonschap, dus niet om een individu zomaar. Het werd allemaal geschoven op het zoonschap als het aankwam op de uitverkiezing en de verwerping. Zo werd de oude mens, het valse zoonschap, afgedaan, juist opdat het goede, hemelse zoonschap aangedaan kon worden. Er was dus zeer zeker de dubbele uitverkiezing bij

Barth, maar toegespitst op het zoonschap. Dat is de som van het evangelie, volgens Barth. Calvijn had dus zeker waarde, maar moest nog geduid worden, uitgelegd worden, want alles was nog abstract en duister. Barth moest Calvijn verlichten. Het Oude Testament van de reformatie moest overgaan tot het Nieuwe Testament van de reformatie : Barth's theologie. Hij ging heen in 1968, en de nieuwe bijbel begon in de zeventiger jaren op te komen, de beginselen ervan althans. Na Barth kwam de nieuwe bijbel. Dat is een geheel nieuwe gereformeerde dogmatiek, die dus min of meer Barthiaans is, maar ook neo-Barthiaans, want met Barth zijn we er nog niet. Er moest veel meer gebeuren, maar het was een belangrijk fundament gegeven. Babylon was gevallen, maar nu moest het nog tot werkelijkheid worden. Het was slechts gebeurd, maar nog niet uitgelegd.

Het hemelse gezin en de hemelse gezinssituatie is centraal, en alles moet daaraan getoetst worden, ook elke natuurlijke theologie, want zomaar natuurlijke theologie zonder de toetssteen van het hemelse gezin, is de geest van Rigil Kent, die de lagere natuur heeft geschapen, de gezinsloze, moederloze natuur, wat tot een vals gezin werd, een valse moeder, juist omdat het moederloos was. Het moet ergens aan te toetsen zijn, en voor Barth was dat niet zomaar de bijbel, of zomaar de natuur, maar juist in de context van de hogere gezinssituatie, de geboorte van de zoon, en dan zou al het andere wegvallen, als sluiers weggerukt worden. Natuurlijk is dat een beeld wat verder getoetst moet worden. Doortoetsen is de boodschap. Dat is altijd onze boodschap geweest : toetsen aan de hogere kennis. Ook de hogere kennis moet dus zelf getoetst worden. Dat is de worsteling. Maar dan zien we hier het idee van de uitverkiezing : het toetsen. Het toetsen is de uitverkorene, en niet zomaar het toetsen, maar het doortoetsen, het eeuwige doortoetsen. Dat is wat de ware vreze des heeren is die het begin en hoofd is van de kennis.

Dat is een neo-Barthiaans idee. Wat Barth heeft gestart moest verder uitgewerkt worden, en ook overstegen worden, en daartoe kwam de nieuwe bijbel.

Doe je dat niet, het doortoetsen, het toetsen van het toetsen van het toetsen etc., dan kom je in het lagere Rigil Kent, lagere Rigil Kentse gezinssituaties, toronto-gezinnen. Daar kom je alleen doorheen door de toetswetenschap, de dogmatiek van het toetsen. Dat is van levensbelang, want de mens is door een gebrek hiervan afgedwaald in allerlei schaduwwerelden en waanwerkelijkheden, ook in Barthiaans vlees. Dat moet er allemaal af. Dat moet overstegen worden, en ook doorgrond. Het komt aan op veel psycho-analyse. Freud moet er op afgestuurd worden.

Het is dus niet afgelopen, stelt Barth, als er een 'nee' is gezegd, maar dit is het begin, en de 'nee' heeft diep van binnen ook een 'ja', wat het doel is van de 'nee'. Een hoop overmatig kerkelijk drama kan hieraan afsterven. Barth kwam met een hele andere machine, die dus ook de aandacht van de pauzen trok. Calvijn verpulverde pauzen in zijn zwarte ijzeren hand, maar Barth werd door pauzen gevolgd, zoals ook het eeuwig evangelie die dialectiek liet zien. Het is paradoxaal, als een veilige brug tussen katholiek en gereformeerd. Zowel het OT als het NT is nodig in de reformatie, zowel Calvijn als Barth. En zo wordt er een geheel nieuwe weg getoond, in de nieuwe bijbelse wetenschap : niet zomaar van theologie, maar van toetsen, toetsologie.

Er liggen dus veel gevaren op het Barthiaanse pad, rigil kentse gevaren (zie het boek 'Rigil Kent ontsluierd'). Je mag je niet zomaar als zoon aan een moeder overgeven. Dat is slechts een beeld. Je mag je ook niet zomaar aan een hemelse moeder overgeven, want wie zegt dat het hemels is ? Je moet toetsen, leren onderscheiden. Dit zijn slechts beelden, mythes. Barth was ook een hopeloze theologische romanticus. Je moet doorgangen vinden in het egyptische dodenboek, tot de Afrika brug, tot de missing links, want de mens is volledig verdwaasd hierin, geromantiseerd, tot een theologische flutroman, en die kan ook heel goed barthiaans zijn.

Dit is de uitdaging van de neo-barthiaanse uitverkiezing : de uitverkiezing van het toetsen, het toetsen te leren kennen. Als je dat onder de knie krijgt, krijg je de uitverkiezing onder de knie, want dat is wat de hogere uitverkiezing is. Dat is het evangelie van de nieuwe bijbel, het grote werk na Barth.

Overromantiek, de liefde die blind maakt, gebrek aan toetsen, het lagere rigil kent, waarin alles tot siamese tweelingen wordt, de lagere aardse natuur van het vlees, die ook heel goed afgeweken Barthiaans kan zijn. Laten we ons niet vergissen. Er is een grote strijd gaande om de barthiaanse uitverkiezing, en daarom moest de nieuwe bijbel, de wederoprichting van de toetswetenschappen, wel komen, als het neo-barthiaanse geloofsgoed. Er is leven na Barth.

Zoveel stemmen worden er op de mens afgezonden, zoveel rigil kentse klaagliederen, smartlappen en romantische liederen, om de mens terug te roepen tot de vleespotten van Egypte, terwijl in de diepte van Egypte, in de dieptes van de Egyptische dodenboeken het grotere Afrika wacht. Dat is het Afrika wat weggedrukt is door overromantische spelletjes die het lagere menselijke vlees speelt. Het zijn slechts beelden, mythes, de mens moet verder. Het staat niet op zichzelf. De mens is bedrogen, heeft alles geobjectiviceerd in zijn hebberigheid, in zijn bezitsdrang. Ook het gezin is tot object geworden en wordt gretig

verkocht. Toetsloosheid en halfgebakken toetsen is god in dit land, in deze wereld. En daarom noemde Barth de mens in al zijn christelijkheid zondig, want die was verworden tot een onpersoon. Het was een zinkend schip, en Barth kwam op het juiste moment. Zoveel overromantische moeders staan dan te grienen op de kusten, zwaaiend naar hun zonen die de bardo's ingaan, dieper in de Egyptische dodenboeken tot het grotere, vergeten Afrika, waar nog zoveel geheimen liggen. Zijn we klaar hiervoor ?

Franciscus van Assisi toetste alles aan moeder armoe, maar ook de armoe moet getoetst worden. Het zijn slechts beelden, en die moeten doorgetoetst worden. Zo kom je in de onthechting, en dan gaat door het diepte toetsen vanzelf alles wortel schieten en vrucht dragen. Dat is het nieuwe bijbelse idee van de schepping, een wetenschap. We bespreken zo een veel hogere natuur die boven de gezinsnatuur uitsteekt. Het gezin is slechts een beeld van het toetsen, maar met beelden alleen kom je er niet. De mens heeft alles overmatig lopen verbeelden en het overmatig lopen verafgoden. Trek er je lering uit en ga verder met je reis door het Egyptische Dodenboek, tot de poorten van het grotere Afrika, het Orionse Afrika, de missing links, als je tot de eeuwige rust en vrede wil komen, de eeuwige sabbath waarin alle werken des hemels te vinden zijn. Dat is de rust van het eeuwige toetsen, ook een beeld. Dat is veiligheid. We spreken in beelden, maar nu moet het nog getoetst worden, en gekomen worden tot de psycho-analytische sleutels ervan : Freud in Egypte.

Uitgave HRC, 2022

1e Jaargang, nummer 34, 14 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nieuwe Woord School (NWS)
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN

Als je 's ochtends wakker wordt op de aardse wereld, dan is dat een nachtmerrie. Honderden zorgen springen dan direct al in je nek, waar je verder de hele dag tegen moet strijden, tenzij je een zorgeloze figuur bent bij wie alles voor de wind gaat, iemand die niet nadenkt over zijn medemens in nood, want laten we stellen dat in het hemelse lichaam het zo is dat wanneer één lid lijdt, dan lijden alle leden, en daarom ging Yeshua ook op zoek naar het verloren schaap, telkens weer. Het kan je dan eens voor de wind gaan, maar toch strijdt je dan voor anderen, en draag je hun noden.

Je ontwaakt dus in de nachtmerrie die het leven is. Er is honger, armoede, oorlog, slavernij, onderdrukking, marteling, verkrachting, overal om ons heen. Daar kun je je ogen niet voor sluiten. Daar mag je je ogen niet voor sluiten, ook je oren niet, voor al het hulpgeroep. Denk aan de dieren in de holocaust die de vraatzucht van de luie mens moeten dienen, de afgod van de menselijke buik. In hun wanen hebben ze zichzelf boven de dieren gezet, als vorsten. Het is een nachtmerrie. Niets anders. Wat moet je dan doen ?

1. Aanvaard de nachtmerrie. Aanvaard het kruis, en draag het. Het is ergens voor nodig. Je bent hier niet voor niets. Je bent hier om leven te brengen, leven te geven, hoop te zijn voor de mensen en de dieren om je heen.
2. Realiseer dat de nachtmerrie je creatieve orgaan is. Het is je scheppende orgaan. Er zijn middelen in die je nodig hebt hiervoor, als scheppers-zoon of scheppers-dochter.
3. Probeer te ontwaken, door studie. Loop om de nachtmerrie heen, en doe informatie op.
4. Werk aan je vraagstelling. Denk aan de mensen en dieren om je heen en bidt voor ze, heel specifiek, en gebruik hiervoor de juiste vraagstelling : 'Hebben ze medische hulp nodig ? Hebben ze voedsel hulp nodig ? Hebben ze een luisterend oor nodig ? Wat voor hulp kunnen we ze bieden ? Hebben ze psychische hulp nodig ? Geestelijke hulp ?'

De nachtmerrie is werkgebied.

De ergste angst van een geestelijke is begrepen te worden en braaf te zijn tot de vleselijke systemen. Wee u wanneer iedereen wel van u spreekt. Openbaring gaat dus gepaard met rebellie en obscuriteit. Wij mogen de paarlen niet voor de zwijnen werpen. Dat is de grootste angst van de geestelijke. Hij wil het heilige niet verkwisten, niet voor de honden werpen. Braafheid naar de wereld toe heeft niets te maken met de wilde werelden van het hemelse en het paradijs. Mensenbehagenis is de grootste valstrik. Daarom moet de geestelijke wel een Ishmael zijn, in vijandschap met ieder mens, wat een vereiste is van het toetsen, een belangrijke leerregel van Pniël. De geestelijke moet een wildernismens zijn als Ezau, beseffende dat het rode alleen verkregen kan worden op de hemelse markt, waarvoor men alles moet inleveren. Daartoe is de nachtmerrie.

En dat is ook de boodschap aan Laodicea, want ze hadden alles verpakt tot gemakkelijke genade, en het hemelse loonwerk weggekapt. Ze verafschuwden de hemelse administratie, de hemelse economische leerregels, de voorwaarden.

Ik raad u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij zien moogt. Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.
Openbaring 3:18-19

We ontkomen dus niet aan het hemelse markt-idee, maar dit is een gelijkenis die wijst op de hemelse ingewikkeldheden, op de hemelse wiskunde. We kunnen niet aan de leerregels van de natuur ontvluchten, die zomaar overslaan. De dwaasman bouwt zijn huis op het zand. We moeten de hemelse bouwkunde leren.

Het geestelijke gaat niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het religieuze gaat ook niet buiten de hemelse natuurkunde om. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis. De ramp is niet te overzien. Blaast op de bazuin.

Het volkslied van het vlees is : 'Say to me, why don't you say to me, you really really love me, say to me.' Het vlees heeft namelijk het geliefd zijn boven de waarheid gezet. Het vlees is een slijmer en een vleier. Daarom denkt het vlees ook altijd in grote aantallen. Het is

allemaal kudde mentaliteit, want zo bouwt het vlees zijn energie en waarde op, allemaal door grote aantallen, omdat het vlees God niet heeft en de principes van het smalle pad, en van de minste zijn, niet wil kennen.

Elke dag is het oorlog. Elke dag moeten we de geestelijke wapenrusting aandoen. Daar moeten we mee naar bed gaan en daar moeten we mee opstaan. Het is oorlog. Het gaat er niet om geliefd te zijn, maar om de waarheid te brengen, en lief te hebben. Dat is een groot verschil. Er is alleen liefdesbewustzijn. De liefde predikt de waarheid, en die is niet romantisch, maar een oproep tot de geestelijke oorlog. De hemelse liefde is niet zelfzuchtig. De hemelse liefde is zelfkastijding. Ook al is de hemelse liefde zachtmoedig, deze liefde is hard. De kerk heeft een bitter medicijn nodig om te overleven de ziekte waaraan zij lijdt. Mierzoete snoepjes van vrije genade gaan haar niet helpen, want die zijn onderdeel van haar ziekte. De leugen van de vrije genade, wat berust op een ernstige misvertaling van oude teksten, typisch een geest in het westen, heeft de kerk zorgeloos, dartel en zelfs goddeloos gemaakt. Als Calvijn het heeft over de wedergeboorte dan is dat de levensheiliging waarvan het geloof een vrucht is. Er is nergens een andere vertroosting dan in het getuigenis van een goed geweten, stelde Calvijn in zijn commentaar op het evangelie van Johannes (15:21, 1553).

De vrije genade is de grootste vijand van de kerk. Die verscheurt haar telkens weer en heeft haar op haar doodsbed geworpen. Jezus wees op de geboden, op de leerregels, als de weg tot de behoudenis, en nee, dat is geen behoudenis door vleselijke werken, maar hij wees op de zaadkorrel die moest sterven. Dat is de betekenis van zijn naam, namelijk het hard aan jezelf sterven op het slagveld van de geestelijke oorlog. Hij wees op de kennis, de studie, als de sleutel der behoudenis, en zelfs Paulus deed dat, maar ze hebben de woorden van Paulus in het westen veelal verkeerd vertaald, vanwege beperkte talenkennis. Het is niet door intellectuelen en taalkundigen zo vertaald, maar door theologische marktlui, kooplui, door theologische boeren. Blaast daarom op de bazuin. Het volk is bedrogen. Calvijn wijst hier op, maar Calvijn wordt vrijwel niet gelezen, omdat zijn werk voor velen te omvangrijk is. De instituties worden veelal als zijn grootste werk gezien, maar dat is een leugen. Zijn grootste werk is zijn bijbelcommentaar. Vandaar dat er een vals calvinisme de kerk is binnengeslopen.

Calvijn stelde in zijn commentaar op de evangeliën dat ook al zijn de dienaren van het evangelie zwak en hebben ze aan alles gebrek, God is hen een voorstander opdat zij in alle strijd met de wereld de overhand behouden (Matt. 28:20).

Calvijn had een gematigde en voorzichtige houding naar de geestelijke gaven. Hij sprak erover soms, maar hij stelde dat het minder voorkwam dan vroeger, en dat dat ook met de ondankbaarheid van het volk te maken had, en dat ze zich graag lieten verleiden door zinsbedrog. Toch stelde hij ook dat er grotere werken dan in de tijd van Jezus zouden plaatsvinden en dat het godslasterlijk zou zijn om te stellen dat de hemelse leer geen wonderen had. Het is niet voor iedereen. Het is ter bevestiging van het evangelie. Velen verzonnen zinloze wonderen om hun begeerlijkheid en eerzucht. Daarom moest men nuchter en waakzaam zijn, maar het niet in zijn geheel uitsluiten. (Markus 16:17) Hij was op andere plaatsen ook voorzichtig met wonderen vanwege het feit dat voorkomen beter is dan genezing, en hij was bang dat mensen die al te gemakkelijk over wonderen zouden denken lui zouden worden en de levensheiliging zouden verzaken, omdat God hen toch wel zou genezen. God is niet zomaar arts, maar legeraanvoerder. De mensen moesten zelf de principes leren.

In de leer van Calvijn was soberheid en gematigdheid de weg tot een meer natuurlijk en eerlijk gebruik van de geestelijke gaven, wat moest behoeden voor extremisme en overmoed hierin. Paulus bad eens of de pin in zijn vlees verwijderd mocht worden, maar een wonder werd hem niet gegeven, want er was voor hem een hoger pad. Charis betekent loonwerk. Vrije genade, vrije, excessieve wonderen en tekenen, is een misvertaling in het westen, waardoor de westerse leek werd overgedragen aan de dartelheid. Dartelheid is de sleutel tot een succesvolle wereldse markt. Zo werd er zielenhandel bedreven in de westerse kerk die tot vandaag de dag voortduurt. Calvijn waarschuwde ertegen. Het volk is te gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Calvijn streed tegen de aanmatiging, de overmatigheid en het misbruik van de geestelijke gaven, en toonde een pad door de wildernis hoe men op een verantwoordelijk met de geestelijke gaven kon omgaan, zonder in allerlei excessen ervan te vervallen. Hij waarschuwde ervoor dat de duivel zou komen vol met bedrog en leugentekenen als een goochelspel om de waarheid te vervangen. Velen zouden door de glans van wonderen misleid worden. Het is een vals teken als er zomaar vergeving van zonden en geestelijke gaven aangeboden worden aan de ongelovigen, omdat daar een pad voor is van levensheiliging, van levensafzondering, opdat het van boven komt en niet van het aardse. De geestelijke gaven zijn namelijk de vrucht van het aan jezelf afsterven. Het mag niet op een andere manier tot de mensen komen, want dan is het vals en boerenbedrog. Velen misbruiken de geestelijke gaven ter bevestiging van het vlees. Dat zijn de geestelijke gaven van de duivel. Die zou komen om grote wonderen en tekenen te doen. Het zijn pseudo-gaven, geen vruchten van een geheiligd leven, maar gestolen

goederen.

Calvijn wees erop dat het sterven aan jezelf en het zoonschap, wat dus de wedergeboorte is als levensheiliging, de enige weg was tot de geestelijke gaven. Hij sloot het niet uit, maar stelde dat het deze dagen nauwelijks voorkwam, want de kerk was weggezonken in ondankbaarheid en roofzuchtigheid. De wederbaring in de leer van Calvijn is tot gerechtigheid, niets anders. (Matt. 28:19)

Dit laat temeer zien hoe wij moeten streven naar de gave van kennis allereerst, en dit kan alleen de vrucht zijn van ons toetsen, wanneer wij gaan tot de hemelse keursteen om ons leven daar af te leggen. Dit is ook wat de witte steen voor de overwinnaars is, de bereidheid om je oude leven af te leggen, en hierin wijst Calvijn op 'het beproefd worden van de gehoorzaamheid.' Velen die hun leven nog niet volledig hebben afgelegd hebben namelijk een braafheid en een gehoorzaamheid tot de hen overgedragen religieuze geesten die het evangelie verdraaien en goedkoop hebben gemaakt, als een sleutel tot 'het bij de kudde horen', het 'geliefd zijn', wat velen toch nog als een grote afgod hebben boven het ware evangelie. Men schiet er zo langsheen.

De Nederlands Gereformeerd Kerk is de 1967-afscheiding van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder. Klaas Schilder was een groot reformator. Hij wilde dat er minder kerkelijk gezag was, en meer hemels gezag want hij werd ziek van al die kerkelijke vergaderingen die hem als een speelbal overal naartoe wilden spelen waar zij maar wilden, en hij had zelf niets meer in te brengen.

Dat is wat die richtingen zijn, want de hervormde kerk was onder koningsgezag van het 1816 probleem. In de Nederlands Gereformeerd Kerk werden de geestelijke gaven niet geaccepteerd en vervolgd. Ze zijn hierin heel ver gegaan, wat je dus niet moet onderschatten.
Sommigen voelden zich niet vrij in de hervormde richting, of niet vrij in de Nederlands Gereformeerde richting. Dus zij moesten noodzakelijkerwijs naar de wat vrijere groepen, wat natuurlijk het gevaar had dat het te vrij zou worden, want als er ergens dartele mensen zijn dan is het daar wel, in de vrijere evangelische en pinkstergroepen.

Dartelheid is een groot gevaar, want dat haalt je van het smalle pad af en van de strategie weg, dus het hele deserteuren idee. Het hele oorlogs-idee heerst niet zo in de vrijere groepen. Het is er wel, maar meer in de zin van dat Jezus voldoende is, en Jezus heeft overwonnen, en ze besteden niet zoveel aandacht aan de daadwerkelijke strijd en nuance. Daar moet je ook niet mee aankomen bij hen, alhoewel ze dan wel geloven dat wedergeborenen onderdrukt kunnen worden door demonen, dat dan weer wel, dus het is niet zo dat ze 'niet strijden', maar het is allemaal dat half-halve. Het gaat niet diep, en dat wordt ze fataal. Er kunnen van plaats tot plaats dingen verschillen, maar dat diepere daar moet je dan voor naar de Volle Evangelie richting, en daarna echt naar de charismatische richting, maar daar ligt dan ook weer het prosperity gevaar, dus al met al ben je er dan nog niet.

Dus dan breek je door de Barthiaanse linie heen, in de zin dat je erachter komt dat er heel wat schort aan de bijbel, en dat de lijnen ook door andere religies lopen en zelfs new age, maar new age is en blijft gevaarlijk, en kan alleen maar als parelduik gebied goed zijn, anders wordt je dartel, als de balans dus te ver doorslaat.

Sommige mensen die op dit pad hebben gemerkt hoe gevaarlijk de new age is hebben zich toen bezig gehouden met het zogeheten "insectisme", en met Egypte, om een tegenwicht te geven, om een parallelweg aan te leggen, dus daarmee zou dan de gereformeerde basis (de strijd tegen materialisme/dartelheid) opgesierd kunnen worden, richting krijgen. Dan komt daar ook het ascensie gebeuren erbij kijken, het hele zogeheten "Erina" gebeuren, zoals dat genoemd wordt in dat soort kringen, maar teveel technologie kan gevaar opleveren voor de natuur en de soberheid, dus dan moet je verder.

Dus even wat punten :

#1 Het is KLAAR. De missing links van de bijbel zijn opgevuld, en nu is het een compleet orakel, waar vanaf 1993 dag en nacht aan is gewerkt, omdat het alarmfase ROOD was, dus hysterisch gevaar, hoogste alarm fase. Nu de nieuwe bijbel afgerond is is die onrust er niet meer. We zijn nu overgegaan naar alarmfase geel, dus dat wil niet zeggen dat er geen gevaar meer is, want er is nog steeds groot gevaar, maar de nieuwe bijbel is er inmiddels geprint en wel op dun papier, over de 1200 pagina's.

#2 Wat er nu nog geschreven wordt is gewoon dan 'ondergeschikt aan' de nieuwe bijbel.

Sommigen hebben zich verdiept in het Urantia boek, net zoals de oahspe, en ja, sommige dingen klikken wel, maar ook weer hetzelfde als met oahspe : te licht, te dartel. Dus echt die New Age invloeden, terwijl sommig spul gewoon goed is, en ik merkte dat er heel wat in opgesloten werd gehouden, dus dan raak je ook wel slaags met de demonen van Urantia dan, die ook veel kerken in bedwang houden.

Daarom is de zwaar gereformeerde terminologie belangrijk, maar dan om de hogere waarheden, de missing links, te brengen. Dus bruggenbouw, bouwkunde. Het kan niet allemaal maar 'geestelijk' zijn, maar er is ook een administratief gedeelte, dus natuurkunde, wiskunde, anders heeft het geen grond en is het de dwaasman die op zand bouwt : 'spiritualiteit op zich is

DE WEG NIET.' Er moet meer gebeuren, want het wordt misbruikt, het is aan het liberalisme gekoppeld, teveel.

Parelduiken in de new age en de spiritualiteit kan alleen maar met strenge voorwaarden. Als het overmatig is ben je weg, wordt je door een haai gegrepen. Gebeurt teveel. Allemaal die dartelheid. Maar nu komt het : CALVIJN is helemaal niet zoals ze het voorstellen in de kerk. CALVIJN sprak zichzelf voortdurend tegen, en ze hebben alleen maar wat voor hun bruikbare regels eruit gefilterd en dat noemden ze dan TULIP, de grote schrik van de orthodox calvinistische kerk, terwijl Calvijn dus een hele bibliotheek aan boeken heeft geschreven, voornamelijk commentaren op de bijbel, en daarin hele belangrijke leringen doorgaf waarmee de mens dus niet veel heeft gedaan, waar de kerken dus vaak niet vanaf weten.

Dus ja, het orthodoxe calvinisme is heel gevaarlijk, en Calvijn had sommige uitspraken die geflirt hebben met inquisitie naar andersdenkenden, maar zijn minder bekende geschriften zijn belangrijk, en velen hebben die nooit doorgelezen. Vele calvinisten zijn gewoon TULIP calvinisten, en de instituties is dan volgens hen zijn hoofdwerk, terwijl dat helemaal niet zo is. Zijn hoofdwerk waren die commentaren, en ja, die zijn soms over de 1000 pagina's per stuk, dus daar beginnen de meesten dan ook niet aan, en dan missen ze dus wat de reformatie eigenlijk was.

Dus er is nog een reformatie die ze verborgen proberen te houden, en vandaar dat het zo'n zootje is in de kerk, maar dat is dus niet het echte, oorspronkelijke calvinisme. Er worden dus dingen achtergehouden in de matrix, en daarom komen ze ook niet verder, want Calvijn had wel de antistoffen. Dus vandaar, ik durf mezelf calvinist te noemen, ook al sta ik niet achter TULIP, maar TULIP is maar een druppel van de oceaan van het calvinisme, en ik heb TULIP dus een diepere betekenis gegeven, dus in een andere context geplaatst.

Dus toen de afscheiding van de hervormde kerk kwam - want de hervormde kerk vervolgde vroeger ook mensen (1816-1848, dus tot de nieuwe grondwet van Thorbecke) - toen had dat ook weer te maken met mensen die eens Calvijn daadwerkelijk gingen lezen en die er toen achter kwamen dat er meer was weggegooid dan nodig was. Maar dat is dus met meerdere dingen zo. Kijk, die predikanten van vroeger die waren gebonden aan de kerkeraden, en vanwege dat hun spul heel langdradig en intellectueel was werd het door velen niet gelezen, maar het was juist wel de sleutel tot de reformatie, dat alles juist een diepere betekenis had, als van gedichten.

Dus ze ontkrachtten al die gehele geloofsgekte die was ontstaan omtrend de letterlijke betekenis. Dus Klaas Schilder had bijvoorbeeld dan ook al een hele andere uitleg gegeven aan de hel, maar dat werd in de agescheiden Nederlands Gereformeerde Kerk niet gepredikt. Schande eigenlijk dus. Kinderen worden daar gewoon gefokt, en daarom is het werk zo belangrijk, en ben zijn we dus nog niet klaar, ook al zijn we 'klaar'.

Dus je kunt het dan wel terecht vaak over empathie hebben, ook naar de dieren enzo, maar in religieuze kringen worden kinderen mentaal nog steeds gemarteld, dag in dag uit, zo groeien ze op. Zouden we dan niet alles op alles zetten om hen vrij te zetten ? We moeten dan met sleutels aankomen van dieper, dus juist ook van het verborgen, achtergehouden calvinisme en van die predikanten bijvoorbeeld. Dus er is nog een geheime, verborgen reformatie, die dan de daadwerkelijke sleutels heeft.

Ons nieuwe blad heeft inmiddels al in de dertig uitgaven. Onze Nederduits Gereformeerde Kerk is van 1571. Dat is dus de kerk die aan Nederland werd gegeven in de tijd van de vervolgingen door Alva, en toen werd er dus al gesteld dat geen kerk boven de andere kerk staat, en 'liever turks dan paaps' etcetera. Dat werd toen de moederkerk van Nederland met de unie van utrecht in 1579, en die kerk werd dus voornamelijk in 1816 dan de nederlands hervormde kerk, die dus aan de ene kant veel vrijzinniger en liberaler was, wars van de oude ordes, maar aan de andere kant juist de touwtjes strakker trok onder koningsbewind, dus onder de wereldlijke macht, dus zie hoe bedriegelijk het allemaal kan zijn, en als je daar dan in bent opgegroeid of aan verbonden bent, dan is het zaak om juist terug te gaan naar de kerk van vóór 1816 om te zien wat er allemaal is weggedonderd, en wat men vandaag de dag allemaal voor de mensen achterhoudt met hun boerenbedrog.

We bespreken het dus gewoon vanuit de oude kerk van vóór 1816, de nederduits gereformeerde moederkerk, en dan vanuit de achtergehouden kennis en missing links, zodat het plaatje compleet wordt, dus wel dat al die termen hun eigen plaats krijgen, maar dan met alle tussenstappen erbij.

Het is in het kader van de reformatie, en omdat die reformatie waar ik het dan over heb voor veel mensen onbekend is (want ze zitten of in tulip of in andere soort van hypergenade toestanden), is dat meer dan een soort van 'reformatorische voorlichting'. We moeten echt diep naar de fundamenten van de reformatie gaan, wat dus haaks staat op de reformatie van vandaag, de moderne reformatie. Het moderne calvinisme is dus vals omdat ze de geschriften van calvijn niet eens kennen en gewoon er wat dingen hebben lopen uitvissen, dus ze zijn dus eigenlijk dan geen calvinisten.

Ik heb dus vanwege dat ik het gelezen en bestudeerd heb gezien wat het ware

calvinisme is. Hij was dan wel militant binnen de reformatie dan, maar dat zwakte hij ook telkens weer af en dan draaide hij helemaal naar de andere kant.

Calvijn is interessant, belangrijk om de één of andere reden. Dus ja, op een afstand houden, maar ook weer zijn ware leringen dichtbij nemen.

Modern-reformatorischen in de pseudo-reformatie die het durven te lezen kunnen zo tot de werkelijkheid terugkeren mogelijkerwijs, dus het hele idee van reformatorische voorlichting (want nu zijn ze nog niet 'voorgelicht' of verkeerd voorgelicht) vanwege de ter beschikking liggende kennis over het onderwerp en de vele boeken erover.

Calvijn stelt dat de genade pas komt juist als we aan onszelf zijn gekruisigd, dus ook weer als een soort hemels loon, of hemelse vrucht van het stervende zaad in de grond, waar Yeshua ook op wees, en dus ook Paulus in de grondtekst, want hij noemde charis niet zomaar als vrije gave, maar als beloning. Een relatie komt van twee kanten. Het is een samenwerking tussen ons en de hemelse kennis, en dat kan alleen door de dood van het lagere zelf, wat dus het hogere zelf niet uitsluit. Dat is het evangelie van Calvijn, Paulus en Yeshua, alhoewel TULIP bij Calvijn soms roet in het eten gooide. Hij versprak zich soms. Zijn systeem haperde soms, maar er ligt iets diepers achter. Ook Calvijn heeft zijn voorhangsels. Daarachter ligt het verborgen calvinisme. Wij moeten allemaal ingeleid worden tot de ware leer van het calvinisme, niet zomaar op basis van de instituties, maar op base van de commentaren, de exegese.

Calvijn wees in zijn commentaar op Lukas 24:26 erop dat Christus eerst spreekt over de dood en de opstanding, en daarna pas over de vrucht. De mens moet stoppen met grijpen, maar zich onderwerpen aan de hemelse natuur, door het toetsen, door het sterven aan het aardse denken. Het aardse denken is zwaar religieus als een poging om het vlees te maskeren, wat overigens mislukt. De god van aardse religie is een schuilplaats voor criminelen.

Vanwege dit alles was het voor C. Steenblok ook zo belangrijk om met de 1953 scheuring te wijzen op de centrale plaats van de doodsstaat van de mens, niet alleen maar als een gegeven dat de mens geestelijk dood is, maar ook als de noodzaak dat de mens aan zichzelf moet afsterven voorafgaande aan alles. De doodstaat van de mens staat hoe dan ook voorop, en daarom was zijn werk ook zo belangrijk. Daarom werd hij ook vervolgd. De Laodiceaan wil van deze dingen niet horen.

Calvijn wijst erop dat Yeshua van zichzelf sprak niets nieuws te hebben gezegd, want alles was al gepredikt in het OT door de oude profeten. Het probleem is dus dat ze later een nieuw evangelie maakten, de woorden van Yeshua verdraaiden en gingen misvertalen, in de pseudo-reformatie, wat een dolksteek was in het hart van de oorspronkelijke Israelitische talen. Daarom wees Calvijn erop dat Yeshua slechts kwam als een herinnering.

Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.
Galaten 1:8

Wat bedoelde Paulus hiermee ? Het evangelie was al gepredikt in het Oude Testament, waarvan Yeshua de herinnering was, maar ze hebben er iets nieuws van gemaakt. Ze hebben de principes weggekapt en Yeshua tot een afgod gemaakt van vrije genade en vrije geestelijke gaven, tot een wonderland en luilekkerland, tot een goedkoop evangelie van uiterlijkheden. Zeg je versje maar op, en klaar. Ze hebben het geestelijke weggesneden en zo het Woord dood gemaakt, tot een dode letter, en tot dode namen die ze aanbidden. De tekst uit Galaten 1:8 slaat op de westerse kerk die van het evangelie een markt hebben gemaakt en zo alles hebben verdraaid. Ze hebben er een wachtwoorden cultuur van gemaakt. De marktkerk kwam zo tussen God en mens te staan. Je moest lippendienst bewijzen, en betalen. De kerk had geld nodig. Dat was juist waar Luther en Calvijn, en ook Hus, tegen streden.

De moderne reformatie heeft van Yeshua een dode naam gemaakt, een holle klank, een glans van wonderen, maar van binnen corrupt, vol slangen. Het is een pseudo-reformatie die dartel alle bouwkunde heeft weggesneden. Alle voedingsstoffen werden eruit gehaald om de mens tot zombie te maken. Blaast de bazuin.

Calvijn wees er dus op dat na de dood er een opstanding moest zijn en dan pas zouden er vruchten kunnen zijn, en men moest zich zo realiseren dat er een eeuwige scheiding is tussen het vlees en het geestelijke, waar men zich aan vast diende te houden. Dat wordt bewerkstelligt door de dood, de opstanding en de vrucht. Door deze fases moet de mens heengaan en ze niet overslaan door allerlei kerkelijke goochelarij die de hemelse wiskunde ervan niet wil leren kennen. Men moet terug naar de hemelse natuurkunde dus.

De christelijke gereformeerde predikant F. Bakker (1919-1964) predikte in dit opzicht in zijn preek over Mattheus 15:22-28 dat één van de bijbelse thema's is 'God spreekt niet', zoals Job zich daarover beklaagde. Je bent dan bekneld in de banden van de dood, en hebt dan te maken met een zwijgend God, stelt hij. 'Gij antwoordt niet,' sprak de dichter van de psalmen. Als God dan wel spreekt, zoals bij de Kananese vrouw, dan zegt God dat hij alleen gekomen is tot de verloren schapen van Israel. Het is dus niet zomaar voor de mens. Ook toen de Kananese vrouw knielde en om hulp

vroeg sprak Yeshua dat het brood van de kinderen niet voor de honden is. Maar ze vroeg toen om de kruimels die van de tafel vallen. Ze vroeg om het kleine, het eenvoudige, het sobere, en dit was de weg tot het hart van God. Zo gingen de hemelen voor haar open.

Wij moeten leren dat wanneer God dan eindelijk spreekt het voor een ander is, en niet voor ons. Ook al bidden we en smeken we. Jezus kwam niet zomaar met genade, stelde F. Bakker. Jezus liet iets veel hogers zien, waar de mens niet zomaar bij kon komen. Jezus was niet goedkoop. Je komt er pas door de afsnijding, als God heeft gezegd : ‘Het kan niet, het betaamd niet,’ stelt F. Bakker.

Zo kan het soms ook met ons zijn, dat we onthouden worden van medische hulp, dat we geen degelijk inkomen krijgen, of degelijke zorg, dat we er niet bijhoren, dat we worden bespot. Maar laten we dan zijn als de Kananese vrouw.

F. Bakker stelt dat tussen het kloppen en opengedaan worden de soevereiniteit van God ligt.

BESPREKING VAN DE DORDTSE LEERREGELS - 1

Calvijn gaat niet uit de botten, wordt weleens gezegd, en zo is dat ook met de Dordtse leerregels. Het zit te diep ingebakken allemaal in de samenleving, maar dan is het zaak het te verdiepen en te herzien. In letterlijke vorm zijn de Dordtse leerregels vaak zeer vleselijk, maar het is leugens vermengd met waarheid en wijst ook weer op een mogelijk diepere symboliek. We zijn er nu een maal door gebrandmerkt. Het gaat niet meer weg. Dit is wat Nederland is, maar we kunnen het wel anders bekijken.

Calvijn heeft goede, belangrijke dingen gezegd, zoals ook de Dordtse leerregels. Net zoals de bijbel.

hoofdstuk 1

Artikel 1
Aangezien alle mensen in Adam gezondigd hebben en de vloek en de eeuwige dood verdiend hebben, zou God niemand onrecht gedaan hebben als Hij het hele menselijke geslacht in de zonde en vervloeking had willen laten en om de zonde veroordelen, volgens deze uitspraken van de apostel: De gehele wereld is voor God veroordelenswaard. Zij hebben allen gezondigd en zijn verhinderd te komen tot de heerlijkheid Gods (Rom. 3:19,23). En: Het loon van de zonde is de dood (Rom. 6:23).

Bespreking : Het loon van de zonde is de dood. De zonde is een doodlopende weg. Het is een geestelijke dood. Dit zijn duistere wachters die over Nederland regeren en Nederland bewaken, maar zij bewaken dus poorten. Je komt alleen door de poorten door de wachters, de artikelen, te bespreken.

Artikel 2
Maar hierin is de liefde van God geopenbaard, dat Hij zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe (1 Joh. 4:9; Joh. 3:16).

Bespreking : Dat doet niemand anders voor ons. Waar het hier om gaat is inderdaad : het zoonschap wat de zonde overwint, want het zoonschap is onderworpen aan de moeder kennis.

Artikel 3
En opdat de mensen tot het geloof worden gebracht, zendt God in zijn goedertierenheid verkondigers van deze zeer blijde boodschap tot wie Hij wil en wanneer Hij wil. Door hun dienst worden de mensen geroepen tot bekering en het geloof in Christus, de Gekruisigde. Want hoe zullen zij in Hem geloven, van wie ze niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder prediker? En hoe zullen zij prediken tenzij ze gezonden worden (Rom. 10:14-15)?

De roep tot het kruis. Dat is de roep van het plaatsvervangend lijden, van empathie.

Artikel 4
Op degenen die dit Evangelie niet geloven, blijft de toorn van God. Maar die het aannemen en de Zaligmaker Jezus met een waarachtig en levend geloof omhelzen, worden door Hem van de toorn van God en het verderf verlost en met het eeuwige leven begiftigd.

Dit gaat over de relatie met de chasma, het wortelwoord van christus, wat baarmoeder betekent.

Artikel 5
De oorzaak of schuld van dat ongeloof, evenals van alle andere zonden, ligt vol-strekt niet in God, maar in de mens. Maar het geloof in Jezus Christus en de zaligheid door Hem is een genadegave van God, zoals geschreven is: Uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit uzelf, het is Gods gave (Ef. 2:8). Evenzo: Het is u gegeven in Christus te geloven (Filipp. 1:29).

Bespreking :

Niet uit het vlees wordt daarmee bedoeld. Het is wel degelijk loon in de Griekse grondtekst. Geloof is kennis, en gehoorzaamheid tot kennis. Dit kan alleen door het geestelijke.

Artikel 6
Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt en anderen niet, komt voort uit zijn eeuwig besluit. Want al zijn werken zijn Hem van eeuwigheid bekend (Hand. 15:18), en Hij doet alle dingen naar de raad van zijn wil (Ef. 1:11). Volgens dit besluit vermurwt en buigt Hij genadig de harten van de uitverkorenen – hoewel zij hard zijn – om te geloven. Maar degenen die niet verkoren zijn, laat Hij naar zijn rechtvaardig oordeel in hun verkeerdheid en hardheid. En hier doet zich voornamelijk aan ons voor de diepe, barmhartige en tevens rechtvaardige onderscheiding van de mensen – die allen in eenzelfde staat van verderf zijn – ofwel het besluit van verkiezing en verwerping, dat in Gods Woord is geopenbaard. Terwijl de verkeerde, onreine en onvaste mensen het verdraaien tot hun verderf, geeft het de heilige en godvrezende zielen een onuitsprekelijke troost.

De sleutel is : de heilige en godvrezende zielen. Het is dus niet totaal onvoorwaardelijk, maar het komt van twee kanten. De vreze des heeren is het begin van de kennis. Het gaat hier om principes en niet om personen.

Artikel 7
Deze verkiezing is een onveranderlijk voornemen van God, waardoor Hij vóór de grondlegging van de wereld een zekere menigte mensen die niet beter of waardiger zijn dan anderen, maar met hen in dezelfde ellende liggen, [heeft uitverkoren]. Uit het hele menselijke geslacht, dat uit de oorspronkelijke gerechtigheid door eigen schuld in de zonde en het verderf gevallen was, heeft Hij [hen] naar het vrije welbehagen van zijn wil, tot de zaligheid, uit louter genade, in Christus uitverkoren; Hem heeft Hij ook van eeuwigheid tot een Middelaar en Hoofd van alle uitverkorenen en tot een fundament van de zaligheid gesteld. En opdat ze door Hem zalig gemaakt zouden worden, heeft Hij ook besloten om ze aan Hem te geven en met kracht door zijn Woord en Geest tot zijn gemeenschap te roepen en te trekken, ofwel hen met het ware geloof in Hem te begiftigen, te rechtvaardigen, te heiligen en hen, door hen krachtig in de gemeenschap van zijn Zoon te bewaren, ten slotte te verheerlijken, tot betoning van zijn barmhartigheid en tot lof van de rijkdom van zijn heerlijke genade. Zoals geschreven staat: God heeft ons uitverkoren in Christus vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn in de liefde. Hij heeft ons te voren bestemd tot aanneming der kinderen door Jezus Christus, in zichzelf, naar het welbehagen van zijn wil, tot prijs van zijn heerlijke genade, waarin Hij ons voor Hem aangenaam gemaakt heeft in die Beminde (Ef. 1:4-6). En elders: Die Hij tevoren verordineerd heeft, die heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt (Rom. 8:30).

‘Die niet beter of waardiger zijn dan anderen’ naar vleselijke maatstaven, want het gaat hier om geestelijke maatstaven en dat is een groot verschil. Niet naar vleselijke werken, dus ook niet door vleselijk loon, maar door geestelijk loon. Genade is loon in het Grieks.

Artikel 8
Deze verkiezing is niet veelsoortig, maar een en dezelfde voor allen die zalig worden, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Want de Schrift verkondigt ons één welbehagen, voornemen en raad van Gods wil, waardoor Hij ons van eeuwigheid heeft verkoren zowel tot de genade als tot de heerlijkheid, tot de zaligheid en tot de weg der zaligheid, die Hij bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

Zaligheid is in de israelitische talen de intrinsieke waarde en het betalen van de prijs. Ook is het het kruis, de kastijding, als een middel om tot waarde te komen en tot betaling. Dit is de enige manier waarop de uitverkiezing werkt. De mens moet zelf kopen. Het mag de mens niet zomaar in de schoot geworpen worden, want dat zou verkrachting zijn en slavernij. De genade ligt in het feit dat het valse rechtssysteem wordt uitgeschakeld. Men kan er dus niet komen door vleselijk recht. Een mens kan het niet beoordelen.

Artikel 9
Deze verkiezing is geschied niet uit het vooruitgeziene geloof en de geloofsgehoorzaamheid, heiligheid of een andere goede hoedanigheid of geschiktheid als een oorzaak of voorwaarde, van te voren vereist in de mens die verkoren zou worden; maar tot het geloof en de gehoorzaamheid van het geloof, tot heiligheid enzovoort. Daarom is de verkiezing de fontein van alle zaligmakend goed, waaruit het geloof, de heiligheid en andere zaligmakende gaven en ten slotte het eeuwige leven zelf als vruchten voortkomen; volgens het getuigenis van de apostel: Hij heeft ons uitverkoren – niet omdat wij het waren, maar – opdat wij zouden zijn heilig en onberispelijk voor Hem in de liefde (Ef. 1:4).

Hier worden katholieke en menselijke, vleselijke wetten omzeild. God heeft daar niets mee te maken. Maar God heeft wel een hogere wet waaraan alles getoetst wordt. Dit vers laat zien dat we het niet moeten toetsen aan het vleselijke, maar aan het geestelijke. We moeten van het lagere Dordrecht komen tot het hogere Dordrecht.

Artikel 10
De oorzaak van deze genadige verkiezing is alleen het welbehagen van God, die niet daarin bestaat, dat Hij uit alle mogelijke voorwaarden bepaalde hoedanigheden of werken van de mensen tot een voorwaarde voor de zaligheid heeft uitgekozen; maar hierin dat Hij uit de gehele menigte van de zondaren bepaalde personen tot zijn eigendom heeft aangenomen. Zoals geschreven staat: Toen de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden enzovoort, is tot haar (namelijk Rebecca) gezegd: de meeste zal de minste dienen. Zoals geschreven staat: Ik heb Jakob liefgehad en Ezau gehaat (Rom. 9:11-13). En: Er geloofden zovelen, als er bestemd waren tot het eeuwige leven (Hand. 13:48).

Het lagere Dordrecht verlamd de mens met een slangenbeet, met luiheid, waarin de mens zelf niet meer God hoeft te worden, en alles projecteerd op iemand anders. Voor het hogere Dordrecht gaat dit artikel over de heilige gebondenheid, dat het vlees niet meer in de weg kan staan.

Artikel 11
En zoals God zelf volkomen wijs, onveranderlijk, alwetend en almachtig is, zo kan de verkiezing, door Hem gedaan, niet tenietgedaan en opnieuw gedaan, noch veranderd, herroepen of verbroken worden. Evenmin kunnen de uitverkorenen verworpen of hun aantal verminderd worden.

Dit is de onweerstaanbaarheid en onontkoombaarheid van de toetsresultaten in het volhardend, eeuwig toetsen, waarin de gnosis de mens tegemoetkomt.

Artikel 12

Van hun eeuwige en onveranderlijke verkiezing tot de zaligheid worden de uitverkorenen te gelegener tijd, hoewel in verschillende trappen en ongelijke mate, verzekerd. Niet als zij de verborgenheden en de diepten van God nieuwsgierig onderzoeken, maar als zij de onmiskenbare vruchten van de verkiezing, die in Gods Woord worden aangewezen (zoals het ware geloof in Christus, kinderlijke eerbied voor God, droefheid naar Gods wil over de zonde, honger en dorst naar de gerechtigheid enzovoort) in zichzelf met geestelijke blijdschap en heilige vreugde waarnemen.

De uitverkiezing is het geheim van het eeuwig toetsen, en het teken ervan is het hongeren. Alleen het hongeren brengt ware vrucht voort.

Artikel 13
Aan het besef en de zekerheid van deze verkiezing ontlenen Gods kinderen dagelijks meer reden om zich voor God te verootmoedigen, de diepte van zijn barmhartigheden te aanbidden, zichzelf te reinigen en Hem, die hen eerst zo uitnemend heeft liefgehad, vurige wederliefde te bewijzen. Het is er dan ook verre van, dat ze door deze leer van de verkiezing en door de overdenking ervan in het onderhouden van Gods geboden traag worden of zorgeloos zouden worden. Dit pleegt naar Gods rechtvaardig oordeel met hen te gebeuren die óf zichzelf lichtvaardig op de genade van de verkiezing laten voorstaan óf er lege en loszinnige taal over uitslaan, maar niet in de wegen van de uitverkorenen willen wandelen.

God wil geen eenrichtingsverkeer, want dat is verkrachting en slavernij, maar hij wil wederliefde, zoals artikel 13 zegt.

Artikel 14

Verder, zoals deze leer van de goddelijke verkiezing, naar Gods wijze raad, door de profeten, Christus zelf en de apostelen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament is gepredikt, en daarna in de Heilige Schriften verkondigd en nagelaten, zo moet zij ook heden ten dage op de juiste tijd en plaats in Gods kerk (waarvoor zij in het bijzonder bestemd is) uiteengezet worden met de geest van onderscheidingsvermogen en eerbied voor God, heilig, zonder nieuwsgierig naspeuren van de wegen van de Allerhoogste, tot eer van Gods heilige Naam en tot een levende troost van zijn volk.

Dit gaat over de profetische logistiek.

Artikel 15
Deze eeuwige en onverdiende genade van onze verkiezing wijst en prijst de Heilige Schrift ons vooral aan, wanneer zij verder getuigt, dat niet alle mensen zijn verkoren, maar sommigen niet verkoren ofwel in Gods eeuwige verkiezing voorbij zijn gegaan. Dit betreft degenen die God naar zijn volkomen vrij, rechtvaardig, onberispelijk en onveranderlijk welbehagen besloten heeft in de gemeenschappelijke ellende te laten, waarin zij zichzelf door hun eigen schuld gestort hebben, en hun het zaligmakend geloof en de genade van de bekering niet te schenken, maar door hen op hun eigen wegen en onder zijn rechtvaardig oordeel te laten,
hen ten slotte niet alleen om hun ongeloof, maar ook om alle andere zonden, tot betoning van zijn gerechtigheid te veroordelen en eeuwig te straffen. En dit is het besluit van de verwerping, dat God geenszins tot een auteur van de zonde maakt (het is godslasterlijk om dat te denken), maar tot een ontzagwekkende, onberispelijke en rechtvaardige rechter en wreker ervan.

Onverdiend naar de vleselijke maatstaven, want de mens hoeft het vlees niet te dienen en hoeft geen punten te scoren tot het vlees. Genade is hemels loon in het Grieks, charis. Je hoeft er niks voor te doen om het vlees te behagen, maar je moet er in het geestelijke alles voor doen. Het is gewoon heel simpel dat het vleselijke, het slechte, niet verkoren is, want dat is slechts een doortocht waarvan de mens besneden moet worden. Het enige verkoren is het geestelijke, het goede.

Artikel 16
Zij die het levend geloof in Christus of het vaste vertrouwen van het hart, de vrede van het geweten, de beoefening van de kinderlijke gehoorzaamheid, het roemen in God door Christus nog niet krachtig in zich voelen, en toch de middelen gebruiken waardoor God beloofd heeft deze dingen in ons te werken, moeten niet mismoedig worden, wanneer zij van de verwerping horen spreken, noch zichzelf onder de verworpenen rekenen, maar de middelen vlijtig blijven gebruiken, vurig verlangen naar de tijd van overvloediger genade en die met eerbied en ootmoed verwachten. Veel minder behoren zij door deze leer van de verwerping verschrikt te worden die ernstig verlangen om zich tot God te bekeren, Hem alleen te behagen en van het lichaam des doods verlost te worden, en toch in de weg van de godzaligheid en het geloof nog niet zover kunnen komen als zij zouden willen; aangezien de barmhartige God beloofd heeft, dat Hij de rokende vlaswiek niet zal uitblussen en het gekrookte riet niet zal verbreken. Maar deze leer is terecht schrikwekkend voor degenen die geen acht slaan op God en Christus, de Zaligmaker, en zichzelf geheel aan de zorgen van de wereld en de lusten van het vlees hebben overgegeven, zolang zij zich niet met ernst tot God bekeren.

God is bij de verbrijzelden, de verbrokenen.

Artikel 17
Aangezien wij over de wil van God moeten oordelen vanuit zijn Woord, dat getuigt dat de kinderen van de gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, waartoe zij met hun ouders behoren, moeten de godvruchtige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en de zaligheid van hun kinderen, die God in hun kinderjaren uit dit leven wegneemt.

Dit gaat over het innerlijke kind. Letterlijk gezien gebeurd er niets door een genade verbond. In die tijd was men in strijd met de aflaat en moest men die wet buiten werking stellen, maar dat wil niet zeggen dat er geen hogere wet is. Het genadeverbond is daarom slechts een deelwaarheid.

Artikel 18
Degenen die zich tegen deze genade van de onverdiende verkiezing en de strengheid van de rechtvaardige verwerping verzetten, houden wij deze uitspraak van de apostel voor: O mens, wie bent u, die tegen God antwoord (Rom. 9:20)? En dit woord van onze Zaligmaker: En is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen, wat ik wil (Matt. 20:15)? Wij echter, die deze verborgenheden met godvruchtige eerbied aanbidden, roepen – met de apostel – uit: O diepe rijkdom van de wijsheid en kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn zijn oordelen, hoe onnaspeurlijk zijn wegen? Want wie heeft de zin des Heren gekend, of wie is zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem vergolden worden? Want alle dingen zijn uit Hem en door Hem en tot Hem; Hem zij de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen (Rom. 11:33-36).

De werken van het vlees, aflaat etc. mogen dus niet meer als autoriteiten worden gezien, omdat God daar boven staat, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk. Daar heeft een mens niks over te zeggen. De bal wordt dus teruggespeeld naar God en niet naar de mens.

Uit : De Wachters van Dordt, Uitgave : HRC, 2021 (ingekort)

1e Jaargang, nummer 35, 20 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Reformatorische Voorlichting
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

DE GELIJKENIS VAN DE KANAANITISCHE VROUW

'Hoe groot, hoe vreselijk zijt G'alom.' Psalm 68:17, 1773 berijming

In 1892 ging het overgrote deel van de christelijke gereformeerde kerk met Kuyper mee, maar verschillenden bleven achter in de christelijke gereformeerde kerk, omdat ze het niet eens waren met Kuyper. De gereformeerde kerk van Kuyper werd het grote kamp in de wildernis, en de chistelijke gereformeerde kerk van F. van Lingen en J. Wisse werd het kleinere kamp in de wildernis. Dat waren drie gemeentes en vele honderden leden. Daar komen later nieuwe kerken bij. Het kamp werd groter en groter door de jaren heen.

Men had moeite met Kuyper's leer van de veronderstelde wedergeboorte, en J. Wisse sprak in de Wekker van 23 september 1892 in zijn artikel 'Eerlijk ?' dat wie van verzegeling van genade spreekt in de doop op Rooms grondgebied staat. Daar moest tegen gewaakt worden.

De Kuyper kerk was te braaf, te wereldsgezind, te dartel, waar de christelijk gereformeerde kerk tegen opstond, het overblijfsel. Braafheid naar het vlees en dartelheid zijn de ergste zonden voor God's aangezicht, waar Calvijn ook veel tegen predikte. Calvijn stelde dat zolang men Yeshua met lichamelijke ogen aanziet men hem niet kent. Dat was ook het geval met de discipelen bij de opstanding. Dat is ook de staat waarin de wereld vandaag de dag is. Men heeft de mond vol over de lichamelijke Jezus, maar kent niet de betekenis. Men kan progressief of regressief zijn, maar men is onvolleerd in de exegese. Men moet exegetisch met deze dingen omgaan, niet letterlijk, anders valt men in de strikken.

Calvijn stelt dat nauwelijks tien procent van de grote mensenmenigtes die Jezus koning noemen en met grote ophef hem allerlei hoge titels geven daadwerkelijk doorheeft wat er precies met de dood van Jezus bedoeld wordt, want in de leer van Calvijn is Jezus een voorbeeld en een herinnering aan het evangelie in het Oude Testament. Niets meer dan dat. Het volk moest volgens Calvijn leren wat de genade daadwerkelijk inhield, en zich niet blindstaren op de lichamelijke Jezus. Hij streed tegen dat soort Jezus-verafgoding die buiten de levensheiliging en de hemelse kennis om plaatsvond. De oorzaak van de lichamelijke Jezus-verafgoding was de eigenzinnigheid en onleerzaamheid van het volk, stelde Calvijn.

Als Calvijn Jezus bespreekt als 'machtig in werken en woorden', dan gaat dat volgens Calvijn niet zozeer over de wonderwerken, maar over de gave van het leren, en de uitnemendheid van zijn gaven in zijn soberheid en gematigdheid.

Een heleboel zijn nog niet als dood aan de voeten van Jezus gevallen.

Velen hebben een te laag beeld van God, als een vriendje, een hondje, als de buurman, als een hebbedingetje wat je in je zak kan steken, en iets waarmee je wonderlijk altijd gelijk hebt, waar je anderen mee kunt dirigeren. Neen. Stop. In de psalmberijming van 1773 staat er : 'Hoe groot, hoe vreselijk zijt G'alom.' God is de eis van levensheiliging. Men heeft God teveel lopen romantiseren en dreef zo van de waarheid af. Men heeft God geschapen naar hun eigen beeld. Dat is afgoderij. Men heeft in die zin gesneden beelden gemaakt.

Men heeft geen eerbied meer voor God vandaag de dag. De jeugd groeit verdwaasd op. Je mag niet meer over een grote en vreselijke God spreken. Dan ben je een spelbreker, dan ben je ouderwets. Maar God is de eis van levensheiliging en het opdoen der kennis. In deze tijden van Jezus-verafgoding is God ook verworden tot een excuus. Alles wordt snel afgewimpeld met geloof, genade en vergeving. Men wil eigenlijk niets negatiefs meer horen. Men heeft verwende oren gekregen. Men wil horen dat het goed met ze gaat en goed met ze komt. Men is Laodiceaans. De mens heeft de opdracht het goed te maken. Maar dan moet je wel eerst het kwaad onder ogen komen en het niet goedpraten. Goedpraterij heeft nog nooit iemand geholpen. Wel goedmakerij. Dat is een groot verschil.

De strijd tegen het vlees is niet fijn en leuk, maar welk nodig. Het gaat ook niet om de leuk-factor, maar om dingen die moeten gebeuren. Oorlog is nooit leuk. Maar het is wel oorlog.

Klaag over de zonde, niet over het oordeel. Strijdt tegen de zonde, niet tegen het oordeel. Het oordeel is de

exegese, de openbaring van het Woord en haar ondoorgrondelijke diepten, ter overwinning van de zonde. Het oordeel komt ons tegemoet. De mens is in een diepe kerker van het vlees. Het oordeel doet het vlees sterven, opdat de geestelijke mens opgenomen wordt. Och, laten we hierover toch niet lichtzinnig zijn. Laten we de Laodiceaanse kleding die ons in de weg staan toch afleggen. Het Laodiceaanse pad heeft tot een waanparadijs geleid. De mens, verstandsziek door de zonde, is ijlende op een doodsbed geworpen. De zondvloed heeft deze wereld omsingeld, maar er is een ark, een vissersboot. Leg toch al uw ijdele bezigheden af om op dit visserspad te gaan. De mensheid heeft de gave verkeerd begrepen. Het gaat er niet om wat u is gegeven, maar wat u heeft gegeven. De gave is alles wat u zelf hebt gegeven, het gaat niet buiten die levensheiliging en het goede geweten om. Werk aan uzelf. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven. Het vlees zal volledig vergaan, en ieder die aan haar vast blijft houden. De druiven van de gramschap zijn rijp. Deze wereld ligt onder het oordeel. De hemelgezanten zijn bezig het koren te verzamelen, en het kaf zal voor eeuwig worden verbrand. Dat is een gelijkenis waar menig schurk munt uit heeft proberen te slaan. Het is niet wenselijk, maar dit is ook onderdeel van het oordeel wat over de mensheid ligt, dat men ook de betekenis van het oordeel heeft lopen verdraaien. Alles is voor de markt vandaag de dag, maar de markt zal vallen. De voorhangsels zullen weggeschoven worden en scheuren. Ja, diep zal het scheuren. Er is een ark in de zondvloed, een vissersboot, voor hen die de dingen zoeken die boven zijn en het lagere aardse verachten. Wees niet kwaad op het oordeel, maar wees kwaad op de zonde. Het oordeel is om de mens voor de zonde te behoeden. Zucht daarom over de zonde, klaagt over haar, en blaast de bazuin.

Kennen wij de zonde ? Hebben wij haar bestudeerd ? Zo niet, dan zijn wij ten prooie aan haar gevallen. Oh, die zondenkennis is zo belangrijk, waarvan Salomo's donkere bruid een beeld is, en zo ook Adam's donkere bruid in het paradijs. Hij moest allereerst de diepe slaap in, de diepe nachtmerrie, om tot haar te komen, want zij was van een andere wereld.

Hebben we die strijd gestreden in het diepste van de aarde ? Of hebben we ergens halverwege opgegeven en zijn we weer naar boven gegaan in het felle verblindende licht van de oppervlakte ? Er is niet eerst een hemelvaart nodig, maar een hellevaart, opdat de mensen het probleem van de zonde onder ogen kennen en zijn volle grootte, de volle grootte van dit zwijn. En zonder de worsteling met dit zwijn in de dieptes van de aarde komt men niet verder. Men zal door dit zwijn verwond worden, maar zie dat als de nodige besnijdenis. Zonder pijn, geen overwinning.

Als je niet wederkeert uit die strijd met vuil en bloed op je huid, dan ben je door Yeshua niet herkent, dan kent Yeshua je niet, want Yeshua is juist die diepe put de aarde in om volledig en hard aan het zondige zelf af te sterven, en aan het hele waanparadijs van Laodicea. Het vlees is niet uitverkoren. Het vlees zal sterven in de wildernis, zal nooit aankomen in het beloofde land. Het vlees was een martelgang beloofd door de wildernis en daarna de dood. In Numeri 14 wordt er gesproken dat een ieder van twintig jaar en ouder zou sterven in de tocht door de wildernis, want zij hadden geklaagd tot God. Maar toch zou God het een groter en sterker volk maken, door dit alles heen. Ook Mozes mocht niet het beloofde land binnengaan, vanwege zijn overmoed. Het is dezelfde situatie als met de Kanaanitische vrouw. Ook zij werd verstoten, werd afgewezen. Het brood van de kinderen was immers niet voor de honden. Velen krijgen te horen : 'Ik ken u niet.' Moeten we dan klagen over het oordeel ? De Kanaanitische vrouw vroeg toen om de broodkruimels die van de tafel waren gevallen. Zij vernederde haarzelf, zij aanvaardde de tucht, aanvaardde het oordeel, en werd zo hiervoor beloond door Yeshua. Afgewezen worden door Yeshua is dus niet het absolute einde, zoals in veel kerken wordt gepredikt. Ze zijn nog wel meer star dan God zelf, en hebben van God een monster gemaakt, 'naar hun eigen beeld en gelijkenis.' Het kaf wordt voor eeuwig verbrand, maar er is hoop voor hen die zich vernederen onder het oordeel en vragen om de broodkruimels die van de tafel zijn afgevallen. Dit zal dus een groep zijn die door Yeshua is afgewezen. Yeshua sprak dat er ook nog een andere kudde was die niet van de schaapskooi was, en die er toch bijhoorden (Johannes 10:16).

God is niet zo gemeen als de mens. Nee is bij God niet altijd nee, zoals bij de mens. Er is bij God altijd een ja in het nee, en een nee in het ja. God's wegen zijn ondoorgrondelijk. Men heeft leugens lopen prediken over de eeuwige hel die niet van God zijn. Yeshua sprak dat de schuldigen in de gevangenis zouden blijven om gekweld te worden totdat de schulden zouden zijn betaald. Bij Yeshua was de gevangenis niet letterlijk voor eeuwig. Er was ook een weg voor de afgewezenen, maar de mens is strenger dan God. Waar God zegt : 'Nu is het genoeg,' zegt de mens : 'Nee, dit moet voor altijd doorgaan.' De mens wil bloed zien, maar God heeft geen welbehagen in slachtoffers. God was ziek geworden van de offers van de mens. Zij hadden het doel gemist en het heel anders voorgesteld. Zij hadden het vleselijk gemaakt, veraardst. En daarom rust God's toorn op de mensen.

Zo zegt de Here: Om drie overtredingen van Edom, ja om vier, zal Ik het niet herroepen. Omdat hij zijn broeder met het zwaard heeft vervolgd en zijn medelijden heeft verstikt, zodat zijn toorn eeuwig verscheurt en hij zijn gramschap immer blijft koesteren, zal Ik vuur werpen in Teman, zodat het

Bosra's burchten verteert.
Amos 1:11-12

Zo denkt God over hen die een eeuwige hel voor andersdenkenden in hun hoofd hebben bereid, in hun koude, meedogenloze harten. Het is geen strijd tegen vlees en bloed. Het is één van de grootste schandes en bloedzondes in de moderne kerk, de valse leer van de letterlijke eeuwige hel, wat al totaal niet bijbels is in de grondteksten. Het zijn beunhazen geweest die dit soort valse leringen hebben opgesteld.

Yeshua denkt aan het verloren schaap en het verloren varken. Maar de mens denkt daar niet aan in zijn bitterheid en hoogmoed. Voor de mens zijn de verlorenen ook daadwerkelijk de verlorenen, en wel voor eeuwig. God denkt niet zo. Ze hebben een slang in de kerk toegelaten, die allesverwoestend is.

Denk aan al die kinderen die in dat soort gedeformeerde sectes moeten opgroeien. Het is tijd om de hel te plunderen. Dat is ook een reden om de hellevaart te begaan. Dat was de keuze van Yeshua om de verloren schapen en varkens op te zoeken, en dat zou ook uw keuze moeten zijn. Waarom leef je anders ? De mens is vet geworden in al zijn laodiceaanse hemelvaarten.

Vaak zijn de mensen die zogenaamd door Yeshua zijn afgewezen helemaal niet afgewezen door Yeshua, maar door de mensen zelf, en door hun afgoden. Ze zien de mensen aan naar het vlees, maar bij God is geen aansziens des persoons. De farizeeërs hadden een veel zwaarder oordeel te verwachten dan Sodom en Gomorrah. Het is juist de religieuze orde die door Yeshua wordt uitgescholden als adderengebroed. De mens ziet aan wat voor ogen is. De mens is beest. Daarom moet het oordeel komen. De druiven van de gramschap zijn rijp. De aarde wordt getreden, opdat de volle kennis des Heeren geopenbaard zal worden en alles zal vervullen, en dan zal er niet veel overblijven van misselijk makende fabels die in het westen zijn groot gemaakt, allemaal voor de markt. Laat dit niet afdoen aan de ernst van de zonde. Zij die zich niet vernederen als de Kanaanitische vrouw, als zij zijn afgewezen, zij die dus hoog protsende farizeeërs blijven en zich blijven opstellen als zittende op de stoel van Mozes over anderen, ze hard blijven oordelen, harder dan God ooit zou doen, die hebben te vrezen voor de zwaardere gesel des Heeren. De eersten zullen de laatsten zijn.

Zij die zich uitverkoren wanen hoog boven andere mensen zijn inderdaad uitverkoren, omdat het zorgenkinderen zijn. God verkiest altijd hen die het moeilijkst op te voeden zijn, omdat die speciale aandacht nodig hebben. Dat zijn in dit geval de farizeïstische kinderen. Die staan hoog op de lijst van God voor uitverkorenheid, maar niet op de manier waarop ze dat graag zouden zien, maar als misdadigers die correctie nodig hebben en voortdurende zorg en toezicht.

Telkens weer is er een overblijfsel van de zonde, waar het volk meer zicht op moet krijgen, en waardoor het volk de geestelijke jacht moet leren. De zonde moet geheel uitgeroeid worden. Als het volk het overblijfsel van de zonde laat gaan, dan zal dit ten strik worden voor het volk. Hiertoe moet het volk de hellevaart begaan, wat de zelfvernedering en zelfverloochening is onder de hand des Heeren, want het is allereerst een strijd tegen de zelfverhoging. Als die hellevaart niet diep genoeg zal gaan, dan zal die het volk ten strik worden.

De opstanding is dus de opstanding in zondenkennis, als de wederkeer van de donkere bruid. Zij is niet gekomen ten huwelijk, maar ten scheiding van de zonde, als een scheidingsbruid. Daarom is zij donker. Voordat de mens dan ten onder gaat in allerlei extremistische verdoemenisleer laat de mens de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw niet vergeten.

BESPREKING VAN DE DORDTSE LEERREGELS - 2

Dordtse leerregels hoofdstuk 5,
Artikel 9
Van deze bewaring van de uitverkorenen tot de zaligheid en van de volharding van de ware gelovigen in het geloof kunnen de gelovigen zelf verzekerd zijn en dat zijn zij ook naar mate zij vast geloven, dat zij ware en levende leden van de kerk zijn en altijd zullen blijven, dat zij vergeving van zonden en het eeuwige leven hebben.

Geloof moet bewijs hebben, fundament, dus het staat niet op zichzelf.

Hoofdstuk 5 van de Dordtse leerregels wordt ook wel de P-wetten genoemd, van perseverance of the saints.

Geloof : Ze schuilen in het excuus op zich, waar ze geen enkel fundament voor hebben, dus elke logica ontbreekt ook. Er wordt je gewoon wat aangepraat, en ja, dat moet je blindelings geloven, want geloof is nu eenmaal zaligmakend. Dat is de hazendrugs die ze prediken en uitdelen. Zo stijfkoppig is het geloof, want het geloof heeft bij voorbaat al gelijk, want er is immers genade, en die vereist verder niks, dus het geloof heerst. Dat is de taal van criminelen. Genade is altijd weer de advocaat van geloof, en geloof is altijd advocaat van genade, dus zo praten ze zichzelf en elkaar op de hoogste tronen van de samenleving, allemaal illegaal dus en onlogisch. Logica hoeft er niet te zijn, want het is immers geloof. Ze zijn de vijanden van logica geworden, want de logica verkoopt immers niet. Logica is hen teveel werk, maar natuurlijk hebben ze hun eigen vleselijke logica. Die wordt altijd even snel snel opgebakken. En je moet eten wat de pot schaft.

Wat die criminelen doen wordt automatisch vergeven door geloof en genade, en zo hebben de criminelen altijd een schuilplaats en dekmantel. Daarom hebben ze een zondebok nodig.

----

hoofdstuk 5,

Artikel 15
Deze leer van de volharding van de ware gelovigen en heiligen en van de zekerheid daarvan, die God tot eer van zijn naam en tot troost van de godvruchtige zielen in zijn Woord zeer overvloedig geopenbaard heeft en in de harten van de gelovigen inprent, wordt weliswaar door het vlees niet begrepen en door de satan gehaat, door de wereld bespot, door de onervarenen en huichelaars misbruikt en door dwaalgeesten bestreden, maar de bruid van Christus heeft haar altijd als een onwaardeerbare schat innig liefgehad en standvastig verdedigd. God, tegen wie geen plan standhoudt en geen enkel geweld iets vermag, zal er voor zorgen dat zij dat ook blijft doen. Deze enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest zij eer en heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.

Alles wat tegen hen ingaat dat is verkeerd, en daar strijden ze tegen. Je mag je dus ook niet verdedigen tegen blindelings geloof. Zij geloven dat zij heersen over andermans brein. Hun geloof is altijd beter dan het geloof van de ander, en daar hebben ze geen diepgaande argumenten en bewijzen voor, maar dat geloven ze gewoon bij voorbaat, want het geloof is zaligmakend en let wel ‘hun’ geloof, niet het geloof van iemand anders. Het is zelfzuchtig geloven.

Artikel 5:9 en artikel 5:15 zijn dus gevaarlijke wachters van Dordt, maar het doel is tot de hogere wachters te komen, dus deze wachters te verslaan en een kwartslag te draaien, om door de poorten van Dordrecht te gaan en deze van binnen te veranderen.

DL 1:17 gaat dan over de kinderen :

Artikel 17
Aangezien wij over de wil van God moeten oordelen vanuit zijn Woord, dat getuigt dat de kinderen van de gelovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, waartoe zij met hun ouders behoren, moeten de godvruchtige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en de zaligheid van hun kinderen, die God in hun kinderjaren uit dit leven wegneemt.

Indoctrinatie begint bij het kind, en zo wordt het van geslacht tot geslacht doorgegeven, als een drug. Er lopen twee lijnen door de Dordtse leerregels heen, een goede en een slechte. Het gaat er dus om de vleselijke door te kappen, en te komen tot het hogere Dordt.

DL 5:8 is dan eigenlijk hun onaantastbaarheidsprincipe, hun onfeilbaarheid ook, waarmee ze zich veilig stellen. In de geestelijke wereld is dit de verschrikkelijke octopus genaamd GRIK, die dus ook in een wachter kan veranderen.

Artikel 8
Zo verkrijgen zij dan, niet door hun verdiensten of krachten, maar uit de genadige barmhartigheid van God, dat zij noch geheel van het geloof en de genade afvallen, noch tot het einde toe in hun val blijven of verloren gaan. Hetgeen, voor zover het van hen zou afhangen, niet alleen gemakkelijk kan, maar ook ongetwijfeld zal gebeuren. Maar wat God betreft kan dit in het geheel niet gebeuren, omdat noch zijn raad veranderd, noch zijn belofte gebroken, noch de roeping naar zijn voornemen herroepen, noch de verdienste, voorbede en bewaring van Christus krachteloos gemaakt, noch de verzegeling met de Heilige Geest verijdeld of vernietigd kan worden.

Als we het over de DL wachters hebben dan spreken we over het jaar 1619, een eeuw na de Duitse reformatie. Deze wachters doen nog steeds hun moordwerk. Ze dwingen nog steeds kinderen aan de drugs, en brengen hen die zich ertegen verzetten om zeep. Er is niet zomaar ontsnapping uit de kerkers van Dordt. We moeten er dieper in, op zoek naar haar geheimen.

Uit: De Wachters van Dordt, Uitgave : HRC, 2021 (ingekort)

____

BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER

Berkouwer (1903-1996), de grote opvolger van Kuyper in de latere gereformeerde kerk, die een achttiendeelse serie van de gereformeerde dogmatiek oprichtte, waardoor hij de architect werd van de latere gererformeerde kerk, sprak in zijn deel over de zonde, over de oorsprong van de zonde, en noemde verontschuldiging, zondeverzwijging en zondeverberging als opponenten in de strijd tegen de zonde. Het is het wegvluchten van schuld en verantwoordelijkheid. Hij stelt dat we hier op een tweesprong staan. Hij vraagt zich dan af of we moeten blijven bij de vreemdheid en onverklaarbaarheid van de zonde, wat volgens Bavinck na de oorsprong van het zijn het grootste kruis van het verstand is, of moeten we de weg vinden om het te verklaren. Hij vraagt zich dan ook af of elke verklaring dan ook weer een schaduw werpt op de werkelijke schuld. Met recht is dit dus een gevaarlijk mijnenveld, en moeten we naast het ontvangen van de zondenkennis, Adam’s donkere bruid, ook strijden tegen de valse zondenkennis die juist een schuilplaats bereid voor de zonde, kunnen we stellen.

Deze bruid was er door alle eeuwen heen, ook als Ezau’s bruid en Salomo’s

bruid, die hij bezong in het Hooglied. Er zijn in dit gevaarlijke spel nogal wat gevaarlijke donkere bruiden die door hun verklaringen van de zonden juist de zonden in bescherming nemen. Dit is dan ook wat we de oorlogen der amazones noemen, wat een grote strijd is in de hemelse gewesten.

Berkouwer waarschuwt dus voor een daadwerkelijk bedriegelijke zondenkennis, die er ook is, en één van onze opponenten is, die juist door te enthousiaste, overmoedige verklaring de zonde wil wegdrukken, en zo meegaat met de valse donkere bruid. Er zijn vreemde vrouwen waar de mens vandaan moet blijven. Zij zijn als Danaïden tot de mens gezonden om hen te huwen of te verhoeren, en dan in de nacht grijpt zij haar mes om de ziel van haar slachtoffer om te brengen, waar de Spreuken ook over spreken en voor waarschuwen. Pas op voor de ijdelheden der ijdelheden, waar vervolgens het boek Prediker tegen waarschuwt.

Het is de new age gedachte dat alles uit God is, en dat alles God is. Zo wordt de zonde en al het kwaad goedgepraat. Berkouwer stelt dat er heel wat wordt geprojecteerd op God, maar hij wijst erop dat God te rein is van ogen om het kwaad te zien. God is een totaal onschuldig wezen die geen onrecht kan verdragen. Als er zonde of onrecht is, dan trekt God zich terug, daar blijft God verre van, en dan is er grote afstand tussen God en mens, en lijkt het voor de mens alsof God niet spreekt. Karl Barth wees ook vaak op die afstand. God leeft in een hele andere wereld dan de mens. Toch is God ook mens geworden, maar we zien ook dat God zich als mens vaak terugtrok en niet veel ophad met het onderhouden van familie-banden.

Berkouwer wees op de afschuw die God had op de mannen van bloed en bedrog, van hen die met twee maten meten. Deze haat naar de zonde is zo erg, stelt Berkouwer, dat zelfs dan de voorbede wordt verboden. De hemel sluit zich dan en is onverbiddelijk. Wie zijn wij dat wij God wel even kunnen sturen ? Er is veel gemakszucht binnengedrongen in de kerk omtrend het zonde probleem. We moeten de vloek, oftewel het oordeel, over het huis van de goddeloze niet onderschatten, stelt Berkouwer. Het is de Heere een hartgrondige gruwel.

Berkouwer stelt dat de toorn van God niet de begrenzing is van de heerlijkheid van God, maar het IS de heerlijkheid van God. Het is de openbaring van de volstrekte afstand tussen God en mens, en hierin wordt God tot vijand. Dat is dus ook een Ismaelitisch principe. Ismael leefde door het vijandschap tegen alle mensen. Zo is God ook. Dat is niet de schuld van God, maar de schuld van de mensen, die deze toorn hebben opgeroepen. Hij wijst erop dat God zijn altaar verwerpt en zijn heiligdom, en dat God zo feestgetij en sabbath doet vergeten. God ontwijdt de heilige huisjes van de mens, is godslasterlijk tot hun afgoden, en atheistisch tot hen, zoals de eerste christenen ook door de heidenen ‘atheisten’ werden genoemd omdat ze de goden die door de staat waren erkend hadden verworpen. Daarom staan veel atheisten vandaag de dag ook in hun recht als ze de vele bizarre goden van de mens vandaag verwerpen. Het is te ver gegaan allemaal. We moeten terug.

De ernst van die toorn mag niet gerelativeerd en minder ernstig gemaakt worden door de genade, stelt Berkouwer dan. De genade mag alleen gezien worden in het verband met deze toorn, en kan alleen zo ten volle worden begrepen.

De heerlijkheid van God is de toorn van God, die beleden en erkend moet worden, vereerd, stelt Berkouwer, zoals Calvijn hiertoe ook had opgeroepen in zijn ‘lof der oordelen’. Er valt niet met God te onderhalen dan door de onderwerping aan de toorn van God. Dat is ook wat het pad van Jeremia is.

Het is duidelijk dat men zo’n God niet wil. Men wil wegkomen met de zonde. Men wil klagen over de oordelen, niet over de zonde. Door de eeuwen heen heeft de mens tegen deze God gestreden. Men heeft het evangelie zoetsappig gemaakt met Jezus-fabelen, terwijl Jezus kwam om te doen herinneren aan het oude testament, niet om iets nieuws te brengen, geen nieuw evangelie, want dat was al gepredikt in het oude testament. De mens had die wegen verlaten en was farizees geworden in plaats van de geboden te verdiepen. Het oude testament droeg alles al in zich, maar ze hebben het oppervlakkig gemaakt tot letterdienst en namendienst. Men diende de wet in het aardse, niet in de geestelijke betekenis.

Te snel komen zij met een Jezus aanzetten die het probleem egaliseert, terwijl de Yeshua in het oude testament iets veel diepers was. Ook in het nieuwe testament wees Yeshua terug op de geboden en het sterven aan het zelf. Paulus wees op het harde werk, in de grondtekst. Daar werd eerder Heracles ook op gewezen door Areta in de strijd tegen het hedonisme wat op kwam zetten en wat zijn hoogtepunt kreeg in het Romeinse wereldrijk, onder wiens vloek de hele wereld nog steeds bedolven is. Heracles moest de heks Kakia verslaan door het harde werk, niet zomaar door een zoetsappig genade truukje.

Het is nu zo dat genade en geloof de mens tot oordeel is, omdat ze de kennis des Heeren hebben verworpen. Ze hebben de geboden in de wilgen

gehangen. Eerst moet de aardse Yeshua sterven, de Yeshua die de mensen ervan hebben gemaakt, want zij hebben deze fabel gevormd. Calvijn stelde dat Yeshua was gekomen als voorbeeld en als herinnering, maar de mens maakte Yeshua tot afgod. Zo hadden ze een alibi voor de zonde. Nu hadden ze hunh zondebok, terwijl ze vergaten dat Yeshua iets was wat in henzelf moest plaatsvinden, namelijk het afsterven aan alle snelle afgoden. De mens heeft te snelle denksprongen gemaakt om met het zondeprobleem klaar te komen, en het heeft de mens niets dan tegengewerkt. Nu is de mens in het laodiceaanse waanparadijs, maar zal hier eens van wakker worden.

Oh wat is dat toch makkelijk om even een Christus-figuur naar voren te schuiven, om zo niet meer af te hoeven rekenen met de zonde. Alsof dat alle lading dekt. Neen. Calvijn predikte niet zomaar Yeshua, maar de diepte ervan, de diepe put waardoor de mens zou moeten gaan om dat principe gestalte te geven. Hierin zou de valse afgods-Jezus volledig afsterven.

Men wil de liefde noemen, maar niet de toorn, maar de toorn is de liefde zelf. De mate van de liefde wordt door niets anders gemeten dan door de mate van God's woede tegen de zonde, en God's afkeer van de zonde. Hier is waar velen afhaakten om de wegen van bedrog in te slaan, ook van religieus bedrog. Maar dan scheiden ook de wegen met God, en wordt God tot vijand. God kan de leugen niet verdragen. God kan daar niet mee leven. Daarom heeft God zich teruggetrokken van deze wereld, en is de wereld onder de toorn van God, en in de vergetelheid geworpen. Ja, de wereld is door God vergeten vanwege de zonde. God kan de zonde niet aanzien. Daar wil God niets maar dan ook niets mee te maken hebben, en dat verklaard de oneindige afstand tussen God en mens, en de vijandelijkheid van God. God is als een wild beest tegen de mens. Ook is God weggevlogen als een vogel. Als je een vogel maar lang genoeg tergt, dan is de vogel weg, en moet je je levensdagen slijten zonder de vogel, want het vertrouwen eenmaal verbroken is niet zomaar terug te winnen, hoe vaak je ook je Jezus versjes opdreunt. God is daar allemaal niet in geinteresseerd, wat de mensen allemaal voor wegen hebben lopen verzinnen. Het is weer als met de oude toren van Babel. Ga voor de broodkruimels, zoals de Kanaanitische vrouw, en dan is er misschien een weg.

De wereld is behekst door de Jezus-spreuk. Het slaat nergens op. Het is een geloof, bijgeloof, maar God is niet onder de indruk, wat ook zelfs heel duidelijk in de bijbel staat. Yeshua is niet onder de indruk. Yeshua zal velen wegzenden die denken voor God te werken met al hun fabels en rituelen. Telkens over Jezus spreken maakt je niet heiliger. Het is vaak het tegendeel. De wereld is vol met Jezus-farizeeërs. Het vlees houdt zich wanhopig aan Jezus vast als laatste strohalm. Hierdoor is het moderne vlees groot geworden, door de Jezus-afgod.

De donkere bruid komt dus hoofdzakelijk om te scheiden, niet om te huwen. Zo is zij een scheidingsbruid, elk huwelijk een valstrik, om de mens terug te brengen tot de moeder God. De donkere bruid is wat de ware zondenkennis is, die tot de oordeelskennis leidt, en tot de scheidingskennis. Uiteindelijk is alle scheiding een beeld van onderscheiding. Er is een uithuwelijking tot de donkere bruid in het profetenschap, zoals bij Hosea, zoals bij Adam, en ook bij Ezau en Salomo. Maar dit is een beeld van de hemelse ballingschap. Bij Yeshua gebeurde dit aan het kruis. Hij moest de donkere baarmoeder in, als Jona in de walvis, waar hij het juist uitriep : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dit huwelijk is een beeld van de scheiding, het sterven van de afgoden, in een duistere en bittere nacht. Dit huwelijk is een beeld van de toorn van God, die God's heerlijkheid is, en de ware liefde. Het is een huwelijk met de hemelse scheiding. De mens heeft geheel deze terminologie omgedraaid en vleselijk voorgesteld, om die door te laten werken in zijn aardse begeertes. Men kent de huwelijks-strategie van God niet. Dit huwelijk is de weg tot de baarmoeder, tot dood en wedergeboorte. Salomo was getrouwd met de zondenkennis. Salomo was getrouwd met deze afscheiding. Wij moeten met de zondenkennis trouwen, wetende dat het scheiding is, het oordeel. Wij moeten komen tot Calvijn's 'lof der oordelen,' want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. Dit is wat de oorlogen der amazones zijn, de oorlogen der donkere bruiden, want er zitten heel wat vreemde vrouwen tussen die hoeren zijn. In beide gevallen sterft men : of men sterft af aan het vlees, of men sterft af aan het geestelijke.

Het zijn schijnhuwelijken, aan beide kanten van het schaakbord, omdat het zinnebeelden zijn, omdat het een diepere betekenis heeft. Hiertoe moet de mens ontwaken. Maar deze wereld is zo diep verdwaald dat God niet meer begrepen wil worden, en daarom de wereld heeft overgeleverd aan de leugen. Ze verzinnen maar door met hun wegen tot God, terwijl God allang weg is. En dan is er nog maar een heel klein overblijfsel, een overblijfsel van een overblijfsel. Zij hebben aanvaard dat zij slechts met de broodkruimels moeten leven. Deze wereld is voorbij, mensen. Het is afgelopen met de mens. Er zal een geheel nieuwe schepping komen. Velen zijn geroepen, maar weinigen zullen binnenkomen, wat vertaald wordt als iets wat binnenin gebeurd : het vele en meeste binnenin zal het niet redden, maar alleen dat wat de minste is. De laatsten en laagsten zullen de eerste zijn.

Dit is totale profetische wanhoop, maar

de enige weg om de vreze des Heeren te herstellen, en vele Laodiceanen zullen tegen deze God strijden. Ze zullen de hemel bestormen en hun verzen opdreunen, maar God kent hen niet, en God's toorn is op hen, want God is hen tot vijand. Mozes mocht ook het beloofde land niet binnen, en niemand van twintig jaren en ouder. God zou een nieuw volk maken. Dat is de boodschap die wij prediken en moeten prediken. Er zal maar een overblijfsel van een overblijfsel zijn, en zij zullen het nieuwe geslacht voortbrengen. Dit volk heeft een duidelijk 'nee' gehoord, en nu mogen ze of weggaan, of leven met de broodkruimels zoals de Kanaanitische vrouw. Het leven is immers in het kleine. God is met hen die in wanhoop zijn over deze dingen, de verbrokenen van hart, maar niet met hen die dit willen omzeilen en snelle wegen tot God verzinnen, om zo hun troon boven God te plaatsen.

We hebben niet veel nodig. We hebben het beloofde land niet nodig in letterlijke zin. Het zit hem in de broodkruimels. Ook Yeshua zelf nam genoegen met de broodkruimels, als een verdoemeling. 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.' Dat is nodig om het vlees geheel te doen sterven. Alleen kinderen zullen binnengaan. Dit zijn geestelijke werkelijkheden. Dit zal zich in de mens zelf afspelen. De mens moet dit niet gaan projecteren. Stop met het zoeken naar zondebokken. Het is iets in uzelf. Laat de tegenstrijdigheden de tegenstrijdigheden. Niet alles hoeft gerijmd te worden. Dit is het woeste pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen komen verder op dit pad. Laodiceanen komen niet ver, hen die alles al weten.

Laat af van uw Jezus-afgoden. Zij zullen u niet helpen. Het zijn Roomse afgoden. De hele aarde is verroomsd. Het is als de stem van de alcohol in de mens. De mens heeft verboden middelen gegrepen.

Berkouwer laat de ware betekenis van Yeshua zien : Het is de weg waarop de zonde niet meer wordt geduld. Maar de mens heeft van Yeshua een goedprater van de zonde gemaakt, want alles is genade. Alles is geloof. God's toorn rust op deze afgodsbeelden. De Jezusfabel is de mens tot strop geworden. In de Heracles mythe is alles duidelijk. Ook Paulus putte uit deze mythe, want hij was een volgeling van Areta in de Griekse grondtekst, de godin van het harde werken. Paulus was een stoïcijn en men heeft zijn werken selectief vertaald in het westen. Areta was de belichaming van Yeshua in zijn theologie, en Yeshua was de baarmoeder, de chasma, waarin hij gebonden was. De schepping moest nog komen. Daarom sprak hij dat hij iedere dag stierf. Yeshua was het principe van de donkere bruid, wat in Areta, het harde werken, ten uitvoer werd gebracht. Dit is niet alleen een hard werken, maar ook een hard sterven, dus we hebben niet veel te maken met 'door goede werken tot de hemel komen', maar 'door hard sterven en zo harde werken', en dat is de hellevaart, zoals Yeshua en de oude profeten allemaal ter helle gingen.

Zoals Barth stelde hoeven we niet te twijfelen aan het bestaan van God, maar moeten we twijfelen aan het bestaan van de mens. Voor God bestaat de mens niet meer, vanwege de zonde. De mens is te ver gegaan, heeft God zonder ophouden lopen tergen. God is er klaar mee. Toch is er een mens in Yeshua, de nieuwe mens, wat vroeger in de Griekse en stoïcijnse mythologie de hardwerkende Heracles was. De oude mens leeft niet meer en doet er niet meer toe. Het is een kleed wat is afgedaan. Het kaf is in het vuur geworpen om daar te verbranden.

De Laodiceaanse mens is overmatig en overmoedig monistisch. Als God de oorsprong is van de zonde, en ook de oplossing, dan doet het er voor de Laodiceaanse mens niet meer toe, is er geen zondeprobleem. En juist vanuit dit extremistische monisme, dat alles één is, met name in hun eigen elite-wereld, is de vrucht ook een hardnekkig en chronisch dualisme, waardoor alles altijd op de ander wordt geprojecteerd, zoals al in het paradijs gebeurde, en nu is er de Jezus-afgod waar alles zonder blikken en blozen op wordt afgeschoven. De zwijnen in de wildernis zijn monistisch in die zin en hebben zich verdicht tot een god over anderen, in hun hebzucht. Het is religieuze vraatzucht waar we tegenover staan.

Dit is ook hoe de mens zich heeft lopen verdichten tot de zondeval, door hun overmonisme, met als vrucht de hevige en bittere scheiding in het dualisme, waarin zij zich boven ieder ander mens wanen. Zo leven zij elitair in hun zonde. De elitarisering van de zonde is de giftige vrucht van een slang. Het hist en sist, is hitsig en wil moorden, bloed zien. Zo leeft dit kreng. Het is hysterisch. Het is overal om ons heen. Daarom wordt er op de bazuin geblazen, wat een jachtsbazuin is. Dit kreng is op jacht op onze kinderen, op onze vrucht, om hun zielen mee te slepen naar haar hol. Wij moeten daarom wel de jacht openen. Dat is onze verantwoordelijkheid voor de Heere.

Velen zullen deze harde woorden van Yeshua te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij, gij werkers der wetteloosheid. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Mocht u deze woorden horen, laat het u niet moedeloos maken. Herinner de broodkruimels, herinner de gelijkenis van de Kanaanitische vrouw. Geef de moed niet op nadat u door Yeshua zou zijn afgewezen. Het is een gelijkenis. Velen zullen het horen, maar sterker

nog : Iedereen zal het te horen gaan krijgen, hun vlees. Tegen ons aller vlees zullen deze woorden gesproken worden, en dan zullen we moeten leven van de broodkruimels, van het minste, van het smalle pad. Zelfs Yeshua zelf kreeg deze woorden van God te horen, en hij riep het uit, net zoals de psalmist en andere oude profeten : 'Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten ?' Laat het u niet moedeloos maken. Strijdt als Jakob met God, die in zijn worsteling met God, die hem niet doorliet, sprak : 'Ik laat u niet gaan, tenzij Gij mij zegent.' Tegengehouden worden, verworpen worden, verstoten, door God, is het einde niet, maar test ons karakter. We moeten hier allemaal doorheen. Het is een gelijkenis. In de kerk is die gelijkenis vreselijk uitgebuit. Velen leven in grote angst en met grote trauma's vanwege dat de kerk harder is dan God zelf.

Naar de kerkelijke elite toe is de kerk zachter geweest dan God. Het is sadistische vleierij. Zo zacht ze zijn naar elkaar, zo hard zijn ze naar andersdenkenen. Het stinkt uren in de wind. Het zijn zwijnen. Deze beesten kennen geen schaamte. De kerkelijke mens is een bedriegelijk instituut. Het is de religieuze vleeswording van de zonde. Het is de vergadering van psychopaten. Hevig geschokkeerd zijn ze als ze dat horen, maar ze schrikken niet van de zonde. Ze klagen over het ontmaskerende oordeel, maar niet over de zonde. De vreze des Heeren is voor hen slechts een voetnoot, alhoewel ze hun eigen instituut meer vrezen dan wat dan ook. Ze willen er bij horen. Ze willen door hun eigen vlees en bloed voor vol worden aangezien. Dit wordt van generatie op generatie overgedragen. Varkens rollende in de modder.

Zou de Heere hierover niet toornen ? Farizeïsme is nog steeds de ergste zonde. Al het farizeïstische vlees moet afsterven. Het zit in iedereen.

Geliefde broeder of zuster, ik zal u vertellen wat vandaag de dag in de kerk zit : Mensen die het heilige geestelijke niet persoonlijk willen ontvangen, omdat dat een heilsfeit zou zijn dat het heilige geestelijke zou zijn uitgestort, dus dat hoeft volgens hen niet meer persoonlijk. Ook zitten er mensen in de kerk die niets maar dan ook niets van de demonologie willen weten, er niets mee te maken willen hebben. Daar willen ze verre van blijven. Maar Berkouwer riep op de demonie te overwinnen, niet slechts te analyseren. Hij riep de mens op tot de strijd in deel 11 van zijn dogmatiek, over de zonde (p. 105-106).

Er zitten mensen in de kerk die zich niet aan God hebben onderworpen maar die zelf voor god spelen over de ander. Maar Berkouwer riep op om onderworpen te zijn aan God, opdat men niet is onderworpen aan de demonen. Zo wordt demonische onderworpenheid dus uitgesloten.

Die oorlog is ook sexueel, want de demonen willen door het vlees zich voortplanten, en daarom houden ze de mens in sexuele ballingschap. Het is dus een verschrikkelijke oorlog. We moeten vechten. Sexueel loskomen van de machten die zich willen voortplanten. Het misbruik is groot.

Berkouwer wijst terecht op Galaten 5:24 : 'Wie Yeshua toebehoren zijn hen die hun begeertes en hartstochten hebben gekruisigd.' Dus niet zomaar geloof of werken, maar het doden van het vlees, het hardere werk. Kennis is niets zonder ijver. Analyse is niets zonder overwinning, stelt Berkouwer. Yeshua is geen goedkope hoer, wat ze ervan hebben gemaakt, die Roomse afgod. Er is niets goedkoops aan het evangelie. Je betaalt met je leven. Berkouwer stelt dat er bij Paulus geen tegenstelling is tussen genade en gebod, en dat hij de gemeente oproept om de wet te vervullen. In de grondtekst is genade, charis, ook gewoon geestelijk loon. (p. 177) In die samenhang moeten we dus ook het geloof zien.

Berkouwer stelt dat zo wet en evangelie bij elkaar horen en niet gescheiden mogen worden. Het één sluit het ander niet uit. Yeshua kwam om de wet te vervullen, niet teniet te doen. (p. 194)

Het evangelie is immers de wet des Heeren. Geliefde broeder of zuster, velen zullen aan die poort komen met de mond vol van Jezus, vol met de werken van Jezus, en ze zullen niet aangenomen worden, en de harde woorden te horen krijgen : 'Ik ken u niet. Gaat weg van mij. Het brood is voor de kinderen Israels, niet voor de honden.' Velen zullen ontdekken dat ze een verloren schaap zijn. Ze worden weggezonden, maar dan zal Yeshua toch hen in de nacht opzoeken, omdat Yeshua de goede herder is. Immers, hij was zelf de verworpene, zelf het verloren schaap, de door God verlatene, en toch zocht God hem daarna op.

Het is een systeem. Het zijn machines. Het is iets heel communistisch. Die grote machines zullen komen. De hemel zal komen, als de wederkeer van de walkuren, van de valkyries, om hen die hard aan zichzelf gestorven zijn op te nemen.

Berkouwer waarschuwt terecht dat genadeverbond niet tegenover werkverbond gesteld mag worden. Ze horen bij elkaar. Hij wijst ook op De Graaf die de tegenstelling tussen prestatie (verdienste) en genade wilde uitschakelen. Berkouwer stelt dat er geen geringschatting mag zijn van de wet, want de opdracht is de prediking van het evangelie.

Verlorenheid is alleen maar tijdelijk, totdat de baarmoeder hen opneemt. Predik niet als een soort farao die het lijden van de verbrokenen blijft verzwaren en verzwaren, want de Heere heeft alreeds geroepen : Laat mijn volk gaan. De plagen zijn alreeds gekomen en zullen blijven komen totdat het volk in de wildernis is, en ook daar zal het volk geplaagd zijn om hen zo te leiden tot het beloofde land. De plagen beginnen bij God's huis, bij de eigen afgoden van de mens.

Sta niet als een farao op de preekstoel. Wees niet te hard in deze dingen, want daar heeft de Heere geen welbehagen in, hoeveel verzen u daar van weet op te dreunen. Er zijn altijd weer verzen die daar tegenin gaan. God is systematisch. Voor elk vers is er een tegenvers. Kom van uw hoge paarden en hoge tronen af, oh volk, en vernedert u voor de Heere. Neem van de broodkruimels en volg dat pad. Alleen de minsten en de verdoemelingen zullen verder komen, de verbrokenen en verbrijzelden van hart en ziel, het gekrookte riet. Het gekrookte riet zal God niet verbreken.

Het koninkrijk der hemelen kun je alleen ontvangen als een kind. Kinderen zijn niet over-administratief in hun oordelen over anderen. Ze zijn het een dag erna meestal weer vergeten, en gaan creatief om met problemen. Er is een bittere wortel in de kerk tegen andersdenkenden vanwege het gebrek aan creativiteit en het gebrek aan het hebben van de gezindheid van het kind. Berkouwer noemt het gebeuren rondom de kribbe het geheimenis van de ontlediging. Hij waarschuwt dat zij die het koninkrijk niet binnengaan als een kind het niet zullen binnengaan. Dit noemt hij de dreiging van het evangelie die de enige weg wijst van boete en nederigheid. Kinderen hebben dat overharde oordeel wat de volwassenen vaak hebben niet. Hij roept daarom ook op tot het liefhebben van de vijand, hen te zegenen en niet te vervloeken, het kwaad niet met kwaad te vergelden, het goede voor te hebben met alle mensen.

1e Jaargang, nummer 36, 23 juli 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Reformatorische Voorlichting
i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN BERKOUWER - 2

De amazone heeft haar hoofd gebogen en weent en klaagt omdat ze niet houdt van de man die ze voor haar eigen bescherming in gevangenschap heeft genomen. Hij kwam te dicht bij het amazone kamp. Amazones staan bekend als mannenhaters, en niet zonder reden. Vaak hebben ze een verleden van misbruik door mannen en zijn ze gevlucht, of ze werden geboren in amazone kampen en zo geïndoctrineerd door de amazone normen en waarden.

Het is een beeld van de relatie tussen God en mens. De mens heeft God vaak voorgesteld als zuiver mannelijk, en zo de oermoeder, de Godmoeder, verdrukt. Daar betaalt de mens een hoge prijs voor. Daarom moest de nieuwe bijbel wel komen. Het is het aangekondigde boek des levens, het boek van de baarmoeder. De bruid is donker, vanwege dat zij de zondenkennis is, want de mens kan niet terugkeren tot God zonder de zondenkennis, zonder de grootte van de zonde te kennen en te belijden. Berkouwer stelt dat het niet slechts om de analyse van de zonde gaat, maar om de overwinning. De witte steen is voor de overwinnaars. Jakob moest op Pniël overwonnen worden door God, en zo zou hij overwinnen. Het evangelie wijst op het harde werk, niet zomaar op werken of genade. Het hardere werk is het doden van het vlees, het sterven aan het zelf. Het is de vleesverdoemenis. Alleen zij die het vlees en zijn begeertes en hartstochten hebben overwonnen, hebben gedood, hebben deel aan Yeshua, zoals de Galaten brief stelt, en waar Berkouwer ook op wees. Het volk is te mystiek geworden, te orthodox ook, en ook te new age, heeft andere wegen tot God lopen verzinnen, om het gehele moederprobleem te omzeilen, en God’s toorn rust hier op.

Berkouwer stelde dat Barth, Brunner en Gogarten hier tegen streden, en hij zelf streed er ook tegen. Dat was een strijd tegen de pogingen van de mens om de relatie tussen God en mens te stabiliseren, om zo de mens te beveiligen tegen het oordeel van God. Het vlees is hierin heel vindingrijk.

Berkouwer stelde dat genade en werken bij elkaar hoorden, dus dat er een brug was tussen het katholieke en het reformatorische. De grootste strijd is in de reformatie niet geweest tegen de werkenleer van de katholieke kerk, maar tegen het materialisme van de katholieke kerk. Maar daar was de katholieke kerk zelf ook al mee bezig door de kloosterordes die de mens terugriepen tot soberheid. De reformatie is immers ontstaan in de katholieke kerk zelf, in de natuur, in de kloosters, met de Benedictijnse reformatie en de Gregoriaanse reformatie. Het had zijn oerbron in de woestijnvaderen die zich hadden afgezonderd. Er moet een zekere katholieke factor zijn en blijven in de reformatie, namelijk die van de harde werken en de Moeder God. Dan komen we tot het boek Odenlech in de nieuwe bijbel. Het spreekt over het principe van de harde werken, wat het principe van Paulus en Petrus was, in het grieks genaamd het arete-principe. Dit was het principe van de werkers van Heracles, wat ook ‘de dienstknecht van de Heere’ betekent. Here-Kalos.

Nu weent de amazone, want de man is niet aan zichzelf gestorven. Zij vindt de man, de oude mens, maar niks. Zij wil niet bij hem in de buurt zijn. Daarom zijn de harde werken nodig. Het is een beeld van dat God zich van de mens heeft teruggetrokken, maar de mens ook in gevangenschap houdt. De mens is in bittere hemelse ballingschap nu, en de oude mens moet naar de slacht geleid worden, opdat de nieuwe mens zal opstaan. Dat is wat het yeshua-principe is door het arete-principe. Er is geen weg tot Yeshua dan door de harde werken, door de dood van het vlees, door het doden van het vlees. (Gal. 5:24)

Die gehele weg van veertig jaren in de woestijn zal de mens wel moeten gaan, om dan uiteindelijk te moeten horen dat hij niet zal binnengaan in het beloofde land, zoals ieder van het volk van twintig en boven de twintig in de wildernis zou sterven. Dat is het vooruitzicht voor de oude mens, het vlees, de zonde en het wereldse. Ben je wel katholiek genoeg, of heb je je laten vetmesten in de genade-leer ? De broodjes werden op sommige punten in de reformatie wel heel zoet gebakken, en zo ging de heks Kakia tronen in de reformatie.

De Christus-fabel is de hardnekkigste in de theologie. Daar kan het vlees niet genoeg van krijgen, en houdt het vlees zich wanhopig aan vast. Door genade probeert het vlees de nodige harde

werken en de toorn van God uit te schakelen. Het is een genade-fabel. Maar hoeveel fabels de mens ook over Christus heeft verzonnen, Yeshua staat daar nog steeds met de gesel, klaar om al die markttafels en heilige huisjes omver te werpen. De Christus-fabel is de elitarisering van het vlees, waardoor het vlees zich boven het geestelijke verheft. De meerderen verheffen zich boven de minderen, de rijken boven de armen. Boeken over deze materie worden peperduur en met fluit en bazuin verkocht. Het is alleen voor de rijken, niet voor de armen. Het is een strategie van het vlees. Het vlees zoekt altijd naar de kortste weg.

Zo zijn zij tot een ander evangelie gekomen, een vervloekt evangelie. Juist door de harde werken van de doding van het vlees en zijn begeertes zouden de vleselijke werken ten onder gaan. Zomaar genade en geloof is de lift nemen op de berg des Heeren, en je betaald een hoge prijs. Er is namelijk geen lift te nemen op de berg des Heeren. De mens moet hard werken in het dal, en daar sterven, een harde dood aan het vlees. Al het andere is slechts een fantasie. Het is illusie. De mystiek van de mens is te ver gegaan. We kunnen er naar kijken als naar de zondeval. Het is de verboden vrucht. De mens maakt een diepe val, telkens weer, door overmatig mysticisme, en overmatige orthodoxy. Zowel het conservatieve als het overmatig progressieve heeft de mens misleid. Dan is exegese en ascese nodig.

Het leven houdt rekening met factoren waar de mens geen rekening mee houdt. De religieuze mens is Christus-ziek, net zoals de wereldse mens ook allerlei uitvluchten heeft. Het zijn moderne afgoden. De mens heeft lopen hoereren met Rome en zit nu vast. Daarom is de reformatorische uittocht nog maar net begonnen. Een nieuwe bijbel is ons tegemoetgekomen, maar die is alleen voor de overwinnaars, de witte steen. Het is het evangelie van de harde werken, opdat de mens zal wederkeren tot de Godsmoeder.

Christus is de kauwgom die ze in de kerken hebben uitgedeeld. Het heeft van de mens een koudhartig en heethoofdige kauwende machine gemaakt. Yeshua sprak dat er vele valse christussen zouden komen. Die tronen inmiddels in de kerken als afgoden, als wilde weldoeners. Berkouwer waarschuwt tegen de exclusieve hobbyisten in de kerk. De kerk is meegesleurd met vreemde stromen. Het overchristelijke is allemaal new age, wat ze vervolgens orthodox hebben gemaakt. De mens is zo door het overmatig zoete vergiftigd, en de vrucht is horror.

Uiteindelijk doodt de amazone de oude mens, opdat er wedergeboorte kan plaatsvinden in de Godsmoeder. Volwassen mannen worden niet toegelaten, omdat de Heere had gesproken dat allen van twintig jaar en ouder in de wildernis zouden sterven, nog voor ze het beloofde land zouden in kunnen gaan. Alleen zij die het koninkrijk zouden ontvangen als een kind zouden het binnengaan, wat op de wedergeboorte duidt na de doding van het vlees. Wedergeboorte staat dus niet op zichzelf, maar komt na de doding van het vlees.

In het eerste deel van zijn dogmatische studiën probeert Berkouwer nog veel te veel een zaak te maken voor genade, alhoewel vaak genuanceerder dan Kuyper dat doet, die echt een genade-strooier was. Berkouwer is dus meer in de lijn van Calvijn, die dat ook veel genuanceerder deed. Maar toch zien we hierin de behoefte aan 1953, aan het centraal stellen van de doodsstaat van de mens, wat voorop moest staan, zoals in de theologie van C. Steenblok en F. Mallan, die beiden 1953-ers waren. Dat was een belangrijke scheuring in de gevestigde kerk, nadat Steenblok in 1942 de gereformeerde kerk al had verlaten. Die scheuring moet ook dwars door de dogmatiek van Berkouwer heengaan, die tussen Calvijn en Kuyper inlag.

Is er een zaak voor genade ? Waarom zou God genade moeten hebben voor mensen die zoveel godsterging op hun geweten hebben, eerder dan dat God ze zou oproepen tot bekering en levensbetering ? Daarom wordt in de nieuwe bijbel catechismus ook niet zomaar gesteld : ‘Mijn genade is u genoeg,’ maar meer nog : ‘mijn oordelen zijn u genoeg.’ De mens heeft geen genade nodig als eerste nood, maar moet leren leven met de broodkruimels van een God die hen heeft verworpen en wacht op levensbetering en levensheiliging in plaats van dat hij maar als een sinterklaas zijn strooigoed van onvoorwaardelijke genade tevoorschijn haalt, want dat zou voor de mens weer een reden zijn om gewoon verder te gaan met hun godsmisbruik. Al die genade heeft de mens niet geholpen, maar heeft de mens hoogmoedig en trots gemaakt. Daarom was 1953 zo nodig : De deuren van de hemel gingen dicht, en de mens moest zijn doodsstaat maar eens onder ogen komen, en zijn staat van ellende. Genade zou alleen maar de mens meer bevestigen in zijn laodiceaanse levenshouding. Berkouwer geeft zelf toe dat het hart van de mens bedriegelijk is in zaken van genade en rechtvaardiging. (I, p. 91, Faith and Justification)

Als zomaar genade en allerlei overmatige en overmoedige genade als zijnde de bron van het geloof dan niet de weg is, dan staan we nog wel tegenover de vijanden van het valse, vleselijke loon, wat ook heel goed religieus kan zijn. Ook Berkouwer wijst op het gevaar van vals loon, als een lust naar menselijke erkenning. (p. 116)

Berkouwer probeert van alle theologische dynamieken een organisch geheel te maken, en probeert hierin de valkuilen te bespreken, want er is ook nog zoiets als een bedreigend menselijk

moralisme.

Feit is dat de kerk volledig overboord is geslagen door allerlei al te slimme formules, en het is een leven op zichzelf geworden.

Mooie woorden, mensen. Door mooie woorden hebben ze zichzelf op lopen werken, over de ruggen van anderen heen. Mooie woorden zijn niet altijd eerlijk en waar. Bedriegers maken misbruik van de genade, telkens weer. Ze maken misbruik van redenatie-truken. Dat was wat het sofisme altijd was, allemaal voor de markt. Men wil de gehele weg niet gaan. Het smalle pad is hen te smal, dus gooien ze hun mooie woorden op en zo hebben ze een markt en een aanhang, in het religieuze consumerisme, want dat is wat het is. Het is allemaal te braaf en te conform geworden, en zo voelt men zich confortabel, in schijnveiligheid.

Ze kauwen hun tabaksbladeren op de preekstoel, de stoel van Mozes en de troon van God, zelfs erboven, en ze kauwen nog wel meer van dat soort bladeren. Die planten waren heel ergens anders voor bedoeld, maar ze hebben roofbouw gepleegd op de natuur. Nu zijn ze aan de Jezus-drugs en hebben niet geleerd wat het is. Dingen zijn uit hun verband gehaald en overdreven. Het is hun speelgoed. Het is hun fabriek. Het is hun bedrijf. Hier leven ze van, alsof er geen ander leven mogelijk is.

Je kunt niet zomaar denken dat met God alles gezegd is. Je gelooft in God. Je denkt na over God. Je leest over God. Maar er zijn zoveel goden. Daarom is het belangrijk terug te keren tot de arena op Pniël. Er zijn teveel goden die elkaar tegenspreken. Genade kan dan juist heel verlammend zijn. We moeten terugkeren naar het vraagstuk van de theologie en dat op orde krijgen.

Als geloof extreem wordt en opgeblazen en alle andere dynamieken als een kanker begint weg te vreten, dan hebben we de katholieke factor nodig van de werken, waar Berkouwer ook over spreekt in deel 1 en deel 2 van zijn dogmatiek. De katholieke factor wijst terug op Heracles die zware werken verrichte om Areta te behagen, de donkere godin van de harde werken ter afsterving van het vlees. Die oproep klinkt ook door de gehele bijbel heen, omdat de bijbel hieruit heeft geput. De twaalf werken van Hera-cles, de ‘dienstknecht van de Heere’, werden tot de twaalf discipelen van Yeshua.

Die harde werken zijn niet alleen ter afsterving van het vlees maar ook door de afsterving van het vlees. Het is iets wat we alleen kunnen volbrengen in de dood van de oude natuur. Berkouwers leer heeft hierin ook grafische kracht. Met recht laat Berkouwer dan ook het gevaar zien van het menselijke moralisme waarin de kerk terecht zou kunnen komen. Daarom is de volledige dood van het vlees ook zo belangrijk tot het ingaan in de heilige gebondenheid, de leer van het touw. Het menselijke moralisme staat God vaak in de weg. Het is een illusie van het vlees die tegen de ondoorgrondelijkheid en soevereiniteit van God vecht. Het vlees denkt het altijd beter te weten, en is nog niet de diepere dood ingegaan, en ook niet het hardere werk. Berkouwer nodigt de katholieke factor dus uit, maar roept haar ook een halt toe, want het mag niet uit de rivierbedding treden. Er is gevaar van overstroming.

COMMENTAAR OP ODENLECH 1

ODENLECH

1.

De wee sprekingen

1. Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.

Het boek begint met wat wee-sprekingen naar ouders die in het vlees leven. Uiteindelijk moeten ouders behoorlijke, maar niet overmatige, tucht uitoefenen, wat veelal bestaat uit onderwijs. Hierin mogen ze hun kinderen niet overmatig verbitteren, maar ook niet overmatig verzoeten. Ook voor de ouder is de weg tot het tuchtigen van de kinderen de ramadan, oftewel de afzondering en het vasten, opdat zij vol zullen worden met de geestelijkheid en heerlijkheid des Heeren, opdat zij niet zullen afdwalen in voorbarig oordeel. De tucht is een onderwijs-functie, die alleen kan ontstaan wanneer de ouder zelf is onderwezen en zich heeft laten onderwijzen en hierin genuanceerd is en bedachtzaam, ook dingen in zijn verband laat. Een heleboel ouders zijn dus helemaal niet klaar voor ouderschap, en zijn zo gedoemd om hun kinderen te misleiden en te down verdwazen.

2. Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen.

Het gaat er niet om om aards te blijven op het niveau van de kinderen, en met hen mee te praten en er altijd maar te zijn. Ouders moeten ook kunnen loslaten, opdat zowel de kinderen wat speling hebben, als dat de ouders de weg voor hun kinderen kunnen banen. Hiertoe moeten offers gebracht worden. Vele ouders houden hun kinderen in een beknellende greep, zodat zij zo met de kinderen vast komen te zitten. Het is belangrijk op te merken dat het opvoeden van kinderen niet zonder gevaren is, want kinderen kunnen heel veel valstrikken met zich meedragen, en zelfs de onoplettende ouder misleiden. Het is daarom zaak om de liefde voor de kinderen niet boven de liefde tot de Heere te stellen. De Heere komt altijd eerst. Heel veel ouders hebben een te romantische band met hun kinderen waardoor hun geloof schipbreuk lijdt en hun ziel schade lijdt.

3. Wel is het zo dat de ouders die de goede boodschap brengen door het wereldse systeem worden tegengehouden, de mond worden gesnoerd, en zelfs van hun kinderen worden achtergehouden.

We leven in gevaarlijke tijden. Geloofservaringen kunnen niet meer. De gelovige mens met geestelijke gaven wordt als een buitenbeentje gezien, en zelfs als gevaar. We leven in een angstcultuur. Je mag de waarheid niet spreken. De leugen heerst, en die wordt goed verkocht. Maar de heerlijkheid van Odenlech is onze baken. Zij zit op de troon van David, en is één van de heerlijkste namen van God. Dit laat ook het belang zien van het boek Odenlech wat we bespreken. Ouders die de goede boodschap brengen op wat voor manier ook hebben hier een hoge prijs voor moeten betalen. Velen kunnen het niet meer navertellen. Laten we ook denken aan de hulpverleners in Argentinië en Venezuela die door hun werk zo werden tegengehouden door het kwaad. Het is moeilijk daarover te praten. Er wordt door het vers zelf ook niet in detail getreden maar misschien kunnen we wel situaties verzinnen.

4. Wee de ouders die zomaar alles van het systeem voor zoete koek slikken.

Wie dien je ? God of het systeem ? Waar gaat het nu om ? Om zomaar een kerk of om God ? God heeft het hemelse woord gezonden in deze tijden. Het Woord spreekt de waarheid, terwijl de wereld leugens spreekt. Voor wie kies je dan ?

5. Ze hebben alle hoeken van het hedonisme bezocht, opdat ze konden blijven doorslapen terwijl hun kinderen werden doodgemarteld.

Het hedonisme, oftewel de genotszucht, is de weg niet. De mens betaalt een hoge prijs voor al dat genot. Het verlamt de zintuigen, en brengt het leven zo tot steeds lagere bewustzijnen. Dat is wat genot doet. Kiezen wij voor God of genot ? Het suikerfeest, of oordeelsfeest, en ook het genotsfeest, mag alleen plaatsvinden na de ramadan, na de vastenperiode, als zuivere, gerijpte vrucht. Uiteindelijk leidt de ascese de mens veel verder. Zij die de ascese verwaarlozen en zo de heks Kakia, het materialisme, aanbidden, die kunnen het beloofde land niet binnengaan. Die hebben namelijk hun loon al, het loon der mensen, wat aards is. Zo is er dan geen plaats meer voor het geestelijke loon.

6. Vele ware ouders zijn al doodgemarteld of zijn op andere manieren monddood gemaakt, maar dit boek is van de natuur.

Odenlech wordt het natuurboek genoemd, maar dit vers kan ook slaan op het gehele boek van de nieuwe bijbel. Het geeft hoop aan de martelaren, dat de natuur aan hun zijde staat. Het vlees moet afsterven. Dat is ook wat de natuur doet. Die zinnebeelden zien we overal om ons heen. De materialisten hebben het verletterlijkt. Ze verlekkeren zich aan de dood van iemand anders. We kunnen ook denken aan de dieren holocaust. De hedonisten vinden dat niet fijn te horen, en alles gaat bij hen om de fijn factor. Daaraan toetsen ze alles. Ze willen alles snel, en de korste weg. Ze zijn niet op het smalle pad van de ramadan, maar zij willen nu het suikerfeest. Elke dag is het suikerfeest voor hen. Zo hebben ze hun ziel verkocht aan de suikerafgod. Zij hebben de zinnebeelden letterlijk genomen, en strijden zo tegen de dieren. Vandaar ook de vele slagerijen. Maar van de slagerijen om de zonde te slachten hebben ze nooit gehoord. Dat willen ze ook niet horen.

7. Niemand vecht met succes tegen de natuur.

Hoe kun je het winnen van de natuur ? Je bent maar een mens, aan verval onderhevig, en ook het brein is aan verval onderhevig. De mens is verstrooid en hierin opgeblazen. Altijd weten ze het beter dan de andere mens. Dat is de oude natuur. Die zal sterven, of men nu wil of niet. De oude natuur heeft het eeuwig leven niet, maar is tegen zichzelf gekeerd en zal zichzelf ombrengen. Zo zijn ze op een zelfmoord-missie in hun haat tot de natuur, het leven en de hemelse kennis. Oh ja, ze hebben wel wat aardse en wereldse kennis, en weten dit vaak genoeg op te pompen met hun glanzende laagjes van bedrog, maar het weegt niet op tegen de heerlijke kennis der eeuwigheid die over ons geopenbaard zal worden. In die heerlijkheid is het vlees verdoemd, en alleen zij die dit doemelingenschap aanvaarden zullen hierin verder komen. Onderwerpt u aan de natuur, want zij heeft u al overwonnen. Het is het doodsvonnis aan het adres van het vlees.

8. Is er een urgente boodschap verborgen die de mens niet wil horen ?

De mens wil niets met het verborgene te maken hebben, want daarmee kan de mens niet pronken. De mens wil alles in het publiekelijke, want dan wordt hij gezien en bewonderd, door de andere dwazen. Dwazen hebben elkaars goedkeuring nodig om te overleven. Vaak is dat ook wat ze een kerk noemen. Zo zijn ze bemoedigd in hun bedrog.

9. Is er urgent ook een brug nodig om verdere problemen te voorkomen ?

Bruggen bouwen, daar ziet de elitaire mens niets in, want dan hebben ze niets meer te oordelen. De elitaire mens bouwt zorgvuldig en kieskeurig kortaffe brugjes naar de familie en de soortgenoten, de medegelovigen, en de rest is verdoemd in hun ogen. Toch is daar wel een brug nodig, want het kan zo niet langer. Het is gekte. Men gaat telkens in dezelfde cirkels, wat een teken is krankzinnigheid, en wat ook heel goed godsdienst-krankzinnigheid kan zijn. Er zijn missing links, en daarom zijn er wel bruggen nodig opdat de mens kan ontsnappen en nog iets van de ander kan leren.

10. De geoefendheid is Arete (Areta), ook een beeld van kennis en studie. Zij is ook de geestelijke oorlog.

Dat is een Grieks woord wat ook door Paulus en Petrus werd gebruikt, en wat ook uit de Griekse mythologie komt, als een beeld van de harde werken, het smalle pad waarop de mens hard aan zichzelf sterft. Dat zijn de hemelse werken, dus niet zomaar werken op zich, want die kunnen ook vleselijk zijn. Daarom heeft de mens de hardere werken nodig die niet buiten de dood van zijn vlees en de begeertes daarvan omgaan.

11. De sobere moet op het pad niet zomaar steken bij goede daden, maar moet geoefend worden, om zo te komen tot Arete.

Goede daden of goede werken op zich

betekenen niets, want het kan verkeerde motieven hebben, en het kunnen vleselijke werken zijn. Mensen kunnen goede daden doen bijvoorbeeld om hele andere redenen, namelijk om eer en aanzien, en om macht, om het in hun begeertes door te werken. Het gaat niet om goede daden op zich, maar dat het een gewoonte wordt, en we hebben het dan over de daden die uit de zuivere geestelijke bronnen voortspringen, vanuit de dood tot het zelf. Hierin moet de mens geoefend worden, zodat het niet zomaar blijft bij een paar goede daden. Men moet tot wasdom komen in de goede daden, als vrucht van de geestelijke oefening.

12. Eens probeerde Kakia, de zwaar opgemaakte verleidster tot het kwaad, de sobere te verleiden door hem weelde en plezier aan te bieden, terwijl Arete hem een leven van worsteling met het kwaad aanbood.

Worsteling met het kwaad leidt ons veel verder. We moeten tot Pniël gaan, en ons niet zomaar aan goden en weelde overgeven, want het kan een valstrik zijn. Op Pniël wordt alles getoetst. Ook de motieven worden hier getoetst. Alles wat niet uit de Heere is zal hier vergaan.

13. De sobere koos toen het pad van Arete.

Ook Paulus en Petrus kozen voor Areta, de geoefendheid van de deugd, de harde werken ter doding van het vlees. In de hemelse harde werken waarin de mens de harde dood aan zichzelf sterft is geen ruimte voor het vlees. Dit is ook een harde worsteling op Pniël die met niets minder genoegen neemt dan met de waarheid.

14. De mens moet op Areta gericht zijn, de geoefendheid.

Ook in de Septuagint kwam Areta voor, waardoor de oude profeten werden geleid. Dit was het wilde en woeste pad van Areta, van de discipline, van de ascese. In de Septuagint wordt veelvuldig gesproken over de verkondiging van Areta. Dat is wat het ware evangelie is, de weg van het smalle pad tot aflegging van de oude natuur, om zo tot een nieuwe natuur te worden. Deze natuur wordt opgericht in harde, hemelse werken. Alleen de geoefenden zullen overwinnen en zo tot de witte keursteen komen die de nieuwe bijbel is, als het boek des levens dat allen bereikt kan worden door de dood aan het zelf.

15. Alleen door Areta, geoefendheid, kunnen we tot de kennis kunnen komen.

Kennis op zich is niks. Het moet toegepaste, geoefende kennis zijn, als vrucht van de overwinning over het vlees. Dat komt niet op een dienblaadje uit de hemel, niet door zomaar geloof, genade, uitverkiezing of wat dan ook. Kennis zonder ijver is dood (zie inzetting 40 van de nieuwe bijbel catechismus). Er is een valse, vleselijke ijver, en een valse vleselijke volharding, maar die behoren af te sterven in de hemelse ijver en geoefendheid, wat er op wijst dat hemelse scholing fundamenteel is, opdat de mens in de juiste richting komt. Het zijn dus geen harde werken op zich die het hem doen, maar alleen door de harde dood aan hetzelf, wat gebeurt op het strijdveld van Golgotha. Er is geen weg tot Golgotha dan door Getsemané, de lange tocht door de wildernis, als beeld van de ramadan waar de mens leeg wordt van zichzelf, en hongert, om zo door de Heere opgenomen te worden. Er is hiervoor geen spoedcursus. Wij moeten deze weg tot tranens, bloedens, zwetens en zadens toe begaan, en het zaad zal gedood worden.

16. Deze geoefendheid, arete, moet altijd in overeenstemming zijn met het geestelijke Woord.

Er is ook een geoefendheid in het kwaad, een geoefendheid in bedrog, en die kan zeer religieus zijn. Daarom is het Woord fundamenteel, opdat onze oefening niet buitensporig wordt, extremistisch en zelfzuchtig. Uiteindelijk moet het zaad sterven in de goede grond van het Woord. Daar is vruchtbare grond.

17. Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid, en ook niet om door goede werken tot God te komen, maar door de geoefendheid, Areta.

Zomaar goede werken zijn een vuile lap voor God. Ook goede werken kunnen heel lichtzinnig zijn en de boze dienen. Daarom moeten wij hemels geoefend zijn tot hemelse doelen, niet de doelen der mensen. In deze geestelijke oefening wordt het mensen behagen afgeleerd, en zal men alleen nog maar God kunnen behagen. Dit komt omdat deze geestelijke oefening de volledige dood aan het zelf leert. Men oefent zich dus in de gaven van het lijden, op Golgotha. Men oefent zich in de volharding om zo niet voortijdig de beloning te grijpen.

18. De natuur is moeilijk te vatten. Daar moet de mens moeite voor doen, want de natuur is niet goedkoop.

Dit gaat over de hogere natuur. De lagere natuur, de gevallen natuur, is vol met zinnebeelden hierover. Wij moeten de volle prijs betalen om dit te begrijpen. De hogere natuur van God is ondoorgrondelijk.

19. In de sobere leer is Areta de opvoedster en onderwijzer tot het geestelijke Woord.

Zij was de onderwijzer van de oude profeten, de discipelen en de apostelen, en ook van ons. Dit komt voort uit de Heracles mythe. Wij worden opgeleid tot het Woord opdat het Woord zal leven in ons. Zonder exegese en opleiding hierin is het Woord dood. Areta zorgt ervoor dat wij geen dode letterdienaren zijn, geen volgers van zomaar namen en personen, maar dat wij de diepere verborgen tekenen en betekenissen gaan zien in het Woord. Alleen door het lijden en het harde werk worden wij ingewijd in de levengevende dieptes van het Woord, maar het Woord zal eerst als een roofdier ons vlees moeten doden.

20. Iedere sobere moet ernstig streven een ontmoeting met haar te hebben, zoals wordt geleerd ernstig te streven naar het ontvangen van het geestelijke.

Heracles had een ontmoeting met haar om aan de heks Kakia te ontkomen, de heks van het hedonisme en het materialisme. Wij moeten niet zomaar het geestelijke ontvangen, maar ook de volledige oefening ervan, tot wij het hemelse touw ontvangen, oftewel de

hemelse gebondenheid, wat een beeld is van de volledige geoefendheid van de werken van het evangelie. Men is zo deelgeworden van de hemelse natuur. Dit kan alleen als men er naar hongert en men alles heeft opgegeven om dat doel te bereiken. Men kan hierin geen twee heren dienen.

21. Kakia, de verleidster, de godin van het kwaad, kwam om de mens te misleiden de geoefendheid om te ruilen voor gemakszuchtig plezier en weelde wat een geheel eigen religie vormde.

We zien die religie om ons heen, de verering van de Mammon, van het materialisme, wat voor veel mensen van groter belang is dan het geestelijke, omdat het materialisme tastbaar is. Ze denken meer aan het lichamelijke, het zichtbare, het zintuigelijke, dan aan de ziel. Wij mogen de massa niet in het kwaad volgen. Wij worden dus door deze dingen beproefd. Wij zijn hiervoor bewust in een situatie gezet waarin velen voor het kwaad kiezen en het materiële, opdat wij niet slechts het goede zouden doen om erbij te horen en om een meeloper te zijn. Zo keurt de Heere onze harten.

22. Er is geen simpel ja of nee, maar er zit een enorme creatieve ruimte tussenin, het pad in het midden.

Het criterium is niet ja of nee, maar of het geestelijk is of vleselijk. Dingen zijn op zichzelf neutraal, ook namen. Het kan op een goede manier gebruikt worden of misbruikt. De religieuze oorlogen van welles nietes zijn dus ook bizar en doen geen recht aan de ingezette toetsopdracht waarin de mens het geestelijke van het vleselijke moet onderscheiden en niet zomaar van het ja of nee. Alles heeft een geestelijke en een vleselijke vorm.

23. De mens heeft het lopen verschuiven met eigen gemaakte waardensystemen en hierarchieen.

De mens heeft alles lopen verdraaien, en beoordeelt alles vaak horizontaal in plaats van vertikaal. Daarom is het oordeel van de mensen ook niet te vertrouwen, omdat ze onopgeleid zijn in deze dingen, en ongeletterd, wat ook weer een reden is waarom de nieuwe bijbel moest komen. De mens moet zich wijden aan de hemelse hierarchie, opdat de hierarchie van de oude mens zal instorten en wegvagen. Het voorhangsel moet scheuren.

24. De mens wast elke oproep tot geoefendheid heel snel weg met indutters zoals 'geloof' en 'genade'.
Deze woorden hebben geheel nieuwe betekenis gekregen in het wereldse woordenboek.

Zij die waarlijk Yeshua kenden en inzicht hadden in de betekenis ervan werden vroeger omgebracht, en hun boeken werden verbrand. Voor de markt worden de oude bijbelse talen ook angstvallig achtergehouden, omdat het de ware betekenissen laat zien. Men heeft geloof tot een houding gemaakt in plaats van een geoefendheid. Het is modelwerk geworden om een zeker product aan te prijzen. Het is geworden tot een dode vorm wat geen inhoud meer heeft. In het Grieks sluiten genade en loon elkaar niet uit.

De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.

25. Maar het kwaad vormt en definieert het goede, zoals het goede het kwade definieert en vormt.

De gelovigen worden beproefd door het kwaad en ook gevormd door het kwaad, en het goede vormt dan op haar beurt ook het kwaad, tot verdieping, opdat zo de cirkel rond is, want al het kwaad is slechts verdraaiing van zaken.

26. Het pad gaat hier dus dwars doorheen. Alleen zo kan de mens tot Arete, geoefendheid, komen.

Zonder strijd is er geen overwinning. Zo wordt het karakter gevormd en wordt het kwaad aangewend tot nut. Alle schatten van de duisternis zijn aan de mens gegeven. De mens moet er iets mee doen. Het is er niet voor niets. Het is ervoor om overwonnen te worden, en zo ten goede gebruikt, want God zal alles laten medewerken ten goede voor de vromen.

27. Het geestelijke Woord is voor de soberen een synoniem voor zowel de natuur als God.

God is het Woord. Het is niet zomaar iets geestelijks, maar het is ook literair en het is een zekere discipline, waarvan ook de natuur een beeld is. Alles in de natuur wijst daarop. Het geestelijke kan niet buiten het administratieve om. Waar God wordt losgekoppeld van het Woord daar komt wanorde en onrust. Dan wordt alles maar roekeloos. Als God wordt losgekoppeld van het geestelijke, dan wordt het materialistisch. De natuur van God is de geoefendheid in deze leerregels.

28. Zowel het geestelijke Woord als Areta staan centraal, en zij kunnen ook niet los van elkaar bestaan.

Er is alleen diepte in het Woord door de geoefendheid en de harde werken, waar Areta voor staat, de volharding in de deugd, want dan vertrouwd de hemel het hemelse loon toe.

29. Het geestelijke Woord is de subtiele wet van het al, het ogenschijnlijke toeval, wat de mens dient te volgen en te gehoorzamen om niet doelloos als een dwaallicht weg te vagen in de schaduwen ervan.

Het Woord staat vol met leerregels waardoor het geestelijke geoefend kan worden, zodat het geestelijke niet verdrinkt. Het geestelijke heeft richting nodig door de oefening, waardoor uiteindelijk ook het hemelse touw de mens tegemoet komt.

30. Areta en het geestelijke Woord zijn de gidsen van de mens in het moeilijke

bestaan voor de sobere.

Zo mogen geoefendheid in het Woord en in het geestelijke wachters zijn voor de mens, opdat de mens niet op dwaalwegen terecht komt, en niet ten onder zou gaan op het pad.

31. Het lot van de mens is zijn eigen karakter, en daarom is oefening daarvan voor levensbehoud.

De mens vindt het niet buiten zichzelf, want dan wordt het kunstmatig. De mens heeft een heleboel kunstmatige afgoden waardoor hij zelf niets hoeft. Dat is de luiheid van het ego. Daartoe gebruikt de mens geloof, genade en vergeving. De mens ziet dit als gratis, terwijl het de mens koud maakt. De kunstmatigheid van de samenleving is iets gruwelijks. De mens is levende al dood, en loopt zo rond. Zo heeft de mens geen betrokkenheid en toont geen verantwoordelijkheid, want dat heeft de mens allemaal op God geschoven. Alles is immers gegeven, en de mens hoeft er niets voor te doen, en kan rustig doorleven zoals hij dat wil. Het is een misleidingstruuk van het vlees. De mens moet een organisch geheel worden met God, en dat kan niet zonder het relatiegehalte, dus dat moet wel van twee kanten komen. God is het goede in de mens, het goede potentieel. God is ook de kennis, en die wordt door het Woord gebracht, waaraan men deel kan hebben door het te beoefenen en geoefend te worden. De mens kan alleen het paradijs binnengaan in de mate waarin hij zelf het paradijs is. Alle geloofstruukjes en genadetruukjes maken het hart van de mens dood. Zo wordt het tot loze lippendienst. Maar de oproep tot verandering blijft.

1e Jaargang, nummer 37, 1 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 2

Vannacht werd ik wakker en zag dat alles een simulatie was, als een flits. Het leven is dus niet echt. Alles om ons heen is zinnebeeldig, om ons principes te leren.

Er wordt vaak gezegd : ‘God is liefde.’ Maar God is ook de haat naar de zonde. Als mensen over het paradijs prediken, laten ze dan ‘practise what you preach’ in de gaten houden. In het paradijs is de leeuw met het rund, de wolf met het lam en de panter met het bokje. De aardse realiteiten om ons heen zijn zinnebeelden, en we zien de leeuw achter het rund aanrennen om het te verslinden. Maar de mens doet het zelf ook. Het is een beeld van de geestelijke oorlogsvoering, de haat naar het vlees, de jacht op het vlees, om het te onderwerpen, maar de mens heeft het letterlijk gemaakt. Als je over het paradijs predikt, moet je ook de principes van het paradijs naleven. je mag de dieren geen kwaad doen. Het boek des levens gaat over deze principes, en daarbij hoort ook de geestelijke jacht. Onze haat moet dus verschuiven van de dieren tot de zonden. Dat is ook wat de dieren in de grondtekst betekenen. Het was een beeld van de zonden. Dat mag beslist niet letterlijk genomen worden.

Wat zal dan de weg zijn van de stad naar de wildernis ? Eerst zullen we door tunnels heenmoeten, en vangen we glimpen op, fragmenten, van de wildernis, schilderijen. Alles is geverfd, want God wil ons de echte wildernis nog niet geven, want God wil niet dat we de wildernis misbruiken. Kijk hoe mensen in de natuur bezig zijn, zo zelfbewust, zo eigengerechtigd, zo zelfvoldaan, zonder terughoudendheid, zo lichtvaardig.

En daarna, als we dieper in de tunnels zijn gekomen, dan komen we tot de bibliotheken, tot de boeken, om de principes van de wildernis te leren, en zo mogen we in de hemelse slaap vallen om zo geestelijke dromen te dromen, en zo komen we heel voorzichtig in contact met de wildernis. Het gaat niet buiten de boeken, buiten het Woord, om.

Zo moeten we oorlog leren voeren tegen het vlees, niet tegen de natuur.

Wij zijn maar weerspiegelingen van de hoofd prisma’s. We moeten werken in de mijnen om terug te keren tot de hoofd prisma’s. Het is mijnenwerk in de lagen van de nachtmerries, om zo uiteindelijk tot de witte steen te komen, het verborgen manna, het boek des levens, de nieuwe bijbel. De witte steen is een zeesteen, daarom wordt het mijnenwerk ook in verband gebracht met de zee in de nieuwe bijbel. e verheerlijkte Odenlech, één van de heerlijkste namen van God, zal op de troon van David zitten. We lezen in het boek Openbaring over het openen van de troonboeken, wat in deze eindtijd is gebeurd, want de nieuwe bijbel is gekomen. Nu zijn we er nog niet, want er is dus verschil tussen het heilsfeit van de komst van het boek des levens en het persoonlijke ervaringsfeit. Dat het boek er is zegt op zich niks, want men moet ook het boek ontvangen en persoonlijk leren toepassen, opdat hun namen erin geschreven staan. Dat is de uitdaging van deze tijd, om tot het eiland te gaan van de witte steen, die voor de overwinnaars is. Zij hebben niet alleen het goede lief, maar haten ook het kwaad, de zonde, en hebben het vlees en zijn begeertes en hartstochten overwonnen. Dit is ook het pad wat het boek Odenlech wijst in het boek des levens. Het is een pad van de harde werken en de harde dood aan het zelf, aan het ego, opdat de ziel tot God wordt genomen. Yeshua noemde de harde werken (de geboden) en de harde dood (het sterven van de zaadkorrel) als de weg tot het hemelse koninkrijk, maar hij wees daarbij op de kennis (gnosis, Grieks ; yadt, Aramees, zijn eigen taal) als de sleutel tot de weg. We zien dus drie zeer belangrijke sleutels in de soteriologie, wat een cruciaal onderdeel van de theologie is : Harde werken, harde dood aan het ego, en de harde kennis, en dit is het geheim van de hemelse zachtmoedigheid. Er is alleen zachtmoedigheid door de harde verbrokenheid.

Mozes kwam in de problemen in de wildernis. Hij was overmoedig geweest en mocht zo het beloofde land niet ingaan. Het volk van twintig jaar en ouder mocht ook niet het beloofde land binnengaan. Zij moesten een harde dood sterven in de wildernis. Alleen kinderen zouden binnengaan, wat ook een principe van Yeshua is, waar hij op terugwees, zoals Calvijn stelde dat Yeshua slechts kwam als herinnering en voorbeeld. Het evangelie was namelijk al gepredikt in het Oude Testament, in zinnebeelden. Daarna maakten ze een vals evangelie, waar Paulus tegen waarschuwde. Ze zouden het evangelie makkelijk maken, zonder de harde werken, de harde dood en de harde

kennis. Ze zouden zoete woorden prediken van voorspoed, Laodiceaanse woorden, om het volk in slaap te doen sussen. Ze hebben een slang binnengenomen. Daarom moet er gegaan worden tot de soteriologie van de hemelse witte keursteen. Die is alleen voor overwinnaars, voor harde werkers. Kijk niet werkeloos en wetteloos toe. Wij moeten loskomen van vleselijke werken en wetten, maar die moeten vervangen worden. Yeshua kwam niet om de geboden en de goede werken teniet te doen, maar te vervullen, door de exegese, door de hemelse soteriologie. De goede geboden en werken zouden worden tot de beste geboden en werken, oftewel de harde geboden en werken, want de woorden van Yeshua waren hard, en het volk begreep ze niet. Ze hebben Yeshua omgebracht en maakten er toen een hele zachte Jezus van, een strelende Jezus, die ze naar hartelust kunnen bedienen. Zo werd Jezus tot een trekpop van de kerkleiders.

Ze vleien zichzelf met deze Jezus, als een zakjezus, die ze zo uit hun zak kunnen halen zodat ze magisch altijd gelijk hebben. Met een hete aardappel in de keel nog wel. Zo werd Jezus tot de grootste afgod van het moderne tijdperk. Och, keer tot terug tot de eenvoudige principes van Yeshua, die al in het Oude Testament werden gepredikt, die al in Egypte werden gevonden en in de dieptes van Afrika. Daarom was het iets zeer profetisch dat Yeshua en zijn ouders moesten vluchten tot Egypte toen Herodus hem probeerde uit te roeien. Het moderne tijdperk is het Herodus tijdperk. Ze proberen de ware principes van Yeshua uit te roeien, en volgen een valse Jezus. Yeshua heeft nog steeds een schuilplaats in Egypte tegen deze dingen. Daar gaat het pad dieper, tot de wildernissen van Afrika.

Mozes bleef ergens steken in de wildernis. Ze wilden zich daar een stad en een naam bouwen, in overmoed en vleselijk klagen. Ze wilden niet dieper de wildernis in. Ze waren het zat. Ze namen valse medicijnen, om aan het kruis te ontkomen. Laten we daarom in de mijnen blijven werken, en ook Yeshua volgen tot Egypte, en zo tot de diepere wildernissen van Afrika tot aan de zee, waar de witte steen verborgen ligt. Laten we gaan tot het eiland van de witte steen.

Nu, dit is niet zonder gevaren. Er staan wachters op de kust, kapers op de kust. Laten we eerst kijken wat de oude bijbel hiervan zegt :

Schrijf aan de engel der gemeente te Pergamum:
Dit zegt God, die het tweesnijdende scherpe slagersmes heeft: Ik weet, waar gij woont, dáár waar de troon des vijands is; en gij houdt vast aan mijn naam en hebt het geloof in Mij niet verloochend, ook niet in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de vijand woont. Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij offervlees zouden eten en hoereren. Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze aan de leer der Nikolaïeten vasthouden.
Bekeer u dan; maar zo niet, dan kom Ik spoedig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het slagersmes mijns monds.
Wie een oor heeft, die hore, wat het geestelijke tot de gemeenten zegt.
Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte keursteen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.
Opb. 2:12-17

Het paradijs werd beheerst door de slang die nog overwonnen moest worden, en zo is ook het eiland van de witte steen nog beheerst door de vijand die de witte steen bewaakt.

Eerder hebben wij hierover gezegd :

‘De Laodiceaanse mens volgt de leer van de Nikolaïeten, die (offer)vlees aten en de genade gebruikten als excuus om te kunnen zondigen, zondigden opdat de genade zou toenemen. Ze hadden een afschuwelijke Christus-afgod gemaakt die hen zou beschermen op de dag des oordeels.

De Nikolaïeten blijven hun kerken bouwen als schuilplaatsen tegen het hemelse oordeel, het ‘heuvelen bedek mij, en bergen val op mij.’ Zij strijden schaamteloos tegen de Adamologie en Ezaulogie, en bedrijven ijverig hun simonie. Ze hebben als de Efeziërs hun eerste liefde verzaakt, en lezen hun moderne bijbels waarin alle grondwoorden en hun betekenissen zijn weggewassen.

De zonde moet geheel veroordeeld zijn, en dat kan niet door de Nikolaïtische christologie die al deze stappen overslaat. Het oordeel moet geheel gekend zijn.’

(Zie het boek : De Calvinistisch-Gereformeerde Leer)

In de nieuwe bijbel wordt er gesproken over het eiland van Keyana. Teklé vond hier het gehele Woord des Heeren op het Tarsis gesteente, want er werd gezegd dat daarop ‘al’ haar woorden waren geschreven. (Duizen 6:6)

Hij moest toen weer terug naar zijn eigen eiland, maar het bleek niet meer te bestaan, en toen hij terugging tot het eiland van Keyena kon hij de hemel niet meer vinden. Wat leert dit ons ? We moeten vechten om het Woord te ontvangen en toe te passen, in de exegese. Teklé had al geleerd op het eiland van Jaterin en Jata, waar hij vandaan kwam, dat alles verdiend moest worden door eerlijk loon. Zo moeten wij in de mijnen werken en ons loon verdienen. Zonder het loonsprincipe kan er niet van een relatie gesproken worden. De Nikolaïten hebben alles ingeruild voor vrije genade, maar

ironisch gezien hebben ze wel een heel vleselijk loonsysteem opgezet. Ze hebben dus twee gezichten : alleen genade wanneer het hen uitkomt en het in hun voordeel is. Kijk maar eens in hun boekenkraam met hun peperdure boeken over dat alles genade is, een vrije gift van God, niet door werken, en besef maar eens hoe tegenstrijdig dat is. Je moet hard werken om bij hen te kunnen horen. Klaarblijkelijk is hun zogenaamde waarheid dus niet voor de armen. Ze hebben een vals evangelie gemaakt. Het ware evangelie is je leven te geven voor de armen, waar Calvijn ook op wees. 'Het altaar is de armen.'

In zijn bespreking van de opstanding en de hemelvaart (Matt. 28, Markus 16, Lukas 24) stelde Calvijn dat God het dwaze en zwakke van de wereld verkiest om de hoogheid van het vlees te beschamen. Hij stelt dat God de hemelse verborgenheden niet eerder dieper te verstaan geeft dan wanneer wij bij onszelf dwaas zijn geworden. Ben je nog geen dwaas, en loop je nog hevig te pronken met je wereldse en religieuze wijsheid in wereld en kerk, vergeet het dan maar. De hoogheid van het vlees moet beschaamd worden door de dwaasheid. Je moet dus kind worden en dwaas, om binnen te kunnen komen, en ook verbroken en zwak, anders gaat het niet gebeuren. Je moet als een vis opgehaald worden. Het vlees, en al helemaal niet de hoogheid van het vlees, kan niet binnen komen. Het moet sterven. De wereldse wijsheid houdt altijd datgene waar het werkelijk om gaat achter. Er is altijd wel een missing link in het geheel. Er zit altijd een addertje onder het gras. Wij behoren nuchter en waakzaam te zijn, niet snel van onszelf overtuigd, niet snel geamuseerd. We moeten geen amen-roepers zijn de hele tijd, want er is heel wat mis. Wees op je hoede als men zegt dat alles in orde is. Het is niet in orde. Daarom moest 1953 komen. Daarom moest Calvijn ook komen. De moderne snel-overtuiging tegenwoordig stinkt. Men heeft haast, maar niet naar goede dingen. Het vlees is tot absolute hoogtes gekomen, maar is al aan het verstenen. Toen Calvijn kwam was dat al als een oordeel. Het versteende vlees weerspiegelt nu nog slechts. Het vlees is allang gevallen. Kom niet te dichtbij, want het spiegelt. Zelfs in de doodstaat kan het vlees nog heel veel hekserij bedrijven.

De spiegel van de Thessalonicenzen werd opgericht. Ik had er een droom over. Er is ook een verstening van het goede, die tegen de wereld ingaat. Het is spiegel tegen spiegel, prisma tegen prisma. Het was deels doorzichtig, deels spiegelend glas. Eerst kon je geen mensen zien, alleen objecten, maar daarna kon je ook mensen zien. Er was ook een gordijn bij, maar dat was weggeschoven.

Het werk van Calvijn kwam met hemelse orka's die de grootheid van God uitbeeldden, om zo de haaien van de nietigheid van het vlees te verdelgen. Calvijn stelt in zijn verklaring van Matt. 27, Markus 15 en Lukas 23 dat de zoon in zijn triomf over het vlees ook boven de hemelen werd verheven, dus ook boven alle afgoden van het vlees die de mensen hadden gemaakt, hoe religieus die zich ook voordeden. Voordat de zoon tot die triomf komt moet de zoon eerst geworpen worden in een doolhof van jammeren en daar zijn weg zien te vinden, stelt Calvijn. Dit is een zware kampstrijd met de smarten des doods.

DE DAVIDISCHE ZALVING - 1

De Davidische Zalving verbindt ons aan God. Door smekingen, gebeden en aanbidding krijgen wij deel aan deze zalving. Ook het bidden in de Geest, oftewel in hemelse talen is hierin belangrijk. Wij mogen onze Vader roepen. Het doel van die Zalving is om de tabernakel van David te herbouwen en tot Christus te leiden die daar voor eeuwig zal tronen. Het Woord van God beschrijft de tabernakel van David als zijnde zeer belangrijk voor de eindtijd (Amos 9 ; Handelingen 15). Deze tabernakel zal weer herbouwd worden, en ditmaal eeuwig koningschap vestigen. Het heeft allemaal te maken met de Tweede Komst van Christus, oftewel de Tweede Opstanding. Christus is al duizenden jaren in het Lijdensplan van de hemelse gewesten, waar Hij nog steeds elke dag nota bene door Zijn eigen bruid gekruisigd wordt, en waar Zijn Geest nog steeds elke dag wordt gedoofd en bedroefd. De Tweede Komst van Christus zal daarom een nieuwe opstanding zijn, ook voor de martelaren die Hem nauwgezet volgen. De Davidische Zalving zal hier een grote rol in spelen, omdat dit Gods Eindtijd-Zalving is.

Vaak hoor ik nog van christenen die denken dat Jezus niet meer lijdt, maar het Woord van God spreekt heel duidelijk over Zijn huidige lijden, en dat nog wel door de christenen zelf. In de laatste hoofdstukken van het boek Zacharia zien we hoe God in toorn ontbrand tegen de herders, en ook tegen de profeten. Het huis van David zal zien wie zij doorstoken hebben en zal in de rouw gaan. Twee derde van het land zal uitgeroeid worden, en het derde deel zal in vuur gelouterd worden. Wat bedoelt God met het aanpakken van herders en profeten ? Kijkt u maar eens goed om u heen. Er zijn leiders van God die al jaren herderen, al jaren week in week uit de 'pastor' of 'voorganger' van een gemeente zijn, en sommigen zijn al jaren 'profeet' en groeien maar niet door. Maar voor de inwoners van Jeruzalem en het huis van David zal er een bron opengaan tot reiniging en ontzondiging. De profeet zal meer en meer plaats moeten maken voor de apostel. Er komt een vierde golf, na de derde profetische golf. De vierde golf is de apostolische golf van zelfverloochening en heiliging. Een heleboel lieden van de derde golf zullen aan deze vierde golf geen deel hebben. Soms wordt de Toronto-Blessing de vierde golf genoemd, maar

deze wordt nergens in het Woord van God genoemd. De profeet zal over moeten gaan tot het ambt van apostel, en mag niet op de weg blijven steken. De Toronto-Blessing is een stap terug in plaats van een stap vooruit. De Toronto-Blessing is namelijk een soort pseudo-herderlijke beweging, en heeft niet veel met het apostolische te maken. Wij behoren tot het Huis van David te gaan tot onze reiniging en ontzondiging (Zacharia 13), en dezen zullen te herkennen zijn aan het ontdekken van het Lijden van Christus en de rouwklacht (Zach. 12 :10-14). We lezen dus verder in hoofdstuk 13 dat een groot deel van Gods volk zal worden afgesneden (twee derde) en dat een derde zal overblijven. Denkt u dat eens even in. U zit in de kerkbank met iemand aan uw rechterkant en iemand aan uw linkerkant. Er zal er maar eentje overblijven. Dat is de trieste boodschap van de profeet Zacharia.

Ook is dit dus het beeld dat de herderlijke bediening en de profetische bediening plaats moeten maken voor de apostolische bediening. Ook dit deel zal dus in het vuur gebracht worden om gelouterd te worden (13:7-9).

Een andere man van God was Simson, die ook onder een soort Hosea-verbond tot een goddeloze vrouw moest gaan, een Filistijnse (Richteren 14). In die tijd waren de Filistijnen de onderdrukkers van Israel, dus het huwelijk was een strategisch plan van de Heere. Bij het huwelijk gaf Simson een raadsel op aan de Filistijnen over de leeuw die hij in het verborgene had gedood en wiens lichaam een bijennest met honing was geworden waarvan hij zijn vader en moeder liet eten zonder dat ze wisten vanwaar de honing kwam. De vrouw van Simson werd vanwege het raadsel bedreigd met de vuurdood, en verraadde de oplossing. Simson was een richter, gezonden om een begin te maken met de bevrijding van het volk Israel. Zijn Filistijnse vrouw is het beeld van de profeet die het Woord van God 'verraadt'. De profeet die niet doorgroeit tot de bediening van richter, de oorlogsvoerder, en niet doorgroeit tot de hermitaat, de afgezonderde, zal Gods Woord gaan 'verspillen', en zo de zwijnen oproepen. Zulke profeten zijn een gevaar voor de mannen van God, en ook verderop zien we hoe Simson nog een keer bedrogen wordt, en daardoor in de handen van de Filistijnen valt. We zien daar hoe zijn ogen worden uitgestoken, en hoe hij tussen de zuilen werd gezet als een beeld dat hij de afgodische wereld zou dragen, tot groot vermaak van de Filistijnen en hun god Dagon, tijdens een groot offerfeest. Simson de verwoester was nu in hun macht, de man die zoveel van hen had gedood. Zo werd Simson als een soort Atlas, de man die in de Griekse Mythologie als straf de wereld op zijn nek moest dragen. Zo gevaarlijk is de valse en onvolwassen profetische bediening voor de mannen van God. Maar in het Woord van God lezen we telkens weer hoe de Zalving van Simson, de Geest des Heeren, hem niet in de steek laat. We zien Simson telkens weer in groot lijden terecht komen door toedoen van de Filistijnen. Zijn omgang met de Filistijnen gaat niet zonder slag of stoot.

Simson was van de moederschoot af aan gezalfd door God, door een engelenwoord. Dit kunnen we lezen in Richteren 13 waar zijn leven begint. De Zalving van Simson is een hele bijzondere zoals we kunnen lezen, een zalving die zich niet zoveel aantrekt van de normale gang van zaken. Het was een zalving die tegen het heersende Filistijnse bewind in opstand kwam, en wel op een hele vreemde en onnavolgbare manier. Ook vandaag hebben wij die Zalving nodig. Simson was een richter, en daarom droeg hij ook een richterlijke zalving. Een richter is een strateeg en trekt zich niks aan van dogma's of wetten. Een richter werkt onder een hogere profetische zalving, en is daardoor vaak raadselachtig, want we zien ook al in de Bijbel dat de ware profeten zich vaak moesten afzonderen en moesten verwilderen van het volk en de wereld. Het gaat er bij een profeet niet om grammaticaal correct te zijn, of geschiedkundig correct. Het gaat bij de profeet niet om feitjes, maar om de Taal van God. God probeert daarbij het materiele zo vaak mogelijk te ontwijken, omdat Hij Geest is, en geestelijke autoriteit voert. De profeet is niet onfeilbaar naar de wetten van de wereld, maar behoort dat wel te zijn naar de wetten van God, en die kunnen alleen profetisch begrepen worden. Iemand die in de wereld leeft en zich niet wil afzonderen zal God niet kunnen begrijpen.

Simson kwam in aanraking met het lijden van God. Niet alles ging zoals hij het wilde, maar in de verdrukking begon het werk van God te groeien. Aan het einde zien we dat nadat bij hem zijn haar was afgeknipt en in gevangenschap en slavernij terecht kwam (draaien van de molen) begon zijn haar weer heel langzaam aan te groeien, en daarmee de kracht van God. God werkt op een natuurlijke manier, en niet altijd plotsklaps. Uiteindelijk kwam Simson tussen de zuilen terecht van de Filistijnse tempel, en door zijn nieuwe kracht brak hij de pilaren waardoor de gehele tempel van Dagon instortte. Alleen op het dak al zaten drieduizend mannen en vrouwen, en alle stadsvorsten van de Filistijnen waren binnen in het gebouw. Zo doodde Simson door zijn dood meer dan door zijn leven. En zijn twintig jaren richterschap werden zo voor Israel het begin van een grote verlossing uit de macht van de Filistijnen. Het ging allemaal niet in één keer. In Amos 8 lezen we hoe ook het einde van het valse en lauwe volk rijp moet worden. Simson rekende stapsgewijs met de Filistijnen af, en was hierin heel strategisch. God fokt de duivel voor de slacht. Simson liet zien dat het leven met God niet alleen maar jagen en oorlogsvoeren is. De Simsonische Zalving is als een fokker, een

landbouwer. Wijsheid is beter dan oorlogstuig, en het Woord van God heeft het over de wapenen omsmelten tot ploegmessen. Ook in het boek Openbaring komen we dat tegen. Denk aan de sikkel en de wijnpers. Het ware oorlogsvoeren gaat dus veel dieper, en is strategische wijsheid.

Vandaag de dag handelt de gemeente veelal als de vrouw van Simson. Onder hoge druk geeft ze haar geheimen prijs. De Simsonische Zalving is krijgslustiger en raadselachtiger. Toen Simson later nog een keer verraden werd, ditmaal door Delila, werd door zijn lijden ditmaal de kracht van God op hem groter dan ooit. Het lijden is een rijpende kracht, en is een mysterieuze wapenrusting, namelijk die van de worstelaar. Simson worstelde als het ware met de Filistijnen om zo niet alleen maar de kracht van God in zijn leven te doen rijpen, maar ook het oordeel over de Filistijnen en hun goden. Simson kwam in een positie terecht waar hij de hele Filistijnse godenwereld op zijn nek droeg. Ook na zijn dood droeg hij die godenwereld nog steeds, en moest hij door zijn geestelijk lijden deze godenwereld aan het kruis nagelen. Wij weten niet hoe diep het lijden van Simson nu is. Zoals Christus nog steeds lijdt, zo zal hij ook nog steeds lijden, en dat allemaal onder de afgoderij van de wereld en de kerk vandaag de dag. Als we vandaag de dag naar Atlas kijken, de man die de hele wereld op zijn nek kreeg, dan kunnen we een beetje beseffen hoe Simson lijdt. Ook zeggen we dat weleens van mensen die zich zoveel zorgen maken om allerlei dingen : Hij draagt de wereld op zijn nek. Zulke mensen dragen geestelijk grote verantwoordelijkheid en grote zorg, als een uiting van de Simsonische Zalving. Het zijn de worstelaars van God.

Wen er maar vast aan dat in Gods Koninkrijk grote kracht verbonden is met groot lijden, met grote verantwoordelijkheid en grote zorg. Daarom is het van belang om ons allemaal uit te strekken naar de Simsonische Zalving. Wij dienen allemaal pilaren te zijn in Gods Tempel, en dat gaat allereerst door duisternis heen. We moeten eerst goed wortelschieten. (Openbaring 3 :12). Zoals broeder Noordzij zegt : "Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel Mijns Gods" (Opb. 3:12). Waarvoor heeft men zuilen nodig ? Niet voor de sier, maar om te dragen. Wie een sieraad wil zijn en bewonderd wil worden, wordt nooit een zuil. Maar wie overwint gelijk ook het Lam heeft overwonnen, zal met Hem zitten op Zijn troon (Opb. 3:21) en een steunpilaar zijn in Gods tempel. Zulke mensen zijn nodig, mensen, op wie de geest van ik-gerichtheid, lichtgeraaktheid, verwarring, dwaling en partijschap te pletter loopt. In de ekklesia (=de gemeente) is veel draagkracht nodig. In "de tempel Gods" geldt: blijven staan ! "Ieder van hen zal zijn als een beschutting tegen de wind en als een toevlucht tegen de stortbui, als waterstromen in een dorre streek, als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land" (Jes. 32:2)." (In de Leerschool van het Lam)

De Simsonische Zalving is dus een 'drager', en dit zal ons uiteindelijk tot heil leiden. Door de Simsonische Zalving worden wij uiteindelijk pilaren in Gods Tempel om de heerlijkheden van God te dragen.

Vaak vinden we het moeilijk om te zien hoelang de zonde zijn werk kan doen, hoe het voortteistert en als de kanker voortwoekert. God is als een boer, een landbouwer. God is geen killer of huurmoordenaar die je even kunt inschakelen voor een paar duizend euro om met één of andere demoon af te rekenen, of met één of ander lastig systeem. Neen. God leert ons in eerste instantie het lijden te aanvaarden, en dan volgt de worsteling als een soort verteringsproces. We moeten weer meer leren slikken in plaats van spuwen. God sluit de boze geesten en de werkingen van het vlees eerst op, en dan leert hij ons te waken, gevangenis-bewakers. God wil ons leren dat rechtvaardigheid een proces is. Daarom is het zo belangrijk voor ons om Simsonisch, richterlijk, te leven, en te luisteren naar de Simsonische Zalving, er gevoelig voor te worden.

De Simsonische Zalving maakt ons tot landbouwers van God, en leert ons van het rijpen van vruchten, van de seizoenen, en van het moment der rijpheid waarin er geoogst mag worden.

Wat is nu goed sikkelgebruik ? In Openbaring komen we in hoofdstuk 14 een engel uit de tempel tegen met een sikkel, en een andere engel die macht over het vuur had kwam uit het altaar. Dan zien we dat de vuur-engel van het altaar het commando geeft aan de engel met de sikkel om van de wijngaard van de aarde te oogsten, omdat de druiven rijp zijn geworden. We zien hier dat wij alleen door het vuur om mogen gaan met de vruchten. Het vuur wijst op het lijden en het toetsen. Ezechiel 1 laat zien dat ijs het voorportaal is van het vuur, en ijs slaat op afzondering. Deze verhouding komen wij ook tegen bij Mozes die zich van het volk afzondert om de berg Sinai op te gaan. Daar verschijnt de Heere in vuur. Eerder bij de berg Horeb toen Gods volk nog in Egypte werd onderdrukt ontmoette Mozes God in de brandende braamstruik. Het is een vuurcode die wij dienen te ontcijferen en dienen te begrijpen voordat we met deze heilige dingen om mogen gaan. Als wij voortijdig en onbehoed de ark aanraken dan zullen we net als Uzza die de wagen van de ark leidde en de ark greep sterven. Maar, zult u zeggen, de ark viel toch. Waarom werd Uzza dan zo zwaar gestrafd ? Hij wilde de ark opvangen toen de runderen uitgleden. Zelfs David was hier erg van geschrokken. Maar wij mogen niet zomaar de ark en Gods heilige dingen aanraken. Wij moeten daarvoor geroepen zijn. Niets gaat

vanzelfsprekend in Gods Koninkrijk.

In de tijd dat David koning was werd de strijd tussen Israel en de Filistijnen voortgezet, en David haalde grote overwinningen, en richtte de tabernakel op op de berg Sion. Dit zou een teken worden van Gods Eeuwige Overwinning. Later werd de tempel van Salomo gebouwd, Davids Zoon, maar telkens, ook in het Nieuwe Testament werd er teruggewezen naar het belang van Davids Tabernakel, en werd er de belofte gegeven dat die tabernakel weer opgericht zou worden tot een eeuwig koningschap. Die tabernakel zal gebouwd worden op de zuilen van Simson, op de Zalving van Simson. U ziet, we komen zo op een stukje hemelse architectuur terecht. En dit is van belang, want die tabernakel zal gebouwd worden door ons. Wij, als lichaam van Christus, hebben de opdracht gekregen om die tabernakel, de hut van David, steen voor steen te bouwen. Daarom moeten we de geheimen van Gods Woord hierover kennen.

Uitgave : PSK, 2005

1e Jaargang, nummer 38, 4 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 3

Het oordeel begint bij de afgoden van God’s huis. Wij moeten ons vasthouden aan het oordeel wat goed en rechtvaardig is, en waarachtig. Als wij vasthouden aan God’s oordelen dan hebben wij God waarlijk lief, en God waarlijk lief te hebben betekent de zonde te haten. De zonde waarlijk haten betekent de roep om het oordeel, maar het betekent ook de zondaar lief te hebben en genadig te zijn. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde. Scheidt de zonde van de zondaar. Onderscheidt ook de zonde, want velen weten niet wat zonde is, en hebben hun wapens de verkeerde kant op gericht. Het volk des Heeren is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Men is ten gronde gegaan door sluierterminologie waarvan men de diepte niet kent, en waarvoor men geen vertolking heeft aangenomen.

Heb de oordelen des Heeren lief, want ze zijn goed en waarachtig. Daarom sprak Calvijn ook over de lof der oordelen. Genezing kan ook van de duivel zijn om het werk des Heeren te doen missen. Eén van de koppen van het beest werd genezen, en de wereld ging het beest in bewondering achterna. Er zijn een heleboel wereldse geneesmiddelen in de omloop die pure hekserij zijn, gebouwd op dierenleed. Wil je een medicijn waarvoor dieren zijn gemarteld in laboratoria ? Medicijnen zijn vaak ook gewoon drugs. Ze gebruiken dus sluierterminologie. Men klaagt over de oordelen des Heeren, over de tucht des Heeren, om die maar snel weg te wassen, maar over de zonde klaagt men niet. Men ziet het nut niet in van de oordelen en de tucht des Heeren. Het volk is verloren gegaan door een gebrek aan kennis, en is in de handen van de valse heelmeesters. Daaraan heeft God het volk overgeleverd, want ze wilden het kruis niet. Ze wilden niet de weg van Getsemané gaan tot Golgotha. Ze hebben luxe voorzieningen getroffen, buiten de wil des Heeren om. Simson had een vrouw die hem verraadde, maar toch moest hij met haar trouwen. God’s pad is niet de gemakkelijkste weg. Ook Hosea moest met een moeilijke vrouw trouwen. Waarom wil de mens altijd maar weer het moeilijke ontwijken ? Altijd wil de mens voorspoed. De mens wil geen weerstand. De mens wil geen oordeel en tucht die zo nodig is voor zijn ziel. En zo is de mens ééngeworden met de zonde. En de zonde baart leugen, veel leugen. Het komt met stortvloeden over de wereld, en dat is de oogst die de mens heeft door de zonde. Daar is de mens Laodiceaans doof en blind voor, en gaat rustig voort in zijn oude wegen.

De hamer van Noach klopt, maar de mens luistert niet.

Het lijden bewerkt de doofheid naar het vlees, en die doofheid dient volkomen te worden. Eerst moet men doof worden tot het vlees alvorens het vlees kan sterven. (Kamba 20:139)

Er is een verschil tussen de gereformeerde kerk en de gedementeerde kerk, en daarom moeten we terug naar de calvinistische grondbeginselen. Nee, niet zomaar TULIP, maar de grondbeginselen van Calvijn in zijn bijbelverklaring. Dat is een calvinisme wat velen niet kennen. Maar het is de enige weg om te kunnen ontsnappen uit de gedementeerde kerk die alles al in potten en pannen heeft gestopt.

Calvijn roept ons in dit opzicht op ‘om het vlees te doden en lijdzaamheid te beoefenen’ en dit te doen in ijver en volharding. (in zijn verklaring van Lukas 23:42)

Calvijn waarschuwt dat men niet teveel de nadruk moet leggen op het woordje ‘nu’, want verdrukking en tegenspoed leren ons gehoorzaamheid, en zijn een bewijs van God’s omzien naar ons en God’s liefde. Hij noemt de ziekte van de kerk ‘ondankbaarheid’. Ze achten de goede dingen die God geschonken heeft als niets. Ze willen alsmaar meer. Ze ergeren zich aan God als God als de vernederde aan hen verschijnt. Ze haten iedere vorm van tucht en het kruis. Ze hebben de oordelen des Heeren niet lief. Zo zijn zij niet waardig om een zuiver oordeel te vellen over de zwakheid des kruizes, stelt Calvijn. De goddelozen meten God’s macht af aan wat voor ogen is. Ze beschuldigen de zwakheid des kruizes wanneer God geen gehoor geeft aan hun dwaze wensen, stelt Calvijn (Matt. 27:42).

De goddelozen jagen in hun lichtgelovige dwaasheid naar macht en bewijs van macht, en willen niet beseffen dat God’s koninkrijk niet van deze wereld en realiteit is en op hele andere manieren werkt. Calvijn stelt dat het gevaarlijk is hersenschimmen na te jagen in plaats van het vaste Woord van God. En dat is ook wat de alzheimer kerk doet die van het Woord van God is afgeweken : ze volgen demente

hersenschimmen na in hun zonde en trots, omdat ze een menselijk machtsrijk probeerden te stichten, en geen ruimte lieten voor de geestelijke leiding van God. Ze hebben alles van de hemel nagebootst. De aarde en het leven op aarde is een karikatuur van de hemel. Zo ook de gedementeerde kerk. Laten we het beestje gewoon bij z'n naam noemen. Dit is een robotische kerk. Het vlees heeft alles al geautomatiseerd, maar belangrijke schakels hierin ontbreken. Ze hebben de mens op een karig en eng rantsoen gezet. Wie kan er in dat soort kerken leven ? De hoofdpijnen drijven tot krankzinnigheid. Het is pure horror. Ze ontnemen de mensen alle hoop. Wel is er dan leven in het goedje wat ze aanbieden, maar dat kun je niet aannemen want dan zou je gek worden. Wie kan daarmee leven ? Alleen zombies kunnen dat, mensen die gelijk geworden zijn aan de zonde, waardoor hun ziel is gestorven. Dat is wat de geestelijke alzheimer doet. Het verstand en de ziel zijn met pensioen gegaan in de geestelijke dingen. Nu grijpt dit afschuwelijke monster in een grot ver buiten de stad met zijn poten om een iedere onoplettende voorbijganger naar zijn graf te slepen. Dan moet je vechten voor je leven. Ze hebben geen empathie meer. Ze hebben alles aan elkaar geklonken met geestelijke sluierterminologie, en zo moffelen ze alles weg, de grootste misdaden praten ze goed met deze religieuze wiskunde. Die kent overigens maar een paar formules, dus het gehele gebouw zal instorten.

Zij hebben zich koningen uitgedacht zoals hun eigen eigenzinnigheden het hen ingaven, stelt Calvijn, om zo de gekruisigde Yeshua te verwerpen. Het volk wilde geen Yeshua, maar koningen. Dat paste beter bij hun vlees. Dat is wat de gedementeerde kerk is. Dat is niet de gereformeerde kerk, maar het loopt er dwars doorheen. Het kaf groeit op met het koren, en je moet strijd voeren om in te gaan, om deze gedementeerde kerk van je af te schudden. Dit is uw opdracht : strijd, en lijdt, als een getrouw soldaat van God.

Zij hebben hun eigen rijmpjes, stelt Calvijn, en daar past het kruis en de gekruisigde niet in. Dat rijmt bij hen niet.

Besteed niet teveel aandacht aan het 'nu', want je wordt bedrogen, stelt Calvijn. Keer terug tot de grondbeginselen van het kruis. Dan moet je diep de wildernis in. We zijn gegrepen door roofvogels, grote roofvogels, en zij brachten ons tot de stad en tot de stadse kerk. Maar wij waren wild, wilde jongens. Wij leefden met de natuurgeheimen, met God, die ook wild is, die niets met de stad en haar eigenaardige eigenzinnigheid heeft te maken. Het pad loopt er dwars doorheen. Probeer je weg te vinden uit de stad, zoals Jeremia dat ook predikte, want de stad zal onder het oordeel komen. De stad zal verwoest worden. Aanvaard daarom het juk van het vreemde volk. Jeremia streed tegen de grondbeginselen van Mozes. Het ging hem niet diep genoeg. Hij streed tegen de religieuze geschriften van zijn tijd. Hij noemde het leugenpennen. Ook God streed tegen Mozes. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan vanwege zijn overmoed. Mozes was teveel gericht op het 'nu'.

Probeer je weg te vinden uit de stad. Omzeil de wachters van de stad. De gedementeerde kerk zal je niet zomaar laten gaan, dus je hebt de raadgeving des Heeren nodig hierin. Alzheimer beschouwt je als zijn eigendom, giftige nagels diep in je brein. Nagels van het monster. Die beschouwt zichzelf als God. Je moet doen wat hij zegt. Niet wat de Heere zegt. Er is heel wat te doorworstelen.

Teveel gericht zijn op de genade is hier ook fataal. Ismael spotte met de genade van Izaak, stelde Calvijn, want bij Izaak was alles maar genade. Nu, natuurlijk stond Calvijn aan de kant van Izaak. Maar Calvijn liet ook zien dat de zaak veel genuanceerder was, dat de genade niet zomaar genade is, maar zoveel meer, net zoals Berkouwer in zijn leven gewerkt heeft om de grote kloof tussen genade en werken te overbruggen, omdat ze een organisch geheel zouden moeten vormen. Yeshua sprak niet zomaar over genade om behouden te worden. Hij wees op de geboden en op het sterven van de zaadkorrel. Daarom is een Ismael soms nodig om overmatige en al te gemakkelijke genade te bespotten. Ook Ismael heeft zijn functie. De goddeloze kerk is gericht op genade en macht, de snelle weg tot succes, geheel buiten het kruis om. Ze predikt een snel en hol kruis. Het zal hun vlees niet aantasten. Het dringt niet diep door. Ze zijn ertegen geharnast. Ze hebben de helm van de geestelijke alzheimer. Ze zijn oost-indisch doof. Het is een soort positief denken, maar het is een vloek wat het hart verblindt.

Daarom is ook Ezau belangrijk die zijn aardse sociale status opgaf om van het kommetje van het rode te drinken, wat ook op het kruis wees. Dat wordt vaak te eenzijdig uitgelegd. In de grondteksten heeft dit een dubbele betekenis, zowel goed als slecht. Er is een lagere aardse Ezau en een hogere geestelijke Ezau.

Yeshua weigerde niet om als een kwaaddoener behandeld te worden, stelt Calvijn. Dat is ook onderdeel van het kruis : de valse beschuldigingen, dat je op guilt-trips genomen wordt door drugsverslaafden, door hen van de geestelijke alzheimer kerk. Hun brein is aangevreten door de drugs, door al hun genade en al hun macht, alle controle die ze menen te bezitten over de mensen en over het denken van de mensen. Ze zijn hierin natuurlimieten overgegaan, en kwamen zo in het rijk van de slang. Ze ijlen slechts.

Ze zijn aan het trippen. Ze hebben het loon al. Ze wilden het 'nu'. Calvijn

waarschuwt er tegen, tegen de nu-beweging, tegen de alles-nu-kerk. Zo hebben ze dat ook met Yeshua gedaan, als een object. Dat hebben ze mooi in de zak. Hun pocket-Jezus. Snel trekken ze hun verleidelijk glimmende messen, en dan zijn de geestelijk dementen ineens hoog opgeheven in het pak, als vorsten op paarden. Zien we de gluiperigheid hiervan ? Het zijn weerwolven. Ze kunnen overal in veranderen. Ze proberen ze ook gaten te vinden in de wapenrustingen van de soberen. En dan wordt je door deze stripfiguren geoordeeld en veroordeeld. Je hebt niet in hun paden gewandeld.

In de achtste predikatie van het gekrookte riet stelt Smytegelt dat als we omringd zijn door ijdelheden dan moeten we de Heere vragen om een wachter voor de mond, en met de psalmist zeggen ‘Ik ben stom, en zal mijn mond niet open doen.’ (Psalm 39:10)

De gedementeerde kerk is gebouwd op ijdelheid, en zij spreken ijdele woorden door de winden van het vlees voortgedreven. Daarom moeten wij bidden : ‘Laten de redenen van mijn mond en de overdenkingen van mijn hart U welgevallig zijn, oh Heere,’ waar ook Smytegelt in zijn preek op wijst. Laten we ons niet al te snel laten troosten en niet al te vrijmoedig spreken. Zowel Job als de psalmist weigerden zich te laten troosten en ook de wolk-getuigen van Hebreeen 11 lieten zich niet verlossen en bevrijden, lieten zich niet troosten, om aan een hogere opstanding deel te hebben, namelijk die van de Vreze des Heeren, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Laten we niet zoals Mozes in overmoed vallen en meer zeggen en meer doen dan de Heere ons bevolen heeft, want dan zullen we het beloofde land niet binnengaan. Overmoed diskwalificeerd ons.

Ook Smytegelt wijst op de lijdzaamheid. Alleen de lijdzaamheid zal ons onze ziel doen bezitten, stelt hij. Zo niet, dan bezit de vijand ons. Dat is wat de overmoed doet. Het is een offer aan de afgoden van het vlees, en zo wordt de mens bezit van deze afgoden. Overmoed heeft hele hoge consequenties. Laten we daarom onze behoudenis bewerken in vreze en beven. De moderne tijd, de moderne wereld, waarin de zonde en het vlees gedementeerd is, veracht de vreze, tot hun eigen strop. Er worden etiketten op gedrukt. Het zou die en die ziekte wezen, terwijl ze hun eigen ziekte niet opmerken. Je mag in deze tijd de vreze des Heeren niet hebben, want dan ben je ziek in hun ogen. De geestelijke alzheimers willen zoveel mogelijk met hen meesleuren in hun val, waar ze zich aan tegoed doen. Hoe meer zielen hoe meer vreugd, wat het vlees eigen is. Het zijn machines van de hel, robotten van de hel tot de mensheid uitgezonden, om een grote oogst te hebben. Als ze niet genoeg zielen winnen worden ze daarvoor ook gestrafd door hun hogeren. Er zijn allerlei vreemde hiërarchieën en gradaties in de geestelijke alzheimer.

In het Munchhausen syndroom beelden de dementen voortdurend ziektes bij anderen in, zodat er telkens medische diensten worden ingeschakeld.

Met het bespreken van de Kuyperiaanse kerk ontkomen we niet aan het bespreken van één van de grote geleerden van die kerk, B. Wielenga (1873-1949). Hij was een hoge functionaris in die kerk, als predikant, schrijver en leraar. In zijn boek over de catechismus (1947) stelt hij bij zondag 1 dat de koers van de ziel door geheime, meestal diep in het onderbewustzijn zich afspelende tragedies bepaald. Hij stelt dat de troost gezocht moet worden als hemels onderwijs, en niet zomaar troost op zich. De ware troost is kennis, en zoals Calvijn stelt ook een goed geweten. Alles wat hierbuiten valt is de valse trooster, waar de nieuwe bijbel ook voor waarschuwt.

De geestelijke dementen zijn groomers die met valse troost de zielen binden, door hen kennis te onthouden en te ontnemen. Het zijn rovers, en zij bewaken de hemelse prisma’s met hand en tand. Ik had een droom dat ik in de gereformeerde kerk kwam, en ik raakte in gevecht met een alzheimer. Ik moest toen mijn ruggegraat als speer gebruiken. Het stuitje was de speerpunt waarmee ik de alzheimer-geest moest slaan.

De mensen hadden altaren voor het vlees opgericht die gingen dementeren en tot tijgers werden. Een man bracht iets dicht bij hun gezicht waardoor ze uitgeschakeld werden, en ze maakten baby geluiden. Alle altaren die buiten de armen zijn opgesteld zijn akkers van de zonde en gaan tot het verderf. Die altaren zijn of te rationeel, of te sentimenteel. Wielenga waarschuwde tegen beiden in zijn bespreking van zondag 1. We moeten op onze hoede zijn voor overrationele theologie en emotie-theologie. Beiden leiden tot eenzijdigheid, waar Wielenga voor waarschuwt, en hij stelt dat het westen hier slachtoffer van is geworden. We hebben te maken met een verschrikkelijke geest van geestelijke alzheimer, die pronkt in stad en kerk. Wielenga stelt dat de moderne mens door zijn ziekte bang is gemaakt voor de waarheid. Daarom wordt er volhardt in het vluchten van God. Dit wordt bestendig en stelselmatig gedaan stelt Wielenga. Hij stelt dat de moderne mens zijn staat of cultuur tot God maakt. Zo ontstaat schijn-veiligheid. Men heeft God zo geschapen.

Wielenga wijst op Kuyper die stelde dat we geen troost moeten vinden in een beweging van gevoel, maar overeenkomstig de aanwijzing van Ursinus ‘in een besluit van het verstand’, zoals Calvijn stelde dat er geen troost is dan een goed geweten. Emotie theologie is gevaarlijk. Het westen is in gevaarlijke stromen van

emotie theologie en wordt al heel lang meegesleurd. Er moet vaste grond gevonden worden. Wielenga stelt dat de troost niet komt door een aanraking van God of een verschijning, maar door een boek met openbaringen. In dit boek wordt het evangelie veelvuldig verkondigd. We zien die aankondiging in het boek Openbaring, over de komst van het nieuwe boek, en die is inmiddels gekomen. Het is de nieuwe bijbel, het boek des levens, de witte steen.

Wielenga stelt bij zondag 1 dat het niet alleen om de kwaliteit gaat maar ook om de hemelse kwantiteit van het schuldbesef. Hierin kan er veel misgaan, dus hebben we opvoedkunde nodig, stelt Wielenga. De mens moet leren groot te denken van de zonde om groot te kunnen denken van God, stelt Wielenga. Het werkt ook in tegengestelde richting, dat wij de diepte van ellende gaan zien naarmate wij worden blootgesteld aan de grootheid van God, stelt Wielenga.

Wij moeten die diepte dus niet ontwijken en ook niet even snel begaan, want Yeshua weigerde in zijn martelingen om de wijn met mirre te drinken die hem werd aangeboden om zijn dood te bespoedigen, zoals Calvijn stelt. Hij wilde het lijden ten volle dragen in gehoorzaamheid, opdat het een volledig offer zou zijn. Door de drugs aan te nemen zou hij er langsheen vliegen en in slaap gesust worden.

DE DAVIDISCHE ZALVING - 2

In de derde golf veel vrienden gevonden ? De vierde golf scheurt ze van je los. We moeten als Mozes 'alleen' de berg op. Beneden zullen ze het gouden kalf aanbidden. In de Zalving van Mozes mogen we hoger en hoger op de berg komen. Maar wat nu met hen die 'in pinksteren' blijven ? Wat met hen die met pinksteren 'een naam' proberen te maken ? Zij zijn met de uittocht in de woestijn blijven steken, wellicht in de schelfzee. Woord van God : de Egyptenaren komen ! Of u reist door, of u verdrinkt samen met de Egyptenaren, want God 'moet' de zee weer sluiten. Pinksteren is het einddoel niet ! Zo zullen we nooit overleven. Zowel de profeten als de apostelen spreken over de gebondenheid in de Heilige Geest. Mooi, denken sommigen van pinksteren misschien, dan kunnen we dat toch mooi integreren ? Ja, natuurlijk, maar wist u dat Babel vroeger al zei : 'Laten we ons een stad bouwen en een naam maken.' En dat is nou juist niet de bedoeling ! We zijn op doorreis. De Egyptenaren zitten ons achteraan en we hebben de Filistijnen te verslaan. Met pinksteren alleen redden we het niet, en zullen we verstenen als we blijven staan. Kijk maar eens naar wat er met hen is gebeurd die in de eerste reformatie zijn vastgegroeid .... dominee die en die .... En toch geeft de Heere meerdere uittochten. Zo zal er ook een uittocht uit pinksteren zijn. Leiders : laat de schaapjes los, en heb een ontmoeting met God.

Pinksteren is een sta in de weg geworden. Pinksteren heeft een stad in de woestijn gebouwd en gezegd : daar blijft het bij. En toen kwamen de stropdas-mijnheren waar iedereen zich maar aan moest onderwerpen. Niet alle voorgangers zijn zo, gelukkig, want ik ken ook zat lieve, nederige voorgangers, maar het gevaar van dichtgroei staat op de loer. Met pinksteren alleen redden we het niet, en als exorcist zie ik wat er voor geesten op die gemeentes komen en die groepen die niet verder groeien, hoe lief en aardig die mensen ook mogen zijn. Sommige pinkstergemeentes hebben de golven al gevoeld en hebben hun stad in zee gebouwd, maar de Heere wil verder. Wat is er met pasen gebeurd ? Is dat niet het werk van de Geest ? Misschien vinden sommigen van pinksteren dat 'terug naar af', maar hebben wij ooit de ervaring van pasen ten diepste ervaren ? Hebben we het raadsel van pasen al ontsluierd ? Ik zal u vertellen : neen. De Davidische Zalving en de Simsonische Zalving, samen met de Zalving van Mozes spreken over een dieper pasen, en dat pasen viel Christus ten deel toen Hij Zich vestigde in de hemelse gewesten. Hij stond Zijn Geest af aan de gemeente om een dieper geestelijk lijden in te gaan, wat uiteindelijk zal resulteren in Zijn Tweede Komst, de Tweede Opstanding.

Handelingen 15:16-18 - 'Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Heere zoeke.'

In het Woord van God wordt de Farao beschreven als een jonge leeuw (Ezech.32). In Richteren 14 zien we hoe Simson door de geest des Heeren wordt aangegrepen om een jonge leeuw die hem brullend tegemoet kwam als een bokje te verscheuren. Dit raadsel bracht hij uiteindelijk bij de Filistijnen. Wij hebben deze Simsonische Zalving nodig om aan Egypte te ontkomen, en die Zalving spreekt van een dieper geestelijk lijden dat uiteindelijk zal resulteren in de herbouw van Davids Tabernakel. De personages van het Oude Testament zijn de beelden van Christus die op diepere geheimenissen wijzen. Alleen door het lijden, door het Bloed van Christus, zullen we deze mystiek kunnen openen. Het Oude Testament bezit sleutels waar pinksteren alleen maar naar kan grijpen om te missen. Pinksteren heeft Pasen nodig. De apostel Paulus sprak verder over de geheimenissen van het lijden van Christus, en daarna moesten we die geheimenissen met een lampje zoeken. Laten we blij en dankbaar zijn met de werken van M. Basilea-Schlink die haar leven heeft gewijd aan het vertellen van de diepere paasboodschap, van het lijden van Christus. Zij heeft vele goede boekjes en boeken hierover geschreven

waar we vele goede fundamenten aan hebben ontleend. Waar pinksteren de paas-boodschap loslaat wordt ze of conservatief of komt in strikken terecht zoals Toronto en Prosperity. Ook zien we dan dat pinksteren een 'business' wordt, en daar had God het nooit voor bedoeld. Wij mochten van pasen tot pinksteren komen, maar pinksteren moet ons leiden tot een dieper pasen, tot de sleutels van het Oude Testament waar nog zoveel geheimenissen en mysterieen verborgen zijn.

Ook David had ervaring met door de Geest aan leeuwen te ontkomen, en denk eens aan Daniel. In het boek Daniel over de Babylonische ballingschap lezen we over Daniel die macht heeft over de leeuwen, en drie andere Godsmannen die macht hebben over het vuur. Zij weten wat het is om door de mystieke en geheimzinnige zalvingen van God beschermd te worden. Die zalvingen vormen ook de basis voor het exorcisme. In Christus' Naam en door Zijn bloed als nageslacht van vele Oudtestamentische Godsmannen en Godsvrouwen hebben wij macht over het vuur van demonen en over leeuwen. Om dit gezag dieper te grondvesten doen exorcisten er goed aan de Zalvingen van het Oude Testament te bestuderen en toe te passen. Ook in je persoonlijk geloof is dit van belang. Door het Bloed van Christus hebben wij deel aan die Zalvingen.

Er is een enorme wereldsgezindheid in pinksteren, een enorme geest van 'naammakerij'. Het is de geest van Babel die in haar leeft, van Babylon, en een groot deel van Gods volk leeft bij haar in ballingschap. De Heere zegt : 'Gaat uit van haar. Hebt geen deel aan haar zonden.' Zoals God plagen zond tot Egypte om Zijn volk los te laten, zo zendt God ook plagen tot Babylon. De Heere is de territorium-drang van deze geest zat, en de Heere zegt dat het een sectarische geest is. Alleen de verborgen zalvingen van het paasfeest zullen deze geest kunnen verslaan. 'Noem uzelf geen pinksteren, maar pasen, om tot een diepere opstanding te komen.'

Natuurlijk zal zo'n geest niet veel aandacht aan exorcisme besteden, want hij mocht zichzelf eens in de vingers snijden.

Tongen en profetie zijn de tekenen van het vervuld zijn met de Geest van God. Tongen zijn dan eigenlijk hemelse profetische talen die dan ook weer uitgelegd kunnen worden door de gave van vertolking. Vooral in de apostolische bediening zijn de gaven van vertolking erg belangrijk. In Zacharia lezen we hoe gevaarlijk het is profeetje te spelen (hoofdstuk 13). We moeten opgroeien in apostolische bediening. Profetie blijft erg belangrijk, maar de profeet dient zich te onderwerpen aan het apostolische. Ook de profeet dient ervoor op te passen geen naam te maken, maar dient zich terug te trekken. De profeet die zich hoger dan zijn voegen opstelt ontvangt daarmee de geest van Assur en wordt een onderdrukker van anderen. Maar ook al dat apostolische gedoe van vandaag is vaak haantjeswerk. Wij moeten doorgroeien van bediening naar bediening en niet te lang steken. Van de één naar de andere bediening kan jaren duren, maar laat het geen heel leven duren. Maak ook met het apostolische geen naam en eeuwige stad, want ook hierin zijn we op doorreis. Misschien dat sommigen zich afvragen : Maar apostelschap is toch het vijfde en laatste van de vijf-voudige bediening ? De Bijbel spreekt over veel meer bedieningen. De sleutels hiertoe zijn juist in het Oude Testament te vinden. We hebben nog de bediening van richters naar boven te halen, en de bediening der (aarts)vaders. In de eerste eeuwen noemden zij zich kerkvaders. De verhouding richter en kerkvader is de verhouding territoriale oorlogsvoering en geestelijk reizen. Zoals in het boek 'De Weg van de Vlinder' wordt beschreven houden enkele bedieningen zich nog schuil voor de eindtijd.

Elke bediening kan een gevangenis worden, daarom is het voor ons van belang om de Zalvingen te kennen. Die Zalvingen liggen diep verborgen in Gods Woord en kunnen alleen in een liefdesrelatie met Hem vrijkomen. Deze liefdesrelatie heeft niets te maken met dogma's, naammakerijen, stropdasserijen, en andere zaken die het hart alleen maar verstenen. Zij die God waarlijk liefhebben zonderen zich af, trekken zich terug op de berg, en de Heere zal hen onderwijzen. Al dat kerkenbouwen is niets anders dan de behoefte aan aandacht. God roept ons naar het binnenste van ons hart. De verschillende Zalvingen die daar opgeborgen liggen zijn de sleutels tot de tabernakel van David. Die sleutels zijn de mysterieuze messiaanse personages uit het Oude Testament, de mystieke spiegelbeelden van Christus vol van allegorie. Voor ons zijn het paden om Christus nog beter te leren kennen.

Naarmate wij de Zalvingen van Gods Woord leren kennen, van de aloude personages, zal de Paas-gemeente van de eindtijd meer en meer gestalte krijgen. De Paas-gemeente zal een diepere ontmoeting met het Bloed van Christus krijgen, en zal zich vestigen in het huis van David op de berg Sion. Dit zal allemaal gebeuren in het hart, waar de ware kerk is. Door pasen worden wij aan elkaar verbonden, door het lijden van Christus. Zo worden wij gevoelig voor elkaar en voor Gods Geest, want het kruis breekt door alle muren heen. Dit is de zg. oecumene van het hart. Zo komen wij tot het fundament, tot de voeten van Christus die de vijanden van het Evangelie tot voetbank hebben gemaakt. Deze voeten werden door één van zijn vrouwelijke volgelingen gezalfd met mirre en tranen. Laten we beseffen dat de voeten van Christus die de vijand zullen verbrijzelen doorboorde voeten zijn, dragende de

littekenen van Zijn lijdensweg. De vrouwelijke volgeling aanbad de voeten van Christus, kuste hen, en zo behoren ook wij te doen. Het duurste en kostbaarste wat wij hebben dienen wij te offeren voor de voeten van Christus, en aan Zijn voeten dienen wij te zitten. De voeten van Christus duiden op het altaar. Dit is de plaats waar het vuur vandaan komt waardoor wij macht hebben over de geestelijke vijand. Wij mogen de voeten van Christus aanroepen in de strijd. Alleen door de voeten van Christus hebben wij de macht om in Zijn Voetstappen te wandelen. Voor deze voeten dienen wij alles op te offeren, anders zullen zij niet komen, en niet door ons wandelen. De Zalving van Abraham dreef hem er toe zijn zoon Isaac op te offeren op de berg Moriah. De Zalving van Jakob dreef Jakob tot de ladder des hemels, het pad naar de hemel, en zo kunnen wij deze ladder alleen bestijgen door de Voeten van Christus. Bij de Tweede Komst van Christus zullen Zijn voeten staan op de olijfberg, maar ook de berg Sion zal van betekenis zijn als de toevlucht voor Gods Volk, waar het Huis van David zal zijn. In Zacharia 14 zien we dat de olijfberg zal splitsen tot een dal, waarin Gods Volk een toevlucht heeft. Dan zal er een plaag uitgaan tot de vijanden van Gods volk : God zal hun vlees doen wegteren, hun ogen zullen in hun kassen wegteren, en ook hun tong. Ook zullen de vijanden van Gods Volk, van Jeruzalem, elkaar aanvliegen.

Uitgave : PSK, 2005

1e Jaargang, nummer 39, 15 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 4

Sommigen vinden de exegetische theologie banaal, omdat die predikt vanuit de grondteksten van de bijbel, en die kennen ze niet. Dat past niet in hun akelig westers-religieuze vocabulaire, en daarom vinden ze het banaal. Maar de zonde is banaal. Niet de exegetische theologie. Ze hebben alles omgedraaid om een schuilplaats te hebben voor de zonde. Dat is Laodicea eigen.

Er is een eeuwige strijd tussen geloof (protestantisme) en werken (catholicisme). Berkouwer stelt dat ze bij elkaar horen, en bouwt er een brug tussen, en brengt ook een andere dynamiek naar voren, namelijk het doden van het vlees, wat Calvijn ook doet. Strijdt om in te gaan. Niet zomaar geloof, of zomaar werken, maar strijdt om in te gaan. Kruisig het vlees en zijn begeertes en hartstochten. Dat is ook waar Yeshua op wees. Laat de zaadkorrel sterven in de aarde. Houdt je aan de geboden, maar de zaadkorrel moet sterven. Het vlees moet gekruisigd worden. Dat is ook waar Paulus op wees. Geloof en werken zijn vruchten van deze strijd. Wij moeten hard aan onszelf sterven. Dat is niet slechts een opname, maar ook een overname. Het is wat we het hardere werk noemen : de geestelijke oorlogsvoering. Hierin kan veel misgaan, en daarom is opvoedkunde nodig, bittere opvoedkunde. De mens moet door groot lijden en strijden heen om tegen de wereldse machten bespaard te blijven.

Het leven heeft vele facetten. Strijd voor je leven. Om alle facetten wordt gestreden. Strijd voor kennis. Analyseer en pas toe. Dat was ook de boodschap van Berkouwer, en van Calvijn. Het was ook de boodschap van Jezus en Paulus. B. Wielenga liet in zijn bespreking van zondag 1 zien dat er een balans moet zijn tussen intuïtie en methode. Hij was één van de grote architecten van de gereformeerde kerk van Kuyper, in het middenrijk van deze kerk. Na het heengaan van Kuyper probeerde men de boodschap verder te nuanceren en uit te werken, tot de neo-kuyperiaanse kerk. Hierin waren zowel Berkouwer als B. Wielenga belangrijke dynamieken.

B. Wielenga waarschuwde ervoor dat men de troost niet moest gebruiken als een wijsgerig middel om de ellende weg te redeneren. Hij was zich bewust van de valse trooster die heerste op aarde, waar ook de nieuwe bijbel op wijst. Er is een troost die losgekoppeld is van onderwijs en een goed geweten, en die is losgekoppeld van de bloedlijn van Calvijn en B. Wielenga. Ook Berkouwer hamerde op het belang van goede werken. Geloof sloot de goede werken niet uit. Daar waar de kerk zich loskoppelde van het diepte-werk van Calvijn en toevlucht nam tot een simpele, kortaffe TULIP, daar dementeerde de kerk, als tegenstander van het gereformeerde. Eerst moest de diepte van de put van ellende onder ogen gekomen worden, de diepte van de zondeval, wat Calvijn ook het doolhof van jammeren wordt genoemd. Hierin heeft men een kampstrijd te strijden. De valse trooster wil de mens doen indutten in deserteurenschap, de wijn met mirre doen drinken, die Yeshua geweigerd had. We zien hier ook dat hen die de mirre-wijn drinken juist hen zijn die geweigerd worden door Yeshua. Yeshua zal ze niet kennen. Ze zijn niet diep genoeg gegaan. Ze hebben het kruis van zich afgeworpen voor wereldse winst, en werden zo gebodenloos, tot een valse opstanding, de opstanding van het onwillige vlees. Heel veel van de moderne opstandingen zijn slechts tekenen van koppigheid. Het is rampzalig in de hedendaagse opstandings-theologie. De nieuwe bijbel laat zien dat de ware opstanding de vreze des Heeren is, en die redeneert niet zomaar alles weg om zich aan troost tegoed te doen. Het heilige geestelijke wat na Yeshua zou komen zou leiden tot de volle waarheid. Troost mag niet afdoen aan de volle waarheid, niet ten koste zijn van de volle waarheid. Daarom is er een strijd tegen de valse trooster waar de nieuwe bijbel over spreekt. B. Wielenga stelt in zijn bespreking van zondag 2 dat de enige troost in de ellende-kennis ligt. Dat is een organisch geheel. Dat mag je nooit loskoppelen.

B. Wielenga gaf Boeddha en Schopenhauer gelijk, als zijnde pessimisten, dat ze het leven onherroepelijk en ongeneeslijk ziek noemden. B. Wielenga noemt het leven een gestadige dood. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood.

B. Wielenga stelt dat de mens God haat in plaats van zijn leven, en die haat bewerkt onverschilligheid en onnadenkendheid tot Olympische rust. De mens heeft hele andere goden naar binnen gehaald. B. Wielenga stelt dat de geschiedenis der mensheid daarom een criminele geschiedenis is. De mensheid is vol van ijdele waan van trotse zielen,

terwijl ze stinkende zijn, stelt B. Wielenga. Ze kennen de kunst zich met God en de allerheiligste dingen te bemoeien zonder God te kennen. De mens heeft dan objectieve waarneming nodig door de roman, en subjectieve waarneming door de dichterlijkheid, wat tekenen zijn van groeiend ellende-besef, stelt B. Wielenga. Dan worden namelijk alle verhalende dynamieken erbij gehaald die nodig zijn om te laten zien wat er nu daadwerkelijk gaande is, en dit put uit een diepte-besef, terwijl daar waar die dynamieken er niet zijn alles oppervlakkig wordt en doodgroeit.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Lukas 23:31 dat de gesel die voldoende getuchtigd heeft zal worden tot slagersmes om de vijanden neer te halen. Er moet balans en wisselwerking zijn tussen gesel en werpspeer, tussen tucht en oordeel.

Wielenga noemt de mens erger dan het beest, omdat de mens haten kan. De mens is de ergste ongeneeslijke ziekte. Het koninkrijk van God is binnenin, daar waar de nieuwe mens is. Er is geen hoop voor de oude mens. Daar is geen geneesmiddel voor. Het vlees moet sterven. Aan die eeuwige dood ontkomt de mens niet. Dat is wat het leven is. Het is een jacht naar betekenis. Die ligt niet van buiten maar van binnen. Uiteindelijk ligt het ware leven in de eeuwige principes. Ook het binnenste van de mens moet daaraan afsterven, omdat het slechts een zinnebeeld is. Ragnarok zal komen om zowel de mensenwereld te laten instorten als de godenwereld. Dat zal gebeuren door de komst van de reuzen, de grotere verbanden, waar de nieuwe bijbel over spreekt. Ook de eigenzinnige theologie van de mens moet dus afsterven. Er is een ziekte diep in het hart van de mens, die ongeneeslijk is. Het koninkrijk van God is van een andere wereld. We moeten ontwaken tot het vreemde. We moeten net als Adam in de paradijselijke slaap vallen, om Eva te ontmoeten, de moeder van alle levenden. Nu is er een lagere Eva en een hogere Eva. Wielenga stelt dat haat regeert in de mensenwereld, en dat haat veelal bedekt ligt onder het ornaat van liefde en vroomheid. Wielenga stelt dat de duivel de mens in dit huichelspel tot een volleerde heeft gemaakt. Ze zijn hierin ‘professioneel’ geworden en ‘deskundig’. Professionele leugenaars. Ze zijn de zonde gelijk geworden door hun volleerdheid. Daarin ligt het gevaar. De volharding in zonde leidt tot de wording van zonde. Zo worden mensen tot duivels. Schopenhauer stelde : ‘Want de wereld is de hel, en de mensen zijn enerzijds de gekwelde zielen en anderzijds de duivels daarin.’ Pascal noemde de zondaar in de mens een onbegrijpelijk monster. Wielenga wijst dan op het belang van het heilige geestelijke, en dat er geen kennis van Jezus is zonder de kennis van Adam. Eerst moet de mens kennis hebben van zijn diepe val. Dit komt aan op het volleerd worden in geschiedenis. Wielenga noemt het een wetenschap. De nieuwe bijbel stelt dat we het visnet moeten opnemen en de strijd moeten aangaan met het vlees, de onwetendheid en de eenzijdigheid. Het is dezelfde strijd die de woestijnvaders hadden. De illusies van de stad probeerden hun hoofd binnen te dringen, en ze moesten volharden in hun afzondering, in hun lijdensgezindheid en strijdensgezindheid. Ze moesten zich onderwerpen aan de gesel die zo zou rijpen tot een wapen tegen de goddelozen.

Een grote menigte nu van volks en van vrouwen volgde hem, die ook weenden en hem beklaagden.

Calvijn laat in zijn bespreking van Lukas 23:27 over de vrouwelijke volgelingen van Yeshua duidelijk zien dat het zaad van de vrouw, en haar tranen, in opstand komen met een veroordelend getuigenis tegen de vloekwaardige en goddeloze wreedheid van de mannen die met de farizeeërs hadden samengespannen om Yeshua te doden, en daar hoorden ook de schriftgeleerden bij. De duivel gebruikt de bijbel om Yeshua te doden. Daarom moet er veel meer gebeuren : de mens moet het heilige geestelijke ontvangen en gebonden worden met de hemelse touwen, om zo te gaan tot de nieuwe bijbel, het boek des levens, ‘opdat uw namen er in worden opgetekend.’ Het heilsfeit van de komst van het boek des levens, de openbaring van de witte steen, doet niet af aan de noodzaak van het persoonlijke ervaringsfeit. Het beloofde land moet in bezit genomen worden. Je moet niet alleen het boek kennen, maar ook de Schrijver. Woord en Woordgever. De witte steen is er alleen voor de overwinnaars, hen die hard aan zichzelf zijn gestorven, hen die de grootte kennen van de zwarte steen, en de dieptes ervan.

Er is geen letterlijke bestaansgestalte. Wij zijn een zinnebeeld. We leven alleen in betekenis. Het gaat niet om de letterlijke waarheid, maar om de waarde. De volle waarheid is de waarde van de betekenissen. Daarbuiten is alles materialisme.

Wat is dan eigenlijk de boodschap van genade in de reformatorische leer ? Men heeft het vaak verkeerd begrepen, verkeerde nuances gelegd. Genade betekent een paar stappen terugnemen, want de wereld was in overmatig oordelen, vooroordelen, terechtgekomen (Zeeën 4:10). Genade betekent alles teruggeven aan God.

De nieuwe bijbel, het boek des levens, oftewel de witte steen voor de overwinnaars, is in de hemel gezien, in de hemel geopenbaard, en is dus niet zomaar door mensen geschreven. Het boek heeft zichzelf geschreven als een natuurverschijnsel. De Schrift is gegeven. Zorg dat je vol wordt met het Woord des Heeren, en wie de nieuwe bijbel heeft gelezen weet dat de Heere niet zomaar een persoon is die boven alle dingen troont, maar de Heere betekent de overwinning over het vlees.

Het is iets wat is en bestaat als in een geheimenis, wat ons tegemoet is gekomen, in het gehele mysterie van het bestaan en het leven. Het is geschiedenis en toekomst geopenbaard, zowel het hiervoormaals als het hiernamaals.

Het volk is ten gronde gegaan door emotie-theologie, door de uitschakeling van het verstand en het geweten. Kamba 17:171 zegt : 'Diep in de ziel ligt het hart, de plaats van honger, kennis en geweten.'

COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:1-12

BEHEMMA

1.

De tuin en de kerk

1. Ik liep door de tuin. De wind blies zachtjes in mijn gezicht.

Dit is hoe de nieuwe bijbel begint. Ook de oude bijbel begint met een tuin. We kunnen denken aan de tuin van Eden.

2. Ik was op zoek naar iets speciaals, iets dat ik nooit zou vergeten.

De ik-figuur heeft een zoekende houding, en is niet op zoek naar iets vluchtigs, maar iets wat eeuwigheids-waarde heeft, iets waar de ik-persoon op zou kunnen bouwen, iets wat de ik-persoon niet zou vergeten, wat telkens bij hem zou blijven, wat hem zou kunnen leiden. Het ging hem niet om iets gewoons, maar iets speciaals, wat hem naar een nieuw niveau zou kunnen brengen. De nieuwe bijbel begint dus met een open houding.

3. Ik keek in de verte naar de mozaïek-ramen van de kerk.

Het is opmerkelijk dat er een kerk wordt genoemd die in de tuin staat. Dat was niet letterlijk het geval in de hof van Eden, maar waar twee of drie tezamen zijn, daar is God in hun midden. Dat was het geval met Adam en Eva. Zij wandelden tezamen en met God. Zij waren de eerste kerk.

4. Ik zag een gezicht van achter het mystieke raam naar me zwaaien. Ik rook een zachte adem van rozen en narcissen, en ik liep door de tuin, naar de kerk ernaast.

De nieuwe bijbel begint met bloemen, want zij zijn gracieus en dichterlijke boodschappers, om ervoor te waken dat dingen niet te letterlijk worden. De nieuwe bijbel waarschuwt veel tegen verletterlijking, en wijst erop hoe belangrijk de vergeestelijking is. In het voorwoord wordt er ook over gesproken dat het een dichterlijke bijbel is. Dat wil niet zeggen dat bloemen zoete-lieve gerritjes zijn, want de rozen hebben ook doornen.

5. Ik ging het portaal binnen en vroeg me af wie ik daar zou ontmoeten.

Hij trekt de stoute schoenen aan en gaat de kerk binnen, op zoek naar principes, op zoek naar de bron, naar zingeving en nut, naar bevindelijkheid.

6. Deze kerk vertegenwoordigt de vrije, hemelse fontein, die in ieders hart leeft, als men daarnaar wil leven.

De hemelse fontein stijgt boven al het menselijke uit. In die zin is het vrij, dus vrij van menselijke gedachtengangen, maar wel gebonden aan de stromen van de hemelse filosofie

7. Sommigen zullen dichter bij deze fontein komen, anderen zullen het meer en meer verlaten.

Er is dus wel een keuze verbonden aan de hemelse stromen. We moeten zowel binnenstromen als uitstromen, want we hebben ook een boodschap te brengen.

De zes bloemen

8. Er zijn zes bloemen in het huis van Eli, de hogepriester van Israël, de uitverkorene. Hij was de verzachter aller verzachters, en nu nam God hem weg, want hij waarschuwde zijn kinderen niet.

We zijn in een gevaarlijke situatie als er niet meer gewaarschuwd wordt tegen de zonde. Odenlech 1:1 zegt : 'Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.' Er is geen bestaan mogelijk als die alertheid niet overgedragen wordt.

9. Samuel's tranen zullen voor eeuwig op zijn graf vallen.

Eeuwig is een dichterlijke term, een hyperbool. Het betekent 'diep genoeg', in de zin dat Samuel bedachtzaam en volkomen is geweest in zijn tranen, en het niet zomaar van zich af heeft geschoven, maar betrokken is.

De eerste bloem

10. Vader Eli, deze bloem bloeit vanuit mijn hart voor u. Ik, Samuel, uw uitverkoren zoon, ik kom naar u toe, want u hebt me vanuit Mercurius op doen komen en me naar het huis van Venus gebracht.

Er zijn geen passieve tranen bij Samuel. Zijn tranen werken actief aan de zaliging van Eli. Mercurius is het huis van handel, en Venus is het huis van de liefde, van de empathie. Wij mogen nooit koud worden in ons handelen en passief worden in onze tranen. Onze tranen moeten zijn als woeste rivieren. Zij hebben ten doel de doden tot leven te wekken.

11. U verzachtte mijn wonden, u verzachtte mijn ziel en gaf me gouden brood om te eten. In uw huis, o vader Eli, kon ik de stem van God horen die tot mij sprak.

Als we tuchteloos opgroeien en toch ons hart naar God zoekt en open is voor God, zoals de ik-figuur in de tuin bij de kerk, wat duidelijk een beeld van Samuel is, dan komt God ons tegemoet, en spreekt tot ons, om diepte in alles te vinden.

12. Mijn bloem van dankbaarheid zal voor altijd bloeien. U hebt mijn deur naar de hemel geopend.

Samuel moest tot de bron komen, de fontein, van het goede in alles, ook in zijn situatie. We kunnen alleen de diepte in als we dankbaar worden voor het lijden. Door de dankbaarheid voor het kleine, dat wat we al hebben, komt het uiteindelijk tot eeuwige bloei, en gaan we de diepte ervan zien. Alles wordt nieuw door de dankbaarheid. Alles ga je met andere ogen bekijken door de dankbaarheid.

TEKST VAN DEZE WEEK :

‘Wandel met genade, want je mocht het eens aan het verkeerde eind hebben.’
Zeeën 4:10

1e Jaargang, nummer 40, 17 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.'
(Kerkorde Emden, 1571)

DE WARE LIEFDE DES HEEREN

'Als je door de hemel gevoed wil worden moet je afwachten, en veel ander voedsel afwijzen. Je moet een gelofte afleggen tot de hemelse honger. Op het breekpunt komt het nieuwe leven je tegemoet.
Soms zie je in dat je niet verder kan, dat alle wegen doodlopende wegen zijn, en dan moet je tot het uiterste, tot bloed, zweet en tranen, tot grote wanhoop aan toe, wachten op de hemelse weg. Alles moet je ervoor achterlaten. Alles moet je ervoor over hebben, anders leef je slechts in een leugen.
Alles komt op zijn tijd. Het is niet aan de mens om dat te bepalen, want de mens overziet het niet. De natuur houdt met alle meespelende factoren rekening, en daarom is de natuur de natuur. Het is meedogenloos tot het menselijke denken.'
Zeeën 4:60-62

Geliefden, het smalle pad is een doodlopende weg voor het vlees. Het is een fuik voor zonde en leugen. Daarom ontwijken een heleboel mensen die van hun oude zelf houden en hun oude leven het smalle pad. Ze willen niet door de enge poort om alles af te leggen van het oude handelen en wandelen. Het is een les voor ons, om niet zoals hen te zijn. Als iedereen om ons heen het smalle pad zou begaan, dan zouden er veel mensen het smalle pad gewoon begaan vanwege de eer, het erbij horen, lekker gemakkelijk in de massa opgaan. Vandaar dat de Heere ons in een situatie heeft geplaatst waarin wij als enige het smalle pad zouden moeten begaan, want de massa's zijn op de brede weg.

Beseffen we dat, geliefden, wat er staat in Zeeën 4:62, dat als we God ontmoeten, tot God naderen, dan naderen we tot een God die meedogenloos is tot het menselijk denken. We naderen tot een roofdier die ons vleselijke leven als een prooi beschouwd. Wat voor fabeltjes heeft de mens verzonnen om maar aan die God te kunnen ontkomen. Het zoonschap vertrapt, men is tot hoerenzoon geworden. Je moet veel ander voedsel afwijzen om tot God te kunnen gaan, stelt vers 60. Je moet maagdelijk het hongerpad opgaan tot de Heere. Het is het gaan tot het breekpunt, en dan komt het nieuwe leven.

God is het meedogenloze, waar onze catechismus ook over spreekt in inzetting 24, en juist dat, juist dat is het hemelse medelijden, want het beschermt ons tegen de zonde. De zonde is uit om ons te vernietigen. Dank daarom God voor de meedogenloosheid des Heeren. Oh, aanvaardt die meedogenloze God vandaag in uw leven, want dat is het ware zegel der liefde.

COMMENTAAR OP BEHEMMA 1:13-14

De tweede bloem

13. Drie keer hoorde ik de stem van de Heer, en drie keer sprak u tegen mij dat u het niet was.

In die tijd waren de woorden des Heeren schaars, en gezichten waren niet talrijk (I Samuël 3:1). Het was heel zeldzaam en daarom een unieke situatie, als een schepping des Heeren die tijd, toen de Heere het Woord tot Samuël bracht, zoals in het boek Genesis alles begint met de ledige en woeste plaats die de aarde was geworden na de schepping van hemel en aarde. Ineens was daar een tuin. Ineens was daar Eden. De Heere had land gemaakt in de zee, als een eiland. Samuël moest er zeker van zijn dat het de Heere was en niet een mens. Daarom testte hij het drie keer. Alleen als wij testen wordt de relatie met de Heere in de juiste richting gedreven. We zien dat de eerste teksten van de nieuwe bijbel over de ik-persoon in de tuin met de kerk op Samuël slaat, die tot het huis van Eli gaat, tot de tabernakel, oftewel de kerk. Eli had zich naar hem uitgestrekt. Eli was een half-half persoon. Hij vermaande zijn zonen wel, maar het kwam niet tot actie. Hij bedreef niet de waarlijke tucht. In die situatie moest Samuël dus de Heere vinden. Ik werd wakker met een hele hoge toon, die heel zoet was en licht, maar aanhoudend, en het riep mij op om een commentaar te leveren op deze verdere verzen van het boek.

14. U verwees me naar de bloem, de bloem van Venus. Deze bloem bloeit vanuit mijn hart naar deze bloem, die tegen mij sprak.

Grote bruggen wil de mens aanleggen met veel tam tam, tussen organen, tot meerdere glorie van de mensheid, maar de Heere werkt in het subtiele, door het bloeien. Het is juist de sensitieve bloesem die bloemen met elkaar verbindt, omdat er ook zoveel mis kan gaan, want de mens is nogal lomp en niet genuanceerd. De mens speculeert voortdurend en duwt het tot waarheid,

terwijl het de leugen is. De bloem blijft aandacht geven aan de verbanden. De mens gooit heel wat overboord om het in zijn eigen begeertes te laten doorwerken. Empathie geeft aandacht aan het geheel, en alleen zo is er bloei. Dat is wat de bloem van Venus is. Zo wordt de stem des Heeren opgewekt, wat ook als een bloem beschreven wordt. Samuël testte dit vanuit zijn eigen bloem, de bloem van Venus. We zien hier dat de liefde dichtbij de communicatie met het hogere ligt. Er kan nog van alles misgaan, zoals we zagen in het leven van Eli, en daarom toetst Samuël het, want de liefde moet gericht zijn. Er is een groot verschil tussen aardse liefde en hemelse liefde.

VAN DOVE DOGMA'S TOT LEVENSBRON

'Er is honger in Afrika, terwijl de rijken rustig doorleven. De stem van Afrika is gedoofd, en de rijken worden steeds rijker, chauvinistische varkens als ze zijn, met overdreven liefde voor het eigene, overdreven nationalisme, zo overdreven dat ze doof zijn voor andere landen. Zelfs gaat de scheur dwars door hun eigen land, tussen arm en rijk. Rijkdom is hun natie.
Varkens kwamen aan de macht, en gingen zorg dragen voor de slacht van andere dieren. Het is een varkocratie.'
Ewa 36:10-11

Geliefden, ik zeg dit met tranen in mijn ogen : deze wereld is een gedementeerde, afgeweken wereld. Alles staat stijf door de alcohol. De mens wordt vandaag de dag al met alzheimer geboren, en zij strijden tegen alles wat geestelijk is. Dit doen zij gerust met religieuze wapens en religieuze maskers op. Het religieuze in de hand van het vleselijke is zeer bedrieglijk. Het brein van de doorsnee mens is zwaar, zwaar aangetast.

Ik had een droom dat er een spookachtig witte gestalte in een gang iets tot mij riep. Ik werd van van alles beschuldigd, maar tegelijkertijd vroeg dit wezen mij om hulp. Het was een ziel met alzheimer. Ik keek in de gang en het was een gang van een rusthuis voor de ouden en de gedementeerden. Het was in Heerde, een afdeling in de Rinde. Er kwamen toen schepen vanuit Amerika vol met gedementeerde zielen die allemaal hulp nodig hadden, een beetje zoals in het boek 'De Evolutie van de Hemel'. Deze zielen waren zwaar gezombificeerd en afgetakeld door het systeem. Ik dacht dat het goed zou zijn als Amerika zelf ook zo'n afdeling had, en China zou er ook mee geholpen zijn. Ik raakte in gevecht met de witte spookgestalte. Hij was ook nogal gevaarlijk, want hij kon zichzelf niet beheersen. Hij werd toen dieper in de afdeling gebracht.

Wat moeten wij dan doen als wij zien hoe het westen in hun parasitaire dromen aan het dementeren zijn, zelfs tot op de preekstoel ?

Vers 12 geeft het antwoord :

'Elke stap die ik zet in mijn leven zet ik voor hongerend Afrika om geen deel te hebben aan de gemeenschap met de clowns in het westen.'

Geliefden, de eersten zullen de laatsten zijn. Alles in de hemel is omgedraaid. Het aardse denken van de mens is gedementeerd, wat van geslacht tot geslacht wordt overgedragen. Een kind is al gedementeerd in de wieg. Het is een zombie geslacht. Het is als de dagen van Noach. De ark is 'aandacht voor de armen, vereenzelviging met de armen'. Iedereen is arm op deze aarde. Waar één lid lijdt, lijden alle leden. Iedereen is arm, vanwege het gebrek aan kennis, vanwege zwaar gecompliceerde persoonlijke situaties waar de ander niet vanaf weet. Zoveel vooroordelen allemaal, om ons heen. De mens is arm in het oordelen. Ze weten het verschil niet tussen hun linker en rechter hand.

Geliefden, de westerse feesten zijn flink uit de hand gelopen. Dat begon al in het Romeinse rijk. Het is iets van lang geleden. Het ontspoorde. En nu zijn we hier en moeten we terug, terug naar Afrika, waar we iets hebben laten liggen. Verzoen uzelf met God. God is die arme. God is die verlorene die is achtergelaten. God stijgt niet ver boven het lijden van de ander uit. God is de empathie die alles omvat, die van onderen komt, niet van boven. God is liefde, en elk oordeel komt voort vanuit liefde. Er is geen 'liefde èn rechtvaardigheid', maar 'rechtvaardigheid door liefde, in liefde'. Het komt voort vanuit de liefde en keert daar weer naar terug. Altijd.

Kom, laten wij tot die bronnen gaan. Laat al die vooroordelen en dove dogma's achter, en volg de goede herder. Er is hier geen plaats voor dove dogma's maar voor levende principes. Die geven ook leven. Daartoe zijn wij geroepen. En je wordt geroepen door je eigen roep, stelt onze catechismus in inzetting 53.

Volg de goede herder, ook daar waar het moeilijk is. Er is veel te verliezen en veel te winnen.

1e Jaargang, nummer 41, 21 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 5

‘Want bij U is de bron des levens; in Uw licht zien wij het licht.’
Psalm 36:10

We kunnen de waarheid op aarde niet verwachten. Dat moeten we ook niet doen. De waarheid zit maar in een klein hoekje. Het koninkrijk der hemelen is van binnen. Daar moeten we op gericht zijn. We zullen het niet van buiten vinden. We moeten leren te leven onder de druk van deze leugenachtige wereld. Men blijft liegen om ons heen. Zo ontwikkelen wij ons. Zoek het niet van buiten maar van binnen. De opname zal binnenin geschieden.

Toch is met de nieuwe bijbel het Woord vlees geworden, in plaats van dat het vlees Woord is geworden zoals in de wereld. Toch is daar ook het hemelstraaltje gekomen, en die brengt zicht en exegese op de nieuwe bijbel. Dat is een wonderlijk iets. Daarover mogen wij in verbazing en verwondering zijn. De wereld gaat in verwondering het beest achterna, maar de aarde zal vol worden van de kennis des Heeren. Het schijnt dwars door de leugen heen, voor hen die het willen horen. Zoek niet naar volgelingen, maar maak het zaak de hemelse visser van binnen te volgen. Vergader geen mensen, maar vergader hemelse kennis. Zoek eerst het koninkrijk van God en de rest zal u gegeven worden. Het is de Heere die uitmaakt wat die rest is. Het is het overblijfsel, de vrucht, want er zal veel weggekapt moeten worden, veel gesnoeid. De nieuwe bijbel zegt geen restant van de vijand over te houden, opdat het u niet tot strop wordt. Het vlees moet volkomen afgelegd worden, en er moet volkomen zonde overtuiging zijn tot wedergeboorte (Anderlech 8:35).

Het betekent dat ook al wordt alles om ons heen steeds leugenachtiger en bedrieglijker, je gaat steeds meer oog krijgen voor het koninkrijk des hemelen door alles heen, omdat je tot inzicht bent gekomen over de hogere realiteiten waaruit alles voortvloeit. Sommigen zien alleen maar leugen, maar we moeten er dwars door heenkijken. God staat daar aan de andere kant die het touw vasthoudt.

Calvijn sprak dat het volk onverbeterlijk goddeloos was en dat God toen door vreselijke en buitengewone oordelen de wraak hierop deed gevoelen. Toch heeft God, zo stelt Calvijn, zich door een ongelooflijk wonder zich een overblijfsel behouden, opdat het verbond niet door een volslagen ten gronde gegaan volk teniet gedaan zou worden. Door alles heen spreekt God, en door alles heen toont God de almacht van het koninkrijk der hemelen. Men kan dat niet zomaar zien met vleselijke ogen, maar men moet het hemelse oog van binnen ontvangen en zoeken. Het is het oog van de nieuwe mens. Die ogen zijn in de handen des Heeren. Die ogen zijn voor de mens die de heilige berg is opgegaan en zijn zonde heeft afgelegd, de leugen onder ogen is gekomen. Dat is de opstanding van het hemelse oog.

Calvijn stelt dat de waarachtigheid van God altijd als zegevierend tevoorschijn treedt in de strijd met het menselijke ongeloof, in zijn commentaar op Mattheus 27:25. In de wereld worden de rechtvaardigen en de vromen vervolgd en vals beschuldigd, door het menselijke ongeloof. Calvijn wijst erop dat Jezus als een boosdoener ter kruisdood was verwezen, zelfs in het midden van moordenaren geplaatst, als de voornaamste van hen. Calvijn stelde dat het volk zo de levensbron probeerde te doden. Het afgedwaalde volk leefde van de dood, en kon het leven der hemelen niet verdragen, want ze werden erdoor ontmaskerd en openlijk tentoongesteld. Ze wilden niet leven met die schaamte, en stelden zo een onschuldige terecht. Dit gebeurt nog steeds in de zondebokken-theologie. Men kent de betekenis niet van dit verhaal, en wil het ook niet kennen. Calvijn stelt dat Jezus slechts was gekomen ter herinnering aan de inzettingen in het Oude Testament. Maar ze hebben van Jezus een gouden kalf gemaakt, als de gans met de gouden eieren. Ze beseffen niet dat alles diep in zichzelf zich zou moeten voltrekken. Ze zijn afgedwaald. Het zijn Laodiceanen. Ze hebben hun rijk gebouwd op de botten van de vermoorde inboorlingen. Het land was niet van hen. Dat hebben ze gestolen. Nog steeds krijst het bloed van de indianen tot de hemel, en het krijst om wraak. Dat bloed is in ons allemaal. Wij zijn volgelingen en afstammelingen van de levensbron die zij hebben gedood.

De germaanse stammen werden allemaal omgebracht in het tijdperk der inquisities, en nu is alles Rooms geworden. Ook de calvinisten die deze waarheden droegen, de geuzen en de amazones, moesten schuilen onder de grond, en zij vluchtten tot Duitsland, waar de Nederduits gereformeerde kerk

hen binnennam. Zij vonden die schuilplaats onder haar vleugelen. Zij waren op de arend de zee der leugens overgegaan. Nu hadden ze ook nog hun eigen inwendige strijd te voeren met TULIP. De vijand was al ten diepste doorgedrongen in het hart van het calvinisme. Dat zou eeuwen duren voordat ze dit juk van zich zouden kunnen afwerpen. Er is altijd die binnenste kern van het calvinisme geweest die zich niet door TULIP heeft laten storen. De ware bloedlijnen van het calvinisme zijn niet TULIP. TULIP was wat de beunhazen van de markt aan het volk aanboden. Het doet de levensbron van de veel wijdere leer van Calvijn teniet. Zo was er een nieuwe kruiziging, die van het calvinisme zelf.

Calvijn wijst op het diepe lijden van Jezus, die zo diep vernederd werd dat rovers en moordenaars boven hem werden gesteld.

De fout die men in het calvinisme maakte was een fout van de ongeletterden die het werk van Calvijn niet door en door hadden bestudeerd. Ze kroonden TULIP tot God. TULIP is de God van de spijbelaars en de deserteuren, de belasting-ontduikers. Ze stelden een gruwel tot God en plaatsten het in de kerk, waar de oude bijbel voor had gewaarschuwd. De wetteloze zou komen. Het wijdere werk van Calvijn was niet wetteloos, integendeel. Als een Mohammed schreef hij dingen neer die hij niet kon tegenhouden. Op bepaalde punten werd hij hemels geïnspireerd. Toen Mohammed zijn verzen moest binnennemen en overdragen ging dit soms gepaard met grote angst. Zo is dat ook geweest in het werk van Calvijn. Hij was zich overtuigd van zijn belang en zijn verantwoordelijkheid. Er was niets wat dat zou kunnen stoppen. Dit was de eis van het leven. Er moest iets gebeuren. Het overkwam de mensheid niet, maar werd de mensheid geopenbaard. Velen hielden stijf hun oren gesloten. Calvijn werd tot een marktproduct. Calvijn werd tot TULIP, tot een gouden lam, een afgod. Zijn ware leer werd achter slot en grendel gehouden. Het werd veelal in de kerken niet omschreven, beleden en uitgelegd. Ze hadden Calvijn tot een karig rantsoen gemaakt voor het volk. Zo werd het ware calvinisme gekruisigd, de ware boodschap van Calvijn, en gingen de boeven en schurken met TULIP op de loop. TULIP werd God in de kerken, het vijfpunts-calvinisme, terwijl Calvijn veel meer punten had, ook weer punten die TULIP totaal ontkrachtten. Er werd een smerig spelletje gespeeld door de piraten.

In het dieptepunt van mijn leven, toen alles om mij heen was ingestort, en de zonde der wereld aan mij was geopenbaard, fietste ik door de weilanden naar het bos, in totale wanhoop, want ook ik schreeuwde het uit : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten,’ toen zag ik een wit blauw papiertje aan de kant van de weg, en ik stopte om van de fiets af te stappen. Ik nam het papiertje op en er was een plaatje op met deze tekst eronder :

‘In Uw licht zien wij het licht.’
Psalm 36:10

Het was een papiertje van een bibliotheek. Ik dankte de Heere voor dit teken. De Heere laat ons niet aan ons lot over. Het is me altijd bijgebleven.

In zijn bespreking van zondag 3 laat B. Wielenga de vijand zien waar we voor staan : Het verderf vol procesmatige actie. Er is voortzetting, ontwikkeling, zonder einde, stelt hij. Dat is wat het eeuwige verderf is. Toch moeten we door dit alles heen God gaan zien, de allerhoogste levensbron, en daartoe opklimmen. Alles achter ons laten. Er is in de wereld niets te winnen. We moeten alles verkopen voor de hemelse parel. De gemeente moet weer terugkeren tot de kritieke waarheid, stelt B. Wielenga, en zichzelf opereren. Het gezwel van Laodicea dient uitgesneden te worden. Wielenga wijst op de Franse socioloog, de vader van het anarchisme : Proudhon (1809-1865), die net als in de reformatie streed tegen het kapitalisme en het autoritaire socialisme. Hij noemde het binnenste van de mens een stookplaats van zwijnerij en bedrog. In Animal Farm van George Orwell komt dit weer terug. Dat is ook de varkocratie waar de nieuwe bijbel over spreekt. De varkens dragen zorg voor de slacht van andere dieren. Wielenga stelt dat de zonde zijn eigen orde heeft, zijn eigen wet, en dat die evenals de loop van de natuur geen afwijking kent, tenzij er een wonder plaatsvindt.

Daarna wijst Wielenga, aan het eind van zijn bespreking van zondag 3, op Giovani Papini (1881-1956), een Italiaanse criticus en dichter, die stelde dat de val der mensen ‘verraad aan zijn dierlijkheid’ is. De mens is door dit plichtsverzuim gestrafd, en nu oneindig slechter en ongelukkiger dan een dier. Daarom moet de mens terugkeren tot het paradijs en dit terugwinnen, door terugkeer naar de dierenwereld, stelt hij. Dat is ook wat de nieuwe bijbel is.

Wielenga wijst dan op Rousseau (1712-1778), die ook geen andere uitkomst zag dan de terugkeer tot de natuurstaat van de wilden.

Hoe lichtzinnig de mens vandaag de dag met God en godsdienst omgaat, terwijl God sprak : ‘Geen mens zal Mij zien en leven,’ (Ex. 33:20) stelt Wielenga dan in zijn bespreking van zondag 4. Als het allemaal waar zou zijn wat de mens allemaal zegt over God, en daadwerkelijk God zou hebben ontmoet, dan zou de mens niet meer leven. Wielenga toont aan dat alleen voor de gelovige de toorn des Heeren vreselijk is, want de goddeloze is hierover totaal onverschillig. Hij stelt dat degene die God waarlijk liefheeft siddert in droefheid om God’s verbolgenheid. De ware gelovigen zijn dus zeer ernstig en niet lichtzinnig in hun spreken over

God. Ze doen niet alsof ze God in hun broekzak hebben op basis van de traditie. Ze zoeken geen eer en loon van mensen, terwijl ze hun Heere verkopen. Wielenga stelt dat God vreselijk is en het Woord van God is vreselijk. Wat de mens er verder van heeft gemaakt doet het geen eer aan. Ze hebben de Heere opnieuw gekruisigd. Wielenga wijst op het vreselijke en ongeneeslijke proces om ons heen. Daarom moeten we het koninkrijk van binnen zoeken. De aarde wordt een jammerdal, zegt hij. Het goede is niet tot daadwerkelijk nut tot de mens. Hij wijst op de cultuur en de wetenschap die het lijden van de mens alleen maar vergroten, al die schone pogingen tot opbouw, want het is allemaal ten dienste van het egoïsme. Hij stelt dat de mensen elkaar in de weg staan, en elkaar verslinden. Deze ziekte blijft zich maar vertakken, stelt Wielenga, de dood infecteert het leven, en woelt maar voort, en het verscheurt de band tussen lichaam en ziel, en ook de banden tussen volkeren, rassen en klassen. Hij stelt dat de moderne mens met zijn grote winst de diepst ongelukkige is. Hij wijst dan op Kuyper die stelde dat al het plus van de bevoorrechting tot minus wordt, en dat de weldaden tegen de ongehoorzame getuigen. Ja, de weldaden zijn de vijanden van de ongehoorzame mens. Zij hebben de ongehoorzame mens reeds krijgsgevangene gemaakt.

GOD HEEFT VOORZIEN

De duivel zal niet zomaar opgeven. ‘Ze zullen doorgaan,’ zo lang als ze kunnen. Besef dit altijd want je bent hier op oorlogsmissie. Herinner jezelf eraan : ‘They are trying to kill me.’ Je moet vechten voor je leven. De doodsvijanden die je ziel willen omleggen geven niet zomaar op. Ze gaan door tot het uiterste, totdat ze niet meer kunnen, totdat ze in slaap zijn gevallen. Dat moment is nog niet gekomen. Het is nog volop oorlog, maar de Heere heeft ons wapenen en munitie gegeven in de nieuwe bijbel, en dat is wel nodig voor deze gevaarlijke tijden. Het is niet bijbels om te zeggen : ‘Oh, we hebben de oude bijbel al, dat is ons genoeg.’ Neen. In de dagen van de oude bijbel kon de wereld veel nog niet verdragen, en daarom moesten ze wachten op de volle waarheid. In het boek Openbaring wordt er gesproken over de komst van de nieuwe bijbel.

God heeft voorzien in het hemels manna, het verborgen manna, in deze tijden, in dit dieptepunt der tijden. Het is uit de hemel komen regenen. Het kwam ook met een nieuwe catechismus.

We moeten onthouden : Het is niet voorbij voordat het voorbij is. In het leven moet je door verschillende stadia heen anders heb je geen fundament. Vandaar dat het leven ingewikkeld is en ingewikkeld moet zijn.

COMMENTAAR OP RIVIEREN 1-2

RIVIEREN

1.

De mens heeft niets

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.

Wat beroemt de druppel zich tegen de zee ? Dat is de mentale ziekte die de mensheid heeft. Ze beroemen zich tegen hun maker. Ze beelden zich van alles in. Heeft de maker dan een fout gemaakt ? Nee, de maker heeft hen vrije wil gegeven. Dat is het risico als je iemand een vrije wil geeft, maar het is de enige weg. God is geen psychopaat zoals in het TULIP-calvinisme. Maar waarom zou de mens voor het verkeerde kiezen ? Waarom kiest de mens ervoor om in hoogmoed tot zijn maker te leven en allerlei afgoden te verzinnen, ook in het westerse christendom ? Wat hier in het westen allemaal voor God doorgaat is zelfs te schandelijk om te noemen. Men ziet al die verschillen en tòch gaat men ermee door. Op elke hoek van de straat zijn de goden weer anders, en toch gaat men door, alsof er niets aan de hand is, en hun god de beste en de ware is. ‘Mijn Jezus is beter dan jouw Jezus, mijn God is beter dan jouw God,’ enzovoorts. Er is iets verschrikkelijk mis op deze wereld. Men moet stoppen met spelletjes spelen, maar men heeft een vrije wil. Waarom wordt de vrije wil op grote schaal misbruikt ? Waarom kiezen mensen voor het kwaad, voor de leugen ? Waarom zijn mensen zo koppig in hun eigen wegen ? Dat is een groot vraagstuk in de antropologie, in de theologie en de filosofie. De nieuwe bijbel laat zien dat we met prisma’s te maken hebben, en dat we tot de bron-prisma moeten gaan, tot de oerbronnen des hemels. Men moet de reflectologie kennen om deze verschijnselen te doorgronden. De mens wordt beproefd door deze dingen. Volg de massa niet in het kwaad.

2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

Het is de Laodiceaanse mens die zijn bezit overdrijft, ook zijn relatie met God, zijn goedheid enz. Hij leeft in een overdreven wereld. De mens heeft niets, en moet dat eerst onder ogen komen. Alles om ons heen is bedrog.

3. Ze zeggen niet : Uw wil geschiede, maar ze hebben het altijd over hun eigen wil, en ze willen nog zoveel. Het zit in de mens, en ieder mens moet dit persoonlijk overwinnen.

Het is de wil van het beest van de onwetendheid wat zich projecteert op de mensheid, en dit kan de mens alleen overwinnen door ingeleid te worden tot de hemelse kennis, en daarom is de nieuwe bijbel ook gekomen. De aarde zal vol worden met de hemelse kennis.

4. Eerst is er een gevecht tegen de

leugen.

Voor hen die in onwetendheid leven : Er is geen directe weg tot de hemelse kennis. Het gaat via de confrontatie met de leugen, waarin de mens getest wordt. De hemelse kennis kan dus alleen vergaard worden in de geestelijke oorlog. Eerst zou de mens van wetteloosheid verschijnen, en dit verklaart ook het verschijnsel dat zovelen voor de leugen kiezen. Eerst is daar de confrontatie, en dan wordt de mens ingeleid tot de hemelse kennis.

5. Er is geen weg dan door het geestelijke visnet. Door het geestelijke visnet wordt de opgenomen mens verbonden aan de natuurkennis.

Er moet een verzamel-element zijn in de geestelijke wereld, want het westerse christendom heeft missende schakels, missing links, waardoor het in dezelfde cirkels blijft draaien. Het geheel is afgesloten, en daarom wordt het beeld van het geestelijk visnet gebruikt, dat er nog een werk te doen is.

2.

Durven te lijden

1. Het stopt niet na de ontvangst van het geestelijke, want dan moet je ook nog de opname ontvangen.

Het stopt niet met pinksteren. Er is ook het feest van het hemelse touw, waar Mozes al op wees in de uittocht en waar Paulus op wees, want hij was gebonden in het heilige geestelijke. Zomaar het heilige geestelijke ontvangen is niet genoeg. Er zijn zovelen die claimen het heilige geestelijke te hebben ontvangen, en ze vechten met elkaar. Je moet gaan voor het hemelse touw.

2. Ben jij al opgenomen, of leef je nog in het vlees ? Verlang je naar een uiterlijk teken, of richt je jezelf op het binnenste ?

We moeten beseffen welke rijkdom we hebben ontvangen in de nieuwe bijbel. De nieuwe bijbel, het verborgen manna voor de overwinnaars over het vlees, is de opname van de gemeente, het hemelse touw wat ons tegemoet is gekomen. Dit koninkrijk is van binnen, niet van buiten. De opname moet dus ook als geestelijk beschouwd worden. De vleselijken zullen dit niet begrijpen. Ze beoordelen alles vanuit de materie.

3. Draag het lijden maar, je bent een geestelijke visser. Al het lijden komt ergens anders vandaan.

Het lijden hoort bij het geestelijk vissersschap. Het lijden is een teken dat er geestelijke vissen binnenkomen, telkens weer. Het lijden moet je dus op de koop toenemen. Het is onmisbaar in het vak.

4. Het lijden is niet voor niets. Durf te lijden, het is beter dan vals en onverschillig over de ruggen van anderen heen gelukkig te zijn.

Als je niet lijdt is dat een teken van stilstand. Dan is er geen ijver meer. Er is genoeg lijden om te dragen. Iedereen mag meehelpen. Teveel geluk is een afremmer van groei en van het werk des Heeren.

5. De geestelijke visser gaat langs. Heb je het gehoord ?

Wij moeten gevoelig worden voor het reilen en zeilen van het vissersschap. Wij moeten leren dit pad te begaan, wat de enige weg is. De hemel heeft ervoor gekozen dit beeld te gebruiken. Als de geestelijke visser langsgaat moeten we al het ander werk afleggen. De mens doet werk wat geen werk is. We moeten de geestelijke visser leren herkennen.

TEKST VOOR DEZE WEEK :

‘Het is je niet overkomen, maar het is je geopenbaard.’
Anderlech 1:44

1e Jaargang, nummer 42, 22 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 6

De liefde eist de dood van het vlees, de dood van de zonde. Met minder neemt de liefde geen genoegen. Het sterven van de oude mens is in verbrokenheid, en de opstanding van de nieuwe mens is in verbrokenheid. Alleen in de vreze des Heeren, wanneer de dood des vlezes diep is ingetreden, kan de nieuwe mens opstaan. Het is geenszins de trotse, religieuze haan die men heden ten dage ziet. Er is een pseudo-opstanding bezig in Laodicea, die daar raast, en goed wordt verkocht. Jezus is als het gouden gelukslam wat men verafgood, maar men kent de betekenis en de waarde ervan niet. Snelle paarden heeft men gekozen, maar die zijn op weg naar de afgrond. Al deze snelle wagens zullen in de rivier storten.

De ware opstanding is een verbrokenheid in zichzelf, en komt niet zonder tranen. Vaak is wat voor opstanding vandaag de dag doorgaat opstand naar God. Het is vaak de opstand van het vlees in zijn laatste doodsroerselen om aan het juk van God te ontkomen. Het zijn de laatste stuiptrekkingen van de zonde.

In zijn bespreking van zondag 4 stelt B. Wielenga dat de moderne mens te bang is geworden voor de vreze des Heeren. De mens heeft toevlucht gevonden in dode cliché’s. Hij noemt de afwezigheid van strijd over het algemeen geen teken van gezond geloof maar van de geestelijke slaap, want de heiligen in de bijbel beefden, schreeuwen en kermden als zij tot God naderden. Nu, vandaag de dag, wordt er met het grootste gemak over God gesproken. De ideeën zijn verdeeld, strijden tegen elkaar, en toch gaat men er rustig mee door. Het volk is zwaar en zwaar ziek. Er is een andere, vreemde God, in het spel gekomen. De wereld is ten onder gegaan in vleierij, voornamelijk zelf-vleierij. Wielenga stelt dat de kerk harder moet worden in de waarheid naarmate de wereld verhardt in ongeloof.

Dit betekent een uittocht uit Laodicea. Op adelaarsvleugelen worden wij geroepen tot de wildernis waar behoudenis is. Daarin ligt het geheimenis van de opstanding opgeborgen. We moeten de valse behoudenis en opstanding van stad en kerk achter ons laten. De kerk is van binnen. Het gaat niet om de uiterlijke vormen van de kerk, maar om de innerlijke betekenissen.

Wielenga stelt dat God de waarheid gehuld heeft in geheime orakels. Hij wijst op Freud die religie de ergste ziekte noemde. Er is valse rust onder kerkelijke en bijbelse mensen, stelt Wielenga. Hierin oefenen ze hun boezemzonde uit, stelt hij : verdeeldheid. Wielenga bindt dus geen doekjes om de kerk, en vleidt haar niet, maar steekt het mes erin. Hij is in gevecht met het instituut ‘kerk’. Had de kerk niet de taak om de jeugd in te wijden in de geheimen van openbaring ? Als Jezus vandaag zou wederkomen, dan zou hij met de gesel door de kerk gaan. Dan zou hij al hun markttafels omkeren, en de dieren vrijzetten. J.P. Paauwe riep ook over de moderne kerk : ‘Gaat uit van haar.’ We moeten terugkeren naar de grondbeginselen waarvan is afgeweken. De kerk is het moderne Babylon geworden. Hoog zijn hun torens. Diep zal het allemaal vallen. Wielenga noemt het oordeel een duizelingwekkende afgrond. Hij noemt als vier uitersten : dood, oordeel, hemel, hel. Hij noemt het geloof niet als de verhindering van het klagen, maar de inzetting van het klagen. Als we naar de vier uitersten kijken dan is er niet zomaar hemel of hel. De Heere tuchtigt de mens met dood, oordeel en hel, ieder mens, zoals Jezus hier ook doorheen is gegaan. Ook de hel zal niet het laatste woord hebben, want die zal geworpen worden in de poel des vuurs, wat overigens in de grondteksten genezende kwaliteiten heeft. (Openbaring 20:10,14). Dit is de tweede dood.

In de Statenvertaling staat :

‘En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken.’
Openbaring 20:13

Telkens weer moet de hel zijn inwoners opgeven, net zoals de dood. Soms zijn er nieuwe oordelen, moet de mens opnieuw worden geoordeeld. Het is een samenspel tussen hel en oordeel. Het zijn eeuwige dynamieken in hun dichterlijke zin, niet in hun letterlijke zin, en situaties kunnen verschillen, waar Augustinus ook op wees, want er waren ook wezens in het vuur die eigenschappen hadden om geen schade te lijden in het vuur. Dat kwam al voor in de Egyptische teksten, en het is ook een feit in de dierenwereld. Maar de mens heeft deze teksten akelig verletterlijkt, en velen zijn erdoor in de psychiatrische klinieken terecht

gekomen. Een schande is het. Deze dingen worden niet genoeg onderwezen.

We moeten oppassen voor het menselijke absolutisme in deze dingen, wat eerder spreekt van ongeletterdheid, een gebrek aan taalkundigheid en lexicografie. Dat is al heel lang geleden de kerk binnengeslopen en de kerk heeft er nog niet mee afgerekend, maar heeft een compromis gesloten met deze geesten, een handelscontract, en men handelt in zielen van mensen. Het zijn conventionele machtsverhoudingen, waar ook Rousseau op wees, in plaats van natuurlijke verhoudingen. Daarom moet de mens terugkeren tot de oerbeginselen van de wildernis, en zo tot een nieuwe schepping worden. De schepping is er nog niet geweest. Dit zijn de nachtmerries van de feutus, zoals onze catechismus stelt in inzetting 11.

Dood, oordeel, hemel, hel. Het is de cyclus van het leven. Het wordt allemaal tegen elkaar weggestreept. Alles zal in de ander eindigen. Telkens moeten ze weer teruggeven aan elkaar, inleveren. Telkens wordt er weer gekomen tot een nieuw oordeel. Telkens weer is er ruimte voor nuancering. Het is immers een gedicht. Het is het gedicht van het menselijke leven. Er worden hele andere nadrukken gelegd. Er komen hele andere betekenissen. God openbaart de ware schepping. Wielenga stelt dat het geloof het dogma maakt tot een lied waarin alle heerlijkheden des Heeren worden geopenbaard.

De oude bijbel gaf een mooie belofte : De hellen die de mensen in hun betweterigheid en bitterheid voor elkaar hadden bedacht en gemaakt zullen weggeworpen worden ver in de vuurzee. En dan zal er een totaal nieuw oordeel komen, ditmaal vanuit de hemel. Alles zal herzien worden. Jezus heeft de tafels van de kerk omgeworpen. Wat denken ze wel niet ? Hun gedachtengoed zou niet eeuwig blijven voortbestaan.

De predikant J. van Dalen (1907-1985) uit de christelijke gereformeerde kerk spaarde de kerk ook niet. Hij noemde de leiding verstopt. Die verstopping omschreef hij als liefdeloos ongeloof. (Uit de Levensbron, 1953, p. 395, 399) Laten we beseffen dat alreeds in de oude bijbel de liefde als de meerdere werd bestempeld over het geloof. Als dan de Heere wederkomt zal hij eerder een mens afmeten aan de liefde dan aan het geloof. Zo zullen vele atheïsten de christen voorgaan. De eersten zullen de laatsten zijn. Overigens werden de eerste christenen ook al atheïsten genoemd, vanwege het weigeren de goden van de staat te dienen.

Calvijn noemde de kerk eergierig en huichelachtig, wat alreeds onder de discipelen werd gevonden. Calvijn strijdt tegen de kerk en bouwt hierin zijn eigen kerk. Dat doet hij met voorname leerstellingen. Hij bouwt zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat gaat. TULIP voert niet de boventoon in zijn bijbel commentaar. Het is eerder een voetnoot, die op bepaalde punten zelfs wordt tegengesproken. Het werk van Calvijn is zeer dualistisch van aard. Het heeft namelijk dichterlijke kwaliteit.

TULIP-calvinisten zijn vaak niet voldoende onderwezen in de rijkdom van het werk van Calvijn en diens leer. Ze hebben lopen kersen plukken. Ze hebben dingen overgeslagen die een heel ander zicht over de zaken zou geven. Ongeletterden hebben de koers van het calvinisme bepaald. Daarom moeten we terug naar het verborgen calvinisme. Ze houden het met een reden van de kerk af. Ten eerste is het bijbelcommentaar van Calvijn al ongelooflijk duur om aan te schaffen. En het kost je een leven lang om het te doorspitten. Daarom kunnen jonge mensen al helemaal geen zicht op Calvijn hebben, tenzij hen de hoofdpunten worden uitgelegd, en dat gebeurt niet in het corrupte TULIP-calvinisme. TULIP-calvinisme doet geen eer aan de volheid van Calvijn's werk, aan het geheel. Het heeft dingen lopen wegkappen die belangrijk zijn. Ze hebben lopen rommelen aan het lichaam van Calvijn, zoals de nazi's rommelden met Darwin en Nietzsche. Ze hebben Calvijn geen recht gedaan. Ook hebben ze niet gewaarschuwd tegen zijn duistere kanten, want die zijn er ook.

Toch houdt God de kern van de kerk in barmhartigheid vast om het te beschermen tegen de aanvallen van de vijand, zodat die nauwelijks het honderdste deel van zijn moedwil op ons mag botvieren, stelt Calvijn. De levensbron gaat diep, en Calvijn probeert die te beschrijven. Het is een uitblinkende barmhartigheid van God die we moeten vereren, stelt Calvijn, zoals J. van Dalen wijst op het 'helpen en helen'. De moderne kerkmens blinkt niet uit veelal in barmhartigheid, maar bitterheid naar zijn naaste. Wanneer zal liefde over geloof gaan zegevieren ? Er is een heel eng en naargeestig geloof aan de gang op het erf van de moderne kerk. Dan komt het aan op strijd. Strijdt voor uw kerk. Het is een zinkend schip. Toch zal er een overblijfsel zijn. De kerk kan genezen worden van haar bezetenheid, waar ook J. van Dalen op wees.

De predikant L.S. ten Boer (1898-1979) uit de christelijke gereformeeerde kerk, stelde dat het wonder zich openbaart in de vruchten. Dat was de weg die hij wees. Het gaat niet zomaar buiten de vruchten om. De wonderen komen niet uit de hemelen regenen. Hij noemt dit wonder : de ombouw van het stenen hart. Het geestelijke moet ervoor in de plaats komen. Het hart is in verre oorden van de zondewereld, stelt L.S. ten Boer. Zo werd het hart tot steen, en zo begonnen de stenen te rollen tot de medemens, vanuit dit hart. Hij beschrijft dit als een soort wraak naar de medemens, omdat het hart zelf geen vruchten van de nieuwe mens kent, zo probeert hij ook anderen tegen te houden. Zo gooit hij in woede en wraak

de ander dood met stenen. L.S. beschrijft dit hele proces (UDL 1953, p. 377- 392). Het wonder is dan niet zomaar een wonder, maar een openbaring, en die zal er alleen zijn in de vruchten. We worden dus gewezen op het belang van de natuur. Het gaat om de natuur van de kerk, niet het systeem van de kerk. L.S. ten Boer noemt dat er veel te veel goedkope redenering is omtrend het verbond. Er moet weer verbondsdroefheid komen, en die is niet goedkoop.

Calvijn noemt de verloochening van Jezus door Petrus een misdaad. Laten we beseffen dat dit niet de verloochening van het gehele evangelie is, waar Calvijn ook op wijst, maar dat dit een verloochening van het pad des kruizes is. Petrus wilde alleen delen in de vruchten, maar wilde er de weg niet voor gaan. Hij wilde oogsten, maar niet zaaien. Calvijn gaat zo ver dit de val van Petrus te noemen, als een beeld van de kerk. Hij noemde Petrus onbedachtzaam omdat die in de eerste plaats nooit zich in de zaal van de hogepriesters had mogen begeven. Calvijn stelt dan wel dat het de plicht van de liefde is om de meester te volgen, maar Petrus had zich ergens in een hoek moeten verbergen. Petrus ging te openbaar, en dat bracht hem in de problemen, volgens Calvijn. Zo raakte hij in verzoeking door zijn eigen stommigheid, en dit is dus allemaal het beeld van de Laodiceaanse kerk die met een schijn van dapperheid zich in de verzoeking werpt. Ze zijn dan op verboden terrein. Het is zeer roekeloos. Calvijn wijst erop dat Petrus zekere palen voorbij was gegaan. Hij raast daar een stuk over door. Petrus was buiten zijn gebied, buiten zijn roeping, gegaan.

Calvijn stelt dat Jezus als misdadiger werd bestempeld door de hogepriester, omringd met valse getuigen, en Jezus koos voor het stilzwijgen, omdat hij het lijden hoger achtte dan de moeite om zich vrij te pleiten. Dit werd door de hogepriester vervolgens bespot. Het vlees kwam zo in een schijnoverwinning, en verheugde zich daarover. Calvijn wijst erop dat het lichaam aan banden werd gelegd om de ziel van nog ernstigere boeien te bevrijden. (Calvijn's commentaar op Lukas 22:54)

Calvijn noemt de houding van Petrus hierin chronisch, want al eerder strekte hij de hand in overijling uit tot verboden middelen om het kwaad af te wenden. Petrus had immers zijn mes getrokken tegen een overmacht. Hij was vervallen tot de ijver der dwazen, stelt Calvijn.

De leer van de immergroeiende blijdschap, een zeer gevaarlijke leer van Johannes Calvijn, was de bron van TULIP, maar deze heeft ook een middelaar, namelijk Calvijn's commentaar op Mattheus 26:52 : 'Keer uw zwaard terug in uw schede, want allen die het zwaard nemen zullen door het zwaard vergaan.' Het individu mag niet doden, stelt Calvijn, dus Petrus was voorbarig, maar de overheid mag wel doden. Volgens Calvijn is er een verschil tussen mens en overheid, want de overheid is de dienares van God door wie God zijn oordelen uitvoert, door de rechterlijke macht. Zo probeert hij dus Mattheus 26:52 goed te praten, dat als iemand een doodslager is dan volgt het zwaard van de rechters. Maar in de grondteksten gaat dit over de engelen. Het is geen vrijkaartje voor aardse overheden, maar Calvijn geeft aardse overheden zo wel heel veel macht, en vandaar dat deze tekst uit de geschriften van Calvijn een middelaar is tussen de immergroeiende blijdschap en TULIP. Zo wordt de dronken soldaat in het zadel geheven. Wel probeert hij dat dan weer wat af te zwakken, wat zijn aard is. Calvijn laat de touwtjes telkens weer vieren, want dit zou ook dan weer een eigenschap van God zijn, volgens Calvijn, maar al met al is het toch overmatige en extremistische goedpraterij van het aardse schijngezag. Het is het zwijn waarop Calvijn's leer van de immergroeiende blijdschap rijdt, en zij zijn de ouders van TULIP, het zwijnenkind.

We zien zo nog twee verborgen bronnen of punten van TULIP :

1. immergroeiende blijdschap (Calvijn's commentaar op Johannes 16:20) - Evergrowing joy
2. vergoddelijking van overheidsgezag (Calvijn's commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates

ED-TULIP

ED is de twee agenten die de TULIP-theocratie hebben gebouwd. Calvijn zelf zwakt dit in zijn verdere leringen af en ontkracht het zelfs op sommige punten. Zaak is dat de calvinistische kerk hier grotendeels mee verder ging, waardoor ED-TULIP een Laodiceaanse gevangenis voor de gehele mensheid werd. In het Engels is hiervoor het ezelsbruggetje : The tulip of Ed (de tulp van Ed). Ed is een tulpenhandelaar die zijn tulpen op een aggressieve en bedrieglijke manier probeert te verkopen. Ed is in die zin Calvijn's alter-ego, als zijn jack-in-the-box. Vaak blijft die gewoon rustig in de box zitten, maar soms springt of vliegt hij eruit. Dan legt hij even flink het mes tegen de keel.

Terecht stelt Calvijn dat de mens meer geneigd is tot het strijden dan het kruis te dragen. De ijver heeft buitensporige vormen aangenomen, stelt Calvijn.

VAN HUS TOT CALVIJN - 1

Het kruis van Johannes Hus - de tachtigjarige oorlog en het Alva probleem in Nederland

We hebben het al wel eerder gezegd : de wereld is in een steen. Beweging is een optische illusie afhankelijk vanaf welke hoek je in de steen kijkt. Dat geeft

namelijk een bepaald spectrisch en reflectisch fragma. Dit is onderhevig aan allerlei krachten van de steen, veelal verborgen. Daarom is het belangrijk de steen niet zomaar weg te gooien want het is je leven en heeft maximale potentie. Het is dus belangrijk te leren kijken in de steen. Dit is wat vroeger in de reformatie propositie of profetie werd genoemd. De geschriften en preken moesten geschouwd worden, verder uitgewerkt en uitgelegd. Dit is wat in de synode van Wezel in 1568 – net na de komst van Alva in Nederland, de schrik van Spanje, de ijzeren hertog – de taak van de profeten werd genoemd. De profeten waren dus een belangrijke taak aan het begin van de reformatie, en later werden ze stapsgewijs uit de kerk verbannen.

Wezel is nog steeds een grote schuilplaats in de vervolging door de geest van Alva. De geest van Alva woedt nog steeds, trekt nog steeds velen mee in zijn netten. Het is dus belangrijk dat de mens de schuilplaats van Wezel in Duitsland leert kennen.

Heb je je steen nog wel, of heb je het weggegooid ? Verruild voor de drugs en het vuurwerk van Alva ? Alva stond voor de grootspraak en het materialisme van het vlees. De tachtigjarige oorlog was nodig om hiervan vrij te komen, van de geest van Spanje. Duitsland was hierin een hulp als schuilplaats voor de vervolgde Nederlanders.

Als je een 'calvinistische gereformeerde' bent geworden, dan betekent het niet dat je een volgeling van Calvijn bent, letterlijk, maar dat je hebt leren schouwen in de steen van Calvijn, en zijn leer een kwartslag hebt kunnen draaien. De reformatie maakte zowel alles beter als slechter, en liet een dieper kruis zien. Daarom is het onzin om de reformatie letterlijk te nemen, omdat het namelijk alleen maar dichterlijke waarde heeft. Het zijn gedichten. Het is een allegorie van de kerkgeschiedenis. Daarom werd er in de synode van Wezel in 1568 opgeroepen om terug te keren tot de grondteksten en grondtalen, die symbolische uitleggende en uitwerkende talen zijn. De mens moest terugkeren tot de woordkunde. Dat was het werk van de Wezelse profeten.

Wie ben je in de tachtigjarige oorlog ? Alleen de dichters zullen overleven. Zij halen het beste uit het Woord, en het beste uit de geschiedenis, als ware regressieven, als ware calvinistische gereformeerden.

Je kon niet zomaar ontsnappen, en je kunt niet zomaar ontsnappen. Duitsland, het land van de reformatie, werd tot een grote schuilplaats, maar ontwikkelde zichzelf ook tot een monster. De mens ging van het ene monster over tot het andere. De ware martelaren van de reformatie werden niet gehoord. Laag na laag werd er over hen heen gebouwd, over hun bloed en beenderen. Het is belangrijk terug te keren tot de martelaren. De reformatie begon eigenlijk al in de jaren 1300 en 1400 toen Johannes Hus in Bohemen tegen de expansiedrift en simonie van de katholieke kerk streed. Simonie komt van Simon de tovenaar die de geestelijke gaven van Petrus probeerde over te kopen, en die dus staat voor de handel in geestelijke goederen en geestelijke ambten, dus de gehele christelijke verkoopmarkt van geestelijke zaken, terwijl Jezus al zei : 'Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.' Johannes Hus kwam vanwege zijn verzet op de brandstapel terecht. Tot dit kruis moeten wij komen, en bedenken dat de reformatie rustig doorging met allerlei vormen van simonie. Luther predikte ook tegen simonie, maar het hele zaakje ging al snel bergafwaarts. De mens dacht Spanje te hebben verslagen, maar geestelijk ging het nog steeds door. De mens was nog steeds in de grip van Alva. De mens is op een landmijn getrapt en heeft het niet eens in de gaten, vanwege de geesten van Alva die hem telkens volpompen met drugs. De mens houdt ervan om met lange limousines door de straten te rijden.

Terug naar Wezel en Emden dus, Duitse fundamenten van de Nederlandse reformatie. Draag je kruis. Kom als een Hussiet. De oude profeten, Jezus, Hus, Luther, enzovoorts, streden allemaal tegen de simonie, de verkoopgoochelarij van geestelijke dingen, bedieningen en ambten. De simonie was ook een soort vriendjespolitiek van het elkaar veren in de kont steken. Kijk om je heen en zie dat vele kerken nog steeds bolwerken zijn van simonie. Men laat zich graag omkopen. Men maakt graag contracten met de duivel om hierdoor verwend te worden voor de rest van z'n leven. Allemaal aan de drugs vergeten ze dat het nog steeds oorlog is, dat Alva hen nog steeds op de hielen zit. Het is nog steeds oorlog, de tachtigjarige oorlog. Men heeft gebogen voor de waanpiraten.

Vannacht had ik een droom van de hemelse dichters als geuzen op hun schepen, en als landgeuzen werkende vanuit hun schuilplaatsen in Duitsland, als germanen tegen het verletterlijkende materialisme. Het ging niet om de uiterlijke vormen, uiterlijk vertoon, maar om de woord-diepte van de gedichten, en het bracht een nieuwe kerkenorde, die van het hart, maar die kerkenorde was al gegeven in Wezel en Emden. Het stroomde voort vanuit het kruis van Johannes Hus.

Gooi de steen niet weg. Het draagt een diep kruis, je sleutel tot de schuilplaatsen van Wezel en Emden. Zonder kruis geen ingang. Met het kruis zul je ook anderen binnen laten komen die met jou 'kruizen'.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 43, 24 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 7

Calvijn noemde het dwaasheid als overwinning wordt voorgesteld zonder strijd. De eeuwige strijd tussen genade en werken wordt overbrugt door strijd, en die lijdt tot de dood van het vlees. We noemen dit ook wel het harde werk. Er is geen overwinning, geen weg tot de witte steen, het boek des levens, het verborgen manna, het verborgen calvinisme, dan door de strijd. Strijd om in te gaan. Het komt je niet aanwaaien. Er is niet zomaar een uitverkiezing, of zomaar een vrije genade. Dat zijn westerse misvertalingen. Niemand zou zo’n rechter op aarde vertrouwen die zomaar genade zou rondverspreiden als je zijn voeten zou kussen. Het is niet realistisch, en zo was dat in de bijbel ook niet, maar het westen heeft dit verkondigd vanwege marktgedrag, en het heeft enorm lopen sjoemelen. Het zijn scammers. Het westen is gevallen voor de Indische liefdesscam, en heeft er een hoge prijs voor betaald. Het is een scam van snelle zelfvergoddelijking en vleierij, voornamelijk zelfvleierij. Ik had er vannacht een droom over, dat ik in een slangenput was, en een gevecht moest leveren tegen velen van die Indische slangen die werkten met bedrog. Die slangenput is wat de aarde is, voornamelijk in het westen. Indische slangen hebben de aarde ingenomen en de mens doof gemaakt voor de waarheid. De mens dient zo de Indische slang en noemt het God en Jezus. Dat is wat TULIP is, of de TULIP van ED.

Het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. Om ons heen ligt het geheimenis van de wetteloze. We moeten dieper naar binnen en de sloten breken, de Indisch-calvinistische slangen van TULIP, of de TULIP van ED.

Calvijn wijst op de kerkvader Cyrillus die stelde dat het lijden van Jezus deels vrijwillig was en deels onvrijwillig. Jezus heeft inderdaad ook gestreden en getoetst. Wij hoeven niet zomaar alles over ons heen laten komen. Jezus keerde de andere wang, maar droeg ook een gesel. Jezus was geen doetje. Hij was aan ijzeren discipline onderworpen, en deelde die ook uit, maar alles met gematigdheid en zachtmoedigheid, zoals ook Calvijn altijd de touwtjes weer liet vieren, en zo ook het oordeel des Heeren aangaf. Toch had Calvijn extremistische trekjes, en daarom moeten we niet bij zijn Instituties blijven, maar moeten we bij zijn Bijbel Commentaren zijn. We moeten niet zomaar Institutie-calvinisten zijn, want dat leidt al snel tot TULIP. Maar wij moeten exegetische calvinisten zijn, oftewel calvinistisch-gereformeerd, wat een andere term is voor neo-calvinisme. Iedereen die zich in het werkgebied van Calvijn begeeft heeft een strijd te voeren tegen TULIP. En dit zijn slangen. Onderschat het niet. Calvijn waarschuwde ervoor dat er een roekeloze ijver de kerk was binnengeslopen, die slechts tijdelijk en vluchtig was, maar geen fundament had. Het was onberade ijver.

Calvijn stelde dat er altijd een wederzijdse betrekking was tussen het verbond van God en het geloof van mensen. Hierin zouden oude schaduwen van de wet wegvallen om plaats te maken voor een blijvend en eeuwig verbond. (In zijn commentaar op Mattheus 14:24). B. Wielenga wijst ook op de commentaren van Calvijn, die volgens hem een bewijs zijn van de gezondheid en zuiverheid van zijn geloof, want Calvijn ging rustig door met de verklaring van Leviticus tijdens het kerstfeest wat gevierd werd. B. Wielenga stelde dat Calvijn van geestelijke adel was. Natuurlijk heeft hij hierin deels gelijk, voornamelijk als het om de commentaren van Calvijn gaat.

Het koninkrijk van God is binnenin. Dat moeten we blijven herhalen voor onszelf. We kunnen geen heil van buitenaf verwachten, maar als het van buitenaf lijkt te komen, dan is het nog steeds binnenin, omdat het koninkrijk van God een lens is. Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 26:26 dat de Heere door de verborgen werking van het heilige geestelijke vervult wat is beloofd, en hij waarschuwt tegen letterknechten. Calvijn wijst dan ook op het verborgen bestuur Gods. In 26:21 noemt hij dat het gebruik van het vlees en bloed van Jezus slechts zinnebeelden zijn, en in 26:24 noemt hij dat de goddelozen de kostelijke gaven van God misbruikten. Deze zinnebeelden liggen ver weg van wat ze heden ten dage in de westerse kerken veelal prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook uitvoerig op wijst. Met kerstfeest durfde Calvijn over Leviticus te prediken, en gaf daarmee de diepte aan van de zinnebeelden van Jezus, dat in diepste dit de strijd was tegen de zonde. Het behoort tot het voornaamste van de leer van Calvijn, dat de zonde ontmaskert dient te worden en te worden bestreden, waarvan het boek Leviticus ook een zinnebeeld is. Hoe dieper men in de leer van Calvijn gaat,

zoals gepredikt in zijn commentaren, hoe verder men verwijderd raakt van TULIP. Het ligt allemaal veel genuanceerder. Vandaar ook dat wij spreken over een verborgen calvinisme, wat angstvallig van de mensheid wordt weggehouden.

Calvijn wijst erop dat het hele Judas verhaal al werd aangekondigd in Psalm 41 : ‘Die als vriend met mij aan tafel zat, heeft de verzenen tegen mij verheven,’ (vers 10) en dat we beseffen dat wanneer onze huisgenoten tot verraders worden wij delen in het lijden van Jezus. Calvijn noemt het schijnvrienden die ongelooflijke gruweldaden plegen, en dat ook de kerk door dit lijden heenmoet. Laten we ook beseffen dat Calvijn stelde dat Jezus slechts kwam als een herinnering aan het Oude Testament, als een terugwijzer. Men heeft Jezus uit die context losgekapt en er iets heel anders van gemaakt. Yeshua werd in de grondteksten van het Oude Testament al volop genoemd.

In 26:20 stelt Calvijn dat Jezus eerst staande deelnam aan het Pascha want het moest de uittocht uitbeelden van hen die op pad waren. Aan het begin van de avond werd het lam geslacht en het gebraden vlees werd gegeten. In het Aramees gaat het hier om het volgen van de ster van het lamsbok, wat betekent : ‘iets wat heel lang duurt’, wat ook de uittocht uitbeelde, de lange tocht door de wildernis, om aan te tonen dat het niet iets gemakkelijks was, maar waar men alles voor moest opgeven. Om deze dichterlijke teksten letterlijk te nemen zoals in het westen, wat in vele moderne kerken gebeurt, is onverantwoord. Men is door de verletterlijking van deze teksten vervallen tot afgoderij. Calvijn stelde dat nadat er staande van het Pascha was gegeten, Jezus het avondmaal vierde.

In de Talmoed wordt gezegd : 'Sta op, besnijd jezelf en offer het pesachlam.' Dit wordt niet letterlijk gedaan, want het is ook niet letterlijk bedoeld. Als je je hart besnijdt dan zie je zelf wat het betekent. Het koninkrijk van God is van binnen. Het is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen de zonde, het gevallen menselijke vlees, het ego. Het wijst terug op de Egyptische Ra die een doortocht maakte door de onderwereld als een besnijdenis. Hij was in de vorm van een ram of lam (Aries).

In het Aramees is het lam een beeld van de fallus die zijn zaad (bloed) moet geven als een zelfoffer tot gehoorzaamheid. Het lam is ‘de dienstknecht’ in het Aramees. Hoe men dit allemaal heeft lopen verletterlijken is te gruwelijk voor woorden, maar men heeft zo een contract gesloten met de geest van ongehoorzaamheid. Het is een gruwelijk geheimenis in het westen, wat uiteindelijk geboorte gaf aan het varken van TULIP. Het is bloedschandelijke ontheologie. Hierop is de afgeweken Jezus-cultus in het westen gebaseerd. Ze hebben van Jezus een object gemaakt, allemaal ter waarborging van het consumerisme. Het is een markt die gedreven wordt door bloedgeld, de geest van Judas.

Telkens weer hebben we de tendens in de geschiedenis gezien dat de mens zichzelf gespaard heeft ten koste van anderen, en ten koste van de dieren, terwijl Jezus altijd de gestalte aannam van een dienstknecht en de grootste liefde heeft getoond door zijn leven te geven voor anderen. Dit voorbeeld is niet gevolgd, ook niet door de moderne kerk. Het opportunisme krijste tot de hemelen, allerlei zelfzucht en eigenaardige hebzucht, tot een grote diabolisch-schijnheilige manifestatie op aarde.

In de voortijdse mythologie zette de amazone de voet op de borst van de overwonnen man, als een beeld van de besnijdenis van zijn borst, want daarin zit alle hoogmoed van de mens. De man moest weer lam worden, oftewel jong, wat ook een betekenis is in het Aramees en waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De man moest weer kind worden, want hij was te ver afgedwaald in zijn valse schijnvolwassenheid. Het lam is in het Aramees ook een soort vis (p’r, pa’ra), zodat in diepte deze teksten ook wijzen op de visvangst. De vis is een beeld van de leugen en de eenzijdigheid die moet afsterven, en deze geestelijke visvangst had het volk in de wildernis nodig om ook maar enig verder te komen. Dat is ook wat de voet van de amazone op de borst van de gevallen man voorstelt. Jezus was wijzende op het zijn van de visser van mensen die het vlees moet doden. Het betekent de berekening en ontmaskering van de tijdelijkheid van het leugenvolle leven van de zonde.

De man moet zich niets inbeelden. Zijn tepel voedt de mens niet, en toch loopt de man met zijn borst te pronken. Het is allemaal kunstmatigheid. Als de amazone met haar voet over de tepel van de man gaat, dan treedt zij de druiven, dan vist zij, dan doet zij zijn vlees sterven, tot een zekere weg van wedergeboorte, zoals in de voortijdse en Orionse amazone mythologie. God zal namelijk alle pronkende borsten van de gevallen man verlagen. Op de grond zullen zij liggen om van het avondmaal te leren, en zij zullen geen deel hebben aan het Pascha, wat staande onderhouden werd. Zij moeten leren zelf het Pascha te zijn. Alles is in de westerse wereld omgedraaid. Het heeft de oorspronkelijke betekenis van het Aramees niet meer, wat de taal van Jezus was. Die taal sprak hij ook aan het kruis. Daarom hebben velen Jezus nog nooit aangenomen, omdat ze zijn eigen taal hebben verloochend. Zo lopen zij rond met een andere Jezus, met een ander evangelie, waarvoor Paulus had gewaarschuwd.

De man moet weer terugkeren tot de moederborst, en weer lam worden : van man tot jongen worden, wat de Griekse betekenis is van het lam. De hedendaagse, moderne man lijkt

namelijk in de verste verten niet op Jezus, ook al staan ze vooraan in de kerk. Met hun stropdassen en vooruitgeschoven borsten staan ze tot God te pronken, en voornamelijk tot de anderen in de kerk, en een ieder die het kan zien. Heeft niks met Jezus te maken, en al helemaal niks met het kindeke Jezus, de gestalte die Jezus aannam. Heeft niks met het lam te maken, met zelfoffering en gehoorzaamheid. Ze hebben andere goden gemaakt, van God een object gemaakt, opdat ze het zouden kunnen misbruiken in hun voorwerpelijke ontheologie. Zo maakten zij een gouden lam zonder betekenis. Het werd hun geluksmascotte. Zo konden ze hun gruwelijkheden bedekken.

Een voet op de hoogmoedige mannelijke borst, een voet op zijn tepel. Zo was dat op Pniël. Jakob's heup was gebroken, zijn spier was geslonken, zijn borst besneden, en zo lag hij bijna ademloos op de grond. Zo had God hem overwonnen, en zo had hij zichzelf overwonnen. Alleen als kinderen en lammeren zullen wij binnengaan, als vissen uit de rivier opgenomen.

Calvijn noemde zowel de kerk als het Woord vrouwelijk. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moesten terugkeren. Kerk en Woord zijn twee 'amazones' in de leer van Calvijn.

Het lam, of het gehele geheimenis rondom het lam, is in het Aramees het sterrenbeeld Aries, immara, immar, mara, mr, wat ook de meesteres betekent, de bezitster.

In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek, in de Halal, staat hierover :

'Aries, de Ram, het Lam, de Arren, als het lamsvacht, is een ander beeld van Naphtaliy, van de visserij. De Ram staat voor de misleiding, het verdraaien, de valstrik (ayil, uwl, ool, verdraaien in het Hebreeuws). Dit heeft te maken met de gedraaide horens van de ram. Het lam is de Ovis Aries, ook een vorm van Aries, als de Arren, het lamsvacht, en de basis van visserij. Naphtaliy is bewapend met valstrikken, Aries, voor de jacht. Hij is bewapend met lasso's en touwen om te vangen en te binden. Zijn wapens hebben punten en haken, om te steken, te piercen.'

'Naphtaliy komt Gad en Levi hierin tegemoet, door Pisces, visserij en Aries, het verdraaien, als terugdraaien. Naphtaliy brengt terug naar de primitieve, oorspronkelijke ordes. In Aries is er een poort tot de dieptes van het paradijs, voordat alles omgedraaid werd. In Aries kunnen wij terugkeren tot de oorspronkelijke boom van de geestelijke kennis. Dit was een orakel, de Levitische Zodiak, de Nakas, oftewel de tijdschijf van tucht.'

'Judah had een verbinding met Naphtaliy, visserij, met Aries, lokaas, valstrik. Judah moest voorbereid worden op de geestelijke buffeljacht.'

'Het woordje 'priester' komt van pater, petrus, de vader-rots. Aries, het lam, is eraan verbonden, als P-ries-ter, P-aries-ter.'

Nu, laten wij hier even verder bij stilstaan : P'r, pa'ra, is Aramees voor lam, en een soort vis. P'r en aries worden tot priester, waarin de geestelijke visjacht (van de visser van mensen) verbonden is aan de aries, het geheimenis van het lam en de lamsjacht, die uitvoerig in de Halal worden besproken. Laten we verder kijken wat de Halal hierover zegt in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek :

'In het Aramees moest Samuel de Filistijnen verslaan door Aries op te wekken, en door in Aries ingewijd te worden. Samuel moest leren werken met het lokaas, met valstrikken, in jacht en visserij. Zo werden de Filistijnen verslagen (I Samuel 7). Samuel was een shaphat, een slager, en woonde in Ramah, wat opvoedplaats van kinderen betekent.'

'Daar waar er gesproken wordt over 'het slachten van een lam', wordt in de Aramese grondtekst gesproken over 'ingewijd worden in Aries', wat dus heel anders is, namelijk het ingewijd worden in visserij, wat juist gaat over tot de diepte komen van heilige slavernij.'

'Aries is het teken van Naphtaliy, als het lamsvacht, het fundament van de visserij. Men werd dus ingewijd in de Naphtaliy stam.'

'Vissen staan voor vruchtbaarheid en vermenigvuldiging, wat betekent van de heilige gebondenheid komen tot de heilige slavernij. Dit is wat het eeuwige zaad doet. Het verbindt ons aan de bron, en laat de bron door ons heenwerken, ons aansturen.'

'Het eeuwige zaad kan dus niet losgekoppeld worden van de eeuwige slavernij.'

'Iyowb (Job, Aramees) 23

: 3 – Iyowb is zoekende naar de plaats van de jachtmaaltijd in het Aramees.

: 4 – Deze plaats is de plaats waar hij wordt klaar gemaakt voor de oorlog en de jacht, voor het oprichten van de wet en het recht. Het is de plaats waar zijn mond wordt gevuld met bestraffing en kastijding.

: 5 – Op deze plaats zou Iyowb in staat zijn de woorden van de Amazones te horen en gehoorzamen, waaruit profetische liederen zouden voortkomen (chants) – NY in het Aramees. En hij zou hun instructies begrijpen.

Deze plaats is Issaschar, de leegte – het piercen, waar gegeten wordt van het jachtmaal. Dit is waartoe GAD moet leiden. Dit is ook wat de 'tafel van de toonbroden' in de grondtekst betekent, namelijk 'de plaats van het jachtmaal

waar het vlees ligt'. In het Aramees is dit de Peter, Pater, Patura, ptwr, als Petrus.

Judah-Issaschar is de verhouding honger-jachtmaal. Issaschar is nodig om daadwerkelijk tot overwinning te komen over de vijand.'

'Leviticus 9 gaat over de achtste dag, wat in de wortel tekst betekent : de dag van het vetmesten. De achtste dag is ook de dag van het tweede scheppingsverhaal, van de twee bomen. De Levieten moesten in de Aramese-Hebreeuwse grondtekst ingewijd worden in Aries, in de visserij, door de stam Naphtaliy. Ook moesten ze ingewijd worden in Taurus, de runderjacht, in het Pi gebied.

In vers 3 moeten ze de jonge bok, sepra, sepray in het Aramees, overwinnen, ook : 'trouwen'. De Levieten kregen dus de opdracht om heel diep in het Sepra-Mercurius systeem te gaan, om dit beest te overwinnen. Zij moesten zelfs trouwen met dit beest. In de grondtekst gaat dit over 'terugroven'. Pan had namelijk dit oog gestolen. Daarom zien we in vers 2 de strijd tegen Pan, paniym. Pan is het koperen wasvat, wat hij had gemaakt van de geroofde visioenen van oorlogsvrouwen, van spiegels.'

De hele dynamiek tussen man en vrouw is dus een 'jachtsdynamiek', in de zin dat het vrouwelijke het mannelijke moet leiden tot de afsterving van zijn vlees, de hemelse slavernij en de mogelijke wedergeboorte. Deze dynamiek is buiten het paradijs omgedraaid door de zonde, waar de man denkt te heersen over de vrouw. Nu is er geen letterlijke heerschappij van de vrouw over de man, omdat het slechts zinnebeelden zijn binnen de mens zelf, die altijd een mannelijke en vrouwelijke pool zal hebben. Ook zal de nieuwe mannelijke mens zijn valse, vleselijke vrouwelijke kant moeten overwinnen, vandaar ook de strijd van Jakob op Pniël waar hij God overwon, en waar hij werd overwonnen door God. Daadwerkelijke letterlijke machtsverhoudingen en hiërarchieën zijn daarom ook niets dan illusies. De mens is letterknecht geworden ten koste van de diepere betekenis. Vandaar ook ons Aramees betoog. Heeft u een Romeinse Jezus, dan heeft u Jezus niet aangenomen, noch begrepen. U zult terugmoeten tot de Aramese Jezus, en ontdekken dat dit slechts een principe is, en geen persoonlijkheidscultus. Jezus waarschuwde zelf ook voor de aanbidding van zijn persoon. 'Wat noemt u mij goed ? Alleen God is goed.' Jezus kwam slechts om de weg te tonen.

Als Calvijn het Woord de leermeesteres noemt waaraan de mens zich moet onderwerpen, dan moeten we ook beseffen dat zij een behendige jager is die het vlees, de zondemacht, zoekt te vangen en te doden, want het vlees is uitgezonden om de ziel van de mens te bedreigen en te doden. Het doden van het vlees is één van de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt, na de ontmaskering van het vlees. Wij mogen hierin dus zeker geen blinde jagers zijn. Daarom moet zij het vlees wel doden en de mens maken tot hemelse slaaf. Er mag niet afgeweken worden van haar inzettingen, anders zal de mens de eeuwige dood vinden. Calvijn's leermeesteres spaart de zonde niet, en is meedogenloos tot de zonde, maar zij laat ook telkens de touwtjes vieren, en matigt haarzelf voortdurend in het oordeel, wat telkens weer terugkomt in de leer van Calvijn. Zij is bedachtzaam en zachtmoedig. Hierin neemt zij met niets minder genoegen dan met Jakob's tranen van verbrokenheid, want een hart zonder tranen is een hard hart waar niets in vruchtbaarheid kan groeien. Het menselijk geslacht was te ver afgeweken in verharding en moest daarom terugkeren tot de levendmakende tranenrivieren. Maar hoevelen durven vandaag tot die rivier te komen ? Calvijn predikte het touw en de onderdrukking van de menselijke wil, onderworpen aan de leermeesteres van het Woord, opdat de mens zo zou worden opgevoed tot gerechtigheid. Laten we onze hoofden buigen om tot die God te gaan.

VAN HUS TOT CALVIJN - 2

De eerdere reformatie – de Hussitische oorlogen in Bohemen (Tjechie)

Vandaag de dag moet er zelfs in de kerk geevangeliseerd worden, zending bedreven worden, omdat ze zo afgeweken zijn. Denk aan al die kinderen die daar moeten opgroeien, totale horror. Heb je een hart voor ze ? Ken je zelf het evangelie al ? Heb je wat te prediken ? Kun je deze kinderen helpen, of laat je ze aan hun lot over ? Ze raken verdwaald op de kermissen van ijdelheid. Ze leven als armen, leven als dieren. Heb je een hart voor ze ? Je kunt ze niet helpen dan door onderwijs.

Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van het avondmaal, het onderwijs. Het was niet letterlijk. Jozef gebruikte zijn zilveren beker om erin te schouwen, hemelse orakelen te zien (Gen. 44:5). Het avondmaal was een beeld van het hemelse woord en de profetie. Maar de mens heeft het verletterlijkt en het leidde tot gulzigheid en dronkenschap.

Johannes Hus streed tegen de tafelschuimerij en de daarbij horende simonie (geesteshandel) van de katholieke kerk. Hij woonde in Bohemen, Tjechie, onderdeel van het Roomse rijk, wat ook steeds meer het Duitse rijk werd genoemd. Hij werd opgepakt door de geestelijke elite en in Konstanz op de brandstapel gezet. Konstanz ligt in Zuid-Duitsland, in Baden-Wurttemberg. Hij was een eerdere reformator in de jaren 1300 en 1400. Ook Hieronymus van Praag werd opgepakt en kwam ook in Konstanz op

de brandstapel terecht. Dit is ook de reden waarom de verdere reformatie in Duitsland gebeurde, want hier was het bloed van de reformatorische martelaren gezaaid. Luther wijst ook op Hus als zijn inspiratie. Er is dus nog een laag onder de Duitse reformatie, in de ondergrond, daar waar de moddermannen leefden, in de jaren 1400. Na de dood van Hus en van Praag waren de Hussieten woest. Zo begonnen de Hussitische oorlogen. De Hussieten hadden wagen-forten gemaakt van huifkarren, als rijdende forten dus. Deze oorlogen liggen dus nog onder de tachtigjarige oorlog, en liepen van 1419 tot 1434. Uiteindelijk leidde dit tot een alliantie tussen de katholieken en hussieten in Bohemen. De hussieten werden eindelijk erkend door de katholieken. In het eeuwig evangelie zien we die samenwerking ook weer terug. Er zijn zowel katholieke elementen als hussitische elementen die op elkaar inwerken in het hemelse sieraad. We mogen nooit te zwart wit worden.

We moeten blijven schouwen in de beker van het avondmaal. Als je in de urim kijkt, het woord, om zo diepte en verbanden te vinden, dan kom je zo tot de thummim, de profetie. Blijf dus kijken in de geschiedenis, in het vleesgeworden woord, maar ga dit woord niet verheerlijken en verabsoluteren, maar kom tot het verborgen manna. Daarvan is het avondmaal een beeld, van de propositie, de diepere waarde, de profetie, oftewel de verwerking ervan.

Waar sta je ergens in deze oorlog, in deze studie opdracht, het schouwen van de steen ? Of kom je slechts tot de uiterlijke, ijdele vormen ervan om je erdoor te laten bedriegen ?

God en Jezus zijn niet zomaar personen maar titels, graden of trofees van een zeker spel uit de kerkgeschiedenis, en uiteindelijk zijn het principes. We hebben de wisselwerking besproken tussen het onderwerpen hieraan, door zelfverloochening, de wording, het zijn, en het ontvangen, het hebben. Op dit slagveld gaat het vaak mis, dat mensen vastgroeien aan een kant, in een extreem. Vandaaruit gaan ze hallucineren, want het is zware drugs. Daaruit vormen zich ook de kerken en anti-kerken.

De mens moet het leren te behalen, want het is een spel. Het moet dus gewonnen worden en niet zomaar dat het je op de jas gespeld wordt. Heb je het wel echt gewonnen, verdiend, of waan je gewoon, als een soort spijbelkunstje ? Heb je je examen wel goed doorlopen ? De mens kan zich niet zomaar alles toeeigenen. Daar komen de grootst mogelijke ongelukken van.

Ik sliep half. Ik had een soort droom terwijl ik dieper in slaap viel. Ik was in de gang van het huis en buiten was het overweldigend helder weer. De voordeur stond een beetje open en er begon een soort witte rook of witte stof binnen te komen. Door de opening kwam een textielen zak waar alleen twee gebruikte zakdoekjes in lagen. Ik ging toen naar de kamer en ik merkte dat ik begon te zweven en kon vliegen. Er was ook nog iemand anders die ik kende, en die begon ook te zweven. Het was een beveiliger. Ik dacht : ‘Als er nu maar niks geraakt zal worden,’ want er stonden allemaal beeldjes ook op kastjes. We hebben toen het raam opengezet en zijn naar buiten gevlogen. We moesten weg uit Konstanz.

Wat is er gaande ? Ik heb altijd een haat-liefde relatie gehad met de kerk. Aan de kerk ontbreekt behoorlijk wat, en je moet ook niet te dichtbij komen, maar Johannes Hus zei al dat er ook een hogere kerk is, en die is onze moeder. Er is ook een hemelse kerk, en die kunnen we niet zomaar wegdoen, dus de kerk is een heel dichterlijk begrip waar we mee blijven werken.

Als we het over de reformatie hebben, en ook over de eerdere reformatie van Johannes Hus, dan hebben we het over een gat wat geopend werd, maar er werd gelijktijdig een put van de hel geopend, want de katholieken pikten het niet. Daarom werd het in de reformatie zowel beter als slechter. De katholieken spreken natuurlijk rigil kents en latijn, en hadden verschrikkelijke wonden toegebracht aan de verzetsstrijders.

In de reformatie kwamen totems tot de aarde, zoals beer, wolf, gorilla, en allerlei prehistorische mensvormen, de oermens, de mens uit de stenen stijdperken, de hollenbewoners, die opstonden tegen het rigil kentse imperialisme van het katholieke rijk. De mens moest terug naar de natuur.

In de zogenaamde zondeval van de nordics, de val van de nordics, in dat proces, werd de aarde geschapen. Het is belangrijk dat de mens uit deze verdichtingen komt en weer terugkeert tot de prehistorie. De nordics vielen zo diep dat het kwam tot rigil kentse versmeltingen, zoals de reformatie ook nog vele valse katholieke elementen heeft. Rigil kent is typisch de lagere, vleselijke nordics. Het is dus een strijd tussen de natuur, en rigil kent. Met de reformatie begon alles ook weer snel dicht te roesten, vanwege de katholieke onderdrukkingen, zowel bovengronds als ondergronds. We moeten het dus van de geschiedenis hebben, en teruggaan naar de opening, wat al begon tijdens de losbarsting van de islam tegen het katholieke systeem, tegen het westerse, verletterlijkte christendom.

Het was een totem gegeven aan de aarde, tegen het katholieke rijk, maar deze totem moest nog verdiept en uitgewerkt worden als een orakel, nog beter gericht worden, dus daarom moest de boheemse reformatie nog komen, en de duitse reformatie, en daarna nog de calvinistische reformatie. Calvijn maakte het zowel beter als slechter. Daarom moeten we de geschiedenis in, en daarom moeten we terug naar de

prehistorie, de stenen tijdperken.

De val van de nordics was iets groots in de gallactische geschiedenis. Er was een boom met verboden vruchten die werd bewaakt door een zwijn, het beeld van de vraatzucht, en de nordics lieten zich erdoor verleiden, door een valse vrouw ook, die aan de man onderdanig was. ‘Kom tot de boom van rigil kent, eet van haar vruchten.’ En zo hoereerde de man met haar, met deze vraatzucht en machtslust. Zo werd de man van ascetisch tot hedonistisch. De man werd van sober en primitief tot bluffend en modern, tot een opgeblazen varken of zwijn.

De gevallen rigil kentse vrouw, de tronende hoer, deed haarzelf onderdanig voor en verleidelijk, en toen de man toehapte kwam hij onder haar betovering, dus eigenlijk heerste zij toen over hem. Dit is hoe drugs werkt. Het brengt allerlei schade en de mens ziet dingen dan niet meer helder.

Je tegoed doen aan veel zwijnenvlees, maar je bent dan zelf eigenlijk ook een zwijn. Sterke drank bij het avondmaal. Die heks ging nu heersen.

Dan heeft de mens een natuurgif nodig, als de moeder kerk van de natuur.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 44, 25 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579

‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 8

De grondteksten laten een hele andere bijbel zien. De sexualiteit wordt niet geschuwd, maar dit is allemaal uitgefilterd door de nette moderne, westerse theologen, en daardoor, juist daardoor viert de perverse sexualiteit hoogtij, juist omdat het zijn betekenis heeft verloren, en de mensheid dwaalt doelloos rond, opgedreven door zijn sexuele driften en instincten die hij niet begrijpt.

Juist in de grondteksten is veel terug te vinden over de oorspronkelijke amazone inzettingen des Heeren. Hierin is het Grieks niet de onderste grondtekst, want Aramees ligt daar nog onder als de taal van Jezus, en die heeft zijn wortels in het Egyptisch, de taal van Mozes. In de voortijdse amazone theologie wordt er gesproken over dat de man oorspronkelijk een soort vee was wat niet kon spreken, als prooi, veel zwakker dan vrouwen. Dat moderne vrouwen tegenwoordig vaak zwakker zijn dan mannen heeft zijn oorsprong in de zondeval, waarin de natuurlijke orde werd omgedraaid, zoals we lezen in het boek Genesis. Dat de man oorspronkelijk een prooidier was, vee, wat niet kon spreken, komt ook weer terug in de bijbel. De psalmist spreekt in Psalm 44 :

Waarlijk, om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood, wij worden gerekend als slachtschapen.

Ook Jezus liet zo de oorspronkelijke zin en betekenis van de man zien. Natuurlijk is dat zinnebeeldig. Als dat in de natuur nog wordt uitgebeeld dan gaat dit over het oorspronkelijke beeld van het overwinnen van de zonde en het doden van het vlees. De aardse beelden moeten wijken voor de hogere hemelse betekenissen. De vrouw was oorspronkelijk een roofdier uitgezonden om de zonden te doden. Haar darmen waren verbonden aan de moederschoot opdat ze daar nieuw leven zou geven. De oude mens moest sterven, opdat de nieuwe mens tot wedergeboorte zou komen. We zien dit ook in de natuur : de man gaat tot de vrouw in, om daar te sterven, oftewel zijn zaad te geven, opdat er nieuw leven kan komen.

De kerk is heel koppig geweest in het verbergen van deze beelden, achter haar oppervlakkige westerse dogma’s die geen enkele grond hebben in de bijbelse grondteksten. In de synode van Wezel in 1568 met het begin van de tachtig jarige verzetsoorlog werd er gesteld dat men terug moest naar de grondteksten en grondtalen, en werd er gesteld dat onduldbare zonden die zijn van het openlijk streven naar dwingelandij over kerk en ambtgenoten. Daar is Emden in 1571 mee verder gegaan met de geboorte van de Nederduits Gereformeerde Kerk. De dogmaticus en kerkgeschiedkundige J. Kamphuis (1921-2011) die onderdeel was van ‘de doorgaande reformatie’ stelde in 1971 dat dit nodig was vanwege tirannieke heerszucht onder de predikanten. Daarom werd er gewaarschuwd in Wezel tegen eerzucht en begeerte naar ijdele roem.

Kamphuis wees erop dat dit een dodelijk gevaar is, de predikanten-heerschappij in de kerk, de dominocratie. Het kan ook doorslaan naar de andere kant, wat ik veel heb meegemaakt, en dat is lekenbestuur, dat de kerkeraad gaat heersen over de predikanten, en de families, waardoor het tot een gevaarlijke cultus kan gaan worden, omdat zij vaak niet ter zake kundig zijn. Gematigdheid is dus geboden. Het kan al snel uit de hand lopen. Veel predikanten hebben niets meer in te brengen in de kerk, en zijn gewoon marionetten geworden. Een heleboel mogen ze niet prediken, en ik weet dat velen van hen allang niet meer de dogma’s geloven die ze moeten prediken, maar dit gewoon doen omdat de kerk niet anders wil horen. Er ligt een enorme kloof tussen de leken en de predikanten. Ook ligt er een enorme kloof tussen de traditionele markt-predikanten en de taalkundige, intellectuele predikanten.

De oude mens, of afvallige man, is een enorm protserig en opschepperig wezen, wat Calvijn in zijn commentaren beschrijft. Het is een vleier die zichzelf met een leven vleidt wat de ergste dood is, stelt hij. In de grondteksten was de man eerst vis, in het oerzeeëntijdperk, en ontwikkelde zich zo heel langzaam tot landvee, wat eerst zwak was, maar wat later tot woestere vormen werd aangemeten. De man had dus eerst vier poten als een beest. Zo kunnen we ook het werk van Jezus verklaren dat hij volledig man werd om zo de zonden te dragen, want het was door de zonden dat de man zich ontwikkelde tot een woest beest.

‘Tot de vrouw zei God: Ik zal zeer vermeerderen de moeite uwer zwangerschap; met smart zult gij kinderen baren en naar uw man zal uw

begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.'
Genesis 3:16

Dit zijn kenmerken van de zonde, wat procesmatig wordt uitgebeeld. De vrouw moest rekening houden met het opstandig karakter van de man, en in de grondteksten lezen we dat hij eerst beest was. Door de zonde ging hij over de vrouw heersen, in de zin dat de vrouw op haar hoede moest zijn. De woeste oerkracht van de man komt voort uit de dierenwereld. Vandaar dat Calvijn stelde dat de heerlijkheid van Yeshua als beeld van de nieuwe mens gelijk oploopt met de zwakheid van zijn vleselijke gedaante. Telkens weer wordt de man erop gewezen, ook in de brieven van Paulus, om zwak te zijn en aan zichzelf af te sterven, om een dienstknecht te zijn die zichzelf de minste acht, geen alpha man, maar een omega man, de laagste en laatste. Het Pascha was de man, en werd uitgebeeld door Jezus, de nieuwe mens. Dat was een vrijwillig zelf-offer, wat dus ook deels onvrijwillig was zoals we zagen. De mens moest onderworpen worden. Golgotha was het nieuwe Pniël, en wees daarop terug, zoals Calvijn stelde dat Jezus slechts als een herinnering kwam. Dat is ook de oorspronkelijke betekenis van de Dekra, de eerste Adam, in de grondteksten van het boek Genesis. De vrouw, de Nekabah, was de doorboorder, de jager. Zij moest de man, de mens, losmaken van zijn vlees, als de hulp, de leider, van de man, als een beeld van het heilige geestelijke wat zou komen. Die relatie was er ook tussen Jezus en het heilige geestelijke. Dat is ook de diepte van het pinksteren.

De man moet de baarmoeder in om daar te sterven, opdat zo de nieuwe mens kan opstaan. Daarom heeft de man de vrouw geobjectificeerd, in een poging daaraan te ontkomen. Dat is de aard van de oude mens. Die roept : 'Heuvelen bedek mij, bergen val op mij.' Ze willen het geheimenis van het lam niet zien.

Zo stonden de amazones in de arena's tegen deze woeste mannelijke beesten. Er kwam vijandschap tussen het zaad van de slang (de fallische, zondige natuur van de man) en het zaad van de vrouw. Calvijn wees daarom op de noodzaak van het offer van de man, de mens, Jezus, wat natuurlijk een zinnebeeld is dat ergens op terugwijst. Vandaar ook Calvijn's commentaar op het Oude Testament. De mens, de man, moest een stap terugdoen voor zijn leermeesteres, het Woord. Dat is wat in het kort de leer van Calvijn is. Jezus was 'de herinnering tot vervulling' stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 26:18. Hij stelt dat juist de 'schaduwachtige offerande' de herinnering is.

De man ontwikkelde zich van vis, tot zwak vee, tot sterk, woest vee, en ontwikkelde zich uiteindelijk tot mens, het grootste roofdier. Daarom moest Yeshua de weg terugwijzen, het smalle pad door de enge poort, de weg van de minste, de laagste en de laatste. De eersten zouden de laatsten zijn, en de laatsten de eersten. Zo zou de mens de zonde kunnen overwinnen. Dit waren de voornaamste stukken in de leer van Calvijn, zoals hij zelf zegt : de ontmaskering van de zonde, en het doden van de zonde. Niet TULIP. TULIP was wel aanwezig, maar was een verdachte filtering van het werk van Calvijn. Na het heengaan van Calvijn trad TULIP meer en meer op de voorgrond, en zijn voornaamste theologie werd opzij geschoven, net zoals de nazi's het werk van Darwin en Nietzsche uitfilterden om het tot de bevrediging van hun machtslust te gebruiken.

De ontwikkelingsfasen van de man door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mensheid

Zo ging de man uiteindelijk heersen over de vrouw, over de mannin, de mensin, als gevolg van de zondeval. Jezus, en ook Ezau in het Oude Testament, in de grondteksten, wezen terug op de oorspronkelijke zwakheid van de man die nodig was om zich te onderwerpen aan zijn leermeesteres, het Woord. 'Als ik zwak ben, ben ik sterk.' Zo kon de man zijn oude natuur overwinnen.

'En de Heere zeide tot Kaïn: Waarom zijt gij toornig en waarom is uw gelaat betrokken? Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed handelt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt de zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen.'
Genesis 4:6-7

De Statenvertaling zegt : 'gij zult over hem heersen.' Daar ligt ook een grote belofte in voor Kaïn, wat in de nieuwe bijbel ook naar voren komt. De Luther vertaling zegt : 'Is het niet alzo: wanneer gij vroom zijt, zo zijt gij aangenaam; maar zijt gij niet vroom, zo rust de zonde voor de deur: laat haar echter niet haren wil, maar heers over haar.'

De vleselijke man maakte de zonde tot zijn vrouw, zoals we zien in Genesis 6. Er is dus ook de noodzaak om het vleselijke vrouwelijke te overwinnen, oftewel de vrouw des doods, waar Spreuken en Prediker over spreken.

'En ik ontdekte iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen boeien zijn. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.'
Prediker 7:26

De Leidse vertaling van Genesis 4:7 zegt :

'Moogt gij het niet, indien gij goed

handelt, vrij opheffen? Maar indien gij slecht handelt; ligt de zonde aan de deur. Naar u strekt zich haar begeerte uit; doch gij kunt haar beheersen.'

Er stond in Genesis 3:16 : 'naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen.'

We zien dus het dualistische, dichterlijke karakter van deze teksten. De vrouw als beeld van de zonde en aanstichtster van de zonde, zou uiteindelijk door de man overwonnen worden. Dit ligt besloten in het Kaïn geheimenis van de nieuwe bijbel, wat juist over de grondteksten van de oude bijbel gaat, en wat terugleidt tot de Egyptische wortels ervan. Er is een zondige vrouwelijke natuur die het zondige mannelijke begeert, zijn nephilim vorm, de mannen van naam. Beide naturen moeten afsterven. Daartoe kwam de zondvloed. Het zaad van de nieuwe mens was van Noach.

Calvijn stelde dat Jezus het Pascha dan wel vierde, maar dat Jezus haast had en zich niet naar het aangenomen gebruik kon schikken, omdat hij tot grotere offerande werd geroepen. Jezus kwam om heilige, kortzichtige huisjes omtrend deze dingen omver te trappen. Jezus liet de diepere betekenis zien en ontmaskerde hun dode vormen. Hij kon zich niet schikken met de traditie van die tijd. Dat zou verraad zijn geweest. Het mannelijke vlees moest gedood worden. Zo zou ook het vrouwelijke vlees uiteindelijk gedood worden. Het ging dus niet zomaar om de herinnering, maar om de vervulling, de verdieping, van de herinnering, ontdaan van het vlees. Daartoe was Jezus gekomen. Daartoe had Ezau zijn sociale, familiaire en traditionele status afgeworpen. De oerman voordat hij afviel was aan de rivier van tranen. In de grondteksten was dit de vóór-adamitische man, de dekra of zakar (sukker).

B. Wielenga noemt in zijn commentaar op zondag 7 de kerk de dochter en ook de moeder van de waarheid, door de belijdenis. Zij wordt gedragen door het woord, maar tegelijk en daardoor is zij de pilaar en vastigheid van de waarheid. B. Wielenga wijst daarmee ook op het verloren gegane amazone karakter van de kerk. Hij noemt de kerk de verkondigster en vertolkster van God's eigen woord.

Het zoeken van God en de openbaring van God vergelijkt hij met een kind dat naar moeder zoekt, soms zonder enig ander doel dan moeder. Hij geeft aan dat juist dit een verloren kenmerk is van de kerk, dat dit zelden gebeurt, vanwege de haat door de oude natuur die nog heerst : de afwezigheid van het zoeken. De Laodiceaanse kerk heeft immers alles al, en is zichzelf tot god geworden. Deze kerk heeft aan niets meer gebrek. Het vlees is en blijft vijand van God, stelt Wielenga. Als de schepping dan komt, dan zal het het liedboek der verlosten zijn, stelt Wielenga.

VAN HUS TOT CALVIJN - 3

Een amalgaam is een mengsel wat ook de gevaarlijke vormen bevat, maar dan gebonden, oftewel verminderd en aangepast, in het amalgaam. Zolang het niet gebonden is in het amalgaam heeft het nog vrijspel en is het gevaarlijker. Zolang het niet gebonden is in het amalgaam blijft het dus een tikkende tijdbom. Spijbelaars willen echter gewoon doorslapen en lekker koekjes eten. Ze hebben de oproep tot het worstelen vergeten. Dat willen ze niet horen. Varkens slapen nadat ze hebben gevreten. De nordicse botpatronen worden van geslacht tot geslacht doorgegeven, ook de neuspatronen. Dit zijn zowel goede nordics als slechts nordics.

Ook Calvijn behoort tot dit amalgaam. Nederland is calvinistisch, of je dat nu wil of niet. Dat is in de geschiedenis zo gegroeid, en daar moet een weg doorheen gevonden worden. Er moet in de mijnen geboord worden, terug tot het nordics mysterie wat hieraan ten grondslag ligt, dieper in de mijnen. Wij zijn altijd mijnwerkers en parelduikers geweest. Amalgaam-verachters horen niet bij de hemelse kennis. Toch is er ook genoeg verletterlijkt en vervleselijkt amalgaam, en ook dat moet een plaats vinden in het hogere amalgaam. Het moet gebonden worden. Dat is ook de opdracht in de psalmen, dat alles tot gebondenheid geleid moet worden, in meer hemelse termen en patronen, want anders kom je nooit van het lagere af, als je het allemaal maar rond laat vliegen. Dat begint in jezelf. Het is een strijd tegen je eigen vlees. Kruisig je vlees. Blijf niet achter in het mijnenwerk, want de gevolgen zullen niet te overzien zijn. Je hebt er alleen maar jezelf mee als je de kantjes er vanaf loopt en er met de pet naar gooit.

Ja, de verleidingen zijn zwaar. Het rigil kent zwijn bij de boom met verboden vruchten, vruchten van hebzucht en slaapzucht. Er was een nordics tijdperk waarin alles in zwijnen begon te veranderen, op de kermis van het plezier, op de kermis van ijdelheid, een groot spijbelfeest.

Het moet gebonden worden in het hemelse amalgaam. Daar hoort Calvijn bij, Hus, Dordt, Heidelberg, alles. Zoals psalm 2 laat zien accepteert en pikt het vlees dat niet :
'Laat ons hun banden verbreken en laat ons hun juk van ons afwerpen' (Calvijn Vertaling). Maar dan lacht de Heere en spot met hen, maar mensen, dat is niet lichtvaardigheid, want de psalm laat zien dat God tot hen toornt. Er is een groot verschil tussen werelds lachen in lichtvaardigheid en het lachen des hemels in toorn en grimmigheid. En toch wijst God dan in zijn grote liefde op het zoonschap, op het worden van een kind, en dan laat hij hen wenen. Weent over uw zonden, verscheur uw klederen over uw hoogmoed en

vrijheidszucht. De ware vrijheid is namelijk in de hemelse gebondenheid, anders zouden wij slechts losbandige bastaarden zijn, nageboortes. En dan wordt het wenende kind opgeroepen tot de oorlog tegen het vlees in de psalm. Ween maar. God bekommert zich niet om je gejammer, zeggen de spreuken, want hij is immers je vader, en wil niet dat je verslonden wordt door de zonde. Daarom heeft hij liever dat je weent van de stokslag dan dat je lachend en schuimend afdrijft in dronkenschap. Weent over de zonde. Dat is het enige wat mag wellen in je, dat je zoals zondag 1 het stelt noodzakelijkerwijs weet hoe groot de zonde en ellende is opdat je godvruchtig hierin kan leven, want dan pas kan het sterven.

De mens heeft reformatie nodig. Dat het een paar eeuwen terug verkeerd is gegaan neemt niet weg dat we moeten reformeren, en die nordicse lijnen lopen door nog steeds doorheen en leiden helemaal terug tot de psalmen, tot het nordicse stenen tijdperk waar alle basiswaarden van het leven zijn ingegraveerd. Of speel je liever met de drugs van het moderne tijdperk ? Wordt je overmatig startrek en weet je alles van moderne technologie, hoe alles werkt, maar je ziel en de geschiedenis heb je verloren, je diepe contact met de oernatuur ? Overmatig startrek zijn maakt dat je je oorspronkelijke natuur verliest, van het oer, van de oorspronkelijke nordicse paradijs waarden. Dan gaat er een laagje chroom overheen. Het is zo bedrieglijk. Het heeft een plaats in het amalgaam naast andere dingen. Het moet gebonden blijven dus aan andere dingen, anders ben je dus slechts een vraatzuchtig startrek zwijn wat zich tegoed doet aan een overmaat van moderne technologie om zo het kruis van de geschiedenis uit te doven in plaats van uit te werken. Je kunt niet zomaar uitdoven. Dan bedrieg je jezelf, dan gaan je zenuwen eraan, je hemelse contacten met de wolk der getuigen. Leer weer te voelen en niet alles blikkerig te maken. Teveel startrek werkt als een asfaltering over indiaans natuurbesef. Waar is je hogere natuur ? Waar is de oernatuur, de natuur van de geschiedenis die ze met al die moderne middelen hebben weggedrukt ? Er is nog maar weinig echte natuur over. Het gaat om de paradijselijke natuur van het hemelse amalgaam, en dat kan alleen in de mijnen gewonnen worden.

Ik ken de duizenden excusen van mensen om maar niet in de mijnen te hoeven werken. Ik kan ze wel dromen. Het is allemaal standaard. Standaard truukjes van de star trek zwijnen. Ze stellen het altijd weer beter voor dan het is. Zondag 1 hebben ze aan hun laars gelapt. Ze lopen rond om het vlees en de zonde te bagatelliseren, zodat ze kunnen doen wat hun vlees wil. Vlees, vlees, vlees, grote dikke stukken, lekker met je hart om dat vet heen en dan lekker verdichten, en persen maar, heerlijk hemels gevoel, en dan verstopt alles, als een climax van de dood. Mensen doen er alles voor, voor deze delicatesse. Het wordt duur verkocht als kaviaar. Het is wel het neusje van de zalm. Dan krijg je in je favoriete restaurant de dure specialiteit van de kok voorgeschoven, wat in de kranten en op tv allemaal heel groots werd aangeprezen, en dan eet je een of ander stuk van een dier wat nog steeds een groot taboe is, en dan voel je je een met die hoge adel, dan hoor je er ook bij, en heb je zo je ziel verkocht voor deze tragische onzin. Wat heb je dan ? Maar nee, dat wordt dan allemaal anders genoemd. Dan noem je de naam van het restaurant, en de naam van de krant waarin het was geadverteerd, of het tv programma, zoveel mensen. Zoveel mensen die allemaal om je heen staan. Ze bedoelen het zo goed, hebben er zo hard voor gewerkt. En ja, als je het woordje God niet meer wil noemen en niet meer wil horen, dan ga je het nog geloven ook, want dan hoef je nergens meer verantwoording aan af te leggen.

De mens zit in de auto. Dat is het gouden kalf van deze tijd. Lekker hevig toeteren, lekker de gaspedalen indrukken en dan maar alles wegracen. Weg al die lastige vraagstukken, al die lastige, complexe theologie en filosofie. Lekker makkelijk. Met de auto alle restauranten in het land afstruinen. Lekker kip eten. Kip, het meest veelzijdige stukje vlees, kip. Oh ja, en kaviaar, de specialiteit van de kok, en lekkere konijnenniertjes en reeenrug, want wij zijn hele speciale mensen, heel speciaal. En dan moeten we speciale dingen eten, een soort startrek slagerij. Het zal de mens allemaal worst wezen. Ze noemen het dan allemaal anders, en drukken wat knopjes in en klaar. Lekker de misdaad afdekken met een woordenbrei en een brei aan moderne technologie, en lekker veel zingen. Zing al je schuld maar van je af, lekker alles wegzingen. Het vlees zingt en wil veel zingen. Het zingende vlees.

Kust de zoon, het zoonschap, opdat hij niet toorne en gij op den weg vergaat wanneer zijn toorn binnenkort zal ontbranden, (Calvijn Vertaling) zegt vers 12 van psalm 2. Heb je de zoon niet, dan heb je de vader ook niet, stelt Calvijn bij deze psalm. Als we niet in het zoonschap zijn, dan hebben we de hemelse wildernis moeder dus ook niet. Wat een verlies ! Wat een schande ! En dat is het beroep van de moderne mens tegenwoordig : een kindermoordenaar ! Repelsteeltje leeft onder ons !! Eerst stelen ze, dan groomen ze, dan slachten ze. Het moderne tijdperk is een kinder slagerij. Ook goedemorgen !!

Calvijn stelt dat dit vermetel niet ongestrafd zal blijven. Het ijdele vermaak heeft hen alleen maar een tijdelijke rust gebracht, maar de toorn zal komen. Hoe moeten we dit taalgebruik van Calvijn en de bijbel zien ? Het betekent dat het gebonden zal worden in het amalgaam. Het hemelse amalgaam zal bereid worden. Calvijn stelt dat als ze menen slechts halverwege te zijn, dan zal de gramschap van God hen aangrijpen. Wat betekent dat ? Ergens half op de weg brandt het af, als vuurwerk, en dan

kan het niet meer verder. De koek is op. De kip is op. Op is op. Dan is er plaats voor iets anders, in het hemelse amalgaam. Het is de overgang en binding van de elementen. Het is het werk van een kunstenaar, van een sieradenmaker. Niet teveel van dit, niet teveel van dat. De gramschap is de restrictie, de overgang van de seizoenen. De gramschap is de ingetogenheid van alle dingen. Alles heeft een beperkte duur. De gramschap van God zegt : Tot hier en niet verder. Calvijn noemt het de hemelse strengheid. Hij noemt de ijzeren roede van de zoon, van het hemelse zoonschap. Hemels ijzer heeft zijn geboorte in het eeuwig ijs, het ragnarokse geheimenis van de nordics. Het buigt niet mee met het vlees, maar damt het vlees in, en bindt het vlees, in het amalgaam, opdat het gebonden blijft. Dat is wat het kruisigen van het vlees betekent. Maar de mens kruisigt liever profeten.

Star trek zwijnen hebben deze hemelse weelde van het kruis omgeruild voor een soort materialistische wiskunde waarin ze zich verstoppen. Los van alles, los van de aarde, lekker hoog in de lucht, in een ruimteschip, hebben ze alles in andere termen omgezet, geasfalteerd, overmatig, geschiedenis ingeknot, natuur ingeknot. Ze hebben hun eigen geschiedenis en natuur in bakjes, en als patronen op het behang. Mag niet te lang zijn. Het mag niet te ingewikkeld zijn. Het enige wat ingewikkeld mag zijn is hun vleselijke, oeverloze star trek geleuter, hun uitstapjes in het wondere heelal. Telefoontje dit, hoe die dingen allemaal heten tegenwoordig, weet ik veel, nokia 3B vierhonderduizend zestig, met die en die nieuwe mogelijkheden, lekker je brein grillen, auto zus en zo, en er is zoveel te doen, zoveel afleiding. Ze houden de mode bij, de nieuwste gadgets, allemaal up to date. Ja, als je dan dit wil kopen, moet je op dat knopje drukken, en die en die app ervoor hebben, en je ingeschreven hebben bij zus en zo, en code zus en zo intypen op dit en dat mobiel, want anders kom je er echt niet in. Ikke heb een zakje Nederlands gekoopt bij spijkerman Henkie.

Slof je dan achter die zombies aan ? Of is het : gij geheel anders ?

Och ziet u, sprak Calvijn. Ze hebben de zoon immers niet gekust, het zoonschap niet aanvaard, en zo zijn ze moederloos. Nog steeds is de ware hemelse moeder ergens bedolven onder die kerkenbrei die ze hebben aangericht. Daarvoor moeten we de kerkgeschiedenis in op zoek naar moeder. Wat hebben ze met haar gedaan ? Waar is ze ? Is ze misschien slachtoffer geworden van een moeder slagerij ? Zeg het maar.

Overmatige startrek heeft geen metal meer, maar is een zwijnendrugs, een vuil spel in moderne natuurasfaltering, het goud der dwazen. Het is zwijnengoud. Ben je ervoor gevallen ? Maak dan dat je daar wegkomt en keer weer terug tot soberheid, tot het hemelse amalgaam. Keer terug tot de mijnen, en gebruik je ijzeren roede. Keer terug tot het zoonschap tot de metalen moeder. Dat is een hemels metaal. Het draagt de woede tot de zonde nog in zich. Laat dat niet sterven, want dan is alles verloren. Een van de belangrijkste stukken in de heidelbergse catechismus is zondag 33, Vraag 89: ‘Wat is de afsterving van de oude mens? Antwoord: Het is een innig berouw dat wij God door onze zonden vertoornd hebben, en die hoe langer hoe meer haten en ontvluchten.’ Dit betekent dus terugkeren tot de groei van de toorn over de zonde en het vlees, anders kom je er niet doorheen. Het is een groeiend, opwellend iets, tegen de opwellingen van het vlees. Dat is wat het hemelse metaal is, wat uit het eeuwige ijs opkomt.

Ik zie die woede niet in de wereld. Het is er niet. Het is in de geschiedenis. Het is in de metal. Het is niet bij het gewone, ingedutte volk. Het is niet in het modernisme. Die hebben alles lopen omdraaien, die lopen de opwellingen van het vlees na en hebben berouw dat ze ooit in lang vervlogen tijden geestelijk hebben geleefd, en nu haten ze het geestelijke meer en meer en ontvluchten het. Dat is de duivelse zondag 33, de omgekeerde zondag 33, de zondag 33 van het vlees.

In psalm 41 wordt de dichter gekastijd en benadeeld door onrechtvaardige beschuldigingen van mensen, alsof hij al bestemd was, stelde Calvijn. De dichter klaagt over de wreedheid en valsheid van zijn vijanden. Toch weet hij ook dat het een roede in God’s hand is om hem weg te snijden van de zonde, hem te beschermen tegen het wereldse vlees, en dat wil hij ook bekennen. We houden dus ook van het kruis. We houden dus ook van de geschiedenis, vanwege haar zuiverende en behoudende werking. We zijn in een grote worsteling met de geschiedenis vanwege deze reden omtrend deze dingen. Wij mogen dus ook danken voor het kruis, stelt Calvijn, omdat het de overwinning geeft over onszelf. De hemel getuigt van een grootsere grootheid dan het vlees kan doen. Het vlees bedriegt, telkens weer. Het vlees : een grote toneelspeler in de kinder slagerij, en in de moeder slagerij.

Star trek zwijnen. Ik ken ze bij name. Vele gnostici worden in dit gat weggezogen. Altijd zijn ze bezig met asfalteren, grote bulldozers. Ze bouwen een heel ander koninkrijk. Er is geen ijzeren roede. Ze missen een bepaalde hemelse woede, een bepaald hemels gelach. Maar ze hebben genoeg vleselijke woede, wat ze op de heiligen afreageren. Ze drinken nog steeds het bloed van de martelaren en de profeten. Ze rijden nog steeds rond op hun hoeren. Katholiek zijn ze, in hart en nieren. Rigil Kentse siamezen met de wereld, ingebakken in de stad. Hevig geilen ze naar alles wat deze wereld te bieden heeft, als bronstige hengsten. Het zijn randgnostici. Ze zijn nooit tot de harde kern gegaan. Ze zijn alleen de

geestelijke kennis binnengegaan om zogenaamd veilig te zijn tegen de christelijke inquisities.

Calvijn stelt dat het vlees bedwongen dient te worden door beproevingen, door hemelse strengheid. In het amalgaam zijn de krachten om het te bedwingen. Daarom moet er dus gekort worden in dingen, anders is er niet de ruimte voor de andere dingen die nodig zijn in het amalgaam. Het amalgaam moet goed kunnen werken. Heb je dat niet, dan val je ten prooi aan het wisselvallige geluk van de wereld, waar ook Calvijn tegen waarschuwde. Het gaat dus om de discipline van het amalgaam. De mens moet weer onderscheid maken tussen plaag en plaag, stelt Calvijn. Zo kan de verkeerde aangeboren gestrengheid van het vlees getemperd worden. De mens moet loskomen van het haast-oordeel, stelt Calvijn. Speedjudging is een trend in deze wereld. Zo bouwde de mens zijn wereld, nadat de mens de nordicse mijnen had verlaten, weg van de havens. Ze hadden hun boren weggegooid. Zo gingen ze luieren en rondhangen in de stad met hun drugs en hun snelle motoren, de patser uithangen. Vroeg verouderen zij. Drugs verouderd. Je ziet niet meer wat je eet en drinkt. Het is allang over datum. Maar de drugs stelt het voor als vers en glorieus.

Luther zag Johannes Hus als een type van Christus voor de reformatie. Hij zei dat Hus met zijn bloed het evangelie van de reformatie had gekocht. Dit was een evangelie wat streed tegen het materialisme van de kerk, wat opriep tot soberheid en armenhulp, maar het was verre van volmaakt.
De farao van de katholieke kerk (paus) wilde het volk niet laten gaan, en verdubbelde de lasten. Het evangelie van de reformatie was zowel beter als slechter dus. Sommige katholieke leringen werden juist veel erger gemaakt.

Calvijn gaf aan in zijn commentaar op het boek Maleachi dat de profeten niet altijd praatgrage mensen zijn, en dat ze vaak gewoon niet te vinden zijn. Het mag niet overprofetisch zijn, want dan worden de mensen verwend, en raken ze eraan gewend dat ze altijd maar antwoord krijgen. Er zijn van die mensen die willen alles weten, dat God hen alles over iedereen verteld, maar de geestelijke dingen willen ze niet horen. Het hemelse onderwijs willen ze niet horen. Gebrek aan profetie en profeten was volgens Calvijn of een teken van de toorn van God, of een voorteken van de komst van Christus. Geschiedenis is mythisch. Niemand weet wat er echt gebeurd is, want het is allemaal van horen zeggen. Vroeger was er ook een roddelpers.

Ontwaking, opstanding, wederkeer etc. is juist de ontwaking tot een dieper kruis, het gaan tot een diepere nacht. Waar ontwaak je toe ? Je moet ontwaken tot een hogere oorlog. Het vrederijk is dus ook niet letterlijk. Het gaat om de vrede tussen jou en God, tussen jou en de hemel. Vrede is in de oude talen een woord voor het contact met de wolk der getuigen, dus het ingaan van de diepte, het gaan tot de onderwereld.

De man is een beeld van de dag, van het zoonschap tot de wildernis, en de vrouw is het beeld van de duisternis. Als de man bij de vrouw ingaat, dan is dat een beeld van dat de dag wordt ondergedompeld in de duisternis.

Vannacht had ik een droom over een zinnebeeldig offerfeest met offerdieren. Daarna zag ik een spel van het paradijs. Het was heel prachtig, met allerlei wuivende bomen in allerlei lagen, en allerlei stenen en platformen waarover de speler moest, en ook boxen waaruit allerlei dieren kwamen : vogels, apen, noem maar op. De speler moest er telkens overheen springen, van steen tot steen, van blok tot blok, ook over putten. Verderop in het spel was er een soort hemelse verlichting die de verstening, verstijving bewerkte, waar de speler tot een hemelse steen wordt. Eerst is er de verbrokenheid, en daarna de hemelse verharding, de volledigheid.

Dit spoor loopt ook door de nordics. In principe is dit ook het achterliggende traject van het traject van Heidelberg tot Dordrecht. Daar moet een wisselwerking tussen zijn zodat het niet corrupt wordt, want er mag geen valse, overmatige zachtheid ontstaan, en ook geen valse, overmatige hardheid.

In de Pleiaden zien we de afspiegeling en afbuiging van dit proces in het vlees, want de Pleiaden is de verstening van het vleselijke wat in Rigil Kent gebeurde. Het loopt allemaal uit op het vleselijke, onverschillige steen van de Pleiaden, als de oogst en vrucht van Rigil Kent, maar ook als de baarmoeder van Rigil Kent. Rigil Kent leeft door de subsidies van de Pleiaden. Het is een koude energie, geestelijk gezien, maar heeft haar eigen overmatige, vleselijke vuur. Alles wat het vlees heeft gezaaid wordt geoogst in de Pleiaden. De Pleiaden is het skelet met de zeis.

Dus van verbrokenheid, tot volledigheid, de hemelse verharding tot hemels steen (wat dus veel verder gaat dan de volharding), is dus het achterliggende proces van Heidelberg tot Dordrecht, en wat geemaneerd is, afgebogen is, vleselijk weerspiegeld is, in het pad van Rigil Kent tot de Pleiaden. Leer uw vijand kennen, dit mechanisme. De Pleiaden is de pomp. Door de vleselijke verstening is ook de matrix ontstaan, en die verstening wordt weer afgebroken door terug te gaan tot het pad van Heidelberg tot Dordrecht. Dit is dus ook de oogst van Orion, dus het pad van Orion tot de Nordics, in Noord-Horologium.

Psalm 58 is eigenlijk waartoe het evangelie dient, namelijk het kruisigen van het vlees en de verheuging daarin, en dat is dan ook het bloed wat er moet vloeien waar de mens zich in dient te

wassen. Zowel evangelie als sexualiteit, wat daar een zinnebeeld van is, wordt in de stad verkeerd voorgesteld, als iets onreins en onheiligs. We hebben gezien dat de man een beeld is van de dag, en de vrouw een beeld is van de duisternis, waar de man in dient te gaan, zodat de dag telkens weer ondergaat en sterft in de duisternis om nieuw leven voort te brengen, en zo zuivert de natuur zichzelf, zo houdt de natuur zichzelf in stand. 'Adam, waar zijt gij ?' We zagen ook in de bespreking van de catechismus dat wanneer de man zijn vlees in de vrouw brengt om dit te laten sterven, dat hij ten volle moet weten hoe groot de zonde en de ellende van het vlees is, wat dus de betekenis is van de opzwelling van het mannelijke orgaan, dus geen opzwelling van de man als geheel zoals in de stad met allerlei protserigheid want dan zou de man dus geheel vleselijk zijn (zondag 1). Ook hebben we gezien hoe de man moet groeien in zijn haat en walging, zijn afkeer, naar de zonde en het vlees toe. De man moet het meer en meer ontvluchten. (zondag 33)

Calvijn stelt dat psalm 58 gaat over dat de psalmist zijn oprechtheid staande moet houden tegenover de vijand. We kunnen stellen dat de man in deze hoedanigheid zijn vlees moet offeren aan de vrouw, zijn oprechtheid staande houdend. Een man moet daarom huiveren voordat hij tot een vrouw komt. Hebben we zo een beter beeld van wat 'God en evangelie' is ? We hebben het dan over een driehoeks-verhouding tussen liefde, kennis en leviticus, dus de gehele offerdienst. Pas dan, pas dan, kan de uittocht plaatsvinden, stelde broeder Klaas Schilder, pas dan is er de vrijmaking, en we kunnen stellen dat dit een intocht is in haar.

Calvijn stelt bij psalm 58 dat voordat de psalmist staande wist te houden in oprechtheid hij zich veel erover had beklaagd hoe de vijand hem had gekweld in wreedheid. Blijkbaar is dit nodig om tot vol besef te komen. Hij moet dan tot God komen om van dit vlees, zowel zijn eigen als dat van de vijand, verlost te worden. Er moet een oordeel over komen. Er moet een leviticus in zijn leven komen.

Als je naar de slager gaat dan kun je niet zeggen dat het zielig is voor de dieren en daarmee denken dat hij wel begrip zal hebben. Nee, dat is de realiteit niet. Eerst moet de mens de geestelijke principes ervan begrijpen, en pas daarna zal het letterlijke, vleselijke voorhangsel ervan scheuren.

In psalm 58 komt de psalmist onder ogen hoe groot het kwaad is, hoe groot het vlees, als een vervulling van zondag 1. De mens moet het weten, en ook weten hoe het moet sterven, hoe het geofferd moet worden. De mens moet dus ook het leviticus kennen. En daarin zondag 33 toepassen, wat een antwoord is op zondag 1 :

Vraag 89: Wat is de afsterving van de oude mens?
Antwoord: Het is een innig berouw dat wij God door onze zonden vertoornd hebben, en die hoe langer hoe meer haten en ontvluchten.

Deze zondagen horen dus bij elkaar. Calvijn stelt bij psalm 58 dat in dit proces de psalmist de vijand moest ondervragen. Nu, dat is ook een onderdeel van het exorcisme. Er moet dus een zeker contact zijn met de vijand. Als exorcist leef je heel dicht bij de vijand. Je moet ermee worstelen, met de vraagstukken van het leven, het uitdiepen. Je moet het onderste uit de kan halen, en niet voor een dubbeltje op de eerste rij willen zitten. Bovenal worstelt de exorcist hierin dus met zichzelf, met zijn eigen vlees. Daarom moet hij het leviticus kennen, en daarom moet hij de vrouw kennen. Zowel vijand als vrouw moet hij dus kennen, waar deze zondagen over gaan, en psalm 58. Calvijn stelde dat de psalmist in psalm 58 de vijand zelfs moest uitdagen. In de vrouw, de duisternis, is die arena. Maar bereid je goed voor, voordat je die arena binnengaat, die relatie met God aangaat, met de hemelse kerk. Laat je geen sigaren verkopen. Laat je niets zomaar aansmeren door massa media, want dan kom je bij een hele andere vrouw terecht, en haar paden leiden tot de dood, waar de Spreuken over spreken. Kom tot het hooglied. Wek de liefde niet op voordat het haar behaagt. Krijg een besef over wat de relatie is tussen leviticus en het hooglied. Er is geen hooglied zonder het ten diepste ervaren van leviticus.

Calvijn stelde dat de psalmist de vijand tegemoet kon treden door zijn goed geweten. Hij moest de vijand aanspreken, hen wijzen op hun lichtzinnige laster, hun onterechte onderdrukking van onschuldigen. Calvijn stelde zich voor dat de psalmist ook zou moeten hebben gezegd tegen de vijand : Schamen jullie je niet ? Calvijn stelde dat de psalmist in psalm 58 sprak tegen een vergadering, de raadslieden van Saul die hem vervolgden. Calvijn stelde hierbij dat ze ongetwijfeld hun tirannie onder schoonschijnende benamingen verborgen hielden. Ook vandaag is dit het geval. Men heeft de zonde en het vlees andere namen gegeven, professioneel gemaakt, alsof het de samenleving dient, en het er gewoon bijhoort, en zo kunnen ze het ongestrafd doen. Calvijn stelt dat de psalmist klaagt over hun ongebondenheid, dat ze alles zomaar in het openbaar kunnen doen. Ze hoeven het niet ondergronds te doen in stilte of in het verborgene. Daarbij stelt Calvijn dat dit ging om hen die al van de moederschoot zo waren, en niet hen die het zich later hebben aangeleerd. Het zit dus heel diep. De psalmist moest naar de wortels toe, zoals ik vannacht ook een droom had dat de zool van mijn schoen was gescheurd.

Ze waren dus van jongs af aan vervuld met het kwaad, geboren samen met wreedheid. Calvijn stelt dat het geen

gematigde boosheid was, maar buitensporige boosheid, waarmee de psalmist had te maken. Alle poorten van de hel waren tegen hem losgegooid, en dit zou zijn voor het algemene welzijn.

Ook in het hooglied is de man de dag en de vrouw de duisternis. ‘Donker van huid ben ik, als de tenten van Kedar.’ De man moet dus ook de duisternis van de vrouw leren kennen. Dat is een Hoseaanse opdracht. Ook met haar zal hij moeten worstelen. Het is een grote vrouw, met brede borsten en heupen, want zij moet immers het kind voeden en beschermen. Zij moet de man aankunnen. We zien in het gevecht tussen Jakob en God dat zowel God als de mens wint, en dat het vlees ten onder gaat in deze strijd. Het vlees is dan een beeld van alle valse Godsbeelden en valse mensenbeelden. Ook zijn dit dus allerlei valse beelden van de strijd zelf. Wat wordt er veel over gelogen. En wat hebben ze een gruwel gemaakt van leviticus en hooglied, van offerdienst en sexualiteit. In de stad wordt dit heel verkeerd belicht.

Uitgave : HRC, 2021-2022

1e Jaargang, nummer 45, 26 augustus 2024

Geestelijke Opvoeding

Blad van de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579
‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’
(Kerkorde Emden, 1571)

VAN HUS TOT CALVIJN - 4

Calvijn wijst erop dat de vijand moord door zowel overmatige koudheid als overmatige hitte. Het is dus ook daadwerkelijk een strijd tegen de overmaat der dingen, wat in toom gebracht moet worden. Daartoe is psalm 58 een heenwijzer. Zij is dus a.h.w. ook een brug tussen leviticus en hooglied, een zeer schone psalm. Calvijn wijst erop dat de psalmist ten slotte stelt dat de vijand doof is, dat ze niet bezweerd kunnen worden. Hij stelt dat we hier niet te maken hebben met zomaar vijanden, maar met toverij. Het is zinsbegoocheling. Zo zien wij dit ook om ons heen. Alles wordt door de markt goedgepraat, door reclame. Reclame is vandaag de dag een synoniem van de waarheid. Als het groots is, door velen ondersteund, door velen aangeprezen, dan is het waarheid. Dat is het grote gevaar van democratie. Het is een politieke misleiding. Men heeft God aan de kant geschoven, en volgt nu de meerderheid in het kwaad.

Wilt gij overleven ? Keer dan terug tot leviticus en hooglied, tot haar brug. Daartoe kwam de schone psalm 58. Dat is een groot Israelitisch geheimenis, terugwijzend op de prehistorie. Hoe had de natuur het oorspronkelijk bedoeld, in al haar zinnebeeldige wijsheid en schoonheid ? Calvijn stelt dat gerechtigheid en oprechtheid vruchten zijn die niet geroofd kunnen worden van God’s kinderen door wereldse lieden die in de waan zijn dat het fortuin de aarde regeert.

De reformatie moest tot regressie leiden, tot wederkeer, maar uiteindelijk leidde het tot conformatie en modernatie. Calvijn sprak : ‘Mens, vergeet toch niet het kruis. Men vergeet zo snel de kastijdingen die eigenlijk geheel ons leven ons moesten onderrichten.’ Calvijn stelde dat de psalmist daarom psalm 38 schreef. In het moderne tijdperk mag je het kruis niet gedenken. Je mag niet sober zijn en melancholiek. Dat wordt vandaag de dag als een ziekte bestempeld. Nee, de mens moet vrolijk zijn, wijn drinken, trouwen, en dat is het rolmodel vandaag de dag, zoals in de dagen van Noach : ‘Laten wij eten en drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij.’ Maar Calvijn sprak : ‘Gedenk het kruis, gedenk je kastijdingen, want zij dienen je je hele leven te leiden en te onderwijzen.’ Calvijn stelde dat de psalmist zo ook werd herinnerd aan zijn roeping. Vandaag de dag heeft men allerlei andere beroepen gemaakt om van de daadwerkelijke hemelse roeping af te leiden. Je ziet het voor je ogen gebeuren. En deze joyride is op weg naar een grote carcrash. Met een gestolen auto de afgrond in. Men rookt hun leven op als een sigaretje. Dat is alles wat het waard is voor hen. Karikaturen genoeg om je heen.

Calvijn zei daarom dat het een nuttige oefening was de kastijdingen uit ons geheugen te herhalen, opdat wij ook net als de psalmist anderen zouden kunnen onderwijzen, maar wie hoort deze stem vandaag de dag ? Wie luistert er naar ? Dit waren belangrijke boodschappen tijdens de reformatie in de jaren 1500, maar we leven nu in de jaren 2000 en het is allemaal gruwelijk geasfalteerd. Grote bulldozers zijn hier aan de gang geweest, al het natuurschoon verdwenen. Nu moet je naar tegeltjes staren. Grote snelwegen zijn hier nu, en je moet kijken naar al die pijlsnelle autootjes die ze henzelf overmatig hebben gemaakt, en hun giftige rook inademen.

Daarom psalm 38 : de psalm van het gedenkoffer. Je mag ook bittere herinneringen hebben. Je hebt ze nodig voor je shamanisme, om anderen ook het medicijn aan te reiken. Besef dat er nog velen in deze putten zijn waar ook jij doorheen moest. Het hoeft niet allemaal weggewassen te worden met giftige, chemische doekjes. Juist door de zorg en de koestering van het kruis kan het ook verzacht worden, en Calvijn stelde dat de psalmist daar ook om bad, niet om de kastijding weg te nemen. Je mag het kruis gedenken en er zorg toe dragen. Gedenk het kruis. Alleen zo kun je het verwerken. Gedenk je kastijdingen. Alleen zo kun je het beste eruit halen, de beste lessen, en dit ook anderen leren. Calvijn geeft dan ook de ware definitie van alle voorzichtigheid : ‘de hand op te merken van hem die slaat.’ Voorzichtigheid is dus een herdenking. Dat gaat niet buiten het kruis om, niet buiten de geschiedenis om.

Heb je ergens op het pad het kruis van je afgeworpen, en de gedachtenis aan het kruis, om zo een vrolijk, losbandig zieltje te worden ? Ga dan weer terug en pik het op. Draag je kruis en verloochen jezelf. Er moet heel veel van het ‘zelf’ afsterven opdat het kruis weer zijn rechtmatige plaats krijgt. Heb de kastijding lief, want het is om je leven te behouden. Gedenk de vroegere kastijdingen. Keer tot je eerste liefde

weder. De ware hemelse kerk is dus een paaskerk. Het is een schip in woeste golven, en de gevaren zijn velen. Je kunt het je dan niet veroorloven om dan maar weg te wanen. En zij die dat doen noemen het hemelse woord een waan. De beste stuurlui staan aan wal, al die doktoren en andere beroepszondaren. Daar staan ze op de kades, veilig hoog en droog met hun witte jasjes en hun uniformen, om het lijden van de gekruisigden en de martelaren nog zuurder te maken, nog bitterder, en te verdubbelen, als de farao’s van het modernisme en conformisme. Johannes Hus gaat nog elke dag de brandstapel op. Gedenk het. Wordt niet koud. Laat jezelf niet afdrijven. Zo snel vergeet de mens het kruis en de kastijdingen, en gaat dan weer op het oude pad verder. Het wordt gevaarlijk daar waar de tucht nutteloos wordt, waar de mens tuchteloos wordt. Daar waar het kruis geen zin meer heeft, daar vaagt het kruis weg. Dan ben je ver van moeder weggedwaald. Dan wordt je slechts geleid door de tijdelijke drugs van de wereld en het vlees, twee grote vijanden van je ziel. Weet dat uw vijand niet slaapt, en van elk gaatje dankbaar gebruik maakt.

Daarom ging de psalmist hier doorheen, stelt Calvijn, en dat was geen kleine beproeving, want hij was onderhevig aan een voortdurende zwakheid, als dienstknecht van de hemel. Calvijn stelt dat zij die hier niet mee rekenen vanwege kwade begeerten die hen verblinden geleid worden tot een krankzinnige dwaasheid.

Calvijn stelt dat in psalm 38 de psalmist in zo’n diepe put terecht was gekomen dat huilen niet eens meer genoeg was. Hij schreeuwde het zelfs uit, hij brulde, hij gilde, wat een teken is dat de psalmist zwaar gefolterd werd. Het is het totale dieptepunt van de psalmen. Maar door deze psalm legde de psalmist deze tranen in de schoot van God, stelt Calvijn. De mens wordt de hele dag door zijn hersenen aangeklaagd en gemanipuleerd. De psalmist ging hier ook doorheen, en was hierdoor doof en stom geworden. Calvijn stelt dat de psalmist zo door valse veroordelingen was omringd dat hij zelfs geen woord mocht uitbrengen tot zijn rechtvaardiging. Aan dit kruis van psalm 38 wordt je van alle menselijke waardigheid ontdaan, totdat je je slechts een stuk vee voelt.

In deze put mag de mens leren zijn hartstochten te bedwingen, stelt Calvijn. De psalmist was op een plaats gekomen waar hij zijn onschuld niet kon verdedigen. Hij was uitgesloten en verbannen van alle zelfverdediging, en hij kon alleen nog maar volharden in verdraagzaamheid, maar hier brak hij ergens, zodat er alleen maar plaats was voor geween en gebrul. Alle overleggingen ontbraken, stelt Calvijn.

De psalmist kon niet meer normaal lopen, maar hinkte, net zoals Jeremia hinkte en door zijn vijanden werd beloerd op zijn hinken, stelt Calvijn dan. Duidelijk was de psalmist kreupel of deels verlamd geraakt, net zoals Jakob op Pniel. En de vijand maakte van deze zwakheid dankbaar gebruik. Het is dan een wond geslagen in een wond, waar het eeuwig evangelie ook over spreekt. Heb je een wond, dan volgen er snel meer, want de vijand zal ijverig gebruik maken van die zwakke plek, en de vijand weet dan van geen ophouden. Dan wordt er al snel een kettingreactie in werking gezet. Calvijn wees er overigens wel op dat dit beeldspraak was. De mens kan zich op vele manieren als een verminkte en een verzwakte voelen.

Dit zijn woorden van de reformatie. Daar waar het werd losgelaten ontstond de conformatie. De mens kent deze geschriften van de reformatie niet, en wil ze ook niet kennen. Dat er grove fouten in de reformatie zijn geweest en dat het zaakje gewoon overging van de katholieke farao tot de protestantse farao is geen excuus om er geen lering uit te hoeven trekken.

Calvijn wees erop dat de psalmist in psalm 38 door zijn voorbeeld een regel had gesteld dat het beter was alle haat van de wereld te verdragen, dan voor het minste af te wijken van de hemelse plicht. Dit zien wij ook terug in het leven en het verhaal van Jezus, die leerde eerder de andere wang toe te keren, en deze opstelling zou vanzelf tot een hemelse gesel worden. Laat het kruis het maar doen. Het kruis heeft al het zaad in zich. Calvijn benadrukt ook dat het verdragen en dragen van het kruis kan geschieden dus niet alleen door het gedenken van het eerdere kruis, maar ook het belijden van het kruis tot God, zoals de psalmist deed in psalm 38. Zo hebben wij ook een beter plaatje van hoe tot het kruis te komen en in haar binnen te gaan. Zo komen wij dus tot de hemelse baarmoeder.

Oh, wat een heerlijke diepte bevindt zich in het kruis, ongekend door de mens, onuitsprekelijk door hen die het hebben ervaren.

Allereerst moet je leren kijken en leren luisteren. Eerst moet het oor spreken, anders stroomt er slechts vuiligheid uit de mond. En het oor spreekt van wat hij gehoord heeft, als een getuigenis van de hemel. Laat dat onze ware belijdenis zijn. Laten wij niet tot lippendienst komen, maar allereerst tot orendienst, en dan niet de orendienst tot de wereld, maar tot de voeten der hemel, oftewel het herdenken van het kruis van de geschiedenis en daar lering uit trekken. Gedenkt het kruis. Laat dat je belijdenis zijn.

Calvijn stelt dat het een snode ondankbaarheid is de stem van de hemelse natuur niet op te merken. Deze stem wordt in de ware kerk bezongen, de kerk van het hart. Vergeet dan alle uiterlijkheden maar.

Calvijn stelde dat er in de gehele wereld, behalve bij de Joden, geen licht

van ware vroomheid is geweest, want al wat zij spraken over godsdienst was niet alleen zonder leven, maar grenste aan het dwaze. Daarom moest de stem van de hemel het woud ontbloten.

De voertuigen van de wilde jongens zijn de rijdende forten van de volgelingen van Johannes Hus, de Hussieten, tijdens de Hussitische oorlogen, die uiteindelijk leidden tot een wapenstilstand tussen de hussitische kerk en de katholieke kerk, tot een verbond, een compromis, waar uiteindelijk de daadwerkelijke reformatie uit voortkwam. We spreken dan over de jaren 1400 en 1500. Ben je op de grote recyclocratische voertuigen van de wilde, hussitische jongens, of sta je op de pleiadische maaimachines van het modernisme ?

Daar moet je wat voor doen. Jakob kreeg zijn Rachel niet zomaar. Daar moest hij eerst hard voor werken.

De hussitische oorlogen leidden tot een soort koude oorlog tussen de katholieken en de eerste gereformeerden waarin de reformatie wortel kon schieten en kon groeien en opbloeien. Jakob (Israel) had zijn Rachel gevonden, de bloem van de reformatie, na tijden lang zaaien in honger, kwelling en geween. De tijden waren duister geweest, maar nu was er een hemels licht doorgebroken, als de bliksem van een nieuw tijdperk. Het bloed van Johannes Hus dat gestroomd had was niet voor niets geweest. Eerst was de mens bedrogen met Lea, met katholiek materialisme, maar nu was er deze waterbloem, deze lelie, voortgekomen vanuit verwerkte geschiedenis. Maar ook deze lelie verwelkte weer. Zij moesten haar in de hemel zoeken, dieper in de geschiedenis. Niet voor niets heet psalm 60 daarom ook ‘de Lelie van het getuigenis,’ oftewel van de belijdenis.

Als je wilt weten wat de reformatie is en betekent, laat dan dit je gebed zijn :

‘Ik zal het begrijpen, deze onsterfelijkheid, de lelie, drijvende op de waterstroom, drijvende op de waterdroom’

Leer je Rachel kennen, zoals Jakob, maar leer haar in het hemelse kennen, niet in het vleselijke. Op haar blaadjes staan de hemelse woorden beschreven en verklaard :

‘Als een wonder in de rivier,
In de waterlelie gebeurt het,
Een trap tot de hemel,
En dan allemaal water,
In alle lagen,
Een trap tot het paradijs’

In de Israelitische talen betekent Rachel in de wortels de ontsluiering (gly) van de herderin (ra’a), want zij was ook een herderin.

Ook is het de ontsluiering (gly) van de droom (ra’a), de vrucht van de duisternis. Dit is ook wat het pinksteren voorstelt want de discipelen moesten ra, rw (aramees) ontvangen, en gly (profetie), oftewel het volgen van de stem van de goede herder.

Wat zijn de hoofdpunten van Calvijn ? Veelal worden alleen zijn verkeerde leringen belicht, maar wij hebben veel zijn goede punten besproken. Er zal een heel ander calvinisme moeten komen, namelijk het regressief calvinisme, wat zijn geschriften ook daadwerkelijk kent, niet zomaar wat punten opdreund van horen zeggen. De mens moet loskomen van het dark side adromediaanse calvinisme, oftewel het romeinse calvinisme, botte bijl calvinisme, waarin ieder andersdenkende mens dood moet en naar de hel, zoals de Romeinen vroeger de christenen vervolgden en die voor de leeuwen wierpen, en daarna de reformatoren. Er zullen dus nieuwe punten van Calvijn moeten komen. We hebben er veel over gesproken. Het zijn punten die ondergesneeuwd liggen, en die het calvinisme vanuit een hele andere hoek zullen benaderen. Er is dus een dark side calvinisme wat nu nog in Nederland regeert, en dat komt door gebrek aan kennis. Hoe dan ook is Nederland calvinistisch, maar het is tijd om tot de verborgen schatten van het calvinisme te gaan. De huidige pilaren van het calvinisme dienen afgebroken te worden, en er zal een nieuwe hierarchie moeten komen in de punten van Calvijn. Hij had veel belangrijkere punten dan de huidige pilaren die op de voorgrond zijn getreden. Er zullen dus nieuwe pilaren moeten komen.

Johannes Hus ging hieraan vooraf, maar die hebben ze in de doofpot gestopt, want meestal als men het over de reformatie had dan had men het over Luther en Calvijn, en vaak de verkeerde punten ook nog eens. Johannes Hus zal dus uit de doos gehaald moeten worden.

Hier zijn wat punten van de reformator Johannes Hus.

1. Geen machtsgreep, maar kruisgreep (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 10, tot de hoorders van het woord van god in praag)
2. Geen rijkdomsgreep, maar kruisgreep (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 10, tot de hoorders van het woord van god in praag)
3. Minacht vleselijke kracht, vrees hemelse kracht (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Augustinus)
4. Hoe meer de hemelse kerk wordt onderdrukt, des te hoger zal zij boven alles uitzweven (ballingschap en gevangenis brief 6, aan de gelovigen in Praag)
5. Dien meer de dingen van de ziel dan de dingen van het lichaam (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Jerome)
6. Dien God in plaats van mensen (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 5, aan Johannes Barbat, woorden van Jerome)
7. Waak ervoor dat je geen menselijke tradities stelt boven het hemelse woord

van nederigheid, naastenliefde, matigheid en christelijke liefde stelt, want dan minacht je het hemelse woord en verval je tot hebzucht, simonie, en losbandigheid. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 6, aan de gelovigen in Praag, woorden van Paulus aan Titus)
8. De bozen met zwellende boosaardige harten op het pad van verderf zijn altijd bedrogen en bedriegen altijd anderen. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 6, aan de gelovigen in Praag, woorden van Paulus)
9. Waak voor de simonie (relihandel), want zij is een vals priesterschap van hen die een voorliefde hebben voor plezier, rijkdom, waardigheden en andere bevredigingen van het vlees. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 9, tot de hoorders van het woord van god in praag)
10. Ik ben gekomen om de zoon van zijn vader te scheiden, en de dochter van haar moeder. (ballingschap en gevangenis serie 1, brief 13, tot de hoorders van het woord van god in praag, woorden van Christus)
11. Spreek geen ziekelijk kwaad over iemand met anderen mee, maar wees verzekerd van de waarheid door die persoon zelf te ondervragen. (ballingschap en gevangenis serie 2, brief 3, uit nuremberg tot zijn gemeente in praag)
12. Pas op voor degenen die de zonde niet veroordeeld maar witwast, en die vol zelfverheerlijking kruisloos de priesters vleien. (ballingschap en gevangenis serie 2, brief 7, aan het volk van bohemia)

Wychewitze schreef aan Johannes Hus : Bevecht volhardend de vijand, niet voor aardse beloningen (simonie), maar voor eeuwig loon. (ballingschap en gevangenis brief 15, de priester Wychewitze aan Johannes Hus en zijn vrienden). In die tijd was het ook zo dat je publiek moest kopen, en Johannes Hus wilde daar niet aan mee doen. Johannes Hus werd gevangen gezet en daar uitgehongerd, en ook werden er op grote schaal leugens over hem verspreid. Uiteindelijk stierf hij op de brandstapel. Wij hebben nog steeds met deze geesten van inquisitie te maken. Laat je niet bedriegen. Ze zijn nog steeds om ons heen in andere vormen. Daarom moeten wij op het pad van Johannes Hus blijven, die strijd tegen de simonie.

Er kwam nog iets na Jezus. De draak, het romeinse en romeins-katholieke rijk, wat dus in de Middeleeuwen steeds meer werd tot het Duitse rijk, de aardse kerk van het vlees dus, stond voor de vrouw, een beeld van de hemelse kerk, en zou het kind wat zij zou baren verslinden zodra het zou zijn geboren, in Openbaring 12. Het kind werd tot God opgenomen en kreeg een ijzeren staf om de heidenen te hoeden. In het Aramees is de sebet, staf, ook een stam, of een speer. Het zou de opkomst zijn van een ijzeren volk. Ook kan sebet een plaag betekenen. In ieder geval gaat Openbaring 12 over Johannes Hus, die van de hemel gegeven werd om de mens te bevrijden uit de katholieke tirannie.

Ik zei het al vlak na de bijbelschool dat er nog iets na Jezus zou komen, omdat dat in de bijbel stond, en er stond ook in de bijbel dat er grotere werken dan Jezus zouden gebeuren. Nou, dat namen ze me niet in dank af, ook al stond het gewoon letterlijk in de bijbel. Wat me opviel was dat velen, zelfs op de bijbelschool, de bijbel niet eens of niet goed kenden. Ze noemden mij altijd 'de lopende bijbel', omdat ik het memoriseerde, maar vervolgens als ik dan zei wat er dan daadwerkelijk in de bijbel stond, dan wilden ze dat niet horen.

Jezus hebben ze verafgood. Je mag niet aan dat heilig huisje komen. Dat is hun zere teen. Zo hebben ze de bijbel ook verafgood. Ik heb altijd gezegd dat er nog iets na de bijbel komt, wat ook in de bijbel zelf staat, dat er daarna nog iets zou komen. Maar dat mocht ik ook niet zeggen. Ze gaan met de bijbel om als een papieren paus, als een afgod.

Vannacht had ik een droom dat ik in de onderwereld bij het lichaam van Johannes Hus was aangekomen. Hij was geslacht. Zijn vlees, zijn lichaam, was bijna transparant en roodachtig, heel rauw vlees, wat daar lag. Hebben wij Johannes Hus al bezocht in zijn gevangenis ? Dat is waar Mattheus 25:35-40 over gaat :

'Ik was in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen. Voorwaar ik zeg u, voor zoveel gij dit een van deze mijne minste broeders gedaan hebt, hebt gij dit mij gedaan.' (Vert. Calvijn)

Verder met de punten van het hussisme, voordat het calvinisme opkwam :

13. Wees avontuurlijk (brief aan een van zijn vrienden)
14. Hemelse waarschuwing is beter dan goud en topaas. (brief aan zijn vrienden)
15. Gedenk wie je bent, wie je was, en wie je zal zijn. (brief aan Henry de Schopeck)
16. Tussen de wereldse en hemelse voorzienigheden ligt een doorgang van grote verdrukkingen (brief aan zijn vrienden)
17. Wees altijd vriendelijk voor de armen, zoals je gewoon was; bewaak uw kuisheid en zelftucht (ascetisme); vlucht voor hebzucht; bezit niet meerdere levens, maar bewaar uw kerk, opdat de gelovigen een toevlucht bij u vinden, als in de schoot van een vader. (brief aan Johannes Christen)
18. Wreedheid de mens aangedaan reinigt van zonden. (brief aan zijn benefactoren)

Zowel in het werk van Hus als in het werk van Calvijn kwamen hemelse metalen door. Hus had in een van zijn brieven gezegd dat het geschreven was in ijzer, doelende op zijn ketenen van gevangenschap (brief aan Haulikon), wat ook weer terugwijst op Openbaring 12. Hus was in de gevangenis gegooid omdat ze vonden dat geen enkele ketter

ooit zulke gevaarlijke dingen als Hus had geschreven. Ook Johannes Hus had dus te maken met valse getuigen die tegen hem streden. Johannes Kardinaal had aan Johannes Hus geschreven : ‘Daal zoals Paulus af in de mand om een betere leer te verkondigen.’ Volstaat alles met het kruis van Christus ? Nee, duizendmaal nee. Het was slechts een voorbeeld. De mens moet in de romeinse en katholieke onderdrukking gaan tot de brandstapel van Johannes Hus, tot zijn kruis en graf.

Verder met de punten van het hussisme :

19. Wend uw ogen naar de dingen van de geest, heb goede mensen lief, markeer de slechten, laat u niet vleien door ijdelheid en hebzucht, maar verheug u in mannen met een nederige geest en liefhebbers van armoede. (brief aan Zbinek, aartsbisschop van Praag)

We zien hier dat Johannes Hus zich laat inspireren door de armoedsorders van de katholieke kerk in de wildernis.

20. Wee de herders die zichzelf weiden, maar de kudde die ze niet weiden. (brief aan Zawissius)
21. Het hele veld van de mens is zo met brandnetels gevuld dat de weg van redding met moeite kan worden gevonden.
22. IJdel is de redding door mensen.
23. Laat de broeders zich niets toe-eigenen, noch huis, noch plaats, noch wat dan ook; maar laat hen als pelgrims en vreemdelingen in deze wereld en als dienaren van de Heer in armoede en nederigheid rondgaan om aalmoezen te zoeken zonder vrees. (brief aan een monnik, woorden van Franciscus)
24. De regel en het leven van de Minderbroeders is dit, te weten, vastberaden het heilige evangelie van onze Heer Jezus Christus in acht te nemen en te leven zonder enig bezit in gehoorzaamheid en kuisheid. (brief aan een monnik, woorden van Franciscus)

We zien hier dat Hus putte uit de bron van Franciscus van Assisi (jaren 1100-1200), die als enige geliefde vrouwe Armoe had, en de allerarmste wilde zijn, dus armoedsbegeerte, wat een belangrijke pilaar en hoofdpunt is van de leer van Hus. De Franciscanen werden ook de minderbroeders genoemd, en Hus noemde zichzelf een zwakkeling priester.

25. Als de autoriteit beveelt wat je niet zou moeten doen, veracht in dit geval de autoriteit natuurlijk, uit vrees voor de autoriteit die groter is. (brief aan Johannes Barbatus en Chrumnaw, woorden van Augustinus)
26. Kwaad doen op bevel van een ander is geen gehoorzaamheid maar ongehoorzaamheid. (brief aan Johannes Barbatus en Chrumnaw, woorden van Bernard)

Johannes Hus was een godvrezende man die niet mensvrezend, een volger van menselijke, vleselijke autoriteit, wilde zijn, en zich daarom de minste van de priesters noemde.

De pilaren of hoofdpunten van het hussisme zijn :

I – armoedsbegeerte (islam)
II – kruisbegeerte (christendom)
III – natuurbegeerte (jodendom)
IV – kennisbegeerte (filosofie)
V – begeerteloosheid (boeddhisme)
VI – geschiedenisbegeerte, gedenking van het kruis van de geschiedenis (ook een belangrijk punt in Calvijn’s leer)
VII – strijdbegeerte, strijd tegen simonie, relihandel
VIII – toetsbegeerte, onderzoeksbegeerte

Ik had vannacht een droom over een grote wolf of hond, en ik mocht er niet op reageren, maar moest het verwerken. Het bleek de wachter van het hussisme te zijn, van de pilaren van het hussisme. Het bleek een kinderwachter en kindergids van mij te zijn in mijn jeugd, een jeugdvriend, die later werd afgemaakt, kapot werd geschoten. De ontmoeting was emotioneel en we waren blij dat we elkaar weer gevonden hadden. Ik kon mij de dag herinneren waarop hij van mij werd weggesneden.

CALVIJN EN DE EVANGELIËN - 9

In de dagen van Noach ontaardde het mannelijk geslacht nog erger, namelijk tot nephilim :

stadia van mannelijke ontaarding door de zonde :

1. vis
2. zwak vee
3. sterk, woest vee
4. mannelijke mens
5. nephilim

Deze stadia zien we in de diverse lagen van de grondtekst :

1. amazone grondtekst (voortijd)
2. egyptische grondtekst
3. aramese grondtekst
4. hebreeuwse grondtekst
5. griekse grondtekst

De amazone theologie en mythologie van zowel Orion als de aarde is verwoven door de bijbelse talen van Aramees (de taal van Jezus), Hebreeuws en Grieks.

De man werd zo door volharding in zonde gehard en volleerd in de leugen. De man is een eigenaardig soort varken die de slacht van andere dieren ging gebruiken om hogerop te komen, zoals in Animal farm van George Orwell.

Er zijn veel diepere genetische structuren en codes in de mens waarvan de wetenschap nog niet weet omdat het voor hen niet meetbaar is. Die diepere genetische codes bestaan uit de 5 fases van de man, dus VZSMN, waaruit ook

de vrouw bestaat omdat die uit de man is voortgekomen en zij hebben er nog eentje bij, namelijk de F van female. Dus voor de man is het de VZSMN code en voor de vrouw is het de VZSMNF code, en hierin kunnen oneindig veel variaties zijn.

Deze dingen zijn belangrijk te noemen. Het is overigens wel zo dat Calvijn waarschuwt tegen ijdele nieuwsgierigheid, in zijn commentaar op Lukas 22:3-14, Markus 14:10-17 en Mattheus 26:14-20. We hoeven niet alles te weten. Er zijn veel belangrijkere dingen. Hierin moeten we dus balans vinden, dat we leren dat wat nodig is, en niet dat wat niet nodig is. Calvijn stelt dat het niet altijd van belang is of teksten uit de oude bijbel nu letterlijk zijn of niet, maar het gaat erom dat we de gruwelijkheden door de mens verricht onder ogen komen. Dat is immers het vooraanstaande in zijn theologie naar eigen zeggen : de ontmaskering van de zonde, het onder ogen komen van de verdoemelijke staat der mensheid. Calvijn noemt dat het vaak ijdele afleidingsstrategieen zijn van het vlees om daar aan te ontkomen door het over zaken te hebben die er niet toe doen. Het kan heel onschuldig en geestelijk lijken, maar Calvijn prikt daar doorheen, en waarschuwt voor de vleselijke nieuwsgierigheid van de mens die de mens wil afleiding van dat wat hij eigenlijk moet leren over de absolute doodstaat van de mens door de zonde. Calvijn vestigt hier dus een belangrijk theologisch alarm die de mens op juiste koers moet houden. Veel mensen vluchten ook overmatig tot de new age, en wijken af van de gedegen parelduikers routes om zo door gevaarlijke vissen gegrepen te worden. Dat gebeurt als de mens wil spijbelen in de zondologie. De mens komt dan ineens met allerlei apparatuur aanzetten hiertoe. Het is allemaal ter uitdoving van het geweten, terwijl in de leer van Calvijn het geweten centraal staat. Er is geen godsdienst buiten het geweten om.

Calvijn riep op tot bekering, want door langdurige verharding in het kwaad zou de heerschappij van de duivel zich diep in de mens wortelen, en zou zo de waanzin van de mens geen grenzen meer hebben. Hierin is geldgierigheid de bron van verblinding, stelt hij. De wereld zoals die nu is is absolute en absurde financiële krankzinnigheid.

Calvijn waarschuwt tegen oneervolle voorstelling van het toekomstige koninkrijk, en dat onze daden niet gewaardeerd moeten worden door wat de mensen ervan denken. Het gaat niet om het getuigenis van de mensen, maar het getuigenis van God. B. Wielenga stelde dat er oneindige afstand is tussen God en mens. De mens moet zich niks inbeelden. Zoals we weten doen de mensen dat om ons heen, wat onze beproeving is. Wij moeten hiervan loskomen. Wij leven niet door de getuigenissen en waarde-oordelen van de mensen, die corrupt en waanzinnig zijn, maar door het Woord des Heeren. Hierin moeten we niet ijdel nieuwsgierig zijn, want ook de duivel gebruikt het Woord des Heeren, en gebruikt het als afleidingsstrategieën om af te leiden van dat waar het daadwerkelijk om gaat.

Calvijn waarschuwt tegen kinderachtig beuzelen, het herhalen van handelingen die zonder doel en vrucht zijn. Calvijn strijdt tegen de overmatige en chronische beelden van de gevallen wereld, haar eigenaardige tradities. Laten we beseffen dat dit de VZSMN en VZSMNF codes zijn van de diepere genetische wortels van de gevallen mens. Dit gaat dus veel verder dan zomaar DNA. De grondteksten laten dit gehele spoor zien, waar ook uitvoerig in de Halal over wordt gesproken als onderdeel van de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in de doorgaande reformatie. Het stopte niet in de jaren 1500 en 1600. De reformatie was nog maar net begonnen. Calvijn was gekomen, maar nu moest Calvijn nog geopenbaard worden, aan exegese onderworpen.

In zijn commentaar op Mattheus 26:11 stelt Calvijn dat Jezus tot een afgodsbeeld is gemaakt waar men dure gaven aan verspilt, terwijl men het eigenlijk aan de armen moest geven. Hij bestraft de geest van religieuze verspilling, wat hij als een misdaad naar de armen ziet. De ware godsdienst is immers de armendienst, en Calvijn noemde ook de armen als het ware altaar waaraan men moest offeren. Dit was ook het Mohammedaanse spoor, en vandaar dat ze in de reformatie ook stelden : ’Liever Turks dan paaps.’ Calvijn noemt alle verspilling in hun Jezus-afgoderij van zijn doel geweken, nutteloze, onzinnige hardnekkigheid, want Jezus stelde juist dat wat wij de minsten aandoen hem aandoen. De koers ligt dus verkeerd. Het is een persoonlijkheids-cultus geworden omtrend de persoon van Jezus, terwijl het helemaal niet zo bedoeld was, want het eigenlijke idee was dat Jezus stond voor de noodzaak van de armenhulp. Dat was wat Jezus was, en hij was aan de arme gelijkgeworden. Het ging niet om hem. ‘Wat noemt gij mij goed ? Alleen God is goed.’ Hij wilde de aandacht verleggen tot de armen, maar de stijfkoppige zondaren die van geen bekering wilden weten hebben hem tot afgod gemaakt, wat als een kruiziging was. Ze hebben hem daarmee ten diepste gekrenkt. Het is allemaal uit de hand gelopen, en daartegen raast Calvijn.

Hij noemt het dwaas bijgeloof, al die verspilling. Het is als de Danaïden die voor eeuwig nutteloos water in een bodemloos gat gieten. Dat is wat vormendienst is. Het is ons ter voorbeeld gesteld hoe het niet moet, als een beproeving.

Calvijn benadrukt dat God geestelijke dienst eist. De ware offerande is het

uitdelen onder de armen. Verspilling is niets dan pronkerij, stelt hij. Er zijn eenmalig dingen gebeurt, als tekenen en beelden met een diepere betekenis, als gelijkenissen, maar het had daarbij moeten blijven. Men heeft het lopen herhalen in het uiterlijke, tot goddeloze vormendienst. Men heeft het niet begrepen. De armen zijn ervoor opdat wij hen wel zullen doen. Ze zijn er opdat wij onze liefde kunnen uiten. Zoveel aandacht gaat naar de afgoden die eigenlijk naar de armen zou moeten gaan. Zoveel materiële aandacht naar Jezus, die naar de armen moest gaan. Calvijn was er woedend over. Het is overmatige, vleselijke Jezus-verering, om de plicht tot armenhulp weg te duwen, als een excuus. Zo wordt Jezus misbruikt, en wordt Jezus wederom gekruisigd. Mensen die calvinist zijn en dit baseren op de Institutie moeten beseffen dat Calvijn dit schreef toen hij nog heel jong was. Zijn ideeën waren nog niet uitgewerkt zoals hij later in de commentaren zou doen. De Institutie, waaruit men TULIP heeft gefilterd, en wat tulip-calvinisten vaak als het hoofdwerk van Calvijn zien, als hun reformatorische tweede bijbel, is een boek uit 1536, toen Calvijn nog maar in zijn mid-twintiger jaren was, nog heel jong dus. Later werden zijn ideeën veel volwassener en diepgaander, maar vanwege hun grote omvang worden zijn latere werken nauwelijks gelezen. Er zijn veel tulip-calvinisten die dit gewoon kennen vanwege traditie, die nooit kennis hebben gemaakt met het volledige werk van Calvijn. Vaak kennen ze of alleen maar tulip, of tulip en de Institutie. Ze volgen nog de jonge Calvijn.

1e Jaargang, nummer 1, 28 augustus 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : 'Calvijn en de Evangelisten' en verschillende overdenkingen van de nieuwe bijbel

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN

Calvijn stelde dat de ijdele voorwendsels waarmee de goddelozen zich misleiden hen ten jonste dage niet zullen baten. Hij benoemt die goddeloosheid als wrede trots tot de armen en het menen straffeloos de armen te kunnen verachten. 'Wat je de minsten hebt aangedaan heb je Jezus aangedaan.' Deze 'minsten' zijn niet minder dierbaar in de ogen van Jezus dan zijn eigen leden. Jezus was altijd de minste, en riep de mens ook op om de minste te zijn. Oh, geliefden, de ogen der vleselijke rijken die op de armen neerkijken zullen wegteren in hun kassen. God zal deze ogen niet in leven houden. Dat kan ook niet. Ze dragen het zaad van de dood en het verderf in hen. Het zijn verfoeilijke ogen. Weet wel dat de Heere hierover toornt, en deze ogen zijn ook in de kerk.

Calvijn raast hierover in zijn commentaar op Mattheus 25. Alles wordt afgemeten aan geluk, in plaats van aan het nederige en lieflijke, zachtaardige karakter van God. En de goddelozen denken dat ze altijd gelukkig zijn. Het is het geluk der dwazen. En het gaat maar door om ons heen. Geliefden, besef in volharding dat het koninkrijk van God van binnen is, en houdt u daaraan vast, met doorzetting. Strijdt voor dit besef. Het kost wat om binnen te gaan door de enge poort. Alleen de minsten zullen door de enge poort gaan. Hoe kan het dan dat zoveel kerken en kerkgangers de meeste willen zijn ? Ook willen ze vaak de grootste zijn in theologie met naam en toenaam en hun titels, om veereerd te worden door het volk, maar Jezus kwam niet om vereerd te worden. Hij kwam om te wijzen op de armen die welgedaan moesten worden. Hij kwam om te wijzen op het verlorene, niet op hemzelf. Hij kwam om te wijzen op het zaad wat zou sterven. Ook hij zou sterven en heengaan, opdat de mensen hem niet op een aardse manier zouden vereren, met uitwendige praal, stelt Calvijn. Hij tiert tegen de dode afgod die ze van Jezus hebben gemaakt door al hun plechtigheden en prachtige gewaden en soortgelijke pronkerij. Het zijn dode vormen, waar Jezus juist tegen optrad, want hij was zijn hele leven een voorbeeld van soberheid en gematigdheid, stelde Calvijn.

De Laodiceaanse kerk is bedwelmd door hun voorbijgaande voorspoed. Calvijn stelde dat de weelde waarin zij zich baden van hen weggenomen zou worden. Ze hebben een verbond met de dood en wanen zich zo in hun zorgeloosheid geheel ongevoelig. Het is een asperger syndroom die samen werkt met het Munchhausen syndroom, want ze projecteren alles op de ander, en beelden ziekte en zonde in bij de ander. Zijzelf zijn heiliger dan de paus in Rome. Kinderen die daar opgroeien zitten vast in een Stockholm syndroom, met het grote zwaard van Damocles hangende boven hun hoofden aan een zijden draadje. Kinderen worden 'gegroomed' in het Laodiceaanse syndroom, en groeien zo op als levende schilden voor hen, als kindsoldaten. Zij moeten gedwongen strijden voor hun Laodiceaanse dromen en uitspattingen. Daar moeten de kinderen voor betalen. Daarvoor worden kinderen geofferd. Het is ritueel diabolisch misbruik.

Calvijn raast en tiert tegen deze geest, en haalt alles ervoor uit de kast. Hij waarschuwt terecht voor het eeuwig verderf en het pijnigende vuur, waarvan hij overigens zegt dat het beeldspraak is om te wijzen op een straf die zo verschrikkelijk is dat het ons verstand te boven gaat. Het is iets waar Calvijn niet veel over spreekt. Hij noemt het, en matigt het dan, en nuanceert het, en maakt dan plaats voor andere dynamieken. Het is dus ook onzin om in een letterlijke eeuwigdurende hel te geloven, want dat is absurd en sadistisch, en heeft niets met de gerechtigheid van God te maken. Dat de straf zwaar zal zijn doet daar niets aan af.

Calvijn stelde dat het onnodig was om zoals de sofisten onderzoek te doen naar de aard of hoedanigheid van het vuur, omdat het beeldspraak is, en de profeten wezen hier ook op. Het onderwerp is namelijk geheel uitgebuit voor de markt. Calvijn stelt dat het onderwerp ons met schrik moet vervullen maar dat het niet een voorwerp van nieuwsgierigheid moet zijn. Het is dichterlijk, niet letterlijk. Velen zijn hier de streep overgegaan, en zo ontstond de moderne kerk, en dat is een miljoenen industrie. Het is allemaal voor geld, macht en aanzien. Wat zien we het vlees bedrijvig tekeer gaan op aarde, als een dol zwijn. Ze draven maar voor hun eigen huizen en paleizen, en durven dat ook nog het koninkrijk van God te

noemen.

Calvijn stelt dat het vuur eeuwig is, dat dat niet vergeten moet worden, maar neemt dit dus niet letterlijk, en geeft ook geen uitvoerige uitleg wat dat dan is, omdat het juist ijdele nieuwsgierigheid zou kunnen opwekken. Hij stelt dat de goddelozen zeker niet weg zullen komen met hun grote kwaad. Het zwijn zal gepijnigd worden. Dat is het zwijn der zonde. Het zal niet kunnen vluchten. Nu vlucht het nog, maar de Heere is op jacht. Er zal niets gebeuren wat niet rechtvaardig is. De sofisten hebben allerlei absurde en belachelijke verhaaltjes hierover gemaakt, niet door enige kennis verhinderd. Het laat juist hun asperger karakter zien, en daarin verschuilen ze zichzelf, om zelf het oordeel des Heeren te kunnen ontvluchten. Er is geen liefde als de zonde overmatig wordt bestrafd. De straf zal niet groter zijn dan nodig is, ook al is het groot en zal het ons verstand te boven gaan. De straf zal ook niet langer duren dan nodig is, waar Jezus ook op wees. De straf moet uitgezeten worden totdat de schuld is betaald. Letterlijke eeuwige terugbetaling is economische krankzinnigheid. Dat is opgezet door sluwe zakenlieden, de sofisten. Zij redeneren op precies de manier waarop ze het meeste geld kunnen binnenhalen. Ze kiezen altijd de weg van de grootste winst, niet het smalle pad, en al zeker niet de enge poort.

Als Calvijn dan spreekt over de duivel die 'zonder enige hoop op verlossing' ter hel wordt verwezen, dan is dat om de goddelozen het vertrouwen te ontnemen dat ze hun straf kunnen ontvluchten. Men leest het dus verkeerd in het sofisme. Het begrijpen van hyperbolische gedichten vergt oefening. Het is een literaire stijlfiguur. 'Zonder enige hoop op verlossing' betekent dus 'de straf niet voortijdig te kunnen ontvluchten', met andere woorden : 'het vlees, de zonde, zal nooit levend uit de gevangenis komen, is gedoemd daar te sterven, en in die zin is er dus geen hoop voor de zonde.' Daarom is het ook zo gevaarlijk om te volharden in zonde, want er komt dan een punt waarop de mens professioneel, volleerd, raakt in de zonde, en zo de zonde gelijk wordt. Zo sterft dan de oude mens, maar de nieuwe mens zal opstaan. Uiteindelijk zal de dood intreden en geen eeuwige hel. Ook de hel zal in de put des vuurs geworpen worden, en ook de dood, dus er zullen ook weer andere wegen zijn, vernieuwingen. De opgesloten nieuwe mens zal vrijkomen. De eeuwige hel is een dichterlijk geheimenis voor de gevangenen van het Woord, de gelovigen, de vromen, die opgevoed worden in de Waarheid. Die zullen die liefdevolle eeuwige tucht ontvangen, en die tucht zal hen leiden. Het is niet voor de ongelovigen. Hier is veel over gelogen. Het is veelal verdraaid, door de sofisten.

Calvijn stelt dat de verworpenen alreeds vóór hun geboorte door een verborgen oordeel Gods aan het verderf gewijd zijn. We kunnen en moeten stellen dat zij niet zomaar zijn uitverkoren hiervoor, maar dat het hun eigen verkozen aard is. Er blijft niet veel van TULIP over in het grotere verband van het calvinisme. Het calvinisme kent eb en vloed. Ken de getijen van het calvinisme. De tijen zullen keren.

Calvijn stelt dat ook de prijs van de werken der liefde boven het menselijk bevattingsvermogen gaat. Wat wij de zijnen aandoen hebben we Jezus aangedaan, wat ook als zodanig gerekend wordt, dus als wij traag zijn in het helpen van de ongelukkigen en hulpbehoefenden, dan hebben we dat Jezus aangedaan, stelt Calvijn. Het is een ontzettende gruwel om Jezus iets te weigeren, stelt Calvijn. De mens moet boven het vleselijke bevatten uitstijgen. Calvijn noemt in zijn commentaar op Mattheus 25:35 de genade het hogere loon, want zo wordt het gevaarlijke, menselijke en vleselijke loon omzeild. Genade is dus niet werkeloos.

OVERDENKING STRANDEN 10:9 VAN DE NIEUWE BIJBEL

Word wedergeboren in de bron, maar laat de bron ook wedergeboren worden in jou.
Stranden 10:9

We moeten wedergeboren worden in de bron, en de bron ook in ons wedergeboren laten worden. In het boek Stranden wordt er ook gesproken over dat we aan de zonden moeten afsterven, en dat de zonden aan ons moeten afsterven. Zo is het werkende van twee kanten, als tweeledig zaad. Het is zowel dodend als stervend zaad. Natuurlijk hebben we daar veel hulp in nodig, om door deze processen heen te gaan, waarvan het opvangcentrum een beeld is. We sterven af aan onze vleselijke moeder, en onze vleselijke moeder sterft aan ons af, opdat we zo wedergeboren kunnen worden in de geestelijke moeder, de hogere geestelijke bron, en die bron kan zo ook in ons wedergeboren worden. Dat is het wonderlijke van het leven.

Het boek Stranden werkt dit helemaal uit. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de hemelse vogel, maar de hemelse vogel ook zelf worden. Uiteindelijk moeten we niet alleen wachten op de opname, maar zelf ook opnemen.

Het boek Stranden zegt dat we niet met oneerlijke maatstaven moeten meten, niet met twee maten (14:5). Een heleboel mensen doen God te kort door het alleen maar van buitenaf te houden, door hun projectie. Dat is ook met twee maten meten. Allemaal éénrichtings-verkeer.

Het boek Stranden zegt dat het om het principe van de boog gaat, want die trek je eerst diep tot je, opdat het verder kan schieten, en zo kan het vlees dus daadwerkelijk sterven, oftewel de

onwetendheid. Deze boog moet geoefend worden, en zo zal de mens ontwaken.

Laten we daarom dus ook onze hoofden buigen voor de hemelse kennis,
opdat we ook met de hemelse kennis zullen opstaan.

Uit : 'Uittocht uit Laodicea',
Uitgave : NGB

OVERDENKING WERKTUIGEN 4:17

Zodra je gaat beseffen dat je grotendeels niet bestaat, dan wordt je hemels bewustzijn.
Werktuigen 4:17

In de nieuwe bijbel zijn we op zoek naar het pad van exegese. Het werd al aangekondigd in de oude bijbel. Denk aan het boek des levens en de witte steen met nieuwe namen, het verborgen manna. 2024 is dus een historisch jaar voor de kerkgeschiedenis en de geschiedenis van de Nederduits Gereformeerde Kerk.

Het commentaar van de NGB op Werktuigen 4:17 van de nieuwe bijbel is :

'Het beloofde land moet nog volkomen ingenomen worden, oftewel we moeten de studie ervan aangaan, en het moet begrepen worden.
Ik las toen in het boek Werktuigen over Adam die tot het beloofde land moest gaan. Eva was hierin een beeld van zijn volharding.
Grotendeels bestaan we niet, en zijn we op zoek naar wat wel bestaat, en dat is eigenlijk maar heel klein, maar tegelijkertijd ontzettend groot. Dit brengt je namelijk tot hemels bewustzijn.
Voor het grootste gedeelte is het leven slechts ijdelheid, stelt het boek Werktuigen. Daarom moeten we van alles maar een heel klein beetje nemen, dan is het medicijn (4:52), oftewel het fragmentarisme. Dualiteiten helpen ons daarbij, oftewel de dialectiek. Laten we dus de tegenstellingen en het lijden wat daarbij hoort op waarde schatten.'

Tot zover het ingekorte commentaar op dit vers. Het commentaar staat geschreven in het boek 'Uittocht uit Laodicea'. Karl Barth was ook een dialectisch theoloog, en die stelde dat we niet hoeven te twijfelen aan het bestaan van God, maar wel aan het bestaan van de mens.

Het gebied buiten het paradijs, waar de mens zich in verkeert, is namelijk een illusie. De mens is in een valstrik gekomen, in een optische illusie, een hologram, en aan allerlei vreemde wetten onderworpen, zodat er niets meer van klopt. De schepping moet nog komen. Dit is de schepping niet, maar de nachtmerrie van de feutus, stelt de nieuwe bijbel. Als je dat gaat opmerken en onderscheiden dan kun je je aandacht richten op het hemelse bewustzijn. Je moet ook daadwerkelijk een keuze maken en erin volharden, want niets komt zomaar.

De New Living Translation (NLT) vertaalt in Lukas 13:24 : "Work hard to enter the narrow door to God's Kingdom, for many will try to enter but will fail."

Och mensen, velen zullen proberen op die smalle weg te blijven en binnen te gaan door de enge poort, maar weinigen zullen uiteindelijk binnengaan. Oh, hoe tragisch is dit, geliefde broeder of zuster, en het kon dus nooit zomaar door geloof zijn dat je zult binnengaan, want dan zou het grootste gedeelte van de wereld binnengaan, en dat is niet zo.

We zouden dan helemaal in de drama hiervan ten onder kunnen gaan, totdat we beseffen dat we maar niet of nauwelijks bestaan. Zijn die woorden al op uw hart geschreven ? Maak het niet te bont, stelde Calvijn. Het is beeldspraak. Wees niet ijdel nieuwsgierig, oftewel : Maak er niet meer van dan het is. Grotendeels bestaat het allemaal niet. Als de mens grotendeels niet bestaat, dan bestaan zijn verzinsels ook grotendeels niet.

1e Jaargang, nummer 2, 31 augustus 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 2, en een overdenking over de nieuwe bijbel

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 2

Bij Calvijn weet je het nooit. Als je denkt dat je hem begrijpt dan gooit hij wel weer een zinnetje op die er een hele andere draai aan geeft en die tegen al het voorgaande ingaat. Hij is daarom de Hegel van de theologie. Ongetwijfeld is hij een dialectisch theoloog die telkens zijn lezer op het verkeerde been probeert te zetten. Hij spreekt over onverdiende genade, en toch noemt hij genade ook een hoger loon, en die tweeledigheid is er ook in de grondtekst : De mens kan het niet verdienen naar het vlees, maar moet het wel verdienen naar het geestelijke. Paulus spreekt niet voor niets van een wedstrijd en strijd tegen het vlees. Er is ook altijd genade als de mens met vals recht te maken heeft. Men moet de genadelogie leren kennen, de charisologie, en hier niet mee sjoemelen. Men moet de diepte ingaan. Het is een wildernis.

Hoe ga je dan van het vleselijke verdienen tot het geestelijke verdienen ? Door de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken in de leer van Calvijn, in zijn eigen woorden.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 25:1 dat het niet voldoende is dat wij ons eenmalig aangorden en gereed maken om onze plicht te vervullen, maar dat we moeten volharden tot het einde. Hij stelt dat het een strijd is tegen gemakszucht, en dat men niet goed bewapend is hiertegen zonder toegerust te zijn met langdurige lijdzaamheid.

Calvijn stelde dat de vleselijken zich vleien met straffeloosheid, wat hij een vrijwillige verblinding noemt. Daarom moet een ieder ijverig waken in het volbrengen van de roeping. Hij stelt dat de goddelozen zich hiertegen verzetten en zich overgeven aan de vreugde des harten. Calvijn noemt de ziekte van deze wereld sluimerzucht, en hij wijst het pad van matigheid, waakzaamheid en ingetogenheid. De aarde is in haar sluimerzucht gevoelloos geworden, stelt hij. Hij stelt dat het beter is om kreupel de weg van gematigdheid en waakzaamheid te gaan dan blind een dwaalweg te kiezen. Calvijn noemt het leven een doolhof van jammeringen en het doolhof is zeer gevaarlijk. Opmerkzaamheid is hierin van belang, stelt Calvijn. Ook wijst hij op het belang van de lijdzaamheid, terwijl de huichelachtige pseudo-gelovigen slechts uit zijn op rust en eigen genoegen in hun zorgeloosheid. Calvijn wijst erop dat de mens hier op aarde niet leeft, omdat de aanvang van het ware leven het afstand doen van de wereld is.

Calvijn wijst op de ark van Noach waarin maar een klein getal gered werd, en dat wij op de kleinheid van dat getal moeten letten indien wij willen ontkomen. Hij noemt de vadsigheid als overste van de wereld, als de algemene heerser en dat daarom de zondvloed wel moet komen. Hij noemt de vadsigheid besmettelijk. Hij stelt dat de aarde zorgeloos is ingeslapen. De mensheid is volledig weggezonken in de zorgeloosheid, en dan zal ineens het einde daar zijn. (In zijn commentaar op Mattheus 24)

De zondvloed zal komen als de wereld de grootste gerustheid heeft bereikt, stelt Calvijn.

De wereld is te snel. van haarzelf overtuigd, denkt teveel in punten in plaats van vraagtekens. Dat is de makkelijke en korte weg van verblinding. De wereld trekt te snel conclusies, voortijdig, nemende de korste en makkelijkste weg, ook in de moderne kerk. Ze denken in emotie-theologie : ‘dus .... dus .... dus’, in plaats van ‘en ... en .... en’. Ze hebben niet kritisch leren denken, voornamelijk niet naar henzelf en hun zijnen. Ze hebben de injectie naald gretig binnengenomen met al die steroïden. Ze hebben zich laten tatoeëren tegen de natuur in, en zo is alles kunstmatig geworden. In deze dagen is dit tot een hoogtepunt gekomen. Ze hebben niet geleerd eerlijk te redeneren. Er wordt een hoop gesjoemeld. De wereld is “partificial” (artificial) geworden. Ze hebben belangrijke delen (parts) en links overgeslagen. Ze zijn “partificial robots” van de zonde, van het vlees, in het bevredigen van hun lusten, overmatig en overmoedig.

Calvijn wees op het kleine getal van Noach, acht. Hij wees op het kleine getal dat zou ontkomen, want de gehele wereld was ontaard. We moeten volhardend vasthouden aan dit beeld om niet zelf bedrogen te worden. Grote getallen gaan het niet redden. Moet je

daar dan dramatisch overdoen ? Neen. De bijbel spreekt van meerdere oogsten. Als Jezus je zal afwijzen aan de poorten en je niet zal kennen, wees dan als de Kanaänitische vrouwe, en leef van de broodkruimels. Die teksten horen bij elkaar. We hoeven het oordeel niet te onderschatten, maar we mogen het ook niet overdrijven. Zij die dat wel doen zijn vervallen tot ijdele nieuwsgierigheid, volgens Calvijn. Velen zijn te ver gegaan in deze dingen, waar Calvijn zich nog oppervlakkig opstelt en er op wijst dat er beeldspraak gebruikt is in deze dingen.

Er is geen makkelijke uitweg. De rijke man zou graag een druppel water willen ontvangen in de dorre plaats waar hij terecht was gekomen vanwege het negeren van de armen en het vele rijke feesten, maar de druppel kreeg hij niet. Velen zullen in zo'n situatie terechtkomen, want we leven in een wereld van armennegering en armenmishandeling. Dan moeten de rijken die hier schuldig aan zijn ook voelen hoe de armen hebben moeten leven van niets, dat ze zelfs geen broodkruimels meer hadden om van te leven, en dan moeten de rijken ook de hongerdood sterven. Dat klinkt hard. Kwaad mag toch niet met kwaad vergeldt worden ? God moet toch zijn vijanden lief hebben, en de andere wang keren, de extra mijl gaan, en zowel kleed als hemd geven als dat van hem gevraagd wordt ? Waarom dan deze situatie in het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus ? Hier lijkt God wel uitermate wreed. Maar laten we goed in de gaten houden dat de rijken zich zelf dit oordeel op de hals houden, dat ze het zichzelf hebben aangedaan, toen ze dit de armen aandeden. Ook hebben ze het God aangedaan, en daarom is God ook niet meer in de buurt. Ze hebben God gekruisigd vanwege wat ze de armen hebben aangedaan. Wat ze de minsten hebben aangedaan hebben ze Jezus aangedaan, dus hoe kan Jezus hen dan redden ? Het was Jezus die ze lieten omkomen van de honger. Ze worden dus geconfronteerd met hun eigen zonden. Er zijn zelfs geen broodkruimels en waterdruppels meer over. Ze zijn in Tantalos terecht gekomen. Ze proberen het te grijpen, maar het vlucht van hen weg. Ze moeten leren het op een geestelijke manier te verkrijgen, niet op een vleselijke manier. Ze zullen hun schuld volledig moeten uitzitten. Sommigen zullen ontwaken, als een tweede golf van het overblijfsel, een tweede oogst, terwijl anderen zich nog meer zullen verharden. Met het grootste gemak verwijzen kerken andersdenkenden naar de hel tegenwoordig, terwijl ze van deze dingen niet weten, ze zich op de stoel van Mozes hebben gezet. Zo is het leven in Laodicea, en zo groeien kinderen op, om het ook weer aan hun kinderen door te geven. Er is geen makkelijke uitweg. Houdt je vast aan de acht, en als het blijkt dat je niet tot die acht behoort, houdt dan vast aan de broodkruimels van de Kanaänitische vrouw, en als je ook de broodkruimels worden ontzegd, zoals de rijke man die werd ontzegd in het verhaal van de arme Lazarus, dan moeten dingen eerst dieper afsterven. Het is vaak wat de mens nodig heeft : Leren te leven vanuit het niets, want het koninkrijk van God is van binnen, niet van buiten. We hebben geen grotere kracht nodig, maar een groter en dieper kruis. Laten we allereerst de bovenstaande waarheden op onszelf toepassen. Pas op dat je niet tot de zonde vervalt van de balk en de splinter.

Al deze verhalen zijn kralen van een groter geheel. Je mag niet met de kralen weghollen terwijl je de rest overslaat, want dan ben je 'partificial'. Pas op voor emotie-theologie die traditioneel wordt overgedragen.

Calvijn waarschuwt voor 'het met onstuimige spoed tot de overwinning haasten'. Daarom moeten we ons bewapenen met lijdzaamheid. Hij waarschuwt tegen het vooruitlopen op de Heere. We zien het overal om ons heen. Het 'gij geheel anders' moeten we niet verwaarlozen. We hebben deze 'wonderplaatjes' van Calvijn nodig om te kunnen putten uit de wonderbaarlijke opslagplaatsen van het hemelse denken, van de paradijselijke waarheden en werkelijkheden. Calvijn rustte het volk toe. Dat moest hij van de Heere. Ook moest hij weer weggenomen worden, want sommige van zijn leringen waren gevaarlijk. Ook David en Mozes hadden hun duistere kanten, maar dat wil niet zeggen dat ze geen belangrijke leerstellingen hebben gebracht. We moeten Calvijn niet verafgoden, maar zeker ook niet onderschatten. Hij was als een Noach die de ark bouwde ter uittocht uit de katholieke kerk die aan het wegzinken was in groot materialisme. In de ark van Calvijn waren de gevaren nog niet voorbij, en hadden we ook een worsteling te voeren met Calvijn zelf. Maar we hadden zijn woorden nodig voor de uittocht uit Laodicea. Nog steeds is er die strijd. Je komt in de ark van Calvijn, maar ook hier is Laodicea, dus moet je dieper gaan, tot het verborgen calvinisme.

Calvijn waarschuwde tegen vergaande hoogmoed en verkeerde nieuwsgierigheid. Hierin is de mens zeer vindingrijk. Vadsigheid is rechter hier op aarde, stelde Calvijn, en die weet het beter dan God. Alles weten ze beter, en daarin is hun hebzucht en gierigheid eindeloos. Grote monsters zitten aan de religieuze tafels, en de mens heeft het niet ontdekt. Een uiterst koppig en eigenaardig wezen is de mens. Houdt je daarom vast aan de acht. Dit geslacht zal vergaan. Dat is iets wat van binnen moet gebeuren. Al ons vlees moet in de zondvloeden afsterven. Dan zal er plaats komen voor veel grotere waarheden. Er is een boos geslacht in de kerk. Daarom gaat Jezus er met de gesel doorheen. De tijden zijn niet veranderd. Het is alleen maar erger geworden. De moderne kerk stinkt. Eigen roem stinkt. We moeten terug. God heeft ons de moederkerk gegeven en die laten we niet vallen.

Roem in het kruis, geliefden, in niets anders. Er staat zoveel valse, wereldse, vleselijke roem op de loer. Strijdt om in te gaan. Houdt vast aan de acht.

Wees niet zo zelfbewust. Er zijn hele andere werkelijkheden die staan te dringen. Verloochen jezelf. Wees niet zelfovertuigd. Het zal je nog lelijk gaan tegenvallen. Velen zullen aan die poort komen en niet binnen kunnen gaan. Dan moeten ze met de broodkruimels leven, met de waterdruppels, maar er zijn dus zelfs plaatsen waar zelfs dat er niet is, daar waar de armenhatende rijken naartoe gaan. Daar moeten ze doorheen.

Het moet genoemd worden, soms niet, soms wel. Het zijn steeds terugkerende gedichten. Calvijn stelde dat je wel drie- en vierdubbel dwaas moest zijn als je op God hierin vooruit zou lopen. Meer weten en het beter weten dan God is het gevaarlijkste voor een mens. Dan is het niet meer veilig. De mens is dan een doldwaas, en heeft godsdienstwaanzin.

Weet je het dan niet ? stelde Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 24:35 : ‘De hemel en de aarde zullen voorbijgaan.’ Hij stelde dat de aarde wispelturig is, en dat daarom het geloof boven hemel en aarde moet uitstijgen. We kunnen stellen dat Calvijn in zijn werk van de commentaren op de bijbel vele valse hemelen bestreed die door de mensen waren verzonnen als een schuilplaats voor hun zonden, hun hoogmoed, allerlei onrein gevogelte, maar dat hij hun einde verkondigde.

Wat dat betreft was Calvijn als een 1500se Jeremia die optrad tegen de vele gruwelen van de kerk in die dagen. Laodicea slaat graag dit soort teksten over. De oude profeten leven niet in hen. Daarom vallen ze veelal ten prooi aan vals geluk, het goud der dwazen. Daar bouwen ze hun even bedriegelijke moderne kerken mee. Calvijn wijst in zijn commentaar op Lukas 21:28 op Amos 5 dat de dag des Heeren een dag zal zijn van duisternis, niet van licht, van droefheid, niet van blijdschap, van verderf, niet van behoudenis. Laten we daar rekening mee houden : Iemand die vlucht voor een leeuw zal door een beer overvallen worden. Iemand die wil leunen op de muur in zijn huis zal gebeten worden door een slang. Maar voor de gelovigen, het overblijfsel, wat dus maar van een klein getal is, zal deze dag goed zijn, stelt Calvijn. Zij verheugen zich in de ondergang van het vlees, wat hen zo lang in de weg heeft gestaan.

Dit overblijfsel, stelt Calvijn, is nu nog onderhevig aan de boosheid van de mensen, als een voortvluchtige, een balling, zonder vaste verblijfplaats, door de golven te pletter geslagen, tot een jammerlijke uiteingescheurde toestand, door snode leringen beroerd, door stormen geschud. Maar de Heere heeft de engelen gezonden om het overblijfsel te vergaderen van de einden der wereld, door hemelse krachten hoger dan menselijke middelen.

OVERDENKING OVER HET BOEK BELECH -
EEN SCHEPPINGSVERHAAL

Het Woord schiep ons uit tranen, om
op de juiste paden te wandelen,
opdat je een diep mens wordt, bent en blijft.
Oh, er zijn zoveel holen en grotten
langs de rivier van tranen, vol met het
Woord om de hemelse kennis te leren.
Laat het je streven zijn om dit schrift te ontcijferen.
Belech 1:8-9

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen we een prachtig scheppingsverhaal : We moeten minderen in de zee van tranen, want alleen zo zullen we het vlees overwinnen (2:38-39). Dit heeft dus alles te maken met het Woord, zoals we in het scheppingsverhaal van Belech 1 lezen. Uit het Woord stromen de tranen, en de mens werd vanuit de tranen geschapen, en dit zal ons vanzelf leiden tot het schrift in de grotten en holen langs die rivier, en zal het dus ook ontcijferen, want in de hemelse tranen is de openbaring (2:37). Het is een tranenschrift met een tranenuitleg. Zo kun je de oude wereld loslaten (2:42).

Kurt Vonnegut zei eens : “We moeten voortdurend van kliffen springen en onderweg onze vleugels ontwikkelen.” De vleugels zijn er dus ook voor om de val te breken. Het is niet zomaar vallen, lijdelijk zijn en de andere wang toekeren, want er is ook ‘de oogst van de zaaiers en het loon der toetsers’ (2:73), en dan heb je ineens een gesel in de hand (3:26). De aarde zal dus de springer in die zin tegemoet komen, en de val zal dus gebroken worden. De mens zal gaan op adelaarsvleugelen. Zo komt de mens tot de wildernis in de afgrond, die voor de mens bestemd is. Het vlees zal niet het laatste woord hebben. (3:27, 1:17, 1:20, 2:86).

Uit : De Uittocht uit Laodicea,
Uitgave : Nederduits Gereformeerde Bijbelschool

1e Jaargang, nummer 3, 2 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 3, en het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 3

Als we om ons heenkijken en vragen of God voor ons zorgt, dan zouden we al snel het antwoord ‘nee’ kunnen krijgen. Al die rampen, hongersnoden, oorlogen, waardoor de mens voortdurend vergaat. Nee, God lijkt helemaal niet voor ons te zorgen, alsof het God allemaal niet kan schelen. Maar dan moeten we beseffen dat God op een hele andere wijze voor ons zorgt dan op de menselijke wijze. Waar gaat het God dan om ? Als ik zo de oude en nieuwe bijbel lees, in de grondteksten, dan wordt het mij al snel duidelijk : ‘geld’. Maar dan niet het aardse, menselijke geld, maar het hemelse geld. ‘Koop van mij,’ wordt er gezegd. Niks wordt je zomaar in de schoot geworpen. De hemelse wetten zijn onverbiddelijk, en het is een ijzeren hemelse economie. Ook gaat het niet zomaar om kennis, want ook die moet verdiend worden. ‘Ho, stop,’ zullen de genade-predikers dan zeggen. Zij zijn niet onderwezen in de leer van Calvijn die stelde dat genade een hoger verdienmodel is, een hemels loon. Paulus onderwees dit ook trouwens, in de grondtekst. Vele genade-predikers zijn niet welonderwezen in de grondteksten. Zowel Calvijn als de grondteksten kennen ze in wezen niet. Daarom riep de kerkorde, of de synode, of het convent, van Wezel in 1568 de mens op om terug te keren tot de grondteksten. Er was nog een werk te doen. Daar zijn de genade-predikers vaak vies van, maar we kunnen alleen binnengaan door hard werk, zoals Lukas 13:24, en de NLT vertaalt dat als : ‘Werk hard om door de smalle poort binnen te gaan.’ Dat is afsterven aan het oude verdienmodel en het nieuwe verdienmodel te leren.

‘Ja,’ zeggen de genade-predikers dan, ‘maar het gaat niet om verdienen en kopen, want dat heeft Jezus al voor ons gedaan. Wij moeten geloven, en dan zal genade ons behouden, opdat geen vlees zal roemen.’

Toch hebben zowel de oude als de nieuwe bijbel het over verdienen en kopen. Niet door het vleselijke, maar door het geestelijke. De vleselijke werken en het vleselijke roemen moeten vergaan. We moeten de wereld verbeteren door kennis op te doen. Nu zien we alleen maar een woeste natuur, en de mens heeft de handdoek in de ring gegooid. Paulus beschrijft het als een wedstrijd tegen het vlees. Die wedstrijd kunnen we niet overslaan. De mens heeft allerlei makkelijke wegen tot de hemel bedacht, en bedriegt zichzelf ermee. Ze hebben zichzelf een gemakkelijk kruis aangemeten. Ze hebben verwende oren, en die zijn doof geworden. Het is het gouden, fluwelen gelukskruis van Laodicea, niet het ruwhouten en bebloede kruis van Golgotha. Het is het evangelie van : ‘Je hoeft er niets voor te doen, opdat je niet roemt.’ Maar Paulus stelde dat we moeten roemen in het kruis. Er is dus vleselijk roemen en geestelijk roemen.

De mens wil dit allemaal niet en verzint korte wegen, die overigens dood lopen. De lange, smalle weg willen ze niet begaan. Van studie willen ze niet horen. Ze hebben hun eigen studie-groepjes met hun eigen populaire boekjes die alles hebben ingekort. Ze zijn niet meer in loondienst bij de Heere. God is nu hun vriendje geworden die ze kunnen rondbazen.

Calvijn had net als Mohammed extremistische trekjes, maar de boodschap die ze brachten was de eis van de hemel. Er moest iets veranderen. De mens moest het niet verabsoluteren, maar ermee verder gaan in de doorgaande reformatie. Zowel Mohammed als Calvijn schreven hun eigen bijbel. Mohammed deed dat voor de middeleeuwen, en Calvijn in de na-middeleeuwen. De nieuwe bijbel moest toen komen als het nieuwe testament voor deze bijbels. Zowel Mohammed als Calvijn lieten zien dat er iets grondigs mis was in wereld en kerk. Ze ontmaskerden beiden het grote Laodicea, het monster met de vele koppen. Er was iets bijtends en iets bitters in hun leer, en dat moest ook wel. Nu zou de mens het nog moeten vergeestelijken. Het waren gedichten van de hemel gezonden, als psalmen.

Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Nu moest er nog exegese komen. Het was allemaal nog rauw en woest.

Calvijn noemde de zorgeloosheid van de goddelozen geen geringe bron van ergernis, want het leek dat zij gewoon straffeloos met God konden spotten. We hebben daar allemaal mee te maken, in wereld en kerk, dat het grootste deel van de mensheid de boodschap van God

verachten, stelt Calvijn. Hij noemt hen de trotsen en de weerspannigen. Ja, een grote ergernis zijn zij. We hebben daar dagelijks mee te maken. Maar Calvijn wijst erop dat zij in onzinnige vreugde zijn, omdat hun wegen leiden tot dood en verderf. Dat is wat de aanlokkingen van de voorspoed die ze genieten is, stelt Calvijn. Niet iets om jaloers op te zijn. We moeten ons niet laten meesleuren, maar kiezen voor het eerbiedigen van God. Hij noemt genade een werk en een loon. Het is een strijd. Ook Berkouwer bouwt in zijn dogmatiek een brug tussen genade en werken. Zo is er enigszins een verzoening tussen het katholieke overblijfsel en het reformatorische overblijfsel. Laten we niet vergeten dat juist de katholieke kloosterorders en hun reformaties de bron zijn geweest van de hussitische en calvinistische reformaties. In die reformaties ging het zowel slechter als beter, dus we moeten wel koers blijven houden, het kaf scheiden van het koren, en opgaan tot de doorgaande reformatie, zoals die ook in de beweging van de vrijgemaakte kerk van Klaas Schilder aanwezig was. Ze waren er nog niet.

Laodiceaanse hypergenade is één van de grootste valstrikken op het pad. Ze willen toch Jezus volgen ? Maar Jezus was een dientsknecht die zijn leven aflegde, zich de minste achtte. Waarom willen ze dan geen dienstknecht zijn en zeggen ze dat alles genade is, dat we alleen door geloof, of alleen door genade, behouden worden ? Dan ben je zwaar aan de drugs. Je denkt dat je God kunt bedriegen dan ? Daarom zei Calvijn ook dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook uitverkoren moet zijn door Jakob, als een diepere uitverkiezing.

Kersten noemt ook psalm 105:6 :
‘Gij nakroost van Abraham, zijn knecht, gij kinderen van Jakob, zijn uitverkorenen.’

Maar de mens heeft theologie geromanticeerd. De mens houdt van vleien en zwijmelen, ook in het geestelijke en religieuze. Laodicea is de romantische kerk, maar het is een vleselijke romantiek die de kantjes er vanaf loopt, met de pet ernaar gooit, op het niveau van een flutromannetje of een roddelblad. Laat het oud klinken, alsof de voorouders erachter staan, maar het is groot bedrog. Calvijn was geen romanticus, maar was meer een mathematicus. Hij voelde de dreiging hangen. Al die romantische goden die de mensen hadden verzonnen in hun ijdele gemakszucht zouden hen tot de afgrond leiden. Calvijn kwam daarom net op tijd. Maar het kwam ook als een oordeel, want Calvijn was in principe gewoon een farizeeër. Nu moest de mens nog op zoek gaan naar het verborgen calvinisme.

In zijn hoedanigheid als farizeeër was Calvijn als een na-middeleeuwse Nikodemus, die nachtelijke gesprekken met Jezus had, en is daarom van belang. Calvijn wees erop dat Jezus tegen de farizeeërs had gezegd dat de komst van het rijk van God niet met uiterlijke vertoning zou komen. Het koninkrijk van God is van binnen, en is in zwakheid sterk, tenzij de zwakheid door vadsigheid wordt vergroot, want dan is het een vleselijke zwakheid, zoals Calvijn stelt. Deze valse zwakheid van de wereld biedt geen weerstand meer tegen de verzoeking. Het is de zwakheid waarnaar de teugelloze vrijheid leidt, nadat die de mens misleidt heeft met grote kracht. Uiteindelijk raken ze verward in de strikken van hun eigen bedrog, stelt Calvijn. Hij noemt het het doodlopende pad van de schijn-gerustheid en zorgeloosheid. Blijf dus op het lange en smalle pad. Daarom riep Calvijn de vromen ook op om op wacht te staan. Dat moet ook wel, want het smalle pad is zeer glibberig, en velen glijden er van weg. Hij waarschuwt ook dat de valse profeten niet met geringe middelen ter misleiding zijn toegerust. Zij buiten de vadsige zwakheden van de mensheid geheel uit. Het vlees blijft zich verbazen en verwonderen over pseudo-theologische anabole steroïden, en heeft een schuilplaats in deze helden die ze vereren. Calvijn stelt dat dit het oordeel is op ondankbaarheid, dat de mens met allerlei vreemde winden van leer wordt meegesleurd en ermee vleidt. Ze worden aan hun leugens overgegeven, opdat zij erin geloven. Zo bevestigen ze dan hun bijgeloof met wonderen, stelt Calvijn in zijn commentaar op Mattheus 14.

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK

In 1869 kwamen christelijk afgescheiden gemeenten en gereformeerde kerken onder het kruis samen om als christelijk gereformeerde kerk verder te gaan. Ze waren allemaal voortgekomen uit de 1834 scheuring met de hervormde kerk. Ook vóór 1869 noemden kerken zich al christelijk gereformeerd, en de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816 werd ook wel christelijk gereformeerde kerk genoemd, dus de naam was niet nieuw.

Veel christelijk gereformeerde kerken voegden zich bij de opkomende kerk van Kuyper in 1892, maar een klein deel bleef christelijk gereformeerd, omdat Kuyper de broodjes te zoet bakte. De christelijk gereformeerde kerk had hogere standaarden en ze wilden niet meegesleurd worden met wereldsgezindheid, en allerlei slappe, lauwe en makkelijke wegen. Ze wilden op het smalle pad blijven. Dat werd hen niet in dank afgenomen, en ze werden ook verketterd. In de Wekker van 30 december 1904, in het artikel ‘Paarlen van Luther’, werd gesteld dat er geen naam is, die men op aarde vijandiger is, dan juist die van Jezus Christus; “niet dat men hem niet zou kunnen noemen of horen noemen; integendeel, juist de ergste en bitterste vijanden van dezen naam gebruiken denzelven en roemen

hem wel het allermeest, en noemen zich daarenboven het volk Gods, maar ons lasteren en verdoemen zij als ketters en de ergste vijanden Gods. Waarom? Daarom, dat wij dezen naam niet een blote naam laten blijven, enkel met letters geschreven.”

Onder volgelingen van Jezus is grote oorlog. Allemaal strijden ze over wie de ware Jezus heeft. Men heeft een afgod van Jezus gemaakt, en de betekenis weggetrapt. Jezus is tot een dode vorm geworden. Och, laten wij toch op het smalle pad blijven. De poort is eng. Velen zullen proberen binnen te gaan, maar weinigen zullen kunnen binnengaan. Velen zullen het proberen en falen, ook al roepen ze de naam van Jezus. Je komt er niet zomaar in met de naam van Jezus, maar met het karakter van Jezus. Jezus wilde niet verafgood worden, of een familie-wapen zijn, maar wees op de armen, opdat wij hen zouden weldoen, de minsten. Dat was de ware betekenis van Jezus, en wij moeten zelf ook de minsten zijn. Het artikel sluit dan af met te zeggen dat wanneer het Evangelie recht ingang zal hebben, dan moet zich vooraf een honger en kommer verheffen in het geweten. Het Evangelie komt tot niemand die overvloed heeft, maar alleen tot de beangstigde gewetens, die in grote honger zijn en een ledige ziel hebben. De sleutel is dus het geweten, zoals ook in de leer van Calvijn.

J. Wisse stelde dat de wereld en haar kinderen waren verblind, doordat ze het gif der zonden als kostelijke en keurige lekkernij zagen. Hierin openbaart zich de doodstaat van de mens, stelde hij. Hij wees op Job die niet ophield God te vrezen, ook al brak voor een tijd en wijle zijn hart van leed en droefenis. (De Wekker, 9 december 1904)

J. Wisse (1843-1921) ging destijds samen met F.P.L.C. van Lingen niet mee met de Kuyper kerk. Zij bleven dus christelijk gereformeerd, en al snel voegde P.J.M. de Bruin (1868-1946) zich bij hen. Hij stelde in de Wekker van 25 november 1904 dat “het genadeloon is weggelegd voor allen die de Heere vrezen.” Hij had het over het gericht van ‘de straf, het wee, en de hel’, en dat zij die dit gericht met de Prediker voor ogen worden gesteld hierdoor van de paden van zonde vlieden en afwijken van de weg des doods. J. Wisse wijst erop dat het noodzakelijk is voor hen die de Heere vrezen ‘te leren bidden naar God’s wil’. ‘Heere, leer ons bidden.’ (De Wekker, 18/11, 1904)

De christelijk-gereformeerden hadden een zuiver zicht op het feit dat het volk ten gronde was gegaan door een gebrek aan de vreze des Heeren. J. Wisse stelde dat hoe meer de vreze Gods het hart vervult, hoe ernstiger de vraag wordt: wat wil de Heere dat we doen zullen. Dus eigenlijk : ‘Leer mij naar Uw wil te handelen.’ J. Wisse stelde het geloof niet eenvoudig voor zoals in vele moderne kerken. Hij stelde : ‘Nooit kan de vrucht des geloofs worden genoten, waar het leven des geloofs ontbreekt.’ (De Wekker, 4/11, 1904) Het Woord was voor hem een arsenaal en een apotheek. Hij stelt dat de gelovigen niets anders dan strijdend kunnen ingaan, en dat zij die geestelijk dood zijn die strijd niet kennen. (De Wekker, 28/10, 1904)

De kerk werd gesandwiched in de jaren 1800, tussen de liberale, koningsgeleide hervormde kerk van 1816 en de iets te zoete, met de wereld flirtende Kuyper kerk van 1892. De christelijk gereformeerde kerk was het smalle pad om hieruit te ontsnappen, als een 1800se exodus uit Laodicea. Ze streden tegen zowel 1816 als 1892. Velen gleden mee met de glibberigheid van Kuyper, die een nauwsluitend theologisch systeem had uitgedacht, waar heel wat aan mankeerde, waar vele schakels waren weggelaten. Neo-calvinistisch te zijn was het van belangrijke punten van Calvijn’s leer afgeweken. J. Wisse wees op het belang te bidden : ‘Heere, wat wilt gij dat ik doen zal ?’ (Hand. 9:6) Geliefden, laten we ons leven niet vergooien door de wil van het vlees te doen. Laten we niet in gebreke blijven dit gebed te bidden en deze levenshouding te hebben. Laten we intens deel hebben aan de christelijk-gereformeerde exodus van de jaren 1800, om aan al te liberale en al te schoonpratende instituten te ontkomen. Dit is een strijd tegen dementerende krachten, een strijd tegen geestelijke pensionering. Het is de wereld om gezelligheid te doen, en ook het naamchristendom, waarschuwde J. Wisse. Dwaas is een ieder die op een mens vertrouwd, stelde hij. Hij stelde dat het van belang was om in de eenzaamheid zich te oefenen in stille overdenking om je zo te onttrekken aan het gewoel der wereld en de zorgvuldigheden van het leven. (De Wekker, 7/10, 1904)

De schone, donkere bruid van het christelijk-gereformeerde geheimenis is achter een voorhangsel of wand van bamboe of riet, waar zij haar hut heeft, ver weg van het normale en het menselijke. Haar donkerheid, waar ook F. Mallan op wees in zijn bespreking van de Heidelbergse catechismus, is een beeld van de zondenkennis, het besef hoe groot de zonde en de ellende is, en onze catechismus stelt ook dat we moeten weten hoe groot het waarachtige en goede oordeel des Heeren is over de zonde. Dat is wat de donkere bruid uitbeeldt, en wij zullen enkel tot haar naderen door aan onszelf te sterven. Het is de geheiligde kerk die gelijkvormig is aan het Woord door het kennen van de diepte van de zondeval. Calvijn noemt het de leermeesteres, als het voornaamste stuk van zijn leer, de ontmaskering van het vlees, opdat daardoor het vlees gedood kan worden, het tweede voornaamste stuk in zijn leer. Hierop was de reformatie van 1953 gebouwd. Hierin had het haar bron. Daarom zal de donkere bruid van

Salomo wederkomen tot een oordeel over de aarde, en daarom wordt zij door de wereld bevochten, en vlucht de wereld van haar weg. Ze strijden tegen het christelijk gereformeerde geheimenis, met 1816 en 1892 als wapenen hun hand. J. Wisse was als een 1800se Mozes tegen de Laodiceaanse inquisitie. De Laodiceaanse inquisitie was een groot en hardnekkig kwaad, als een woest varken in de wildernis.

Er is een verschil tussen verdraagzaamheid en goedkeuring, stelt J. Wisse. Het oordeel des Heeren is niet zoals de mensen oordelen, want de liefde van de mensen is zo eng en bekrompen dat zij niets kan verdragen. Het is een liefde die zich verheugd in het leed van een ander, stelt Wisse. God overwint alles juist door goedertierenheid en verdraagzaamheid. Dit is een karaktereigenschap van de donkere bruid, als een ontluikende bloem.

In de paarlen van Luther werd gesteld : ‘Voorzeker, mijn lieve Christenen! gij kunt niet te veel in de Schrift lezen; en wat gij leest, kunt gij niet te veel lezen, en wat gij wèl leest, kunt gij niet te wèl verstaan, en wat gij wèl verstaat kunt gij niet te wel leren, en wat gij wèl leert, kunt gij niet te wèl beleven.’ (De Wekker, 30/9, 1904) In alles moeten we minderen, opdat we tot de diepere betekenissen komen. We moeten niet overdrijven, niet hoger gaan dan ons voegen, rekening houdende met de draagkracht van anderen. De nieuwe bijbel zegt : ‘Wandel met genade, want je mocht het eens aan het verkeerde eind hebben.’ Zeeën 4:10

Hoe schadelijk kan het zijn als je te fanatiek bent voor God, want het kan al snel eindigen in het vlees. Belangrijker is het te worstelen met God en met jezelf en je niet zomaar aan gevoel en emotie over te geven.

1e Jaargang, nummer 4, 4 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 2, en de bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 1

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 2

Kent gij het christelijk gereformeerde geheimenis ? Zij is als een bloem des Heeren die zich telkens terugtrekt, en de oneindige afgrond tussen God en mens laat zien, en daarom is zij donker. Zij probeert de zondeval niet goed te praten, maar laat de dieptes ervan zien, opdat de mens daaraan ontdekt wordt. Zij laat de mens geen makkelijke weg gaan, geeft haarzelf niet makkelijk. Zij is niet voor de vleselijken, en ook van de geestelijken trekt zij weg, opdat men haar volge. Zij zullen haar niet vinden, want zij moeten de dood aan zichzelf sterven. Dat is haar donkerheid. Zij predikt geen goedkoop evangelie.

Wij moeten door de voorhangsels heen. De slang moet vervellen. J. Wisse wees erop dat godsdienstig leven nog geen geestelijk leven is. De duivel kan zich ook godsdienstig voordoen. J. Wisse waarschuwt voor ‘de wereld en haar schijngenot.’ Ze willen altijd maar meer schuren bouwen, en nooit hebben ze genoeg, stelt J. Wisse. (De Wekker, 2 september, 1904)

Ze zoeken vermaak in ongerechtigheid, stelt J. Wisse, voortgedreven door alles verslindende modezucht, zonder verzadiging te vinden. Altijd maar weer willen ze boven anderen uitsteken. Wat baat het de mens om de hele wereld voor zich te winnen en schade te lijden aan zijn ziel ? stelt J. Wisse. Hij wijst dan op het belang van godskennis en zelfkennis. Hij stelt dat het oog niet wordt verzadigd van zien en het oor niet wordt verzadigd van horen, dat al wat in de wereld is ongenoegzaam is om de behoefte van het menselijke hart te bevredigen. Het is het najagen van wind. J. Wisse stelt dat ze schijnbaar het grootste genot hebben in de dienst der zonde, maar ze worden door hun geweten als met een slagersmes achtervolgd. Nooit hebben zij rust in hun zonde. Het enige wat ze hebben is schijnrust. Van binnen knaagt er iets aan hen wat hen foltert. Dit proberen ze door hun luxe levensstijl verborgen te houden en te onderdukken. Zo zijn ze aan de drugs gegaan. Ja, dit werkt ook door de godsdienst. Het is vormendienst. Ze hebben een vijand van binnen die hen geweld aandoet, stelt J. Wisse.

Johannes Dekker, een ouderling in de gereformeerde kerk van Numansdorp destijds, waarschuwde in zijn gedichtenbundel “Een pelgrim in Sion aangeland”, dat de nederigheid in ‘s Heeren kerk verloren is, en dat de jammerstaat van de mens niet wordt gepredikt. Hij noemt het vals geloof en dat de hoofden vol van praat zijn. Hij noemt het een tijd van veel wijn drinken, een tijd van weinig onderzoek, maar veel te boek staan.

Johannes Dekker stelde dat als alles verloren is, dan is men gered: Dan heeft God het zorgeloos bed ontnomen. Als je altijd hebt gelachen en nooit hier getreurd, dan ligt na het sterven dit het eerst aan de beurt.

J. Wisse stelde dat de afwijzing Mozes’ bede om Kanaän in te mogen gaan en de afwijzing van Paulus’ bede om van de doorn in het vlees verlost te worden niets te maken heeft met onverhoorde gebeden, maar met het leren dat de Heere op hemelse wijze de gebeden verhoort en niet op menselijke wijze. We kunnen ook denken aan de velen die door Jezus worden afgewezen bij de poort, gewoon omdat ze nog niet klaar zijn. Het gaat om de tijden des Heeren, en ook hierin worden wij beproefd, want toen de Kanaänitische vrouw werd afgewezen door Jezus vroeg zij om de broodkruimels. J. Wisse stelt dat God ons het vleselijke onthoudt opdat we het geestelijke ontvangen. Het gaat er niet om om toegelaten te worden in het paradijs, maar om de weg te gaan die tot het daadwerkelijke paradijs gaat, en dat is de smallere en langere weg. We moeten geen genoegen nemen met iets halfgebakken wat van de mens zelf is, of van de verzinsels van mensen. Daarom wijst God ons soms af, om ons te beschermen.

Met de komst van de nieuwe bijbel zien we de vervulling van het boek Openbaring :

‘Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods en de naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam.’

Openbaring 3:12

‘Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt.’
Openbaring 2:17

Daarom zien we in de nieuwe bijbel lang verborgen gehouden namen van God, de nieuwe namen. God wordt Odenlech genoemd, en ook Buli bijvoorbeeld op diverse plaatsen. Vroeger was de mens nog niet klaar voor die namen en voor de leringen waarvoor zij stonden, zoals Jezus zijn discipelen ook had duidelijk gemaakt.

Zijn wij klaar voor de nieuwe openbaringen waar het boek Openbaring al over sprak ? Hebben wij deel aan de doorgaande reformatie, of denken wij dat wij er al zijn ? Als wij denken dat we alles al hebben en er al zijn en ons nauwsluitende theologische systeem, al dan niet Kuyperiaans, al in kannen en kruiken hebben, dan zijn wij niets dan Laodiceanen. Wij moeten progressief gereformeerd zijn, maar ook regressief gereformeerd, terugkerend tot de verlaten bronnen. Hierin mag de christelijk gereformeerde bloem ontluiken. We hebben de oude bijbel en het boek des levens waarin onze namen opgetekend mogen worden, de nieuwe bijbel, wat een teken is dat we aan de rand van het beloofde land zijn gekomen. Als wij worden afgewezen net zoals Mozes dan heeft dit een betekenis, dan moeten we eerst leren leven van de broodkruimels. Eerst moeten we leren leven en werken in de wildernis. De pin in het vlees is landurig nodig opdat het vlees volledig sterft.

Laten we de smallere en langere weg gaan, zoals ook de christelijk gereformeerde kerk destijds die niet met Kuyper wilde meefeesten ten koste van het verborgen manna. Hierin is en was J. Wisse als een Mozes die het volk dieper in de wildernis leidt, ver weg van het gouden kalf, het gouden lam en het gouden varken.

Geliefden, het is zo gruwelijk wat de Laodiceanen doen bij het gouden lam, waar de nieuwe bijbel over spreekt :

‘En zij volgen de moeder van het gouden lam,
Zij met paarse pij en kap.
Traag gaat zij voort op haar boot,
met skeletten die haar volgen.
En zij komt tot de doodskist van het gouden lam,
waar zij weent en het gouden lam kust.
En dan offert zij haar lammeren aan het gouden lam.
En een vogel zal die nacht vliegen,
uitgaande om de hemelsen te verzamelen,
om oorlog te voeren tegen het lam wat hen bedrogen had.’
Duizen 10:4-8

Zij offeren lammeren aan hun gouden lam, de afschuwelijke Jezus-cultus die de naamchristenen hebben gebouwd. Ze hebben het Woord des Heeren verdraaid en van kracht beroofd door hun afgodische tradities. Het zijn de naam-roepers, de Jezus-roepers, die niet gekend zijn bij de Heere, want het was slechts lippendienst, vormendienst, letterdienst. Ze lopen te pronken met hun Jezusbeelden. Alles is al in orde in Laodicea. Kom niet aan hun theologie, aan hun heilige huisjes. Kom niet aan hun gouden lam waaraan ze offeren. Ze volgen de moeder van het gouden lam. Ze zijn kerks, je lekker schijnveilig voelen in de kudde en in de kudde-mentaliteit.

Ze hebben zich volgevreten met blind geloof, zoals hun gouden varken, wat in principe gewoon zelfgeloof is. Ze zijn heilig van zichzelf overtuigd. Zo hebben ze een drie-eenheid van een gouden kalf, een gouden zwijn of varken, en een gouden lam. Het wijst allemaal op hun eigen ego. Hiervoor hebben ze godsdienstig leren spreken. Het wordt met de paplepel ingegoten.

J. Wisse stelde dat de oude patriarchen de beloften niet verkregen, maar het wel in de verte hadden gezien, geloofd, en omhelsd. Ze beleden dat ze slechts vreemdelingen waren op aarde. Het koninkrijk is immers geestelijk.

Ook J. Wisse sprak over de komst van de nieuwe bijbel toen hij stelde : ‘Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.’ (De Wekker, 12/8, 1904) Die tijd is nu aangebroken, sinds 2024. Het is een mijlpaal in de kerkgeschiedenis. Het Woord is vleesgeworden en woont onder ons. Zij bevat alles wat nodig is om de christelijk-gereformeerde bloem verder te laten groeien en bloeien, tot grotere ontluikingen. Als grote vijanden waartegen gestreden moet worden noemt J. Wisse : hoogmoed, eerzucht en wereldzin. Hij noemt hoogmoed één van de allergrootste en allervreselijkste zonden. Hij noemt de duivel een krijgsoverste die met tact en overleg te werk gaat, en die gebruikt ook de bijbel. Als we nu zien dat kerken en taakuitvoerders elkaar zo bestrijden telkens, in grote oorlog leven tegen elkaar, dan weten we dat de duivel inmiddels al diep in de kerk zit, en dan moeten we juist een stap terugdoen, want het is al te ver gegaan. Dan behoren we op de bazuin te blazen. Daar waar het exorcisme en territoriale exorcisme niet geleerd wordt daar heeft de vijand zijn opponent blind gemaakt. J. Wisse roept de mens op om de duivel te wederstaan. Eerst moet de duivel ontmaskert worden, anders is de mens gewoon een blinde strijder. J. Wisse stelt dat het niet genoeg is de duivel te wederstaan en met de gehele wapenrusting toegerust te zijn naar Efeze 6. Wat zou er gebeuren met iemand die nog nooit een wapen ter hand heeft genomen en dan strijdt tegen een zeer geoefende vijand ? Het zou niet best aflopen. De strijder moet geoefend en geschoold worden en ten alle tijde waken. De vijand probeert juist strijders

in te nemen door zijn vriendelijkheid, zijn gevlei. J. Wisse stelt dat de duivel listig is en het met name gemunt heeft op de officieren in het leger, mensen die een grote roeping op hun leven hebben. Er wordt met name jacht op hen gemaakt. (De Wekker 1/7, 1904)

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 1

Psalm 1

1. Welzalig is de mens die niet wandelt in de raad van de zondaren, en ook niet stilstaat op hun weg, en niet zit met hen die het goede bespotten. 2. Maar zijn honger is de studie van het goede, en hij overdenkt het zowel bij dag als bij nacht.

Calvijn stelt dat zij die het goede doen en sober leven, dus zich niet te buiten gaan aan materialisme, door het merendeel van de mensheid worden bespot alsof hun moeite maar tevergeefs is en zonder nut, maar toch hebben zij een schild want welzalig zijn zij die het goede studeren en leren. Hiervoor moet de mens dus wel wakker blijven om niet door de algemene zonde te worden meegesleurd, stelt Calvijn in zijn commentaar op deze Psalm. Dat is al een heel oud commentaar, namelijk uit de jaren 1500. Het volk was toen in een uittocht uit het materialisme van de katholieke kerk. Deze teksten horen dus bij wat we de reformatie noemen. Zij die blijven waken en blijven studeren in het goede, in het sobere, om aan het gevaar van materialisme te ontkomen, het alsmaar meer willen, komen tot de door God ingeschapen rede, wat in de voortijd Name werd genoemd, ook wel voorgesteld als een vrouw in de natuur, wat een beeld is van het scheppende vermogen van de mens, de baarmoeder.

3. En hij zal zijn als een boom, geplant aan zaadstromen, die zijn vrucht zal geven op zijn tijd, en wiens blad niet zal afvallen, en al wat hij zal doen zal begunstigd worden.

Calvijn stelt dat het hier gaat om hen die zich niet op het tijdelijke, het voorbijgaande hebben gericht, niet op ijdelheden, maar op de dieper liggende, eeuwige filosofie die verborgen is. In de voortijd was er een geschrift genaamd 'de geschriften van Name', oftewel de geschriften van de Rede. Zij was het begin van alle dingen. Ook in de Bijbel komt dit terug in Johannes 1 in zowel de Griekse als de Aramese grondtekst :
1 In den beginne was de rede en de rede was bij God en de rede was God. 2 Dit was in den beginne bij God.
In het Aramees is rede 'mlh'. In de voortijd was dit dus 'name'.
De rede verstrikt, oftewel overtuigd, zowel wijzen als dwazen. Zij worden erdoor getrokken, iets wat Calvijn de onweerstaanbaarheid noemt. Wij worden door de rede van God overreden, en dat is uiteindelijk wat ons deze vastheid geeft. De baarmoeder is breed, donker en nat, om het kind voldoende te beschermen, zoals Calvijn al aangaf dat het in het verborgene ligt. Het is dus niet iets wat voor de hand ligt, maar de mens zal het moeten zoeken, wanneer de mens daar alles voor achtergelaten heeft.

4. Zo zijn de zondaren niet, maar als het kaf wat de wind wegblaast.

Calvijn stelt dat de zondige materialisten, de gulzigen die het er altijd maar van nemen, altijd blij en lachend door hun tijdelijke leven heengaan, maar zij hebben die verborgen diepte niet waar het vorige vers over spreekt en die zo belangrijk is in een mensenleven. Op een gegeven moment is hun leven dan gewoon over en dan is alles over, want ze hebben nooit een geestelijk leven gehad. Calvijn laat dus heel duidelijk zien hoe tragisch eigenlijk zo'n grenzeloos leven is, wat we dus eigenlijk niet zouden moeten wensen.
Daarna laat Calvijn zien dat hun blijdschap eigenlijk over niets is, dat het eigenlijk een soort dronkenschap is waar ze later een flinke kater van zullen hebben. Het is het lege en tijdelijke genot van de zondaar. Zij hebben geen vastheid in hun leven. Calvijn stelt vervolgens dat ieder mens dus beproefd wordt. De voorspoed van de zondaren zal niet voor altijd duren. Het leven is maar kort. Laten we daarom de juiste keuzes maken. Calvijn geeft aan dat de zonde en de blijdschap van de zonde slechts een droom is waar de mens ook weer van wakker moet worden. God wil de mens hier tegen beschermen, stelt Calvijn. Het lijkt er soms op dat het goede niet helpt, maar toch is het goede zaligheid en moeten wij het toch blijven doen, omdat de mens hiertoe geroepen is, en het God's beroep is. Het lijkt er allemaal soms op dat de zonde maar altijd doorgaat en dat het niet gestopt wordt, maar toch zal als de tijd rijp is de zonde gestopt worden. Calvijn waarschuwt dan de mens dat de mens zich niet moet laten bedriegen door het schijnbare geluk van de zonde, omdat deze psalm de regels laat zien, en dat zijn regels van de natuur rede. Het leven heeft dus een zekere gebruiksaanwijzing waar de mens zich aan dient te houden. Zo zijn we aan het einde gekomen van de bespreking van deze psalm en Calvijn's belangrijke commentaar daarop voor hen die deelnamen aan de exodus uit het materialisme, dus ook voor ons vandaag.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 5, 5 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 3, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 2

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 3

Luther stelde dat de zonde volstrekt gedood moet zijn anders zal zij u doden. Hij stelde dat als leraren de zonden vergeven in plaats van bestraffen dan gaat de hel open. Hij stelde dat het onmogelijk was geloof van de werken te scheiden. Niemand wordt goed door goede werken, zoals ook niemand slecht wordt door slechte werken, maar goeden maken goede werken en slechten maken slechte werken, stelde Luther. Onze roeping is goed te doen, en daarvoor kwaad te lijden. Ook Jezus werd met de kwaaddoeners gerekend. Het is de roeping van het kruis, stelt Luther.

We moeten oppassen met al te gemakkelijke genade die slechts de mens in slaap sust. 1901 zette Kuyper op de troon en zijn gereformeerde kerk. Hij werd de bestuurder van Nederland. Het maakte alles beter en slechter. Kuyper was de nieuwe koning, de minister president, tot 1905, en zijn kerk was de nieuwe koningskerk. De christelijk gereformeerde kerk was de opponent. Zij wilden niet mee in deze stromen van verderf, en daarom is het belangrijk hun spoor te volgen. Dat was ook de roep van Luther : 'We zijn er nog niet. Dit is niet het einde, maar we werken eraan.'

J. Wisse trad op tegen de excessen van de Kuyper kerk als een Nederlandse Luther. Hij wilde niet mee met het stadse gemaks-Kuyperisme, maar wilde verder in de wildernis. Het werk was nog niet af. Kuyper had het te sluitend gemaakt.

J. Wisse wachtte op de hemelse boeken, op het verborgen manna, zoals hij sprak : 'Is nu nog het boek van de verborgen raad Gods gesloten, eens zullen de boeken, ook dit boek, worden geopend.' (De Wekker, 12/8, 1904)

Deze dagen zijn nu aangebroken. J. Wisse stelde dat de wildernis zich zou verheugen en zou bloeien als een bloem. Hij was een wegbereider hiertoe. Hij was een geestelijk vader van de afscheiding en hield stand toen de Kuyper kerk groter werd en ging heersen. De mens moet van schuld en zonde overtuigd aan zijn onmacht ontdekt worden, stelde hij, bekend worden met heel zijn ellendestaat in Adam.

Zo kwam Adam tot zijn donkere bruid wat daarvan een beeld is, en zij vluchtte van hem weg. De mens kan het niet vasthouden, maar moet zelf aan die donkerheid van zondekennis en ellendekennis gelijkvormig worden. Wij moeten zelf weer deelhebben aan die donkere kerk die de diepten van de zondeval onder ogen is gekomen, die zonde heeft ontmaskerd en gedood, opdat de zonde haar niet zal doden. Voortijdige vergeving is dus fataal, aldus Luther, een valstrik op het pad. Er zijn heel veel zogenaamde vergevings-kerken en genade-kerken met de overvloedige kussen van de vijand, misleidend zoet op het wildernis pad, om terug te lokken tot de stad, als booby traps. De wildernis is bezaaid met mijnen. Daarom moeten we op het smalle pad blijven, en dit pad is lang, en wordt steeds smaller. We zien het aan de dunne steel van de bloem die daarop wijst, en dan is er ineens bloei, na een bittere, slopende dood in de diepste nacht.

Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. De marktkerk is te ver gegaan. Alles is kunstmatig geworden.

Ook door de donkere Kuyper-jaren van 1901-1905 was een pad, en J. Wisse wees dit pad. Daartoe was hij geroepen.

De Kuyper-jaren liggen nog steeds vastgeklonken in ons hart. Iedere Nederlander kwam onder deze druk, aan de Kuyperiaanse hormonale drugs. Politieke en religieuze taal werd gebruikt om de leugen te doen klinken alsof het de waarheid is. Zo kwam het apparaat diep in de mens, en het bracht een eigen herinneringswereld. Maar al onze herinneringen moeten worden tot gedenkingen, naar Calvijn's leer der gedachtenis. Onze herinneringen moeten vervangen worden door het Woord des Heeren, door het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door die dagen heen te komen. Het is een verlaten pad. Niet velen gaan daar. Er moeten nieuwe herinneringen komen, herinneringen aan het Woord.

Nu wordt de mens nog voortgeleid door zijn vleselijke herinneringen die niet zijn uitgediept. Er moet een nieuwe laag overheen komen. Dat is waartoe J. Wisse was gekomen, als het geheimenis van de christelijk-gereformeerde kerk om door de donkere Kuyper-dagen te komen, van 1901-1905. Dat is een gevecht tegen de wachters van 1901-1905, donkere, duistere wachters, die met lokaas werken. Zij zijn vissers en jagers. Theologische zonden werden gepleegd, en politieke zonden. Gaat uit van Babylon. Kom tot de wildernis. Kom tot het smalle pad, zoals gepredikt door J. Wisse, een belangrijke geestelijke vader van Nederland, door de Heere gegeven.

Kuyper zat op zijn snoeptroon. Hij was ineens de vorst van Nederland. J. Wisse was de roepende in de wildernis. Net zoals Luther riep : ‘Het is nog niet klaar. Dit is het einde niet, maar een weg.’

Oh, hoog zat Kuyper, terwijl hij de dieptes in moest gaan, zoals een Ledeboer en een J. Wisse. De Kuyper-feestjes waren te ver gegaan. J. Wisse riep de mens terug. Hij riep op tot afkicken. Nog steeds is er die roep. Nog steeds is er een worsteling met Kuyper, met de jaren 1901-1905. J. Wisse noemde 1886, de start van de Kuyper kerk, ‘speculatie’, en 1892, toen de gereformeerde kerk van Kuyper een groot stuk uit de christelijk gereformeerde kerk had gebeten, een combinatie. Hij wilde het geen reformatie noemen. Het grootste deel van de christelijk-gereformeerde kerk was door het monster van de Kuyper kerk verslonden, in zijn vraatzucht, en er was nog maar een klein overblijfsel over, het kleine kamp in de wildernis. Maar hier moest het mee verder gaan. De Heere zou het kleine overblijfsel leiden. Daartoe had de Heere Wisse en van Lingen gegeven. Nog steeds waren er veel gevaren. De reformatie moest verder. Men moest oppassen niet in te dutten. Er moest gevochten worden voor de christelijk-gereformeerde erfenis, en zij moest verder uitgewerkt worden in de raad Gods. Het verborgen manna moest komen, de nieuwe, hemelse boeken. Daar was het J. Wisse om te doen. Hij nam geen genoegen met de gemakkelijke weg van Kuyper. J. Wisse waarschuwde tegen boerenbedrog. (De Wekker, 6/5, 1904)

J. Wisse wees erop dat de gruwel die in 1892 geschiedde had afgeleid van de beginselen van 1834 met kunstmatig beleid. Hij noemde de synode van 1892 als waardoor men van de goede lijn afging, en riep op om de vraag te stellen hoe weer op de zuivere lijn terug te komen. (De Wekker, 15/4, 1904)

J. Wisse wees op Mattheus 26:31 : De herder zou geslagen worden en de schapen verstrooid. Wat aan het groene hout is geschied, daar zal het dorre hout niet voor gespaard worden, stelde J. Wisse. Het smalle pad is dus een pad van vervolging, en daarom wijken velen van dat pad omdat ze niet vervolgd willen worden. En daarom vervolgen ze anderen. Ziet men dan niet dat dat een heilloze weg is ? Dan behoud je je leven ten koste van anderen, en zo verlies je je leven. Ze zijn op een gegeven moment zo verlicht dat niets er meer toe doet. Ze hebben zichzelf overgegeven aan de drug. Dat is wat hedonisme doet, het wist alle grenzen uit. Het is erg zelfdestructief. Ook aan Jezus werd de drug aangeboden aan het kruis, maar hij weigerde het, zoals Job ook van geen troost wilde weten, maar het smalle pad door de enge poort wilde begaan. Het is het pad van het kruis. Het is meedogenloos naar het vlees, want het vlees moet gedood worden, anders zou het vlees de mens doden. J. Wisse wijst erop, net als Calvijn overigens, dat de mens gewapend moet worden met lijdzaamheid om de zonde te kunnen overwinnen. Er is geen andere weg dan het kruis (De Wekker, 4/3, 1904). Hij wijst dan op Psalm 69:4 in de 1773 berijming : “Ik heb geweend; Mijn ziel heeft steeds gevast, Maar ’k wordt te meer met smaadheid overladen.”

Hierin is 1 Korinthe 15:28 ontnuchterend :

Wanneer alles hem onderworpen is, zal ook de zoon zelf zich aan de Heere onderwerpen, die hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

En dat moet ook wel, want wat een verhalen, mensen, wat een Jezus-afgoderij en Jezus-tirannie, waar ook Calvijn en F. Mallan tegen streden. Wat een verwende kerk is het geworden. Ze zijn voor de uitwendige vorm gegaan en niet voor de inwendige betekenis.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 2

Over psalm 2 stelt Calvijn dat David vele vijanden had die tegen hem samenzwoeren, en hij werd gekweld door angst in zware beproevingen. Toch bleef hij de roepstem van God, oftewel de rede, volgen. David zag zoveel zondaren zich tegen hem richten, dat hij hierdoor het bidden leerde, oftewel als een metafoor van het zich richten op de natuur rede ingeschapen in de mens. David moest aangevallen worden opdat de dwaasheid van de zonde getoond zou worden. De zonde moest als zodanig ontmaskerd worden. Het is, stelt Calvijn, onderdeel van de rede van God, en God speelt slechts met de zonde macht, zoals een roofdier speelt met zijn prooi. God liet de aanvallen op David toe met een reden, stelt Calvijn. God spotte slechts met de vijand, zoals psalm 2 dat ook beschrijft. God liet hen gewoon raak zondigen, opdat ze lieten zien hoe dom ze eigenlijk waren. God lachte hen uit. Ze moesten laten zien hoe dolzinnig ze waren. Zo werden de vijanden tentoon gesteld. Calvijn toont aan dat God al wel degelijk David aan

het helpen was tegen zijn vijanden en dat het voor God een tijd van lachen was om hun domheid, alhoewel David in een tijd van wenen was, maar deze woorden zouden David juist moeten verzachten in de bitterheid van zijn smart, stelt Calvijn. Dit was natuurlijk ook goed om te weten voor de mens in de reformatie, want die mens was in een doodsstrijd met het materialisme van de katholieke dictatuur. De mens was in een gevecht met een verschrikkelijk monster, en daarom kwamen de woorden van Calvijn over deze psalm op tijd. Ook voor vandaag is deze boodschap van belang. God houdt zich dus eerst bezig met voorspel, toont Calvijn aan. Waarom vreest de mens God, oftewel de natuur rede, niet ? Want dat is, stelt Calvijn, de enige en gezonde vreugde, in een wereld die zo vol van bandeloze, vleselijke vreugde is.

'God strijdt voor ons,' wordt er weleens gezegd, maar God is de natuur rede, dus we moeten dan wel toegewijd blijven aan studie en niet zelf aan de kant van de vijand staan, het materialisme, anders is het slechts projectie. Dit ook om niet te vervallen tot lichtzinnigheid, zoals de theologische filosoof Karl Barth stelde in zijn dialectische theologie dat in de eerste wereldoorlog beide partijen hun kanonnen hadden laten zegenen en hadden beweerd dat God voor hen streed. Daarom moest er eerst weer een grote tegenstelling komen tussen God en mens. De mens mag niet zomaar voor God spelen. Aan de andere kant moet de mens dan wel groeien en studeren om tot zuiver begrip te komen. De oorlog is trouwens niet materieel maar geestelijk, maar bovenstaande is dan ook weer zeer ironisch, want de mens die tegengesteld is aan God blijft ook weer valse godsbeelden hebben en God dus eigenlijk misbruiken naar de ander toe. Barth stelde dat God totaal anders is. De mens moet weten waaraan hij begint. Je kan God niet zomaar even in je broekzak doen of uit je portemonnee halen. De katholieke inquisitie is verschrikkelijk geweest. Allemaal omdat de mens God niet kende. Het waren de nazi's van die tijd. Nog steeds is de mens niet bevrijd geworden van het systeem van materialisme. Daarom moet de reformatie verdiept worden.

De mens is totaal omsingeld door de zonde machten van het materialisme, de vijand van de mens. Waarom houdt God zich dan stil ? God is de natuur rede in de mens geschapen. De mens moet daarom komen tot de studie. God houdt zich stil en leeg, opdat deze vijand zichzelf verstrikt en ontmaskerd. Het materialisme is redeloos en roekeloos, maar God werkt met doordachte strategie. We kunnen ons soms afvragen : Waarom doet God nu niks ? Laten we dan het verhaal van Jezus herinneren die aan het kruis moest en ook niet sprak of terugvocht. De dwaasheid van het materialisme moest namelijk ten volle getoond worden. De vijand snijdt zich zo zelf in de vingers. God denkt altijd op lange termijn. De zonde macht van het materialisme zal dus vanzelf wegvallen door zijn eigen dwaasheid. Dit gebeurt dus niet zomaar. Wij moeten gewijd blijven aan de studie, aan het verdiepen van de reformatie, tot de exodus uit het materialisme, terug tot de natuurrede. Hierin mogen wij dus niet afhaken. Nog steeds is het oorlog. Nog steeds is de materialistische inquisitie gaande tegen alles wat geestelijk is, alles wat rede is, tegen de intellectuelen. Altijd weer zullen de dommen claimen dat God aan hun kant is, maar uiteindelijk zullen ze van deze droom ontwaken, stelt Calvijn, want zonde loont niet. Het is een bedrieger.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 6, 7 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 4, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 3

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 4

Heeft u het al in de gaten ? Wat we om ons heenzien, het leven waarin we zijn gekomen, is de absolute doodsstaat van de mens. Al die fragiele herinneringen van het opgroeien als kind, teruggaande tot de eerste prille herinneringen als kind, zijn tekenen van de absolute doodstaat waarin de mens terecht was gekomen. Het is het leven niet. Al die parasitaire families en de zombies van 1901, de metalen werkers van het wereldse ei. De schepping is nog niet gekomen. Dit zijn de nachtmerries van de feutus. Ook goedemorgen.

Predikant, waarom nu zo'n boodschap ? Heeft u niets beters te brengen ? Maar hier begint het bij. We mogen dit niet zomaar omzeilen, want dan zouden we tot Laodicea behoren. Calvijn noemde het leven waarmee de mensen zich vleiden de ergste dood. Dat moeten we onder ogen komen, onder ogen durven komen, dat ook de theologieën van de mens dood zijn, verzinsels. Ze slaan elkaar de hersenpannen ermee in en nog gaan ze door. Het is parasitair, het is de dood, en met C. Steenblok stoppen wij niet met de prediking hiervan, want het is de enige redding van de mens als hij dit onder ogen komt, de enige weg uit Laodicea. Calvijn predikte het ook als zijn voornaamste leerstuk : de ontmaskering van de zonde, de prediking van de verdoemelijke staat van de mens, de ellendekennis, opdat de zonde gedood kan worden. Er is geen andere weg.

De herinneringen moeten vervangen worden, en dat gebeurt door het geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk die standhield tijdens de invasie van de 1901 zombies, geestelijke mongoloïden. Wel zijn daar tekenen geweest die heenwezen naar God, die God aankondigden. De schepping was aanstaande.

Als de mens dan onder ogen komt dat er heel wat mis is, dan worden al snel de gouden kalveren naar voren geschoven, de gouden lammeren en de gouden varkens. Men probeert het goed te praten, of heeft er een snelle oplossing voor, met nadruk op het woordje snel. We kennen de excessen van het welvaarts-evangelie, maar het is dieper in de kerk dan men denkt. Al met al heeft de mens een hel op aarde gebouwd. De kinderen hebben geestelijk voedsel nodig wat ze niet of nauwelijks krijgen. Jezus ging naar de gevangenissen van de hel om zielen vrij te zetten, en zo moeten wij dat ook doen. Er moeten zorgcentra komen in de hel. Teveel over hel en verdoemenis prediken en spreken is ook contra-productief. Dan wordt het eenzijdig. Velen maken zich schuldig aan wat Calvijn ijdele nieuwsgierigheid noemt omtrend deze dingen, en hebben deze dingen teveel aangedikt, en het is een probleem op zich geworden : de theologieën over de hel in de kerk. Men is hiermee op het niveau van ketting-brieven gekomen. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven, met grote angst. Het is onderdeel van de doodstaat van de mens en de Laodiceaanse kerk. Er was een valse, snelle wedergeboorte, die helemaal geen wedergeboorte was, maar één van de bedriegelijke illusies van de dood. De kerk waant en ijlt op haar doodsbed. Zelfs in haar graf. En men gaat maar door met kwaaddoen. Het is een nachtmerrie. De mens moet ontwaken en tot een ware schepping worden.

En God verhardt soms hen die zich blijven verharden in grote volharding, zoals God ook bij de farao deed, opdat hij het volk niet zou laten gaan. God geeft hen over aan hun misleidingen waarvoor ze gekozen hebben in grote hartstocht en groot verlangen. Ja, ze hebben een huwelijk gesloten met de leugen, en zijn hierin verheugd, en de vrucht daarvan is nog meer leugen, want God heeft hen eraan overgegeven.

J. Wisse stelde dat er een lek was in het schip wat men tevergeefs probeerde dicht te krijgen. Men weent om de gevolgen van de zonde, niet om de zonde zelf. Dan kun je honderden Jezussen erbij halen om een schijn-oplossing te hebben voor je probleem, maar er is alleen oplossing in de tranen over de zonde. Jezus weende over de zonde en de ongerechtigheid, maar men kiest de naam van Jezus in plaats van het karakter van Jezus.

Luther stelde dat aarden potten met de steenrots willen strijden. Ze vallen de steenrots aan en zo stoten ze zich eraan en worden verbroken. Luther stelde dat

er drie roofschepen rondom ons zwerven : de verdorven natuur, de wereld en de valse leer. Daarom noemt hij de wereld gevaarlijk. Luther stelt dat we ons daarom moeten oefenen in het Woord, anders wordt ons hart tot ijzer en zal de roest het verteren en zullen wij niet weten hoe het met ons gesteld is.

Zo zijn we voor nu aan het einde gekomen van de bespreking van het jaar 1904. In een gezicht zag ik dat 1901-zombies trokken aan de cgk-boekenkast van 1917. Ze kwamen uit het water, en wilden de kast weer in het water trekken. We gaan daarom nu het jaar 1917 bespreken.

J. Wisse stelde dat het handschrift van de zonde aan het kruis verscheurd moest worden. Wij moeten net als Luther en Paulus roemen in het kruis, stelt J. Wisse in de Wekker van 9 november 1917.

Er is een boek des mensen en een boek des Heeren. Er is een koudheid in het liberalisme. Het hart is eruit gekapt, door demonische chirurgen. Ook J. Wisse noemde dit en streed er tegen. Het was een strijd tegen 1901. Kuyper had verschillende banden des Heeren afgedaan. J. Wisse stelde dat alles er op uit is om te verwoesten en te verderven, dat de aarde dronken was geworden van al het bloed, en nog gaat men voort om de oorlog aan te blazen en de verschrikkingen te vermenigvuldigen. (De Wekker, 26/10, 1917)

De volkeren vernietigen zichzelf in al hun welvaart, stelde J. Wisse. Waakt daarom, stelde J. Wisse, waakt. Ook stelde hij dat we moeten pleiten als aan Abraham tegen Sodom. Hij stelde dat het volk een bitter medicijn nodig had. De hemelse kracht kan alleen in zwakheid worden volbracht. Door lijdzaamheid leert men niet op God vooruit te lopen, stelde J. Wisse.

We leven in de nachtmerrie van de feutus. De schepping is nog niet begonnen. Het is een oorlog. Hierin moeten we onze gaven ontwikkelen. Zo zal uiteindelijk de schepping komen. Wat we om ons heenzien is de val, en dat moeten we onder ogen komen, hoe diep dat is gegaan, niet slechts als een dogma, zoals J.J. van der Schuit (1882-1968), een student en opvolger van J. Wisse, stelde dat de zonde niet zomaar een dogma is. Het moet onder ogen gekomen worden. Het moet geconfronteerd worden. Laten we niet falen in dit belangrijkste stuk van Calvijn’s leer, naar zijn eigen woorden. Het stond ook centraal in de prediking van C. Steenblok en F. Mallan in de 1953 uittocht. Zonder de donkere bruid, de zondekennis, is er geen weg tot Jezus, alleen slechts zelfbedrog. De kerk van Laodicea heeft een weg verzonnen tot Jezus buiten de donkere, Salomonische bruid van de zondekennis om, buiten ‘het kennen van de grootte van de zonde en de ellende’ om. Zij heeft deze bruid omgebracht. Het is een ijdele weg tot een ijdele Jezus. Zo konden ze hun afgoderij voortzetten en uitbreiden, tot groter priesterloon.

J.J. van der Schuit stelde dat de zonde niet zomaar een begrip moest zijn, maar de vreselijke realiteit van de zonde moet onder ogen gekomen worden en beweend worden in waarachtige droefheid. (De Wekker, 1/6, 1917)

J.J. van der Schuit sprak over de liefde van de donkere bruid van het Hooglied als een gebed om de hemelse kracht, als een gevecht tegen de lachende en spottende tijdgeest. Vele christenen leven bij de karikatuur, stelde J.J. van der Schuit. Men wil de hemelse kracht niet onderzoeken en ontdekken, en men wil niet dieper graven om nog meer gruwelen te vinden. De bede van de donkere, Salomonische bruid is weggeschoven. Men heeft genoegen genomen met een vroom tintje, een fatsoenlijk lintje, een zuivere belijdenis en een plaats aan het avondmaal, stelde J.J. van der Schuit. Het zelfonderzoek is dan verloren gegaan in zelfmisleiding, stelt J.J. van der Schuit.

De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur, stelt J.J. van der Schuit. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit. Het vormt een organisch geheel, zoals ook gepredikt door Calvijn en door Berkouwer. We moeten geloof en werken niet tegen elkaar uitspelen. Het kost heel wat om de theologie op orde te krijgen, als een gedicht. Het kost je alles. Er zijn vijanden in de hof gekomen die alles hebben verwoest. Het is oorlog. Ook J.J. van der Schuit streed tegen 1901, tegen het gereformeerde rijk, wat als een mengsel van ijzer en leem was. Men moest terug naar de beginselen van 1834 en naar de goede calvinistische beginselen. Men moest stoppen met deformeren in een neo-gereformeerd rijk dat zo progressief was geworden dat er teveel overboord was geworpen. Men moest weer regressief gereformeerd worden, en ditmaal verder terug, naar de grondteksten, waartoe het convent van Wezel uit 1568 ook toe opriep. Er dreigde een groot new age gevaar. Met 1901 waren er heel wat geesten uit de fles gekomen. Kuyper was een theologische holle bolle Gijs. In zijn leer moest nog het kaf van het koren gescheiden worden. Zowel het gereformeerde als het gedeformeerde was in hem werkzaam.

Bij alle duisternis op de weg, alle verwarde draden en scheve lijnen in zijn leven, zingt het hemelse gesternte de vermoeide pelgrim toe: “na dezen zult gij het verstaan”, stelde J.J. van der Schuit.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 3

In psalm 3 is David in grote wanhoop, en klaagt dat hij vele verdrukkers heeft.

Calvijn stelt dat David in zijn ziel was verwond door de vijand, maar dat zijn ziel versterkt moest worden met gebeden. Ik wil hierbij opmerken dat het gebed allereerst een stilte is, het luisteren naar de natuur rede. Gebeden kunnen ook verkeerd zijn. Denk aan de farizeeer die hooghartig bad en op anderen neerkeek en door de mensen gezien wilde worden. Wij moeten onze ene hand niet laten weten wat onze andere hand doet. Het gebed betekent dat je je richt op de natuur rede, om je eigen gedachten en wil los te laten. Het gebed betekent het minder worden, niet dat je tot God komt en God even gaat vertellen wat God allemaal voor je moet doen. Er zijn zoveel karikaturen van het gebed gemaakt. Hoofdzakelijk is het gebed een metafoor. Calvijn stelde dat David niet luisterde naar wat zijn vijanden zeiden, maar dat hij luisterde naar het woord van God, de natuur rede dus, en dat is precies wat het gebed is. Het is teruggaan naar de baarmoeder van de natuur rede, opdat wij opnieuw geschapen worden en opnieuw opgevoed. Hierin moeten we dus niet luisteren naar wat de mensen zeggen, opdat we niet door het materialisme worden opgevoed. De mensen hebben het helemaal verkeerd gedaan, en ook hebben ze verkeerde goden opgesteld. Wat mensen ook zouden zeggen, stelt Calvijn, David richtte zich op het Woord van God. David moest hiervoor vluchten naar de wildernis, want de mens moet zich ook niet laten bedriegen door mensen die dan toch nog zich voordoen als God en hun woorden als het Woord van God. Calvijn waarschuwt hier voor bijgeloof en vleselijke voorstellingen te hebben van God. Ook de wildernis waar David naartoe vlucht is dus nog vol met gevaren, vol met vijanden en roofdieren die hem en zijn denken willen bespringen. Calvijn waarschuwt de mens in de reformatie, in de exodus, de uittocht, voor blindelingse, ledige woorden die in de lucht zijn gestrooid. Er wordt nog steeds een jacht op de mens gevoerd als de mens als David in de wildernis is aangekomen. David moest op zoek gaan in de wildernis naar de tent van God. Als wij dan in gezonde vrees tot deze tent zijn gekomen, dan mogen wij in die tent ook rusten. Calvijn stelt dat we God's hulp niet met mensenmaat mogen afmeten, want al wat de mensen met veel moeite tegen God doen is zonder enige betekenis.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 7, 9 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 5, en de bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 4

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 5

De christelijk gereformeerde kerk wilde geen deel hebben aan de poppenkast en het theater van Kuyper. Zij wilden gegrondvest zijn op 1834, en streden tegen de al te gemakkelijke 1886, 1892 en 1901, de drietand van Kuyper. De christelijk gereformeerde kerk was ontstaan in 1869 toen verschillende christelijk afgescheiden kerken en kruisgezinde kerken zich samenvoegden in de wildernis, alhoewel ook daarvoor de naam christelijk gereformeerde kerk al gebruikt werd, en de Nederduits gereformeerde kerk ook soms zo werd genoemd.

De christelijk gereformeerde kerk noemde 1892, waarin zij velen van hun kerken aan Kuyper verloren, een combinatie in plaats van een reformatie. 1886 noemde ze een speculatie. Dat was wat Kuyper was. Met wat knip en plakwerk had hij een eigen theologisch speculatief werkstuk gemaakt tot een sluitend geheel, als een neo-gereformeerde paus. Er zaten nogal wat haken en ogen aan, waar ik zelf ook in dromen op werd gewezen die ik vroeger had, over dikke vrouwen met maskers op in dure victoriaanse kledingstijl, met dikke make up ook, en zij vraten veel, en zaten in de kerk te roddelen, met hun vooroordelen, om zich heen kijkende. Het waren min of meer clowns. Ook waren het een soort zombies. Dat was de Kuyper kerk.

Het smalle pad is vol met doornen. Aan het kruis zwellen de wonden, terwijl in de stad op het brede pad zwellen de lusten van de mens.

Luke 13:24 “Work hard to enter the narrow door to God’s Kingdom." NLT

Geliefden, ik noem even de Engelse vertaling omdat ze het zo mooi en treffend hebben vertaald. Het binnengaan is ‘ll in het Aramees, de taal van Jezus, en het betekent ‘volhardend binnengaan.’ Het harde werken is kts in het Aramees, wat ook een gevecht betekent, waarin je moet slaan en stampen, tot poeder moet vermorzelen, moet verwonden, zoals J.J. van der Schuit zegt over de liefde : De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit.

In het Grieks is het harde werk ‘agonizomai’ wat ‘te strijden voor een prijs’ betekent.

In het commentaar van ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, op Odenlech 1:24 van de nieuwe bijbel stellen wij :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :
‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’
In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.’ (G.O. nr. 36)

Zo kloppen Lukas 13:24 en Efeze 2:8 weer met elkaar. In de westerse uitleg kunnen de woorden geloof en genade dus heel gevaarlijk zijn, omdat het in het midden oosten een veel diepere betekenis heeft. Zo kwam de kerk op een dwaalspoor terecht.

Diepte leert bidden, stelt J. Wisse. De myrten groeien in de diepten. De diepten leren roepen tot God, stelt J. Wisse. We moeten niet zomaar bidden om troost of verlossing, maar om diepte, zoals Job ook niet vertroost wilde worden, en de heiligen uit Hebreeën 11 wilden van geen bevrijding weten opdat zij aan een hogere opstanding zouden deelhebben, namelijk die van de diepten. Wij moeten niet verslappen, maar het volle Woord prediken, en niet halve waarheden met halve leugens in overmoed dingen goed proberen te praten, want het is niet goed. J. Wisse wees erop dat men God had getart en daarom was er niet zomaar redding uit God’s gramschap. De geestelijken vandaag de dag moeten net als toen ook optreden tegen een verhard en verblind

volk. We leven als in de dagen van Noach, stelde J. Wisse. De volksfeesten en ijdelheidskramerijen werden niet geweerd, stelde J. Wisse, en daarom waren de plagen gekomen. Hij riep het volk op om weer te luisteren naar de roede des Heeren. (De Wekker, 2/3, 1917)

J. Wisse riep op de gehele geestelijke wapenrusting aan te doen. Hij gaf het voorbeeld van een zorgeloos mens die stil en rustig in een bootje op de rivier de Niagara dreef, maar kwam opeens aan de gevaarlijke plek van de grootste waterval der wereld, werd met den stroom meegevoerd, en verdween, verpletterd in de ontzaggelijke waterkolk tussen Ontario Canada en New York Amerika in. Zo gaat het ook de mens die geen acht geeft op de waarschuwing des Heeren om met voorzichtigheid te wandelen, en de geesten te beproeven of zij uit God zijn.
(De Wekker, 2/2, 1917)

‘Dom, stom, en ik weet niet waarom.’ Waarom doen mensen dit ? Och ziet u, we leven met deze verschijnselen van zonde en verderf in dit gebied buiten het paradijs. Alles stort naar beneden als een waterval, en alles wordt verdraaid, tot chaos, want de schepping moet nog komen. En wij moeten de diepte van deze val onder ogen komen, stelt J. Wisse. De aarde is opgeslokt door een zee van bloed en tranen, verzwolgen, stelt J. Wisse, en Jezus weende aan de poorten van Jeruzalem, om het ongeloof en de verblinding onder de mensen, de verharding. Kom het onder ogen, dat is de enige weg. Waar de ontmaskering voortijdig overgaat in strijd, waar de ontmaskering niet volledig is, daar vindt valse, overmoedige strijd plaats.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 4

Bij de bespreking van psalm 4 vraagt Calvijn zich af hoe mensen met hun eigengerechtigheid voor God durven te verschijnen, sinds alle reinheid van de mensen slechts vuil is voor God. Het laat volgens Calvijn de onmetelijke bluf zien van de ijdele eigenwaan van de mens die zich zelfs op het religieuze terrein waagt.

David was een vluchteling in de wildernis, in bergen en dalen en vreemde landen, terwijl de vijand zo zijn relikwieën stal, stelt Calvijn, en zo misbruikten zij het geestelijke, want zij kenden het geestelijke niet, en konden er alleen op een uiterlijke manier mee omgaan, met huichelachtige plechtigheden, allemaal hooghartig bedrog. Zo dachten ze, dom als ze waren, dat God ook nog aan hun zijde zou staan. Zij hadden immers God gestolen. Zij zagen God slechts als een gebruiksvoorwerp. Veel mensen zien God ook als een woord, iets wat ze kunnen bezitten en veel gebruiken door er maar gewoon in te geloven en het uit te spreken, liefst op een traditioneel kerkelijke manier, maar God is de Rede. God is de hogere natuur-filosofie, die niet buiten de noodzaak van de studie omwerkt. Calvijn waarschuwt tegen ijdele en nagebootste plechtigheden waarin onoprechte vereerders van God slechts zichzelf behagen. Het is een droom, en de mens gaat ontwaken. Calvijn stelt dat de mens denkt dat God aan zijn zijde staat omdat hij iets in de hand heeft, maar het zijn slechts bedriegelijke uiterlijkheden, en ieder mens moet hiervoor op zijn hoede zijn, voor ijdel vertoon. De mens moet strijden en leren. Het komt de mens niet zomaar aanvliegen.

Calvijn stelt vervolgens dat de mens als vreemdeling moet leven in deze wereld die door velerlei begeerten wordt gedreven, opdat de mens met volharding naar een beter leven streeft. De mens die niet zich zou afzonderen als een vreemdeling zou geheel wegzinken in de rust, de gemakken en het genot van het vleselijke, ontbloot van de wijsheid. De vreemdelingen echter leven in geduld, en dat is een betere bewaking dan de menselijke bewaking of bewaking van vrienden. Dat is een korte samenvatting van Calvijn's commentaar op psalm 4.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 8, extra uitgave, 9 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 6, en de bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 7

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 6

J. Wisse stelde dat niet alles wat bidden heet bidden is. Men moet leren naar het Woord van God te bidden. (De Wekker, 25/12, 1896)

Bidden naar de wil van het vlees is geen bidden. We moeten bidden naar de Wil van God, naar God's Kennis. Niet mijn wil geschiede, maar Uw wil geschiede. Bidden begint met luisteren, want we mogen alleen door de hemelse kracht bidden, en die wordt alleen gezuiverd door de dood van het vlees aan het kruis, als zaad stervende in de grond.

F.P.L.C. van Lingen stelde dat de gelovigen zich bewust moeten worden van hun geringheid tegenover des Heeren grootheid. Dat begint met het stellen dat je het niet weet. Wij werken alleen met roepingen, en daarvoor moet je kracht des Heeren ontvangen en niet op de Heere vooruitlopen. Bidt daarom om een wachter voor de mond. IJdele woorden horen niet bij het koninkrijk van God. God strijdt tegen de ijdele tradities van de mens.

God is hemelse economie en hemelse reflectologie, om zo het aardse bestaan te doorgronden en te begrijpen. Alles is creatief materiaal waarmee gewerkt moet worden. Dit kan niet zomaar met de Franse slag. Liberalisme is ook een gevaar. Het smalle pad is vol met doornen en is glibberig. We moeten tot het smallere en langere pad gaan, wat als een touw is uiteindelijk.

Van Lingen stelde dat alle uitwendige godsdienstige handelingen waardeloos zijn als het inwendige leven ontbreekt. Zo kan een mens met al zijn godsdienst toch een Judas zijn.

In zijn 'Avondgedachten' stelde van Lingen dat wij als een Maria moeten zijn die alle nieuwe gezichtspunten van God's Woord als een schat moest bewaren waarvan geen penning verloren mag gaan. De prediking van Jezus is : kribbe, kruis, Golgotha en olijfberg, stelt van Lingen. Als wij hieraan denken, hoevelen gaan dan te snel van Golgotha tot de olijfberg ? Laat het diep genoeg gaan op Golgotha, opdat de olijven rijp zullen zijn. Velen snellen te snel naar de olijfberg en hebben zo een valse Jezus. Die is massaal in het westen, en daarom wordt er ook tegen Jezus gepredikt, de Jezus van de mensen, in de Nederduits gereformeerde dogmatiek, omdat ze Jezus hebben losgemaakt van zijn karakter. Van karakter tot karikatuur. Er is zo een heuse Jezus afgoderij ontstaan. Het heeft niks meer te maken met waar het oorspronkelijk voor stond. Met een ingebeelde Jezus lopen ze rond, als een zaksinterklaas. Die heeft altijd gelijk, en die vertelt hen alles wat ze willen horen.

Van Lingen stelt dat als we aardse messiaanse verwachtingen hebben, dan hebben we de Heere voor een slavenprijs verkocht.

Dat is wat alle valse Jezusleringen zijn, het is de geest van Judas. Men heeft het gehele evangelie lopen vervleselijken in het westen. Het is new age geworden. Snelle paarden is wat men wil, en men zet er veel geld op in.

In dit alles zal God een arm en ellendig volk doen overblijven, stelt J. Wisse.

Waar wijst het ware Jezus-principe dan op ? Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering. Het gaat om de ontmaskering en de doding van het vlees, de voornaamste theologische stukken van de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden. Het vlees probeert hier dingen omheen te verzinnen en te sjoemelen, om maar aan de oproep tot de ontmaskering en de doding van het vlees te ontkomen. Het is een hardnekkige ziekte onder het volk, wat van generatie tot generatie wordt overgedragen, en het berust allemaal op een misvertaling. Ja, het volk is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Ze hebben niet het vlees gedood, maar de predikers die hen deze waarheden brachten.

Laten we de ontmaskering van het vlees en de doding van het vlees verwachten. Er is geen doding van het vlees zonder de ontmaskering van het vlees, en daarom staat het ook voorop in de leer van Calvijn, naar zijn eigen woorden.

Zo is er het voortijdse verhaal in de amazone mythologie en de orionse geschriften dat een groep amazones zich verzamelde in een hol of grot, en daar baden tot de Heere voor de

ontmaskering en doding van het vlees, voordat ze op de geestelijke buffeljacht gingen. Zo moeten wij ook bidden voor de ontmaskering en doding van het vlees, en het verwachten. Calvijn noemde de ware kerk de moeder van de vromen, en hij noemde het Woord de leermeesteres, wat ook beelden zijn van de amazones. Calvijn noemt de schranderheid, de strategische intelligentie, ook de moeder van vele kunsten, als kentekenen van de hemel in de mens (Institutie, boek 1). Augustinus noemde de gehoorzaamheid aan God getoond ook de moeder, behoedster en oorsprong van alle deugden, waar ook Calvijn op wees (institutie, boek 2).

Net als J. Wisse stelde Calvijn dat God had bevolen de gebeden te vormen naar het richtsnoer van het Woord. Calvijn stelde dat het geloof gegrond op het Woord de moeder is van het rechte gebed, en daar waar van haar wordt afgeweken daar is slechts de vervalsing van het gebed. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 20)

De verkiezing noemt Calvijn, naar de prediking van Paulus, de moeder van het geloof. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 22)

Ook de schrift wordt door Augustinus een moeder genoemd, waar ook Calvijn op wijst, die zachtaan voortgaat vanwege onze zwakheid. (Institutie, boek 3, hoofdstuk 21)

De moederband met de kerk moet onderhouden worden, stelt Calvijn. Hij stelt : ‘Maar aangezien nu ons voornemen is te handelen over de zichtbare kerk, zo laat ons reeds alleen uit de naam "moeder" leren, hoe nuttig, ja noodzakelijk de kennis omtrent haar voor ons is; dewijl er geen andere ingang is tot het leven, indien zij ons niet in haar schoot ontvangt, baart, ons voedt aan haar borsten, en eindelijk onder haar hoede en leiding neemt, totdat wij, na het sterfelijke vlees afgelegd te hebben, gelijk zullen zijn aan de engelen. Want onze zwakheid duldt niet, dat wij uit de school ontslagen worden, voordat wij gedurende de ganse loop des levens leerlingen geweest zullen zijn. Daar komt bij, dat buiten haar schoot geen vergeving der zonden verwacht mag worden, en geen zaligheid, gelijk Jesaja (Jes. 37:32) en Joël (Joël 3:5) getuigen.’ (Institutie, boek 4, hoofdstuk 1)

Hij stelt daarbij ook dat wat zelf geen kerk is dan ook geen moeder der kerken kan zijn.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad ‘om haar met haar meesteres te verzoenen,’ (Genesis 16:9) gezien het Woord de leermeesteres is in de leer van Calvijn.

Hij stelt : ‘Aan de leer, waarin onze godsdienst vervat is, hebben wij de eerste plaats gegeven, aangezien onze zaligheid van haar begint; maar zij moet in ons hart overgebracht worden en in onze wandel overgaan en zo ons in haar doen veranderen, opdat ze voor ons niet onvruchtbaar zij. Indien de wijsgeren terecht toornig worden op hen, en hen smadelijk uit hun gezelschap verdrijven, die wel openlijk verkondigen, dat ze een kunst onderwijzen, welke een meesteres des levens moet zijn, maar die kunst in spitsvondige breedsprakigheid verkeren, met hoeveel betere reden zullen wij dan die beuzelachtige drogredenaars verfoeien, die er mede tevreden zijn het evangelie op het uiterste deel van hun lippen te hebben, welks krachtige werking, honderdmaal meer dan de kille vermaningen der wijsgeren, had behoren door te dringen, tot in de diepste aandoeningen des harten, te zetelen in de ziel en de ganse mens te beheersen?’ (Institutie, boek 3, hoofdstuk 6)

De amazone leer van Calvijn, stelt dat het Woord de leermeesteres is, en ook moederlijk is. De verkiezing is de moeder van het geloof, die ook een moeder is, en de kerk is dus een moeder. Hierin is niet zomaar aardse messiaanse verwachting, want die zou de Heere doen verkopen door een slavenprijs, waar van Lingen op wees, maar wij moeten de ontmaskering en de doding van het vlees verwachten.

Calvijn noemde reinheid van de harten de moeder van alle deugden (In zijn verklaring van Mattheus 5:8).

Hij laat dan ook de valse amazones zien, want er is een oorlog der amazones :

- Trotsheid is de moeder der verachting. (Verkl. Mattheus 18:10)
- De moeder van alle bovenmatige zorgen is het ongeloof (Verkl. Mattheus 6:26)
- De zucht tot tegenspraak is de moeder van het ongeloof. (Verkl. Lukas 1:38)
- Een kwaad geweten is de moeder van alle ketterijen. (Verkl. 1 Timotheus 1:19)
- Nieuwsgierigheid is de moeder van praatzucht (Verkl. 1 Timotheus 5:13)
- Eerzucht is de moeder van vleselijke gevechten (Verkl. 1 Timotheus 6:20)
- Hoogmoed is de moeder van alle ongerechtigheden (Verkl. Psalm 10:2)

Calvijn stelde dat David geen andere wijsheid begeerde dan de meesteres van oprechtheid (Verkl. Psalm 101).

Calvijn klaagde erover dat hoe mensen zich ook vleien met hun daden en handelingen, er in hun leven toch niets reins wordt gevonden, totdat zij zich onderwerpen aan het Woord des Heeren. Calvijn spoort daarom aan om God’s geboden als leermeesteres en leidsvrouw aan te nemen, en dit reeds vroeg te doen en niet uit te stellen. (Verkl. Psalm 119)

Reden te meer dus om de ontmaskering en doding van het vlees te verwachten, zoals J. Wisse ook wees op Genesis 27:2 : ‘Ik weet de dag mijns dood niet.’ (De Wekker, 20/11, 1996)

Hierin moeten wij loskomen van het vleselijke vrouwelijke, zoals Calvijn er op wees dat het prachtlievend is, wellustig, trots en ontaard. (Verkl. Ezechiel 16) Dat is de oorlog der amazones, want Calvijn maakt telkens de tegenstelling tussen het vleselijke vrouwelijke en het geestelijke vrouwelijke. Wij mogen geen aardse verwachtingen hebben. Wij moeten onze tijd er niet mee verdoen.

Van Lingen wees erop dat : “Die zijn leven liefheeft zal het verliezen en die zijn leven haat in deze wereld zal het bewaren tot het eeuwige leven.” Hij wijst erop dat men vaak Jezus wil vereren zonder het kruis, maar dat wij het kruis moeten dragen. Dit moet gebeuren in zelfverloochening.

Terecht wees hij erop dat het Kuyperiaanse verenigen alleen maar tot meer verdeeldheid zou leiden, want God duldt geen mensenwerk dat met politieke bedoelingen God’s Woord verdraait om het in te passen in de eigen ideeën. Hij streed tegen het komende 1901. (Eenheid ? De Wekker, 13/11, 1996)

Wij moeten door God bezield zijn voordat wij spreken van God, stelt van Lingen in zijn ‘Avondgedachten’. Dat houdt in dat we door hemelse en zuivere doelen zijn bezield, en niet door vleselijke, eerzuchtige en machtszuchtige doelen van de reli-egoïstische mens. Hij stelt dat er een doorn in het vlees nodig is om ons in de diepte te houden.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 7

In het commentaar dat Calvijn geeft op psalm 7 springt vers 16 en 17 eruit :

Hij heeft een put gegraven, en dien uitgegraven, en is gevallen in de groeve die hij gemaakt heeft. Zijn boosheid zal op zijn hoofd wederkeren en op zijn schedel zal zijn geweld nederdalen.

De zondige bedrieger bedriegt dus alleen zichzelf. Calvijn stelt dat de zondige bedenkingen niet slechts hun doel niet zullen bereiken, maar dat ze het tegengestelde zullen bereiken. Het voorbeeld van de put en de groeve wordt gebruikt, als een gelijkenis, en daarna legt de psalmist het in eenvoudige woorden uit, dat namelijk de ongerechtigheid zal wederkeren op het hoofd van wie haar begaat. Het was al een spreekwoord bij de Hebreeën, stelt Calvijn, dat wie een put graaft erin valt : wanneer bedriegelijke mensen door hun eigen listen en bedriegerijen bedrogen worden. Daarom als iemand daadwerkelijk voor zichzelf wil zorgen, dan onthoudt hij zich van onrecht.

We kunnen hierbij opmerken dat een groeve niet alleen een graf is, maar ook een mijn. Hoe dan ook komt de mens die dat voor een ander graaft dan uit bij God, die verborgen is, oftewel de hogere rede die juist het kwade ontmaskert en verbiedt. Het kwaad zal terugkeren op hun eigen hoofd, stelt deze psalm, wat als een soort tucht was bij de Israelieten. Wat gij niet wil dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet, maar een stap verder zou dan zijn : Wat gij wil dat tot u gedaan wordt, doe dat ook tot een ander.

Als de mens dan hevig in moeder aarde graaft om de ander kwaad te doen, wat zou zo'n mens dan in de aarde vinden ? We worden soms in zulke putten geduwd, zoals Jozef, en we worden soms aan zulke kruizen genageld, zoals Jezus, maar we komen altijd uit bij moeder aarde, we komen altijd weer dieper, en kunnen dan wortel schieten opdat we als struiken groeien. Wat dus ten kwade tot ons gedacht wordt zal God ten goede voor ons denken, wat Calvijn de verwonderlijke voorzienigheid van God noemt, maar wat dus ten diepste de eindeloze vindingrijkheid is van de natuurrede. Het ligt diep in onszelf verborgen. Daarom worden wij soms in putten geworpen om dat te vinden, en daarom mogen wij ook ernaar op zoek gaan, en ernaar graven, in deze onuitputtelijke natuurmijn van de rede. Daarom mag de mens studeren hierin. Waarom graven wij putten ? Waartoe ? Om anderen kwaad te doen, of om onszelf te onderwijzen over de verborgen wonderen van moeder aarde. Hoe we het ook wenden of keren : Wij gaan altijd in de putten die wij zelf graven. En hoe dan ook is het altijd om ons te laten zien zien wat wel kan en wat niet kan.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 9, 12 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Kuyper tot Kersten, en Dooyeweerd en de strijd tegen de Deus Ex Machina

---

VAN KUYPER TOT KERSTEN

Iemand zei eens : ‘Deze tijdelijke materiële wereld is een perverse weerspiegeling van de geestelijke wereld, net zoals we in een rivier de weerspiegeling van een boom zien en alleen een dwaas in de rivier zou springen om de vruchten van zo'n boom te proeven.’

Toch springen velen in de rivier om de vruchten van de boom te proeven. Ze willen het de kortste en makkelijkste weg, ook al is het vals. Overmoed laat velen het doel missen. Velen zijn gehecht aan het aardse.

In 1918 werd de SGP opgericht om een banier op te richten tegen andere partijen, zoals die van Kuyper. 1918 was een antwoord op 1901, maar waren ze er wel klaar voor ? In 1921 werd het blad ‘De Banier’ opgericht door de SGP. Het gaat al direct mis in het eerste nummer : ‘Daar de overheid haar gezag van de Heere heeft ontvangen zijn wij verplicht haar te vrezen.’ Ook al stellen ze daarna dat de overheid ook in zonde kan leven, het komt akelig dichtbij Calvijn’s leer van vergoddelijking van overheidsgezag. Dit was niet zomaar een leer van Calvijn, maar een misvertaling van Romeinen 13.

Het boek ‘Calvijn leeft onder ons,’ over de dark side van Calvijn (want die had hij ook, net zoals overigens David en Mozes), schrijft hierover :

‘Romeinen 13 - Het mysterie van Exousia

Romeinen 13 staat erom bekend dat het mensen onderwerpt aan aardse leiders. Het is echter een verkeerde vertaling. Misschien kent u vers 1 ervan: 'Laat elke ziel zich onderwerpen aan de hogere machten. Want er is geen macht dan van God: de machten die er zijn, zijn door God verordend,' zegt de KJV.

Kerkleiders hebben het gebruikt om hun mensen ermee te onderwerpen, door te zeggen dat ze hen moesten gehoorzamen. Maar laat u niet misleiden. Dit vers gaat niet over 'vlees en bloed'. Het woord machten is de Engelse vertaling van een woord dat veel in de Bijbel wordt gebruikt: exousia. Exousia betekent letterlijk vrijheid. Het gaat over een geestelijke macht. We zien dit woord in de Bijbel als een beschrijving van een orde van engelen. Exousia is om de geestelijke machten van de hemel te beschrijven. Exousia is ook om demonische machten te beschrijven, als tegengesteld aan vlees en bloed: Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen exousia, tegen de heersers van de duisternis van deze wereld, tegen de geestelijke boosheden in de hemelse gewesten. (Ef. 6:12) In Romeinen 13 gaat het over de hogere exousia, dat zijn de engelen die trouw zijn aan God. Verder lezen we in vers 1 dat er geen dergelijke exousia is dan van God, de overtreffende trap. Dus worden we opgeroepen om te vechten tegen de lagere exousia, de gevallen engelen, om hen te weerstaan, maar om ons te onderwerpen aan de hogere exousia, de goddelijke en hemelse engelen. Als we ons niet onderwerpen aan de engelen, en ons er niet tegen verzetten, dan lezen we in vers 2 dat we onder oordeel en straf komen. Het gaat over de regeling van God, de hogere exousia en niet de lagere exousia, want die demonische orde die we moeten weerstaan. Hiervoor hebben we de wapenrusting gekregen. Dit is dus precies het tegenovergestelde van wat veel kerkleiders prediken om hun kerkbanken vol te krijgen. De verkeerd vertaalde Romeinen 13 is een van de grootste valkuilen voor het lichaam van Christus, die het in slavernij probeert te brengen. Het is een leugen dat we ons moeten buigen voor ‘alle’ exousia. Het is een leugen dat ‘alle’ exousia van God is. We hebben gezien dat er twee verschillende soorten exousia zijn. Dit is wat de Griekse grondtekst ons laat zien.

Openb. 17:12-13 En de tien horens die u zag, zijn tien koningen, die nog geen koningschap hebben ontvangen; maar die ‘exousia’ als koningen ontvangen op één uur met het beest. Dezen zijn één van zin, en zullen hun macht en ‘exousia’ aan het beest overdragen. Als iemand u zou vertellen om ‘alle exousia’ te gehoorzamen, dan zien we in Openb. 17:12-13 dat we dan de koningen van het beest volgen, en beste vrienden, dit gebeurt al. Velen volgen het beest door middel van deze leugens, om het merkteken van de mens te ontvangen in plaats van het merkteken van God.’

Tot zover het boekgedeelte. De vergoddelijking van overheidsgezag

(Calvijn's commentaar op Mattheus 26:52) - Deification of magistrates, is één van de fundamenten van Tulip (zie nr. 42 van ons blad 'Geestelijke Opvoeding'. Calvijn had wel degelijk een darkside die dus in het boek 'Calvijn leeft onder ons' wordt besproken. Dat kunnen we niet goedpraten, zoals we David's afschuwelijke zonden ook niet kunnen goedpraten. Calvijn was niet onfeilbaar.

In het boek 'Calvijn - Wraak van de farizeeërs' wordt aangegeven dat Calvijn niet terugschrok voor moord en marteling van zijn opponenten. Nu, daar heeft hij ook openlijk van getuigd in zijn eigen brieven.

In zijn brief aan Farel, 24 juli 1555 schreef hij : 'En ik ben er stellig van overtuigd dat zij niet zonder het oordeel van God, in strijd met het vonnis van de rechters, een langdurige marteling onder de hand van de beul hebben ondergaan.'

In zijn brief aan Farel, 13 februari 1546 schreef hij over Servetus : 'Als hij komt, zal ik hem, veronderstellend dat mijn gezag iets waard is, nooit levend laten vertrekken.'

Calvinisten hebben gesteld dat het vergeleken kan worden met het bloed wat David aan zijn handen had van Uria.

Het zijn zwarte bladzijden in de geschiedenis van Calvijn. We moeten oppassen met overheden en ook ervoor zorgen dat we zelf niet schuldig komen te staan. De Oud-gereformeerden waren veel terughoudender op dat gebied, bang dat Kersten in machtspelletjes terecht zou komen.

Wij moeten net als met 1901 zeker worstelen met 1918, zoals we ook moeten worstelen met Calvijn. De Bazuin zegt het eigenlijk zelf al, dat men niet langer langs de weg van zelfkennis, vernedering en worstelingen gevoerd wil worden. De oude mens der zonde behoeft niet gekruist en gedood te worden. Gelukkig heeft de Heere in het midden van ons nog doen overblijven een ellendig en arm volk, stelt de Bazuin. Maar wij zeggen dan : 'Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle.'

Ik had een droom over de SGP, en alles begon ouder te worden. Maar wij moeten juist wederkeren tot het kinderlijke geloof, de fontein van de eeuwige jeugd zien te vinden. Alles werd grijs en muizerig. Er lopen twee lijnen door de SGP, een goede en een slechte. Ook de SGP had een dark side.

Kersten draafde te ver door. Jezus was veel anarchistischer. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld. Er moest nog veel meer gebeuren in de reformatie. Daarom moest 1944 ook komen, en 1953.

Alhoewel wij calvinisten zijn zijn wij geen tulip-calvinisten en praten wij de dark side van Johannes Calvijn ook niet schoon. We nemen het voor wat het waard is. Daarover hebben we ook in ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, geschreven. En zo is het ook met Kersten. We verafgoden hem niet. Hij was niet onfeilbaar. Direct bij het verschijnen van nr. 1 van de Bazuin worden vrouwen aangevallen, op een lager plan gezet, en dat terwijl Galaten 3:28 zegt : 'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.' Paulus geeft soms ook toe dat hij een mening geeft in plaats van inspiratie heeft van God. Het is daarom ook te zot voor woorden om de oude bijbel 100% geinspireerd en onfeilbaar te noemen. Dat is iets Laodiceaans, alsof ze alles al hadden en nergens gebrek aan hadden, wat gewoon totaal onbijbels is. Sinds Karl Barth kan dat ook niet meer. Karl Barth liet zien dat de bijbel ook gewoon menselijk was met fouten, maar dat God het kon gebruiken. De theologische stroming is dus om deels calvinistisch te zijn en deels barthiaans, om zo deel te hebben aan de doorgaande reformatie. Ook Berkouwer kreeg steeds meer respect voor Karl Barth.

De vrouw dient in de gemeente te zwijgen, stelde nr. 1 van de Bazuin. Het zou een regel gegeven zijn door Paulus voor het gehele leven. De vrouw zou onder de man gesteld zijn. Maar de bijbel is dichterlijk met diepere betekenissen. Zat niet Maria aan de voeten van Jezus om naar de Heere te luisteren, en rende Martha niet in het rond om door het vlees te dienen ? Maria had het beste deel gekozen, en wij dienen allemaal als een Maria te zijn. Paulus zei ook dat lang haar bij een man een schande is, terwijl Simson zijn haar moest laten groeien. En ja, zo staat dat er in het Grieks, maar Jezus en ook Paulus spraken hoofdzakelijk Aramees. Josephus leerde dat het Grieks helemaal niet zo wijdverspreid was, want het werd juist door de Joden ontmoedigd en stond gelijk aan het eten van zwijnenvlees. De Joden rouwden erom toen de Septuagint (Griekse Vertaling van het Oude Testament) ontstond, want zij gebruikten de Peshitta. Het was een zeldzaamheid als een Jood Grieks kende in de eerste eeuw. Aramees was de lingua franca. Daarom is het ook onzin om de brieven van Paulus al teveel in Griekse context te vertalen, zonder daarbij het Aramees als bron te hebben.

1 Korinthe 11 Vers 12 zegt : 'Want gelijk de vrouw uit de man is, zo is ook de man door de vrouw; alles is echter uit God.'

Nu, laten we kijken naar Vers 14 : 'Leert de natuur zelf u niet, dat, indien een man lang haar draagt, dit een schande voor hem is ?' Zo zou dat vertaald kunnen worden vanuit het Grieks, en dat nemen we dichterlijk, maar laten we nu naar het Aramees kijken, de brontaal : 'Indien een man lang haar draagt, dan is dat een teken van het lijden (sa´ra, s'r).' Het kan ook als soberheid vertaald worden. Het duidt op de natuurlijke soberheid van de man,

heenwijzende op het kruis, en op de nazireeërsgelofte, die Paulus zelf ook genomen had en dus ook zijn haar had laten groeien, wat hij na de gelofte weer afknipte (Handelingen 18:18), dus zo komen deze tekstgedeelten, en ook de tekstgedeelten van het OT weer met elkaar in overeenstemming. De langere baard van een man wijst dus ook duidelijk op het dragen van het lijden, het dragen van het kruis, en dat is ook wat de natuur leert, waar Paulus op wijst.

Terecht zegt de Banier, nr 2. van 1921 dat we beginselgetrouw moeten zijn. Laten we dat dan ook doen. Ook stelt de Banier terecht dat we moeten sterven aan de zonde, aan eigenliefde en hoogmoed, en dat velen met hun belijdenis de begeerlijkheden des vlezes en de genietingen der zonde beminnen. We moeten klagen dat de getrouwen weinigen geworden zijn onder de mensenkinderen, stelt het blad. Ook helemaal waar.

En weer worden in nr 2. de vrouwen aangevallen. Luister : Als de bijbel toch heel duidelijk vrouwen heeft geroepen en aangesteld, zoals Deborah, dan moeten die Paulinische teksten toch een andere betekenis hebben dan wat men erin probeert te leggen. We moeten telkens weer deze bijbelse regel toepassen : niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, en dit geldt ook voor het onderwerp van de vrouw. De vrouw hebben we nodig voor wedergeboorte, dus als dan zeer terecht de vaccinatie dwang door de Banier wordt gestreden in 1921 dan zou hun vrouwenbestrijding die strijd weer opheffen. Het is zeer tegenstrijdig. Vrouwenbestrijding is zeer materialistisch en ondoordacht.

In nr. 3 wijst de Banier erop dat een vader twee van zijn kinderen door vaccinatie verloor, en voor die vader was de statistiek niet één op de miljoen, maar 50 procent. Daarom stelt de Banier terecht dat de barmhartigheden der goddelozen wreed zijn. Terecht wilde de Banier de afschaffing van de onrechtvaardige vaccine dwang, en stelde dat de overheid niet over hun geweten heerste. Vandaar dat het ook zo gevaarlijk is om te stellen dat de overheid haar gezag van God heeft, zoals we zagen. Dat is een tulip-calvinistische leugen door misvertaling.

Romeinen 13 in het oorspronkelijke Aramees noemt de overheden ‘de vierde orde van de engelen’. Het gaat dus om de geestelijke overheden, en dan nog is er een strijd tegen de vleselijke overheden.

Dat doet de Banier ook : Blijft van de lichamen van onze kinderen af, roept de Banier. Gij zult niet een kunstbewerking aan het lijf dwingen waardoor én de vrije beschikking over eigen lichaam en over dat zijner kinderen én de vrijheid van het geweten wordt gekrenkt, stelt de Banier in nr. 3 van 1921. We mogen hierbij ook denken aan de tandartsendwang die kinderen en ook ouderen dwingt tot het hebben van vullingen, oftewel bot-implantaten, waardoor de mens de grootst mogelijke huidproblemen kan krijgen en andere zware gezondheidsproblemen, want het hoort daar niet in de mens. Mensen raken erdoor in een coma of komen in een rolstoel terecht. Het is ook een grote godsgruwel, en de engel des Heeren zal zeker het volk straffen die hiermee doorgaat. Er zijn voorbeelden genoeg van hoe verkeerd dit kan aflopen, hoe mensen worden geteisterd door deze dwangverpleging, en het moet maar een keer afgelopen zijn. Weet wel dat dit een bevel des Heeren is, op dezelfde lijn als de waarschuwing van de Banier in 1921. Jullie hebben van onze kinderen af te blijven met jullie giftige troep ! Telkens wordt er weer Russisch roulette gespeeld met onze kinderen ! Zo worden kinderen, en ook ouderen, telkens weer aan de medische Moloch geofferd. Door dwang houdt deze goddeloze markt zich staande, en de Heere pikt het niet meer ! Een gewaarschuwd mens telt voor twee, want de engel des Heeren zal zeker komen, en wie niet het bloed aan de deurposten heeft gesmeerd van het gekruiste vlees die zal onder een groot oordeel komen ! Weet wel dat dit een bevel des Heeren is !

Gij zult geen kinderen of ouderen dwingen met gifspuiten of gifimplantaten, want hun lichamen zijn het huis des Heeren. God waakt over de kinderen. Knoop het goed in uw oren, oh afvallig Nederland ! Er zijn vele godsgruwelen gepleegd die ten hemel schreien, en God kijkt en telt ! En wee de wachters die hier niet de bazuin over blazen, want dan zouden de wachters bloed aan hun handen hebben.

Financiele medische krankzinnigheid, dat is wat het is.

Dus geen gifspuiten, stelde de Banier, maar wèl *‘isolatie en ontsmetting’*. Je mag God niet verzoeken. Je moet voorzorgsmaatregelen treffen. De Banier stelde dat afzondering het middel Gods is om een beginnende pokverspreiding tegen te gaan, niet een giftig vaccin ! Houdt je aan het Woord des Heeren, het medicijn, en onderwerp je niet aan wereldse meesters. Gij kunt geen twee heren dienen. Dat is wat de Banier stelde in 1921.

En daarna ging de Banier weer rustig door met de aanval op vrouwen. Het is dus een golfbeweging. Er lopen twee lijnen door de Banier. Het is een gevecht tussen het ongeletterde vlees en het geestelijke.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA

De aard van de sociologie is dialectisch, dus vandaar dat men de dialectiek moet leren kennen en begrijpen om ook maar

enigszins de sociologie te kunnen begrijpen. Waar men weigert hard door te leren daar komt men in de valstrikken van de cliché. Als de wijsbegeerte door Dooyeweerd de ‘waardenleer’ wordt genoemd (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 95), dan zien we weer, zoals onze catechismus stelt, hoe belangrijk het is dat de wijsbegeerte ervoor zorgt dat de theologie niet verzandt in overmatig dogmatisme.

We moeten bezonnen en gematigd omgaan met politiek. Het koninkrijk der hemelen is niet van deze wereld, en God’s wegen zijn ondoorgrondelijk en niet naar menselijke maatstaven.

Volgens Dooyeweerd is er een zelfgenoegzame kern die absoluut is, en die zelf ook de zin niet is, want die staat buiten alles, en ook boven alles. We kunnen stellen dat we dan eerst te maken hebben met de zelfgenoegzame Laodiceaanse bron, want eerst moet de wetteloze mens komen die zich als een god opstelt in de kerk. Die weet alles al, heeft alles al, en is zelfgenoegzaam en absoluut en doet gewoon waar hij zelf zin in heeft, ‘do what thy wilt’.

Dooyeweerd heeft het over het Archemedische punt waar God door het subjectieve zelf werkt, dus die staat er niet los van, en het Archemedische punt staat ook nooit los van de geboden, en transcendeert alles, alle zin-verscheidenheid, in zin-totaliteit. Dooyeweerd was dus een bergbeklimmer die de geestelijke Mount Everest beklom om de gereformeerde kerk tot een hoger filosofisch niveau te brengen. Onze zelfheid, en ook ons subjectieve zelf, moet deelhebben aan het Archemedisch punt. Het is bruikbaar materiaal. Zo kan de heersende menselijke filosofie gezuiverd worden aan God’s openbaring, door het Archemedische punt. Dooyeweerd wijst terug op de a priori, als de prisma waarin alles begon. Dan moeten we dus onder het punt van zelfgenoegzaamheid komen. We zien nu nog de zelfgenoegzame, Laodiceaanse wereld die zichzelf als bron waant, als absoluut. De wereld slaapt en moet nog ontwaken. Wij moeten geheel door de Laodiceaanse bron heentrekken tot het Archemische punt om Laodicea in onszelf te overwinnen en te doen ontwaken.

Als je een kind vraagt wat hij later wil worden, en zo’n kind zegt : ‘dood,’ en je bent geschokt en vraagt waarom ? En zo’n kind vertelt je dan dat de tandarts hem dwingt om met vullingen te lopen waar hij last van heeft, dan weten we dat het een geestelijke oorlog is. Kinderen worden gedwongen met vullingen in hun botten (tand = bot) te lopen, terwijl er zenuwen doorheen lopen die al snel onderdrukt kunnen worden door lichaamsonvriendelijke en lichaamsvreemde materialen zoals bij de tandarts. ‘Het is niet meetbaar,’ zeggen ze dan, en zo proberen ze het tussen de oren te drukken van de kinderen, en dat terwijl ze eerst zelf hun materialen ‘tussen de oren’ van de kinderen hebben gestopt. Ze doen dit trouwens ook bij ouderen. Het is een tandarts-tirannie in Nederland. Niet alleen Nederland, maar ook in de gehele wereld. In Australië klaagden ze dat het nog wel erger was dan in Nederland. Het staat op dezelfde lijn van de vaccinatie-dwang waar de SGP tegen streed in hun blad ‘De Banier’ van 1921. Het staat op dezelfde lijn als de gedwongen vaginale besnijdenis, en de gedwongen voetinbinding van de Chinezen bij vrouwen, wat pas in de jaren 1900 ten einde kwam. Maar Nederland gaat rustig door met het martelen van haar kinderen. Het is een grote gruwel. Mensen kunnen niet meer naar hun werk, kunnen niet meer naar school, en worden zo in de ziekenzorg geduwd of in de psychiatrie, zodat daar een goede boterham aan verdiend wordt. Wij staan op tegen deze gruwelen. God staat op tegen deze gruwelen, en spreekt tot deze farao : ‘Laat mijn volk gaan.’ Zoals we weten kwam God met plagen omdat de farao zich verhardde, en die plagen zijn hier ook gekomen. Hebben ze iets van corona geleerd ? Niet veel. Het beest heeft zich niet bekeerd, zoals we in Openbaring ook lezen. Het is een gedwongen merkteken die ieder mens moet aanvaarden. Kinderen worden gebrandmerkt geboren, als slaaf. Het wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven. Het is een erfelijke ziekte. Velen van de kinderen, en ook ouderen, plegen zelfmoord onder deze druk. Het is een geestelijke oorlog. Deze wereld maakt mensen wanhopig, tot het uiterste toe, want daar verdiend deze Laodiceaanse wereld aan. Het is een wereld van misdaad, van hond eet hond.

Vandaar dat we ook naar het Archemedische punt moeten gaan, naar de a priori, de steen der wijzen, of de steen der filosofen, om door het Laodiceaanse mijnenveld heen te komen. Wij zijn geroepen om hoop te brengen, om een doorgang aan te wijzen, in de wildernis. Daar werkte ook Dooyeweerd aan, als architect van de na-Kuyperse gereformeerde kerk, samen met B. Wielenga en Berkouwer. Zij zijn pilaren van de latere gereformeerde kerk. Dooyeweerd werkte het erfgoed van Kuyper verder uit.

Dooyeweerd waarschuwde tegen de afgoderij die in de wijsbegeerte kan doorwerken waar zij zelfgenoegzaam is geworden als selectieve zinsverabsolutering, wat in principe gewoon sofistisch-hedonistisch is, een duur woord voor egoïsme. Dooyeweerd noemt het de afval van de zinstotaliteit. Het is de verabsolutering van een deelwaarde, wat ook de definitie van een secte is. Het zelf is dan afgevallen van de arche, van het Archemedische punt, en zo heeft het zelf daar geen standplaats meer, zodat het zelf is afgedwaald, is weggegleden, en zo geen waarachtige zelfkennis meer heeft, waar Dooyeweerd op wijst. Men heeft een schijnzelf gemaakt. Het heeft niets meer met de oorspronkelijke zelfheid in het

Archemedische punt te maken. Zo kan er ook geen waarachtig inzicht in de zin-totaliteit en de oorsprong van alle zin zijn, stelt Dooyeweerd. (De wijsbegeerte der wetsidee I, p. 25)

Zo kwam het zelfbewustzijn van de mens in volle opstand tegen God, diende God niet meer, maar zijn ego, en werd zo verstrooid in de zins-verscheidenheid van de tijdelijke kosmos, stelde Dooyeweerd. Zo kwam de immanentie-filosofie opzetten, oftewel dat wat binnen de grenzen van het waarneembare en het bewuste blijft, als een braaf Pavlov hondje. De immanentie strijdt tegen het transcendente Archemedische punt, tegen het a priori prisma. Zo zijn zij het pad van de verabsolutering opgegaan, en op hun eigen verdorven wijze zijn ze schijn-transcendent geworden. (p.26)

Hij noemt dat het immanentie-idealisme zich schuldig heeft gemaakt aan de verabsolutering van het natuurwetenschappelijke vakgebied. Immanentie-idealisme is dus lui en laf denken, wat dus alles neemt zoals het is en daar munt uit probeert te slaan, en dat vervolgens tot wetenschap te strekken, en zo haar schijnkennis uitstrekt om daar vervolgens duur en belangrijk mee te gaan lopen doen. Zo strekt men luiheid zelfs tot schijn-ijver. Dat gebeurt allemaal in Laodicea. Zij zitten nog gewoon bij de vleespotten en de drugspotten van het oude leven. Dit is hoe diep de zondeval is gegaan, in afdwaling van de arche, van het Archemedische punt. Zij hebben hun eigen Archemedische punt opgericht, als een schijn-prisma, het goud der dwazen. Het zijn hun geluksstenen waarmee ze dobbelen, over de ruggen van anderen heen. De één z'n dood is de ander z'n brood. En zo hebben ze hun dwangverpleging opgericht. Wij strijden dus samen met Kersten en Dooyeweerd tegen dit grote kwaad.

Dooyeweerd ontmaskerde de afvalligheid van het Archemedische punt in de immanentie filosofie als Midas-afgoderij. Midas veranderde alles wat hij aanraakte als bij toverslag in goud, zoals de immanentie filosoof dat doet door de staf van de verabsoluteerde zinsbijzonderheid. Het is allemaal eigenbelang en zelfbelang. Er is geen zelfverloochening geweest. Ze hebben een snelle toren van Babel gebouwd. Zo maakten ze de kosmos, het vlees, tot logos. Het vlees was Woord geworden. Dat zien we om ons heen gebeuren, waar Karl Barth ook tegen gewaarschuwd heeft. Ze hebben het woord der mensen tot het Woord van God gemaakt. We zien drie grote strijders in de jaren 1900 : Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ja, ook Karl Barth hoort hierbij. Berkouwer begon Karl Barth meer en meer te verdedigen en meer en meer van zijn gedachtengoed over te nemen in zijn architectuur van de latere gereformeerde kerk.

In de Midas-afgoderij, de Laodiceaanse goudkoorts, verliest de immanentie-filosoof die zichzelf zelfgenoegzaam heeft verklaard richting op de zinstotaliteit, stelt Dooyeweerd. Zo geven ze een valse inhoud aan de zinstotaliteit, op het immanentie-punt, wat dus tegen het Archemedische punt ingaat. Zo begrijpt men de ware structuur van de zinsamenhang van de kosmos niet meer. Dooyeweerd noemt het een gemis aan radicaal-critische zelf-bezinning.

Als de zondvloeden komen dan zullen de immanentie-filosofen en ook de immanentie-theologen die denken dat de kerk alles al heeft in hun Laodiceaanse zelfgenoegzaamheid ontdekken dat er middelen ontbreken. Vandaar dat we ook moeten terugkeren tot wat de vaderen gegeven hebben, het 'eert uw geestelijke vader en moeder'. Wij moeten dus terugkeren tot deze zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, tot Kersten, Dooyeweerd en Karl Barth. Ook J. Wisse, C. Steenblok, F. Mallan en Klaas Schilder zijn belangrijke zuilen van de latere Nederduits gereformeerde kerk, niet in de zin van persoonsverering maar als referentie-punten tot hun leer. En de latere Nederduits gereformeerde kerk is christelijk gereformeerd en calvinistisch gereformeerd in haar natuur, deelhebbende aan de vrijgemaakte doorgaande reformatie.

Dooyeweerd laat ook het gevaar zien van de immanente eenheid, een gevaar van te eenzijdig monotheïsme, namelijk wanneer dit gaat strijden tegen alle veelheid van zin. Het is een sofistische uiteenscheuring van de zinsamenhang, waarbij Dooyeweerd wijst naar de Griekse filosofie. Uiteindelijk wordt dit dan gefilterd tot iets boven-tijdelijks en tijdelijks, waarbij de aan de tijd immanente vorm dan wordt vergoddelijkt tot arche, tot oorsprong, als Archemedisch punt. Zo komt het tot een ware religieuze en geestelijke oorlog, want er kloppen dingen niet. Men heeft in grote haast, zonder het te verdiepen, dingen aan elkaar gepast. Dat is weer het dwangmatige karakter ervan, wat we overal nog steeds om ons heen zien. Men heeft een dwangmatige realiteit gebouwd, voor de markt en voor de macht. Men is controle-zuchtig, ja, controle-ziek. Midas is tot God verklaard, en zo heeft de mens zijn goudkoorts verzadigd, en is zo zelfgenoegzaam geworden, en verdedigd dit met hand en tand met de meest verdorven drogredenen, maar die worden veelal blind geloofd vanwege dat kinderen het met de paplepel ingegoten krijgen en een zwaard van Damocles aan een zijden draadje boven hun hoofd hebben hangen. Dooyeweerd spreekt omtrend deze dingen over een afvallige religieuze wortel.

Dooyeweerd noemt dan het hart als de volheid van de zelfheid, als de in waarheid transcendente wortel, het enige punt waarin we het tijdelijke zin-onderscheid en de tijdsamenhang te boven kunnen gaan. In het hart ligt dus de eeuwigheid. Deze volheid van de

zelfheid bestaat alleen in de godsopenbaring van zonde, waar Dooyeweerd op wijst. Wij moeten dus de diepte van de zondeval kennen. In die zin komt Dooyeweerd op één lijn met C. Steenblok. De immanentie-filosofie probeert het zonde-vraagstuk te ontvluchten, schoon te praten. Daar worden ook rustig Jezus-afgodsbeelden voor opgetrommeld. Er is een verschil tussen de Laodiceaanse Jezus en de calvinistische Jezus als voorbeeld en herinnering. De calvinistische Jezus kon je niet zomaar snel van stal halen en voor je karretje spannen, want er was het zonde-probleem en het probleem van de uitverkiezing, dus niemand had zomaar snelle sleutels voor dit apparaat.

Dooyeweerd stelt dat Jezus niet zomaar allerlei immanente problemen oplost, maar dat Jezus wijst op de kennis. Nu, we moeten hier stellen dat naast de immanente filosofie ook de transcendentale filosofie potentieel gevaarlijk is. We moeten wijzen, zoals Dooyeweerd dat ook doet, op de zondologie, en met name ook op de zondologische filosofie, want anders ligt er het gevaar dat de zondeproblematiek te snel wordt afgesloten als een dogma, waar J.J. van der Schuit, een student en opvolger van J. Wisse in de christelijk gereformeerde kerk ook tegen waarschuwde. Ook als we het hebben over de kruizologie, de lijdenskunde, dan mogen we dat alleen bespreken in het verband van de zondologie, wat dus een filosofie op zich is. Zo worden er geen snelle sleutels aangereikt om hieruit te komen. Het is een smalle, lange weg, met veel doorns, en er zijn veel valstrikken. Calvijn heeft dit hele pad ook uitgestippeld. Kant ook, en daarna Dooyeweerd. Het is van belang om tot een neo-dooyeweerdiaanse filosofie te komen omtrend deze dingen.

Jezus komt niet met autoritaire oplossingen, stelt Dooyeweerd. Hij wees op de diepte van de kennis, niet als een deus ex machina.

We kunnen stellen dat we uiteindelijk bij de zondologische psychologie en sociologie terecht komen. We mogen dit niet omzeilen. Bovenal moet de mens toetsen en dat gaat niet buiten de zondologie om, want waar alles wordt schoongepraat daar ontstaat de zelfgenoegzaamheid die niet meer kritisch is op zichzelf. Gebrek aan zondologie is dus ook fataal in het toetsen. Hier zien wij het belang van de kerkscheuring van 1953.

Verabsolutering is een groot gevaar, stelt Dooyeweerd. We kunnen stellen dat de zondologie hier tegenover gesteld moet worden. Niet zomaar als dogma, maar als filosofie.

In plaats van kringetjes om de gedachten te zetten en er kritisch en toetsend mee om te gaan grijpt de mens voortijdig ernaar als naar verboden vruchten, en rent ermee weg, en vergoddelijkt het snel en zo ook zichzelf, en waant zich dan in het laodiceaanse paradijs, Jezus als ezel gebruikend, want die wordt voor hun karretje gespannen. Dat is wat de Jezus-afgoderij is, als een moderne, westerse drugs, terwijl men dus moet leren kringetjes te maken om hun gedachten en te leren nuanceren.

1e Jaargang, nummer 10, 13 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina II, en Bespreking van Calvijn's commentaar op Psalm 8

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA II

Iemand zei eens : 'Iemand die het lijden ontwijkt is een slaaf van gemak.' Iemand anders zei eens dat de mens niet geschapen is voor het gemak. De mens wil iets bereiken, zij willen pijn en lijden voelen, ze willen iets overwinnen.

Je kunt je er niet van afzonderen. We moeten door het lijden heen om ons te ontwikkelen, maar de psychiatrie bestempeld lijdensgezindheid als een geestesziekte. Zo wordt het lijden nog erger bezwaard, als een farao die niet wil laten gaan. De farao houdt de mens in slavernij tot het gemak, tot de vleespotten en de drugspotten, want het land verdient er goed aan. De farao wil dat je consument blijft.

Zo is dit ook het christendom binnengeslopen. Velen weten niet wat er gaande is, en velen weten niet dat ze het niet weten. Er is een grote deus ex machina in het christendom binnengeslopen, van gemakkelijke oplossingen, die slechts placebo's zijn.

Zulke deus ex machina's zijn : 'Oh, Jezus heeft alles al opgelost, dat moet je gewoon geloven,' en : 'Jezus is voor al je zonden gestorven. Dat moet je geloven, en zo ben je behouden. Klaar.' Of even een zondagsgebedje bidden en dan Jezus in het geloof aannemen. Klaar. Het is een leugen, mensen, waar de gereformeerde vaderen veel op hebben gewezen. De kerk is bijna geheel ingenomen door de deus ex machina, en de kerk slaapt. Dooyeweerd wees op de hogere filosofie, maar wie luisterde ?

Dooyeweerd streed tegen de deus ex machina van simpele en snelle oplossingen die totaal aan het probleem voorbij gaan. Ook Calvijn streed er tegen. Ze hadden geen simpele theologie voor de mens klaarliggen, zoals vandaag de dag het veelal gepredikt wordt. Gemak dient de mens, en de mens is tot slaaf geworden, tot religieuze consument, alsof het een verzekering is. Het behoort allemaal tot de hedendaagse financiele krankzinnigheid die ook de kerk heeft ingenomen, en waar Paulus al tegen waarschuwde. Er zouden wolven komen die de kudde niet zouden sparen. De mens moet loskomen van die rammelaar, maar luistert de mens wel ? Men vangt er soms wel wat van op, en knikt dan : 'ja, ja', maar toch gaan ze er rustig mee door, met hun grote deus ex machina die zij aanbidden en op de voet volgen. Ze zijn in een hypnotische toestand.

We kunnen dus stellen dat de deus ex machine een sjoemelmiddel bij uitstek is. De deus ex machina is de aanbidding van het gemakkelijke, terwijl zo de diepte van de ziel sterft. De deus ex machina heeft het gemakkelijke tot norm gesteld en vervolgd een ieder die niet aan deze norm voldoet.

We kunnen met Calvijn stellen dat er hen zijn die Jezus volgen om de edik aan te nemen die hem geboden werd. Maar Jezus wees de edik af, want het was een deus ex machina, als de verboden vrucht, die ook wel Septus wordt genoemd in de nieuwe bijbel. De Septus draait alles om in het brein van de mens. Dat de man sterker zou zijn dan de vrouw en over de vrouw zou heersen was iets van de zondeval, geenszins van de paradijselijke situatie. De Heere had tegen Kaïn gezegd dat de zonde als een belager aan de deur lag, maar dat Kaïn over de zonde diende te heersen. Daarom klopt het ook niet wat er in sommige kerken over vrouwen wordt gezegd. Dan deelt men in de zonde van het paradijs, in de deus ex machina, want dat is wel heel gemakkelijk. De man wil over de vrouw heersen. De man moet over de zonde heersen, over het vleselijke. Zowel man en vrouw moeten dat.

Nietzsche streed ook tegen de deus ex machine, die hij een valse troost van verschijnselen noemde, in plaats van geestelijke kennis. Diepte-filosofen proberen door hun werk een antistof te maken tegen de deus ex machina van bedrieglijke gemakszucht. De deus ex machina wordt goed verkocht en houdt de mensen verslaafd aan de matrix. Ook in de nieuwe bijbel wordt de strijd tegen de valse troost besproken, die de mens in de houdgreep houdt, ten koste van de diepere kennis. Het houdt de mens in slaap. De mens kan zo niet ontwaken. Het houdt de mens onderwater. De deus ex machina is een verschrikkelijk zeemonster die zijn slaven niet wil laten gaan. Het ding heeft vele tentakels, en is de moeder van de matrix.

MK ultra is zijn oudere broertje. Een slachtoffer van MK Ultra stelde dat niet iedereen op deze planeet een ziel heeft. Het slachtoffer van MK Ultra stelde dat in feite veel van hen gewoon projecties zijn van programmeringen. En dat is alles waar ze in geïnteresseerd zijn, om deze programma's draaiende te houden. Het is AI, kunstmatige intelligentie, want ze hebben geen ware intelligentie. Het slachtoffer van de MK Ultra noemde deze AI projecties 'messengers'. 'Messengers' hebben een andere soort ziel. Deze messengers zijn hier om hen die een ziel hebben te verzoeken en te onderdrukken, rond te bazen. Ze doen het vrij effectief, stelt het slachtoffer van MK Ultra, maar als je teruggaat naar de wortels dan zijn het co-optive bots die geen ware creativiteit hebben.

Hoe kun je weten dat je slachtoffer bent van MK Ultra ? Aan de hand van welke punten ?

#1 Je bent geprogrammeerd te geloven dat vlees goed voor je is, dat het zo hoort, dat dieren daar voor zijn, terwijl het totaal onbijbels is en tegennatuurlijk.

'Ja, maar wilde dieren doen het ook,' is een drogreden, want de natuur is gevallen, en het zijn slechts zinnebeelden.

#2 Je bent geprogrammeerd te geloven dat het normaal is om vullingen te hebben, bot-implantaten, en wortel-kanaal-behandelingen, het doden van de zenuw, om het dode bot zo op te vullen met lichaamsvreemde rommel, terwijl het voor veel complicaties zorgt in de mens, en het daar als een tikkende tijdbom zit.

#3 Je bent geprogrammeerd om te geloven dat als je niet gelooft en handelt zoals het in jouw kerk of religie geleerd wordt, dan wordt je voor eeuwig gemarteld in dat wat ze de 'hel' noemen, wat totaal niet bijbels is.

'Ja, maar Openbaring zegt,' is een drogreden, want het is een allegorisch boek.

'Ja, maar Jezus zei,' is ook een drogreden, want Jezus sprak in gelijkenissen. Daar komt bij dat Jezus Aramees sprak, wat een dichterlijke taal is met meerdere betekenissen.

Er zijn nog wel meer punten, maar tot zover maar even. Dit is de grote drietand van MK Ultra, gebracht door de ziellozen, de AI Messengers. Zij hebben een kunstmatige ziel en een kunstmatig bewustzijn.

Dooyeweerd maakte onderscheid tussen het naïeve dingbegrip en het vakwetenschappelijke functiebegrip. Velen gaan met God en Jezus om als met een ding, als een voorwerp, terwijl het om een filosofisch onderwerp gaat wat in haar functionaliteit besproken dient te worden. Ook C. Steenblok streed tegen de Laodiceaanse voorwerpelijkheid, en stelde het aan de kaak.

Hierin is het belangrijk te komen tot kritische zelf-inkeer om de onzelfgenoegzaamheid van alles onder ogen te komen, stelt Dooyeweerd. (De Wijsbegeerte der Wetsidee I, p. 51)

Dooyeweerd hamert, net als C. Steenblok overigens, op het belang van kritische bezinning op de mogelijkheid van de filosofie. Daarbuiten is het een vicieuze cirkel. Men moet komen tot de kritische grondvragen naar haar eigen mogelijkheid. Dit is dus ook kritische zelfbezinning. Dooyeweerd noemt het reflectief denken de kritische zelfbezinning op het grondidee wat heenwijst naar de eigen apriorische voorwaarden die buiten en boven de tijd staan, in de eeuwigheid dus, als de grondwaarden. De reflectologie heeft al die lijnen gevolgd en doorgemeten, tot de bron, om ze daar aan te zuiveren, in de a priori prisma, opdat ze zich niet laat bedriegen door projecties.

De Ex Deus Machina, de kunstmatige machinale afgod van het sjoemelende en egoïstische gemaksdenken, van naïef dingbegrip dus, kan alleen zo uitgeschakeld worden. Zo kan ook de MK Ultra en de matrix instorten.

Dooyeweerd stelt dat de mens weer gedreven moet worden tot zijn apriorische grenzen en zo grensbegrip moet gaan krijgen, om los te komen van naïef dingbegrip. Dit wordt ook besproken in de nieuwe bijbel. Men moet weer grensgevoelig worden. Dit gebeurt in de lijdensgezindheid, in het op waarde schatten van het lijden. Het is de smalle weg terug tot het kruis wat overboord is gegooid. Met het overboord gooien van het kruis heeft men de armen en de dieren overboord gegooid, wat tegengesteld is aan de ark van Noach. 'Neem uw kruis op, en volg mij.' Kies niet voor de gemakkelijkste weg, de weg van de minste weerstand, maar kies voor de beste weg, de weg die naar huis leidt.

Het medicijn : breken met zelfgenoegzaamheid, stelt Dooyeweerd. De mens heeft zichzelf lopen spekken met zelfgenoegzaamheid, en de weg is moeilijk terug te vinden. De mens is verstrikt geraakt in de webben van het egoïsme. En het egoïsme zoekt het hart te doden. Het egoïsme zoekt de ziel uit te doven. Het kan me niet schelen wat u denkt over uw kerk of geloof. Wij als predikanten moeten deze boodschap prediken, anders zouden wij ook bloed aan onze handen hebben. Wij mogen niet liegen. Wij moeten de waarheid prediken. Wij hebben een grote verantwoordelijkheid. Dat is wat pastorale zorg is. Wij zijn wachters op de muren, en er is een geestelijke oorlog.

Dooyeweerd waarschuwt voor speculatieve filosofie die niet is doorgetoetst, die heeft lopen

verabsoluteren buiten het grensbegrip om, en zo tot dingbegrip is vervallen, diep afgevallen van het Archemedische punt. Dooyeweerd noemt dat deze speculatieve stromingen dus onkritisch zijn, zich niet aan de grenzen hebben vastgehouden, en zo mee zijn gesleurd van speculatie tot speculatie. Zo hebben ze hun wereldrijk gebouwd, waarin ze al heel ver zijn. Ze hebben succes gehad met het goud der dwazen, maar als de zondvloeden komen houdt het gaan stand. Ze komen en ze gaan. Hij noemt het innerlijke voosheid, holle klanken. Hij noemt Calvijn die de gehele speculatieve wijsbegeerte aan diggelen sloeg met zijn ‘God is niet aan de wet onderworpen.’ God wilde zichzelf geen naam maken, maar zich in het kritische opstellen. Of je vervalt tot dingbegrip, of je komt tot kritiekbegrip, waar C. Steenblok en F. Mallan ook zo op hamerden in de 1953 stroming. Uiteindelijk is dat het herstel van de zondologie, van het kritisch denken. In die zin was Dooyeweerd een voorloper van de 1953 beweging.

Dooyeweerd noemt dat de natuur-zijden van de tijdelijke werkelijkheid gelijktijdig zin-zijden moeten zijn, anders zou er geen begrip mogelijk kunnen zijn. De zonde noemt hij de opstand tegen de ware arche van de kosmos die soeverein is, de ware bron, het Archemedische punt. Het is de afval van de volheid van de zin. Door deze breuk ontstond de deus ex machina. De gehele natuur werd meegesleurd in deze val, en zo werd de mens zinloos.

Het wereldse gods-idee draagt een theïstisch masker, maar is de oorzaak van de menselijke rede, stelt Dooyeweerd. Zij is het afgods-idee van de immanentie filosoof. Het is de verabsolutering van het relatieve, en daarmee afvalligheid van God, stelt Dooyeweerd. De kritische zelfbezinning moet fundament zijn, anders is het allemaal niets waard, en bouwt men op zand. Vandaar dat 1953 moest komen.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 8

Het commentaar van Calvijn op psalm 8 is van een duizelingwekkende schoonheid. Nu is dat niet lichtvaardig gezegd, maar vanwege de enorme diepte van een stuk geopenbaarde natuur, wat de mens zeker nodig had in zijn uittocht uit de klauwen van het materialisme van de katholieke kerk in de reformatie van de jaren 1500. Elke psalm die Calvijn besprak was als een stap dieper de wildernis in, verder weg van de gruwelijke dictatuur die de katholieke kerk had opgericht.

Is het wonderlijk verschijnsel van aarde en het leven onze moeder ? Vers 2 van psalm 8 spreekt : 'Hoe wonderlijk is Uw naam op de ganse aarde.' Calvijn stelt dat David niet slechts dankbaar wilde zijn naar de weldaad van God, wat overigens een zeer moederlijke weldaad is, maar David wordt vervoerd tot bewondering van haar. David had een lied voor haar geschreven. Het gaat de psalmist dan om de ruime stof van de orde in de natuur, maar meer nog om de eigen ervaring die de psalmist heeft, want dit is de meest schitterende spiegel, de ervaring van leven. In deze spiegel kan de psalmist God zien, oftewel de hogere natuurrede. Dit was volgens Calvijn geen passieve bewondering. Integendeel. Het was een oefening van godsvrucht. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis. De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur. Calvijn merkt dan terecht op dat het niet om het wezen God gaat, maar om de werken, om de deugden. God is geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een principe.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB

1e Jaargang, nummer 11, 14 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 4, en Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina III

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 4

Calvijn stelde dat de wonderen en tekenen een organisch geheel moesten vormen met de leer, opdat er zo geen deus ex machina kon ontstaan.

Het wenen voor de Heere is een keuze. Je hoeft niet te wachten op het wenen in het natuurlijke, omdat het om het geestelijke wenen gaat, en dat is een keuze. Laat die hemelse tranen maar door je heenvloeien. Wees er maar open voor. De Heere is bij een verbroken hart.

Maar laten we geen deelhebben aan de droefheid van de wereld, de droefheid van het vlees. Narcisten proberen anderen mee te sleuren in hun vleselijke droefheid door hen te vernederen en belachelijk te maken. Blijf van hen vandaan en negeer ze.

Daarom is het van belang dat ook het kruis, de lijdensgezindheid een organisch geheel vormt met de leer, opdat we geen deel hebben aan de droefheid van het vlees.

Ik had een droom over de Kuyper kerk die van genade een deus ex machina had gemaakt. De kerk werd bestuurd door twee reuzen-gorilla’s, Loddie en Beelie. Ik zag één van hen bij een kleinere aap, en de grotere gorilla begon gewoon een oogbal uit de kleinere aap te rukken, en toen het eruit was toen zoog hij het gewoon op.

Calvijn stelde dat het einde der wereld niet eerder zal zijn, dan nadat door zware en moeilijke verzoekingen de gemeente geoefend zal zijn. In de droom over de Kuyper kerk zag ik dat de bruid ergens in een kelder was opgesloten, vastgebonden, terwijl de kerk zich allerlei monsters had verkozen.

Calvijn stelde dat de kerk zich moest bewapenen met geduld en niet te veel verlangend zijn naar allerlei hemelse heerlijkheden, omdat de verlossing helemaal niet zo op de hand ligt als ze zich verbeeldden. Calvijn wees op de lange omweg in zijn strijd tegen het monster van de deus ex machina (Verkl. Mattheus 24:14).

Calvijn wees erop dat er niet alleen valse profeten zouden opstaan, maar dat het hen aan listigheid om anderen te misleiden niet zou ontbreken, zodat zij zich werkelijk een aanhang zouden verschaffen.

Het is boerenbedrog wat we in de kerken hebben gezien, waar Calvijn al tegen waarschuwde, en daarom moesten er ook vernieuwingen komen in de latere Nederduits Gereformeerde Kerk. Er moest een doorgaande reformatie zijn, in de vrijgemaakte kerk. Daar wees onze catechismus ook op. Stilstand zou fataal zijn. Er is nu een nieuwe theologie en een nieuwe filosofie waar velen nog geen kennis van hebben genomen. Anderen wel. Sommigen trokken een vies gezicht van ‘wat de boer niet kent.’ Anderen waren voorzichtig geïnteresseerd. Deze dingen moesten gebeuren. We zijn in een nieuwe bedeling terechtgekomen. Op het oude kunnen we niet volledig teren. Er moet een goede balans zijn tussen oud en nieuw. De slang moet vervellen. Mozes wees op die slang. Het is slang tegen slang. Wij moeten voorzichtig zijn als slangen (Mattheus 10:16).

De Leidse vertaling noemt het woord ‘omzichtig’. Het betekent dat er een gedegen prolegomena moet zijn voordat we verder gaan, oftewel een gedegen inleiding en voorstudie, die behoedzaam is en zorgvuldig. We mogen geen risico nemen in deze gevaarlijke wildernis. Boobytraps overal. Gevaarlijke roofdieren. Allerlei valstrikken. Doornen, distels, glibberigheid, afgronden, onbekende gevaren, en wat doet de mens ? Die loopt hard en met de borst trots vooruit. Zelfverzekerdheid wordt geprezen en aangemoedigd in de stad, zelfs in veel kerken. Men wil carrière maken voor de markt, voor macht en aanzien, en dat wordt gezien als ‘iets bereikt hebben’. Hard lopen ze naar het dwazengoud en gaan zo ten onder, en hebben het niet eens door. De dwazendrugs liegt tot hen en draait alles om. Och, blaast toch op de bazuin. Keert toch terug tot de zelfkritiek. Vecht om los te komen uit Laodicea. Vecht tegen al hun projecties. Vecht tegen de schijn-identiteit.

Calvijn wijst erop dat het graan op de dorsvloer eerst van het kaf moet worden gereinigd, en daarna moet het in de molen verbrijzeld en vermalen worden, en daarom gaan de gelovigen, de vromen, diep gebukt onder zware rampen die de goddelozen niet treffen,

want het geloof moet beproefd worden. Calvijn stelt dat de kinderen van God niet beproefd worden op gelijke wijze met de goddelozen, maar dat de last groter is die op hen wordt gelegd. Zij dragen een groter kruis, en zijn zo ogenschijnlijk de ellendigsten van alle mensen, en daarom gehaat en veracht door de hele wereld. De wereld vindt de leer van het evangelie niet aangenaam of aannemelijk, stelt Calvijn. Daarom stelt Calvijn dat de gelovigen zich met volhardende lijdzaamheid dienen te bewapenen.

Calvijn waarschuwt dan ook tegen dwaze lichtgelovigheid die een vals geloof heeft gebouwd buiten de geboden van God om. Het gaat dan om de al te snelle en gemakkelijke genade, waarvan Calvijn stelt dat die helemaal niet zo voor handen ligt als ze zich verbeelden. Er is niet zomaar verlossing. Calvijn kliedert niet met de genade. Het is in zijn ogen niet goedkoop. Het moet wel van God komen, maar dan niet langs menselijke wegen, want die hebben alles te simpel voorgesteld. Het is allesbehalve simpel in de leer van Calvijn. Calvijn omzeilt de deus ex machina die in de kerken verheerlijkt zou worden, want ze zouden de boodschap van de reformatie steeds meer en meer verzoeten en vergemakkelijken tot een geestelijke luxe, tot bourgondische God in Frankrijk. Die heeft alles al in kannen en kruiken, en merkwaardig genoeg heeft die precies dezelfde opvattingen als de mens heeft. Hoe zou dat kunnen ? Daarom stelde Karl Barth ook dat God de oneindige vreemdeling was, dat de mens zich niets moest pretenderen.

Kan het wel of kan het niet ? De mens rent als een dwaas op het nog veel te dunne ijs. Hoogdravende woorden, en het verkoopt goed. Er is een markt voor, zoals Calvijn al had gewaarschuwd. De menigten zouden zich massaal overgeven aan onzinnigheden, stelde Calvijn. Hij stelde dat het rijk Gods wat men enkel genieten kan door naar de hemel op te klimmen, naar beneden is gebracht. Zo ontstond er een doolhof van jammeren waar de gelovigen levenslang in rondzwerven. Calvijn stelde dat een ieder voor zijn tijd wil maaien en niet wil zaaien. Ze willen ontijdig genieten van de vrucht van hoop. Ze hebben geen gematigdheid beoefend. Het is ijdele zinnelijkheid, stelt Calvijn, die op het najagen van pracht, weelde en lekkernijen uit is. We kunnen stellen dat het een monster is van allesverwoestende vraatzucht, de deus ex machina, een diepe vleselijkheid in de mens, diep geworteld, als door weerhaken, waar de mens nog los van moet komen. Dit zal in het verdere hemelse evolutie plan des Heeren moeten gebeuren.

De zelfverzekerdheid en de zelfbelangrijkheid van de mens is het probleem, waardoor hij zichzelf een onmatige zelfwaardigheid heeft aangemeten die van het vlees is, en daarmee is de mens tegen de oorspronkelijke christelijk gereformeerde waarden ingegaan.

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA III

De gereformeerde kerk die is afgeweken van Dooyeweerd heeft een dodelijke darmkanker die alleen genezen kan worden door het bittere, nihilistische gal van Steenblok. Wat bedoel ik hiermee ? Het gaat niet om de personen, maar om hun leer, om 1953. Dooyeweerd was een voorloper van Steenblok. Geen snelle uitvluchten vinden voor snelle verabsolutering van de eigen standpunten, ook al zijn die populair. Populariteit is nooit een goede en eerlijke graadmeter geweest, ook blijdschap, geluk en geld niet. Het zijn drogredenen. Volg de meerderheid in het kwaad niet. Darwin stelde dat de mens flexibel moest zijn, plastisch, om te overleven. Dooyeweerd stelde dat zonder de plastische horizon van de menselijke ervaring er geen menselijke ervaring mogelijk was. (Wijsbegeerte der wetsidee II, p. 515) Dooyeweerd stelde dat eerst de dogmatische zelfverzekerdheid verstoord moest worden die vast blijft steken in naamverklaring en vaste grond van de waarheid denkt te hebben in het subject zelf. Dooyeweerd stelt dat hem die de kritische denkhouding zich heeft eigengemaakt, die de wijsbegeerte van het idee van de geboden eist, niet langer verblind kan worden. Dat is dus een voor-Steenblokkiaans pad wat Dooyeweerd wijst, als de bron van 1953. Dit gebeurde dus in de dertiger jaren.

Het plastische noemt Dooyeweerd belangrijk voor het vatbaar zijn voor hogere vormen. Hij hamert er op dat het dan wel de plasticiteit van de a priori moet zijn. We zien het in de medische industrie en ook wel in de kerk : de verabsolutering van de menselijke rede in de immanentie-filosofie, alsof ze er al zijn, alsof ze alles al hebben, een deus ex machina. Ze hebben zichzelf tot god gemaakt, en heersen over anderen als brute tirannen. Een dokter die zijn medicijnen dwingt is geen dokter. Door deze dwang zijn ze groot geworden en hebben ze veel geld naar binnen kunnen schrapen, en dat hopen ze te blijven doen. Zij zijn de kolonisten van jouw lichaam. Kersten streed ertegen, en wij ook. In dat spoor verder. Dooyeweerd liet zien wat het was, en zo ook C. Steenblok. We moeten veel nihilistischer en pessimistischer worden over wat er op aarde gebeurt, om zo niet onder het zelfde oordeel als over de goddelozen te komen. We moeten wenen over de zonden. En wenen is een keuze. (Ezechiel 9)

Ze forceren de synthese, en daarom is er geen synthese. Het is slavernij. De mens leeft in slavernij tot de hoge heren van de medische wereld, de afgoden. Napoleon streed er ook tegen en stelde dat medici meer doden op hun geweten

hebben dan generalen in het leger.

Dooyeweerd stelde dat er een verzelfstandiging van de menselijke kennisstructuur plaatsvond door zelfgenoegzaamheids-verklaring van het menselijke apparaat, wat een illusie is. We kunnen stellen dat dit heeft plaatsgevonden in de medische wereld en ook in de kerken. Zo brouwde men een merkteken van slavernij tot de deus ex machina, het bronmonster van Laodicea. Het is de demiurg, de schijngod, die in zijn eindeloze vraatzucht telkens weer grote denkstappen overslaat, zich er met een Jan leien dakje er vanaf maken.

Het is verschrikkelijk. Al die professoren die met hun dure woorden God hebben verdronken. Allemaal sluiertermen om grote gruwelen mee te verbergen. Stilte in de zaal. Wie heeft dit verzonnen ? En dan komen de excuses : ‘Wir haben es nicht gewust.’ Nee, maar je hebt het maar wel even mooi gedaan. Je hebt niet voor God gekozen, en voor God’s wegen, maar voor je eigen wegen. En die heb je voor het gemak God genoemd. In het stelsel van Dooyeweerd komen ze er niet zomaar mee weg.

Hoe verschrikkelijk deze tragedie ook is, Dooyeweerd stelt dat men zich alleen van God’s eeuwigheidsdenken bewust kan worden door de prisma van tijd. Alleen door zulke subjectiviteit kan uiteindelijk het Archemedische punt werken.

Deze wereld is oversynthetisch geworden, geforceerd synthetisch, en dat gaat zich wreken. Zo is de aarde tot een tikkende tijdbom geworden, en moeten wij de filosofie omtrend de theologie uitwerken. Uiteindelijk kwam Jezus niet om zomaar snelle, geforceerde vrede, dwangsynthese, te brengen. Dat is een valse Jezus, de deus ex machina. Het is de heilige graal van de afvallige Laodiceaanse kerk. Uit deze beker drinken ze, en door deze beker zijn zij dronken geworden. Dooyeweerd stelde dat iedere verzelfstandiging en verabsolutering van het relatieve de waarheid tot leugen heeft gemaakt. Dat zien we om ons heen. Daaruit moeten we ontwaken door zelfkritiek, door de zondologie, door 1953 dus.

Die zelfkritiek zorgt ervoor dat we niet te star en statisch worden, maar plastisch blijven in onze groei, en ook niet te plastisch, want het heeft ook een zekere starheid en statischheid in de context van de soberheid en de regressie. Wij mogen niet te eenzijdig zijn, maar ook niet te meerzijdig, zoals onze catechismus stelt. Zo dient het Archemedische punt ons in balans te houden, de a priori prisma.

1e Jaargang, nummer 12, 15 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dooyeweerd en de strijd tegen de deus ex machina IV, en de Vreze des Heeren : de rem, geen gaspedaal

---

DOOYEWEERD EN DE STRIJD TEGEN DE DEUS EX MACHINA IV

Zelfkritiek is de sleutel in de leer van Calvijn, Kant, Barth, Dooyeweerd, C. Steenblok en dienst opvolger F. Mallan. Niet zomaar als dogma, maar als wetenschap, waar zij veel over gepredikt hebben, over het leren kritisch denken.

De wetenschap wil terecht voor alles een bewijs hebben, maar dan moeten ze eerst bewijs hebben dat deze realiteit waar is, het materiaal waarmee ze werken. Wil je daadwerkelijk wetenschap bedrijven, dan ontkom je dus niet aan de noodzaak van de zondologie en de demonologie in het geheel van volhardend kritisch blijven denken. Waar zelfgenoegzaamheid intreed, daar kan geen wetenschap zijn. Het is dus een gevecht tegen de Laodiceaanse bron die de zelfkritiek overboord heeft gegooid.

Als je ‘s ochtends wakker wordt dan wordt je wakker in een nachtmerrie, hoe je het ook wendt of keert. We leven in de dagen van Noach. Het is volk tegen volk. Mensen feesten over de ruggen van anderen. Als je beseft dat je niet wakker bent geworden, maar gewoon een nachtmerrie hebt, in een thriller leeft, dan moet je ook tot het besef komen dat je juist dieper moet gaan slapen, en dieper aan jezelf moet sterven. Dat is je ware missie. Je kan in gedachten naar de bibliotheek gaan, tot de boeken, om de weg te vinden tot de wildernis, want daar kom je nooit direct. De stad maakt deze nachtmerries en deze thrillers, niet de wildernis. Als je dan merkt dat je niet zomaar tot de bibliotheek kunt gaan, dan moet je beseffen dat het om je innerlijke bibliotheek gaat, dus moet je dieper in jezelf keren. Ook dan zijn er obstakels en moet je het dichter bij huis zoeken, zoals boeken in je eigen kamer. Als die vervolgens nergens toe leiden, dan is het van belang tot je herinneringen te gaan.

Je leest over de tranenrivieren, en laat je meesleuren, in de hoop dieper in de wildernis te komen, tot de bron van alle leven, de bron van het bestaan. Maar als je merkt dat je vast komt te zitten, dan moet je op zoek gaan naar de tranenrivieren in je herinneringen en het opnieuw beleven, om zo dieper aan jezelf af te sterven.

Dat is een worsteling. Dat weet iedereen. Ook sexualiteit is een beeld van het afsterven aan jezelf, om zo tot wedergeboorte te komen. Het is door God geschapen als een diep zinnebeeld, maar kijk wat de stad ervan heeft gemaakt. Het is een nachtmerrie. De hemelse sexualiteit, de natuurlijke sexualiteit, gaat langs hele andere wegen, ondoorgrondelijke wegen, en is een smal pad door een enge poort, als onderdeel van de zondologie en de demonologie, als zinnebeeld van de zelfkritiek. De mens is in de nachtmerrie door de valse sexualiteit. Het leven is een sexueel overdraagbare aandoening, en dan heeft de mens de wildernis nodig.

Het leven op zich is een ongenezelijke ziekte, dus er moet veel meer gebeuren, waar B. Wielenga, één van de architecten van de latere gereformeerde kerk, naast Berkouwer en Dooyeweerd, op wees.

Waar past het geloof hier ergens in ? Als de boeken niet meer werken, dan gaan we tot de herinneringen, en als de herinneringen niet meer werken, dan gaan we tot het geloof, tot de geloofsprincipes van ziende op het onzienlijke, van het aanvaarden van de erfenis en het toe-eigenen, van het pleiten en claimen, maar als dat ook niet werkt dan moeten we de doorn in het vlees aanvaarden. Als we vast komen te lopen met deze dingen dan is dat al het diepere slapen en sterven.

Boeken, herinneringen, geloven leiden juist tot het diepere slapen en sterven aan onszelf. Woord, herinnering, geloof, en je moet altijd op je hoede zijn met geloof, dat je niet in een deus ex machina terechtkomt, dat je niet sjoemelt, dat het niet ten koste gaat van je diepte. Juist het Woord is ervoor om geloof de juiste grenzen te geven, de juiste richting.

We raken vast in ons geloof, om terug te keren tot het Woord, opdat al het valse geloof afsterft. De mens heeft meer gegrepen dan nodig was, en dat is in de stad het probleem van het consumerisme, allemaal om de markt te spekken. De brug tussen Woord en geloof is dogmatiek, de leerregels, niet als dogma op zich, maar als

wetenschap, als functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat we van dingbegrip tot functie-begrip moeten komen. En dan moeten we flexibel zijn, plastisch, om vormbaar te zijn, om opgenomen te kunnen worden, en dat kan alleen door het hard aan jezelf af te sterven in de zelfkritiek. Zonder zelfkritiek wordt de mens zelfgenoegzaam en wordt zo hard en zwaar als een steen die niet meer opgenomen kan worden. Dan ben je te zwaar bevonden. Dan ben je vet geworden op je droesem. Dan ben je voer voor de deus ex machina.

Pas maar op met het claimen, pas maar op met verabsoluteren, ook met de verabsolutering van het functie-begrip, want natuurlijk zag de civitas terrena, het rijk der duisternis, daar een markt in. Ze wilden totale controle over het functie-begrip. Dooyeweerd stelde dat ze het functie-begrip hebben verabsoluteerd zodat ze zo ook macht kregen over het individualiteits-begrip en dit manipuleerden naar hun wens, om zo het wetenschappelijke onderzoeksveld te vervalsen, en zo werd ook de markt vervalst tot een pseudo-markt ten koste van de interne verbandsstructuren van het economische leven. Zo verloederde de gehele economie, stelde Dooyeweerd, en zo ook het rechtswezen die dit deed ten koste van de interne structuur van alle andere rechtsvorming. Zo maakten ze de staatswil tot de enige geldige rechtsvorm, stelde Dooyeweerd, tot juridisch positivisme, want dat is wat het is. Het ontbreekt totaal aan zelfkritiek. Ze hebben deze vorm van recht verabsoluteerd en zo formeel gemaakt. Zo stierf de wortel, en werd het tot een wortelkanaal behandeling, als een dode kies in het lichaam, de tikkende tijdbom. Zo ligt de mens gebonden in de tandarts-stoel. Zo werd de mens gedrogeerd, en dat was nog maar het begin.

Dooyeweerd stelt dat door de verabsolutering van functie-begrip er een nieuw soort individualiteitsbegrip werd binnengesmokkeld. De mens kreeg zo een nieuw identificatie-nummer voor de grote machine. De mens verviel tot schijn-persoonlijkheid, en dit truukje is al heel oud.

Er was een strijd tussen dingbegrip en functie-begrip. Het dingbegrip wilde het functie-begrip verabsoluteren, onder zijn controle, om zo ook het individu-begrip naar zijn hand te zetten, dit ook te verabsoluteren. Dit heeft het dingbegrip ook met het godsbegrip gedaan, en zo de markt naar zijn hand gezet. Dat is hoe de deus ex machina werkt. Dooyeweerd maakte hier een schets van in de dertiger jaren, in zijn eerste deel van Wijsbegeerte der Wetsidee. Hij wees op de zelfkritiek als sleutel, want daar was een gebrek aan. Die sleutel werd volop gehanteerd in de stroming van 1953. C. Steenblok werkte dit theologisch uit. F. Mallan volgde hem hierin op.

Ook 1944 had pas zijn hoogtepunt in 1953 toen C. Steenblok de zelfkritiek centraal zette en zijn theologie daarover ontvouwde, als de wetenschap van theologisch-kritisch denken. Het theologische denken van de mens werd niet gespaard. C. Steenblok zette het mes erin. Dit maakte hem zowel geliefd als gehaat.

Dooyeweerd was er in de dertiger jaren mee begonnen, terwijl Karl Barth ermee opliep. Zij waren beiden door God gegeven om de mens in een nieuwe bedeling te leiden. Dooyeweerd putte hierbij uit het calvinisme, die ook geen zoete broodjes bakte wat betrefd theologie. Er was geen simpele oplossing. Dooyeweerd moest zijn filosofie ontvouwen als een Godsgezondende, als het beklimmen van de Mount Everest. Hij moest het werk van Kuyper tot grotere hoogtes brengen, het toetsende aan de leer van Calvijn. De Kuyper kerk was te ver afgedwaald. Kuyper was Calvijn in verschillende opzichten niet waardig.

Dooyeweerd stelde dat het functie-begrip in juiste verhouding moest komen met het individu-begrip en dat men moest oppassen voor verabsolutering. We kunnen hierbij ook stellen dat het van belang is te komen tot het modaliteits-begrip om dit evenwicht te bewerkstelligen. Is er geen juiste afstemming, dan gaat het los van elkaar functioneren, en dan gaat alle betekenis verloren. De civitas terrena, het rijk der duisternis, hebben de begrippen geisoleerd, verzelfstandigd, om het zo makkelijker te verabsoluteren, en zo werd dus een vals individu-begrip binnengesmokkeld, opdat ze controle konden hebben over iedere ziel, door de deus ex machine. De deus ex machine onderzoekt niet grondig, maar handelt. Er is een overwicht in het handelen ten koste van het toetsen, en zo is het misbruik. Het medische wordt zo misbruikt, het educatieve, het recht, en ook het geestelijke. Zo vindt er verdorring plaats op alle vlakken van het sociale leven, en zo is men op weg naar de afgrond. Vandaar dat God Dooyeweerd zond om alles op de rem te zetten, maar het virus ontwikkelde zich wel verder tot de veertiger jaren. Dooyeweerd had de deus ex machina ontmaskert, en nu was het beest tot de oppervlakte gekomen, in grote woestheid, om op grote schaal vernietiging te zaaien.

Dooyeweerd stelde dat het individu uit de diepte was getrokken en oppervlakkig was gemaakt, om de grote systemen te dienen. De verabsolutering van functie-begrip ging ten koste van het natuurlijke en interne individu-begrip. De mens was nu gestropt door de deus ex machina. De samenleving werd overfunctioneel, waarin het individu verloren ging. Alles kwam tot pseudo-industrialisering, waarvan de veertiger jaren een voorbeeld zijn. Het zielloze, kunstmatige ging heersen, de aard van de deus ex machina. Alles moest kloppend gemaakt worden, terwijl de grotere verbanden en de

nuances over het hoofd werden gezien. Men zag het individu als bedrieging. Zo werd het individu de mond gesnoerd, evenals de natuur en het geestelijke. De deus ex machina ging over tot modernisering, wat een overbodige luxe was. De ziel van de mens werd geasfalteerd, zodat de kolonisten van het menselijke lichaam en van de ziel, van het individu snel hierdoor konden handelen. Hun voeten snelden zich tot allerlei kwaad en bloedvergiet. De mensheid was verkocht.

Daarom is de verhouding tussen functie-begrip en individu-begrip ook zo belangrijk, met als sleutel, als brug, de zelfkritiek in het modaliteitsbegrip.

De diepte werd gewoon dichtgegooid door de deus ex machina, al dan niet met simpele, kortaffe Jezusleugens, maar zo werd de druk groter en groter. Ze konden het niet zomaar allemaal afdekken. De Jezus-afgoderij in de kerk kent alleen het dogma, niet de filosofie, niet de wetenschap. Ook zonde is tot slechts dogma geworden, waar J.J. van der Schuit in de christelijke gereformeerde kerk in de beginjaren van 1900 ook tegen waarschuwde.

Dooyeweerd stelde dat de eigenlijke natuurdingen een interne individualiteits-structuur hebben die uit het oog werd verloren (Wijsbegeerte der Wetsidee, p. 518). Dit gebeurde door het monopolie van de functionele beschouwing, door de verabsolutering van het functie-begrip. Dit is dus ware zelfsabotage door gebrek aan zelfkritiek. Alles is zo hol geworden. Men vond het externe belangrijker dan het interne, stelde Dooyeweerd. We kunnen stellen dat juist door de nadruk te leggen op het externe ook het internheidsbegrip werd verabsoluteerd en kapot gemaakt. Er bleef niets meer van de ware individualiteit van de mens over. Niet de zonde werd gedood, maar de mens werd gedood, en ook opgezet. De mens werd op sterk water gezet. De mens werd tot een dode etalage pop, na tijden als een dronken mannequin te hebben rondgezworven door stad en kerk.

Dooyeweerd stelde dat het internheids begrip alleen kon functioneren door het individu-begrip. Dat wil zeggen dat het geestelijke, de diepte, wel degelijk voorwaardelijk is, en niet zomaar buiten het zelf omgaat, alhoewel daar dus wel het ego voor moet worden gedood, door de totale zelfverloochening, het afleggen van de oude natuur. Juist dat is een actie van het ware zelf, en daarom is het individu-begrip ook iets dialectisch. Je moet zelf kiezen. Je hebt een vrije wil. Je bent geen robot. Het gaat niet buiten de wil om. Dat zou eng zijn als alles buiten de wil om zou gaan, dat de mensen om ons heen misschien goed zijn of goed overkomen, maar in wezen daar nooit zelf voor hebben gekozen, omdat ze buiten dit alles gewoon hiervoor zijn uitverkoren. Dan hebben we te maken met een machine, met een deus ex machina, wat toch nog hier en daar voorkwam in de leer van Calvijn, in het tulip mechanisme, maar wat op andere plaatsen weer werd tegengesproken, of verdiept en uitgelegd, en ook de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek in 11 delen legt dit hele proces uit.

Het individu-begrip is dus de sleutel tot het internheids-begrip, in de leer van Dooyeweerd. De civitas terrena kaapte het functie-begrip om zo op dit beest ook het individu-begrip te kapen, en op dit schip het internheids-begrip te kapen, en dat ging allemaal door verzelfstandiging en verabsolutering, door isolatie. Vandaar ook dat apartheid op allerlei vlakken, allerlei soorten sociale discriminatie, voor hen belangrijk was, om munitie te leveren aan hun wapens. En zo probeerden ze te voorkomen door de veertiger jaren dat 1953 ooit zou komen, maar het kwam. Ze konden de sleutel van zelfkritiek niet meer stoppen. De exodus uit Laodicea was aanstaande. Dooyeweerd trad al op tegen deze farao, en in 1953 moest de farao het uiteindelijk opgeven, maar toen begon de vervolging.

Laodicea sloeg hard terug. Kinderen met ook maar een zweem van zelfkritiek werden geofferd aan de deus ex machina. Ze wilden zelfverzekerden en zelfgenoegzamen hebben die hun systeem niet zouden verraden. Ze wilden laffe kinderen die met de muziek mee zouden lopen. Hoog begaafde kinderen vormden een bedreiging.

We kunnen stellen dat nu het individu-begrip gezuiverd moet worden aan het toets-begrip. Het toetsbegrip, als missende schakel van de moderne kerk, wordt uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel en in de Nederduits gereformeerde dogmatiek. Men moet weer leren wat toetsen betekent, en men moet kritisch zijn naar zijn eigen vorm van toetsen, dus ook het toetsen moet getoetst worden, zoals onze catechismus ook stelt. Het zuivere toetsbegrip kan alleen ontstaan in de toetswetenschap, en die zorgt ook voor zuivere toegang tot het individu-begrip of zelf-begrip. Zo wordt dus de diepte van het internheids-begrip, het geestelijke begrip, geopend.

DE VREZE DES HEEREN : DE REM, GEEN GASPEDAAL

Er woren slaapliedjes gezongen in de kerk, om de gemeente in slaap te sussen. Het heeft allemaal geen wetenschappelijke en wijsbegerige en zo ook geen theologische grond. Het is veelal allemaal aangeleerd in het westen. Ze kennen de ware betekenissen niet van de verhalen die ze horen en die ze vaak letterlijk nemen en verabsoluteren. Sommigen denken dat nu ze wat Grieks kennen ze er meer zicht op hebben, en dat kan, maar Jezus sprak Aramees. Ze hebben een soort kerkbier gebrouwen, en de westerse kerk is zo van haar grondvesten getrapt, overgeleverd aan dingbegrip.

Wat moet je dan doen ? Terugkeren tot toetsbegrip en zondebegrip om individu-begrip te krijgen, als sleutel tot functie-begrip. Het begint met de zelfkritiek, het twijfelen, loskomen van overmatige zelfverzekerdheid en kerkverzekerdheid. Dat is een sprong in het diepe, en velen vinden dat eng. Maar we moeten alles afleggen om door de enge poort heen te kunnen gaan. Al die hormonale drugs die door de eeuwen heen is opgebouwd in de bloedlijnen. Het moet allemaal afgebroken worden.

Dat wordt ook bedoeld met het verkopen van al je bezit om aan de armen te geven. We moeten alles aan de engelen geven als we tot de hemelpoorten gaan, al onze paarlen verkopen, al onze theologieën ter toetsing opgeven, en dan bepaald God wel wat we er van terugkrijgen. God, niet de mens.

Zo mogen we ook tot het dualiteits-begrip komen om weer richting te krijgen, weer te leren matigen. Zo mogen we loskomen van het vooroordeel ‘over de andere groep.’ Vaak mogen standpunten elkaar aanvullen in plaats van tegen te spreken. Ook daar moet de mens oog voor hebben, dat het niet slechts om de eigen leer gaat. Vandaar dat de Nederduits gereformeerde moederkerk ook een intergereformeerde kerk is. Zo mogen we ook ontwaken tot het lijdensbegrip en het strijdbegrip, want we mogen zeker geen allemansvrienden worden. Vriendschap met de wereld is vijandschap met God. Ergens zullen er grenzen getrokken moeten worden. Vandaar dat ook grensbegrip belangrijk is.

We mogen zo ook tot vertalingsbegrip komen. De wereld is bezeten van dingbegrip en heeft alles geobjectificeerd, verabsoluteerd, verzelfstandigd, geisoleerd, en zo tegen elkaar opgezet. Daar heeft de wereld een markt in, door de deus ex machina, en het gaat maar door, als het Danaïdische puttenwerk, het water gieten in bodemloze vaten. Het is water naar de zee dragen, en men doet het graag, als een placebo, want men verdient goed aan deze illusies.

Wat moeten we dan doen tegen deze holle klanken ? Blijven volharden, blijven zaaien. Wij zullen een oogst hebben als we blijven zaaien. De overmoedige maaiers met hun grote maaimachines komen niet ver. Ook al zijn die machines van goud. Ook al zijn die machines luxe. Het heeft geen grond. Het heeft geen diepte. Het heeft geen natuur.

F. Mallan hamerde erop dat ons zondebesef niet los moest zijn van de vreze des Heeren. Calvijn wees erop dat met de ontmaskering van het vlees ook de doding van het vlees moest volgen. Vreesbegrip moet daarom samen gaan met zondebegrip, anders strijdt men met het wapen in de verkeerde richting. Juist het dingbegrip in Laodicea, die alles geobjectificeerd heeft, heeft een geheel andere structuur en textuur gemaakt van de vreze des Heeren, het hele andere normen en waarden gegeven, juist om de markt te beschermen. De Vreze des Heeren betekent niet dat je iets snel moet doen vanwege je dogma, maar juist dat je eerst toetst, dat je eerst onderzoekt of je het wel goed doet, want velen worden slechts voortgedreven door een afgod en denken dat ze snel dingen moeten doen voor die afgod, terwijl ze van voren niet weten dat ze van achteren leven. Daarom is het vreesbegrip altijd verbonden aan het toetsbegrip. De Vreze des Heeren is juist de rem. Je moet het opnieuw en opnieuw evalueren, want de menselijke natuur is bedrieglijk.

1e Jaargang, nummer 13, 16 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Suikerfeesten van Kuyper, en Reformatie en Institutie

---

DE SUIKERFEESTEN VAN KUYPER

De grootste oorlog is tegen jezelf. Als we om ons heenkijken dan zien we de zonde machten om ons heen zich ontvouwen die we moeten verslaan. Er is dan geen simpele Jezus-drugs die het probleem zou oplossen. De oude gereformeerde vaderen streden allemaal tegen de Jezus-verafgoding in de Laodiceaanse kerk. Ook Calvijn waarschuwde tegen de Jezus-voor-de-sier.

Op de evangelisatie-avonden gaan ze met angst en passie voor de verlorenen de straten op, terwijl ze zelf de ‘verlorenen’ zijn. De grootste oorlog is tegen jezelf.

Calvijn noemde de Jezus-voor-de-sier een verdichtsel. En er zijn vele verdichtsels in de moderne kerk. Er is nog niet mee afgerekend. Ze zijn nog niet diep genoeg gegaan.

Het moderne christelijke verwende westen viert de suikerfeesten voortijdig, terwijl in de islamitische traditie dit pas na de ramadan werd gedaan, heenwijzende naar de exodus, de tocht door de wildernis. De Kuyperkerk trapte deze bal af van voortijdige suikerfeesten, geheel tegen de oude gereformeerde vaderen in, en daarom was de doleantie ook niet meer te rijmen met 1834. Kuyper nam velen van 1834 mee, het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk nam hij over, en zoog hij mee in zijn wilde, woeste, voortijdige suikerfeesten, en ook de theologische school van de christelijke afgescheidenen van 1854, die in Kampen stond, nam hij over voor de doleantie in 1892. Het blad ‘De Wachter’ wat verscheen in 1902 was aan de theologische school van Kampen, van de gereformeerde kerken, gewijd.

Met de vrijmaking in 1944 kwam er ook een scheuring in de theologische school van Kampen. De gereformeerden bleven op de oudestraat en de vrijgemaakten gingen naar de theologische school op de broederweg. Inmiddels was het toen veranderd tot Theologische Hogeschool, in 1939. Op de broederweg gaven toen Klaas Schilder en Greijdanus les, die in 1944 min of meer waren weggebonjourt uit de gereformeerde kerk, net zoals C. Vonk (van de voorzeide leer) e.a. Greijdanus werkte ook mee aan serie van de Korte Verklaring van bijbelboeken. Greijdanus was net als Schilder een strijder tegen het al te sluitende theologische systeem van Kuyper.

Kuyper’s uitbundige suikerfeesten in religieuze en politieke gewaden hadden een enorme aantrekkingskracht op vele moegestreden afgescheidenen die niet meer verder konden, maar toch moesten we dieper. We moesten strijd voeren tot het bittere einde tegen het vlees, en ons niet laten verleiden een overblijfsel van het vlees achter te houden en voortijdige overwinningsfeestjes te vieren. Een paar christelijk gereformeerde kerken waren hierin dapper, zoals ook de Ledeboer stroming, die uiteindelijk werd tot de gereformeerde gemeente en de oud gereformeerde gemeente. Ook binnen de hervormde kerk zagen verschillenden het grote gevaar hangen, en hielden zich vast aan de oudere gereformeerde grondvesten, zoals in de Reveil beweging, de Gereformeerde Bond en later de Gekrookte Riet beweging.

Kuyper nam steden, kerken en scholen in, zoals de theologische school in Kampen. Hij was een gewiekste muizenkoning die wist waar hij het snoep en het kaas vandaan kon halen. Het was een geleerd man, die zeker veel te vertellen had en veel goeds voor Nederland had gedaan, en ook echt in vele opzichten een wilde jongen was geweest voor de goede zaak, maar zijn Dark Side was niet te ontkennen. Hij had twee gezichten. Hij was ook een kannibalen koning van snelle oplossingen. De Deus Ex Machina had een diepe grip in zijn hart. Natuurlijk is en was hij zeer geliefd onder vriend en vijand. Wij vechten daarom niet tegen Kuyper zelf, maar zijn dark side systeem. Wij houden van Kuyper. Hij is een kind van de Heer, en ook hij moest nog bevrijd worden. Hij is nu in de wolk van getuigen, ingeleid door de Heer, om ook mee te strijden tegen de deus ex machina.

REFORMATIE EN INSTITUTIE

Uiteindelijk, uiteindelijk, strijden we tegen zij-calvinistische bendes, afgeweken tulip-calvinistische schurken die tulip versuikerd en verabsoluteerd hebben, geheel tegen de totaalsom van Calvijn’s latere conclusies in. Ze zijn

met de jongere Calvijn van de Institutie weggelopen, die ze hebben geroofd en geplunderd, net zoals de nazi's eens Darwin en Nietzsche molesteerden om het in hun eigen vormen te gieten.

Het is dan nog niet eens zozeer een strijd tegen de theologische schurken zelf, maar tegen de schurkerigheid van het eigen vlees. De grootste oorlog is tegen jezelf. Het vlees sjoemelt om snel suikerfeesten te kunnen vieren, zonder de gehele ramadan, de gehele uittocht door de wildernis, die uiteindelijk Jeremiaans werd, te doorlopen.

Er moet een nieuwe Institutie komen. Die gaf Calvijn al in zijn latere commentaren op de bijbel. Toen heeft hij TULIP ook meer genuanceerd en gerelativeerd, ook een andere richting gegeven, en enigszins weer wat gematigd, alhoewel het wel altijd sluimerend aanwezig bleef bij Calvijn. Calvijn was een zeer abstracte, strategische, onstuimige en onvoorspelbare man, wat hem ook heel gevaarlijk maakte, waar ook genoeg voorbeelden van zijn in de geschiedenis. Hij stichtte zijn eigen theocratie, verpulverde pauzen in zijn stalen hand. Er ging van alles mis in zijn reformatie en institutie.

Generaties tulip-kinderen groeien op met een 'help-ik-kan-niets-doen-ik-ben-het-of-ik-ben-het-niet' houding, d.w.z of ze zijn uitverkoren, of niet uitverkoren, en daar kunnen ze zelf niets aan doen. Daarom zitten de psychiatrische klinieken ook vol met tulip-kinderen. Vele calvinisten kennen alleen maar tulip, en hebben Calvijn's Institutie nooit gelezen, laat staan zijn commentaren. Ze zijn grootgebracht met TULIP. Zo ontstond ook de grote sociale TULIP-verloedering, want men kon er toch niets meer aan doen, en leefde er gewoon op los, want God beschikte immers, alles was al opgeteld en afgetrokken immers. Ik ken ook TULIP-calvinisten die er heilig van overtuigd zijn dat ze zijn voorbestemd om verdoemd te worden. Dat is hun geloof. Maar dit is slechts een voorbeeld van een gebrek aan begrijpend lezen. Men leest TULIP verkeerd, en Calvijn heeft dit min of meer proberen recht te trekken in zijn latere commentaren, maar het kwaad was al geschiedt, en niemand, zelfs Calvijn niet, kon deze machine nog stoppen. Het vrat zich een weg door de samenleving heen.

Veel tulip-calvinisten zeggen dat tulip bestaat om de mens te beschermen tegen eigen roem. Geen vlees mocht roemen voor God, daarom had de mens van God geen vrije wil gekregen. Maar er is in de bijbel geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Paulus roemde in het kruis. Ik heb tulip-calvinisten zo horen redeneren : 'We kunnen niks zelf. Dat zou eigen roem zijn. Daarom zondigen we, en dan neemt God ons in genade op en verlost ons, zodat alle eer aan God is.' Zou je dan moeten zondigen opdat de genade zou toenemen ? Dat is een strategie en drogreden van het vlees om te kunnen zondigen. Dus als je niet zondigt zou dat eigen roem wezen ? Niet zondigen staat dus gelijk aan hoogmoed, en ik ben deze drogreden vaak tegengekomen. Het wordt je ontmoedigd om heilig te leven. Je bent zondig, en daarmee uit. Zelf kun je niks. Het is maar afwachten.

De bijbel geeft dus geen ruimte voor deze eenzijdigheid. Het is : NIET door het vlees, MAAR door het geestelijke. Bij de tulip-calvinisten is er vaak geen MAAR. Zij hebben de geestelijke zijde ervan weggevlakt. Dit is niet eerlijk naar de oorspronkelijke latere leer van Calvijn in zijn commentaren. Zij zijn dus helemaal geen calvinisten, zoals de nazi's geen darwinisten en nietzscheanen waren. Het was gewoon hun roversbuit.

De bijbel is een dialectisch, oftewel dubbelzijdig boek, van WEL door het geestelijke, NIET door het vleselijke, en dat onderscheid zien we vaak niet bij tulip-calvinisten, want die hebben het monotoon gemaakt, en hebben zo de verantwoordelijkheid afgeschoven op God, niet op de mens, alsof wij maar robotten zijn. In veel gevallen laat het zien dat zij inderdaad robotten zijn. Maar dat wil niet zeggen dat dat de bedoeling is. Ze hebben het strijdveld geschoven naar wel of niet presteren in plaats van goed of slecht presteren. Ze zijn vies geworden van de werken, uit angst voor loon. Loon is wel zoiets verschrikkelijks. Het is genade, opdat geen mens roemt in zichzelf. En dat terwijl Calvijn stelde dat genade een ander soort loon was, een geestelijk loon, in plaats van een vleselijk loon. Bij de monotone calvinist is het loon vaak, lang niet altijd, weggeschoven, vervangen door genade. Zo is de monotone calvinist in een eng vaccuum gekomen waarin hij eigenlijk niet bestaat, geen persoonlijkheid heeft, immers alles komt van God, opdat niemand voor God roeme. Zo wordt goed doen gestrafd. Dat bedoelen ze dan niet zo, maar het komt er wel op neer. Er zit geen ziel meer in. Je mag je afvragen waar dan het bewustzijn is.

Paulus sprak over een wedstrijd, een competitie tegen het vlees, maar de monotone calvinist wil daar niet van weten. Er moet een wisselwerking zijn tussen God en jezelf, anders besta je helemaal niet, dan ben je maar een pop. Een enge wereld is er zo geschapen. Ze zijn zo niet meer bang naar de zonde, want als je uitverkoren bent, dan redt je het toch wel, ondanks je zonde, maar ze zijn bang voor het goede, want dat zou eigen roem zijn. Daarom leggen ze de nadruk op de uitverkiezing en niet op de goede werken, niet op het stoppen met zondigen. Het vlees is sluw. Het beschuldigt de heiligen van hoogmoed omdat ze niet meezondigen. Dat deden ze ook eens met Jezus, en iedere predikant zal daar weleens van beschuldigd zijn. Je moet met hen, het lekenras, meelopen, met de MAVO-schapen, anders wordt je het pispaaltje. Als je vandaag de dag hoogbegaafd of intellectueel bent, en dat gaat niet om

hoge of lage opleiding, dan wordt je neergehaald door de dwazen om je heen. Het wordt niet geaccepteerd. TULIP was gemaakt om de zonde, het vlees, en dus de markt, in stand te houden, als een inquisitie. Calvijn begon er steeds meer tegenin te schrijven, maar het was al te laat. Het contract met de skelet was al gemaakt. Het is hetzelfde als de wedstrijd die eens werd gehouden wie de beste Charlie Chaplin was. Charlie Chaplin deed zelf ook aan deze wedstrijd mee. Hij werd tweede.

Men loopt met je weg en luistert niet naar hoe je je eerdere systeem uitlegt en nuanceert. De eerste klap is een daalder waard. Heb je iets bereikt, dan willen ze niet weten hoe je het verder doet, maar ze verafgoden en verabsoluteren, versuikeren, je oorspronkelijke personage. Dat hebben ze met Calvijn gedaan, en daarom is er ook een grote scheuring in het rijk van Calvijn. Volg je de jonge Calvijn of de oudere. Het kindeke Calvijn, daarin zijn ze geinteresseerd, en die hebben ze helemaal uitgemolken. Daar hebben ze een handel en een wereldrijk mee gebouwd.

Nee, voor de behoudenis tellen de werken niet. Hoe wil je dan behouden worden ? Bij Calvijn was er een organische natuur tussen genade en werken. Hij was geen genade-bakker zoals Kuyper. TULIP was niet de totaalsom van Calvijn, maar het duistere raadsel van zijn begintijd. Dan moet je begrijpend lezen, en context helpt dan heel erg. Maar wat er daarna gepredikt werd in monotoon-calvinistische kerken was gevaarlijk op z'n zachtst gezegd.

Behoudenis is niet iets vaags. Behoudenis is uiting geven aan de dingen Gods. Wil je tot het paradijs gaan ? Dan moet je het paradijs worden. En dat is niet iets hedonistisch, maar een school. Het is een oorlog, en niet de romantische wereld die men ervan gemaakt heeft. Dat is vaak eerder het Laodiceaans-Victoriaanse paradijs van overbodige luxe, op het niveau van een flutroman.

Met man en paard gaan wij de Laodiceaans-Victoriaanse leugens tegen. Het is afgeweken, afgezwakt, dolgedraaid, monotoon calvinisme, waterdicht nihilisme. Luchtdicht ook. Kinderen leven daar in een nachtmerrie. Zelfs de dieren. Men leeft naar het vlees, en eet zo ook van het vlees, en daar moeten de dieren, God's schepping, voor opdraaien. Dit is geheel tegen bijbelse principes in. Zowel het boek Spreuken als het boek Openbaring, en vele andere bijbelboeken, waarschuwen tegen vlees eten. TULIP houdt de slacht-industrie in stand.

Er zijn ook tulip-calvinisten die zeggen : voor genade en behoudenis is er een uitverkiezingsplan geweest en tellen de werken niet, daar is geen loon voor, opdat niemand roeme, maar daarnaast is er wel een ander loon voor werken, wat verder niks met de behoudenis heeft te maken, alhoewel het er wel uit voortstroomt. Zij noemen de sleutel tot behoudenis de uitverkiezing, en het geloof, wat daar een vrucht van is, en dan zijn er de werken als de vruchten van het geloof. Zij maken dus organisatorische scheiding, terwijl het een organisch geheel vormt. Het dut de mens in slaap, alsof de mens niet door strijd wordt behouden. Wat is er geworden van het 'strijd om in te gaan', of zoals sommige vertalingen zoals de NLT zeggen : 'werk hard om in te gaan.' Wat is daar van geworden ? En van : 'Bewerk uw behoudenis in vreze en beven.'

Er moet iets gebeuren waarbij de mens zelf betrokken is, zichzelf al toetsend overgeeft aan de bron, al strijdend, al worstelend, en nee, dat is niet voor de eigen roem, maar voor de roem in het kruis. Je worstelt dan met God en met jezelf. En het is God in en door jou, en je vlees sterft dan, je oude mens, en je nieuwe mens leeft, wat niet je oude zelf is maar je nieuwe zelf. Zelfverloochening past daar geheel in. Je bent dan niet zomaar gelijkvormig aan God geworden, maar gelijkvormig aan de hemelse kennis. Het is een studie proces. Je komt er niet doorheen door zomaar ergens een kaartje in te steken. Het is ook geen loterij. Hoe kun je nu van behoudenis spreken als je er zelf niet door en door bij betrokken bent geweest en al die dingen niet hebt doorleefd ? Dan besta je helemaal niet. Dan ben je gewoon een hersenetende zombie. Dat is wat die-hard tulip-calvinisme is, geheel los van Calvijn, die een veel organischere boodschap predikte. Het calvinisme kwam los van de dikke boeken van Calvijn. Het werd ingeknot en ingekort en in zakjes gestopt. Het werden populaire tekstboeken waarin het grondwoord van Calvijn was weggesneden. Het verkocht goed, maar het had nog maar weinig van Calvijn in zich. Het was helemaal geen calvinisme meer, dus waarom noemen we het dan nog calvinisme ? Het waren gestolen goederen. Het was piraten-calvinisme. Je kunt het ook wel kannibalen-calvinisme noemen. TULIP was een schrokop, niet vies van vlees.

In TULIP zijn allerlei gradaties, in het calvinisme op zich ook. Er zijn overal nuance-verschillen. Er zijn hele goede vormen van calvinisme, hele slechte vormen, en ook heel veel grijs gebied. Het calvinisme gaat niet meer weg, maar we kunnen het wel tot hogere vormen brengen.

1e Jaargang, nummer 14, 17 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 4, en Reformatie en Institutie II

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 5

Hoe moet je de tulip-calvinisten noemen die Calvijn, zijn leer, hebben gekruisigd, en als van een afgod zijn vlees hebben gegeten en zijn bloed hebben gedronken aan het avondmaal ? Hoe moet je ze noemen ? Want eigenlijk kun je ze niet eens calvinisten noemen, net zo min als dat je nazi’s darwinisten of nietzschianen kunt noemen. Eens deden ze dit ook met Jezus, met zijn leer. Daar draagt het westen nu de grote gevolgen van.

Het zijn kannibalen die niets van de leer van Calvijn heel lieten. Het werd stukgesneden en in pakketjes gedaan, en verkocht, als vleeslappen bij de slager. Het is hormonale drugs. Ze gebruiken het ook voor plastische chirurgie.

‘Drie hoef ik er niet bij te wonen in ieder geval, want dat doet een collega van mij,’ is het niveau waar wereld en kerk toe gedaald is. Ze zijn liberaal op alle fronten. Kersten streed tegen de dwangmatigheid in de medische wereld zoals de vaccinatie-dwang, en riep in plaats daarvan op tot isolatie en zuivering. Hoe zuidelijker we gaan op deze aardbol, hoe meer we de gedwongen vaginale besnijdenis tegenkomen, en vroeger was het zo, hoe oostelijker je ging, hoe meer andere bijzondere, eigenaardige dwangmatigheid je tegenkwam, zoals de gedwongen voet-inbinding bij Chineze vrouwen. Die is inmiddels afgeschaft, maar de tandarts-tirannie van vullingendwang is nog niet afgeschaft. En wanneer heeft de politiek het daar over ? Ze zijn misschien geschokt over de vaginale besnijdenis, en ook de algemene besnijdenisdwang in sommige landen, maar ze mogen de hand weleens in eigen boezem steken, want je bent in dit land niet de baas over je eigen mond. Tandartsen noemen dit ‘een levensvisie’, dus dat het normaal is dat er lichaamsvreemd materiaal gedwongen in je botten (tanden) wordt gespoten. Er lopen daar allerlei zenuwen. Ogenschijnlijk gaat het meestal goed, ogenschijnlijk ja, net zoals met vaccineren, maar er zijn veel voorbeelden dat het mis gaat, en het zijn stille sluipmoordenaars. Velen hebben er problemen mee, en naar hen wordt niet geluisterd. Ze moeten net zolang zoeken totdat ze een nazi hebben gevonden die hen uit de trein naar Auschwitz laat springen omdat die toch nog een hart had min of meer. Hoe dan ook is het een tikkende tijdbom, al die rommel die ze vandaag de dag onder dwang in de mens stoppen, en vaak ligt het te dicht tegen de zenuw aan wat verschrikkelijke complicaties kan hebben en iemands leven totaal kan verwoesten, en hun apparatuur kan het niet altijd meten. Het is maar beperkte apparatuur, maar ze hebben het tot grenswachters gemaakt, blinde en dove grenswachters wel te verstaan, met een ‘air’. Zij weten het immers altijd beter. Ze hebben hun apparatuur tot God gemaakt. Ze hebben het verabsoluteerd. Het is zelfgenoegzaam geworden, en daarom bedriegelijk, maar ze verdienen goed aan deze scam.

Wanneer heeft de politiek het daar eens over ? Je hoort het niet of nauwelijks. Er is een rode doek over het probleem gelegd, het is in de doofpot gestopt.

Dat doen ze met onze kinderen, dat doen ze met onze ouderen. Dat doen ze met iedereen. Het is Russisch roulette spelen met de gezondheid van onze kinderen. Ze klagen over het islamitische gevaar, terecht, maar ze mogen ook wel eens gaan klagen over het tandartsen-gevaar, en dat is al veel dieper doorgedrongen in de samenleving dan de radicale, fundamentalistische islam.

De tandarts-industrie waant zichzelf als tulip : Zij dwingen hun bot-implantaten, die ze ‘vullingen’ noemen, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Zij wanen zichzelf God over de mond en het lichaam van de mens, als medische kolonisten. Zij hebben het lichaam van de mens ingenomen. Ga maar eens na wat er allemaal mis gaat met die krengen. Doe maar eens onderzoek. De getuigenissen stapelen zich op, net zoals de getuigenissen van fatale vaccinaties, en de getuigenissen van fatale besnijdenissen en dat ligt naast de getuigenissen van de Chinese vrouwen wiens levens totaal verwoest zijn. Het stopt niet, want het gaat telkens in andere vormen. TULIP zit op de troon in deze wereld. De nazi’s hebben TULIP van Calvijn geroofd en hebben er andere betekenissen aan gegeven, het totaal uit zijn verband gerukt. Ze eten Calvijn bij het avondmaal, naast Jezus Christus. Ze hebben Calvijn gekruisigd, naast Jezus Christus. Dat hebben ze met zijn leer gedaan. Paulus hangt er ook

naast.

Waar heeft de politiek het over ? Koffie erbij met gebak, en dan kletsen ze overal over, behalve dit. Oh, dit is zo erg, oh dat is zo erg, oh dit moet anders, oh dat moet anders, en ja, dat is waar, maar ze moeten eens naar de wortel gaan van het probleem. Ze zijn bezig met symptoom bestrijding.

Maar alles is voor de sier. Sieraad staat niet op zichzelf, waar de nieuwe bijbel ook op wijst, maar het gaat om het innerlijke sieraad, het sieraad van de geestelijke oorlogsstrategie. Calvijn waarschuwde tegen de Sier-Jezus. Dat is een handel ten koste van de geestelijke oorlog, en dat is zelf-sabotage.

De gereformeerde vaderen streden tegen het monster van de zelfzucht en sierzucht, maar hun geschriften worden niet gelezen, omdat die te lang zijn, en de mens wil graag zijn tijd ergens anders aan geven. Het 'eert uw vader en moeder' kennen ze niet. Ze willen het wiel opnieuw uitvinden, en zijn dus zo als de Danaïden die water gieten in bodemloze putten. Ze doen werk wat geen werk is. Zoals Kersten sprak : 'Als je de oude schrijvers niet kent fladder je maar een beetje.'

Fladderen en pronken met hun veren doen ze graag, terwijl ze de lucht niet inkomen. Ze zijn te zwaar bevonden. Ze doen te belangrijk, te gewichtig, te waardig, als een toneelspel van het vlees. Het is allemaal schijn. Het zijn rovers. Het zijn geeneens calvinisten. Het zijn gewoon fundamentalistische tulipers. Het is een veel ernstiger verschijnsel dan zomaar de geradicaliseerde, fundamentalistische islam, want de tulipers zijn al doorgedrongen in het bot van de mens. Zij hebben het slechte voorbeeld gegeven. Tandartsen hebben zelf toegegeven dat door vullingen en wortelkanaalbehandelingen de kiezen tot goudmijntjes worden, want daar kunnen ze telkens weer aan sleutelen. De mens is tot slaaf gemaakt.

Het zijn geen calvinisten, maar tulipers. Ze hebben de leer van Calvijn verkracht, naar hun eigen hand gezet. Ze hebben de leer van Calvijn gekruisigd, zijn schat geroofd, en nu bewaken ze zijn graf.

Calvijn sprak dat het onsierlijk en onaanzienlijk voorkomen van de kerk hen niet tot waarde is.

TULIP werd tot nieuwe en eeuwige paus. Of liever gezegd : De paus werd vervangen door TULIP. TULIP was nu het soevereine woord. Calvijn was als hun Jezus Christus die ze kruisigden en aten bij het avondmaal, wat niks meer met het sobere calvinisme had te maken. Calvijn had natuurlijk zijn stuiptrekkingen, zijn tantrums, waarin hij als in een momentopname een dictator was, wat na zo'n bui weer afzwakte, wat calvinisten hebben vergeleken met de woede-uitbarstingen van Saul, of de dark side van David, toen hij Uria min of meer liet ombrengen en daardoor bloed aan zijn handen had, en wat ook grote gevolgen heeft gehad. Calvijn was geen lieverdje. Mozes was ook geen lieverdje. Maar wat tulipers ervan gemaakt hebben lijkt in de verste verten niet meer op de historische Calvijn. Ze hebben een moderne, verwende Calvijn gemaakt.

Calvijn waarschuwde tegen gehuurde vleiers, in zijn strijd tegen de Laodiceaanse kerk. Die matigden zichzelf van alles aan, stelde Calvijn. Ze hebben zichzelf 'voorrang' aangematigd, wat een grote eer voor hen is. Als wij van de stad tot de wildernis vluchten, een route die ook in de bijbel wordt beschreven in Exodus en Openbaring bijvoorbeeld, maar ook in de evangelieën, dan komen we zeer zeker in die overgang dat soort ratten tegen, dat soort vagebonden, in de weilanden bijvoorbeeld en in de rotsgebieden waar zij huizen. Dan hebben we zeer zeker te maken met dit soort roversbendes, die Calvijn tot in de kleinste puntjes beschrijft in zijn verklaring van Mattheus 23.

Calvijn vergeleek het afvallige Jeruzalem met een spelonk van moordenaars die gewoon geraakt waren aan het drinken van het bloed der profeten. (vers 37) Calvijn stelt dat ze probeerden het onderricht van God's Woord door het bloed der profeten te smoren. De stad had zo'n ongelooflijke goddeloosheid, stelde Calvijn, dat het aan het wonderbare grensde. Jeruzalem was in de woorden van Calvijn aangesteld als een lerares van de hemelse wijsheid, als een voorbeeld, maar zij werd tot de moordenares van de profeten, als een gevallen amazone. In de amazone leer van Calvijn die hij in zijn bijbel verklaring ontvouwd stelt hij de goede vrouwelijke eigenschappen tegenover de slechte vrouwelijke eigenschappen, als een amazone oorlog om de ziel van de mens. Jeruzalem kwam aan de afvallige zijde terecht, en doodde haar profeten. Daarom riep Jeremia ook : 'Gaat uit van haar, en onderwerp u aan het vreemde juk.' De leer van Jeruzalem was te sluitend geworden, en het priesterschap verdorven.

God daalde tot de mens af in de gestalte van een moeder, stelde Calvijn, maar het was tevergeefs, want het volk was hardnekkig en weerspannig, en zij verwierpen de moeder zorg. Het baatte God niet door vroeg voor hen op te staan om haar zorg aan te bieden, stelde Calvijn.

Calvijn bespreekt hier Mattheus 23:37, wat vaak vertaald wordt als een hen die haar kuikens bijeen wil vergaderen, maar in het Grieks is de ornis ook een vliegende vogel, en specifieker vanwege de wortels een vissende roofvogel (oro = oprijzen, airo = opvissen, het ophalen van een vis). Het verwijst dus in de grondtekst ook weer naar Openbaring, naar de adelaar die het volk des Heeren

tot de wildernis brengt. Het wijst dus ook terug op de Exodus. De vogel van Mattheus 23:37 is in het Aramees de tarnagla.

Tarnagla was de schuilplaats waar Jezus het over had, in de Aramese taal, ook verbonden aan Terenuthis wat later een schuilplaats werd voor de woestijnvaderen, in Egypte, het hedendaagse Tarrana, in de westerlijke Nijldelta. De naam Terenuthis komt van de godin Ernutet, ook wel Renetutet genoemd (Thermutis in de Griekse transliteratie). Zij is de godin van zorg en opvoeding, voorgesteld als een vrouw met een cobrahoofd. Dit was ook de reden waarom Mozes wees op de koperen slang in de wildernis, want hij was met deze godin opgegroeid aan het Egyptische hof. Hier wees Jezus dus ook weer naar terug in Mattheus 23:37, als een herinnering. Hierdoor moesten de Israelieten destijds gered worden, als beeld van de schuilplaats. Hier werden ze veilig gehouden, en hier werden ze opgevoed. Het was een beeld van het beloofde land.

Zij was ook geassocieerd met Meretsenger, de cobra-godin van de Thebaanse dodenakker, de vallei der koningen, de Thebaanse necropolis. Zij moest de necropolis van de doden beschermen tegen dieven, tegen grafrovers. Zij was genaamd ‘Zij die van stilte houdt’. Ze was zowel gerechtig als genadig. Er werd tot haar gebeden en gesmeekt. Zij gaf het belang aan van bekering en vergeving.

Het beeld wat Jezus trachtte over te brengen was de moederlijkheid van God, zoals Calvijn die ook beschreef, maar het hardnekkige volk wilde dat niet, zag dat als een bedreiging, en stelde daarom in hun weerstand hun zondige levensstijl veilig.

Ook Maria wijdde haarzelf toe aan de stilte, tegengesteld aan Martha, en zat zo aan de voeten van Jezus om in stilte naar het Woord te luisteren, waar onze catechismus ook op wijst in inzetting 13 :

‘Maria en Martha

Er mag gebeden worden, maar luisteren is nog wel belangrijker. Ook de gebeden moeten voortkomen vanuit het luisteren. (Behemma 21:29, 17:26) Maria zat aan de voeten van de hemelse kennis om te luisteren, terwijl Martha meer sprak en handelde dan luisterde. De mens moet weer tot de luistergelofte komen alvorens iets te doen of te bidden, anders dwaalt de mens af in zijn woorden en daden, en dient dan slechts zichzelf en zijn vreemde afgodsbeelden. Uiteraard is het contact met de hemelbron niet slechts een luisteren op zich, maar op het leren van de hemelse leerregels die in het Woord zijn geopenbaard. Waar luistert u naar ? Uw hart moet gericht zijn op de hemelse studie, en zo juist afgestemd (II Kamba 7:9, IV Werktuigen 3:2, Vuch 10:9). Men moet door het hemelse leren het luisteren naar het ego afleren. Het luisteren moet volkomen worden door het leren. Zo wordt het luisteren ook gezuiverd.’

De stilte is dus een beeld van het luisteren. Toen Mozes kwam met zijn leer was die ook grotendeels gebaseerd op zijn Egyptische opvoeding, maar hij was ook een hervormer van het Egyptische geloofsgoed, net zoals Jozef later. Uit deze bronnen putte Jezus ook. Het Egyptisch was ook de moedertaal van het Aramees, de taal van Jezus, en Jezus had eens aan het begin van zijn leven ook Egypte als schuilplaats gehad, toen Herodus hem vervolgde.

Calvijn stelde in zijn commentaar op Mattheus 23:37 dat God eerst in de gestalte van een moeder kwam, maar omdat de mens dit niet wilde de zoon door God werd gezonden, op nog wel vriendelijkere toon, maar daarom wacht de mens een verschrikkelijke straf als de mens niet komt tot de schuilplaats onder de hemelse vleugelen. De mens houdt niet van het moederlijke, het vrouwelijke, want de mens wil blijven zondigen. Het vlees wil er niets van weten, en heeft de moeder afgewezen, en zo moest dus de zoon wel komen. Daar had de mens minder problemen mee. Toch hebben ze de zoon gedood. Calvijn stelde dat de moederlijke zorg niet was teruggetrokken, want er bleven profeten gezonden worden, en de zoon.

Calvijn maakt hier ook onderscheid tussen de wil van God, die wil dat een ieder behouden wordt, en het verborgen raadsbesluit van God, de verborgen voorbestemming, oftewel de uitverkiezing van God. Hij noemt het ook nog even dat de mens dus geen vrije wil heeft, vanwege die voorbestemming, wat dus altijd weer die gevaarlijke kant van Calvijn is, maar wat ook weer een diepere betekenis heeft, waarover uitvoerig wordt gesproken in de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek. Calvijn stelt dat die uitverkiezing dus buiten de wil van God is gebeurt, die dus wilde dat iedereen behouden zou worden. Er ligt dus nog een verborgenheid onder die wil die andere plannen heeft, vanwege verborgen redenen die niet voor de mens te vatten zijn. Dat is dus ook het tegenstrijdige van God waar Calvijn op wijst. Maar dat komt dus ongerijmd over, stelt Calvijn, vanwege dat het menselijke verstand de verborgen uitverkiezing niet kan doordringen.

Calvijn wankelt hier als een dodelijke beschonkene op de rand van de afgrond. Hij heeft iets, maar kan het niet duiden. Maar dan vermant hij zich weer. Hij laat dan de tegenstelling tussen God en mens zien. God is welwillend, en de mens niet. Deze tegenstelling, stelt Calvijn, komt door de duivelse woede van de mens, die niet schroomt zich tegen God te verzetten. Hij heeft het hier dus over het vlees van de mens. Wij hebben dit genuanceerd in ons blad ‘Geestelijke Opvoeding’. De moeilijk opvoedbare vereist speciale aandacht, en is in die zin uitverkoren. Zo werkt

dat in een gezin. Dus aan de ene kant is het vleselijke niet uitverkoren, maar aan de andere kant wel, zoals ook Karl Barth de uitverkiezing in zinsverband bespreekt, en stelt dat de zoon, de nieuwe mens, de uitverkorene is, terwijl het boek 'de leer der verkiezing en verwerping eenvoudig gemaakt' uit 1798 stelt dat juist hen die het meest aandacht nodig hebben van de ouder, oftewel de hardnekkige, moeilijk opvoedbaren, de uitverkorenen zijn, zoals ook het hardnekkige volk Israel was uitverkoren. Het is dus slechts een opvoedkundige strategie.

REFORMATIE EN INSTITUTIE II

Moet TULIP bestaan ? Jazeker. Het is het duistere raadsel van Calvijn, iets dichterlijks, maar helaas verkeerd uitgelegd door hen die niet begrijpend kunnen lezen, ook door Calvijn, met name in zijn jongere jaren. Hij had iets ontvangen, de klok gezien, maar had de klepel niet zien hangen.

TULIP was als het paard van Troje in de Laodiceaanse kerk, een groot kruis, en de opstanding moest nog komen. Het kruis is iets tweeledigs, altijd al geweest. Het is iets dialectisch, van ja en nee. TULIP moest het katholieke systeem uitschakelen, want die hadden alles al in kannen en kruiken en waren zichzelf tot God geworden. Dat is een eigenschap van de Laodiceaanse kerk, dat het zelfgenoegzaam is geworden. TULIP stelt : 'God beschikt. Geen mens heeft iets in te brengen.' Er is geen sprake van daadwerkelijke samenwerking, wel van schijnbare samenwerking. Je kon het niet verdienen, niet door goede werken bemachtigen, niet door de aflaat, zoals in de katholieke kerk. Je kon het niet opkopen. TULIP verbrijzelde dus het katholieke systeem. Door het katholieke systeem veroordeelden en verdoemden werden door TULIP bevrijd zonder dat hun zakcentjes ingeleverd moesten worden. Daarom riepen de mensen : 'Hoera, hoera.' Er was een grote bevrijder gekomen.

Door TULIP konden zware veroordeelden zalig worden, uitverkoren zijn, want het ging niet om de menselijke wet, maar om God's wet. Het omgekeerde was ook waar. Mensen die het heel goed deden zouden ook weleens niet uitverkoren kunnen zijn, want het ging niet om menselijk aanzien. Zij die zo door de katholieke kerk op een voetstuk waren geplaatst en werden geprezen werden door TULIP er zo zonder pardon vanaf getrapt. Dat kwam zo binnenrijden als het paard van Troje.

Daarom is er ook de spiegelwet van 1798, dat God ook de moeilijk opvoedbaren heeft uitverkozen, omdat het niet om menselijke maatstaven gaat. In de spiegelwet van de uitverkiezing, zoals die in 1798 werd gepredikt, werden menselijke dingen tegen elkaar weggestreept, en was het belangrijk dat God aan beide kanten van het schaakbord stond, want mensen polariseren en generaliseren te snel. Daarom werd TULIP het noodzakelijke draaien van de tafels, maar het werd een probleem in zichzelf. Er waren missende schakels. De anti-calvijn kwam om TULIP te verabsoluteren, en alle voetnoten en nuances van Calvijn die hij later gaf kapte hij weg.

God en de mens moeten een organisch geheel zijn. Kap je het menselijke aspect geheel weg, dan wordt het kunstmatig, dus als kunstmatige intelligentie, en is het niet meer natuurlijk. Het is dan ook dwangmatig.

God werd zelf mens. Dat mag niet vergeten worden. Er is altijd het verschil tussen de oude mens en de nieuwe mens. Er is altijd het verschil tussen geestelijk en vleselijk.

We moeten niet zomaar onszelf of anderen zalig verklaren. We moeten werken aan het paradijs, in vreze en beven wel te verstaan, wat niets anders betekent dan voorzichtigheid. Wees voorzichtig als slangen, zei Jezus, daarmee terugwijzende naar de slang van Mozes, als een herinnering. Juist door voorzichtigheid te leren kan de behoudenis zich ontwikkelen, waarmee veiligheid bedoeld wordt. Behoudenis is een leerproces. Het enige wat we moeten verliezen is onze onwetendheid. Dat is het gehele raadsel van behouden worden en verloren gaan. Onze oude, onwetende mens moet afgedaan worden, en onze nieuwe, voorzichtige, ingelichte mens moet aangedaan worden. Daarin zal ook het zondeprobleem worden opgelost. Er is dus geen deus ex machina die alles snel voor ons doet. De gehele school moeten we doorlopen. Soms blijven we in een klas zitten. Dan mogen we niet door de poort. Dan moeten we teruggaan naar datgene wat we hebben laten liggen, op zoek gaan naar de ontbrekende schakel en dan nog een keer proberen. 'Het is te laat,' is dus een relatief begrip. Je mag niet naar binnen. Je bent blijven zitten. Je moet de klas nog een keer doen, want je hebt niet goed opgelet. Dat is ook juist om ons te behouden. Juist het blijven zitten, juist het niet doorgelaten worden naar de hogere klas is om ons te behouden, te beveiligen, want we zijn nog niet voldoende toegerust voor dat grotere avontuur. Laten we daar niet te dramatisch over doen. Vandaar dat er een nieuwe institutie zal moeten komen.

1e Jaargang, nummer 15, 18 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 6, en Van Calvijn tot Steenblok

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 6

Als we met het oordeel van God worstelen dan stelt Calvijn dat het oordeel een diepe en onbegrijpelijke afgrond is. Mensen gaan niet zomaar één keer ten verderve, maar twee en drie keer, stelt Calvijn. Ze sterven drie keer de dood, onder God’s oordeel (verklaring Mattheus 23:34).

Calvijn stelt dat er een overblijfsel is, als enig zaad wat er overblijft. In de natuur zien we dat verschijnsel ook, dat er vele sperma cellen de vagina ingaan, maar dat slechts eentje de eicel binnendringt. Er is maar een klein vonkje in de mens wat zal overblijven. De rest is slechts allemaal reflecties. Calvijn noemt het de verkiezing uit genade, en in zijn leer is de genade iets ondoorgrondelijks, zeer zeker niet iets te verdienen naar het vlees, maar hij stelde op een gegeven moment wel dat de genade een ander soort loon was. Hij tipt het dus maar heel iets aan, opdat het vlees er niet mee weg zal lopen. Grotendeels is er dus het vlees wat weg moet. De poort is maar heel nauw. Het laat zien dat deze wereld grotendeels verdorven is, en Calvijn houdt dus de deur op een kier.

Naast de eeuwige dood is er bij Calvijn ook sprake van een tweede dood, namelijk de verblinding door het licht des Woords. Dan worden ze aan hun leugens overgegeven en aan hun onwetendheid. Ook is er dan nog een derde dood. Blijkbaar, volgens Calvijn, is deze meervoudigheid van dood belangrijk in het verborgen raadsbesluit van God, en weer stelt Calvijn dat dit oordeel geëerd moet worden, want God weet het hoe en waarom, wat voor de mensen verborgen is. We noemen dit ook wel Calvijn’s ‘lof der oordelen’ leer, wat ook op andere plaatsen terugkomt in zijn bijbel verklaring.

God wil dat hen die niet zijn uitverkoren dus ver weg blijven. Ze mogen de waarheid niet zien. God is die waarheid, maar die deelt zichzelf dus niet zomaar met iedereen. Calvijn stelt dat God wil dat iedereen behouden wordt, maar dat zijn verborgen raadsbesluit dat niet toestaat, vanwege voor de mens onbekende en onbegrijpelijke redenen. Er is dus een strijd tussen God’s wil en God’s kennis. Onze wil kan soms goed zijn, maar we moeten ook ons verstand gebruiken. Daar komt het eigenlijk op neer. In de leer van Calvijn heeft de mens normaal gesproken geen eigen wil. In zijn uitverkiezingsleer. We kunnen dan stellen : Als de mens naar het beeld van God is geschapen, dan zou dat moeten inhouden dat ook God dan geen vrije wil heeft. In ieder geval is dat dan ook iets heel dialectisch. Uiteindelijk is kennis de bron van God, en die is grotendeels verborgen. God’s wil wordt daar soms tegen weggestreept. Ook God is dus maar heel beperkt vanwege de verborgen kennis. Er zijn dingen gaande die er voor zorgen dat God’s wil niet geheel uitgevoerd kan worden, omdat er nu eenmaal in de leer van Calvijn die ongelooflijk grote kloof is tussen de wil van God die wil dat alle mensen behouden worden, en het verborgen raadsbesluit van God die vanwege wat er daadwerkelijk gaande is daar een stokje voor steekt. God wil dus lief zijn, maar is noodgedwongen paal en perk te stellen. Dat dit iets is waar mensen geen zicht op hebben en helemaal verkeerd voorstellen is ook een onderwerp in de leer van Calvijn, want Calvijn stelt dat er beeldspraak wordt gebruikt als er wordt gesproken over de eeuwige werkelijkheden, en dat we daar geen ijdele nieuwsgierigheid toe moeten hebben. Hij is daarom ook heel voorzichtig en wil niet al te genuanceerd worden erover. Het wordt dus enigszins een beetje vaag gehouden. De vaagheid en voorzichtigheid van Calvijn werd door de latere tulipers overboord gegooid. Als het over zaken als hel en verdoemenis ging, dan was Calvijn voorzichtig en aarzelend als een slang. Die karakter-eigenschap vinden we nauwelijks bij tulipers vandaag de dag.

Calvijn laat de tragiek van de Laodiceaanse kerk zien. Ze hebben grafsteden gebouwd voor de profeten die ze hadden gedood, en nu leven ze in de schijn van de nagedachtenis zonder hun leer te aanvaarden. Calvijn stelt dat ze de profeten en martelaren zowel wettig als godsdienstig vereren, maar hoeveel eer hen ook bewezen wordt, de gelovigen behandelen ze wreed, dus dat laat zien hoeveel achting ze voor de profeten en martelaren zouden hebben : Als Petrus zou leven dan zouden ze hem hebben verscheurd. Als Jezus nog op aarde wandelde zouden ze hem braden op een langzaam vuur, stelde Calvijn.

Calvijn noemt het moordzuchtige schijn-godsdienst. Calvijn stelde dat Jezus kwam om het bedrieglijke masker af te rukken, om de eenvoudigen uit de kaken van de wolven te rukken. Ze hadden de ogen van de mensen misleid met hun uitwendige pracht en praal, met hun ijdele schijn, stelt Calvijn.

Ze dienen daarom het oog der mensen in plaats van God. Hij noemt het belachelijk als ze een schittering voor het oog ten toon willen spreiden, terwijl ze gewoon uit een beker met lijkenvocht en andere gruwelijkheden drinken. Het is dwaas. Het gebeurt, en daarom is een drievoudig oordeel op z’n plaats. Er is een eeuwige dood, en een dood waar ze aan hun leugens worden overgeleverd, omdat ze de waarheid niet waardig zijn. God is de waarheid en wil niets met dat soort lieden te maken hebben, maar toch wil God dat ze behouden worden, en sommigen grijpt God daarvoor, wegens een verborgen en ondoorgrondelijk plan. Dat moet ook wel, want sommigen zijn in het vuur geduwd door anderen. Sommigen zijn bezeten, en Jezus kwam om de bezetenen vrij te zetten. Daarom oordeelt God niet zoals de wereld oordeelt. In de spiegelwet van 1798 is trouwens elke verkiezing maar tijdelijk, omdat het gewoon bepaalde facetten van de opvoeding voorstelt. Dat moet ook wel, want zowel de mens, als de valse god van de mens, kan fouten maken, en daarom is alles maar tijdelijk. Dat is zeer zeker ook de betekenis in het Grieks van dergelijke teksten, en Jezus wees er zelf ook op dat elke gevangenis slechts tijdelijk is, anders zou het doel van de gevangenis verloren gaan. Ook de hel zou uiteindelijk in de poel des vuurs geworpen worden, stelt het boek Openbaring. Wie eeuwigheid letterlijke eeuwigheid laat zijn op basis van het boek Openbaring, kent allereerst het Grieks niet en ten tweede beseft niet dat Openbaring een allegorisch boek is. Je gelooft ook niet dat er op een dag een groot monster met zeven koppen met hoornen en kronen op uit de zee tevoorschijn komt. Het is beeldspraak. Cavijn noemde het eeuwige vuur ook beeldspraak, en weigerde er te gedetailleerd over te worden, vanwege de dreiging van ijdele nieuwsgierigheid.

Al met al laat God de mens zien, als de waarheid zijnde, als de kennis zijnde, dat het niet zomaar aan iedereen gegeven wordt, anders zou dit hoererij zijn of verkrachting. God heeft dus een groot recht op ‘personal space’, op fysieke afstand, op een privé leven, wat sommige mensen niet schijnen te beseffen en niet willen beseffen, omdat ze God als hun eigendom willen rondbazen. Dan komt dus TULIP te voorschijn om de mens terug te duwen, maar dat moet wel in een dichterlijke en dialectische context blijven. Teveel TULIP is dodelijk.

In zijn verklaring van Mattheus 23:24 bespreekt Calvijn de microfobie van de Laodiceaanse kerk, de nietswaardige angstvalligheid van de huichelaren in kleine dingen. Alles wat op kleine schaal gebeurt daar zijn ze allergisch voor, terwijl ze de grotere misdaden laten schieten. Bij de geringste overtreding zijn zij helemaal in paniek, stelt Calvijn, dat het voor hen erger is dan het sterven van honderd doden. Maar de grootste en zwaarste misdrijven zien ze verzoetend over het hoofd, stelt Calvijn, en zo gaan ze voorbij aan de barmhartigheid en het oordeel. Calvijn noemt het een dwaasheid van hen die God’s voeten kussen terwijl ze God in het gelaat slaan. Zij houden zich alleen zeer selectief aan de geboden (vers 23).

VAN CALVIJN TOT STEENBLOK

We lezen in de gereformeerde dogmatiek van C. Steenblok in vraag 1246 over Steenblok’s amazone leer zoals Calvijn die ook had, waarin Steenblok stelde dat de moederbelofte in het paradijs al het evangelie bevatte, en dit was het evangelie van het Vrouwenzaad, wat Jezus voorstelde. Calvijn had gesteld in zijn verklaring van de evangelieën dat God allereerst kwam als een Moeder, maar omdat zij werd afgewezen zond zij haar zaad, haar zoon, die overigens nog steeds het vrouwenzaad droeg. Het is dus door de zonde van de mens dat de moederbelofte opzij werd geschoven, en dat de zoon wel moest komen. Het Vrouwenzaad zou de kop van de duivel vermorzelen. Ook F. Mallan, de opvolger van C. Steenblok, wees op het belang van de donkere bruid, die hij omschreef als de zondenkennis. Deze werd centraal, voorop gesteld, in hun leer. Daar moest het dus mee beginnen, anders zou de mens in Laodicea moeten verblijven.

In vraag 1853 wordt de gerechtigheid des Heeren vrouwelijk genoemd, niet ‘het’ of ‘hij’, maar ‘zij’. Deze gerechtigmaking wordt in vraag 1851 een juridische daad van God genoemd, geen ethische, zoals C. Steenblok ook eens stelde dat het dogmatische belangrijker is dan het ethische, om vleselijke inmeng te voorkomen. In deze zin is het ethische van God onderworpen aan het juridische van God die op haar beurt onderworpen is aan het dogmatische van God, God zelf. Uiteindelijk is dit het richtsnoer waaraan alles getoetst moet worden.

C. Steenblok gaf aan dat hemel en hel uit gradaties bestonden. Er waren trappen in hemel en hel van meer of minder. Zij die zwaarder hadden gezondigd zouden een zwaardere straf ontvangen. Hij geeft dus een nuance aan in hemel en hel die vaak niet gegeven wordt, want vaak wordt er geredeneerd dat een kleine zonde even erg is als een grote zonde, wat in principe de microfobie was waar ook Calvijn tegen streed. Ook verbindt hij de intensiteit van hemel en hel aan de bedelingen. Het hangt dus van een heleboel factoren af, zoals hij stelt in vraag 2203. Uiteindelijk kan dit betekenen dat sommige mensen maar met een hele lichte hel wegkomen. Als dit oordeel

komt dan is dit geenszins een menselijk oordeel, maar andere boeken zijn hier ook bij betrokken. C. Steenblok stelt dat ieder mens geoordeeld wordt naar het licht van zijn kennis, en naar vier boeken, waaronder het boek van God's alwetendheid, het boek van Woord, Wet en Evangelie, het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is, en het boek des levens, wat hij het boek van de voorverordening noemt, vanwege dat daarin wordt beslist wie er zijn uitverkoren. Hun namen zijn in dat boek opgetekend. Ook C. Steenblok wijst dus nog op de nieuwe bijbel die zou komen, en die vandaag de dag, in 2024 gekomen is, en waar wij ook vanuit prediken. (zie vraag 2201)

Eerst kwam God de Moeder, in de theologie van Calvijn, en daarna, omdat zij afgewezen werd door het hardnekkige volk, kwam de zoon, en werd de mens overgeleverd aan de patriarchie. De vrouw die de mens had verkozen leek op de verste verte niet meer op het beeld van God de Moeder. Dit was een vervleselijking. Vandaar dat het vrouwelijk ambt ook werd afgewezen, naar het vlees, maar niet naar het geestelijke. Het gehele probleem van wel of geen vrouwelijke predikers wordt dus opgelost in de dialectiek. Vaak laat men alleen maar de een of de andere zijde zien. Ook Deborah was door de Heere aangesteld als richteres en profetes. De gereformeerde gemeenten hebben verschillende regeersters aanvaard als regerende bij de gratie Gods.

De amazone leer bij C. Steenblok is geenszins vervleselijkt (zie vraag 1755). Dat God als vrouw en moeder zijnde een ambt heeft in de leer van C. Steenblok is iets anders dan de dochters der mensen, want die mogen geen ambt hebben, stelt hij, maar wel buiten-ambtelijk werken. Hij geeft verschillende voorbeelden. Voor het ambt in de vergadering der gemeenten sluit hij de vrouw buiten. Ze mogen ook geen deel hebben aan de verkiezing van ambtsdragers. In vraag 1649 spreekt hij over het verschil tussen onderscheiding in enge zin, ruimere zin en ruimste zin. Deze drievoud zien we voortdurend in het werk van C. Steenblok. Soms bespreekt hij het eng en eenzijdig, dan weer ruimer, en dan in de ruimste zin, in de herschepping van hemel en aarde, in de wederbarende genade die de verlorenheid wegwast, en in de komst van de nieuwe boeken die nuance gaan geven. In die zin was C. Steenblok, net als Calvijn overigens, een zeer abstracte man, die gewoon erg voorzichtig was.

Het werk op waarde schatten is dus van belang, en niet zomaar overboord gooien in z'n geheel of met bepaalde zinnetjes weg gaan lopen. Uiteindelijk verklaart het zichzelf, en gaat de leer van C. Steenblok verder dan hemzelf, zijn eigen gedachtes erover. Het blijft in zijn leer voorkomen : 'Iets kan onderscheiden worden in ruimere zin en engere zin.' (zie vraag 1880) Van belang is het dus deze lijnen door het werk van C. Steenblok heen te zien en ze niet te verabsoluteren. Er zijn verschillende lagen in zijn werk.

1e Jaargang, nummer 16, 25 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De drie lagen van exegese in de dogmatiek van C. Steenblok, en Reformatie en Institutie III

DE DRIE LAGEN VAN EXEGESE IN DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

We moeten dit hele ding uitzitten, wachten totdat het beest slaapt. Blijkbaar is het nodig dat het pad hier doorheen gaat, want alleen door inwikkeling is er ontwikkeling, oftewel de druk van buitenaf is nodig om ons van binnen te kunnen ontwikkelen en diep van binnen het geestelijke koninkrijk te vinden. Blijkbaar is het allemaal nodig om tot de schepping te komen, want die is er nog niet geweest, stelt de nieuwe bijbel, het boek des levens. Het zijn de nachtmerries van de feutus, en het kost heel wat om daadwerkelijk geboren te worden. Daar is heel wat voor nodig. De mens denkt er te simpel over. Ook stelt de nieuwe bijbel dat de mens grotendeels niet bestaat, ook als een tegemoetkoming aan de de stelling van Barth dat de mens niet aan het bestaan van God hoeft te twijfelen, maar wel aan het bestaan van de mens. Grotendeels is het illusie. Het gaat om de vonk van binnen, en het diepe geestelijke koninkrijk van binnen, en de rest zal wegvallen.

Paulus had gesproken dat de mens hier op aarde in een doodstaat is, en Jezus zei van de dood dat het een slaap is, en dan hebben we dus te maken met dromen en nachtmerries die door elkaar heenlopen.

We moeten dit hele ding dus uitzitten totdat het volbracht is, deze pin of doorn door het vlees. Het zijn de noodzakelijke barensweeën. Er is hierin dus een noodzakelijke strijd om het oude af te doen. De slang moet zich vervellen. Dit is dus ook een noodzakelijke strijd tegen de Laodiceaanse riooltheologie die de mens in de greep houdt. Het is een wurgslang die velen meesleept.

Was het de bedoeling dat de vocabulaire in de kerk na de reformatie zo gruwelijk eng werd gehouden ? Steenblok stelt in zijn dogmatiek dat je dingen kunt bespreken in enge zin en ruime zin. Hij noemt hierin drie dimensies : eng, ruimer en ruimst. Na zijn herstel van de basissen van de zondologie werd deze verder uitgewerkt in de dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk, en werd ook de demonologie hersteld. Daarin komen deze drie dimensies ook terug, en is het een dialectisch werk. Er is dus een hogere en een lagere Jezus, een hoger en een lager kruis, enzovoorts. Dat komt omdat er nu eenmaal een groot verschil is tussen de gedeformeerde, Laodiceaanse kerk en de gereformeerde kerk die zowel regressief als progressief is. De Laodiceaanse kerk is de dode kerk.

De sloten zijn multi-dimensionaal, en daarom is er ook een multi-dimensionale strijd, oftewel geestelijke strijd. Als predikers moeten wij u zowel over de weg die ten leven leidt vertellen als over de weg die ten dode leidt. Kies dan heden die u dienen zult. Als er staat ‘wie gelooft en zich laat dopen zal behouden worden,’ in de oude bijbel, dan is dat niet letterlijk, alsof een letterlijke waterdoop een mens zou redden. Neen. Dan gaat het om het afsterven aan het oude ik. Zo moet er een goede uitleg zijn van de oude beelden, opdat de mens niet in het materialisme ten onder gaat.

REFORMATIE EN INSTITUTIE III

Een gereformeerde oudtante die in dezelfde plaats woonde als waar ik opgroeide vroeg zich af waarom er zoveel gruwelijke dingen in de bijbel staan. Haar broertje woonde ook bij haar in, en die zei dat er voor hem geen vergeving was. Ook hij was gereformeerd. Je probeert ze als kind zo goed mogelijk te helpen, en als je dan zelf ouder wordt en de bijbel leest, niet meer de kinderbijbel, dan zie je inderdaad de vele gruwelen in de bijbel. Wat moet je bijvoorbeeld met een Jefta die zijn eigen dochter aan God offerde ? Abraham moest zijn eigen zoon offeren, en dit werd op het laatste moment tegengehouden. Hij was al bezig met de voorbereidingen. Het was te gruwelijk. Ik zei dan altijd tegen mijn oudtante : ‘Dat doen de mensen, niet God.’ We kunnen het alleen nemen als gelijkenissen. Alle menselijke, vleselijke soorten van offeren wijzen als een schaduw op het geestelijke offeren, zoals we ons moeten opofferen aan de voeten van de Heere, zoals Maria eens deed, en dan moeten we alles afleggen en aan de Heere teruggeven en niets achterhouden.

We lezen in de geschiedenis over gruwelijke mensenoffers, de offermaagden bij de Inca’s, en de

Azteken konden er ook wat van met hun offerjongens. Er is een heel groot verschil tussen het zondig, menselijk offeren van de mens die het geestelijke niet kent en die langs materialistische wegen tot God probeert te komen, en het geestelijke offeren op de langere weg, meer als een opdragen. We moeten het vlees kruisigen, elke dag. Als we elke dag de wapenrusting aandoen voor de geestelijke oorlog, dan moeten we ook telkens onze oude mens, ons ego, afleggen, opofferen. We moeten daarvoor het water in, als een morgenbad. Het is het zaadje wat onder de grond moet. In de oude bijbel staat in Daniël 7 dat het vierde beest zou komen om tijden en wetten te veranderen, en het zou de heiligen te gronde richten voor een tijd, tijden en een halve tijd, als iets chronisch dus. In Daniël 11 wordt er gesproken over de ontheiliging van het heiligdom, en de staking van het dagelijkse offer. Daaraan is de Laodiceaanse kerk te herkennen, dat er geen zelfoffer is. Men is ingedut in oorlog en offer. Wij moeten ons vrijwillig onder de voet des Heeren plaatsen, elke dag weer, opdat de voet des Heeren de oude mens zal verbrijzelen, de druiven te vertreden.

De ontheiliging is overal om ons heen. Eerst zou de mens der wetteloosheid verschijnen, de leugen, de verandering van tijden en wetten. Het is overal doorgedrongen. Ze hebben gerommeld met bijbel en kerk, en daarom moeten we terug.

Als in Daniël 7 het vierde beest is gekomen wat alles opvrat en alles zou vermorzelen, dan mogen we denken aan de Laodiceaanse kerk die letterlijke dierenoffers brengt, en ook hun kinderen offeren aan de wereldse systemen die hen langzaam doodmartelen met hun drugs en gedwongen implantaten. Dat is het verschrikkelijke vierde beest waar het boek Daniël over spreekt, de voorloper van het boek Openbaring. Toen Daniël deze visioenen kreeg was hij er ziek van. Maar dan staat er in vers 9 en 10 : ‘Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend.’

Weer zien we hier een heenwijzing naar de komst van de nieuwe bijbel, zoals ook het boek Openbaring daar op wijst. De Oude van dagen moet komen, wat betekent dat de mens los moet komen van het verdervelijke modernisme, en terug moet gaan naar de grondvesten van de natuur, van de hogere natuur, naar de goede fundamenten van de oorspronkelijke kerk, reformatie en institutie, naar de grondteksten dus, naar de oerhiëroglyphen. Alles was al in de grotten opgetekent, op de muren. Dan staat er verder in Daniël 7 dat het vierde beest werd afgeslacht en zijn heerschappij verloor. Een zoon kwam tot de Oude van dagen, tot de oermoeder dus, als een geboorte, en die kreeg heerschappij over het vlees. Het is onze oude natuur die moet sterven, het vierde beest, opdat wij wedergeboren worden in de oude inzettingen. De val van het vierde beest is de val van ons eigen vlees.

1e Jaargang, nummer 17, 27 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 7, en de Dogmatiek van C. Steenblok

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 7

Dooyeweerd waarschuwde tegen het naïeve dingbegrip wat de plaats begon in te nemen van het zelfkritische functie-begrip in de evolutie van de zonde. Calvijn waarschuwde tegen de vagebond-schriftgeleerden die verteerd door hun wrede eerzucht door hun verdorven toevoegselen de wet geheel verdraaid hadden en alle betekenis weggenomen. Dat was ook de reden waarom Jezus noodzakelijkerwijs de strijd tegen hen voerde. Calvijn noemde deze vagebond-schriftgeleerden hardnekkige vijanden van de waarheid. In de evolutie van de zonde zien we dit overal om ons heen. De zonde en de leugen is hen tot professie geworden en ze zijn eraan gelijk geworden. (verkl. Mattheus 23:1)

Jezus vluchtte weg van aards koningschap en persoonlijkheidscultus, waar de vagebond-schriftgeleerden zich in te buiten gingen. Jezus moest er niets van hebben. Wij roemen in het kruis, wat de ware overwinning is over het vlees, en wat ook de betekenis van het woord ‘yeshua’ is in het Hebreeuws, wat al in het OT werd gebruikt, door bijvoorbeeld de psalmist. ‘Wat noemt u mij goed ?’ sprak Jezus. ‘Alleen God is goed.’ En : ‘De vader is meer dan mij.’ De kerk is afgeleid door het ding-begrip en zo ging de betekenis verloren en werd het tot bijgeloof.

Deze dagen zijn we in de evolutie van de theologie, de evolutie van reformatie en institutie, maar het vlees houdt bezeten en chronisch vast aan het dingbegrip, als een hond aan zijn kluif. Iedereen zal persoonlijk moeten loskomen van het gebruik van God en Jezus als zomaar dingen. Men moet ontwaken tot de betekenis van deze woorden, die werkwoorden zijn. Dat is elke dag weer een gevecht. Men moet terugkeren tot het dagelijks offer, wat destijds door de mens der wetteloosheid was weggehaald. Tijden en wetten zijn veranderd door de mens der wetteloosheid, d.m.v. de vagebond-schriftgeleerden. Die zijn er ook in het westen. Ze sprongen als paddestoelen uit de grond, gleden als geesten uit de fles. Zij worden voortgedreven door de woeste golven van de evolutie der zonde, tot een hoogtepunt, waarin zij de zonde gelijk worden. Dan is het een dood bedrijf geworden, en door die dode, Laodiceaanse bedrijven wordt de mens heden ten dage voortgedreven, de moderne mens wel te verstaan.

Kies je dan voor de drugs, of de moeizame weg door de wildernis om het hogere goed te leren ? De drugs is de makkelijke weg, maar die leidt ten dode. De drugs zal je voorliegen, zal geen genade met je hebben, maar zal zich poeslief voordoen, als een bevrijder, een verlosser. Jezus waarschuwde tegen de valse Christusbeelden die zouden komen. Charlatan-messiassen. Het westen is er vol van. Ze staan op iedere hoek van de straat, als drugdealers, en ze verkondigen een makkelijke, brede weg, op weg naar het verderf. Het leven is niet gemakkelijk en dan bieden zij wat hoop, zouden sommigen zeggen, maar het is valse hoop.

Onderwijs of drugs ? Waar kies je voor ? De engelen staan klaar om te onderwijzen een ieder die open staat voor het hemelse onderwijs en die de drugspotten van de Laodiceaanse stad wil loslaten. Dan is er een weg. Waar een wil is is een weg. De natuur komt hen tegemoet. Zo is er de roepstem : ‘Gaat uit van haar, die verdervelijke stad, want die leidt u tot de dood.’ Gaat weg uit Laodicea. Zij is een bedriegelijke verleidster. Hoe kun je ze herkennen ? Lauw, laf, dartel, eigengereid, kuddegezind, snel overtuigd van zichzelf, snel afgeleid, onverschillig, nalatig, hun eigen koninkrijkjes bouwend, waar ze al hun tijd instoppen, enz. Ze praten de zonde goed, hebben altijd weer duizenden excuses.

Er zullen maar weinigen de enge poort vinden, en nog minder zullen de poort uiteindelijk binnengaan. Je zult door het oog van de naald moeten. De weg die ten leven leidt is smal. Velen leven liever met de makkelijke namaak, die je zo overal op kunt smeren, ook al is het maar tijdelijk. Dat is het tragische van het leven, dat er maar weinig zal overblijven. Hoevelen wenen over de zonde zoals in Ezechiel 9 ? Er zal maar een klein overblijfsel zijn, een kleine kudde. Alleen zuchtend en klagend over de zonde zal de enge poort binnen gegaan kunnen worden. Er zijn geen toverformules. God en Jezus zijn geen tovenaars die alles als bij donderslag goed zullen maken. Het zijn principes die de mens zich moet oefenen, en

daarvoor moet een bittere en chronische strijd toe worden geleverd tegen het vlees. Er is geen andere weg. Toen Jezus sprak : 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven,' ging dat om zijn kruisdood, en dit was een duister raadsel, waarvan de latere kerk enorme misbruik heeft gemaakt. Jezus sprak in gelijkenissen, in zinnebeelden, en het was nooit zijn bedoeling om de aandacht te richten op zijn persoon, maar op zijn leer. Maar de westerse kerk zag hier geld in, en macht. Calvijn noemde de schriftgeleerden die het leven van Jezus bedreigden rovers. Hij noemde ze tirannen die de kerk onderdrukten. Offeranden hebben geen waarde als ze niet met geestelijke waarheid gepaard gaan, stelde Calvijn. God wordt niet verzoend door offerdieren als de liefde veronachtzaamd is.

Daarom stelde Calvijn ook dat het ware altaar de armen is. Zo was hij als een Mohammed van de reformatie, want Mohammed hamerde ook op de armenhulp. Toen de reformatie in Nederland begon door te breken stelde men ook : 'Liever Turks dan paaps.' Vandaar dat zij ook betere aansluiting op Calvijn konden vinden. Het calvinisme kwam voor de arme burger op. Het was voor de mens in die tijd om te overleven.

Calvijn wijst op Paulus die de liefde de band der volmaaktheid noemt en de vervulling der wet. De liefde haat de zonde, en strijdt tegen de zonde, omdat die liefdeloos is, en selectieve schijnliefde openbaart. Er is dus altijd een organisch geheel met de kennis. De liefde is in die zin oorlogszuchtig. Innemend is zij. De liefde strijdt voor de waarheid en neemt met niets minder genoegen. De liefde is daarom ook niet vooringenomen, of ijdel nieuwsgierig in zaken als hemel en hel. De liefde is ook de volbrenging van de Vreze des Heeren. Zij is voorzichtig als een slang. Daarom leidde Mozes het volk ook tot de slang in de wildernis, als de sleutel tot het beloofde land. Zonder die slang zou de mens sterven.

TULIP gaat over de uitwendige mens, want blijkbaar kan een mens helemaal niets uit zichzelf, zelfs niet kiezen, en kiest alleen God de mens uit, sinds de mens in TULIP geen vrije wil heeft. Toch legt Calvijn in zijn verklaring van de evangeliën een duidelijke nuance, namelijk dat God niet naar de uitwendige schijn van onze daden vraagt, maar bovenal naar de inwendige neiging van onze harten, opdat de goede vruchten uit een goede wortel mogen opwassen. We zien de tegenstelling tussen niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke, weer terugkomen. Nu is het in TULIP zo dat alleen God deze neiging van bovenaf in de mens legt, zonder tussenkomst van de mens, door de uitverkiezing, het verborgen raadsbesluit, maar Calvijn noemt de genade ook een hoger loon, dus er zijn meerdere dingen gaande. Het ligt er niet dik bovenop allemaal. Calvijn blijft voorzichtig in zijn uitspraken, en doet die ook weer vervagen. Daarom is het van belang naar het grotere verband van zijn leer te kijken, en niet met zinnetjes weg te lopen. TULIP blijft op sommige punten terugkomen, maar het breekt stuk op de rotsen van Calvijn's diepere en verborgen werk.

TULIP is begrijpelijk als aanval op het katholieke systeem, maar het moet dan nog genuanceerd worden, en dat doet Calvijn heel heimelijk. Er staan wat deuren op een kier in de leer van Calvijn, er zijn wat kleine gaatjes, en die springen ook zo weer dicht. Calvijn moest de mens beschermen tegen de roofvogels van het katholieke systeem, ook al was TULIP een roofvogel op zich. TULIP op zich was niet van God, maar het was wel begrijpelijk, en zou dus verder uitgewerkt en gedraaid moeten worden in een meer dialectisch model, wat Calvijn dus mondjesmaat ook wel bracht, maar wat alleen gevonden zou worden door de oprechte zoekers. Er kwam een nieuw rijk. TULIP had het katholieke systeem verslagen. Het was een strijd tussen territoriale demonen. Ook Calvijn kon het TULIP-rijk niet tegenhouden. Hij had immers iets geroofd uit een Egyptische tempel, waar hij zelf de controle niet over had. Calvijn was als grafrover vol van mysterieuze wijsheid en kennis. Hij was daarin de grote opvolger van Mohammed. Duidelijk was er geen daadwerkelijk zoonschap in de leer van Calvijn, net zoals in de leer van Mohammed, want alles was gedwongen. Calvijn ontvoerdde de mens uit het katholieke wereldrijk tot het calvinistische wereldrijk, als een overdracht van waren. De mens had zelf helemaal niets in te brengen. Dat Calvijn de mens daarna stiekem dingen toestak is bekend.

Calvijn was dus voorzichtig als een slang, en dat moest ook wel, want het katholieke systeem heerste en wilde niet laten gaan. In de Nederduits Gereformeerde Dogmatiek van de latere Nederduits Gereformeerde Kerk, inmiddels uit 11 delen bestaande, als grote opvolger van Karl Barth's 13-delige Kirchliche Dogmatik, worden er twee slangen besproken in de leer van Calvijn, een goede en een slechte. Zaak is om het te onderscheiden, om zo deel te hebben aan de verdere uittocht uit Laodicea.

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

Het gaat erom niet zomaar op zoek te gaan naar een vrouw of een man, maar op zoek te gaan naar de levensbeginselen. Ook als je op zoek gaat naar de dingen die boven zijn, gaat het niet om die dingen op zich, maar om de zoektocht tot het dienen van de Heere, zoals F. Mallan stelde. Hij was de opvolger van C. Steenblok die in 1966 overleed. Beiden hadden deel aan de beginselen van een grote uittocht uit Laodicea. C. Steenblok heeft ons zijn

dogmatiek achtergelaten. Het is een dik boek van over de 500 pagina's die in mijn predikanten bibliotheek staat. Een waardevol geschrift waaruit je veel kunt halen. Het laat ook zien hoe die uittocht destijds in 1953 is gegaan. En we zijn nog steeds op weg. Zijn dogmatiek is ingedeeld in 2228 vragen en antwoorden. In vraag 19 behandeld hij de valse religie. Hij noemt de valse religie : menseninzetting, wat in principe gewoon valse openbaring is, zoals hij dat noemt, want de mens heeft zichzelf tot God gemaakt, en vandaaruit worden die valse openbaringen doorgegeven, door het menselijke instituut. Hij noemt dan het verschil tussen autosoterisch, de zelfverlossing van de valse religie, en heterosoterisch. Als we aan heterosoterisch denken dan heeft de mens dus ook nog iets anders nodig, namelijk de kennis, waar Calvijn op wees. Het zelf op zich redt het dus niet, maar vindt zijn plaats in de hemelse kennis, zoals Jezus ook wees op de hemelse kennis als de sleutel tot het koninkrijk der hemelen.

C. Steenblok stelt dan dat de valse religie gebrek heeft aan de leer van de ellende, namelijk de zondekennis, en daardoor heeft de valse religie ook geen inzicht in de verlossing. Die kan alleen door de zondekennis plaatsvinden. Vandaar dat C. Steenblok in vraag 20 de rechte kennis aanstelt als de ware religie, wat in zijn dogmatiek ook de ware dienst tot God is.

In de dogmatiek van C. Steenblok zijn dit de twee fundamenten van de ware religie. Hij noemt als bewijs hiervan Jeremia 9:23-24 :

'Zo zegt de Here: De wijze roeme niet op zijn wijsheid, en de sterke roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de Heere ben, die goedertierenheid, recht en gerechtigheid op aarde doe; want daarin heb Ik behagen, luidt het woord des Heren.'

Er is dus niet alleen een roemen in het kruis van belang, maar ook een roemen in de hogere kennis. Zomaar roemen in wijsheid slaat nergens op, want er is zoveel wereldse wijsheid. Een heleboel zogenaamde wijsheid sterft af aan de hogere kennis.

Dan noemt hij Johannes 17:3 als bewijs van deze fundamenten :

'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen.'

Hij omschrijft de natuurlijke Godskennis als hetgeen wat de mens verantwoordelijk houdt en wat de mens alle onschuld beneemt. De natuurlijke Godskennis valt het vlees van de mens aan, en ontmaskert het ook. Vandaar dat de natuurlijke Godskennis een belangrijk instrument is in de uittocht uit Laodicea, omdat zo de mens zich niet meer kan vasthouden aan vleselijke, bedrieglijke onschuld, en die valse onschuld ook niet meer aan de mens kan vasthouden. Ook maakt de natuurlijke Godskennis de mens zo vatbaar voor de bijzondere openbaringskennis, in de dogmatiek van C. Steenblok (vraag 47).

C. Steenblok stelt dat dit allemaal niet genoeg is. Er zijn geen snelle paden in de dogmatiek van C. Steenblok. Hij bespreekt schakel voor schakel. Er mag niets missen. In vraag 51 noemt hij het belang van de kennis van de geestelijke verborgenheden, oftewel het verborgen manna, want hij stelt ook dat er nog voor de mens verborgen hemelse boeken zijn, daarmee heenwijzende op de nieuwe bijbel, het boek des levens. (vraag 2201)

In de leer van Steenblok is het boek des levens het boek van de voorverordeningen, waarin de namen van uitverkorenen staan en die zouden voor ieder oor openbaar worden.

1e Jaargang, nummer 18, 28 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Dogmatiek van C. Steenblok - 2, en Reformatie en Institutie IV

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 2

C. Steenblok besprak de brede weg die ten verderve leidt als een weg waarop de mens dienstbaar wordt tot de zonde en tot de wereld, zijn leven uitlevende in zijn geestelijke doodstaat. Hij bespreekt dan ook het smalle pad waarop de zelfontwording en zelfverloochening dient plaats te vinden, de ware zelfdoding. (In zijn artikel De Nauwe Weg, in de Wachter Sions, 22/1/1954)

Hij wijst op Zefanja 3, dat er maar een arm en ellendig volk zou overblijven. Hij waarschuwt tegen de leer die de zondaar zomaar tot Jezus brengt en vals gerust stelt, zonder ontdekt te zijn aan de zondekennis, wat F. Mallan overigens de donkere bruid noemde. Zonder de zondenkennis, de donkere bruid, is er geen weg tot Jezus, en komt men tot een andere Jezus en een ander evangelie. De mens moet wedergeboren worden in de zondekennis. C. Steenblok streed daarom tegen het algemene genade-aanbod voor allen, de beloften voor alle hoorders. (De Wachter Sions, 5/3/1954, in het artikel 'Een arm volk')

Voor de belofte moet de mens de eigen kracht verliezen en arm gemaakt moeten worden, stelt C. Steenblok. Vandaag zien we dit in de wereld geheel omgedraaid. De man komt tot de bruid in eigen kracht, zo rijk mogelijk, Laodiceaans, pretenderende van alles te zijn en nergens gebrek aan te hebben. Zo komt de man dus tot een gehele andere bruid, namelijk die des duivels.

De mens moet eerst van zichzelf walgen, stelt C. Steenblok, anders zit de mens nog vol met zelfbedrog. Door deze ontdekkingen aan de zondekennis en zijn verlorenheid moet de mens het dan gaan uitroepen dat het buiten hoop is voor zijn ziel, stelt C. Steenblok. Dit gebeurt als de mens krachteloos wordt gemaakt. Pas dan komt God de mens tegemoet, als de mens een verbrijzelde ziel heeft, ontdekt is aan de onwaardigheid en verlorenheid in zichzelf. Op deze weg, stelt C. Steenblok, worden ze armer en gebrekvoller, opdat ze geestelijk tot leven komen. Jezus onderging dit alles zonder de weerstand van de mannelijke kracht, stelde C. Steenblok.

'Ik ben geen man, maar een rode, een wilde,' zegt het Aramees en Hebreeuws in Psalm 22:7. Dat is degene die de zondekennis heeft ontdekt, de donkere bruid. De mens komt verzwakt tot haar, niet opschepperig protsend als een Laodiceaan. Zo is er wedergeboorte voor de mens. Dan pas gaat de mens beseffen wat het leven van Jezus daadwerkelijk inhoudt, zijn lijden en sterven. Hierin kan de mens tot het geheimenis van de wederliefde komen, stelt C. Steenblok. (16/4/1954)

Deze wederliefde is de bekering door de heilzame afkeer van de zonde en een lust en liefde tot de geboden, waar C. Steenblok op wijst. Hij noemt dit het ware vermaak in de geboden naar de inwendige mens. Hij stelt dat het geloof een worsteling is met de zonde en de dood. Dat is een dagelijkse oefening. Daar is een andere dorst en honger, naar de wijsheid, genieting en godsdienst der wereld, die de mens moet overwinnen, want die is dwaasheid bij God, die zich voedt met de zwijnendraf der aarde. C. Steenblok waarschuwt tegen de ingebeelde godsdienst en het vermeende Christusbezit waarmee ze roemen in hun rijkdom. Het leven roept om diepte, anders is het slechts de dood.

Begin 1954 wees C. Steenblok op het ongenoegen des Heeren over de ongerechtigheid des lands. Dit ongenoegen kwam met dreigingen en roepstemmen. Hij wees erop dat God's geduchte toorn steeds groter werd, en dat daarom vreze des Heeren en vernedering van belang waren.

C. Steenblok noemde de bruid als de kroon op alle strijd. (De Wachter Sions, 21/10/1955) De mens komt niet zomaar tot Jezus en ook niet zomaar tot de donkere bruid, want hij moet daar strijd voor leveren, aan zichzelf sterven op het strijdveld. De wereldse, Laodiceaanse mens is met een andere Jezus en een andere bruid weggelopen, met een ander evangelie. Het is het dingbegrip wat ze boven het functiebegrip hebben geplaatst, en zo ook de functie hebben veranderd, waartoe de mens der wetteloosheid zou komen, om tijden en wet te veranderen, om het dagelijkse offer te staken. C. Steenblok stelde dat na het zure het zoet volgt, maar dat achter het zoet vaak weer al spoedig het zure en bittere komt, opdat het vlees niet zou groeien. (10/2/1956) Het ligt in de leer van Steenblok om tegen de voorwerpelijkheid te strijden, om zo te

komen tot de onderwerpelijkheid. Vandaar dat hij deze dingen in diepte bespreekt, en ze leidt tot de diepere betekenis ervan, opdat geen schakel zal ontbreken in het hemelse sieraad. Er is geen snel paard in zijn leer wat naar Jezus leidt. Alles gaat traag en diep, en slaat zo niets over, zodat het vlees geen inmeng kan hebben. Het vlees is overmoedig en bedrieglijk, en praat de zonde goed. Het vlees is vol met gladde, snelle tongen.

C. Steenblok dooft de valse lichten uit in zijn ontmaskerings-betogen.

REFORMATIE EN INSTITUTIE IV

Men heeft steden gebouwd in deze woestenijen, in deze woestijnen, terwijl men verder had moeten trekken. Men heeft snelwegen gebouwd tot de bruid en tot Jezus. Zondianië. Deze steden zullen door de Heere ingenomen moeten worden. Ook in het werk van C. Steenblok waren er twee slangen aanwezig : een goede en een slechte, zoals ook in het werk van Calvijn. Er is en was ook een valse zondekennis. Er zijn geen snelle wegen tot de donkere bruid van de zondekennis. Ook niet in de dogmatiek van C. Steenblok. De bruid, de koningin, is als de kroon op alle strijd, stelde C. Steenblok. Er is geen snelle wedergeboorte. Men trekt voortdurend Jezus-kaarten in de stad. Ze hebben veel te veel Jezus-kaarten in het spel aangebracht. Je vindt het op alle hoeken van de straat en het wordt goed verkocht. Genade verkoopt goed. Zondekennis niet, maar de stad heeft haar eigen zondekennis, haar eigen bruid, haar eigen koningin, en daar hoeft men niet voor te strijden. Men slaat de dogmatiek van C. Steenblok over, en ook Calvijn's ingewikkelde dogmatiek, want die is zeker niet simpel. TULIP is maar een lauw en laf, gemakszuchtig aftreksel.

Daarom neemt de Heere de steden van de zondianen in. De urim en de thummim, het toetsen, zijn de weg tot de donkere bruid waarin wedergeboorte is. De schepping is nog niet gekomen. De plagen zijn gekomen tot de Zondiaanse steden in de woestijn, waar groot kwaad wordt verricht, tegen mens, kind en dier, tegen de gehele natuur. De zondiaan kan niet met succes strijden tegen de natuur. De natuur zal de zondiaan overweldigen.

Het toetsen is de weg tot de bruid van de zondekennis waarin de mens wedergeboren wordt, maar de mens heeft het toetsen ontleerd. Ook de zondiaanse stad heeft haar eigen toetsen. Het zijn dwangmiddelen en eigenaardige maatregelen om de mens op haar dwaalwegen mee te sleuren, alhoewel het heenwijst op de hemelse wegen. Het zijn vreemde afschilderingen, vage bespiegelingen, verdraaid door de wind. Het is een doolhof voor de mens. Het zondiaanse zaad is gezaaid op de akkers van het vlees, en de mens heeft verderf geoogst, maar ziet het niet of wil het niet zien, of heeft deze dingen op zijn eigen manier uitgebuit. Geen snelwegen tot de bruid van zondekennis, en daar rijdt je ook niet snel doorheen. Daarom breekt de Heere deze snelwegen af, en ook de wolkenkrabbers tot de hemel, de zondiaanse torens.

Wat zijn ze geleerd, hè, de zondianen. Wat weten ze alles goed, hè ? Zondiaanse geleerdheid. Professioneel geworden in de zonde, deskundig. Ze verschuilen zichzelf achter schuilwoorden, achter vakwoorden, van hun vak : de zonde. Ze zijn dienstbaar geworden tot de zonde, en zo ook godsdienstig. Dan moet de lange weg weer zichtbaar gemaakt worden, de smalle weg, en die mag ook niet even snel door het toetsen heengaan. De mens moet de urim en de thummim leren kennen. De mens moet het oefenen. De mens moet alles opgeven om deze hemelse toetsstenen te vinden. Die laten zich niet zomaar vinden. De kennis erover is verborgen, als het verborgen manna. Het is alleen voor de overwinnaars. De bruid is de kroon van de strijd, stelt C. Steenblok. De strijd is dus de weg. Niet zomaar genade. Dat is een toetsstrijd, want je mag niet zomaar strijden. Dan zou je een blinde vuistvechter zijn. Vandaar dat we ook komen tot het beginsel van de leer van Calvijn : de ontmaskering, maar hoe doe je dat ? Je wilt niet op de Heere vooruitlopen. Calvijn waarschuwde tegen de ijdele nieuwsgierigheid. Hemel, hel, de zondianen weten er alles van. Ze hebben alles al in kannen en kruiken. Hun ijdele nieuwsgierigheid kent geen grenzen. Ze zijn niet voorzichtig als slangen. Het zijn varkens.

De Vreze des Heeren, de voorzichtigheid, de voorzorg, is het beginsel van alle dingen. Zonder de vreze des Heeren is het onmogelijk de Heere behagelijk te wezen, en onmogelijk om te toetsen. Zonder de Vreze des Heeren grijpt de mens te snel toe. Daarom is dit iets wat geleerd en geoefend dient te worden. Het is niet zomaar eerbiedigheid. Er zijn zoveel afgoden waaraan de mens eerbiedig is. Dat is juist een gebrek aan de Vreze des Heeren. Het is toetsmatigheid, grondig blijven doortoetsen, volhardend blijven doortoetsen, als Jakob op Pniël, tot verbrokenheid, en dan pas kan de mens onderwezen worden in de zondekennis en komt de mens tot de donkere bruid voor wedergeboorte. Pas dan gaat de mens zicht krijgen op het Jezus-principe en daartoe de sleutels krijgen. Dan moet je de Jezus van de stad, de zondiaanse Jezus, of zoals Calvijn het stelde : 'de Jezus-voor-de-sier', achterlaten.

1e Jaargang, nummer 19, 29 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Dogmatiek van C. Steenblok, en Reformatie en Institutie V

DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK - 3

‘Maar God leidde het volk om.’
Exod. 13:18

Vandaag de dag is Jezus een toverwoord geworden. Even Jezus roepen en zo wordt het geweten weer gesust. Het is de bedrieglijkheid van Zondianië. Het wordt verkocht als een wegpoetsmiddel. Oh, even vlug Jezus erbij halen. Oh Jezus, oh Jezus. Klaar. C. Steenblok streed tegen deze voorwerpelijke Jezus-afgoderij, zoals ook Calvijn er tegen streed, tegen de sier-Jezus. Het heeft de kerk ingenomen.

Ik had een droom dat giftige slangen de kerk ingenomen hadden en ook de kerken probeerden binnen te dringen. Ze tikten op de ramen, en zochten naar gaatjes. Ik zag toen de roofvogels van 1953 komen om deze slangen aan te vallen en ermee af te rekenen. Het waren prachtige, zeer intelligente, hemelse roofvogels.

C. Steenblok stelde dat het hemelzoete niet geproefd kan worden zonder het bittere. Daarom gaat de weg naar de hemel ook langs de hel, stelt hij in De Wachter Sions van 11/5/1956. C. Steenblok waarschuwde dat de dubbelhartigheid en wispelturigheid de mens op het pad in de weg stond, waardoor de mens telkens weer afgleed tot de afgoden. Hij waarschuwde tegen de valse leer dat je niet van kerk mag veranderen, want dan praten ze hun zonde goed en verkrachten ze de waarheid. Ze willen enerzijds met de wereldse mode en levensstijl meegaan, en anderzijds nog wat aan de godsdienst vasthouden, stelde C. Steenblok.

Hij omschreef de wereld als een plaats van verlokkende ijdelheid en brute haatuitlatingen van het eigen verdorven vlees. De duivel, de wereld en het vlees zijn de drie vijanden waarmee de mens op het pad dient te strijden, stelt C. Steenblok. Het is een vuile bron van hun verdorven bestaan waarmee ze te worstelen hebben, stelt C. Steenblok. Noodgedwongen moet er een omweg gegaan worden, stelt C. Steenblok, want er is geen directe weg. Zo zal de mens dus uiteindelijk in Kanaan aankomen. C. Steenblok waarschuwde ervoor dat er een weg is die iemand recht schijnt, maar het einde ervan is het verderf. Zo dartelen en spelen zij in de ijdelheden van het leven, stelt C. Steenblok. Hij waarschuwt ook dat er ook godsdienstigen zijn op de omweg die nooit uit het Egypte van de zonde zijn vertrokken, omdat het allemaal slechts voor het vertoon is. We moeten eerst gaan tot de vallei van de vernedering en de verootmoediging, stelt C. Steenblok (1957).

C. Steenblok stelde dat het een strijd was tegen schijngodsdienst en zondedienst. Het land was in groot verval gekomen, en daarom was 1953 nodig. Er moest weer tegen de zonde gepredikt worden. Het sleurde velen mee. Ook de schijngodsdienst was dus nog een grote vijand. Men moest nog leren toetsen. Er was ook een valse vreze des Heeren die meer om eerbied dan voorzichtigheid ging. Die eerbied ging tot de afgoden dan, want overmoed is geen teken van de Vreze des Heeren, en ook het in ere houden van menselijke tradities is geen vreze des Heeren, maar gewoon eerzucht en mensenvrees. Het is het vertrouwen op het vlees. Heeft niks met de ware Vreze des Heeren te maken.

De omweg is de weg tegen vlees en bloed, stelt C. Steenblok. Hierop wordt de mens door de spraak van God’s geboden dodelijk getroffen, en zo zal er een nieuwe spraak zijn van klagen en kermen vanwege de zonde, stelt C. Steenblok. Dat is het natuurwonder van de wedergeboorte. Deze reine spraak van de wedergeboorte, zo stelt C. Steenblok, is ook een smeken, want niets wordt meer als vanzelfsprekend gezien. Smekend komt de mens tot God, niet opschepperig. Met zichzelf pronkende mensen komen tot de afgoden.

Klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus een teken van de nieuwe tongen. Dat zijn voor de mens vreemde talen. Zij spreken immers zondiaans, wat gewoon Laodiceaans is. Dit klagen en kermen om de zonden, en het smeken, is dus de ware pinksterdag in de leer van C. Steenblok. (1957, 7/6) Dat is dus een Zacheriaanse pinksterdag, zoals Zacharia stelde dat als de pinksterdag zou komen, dan zouden ze hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om

een eerstgeborene. (Zacharia 12:10)

Bitter zouden ze kermen, stelde C. Steenblok. Bij Jeremia worden ze gevoerd met smekingen, stelde C. Steenblok, en bij Hosea leren ze zuchten.

Het pinksteren van dartelheid is daarom een vals pinksteren. Slangen die op de ramen tikken en zoekende zijn naar gaatjes om binnen te komen. Daarom moesten de roofvogels van 1953 komen. Zij stonden voor de grote uittocht uit Zondianië, uit Laodicea.

REFORMATIE EN INSTITUTIE V

'Zo is dan de eeuwige verdoemenis een tuchtmiddel van de hemelse zorg ter opvoeding van de heiligen, wat niet bestemd is voor de goddelozen. Deze heilige eeuwige verdoemenis is het sieraad van de gelovigen, opdat hun vlees zal sterven en nooit meer op zal staan, als het vrijkomen van de zondemacht. Hierover zijn vele leugens gepredikt door onwetenden, maar de hemel heeft een medicijn hiertegen bereid. Er is geen straf met als doel de straf zelf, maar het heeft een hogere bedoeling, om te corrigeren en in de juiste richting te leiden. Dwazen hebben dit middel en medicijn misbruikt, evenals de genade, tot hun eigen verderf. (Rivieren 11:3, Odenlech 33:64, Werktuigen 4:68) De hel is de baarmoeder, als een tocht door de onderwereld, waar iedereen doorheen moet. (II Behemma 5:70) De uiteindelijke eeuwige verdoemenis als hemelse zorg en medicijn is dat wat het genade-middel is.'

Inzetting 10. Over hemelse zorg, de Nieuwe Bijbel Catechismus

Geliefden, ik had een droom dat de engelen en de wolk van getuigen streden tegen de drama in de westerse christelijke kerken. Het was niet de drama des Heeren, maar soap drama.

In zijn preek over Hebreeen 2:3, waarvan ik een zeer bijzondere en zeldzame audio-opname van heb in mijn predikanten-bibliotheek, wat van 1966 of ouder moet zijn geweest, stelde C. Steenblok dat de gelovige de houding moet hebben dat al zou hij naar de hel toe moeten gaan, dan zou hij niet moeten klagen over het gaan naar de hel, maar over de zonde tegen de Heere, wat de Heere is aangedaan. De helganger zou de hel rechtvaardig moeten beschouwen en ook daar de Heere moeten beminnen. Vraag dan om een kleine broodkruimel en een kleine waterdruppel. Zulken wil God tegemoetkomen.

Ja, het oordeel is ernstig, maar goed en rechtvaardig, en ook hierin heeft God een verborgen raadsbesluit waar de mens niets van weet. De mens is ijdel nieuwsgierig geweest over de hel, en heeft eigen beweringen speculatief lopen neerpennen, zo goed en kwaad als dat ging. Vaak geven de oude gereformeerde vaderen hier een veel eerlijker en genuanceerder zicht op, wat veelal in de kerken wordt achtergehouden. Zij zijn afgedwaald van de oude vaderen en moederen. De kerk is modern geworden, en heeft de rijkdom van het Woord des Heeren, ook door de mond van de oude vaderen, lopen wegkappen, en nu begrijpen ze er niks meer van, zoals Kersten sprak : 'Zij die de oude vaderen niet kennen, fladderen maar wat.' Ze zijn met zichzelf in de knoop gekomen, en bedriegen zo ook hun kinderen, in de soap drama. De drama des Heeren is ons genoeg, en die is al erg genoeg. Wij mogen daaraan niet toevoegen.

C. Steenblok was een prediker van hoop, ook al moest hij de gruwelen van de hel bespreken, waar wij uiteindelijk allemaal doorheen moeten, waarover onze catechismus spreekt, en waardoor Jezus en de oude profeten ook heengingen. Laten we er niet meer van maken dan dat het is, maar ook niet minder. Het is ter beproeving en zuivering, en de mens heeft dit literaire stijlfiguur vanwege zijn gebrekkige talenkennis geheel verkeerd uitgelegd met reuze grote gevolgen, want velen zijn hiervan in de psychiatrische klinieken terechtgekomen, waar ik vele voorbeelden van heb, zelfs in mijn eigen gereformeerde familie.

God pikt het niet meer, de leugens die hierover gesproken worden, en ook over andere dingen, waar de nieuwe bijbel catechismus zeer duidelijk over spreekt. Daarom, geliefden, had ik deze droom. Calvijn, die als een ayatollah van de reformatie was, waarschuwde dat de mens niet ijdel nieuwsgierig moest zijn over de hel, dat het beeldspraak was, ook al deed hij niks af aan de ernst ervan. In die zin is de mens ook van Calvijn afgeweken, ook het latere calvinisme, wat meer tot tulipisme werd dan dat het nog calvinisme was. Ook van Steenblok, van 1953, is men afgeweken, en men is zeer dartel geworden in overmoed. Men loopt vooruit op het Woord des Heeren, men voegt eraan toe, en het lijkt nergens meer op.

Zo worden kinderen geofferd aan deze Moloch van valse schriftuitleg, en zijn deze vagebond-schriftgeleerden weer een probleem, zoals in de dagen van Jezus. Dat is geen strijd tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke overheden en machten van zonde en leugen, van dartelheid en vurig ongeloof en bijgeloof, want het heeft niks meer met het geloof te maken, wat een worsteling is. Het is gebrekkige kennis waarin van alles rammelt, en onwetendheid, hardnekkige onwetendheid, want ze hebben dit in hun luiheid en machtszucht lopen neerpennen, niet verhinderd door enige kennis. Het is de bedriegelijke schijntheologie van Zondianië, van Laodicea. Het zijn harde rentmeesters die de mensen onderdrukken.

1e Jaargang, nummer 20, 30 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Wisse tot Steenblok, en De Veenendaalse scheuringen in de gereformeerde kerk (1896-1913)

VAN WISSE TOT STEENBLOK

J. Wisse stelde in de Wekker van 29/12 1916 dat de algemene volkszonden steeds meer begonnen door te breken, dat het opkomende geslacht steeds meer aan het ontaarden was van jaar tot jaar. Wij worden beproefd door zowel de oordelen als de zegeningen, stelde hij, en men dwaalde juist meer en meer af. Ze verootmoedigden zichzelf niet. Hij noemde de geldgod en de drankgod en al de ijdelheden van de wereld die grote menigtes aantrokken. Het is vandaag de dag niet anders. Daarom moeten we terug naar de oude vaderen en moederen die hier tegen waarschuwden.

Ook die menigtes die hard en onbekeerd zijn zijn een grote beproeving. We moeten bij onszelf beginnen, stelt J. Wisse. Hij was één van de grote kerkvaderen van de begintijd van de christelijk-gereformeerde kerk die zich niet liet meeslepen met de hypnotische toestanden van Kuyper. J. Wisse wilde geen compromissen sluiten met de wereld. Kuyper was een geleerde, maar dartele man in velerlei opzicht. Hij was een wilde jongen die er nog compromissen op nahield met menselijke cultuur en traditie. J. Wisse hield hierin vast aan de eeuwige steen, ook al was die ten aanstoot.

J. Wisse herinnerde de mens eraan : de aarde is geen paradijs, maar een woestenij van zonde. Och mens, beeldt uzelf toch niets in. De mens is maar een zucht. J. Wisse wijst dan op Jeremia die zo heeft moeten worstelen onder de ellende van het volk, en die de roede van God’s verbolgenheid had gezien. Daar hield hij zich in tranen en gebed aan vast, want daarin zag hij ook hoop.

Als we het over de ware pinksterdag hebben dan moeten we bij Klaagliederen zijn, waar ook C. Steenblok op wees. Dat zijn de ware nieuwe tongen, als de mens zucht en weent om de zonde. We hebben dan te maken met een Jeremiaanse Jezus, een wenende Jezus, die ook zeker een gesel droeg, en niet de roze Jezus is die men vandaag de dag van hem heeft gemaakt, als een gesuikerde marsepeinen Jezus in de etalage van de stad. Tegen die Jezus streden de oude vaderen. Ze prikten door het grote bedrog heen. Daarom moeten we terug. Mens en kerk zijn afgedwaald. Het huidige Nederlands met zijn d en t terreur en verdere taalterreur is ook een moderne dwaling. Isaac van der Velde streed in de vijftiger en zestiger jaren tegen de moderne d/t regel. In zijn boek ‘De tragedie der werkwoordsvormen’ wijst hij op de Leidse historicus A. Kluit, die het erover had dat in de oudheid de d/t regel niet bestond. Bijvoorbeeld : ‘hij wordt’ schreef men als ‘hij wordet’ of ‘hij wort’. In het Egyptisch werden woorden ook op verschillende manieren geschreven. Variatie in taal is voor opslagredenen, een vorm van memoriseren, en het heeft zo een grotere overlevingskans, naast het feit dat het de mens ook flexibel en creatief maakt. De weerstand die Isaac van der Velde kreeg tegen de afschaffing van de d/t regel wijst op het feit dat mensen vast zitten in emotie-denken en traditie-denken, maar hierin niet regressief zijn, want het oudere Nederlands had dit allemaal niet. Het zijn moderne tradities, en het oorspronkelijke, waarin de sleutels liggen, kent men niet, en wil men niet kennen. Men is barbaars naar de geschiedenis. Ook in de Nederduits gereformeerde dogmatiek wordt hierop gewezen. Al met al is de levende Nederlandse taal om zeep geholpen door al te vaste spellingspatronen. Het is een grote vloek die op Nederland rust, die d/t regel. Men is zich daar op gaan richten, en heeft zo de geestelijke oorlogsvoering lopen verzaken.

Cato de Oudste had gesteld :

“Degenen die serieus zijn in belachelijke zaken, zullen belachelijk zijn in serieuze zaken.”

Het Nederlandse volk is ingenomen door clowns. Zo hebben ze ook met de oude vaderen afgerekend. Het Nederlands is nu geen levende taal meer, maar een dode taal. Alles is klinisch geworden en koud. Ze hebben er een exact vak van proberen te maken, terwijl taal geen exact vak is. Het zijn machtsspelletjes. Ze spelen Russisch roulette met de hoofden van de kinderen. Ieder kind wordt tegenwoordig aan deze taalterreur geofferd, als een moderne Moloch. Zo wordt het kind losgetrokken van de oude vaderen en moederen. Zo groeit het kind op voor galg en rad. Besuikerd en opgezet eindigen ze in de etalages.

Hadden de oude vaderen dan alles al bij het rechte eind ? Neen. Zij waren in de reformatie. Zij waren wachtende op de hemelse boeken die hen verder zouden leiden, zoals gesproken werd in Daniël en Openbaring. Daarom moeten wij niet zomaar klakkeloos alles aannemen wat de oude vaderen en moederen verkondigden, maar wij moeten werken in hun mijnen. De diamanten en andere hemelse stenen zijn nog ruw.

Als de kracht van de mens wordt weggenomen, stelde C. Steenblok, dan wordt de mens tot smeken geleid. Nu, dat kan ook heel bedrieglijk zijn. Ja, de mens moet een smekeling zijn, maar geen vleselijke smekeling die terugverlangt naar de vleespotten van Egypte. Wij moeten smeken tot de dingen van de Heere, maar daartoe ook de weg begaan. 'Koopt van mij.' Als de mens het niet koopt en er niet voor werkt, dan heeft smeken ook geen zin.

In de hel zouden we nog de Heere moeten beminnen, stelde C. Steenblok. We moeten vragen om een klein broodkruimeltje en een klein druppeltje water. Dat leert de mens in de hel, om het kleine weer te waarderen. Jezus was hier ook, en David ook, en David sprak dat de Heere hem in de hel niet alleen had gelaten, in de psalmen. J. Wisse stelde dat Bethlehem het broodhuis was. Daar moesten onze blikken op gericht zijn, niet op Parijs, Berlijn of Londen. In Bethlehem was er wedergeboorte, en dat begon met kleine broodkruimeltjes. Wij moeten met het minste leren leven opdat wij deelhebben aan een grotere geestelijkheid, die veel dieper reikt.

DE VEENENDAALSE SCHEURINGEN IN DE GEREFORMEERDE KERK (1896-1913)

We zien in de geschiedenis verschillende belangrijke uittochten uit de gereformeerde kerk van Kuyper :

1896 - de A-kerkeraad uittocht - de eerste Veenendaalse scheuring in de gereformeerde kerk, terugkerende tot de christelijk gereformeerde kerk
1897 - de van Willikshuizen uittocht - de tweede Veenendaalse scheuring, gaande tot de christelijk gereformeerde kerk
1913 - de Den Hengst uittocht - de derde Veenendaalse scheuring, gaande tot de gereformeerde gemeente

Verdere uittochten :

1920 - de Netelenbos uittocht, tot de nederlands hervormde kerk
1920 - de G. Wisse uittocht, tot de christelijk gereformeerde kerk
1926 - de Geelkerken uittocht, tot de hersteld gereformeerde kerk
1942 - de eerste C. Steenblok uittocht, tot de gereformeerde gemeente (1943, die hij in 1953 verliet, na de dood van Kersten, voor de gereformeerde gemeenten in nederland, een tweede C. Steenblok uittocht)
1944 - de Schilder uittocht, tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk

De predikant W. Den Hengst (1859-1927) had zich eerst bij de doleantie van Kuyper aangesloten, maar verliet die weer vanwege 'de geest van neo-calvinisme'. Met het grootste gedeelte, 2/3, van zijn gemeente, ging hij toen over naar de gereformeerde gemeente. Hij was losgekomen van de Kuyperiaanse 'veronderstelde wedergeboorte' en predikte nu het belang van de bekering.

In 1892 ging het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerk van 1869 over in de kerk van Kuyper, de dolerende gereformeerde kerk, maar er werd toen nog wel onderscheid gemaakt tussen A-kerken, de al eerder afgescheidenen, en de B-kerken, de latere afgescheidenen, oftewel de dolerenden, en er waren ook C-kerken. In 1896 was er echter weer een overloop terug naar de christelijk gereformeerde kerk. Den Hengst bleef in die tijd gewoon nog gereformeerde predikant. Van 1888 tot 1894 was hij predikant in Den Helder, en vanaf eind 1894 in Veenendaal. In 1897 liep een kerkeraadslid, C. van Willikshuizen, over naar de christelijk gereformeerde kerk, vanwege bezwaren over de verbondsleer. In de christelijke gereformeerde kerk waren ze hier veel voorzichtiger mee, en predikten ze de doodstaat van de mens en de oproep tot bekering. Ze vonden Kuyper een losbol die 'zonder handen reed'. Hij was te weinig bevindelijk.

Den Hengst had 1908, 1909, een diepe bekerings-ervaring, en kon zich niet meer vinden in de veronderstelde wedergeboorte leer van Kuyper, wat het neo-calvinisme was van die tijd, maar predikte nu persoonlijke bekering. Het kwam tot de Veenendaalse kerkscheuring. Hij verliet de Gereformeerde Kerk van Kuyper, en volgde zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, door tussenkomst van Laurens Boone van de oud-gereformeerde kerk, die zijn gemeenteleden hadden opgetrommeld. Met de oprichting van de Saambinder begon hij voor dat blad te schrijven in 1919. Je kan inderdaad te ver van Calvijn afwijken, zoals je ook te dicht bij Calvijn kan komen. Calvijn was dan wel een tuliper, maar veel genuanceerder dan het tulipisme van vandaag de dag, wat in principe niet eens meer calvinisme is, omdat ze in principe gewoon een heleboel boeken van Calvijn overboord hebben gegooid of niet eens kennen.

W. den Hengst stelde dat het instituut gebouwd moet zijn op het hemelse woord en niet op het eigen believen van mensen. (De Saambinder, 14/11, 1919)

In zijn boekje 'Uitgetreden. Rekenschap van Gevoelens en Handeling' uit 1913 noemt hij de strijd in de gereformeerde kerk in Veenendaal als een strijd tussen het meer inheemse oud-gereformeerde

en meer van buiten geïmporteerde nieuwe calvinistische gevoelens, wat tot een breuk leidde en waardoor gemeente en predikant overgingen naar het gereformeerde gemeente geloofsgoed. Hij waarschuwde tegen de valse grond van vleselijke gerustheid, de Laodiceaanse leer dus, die in de Kuyper kerk was binnengedrongen. Hij noemde de mens door de zonde verblind en droevige zelfmisleiders.

Den Hengst noemde het belang van de strijd tegen driest ongeloof, begoochelend bijgeloof, en zelfmisleidend waangeloof, tegen de geestelijke boosheden in de lucht, een macht die zich hierin openbaart.

1e Jaargang, nummer 21, extra uitgave, 30 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. 'Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.' (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De kerscheuring van Grootegast (1983-1986), en De strijd van Kersten tegen de andere Jezus

---

DE KERKSCHEURING VAN GROOTEGAST (1983-1986)

De vrijmaking in 1944 was nog maar een dichterlijk beeld van de ware d-day die nog moest plaatsvinden in de innerlijke dieptes van de kerk. Het was een heenwijzing naar iets wat al was geweest en iets wat nog zou komen.

Er was nog een grote strijd, ook in de vrijmaking, tegen de anabole steroïden Jezus, de deus ex machina, de Laodiceaanse Jezus, die zo opgeblazen was dat hij alles wel even zou regelen, en alles al geregeld had, en de kerk waande haarzelf die Jezus, terwijl het de ware Jezus niet om machtszucht en eerzucht was te doen, die wilde niet de grote superheld spelen, maar ging de weg van de zwakheid, en riep de mens op die weg te volgen, niet dat men zomaar gered zou zijn door Jezus op zich. Velen die 'met Jezus op zich', als dingbegrip, als voorwerps-Jezus dus, tot de hemelpoorten komen zullen niet binnengelaten worden, en men weet niet eens wat het begrip 'hemel' eigenlijk inhoudt. Jezus-roepers komen niet zomaar binnen, worden niet zomaar ingeleid tot de hogere waarheden. Men had nog een strijd te voeren tegen geestelijke anabole steroïden, allerlei buitensporige, sjoemelende krachtpatserijen. Het volk wil het niet horen, want ze zijn aan de Jezus-drugs. Dat is een uitwendige Jezus, de Jezus-voor-de-sier zoals Calvijn het noemde en waartegen hij streed. In het Calvinisme waren deze waarheden al gegeven, maar men verruilde het voor botte, ongenuanceerde 'tulip'. Het extremistische 'tulipisme' verving het calvinisme. Calvijn was veel genuanceerder en dialectischer dan de oppervlakkige drap die ze heden ten dage in de moderne westerse kerken opdienen.

Klaas Schilder stond voor een grote optocht uit de Kuyperiaanse gereformeerde kerk in 1944, en die optocht ging tot de vrijgemaakt gereformeerde kerk, wat een begrip werd in Nederland, maar ze waren er nog niet. Het slot begon steeds nauwer te worden en flink te roesten. Er moest nog veel meer gebeuren. Men zat in een fuik, en na de dood van Klaas Schilder kwam er veel indutting. Het monster van Laodicea wilde niet loslaten.

Klaas Schilder was een groot kerkhervormer, de aanvoerder van een grote kerkelijke d-day uit het gereformeerde kerkbewind van Kuyper en de zijnen, maar hij was geen Mohammed, hij was geen Calvijn. Het bleef ergens halverwege steken. Zo spreken we van een dichterlijk beeld wat nog verdiept moet worden, en we moeten verder kijken in de kerkgeschiedenis. De vrijgemaakte kerk, en ook de 1967 afscheiding, de nederlands gereformeerde kerk, werden problematische kerkbewinden op zichzelf. De strijd ging door. Men moest verder reformeren. Het Kuyperiaanse monster was nog maar half verslagen. Alles was half hier.

De kerk was een dingbegrip geworden. Het abstracte begrip in de context van het literaire stijlfiguur was er niet meer. Men begreep deze hyperbool niet meer en had het letterlijk en materialistisch gemaakt, controle-zuchtig. Daarom moest er in de tachtiger jaren wel een nieuw begrip komen van wat de ware kerk is. Er moest nieuw zicht op de kerk komen. De vrijmaking moest voortgezet worden.

De kerk was een object geworden, een economisch verdienmodel, en men kon het object gebruiken om anderen mee rond te bazen. Daarom wil het monster de kerk ook niet laten gaan. Het is bruikbaar voor het beest.

De strijd om het kerk-object leidde in 1983-1986 tot de kwestie J. Hoorn, oftewel de Grootegast scheuring in de gereformeerde kerk vrijgemaakt. Het ging om de vraag wat de kerk is, de definitie van de kerk, en of er zich ook nog gelovigen buiten de kerk bevinden. Het is maar net hoe je er tegenaan kijkt, want kerk is natuurlijk een zeer abstract begrip, net als God. Beide kanten hadden er wel wat goeds over te zeggen. J. Hoorn gaf een hele ruime definitie aan de kerk, waardoor hij ook kon stellen dat alles al binnen de kerk was, in zijn brochure 'Een enige kerk. De troost van de ware gelovigen.' (1984) Het is een zeer dialectisch geschrift. Hij stelt in het geschriftje dat 'de enige kerk' onvergelijkbaar is met wat alles wat mensen aan kerk bedenken en maken. De enige kerk is een maaksel van God wat niet door mensenhanden nagemaakt kan worden, stelt hij. De mens blijft dit wel proberen, maar het lukt nooit. Het is altijd schijn, stelt hij, en de ware kerk prikt daar doorheen.

Hij stelt dat de kerk niet gebonden is aan een plaats, en dus ook niet algemeen en plaatselijk is, maar plaatselijk omdat ze algemeen is. Een zeer dialectische uitspraak. Hij noemt dat de ware kerk ons al gevonden heeft. Het is allemaal een kwestie van semantiek. De kerkeraad stelde dat de kerk veel ruimer was, en dat er ook gelovigen buiten de kerk waren die geroepen moesten worden, en zo bonjourden ze J. Hoorn weg. Het is maar hoe je dingen uitdrukt. Aan beide kanten werd er wel wat waarheid gesproken. Daarom was het ook zo dialectisch. Heel vaak kun je ja en nee als antwoord geven op vragen. Op mijn theologische opleiding werd er altijd al gezegd dat er een spanning lag tussen het ‘alreeds’ en ‘nog niet’. Bij J. Hoorn was er geen wordende kerk, maar de bestaande kerk. Daarom zijn alle gelovigen al binnen. De volheid van de kerk is er dus altijd al geweest in zijn leer. Er schijnen dan wel ongelovigen zich te bevinden binnen haar die haar totaal verwoesten, stelt hij, maar hij wijst dan op Calvijn die het over de onzichtbare kerk had die zich bevindt binnen en kleiner is dan wat zichtbaar is.

J. Hoorn stelt dat de kerk bestaat door de scheppende kracht van het Woord van God. Die kerk is dus niet verbonden aan plaatsen of personen, maar wel plaatselijk en persoonlijk, juist omdat het algemeen is. Het heeft niks met mensenhanden te maken. God bewaart het. Deze kerk is tot de aarde gekomen, tot mensen die uit stof zijn gemaakt. Dat was de opdracht van de kerk, stelt hij, dus die zweeft niet hoog in de wolken. Hij vergelijkt het met de opdracht van de zoon die neergedaald is tot de lagere aardse gewesten. Ook al is de zoon dan daarna weer opgestegen ver boven alle hemelen, het was om alles tot volheid te brengen hier op aarde, stelt J. Hoorn.

Waar heeft hij het dan over ? Hij noemt de kerk net als Calvijn ‘onze moeder’, en niet alleen dat, maar ook ‘onze vrije moeder’. Zij is ongebonden, niet gebonden aan een persoon of kerkgebouw, maar zij is in die hoedanigheid wel hemels verbonden, als bruid. Vanwege deze vrijheid in verbondenheid zijn ook wij vrije kinderen. Daar komt het betoog van J. Hoorn in feite op neer. Hij noemt dan, weer zeer dialectisch, dat wij daarom moeten toetreden. Niet om kinderen van haar te worden, want dat zijn we al, maar om ons als kinderen van moeder te gedragen, om haar als de moeder van allen te vereren. Net als Calvijn houdt J. Hoorn er dus amazone theologie op na. Deze theologie komt ook ruimschoots naar voren in de nieuwe bijbel. Zo ook in de nieuwe bijbel catechismus.

Jezus sprak :

‘Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.’
Johannes 10:16

Let op het woordje ‘worden.’ Er ligt dus een theologische spanning tussen het worden en het alreeds zijn. Teveel gericht zijn op het ‘zijn’ kan in slaap doen sussen. We zijn nog in wording. De reformatie moet doorgaan. Stilstand is fataal. J. Hoorn stelt dus zeker wel dat we moeten ‘toetreden om ons als kinderen van moeder te gedragen,’ wat een synoniem is van ‘wording’, dus dit is allemaal semantiek. Als er teveel de aandacht wordt gericht op de wording, en dit is een menselijke wording, een valse wording, dan moet juist de zijns-factor van het inwendige aangebracht worden, wat ook wel nodig was in de vrijgemaakt gereformeerde kerk, waar ook wel degelijk het gevaar lag dat er hard werd gewerkt aan eigen koninkrijkjes. Al met al was de kerkstrijd van de jaren 80 om het kerkbegrip dus van belang. Het bracht verdieping aan. Men nam zorgvuldig onder de loep aan beide kanten wat men nu eigenlijk geloofde.

DE STRIJD VAN KERSTEN TEGEN DE ANDERE JEZUS

Kersten was woedend met het komende kerstfeest van 1920. Hij was als Jeremia apart gezet in de toorn en het oordeel des Heeren. Hij spreekt erover in de Saambinder van 10 december. Hij noemde dat het kerstfeest allemaal om het uitwendige ging, het dreigde meer en meer te ontaarden. Nee, pasen, daar moest de wereld niet zoveel van hebben, stelde hij, want op het pasen stond de leeuw van de stam van Juda op in overwinning om verschrikking te verspreiden over alle helse wachters, met dodelijke schrik en beroering. Het kerstfeest was aantrekkelijk voor de sentimentele wereld, stelde Kersten, want die is natuurlijk gebaseerd op het emotie-denken en ook emotie-theologie, en daar paste een onschuldig kind in doeken gewikkeld prima bij. Kersten noemde het een licht bewogen oppervlakkig aangedaan feestelijk gevoel waar de wereld door werd gedreven. Kersten bulderde dat er juist spot werd gedreven met het hemelse geboren kind. Allemaal zitten ze om de kerstboom om op de geschenken te wachten, en die kerstboom zou zelfs in de herberg te vinden zijn. Het was tot een feest van vermaak geworden, en de eigenlijke boodschap was uit het zicht verloren. Ook dronkaarden zijn met dit feest gemoeid, stelt Kersten.

Kersten was vol met de toorn des Heeren die op hem was nedergedaald, en hij gaf precies aan wat er gaande was, want hij stelde dat het onschuldige kindeke de mens ten val was gezet. De doeken, de kribbe, de stal, alles zou in het oordeel op de ziel van de mens branden. Ja, hij stelde dat omdat ze God probeerden te bedriegen, God hen zou bedriegen, en daartoe was Jezus gezonden. Als valstrik. Dat was hun verdiende loon. Ook Calvijn stelde dat

de sier-Jezus hen tot het verderf zou leiden. Het is dus allemaal niet zo onschuldig. Ze hebben een bom naar binnen gehaald. Het is het paard van Troje. Wat voor een Jezus-gruwelen hebben de mensen van het evangelie gemaakt. Het lijkt nergens meer op. Het is niet meer zoals het was. Ze zijn er met een andere Jezus vandoor gegaan die niets meer met de hemelse leer heeft te maken. Een ander evangelie is er in het westen gepredikt. Het is allemaal new age en persoons-verheerlijking. We worden in het westen totaal maar dan ook totaal bejezust, waar de oude vaderen tegen streden en tegen waarschuwden.

Het kindeke zou in ons geboren moeten worden, stelde Kersten. Hij vraagt zich af wat die afgekapte boom met lichtjes en geschenken moet in kerk en huis, en stelt dan : Breek af die kerstbomen, en komt tot de conclusie dat al zou het kindeke duizendmaal geboren zijn, maar niet in u, dan is het voor u verloren.

Kersten was een veel vuriger prediker tegen de wereldsgezindheid dan Kuyper, die nog vol met compromissen zat. 1913 was een belangrijke Veenendaalse uittocht uit de Kuyper kerk tot de leer van Kersten. Die zat toch een laag dieper dan de gereformeerde kerk. Ook de kerk van Kersten had zijn problemen. Daarom moest de afscheiding in 1953 wel komen, de Steenblokkiaanse afscheiding, en ook toen waren ze er nog niet. Het is een doorgaande reformatie. Hier leidden de christelijk gereformeerde kerk en de gereformeerde gemeente die zich afgescheiden hielden van de Kuyper kerk wel naartoe uiteindelijk.

Een zelfde betoog zoals Kersten hield over het wereldsgezinde kerstfeest kan men ook houden over de wereldsgezinde verjaardagsfeesten. Ook Jeremia moest zich van dat soort feesten afzijdig houden. Het zijn verleiders langs het smalle pad die de mens willen teruglokken. Pas op voor de omkopers, de phishers, de groomers. Zij kennen door en door de zwakke plekken van het vlees, en maken er zeker gebruik van om het maximaal uit te buiten voor de Laodiceaanse koophandel. Ze leiden je van product tot product, totdat je zelf ook een product bent geworden. Ontwaakt gij die slaapt. Het is al laat.

In principe riep J. Hoorn (1949-2013) niet meer. Het getal van de ware kerk was al vol. Daarbuiten was de schijnkerk. Ismael riep ook niet meer. Die had ieder mens tot zijn vijand, als een beeld van het toetsen. Paulus stelde dat we iedere gedachte als krijggevangene moesten nemen. Wij moesten worstelen met elk idee, elk bedenksel. Ismael ging dieper in de wildernis dan enig mens was gegaan, om alles achter te laten. In het diepste van de wildernis bouwde hij zijn gebedsoord. Hij baande de weg. Hij was geen roepende in de woestijn zoals Johannes de Doper. Hij was verstoten, en moest zien te overleven ver weg van de mensheid. Soms is dat nodig, maar we mogen het nooit verabsoluteren. Het is onderdeel van de dialectiek, van het draaiende wiel van de theologie en God’s voorzienigheid en soevereiniteit.

God’s profeten spreken soms duistere raadselen. Het één sluit het ander niet uit. Jezus sprak soms ook harde woorden die niet begrepen werden, en dan verlieten de mensen hem soms, in hun verharding. We moeten de hemelse woorden op hun diepte schatten. Bovenal gaat het om geestelijke betekenissen. Als de leeuw brult dan is het hard, wreed, snijdend en onbegrijpelijk, zielsverwoestend, maar dan kan alleen de Heere uitleg geven. De Heere zal zich nooit schikken naar de begeertes van de mensen, want die zijn eigengerechtigd en verduisterd in hun gedachten en hun hart.

1e Jaargang, nummer 22, 1 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Goudse kerkscheuring (1974-1976), en Calvijn en de Evangelisten - 8

DE GOUDSE KERKSCHEURING (1974-1976)

Jezus is tot dingbegrip geworden in de moderne kerken. Het functie-begrip hebben ze weggekapt, en het een eigen functie gegeven. Kersten was woedend over het Jezus-misbruik in zowel wereld als kerk. Ze hadden van Jezus een object tot vermaak gemaakt. De gemeente raakte na het heengaan van Calvijn steeds meer en meer verwend, en dit drong ook steeds meer door in de gereformeerde gemeente na het heengaan van Kersten. Vandaar dat C. Steenblok stelde bij de grote 1953 scheuring dat de gereformeerde gemeente wereldsgezind aan het worden was, en ook oppervlakkig en voorwerpelijk. Jezus werd als een sluierterm gebruikt, als een voorwerp. Het ging niet meer om de inhoud. In het Hebreeuws is yeshua het sterven aan jezelf op het slagveld. Kijk wat ze ervan hebben gemaakt. Het is een pot met een smeerseltje erin geworden. Het heeft vele gemeentes een ‘air’ gegeven, met hun sier-Jezus, waar Calvijn ook in grote woede tegen predikte. Kersten stelde dat Jezus was gezonden als een valstrik voor de wereldsgezinden, voor de objectivisten. Alles wat ze ervan hadden gemaakt, het stalletje, het kindeke in doeken gewikkeld, de kribbe, enz. het zou hen kapot branden in het oordeel. Ja, het zou branden in hun handen. Het zou hun ogen gaan wegbranden. Dat komt ervan. Kersten was woedend op al die spot, want dat was wat het was. Jezus was slaaf geworden van hun begeertes, en allemaal die makkelijke wegen die ze hadden gemaakt, alsof Jezus een ja-knikkende opa is, een suikeroompje.

Nu was de gemeente aan het afdrijven. Kersten was heengegaan, en C. Steenblok richtte de GGiN op als een ark van Noach, en bleef waarschuwen. Zijn hamer bleef kloppen. Ook binnen de gereformeerde gemeente waren er Steenblokkianen, zoals de predikant M. J. van Gelder (1938-2021). In de zeventiger jaren was er een grote strijd om de gereformeerde gemeente, tegen van Gelder, want hij predikte min of meer Steenblokkiaans en beschouwde de gemeente in grote lijnen als onbekeerd. Hij zou te voorwaardelijk prediken, alsof de zondekennis voorwaarde is voor het heil, en daar viel de kerkeraad van Gouda hem op aan, en ze dienden bezwaar tegen hem in, wat uiteindelijk tot een scheuring leidde waardoor ze Hervormd werden.

Er was een lichtere, meer evangelische vleugel die door de aanval op de Steenblokkiaan M.J. van Gelder graag de gereformeerde gemeente zou willen overnemen, maar uiteindelijk moesten ze toch wijken voor de zwaardere predikanten. De zeventiger jaren kenmerkten zich door deze aanvallen.

M. J. van Gelder wees op het voorbeeld van de gereformeerde oudvader Ralph Erskine (1685-1752), die stelde dat geboden en evangelie als naald en draad waren. Eerst gaat de naald vooruit en trekt dan de draad mee, dus de geboden prikken ons, waardoor we aan de zonde sterven, als zaad in de grond, wat in principe het evangelie is. Natuurlijk zijn er dus voorwaarden in de natuur. De mens wil het onvoorwaardelijke en het voorwerpelijke, maar dat is iets van het vlees wat moet sterven. De predikanten zijn geroepen om deze boodschap te prediken. Vaak staan dan de lekenkerkeraden die van toeten noch blazen weten tegen hen op. Die willen alles de gemakkelijkste weg. Zo bazen ze de predikanten weg, of de predikanten weten stand te houden, want vele predikanten stonden achter M.J. van Gelder.

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 8

Als we het over Calvijn’s nuances van tulip hebben, dan wijzen we bijvoorbeeld op zijn verklaring van Mattheus 22:37, over het liefhebben van de Heere uw God.

Calvijn stelt dat we God op een hele andere wijze moeten beminnen dan de mensen doen. God vraagt geen dienst en eerbewijs, stelt Calvijn, maar liefde, want de liefde is de vrijwillige dienst, die God behaagt. Hij stelt dat de liefde tot God het begin van de vroomheid is, want God wil niet dat de mens gedwongen gehoorzaamt. Dat veracht God. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend zijn. Hier spreekt Calvijn dus over die diepere natuur in de mens. Dit gaat ook in tegen de al te dwangmatige tulip. Hij matigt dus tulip hier, en laat het meer van twee kanten komen, anders zou de mens slechts een slaaf zijn van God, wat God dus niet

wil.

Calvijn valt hier twijfel aan als de moeder van de traagheid, waarmee in principe wispelturigheid wordt bedoeld. Er is goede twijfel en slechte twijfel.

In de theologie van Calvijn zijn meerdere lagen aangebracht, als we het over de wil hebben, want onder de wil van God ligt het raadsbesluit van God, en onder de wil van de mens ligt nog de diepere natuur van de mens, waardoor het ook niet anders kan dat Calvijn's beschrijving hiervan dialectisch is. Er spelen dus een heleboel factoren mee waardoor het dus telkens anders is.

Al met al, stelt Calvijn, moet de mens er om bidden beteugelt te worden met een gewillige vrees, opdat we niet bandeloos en goddeloos worden onder de brandmerken van de tucht, want dat zou meer kunnen losbreken. De naakte kennis van de wraak die God nemen zal zou ons anders nog meer kunnen opstuwen. Calvijn waarschuwt ook dat we het koninkrijk der hemelen niet naar vleselijk gevoel beoordelen en niet naar de kleine maatstaf van het verstand, maar wij moeten het verborgen raadsbesluit van God aannemen en bewonderen.

'Wij waren deels demonisch bezet', stellen de oudvaderen in de wolk van getuigen (Kersten), vanwege de duistere tijden waaruit de kerk komt. Het is daarom ook onzin om de oudvaderen te gaan verabsoluteren en vergoddelijken, want zij waren ook nog gewoon op weg. We moeten ze wel eren en van ze leren. Calvijn was ook veel duisterder bij nader inzien dan mensen over het algemeen dachten. Hij was niet vies van de doodstraf, en ook niet van marteling, als dat in zijn ogen toepasselijk was, en dat kon ook vanwege zijn 'vergoddelijking van de staatsrechten'-leer, wat echt niet wilde zeggen dat hij alles maar van de staat pikte, maar het ging dan meer om de kruizing tussen God en staat, en men zou alleen de overheid moeten dienen naarmate de godsdienst dat toestond. (Verkl. Mattheus 22:21)

Nee, dat ging verkeerd bij Calvijn. Hij sprak de doodstraf ook goed. Het werelds gezag is door en door corrupt, ook al is de kerk eraan verbonden, want er was ook een corrupte kerk, volledig afgetrapt van haar profetisch en demonologisch fundament. Men werd gedreven door bijgeloof gebaseerd op misvertalingen. Het was in die dagen ook gevaarlijk om het oneens te zijn met Calvijn. Hij was er niet vies van als andersdenkenden de doodstraf toebedeeld kregen, en misbruikte hierin ook zijn eigen gezag. (zie bijv. zaak Servetus) Dit wordt steeds meer door calvinisten erkend, dat Johannes Calvijn ook een zeer duistere kant had die niet goedgepraat kan worden, maar wat ook met de tijd zelf had te maken. De kerk was nog bezet terrein. En dan is het van belang af te meten wat nu de daadwerkelijke en ware kerk is, zoals in de tachtiger jaren gebeurde en moest gebeuren. Calvijn kende de corruptie van de kerk, en streed er ook tegen, maar zat daar zelf ook deels nog onder. Het is daarom een brug te ver om Calvijn te gaan verabsoluteren en objectificeren. Hij was een grootmacht in de kerk waardoor God werkte, en God fundament legde, maar het moet niet overdreven worden. Zo is dat met meerdere dingen, ook met bijbelse fundamenten, waar Karl Barth op wees. Verabsolutering van voorouderlijke macht heeft niets meer met het smalle en lange pad naar het hemelse Jeruzalem te maken. Dat is de deus ex machina. De voorouders hadden geen supermacht. Het waren geen superhelden die alles konden en alles wisten. Dat zou een zwaar Laodiceaanse gedachte zijn van 'zij hadden aan niets gebrek, waren rijk, en hadden de volle waarheid al,' terwijl ze naakt, arm en ellendig waren. Het is een gevaarlijke gedachte die in de kerk is binnengeslopen. Het heeft de mens doen indutten. Zelfs de oude bijbel stelde al dat er rovers waren in het heiligdom. Oh, blind volk, laat uw blindheden en fabels toch los. Kersten sprak in 1920 al profetisch dat Jezus tot valstrik was gekomen, voor hen die het voorwerpelijk tot een afgod van plezier hadden gemaakt, geheel los van de betekenis. Ze liepen weg met hun kindeke Jezus, als een bespotting, maar het zou in hun armen gaan branden in het oordeel. Ze zouden wensen dat ze de stal en de kribbe niet hadden aangeraakt op die manier, om er koopwaar van te maken.

Wat heeft men met die waarschuwing van Kersten gedaan ? Het is alleen maar erger geworden. De geest van lichtzinnigheid en overmoedige dartelheid brak steeds meer en meer door in de kerk, vooral na het heengaan van Kersten en het vertrek van C. Steenblok. Ook het heengaan van Klaas Schilder bracht de kerk in valse gerustheid. Nu kon de kerk doorgaan met feesten. Daarom waren de Goudse scheuringen in de zeventiger jaren ook op zijn plaats.

De geesten om ons heen zien ons niet, kennen onze taal niet, maar zij spelen in op de problemen, werken met het materiaal hen gegeven, ook al begrijpen ze het niet. Zij komen uit een hele andere wereld. Zij zijn de voorwerpelijken.

In zijn verklaring van Romeinen 13 over het gehoorzamen van de overheid raast Calvijn door, volledig voorbijgaande aan het feit dat het verkeerd is vertaald. Hij gaat zo ver te stellen dat zij die tegen de doodstraf strijden die door de overheid wordt opgelegd tegen God zelf strijden die hierdoor de hemelse wraak uitoefent. Hij geeft de staat bijna goddelijke status, direct of indirect. En hij waarschuwt tegen wat hij nieuwsgierigheid noemt over het uitpluizen van hoe die rechterlijke staatsmacht werkt, dus hij gaat zo volledig voorbij aan de noodzaak van de

geestelijke territoriale oorlogsvoering, alhoewel hij het op andere plekken ook weer nuanceert en matigt, vanwege zijn dialectische natuur, maar hij doet soms zeer gevaarlijke uitspraken, zeer kort door de bocht, en pas veel later probeert hij dat dan weer af te zwakken. Je moet daarom ook niet met zinnetjes wegrennen, maar het in het grotere verband blijven zien, maar het is al erg genoeg. Calvijn gaat zichzelf soms flink te buiten, en fantaseert en speculeert er op los met ruige uitspraken alsof de volheid des Heeren al is gekomen en in de staat is nedergedaald, wat 'pseudo-theologische romantisering' is, als een bijwerking van de deus ex machina, die ook deels door Calvijn heenwerkte, hoe geleerd en genuanceerd hij ook vaak was. Hij had twee zijden. Hij was ook nog deels bezet gebied. Soms was het gewoon bruut op het niveau van een theocratische flutroman. Wij moeten in de gaten blijven houden dat de duivel de overste is van deze wereld, zoals de oude bijbel ook terecht heeft gesteld, en ons ervoor heeft gewaarschuwd. Dat het een gesel in God's hand is wil niet zeggen dat we dan alles maar schoon kunnen praten met mooie woorden. Er is ook een strijd te leveren, en zeer zeker spreekt Calvijn ook zo nu en dan over die strijd. Hij is en blijft dialectisch, maar dat gaat niet altijd goed. Het is een oude machine van levensbelang, maar ook met doodsgevaar, want er ontbreken nogal wat schakels. Vandaar dat de reformatie verder moest na Calvijn, maar ook waren die ontbrekende schakels potentieel en sluimerend aanwezig in de dieptes van zijn leer, als die tot een goede exegese zouden komen. Vandaar dat calvinistisch-gereformeerde exegese zo belangrijk is tegen de geest van al te gemakkelijk neo-calvinisme die het al te veel afzwakt en te waterig maakt (Kuyper). Hierin was de predikant W. den Hengst sleutel in de Veenendaalse kerkscheuring. Uiteindelijk voegde hij zich bij Kersten.

Nu, het geraas van Calvijn over Romeinen 13, het geheel uit zijn verband halende en uit de oorspronkelijke grondtekst, is de basis van het TULIP-gebeuren, net zoals Calvijn's leer van de eeuwiggroeiende blijdschap, en zo deelt hij zijn opium uit, ook wel ED-TULIP genoemd, of de TULIP of ED (de tulp van Ed). We krijgen hier een beetje zicht op welk skelet Calvijn vereert, onder wiens plak hij zit, als een mascotte, een familie-wapen, of clan-wapen, en eerlijkheidshalve gaat hij met deze mascotte of afgod om als eb en vloed, want Calvijn komt dan weer tot zijn zinnen, en relativeert alles dan ook weer, na zijn al te krasse uitspraken, maar het blijft potentieel gevaarlijk, en dat moet gezegd worden. Al met al is het Russisch roulette, en zijn er overal gevaarlijke boobytraps in de leer van Calvijn die ontweken dienen te worden, die ontruimd dienen te worden, geanalyseerd en uitgeschakeld, door ze in ruimere context te plaatsen. Wij zijn geestelijke mijnenruimers in dat opzicht. Toch is er een weg hier doorheen. Men moet de wildernissen van Calvijn leren kennen. In de stad blijven is geen optie. We worden geroepen. Het calvinisme is een ruwe diamant. Calvijn staat hoe dan ook voor een belangrijke uittocht uit Laodicea.

1e Jaargang, nummer 23, 2 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Een zwaar onderwerp waarover vele misverstanden zijn, en Bespreking van Den Hengst’s kerkgeschiedenis in de Saambinder

---

EEN ZWAAR ONDERWERP WAAROVER VELE MISVERSTANDEN ZIJN

De zonde tegen de Heilige Geest, ook wel de onvergeeflijke zonde genoemd : Wat is het precies ? Feit is dat de psychiatrische klinieken volzitten met mensen die denken deze zonde begaan te hebben. Toen Kersten jong was hoorde hij ook over deze zonde, en hij werd bang. Later riep hij op tot grote voorzichtigheid over dit onderwerp, niet tot vooroordelen te komen als mensen zich wereldsgezind gedragen, want de duivel is sluw genoeg om mensen in hun onnozelheid te vangen met dit soort dingen.

Wij hebben het altijd uitgelegd als : De onvergeeflijkheid zit hem erin dat zij de zonde niet goedmaken en zich daarin volharden, want er moet altijd bekering en goedmaking vooraf gaan aan de vergeving van de zonde. Zij die dus een onvergeeflijke zonde hebben gedaan hebben dit niet per ongeluk gedaan, maar doen het expres en willen het niet goedmaken, totdat ze aan de zonde gelijk zijn geworden. Zoals Kersten het zegt : die zonde is hartelust die zich moedwillig verhard en berouw uitsluit, dus dat doet die zonde zelf. Als je bang bent dat je die zonde hebt bedreven is het dus een teken dat je die zonde niet hebt bedreven, want bedrijvers van die zonde maken zich daarover niet druk.

Kersten stelt dat hen die in onuitsprekelijke droefenis en benauwdheid zijn gekomen vanwege de gedachte aan die vreselijke zonde daarvan vrij zijn. (De Saambinder, 10/12, 1920) Hij stelt dat degenen die in die zonde leven hoog van hart zijn, nooit innerlijk verslagen zijn, ze hebben geen smart over de zonden. Ze zijn onvergeeflijk puur omdat ze daartoe niet in aanmerking willen komen. De zonde is hen goed zo. Daar hebben ze voor gekozen. Op zo’n punt komt niemand zomaar. Er is hoop voor hen die tot de wereld dwalen, en tot hen die spotten. Er is hoop voor hen die Jezus hebben gekruisigd, want zelfs Jezus bad nog voor hun vergeving. Kersten stelt dat de bedrijvers van onvergeeflijke zonde weten wat ze doen, en dat die zonde niet in God’s kinderen is.

BESPREKING VAN DEN HENGST’S KERKGESCHIEDENIS IN DE SAAMBINDER

Vanaf het prille begin van de Saambinder in 1919 gaf W. den Hengst, bekend van de Veenendaalse kerkscheuring (1913), kerkgeschiedenis lessen in het blad. Hij was inmiddels min of meer een Kersteniaan geworden, oftewel overgegaan met het grootste deel van zijn gemeente tot de gereformeerde gemeente, na gediend te hebben in de gereformeerde kerk van Kuyper. Het was voor hem allemaal niet meer houdbaar in de Kuyper kerk.

Hij spreekt over de lijn van reformatie en deformatie die langs elkaar liepen in de kerkgeschiedenis. Hij noemt dat ver vóór de reformatie het land Germaans was met Batavieren en Friesen. De Germaanse stammen waren ruw en hielden van honigmede, bier en dobbelspelen, stelde hij. Dat was nog voordat het christendom op kwam zetten. Hun godsdienst was natuurdienst. Hij noemde dat er een verschrikkelijke oorlog kwam tussen hun goden, waarbij in vergelijking de eerste wereldoorlog slechts kinderspel was. (Saambinder, 12/12, 1919)

Het hele mythologische verhaal van de Germanen kruiste ergens met dat van de christenen. Den Hengst bespreekt dan de komst van Willibrord, die vijf moederkerken stichtte in Nederland. (SB, 9/1, 1920)

De Friezen en de Saksen in Nederland waren gehecht aan hun zonden van bloedwraak en drank, gepaard gaande met hun dobbelspelen, stelde den Hengst. Ze waren ook gehecht aan hun vrijheid hierin. Ze werden overwonnen door Karel de Grote, die hen drong het christendom te omhelzen. Maar dit zorgde voor een oorlog met de Noormannen, de Odin-vereerders, die fundamentalistisch germaans waren en na Karel’s dood met hun drakenschepen kwamen om de kerkelijken te doden of weg te voeren, en om kerken en kloosters te verwoesten. Ook gehele steden en dorpen werden verwoest. De christenen baden om verlost te worden van de noormannen, stelde den Hengst. Rond het jaar 1000 werd het rustiger, hielden de aanvallen op. (SB, 13/2. 1920)

Hij stelde dat het christendom verviel tot vormendienst en werd als de doodsvallei van Ezechiël (SB, 9/4, 1920)

Hij bespreekt dan de opkomst van de boete predikers, bijvoorbeeld de Waldenzen, de armoedsbeweging. Hij noemt ze de voorlopers van de hervorming. (SB, 14/5, 1920)

Hij heeft het dan over de reformatie in Nederland, die eerst in de zuidelijke Nederlanden (België) begon. Er was strenge weerstand door Karel V. Mensen werden gemarteld. Velen vluchtten uit Nederland en hebben in andere landen toen Nederlandse ballingen-kerken tot bloei gebracht. Overal werden er heimelijke kruisgemeenten opgesteld. Ze moesten ook schuilnamen gebruiken, om niet door de vijand te worden ontdekt. In 1567 werd Alva naar Nederland gezonden. Nog meer mensen ontvluchtten toen het land, want er zouden nu wat moordjaren komen. Hij was gekomen om de ketters te straffen. Na het volk gemarteld te hebben vertrok hij weer in 1573.

Met de komst van Alexander Farnese, de hertog van Parma, werden de zuidelijke Nederlanden heroverd voor Spanje. In 1584 en 1585 was er een grote uittocht van zuidelijke gereformeerden naar het Noorden, naar het vrijgevochten Holland, stelt den Hengst. De hertog werkte hieraan mee, dus die was milder naar de calvinisten toe dan zijn voorgangers. Ook trok men naar Zeeland. Zuid-Nederland liep leeg. De eerst grote bloeiende handelssteden van het Zuiden waren dood. Het calvinisme had dit allemaal meegenomen in de uittocht. (SB, 8/10. 1920)

Het calvinisme was toendertijds rijker dan het nu is, want er is veel weggekapt door het modernisme, om het voor deze tijd populair te maken. Men heeft water bij de melk gevoegd. (Dat is overigens een nieuwe bijbels gezegde) De uittocht van de Zuidelijke Nederlandse calvinisten naar het Noorden had een grote invloed op het Noorden. Het calvinisme begon daar toen het veel mildere zwinglisme te overvleugelen. Den Hengst stelt dat het Calvijn is geweest die hoofdzakelijk de reformatie in Nederland heeft bevorderd en geleid. (SB, 12/11, 1920)

Dan bespreekt Den Hengst het overblijfsel in de zuidelijke Nederlanden. In west-Vlaanderen heilden de wilde geuzen, ook wel bosgeuzen genoemd, al tijdens de dagen van Alva stand, in een uitgestrekt bos- en heuvelland bij Oudenaarde, stelt Den Hengst. Ook hun nakomelingen hielden daar stand. Er werden daar zeven vlaamse kruisgemeenten opgesteld. Hij spreekt ook over een jarenlange geheime gereformeerde gemeente in Antwerpen. (SB, 26/11, 1920)

Hij heeft het dan over Wouter de Lutherse monnik die in 1520, dus een paar jaar na de reformatie in Duitsland, in Zuid-Holland predikte en in Delft de grondslag legde voor de eerste gereformeerde gemeente in Nederland. Maar het was gevaarlijk vanwege de vervolgingen door Karel V om kruisgemeentes op te stellen, stelt Den Hengst. En één zwaluw maakte nog geen zomer, stelde hij. Tienduizenden werden er gemarteld en gedood, en velen weken naar andere landen. (SB, 10/12, 1920)

1e Jaargang, nummer 24, 3 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Gewoon schaap of geslacht lam ? en Te licht bevonden

---

GEWOON SCHAAP OF GESLACHT LAM ?

Een verlamde man wordt als een lam, of geslacht lam, tot de amazone gebracht, oftewel de leidsvrouw in de leer van Calvijn, als een beeld van het Woord. Ook C. Steenblok werkte verder op dit beeld, namelijk dat een man zijn vleselijke mannelijke kracht in verbrokenheid diende te verliezen om tot de Heere te komen.

Als Jezus het in zijn eigen taal, het Aramees, over de schapen heeft die zijn stem horen, dan kan het ook vertaald worden in ‘lammeren’. Het laat zien dat ze ook Jezus in zijn dood volgen, als geslachte lammeren. Schapen zijn soms een beeld van kuddegezindheid, en dat kan al snel verkeerd aflopen. Schapen kunnen soms valse volwassenheid uitbeelden, als iets Laodiceaans, terwijl het geslachte lam wat zich vernedert heeft tot de dood daar juist tegenin gaat.

Hetzelfde woord wordt in het Aramees gebruikt voor het verloren schaap, dus er kan ook ‘verloren lam’ bedoeld worden, wat er ook op wijst dat men een heleboel van het lam heeft weggegooid, het dagelijkse offer heeft gestaakt, het kruis heeft weggeworpen. Dan wijzen we op Filippenzen 2, op het zijn van de minste, te gaan tot de kruisdood opdat alle vlees afsterft. Dat heeft niet slechts Jezus gedaan. Dat moeten we allemaal doen. Calvijn noemde Jezus een voorbeeld en een herinnering, en er zou nog verdieping moeten komen over wat het nu precies was en voorstelde, wat het betekende, wat voor functie het had, want ze waren in die tijd er nog niet klaar voor. Dit was slechts de taal waarin men deze boodschap doorkreeg. C. Steenblok stelde dat ze nu nog de nieuwe taal moesten ontvangen, de nieuwe tongen, namelijk van het klagen, wenen en zuchten over de zonde, als een smeekbede tot de Heere.

Maar men kwam slechts als schapen tot de Heere. Men wilde geen geslacht lam zijn. Men wilde de natuurlijke en vleselijke krachten niet verliezen. Men wilde nog wat voorstellen onder de schapen. Men wilde nog bewonderd worden. Men wilde nog vleien. Men wilde geen kind worden. Dat is een probleem, ziet u, dat ze al het Aramees hebben weggekapt uit het evangelie, en het zo een heel ander, heel eenzijdig evangelie is geworden.

Kersten stelde dat de voorwerpelijke prediking niets is zonder de onderwerpelijke prediking. We mogen de diepte van het kruis, van het geslachte lam er niet uithalen, en het pad van het geslachte lam, wat we allen behoren te gaan. Men heeft dat eruit gesneden. Kersten noemde de voorwerpelijke prediking een verachtelijke prediking die stelt dat het genoeg is dat Jezus de zaligheid in zijn algemeenheid verwierf, en over de toepassing wordt niet gesproken. De voorwerpelijke prediking doet alsof het voor iedereen zomaar voor het grijpen ligt, stelt Kersten, alsof je het heil maar gewoon aan moet nemen, en in Jezus moet geloven. Zo werkt het niet, stelt Kersten. De oppervlakkige belijder wordt zo in slaap gesust. De kerken zitten vol met volgzame schapen van dit andere, voorwerpelijke evangelie. Ze zijn gerust in hun historische geloof, stelt Kersten. Ze kibbelen maar, en zijn vol met vooroordelen, en vleien ondertussen met de brave predikanten die hen naar de mond spreken, die het Woord des Heeren niet durven te prediken, maar water bij de melk hebben gevoegd om het de mensen niet te moeilijk te maken, het hen naar hun zin te maken. Het zijn geen kerken meer, maar tenten van vermaak. Met de hete aardappel in de keel brengen ze hun slaapliederen, dat het al volbracht is, en dat Jezus hen onder hun hoede heeft, maar ze prediken niet van berouw, bekering en boetvaardigheid, van het afdalen in de putten van de zondekennis. Ze prediken niet de daadwerkelijke verhouding tussen Adam en Jezus. Ze spreken afrondend.

Ze prediken het smalle pad en de enge poort niet, waardoor maar enkelen zullen kunnen gaan. Kersten noemt de voorwerpelijke, oftewel oppervlakkige prediking hetgeen de mens doet verstenen. Hij noemt het gekibbel van de voorwerpelijke kringen die strijden tegen de predikanten die het Woord nog brengen. Er wordt eindeloos over geklaagd, want ze hebben verwende oren, stelt hij. Ze hebben hun eigen speciale lievelingspredikanten waardoor ze op droggrond gerust zijn geworden voor de eeuwigheid. Dit soort religie is de opium van het volk. Dan moeten we opstaan. Dan moeten we op de bazuin blazen : ‘Oh volk, keert toch terug, wordt toch wakker.’

Kersten stelt dat ze door een overmaat aan voorwerpelijkheid hun geweten hebben verloren. (SB, 9/4, 1920).

TE LICHT BEVONDEN

We mogen Jezus niet te grabbel gooien, stelde C. Steenblok. Zij die niet weten wat zonde is en hoe diep zonde gaat en hoe de wereld in zonde is gevallen zouden een gevaar kunnen zijn in de hemel, en daarom worden ze niet toegelaten. Laten we goed beseffen dat C. Steenblok onder een engelenmacht stond om deze belangrijke boodschap te prediken, net als Kersten. In wezen was C. Steenblok de opvolger van Kersten, en dat begon men in de gereformeerde gemeente meer en meer te ontdekken, en meer en meer predikanten werden Steenblokkiaans, omdat ze het grote verval om zich heenzagen waar C. Steenblok zo voor had gewaarschuwd. En ja, hij had ook tegenstanders in de gereformeerde gemeente, de lichtere predikanten, die het volk graag bedrogen en van Kersten waren afgeweken na zijn dood. Mierzoete snoepjes zouden het volk niet kunnen redden. Ze hadden een bitter medicijn nodig. Predikanten hebben een grote verantwoordelijkheid naar hun toehoorders. Wat Kersten, C. Steenblok, F. Mallan en ook M.J. van Gelder en vele andere Kersteniaanse en Steenblokkiaanse predikanten in de GG en de GGiN zagen was dat de kerken vol zaten met ingedutte schapen die niet op het pad van het geslachte lam waren. Ingedutte, kibbelende, roddelende, vleiende schapen, die erin roemden dat ze ‘leken’ waren. Hun lichte predikanten van de gemakkelijke genade die elke zondag trouw hun snoepgoed strooiden deden al het werk voor hen, en dachten alles uit voor hen. Daar roemden ze in, als verwende babies, en de zwaardere Steenblokkiaanse predikanten die om hun zieleheil gaven en de waarheid predikten konden de zak krijgen.

Laodiceaanse schapen waren het, die gefokt werden door de overste van de wereld en de wereldse kerk. Wij mogen hierover niet zwijgen. C. Steenblok streed net zoals Kersten tegen de algemene verzoeners die het volk drogeerden. Wilde weldoeners zijn het, vol van leugen, want het volk wordt door gebrek aan kennis gefokt voor de slacht. Het zijn huurlingen, geen herders. Ze zitten op de stoel van Eli en zullen te zacht bevonden worden.

Het roepen tot de Heere, stelt C. Steenblok, is een ander roepen. Dat is een roepen van Godswege, van het overblijfsel, zij die ontdekt zijn aan de verloren staat van deze wereld, van het eigen vlees. Dat is het hele verhaal van Adam en de donkere bruid, de zondekennis, de donkere amazone en leidsvrouw, waar F. Mallan ook over predikte in zijn verklaring van de catechismus, en waar Calvijn ook over predikte in zijn verklaring van de oude bijbel. Dat is het Woord, en dat is de kerk gebouwd op het Woord, de leermeesteres en moeder in de leer van Calvijn. Ook C. Steenblok sprak over de moederbelofte in het paradijs en het zaad van de vrouw om het vleselijke beest te verwoesten. In het verhaal van Adam zien we hoe diep de zondeval gaat. Het is een gedicht, een psalm, een klaaglied. Het is zo donker geworden om ons heen, en als de mens die duisternis niet kent, dan kan de mens nooit tot het hemelse inzicht komen. Dat inzicht moet in zijn hart gegraveerd worden. Dan gaat het Woord open. Dan worden de zegelen verbroken, iets wat alleen het geslachte lam kan doen, wat inhoudt dat we alleen in verbrokenheid het Woord kunnen openen.

Nu is daar die dorre doodswereld en die dorre doodskerk, van Laodicea, maar er is een weg doorheen, een weg eruit, tot het hemelse Jeruzalem, wat zo’n lange en smalle, moeilijke weg is, dat je vlees het niet zal overleven. Daar kun je alleen komen door volledig aan jezelf af te sterven, zodat je vlees God niet in de weg zal staan.

Het ligt niet voor het oprapen, geliefden. God is geen hoer. God laat zich niet verkrachten. Het Woord is leermeesteres en amazone, en zal strijd voeren tegen dat grijpende, rokkenjagende mannelijke vlees, want dat dient te sterven. Het schaap moet lam worden. De man moet tot kind worden, zoals de nieuwe bijbel ook stelt. Geliefden, dat theologische stuk kunnen en mogen wij niet overslaan. Er is teveel protserig mannenvlees in de kerk, en het vrouwenvlees teert daarop, als gevolg van de zondeval. We leven weer in de dagen van Noach. Het zijn de gevallen engelen, de nephilims, die hen dochters der mensen hebben verkoren, om het reuzengeslacht voort te brengen, de mannen van naam. Maar Jezus wilde geen aardse koning zijn. Hij vluchtte van de mensen weg. Als je een wild dier probeert te grijpen, dan rent of vliegt het dier ook van je weg, en dan is het vertrouwen verbroken. Dat heeft men met God gedaan. Dat wat in de kerk zichzelf als God heeft opgesteld is vaak God niet. En de kerken zijn verdeeld tegen elkaar en ook innerlijk verdeeld.

Het Jezus geheimenis is te duur voor dit soort spelletjes, zoals C. Steenblok ook stelde. C. Steenblok stelde dat met name de mannen van de algemene belofte dit deden. Zij zijn de dobbelaars. Ze proberen munt te slaan uit het kruis. Ze willen het populair maken, zodat zij ook populair zijn, want Laodicea ontvangt hen met open armen. Ontwaakt, gij die slaapt, nogmaals. Val niet weder in slaap.

C. Steenblok noemde het een door en door droeve leer waarin men verstrikt zat, met een ingebeelde hemel. God wil geen algemene relatie met de mens. God wil niets met de zonde te maken hebben. God kan daar niet tegen. Er verandert niets als men zomaar in Jezus gelooft. Zonde is zonde. De mens heeft smoesjes bedacht, maar God is God.

Die heeft niks met menselijke bedenkselen te maken. Hoeveel predikanten het ook mogen preken, het maakt voor God geen verschil. God geeft niets om menselijke titels. Laat u niet bedriegen. Volg de meerderheid niet in het kwaad. Grote aantallen gebruiken als argument is een drogreden. Het gebeurt veel. Ook in de kerk. Het is bij velen de maatstaf geworden. Men is gevallen voor het duivelse materialisme, het evangelie van de grote getallen.

C. Steenblok stelde dat het alleen voor de treurenden en de gebrokenen van hart is, zoals het Woord stelt. Waarom zou de mens daar iets anders van maken ? Alleen de treurenden en de gebrokenen van hart zijn geen gevaar voor God en het hemelse koninkrijk. Zij kunnen door de enge poort, omdat ze niet van het smalle pad zijn afgeweken. C. Steenblok noemt dit een nauw onderzoek waarin overtuiging, twisting en afsnijding dient plaats te vinden opdat deze geheimenissen ontsloten kunnen worden. (De Wachter Sions, 27/5, 1966)

1e Jaargang, nummer 25, 4 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Dichterlijke beelden uit Israel - De betekenis van het evangelie als Aramees psalmenboek, en Van Schilder tot Steenblok - van 1944 tot 1953

DICHTERLIJKE BEELDEN UIT ISRAEL - DE BETEKENIS VAN HET EVANGELIE ALS ARAMEES PSALMENBOEK

Wat is nu één van de grootste dwalingen in de moderne, westerse kerk ? C. Steenblok stelde in de Wachter Sions van 8/4, 1966, dat het bloed van stieren en bokken ongenoegzaam was om de zonden van het volk weg te nemen. Lieve help. Nee. Denk je eens in, als iemand je iets heeft aangedaan, en die komt met een dier naar je toe, en vermoord dan dat dier. Ben je dan tevreden met zo iemand ? Is dan alles koek en ei ineens ? Natuurlijk niet. Dat zou krankzinnig zijn. Het zou een bespotting zijn als we zo over God zouden denken, alsof God daarin zou trappen. De grondteksten geven duidelijk aan dat het om zinnebeelden gaat, dat het een beeld is van het opofferen van de zonde en de leugen. Het was een beeld van de zelfopoffering, en geen letterlijke dierenoffers, want dat zou demonisch zijn. De Israelieten nemen dit ook vaak niet letterlijk vanwege dat ze de betekenissen van hun taal beter kennen, maar het domme, onnozele westen heeft het letterlijk gemaakt.

C. Steenblok stelde dat er een ander en beter offer nodig was, dat de mens zelf voor de zonde moest betalen, omdat dat gerechtigheid was, maar de mens kon dit niet. De mens wist niet hoe.

We kennen allemaal het Jezus verhaal zoals dit in het westen wordt gepredikt, maar zou het echt zo zijn dat als iemand je iets heeft aangedaan alles weer koek en ei is zodra iemand anders daar voor sterft, niet eens de persoon zelf ? Zou die persoon zelf er ook letterlijk voor moeten sterven ? Zou dan alles goed zijn ? Duizendmaal nee. En dit mogen we ook niet op God projecteren. God is niet krankzinnig. Het zou crimineel zijn. Zo werkt het hemelse betaalsysteem niet. Jezus is nooit rechtstreeks voor ons gestorven. Het is een zinnebeeld, en in de Aramese en Griekse grondteksten staat iets heel anders dan dat ze in het westen prediken, waar de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk uitvoerig over handelt. Jezus wees er op dat het vlees moest sterven, de zonde gedood moest worden, gekruisigd, opdat de nieuwe mens zou opstaan, maar heeft dit dus nooit rechtstreeks gedaan voor ons, omdat het alleen in werking zou treden als wij deel zouden hebben in die karakter-eigenschap en het vlees zouden doden. Er gebeurt niks zomaar. Jezus heeft niks zomaar gedaan, alsof je buiten levensheiliging en levensoefening om tot God zou kunnen komen. Dan zou God een freak naar binnen moeten halen ? Mensen die totaal onveranderd zijn gebleven, en denken dat een opzegversje of een historisch geloof hen wel even zou redden. Kersten was hier woest over, over deze voorwerpelijkheid, en ook Steenblok en Calvijn. Ja, zij predikten Jezus en het verhaal van Jezus, maar ze hebben nooit een gemakkelijke Jezus gepredikt, want het kwam altijd aan op de persoonlijke levensheiliging, het persoonlijk sterven aan het kruis, in navolging van Jezus. Er is geen rechtstreekse verlossing. God is niet gek. Dat zou het Laodiceaanse schapen-evangelie zijn.

Dus ja, ze hebben het verhaal gepredikt, zoals ik ook het verhaal predik, over Jezus predik, maar het vormt een organisch geheel met zelfverloochening. Het kan niet zomaar op iemand anders geschoven worden, en ook niet zomaar op Jezus allemaal geprojecteerd worden. Het is meer proza en dichterlijkheid, als een psalm met een diepere betekenis. Deze structuur zien we ook weer terug in het Aramees, de taal van Jezus.

De leken, de Laodiceaanse schapen, hebben Jezus gekaapt, en hebben zelfs gedurfd hun kerkeraden op te zetten om bruut over ingeleide, geroepen, ter zake kundige predikanten te heersen. Schoenmaker, houd u bij uw leest.

Het vlees moet gekruisigd worden, daar was Jezus een voorbeeld van en een herinnering, zoals Calvijn stelde, want het wees terug op dingen die al in het Oude Testament waren gebeurd, ook de eerdere zinnebeelden. Wel mogen we dus deze dichterlijke beelden gebruiken, maar we mogen ze niet verabsoluteren zoals ze in het westen hebben gedaan. Dat is voorwerpelijke pseudo-theologie.

Jezus gaf dus het voorbeeld dat we zelf het offer moeten brengen, onszelf, ons vlees moeten opofferen, en wij moeten onze levens opofferen ten dienste van anderen. Dat is wat Jezus onderwees, ter

navolging. Er is geen relatie met God mogelijk zomaar door Jezus aan te roepen of aan te nemen, of te geloven, maar door het pad van Jezus te volgen, deel te hebben aan zijn karakter, waar de oude gereformeerde vaderen ook op wezen. De mensen hadden snelle paarden genomen in Laodicea. Kersten stelde dat God door Jesaja klaagde dat het land van het volk is gevuld met paarden en wagens zonder eind. En Jeremia riep het verschrikkelijke wee uit over degenen die op paarden steunen. (Jeremia 31:19 ; SB, 9/4, 1920)

De mens in het westen kan geen spreekwoorden verstaan, want ze zijn die taal niet machtig. Ze zijn ongeletterd en leek. Ze hebben naiëf dingbegrip. Ze zijn voorwerpelijk. Ze hebben niets van Immanuel Kant geleerd. Ze verdiepen zich niet in theologie en filosofie, niet in kerkgeschiedenis en bijbelgeschiedenis. Ze houden het oppervlakkig, lekker makkelijk, afrondend en afraffelend, Laodiceaans.

Het leven is niet vanzelfsprekend. De weg ten leven is smal. Weinigen zullen het vinden. (Mattheus 7:14)

VAN SCHILDER TOT STEENBLOK - VAN 1944 TOT 1953

Kersten, de oudvader van de gereformeerde gemeente (1882-1948) stelde dat de mens zijn gevallen en rampzalige staat onder ogen moest komen, anders was er geen weg terug tot God. De mens moet eerst de kloof tussen God en mens onder ogen komen, en niet net doen alsof er niets aan de hand is. (SB, 13/2, 1920)

Hij waarschuwt tegen het vrije leven, los van God en godsdienst. De mens is van God losgescheurd door de zonde. Wel zijn er dus een heleboel valse goden en valse kerken, die met de zonde zijn meegekomen. We moeten de diepte dus in wat betreft het begrip ‘God’ en ‘kerk’, van naiëf dingbegrip komen tot zelfkritisch functie-begrip.
(Dooyeweerd, C. Steenblok)

Kersten wees erop dat psalm 2 ook in deze dagen in vervulling kwam, dat de volkeren worstelen om los te komen van geestelijke en hemelse banden, omdat ze willen doen wat ze wensen, losbandigheid dus. We moeten dan op het ‘niet mijn wil, maar Uw wil geschiede’ wijzen.

De lagere wil van de mens baart dan afschuwelijke ellende, die de mens vervolgens niet wil zien, stelt Kersten.

Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Kersten stelde dat we niet moesten blijven in de oude zuurdesem, en ook niet in de zuurdesem van het kwaad, maar dat we moesten gaan naar de ongezuurde broden van de overwinning over het vlees, in waarheid en oprechtheid. We mogen niets over laten blijven van het overblijfsel van de zonde, want dat zou ons tot strik worden.

Angelus Silesius (1624-1677) stelde : ‘Ziel! ontvlied niet het kruis; gij moet gekruisigd zijn, Of gij zult nimmermeer in 't hemelrijk zijn.’

Als de aardse mens in Openbaring de dood probeert te vinden, maar niet zal vinden, dan betekent dit dat het vlees nog niet genoeg is gekruisigd. Dan moeten we gaan tot het kruis om daar een diepere ervaring te hebben, een diepere les. De dood van het vlees treedt niet zomaar in. Het is een gevecht. Zoveel oude kennis moet afsterven, die van het vlees was. Dat kan alleen aan het kruis, in de geestelijke oorlog. Er is geen snelle dood.

Wij moeten gaan tot het verborgen manna door de strijd tegen het vlees volledig uit te strijden, geen deserteuren te zijn. Velen rennen weg van dit leger, zoeken een eenvoudige dood, opdat zij rust zullen hebben. Zij hebben rust hoger staan dan heiligheid. Valse, Laodiceaanse, verraderlijke gerustheid is de kerk binnengeslopen, als een glibberige slang, en het heeft velen ingenomen. Het voedt onze kinderen op. Onze kinderen zijn geroofd. Betuttelend spreekt het onze kinderen toe. Alles is goed in Laodicea.

We kunnen de toorn des Heeren tegen de zonden niet overslaan, niet wegwassen alsof het niets is of er niet is. Het is een natuurverschijnsel, zowel theologisch als filosofisch, als geestelijk. C. Steenblok stelde dat bij de goddelijke dreiging van de geweldige slagen van de Allerhoogste de mens nog zo rustig blijft wiegen in de stroom van zijn inbeeldingen, maar dat het ware volk van God nuchter zou zijn bij de wisseling van de jaren.

C. Steenblok noemt het een jachtige wereld die naar zijn einde snelt, een wereld waarin het leven van de mens geen waarde heeft. Er klinkt hierin een ernstige roepstem, stelt C. Steenblok, de oudvader van de GGiN (1894-1966). Wij moeten onze geestelijke vaderen en moederen eren, dus ook kennis nemen van hun prediking. Wie de oude schrijvers niet kent, fladdert maar een beetje. (Kersten)

C. Steenblok stelde dat het land in ijdelheid was weggezonken. (De Wachter Sions, 13/12, 1965) Hij noemde het eigenwillige godsdienst. Ze hadden de oude palen die de oudvaderen hadden gezet verwijderd, zodat ze wegzonken in het moeras van de godsverzaking. Vol zorgeloosheid leefden ze er op los, stelde C. Steenblok. Al hun zogenaamde wetenschappen, het medische, de pedagogie, de technologie, enz. was van zijn plaats los ten opzichte van God en de zuivere waarheid. Hij zette daar een groot uitroepteken achter. Alles ging om de mens zelf, stelde hij. Alles wees erop dat het naar zijn einde liep, en onder de vloek van God was. 1953 sloeg hard. C. Steenblok was zowel geliefd als gehaat

vanwege zijn boodschap. Hij wond er geen doekjes om, probeerde het niet goed te praten, zoals velen deden. Daarom is hij een begrip geworden waar Nederland niet meer omheen komt. Hij durfde Laodicea tegen te spreken, ook al betaalde hij daar een hoge prijs voor. Hij noemde dat het weer de dagen van Noach waren vlak voor de grote zondvloed. Men leefde zijn ijdele leven volop naar de geest van de wereld uit, stelde hij, totdat de zondvloed kwam. Wees nuchter en waakzaam, stelde C. Steenblok.

Subjectieve eigendunkelijkheid was het probleem, stelde C. Steenblok, de geest waartegenover de mensheid stond. Velen vielen ervoor in plaats van ertegen te strijden. Velen werden meegesleurd. Deze oudvader streed, zo goed en kwaad als dat ging. Het ging niet zonder slag of stoot. Soms verloor hij rondes, soms won hij. De reformatie was nog in volle gang. Hij was een waardige opvolger van Kersten, en toen nam F. Mallan het na zijn dood over. Als hij nog had geleefd zou hij alles nog meer genuanceerd hebben, zoals Berkouwer zichzelf ook bleef nuanceren en steeds meer waardering begon te krijgen voor Karl Barth. Dat was toch de weg waarlangs alles moest gaan, op tot de Nederduits gereformeerde dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk. Zo kon men tot de verborgen pijlers van het calvinisme gaan. Het botte tulipisme zou hierdoor steeds meer ontmaskerd worden en in de juiste richting worden gestuurd. Dat was hard nodig. Zo zouden de overwinnaars komen tot het verborgen manna, het boek des levens, oftewel de nieuwe bijbel die zou komen, waarover al was geprofeteerd in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok riep de mens terug tot de hemelse akker, om daar los te komen van gebrekkig historisch geloof waar van alles aan mankeert, van tijdgeloof en van ingebeeld geloof, van alle uiterlijke godsdienst, gewaande vroomheid en burgerlijke deugdzaamheid. Het zaad moet allemaal sterven op de akker, en dan kan de natuur van God het uitwerken. Dat is de ware reformatie. Hij werd weggeknald vanwege zijn tegendraadse boodschap, maar hij bleef standhouden. Hij liet zich leiden door God, niet door kerkeraden. Hij was in die zin een waardige opvolger van Klaas Schilder. 1944 en 1953 horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan. Wil dat zeggen dat ze er al waren ? Nee. Zij moesten ook nog van vele slangen loskomen. Er waren nog vele ingebakken leugens in de kerk waarmee nog niet was afgerekend, die nog niet waren verdiept. Dat zou later gebeuren. Daartoe is de latere Nederduits gereformeerde kerk, die een intergereformeerde kerk is. Die kerk werd in 1571 al door de Heere gegeven, toen Alva Nederland onderdrukte (1567-1573).

Door vormengodsdienst wordt de mens in het middelpunt gezet, stelde C. Steenblok. Juist in de godsdienst was zoveel wereldsgezindheid doorgebroken, ook in de kerkeraden. Daarom spoorde C. Steenblok aan om weer te horen naar de roepstem van de roede van God. God heeft de wijsheid der wereld tot dwaasheid gemaakt. (De Wachter Sions, 1/1, 1965)

1e Jaargang, nummer 26, 5 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het pad van Zefanja, en Het geheimenis van Aser

---

HET PAD VAN ZEFANJA

Het gebod van de zondekennis is de sleutel tot het Jezus-geheimenis, en ook het hek er omheen. Niemand komt daar zomaar over. Het vlees wil het omzeilen om Jezus weg te grabbelen. Het vlees wil Jezus weer kruisigen. Het vlees is verzot op een plaatsvervangend offer, een zondebok.

Er is gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis, die aan elkaar parallel lopen.

In de nieuwe bijbel, in Kamba 9:36 staat :
Lees deze raadselen en wordt wijs,
Er is geen heil in het doorvorsen van vele boeken,
Maar wanneer gij de Urim vindt,
Is zij tot openbaring

Nu, de urim is de keursteen, de toetssteen, en die wordt in de grondtekst van het OT veel genoemd in de offerteksten, waaraan de ‘offerdieren’ (zonde, vlees, ego) ‘geofferd’ dienen te worden, oftewel getoetst. Dat is wat offeren dus daadwerkelijk betekent : toetsen. In principe moeten we alles, ons gehele zelf, opofferen, oftewel toetsen, elk bedenksel. Kamba 8:17 stelt dat de mensen het verstand tot koning hadden gemaakt en de urim hadden verworpen. De urim is de sleutel tot het gebod van de zondekennis, want die laat de valse, gedeformeerde zondekennis afsterven, en leidt de mens in tot de ware zondekennis, waardoor er ook een weg is tot het onderwerpelijke Jezus-geheimenis.

De urim is de hersteller van de plaats van belijdenis van zonde, en van de smekingen, oftewel van de zondekennis, en is dus de sleutel daartoe. (Kamba 10:9-10)

De nieuwe bijbel noemt dan Sefanja, of de Sefanja steen, de hersteller van de urim. Sefanja is een profeet die voorkomt in het OT en ook de nieuwe bijbel. Juda of de Juda steen brengt meer zicht op de urim. (Kamba 10:9)

Sefanja wordt in de nieuwe bijbel ook wel met een Z geschreven. Zefanja is de verborgen schepping (Duizen 24:11). Dat kun je dus ook vergelijken met het verborgen raadsbesluit van God in de leer van Calvijn, de diepere laag of diepere natuur van God. Zefanja betekent de diepte van God. (II Kamba 10:10) Het is het overblijfsel.

Want laten we eerlijk wezen : Er zijn ook valse, gedeformeerde urims, toetsstenen. De mens toetst sjoemelend, en neemt steekpenningen aan ten koste van de toets. De mens raffelt het af in het toetsen, toetst zijn eigen toetsmethodes niet, heeft verdorven maatstaven, is bevooroordeelt in het toetsen, doet geen gedegen onderzoek, en komt zo tot snelle conclusies op snelle paarden. Maar Sefanja streed tegen de mammondienst, tegen het aannemen van steekpenningen (Ewa 24:16). Het is dus van belang de diepte in te gaan willen we bij de ware urim terechtkomen, oftewel te gaan tot het pad van Sefanja, en daarop ook het toetsen toetsen, dus alle toetsmiddelen en toetsmethodes, en toetsmaatstaven toetsen, blijven doorworstelen op Pniël. Sefanja was dus ook een beeld van de volharding in het toetsen. (II Kamba 11:33)

Hier gaat ook de nieuwe bijbel catechismus over in inzetting 30 :

Over de school van het toetsen

Ook de toetsmiddelen moeten getoetst worden. Het toetsen zelf moet ook getoetst worden. (II Kamba 11:43, Rivieren 15:13). De mens mag niet tot snelle zelfovertuiging komen. Twijfel is beter dan overmoedige zelfovertuiging. De mens moet de oogst niet forceren. De mens moet niet aan de barensweeën proberen te ontkomen, maar moet de volledige fase van de zwangerschap doorstaan. De hemel komt de voorzichtigen en de twijfelaars tegemoet, maar laat de zelfverzekerden in hun dwaling. (III Werktuigen 1:66) De mens moet leren toetsen. (Ewa 31:21)

De zondekennis kan gemakkelijk ontspaken. Er is gedeformeerde zondekennis die al snel kan worden tot farizeïstisch-narcistisch paranoia als plaatsvervanger van de vreze des Heeren. Dan noemen ze dat wat zonde is geen zonde, en dat wat geen zonde is noemen ze zonde. Die lijnen van ware gereformeerde zondekennis en gedeformeerde zondekennis lopen dwars door de gereformeerde kerken en gemeenten heen. De lijn van de gedeformeerde zondekennis moet bij de wortel uitgetrokken worden, en

doorgeknipt worden op verschillende strategische punten.

Juda wordt in de nieuwe bijbel ook een beeld van de urim genoemd. (Duizen 32:24, 33:11-12)

Juda is een beeld van het toetsen, maar is in het Hebreeuws ook de zondekennis, of de belijdenis van zonde (Duizen 33:20). Jezus is de leeuw van de stam Juda, die zijn moeder is, als de zoon van de zondekennis, wat ook al laat zien dat de mens geen grip kan krijgen op het Jezus geheimenis dan door de zondekennis die de urim is. De zondekennis is dus een organisch geheel met de toetswetenschap, anders zou het de zondekennis niet zijn. Alles wordt daaraan getoetst. Zo zien we ook de afdwaling van de gemeente tot de toetsloze, gedeformeerde zondekennis van de snelle paarden, de zeer beknopte Laodiceaanse zondekennis, die ook zeer bedrieglijk is. Die heeft de urim afgedekt, of overboord gegooid. Zij kwamen zo tot het valse woord van Goliath om daar letterslaven te worden, door het naïeve dingbegrip, het dorre, kortaffe objectbegrip. Het wordt al snel tot een spreken en denken in cirkels. Cirkelredenaties is waarop de hedendaagse moderne kerk gebouwd is. (Duizen 33:16-19, Duizen 19:31-33)

Juda werd een beeld van de zondekennis, omdat Juda de machteloze was, die door Israel werd geminacht. Israel plunderde Juda, en bracht het tot honger, vandaar dat Juda ook een beeld is van de honger. Juda was maar een klein volk, en daarom ontfermde de Heere zich over Juda. (Ewa 28:52)

Veel gedeformeerde zondekennis is niets anders dan zelfvleierij. Ze redeneren en speculeren totdat zij een oplossing hebben gevonden om het schoon te praten, en dat is vaak door het Jezus-toverwoord, wat Jezus-misbruik en Jezus-afgoderij is, als een afwasmiddel, terwijl de kanker van binnen blijft doorgroeien.

Hoe bij de ware zondekennis te komen is nu het grote vraagstuk voor de kerk. Wij moeten hiervoor het hongerpad van Juda begaan, die werd onderdrukt door Israel, om zo te komen tot het Jezus-geheimenis, die de zoon was van de zondekennis, waarbuiten geen wedergeboorte is. Dat wil niet zeggen dat er geen wedergeboorte is buiten Jezus op zich, maar dat er geen wedergeboorte is buiten ‘de zoon van de zondekennis’, de ‘zoon van Juda’. Dat is een geheimenis van het verborgen manna, geen object. De kerk moet loskomen van het naïeve, kortzichtige objectbegrip wat ze hebben lopen uitbuiten voor een markt. Zonder zondekennis geen wedergeboorte, maar letterslaven en naamslaven, zoals de Jezus-roepers hebben nog geen zicht op de werkelijke zondekennis. Zij zijn nog slaven van het woord van Goliath, van de zelfvleierij, van overmoedige dartelheid.

Men moet de eigen economie opgeven om tot de zondekennis te kunnen gaan. Zefanja streed tegen de mammondienst van eigengerechtigde economie, de handelsgeest die over en weer sjoemelt, in grote dartelheid. Zelfs de gedeformeerde minderwaardigheids-complexen zijn meerderwaardigheids-complexen. (Vuch 12:1) De mens moet dus minderen, waarvan Juda ook een beeld is. Zefanja is in de nieuwe bijbel de sleutel tot de urim. Het laat zien dat er geen directe weg tot de urim is, dat de mens moet komen tot de juiste schakels. De keurstenen zijn alleen voor de overwinnaars. De mens moet blijven worstelen in Pniël totdat zij het karakter van Zefanja hebben ontwikkeld in hen (II Kamba 11:33).

Er is alleen leven in diepte, waar Zefanja voor staat, en dit gaat dus tegen zomaar het oppervlakkige in. Het is een beeld erop wijzende dat we niet zomaar lichtzinnig met het Jezus geheimenis om mogen gaan. Gaan we dartel met Jezus om, dan wordt het ons tot valstrik (Kersten).

Jezus wees terug op de oude profeten. Daar lag het geheimenis verborgen. Jezus kwam als een herinnering daaraan (Calvijn).

Omdat het volk de verblindende lichten van de dartelheid was nagevolgd moest Zefanja wel een zoon van de duisternis zijn, als een oordeelsprofeet. (II Kamba 8:12)

Als het volk hun Jezus-afgod afgenomen wordt dan klagen ze. Ze hebben snelle afgoden genomen. Die zijn overal. Die betuttelen de mens. De nieuwe bijbel stelt dat de Egypto-judeo wortels van Zefanja in de stam Aser liggen, wat het zelfoffer betekent, de kennis die doet knielen. (II Kamba 10:16-20) Zonder het zelfoffer is het onmogelijk om tot de ware zondekennis te komen. In dat verband worden Aser en Ezau besproken in de nieuwe bijbel. Als Jezus zegt : ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven,’ dan moeten we ook die weg bewandelen, want die liep terug tot de geheimenissen van het OT, waar Jezus op wees, als een herinnering. Daar lagen de schakels, daar lag het verborgen manna, wat in de nieuwe bijbel wordt besproken. De weg is geen object, maar een pad wat je dient te bewandelen, en dan kijken waar het naartoe gaat en daar lering uit trekken.

HET GEHEIMENIS VAN ASER

Het zelfoffer is een aanhoudende worsteling, niet iets wat je snel eenmalig kunt doen, want het zelf, het vlees, wil niet loslaten.

Dit dagelijkse zelfoffer is om ons heen gestaakt, waar Daniël al voor waarschuwde. Over het pad van Zefanja kunnen we teruggaan. Dat is een oorlogspad van het hongeren. Dan moet je jezelf op een rantsoen zetten.

De nieuwe bijbel noemt de stam Aser als de wortel van Zefanja, wat een Egyptisch beginsel is. Egypte en Israel zijn altijd onlosmakelijk aan elkaar verbonden geweest, wat al bij Abraham begon, en daarna Jozef, en toen Mozes. Jozef en Mozes waren beiden Egyptologen. Zo moest in de Egyptologie het lichaam van Aser samengevoegd worden, want dit was in stukken gescheurd. Aser werd in de Griekse transliteratie Osiris genoemd. Het is een beeld van de exegese die dient plaats te vinden. (II Behemma 4:33)

Dit wordt overigens door Jeremia gedaan, als beeld ervan.

Deze lichaamsdelen, stelt de nieuwe bijbel, liggen in het water, en alleen door de exegese (Jeremia) kunnen wij dat opdiepen. (II Behemma 6:34) Aser was een beeld van de verdronkene in de Egyptische mythologie. (II Werktuigen 5:9) De nieuwe bijbel stelt dat Aser voor het oordeel staat. (III Werktuigen 5:10) Dit gaat om het diepere oordeel, om de mens tegen de zonde te beschermen, en dus ook tegen de valse zondekennis, die dus zonde in zichzelf is, als de verboden godsdienstig-vleselijke kennis. Vandaar dat de oordeelskennis zo belangrijk is, te weten hoe groot het oordeel is, niet alleen maar hoe groot de zonde is.

Hier handelt onze catechismus ook over in inzetting 57 : 'De mens moet zowel de grootte van de zonde en de schuld kennen als de grootte van het oordeel (Odenlech 10:3).' En : 'Het zaad moet geheel sterven. Als de mens om genade smeekt, dan krijgt de mens te horen : 'Mijn oordeel is genoeg,' want de oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig. (Behemma 21:14, Duizen 9:9-10, 18:66-67)'

Als de mens verlossing zoekt van de doorn in het vlees, dan krijgt men te horen dat het nog moet blijven zitten om de mens tegen de zonde te beschermen. Wij moeten daarom oppassen met snelle genezing en het in het kader van de hemelse natuurprocessen zetten, oftewel de hemelse kennis, het hemelse Woord.

Aser staat voor de tucht waaraan we ons moeten onderwerpen, aan de roede des Heeren (Duizen 27:1). Het gaat dus niet om zomaar zondekennis, maar ook om onderwerping aan tucht en oordeel, want de bedriegelijkheid van menselijke oplossingen voor het zondevraagstuk is groot, hoe vroom en godsdienstig die ook mogen klinken. De kerk moet hiervoor ook wederkeren tot de tuchtskennis. De oude vaderen wilden het volk hierin inleiden, maar zij waren afgezonderd, en hun leer werd veelal tegengehouden en verborgen, terwijl de leken-kerkeraden met de kerk wegliepen om het tegen de hemelse kennis te beschermen. De sleutel der kennis werd verborgen gehouden. Jezus waarschuwde ervoor en de oude vaderen en profeten. Het volk was ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. De oude vaderen wisten dat er geen directe weg of directe oplossing was. Zij predikten over de lange omweg. Om de diepte van het water te testen moet je er niet met beide benen inspringen. (Zeeën 3:16)

Uiteindelijk was het dit principe van Aser waaruit de vrouw geschapen werd, als uit de rib van Adam. (II Duizen 24:17)

De tucht en tuchtskennis is als het hemelse touw waaraan de mens gebonden moet zijn, opdat zijn vlees geen winst over hem behale. (II Kamba 15:4-18)

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK

'Elke nieuw gevonden waarheid is ook weer een nieuw probleem, omdat het verkeerd gebruikt kan worden.'
Ewa 15:2

'Om alles te herscheppen moet de mens niet de aarde ontvluchten, maar dieper de aarde ingaan.'
II Kamba 15:35

1e Jaargang, nummer 27, 6 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De leeuw heeft gebruld, en De triomf van Aser - Het boek Openbaring ontsluierd

---

DE LEEUW HEEFT GEBRULD

Het was 1915. J. Wisse wees op psalm 73, over hoe het van belang is ingeleid te worden tot de zwakheidskennis en geringheidskennis, de eigen zwakheid en geringheid wel te verstaan. Ook J. Wisse streed tegen het objectsbegrip wat ze van Jezus hadden gemaakt, waarin de mens een koude afstand bewaart tot het Jezus-principe. J. Wisse noemde Jezus een voorganger, in de zin dat Jezus op de lijdensweg is voorgegaan, en dan moet de mens volgen. Hij wees op het ‘Waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn.’ Men gelooft in Jezus vaak, maar volgt niet de principes van Jezus, en dat is een groot probleem, want dan wordt Jezus tot een voorwerp, waar de oudvaderen tegen streden. (Calvijn, Kersten, Dooyeweerd, Berkouwer, Steenblok, Mallan enz.)
(De Wekker, 5/2, 1915)

En ze tollen maar in het rond met hun Jezus-handel, de handel in zielen, terwijl Jezus weende over hun afvalligheid. Uiteindelijk zijn zij het geweest die Jezus hebben gekruisigd. En dan durven ze ook nog ‘halleluja’ te roepen. Het zijn Jezus-roepers, lippendienaars. Allemaal voor de oren en ogen van de mensen. Hun oren en ogen zijn verwend. Och, Laodicea, ontwaakt toch. We leven nu zeer duidelijk in het Laodiceaanse tijdperk, het tijdperk van de lauwe kerk. We zijn hiervoor gewaarschuwd in de oude bijbel en door de oudvaderen. De leeuw heeft hier van tevoren over gebruld.

Er wordt zoveel gepredikt over wat Jezus wel niet allemaal heeft gegeven, maar wat heb je zelf gegeven ? Jezus is van voorbeeld en herinnering geworden tot een excuus. De mens is misschien wel dom, en laat zich graag bedriegen, maar God laat zich niet bedriegen. Velen zullen hun les leren in de hel waar ze moeten leren leven van de kleine broodkruimels en de kleine waterdruppels. Hier zal de mens geoefend worden, en hier komt God de mens die iets geleerd heeft daarvan tegemoet. Ja, God is ook in de hel, juist in de hel, waar niet alleen God naartoe is gegaan, maar ook de oude profeten. De psalmist zegt in Psalm 139:8 : ‘Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.’ (Statenvert.)

God is overal, niet slechts in de hemel. Juist op de hel is God gericht, en is daar, op zoek naar het verloren lam. Hij heeft daarvoor de kudde achtergelaten. Volgen wij ? J. Wisse wees erop dat we ons moeten bewapenen met de lijdzaamheid, waar ook Calvijn op wees. Alleen zo kunnen wij de hel plunderen.

DE TRIOMF VAN ASER - HET BOEK OPENBARING ONTSLUIERD

‘En de dood en de hel werden geworpen in de zee van de urim (de keursteen); dit is de herhalende dood.’
Openbaring 20:14, Aramees (de taal van Jezus)

Jezus en discipelen en apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees, dus dat moet beschouwd worden als de eerste brontaal van het NT, terwijl Grieks de tweede is. Het NT kan alleen begrepen worden in de Aramese taal, omdat het de eerste brontaal is. Deze brontaal heeft Egyptische wortels, en daardoor wordt het Aramees duidelijker en begrijpelijker in de Egyptische taal. Zonder de Egyptologie blijft de oude bijbel dus een half gesloten boek, en zonder de Aramese brontaal, als je alleen maar het Grieks hebt, dan blijft de bijbel voor 3/4 gesloten, en als je de bijbel alleen maar leest in de Nederlandse vertaling, dan blijft de bijbel voor 9/10 gesloten. Het is maar dat u het weet. Het is daarom belangrijk het Aramees te kennen, anders mist men het doel van de oude bijbel.

Als je de Egyptische taal kent, de Egyptische wortels van de oude bijbel, de Egyptologie, dan ben je er nog niet, want dan is de bijbel slechts voor 3/4 open, dus als je echt wil weten wat er nu in de bijbel staat, en wat ermee wordt bedoeld, dan moet je bij de talen van de voortijden zijn, en de talen van Orion. Dan zal het boek geheel opengaan, en alles ontzegeld worden.

De dood en de hel worden in de zee van de urim geworden, in de zee van de toetssteen dus, om getoetst te worden, want mensen hebben veel fabelen gemaakt omtrend dood en hel. Dit is de tweede dood, of de herhalende dood in het Aramees, de taal van Jezus, als het dagelijkse offer wat weer teruggekeerd is, nadat het was weggehaald, waar Daniël over sprak.

Wij moeten onderworpen zijn aan de herhalende dood, aan het dagelijkse zelf-offer, waar ook de stam Aser voor staat. Zo komt de stam Aser tot triomf, en daarom was de troon van Aser ook de troon van Salomo. (II Duizen 24:34)

Het was de troon van de Vreze des Heeren die aan alles vooraf gaat. Het zal ons achtervolgen totdat het vlees in ons is afgestorven. Aser is dan ook de stam van de geestelijke jacht. (Duizen 27:1) Hiervan zijn de eeuwige jachtvelden ook een beeld. Het gaat om de dagelijkse geestelijke oorlog en jacht, en het dagelijkse zelfoffer. In de grondteksten is dit de jacht op het vlees, op de zonde, niet zozeer letterlijk en direct, maar exegetisch en filosofisch. Educatie is het enige wapen. Zonde is het verdraaide goede, en de leugen is de verdraaide waarheid, dus het komt meer aan op puzzelen dan op daadwerkelijk strijden, wat daar slechts een beeld van is.

Dat is ook wat de hel is : de exegese, de puzzelopdracht, het zoeken naar het ‘verloren lam’, de verloren principes, het verborgen manna, maar vanwege het feit dat dit allemaal zeer menselijk en vleselijk kan zijn moet het ook weer herhalend getoetst worden aan de urim, waar Openbaring 20:14 dan ook over spreekt.

1e Jaargang, nummer 28, 7 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de Evangelisten - 9, en ‘Te zoet bevonden’ - De tien-jarige Kokkiaanse kerkoorlog (1947-1956)

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 9

Calvijn stelde dat de kerk in handen was van nalatige landmannen die gestopt zijn de grond te bebouwen, maar de kerk toch als hun bezit blijven beschouwen. We kunnen denken aan de gemakkelijke genade predikers, de naïeve object-predikers en de algemene belofte predikers wat gewoon puur materialisme en new age is in een religieus voorkomen. Geldzucht en machtzucht maakt gebruik van de vele instrumenten van religie. Gewoonlijks keren zij zich tegen de profeten die gezonden zijn om de wijnstok van schadelijk kruid te reinigen, stelt Calvijn. De profeten moeten het volk streng bestraffen om de bijna verloren gegane godsvrucht opnieuw op te wekken, stelt Calvijn, als hij de gelijkenis van Jezus over dit onderwerp bespreekt. (Mattheus 21)

In de leer van Calvijn zitten antistoffen tegen de gevaarlijke liberale en losbandige new age en het materialisme.

Calvijn stelde dat de kerk deels was opgebouwd uit de vijanden van Jezus, namelijk de schriftgeleerden. Die hielden het Woord van Jezus tegen, want het voldeed niet aan hun eisen. Jezus zou moeten doen wat zij wilden, niet wat God wilde. Calvijn stelde dat God voorbijgaat aan wat de wereld voortreffelijk noemt, en het dwaze, zwakke en verachte verkiest. Dat is de dwaasheid des kruizes. God gebruikt niet hen die braaf zijn naar kerk en wereld, maar die tegen deze gruwelen opstaan, en wenen om de zonden, ook al keert een ieder zich tegen hen. Profeten zijn nooit conform. Ze komen met nieuwe dingen, zoals Jezus deed, en trappen tegen heilige huisjes aan om het ingedutte volk wakker te schudden. Profeten zeggen harde en schokkende dingen, en keren de tradities om. Ze komen niet voor het loon der mensen, of om bewonderd of vereerd te worden. Ze zijn een steen des aanstoots, overal. Ze doen het niet om volgelingen te maken voor de kerkstatistieken. Ze zeggen dingen waardoor velen zich weer van hen afkeren. Net als Jezus komen ze om scheiding te brengen, geen vrede. Ze preken een harde boodschap van berouw, bekering en boetvaardigheid, en ontmaskeren leugenleer, hoe ingebakken die ook is, dat kan hen niet schelen. Ze vrezen God en het Woord van God. Ze stellen gevestigde drogredenen en dode dogma’s aan de kaak. Zij zijn kerkhervormers, en dat kan alleen door de kerk te scheuren. Het gaat om het overblijfsel. Er zullen maar weinigen door de enge poort heengaan. Dat betekent dat populaire leerstellingen waar de massa’s gretig op aandraven vaak vals zijn. Populaire dogma’s zijn vaak leugenachtig. Ze houden mensen op de brede weg, en houden de sleutel der kennis achter opdat zij niet binnengaan, waar Jezus ernstig voor waarschuwde. Er zal maar een klein overblijfsel zijn. Dan kun je je heel eenzaam voelen. De menigtes wilden Jezus kruisigen, en de paar discipelen die hij over had sliepen, en Petrus zou hem verloochenen. Wat een tragedie.

Calvijn stelde dat de brave voorgangers van de kerk aan het beraadslagen waren hoe zij Jezus konden doden. (Verkl. Lukas 19:47)

Calvijn stelde dat Jezus de mens wilde laten zien hoe ijdel en nietsbetekenend hun pralen is.

Als Calvijn het dan over dat hele kleine overblijfsel heeft dan heeft hij het over de kinderen, want Jezus liet hen toe, tot ergernis van de schriftgeleerden. Jezus wees toen op Psalm 8, dat er sterkte gewrocht zou worden uit de mond van kindekens en zuigelingen. Daar ligt het koninkrijk van God. Calvijn stelde dat het ongeleerde volk, oftewel de armen van geest en de kinderen de eersten zouden zijn om als het koninkrijk zou komen het te verwelkomen, want de schriftgeleerden die zoveel wisten en zo geleerd waren zouden het door hun wereldse en kerkse kennis niet eens opmerken. Zij streden ertegen. Alle dogmatische wijsheid der wereld is vijandschap tot God. Er is een heleboel wereldse kennis die je niet nodig hebt, en de gevallen kennis van de gedeformeerde kerk. Dan moet je tot God terugkeren als een kind en het eerst allemaal afleren en ontleren. Kinderen weten dat allemaal niet welke kerk wat zegt, en welke vreemde wiskunde ze er op nahouden om tot God te komen die volkomen inhoudsloos is, geen substantie heeft, maar wat gewoon toverformules zijn die ze opprevelen in hun uiterlijke vormengodsdienst waardoor ze van hun geweten zijn

beroofd. Kinderen weten daar allemaal niks van, die zijn nog onschuldig, die zijn nog niet aangetast in hun brein met zulke drogredenen. Die zijn nog puur van hart. Daarom zei Jezus : Laat de kinderen tot mij komen. Zij staan niet aan de poorten om te kijken van welke kerk je bent en welke theologie je hebt om te beoordelen of je wel binnen mag komen. Zij beoordelen mensen niet op uiterlijkheden. Het gaat om het hart. Zij laten alles aan God over. Zij voeren geen gemene laaghartige economie uit over de mensen zoals de volwassenen dat doen, die zo uitgekookt zijn in hun theologische berekeningen.

God had de kinderen verkozen, stelt Calvijn, en zou zelfs stenen kunnen verkiezen om te kunnen getuigen, in zijn verklaring van Mattheus 21:15. We zien hier een beetje hoe de verkiezing bij Calvijn werkt, dat God expres hen verkiest die door de wereld zijn veracht, zoals ook hen met een leerstoornis, en de stenen zijn altijd een beeld geweest van het Woord van God. We zien hier dus dat Calvijn de deur opendoet om te kunnen kijken in het verborgen raadsbesluit van God, waar hij het veel over heeft, wat de onderliggende laag is van God's wil. Het verborgen raadsbesluit is de diepere natuur en kennis van God. God verkiest dat wat door de wereld veracht is om de wereld te beschamen. Dat is een dichterlijk beeld van grote waarde. Het zijn ook die zondaren die door de wereld zijn veracht, zoals hoeren. Calvijn stelt dat de schriftgeleerden in veel diepere zonden leefden. De eersten zullen de laatsten zijn.

Jezus stelde : 'Voorwaar, ik zeg u, de tollenaars en de hoeren zullen eerder het Koninkrijk Gods binnengaan dan u.'

'TE ZOET BEVONDEN' -
DE TIEN-JARIGE KOKKIAANSE KERKOORLOG (1947-1956)

De Laodiceaanse gereformeerde kerk is gezeteld op pragmatisme, ofterwel gevoelsdenken en gevoelsgeloven (als het goed voelt moet het wel goed zijn), maar dan zonder geweten. De Vreze des Heeren is weggekapt, alhoewel ze wel een vrees en eerbied hebben voor hun afgoden, bang om er niet meer bij te horen. Ze zijn verstrikt geraakt in object-begrip, en daarom moest Immanuel Kant wel komen om de mens los te trekken van het pragmatische, kortaffe object-begrip, om weer zicht te hebben op de verborgen functies die daarachter liggen. Maar Kant werd in de gedeformeerde kerk als een spelbreker gezien, want hij nam hun voorwerpelijke snoepgoed en speelgoed weg.

Als je dan op het Kantiaanse strand staat, en je ziet de woeste zeeën van het dingbegrip, wie moet je daar dan overheen brengen ? Je moet daar dan overheen tot het volgende Kantiaanse strand, aan de overkant, tot het nihilisme van Nietzsche, wat overigens voortkwam uit het nihilisme van Salomo (alles is ijdelheid), waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. Er moet nihilisme toegepast worden op de mannenwereld die het kind om zeep heeft geholpen, tot een markt heeft gemaakt, heeft uitgebuit. Zo kan het vrouwelijke weer hersteld worden, waar de nieuwe bijbel op wijst. (Odenlech 35, Behemma 32:4)

Na Salomo, Calvijn, Kant en Nietzsche gingen Kersten, Steenblok, Mallan en M.J. van Gelder verder met het nihilisme, waarin 1953 een cruciaal jaar was. Steeds meer predikanten van de gereformeerde gemeente begonnen te ontwaken tot 1953 en werden steenblokkianen. Dan ontkomen we niet aan Kant en Nietzsche, want die hebben daar de fundamenten voor gelegd, zoals ook Dooyeweerd in de dertiger jaren. 1953 was de komst van de hemels-nihilistische roofvogels die opstonden tegen het bedrieglijk overpositieve Laodicea. Deze roofvogels namen ons over de woeste zeeën van het dingbegrip tot Orion. Dit was een grote oorlog die nog steeds gaande is. Ter land, ter zee, en in de lucht. Het zijn kantiaans-steenblokkiaanse engelen die de mens uit het bekrompen dingbegrip willen doen ontwaken, om zo de diepere lagen van het leven te laten zien, de dingen die boven zijn, zodat de mens de mammon niet meer dient, maar de Heere in de geestelijke kennis. Er moet een goede verhouding komen tussen de Adamologie en Jezusologie.

M.J. van Gelder beschouwde de gemeente als algemeen onbekeerd. Dat werd hem niet in dank afgenomen.

Maar eerst moet de mens de verloren staat van wereld en vlees onder ogen komen, en op de weg van het twijfelen en toetsen gaan, of de 'bekommerde' weg zoals ze het soms noemen. Het is het pad van het kruis en niet van snelle zekerheden, en dan zou al teveel geloof en al teveel genade de mens kunnen doen indutten. Het gaat dus om het smalle pad door de enge poort. De gereformeerde gemeente destijds (Kersten, Steenblok, enz.) hadden problemen met de leer van de predikant R. Kok, die af zou doen aan het ellende vraagstuk en de zondekennis, daar een beetje te snel overheen gaan. Het waren een beetje Kuyper-achtige toestanden, alsof R. Kok een beetje te snel zou gaan met de genade. Er was een soort kerkoorlog van 1947 tot 1956 omtrend R. Kok. Hij werd in 1950 geschorst, en scheidde zich af om met zijn gemeente door te gaan als zelfstandige gereformeerde gemeente. In 1956 werd de gemeente christelijk gereformeerd. De christelijk gereformeerde kerken hadden gekozen voor de kant van R. Kok. Het geloof was iets makkelijker gemaakt, terwijl de Steenblokkianen de lat hoger hadden gelegd. De gereformeerde gemeente was ook in oorlog gekomen met Steenblok inmiddels, wat leidde tot de 1953 scheuring. Sindsdien probeerde de gereformeerde gemeente de middenweg

te vinden tussen Steenblok en Kok, terwijl ook velen meer en meer steenblokkiaans werden. Dat gaf ook weer aanleiding tot de Goudse kerkoorlog in de zeventiger jaren omtrend M.J. van Gelder en de zijnen.

1956 was dus een latere Veenendaalse afscheiding, die in principe al in 1950 was begonnen, en zijn kiemen al had in 1947. Het was dus een nieuwe Veenendaalse kerkoorlog, een tien-jarige kerkoorlog. Er was veroppervlakkiging gaande, zaken werden te gemakkelijk voorgesteld, en er was te weinig twijfel. Het waren de jaren van een dikke duif die de kerk was binnengevolgen, en al gauw werd de kerk verder vergiftigd door een hissende zwarte cobra, een territoriale geest. Kok was een beetje de Kuyper van de gereformeerde gemeente, maar nu was er een scheuring gekomen, en ook van Steenblok scheurden ze zich af. Later probeerden ze het te relativeren, en er was een vraag of het niet slechts een zaak was van semantiek, maar er lagen wel degelijk gevaren op de loer. Kersten stond in 1947 al op tegen Kok en de zijnen, de kokkianen, die ook wel koekianen werden genoemd, omdat het toch wel erg gemakkelijke genadebakkers waren, zoals Kuyper dat was. Ze hadden het evangelie te goedkoop gemaakt. Steenblok bleef hameren op het belang van de prediking van de doodstaat van de mens. Dat moest voorop staan. De kerk was in Laodiceaanse strikken terecht gekomen, en daar deels blind voor. Men moest niet zo snel van zichzelf verzekerd zijn. Eerst zouden de ogen moeten opengaan en er zou boetvaardigheid moeten komen, en onwaardigheidsoefening, want er was ook veel overwaardigheid van het vlees.

Nog steeds is deze strijd gaande. Er zijn verlammende geesten in de lucht die door al te gemakkelijk overgeloof en overgenade de mens in slaap willen zingen, de strijd en het onderzoek willen doven. Het is oppassen geblazen als sinterklaas de kerk binnenkomt.

Hoe kan het ook anders als iemand veel zijn preken begint met het gebed : ‘En mocht het U behagen, o, dierbare Ontfermer, ons voor te komen met Uw Goddelijke lessen en hemelse onderwijzingen, die zoeter zijn dan honing, ja dan honingzeem. Amen,’ zoals R. Kok deed. Dan moeten we oppassen dat we niet ‘te zoet bevonden’ worden. Eerst moet de bitterheid hieraan vooraf gaan en moeten wij het zoet ook weer telkens minderen, opdat er ruimte is voor het bittere medicijn wat de mensheid nodig heeft om van haar zonde los te komen, en opdat men niet in wilde Kuyperiaanse, of in dit geval Kokkiaanse, suikerfeesten terechtkomt. Wij mogen de broodjes niet te zoet bakken. Dat gebeurt op de brede weg, niet op het smalle pad.

Het is nu strijd tegen een verlammende koningscobra, die zijn gif maar blijft spuiten.

1e Jaargang, nummer 29, 8 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Reformatie en Institutie VI, en De Psalm van de Reformatie

---

REFORMATIE EN INSTITUTIE VI

In het westen komt het telkens weer voor dat valse dogma’s zijn gebaseerd op valse vertalingen van de bijbel. Hoe ontstaan die valse vertalingen ? Vaak vertaald men het heel selectief vanuit het Grieks, terwijl dat niet eens de eerste grondtaal is. Jezus, de discipelen en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. In het Aramees worden de bijbelteksten ineens weer duidelijk.

Om een voorbeeld te geven : Hebreeën 9:27 wordt vaak vertaald als : ‘Het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel.’ Hierop heeft men tal van vreemde leringen gebaseerd. Ze dragen dit vers vaak op ter verdediging van hun vreemde standpunten. Het probleem is echter dat het Aramees iets heel anders zegt :

‘Het is de innerlijke mens gegeven om een keer een verborgen plaats te vinden om tot betekenis te komen.’

Johannes 3:16 wordt meestal vertaald als ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’

Maar in het Aramees staat er : ‘Zoals God (eli, alah) de wereld beproefd heeft, zo heeft hij het verborgen zoonschap gegeven zodat degene die hier de waarheid in ziet niet zal zondigen maar eeuwig zal leven.’

Hier wordt de nadruk niet gelegd op het niet verloren gaan, maar op het niet zondigen, niet afdwalen.

In de leer van Calvijn was er een strijd en verschil tussen God’s Wil en God’s Raadsbesluit. God’s Raadsbesluit lag dieper en was verborgen en voorbeschikt. Het was God’s eigenlijke en diepere natuur. Ook God’s Wil was hieraan onderworpen, als God’s hogere Wil, de uitverkiezing.

Dit had God zo gedaan om de mens te beschermen tegen wereldse uitverkiezing. De uitverkorenen van God waren juist kinderen en hen die door de wereld waren veracht. Er is in de leer van Calvijn een strijd tussen vrije wil en onvrije wil, omdat de mens ook uit twee delen bestaat, net zoals God.

De hervormde predikant L. Kievit (1918-1990) stelde in een preek in 1960 dat het geloof buiten de aanvechtingen niet te verstaan is. [1] Het leeft er in, het leeft er niet van, stelde L. Kievit. We hebben die dialectische natuur dus nodig, en het is iets wat we moeten leren, dat er geen geloof is zonder strijd. Het vormt een organisch geheel. Die strijd is niet alleen naar binnen gericht, maar ook naar buiten. Die strijd is met het eigene en met het andere. God strijdt tegen zichzelf, God’s wil met God’s raadsbesluit, het ondiepe met het diepe, en die strijd is ook in de mens, die als een beeld van God is.

Er zijn geen eenzijdige antwoorden te geven in de dialectische theologie. Dingen hebben twee kanten. In de meerzijdigheid en tweezijdigheid van de theologie is er ook een hemelse eenzijdigheid, want de mens moet loskomen van de zonde. Hier spreekt onze catechismus ook over.

Het dialectische mechanisme (Calvijn, Fichte, Kant, Hegel, Nietzsche, Barth, latere Nederduits gereformeerde dogmatiek enz.) moet ontdekt, geleerd en geoefend worden.

Laodicea is akelige en extremistische eenzijdigheid. Het materialisme heeft zichzelf verletterlijkt en gemonopoliseerd, en mythes en gedichten hebben ze historisch gemaakt. Daarom moet er een grote uittocht uit Laodicea zijn waar zowel de oude als de nieuwe bijbel over handelen.

---

voetnoten :
[1] in zijn preek over Genesis 21:1-7

DE PSALM VAN DE REFORMATIE

‘Ellendekennis is het zuiverste bewijs van genade,’ wordt veel gezegd in bevindelijk-gereformeerde kringen, als ze het over de zaligmakende ellendekennis hebben, die de sleutel is tot het verbond. Ook wordt het veel genoemd als de sleutel tot Jezus. De predikant W. Hage (1912-2003), die zijn loopbaan in Aalst-Brakel (1952-1954) en Nunspeet (1954-1958) begon, en daarna naar Middelburg ging (1958-1962), en ook een leerling van C. Steenblok was, wees erop dat Jezus zich niet zomaar liet aanraken, in zijn preek over zondag 46 vraag 120 en 121,

wijzende op Johannes 20:17 :

'Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.'

W. Hage wijst erop dat Maria in een zoete gemeenschap wilde omhelzen, maar dat Jezus dat haar niet toestond. Wek de liefde niet op voordat het haar behage, stelt het Hooglied, maar hoevelen hebben Jezus wel niet tegen zijn zin aangeraakt ? Hij stelde ook eens dat de mens eigen gronden alleen maar kan verliezen door de ellendekennis, die in principe de ontmaskering is van het vlees, wat in de leer van Calvijn het voornaamste stuk van de theologie is, als het fundament waarop het vlees gedood kan worden. Vandaar dat W. Hage ook stelde dat er geen verlossing is zonder de ellendekennis. C. Steenblok stelde ook dat dit altijd voorop moest staan. In die zin waren de oudvaderen aan elkaar verbonden, en streden ze tegen de andere Laodiceaanse Jezus, het snelle bijgeloof wat in de gemeente was doorgedrongen als de ketenen van oppervlakkigheid en voorwerpelijkheid, wat de deur opende voor allerlei soorten wereldgezinde dwaalgeesten.

In dat opzicht sprak de hervormde predikant L. Kievit in zijn preek over Genesis 21:1-7 uit 1960 ook over de besnijdenis van Izaak, waarbij bloed moest vloeien. Kievit stelde dat het wenen van Izaak over de besnijdenis, het smartelijke, juist een teken en zegel van het verbond was. Het klagen en kermen om de zonden was in de leer van C. Steenblok de ware pinksterdag (De Wachter Sions, 7/6, 1957 en 27/5, 1966). Daar gaat ook Ezechiel 9 over.

Waar dit kruist met de kinderen en de door de wereld verachten, de armen, de vreemdelingen, de armen van geest, de minderheden, de moeilijk opvoedbaren, de eenlingen die nergens inpassen, hen die altijd twijfelen, de verbrokenen van ziel, de verslagenen van hart, daar zijn de uitverkorenen. Het is een dichterlijk beeld. God heeft hen uitverkoren die niet door de wereld zijn uitverkoren. De eersten zullen de laatsten zijn. Dat is de psalm van de reformatie die wereld en kerk omkeerde.

Als L. Kievit spreekt over het Woord van God dan stelt hij dat het zo smal is dat het vlees er niet op kan bouwen. We kunnen dit vergelijken met het smalle pad tot de enge poort. Kievit stelt dat al het andere zal wankelen, vergaan en bezwijken.

1e Jaargang, nummer 30, 9 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De koud-warm kerkenoorlog van 1966, en Waarom hebben de bomen bladeren ? - bespreking van de dogmatiek van Witsius (1636-1708)

DE KOUD-WARM KERKENOORLOG VAN 1966

R. Kok was ‘te zoet bevonden’ in de gereformeerde gemeente in 1950, en ging toen zelfstandig verder, waarna hij in 1956 overging tot de christelijk gereformeerde kerk. Men vond in de gereformeerde gemeente dat R. Kok iets te snel ging met de genade, wat ze ook weleens van Kuyper zeiden. Er mag niet te snel van Golgotha gegaan worden tot de olijfberg, zeggen wij weleens. Het moet diep genoeg gaan op Golgotha, om zo los te komen van voorwerpelijke prediking.

Een groep christelijk gereformeerde predikanten in de veertiger, vijftiger en zestiger jaren waren verontrust over de toenemende wereldgelijkvormigheid in de christelijk gereformeerde kerken, net zoals C. Steenblok het zag komen in de gereformeerde gemeenten. De christelijk gereformeerde predikanten die het opmerkten waren ook verontrust over de voorwerpelijke, oppervlakkige prediking, en wilden terug naar wat oude gereformeerde beginselen.

In 1966 werd het blad ‘Bewaar het Pand’ daartoe opgericht. De aanhangers van deze stroming werden bewaar-het-panders genoemd, als een soort regressieve stroming vooral binnen de christelijk-gereformeerde kerk, zoals dat soort stromingen er ook in de hervormde kerk waren, zoals het Reveil, de gereformeerde Bond, de L. Kievit-beweging, en de gekrookte riet beweging. Terug naar de oudvaderen waarvan de steeds moderner wordende kerk steeds meer losbrak en afweek.

G. Blom (1905-1992) laat de verontrusting horen in het eerste nummer van Bewaar het Pand, waarin hij stelt dat ze vrezen dat velen in de CGK zich lichtvaardig geruststellen voor de eeuwigheid. Er moest weer gepredikt worden tegen de paden van de zonde, zoals vroeger. Hij noemt dat er vroeger veel meer naar voren kwam wat nodig is.

1966 : Er kwam een lichte innerlijke scheuring, afscheiding of gewoon onderscheiding in de christelijk gereformeerde kerk, waar De Wekker toendertijd ontzet over schreef, maar wat je ook kunt zien als een overgang of verdieping, of ontstaan van een bovenbouw.

Er was ook altijd die zowel koude als warme oorlog tussen de gereformeerde gemeente en de christelijk gereformeerde kerk over de verbondenleer. De gereformeerde gemeente had de twee-verbondenleer, en de christelijk gereformeerden de drie-verbondenleer. De twee-verbondenleer bestaat dan uit het werkverbond en het genadeverbond, waarvan het genadebond samenvalt met de verlossing, terwijl de drie-verbondenleer de verlossing als derde verbond heeft. Het zijn allemaal zeer duistere raadselen. Het gaat hier om semantiek en semiotiek, in de zin dat het er maar net om gaat welke terminologie je volgt. Calvijn stelde heel duidelijk dat de armen, de ellendigen en de kinderen uitverkoren waren, niet in de zin dat ze allemaal waren uitverkoren per definitie, maar daar waar de lijnen kruisten, en dit was op bepaalde punten vrijwillig en op andere punten onvrijwillig, omdat Calvijn twee lagen aanbracht in zowel God als mens, namelijk de ondiepe laag en de diepe laag, een verschil tussen wil en verborgen raadsbesluit. Dit is dus een zeer ingewikkelde en dialectische zaak. Uiteindelijk komt het er dus op neer dat er een scheiding wordt gemaakt tussen het ellendige, arme, kinderlijke overblijfsel van twijfelaars en de zelfverzekerde, verwaande Laodiceanen. De ellendekennis is de weg, dus dat is een Steenblokkiaanse weg, de weg van 1953, in hoeveel verbonden je dat dan ook onderverdeelt.

Te weinig verbonden die te oppervlakkig zijn gemaakt in sluiertermen zoals genade, verlossing en uitverkiezing kunnen de mens al snel in slaap doen dutten. Berkouwer stelde dat het menselijk vlees heel bedriegelijk kan zijn met zulke termen. Dit is ook het geval als we het over geloof hebben. Er moet een goede samenhang en definitie zijn. Berkouwer waarschuwde ook tegen valse zondekennis.

De predikkunst is een zeer voorzichtige dichtkunst. Verabsolutering, monopolisering, systeemdwang, veroppervlakkiging, extremisme, staan hierin altijd op de loer, en daarom is de prediker ook een strijder, een

worstelaar, als Jakob op Pniël. Zij moeten vechten met het Woord, opdat zij niet tot het woord van het vlees komen, en opdat zij het Woord niet verkeerd gebruiken, want dat kan ook nog. Ook de duivel en het vlees gebruiken het Woord, voor hun eigen doeleinden, en ze verdraaien het graag in hun pogingen om het los te maken van de context en de grondtekst, van de etymologie en de lexicografie. Oh, zoveel gevaren liggen er op het pad van de prediker. Hij moet alle leeuwen kennen, alle slangen, alle sluwe krokodillen, en hij moet een varkensjager zijn, een varkensworstelaar ook, opdat zijn eigen vlees geen voordeel over hem behale. Zaken als hermeneutiek zijn ook zeer belangrijk, want er zijn zeker regels verbonden aan de exegese. Oh, laten wij hierin toch niet te vrijzinnig en liberaal zijn, alsof het er allemaal niet toe doet, want de Heere heeft een pad aangelegd waarvan we niet mogen afwijken, en dat is een smal pad, een lang pad, met een enge poort, ook voor de exegese.

God heeft uitverkoren wat de wereld, het vlees, niet heeft uitverkoren. Dat is iets heel dichterlijks. Hieromtrend is de prediking.

De inkorting en beknoptmaking van het heilsplan, missing links, heeft geleid tot het komen van de ‘stoned dogs’ op de preekstoel. In het Nederlands : ‘drugshonden’. Ze staan op de preekstoel, dronken en aan de drugs. Ze hebben een hete aardappel in de keel. Als je dan tot de Steenblokkiaanse kerken komt (GGiN), dan is de prediking al snel klageriger, smekeriger.

Steenblok was de verdieping van de gereformeerde gemeente, zoals Bewaar het Pand dat was voor de christelijk gereformeerde kerk. Dat zijn doorgangen, vluchtroutes.

De gereformeerde gemeente werd door Steenblok ‘te zoet bevonden’. De gereformeerde gemeente vond op haar beurt de christelijk gereformeerde kerk te zoet. Hoe dan ook werd de twee-verbondenleer koning in de gereformeerde kerk (1931) en de drie-verbondenleer (1927) werd koning in de christelijk gereformeerde kerk.

De tweetjes tegen de drietjes zou je bijna kunnen zeggen. Is het belangrijk ? Moet je een tweetje of een drietje zijn, of de middenweg hierin zoeken ? Er is weleens gezegd dat de gereformeerde gemeenten pendelen tussen Steenblok en Kok. In de zeventiger jaren werd er flink over gestreden. Er was een Kok vleugel en een Steenblok vleugel. Er begon toen steeds meer de nadruk te komen op het Steenblokkiaanse belang, ook in de tachtiger jaren vooral. Sommigen zochten de middenweg, en anderen neigden meer naar Steenblok. Je zou je kunnen afvragen of je ook niet zou moeten pendelen tussen de gereformeerde gemeente (twee-verbondenleer) en de christelijk gereformeerde gemeente (drie-verbondenleer).

In de christelijk gereformeerde kerk ontstond de scheiding tussen gematigd en verdiepend met de komst van Bewaar het Pand in 1966. Ook zijn er verschillende visies geweest op de twee- en drie-verbondenleer.

‘Zodra echter de mens van de wet (werkverbond) een verkeerd gebruik gaat maken verzet zich het Evangelie (genadeverbond).’ (Van Schuppen)

Het omgekeerde kan ook van belang zijn : ‘Zodra de mens van het evangelie (genadebond) verkeerd gebruik gaat maken verzet zich de wet (werkverbond).’

‘Deze twee, Wet (werkverbond) en Evangelie (genadeverbond), zijn op elkaar aangelegd. Ze staan niet vijandig tegenover elkaar.’ (Van Schuppen)

Onze catechismus voegt deze werkingen samen in inzetting 9, Over genade en loon :

‘Genade is in het Aramees de discipline van de opvoeding en de studie, dus niet iets goedkoops of vrijblijvends. (III Werktuigen 1:14). De genade was ingezet omdat de mens valse wetten had opgesteld. Er zijn lagere, vleselijke wetten, en hogere wetten. De ware genade is de hemelse zorg door de hemelse prediking (Belech 5:13) waaraan de mens zich kan zuiveren. Er is lagere, vleselijke genade, en hogere, hemelse genade. Het recht van de mens is vleselijk, en zijn gedachten, maar God is altijd groter.’

Uiteindelijk moet dus de genade afsterven en opwassen door en aan de genade, en door en aan de wet, en de wet moet afsterven en opwassen door en aan de wet, en door en aan de genade. Berkouwer noemt het dan ook een organisch geheel. Er moet wel gesnoeid worden. We moeten goed in de gaten blijven houden : hebben we het nu over de hogere wet of de lagere wet, en hebben we het nu over de hogere genade of de lagere genade. Calvijn noemde de genade een ander loon, zoals ook de oudvaderen spraken van genadeloon. Ook moet er hierin ruimte gegeven worden aan dichterlijkheid en psalmelijkheid, zolang die niet ten koste gaat van het doel.

Vanaf 1928 begon de koud-warme oorlog over de verbondenleer. Daar komt bij dat Calvijn verschillende lagen in God en mens onderscheidde die dus verschillend zijn, en dat dan weer andere regels gelden, dus het hangt er allemaal vanaf : semantiek en semiotiek.

In de twee-verbondenleer vallen genade en verlossing samen in het genade verbond, terwijl de drie-verbondenleer dat afgescheiden heeft in werkverbond, genadeverbond en verlossingsverbond. Het verlossingsverbond is voor de uitverkorenen, dus het genadeverbond heeft een veel ruimer aanbod dan bij de

gereformeerde gemeente, die het genadeverbond alleen voor de uiverkorenen hebben, en dus heel voorzichtig zijn met het genade-aanbod. In de drie-verbondenleer is genade niet hetzelfde als verlossing. Het wordt dan soms zo gebracht dat genade het voorportaal is van de verlossing. Je zou het zo kunnen zien dat genade in veel gevallen dan tijdelijk is, want dat moet later dan tot verlossing komen, maar omdat dat alleen voor de uitverkorenen is, het overblijfsel, valt er ook weer een heleboel genade weg, als steigers van een huis die als het huis klaar is worden weggeworpen. Genade kan potentieel ook iemand doen indutten, net als geloof trouwens, omdat het toch min of meer sluiertermen zijn van veel diepere dingen, waar het Aramees in beide gevallen op wijst, de taal van Jezus. Dat is een mankement in het westen, dat het vaak z'n betekenis heeft verloren. Het blijft daarom Russisch roulette spelen als je die termen te voorwerpelijk maakt.

Als genade nu zoals Calvijn en de oudvaderen soms stellen een ander loon is, een genadeloon, waar Paulus het in de grondteksten ook over heeft, dan is het genadeverbond een hoger loonverbond, maar dan moet het genadeloon nog tot volkomenheid worden gebracht, wat dan in principe het verlossingsverbond is. Je kunt het ook als een toetsverbond zien waarin alles nog eens doorgetoetst wordt opdat er geen theologisch bedrog zou zijn, want daar is de mens nogal goed in, in sjoemel-theologie, om zo zichzelf in valse gerustheid te zaligen. De Steenblokkiaanse roep blijft hierin dus van belang, dat er alleen verlossing is in de ellendekennis. Daar ligt de kiem, dat staat voorop. Zo niet, dan zal Laodiceaanse sluwheid de mens bedriegen.

Zo zien we dat zowel de twee-verbondenleer van belang is (GG) en de drie-verbondenleer (CGK), en mogen we hiertussen 'pendelen'. Wel is het van belang tot de hogere betekenissen te komen van de verbonden, opdat de duivel geen voordeel op ons behale.

De Nederduits gereformeerde dogmatiek is dus een brug tussen de GG en de CGK, en dat is een steenblokkiaanse brug : Alleen wie de laodiceaanse ellende kent zal deze brug kunnen zien.

Te snelle genade kan optreden in de drie-verbondenleer, terwijl te gemakkelijke genade kan optreden in de twee-verbondenleer, en daarom moeten ze elkaar zuiver houden. Er is een lagere verbondenleer en hogere verbondenleer. Soms kruist het tegen elkaar weg. De twee-verbondenleer sterft en wast op aan de twee-verbondenleer en drie-verbondenleer, en de drie-verbondenleer sterft en wast op aan de drie-verbondenleer en twee-verbondenleer. Het is een dialectisch mechanisme om de kerk te beschermen tegen voorwerpelijkheid en veroppervlakkiging. Zoals werkverbond en genadeverbond niet vijandig tegenover elkaar staan, zo staan de twee-verbondenleer en de drie-verbondenleer ook niet vijandig tegenover elkaar, maar dienen ze elkaar zuiver te houden en aan te vullen.

Deze twee leren vormen een organisch geheel. Het boek des levens, de nieuwe bijbel, is doorslaggevend in deze zaak. Jezus is in zijn hoedanigheid als zoon van Juda de zoon van de zondekennis :

Judah is in de diepte het centrum, de belijdenis van zonden. Hier brengt de geestelijke kennis de besnijdenis terug. Duizen 33:20

Alleen in de zondekennis is er wedergeboorte. In die zin is de zondekennis het hoofd van het genadeverbond, oftewel het genadeloon-verbond. Dan bouw je loon op door geestelijke wegen, niet door aardse, vleselijke wegen. Het vlees kan niet bij God komen. Jezus is de vrucht van de zondekennis, niet anders. Hij is geboren uit de donkere bruid.

Omdat er twee lagen in de mens zitten : de gebonden, gedwongen wil (ondiep) en de ware, verborgen wil (diep) is het dus ook niet zo dat een mens zomaar het verbond met God kan verbreken. Als de mens ontrouw is is God nog steeds getrouw.

Calvijn stelde dat de uitverkiezing door Abraham niet genoeg is, maar dat de mens ook door Jakob uitverkoren moet zijn, dus een diepere uitverkiezing. We hebben het dan over onze worsteling op Pniël dat we ons niet zomaar aan goden overgeven, maar alles volhardend en zorgvuldig toetsen tot verbrokenheid. In deze twijfel werden wij ellendige mensen die ontdekt zijn aan de ellendige, doodse en dodelijke toestand in de wereld. Dan zijn wij ontdekt aan onze zwakheid, geringheid en nietigheid, in een hemels nihilisme. Zo is daar dus het Abrahamsverbond en ook nog het Jakobsverbond in de calvinistische leer.

Er staan gimmicks op de preekstoelen met lichtende verschijnselen, in de kerk van Laodicea, om valse gerustheid te brengen onder het volk met een overmaat aan genade en geloof, om af te leiden waar het daadwerkelijk om gaat : de zondekennis waarin wedergeboorte is. Calvijn stelde de zondekennis als het voornaamste van zijn leer, wat voorop stond, wat C. Steenblok en F. Mallan later overnamen, en W. Hage. Er is geen weg tot het yeshua principe dan door de zondekennis, de prediking van de doodstaat van de mens, en de ellendekennis. Het yeshua principe is dan het doden van het vlees, wat als tweede wordt genoemd door Calvijn. Het doden van het vlees kan alleen na de ontmaskering van het vlees. We zien dus in het boek des levens dat yeshua als de zoon van Juda, de zoon van de zondekennis is, wat laat zien dat er alleen wedergeboorte is in de zondekennis. Dit houdt een strijd in

tegen de valse zondekennis van Laodicea. Doet de mens af van de zondekennis en trommelt de mens allerlei afgoden op, dan zal de mens daardoor ook bedrogen worden. De mens betaalt een hoge prijs door het afsnijden van stukken of stukjes van de zondekennis.

WAAROM HEBBEN DE BOMEN BLADEREN ? - BESPREKING VAN DE DOGMATIEK VAN WITSIUS (1636-1708)

Iedereen kan door het aannemen van de ellendekennis, door de erkenning van de doodstaat van de mens, en de zondekennis, uit Laodicea uitgaan, wat in principe dus de betekenis is van het ‘aannemen van Jezus’ in de psalm of het gedicht van het evangelie. Jezus is namelijk de zoon van de zondekennis, de vrucht van de zondekennis. Het aannemen van Jezus is een bepaalde terminologie in de oudheid, maar de mens moet begrijpen wat het voorstelt. Dat kan alleen in de onderwerpelijke prediking, niet zomaar in de voorwerpelijke prediking.

Dit is het steenblokkiaanse pad. Dit is 1953, toen de hemelen zich openden. Daarbuiten werd alles meer en meer Laodiceaans, waar C. Steenblok tegen waarschuwde. De grootste ellende is de ellende niet te kennen. Het begint bij het Socratische ‘weten niets te weten,’ anders blijf je in Laodicea rondhangen. Laodiceanen zijn zelfbedriegers.

Het is een calvinistisch, Kantiaans-Nietzchiaans nihilisme over de toestand op deze aarde, wat al bij Salomo begon : ‘alles is ijdelheid.’ Dat te beseffen is de kiem van de wedergeboorte. In deze Steenblokkiaanse ervaring, ook wel het Steenblokkiaanse pinksteren genoemd, gaan je ogen open voor de monsters die deze aarde in hun greep houden. Zo kan de mens los komen van elk bedrieglijk Laodiceaans pinksteren. Wij moeten ernstig streven naar deze Steenblokkiaanse ervaring waarin onze ogen worden geopend voor de zonde, de dood en het verderf en de leugen, en wij moeten erover zuchten en klagen zoals in Ezechiel 9.

Laten we niet vergeten dat de Steenblokkianen Jeremianen zijn, wenende profeten over de zonde Israels. En zij werden gestenigd. Het Steenblokkiaanse is al zo oud als de wereld zelf. Ziende op het verval in het kerkelijke Jeruzalem stelde F. Mallan dat we nu ook welgemeend wenend kunnen getuigen : ‘Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild.’ (De Wachter Sions, 24/3, 1967) Mallan had het ook over de strijd tussen de kokkianen en de steenblokkianen die maar bleef voortduren, wat op hetzelfde niveau is als de strijd tussen de kuyperianen en de kerstenianen. Natuurlijk waren er ook kruispunten, want er waren ook punten waarin ze elkaar konden vinden. We spreken daarom ook van koud-warm kerkoorlogen, zoals die er ook was tussen Kuyper en Schilder.

Hoe moeten we de genade dan zien zonder dat het afdoet aan de zondekennis en ellendekennis ? De genade is de vervulling van de wet (Witsius) en de vervulling van de zondekennis en ellendekennis, in plaats van de vervanging ervan.

Witsius (1636-1708) wilde de dogmatiek rondom de verbondenleer herstellen, vanwege de grote theologische strijd omtrend dit onderwerp, met name over het genadeverbond. Hij wilde de genade bespreken zonder dat het tekort zou doen aan de geboden. Net als Berkouwer wilde hij het tot een organisch geheel maken, vervulling in plaats van vervanging, opdat er bruggen zouden komen tussen verschillende dogmatische richtingen. Ook Witsius onderwees over het werkverbond, het genadeverbond en het verlossingsverbond, de drie-verbondenleer dus, die zo is aangenomen door de christelijk gereformeerde kerk.

Laten we opmerken dat Witsius in zijn boek ‘De economie van de verbonden tussen God en mens’ (1677) noemt dat genade het beeld van God in ons vernieuwt, en het is hetzelfde als waarmee de mens was geschapen, wat in principe toont dat de genade niet iets passiefs is, maar het hemelse werk, en de vervulling van de kennis, van studie en herinnering. (hoofdstuk 2) De mens kan zo ook loskomen van de voorwerpelijkheid van de geboden door de betekenissen van de geboden te gaan zien om er onderwerpelijk mee om te gaan. De Laodiceanen houden of de geboden voorwerpelijk en oppervlakkig, of ze stellen dat de geboden zijn vervangen door de genade. Met de zondekennis moet de mens ook komen tot de gebodenkennis.

Witsius stelt dat God de bron is van de schepping en de eerste oorzaak. God is ook de bron van de schepselen, en als die niet afhankelijk zouden zijn, dan zouden ze niet zonder tegenstelling ontvangen worden. Hoe meer graden van het bestaan en zijn, hoe meer graden er zouden zijn van afhankelijkheid.

In de uittocht uit Laodicea moeten we de bergen in, waar het soms koud kan zijn, en waar draken hun holen hebben.

Witsius stelde dat het niet duidelijk was of het nu om een verboden boom ging of om een verboden bomensoort. Als de mens zich aan God’s geboden zou houden, dan zou het vanzelf vrucht gaan dragen. Het goede zou alleen volkomen gekend kunnen worden door ervan te genieten. (hoofdstuk 3) Het is van

belang hierbij te stellen dat de duivel daarom ook met vals, voortijdig genot aan kwam zetten om het kennismatige loonsplezier te verspillen. Dat heeft de duivel gedaan door Laodicea.

Het is de mens niet geoorloofd een boomvrucht te begeren zonder God's toestemming, stelt Witsius. We kunnen daarbij stellen dat het niet geoorloofd is een boomvrucht te begeren zonder het blad te raadplegen, want het blad vertelt of een boomvrucht eetbaar is of niet, en als het eetbaar is, dan vertelt het blad wanneer het gegeten dient te worden en wanneer niet. Zaak is dat de mens zelf de ware vruchten in zich diende te ontwikkelen, door onderwerpelijke kennis te ontwikkelen over God's geboden en verboden, en de tijden, seizoenen en bedelingen hierin te herkennen.

Witsius noemt dit het raadplegen van God's mond. Wij kunnen stellen dat de bladeren daarvan een beeld zijn, en dat we ons daarom moeten laten onderwijzen door de bladeren, de monden des Heeren.

Hierin is het belangrijk te beseffen dat er meer goeds is in gehoorzaamheid dan in het genieten op zich. Juist de gehoorzaamheid zal ons uiteindelijk meer bevredigen dan zomaar zinloos genot. De mens was nog niet gekomen tot het volkomen geluk, omdat de mens nog een groter goed te verwachten had nadat de mens de loop van de gehoorzaamheid had voltrokken. Hierop werd gewezen door het verbod op de boom der genietingen, aldus Witsius.

Witsius noemt dit terecht symbolische geboden en verboden omtrend de bomen, wat hij een positieve institutie noemde. Hij noemde de geboden van het verbond tweeledig, namelijk de natuurgeboden en de symbolische geboden. Het werkverbond is tweeledig, namelijk de geboden op zich en de navolging. Genade is dan niet iets passiefs en doods, maar de vervulling van de geboden. De Laodiceaanse kerk heeft de geboden vervangen door de genade. Witsius noemt het verschil tussen de geboden en verboden op zich en de kennis ervan, want de kennis is het doen van de geboden en het niet doen van de verboden. Wij mogen niet met de geboden zomaar omgaan als objecten, maar moeten er kennis van ontvangen door de natuur geboden en de symbolische geboden. Hierover handelt de nieuwe bijbel.

Witsius noemt dat het werkverbond is gebouwd op de geboden van de natuur. Omdat het voortstroomt vanuit de natuur van God en mens moet het wel wat regels hebben, dat de mens zekere geboden en verboden worden voorgeschreven, anders zou het de natuur niet meer zijn. Er is nu eenmaal goed en kwaad. We kunnen stellen dat de kennis hierover ervoor moet zorgen dat het niet geobjectificeerd wordt, want als dat gebeurd dan sterven de zintuigen af en kan er geen navolging meer zijn. Vandaar dat Laodicea, het afgevallen deel, ook wel Objectivatia wordt genoemd. Alles draait om het object, het voorwerp, niet de kennis. Zowel Witsius als Kant wilden de mens losmaken van die voorwerpelijkheid, oftewel van het materialisme, ook wat betreft het geestelijke en religieuze materialisme. Het kan heel heimelijk werken als een slang. Het volk is ten gronde gegaan door de objectificatie, door een gebrek aan kennis. Objectivicatie vreet steeds meer en meer kennis weg, zodat de mens niet meer kan navolgen, en zo misleid wordt.

De geboden moeten niet alleen onze daden zijn, maar ook onze natuur, noemde Witsius, zoals dit ook genoemd werd door Aristoteles. Het moeten niet zomaar daden zijn, maar een gewoonte, en het moet uit onze natuur voortkomen.

Nu, de bladeren aan de bomen zijn dus beelden van het Woord van God wat wij te dienen raadplegen voordat wij zomaar de boomvruchten plukken en eten. Deze lijnen worden verder uitgewerkt in de nieuwe bijbel, het boek des levens, wat dus ook de boom des levens is. Het werk van Witsius was hierin een voorloper. Hij wilde bruggen bouwen tussen de verschillende kerkgenootschappen en kerkstromingen, die in grote oorlog en scheuring lagen met elkaar, en hij wilde dit doen zonder af te doen aan het smalle pad en de enge poort, zonder af te doen aan de natuurgeboden en symbolische geboden en de kennis daarvan. Uiteindelijk kwam hij tot vervulling ervan, niet ter vervanging. In die zin riep Witsius : Gaat uit van Laodicea.

Hij stelde dat er nog een reformatie na de reformatie moest komen, dat gereformeerden verbeteraars hoorden te zijn. Hij streed tegen de geestelijkheidsverzaking die was binnengeslopen, de wereldgezindheid, en hij riep de predikanten en landsbestuur op om hun verantwoordelijkheid te dragen hierin, want er was veel verval en scheuring onder het volk, vanwege gebrekkig onderwijs. Hij wilde als een vervuller zijn. Hij wilde de aandacht weer vestigen op de natuur en de symboliek, om zo de orthodoxie weer in het juiste verband en de juiste verhouding te brengen. Er was bij hem sprake van drie boeken die God gegeven had : het boek van het geweten, en ook de oude bijbel, en het boek des levens, de nieuwe bijbel, die toen nog niet was verschenen, maar nu wel. Hij noemde het boek van het geweten en de oude bijbel als de weg tot inschrijving in het boek des levens. Hij noemde dat ze toendertijd nog in het tijdperk van de duisternis waren, en dat dat ook de reden was waarom mensen niet gelijk waren in spreken en denken, en hij riep daarom op tot vrijheid, voorzichtigheid en liefde, verdraagzaamheid dus.

Vrijheid mag nooit ten koste gaan van voorzichtigheid en liefde, want dan zou het slechts dood liberalisme zijn, en dan moeten we weer wijzen op het blad en

de vrucht, de vrucht die verborgen wordt gehouden door het hemelse Woord. Hij noemde ook dat het niet goed is omdat het God's wil is, maar dat het God's wil is omdat het goed is.

Witsius was niet onderlegd in het Grieks, en al helemaal niet in het Aramees. Hij verklaart het NT vanuit zeer gebrekkig Grieks als hij het over de hel heeft, en haalt daar niet eens het Aramees bij. Mattheus 25:41 zegt in het Aramees, de taal van Jezus, dat degenen aan zijn linkerhand, het Noorden, hen die de duivel hebben gevolgd, naar de urim moeten gaan om verder gekeurd te worden en gezift voor onbepaalde tijd, wat kan variëren van een periode tot een eeuwigheid, en we moeten goed beseffen dat het hier ook nog eens om een gelijkenis gaat. In het Aramees kan de onbepaalde tijd ook gewoon een bepaalde wereld zijn, dus een locatie, geen tijdsbestek. Ook de al dan niet volharde zondaren zijn dus ruwe diamanten, of bevatten ruwe diamanten, en dat zal de urim uitmaken, de keursteen, niet de mens of enige valse afgod door de mens bedacht.

Witsius stelt dat de straf niet alleen een straf is door het verlies maar ook een straf door de zintuigen. Hij bespreekt ook dat er verwoesting plaatsvindt in de hel. God haat en straft de zonde. Hij stelt dat als God de zonde niet zou straffen, dan zou God als de zondaar worden. Door de straf laat God aan de zondaar zien : 'Ik ben niet zoals jij.' (hoofdstuk 5)

Door het straffen zet God zichzelf apart, noemt Witsius. Het apart gezet zijn uit zich in het geven van straf. Dat is ook de definitie van vroomheid, het bestraffen van de zonde om zo geen deel te hebben aan de zonde. God kan alleen vroom zijn in gerechtigheid. Witsius noemt daarom de straf als noodzakelijkheid, anders zou God God niet zijn, en niet vroom kunnen zijn. Er mag dus ook geen vergeving zijn buiten de gerechtigheid. Witsius noemt dat God jaloers is, en daarom geen zonden en overtredingen vergeeft. Van zijn vroomheid stroomt zijn jaloezie, en van jaloezie stroomt zijn wraak. Als er één van die schakels weggehaald zou worden, dan zou God God niet meer zijn.

Gerechtigheid is zo natuurlijk voor God als zijn eindeloosheid, vroomheid en almacht, en daarom gaan de zonden niet ongestrafd. De vervulling van God moet behoren tot zijn bron en natuur, niet tot het goede plezier van zijn wil.

Witsius geeft aan het einde van hoofdstuk 5 toe dat hij niet weet of God voor altijd de zondaar zal laten bestaan. Hij roept net als Calvijn op om over deze dingen te aarzelen en ons oordeel terug te trekken. Als het over een eeuwige straf zou gaan, dan weet hij ook niet of dat alleen de straf door het verlies is of ook nog door de zintuigelijkheid, maar hij weet wel dat het niet oneindig is, omdat God gerechtigheid is. Eindige schepselen kunnen niet oneindig gestrafd worden, noemt hij. Er zal alleen straf zijn naar de mate van de zonde, anders is het absurd en ongerechtig, noemt hij. (Mattheus 11:22-30)

Net als Steenblok en Dante laat hij dus zien dat er verschillende gradaties in de hel zijn, en dat die mogelijk kunnen eindigen in opheffing, of overgaan in lichtere straffen, maar daar wil hij niet al teveel over speculeren.

Hij geeft een verschil aan tussen de kwaadheid die op haar wijze oneindig is, maar niet in eigenlijke zin. Er is dus een kwaad die op haar wijze oneindig is tegen de oneindigheid van God, en die roept ook een straf op die op haar wijze enigszins oneindig is, maar dat is niet in eigenlijke zin. Alle zonden zijn niet hetzelfde, maar zeer ongelijk. Hij heeft het dus alleen over de kwaadheid van de zonde die op haar wijze oneindig is. In die zin bespreekt hij het dus dialectisch. De smet en vlek van de zonde is eeuwig, noemt hij, maar die kan vervolgens ook weer gezuiverd worden.

Hij noemt dit allemaal lastige vraagstukken, want God is groter en geeft geen rekenschap van zijn zaken. Toch vraagt hij zich af in hoeverre God recht heeft om zulke straffen op te leggen, of dat een natuurlijk recht is, of dat dit opgeroepen wordt door de zonde zelf, en dat het onmogelijk zou zijn voor God om er niet op deze wijze op te reageren. Hij noemt dat het bepalen van het eigenlijke recht van God in afzonderlijke gevallen boven de menselijke natuur uit lijkt te reiken.

Hij noemt op diverse plaatsen in het boek dat het om hemelse orakels gaat en dat er dus ook regels zijn van symboliek, naast de regels van de natuur. Hij noemt dat de mens gewoonlijks minder waarde aan de oren hecht dan aan de ogen. (Herodotus)

Witsius noemt dan de boom der kennis van goed en kwaad het symbool van het werkenverbond, en dat de mens een plicht heeft om de betekenis ervan uit te werken, in plaats van ervan uitwendig te nemen. Het liet zien dat de mens er niet voorwerpelijk mee om mocht gaan, maar onderwerpelijk. Niet uitwendig, maar inwendig. De mens moest uitkijken naar de andere wereld, wat dus ook laat zien dat de hof waarin de mens was geplaatst nog maar het begin was en niet het einde. De mens moest het verdiepen.

Witsius noemt dat de mens dus heel voorzichtig met de boom moest omgaan (hoofdstuk 6). Het was dus ook de boom van de beproeving. De betekenis was tweeledig, want het was een verzegeling van de belofte en van de dreiging van het verbond.

Ook was er geen simpele benadering van de boom des levens, want het stond voor wijsheid, en het zou alleen verkregen worden door studie.

Als de mens standvastig zou zijn in de beproeving omtrend de boom der kennis van goed en kwaad, dan zou hij door liefde en gehoorzaamheid komen tot de kennis ‘over’ deze boom, en dan zouden zijn zintuigen opengaan in de onderwerpelijke kennis, niet de voorwerpelijke, objectificerende kennis. De mens moest dus heel voorzichtig zijn, en de kennis niet grijpen, maar toetsen en onderzoeken, op een veilige afstand. Er was een diepe, goede, voorwaardelijke kennis en een oppervlakkige, valse onvoorwaardelijke kennis. De mens moest dus eerst komen tot de voorschriften over de boom en over de boomvruchten, waarvan we kunnen stellen dat de bladeren daar een beeld van zijn. Deze tweeledigheid wordt ook uitvoerig besproken in de nieuwe bijbel, het boek des levens.

Witius noemt dat de mens het hoogste goed moest bespiegelen en begeren, maar er niet naar te streven dan op de wijze die de hemel heeft voorgeschreven. Dat is wat de boom der kennis van goed en kwaad de mens wilde leren. De mens mocht dus niet toegeven aan zijn eigen redeneringen, hoe geloofwaardig die ook zouden overkomen bij de mens. De boom leerde de mens ook dat het geluk niet ligt in het bevredigen van de lichamelijke zinnen voor vermaak, maar dat er andere dingen zijn die de ziel verdiepen, namelijk God die door de ware geboden en voorschriften de mens richting geeft. Er is geen waarachtig leven dan door de richting van God op te gaan.

Witsius stelt dan dat de twee bomen wijzen op de geboden en het evangelie. (Zanchius)

De sabbath is onderdeel van het werkverbond, noemt Witsius, want het laat de mens gericht zijn op de dingen die boven zijn. We kunnen hierbij opmerken dat de sabbath dus ook de bron is die het vlees uitdooft. Het laat de mens zijn in het hogere werkverbond, niet in het lagere werkverbond. De sabbath is een beeld van het afsterven aan de lagere, vleselijke werken. De sabbath laat ook het verbodene zien, wat dus voorwerpelijk verboden is, maar niet onderwerpelijk. In die zin is de sabbath onderdeel van de boom der kennis. Door de sabbath kon de mens komen tot de andere wereld, niet slechts de hof waarin ze waren. We kunnen stellen dat de sabbath de onderwerpelijke vrucht is die alleen door studie verkregen kan worden. Het is niet de voorwerpelijke vrucht, want die leidt tot de dood. Zij moesten dus de bladeren lezen, van de bladeren leren, van de voorschriften van het Woord van God, om zo tot de ware vrucht te komen, en de valse vrucht te ontwijken.

Men kon ook niet zomaar tot de vrucht komen. Men moest eerst de werken doen, oftewel zijn tijd van beproeving tot een goed einde brengen. Witsius noemt dat de sabbath ook het werkverbond verbindt aan het genadeverbond, wat hij de vervulling van het werkverbond noemt, niet de vervanging. De sabbath is het kruispunt. Hij noemt dat een geleerd man hem uitlegde dat Adam op de eerste dag van zijn schepping werd misleid door de duivel en de hele wereld meesleurde in de grootst mogelijke corruptie, maar op de zevende dag werd dit hersteld. Dit is de dag van het evangelie, de overwinning over het vlees, over de zonde, over de duivel, die op de zesde dag de mens had misleid.

Maar dan wil Witsius zijn kant van het verhaal vertellen, en hij noemt dat theologische economie. Hij noemt dat de genade die Jezus verwierf niet zomaar genade was, maar dat Jezus die verwierf door gehoorzaamheid. We spreken dus van genadeloon, of gewoon beloning, zoals dat ook zo staat in de Griekse grondtekst. Het verlossingsverbond is iets tussen God en de zoon, het zoonschap dus. Dat de mens gevallen is is geen reden voor het ongeldig worden van de geboden. Omdat de zoon uit God is geboren kan hij de geboden volbrengen en vervullen.

In het genadeverbond wordt het zoonschap overgedragen tot de uitverkorenen. We kunnen stellen aan de hand van de nieuwe bijbel dat dit zoonschap niet voorwerpelijk, niet als een object, maar alleen door studie, het onderwerpelijke, verkregen kan worden, en dan zal de zoon eerst aan zichzelf moeten sterven door de zondekennis, en zo geboren worden. Vandaar dat aan de ene kant God geen voorwerpelijke kinderen heeft, maar wel onderwerpelijke kinderen, en dat is een groot verschil. Die dialectiek komt ook voor in de nieuwe bijbel, en dit verklaart ook waarom in de islam, de voorloper van de reformatie, God geen kinderen heeft, en waarom dit zo’n belangrijk dogma is. Het behoedt de mens voor Laodiceaanse geloofs-eigenmaking.

Ook Karl Barth wees erop dat het juist het zoonschap is dat is uitverkoren, en brengt zo het Godsonderwerp onder in het gezinsonderwerp.

Bij Witsius gaat het in het verlossingsverbond niet zomaar om een voorwerpelijk zoonschap, maar om het zijn van een dienstknecht tot God. Dit snijdt al een heleboel overmatige romantiek weg die in de voorwerpelijke theologie zo dominant werd.

1e Jaargang, nummer 31, 10 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het snoepverbond van Kuyper en Kok, en : 1953 : De terugkeer tot Getsemané

HET SNOEPVERBOND VAN KUYPER EN KOK

In het paradijs sloot men een verbond van voorwerpelijkheid met de duivel, waardoor men alles zou objectificeren voor de markt. De onderwerpelijkheids- en ontwerpelijkheids-verbonden werden weggeworpen, en men betaalde een hoge prijs. Alles maar dan ook alles op deze aarde wordt tot oppervlakkig object gemaakt, als een vloek.

De Nederduits gereformeerde dialectiek werkt hiermee :

- voorwerp
- onderwerp
- ontwerp

En :

- stelling
- tegenstelling
- samenstelling

oftewel :

- these
- antithese
- synthese

Dat zijn wetenschappen op zich, en het is de enige weg om uit Laodicea te ontkomen. Het is niet meer leven maar overleven.

Er zijn vele verbonden in de latere Nederduits gereformeerde dogmatiek. We moeten tot deze verbonden gaan :

- zondekennisverbond (Steenblok)
- toetsverbond (Jakob)
- lijdensverbond (Basilea Schlink)
- stervensverbond (Jezus)
- onderwerpelijkheidsverbond (Witsius)

In het leven is het de bedoeling om van gemakszuchtige, oppervlakkige voorwerpelijkheid te komen tot voorzichtige, twijfelende, studerende onderwerpelijkheid, waar Witsius over predikte en wat later werd overgenomen door Kant, Hegel, Nietzsche, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok. Van voorwerpelijkheid komen tot onderwerpelijkheid is een belangrijk onderwerp in de gereformeerde gemeente en de GGiN, de steenblokkiaanse kerk, en dit kan alleen door de zondekennis, of zoals wij het noemen : het zondekennisverbond. Na de calvinistische reformatie en het heengaan van Calvijn begonnen dingen vast te groeien, en daarom moest de witsiaanse reformatie wel komen in de jaren 1600 en 1700, om de weg te banen voor de latere kantiaanse reformatie. Zonder Kant zou de gereformeerde gemeente nooit hebben kunnen bestaan, want dan zou de mens nog in het dingbegrip opgesloten zijn. Door de onderwerpelijkheid, het tot studie-onderwerp te maken, kan de mens terugkeren tot het oorspronkelijke ontwerp in het paradijs. Witsius stelde dat de boom der kennis in het paradijs niet voorwerpelijk gebruikt mocht worden, maar alleen onderwerpelijk, om zo tot nog een andere wereld te gaan. Daarom wordt er veel over Orion gesproken in de nieuwe bijbel.

Ik had een droom dat ik ergens liep met een vrouw langs een gracht. Ik droeg een grote tas die ik neerlegde, en ik sprong zo de gracht in. Zij riep mij toen na : ‘Waarom spring je in de melk ?’ En inderdaad was het zo dat er geen water in de gracht was, maar melk. De vrouw riep ook dat er zware stroming in de gracht was, zware zuiging, en ik werd naar beneden gezogen, naar de stenen zijkant, waar een gat was waar die zware zuigkracht vandaan kwam, en ik kon niet meer loskomen, maar toen zag ik ineens dat ik het niet was, maar iemand anders, terwijl ik toch in de gracht was, dus ik dook toen naar die persoon die vastzat in de zuigkracht in het gat, een wit gat, wat overigens niet diep ging, maar wat gewoon in de muur zat onder de melk, en de vrouw riep toen dat ik moest oppassen dat ik zelf niet meegesleurd zou worden, dat ik het nooit in mijn eentje zou kunnen. Ik nam toen een touw wat ik ergens aan vastbond, en ging toen met het touw naar beneden om het aan de persoon vast te maken, en ging toen weer naar boven langs het touw om de persoon op te trekken. De melk was warm, lauw. Het waren de jaren 1600 en 1700, waar goede dingen waren, maar ook gevaarlijke dingen. Vandaar de strijd.

R. Kok (1890-1982) begint in zijn brochure ‘Het aanbod van God’s genade’ al direct te stellen dat het in hoofdzaak over het aanbod van genade gaat. Met dit aanbod van genade komt God tot allen, stelt hij. Hij heeft het over het belang van de evangelie-prediking aan de gehele wereld. In hoofdzaak gaat dit dus om het aanbod van de genade, en

daarachter is het dan van belang : ‘Als gij dan volmaakt wil zijn, verkoop dan wat gij hebt, en geef het aan de armen,’ Mattheus 19:21. De zaken worden hier dus omgedraaid, want zoals Steenblok het stelde moet de ellendekennis voorop staan, en niet de genade. Het zou anders heel bedriegelijk kunnen worden, en daarom stond R. Kok ook bekend als genadestrooier, een wilde weldoener, ook al predikte hij geloof en bekering en de ellendekennis. Het aanbod van genade was de hoofdzaak. Door het aanbod van genade als hoofdzaak te maken deed hij tekort aan de ellendekennis die aan alles vooraf gaat. Calvijn stelde dat voorop en dat was het voornaamste stuk van zijn theologie, en daarna het doden van het vlees.

Eerst moeten we dingen goedmaken, en dan is er genade, als genadeloon. Eerst moeten we besef hebben van wat er verkeerd is gegaan. Er mag niet zomaar genade aangeboden worden. Genade is een sluierterm en kan al snel als slaapdrugs werken. Je mag er niet voorwerpelijk mee omgaan. R. Kok werd gezien als een morser. Het begon allemaal een beetje op Kuyper te lijken, die ook een genade bakker was die heel veel de nadruk legde op genade, en de mensen daarmee drilde, ook al had hij het over geloof, bekering, berouw, en de ellende kennis. De verhouding klopte niet. Er werd snoep en drugs gesmokkeld. Het was sinterklaas en zwarte piet, ook al kwam hij met zak en roede.

Het blijft maar herhaald worden in zijn brochure : het aanbod van de genade. Dat staat voorop en is hoofdzaak, en daarna wordt er pas over de andere dingen gesproken. Er wordt verschrikkelijk gesjoemeld en gesmokkeld. Het is als sommige stukken van Kuyper waarbij je geheel wordt ingepeperd en ingesmeerd met de genade. Er gaat hier iets gigantisch fout. Zo gaat het er in gerechtshoven ook niet aan toe, dat ze zomaar de genade aanbieden aan alle criminelen.

R. Kok biedt het algemene evangelie aan, wat aangenomen kan worden, om zo Jezus de Zaligmaker met een waarachtig en levend geloof te omhelzen. Hij was een romantisch prediker. W. Hage (1913-2003), die ooit een leerling van Steenblok was, wees ook op de andere kant van het verhaal, in zijn preek over zondag 46. Maria wilde Jezus in zoete gemeenschap omhelzen, romantisch met hem zijn, maar Jezus zei : ‘Raak mij niet aan.’ (Johannes 20:15-17) Hij wilde niet dat zij voorwerpelijk met hem omging.

Het is van belang dat we ons niet zomaar storten in allerlei genade-weelde, maar dat wij gaan twijfelen, in de leer van Socrates wetende niets te weten, oftewel het pad van de bekommerden begaan, zoals het soms genoemd wordt in bevindelijk-gereformeerde kringen, want het geestelijke natuurproces gaat traag. Wek de liefde niet op voordat het haar behage. Het mag niet ten koste gaan van de diepte van de zondekennis, daarom is het een smal en lang pad, waar Witsius ook op wees, om zo onderwerpelijk om te gaan met de bomen van de hof in plaats van voorwerpelijk. Er zijn geen snelle wegen, want door de snelle wegen viel de mens, werd de mens bedrogen. Er waren dus grote gevaren verbonden aan de manier waarop R. Kok predikte.

Je vraagt je soms af als je zijn geschriften leest of hij nu een predikant is of de kerstman. In ieder geval ging hij in 1956 over tot de christelijke gereformeerde kerk die aan zijn kant stonden, en in 1966 werd hij deel van de Bewaar het Pand vleugel binnen de christelijke gereformeerde kerk, om daar zijn overmatige zoetigheid te verspreiden. Men probeerde zo tussen Steenblok en Kok in te blijven, alhoewel anderen begonnen in te zien, meer en meer, hoe belangrijk het was toch meer naar Steenblok te neigen.

1953 : DE TERUGKEER TOT GETSEMANÉ

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Objectificatie, voorwerpelijkheid, wereldgezindheid, veroppervlakkiging begint steeds meer in te dringen, en in de vijftiger jaren beginnen predikanten over te gaan naar bevindelijkere richtingen. Er is overal verval, en sommige predikanten staan er binnen het kerkverband tegen op. Niet elk verval is natuurlijk verkeerd. Er zijn ook Barthiaanse en Kantiaanse stromingen die het kerkverband op sleeptouw nemen. Verschillende lijnen lopen er doorheen. Er moet ook veel wat vroeger gedeformeerd was weggestreept worden. Ook vanuit de bevindelijke richting stromen er predikanten met hun kerken naar de christelijk gereformeerde kerk, zoals R. Kok in 1956.

Verschillende predikanten begonnen het op te merken na de oorlog, na de bevrijding, hoe het volk in valse gerustheid kwam, want de oorlog was nog niet gestreden. Men ging aan de drugs. Er werd een verdacht goedje rondgegeven. De voorwerpelijkheid leidde de mens af van de onderwerpelijke studie, het werd gevaarlijk gedeformeerd Laodiceaans, alhoewel er ook tekenen van doorgaande reformatie waren, het komen ‘van dingbegrip tot functiebegrip’ (zie Dooyeweerd). Er liepen dus meerdere lijnen door de christelijke gereformeerde kerk, en lijnen gingen ook in elkaar over, en gingen naar buiten of naar binnen. Het werd zowel slechter als beter, maar sommige predikanten begonnen alarm te slaan. Zo waren er dus ook de uittochten in de vijftiger en zestiger jaren. Men zocht het zwaarder, bevindelijker, want men wilde niet te licht of te zoet bevonden worden.

Golgotha was geweest in de jaren 1940-1945, na een langslepend Getsemané in de dertiger jaren crisis. Maar nu de bevrijding was gekomen in 1945 snelde men al snel vanaf 1946 met vernieuwde krachten tot de olijfberg. Er werden dingen overgeslagen, schakels werden losgelaten, en men kwam tot veroppervlakkiging in plaats van verdieping. Men ging overmatig feesten en werd wereldsgezind. Met 1953 waren er ook protesterende en demonstrerende steenblokkiaanse en barthiaanse woorden en waarschuwingen in de christelijk gereformeerde kerk, en men hield de Apeldoornse synode. Het was allemaal te ver gegaan. De mens was van God afgedwaald. De mens was God kwijt, en er werd opgeroepen tot bevindelijkheid, want het lag niet zomaar vlug voor het grijpen. De mens moest de lange weg terugmaken.

Het was inmiddels september. In het voorjaar, zo vlak voor de zomer, op 3 juni, was er in de gereformeerde gemeente een generale synode gehouden in Utrecht, met als voorzitter A. Verhagen. Er werd door een afgevaardigde voorgesteld om te gaan stemmen over de school, want de meningen liepen zeer uiteen, waarop een aantal afgevaardigden wegliepen, want die voelden niets voor een stemming. De stemming vond alsnog plaats, en C. Steenblok werd afgezet als leraar. Het begin van de GGiN. Dat was een grote scheuring. De boodschap van C. Steenblok was de strijd tegen voorwerpelijkheid, wereldsgezindheid en veroppervlakkiging, d.m.v. de ellendekennis, die in zijn ogen niet diep genoeg was gegaan, wat in principe een zeer Barthiaanse stelling was, en degenen die Barth begrepen merkten op dat hij in principe zwaar gereformeerd was.

Nu was er in Apeldoorn in september een generale synode van de christelijk gereformeerde kerken, en men riep op tot buitengewone arbeid. (Acta Generale Synode september 1953, p. 6) Er werd gewaarschuwd tegen de secte-geest. Er werd opgeroepen tot bekering en verootmoediging. Er werd gehamerd op het belang van de kennis van de kerkgeschiedenis zodat er zicht zou komen op het schriftuurlijke beginsel, en dat kon alleen door het geestelijk aanvoelen van de werkelijkheid en de praktijk van het geestelijk leven (p. 7). Er werd dus opgeroepen tot bevindelijkheid, de onderwerpelijkheid. Men was terecht huiverig voor hooghartigheid, stellende dat hun wijsheid dwaasheid is en hun kracht zwakheid. Ze moesten gaan van het witte paard tot de witte wolk. Ook was contact met de gereformeerde gemeente wenselijk, en men lette op de ontwikkeling van wat daar gaande was (p. 48).

Met de gereformeerde kerk van Kuyper was er geen vereniging mogelijk, vanwege al te grote leerverschillen. Ze wilden wel blijven getuigen van het schriftuurlijke beginsel van de afscheiding (1834), en contact was ook zeker mogelijk.

In de generale synode kwam naar voren dat er grote verontrusting was over de geestelijke verwording in hun kerken die gaande was, en ze waarschuwden tegen inzinking en vervlakking. Ook waarschuwden ze tegen de algehele modernisering die op komst was. De religieuze metaforen waren er nog wel, maar die hadden hun betekenis verloren. (p. 228) Er werd opgeroepen tot ernstige bezinning. Voordat men op de kansel zou gaan staan zou men eerst diep ontdekt moeten zijn aan de onderscheidende en onderwerpelijke bron. Ze probeerden duidelijk te maken dat alleen door de lange onderwerpelijke weg te begaan men het Woord des Heeren kon spreken. Op de voorwerpelijke weg van objectificatie van de religieuze zinnebeelden zou alles dichtgroeien, en zou het vlees slechts spreken, ook al komt die met religieus taalgebruik. Dit was dus min of meer een Steenblokkiaanse boodschap. Wat er in de gereformeerde gemeente was gebeurd was in principe ook bij hen gebeurd, dat de hemelen waren geopend, en dat er een engelenmacht was gekomen die deze waarschuwing bracht. Dat is de waarde en het belang van 1953. Het liep parallel aan elkaar. Net als Steenblok streden zij tegen oppervlakkigheid en wereldgelijkvormigheid, en waarschuwden zij tegen de opmars van de Laodiceaanse kerk die verstrikt was in eigenwaan.

De ouderen werden opgeroepen om een goed voorbeeld te zijn voor de jongeren, in deze tijden van verval. Er werd opgeroepen om ‘bekeerd te worden van zelfgenoegzame bekering’, oftwel los te komen van Laodiceaanse bekeringen. Ook Dooyeweerd werkte dit uit in zijn theologie en filosofie in de dertiger jaren. Hij moedigde de mens aan die bergen te beklimmen, om die hemelse kou in te gaan, om los te komen van Laodiceaanse lauwheid. Het moest afsterven, want het vrat aan de breinen en de harten van de mensen, als een meedogenloos monster. Dooyeweerd wilde dat de mens de geestelijke Mount Everest zou beklimmen.

Ze waren God kwijt, stelden ze, en dat moest geleerd worden in de bevindelijke weg. Dat was de verlieskennis. De mens moest onder ogen komen, en leren, dat hij het verloren had. Laodiceaanse drugs probeert dat in de hersenen weg te werken, opdat de mens verder gaat op zijn verloren paden, zonder dat hij het door heeft, opdat het rijk der duisternis zo voordeel op hem behale.

Er was een tendens gaande dat de jeugd om meer aandacht vroeg, en men moest oppassen dit niet tegemoet te gaan met wereldse middelen die uit het vlees opkwamen, ook al waren die met een godsdienstig laagje bedekt. (p. 229)

Er werd gewaarschuwd dat wie de jeugd zou willen tegemoetkomen met

wereldse middelen al dan niet vanuit verkeerde jeugdlusten, die zou de jeugd juist in de armen van de vijand spelen.

Nu, als wij naar onze herinneringen kijken, dan moeten we daar niet voorwerpelijk mee omgaan, als objecten, maar onderwerpelijk zoeken naar functie en betekenis. Loskomen van naïef dingbegrip. De mens snelde na de oorlog tot de olijfberg, terwijl Golgotha juist verdiept moest worden in onderwerpelijkheid, om zo tot de velden van Gethsemané terug te gaan waar men schakels had laten liggen, om zo de lange en smalle weg verder te begaan. Ik had eens een droom over Getsemané als een natuurgebied met kerken, en jachtvelden. Er moest nog veel op de zondemachten gejaagd worden. Er waren vele zwijnen waar de mens nog niet mee af had gerekend.

Gaat men zomaar snel tot de olijfberg ? Neen, men moet eerst tot een dieper Getsemané gaan, tot het dagelijkse zelfoffer. Men zal de dood zoeken maar het niet vinden, omdat men eerst meer moet strijden en zich bewapenen met de lijdzaamheid, opdat zo ware geestelijke vrucht voortgebracht zal worden. Getsemané was in mijn droom in de bloei. De wildernis zal bloeien. Dat kan alleen in onderwerpelijkheid, in het voorzichtige, schriftuurlijke onderzoeken en toetsen.

Voorwerpelijke prediking is overmatig romantisch, Laodiceaans dus. Het leven is illusie, laten we dat niet vergeten. Dit is het gebied buiten het paradijs, daar waar de bedrieger, de trickster, regeert. De stukjes breken van elkaar af om nieuwe stukjes te vormen en om de wereld erachter te laten zien.

1e Jaargang, nummer 32, 25 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Laodiceaanse verbond, en Geen witte steen zonder de zwarte steen

---

HET LAODICEAANSE VERBOND

We moeten onderwerpelijk omgaan met het begrip kerk, niet als voorwerp. Je moet de kerk vinden in jezelf, want je bent zelf een kerk, waar de oude bijbel al op wees. Dat is ook een hele Paauwiaanse gedachte. Uiteindelijk werden de Paauwianen preeklezers. We moeten de bladeren verstaan, de geschriften des Heeren, voordat we tot de vrucht kunnen gaan. Als je te gemakkelijk met kerk en bijbel omgaat, Laodiceaans, dan is de ellendekennis en verlieskennis niet goed tot je doorgedrongen en ben je nog aan de drugs. Dan moet je bij Paauwe en Steenblok zijn, en bij Barth. Dan moet je bij het jaar 1953 zijn, en die beweging ging ook over tot de christelijk gereformeerde kerk min of meer, want wat in de gereformeerde gemeente gebeurde gebeurde ook bij hen, min of meer. Het liep aan elkaar parallel. Ze wilden vasthouden aan de bladeren, maar dan moesten ze leren daar onderwerpelijk en bevindelijk mee om te gaan, in plaats van voorwerpelijk. Dat was ook hun doelstelling in 1953, maar het kwaad was al geschiedt, en de christelijk gereformeerde kerk werd met de stroom meegesleurd van de nieuwe generatie. Verschillende predikanten vertrokken toen in de vijftiger en zestiger jaren, met hun gemeentes. 1946, het grote verval van het voortijdig opgaan tot de olijfberg ten koste van een dieper Golgotha en Getsemané, bleek te sterk te zijn. Daarom moest men onderwerpelijk leren om te gaan met 1953, het verdiepen, om zo verder op het Steenblokkiaanse pad te gaan.

1946, het jaar na de bevrijding, was het jaar van de algehele indutting, de aanvang van het moderne tijdperk, van de valse, Laodiceaanse gerustheid en geruststelling. Het greep om zich heen als een orkaan, als een woest zeemonster, en ook de christelijk gereformeerde kerk werd gegrepen, en er werd goed teruggevochten in 1953, en daarvóór al, maar het was te sterk. Du Marchie van Voorthuyzen en Van Minnen waren inmiddels al vertrokken, in 1952, en ook anderen vertrokken al dan niet met hun kerken in de vijftiger en zestiger jaren, zoals Zijderveld, W. Baaij, Venema, van der Bijl en van Ravenswaaij.

1946 : Haaien beginnen de wateren van de christelijk gereformeerde kerken binnen te zwemmen. Waar komt het vandaan ? Het antwoord is heel simpel : Het doodsjaar van Calvijn, 1564. Calvijn (1509-1564) was nog maar in zijn mid-vijftiger jaren toen hij stierf. Zijn Institutie had hij geschreven toen hij jong was, alhoewel er daarna ook latere versies kwamen, de laatste in 1559, vijf jaar vóór zijn dood, maar in zijn commentaren nuanceert hij het. Daarom stelde hij dat de Institutie samen met zijn commentaren gelezen dienen te worden, maar velen zijn nooit zover gekomen, omdat zijn bijbelcommentaar een nogal omvangrijk werk is. Je zou jezelf dan vele jaren eraan moeten wijden om het enigszins te kunnen doorspitten. Hij stierf dus betrekkelijk jong, terwijl hij nog niet klaar was. Met zijn dood namen haaien zijn werk over, en objectificeerden het. Calvijn werd tot een voorwerp, een product. Ze maakten er TULIP van, een slap aftreksel van zijn leer.

Nu, Calvijn kon niet meer alles zeggen wat hij moest zeggen, sinds zijn jonge dood. Verschillenden hebben gewezen op de komst van nieuwe hemelse boeken, zoals J. Wisse (CGK) en C. Steenblok (GGiN), zoals ook de oude bijbel dat deed, in het boek Daniël en het boek Openbaring.

C. Steenblok zegt hierover in zijn Gereformeerde Dogmatiek in vraag 2201 dat er sprake is van boeken die geopend gaan worden, zoals dat in de oude bijbel was opgetekend. Hij noemt het boek van de ongeschreven geboden van de natuur, en het boek van de geschreven geboden, en het boek van het geweten wat daarmee in overeenstemming is. Ook noemt hij het boek des levens, wat we de nieuwe bijbel noemen. Hij noemt hierbij Openbaring 20:12 :

‘En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken.’

Dat boek was in zijn dagen nog niet gekomen. Hij leefde van 1894 tot 1966. Hoe durft iemand dan te zeggen, op grond van deze tekst, dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is ? Dat is een Laodiceaanse gedachte. Men had toen nog niet alles ontvangen. Het is een

leugenleer. De oude bijbel was samengesteld op basis van een verkiezing door een groep kerkleiders die erover gestemd hebben en gediscussieerd. Democratie is nooit de hoogste autoriteit. God doet niet aan ‘meeste stemmen gelden.’ Daar komt bij dat ze toen de volle waarheid nog niet hadden. Die moest nog komen. Jezus had aangegeven dat ze daar nog niet klaar voor waren. Het boek des levens is de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, want die oordeelt de levenden en de doden. Niet de gebrekkige oude bijbel. Het is een onbijbelse gedachte dat de oude bijbel het hoogste boek zou zijn. God werpt niet zomaar paarlen voor de zwijnen want de mens leefde toen nog in het tijdperk van de duisternis. Zij die stellen dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is doen aan voorvaderverering in de ergste vorm. Het is een noodbijbel geweest, een noodplan. Het was nog niet de vervulling. Wij prediken uit de oude bijbel, het oude verbond, en de nieuwe bijbel, het boek des levens, de vervulling van het verbond, het nieuwe verbond.

In het Aramees, de taal van Jezus, komen de doden in Openbaring 20 tot de pijler van een brug, de drager van het Woord, en dan worden de boeken geopend. In het Aramees is de pijler wit of doorzichtig wit. Het Aramees noemt dat het een bitter wit is, en dat het van de oertijd is. (vers 11)

U kunt dan zeggen : ‘Gezegend zij de Heere, maar ik ben van die of die kerk, of van die of die kerkeraad, of van die of die synode, of van die of die classis, enz. en wij geloven dat de oude bijbel de hoogste autoriteit is, vanwege wat hier of daar staat of vanwege wat die of die gezegd heeft,’ maar ik laat mijn linkerhand niet weten wat mijn rechterhand doet. Ik ben Nederduits gereformeerd, Steenblokkiaans en christelijk gereformeerd, intergereformeerd dus, en ik doe niet aan van horen zeggen, maar ik sta onder een engelenmacht, en dit is een bevel van de Heere. Daar mag u het mee doen. U gelooft maar wat u wil geloven. Ik beoordeel u niet om uw theologie, want het gaat om uw hart. Ik heb broeders en zusters in alle richtingen. Er zijn veel verschillen tussen de richtingen en zelfs binnen de richtingen. Maar wat ik wel weet is dat de oude bijbel niet de hoogste autoriteit is, maar God is de hoogste autoriteit, en die heeft het boek des levens gegeven als de hoogste autoriteit, oftewel de nieuwe bijbel, om de levenden en de doden te oordelen, niet als iets voorwerpelijks, maar in onderwerpelijkheid, tot ontwerpelijkheid. Het is de witte steen die voor de overwinnaars is, met nieuwe namen. Wij prediken uit de oude bijbel en de nieuwe bijbel en de geschriften van Calvijn en de andere oudvaders. De oude bijbel is niet almachtig. De voorouders moesten het met de oude bijbel doen, zo gebrekkig als het was in de wildernis, maar zij moesten opgaan tot het verborgen manna.

Wij zijn geroepen om de boekrollen te ontzegelen. Zo werd het ons vroeger geleerd door een hervormde predikant die onderwees over Karl Barth en dat de bijbel precies was wat het beweerde te zijn : een bij-bel. Uiteindelijk gaat het om God en God’s Woord, wat dwars door de oude bijbel heengaat, maar ook veel ruimer is. Karl Barth was zwaar gereformeerd in zijn opvattingen. De mens is totaal vervreemd van God. Ook de kerken. De Nederduits gereformeerde kerk is zwaar gereformeerd, en heeft dus het boek des levens nodig. Dat boek zal geopend worden. Het ware zwaar gereformeerde is niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, ook wat betreft de oude bijbel en de nieuwe bijbel. Het is Steenblokkiaans. Als u loopt te bedenken hoe u hogerop kunt komen, een hogere positie in de kerk kunt krijgen, of in de wereld, dan is het Steenblokkiaanse bezig juist de diepte van zijn ellende en verlies onder ogen te komen. Groot verschil, nietwaar ?

Het zware gereformeerde gaat niet alleen dieper terug in de geschiedenis, maar heeft ook deel aan de doorgaande reformatie, dus wij zijn ook vrijgemaakt gereformeerd, maar dan van de zwaardere, meer steenblokkiaanse vleugel. Wij als zware intergereformeerden blijven ons afscheiden en afscheuren van het Laodiceaanse. Dat is wat de Nederduits gereformeerde dogmatiek is. Het is niet zelfgenoegzaam. We moeten dieper de wildernis in, als Ismael. Mozes mocht het beloofde land niet binnengaan, voorwerpelijk gezien, maar hij moest er onderwerpelijk mee omgaan. Uiteindelijk moest Jeremia het werk van Mozes zuiveren en ermee verder gaan. Dat is wat we terugvinden in het steenblokkiaanse, oftewel in 1953. Zo is er een opstanding van het calvinistisch gereformeerde, en kunnen wij het donkere jaar van 1564 en zo ook van 1946 overbruggen. Amen.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

GEEN WITTE STEEN ZONDER DE ZWARTE STEEN

Waarlijk zwaar gereformeerd zijn betekent niet mee te doen met het bedrog, jezelf als Jeremia ervan af te zonderen. Zwaar gereformeerd betekent dat je uit Laodicea bent gegaan. Als je gelooft dat we alles al hebben in de oude bijbel, dan is dat een Laodiceaanse dwaalleer van zelfgenoegzaamheid. Het is een zeer onbijbelse gedachte. De bijbel spreekt volop over het nieuwe hemelse boek wat zou komen, over de volle waarheid die zou komen. De aarde zou volworden met de kennis des Heeren. Dat moest nog gebeuren. Als je de oude bijbel als object gebruikt en als hoogste autoriteit dan is dat niet zwaar gereformeerd, maar zwaar Laodiceaans. Dan ben je jezelf en anderen zwaar aan het bedriegen. Dan ben je een goedgelovige new ager. Dan mag je

predikant zijn, maar ben je ook een taalkundige ? De bijbels in het westen zijn grotendeels verkeerd vertaald. Veel predikanten hebben zich wel verdiept in de dogmatische verbonden van de westerlijke kerk, maar niet zozeer in de diepere talenstudies en de lexicografie, etymologie enz. Dan ben je voer voor de Laodiceaanse monsters die de kerk in de greep houden. Vaak zijn de predikanten die exegetische en lexicografische zwakheden hebben ook weer marktpredikanten. Wij hebben nooit onze boeken verkocht. Als je het voor de markt gaat doen, en niet voor de doorgaande reformatie, dan wordt het slinks, hoe dan ook. Wij mogen het vrome woord des Heeren niet verkopen. Jezus ging met een zweep door de zwijnenstal die ze van het huis des Heeren hadden gemaakt. Dat is wat zwaar gereformeerd is, dat je niet braaf meeloopt met Laodiceaanse optochten. Ze staan de hele dag voor de spiegel in Laodicea, terwijl de zwaar gereformeerden in de wildernis op zoek zijn naar het verloren lam, allereerst in henzelf. Geloven in de oude bijbel als allerhoogste autoriteit gaat geheel tegen Openbaring en andere teksten in, en is niet zwaar gereformeerd, maar dartel gedeformeerd.

Calvijn's werk was nog niet af. Voortijdig stierf hij omdat de mensheid meer nog niet aankon. Haaien namen de mensheid in in 1564, zijn sterfjaar, om het calvinisme te vervlakken, modern en populair te maken, voor de markt. Het werk werd gedeformeerd, net zoals de nazi's eens deden met Darwin en Nietzsche. Toen in 1946 na de oorlog drongen die haaien in de wateren van de christelijk gereformeerde kerk om daar te deformeren en moderniseren. Er werd getrokken aan het schip. Het waren Laodiceaanse haaien. Het waren haaien van de new age, met een godsdienstig laagje.

Waar kwamen de haaien van het sterfjaar van Calvijn vandaan ? Het is heel simpel : Van het sterfjaar van Mohammed, zijn voorloper, het jaar 632. Mohammed stierf net als Calvijn voortijdig, zodat zijn werk nog niet af was. De mensheid was er nog niet klaar voor. Mohammed moest het nieuwe testament nog schrijven voor de Koran, maar dat is dus niet gebeurd, vanwege zijn dood. Hij was nog maar betrekkelijk jong, in het begin van zijn zestiger jaren.

In de reformatie riep men al : Liever Turks dan paaps. De komst van de islam was de voorloper van de doorgaande reformatie. Het was een teken dat er verdere reformatie moest komen. Het monster van Laodiceaans katholicisme had de wereld in zijn greep en zoog de wereld geheel leeg. Islam en reformatie streden beiden tegen dit monster, maar het was nog niet klaar. De islam had nog geen nieuw testament ontvangen, en dat zou later nog voor problemen kunnen zorgen. In veel opzichten loopt de islam parallel aan de reformatie, maar het openbaringskanaal was dramatisch dichtgegaan met de dood van Mohammed. Zo konden de haaien komen, en zij gingen tot de reformatie, tot 1564, en daarna tot 1946. De islam was hervormd Judaïsme en een hervormd christendom, maar er moest nog een nieuwe vorm komen, die maar niet kwam. Daarom moest het calvinisme wel komen, en het zware gereformeerde. Mohammed had vele bruikbare ideeën die ook weer terugkwamen in het calvinisme. Calvijn was de Mohammed van de reformatie. Hij bouwde zijn eigen theocratie, zo goed en kwaad als dat ging, maar stierf voortijdig. Meer kon de wereld niet aan.

Calvijn was als een ayatollah. Je moest niet met hem sollen. Het was gevaarlijk om het oneens met hem te zijn. Hij had grote invloed. Dit had nadelige gevolgen in de heksenvervolgingen waarin natuurmensen op basis van Calvijn's krasse woorden over dit onderwerp werden omgebracht. Dat was niet zomaar iets van Calvijn, maar van die tijd. Hij had ook gevaarlijke ideeën over de overheid, die hij had van misvertaalde bijbelverzen. Hij stond gunstig tegenover de doodstraf. Hij stelde dat hen die tegen de doodstraf streden tegen God zelf streden. (Verkl. Romeinen 13)

Waar Mohammed's werk was gestopt ging Calvijn's werk door, maar ook het werk van Calvijn werd in 1564 abrupt afgekapt. Er was dus geen mogelijkheid om de islam in een nieuwe vorm te brengen, omdat er een gat zat in het net van Calvijn. De brug, het boek des levens, moest nog komen. Zowel de islamieten als de calvinisten hebben nog verdere verlossing nodig. Daartoe is het boek des levens gekomen. We mogen daar niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Calvijn stond onder druk van Ismael en Ezau die nog een plaats moesten krijgen in het heilsplan. Mohammed was daarmee begonnen, maar heeft het nooit kunnen afmaken. De verlossing is dus niet voorwerpelijk, maar onderwerpelijk, een studie-proces, waar Witsius mee was begonnen in zijn natuurtheologie, om een brug te bouwen tussen de naar elkaar verbitterde richtingen. We kunnen stellen dat alleen de ellendekennis en de verlieskennis in het ontdekt worden aan de diepte van de kloof tussen God en mens die verlossing kan plaatsvinden. Dan moeten we eerst ontdekt worden aan onze verdoemelijke staat en onze doodstaat. Dat is een steenblokkiaans-jeremiaans pad. Geen Laodiceaan zal daarop kunnen wandelen. De brede, korte weg heeft niets gemeen met de smalle, lange weg.

Het geheimenis van Ishmael en Ezau drukte zwaar op Calvijn, en hij vertaalde het in zijn soberheid en ascese, ook in zijn vijandschap tot alle vlees, en zijn liefde voor lange wildernistochten. Zijn artikels waren niet kortaf, maar gingen maar door en door, om nieuwe betekenissen te vinden, diepere inzichten. De doorsnee islamiet en de doorsnee calvinist zijn veelal grotendeels nog onbekeerd totdat

zij de witte steen weten te bemachtigen. Er is daartoe geen weg dan door de zwarte steen van de zondekennis. Misschien vindt u dat krasse uitspraken, maar de Steenblokkiaan M.J. van Gelder had dezelfde soort uitspraken in zijn strijd tegen de van zichzelf overtuigde Laodiceaanse geest die in de zeventiger jaren in de gereformeerde gemeente probeerde binnen te dringen, want hij stelde dat hij de gemeente grofweg voor onbekeerd moest houden. Hij hamerde net als Steenblok op het belang van diagnose, anders zou er geen medicijn kunnen komen. (De Saambinder, 28/8, 1975) Dat is ook de betekenis van de onderwerpelijkheid, namelijk het diagnostiseren.

Nederduits Gereformeerde Predikanten Fonds (NGPF)

1e Jaargang, nummer 33, 30 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de strijd tussen de institutie en zijn commentaren, en Calvijn en het Laodiceaanse tulip-monster

---

CALVIJN EN DE STRIJD TUSSEN DE INSTITUTIE EN ZIJN COMMENTAREN

Calvijn stelt in zijn commentaar op de evangeliën dat de mens veelal aan weelde en praal verslaafd is, terwijl ze de gaven die God hen gegeven heeft ongebruikt laten liggen. De apostelen zagen de sluier van zijn koninkrijk aan voor het koninkrijk in hun dwaasheid, stelt Calvijn, en daarom moest God juist op verre afstand een rijk zoeken, opdat zij geduld zouden leren. De discipelen meten het echter af aan hun vleselijke gevoel. Calvijn stelt dat ze door hun dwaze voorstellingen God’s koninkrijk hebben verwoest of verborgen gehouden. (Verkl. Lukas 19)

Calvijn onderscheidt verschillende lagen in de mens, namelijk de buitenste schil waarin de mens geen vrije wil heeft omdat die opgelegd is en in gebondenheid leeft, maar er is een diepere laag waarin een gevoel van menselijkheid kan zijn, een vrije goedheid, en een nog diepere laag waarin medelijden kan zijn, en dat is in ieder geval zo wanneer hij Jezus bespreekt, dat die twee diepere lagen actief zijn in deze kwaliteiten. Het is de diepere natuur van de mens, en hierdoor voelt de mens zich gedrongen anderen te helpen. Medelijden is dus de diepere bron van de mens, het diepere binnenste, dieper dan zomaar algemene goedheid, als dat aanwezig is tenminste, maar in Jezus’ geval is dat in ieder geval zo. In die diepere lagen heeft de mens dus meer keuze mogelijkheid. Die zijn spontaner. In de buitenste lagen is het meer aangeleerd gedrag.

Het gaat hier om Calvijn’s besprekingen van Mattheus 20:32 en Mattheus 22:37. God wil ongedwongen en vrijwillig gediend worden, uit liefde, wat Calvijn het begin van de vroomheid noemt. Dit gaat dus rechtstreeks in tegen het botte TULIP, en is dus eigenlijk een nuance van Calvijn, om te laten zien dat er verschillende verdiepingen zijn in zowel God als mens, met verschillende eigenschappen die elkaar kunnen tegenspreken, en waarin andere regels gelden. Het is dus zeer dialectisch, waar Kant en Hegel later verder mee gingen, wat niet speciaal van Calvijn kwam maar wat een tendens was in die tijd, en wat eigenlijk altijd al bestaan had. De mens is een zeer dialectisch verschijnsel, omdat God een zeer dialectisch verschijnsel is. Het is ingewikkeld en gebonden aan seizoenen, bedelingen en verschillende verdiepingen die op een bepaalde wijze met en tegen elkaar functioneren, en die telkens draaien of terugdraaien volgens een bepaalde code. Ook die code verandert telkens, zeer nadrukkelijk of slechts subtiel.

Net zoals in de oude bijbel worden er in de geschriften van Calvijn tegenstellingen gevonden, omdat er meerdere lijnen doorheen lopen, omdat hij het nuanceert, van een ander gezichtspunt bekeek, of op een ander punt of bedeling in zijn leven was gekomen, of een keer zijn dag niet had, enz. Er is goed calvinisme en slecht calvinisme. Het gaat erom tot een goede exegese te komen, en zeer zeker ook gezonde ‘schriftkritiek’ te gebruiken op de soms wat extremistische geschriften van Calvijn. Soms steekt hij hard, en laat het dan even lekker sudderen, en komt pas veel veel later met een doekje tegen het bloeden, pas na het sterven na de dood. Dus dan kan het de waarheid zijn, en ineens kloppen, maar de hiaat klopt dan van geen kanten. Hij is een messenslijper. Hij gooit mensen ergens in, en haalt ze er pas later voorzichtig uit, als het leed al geleden is. Hij moet geen vreemde, ondragelijke opmerkingen maken waar hele volksstammen van in de psychiatrische ziekenhuizen terecht komen, en dan in een ander boek een wat meer draagbare verklaring geven, maar dat is nu eenmaal Calvijn. Gevaarlijk voor de dagjesgast, maar interessant voor de lange lezer. Hoe meer je ervan leest, hoe kloppender en gebalanceerder het allemaal wordt, maar je moet heel opmerkzaam zijn, want hij geeft soms maar hele lichte en snelle hints, en gaat dan weer verder over andere dingen. Het is gemakkelijk te missen. Vandaar dat een gedegen commentaar, die ook ‘schriftkritiek’ durft te geven op de theoloog, van belang is, om voor eens en voor altijd af te rekenen met de vele boobytraps in zijn werk, en andere soorten valstrikken. Het werk bevat de waarheid ergens, maar er wordt gejaagd en gevist met lokaas-taktieken.

Bij Calvijn is er een leer die soms de kop opsteekt die stelt dat eerst de uitverkiezing er is, dan pas de genade,

en dan pas het geloof. De uitverkiezing heeft alles te maken met een soeverein God, en niets met mensen. Mensen hebben daar niet over te beschikken. Het is niet gebaseerd op hun eigen rechtvaardigheid of werken, opdat niemand roeme.

Op andere plaatsen in het werk van Calvijn is het geweten het belangrijkst. 'Alleen door een goed geweten.' Het geweten uit zich in de ontmaskering van de zonde en het doden van de zonde, de twee belangrijkste stukken van zijn leer.

In de leer van Calvijn bestaan er verschillende lagen in zowel God als mens. In de diepste laag is er het medelijden, en bij God in de diepste laag is er het verborgen raadsbesluit die niet hetzelfde is als zijn wil, want dat is een laag die daar weer omheen zit, niet de bronlaag. Uiteindelijk, ook als we naar onze catechismus kijken in inzetting 42, zien we daar dan juist dat het medelijden meedogenloos moet zijn naar het vlees :

'Inzetting 42. Medelijdend, maar meedogenloos naar het vlees

'Wij moeten een medelijdend, zachtmoedig en verdraagzaam karakter hebben, maar meedogenloos zijn naar het vlees, naar de zonde die op de loer staat, want die moet sterven. Omdat meedogenloosheid al snel misbruikt kan worden, vanwege de gevallen wereld waarin de mens leeft, moet de mens langzaam zijn tot toorn, maar ook op zijn hoede zijn voor het misbruik van medelijden. (Rivieren 7:20, Beloch 4:11, Vuch 9:7, Ewa 31:2-6)'

Het medelijden gaat namelijk samen met het medestrijden. De meedogenloosheid naar het vlees bestaat uit de ontmaskering en de doding van het vlees. Het medelijden is dus in een voortdurend gevecht met de meedogenloosheid, opdat ze elkaar zuiveren. Bij de mens zit er om het medelijden ook nog een laag van algemene goedheid, stelt Calvijn. Daar omheen zit zijn gebonden wil, die dus niet meer vrij is, en om los te komen is de mens afhankelijk van God. God kiest dus wie hij wil, stelt Calvijn, wat verder niet gebaseerd is op de goedheid van de mens, maar de genade van God.

Het is gegoochel met bijbelteksten waarin Calvijn laat zien dat hij niet veel van het Grieks heeft begrepen en al helemaal niet van het Aramees, de taal van Jezus. Het is gebrekkig varkensgrieks waarop hij zijn soms vreemde leerstellingen baseerd, ook al heeft hij veel briljante inzichten.

Hij is een genadetheoloog, of liever een uitverkiezingstheoloog, dat mag duidelijk zijn, maar dat maakt hij zo nu en dan organisch met de geboden, en soms vervangt hij het door de geboden, alsof hij er ineens alles aan zuivert, of het wel de toets kan doorstaan, het hele Gods-idee, alle genade en verkiezing. Dan heeft hij het ineens over het diepste van de mens, en dat die mens daar toch nog een, zij het zeer geringe, keuze-mogelijkheid heeft, omdat God ineens volgens hem niet dwingt, en vrijwillig gediend wil worden. Maar daar zweeft dan nog wel dat idee van de uitverkiezing en de genade omheen, die het geeft wanneer hij wil, buiten het willen van de mens om, want die kan het goede niet willen, alleen maar het slechte. En als God dan iemand verkozen heeft dan is dat voor altijd.

Er zijn verschillende soorten verkiezingen, zoals er verschillende soorten roepingen zijn. Die hebben ook allemaal hun eigen regels. De calvinistische uitverkiezing bestaat uit die van de armen, de kinderen, de ellendigen, de verbroken van hart, maar op andere plaatsen zijn die eigenschappen er niet, en is het raadsbesluit een groot geheimenis. De vraag is in hoeverre er toch nog andere soorten verkiezingen waren, want het gaat hier om een strategische en geheime zone waar Calvijn ook niet zomaar alles over wilde of wist te zeggen, en hoe stierf ook tamelijk jong nog, want hij was midden vijftiger jaren.

Als we naar verschillende soorten uitverkiezingen kijken :

1. de uitverkiezing van de goeden - dat werkte bij Calvijn niet echt, want dan zou de goedheid van de mens boven die van God worden geprezen.

2. de uiverkiezing van de moeilijk opvoedbaren, die extra aandacht nodig hebben - dat komt al dichter bij de uitverkiezing bij Calvijn, want vanuit bijbelse en gezinssituatie gaat God, de vader, de moeder, op zoek naar het verlorene, alhoewel er dan wel op den duur tekenen moeten zijn dat iemand daadwerkelijk is uitverkoren. Calvijn stelde dus ook dat het er niet om ging gered te worden, want dat was je al, of niet, maar het ging erom het te bewijzen dat je gered was, uitverkoren. Het moest tot uitdrukking komen.

3. de uitverkiezing van de rover - Een belangrijk punt. Iemand heeft iets als een Prometheus uit de hemel gestolen, en dan wordt de achtervolging ingezet, en is zo iemand 'uitverkoren', omdat hij teveel van de hemel draagt, wat dus niet van zichzelf is, maar gestolen, maar waardoor die persoon belangrijk is voor God, als in een oorlogsstrategie. - Dat is dus een andere reden waarom God heel erg geinteresseerd is in iemand, heel erg onder de indruk is van iemand, terwijl God verder niets met die persoon op heeft, omdat het een rover is, en die wordt dan vanwege deze oorlogsstrategische reden tot de uitverkorenen gerekend.

Wie Calvijn's werk kent weet dat het belangrijk is, en tegelijkertijd niet geheel onschuldig is. Vandaar ook de noodzaak van exegese op zijn werk. Hoe dan ook is zijn werk een soort reformatorische bijbel van de jaren 1500, en strijden de verschillende

bewegingen en stromen binnen het calvinisme om de betekenis van het tegenstrijdige geheel aan geschriften. In vele opzichten steeg het boven Calvijn zelf uit, vanwege de dichterlijke en prozaïsche eigenschap ervan. Het werk leek op zichzelf te staan en leidde een eigen leven. Nu buigen geleerden zich over het theologische geheimenis ervan.

Calvijn zegt in de Institutie 2:2:7 dat de mens beroofd is van wilsvrijheid en heeft geen vrije keuze meer van goed en kwaad, maar heeft een kwade wil. Het is de gebondenheid van de wil.

In 2:2:1 stelt Calvijn dat nu de mens van zijn rechten ontzegt is en niets vermag tot de beoefening van gerechtigheid kan dit de mens opwekken tot traagheid en tot onverschilligheid, dat hij zich er niet meer om bekommert, en er niets meer mee te maken heeft. Aan de andere kant, als hem nog een kleine reserve wordt toebedeelt, dan zou dat wegnemen van God's eer, en sluipt vermetel zelfvertrouwen naar binnen. Calvijn is het vervolgens eens met Augustinus die stelde dat de vrije wil door haar verdedigers meer neergeworpen wordt dan bevestigd.

In 2:2:6 stelt hij dat de mens vanuit zijn eigen natuur niets goeds kan willen, ook niet heel zwakjes in de verte. Helemaal niets. Met iets anders neemt Calvijn geen genoegen. Je kan niet uit eigen beweging het goede willen. Het zijn zeer gevaarlijke, robotische uitspraken van Calvijn, waar het eerste boek van de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook over handelt, dat zo de persoonlijkheid door Calvijn wordt weggehaald. De mens kan alleen maar zondigen, ook al is dat vrijwillig, maar dat is door Adam gekomen, en sinsdien heeft de mens een zondige natuur, is de mens besmet, en kan het goede niet meer doen en wil het goede niet meer doen, en de enige weg zou dan zijn : de uitverkiezing, door genade, waar de mens geen enkele zeggenschap over heeft. In zijn commentaren en op andere plaatsen wordt daar door Calvijn dan nuances gegeven, maar hij heeft het toch maar gezegd. Er wordt een flinke steek uitgedeeld, en dan later komen de doekjes tegen het bloeden die toch niet meer helpen. Gelukkig dat in het algehele werk van Calvijn het er maar betrekkelijk weinig over gaat, want hij heeft zoveel andere dingen gezegd, dus dit is maar een druppel in de zee, maar het is en blijft gevaarlijk, en daarom moeten we er ook zeer zeker niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk.

Het is maar een druppeltje in zijn leer, maar het ging heersen op aarde. De mens wilde tulip, en maakte zo zichzelf god. Alle landen, families, bedrijven, organisaties, kerken, groepen, scholen, enz. hebben min of meer tulip-achtige systemen. Zo houden ze de markt draaiende. Is dat Calvijn ? Ja en nee, heel weinig eigenlijk. Daarom noemen we ze eerder tulipers en hyper-tulipers. Er zijn ook weer gradaties in. De mens moet nog tot het ware calvinisme komen.

In zijn verklaring van Mattheus 22:37 stelt Calvijn : ‘God veracht de gedwongen diensten van mensen en kiest ervoor om vrij en vrijwillig aanbeden te worden.’ Hebben we dan in principe wel vrije wil om tot God te komen, wat hij veracht in de Institutie, of zijn we dan toch nog indirect poppen van de uitverkiezing zonder vrije wil, omdat God iets geheel buiten onze wil en verdienste iets aan ons heeft gegeven waardoor we hem volgen ? Je zou dan kunnen wijzen op de diepere lagen in de mens, waarvan Calvijn het soms wel en soms niet als veilig acht om over te spreken. Hoe dieper je in de mens gaat, hoe dichter je uiteindelijk toch tot een bepaalde vorm van keuze voor het geestelijke terecht komt. Je zou het kunnen voorstellen dat de diepere lagen in de mens mogelijkerwijs steeds dichter bij een soort goddelijke bron zouden kunnen komen, waar de menselijke lijnen kruizen met de goddelijke lijnen. De tendens die Calvijn heeft is dat hij dit soort vraagstukken ook weer snel af kan kappen vanwege het feit dat het te verborgen en ondoorgrondelijk is en de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn, iets waar hij veel tegen waarschuwt. Vandaar dat als hij het over een onderwerp als vrije wil of onvrije wil heeft, dan geeft hij het op een bepaald punt op, en gaat over tot andere onderwerpen. Al met al zijn zijn commentaren en de Institutie verschillende werken. De Institutie-ideeën waren er in zijn jonge jaren (1536), en daar is hij nooit echt vanaf gestapt, maar hij heeft het genuanceerd en uitgewerkt in latere versies, de laatste in 1559, vijf jaren voor zijn dood, maar hij stelde erbij dat het gelezen moest worden met zijn commentaren. In zijn commentaren zien we meer het volwassenere en diepere werk van Calvijn, terwijl de Institutie betrekkelijk een veel kleiner werk was en eigenlijk meer iets was van zijn jongere jaren, waar hij dus altijd min of meer gebonden aan is gebleven en het een bepaalde richting probeerde te geven. Ook zijn er nog andere werken van hem die over deze dingen gaan, maar het had niet zo'n grote plaats in zijn commentaren die meer over andere, veel belangrijkere, dingen gingen. De Institutie was meer het monster waartegen hij vocht, en waaraan hij gedurende zijn gehele leven belasting diende te betalen.

CALVIJN EN HET LAODICEAANSE TULIP-MONSTER

In zijn boekje ‘Geen Calvinist’ uit 1912 stelde de Ned. Herv. predikant J.P. van Melle (Kralingen) dat de door hem aanvaardde leer der uitverkiezing alleen gelegen is in de eeuwige ontferming Gods. Hij heeft moeite met Calvijn's ‘decretem horribile’, de jammerlijke en noodlottige consequentie die Calvijn trok, en die van Melle verwierp. Dat

zijn boekje ‘Geen Calvinist’ heette had alleen daarop betrekking. Hij wees erop dat iedere waarheid die doorgetrokken en op de spits gedreven wordt tot onwaarheid wordt (J.H. Gunning). De vader der leugen verschuilt zich namelijk daarin, en strooit daar meesterlijk zijn zaad. Van Melle wijst dan op de woorden van Calvijn dat het onderzoek van de verkiezing met de roeping van God begint en eindigt. Immers, de verkiezing wordt bekrachtigd door God’s roeping (Institutie 3:24:4).

Wij houden ons vast aan onze catechismus, wat geschreven staat in inzetting 53, 27 en 12 inzetting hierover :

‘Inzetting 53. Over afzondering

Het weinige in ons, het mindere in ons, is geroepen en uitverkoren. Het vele is geroepen, maar alleen het weinige, het minderende, het sobere, zal door de smalle poort kunnen gaan. Alleen het eenzame wat zich heeft afgezonderd van het vele en het vleselijke zal deze poort kunnen vinden. Uiteindelijk zijn alleen de roependen de geroepenen. (Belech 1:36) Het vele is dan wel geroepen, maar alleen het weinige, het mindere, kan deze roep horen en verstaan, en alleen het minderende en het sobere geeft er gehoor aan. En alleen de eeuwige roep kan tot de boezem van de hemel doordringen. (Behemma 20:25)

Inzetting 27. De oproep tot afscheiding

De mens moet zich afscheiden van de zonde, en het halssnoer van de leerregels van het halssnoer ontvangen, als teken van de blijvende besnijdenis, welke de mens in de goddelijke verlamdheid houdt om een eeuwig kind des Heeren te worden (II Duizen 28:11,15,18), om zo in de dienst des Heeren te kunnen staan (II Duizen 28:20). Deze roeping komt vanuit de tent des Heeren (II Duizen 28:24) Zij is er om de Vreze des Heeren volkomen te doen zijn. Vanuit de tent des Heeren geschiedt de geestelijke oorlogsvoering. (II Duizen 28:57) In de afscheiding sterft het ego (Werktuigen 3:7). Dit is een voortdurende en voortgaande afscheiding. Dit is de kern van de reformatie.

Inzetting 12. Over offerdienst en uitverkiezing

De offerdienst was bestemd om leugen en zonde op te offeren. Zo kwamen mensen rein voor God te staan, als ze afrekenden met de zonde-machten. Dit waren geen letterlijke dieren. Het was een geestelijke oorlog. (II Duizen 25:65) De offerdienst ging oorspronkelijk over jezelf offeren aan God door aan jezelf af te sterven, waardoor God je verkiest. De oorspronkelijke uitverkiezing ging dus om iets wat je kon behalen, verdienen, als in een wederzijdse relatie. De uitverkiezing komt van twee kanten. (II Kamba 6:1-2). De verkiezing is dus een oproep tot overgave en zelfopoffering, waarvan de offerdienst een beeld is. De uitverkiezingen van mensen en kerken zijn corrupt, en zo ook hun offerdiensten. Er zijn lagere offerdiensten van het vlees, en hogere offerdiensten die vanuit het hart van God zelf komen. Dat is niet gericht tegen zijn schepping, maar tegen het vleselijke wat die schepping bedreigt en verkeerd voorstelt.’

Er zijn vele verschillende soorten verkiezingen, zowel goeden als slechten. In de Institutie van Calvijn vinden we een paar slechten, en hij geeft zelf toe wat er zo gevaarlijk aan is, wanneer hij zegt dat het de mens traag en onverschillig kan maken. Wij willen dan ook wijzen op de woorden van Karl Barth, want er is door de uitverkiezingsleer van Calvijn een grote pastorale nood ontstaan. Karl Barth stelt in zijn Kirchliche Dogmatik dat God alleen de verworpenen verkiest. Het gaat dus juist tegen alle wereldse en pseudo-religieuze wetten en systemen in, waar ook een boek uit 1798 over ging, ‘De leer der verkiezing en verwerping’. God kiest het verworpene uit. Dit komt overigens bij Calvijn zelf vandaan, want hij sprak erover in zijn verklaring van Mattheus 21:15. God verkiest dat wat voor de wereld veracht is.

Calvijn streed met het katholieke monster, een Laodiceaanse farao, die hem en het volk niet wilden laten gaan, en zo werd Calvijn door dit monster bedreigt en met TULIP gebrandmerkt, met de Institutie. Calvijn had iets uit een Egyptische tempel gestolen wat zich nu ging wreken, en hij moest er een hoge prijs voor betalen.

Calvijn stond oog in oog met een draak. Hij overwon de draak, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De slangendraak beet hem met een gif duizenden maal erger dan de beet van een ratelslang.

Genesis 3:15 : En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de voet vermorzelen.

Het ging niet zonder slag of stoot. De kerk raakte zwaar verwond in dit gevecht. De katholieke orde wilde het volk niet laten gaan. Calvijn werd vervolgd in Frankrijk, en vluchtte naar Basel in Zwitserland in 1535, waar hij in 1536 de Institutie uitgaf. Dit was dus deels het monster zelf nog, het gif wat in Calvijn was gespoten. Nu moest de kerk er nog verder mee afrekenen. En daarom moest de Nederduits gereformeerde dogmatiek ook komen die over deze dingen handelde. Daar zijn nu inmiddels 11 delen van, als opvolger van Barth’s Kirchliche Dogmatik. Ook is het dus de opvolger van Calvijn, omdat Calvijn jong stierf en een heleboel dingen niet meer kon oppennen. De oprichting van de Nederduits gereformeerde dogmatiek is ook een verschrikkelijke strijd geweest.

Wij zijn de Heere dankbaar dat het boek des levens, de nieuwe bijbel, hieraan tegemoet is gekomen, als de witte steen van de overwinnaars. Het is het verborgen manna waar het boek Openbaring over spreekt. Dat is in deze dagen gekomen. Halleluja.

Als we kijken naar de tekst uit Genesis 3:15, waarin de kop van de slang, van de draak, wordt vermorzeld, daar gaat het in het Aramees over de overwinning over het gif, en ook over de overwinning over de wortel ervan.

1e Jaargang, nummer 34, 7 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en het Institutie monster, en De Intocht in het Beloofde land Kanaän

---

CALVIJN EN HET INSTITUTIE MONSTER

Kennis is niet koud, maar personificeert zich altijd op een bepaald moment. Vandaar dat God belangrijk is, niet zomaar dode kennis. God is levende kennis. God is persoonlijke kennis. Daarom moet God centraal zijn in het leven.

De mensheid heeft een snel Golgotha genomen tot een snelle olijfberg tot een snel en luxe leven. De mens moet terug naar Getsémane om te verdiepen, om zo waarlijk tot bekering te komen.

De Calvijn van de bijbelcommentaren is een hele andere Calvijn dan de Calvijn van de Institutie, wat hij in 1536 in zijn twintiger jaren uitbracht, en waar later nog wat andere versies van uitkwamen. De Institutie was de Mein Kampf van Calvijn waarin hij een paar gruwelijke leerstellingen deponeerde, wat later bekend kwam te staan als het beruchte TULIP. In zijn commentaren vlucht hij daar veelal van weg.

De fatale fout die Calvijn maakt is dat volgens hem de mens door de zonde het goede niet meer kan willen. Wij zeggen dat de mens uit zichzelf niets kan, maar je kunt niet zeggen dat de mens vanuit zichzelf het goede niet kan willen.

Calvijn laat in de Institutie een zeer wrede en barbaarse God zien die door de mens niet gediend kan worden, omdat ze simpelweg geen goede wil kunnen bemachtigen, en worden hier ook nog eens voor gestrafd.

Calvijn worstelde met dit monster van de Institutie, zijn hele leven, en heeft het in zijn commentaren proberen te matigen en recht te zetten, want in zijn commentaar op de evangeliën stelt hij juist dat God vrijwillig gediend wil worden. TULIP is een combinatie van gedeformeerde islam en het gedeformeerde katholieke, tot een soort van militante pseudo-christelijke Isis. Ik had er een droom over. Ik was in een gebouw waar ik mijn jas had opgehangen en waar mijn tas ergens lag. Er was toen een mid-oostelijke jongen die poeder in een gang begon te strooien, donker poeder, en ik besefte direct dat het explosieven waren. Ik wilde toen mijn tas pakken om het gebouw te verlaten, maar toen ik dat deed kwamen er gewapende militairen binnen met mitrailleurs, en ze begonnen op mensen te schieten. Deze bende heette de KMED, wat de geestelijke term is voor TULIP. Het waren dus tulipers.

Dat de wil van de mensen gebonden is door de zonde is een feit, maar er is ook een diepere wil. Een mens kan willen om het goede te willen, in de diepere wil, maar een heleboel mensen willen dat niet en worden steeds meer aan de zonde gelijk.

In de commentaren van Calvijn is meer ruimte voor alternatieve gezichtspunten en nuanceringen. Toch blijft tulip sluimerend aanwezig en wil hij er gewoonlijks niet te duidelijk over zijn, dus vaak blijft het tamelijk vaag, omdat Calvijn ook stelt dat geheimenissen geheimenissen zijn. Uiteindelijk is Calvijn een geheimzinnige man die geen duidelijk spoor laat zien, maar waar je meerdere kanten mee op kan gaan. Dat is ook weer onderdeel van zijn leer, dat de mens niet ijdel nieuwsgierig mag zijn. Een heleboel van God moet om een bepaalde reden in de verborgenheid blijven. De mens mag hier langzaam toe ontwaken, maar het mag niet geforceerd worden. Calvijn is van de natuurlijke en primitieve, sobere orde.

DE INTOCHT IN HET BELOOFDE LAND KANAÄN

39. Jozef wordt geleverd in een boot op de rivier van de dood, en daarna vindt hij de rivier van de hel. Deze rivieren zijn vol gevaarlijke slangen.
40. Jozef vindt de rivier van Tantalos, het rijk van honger, maar er is geen boot, dus hij moet zwemmen om de rivier te volgen. De rivier zit vol gevaarlijke beesten.
41. Jozef vindt tenslotte een boot en dat brengt hem dieper in Tantalos, op de rivier. Hier leert hij over de wapens van Tantalos.
42. Jozef wordt de Vuk, opperhoofd van de indianen.
43. Dan herstelt Jozef de tentendienst.
Kamba 3:39-43

In de nieuwe bijbel, de RV-bijbel, lezen we over het interessante verslag van Jozef in de onderwereld. Op de rivier van de hel vindt hij, net als op de rivier van de dood, gevaarlijke slangen, en we

kunnen ons voorstellen hoe hij daarmee gestreden heeft, want hij ging niet zomaar snel tot de olijfberg, maar tot een dieper Getsemané, om kennis op te doen over de gevallen staat van de onderwereld. Op aarde werd hij de onderkoning van de Egyptenaren, en nu in de onderwereld zou hij het opperhoofd der indianen worden, tot herstel van de tentendienst, want we weten dat de indianen ook in tenten wonen, als een beeld van de woningen Gods in de natuur.

We zien in het tekstgedeelte uit het boek Kamba dat Jozef niet op de rivier van de hel blijft, maar uiteindelijk komt tot de rivier van Tantalos, de honger. In de hel verliest men meer en meer, gaat het oude leven eraf, en alles waar de mens nog buiten God op steunt, en zo komt de mens tot de geestelijke honger, waar niet alles zomaar meer voor het grijpen ligt, want het beweegt van de mens weg. Op deze rivier heeft Jozef zelfs geen boot. De rivier van de hel heeft hem die boot afgepakt. Nu moet Jozef zwemmen, terwijl de rivier van Tantalos vol gevaarlijke beesten is, en we kunnen ons zo voorstellen dat hij daarmee geworsteld heeft.

Het is zo dat uiteindelijk onze honger, ons minderen, onze soberheid, onze lijdensgezindheid zal vruchtdragen. Uiteindelijk vindt Jozef een boot, waardoor hij dieper in het land Tantalos kan komen waar hij onderwezen wordt. Honger is een goede onderwijzer. Waar alles maar voor het grijpen ligt, waar altijd overal voorzieningen zijn, en waar alles luxe is, daar dut de mens in slaap, dus voor Jozef was dit heel belangrijk, anders zou hij niet verder komen. Kennis is ook de vrucht van de honger.

Nu is het belangrijk te beseffen dat Jozef leert over de wapenen van de honger, wat laat zien dat dit niet zomaar zijn eigen vleselijke wapenen zijn, maar dat hij daar eerst aan afgestorven is. Hij kwam vanuit de dood en de hel, en nu was hij in het land van de honger, en moest hij leren leven met de kleine beetjes, zoals Jezus ook dit pad liet zien. Als mensen door Jezus werden afgewezen en naar het gebied van de hel moesten, dan moesten ze leven van de broodkruimels. We hebben daar eerder over gesproken, over het verhaal van de Kanaänitische vrouw. Dan moeten we leven met de kleine waterdruppeltjes en er zullen dus ook tijden zijn dat zelfs dat er niet is, maar als wij volhouden op het pad van de honger, in het land van de honger, wat dieper ligt dan de dood en de hel, dan zal het uiteindelijk toch vrucht dragen, en dan worden we allereerst opgeroepen tot de oorlog. Dan moeten we net als Jozef leren over de wapens van de honger.

In de context, zoals we in eerdere verzen kunnen lezen, gaat dit over de intocht in het beloofde land Kanaän. Zo wordt er gevochten tegen de zonde en de leugen, opdat de mens tot de tenten des Heeren kan komen om daar te dienen. Zonde en leugen staat de mens in de weg om een relatie met God te hebben. Dat Jozef zowel onderkoning van de Egyptenaren en opperhoofd van de indianen werd is een beeld van de dubbele overwinning over de zonde. Het laat zien dat we op meerdere gebieden in ons leven deze strijd moeten voeren en moeten overwinnen.

1e Jaargang, nummer 35, 9 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De slangen van deformatie, en Bespreking het gekrookte riet van Smytegelt - 4

DE SLANGEN VAN DEFORMATIE

Dingen beginnen gedeformeerd te worden als men een apathie of paranoia begint te ontwikkelen tegen taal. Ik zal een voorbeeld noemen : In evangelische kringen, die vaak vervlakt zijn geraakt, ver weg van de grondteksten van de oude bijbel, heeft men vaak een paranoia omtrend de woorden ‘gnosis’, ‘occult’ en ‘shamanisme’. Nu, gnosis is gewoon Grieks voor kennis, wat zelfs door Jezus werd aangewezen als de sleutel tot de poort van het koninkrijk, en hij noemde de wetgeleerden degenen die juist die sleutel van de gnosis hadden weggenomen. (Lukas 11:52)

Het woord ‘occult’ betekent verborgen in het Latijns, en wordt gewoon in de evangeliën gebruikt in de Latijnse vertaling van de oude bijbel, voor de plaats waar Jezus werd begraven. Het shamanisme komt ook in de oude bijbel voor, waar Jezus Mozes en Elia ontmoet, en Jezus daalde in de brieven van Petrus ook af tot de gevangenissen in de onderwereld om de zielen te bevrijden. Ook spreekt Hebreeën 11 over de wolk van getuigen. Laten we daarom weer teruggaan tot de bijbelse regel, niet van een ja of een nee, maar van : ‘niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke.’

De energie-banen en vibraties waarin de mensen leven op aarde kloppen niet. Dit is de wereld van het vleselijke. Daarom moet de mens terugkeren tot het Woord des Heeren. Daaruit moet de mens leven. Dat is de levensbron. Daarom hebben de gelovigen en vromen doornen in hun vlees, om hen terug te drijven.

Soms heeft men teveel van God genomen, en te snel, en is men zelf tot God geworden. Daarom moet men leren zeggen : ‘Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.’ Hieraan komt God de mens tegemoet. God is dichtbij de verslagenen van hart, bij hen die zichzelf hebben vernederd. De psalmist en ook Jezus hebben het ook uitgeroepen : ‘Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.’

Nu is het zo dat op deze wereld er ook een valse Jezus is van de mensen, waar Calvijn ook voor waarschuwde, de materialistische Jezus. Dat is een verloren zoon. Die misleid de mensen. Het zijn gevallen engelen die zichzelf in het materialisme tot goden hebben gemaakt. Daarom is het ‘Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard,’ zo belangrijk, want de mens is overwaardig geworden, in het vlees, en zo ook de gevallen engelen.

Als men die vernederings- en minderwaardigheids-oefeningen leert, en loskomt van valse zelfverzekerdheid en vals zelfvertrouwen, dan komt God de mens tegemoet. Dat is waar 1953 voor staat, dat de gelovigen en vromen terugmoeten naar deze principes, om zo behoed te zijn tegen de gevaarlijke misleidingen vandaag de dag van de slang. Denk in hoe giftig die slangen zijn. God komt voorzichtigheid en minderwaardigheid tegemoet. Dat is de basis van het evangelie.

Ik had een droom dat ik op een markt was, en ik kwam bij een kraam waar een pakket was van Sneeuwwitje, een pakket van Robin Hood, en een pakket van Peter Pan. De principes van deze verhalen wijzen terug op de principes van Calvijn. Het zijn de principes van 1953. Teruggaan naar het kleine, het sobere, het verlorene. Je kunt deze verhalen geheel uitdiepen, en dan zie je weer Maarten Luther en Calvijn, die als een Robin Hood streden tegen het katholieke bewind. Ze kwamen voort uit het al eerdere werk van Johannes Hus, die een Franciscaan was. Calvijn had ook al gesteld dat het juist de armen en de ellendigen, de door de wereld verachten en verstotenen, de uitverkorenen waren. Juist de verlorenen in de ogen van de wereld werden door hen verzameld, zoals Peter Pan op zoek ging naar de verloren jongens, en Jezus op zoek ging naar het verloren lam. Sneeuwwitje werd vervolgd door haar ijdele, wereldsgezinde stiefmoeder, en vluchtte tot de wildernis, tot de zeven kleinigheden. De reformatie was het sneeuwwitte. We zien deze vlucht uit Laodicea ook in het boek Openbaring. Het is de kerk die achtervolgt wordt door de slang, en zij vindt haar schuilplaats in de wildernis, ver van de stromen van de slang. De aarde is haar tegemoetgekomen.

Nu, de vampieren van de stad laten niet makkelijk gaan, en ik heb die vampieren in een droom gezien. Het waren beesten in beesten, met vele rijen tanden. Dan mogen we het uitroepen tot 1953 en het verdiepen, terugkeren tot de principes

van Calvijn, die deze al in de wildernis had gegeven. Zovelen staan aan de poorten te kloppen, maar ze kunnen niet binnengenomen worden omdat ze teveel spullen bij zich hebben. Die moeten ze eerst afleggen, want de poort is maar nauw en eng. Het sneeuwwitte moet tot de zeven kleinigheden gaan. Zeven is het getal van de volkomenheid. Zij, de kerk, moet het pad geheel begaan, het smalle lange pad vol van doornen. Daar moet zij worstelen. Zij moet daar komen tot de ellendekennis en verlieskennis, en niet pronken als Laodicea. Zij moet het Laodiceaanse kleed afdoen. Het is een gifkleed die haar in slaap houdt.

Als wij horen van de giftigste slangen op aarde wiens gif dodelijk is, zoals van de mamba, de ratelslang, de eastern brown en de inland taipan, dan moeten we beseffen dat de slangen in de geestelijke wereld wel duizenden malen gevaarlijker zijn, want zij kunnen de ziel van de mens schaden, hun geestelijke leven doden. Als we dat weten, waar moeten we dan ons heil zoeken ? Niet zomaar in een naam of in een letter, maar dan moeten we weer luisteren naar de woorden van Jezus die de kennis als de sleutel van het koninkrijk noemde. Hebben wij kennis van deze slangen ? Zo niet, dan zijn wij makkelijke prooi, want deze slangen zijn zeer sluw.

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 4

Ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen
2 Samuel 6:22

In de jaren 1800 en 1900 waren er niet alleen uittochten uit de hervormde kerk, maar ook vernieuwingsbewegingen, of verdiepingsbewegingen, om terug te keren tot de gereformeerde wortels. We kunnen denken aan de reveil-beweging in de jaren 1800, en de gereformeerde bond in de beginjaren van 1900, en de kievit-beweging midjaren 1900. In de latere jaren 1900, vanaf de tachtiger jaren, was er de gekrookte riet beweging, gebaseerd op het gelijknamige boek van Smytegelt (1665-1739). Het boek bestaat uit 145 predikatiën en werd uitgebracht in 1744.

Het was een belangrijk boek voor die tijd en ook voor nu. Het boek kan beschouwd worden als een klassieker. Vandaar dat de gelijknamige beweging van het gekrookte riet ook van belang was in de hervormde kerk.

In de 95e predikatie noemt Smytegelt dat het van belang is nederig te zijn en klein, laag te wezen, niet hoogvoelende. Smytegelt noemt de nederigheid de moedergenade, en het bewijs van genade. Er wordt dus gesproken over het andere loon wat de genade is, dat het niet zomaar genade op zich is, zoals Calvijn dit ook stelde.

Smytegelt noemt de verschillende tekenen van de ware genadestaat. Eén van die tekenen is dat de grond onder je week wordt, zacht wordt. Ik droomde als kind hierover, dat de grond zacht werd en ik door de grond zakte en in een dal van dorre doodsbeenderen kwam, net als Ezechiël, wat de ellendekennis is. Dit was een herhalende droom.

Daarnaast wordt door Smytegelt genoemd de vrome schaamte. En hierdoor kan de mens dan een haat en afkeer hebben van het zondige leven. Zo ontstaat er een onuitsprekelijke walging naar de zonde. Dan onstaat ook de verlieskennis, dat je beseft dat je al het gebrek hebt en niets kan. Het is het besef geheel arm te zijn, de armoedskennis te hebben, en zo kan de mens zo nederig worden dat alle veren van hooghartigheid eraf vallen. Dit is het pad van de boetvaardigheid. Men is hellewaardig. Gaat uit van mij, want ik ben het niet waard.

Er is een schuld van de vromen, dat ze weten dat er hard werk verricht dient te worden willen ze het recht krijgen met God, wat door veel schaamte gaat. Smytegelt wijst op de werkplicht die er is voor de vrome om als een landman naar zijn akker te gaan. Maar dan moet hij allereerst zijn onbekwaamheid onder ogen komen. Toch moet hij het doen, noemt Smytegelt, want de mens is schuldig het te doen. Hij noemt dat de mens aan zichzelf moet sterven, want de mens kan het niet. De vrome kracht zal in zwakheid worden volbracht.

Hoe belangrijk is het in deze tijd een Smytegeldiaan te zijn, oftewel een gekrookte rieter. Ook Calvijn sprak hierover in zijn commentaar op Romeinen 6:21. Het beginsel van de wijsbegeerte wordt door Calvijn genoemd als het geleerd hebben om in ernst een mishagen in zichzelf te hebben en om door schaamte over zijn ellende in verwarring te worden gebracht. Wil men de grootte van zonde, dood en ellende onder ogen komen, dan moet men de vrome schaamte ontvangen. Smytegelt noemt het de moedergenade. Zij is een mooie hemelse vrouw in de wildernis, het sieraad van de vromen en de gelovigen. Wij moeten allereerst naderen tot de vrome schaamte, opdat de zondenkennis tot werking kan komen en de zonde ontvlucht kan worden. Calvijn noemt dat de mens los dient te komen van de blinde eigenliefde door de vrome schaamte.

Ik had eens een droom dat ik in de Apeldoornse bossen was. Ik ontmoette daar de vrome schaamte als een natuurvrouw, een hemelse moeder, als een amazone. Ze was prachtig en had riemen om haar lichaam. Er waren ook mensen die huizen hadden op palen, heel hoog, in het bos. Zij stonden te hoog en moesten weer terugkomen tot de vrome schaamte. Dit is waar we het eerste moeten zijn. Zo kunnen wij komen tot de zondenkennis. De Heere geeft alleen de zondenkennis aan de verbrokenen, de zich schamenden.

Calvijn noemt de vrome schaamte de teugels des Heeren. Hij stelde ook in zijn commentaar op Mattheus 11:25 dat met de woorden van Paulus in 1 Korinthe 1:27 God de roem van het vlees wilde beschamen, en zo het dwaze en zwakke van de wereld heeft uitverkoren, niet de wijzen en verstandigen, want voor hen blijven de verborgenheden van het evangelie bedekt, volgens de woorden van Jezus, alhoewel er volgens Calvijn ook weer uitzonderingen op de regel zijn. Het komt dus in het werk van Calvijn telkens terug dat de armen en verstotenen, de verbrokenen, door God zijn uitverkoren, juist om te kunnen afrekenen met vleselijke wijsheid en rijkdom die de mens telkens weer bedriegt. De geestelijke schaamte wordt door Calvijn ook genoemd als een middel tegen wereldse vrees, de vrees voor het kruis, en daarom is het van belang haar te ontvangen, opdat wij de Heere kunnen volgen. (Verkl. Johannes 19:25)

De geestelijke schaamte is dus in de leer van Calvijn ook het toegerust worden in de lijdzaamheid.

1e Jaargang, nummer 36, 13 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking het gekrookte riet van Smytegelt - 5, en Het Kok-Kuyper-virus en het medicijn van de voortgaande verbrokenheid

---

BESPREKING HET GEKROOKTE RIET VAN SMYTEGELT - 5

Er is in de leer van Smytegelt een spanning tussen het jezelf onwaardig achten en het smeken. Dat smeken begint dan aan te vangen in het uitnemende achten van de dingen Gods, dat de dingen Gods door het ontwaken van de mens meer waarde hebben, dat ze gaan inzien hoe nodig zij het hebben.

De mens ontdekt dat men zonder de dingen Gods niet kan leven. We kunnen dan denken aan het broodkruimeltje en het waterdruppeltje, het leren leven met de kleinste dingen, met het minste. Zo mag de mens beginnen met zaaien. Veelal blijven de smekingen onbeantwoord, vanwege de vleselijke inmeng in de mensen waaraan ze moeten afsterven. De mens moet ook leren smeken, maar dat mag niet door het vlees gebeuren. De mens moet alles op waarde schatten, en zichzelf op onwaarde. Daarin is een eenvoudig loon te verdienen. Zo kan de mens waarde opbouwen. Er is niet zomaar een snel antwoord. De mens moet de tarieven leren kennen. Zo is er dan een weg tot de vrome schaamte, die het begin is van alle dingen. Het is de moedergenade, wat dus een ander soort loon is.

Het is dus van belang dat de vrome schaamte door de mens wordt ontvangen. Het is een belangrijk onderdeel in de leer van Smytegelt, zoals ook in de leer van Calvijn. Als de mens is ontdekt aan zijn onwaardigheid, als zijnde een stofje, een druppeltje, nog geen stukje brood waard, geen ogenblik adem, geen kleedje, geen woninkje, dan mag dit de mens niet onverschillig en lui maken, maar moet de mens juist werken tot de eer van God. (preek 95)

De onwaardigheid der mensen brengt een schuld tot dienst. Zoals de verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’ In die zin is er een verband tussen het onwaardig zijn en het smeken, omdat het moet opwekken tot dienstbaarheid.

De geestelijke schaamte is de sleutel tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is ook de sleutel tot de zondenkennis. Hoe komen wij dan tot de geestelijke schaamte ? Men smeekt om genade en allerlei andere dingen, maar men zou moeten beginnen met het smeken om geestelijke schaamte. De geestelijke schaamte is dus de brug tussen onwaardigheid en het smeken.

We moeten dus gaan tot een zeker gereformeerd fatalisme, of bevindelijk fatalisme, waarin er geen uitweg is voor het vleselijke, maar waar wel een smalle weg is die steeds smaller wordt, tot de enge poort die ten leven leidt. Dat is waar de 1700se Smytegeltse reformatie over ging, oftewel de Gekrookte Riet reformatie, die een herleving had vanaf de tachtiger jaren in de hervormde kerk. Ook de gereformeerde vaderen buiten de hervormde kerk, de afgescheidenen, hielden dit spoor aan, en hielden vast aan dit spoor, zoals een De Cock, een Ledeboer, een Kersten, een Steenblok en een Mallan. Ook de geschriften van Calvijn’s bijbelcommentaar laten dit zien, die vaak in een grote strijd zijn met zijn Institutie, de vloek van zijn jongere jaren, alhoewel dit tot aan zijn dood bleef. De farao van Laodicea, van het katholieke bewind, liet het volk niet gaan. In deze dagen is er een nieuwe zondvloed, komt de aarde het volk tegemoet, hen die op bevel van Jeremia de stad zijn uitgegaan. Dat is het gehele spoor door het Gekrookte Riet.

Naast de onwaardigheid en het smeken noemt Smytegelt ook het belang van het vechten voor de nederigheid, die hij overigens de kroon noemt. Dit houdt in het gevecht tegen de bijblijvende hoogmoed. (preek 98) Het is ook de strijd tegen de zelf-afgod. (preek 99)

Het mag geen werkeloze schaamte zijn, want dan is het de vleselijke schaamte, die zich heel religieus en geestelijk kan voordoen. De ware geestelijke schaamte is een werkoproep en een oorlogsoproep.

Mozes slaat, eer Jezus geneest, noemt Smytegelt (preek 119). Eerst moet de noorderwind lang waaien, noemt Smytegelt. De mens was niet waard de minste genade, maar alle slagen van God. Nu, men kan niet om Mozes heen zomaar tot Jezus komen. Het gebeurt veel, maar dan komt men tot een andere Jezus. Klaas Schilder stelde dat er geen Exodus was zonder Leviticus.

Men moet het schaamtekleed omdoen. Smytegelt stelde dat men een dodelijke

haat tot de zonde moest krijgen. Uiteraard kunnen we dan stellen dat dit leidt tot het voorzichtig zijn als slangen. En de vrome slangen dragen een gif sterk genoeg om de zonde te doden. Wij moeten dus in deze wereld voorzichtig zijn niet zomaar als slangen, maar als giftige slangen. Maar oh, ga hier niet voorwerpelijk mee om, maar onderwerpelijk, want de kerk kent vele giftige slangen van het vlees. Het gif wordt ook niet zomaar geschonken. Men heeft niet zomaar een gesel. Men moet hiertoe het alsmaar smaller wordende pad bewandelen, tot de geestelijke schaamte gaan, die de sleutel is tot de minderwaardigheid en de voorzichtigheid. Het is niet zomaar een er op los spuiten en op los steken, want dan is de mens een blinde woesteling. De giftige slang zal allereerst vluchten en zich afzonderen. Het is een oorlog tegen het bedriegelijke zelf. Daar is allereerst geen gif voor, en daarom dient de mens de onwaardigheidsoefeningen te leren, en het smeken te leren, en dit kan niet dan tot de geestelijke schaamte. Waar zou men anders om moeten smeken ? De Heere geeft zichzelf niet zomaar.

De mens leert voorzichtigheid op het smalle pad, af te remmen, anders is het een doodlopende weg. Er zijn vele valse smalle paden die ten dode leiden. Het gif om de zonde te doden moet men verdienen, door onderwijs tot zich te nemen, en dat gaat door de dood aan het zelf heen, tot de geestelijke schaamte. De mens moet eerst tot diepste verlieskennis komen om te zien wat hem allemaal ontbreekt. Het is een lang pad om het weer te verkrijgen. Op het pad zijn vele rovers. Er zijn vele valse zijpaden waarin de mens kan afdwalen en wegglijden tot het goud der dwazen.

Smytegeld stelt dat hen die de ware droefheid des Heeren hebben niet zomaar getroost willen worden. Het zijn zuchters om de zonde. We kunnen ook denken aan Ezechiël 9. Hierbij kunnen we stellen dat ze ook de toorn des Heeren in hen niet zomaar laten wegpraten. Het is de woede des Heeren naar de zonde toe die hun schaamte levend maakt, en het maakt ook hun vreze levend. Onze catechismus stelt in inzetting 28 dat de woede des Heeren een teken is van het afgezonderd zijn van de wereld. Als deze woede, die we ook bij de oude profeten, zoals Jeremia, konden vinden er niet is, dan is de kennis zielloos. Wij mogen dus niet met een lege schaamte tot de Heere komen, maar die moet gevuld zijn met het boos zijn op de zonde. Een mens kan niet zonder de vrome boosheid leven. Deze boosheid hebben we ook nodig om te vechten. Wel moeten we gematigd zijn in toorn, en het moet in de juiste richting gaan. Het moet getemperd worden door verdraagzaamheid en medelijden. Ook moet het getemperd worden door de hemelse schaamte, door minderwaardigheid en voorzichtigheid. De mens moet in zachtmoedigheid blijven, in tederheid en zorg. De mens moet aan elke vorm van vleselijke boosheid afsterven. Ook moet de mens afsterven aan zijn vleselijk verzet tegen de toorn des Heeren die groot is. De toorn des Heeren mag niet onderschat worden. De Heere barst veelvuldig uit in toorn, die dan getemperd en gematigd wordt. De mens moet daarom komen tot de geestelijke woedekennis. Ook Jezus had uitbarstingen van droefheid, vrees en woede. Zo ook de oude profeten zoals Jeremia.

Smytegelt noemt de schaamte de weg tot vergeving. De schaamte is genade. Het bedekt de schande van de naaktheid. (preek 122)

We spreken dus in die zin over de schaamte die de sleutel is tot de geestelijke boosheid en vreze, dus we hebben het hier over de oorlogsschaamte, niet als het schamen voor de geestelijke oorlog, maar juist de oorlogszuchtige schaamte die niet werkeloos toeziet.

HET KOK-KUYPER-VIRUS EN HET MEDICIJN VAN DE VOORTGAANDE VERBROKENHEID

In de Laodiceaanse kerk gaat men ‘van genade tot genade’, maar in de steenblokkiaanse beweging van 1953 gaat men ‘van verbrokenheid tot verbrokenheid.’ Er is in de laodiceaanse kerk een tendens die de zondeleer en ellendeleer zo klein mogelijk houdt, en de nadruk legt op de genade, wat als een drugs werkt die hen in slaap houdt. De visser houdt zijn haak verborgen, zoals de vogelvanger zijn strik, stelde Smytegelt (preek 91 van het Gekrookte Riet).

Er is een tendens in de Laodiceaanse kerk om de verbrokenheid zo snel mogelijk af te ronden, canoniek te maken. Er kan dan niets meer bij. Dan is de verbrokenheid niet diep genoeg doorgewerkt, en blijven zij slaven van de zonde. Daarom moet de vrome gaan tot de voortgaande verbrokenheid. De laodiceaan wil de nodige wedstrijd waar Paulus het over heeft ontvluchten. Dat doet de laodiceaan door valse genade. De genade wordt dan te snel opgediend. Het is dan zwaar giftig, als een slaapmiddel. We zien dit gebeuren bij Kuyper en Kok, alhoewel zij beiden geliefde broeders in de Heere zijn. Zij neigden teveel en te gemakkelijk naar de genade, als zijnde genade-bakkers die de broodjes net te zoet bakten, ook al waren de nodige ingrediënten elementair aanwezig. Zij waren geen hypergenadisten zoals we veel in de lichte en vrije evangelische kerken het tegenkomen, maar toch waren zij gevaarlijk bezig, en waren zij aan het flirten met het Laodiceaanse. Zij predikten het evangelie, maar toch klopte er iets niet, in de verhoudingen. Het neigde toch teveel naar het zoete. Zo waren zij beiden wilde jongens, verzetsstrijders tegen het Laodiceaanse bewind, maar ook daar nog deel van, en daarom waren zij berucht. Men voelde aan dat daar nog een dieper werk des

Heeren moest plaatsvinden, een diepere verbrokenheid, en daarom begonnen meer en meer predikanten meer te neigen tot het steenblokkiaanse, tot 1953, want dit moest in Nederland gebeuren. Er was namelijk afdwalingsgevaar. Kuyper en Kok waren net iets te licht. Een klein beetje zuurdeeg zou het gehele deeg zuur maken. Een klein lekje in het schip zou het schip doen zinken, dus men moest er wel tegen optreden. Er begon een vreemd mengsel te ontstaat tussen het kuyperiaanse en het kokkiaanse, waar gretig van genomen werd in de lichtere en zoetere kerken en kringen in Nederland. Men ging aan de genadedrugs met een snel afgeronde verbrokenheid, die niet diep genoeg was doorgewerkt. Men had een snelweg gebouwd tussen Golgotha en de olijfberg. Ook werd er een grote snelweg gebouwd tussen Getsemané en Golgotha, en Golgotha werd gemaakt tot een opzegversje, tot een rijmpje. Dit werd uitbundig gespeeld en gezongen door de Laodiceaanse leprechaunen met hun fluitjes.

Het was een Venusiaans virus in de Laodiceaanse kerk, en het wilde alle kerken innemen. In de demonologie stond dit kokkiaans-kuyperiaans virus bekend als het Deest-virus. Deest is een na-middeleeuwse draak, of slang, die in de bergen woont. Het werkt heen door Kok en Kuyper, die als twee torens zijn, om de mens af te houden van de voortgaande verbrokenheid. Hierin is de wolf Klima een middelaar en verleider, om de mens van dit mengsel te laten nemen. De Heere zond de engel Luhika om hiertegen te strijden. Luhika is een steenblokkiaanse engel. Luhika is één van de zwarte arenden van 1953. De engel helpt de vromen om uit Laodicea te vluchten, en brengt hen tot de wildernis. In de wildernis leert men niet meer voorwerpelijk om te gaan met dingen, maar onderwerpelijk, zoals Witsius het leerde in de jaren 1600, en wat later door Kant in de jaren 1700 werd uitgewerkt, en door Hegel in de jaren 1800, en door Dooyeweerd in de jaren 1900. Telkens weer wezen de voorvaderen, zoals Kersten, Steenblok en Mallan, op het belang hiervan. Het was iets wat de mens moest leren en oefenen, zodat men in de geestelijke wereld kon verblijven, niet als zomaar een opzegversje of traditie. De mens moest los komen van de strikken en de klauwen van het materialistische denken. Men moest ook het gevaar van de twee torens, van Kok en Kuyper, omzeilen. Zo zou men kunnen loskomen van het Deest-virus, en aan de wolf Klima kunnen ontvluchten.

Men moest gaan tot het gat van de voortgaande verbrokenheid, wat dieper onder de aarde zou leiden. Zo zou de vrome dieper aan zichzelf kunnen afsterven. Het Venusiaanse Deest-virus troonde overal in de stad, en probeerde via de twee torens ook nog de vrome wilden in de wildernis te besmetten. Deze draak, het mengsel tussen Kok en Kuyper, moest weer teruggebracht worden naar het terrarium, mocht niet tronen in de kerk.

Maar het Laodiceaanse heeft een apathie tegen de zondenleer, de ellendeleer en de demonologie. De Laodiceaanse geest wil namelijk niet ontmaskerd worden, en daarom worden zondologie en demonologie weggelachen. Natuurlijk noemen ze het fantasie en nog erger. Ze zijn wars van kennis en dogmatiek, want ze zitten er voor het geld, voor de macht en de eer. Ze praten lekker de mensen naar de mond. Ze willen het vlees van de mens vertroetelen, stelt Smytegelt.

De geest van voortijdige genade op het smalle pad is fataal. Het laat de verbrokenheid niet verdiept worden. Zo blijven dit soort geesten vrij spel hebben. Daarom zond God een Steenblok, een 1953. We komen in een gevaarlijke sprookjeswereld terecht op het kokkiaanse-kuyperiaanse pad als we niet oppassen. We moeten oppassen niet teveel van deze knapen te nemen. De vrome moet het voor elkaar krijgen om uit deze twee torens te ontsnappen, en er dan onderwerpelijk mee om te gaan, niet meer voorwerpelijk.

1e Jaargang, nummer 37, 17 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 10, en Het onderzelf in de leer van Calvijn

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 10

Calvijn riep de vromen op om zich te bewapenen met geduld en lijdzaamheid, en riep hen zo terug tot de hof van Getsemane, opdat zij gelijkvormig zouden zijn aan Jezus. De nieuwe bijbel laat zien dat dit een eenzaam pad is. De discipelen slapen daar, als een beeld van het collectieve ego (Werktuigen 9).

Hierin mogen we God’s geheimenissen niet forceren, stelt Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20. De openbaring volgt in de mate van de gelijkvormigheid, stelt Calvijn. We mogen dus niet bovenmatig nieuwsgierig zijn en boven ons voegen gaan. We mogen niet op God vooruit lopen in het openbaringsproces. Calvijn stelt dat we wijs moeten zijn met matigheid.

Ook in de hof van Getsemané is er een groot gevaar, een gevaarlijke, giftige slang. Wij moeten er voor zorgen dat wij niet met de discipelen slapen. Wij moeten gelijkvormig zijn aan Jezus, oftewel aan de sobere, de waakzame, de lijdzame. Er lopen dus twee sporen door Getsemané. Er is een breed en kort pad, maar ook een smal, lang en diep pad. Ja, men heeft snelwegen gebouwd door dit natuurgebied. Daarom moeten we dieper in de wildernissen gaan van Getsemané om Jezus te volgen. We moeten gaan tot het ondergrondse Getsemané, het verborgen Getsemané, waar het verborgen manna is.

Dat houdt in dat Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden afgedaan moeten worden. De slang moet zich vervellen anders sterft de slang.

Toen Ezau zijn eerstgeboorterecht aflegde voor het kommetje van het rode, als een christologisch beeld van de kruiziging, werd hij onder Jakob gesteld, zoals Jezus onder de engelen werd gesteld.

'Zie, ver van de vette streken der aarde zal uw woonplaats zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij u krachtig inspant, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.' (Odenlech 18:70)

Ezau moest de eenzaamheid in, op het hongerpad, dieper de wildernis in, zoals Jezus in de diepte van de hof Getsemané ging.

‘Hij moest alles achterlaten om het vergetene en verlorene te vinden.’ (vers 72)

Duizen 23:17 zegt : ‘De oude profeten gingen hier doorheen, afgescheiden, in de donkere nachten van Getsemane en Golgotha.’

Ezau ging er niet doorheen als een slapende, maar als een wenende, net als Yeshua. De nieuwe bijbel wijst erop dat de paradijselijke zintuigen Getsemanitisch zijn (Duizen 24:12-13). Als we verder lezen in het boek des levens dan zien we dat de behoudenis in het Hebreeuws de overwinning en het overwonnen worden betekent, waar ook de naam Hosea voor staat. (Duizen 24:16). Het is dus een gevecht.

Als Werktuigen 9 het over Getsemané heeft, dan wordt er getoond hoe nu precies het juk van Jakob van Ezau’s hals afgerukt wordt. Laten we beseffen dat het ook precies is wat Odenlech 18 stelt : ‘wanneer gij u krachtig inspant.’ Het is dus een gevecht en niet zomaar behoudenis op zich door genade of verkiezing of geloof of wat dan ook. Het vereist inspanning. Werktuigen 9 stelt in vers 5 :

‘Als bepaalde mensen veel invloed op je hebben en je in slaap proberen te laten vallen, net als hen, dan is het soms belangrijk met zulke mensen wat stappen terug te doen, of je van hen geheel af te zonderen. Dat kan niet eens altijd, want de mens leeft ook in een bepaalde kooi. Ook dat is een onderdeel van het lijden. En als het dan wel lukt dan is dat als een doorbraak van het Ragnarok. Vroeg of laat komt het Ragnarok, want de ketenen tussen mensen duren niet altijd voort.’

Nu, Ragnarok is een germaans principe. Het is het doorbreken van de valse bruggen tussen de mens en de afgoden. Dit zou door de reuzen gebeuren, de contexten, dus het komt aan op onderwijs. Men moet ontwaken tot de grotere hemelse cirkels. Men moet losbreken uit het enge, menselijke denken, de snelle zelfovertuiging. Men moet weer gaan twijfelen aan al die dogma’s die als de gifprik aan de

mensen waren opgedrongen, totaal losgekapt uit hun oorspronkelijke natuur, cultuur en betekenis.

Ragnarok is een diepleider, dat wat we de bevindelijkheid noemen. Het breekt af alles wat de mens canoniek heeft gemaakt, heeft verabsoluteerd en afgerond. Het breekt de Babylonische bruggen en torens af die de mens heeft gebouwd tot God, alle snelwegen door Getsemané en Golgotha heen. De mens is totaal aan de diepte van het lijden van God voorbij gegaan, als aspergische snelheidsmaniakken.

Het Ragnarok leidt tot de boom van Karmat, de boom van armoe, op het pad van de armoeds-monniken, oftewel de oorspronkelijke brengers van de reformatie. (Werktuigen 10:31-34 ; 11:2, 5) In de oertijd werd Ragnarok het Tahulen genoemd, bij de amazones, en in de oude bijbel wordt het Armageddon genoemd.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:22 dat we gespeend moeten worden van alle ijdele vermaken. Duizend gevaren omringen de vrome, stelt hij, en de vijand is listig. Dan is het onredelijk om te midden van zoveel doden zich rustig te vermaken met het schilderen van de triomf, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat we de strijd niet moeten voorbijgaan en de gevaren niet moeten veronachtzamen. Onderschat het niet. Loop niet op de overwinning uit.

Men heeft snelwegen gebouwd door Getsemané en Golgotha tot de olijfberg, waar men een Laodiceaanse pronktroon heeft opgesteld.

Calvijn waarschuwt dat haastige spoed de mens van zijn roeping afvoert. Naarmate er in de strijd wordt vertraagd springt men des te begeriger toe tot de buit. Hen die het minste werk doen verlangen het sterkst naar de voorrang. Het is ijdele roemzucht. Daarom moeten de vromen ingeleid worden tot Getsemané.

Zo is er een bron des levens in de woorden van Calvijn. Zijn Institutie was een slang waarmee hij had te worstelen, die hem verschrikkelijk had gebeten, maar zijn bijbelverklaring is een bron des levens. In Laodicea echter wordt zijn Institutie geprezen boven zijn bijbelverklaring, en het wil niet zeggen dat zijn bijbelverklaring geheel vrij is van zijn Institutie. Ook door zijn bijbelverklaring lopen twee lijnen. Vandaar dat exegese op het werk van Calvijn van belang is. Calvijn maakt ook grote theologische fouten in zijn bijbelverklaring, die ook weer laten zien wat nu precies de verziekte bronnen van het hele TULIP-gebeuren zijn.

We komen zo tot de kledingkasten van de Laodiceaanse kerk die zich koning waant. We zien hier de Laodiceaanse prinsessengewaden en prinsengewaden.

De woorden van Calvijn zijn leven voor het gebeente, maar pas op, ze worden bewaakt door levensgevaarlijke giftige slangen, zoals de inland taipan, de eastern brown, de mamba, de ratelslang en de boomslang, die wel duizenden malen giftiger kunnen zijn dan hun aardse soortgenoten, en die bevinden zich dus ook in het werk van Calvijn. Vandaar dat het van belang is dat wij gidsen opstellen door het werk van Calvijn.

HET ONDERZELF IN DE LEER VAN CALVIJN

In een droom kwam ik door de Laodiceaanse garderobes tot de troonzaal waar een Laodiceaanse koningin troonde. Het was een hele grote zaal, als bijna een zee van een zaal. Aan mijn zijde waren wat tulipers met mitrailleurs. Maar dit waren geen slechte tulipers, maar van de tulip die Calvijn in zijn bijbelverklaring predikt, wat een andere en diepere tulip is. Het is van belang tot de alternatieve, diepere tulip te komen om de Laodiceaanse tulip te overwinnen. Tulip is oorspronkelijk niet van Calvijn, maar meer een heel slap aftreksel van zijn leer, voornamelijk gebaseerd op de Institutie, en dat terwijl Calvijn de mens aanspoorde om zijn beide werken te lezen, de Institutie en zijn bijbelverklaring.

Als we kijken naar de slechte tulip dan zien we :

I - Total depravity
II - Unconditional election
III - Limited atonement
IV - Irresistable grace
V - Perseverence of the saints

De goede tulip is :

I - Tormenting depravity
II - Underself election
III - Limited tolerance
IV - Irresistable rewards
V - Perseverence of the poor

Calvijn predikte namelijk een dieper zelf of verborgen zelf, een onderzelf, waar de mens nog gewoon vrij was, terwijl de schil daarom heen gebonden was en niet meer kon kiezen voor het goede vanwege de zonde. Calvijn had het dus over de pit van de mens die dieper lag, waar de mens ook medelijden kon hebben, terwijl de laag daarom heen gewoon vaak de algemene goedheid was. Calvijn stelde dat dat wat niet door de wereld was uitverkoren, zoals de armen, die waren wel door God uitverkoren. We komen in de Institutie de onvoorwaardelijke uitverkiezing tegen, maar in zijn bijbelverklaring is genade toch weer een soort ander loon, en kan de mens er vrijwillig voor kiezen, anders zou het dwang zijn, en dat wilde God niet, volgens Calvijn. In de Nederduits gereformeerde dogmatiek, in boek 1, wordt er ook een alternatieve tulip gegeven. We hebben het dan over het smalle pad tulipisme. Er zijn een heleboel soorten van tulip,

zowel goeden als slechten. In ieder geval werd ik in mijn droom bijgestaan door de smalle pad tulipers.

TEKSTEN VOOR DEZE WEEK :

‘Er is niets dwazer dan over niets te strijden.’ - Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20:25

‘Het zaad in de aarde geworpen ontkiemt niet terstond, zo ook dragen de geestelijke woorden niet ogenblikkelijk vrucht.’
- Calvijn in zijn verklaring van Mattheus 20:17

1e Jaargang, nummer 38, 20 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 11, en Samenvatting de Saambinder 1968

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 11

Calvijn spreekt in zijn bijbelverklaring over genade als een ander loon. Dit loon lijkt op sommige plaatsen verdiend te zijn vanwege dat op sommige plaatsen de mens ineens wel vrijwillig voor God kan kiezen, in tegenstelling tot in de Institutie toen hij nog een twintiger was, maar is dan op andere plaatsen onverdiend, zoals in zijn verklaring van Mattheus 20:8, terwijl er ook weer een rechtmatig loon is. Er is een zekere spanning in de leer van Calvijn tussen verdiend loon en onverdiend loon, wat verklaard kan worden uit het feit dat de mens in de leer van Calvijn uit verschillende lagen bestaat, zoals ook God uit verschillende lagen bestaat, en soms zijn die lagen met elkaar in strijd. Gods raadsbesluit is bijvoorbeeld niet altijd hetzelfde als Gods wil, want God wil dat een ieder behouden wordt, terwijl zijn raadsbesluit dat niet toelaat. Ook is er sprake van verschillende verbonden en bedelingen, en bespreekt Calvijn het van verschillende kanten. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft daar in boek 1 ook een verklaring voor. Calvijn moest namelijk het katholieke godssysteem zien te omzeilen, en die afgod was menselijk geworden, zodat de dienst- en verdienstvoorwaarden van dit systeem eerst uitgeschakeld diende te worden. Vandaar dat Calvijn op bepaalde punten zijn haat uitsprak naar het verdienen, terwijl hij het op andere plaatsen weer toestond. Dit behoort dus allemaal tot ingewikkelde gereformeerde wiskunde en natuurkunde.

In zijn verklaring van Mattheus 20:8 is er dus de spanning tussen rechtmatig loon en onverdiend loon. De mens wil loon op een menselijke manier berekenen, maar Calvijn stelt dat het loon op een ondoorgrondelijke manier wordt berekend, niet naar menselijke maatstaven. Uiteindelijk is het loonsysteem in de leer van Calvijn een draaiende en onvoorspelbare schijf. Calvijn is een zeer ingewikkelde man, en dat moest ook wel, want hij stond recht voor het onstuimige monster van Laodicea, van het katholieke bewind. Calvijn moest uit Frankrijk vluchten vanwege vervolging, en kwam zo in Basel terecht waar hij in 1536 de Institutie uitgaf.

Zij die laat zijn geroepen ontvangen een onverdiend loon. Ze hebben dus nog niet gewerkt vanwege het feit dat ze nog maar net geroepen zijn, maar toch krijgen ze loon, omdat ze ook op een andere manier al veel eerder gewerkt kunnen hebben. Jezus heeft ook schapen van een andere stal. (Johannes 10:16) Calvijn stelde dat die spanning tussen verdiend loon, van hen die eerder kwamen, en het deels onverdiend loon van hen die nog niet zo lang hadden gewerkt en toch hetzelfde loon kregen, te maken heeft met de soevereiniteit van God, maar waar wel antwoorden voor zijn te vinden in het grotere verband van zijn leer omtrend deze dingen.

In ieder geval is genade niet zomaar genade in het grotere verband van de leer van Calvijn, maar steekt daar een groot geheimenis achter van dingen die alleen God weet, en waar Calvijn uiterst voorzichtig over handelt.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Mattheus 20:1 dat het onverdiende loon van de laatsten die kwamen niets te maken heeft met onvoorwaardelijke zaligheid van Jezus die om niet wordt aangeboden. Dat noemt hij spitsvondigheid, want de gelijkenis gaat gewoon over het onderscheid in tijd, niet over de overeenkomst. Calvijn laat zien dat het in deze gelijkenis er om gaat dat de mens wordt beloond voor het afwachten van het moment van de roeping, de wenk van God, en daaraan te gehoorzamen. Juist het niet afwachten en roekeloze arbeid en levenswijze is luiheid. Gehoorzaamheid in Gods tijden tot Gods roepstem, in werken of niet werken, wordt dus in de leer van Calvijn hoger aangeschreven dan genade op zich of zomaar werken. Men moet weten wanneer te werken en wanneer niet te werken, en daar wordt de mens voor beloond. Het gaat dus om het geestelijke afwachten. Dit is wat de afwachtingsleer is van Calvijn, die boven genade en werken staat.

Calvijn noemt de traagheid als een gevolg van te groot vertrouwen. De tragen houden ergens halverwege op. Calvijn stelt dat we krachtig tekeer moeten gaan tegen de vleselijke traagheid die ons doet achterblijven, in zijn verklaring van Mattheus 19. Calvijn stelt ook dat het ware loon ligt besloten in het jammeren om de zonde in het gewillig dragen van het kruis, wat een belangrijk leerstuk van Calvijn is. Het jammerloon wordt door Calvijn

beschouwd als het hoogste loon, na het rijpe beraad, wat in principe de afwachtingsleer is. Ook in het jammeren om de zonde moet de vrome geleid worden door het verborgen raadsbesluit, opdat het jammeren niet roekeloos en vleselijk wordt.

In de armoedsleer van Calvijn stelt hij dat de armen het altaar zijn, en dat zij de uitverkorenen zijn, en dat als wij niet bereid zijn armoede te verduren, oftewel gebrek, dan zou de begeerlijkheid in ons de overhand hebben. Het is een oproep tot soberheid en het aanvaarden van de doorn in het vlees, en ook de leer van de lof der oordelen. Calvijn stelt dat deze armoedsleer de keursteen is.

Calvijn bespreekt het in de context van een school en stelt dat als wij volstandig in deze school van het geestelijke en het kruis willen ingaan, dan zullen we het vlees vaarwel moeten zeggen. Boezemzonden, dingen niet willen opgeven voor het hogere doel, zorgt ervoor dat er van de school van Getsemané wordt afgedreven. Hiervan was de rijke jongeling een voorbeeld.

SAMENVATTING
DE SAAMBINDER 1968

In nr. 14 van de Saambinder, 1968, wordt er gewaarschuwd tegen slapheid en wordt er opgeroepen tot heilige verontwaardiging zoals bij de voorvaderen. Het komt niet zomaar uit de hemel dalen, wordt er gesteld in nr. 15 door de predikant Chr. van Dam (1893-1976). In zijn artikel over Habakuk stelt hij dat de wereld voorbij gaat met al haar begeerlijkheid. Chr. van Dam stelt dat er stille getuigen zijn die de ongerechtigheid hebben gezien, en zij roepen om wraak en zuchten om de zonde, en de ware kinderen Gods zuchten nog wel meer onder de zonde en de ongerechtigheid. De predikant W.C. Lamain (1904-1984) noemde de mens zwak, schuldig, verwerpelijk en verdoemelijk. Lamain noemt dat de mens in het paradijs het gif ingezogen heeft van het zijn als God. We kunnen stellen dat dit een Laodiceaans gif is. Chr. van Dam stelde dat de grootste afgod het eigen ik is, maar dat het zou vallen. (nr. 21, 1968) Er moet een worsteling zijn in de diepe put van schuld en verlorenheid.

Het onderwijs is vernederend voor het hoogmoedig hart, stelde de predikant C. Molenaar (1915-1992). Het was beslist nodig om de vernederde Jezus te kennen. Jezus kwam om zich onder de toorn van God te stellen. (nr. 22)

Lamain stelde dat de mens weer van zichzelf moet walgen, zichzelf moet afkeuren, en zijn leven in deze wereld moet haten, steeds meer aan de weet komen hoe weinig hij er van weet. Door de hel moet de vrome naar de hemel. Het gemis wordt steeds groter, de gevaren vermeerderen en de weg wordt steeds smaller, stelde W.C. Lamain. Hij wijst dan op Maria aan de voeten van de Heer.

We kunnen stellen dat we boetelingen, wenelingen, smekelingen, verdoemelingen, en jammerlingen moeten zijn aan de voeten des Heeren, zoals Maria. We kunnen stellen dat het een beeld is van de terugkeer tot de reformatorische fundamenten. Daar spreekt de Saambinder van 1968 over. W.C. Lamain was inmiddels vertrokken naar Grand Rapids, na gediend te hebben in Leiden, Leiderdorp, Rotterdam-Zuid en Rijssen-Noord. Hij bleef wel met artikelen in de Saambinder staan.

1968 : Er werd gewaarschuwd tegen mordernisering, maar ook tegen dood formalisme. De diepe verdorvenheid van de mens moest weer gepredikt worden, wat in principe een steenblokkiaanse roep was, van 1953, en waar in de zeventiger jaren hevig over gestreden zou worden, ook binnen de gereformeerde gemeente.

Uiteindelijk was de prediking van de diepe verdorvenheid van de mens één van de belangrijkste leerstukken van Calvijn. Men zou er ernst mee moeten nemen, stelde W. C. Lamain, want God is de vreselijke eeuwige waarbij niemand wonen kan. (nr. 28)

W.C. Lamain waarschuwde ervoor dat we in een tijd leefden waarin de kennis van de waarheid steeds minder wordt. De nieuwe generaties vervreemden zich steeds meer van de waarheid.

We kunnen stellen dat er laodiceaanse slangen in de kerk waren doorgedrongen die velen hadden verlamd. W.C. Lamain blies op de bazuin. W.C. Lamain stelde dat de duivelse listen aan het vermenigvuldigen waren. (nr. 35) Hij waarschuwde tegen de geest van het materialisme.

1e Jaargang, nummer 39, 22 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Tussen Kok en Steenblok, en De Saambinder in en na de oorlog

---

TUSSEN KOK EN STEENBLOK

Er was een enorme kloof ontstaan in de mid-vijftiger jaren tussen R. Kok en C. Steenblok. Beiden waren inmiddels vertrokken uit de gereformeerde gemeente. De gereformeerde gemeente zelf bleef ergens tussen Kok en Steenbok inhangen.

In 1945 nam C. Steenblok de Saambinder over van Kersten, als hoofredacteur, maar in 1950 nam L. Rijksen het over als hoofdredacteur, en die stond tussen Kok en Steenblok in. Het was een enorme kloof, waarin L. Rijksen een brug, een muur en een grens was. Hij bleef hoofdredacteur tot zijn dood in 1969, en toen nam K. de Gier het over tot 1985. Ook hij was een brug in de kloof.

Het was een verschrikkelijke kloof. Ik heb er dromen over gehad. In deze kloof woonde het grootst mogelijke gespuis. Ik zag er kruizingen tussen panters en herdershonden, zwarte herdershonden, die aapjes aan kettingen hadden, en waar ze ook gingen gingen de aapjes met hen mee, die hen moesten dienen. Het waren voornamelijk aapjes die aan kettingen werden gehouden, maar ook andere dieren werden aan kettingen gehouden. Ook andere roofdieren hadden zulke slaafjes, zoals jaguars en luipaarden. De zwarte panter-herdershonden waren dominant. Vaak waren de aapjes ook vastgeketend aan grote ketels waarin andere diersoorten gekookt werden ter consumptie. Die aapjes moesten in de keuken werken. Het is dus van belang dat wij deze kloof overbruggen. Daartoe waren L. Rijksen en K. de Gier. In de zeventiger jaren was er weer een grote kerkenoorlog tussen de lichtere genademorsers en de steenblokkianen, wat uiteindelijk leidde tot een steenblokkiaanse herleving in de tachtiger jaren. Men voelde aan dat het genade-element teveel op de voorgrond was getreden en bedriegelijk was. Er moest weer een juiste en gezonde verhouding komen. De kerk van Calvijn was gebouwd uit constanten en variabelen, en als de kerk de geestelijke wiskunde en natuurkunde niet zou kennen, dan zouden er lekken komen die het schip zouden doen zinken, en dat was al gaande. Het waren juist de aapjes in mijn droom die het schip probeerden te doen zinken. Zij waren hiervoor geprogrammeerd. Zij waren laodiceaanse meelopers. Ik zag hun lange benige vingers, als menselijke zombies en trollen, zeer psychopatisch, en zij waren een plaag.

L. Rijksen stond op tegen R. Kok, maar kon het ook niet altijd vinden met C. Steenblok, en stond daarom tussen hen in. De generale synode koos voor L. Rijksen als hoofdredacteur van de Saambinder in 1950. C. Steenblok was dus maar kort hoofdredacteur geweest, van1945 tot 1950.

Men werd voorzichtiger met het genade aanbod, omdat het niet af mocht doen aan de tucht des Heeren en dat was een trap richting Kok en Kuyper, waar in de zeventiger jaren hevig over werd gevochten, en waar hevig door werd gescheurd. L. Rijksen waarschuwde tegen zomaar historisch geloof. Nu, dat deed Calvijn ook al. Calvijn temperde de genade ook door te wijzen op zijn afwachtingsleer, die in principe bovenaan al zijn leerstellingen stond. De afwachtingsleer stelt dat alles nutteloos is zonder de leiding en het tijdstip des Heeren.

Rijksen wees op Koelman die het een leugen noemde dat Jezus voor onze zonden zou zijn gestorven. (De Saambinder, 24/8 1967) Het komt tegemoet aan het feit dat er een kloof was gemaakt door mensen die te makkelijk over deze zaken dachten, Laodiceaans, die Jezus tot een afgod hadden gemaakt, waar Calvijn ook tegen waarschuwde.

Rijksen wijst daarom op de ellendekennis en zondekennis als de weg. Er is geen makkelijke weg door en tot het Jezus geheimenis. Men moest aan de zonde ontdekt worden en loskomen van eigengerechtigheid. De vijandschap moest verbroken worden, stelde Rijksen. Deze mannen worstelden met al te gemakkelijke genade. We kunnen stellen dat het van belang is alvorens iets van het geestelijke te hebben dat we eerst tot een volkomen doorwerking van het besef van gebrekskennis komen. Het is dus een strijd tegen Laodiceaans spoedgeloof en bezitsbedrog.

Eind 1967 riep Rijksen op tot waakzaamheid, stellende dat het einde der dingen nabij was. Door de zonde was het beeld van God verloren geraakt. Dat wat er nog aan leven was was God’s verdraagzaamheid en

goedertierenheid, maar de mens had geen recht meer op leven, en spoedde tot zijn einde. Hij riep op tot het afgezonderd en losgemaakt worden van de dingen die de ziel tot schade zijn. Met al zijn uitvindingen heeft de mensheid zichzelf trachten te handhaven ten koste van God, stelde Rijksen. Hij waarschuwde dat de kerk in een diepe slaap van zorgeloosheid terecht was gekomen, en grensverdoezeling. Ook dode vormen noemde hij. Vormgodsdienst had de kerk ingenomen. Daar was geen gebrek aan. Net als W.C. Lamain blies hij op de bazuin. Hij riep op tot verootmoediging. (SB, 28/12 1967)

Rijksen riep de vromen op om te smeken om de broodkruimels, om zo te versoberen. Er stond wereldgelijkvormigheid op de loer. Het koninkrijk van God was niet van deze wereld. Wij mogen de Heere dankbaar zijn voor de woorden gesproken door Rijksen, om die verschrikkelijke verlammende kloof tussen Kok en Steenblok te overbruggen. Daar was niet alleen de gereformeerde gemeente ingedaald, maar ook de gehele wereld. De woorden des Heeren bleven daarom stromen om de afgedwaalde gemeente tegemoet te komen. De Saambinder probeerde koers te houden. Er moest nog veel gebeuren, en er zou een grote kerkoorlog plaatsvinden in de zeventiger jaren. Ook daar moest de Saambinder doorheen. De farao wilde niet loslaten.

Overmatige genade, alsmaar weer de nadruk leggen op genade door de genademorsers had het volk verlamd. De broodjes waren te zoet gebakken, wat als een slaapverwekkend gif was. Daarom moesten de voorvaderen wel de genade weer afkappen en terugtrekken, want het was allemaal veel te ver gegaan. Calvijn had gesteld dat de vrome weer zicht moest krijgen op de zonde en op het doden van de zonde, en boven alles moest de vrome leren af te wachten om niet op de Heere vooruit te lopen. De voorvaderen wilden de mensheid wegroepen van het aannemen van iets wat de Heere helemaal niet gegeven had. De kerken waren tot roversholen geworden.

Nog steeds woedde het vleselijke genadevuur en geloofsvuur rond die het zonde vraagstuk wilden omzeilen. Ook Rijksen streed tegen de te prominente plaats die het geloof had gekregen.

Rijksen wees op het belang van Adam in de strijd tegen Laodicea. Adam moest erkennen : ‘ik ben naakt.’ Adam moest wegschamen voor God. (27/7 1967)

L. Rijksen (1902-1969) begon als kandidaat in Utrecht, en ging zo tot Leiderdorp waar hij predikant werd, toen naar Middelburg, en uiteindelijk in 1956 naar Rotterdam-West.

DE SAAMBINDER IN EN NA DE OORLOG

C. Steenblok werd in 1894 in Nieuwdorp, in Zeeland, als timmermanszoon geboren. Zelf begon hij ook als timmerman en werd later boer, waarna hij naar Kampen ging om daar theologie te studeren. Hij groeide op in een gereformeerd gezin, in de Kuyper kerk. Hij had rond zijn zeventiende levensjaar een aangrijpende geestelijke ervaring gehad, een roeping, die hem altijd is bijgebleven. Hij had een rebels karakter naar de gereformeerde kerk van Kuyper toe. Hij begon daar steeds meer problemen mee te krijgen. Hij begon als predikant in Lopik, in de provincie Utrecht. Hij werd gedreven door zijn ervaring van zijn zeventiende levensjaar waarin hij ontdekt werd aan zijn verloren staat, en waarin angsten van de hel deel van hem werden, die hij zichzelf ook waardig achtte. Daar begon het mee. Door Adam en de tweede Adam werd hem hierin een pad gewezen om het tot verdieping te brengen, waar F. Mallan ook over sprak tijdens zijn begrafenis.

Naast in Lopik predikte Steenblok ook elders, zoals in Utrecht en Poortvliet, Zeeland. De gemeente van Poortvliet ging met hem mee tot de gereformeerde gemeente in 1943. In 1945 werd hij predikant in Rotterdam-Centrum, en in 1946 werd hij predikant in Gouda. Inmiddels was hij ook hoofdredacteur geworden van de Saambinder, als opvolger van Kersten.

In 1953 was de grote scheuring. Het was als een grote aardbeving in kerkelijk Nederland. De scheur ging diep. Ook in Elspeet was er een scheuring van 1953 tot 1956, waardoor er ook een GGIN in Elspeet ontstond naast de GG. Elspeet is één van de mooiste bosdorpen van Nederland, met wilde bossen en ruige hei. Het ligt onder Vierhouten op de Veluwe. Vierhouten ligt onder Nunspeet, waar ook een GG is. Elspeet ligt tussen Vierhouten en Uddel in.

Op 22 januari 1942 kwam de laatste Saambinder uit. De Saambinder werd verboden door de nazi’s, zogenaamd omdat er geen papier zou zijn, stelde Kersten, en dat terwijl er wel papier was voor een nieuw blad. Het verbod had Kersten diep gegriefd, maar na de bevrijding, in oktober 1945, werd er na de stop van drie en een half jaar weer een nieuwe Saambinder uitgegeven. Kersten moest vanwege gezondheidsredenen het hoofdredacteurenschap opgeven. Steenblok was de opvolger. Tussendoor was er nog wel een blad verschenen met mededelingen over de gereformeerde gemeenten, van 4 februari 1943 tot 31 augustus 1944. Zowel Steenblok als Kersten schreven erover in de eerste Saambinder na de oorlog. Het was inmiddels 17 oktober, een paar maanden na de bevrijding. Ze pakten de draad weer op.

In zijn artikel ‘Nabij God te zijn’, in het eerste nummer van de Saambinder na de

oorlog, stelt C. Steenblok dat de mens zijn beestelijkheid onder ogen moet komen. We spreken van de beestelijkheidskennis. Het is van belang voor de mens te zien hoe diep hij gevallen is, zodat hij niets pretendeert. Steenblok stelt dat de mens door de zonde ver van God is afgedreven, en dat die afdrijving tweeledig is, namelijk in vijandschap en in vervreemding. Door dit ten diepste te beseffen, stelt Steenblok, en door zich te vernederen zal men de wegen des Heeren leren. Zo werd de Saambinder opnieuw ingesteld op basis van de zondenkennis en ellendekennis. Dit houdt ook de verschrikkelijkheidskennis in, oftewel de beestelijkheidskennis, waar overigens ook Mallan over sprak, de opvolger van Steenblok. Mallan stelde dat hij nooit de gruwelijkheid van de doodstaat van de mens zou kunnen uitdrukken. Hij stelde dat als de mens voor duizend jaar naar de hel zou gaan, en hij kwam eruit, dan zou hij weer de weg naar de hel bewandelen.

1e Jaargang, nummer 40, 24 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken, en Bespreking van zondag 1 van de catechismus verklaring van Petrus Curtenius

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN

De predikant A.A. van Schelven (1880-1954) had een boek geschreven genaamd ‘De Nederduitse Vluchtelingenkerken’ (1908). Het boek gaat over de jaren 1500 van de reformatie. Nederland in de jaren 1500, hij noemt het de felste beroering. Het waren heftige tijden. Karel V had als heersersideaal dat het Noorden de voorpost zou zijn van het Spaanse wereldrijk. Nederland kwam in de greep van een monster, waar A.A. van Schelven over spreekt. Nederland gaf niet op, en probeerde zich los te wringen. Spanje was een doodsvijand. De Nederlanders zetten alles op alles om eraan te ontkomen.

A.A. van Schelven wijst op het drinkprobleem van Nederland. Ze hielden van uitbundig feesten, van dartelheid en waren ook ruw, met een lage moraal. In hun levenslust waren ze ondoordacht en overmoedig. Daarom was de reformatie ook wel nodig, maar nu werden de gereformeerden vervolgd. Ze zijn nog niet versteend door het scepticisme en het onverschillige. Ze hebben nog een hart, stelt A.A. van Schelven. Daar moeten ze een hoge prijs voor betalen. We zien een grote beproeving optreden in de jaren 1500.

In 1527 is er de roep van hertog Albrecht van Pruisen om in zijn gebied koloniën te stichten, waar velen gehoor aan geven, maar het verschijnsel van emigratie blijft nog gematigd en op de achtergrond. Daar komt verandering in in 1544, noemt A.A. van Schelven. Het aantal emigranten vergroot zich opzienbarend. Velen vluchten naar Emden in de Noord-Duitse provincie Nedersaken, in de regio Oost-Friesland. Het ligt ten Noord-Oosten van Groningen. Ook vlucht men naar Keulen, Aken en Wezel, waar vluchtelingenkerken worden gebouwd, soms als huisgemeenten. Ik moet hierbij opmerken dat in de mondelinge overleveringen van de gereformeerde voorvaderen en voormoederen ook Rodenberg werd genoemd, en het gebied wat nu Wilhelmshaven wordt genoemd, beiden dieper in Nedersaken, oostelijker. Daar werden de vluchtelingen opgevangen in gezinnen en families.

A.A. van Schelven stelt dat de reformatie geen opgaande lijn was, maar ook heeft geëbd, vanwege de plakkaten van 1529 en 1531 die in blinde woede voor lichte en zware overtreding met de doodstraf dreigde. Er was dus een neergaande lijn in de dertiger jaren van 1500 in de reformatie. De voorgangers waren verdwenen en de gelovigen verstrooid bij de aanvang van de veertiger jaren. Er komen meer strenge plakkaten die worden uitgevoerd. In 1540 is er weer een opleving van de reformatie in Nederland. Het gebeurt door de invloed van het calvinisme.

Het was een tijd van armoede door prijsverhogingen, omdat de landsoverheid geld nodig had voor de oorlogen. Ook de geestelijkheid bemoeide zich met het vermogen van Nederland. Dit gaf ook weer aanzet tot emigratie. Ook trok men naar de Benedenrijn en Paltz. De vlucht in Oost-Friesland ging via de handelsroutes die Nederland had, dus via Emden naar Hamburg, Bremen en Dantzig, noemt A.A. van Schelven. Dantzig ligt in Polen. Tussen Emden en Hamburg ligt ook het huidige Willemshaven gebied, waar de voorouders over spraken. Langs die routes ging de vlucht dieper Duitsland in en Polen.

In 1555 leefde de vluchtelingenstroom nog meer op, en gingen ze meer en meer ondergronds, sinds Karel V werd opgevolgd door zijn zoon Filips II. Onder Filips II verergerde de vervolgingen. Het hoogtepunt van de vluchtelingenstroom noemt A.A. van Schelven 1567 tot 1570. De hoofdoorzaak : Alva. Iedereen wilde weg, want hij was onmenselijk.

Uiteindelijk werd Den Briel door de gereformeerde geuzen veroverd, en ook Vlissingen rukte het juk van onderdrukking af. 1572 was het bevrijdingsjaar. 1567 tot 1572 waren de nazi-jaren van die tijd. De nazi’s waren toen niet de Duitsers, maar de Spanjaarden van de Spaanse inquisitie. Het waren de nazi’s van Alva.

A.A. van Schelven stelt dat er vele vluchtelingenboten waren met vluchtelingen, en in de winter kwamen ze zelfs over het ijs. De Duitsers waren zeer gastvrij. Eén enkel gezin neemt niet

minder dan dertig ballingen op. De drost (landbestuurder) van Emden, Unico Manninga (1529-1588), eigenaar van het slot Lutzeburg, nam gedurende 27 jaar vele vluchtelingen op, soms wel 70 families tegelijk. De stad werd zo overbevolkt dat men daarom ook verder trok, dus zoals de gereformeerde voorvaderen en moederen ook Rodenberg en het huidige Wilhelmshaven-gebied noemden, en A.A. van Schelven noemde Bremen en Hamburg, wat dieper in Duitsland lag, en Dantzich in Polen. Emden raakte te vol. Als eerste trok men na Emden naar Lehr, ten zuid-oosten van Emden, over de Eems. Lehr werd vanwege de vluchtelingenstroom uitgebreid tot aan de Leda. Ook vluchtte men tot Norden, ten noorden van Emden.

Ook werd er gevlucht naar Wismar, Lubeck en Rostock. Wermunde nam hen alleen maar tijdelijk binnen, voor acht dagen, en dan moesten ze verder trekken, dus gingen ze naar Rostock, stelde A.A. van Schelven. Omdat het zo ondragelijk koud was werden ze geduld in Rostock, maar hier werden ze door een predikant beschuldigd van dwaalleer, dus moesten ze later weer vertrekken. Ook in Hamburg werden vluchtelingen van dwaalleer beschuldigd en zo verketterd. Men moest dus voorzichtig zijn. Of de steden waren te vol, of ze werden vanwege verschil in leer niet aangenomen, en daarom moesten ze verder trekken, dieper Duitsland in en Polen. A.A. van Schelven stelde dat ze daarom ook vaak niet kozen voor twistgesprekken, maar herderlijk langs de huizen gingen. Ze moesten oppassen voor harde Luthersen die wars waren van ontferming. Smeken vanwege de barre kou had ook geen zin.

BESPREKING VAN ZONDAG 1 VAN DE CATECHISMUSVERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

De hervormde predikant M. Jongebreur, één van de oprichters van de gereformeerde bond in de hervormde kerk in 1906, die door een tragisch auto-ongeluk in Doorn om het leven kwam (1875-1930) is in de wolk van getuigen waar Hebreeën 11 over spreekt. Ik had een droom over hem waarin hij mij omhelsde en vasthield, en hij sprak : ‘De aanvallen op de kinderen Gods zijn velen.’

Van de predikant Petrus Curtenius (1716-1789) kwam een vierdelige catechismus verklaring uit van 1790-1792. In zijn verklaring van zondag 1 stelt Curtenius dat er voor de zonden betaald dient te worden. De duivel had de mens verleid, en door de verleiding overwonnen. Het vrouwenzaad moest toen de kop van de slang vermorzelen, stelt Curtenius. Een moeder kan haar zuigeling niet vergeten. ‘Die tot mij komt zal ik geenszins uitwerpen.’ Curtenius spreekt hierover als zijnde een bewaring. ‘Niemand kan ze rukken uit mijn hand. Mijn schapen horen mijn stem, en ik ken hen, en zij volgen mij.’

Geen haar wordt hen gekrenkt. Het kruishout van de lijdzaamheid geworpen in de bittere wateren van de verdrukkingen maakt het zoet, stelt Curtenius. De kastijding is geen vreugde, maar droefheid, maar brengt een vrucht van gerechtigheid tot degenen die hierdoor zijn geoefend, stelt Curtenius. Het halssnoer hiervan is de gelijkvormigheid hieraan. Curtenius spoort aan tot ijverige inspanning om de roeping en de verkiezing vast te maken. Om bewaard te worden moeten wij dus zelf leren bewaren. Het zijn voorbeelden en herinneringen, in het geestelijke, sobere halssnoer wat Paulus al had geschakeld in zijn brieven. Curtenius wijst op de goede strijd. De oude bijbel en het boek van het geweten worden door Curtenius de sleutel tot het boek des levens genoemd, zoals Calvijn ook stelde dat een goed geweten het enige pad is. Wij moeten uitzien naar het boek des levens. Dit zijn drie boeken : de oude bijbel, het boek der geweten, en het boek des levens, waar ook C. Steenblok over sprak in zijn gereformeerde dogmatiek.

Curtenius noemt het boek van het geweten van belang in het lezen van de oude bijbel, om te zien of men ook daadwerkelijk aan die kenmerken voldoet, als keursteen. Alleen door die keursteen toe te passen komt men tot het boek des levens, waarvan we kunnen stellen dat het de witte steen is voor de overwinnaars over het vlees. Zij hebben door hun ijverige studie en strijd, door ijverig onderzoek, afgerekend met onwetendheid en leugen. Zo werden hun namen opgetekend in het boek des levens.

God eist van het hart lust tot waarheid, anders zou de mens in valse gerustheid terecht kunnen komen, stelt Curtenius.

Men moet ontdekken hoe groot de zonde en de ellende is, zo groot dat ze daaruit nooit van eigen krachten of in enige aardse middelen genezing kunnen vinden, stelt Curtenius. De leer van verlossing mag niet gebruikt worden tot losbandigheid. Curtenius waarschuwt voor valse verzekerdheid en valse gerustheid, en brengt verdieping aan. Het is bij hem geen rijmpje of opzegversje, maar hij laat het mechanisme van het gedicht zien wat door onze voorvaderen is overgeleverd. Hij noemt het, en laat dan de betekenis zien.

Eerst moet de mens de schande van zijn naaktheid door de zonde zien. Dan wordt de mens verlossing belooft door het vrouwenzaad, maar dan moet de mens wel de helse slang als vijand hebben. Er is in de leer van Curtenius niks vanzelfsprekends of traditioneel. Hij waarschuwt tegen de geboden van mensen.

Curtenius stelt dat wij vanuit onze roeping moeten prediken, zoals de oude boete-predikers. Wij zijn geroepen om te roepen.

Overvloedig vleselijk genot wat de zinnen verblind kan men niet het pad laten begaan, stelt Curtenius. Hij waarschuwt voor de afgod van willekeur en vrije wil. Het pad is smal, en wij moeten ons door de Heere laten binden en het halssnoer van de leerredenen dragen. Zij die van twee walletjes eten zullen niet op het smalle pad kunnen blijven. Er zijn geen compromissen mogelijk. Door lijdzaamheid en het gegeven geestelijke woord mogen wij tot de borsten van Sion komen om daarvan te drinken, stelt Curtenius. Dat is waar het smalle pad naartoe leidt. Terug naar de geestelijke moeder dus, als een diep natuurgeheimenis en het geheimenis van het leven. Zo kan de vrome het kleed van de ondeugdelijkheid van zich afwerpen.

Velen verharden zich in de zonde, om hun geweten dicht te schroeien opdat zij onbekommerd zijn en de verwijtingen van het geweten niet meer voelen, stelt Curtenius. Ze kunnen het ook uitdoven door ijdele gezelschappen, ijdel tijdverdrijf, en ijdel vermaak, zoals de rijke dwaas, stelt Curtenius. Een overvloed aan bezittingen doet wonderen voor hen. Sommigen gaan voor het genot van eer en aanzien in de wereld, en bouwen zo hun huis op ijdele zandgronden. Wij moeten hier over jammeren zoals de Heere erover jammert, stelt Curtenius. Het zijn gebroken bakken die geen water houden. Het zijn nietige medicijnmeesters.

Curtenius laat de betrekkelijkheid van deze dingen zien. Wee de lachenden, stelt hij. Men moet weer terugkeren tot de ellendekennis, en dit ook toepassen door het te betreuren. Men moet de strijd aangaan tegen valse troost en valse troostgronden. Men moet eraan afsterven. Wij mogen ons niet door de droefheden laten verslinden, maar moeten de strijd aangaan. Dit houdt in om niet meer voor jezelf te leven. Het is een strijd tegen het eigen ik, stelt Curtenius. Hij waarschuwt tegen lafhartigheid die hierin op de loer kan staan. Men moet de zorgeloosheid inruilen voor zorgvuldigheid

________________________________.

1e Jaargang, nummer 41, 25 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking van zondag 2 tot 4 van de catechismus verklaring van Petrus Curtenius, en De eersten zullen de laatsten zijn

---

BESPREKING VAN ZONDAG 2 TOT 4 VAN DE CATECHISMUS VERKLARING VAN PETRUS CURTENIUS

Als we het over geestelijke kennis hebben, dan hebben we het over bevindelijke kennis, stelt Curtenius in zijn verklaring van zondag 2.

De zondaar haat God niet, maar de gerechtigheid van God, dus de zondaar probeert te scheiden wat niet gescheiden kan worden, stelt Curtenius. Zo probeert de zondaar God dienstbaar te maken aan zijn zondige begeerlijkheden.

In zijn verklaring van zondag 3 stelt hij dat wanneer de beste dingen aan verderf worden overgelaten zij de allerergsten worden. Dit laat ook zien dat het goede de vijand van het beste is.

We moeten vasthouden aan het woord, aan de oude bijbel, en het boek van het geweten, oftewel het heilige geestelijke, en zo ook het boek des levens, waar Curtenius over sprak. Om ons heen zien we de toerekening van Adam’s zonde, stelt Curtenius. De man moet werken in het zweet van zijn aanschijn, en de vrouw moet met smart kinderen baren, en alle mensen worden vanaf hun geboorte onderworpen aan ziekten, pijnen, krankheden en veelvuldig aan de dood, allemaal vanwege de overtreding van het werkverbond. Het is een erfsmet. Daarom was er in de leer van Curtenius de moederbelofte, zoals ook in de leer van Calvijn. Hierin mag de vrome wedergeboren worden. Eerst is er het natuurlijke, en daarna het geestelijke, stelt Curtenius.

Dit kan niet beoordeeld worden door geneeskundigen, stelt Curtenius. Wat roemen we dan nog op familie, als we uit een mens voortgekomen zijn die een schandelijke bondbreker was, en die ons met zichzelf in het verderf stortte, stelt Curtenius. Wapent u tegen de listigheden van de helse slang, stelt Curtenius. De verboden vrucht van de zonde doet zich schoon voor met het masker van eer, vermaak en voordeel, maar in de staart steekt het dodelijke venijn, stelt Curtenius. In het einde zal hij als een slang bijten, en steken als een adder. Curtenius waarschuwt dat de mens niet moet rusten voordat hij is losgekomen van dienstbaarheid aan de zonde. De afgrond van ellende moet overdacht worden.

Rust en zekerheid kan fataal zijn. Het kan de mens laten indutten in de strijd tegen de zonde. Er is nu eenmaal de burgeroorlog tussen het vleselijke en het geestelijke. Deze burgeroorlog loopt door de kerken heen, en doet ook kerken scheuren. Zo ontstonden ook de schimmenkerken.

Curtenius herhaalt in zijn verklaring van zondag 4 eerst nog wat van zijn verklaring van zondag 3. De gerechtigheid eist menselijke gehoorzaamheid. Wij moeten opgaan tot de berg van de geboden, stelt Curtenius, waar het dondert. Het bliksemt hier ook. God’s ontferming doet God’s toorn niet teniet. God is de steen van een volkomen werk in de leer van Curtenius. In zijn verklaring van zondag 4 wordt gesteld dat God’s geboden niet de maatstok zijn van de menselijke krachten, maar het richtsnoer van de plichten. De gehoorzaamheid is de mens van nature niet onmogelijk. Het is door de natuur ingeschapen dat er een plicht is om God te dienen, en het hoogste goed te houden. Maar de mens werd door de zonde een slaaf van de duivel. De mens gooide zijn gaven weg. Curtenius stelde dat dit ook doorwerkte in het nageslacht. De mens had door moedwillige ongehoorzaamheid niet alleen zichzelf, maar ook zijn nakomelingen in het verderf gestort.

God heeft de geboden gegeven als een verbond, aangedrongen met beloften en bedreigingen. Curtenius stelt dat er trappen zijn in het oordeel, van licht tot zwaar, en wijst dan op de Turkse monnik Jovinius die in de jaren 300 en begin 400 leefde, en de Jovianen, zijn volgelingen, die beweren dat alle zonden voor God gelijk zijn, en zo ook het oordeel hierop. Jovinius laat dus een bepaald communisme in de hel zien, zoals er ook een communisme in de hemel is, in de zin dat iedereen een gelijke beloning krijgt. Curtenius wijst erop dat dit zorgeloosheid kan laten ontstaan. Jovinius is de voorloper van de reformatie, nog vóór Johannes Hus. Jovinius streed tegen het wereldse loonsysteem van de katholieke kerk. Curtenius wijst ook op Novatianus, die een tegenpaus was in de jaren 200, en Novatianen, zijn volgelingen, die vonden dat de katholieke kerk te slap

optrad tegen de zonde. Ook de Novatianen stelden dat God alle zonden als gelijk zag, en ook andere schrijvers ten tijde van Jerome. In het Westers Schisma van 1378 tot 1417 was er een grote strijd tussen pauzen en tegenpauzen. Van 1414 tot 1418 was er toen het concilie van Konstanz, waardoor de Tjechische reformator Johannes Hus om het leven werd gebracht, een voorloper van Luther en Calvijn. Dit concilie beëindigde het schisma.

Curtenius brengt tegen het communisme van hemel en hel in dat God een ieder naar zijn werken zal vergelden. Vreemd genoeg laat Curtenius verschil zien in de mate van de straf, maar niet in tijdsduur. De oude bijbel stelt dat de schuldigen in de gevangenis moeten blijven totdat hun schulden zijn afbetaald, dus voor de één zal dat langer zijn dan voor de ander, afhankelijk van de mate van de schuld. Wel laat Curtenius verzen zien waar er verschil is in de mate van straf, zoals Tyrus, Sidon en Sodom een lagere straf zouden krijgen dan Chorazin en Bethsaida. Het extremistische karakter van Curtenius over de eeuwige duur van de straf is te verklaren uit het feit dat de katholieken er vroeger vaak te makkelijk over dachten en de aflaat hadden ingesteld. Bij eeuwigheid moeten we meer denken aan de zinnebeeldige betekenis van volkomenheid, dat de schuld volkomen betaald dient te worden.

Curtenius stelt dat de barmhartigheid des Heeren de getrouwen wil belonen, maar dat ook de wederspannigen tegemoet gekomen worden door vele lankmoedigheden. Uiteindelijk stelt Curtenius dat God geen tiran of wreedaard is die behagen schept in het straffen van de misdadigers, want anders zou de barmhartigheid niet kunnen bestaan. God beklaagt zich eerder over het lot van de misdadigers die het door hun eigen schuld op de hals hebben gehaald, stelt Curtenius.

Wie het Oude Testament kent, en dit staat ook in het Nieuwe Testament, weet dat God niet voor eeuwig toornt. Dit geeft Curtenius later ook min of meer toe. God verbergt soms zijn aangezicht. Er zijn vele kastijdingen en beproevingen, en heilzame geneesmiddelen, stelt Curtenius. Hij spreekt over de hel om de vrome de zorgvuldigheid en vreze des Heeren te doen aangorden.

We kunnen stellen : Voor de Heere is een dag als duizend jaren en duizend jaren als een dag, dus ook de eeuwigheid is voor de Heere maar een paar weken of een paar maanden. Maar laten we hiermee de ernst niet uit het oog verliezen van deze dingen. Curtenius geeft toe dat het alleen maar gaat om verschillende opzichten. God is oneindig, maar de straf kan niet oneindig zijn naar een eindig wezen zoals de mens. De zonde is oneindig als er geen offer tussenbeiden komt, stelt Curtenius. Dit is alleen in verschillende opzichten. Eindige schepselen kunnen de oneindige toorn van God niet dragen, en daarom wijst Curtenius op het woord oneindige ‘duurzaamheid’, wat dus duidt op een beproefde bestendigheid. Daarom is de straf op de zonde op een bepaalde manier oneindig, maar dit wordt opgelost door het trappensysteem, dus voor sommigen zal het maar heel laag water zijn. Er zijn dus trappen in de straf en in de zonde, en die trappen zijn eeuwig, maar bij de een zal het minder verzwaard worden dan bij de ander, stelt Curtenius. Curtenius komt dus ook tot de conclusie dat er uitzonderingen bestaan. Uiteindelijk is de eeuwigheid bij Curtenius dan ook weer betrekkelijk, want hij stelt dat uiteindelijk de eeuwen zullen verslonden worden in een eindeloze eeuwigheid. Het is duidelijk dat Curtenius zelf met dit systeem worstelt. Curtenius laat zien dat er een spanning is tussen God’s alwetendheid en God’s gerechtigheid. We kunnen stellen dat een heleboel menselijke en vleselijke ideeën van religieuze gerechtigheid hiertegen weggestreept worden.

DE EERSTEN ZULLEN DE LAATSTEN ZIJN

God’s denken is niet vleselijk zoals het denken van de mensen. Het is niet direct. Het menselijke denken slaat een heleboel stappen over, versimpelt en verabsoluteert graag, verstopt zichzelf achter sluiertermen die als slimme formules worden gebruikt om dingen snel te bereiken. Maar God’s denken is ingewikkeld, als geestelijke hersenspinsels, waar de nieuwe bijbel ook over spreekt. De nieuwe bijbel noemt het het begin van de schepping. We hebben het dan over iets ondoorgrondelijks, waar de mens niet zomaar vat op heeft. God’s wegen zijn anders dan de wegen van de mensen. (Zeeën 8:14) Dit zijn de hogere hemelse verbanden. (Zeeën 7:16)

De nieuwe bijbel laat zien dat het als vliegenplagen tot de aarde komt. We kunnen hierbij denken aan de plagen van Mozes om het volk uit te leiden. De farao echter wilde het volk niet laten gaan, en uiteindelijk moest de plaag van de dood van de eerstgeborenen komen, wat een beeld is van de dood van de territoriale machten van het vlees, de eerstelingen en leiders van het vlees, wat vervolgens een beeld is van de dood van de verkeerd gestelde prioriteiten. De mens maakt namelijk het materialisme tot prioriteit.

We zien de dood van het eerstgeboorterecht, van aardse status, ook in het dialectische verhaal van Ezau. Zeker, er is een hoge en een lage Ezau, een vleselijke en een geestelijke Ezau. Er zit ook een diepe typologie in verborgen die wijst op het kruis. Ezau moest van het rode drinken in ruil voor zijn eerstgeboorterecht, zijn aardse, sociale en familiaire status. Hij moest afsterven aan het kruis, waarvan het rode een beeld is. Hij moest de kom van het lijden geheel leegdrinken.

Uiteindelijk werd Jakob met Ezau verzoend. Uiteindelijk zou Ezau zich kunnen losmaken van het juk van Jakob door zijn inspanning.

‘En Esau verhief zijn stem en weende. Vader Isaak antwoorde toen en zei tot hem : Zie, van de vette streken der aarde zal uw woonplaats verwijderd zijn, en zonder dauw des hemels van boven. Maar van uw mes zult gij leven en uw broeder zult gij dienen. En het zal geschieden, wanneer gij heerser wordt door uw krachtige inspanning, dat gij zijn juk van uw hals zult afrukken.’
Genesis 27:38-40

Uiteindelijk zou Ezau dus heerser worden, zou er een keer komen in zijn lot, wat spreekt over de overwinning over het vlees. We zien dus de vervulling van het geheimenis van de dood van de eerstgeborenen in het leven van Ezau, waardoor de uittocht kon plaatsvinden. Jakob werd koning door bedrog. Het volk Israel was diep bedrogen, waar ook Jeremia op wees. Ezau werd overmatig onderdrukt en uitgebuit, maar er zou weer een verzoening komen tussen Jakob en Ezau, door de exegese, door het kruis. Bewapen u daarom met lijdzaamheid en studie.

Jakob werd koning door bedrog. De vleselijke, laodiceaanse mens zou verlies nooit accepteren. Zo kreeg Jakob zijn fool’s gold. We zien dit door de gehele oude bijbel heen. Het is het spoor leidende tot de laodiceaanse kerk. Jakob overwon door bedrog. Aan Ezau werd uiteindelijk overwinning belooft, maar hij zou zichzelf moeten verliezen. Kaïn had als opdracht over de zonde te heersen, want de zonde lag als een belager aan de deur. (Genesis 4:7) In Ezau kwam dit uiteindelijk tot vervulling. Kaïn en Ezau worden vaak als verworpenen, als verdoemelingen, beschreven in de oude bijbel, maar dit was Yeshua ook aan het kruis, en God is juist gekomen tot de verworpenen en verdoemelingen. Daaraan geeft hij speciale aandacht, want God is gekomen voor de verloren lammeren, en daar laat God de gehele kudde voor achter. Als Maleachi stelt dat God Jakob liefhad en Ezau haatte, dan wijst het Aramees uit dat dit eerder een moelijke relatie was met Ezau waarin God geen behagen schiep (sny). Nu, juist is God gekomen voor de moeilijk opvoedbaren, en gaat God’s zorg naar hen uit, wat we ook door de gehele oude bijbel zien. God droeg nog steeds zorg voor Kaïn, Ismael en Ezau. God had nog steeds een plan met hen. God leidde hen nog steeds. Ook al waren zij moeilijk opvoedbaar. Ook Israel, Jakob, was moeilijk opvoedbaar. Juist het moeilijke heeft God uitverkoren, omdat daar een geheimenis in verborgen ligt. Och, laten wij toch niet te gemakkelijk denken over God’s soevereiniteit en verborgenheden. Laten wij niet rechtlijnig omspringen met God’s geheimenissen, want dan doen wij God tekort. God wees in Ezau juist op het kruis, naar dat moment waarop Ezau, en ook de psalmist en Yeshua het uitriepen : Waarom hebt gij mij verlaten ? Yeshua was gekomen onder de toorn des Heeren, zoals ook Jeremia in toorn was afgezonderd. Yeshua was onder de engelen gesteld, zoals Ezau onder Jakob was gesteld. Maar zij zouden door krachtige inspanning het juk van zich afrukken. Ook Calvijn stelt dat juist hen die niet door de wereld zijn uitverkoren door God zijn uitverkoren. Het boek des levens laat deze lijnen zien. Ook de oude bijbel laat deze lijnen zien. De wereld begrijpt de boodschap van het kruis niet, zoals ook de laodiceaanse kerk het niet begrijpt, omdat zij vleselijk zijn. Zij drinken het bloed van de martelaren, van de oude profeten. Zij drinken het bloed van de dieren, van God’s schepping, en verzaken de geestelijke oorlog. Als de hoer rijdt zij op het beest. Zij wint haar oorlogen door bedrog. Zij grijpt de troon van het beest door bedrog, en wordt zo door het beest uiteindelijk verscheurd.

Jakob werd koning door bedrog. Hij was geliefd door God, bewaard, want hij was er al. Hij was al in de kudde. Ezau was ver weg in de verloren wildernis. God gaf hem een belofte in Genesis 27. Hebben wij oog voor de nuances, voor de grotere verbanden ? Daartoe komen de vliegenplagen, om het brein van de mens open te breken, opdat zij deel hebben aan de hogere hersenspinsels. Dan kunnen de eerstgeborenen van het vlees en de eerstgeboorterechten van het vlees en al haar verdraaide prioriteiten afsterven. Dat is een proces van rangschikking. Dat is een proces van hemelse volgorde waarin de eersten de laatsten zullen zijn.

1e Jaargang, nummer 42, 26 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken - 2, en Het misbruik van Gods naam

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 2

Als wij in de dieptes van Getsemané gaan dan komen wij onherroepelijk tot de jachtsopdracht tegen de zonde, worden we onherroepelijk opgeroepen tot de jacht. De nieuwe bijbel spreekt hier veel over. Golgotha is het jachtsveld. Hier moet het vlees gedood worden. We zien daar dat de zonde een valse realiteit heeft geschapen.

Altijd weer staat het vlees in deze wereld op, en altijd weer overwint het vlees in deze wereld, is het vlees heerser, maar wij moeten niet in onze zintuigen geloven, maar in het Woord. Het koninkrijk van God is niet van deze wereld. De mens klaagt tegen Mozes in de woestijn, maar zij moeten de geestelijke bronnen zoeken.

Wij moeten dieper de wildernis van Getsemané in tot het ondergrondse Getsemané, tot aan het huis van Konstanz, het 1400se Gabbatha, waar het westerse schisma werd beëindigd en de voorloper van de reformatie, Johannes Hus, een armoeds-prediker en kerkhervormer, werd veroordeeld tot de brandstapel. Daarachter ligt de ondergrondse zee van Getsemané. Als we het hebben over het concilie van Konstanz waarin deze gruwelen plaatsvonden, dan hebben we het over 1414-1418. Johannes Hus stierf in 1415, en zijn vriend Jerome van Praag die hem bijstond stierf in 1416, ook op de brandstapel. Het waren de grondvesten van de reformatie. Zij die het middeleeuwse getsemané proberen te omzeilen komen nooit tot de reformatie, maar slechts tot deformatie en pseudo-reformatie. Die is zeer neurotisch. Waar gebrek aan kennis is ontstaat vals zelfvertrouwen. David Hume stelde : ‘Over het algemeen zijn de fouten in de religie gevaarlijk, die in de filosofie slechts bizar.’

Het monster van Konstanz, de grote vijand van de reformatie, brouwde tulip als een soort paard van Troje, opdat Calvijn niet zou ontsnappen. Tulip was het piepende gevangenis-implantaat waar Calvijn zijn hele leven mee streed, niet los van kon komen, maar het probeerde te verdiepen en te nuanceren. Dat zien we voornamelijk in zijn commentaren, dat hij in principe komt tot een alternatieve tulip. Het merkteken kan ook niet zomaar weggewassen worden. Er moet iets mee gebeuren.

Ja, de katholieke kerk keek anders aan tegen de uitverkiezing dan het calvinisme, maar het monster van Konstanz vervormde zich. Omdat de vrome wilde ontsnappen uit het katholieke systeem werd de wil afgenomen, en was tulip het gevolg. Het monster van Konstanz had een pistool. Tulip was een boze geest die ervoor moest zorgen dat niemand zou ontsnappen. Hun wil werd door tulip verlamd. In zijn commentaren stelt Calvijn dat het om gewilligheid gaat en niet om dwang. Hij streed dus tegen zijn eigen denkbeelden, waarmee hij was geprogrammeerd. Hij was in de greep van het monster van Konstanz. Ook probeerde Calvijn door tulip juist de wil van het katholieke systeem uit te doven. Het is dus heel dubbel allemaal.

Calvijn had een wapen gestolen uit de katholieke kerk, wat zich tegen hem keerde, en wat hij moest leren bedwingen. Hij kwam onder een vloek. Hij leefde in Frankrijk, en moest toen vluchten. Hij begon als humanist, maar werd steeds reformatorischer. Hij was een slimme marktkoopman, een vagebond, en humanist die zich meer en meer openstelde voor de reformatie. Hij hield zich vast aan Erasmus en Luther. Tulip was de prijs die hij moest betalen. Het heeft hem nooit meer losgelaten. Wel heeft hij er andere zichten op gegeven. Het was een dialectisch geheimenis. Het was zijn kruis wat hij moest dragen. Het giftige monster van Konstanz had hem gebeten. Zo ontwikkelde hij zijn institutie op jonge leeftijd. Het droeg het gif, maar ook ontwikkelde hij hierdoor een antigif. Hij kon het goed verkopen. Het sloeg goed aan. De reformatie kwam op volle gang.

Gif en antigif, de vrouw zou de kop van het monster vermorzelen, maar het monster zou haar voet verbrijzelen. Gif en antigif. Het loopt beiden door de reformatie heen. Het is dus een dialectisch verschijnsel. Het is een mijnenveld. De boeken van Calvijn zijn niet zonder gevaar. Het is van belang het in zijn grotere verband te zien. Zoals Calvijn zelf al stelde : Lees zowel de institutie als de commentaren.

Calvijn wilde de katholieke kerk hervormen, stal het wapen, en moest nu vluchten. Frankrijk begon de gereformeerden te vervolgen. Calvijn

vluchtte naar Zwitserland, waar hij hard werkte aan een tegengif tegen tulip, maar waarin het gif ook in zijn brein doorwerkte. Hij ijlde en raasde soms vanwege het gif. Hij was niet altijd voor reden vatbaar. Hij was soms een gevaarlijk man. Hij had nu een markt en een kroon, maar moest er een hoge prijs voor betalen. De macht van de slang was niet te onderschatten. Het gif vele malen sterker dan aards slangengif. Maar de schat die Calvijn gestolen had was groot en rijk. Hij bewerkte het zijn hele leven lang. Het werd tot een theocratie. Het nam vele landen in. Het calvinisme was niet meer weg te denken. Het kwam in vele vormen. Tulip was zowel vriend als vijand.

Huize Konstanz werd tot huize Tulip. Het monster nam andere vormen aan en ging gewoon met de reformatie mee, tot deformatie.

Als we door huize Konstance gekomen zijn tot de zee van Getsemané, de woeste lijdenszee, dan gaan we tot het eiland van Golgotha om daar het vlees te doden. Vele schepen vergaan in deze zee, en de zee is vol van monsters. Het is een oorlog tegen 1415, de beesten die Johannes Hus ombrachten. Zij waren als Tulip tot Johannes Hus. Johannes Hus had niks in te brengen.

Calvijn laat aan het einde van hoofdstuk 3 van de institutie van 1536 een diepere laag zien, namelijk dat de mens God aan zijn voorwaarden heeft onderworpen, en zo God slaaf heeft gemaakt van hun begeerten. Ze beginnen te klagen wanneer God er niet aan voldoet. De mens onderworp God dus aan een vreemdsoortige tulip waarin de mens de baas is over God, en God niks meer in te brengen en te willen had. Zo kwam er oorlog, en raakte God in toorn en gramschap. We kunnen stellen dat tulip als een oordeel kwam over de mens.

In de institutie van 1559, de laatste en langste institutie van Calvijn stelt hij in boek 1:4:4 dat ze nooit rekening houden met God dan tegen hun wil, en niet tot God naderen voordat zij tot God getrokken worden, en dan ook nog met tegenzin. Ze zijn niet doordrongen met vrijwillige vrees, maar door slaafse en afgedwongen vrees, omdat ze onder het oordeel zijn, en hier kunnen ze niet aan ontvluchten. Dat is de strekking van Calvijn’s leer, dat God wel zou willen dat ze het vrijwillig zouden doen, maar door de zondeval kunnen ze dat niet meer, willen ze het goede niet meer, tenzij God hen tegemoetkomt, en hen het goede laat willen. Ze hebben nog wel een kiem van godheid, maar die is verdorven.

In 1:4:1 is er een kiem van godsdienst in allen gelegd, maar het wordt door nauwelijks één op de honderd gekoesterd, en in niemand rijpt het.

God had te strijden tegen een tulip door mensen gemaakt :

1. Total dependency, totale afhankelijkheid van God aan de wil van de mensen
2. Unconditional election, oftewel wat de mens ook uitspookte, ze waren toch wel uitverkoren door God
3. Limited dedication, oftewel de mens mocht lauw en gelimiteerd God dienen, terwijl God niet lauw moest zijn, en radicaal de begeerten van de mens moest dienen
4. Irresistable attraction, oftewel God werd onweerstaanbaar aangetrokken door de charmes van de mens
5. Perseverance of God, oftewel God zou nooit van de dienst tot de wil en begeerten van de mens afdwalen, maar hierin volharden

Zo’n God had de mens gemaakt, door de hypergenade en het hypergeloof. Ze konden van alles voor zo’n God bedenken wat ze maar wilden. God gaf hen toen over aan hun leugens, en gaf hen ook over aan allerlei andere tulips waarin de mens niets meer in te brengen had. De mens was onder een leugen-oordeel gekomen, overgegeven aan vreemde vijanden.

We hebben te maken met een tulip van zelfdienst, niet meer van godsdienst. Die heeft diepe wortels in het lagere Orion, het Orion van Konstanz. Het is hoe de steden van het lagere Orion, van de lagere vleselijke gewesten, zijn opgebouwd. Het monster houdt hen in zijn greep. Het is allemaal vleesdienst, zondedienst, geen godsdienst. Het is voor de markt, niet voor God, maar ze misbruiken wel de naam van God, betrekken God er wel bij, maar op hun manier. God moet hen dienen. God hebben ze in een kooitje gestopt om hen te vermaken. Maar God laat zich niet in een kooitje stoppen. Ze zijn onder God’s toorn en gramschap gekomen.

Het monster van Konstanz vervolgt de vromen, nog steeds, alle kinderen van Johannes Hus. Het is het Hussitische nageslacht. Weer moeten we vluchten naar Emden, en als Emden vol is moeten we de rivier over naar Lehr. En we moeten dieper de Duitse wildernissen in tot Rodenberg, om aan dit monster te ontkomen. Reken af met de zelfdienst die zo bedriegelijk is, die een eigen tulip heeft gemaakt. Reken af met de vleesdienst, de zondedienst, die u zo licht in de weg staat. Hiervoor moeten we door een koude winter, opdat het vlees afsterft en al zijn warme, broeierige begeerten die maar voortwoekeren. Dan moet je de Duitse wildernissen in, en gaan tot de vluchtelingencentrums. Alles is zo koud als je vleselijke familie moet achterlaten. Ook Jezus en de oude profeten gingen hier doorheen. Dan bevriest het vlees, dan wordt het zwijn van de zonde verdoofd.

We moeten het Ragnarok in, waar de voorouders op wezen. Daar gaat de nieuwe bijbel ook over. Als we in de vlucht met koude Luthersen te maken krijgen die ons niet in hun stad laten, dan is dat ook onderdeel van Ragnarok. Er was vaak geen plaats in de herberg toen de calvinistische voorvaderen

moesten vluchten. Dan moeten ze gaan tot de stallen van de Rodenbergse wildernissen, dieper in Duitsland. Zo wij ook. Dat zijn geestelijke realiteiten. Sommige steden gaven maar tijdelijk onderdak, en dan moesten ze weer verder. Andere steden waren vol, en ook hadden ze te maken met stormen en rovers onderweg. Het was niet makkelijk. Maar in Rodenberg hadden ze een onderkomen, ook al was het eenvoudig en primitief. De Rodenbergers stonden bekend als gastvrij. De families daar hadden wel plaats voor hen. Zo konden de voorvaderen door de moeilijke tijd heenkomen.

Moeten wij niet alles achterlaten om Jezus te volgen ? Er was geen plaats in de herberg, maar wel in de stallen van Rodenberg, in haar boerderijen, in haar boshutten, in holen en grotten, zowel boven de grond als onder de grond.

In de barre winterdagen kwamen de voorvaderen aan in Rodenberg, helemaal verbroken, er was niets meer van hun vlees over. Het waren de begindagen van de Nederduits gereformeerde kerken, die als vluchtelingenkerken begonnen, als vluchtelingenkampen. Zo kon het langzaam opgebouwd worden. Uiteindelijk overwon Rodenberg het kwaad door haar gastvrijheid. Rodenberg werd zo tot het wapen van de vervolgde calvinistische Nederlanders die waren gevlucht, en het zou altijd bij hen blijven. Het zou van geslacht tot geslacht, van generatie tot generatie, worden overgedragen.

HET MISBRUIK VAN GODS NAAM

Voetius stelt in zijn verklaring van zondag 1 dat er tegenover elk kwaad een groter goed opgesteld moet worden. Het gaat dus niet zomaar om het goede, maar het grotere goede, anders kan de zonde niet overwonnen worden. Het goede op zich is de vijand van het beste. Calvijn stelde dat er in de mens een laag was van algemeen goed, maar dat de diepere laag van de mens bestond uit medelijden.

Voetius stelde dat het niet zomaar om vermaak door natuurlijke en verborgen kennis ging, en ook niet zomaar om een zedig leven op zich, want die dingen zijn onzeker en onvolkomen. Het ging om het sterven aan het zelf. Het oude zelf moest verloren gaan. Goede werken op zich nemen de zonden niet weg. Er moet dus gegaan worden naar de grotere goede werken waarin het zelf is gestorven. Het gaat om de betere werken van de dood aan het vlees.

Genade wordt vaak gebruikt als een excuus om door te kunnen blijven zondigen. Het is een schuilterm waarachter de zonde zich graag verschuilt. Veelal wordt genade misbruikt. Het wordt gebruikt om verantwoordelijkheden af te schuiven. Vaak is genade de getrouwe wachter van de zelfdienst, de ketting waaraan God als een slaaf ligt. Het koppige vlees heeft de genade tot zijn afgod gemaakt. Och weent toch over de zonde die vandaag de dag in priestergewaden gaat. Wees toch kritisch naar uzelf en uw geloof, want het volk is te gronde gegaan door gebrek aan zelfkritiek.

Het volk is onder invloed van de sterke middelen die het genomen heeft om aan het kruis te ontkomen en aan het ragnarok. Het volk wilde niet sterven aan het zelf, maar er markt mee bedrijven. Telkens weer vinden marktschoften hun domkoppen. Daar leven ze van. Het volk is verslaafd.

Is het volk in de greep van een geestelijke liefdesscam, of in dit geval een genadescam ? Zeer zeker. Het vreet een heleboel weg. Het kan niet alleen het kennisproces enorm beschadigen, maar zorgt ook dat in de leegtes valse zelfverzekerdheid ontstaat, en dan ben je verder van huis.

Alhoewel genade belangrijk was in de leer van Calvijn, was de uitverkiezing belangrijker, en bovenaan zijn leer stonden de ontmaskering van de zonde, de ellendekennis en het doden van de zonde. Boven die betere werken stond zijn afwachtingsleer waarin de vrome moest leren de geestelijke tijden en seizoenen te onderscheiden, waar Jezus ook op wees.

1e Jaargang, nummer 43, 27 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De Nederduitse vluchtelingenkerken - 3, en Noord en Zuid in de 1500se kerkgeschiedenis

---

DE NEDERDUITSE VLUCHTELINGENKERKEN - 3

Velen in de gereformeerde bevindelijke kerken hebben moeilijke families. De kerkscheuringen lopen er vaak dwars doorheen. Jezus sprak niet zomaar over de aardse familie als zijnde de ware familie, maar de geestelijke familie. Er lopen zowel gereformeerde als gedeformeerde lijnen door de families. De aardse verhoudingen zijn vaak door en door verziekt, als het Ragnarok wat heeft ingetreden : koude harten en hete hoofden.

Jezus sprak in Lukas 14 : ‘Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.’

Jezus spreekt soms over een achterlaten en een prijsgeven om het evangelie in een tijd van vervolging. Soms zijn de ergste vijanden die van je eigen huis, je eigen familie, en dat kan zo ver gaan dat je moet vluchten. Zo was dat ook in de jaren 1500 met de reformatie. De reformatie ging dwars door de families en gezinnen heen, en de bevindelijk gereformeerde vluchtelingen die niet meegesleurd wilden worden met het katholieke materialisme gingen de grens over tot Duitsland waar zij opgevangen werden. Duitsland maakte zelfs haar steden groter om de vluchtelingen te kunnen opvangen, maar lang niet overal en altijd. Soms waren steden toch echt vol, en moesten de vluchtelingen verder trekken. Soms hadden ze te maken met Lutherse steden die niets met hen te maken wilden hebben omdat ze in hun ogen ketters waren.

In de barre winters werden ze geplaagd door kou. Dan was het echt ragnarok als de herberg vol was, of als men werd verdreven wegens beschuldiging van ketterij. De luthersen waren soms zonder ontferming, of ze mochten ergens alleen maar tijdelijk blijven.

Men trok de verschillende rivieren over in Nedersaksen, zoals de Eems, de Hunte en de Wezer tot in het Rodenberg gebied waar ze gastvrij en liefdevol werden opgevangen door de Rodenbergse families die evangelisch-luthers waren geworden door de reformatie. Hier werden Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerken opgezet, zoals ook in andere plaatsen in Duitsland.

Ik had een droom dat de engel van Rodenberg als een moeder of moederkerk naar Nederland kwam, tot de families. Nog steeds drukt het geheimenis op Nederland vanwege de geschiedenis. Duitsland en zo ook Rodenberg, dieper in Nedersaksen, waren een belangrijke schuilplaats geweest voor de Nederlandse vluchtelingen van mid-1500se jaren. Zij waren geadopteerd door moeder Rodenberg, van harte binnengenomen, en zij waakt nog steeds met haar vleugelen over Holland.

Voor Calvijn, onder wiens invloed de Nederduits gereformeerde gemeenten ontstonden, was het moederbeeld van de kerk, en ook het moederbeeld van God, belangrijk. God kwam allereerst als een moeder, in de leer van Calvijn. In die hoedanigheid kunnen ook de engelen moederlijke kwaliteiten hebben.

De Hunte, oftewel de jachtsrivier, is een zijrivier van de Wezel in Nedersaken. De Lethe is een zijrivier van de Hunte, bij Hundsmühlen, Wardenburg. Lethe komt van het Germaanse woord ‘leuhta’, wat ‘helder’ betekent, en ‘openbaring’. Ook komt het van Lith, wat bosrijke rivieroever betekent. In het Grieks betekent Lethe de vergetelheid, wat ook weer terugkomt in de nieuwe bijbel. De voorvaderen konden aan de rivier de Lethe een nieuw leven opbouwen. Zij konden hier vergeten en herinneren.

In 1834 werden de christelijke afgescheidenen een zijstroom die uit de hervormde kerk ging. In 1869 gingen christelijk afgescheiden gemeenten samen met gereformeerde kerken onder het kruis door als christelijk gereformeerde kerk. Het grootste gedeelte hiervan ging in 1892 over in de gereformeerde kerk van Kuyper, maar een klein overblijfsel onder J. Wisse en Van Lingen bleef christelijk gereformeerd. Kuyper knoeide teveel met genade. Zelfs in de gereformeerde gemeente hadden ze hun eigen ‘Kuyper’ in de vorm van R. Kok, alhoewel die wat bevindelijker was, en tussen Kuyper en Kersten inlag, maar de gereformeerde gemeente kon zich er niet meer mee verenigen, en ook niet met zijn tegenpool C. Steenblok, dus zij

bleven tussen Kok en Steenblok in. Kok ging vervolgens naar de christelijk gereformeerde kerk in 1956, waar hij in 1966 deel werd van de bovenbouw, de wat bevindelijkere 'Bewaar het Pand' beweging binnen de christelijk gereformeerde kerk. Maar ze waren er nog niet. Er moest nog een bovenste, steenblokkiaanse bouw komen. Kok en Bewaar het Pand bleef ergens tussen hangen. Het is van belang te beseffen dat de Nederduits gereformeerde kerk van de jaren 1500, 1600 en 1700 alreeds christelijk gereformeerde kerk genoemd werd, als bijnaam of alternatieve naam. Het geheimenis gaat dus voort. Er is nog steeds een strijd tegen de geest van Alva en de geest van Konstanz. Men moet nog steeds vluchten tot Duitsland en tot de geschiedenis. Hieraan komt Rodenberg ons tegemoet, zoals in mijn droom.

Ragnarok is duidelijk gekomen. De families zijn verscheurd, en hun kerken. Overal ontstonden zijrivieren, en zijstromen. Hierin ligt de geschiedenis verborgen, en haar geheimenissen, waartoe we mogen ontwaken, in het verschijnsel van Lethe, de hemelse vergetelheid, waarover de nieuwe bijbel spreekt. Het is ook een plaats van het herinneren van principes en prioriteiten die door de kerkgeschiedenis heen verloren zijn geraakt of op de achtergrond. Het is nog steeds oorlog. Het monster van Konstanz, dronken van het bloed van de martelaren, van de profeten, wil niet laten gaan. Daarom moeten wij dieper en dieper, en deze dingen bespreken. Er is een weg. In Rodenberg werden de poorten voor de toekomst van Nederland opengebroken. Er is een pad. Het is een smal en lang pad, zeer ingewikkeld en kronkelig, en het ligt vol met doornen en andere ontberingen.

We moeten de bevindelijke trappen op en achterlaten wat ons in de weg staat, maar sommige dingen kunnen niet achtergelaten worden en moeten eerst verdiept worden. Het 'Laat mijn volk gaan' gaat gepaard met plagen als een beeld van exegese.

NOORD EN ZUID IN DE 1500se KERKGESCHIEDENIS

De predikant J. Severijn (1883-1966) waarschuwde in de Waarheidsvriend van de gereformeerde bond tegen de steeds voortgaande verwereldlijking en zelfgenoegzaamheid. Het waarachtig geloof begint bij schuldbelijdenis, stelt hij. (De Waarheidsvriend, 10/1, 1946)

J. Severijn stelt dat alles aan de bronnen getoetst moet worden, en dat men daarvoor terug moet de geschiedenis in.

De historicus R. Fruin (1823-1899) schrijft in deel 5 van Archief voor Nederlandsche Kerkgeschiedenis (1895) dat prins Willem van Oranje afkerig was van het strenge en uitsluitende calvinisme, en was meer geneigd tot het lutherse. In Brabant, Vlaanderen en het Waalsland had het calvinisme inmiddels andere gereformeerde vormen verdrongen en overvleugeld. Men wilde niet ten prooi vallen aan het Laodiceaanse lutherdom. De leidinggevende predikanten daar waren geschoold in de scholen van Calvijn en Beza, zijn opvolger. Willem van Oranje wilde deze stromingen verenigen, maar die verbroedering werd in 1566 afgewezen door de calvinisten, door Datheen, Moded en Junius. Moded is overigens de Hebreeuwse naam van Herman Strijker, die het calvinisme deed groeien in Antwerpen. R. Fruin stelt dat hierdoor een verkilling kwam tussen Willem van Oranje en de zuidelijke Nederlanden. De calvinisten hadden zo de katholieken tegen hen, de luthersen, en ook Willem van Oranje.

Het calvinisme kwam via Frankrijk tot België, stelt Fruin. Tijdens de inquisitie vluchtte men, zoals naar Kampen, maar men vluchtte ook Nederland uit. Fruin stelde dat de calvinisten van het Zuiden veel moeilijker waren, veel precieser, dan de calvinisten van het Noorden, want die waren rekkelijker. Zo kwam er dus ook een scheuring binnen het calvinisme, wat toen weer min of meer geheeld werd vanwege de vervolgingen. Makkelijk ging dat niet, en ook de luthersen koesterden nog veel wrok. Men moest dus komen tot een gematigder calvinisme, zoals in het Noorden.

Alva kwam, en Fruin stelt dat de meeste Brabanders en Vlamingen over de Maas naar Duitsland begaven, bij voorkeur naar de Paltz, want daar waren ze onder de hoede van Frederik den Frommen (de Vrome), die in de twist tussen de calvinisten en de luthersen voor het calvinisme had gekozen, en daar zouden ze dus hun geloofsgenoten vinden, strenge calvinisten. De Noordelijken, van Holland, gingen meestal naar Noord-Duitsland, met als voorkeur Emden, want daar hadden zij hun geestverwanten, stelde Fruin. Daar trokken hun predikanten immers naartoe, en zij volgden. Anderen zowel uit het Noorden als het Zuiden vestigden zich in Keulen en in de steden van Gulik en Kleefsland. Daar waren de gemeenten ook wat algemener.

Fruin noemt dat Frankenthal en Heidelberg, in het Zuiden van Duitsland, de zetels waren van het rechtzinnige, uitsluitende calvinisme, en Emden in het Noorden, was van het rekkelijkere calvinisme. In Emden was er al een lange tijd zowel een Waalse gereformeerde kerk als een Nederduits gereformeerde kerk, waar vluchtelingen liefderijk werden opgevangen. In 1567 met de komst van Alva werd de vluchtelingenstroom ineens veel groter.

Fruin stelde dat zelfs in ballingschap de verschillen tussen de Brabantse calvinisten en de Hollandse calvinisten bleven voortduren, hun verschillende inzichten en neigingen en hun verhouding tot Willem van Oranje.

Eind 1567 besloot de Raad van Beroerten ook Willem van Oranje te vervolgen, die inmiddels naar Dillenburg in Midden-Duitsland was gegaan, zijn geboorteplaats. In zijn verdedigingsschrift noemde hij psalm 37:32-33 : ‘De goddeloze beloert de rechtvaardige, en zoekt hem te doden. Maar de Heere laat hem niet in diens handen vallen en houdt hem niet voor onrechtvaardig, ook al wordt hij geoordeeld.’ Ook beriep hij zich op Luther en Calvijn. In Dillenburg verzamelde Willem van Oranje een leger en viel zo Alva aan die Nederland bezet hield. Hij werd ook geholpen door gevluchte calvinisten en door watergeuzen. Willem van Oranje wilde bij de driesprong van kerkelijke richtingen blijven, stelt Fruin. Zijn naaste geloofsverwanten waren niet de onverschillige libertijnen, maar de gematigden van alle kerkelijke stromingen. Hij noemde de kerkelijke strijd die was ontstaan niet christelijk. Hij kon zich dus ook meer vinden bij de rekkelijke calvinisten, oftewel de gematigde calvinisten van Emden, van het Noorden, dan de precieze calvinisten van het Zuiden.

In de geschriften van Calvijn komen we het rekkelijke ook weer tegen, met name in de commentaren.

Willem van Oranje stond voor godsdienstvrijheid en verdraagzaamheid. Hij stond open voor andersdenkenden, en behandelde hen liefdevol. Vanwege de vervolgingen werd hij steeds meer gereformeerd, luthers in het begin, maar hij begon steeds meer met calvinisten op te trekken. Fruin wijst erop dat in het leger waarmee hij in 1968 over de Maas trok calvinistische veldpredikers waren, zoals Saravia en Junius. Hij werd min of meer calvinistisch, stelt Fruin, maar gematigd, en niet in de zin dat er geen vereniging en verbroedering zou kunnen zijn met luthersen. Hij achtte het verschil tussen calvinistisch en luthers niet zo wezenlijk. Willem van Oranje slaagde erin de rekkelijken en preciezen in tijd van vervolging en oorlog in solidariteit samen te voegen. Er werd een formulier opgesteld voor de verstrooide gemeentes tot een bindende kerkorde. De kerken van Palz en Emden kruisten hier om zich gezamenlijk onder de prins te stellen. Dit nam niet weg dat de preciezen dit ondergingen met enige achterdocht. Er was angst voor politiek misbruik, maar de rekkelijken waren op hun beurt ook bang voor synodaal misbruik. In de latere geschiedenis zien we het politiek misbruik van de koningsgezinden in de hervormde kerk in 1816, waarop de bevindelijken zich losscheuren in 1834. In de jaren 1900 zien we het synodaal misbruik groots opkomen in de Kuyper kerk, waarop de Schilderianen zich in 1944 ervan losbreken met de vrijmaking.

Willem van Oranje had echter de touwtjes niet strak vast. Hij wilde een intergereformeerde kerk, een gematigde kerk, en liet veel ruimte voor andersdenkenden. Vanwege zijn verdraagzaamheid reikte hij ook de precieze calvinisten de hand, maar deelde hij dezelfde vrees als zijn calvinistische vrienden in Emden, de Hollanders. Hij was bang dat de Brabantse calvinisten een overmatig rechtzinnige theocratie zouden bouwen, dat ze te wettisch zouden worden. Toch reikte hij hen de hand vanwege de drang van de omstandigheden en het algemene belang, stelde Fruin. Hij verliet echter zijn standpunten van verdraagzaamheid niet.

Willem van Oranje besefte dat de precieze calvinisten onmisbaar waren voor de bevrijding van Nederland, en daarom liet hij ze toe en werkte hij met ze samen, stelde Fruin. Hij was voorzichtig met ze, want hij wilde niet dat het bondgenootschap verbroken zou worden. Marnix van Aldegonde, de raadgever van Willem van Oranje, die onder Calvijn en Beza theologie had gestudeerd, bemiddelde tussen de calvinisten van Frankenthal en Heidelberg en Willem van Oranje.

Er waren veel gevaren van extremisme. De ballingen uit Holland, volgelingen van Jan Arentz en Pieter Gabriël, die Fruin noemt, spraken zich uit tegen een synode die de preciezen van Paltz wilden houden, vanwege de angst voor synodale terreur en de oprichting van een overmoedig rechtzinnige theocratie. Ze wilden ook geen afscheiding van de luthersen. Toch werden ze door Casper van der Heyden overgehaald om deel te hebben aan de vergadering, voor het grotere goed van Nederland, ook al waren ze het lang niet in alles eens. Zo werd de Nederlandse kerk gebouwd op de grondslag van de ballingschap.

1e Jaargang, nummer 44, 28 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De ark van Emden, en Tocht door Getsemané

DE ARK VAN EMDEN

In 1566 was er een grote geuzenopstand tegen het Spaanse bewind in Nederland die tot de tachtigjarige oorlog zou leiden. Overal stonden hagepredikers op die bijgestaan en beschermd werden door bewapende bosgeuzen en watergeuzen. De rekkelijke, gematigde calvinisten waren veelal in het Noorden, en de precieze, rechtzinnige calvinisten veelal in het Zuiden. Geus betekent arme, en sobere, of bedelmonnik, en velen begonnen zichzelf geus te noemen en liepen rond met een bedelnap, wat overigens terugwees op Ezau die zijn aardse status had afgelegd voor de bedelkom, als opstandeling tegen het materialistische, laodiceaanse regiem. Ook onder elkaar hadden de calvinisten twisten. Het was Noord tegen Zuid. Een ieder was als Ismael vijandig tegen de ander, maar vanwege de dreigingen van de inquisitie moesten ze wel samenwerken. Zo waren er predikanten, geuzenpredikers, hagepredikers, die het volk bij elkaar riepen. Men moest onderlinge veschillen opzij leggen om de grotere vijanden te zien. Het land was immers bezet door de Spanjaarden.

In de Zuidelijke Nederlanden waren er de Nederlandse predikanten Sebastiaan Matte, Hermannus Strijker, ook wel Moded genoemd, en Petrus Dathenus, die hagenpreken hielden, en in de Noordelijke Nederlanden waren Petrus Gabriël en Jan Arents. Herman Strijcker, oftewel Moded, Petrus Dathenus en Petrus of Pieter Gabriël waren monniken. Sebastiaan Matte was hoedenmaker in Ieper, en Jan Arentsz was een mandenmaker uit Alkmaar. Vele vluchtelingen kwamen in de tijd terug naar Nederland, en voegden zich bij de geusgezinde hagepredikers. Het waren oorlogssituaties. Er werd bewapend gepredikt. Er kwamen plakkaten met doodsbedreigingen tegen de hagepredikers, maar ze gingen gewoon door. Ook de toehoorders van de hagepredikers werden bedreigd.

De opstand van 1566 werd de beeldenstorm genoemd. Men pikte de Spaanse betutteling niet meer. Overal sloot men zich aan bij het verzet. De monnik Pieter Gabriël had lang in het zuiden gewerkt, waar hij ook vandaan kwam, maar ging toen naar het Noorden om daar te prediken. Vanuit Amsterdam predikte hij in heel Holland. Amsterdam werd in die tijd Moorddam genoemd vanwege het binnennemen en steunen van Alva. Jan Arentz predikte eerst in Noord-Holland en Utrecht, maar vestigde zich toen in Kampen, waarvanuit hij ging prediken in het verdere Overijssel en Gelre (Gelderland). Toen Alva kwam moesten ze vluchten naar Duitsland. Hij kon in 1572 weer terug naar Alkmaar, omdat Alkmaar Oranjegezind was geworden.

Samen met Pieter Gabriël was Jan Arentz tijdens Alva gevlucht naar Emden, met vele Noordelijke volgelingen. Ze hadden alles moeten achterlaten en met vele duizenden vluchtelingen werden ze in het gastvrije Emden opgevangen. Het werd de ark genoemd. Men breidde Emden uit voor de vluchtelingen, maar omdat het zo vol was trokken de vluchtelingen ook verder, tot Lehr en Rodenberg, dieper in Nedersaksen. Ze waren veelal over zee gekomen, en in 1572 kwamen de geuzenschepen om de vluchtelingen weer terug te brengen. De watergeuzen zouden de vluchtelingen beschermen. Zij zouden er voor zorgen dat nu de Emdens-Rodenbergse Nederduits gereformeerde vluchtelingenkerk gebouwd zou worden in Nederland. Het zou vanaf 1579 met de Unie van Utrecht de moederkerk van Nederland zijn.

Jan Arentsz en Petrus Gabriël waren twee Nederlandse kerkhervormers die zich ook wel dienaren van de verstrooide gemeente van Amsterdam noemden. Beiden hadden ze in Amsterdam gewerkt, en hadden hart en visie voor Amsterdam. Beiden overleden zij in 1573.

In 1572 namen de watergeuzen Den Briel in Holland in, wat al snel volgde tot een doorbraak in de opstand. Vanuit de herstelde Nederduits gereformeerde kerk in Holland werd de weg gebaand tot de unie van Utrecht van 1579. Dit waren verschillende stappen tot de moederkerk. Het was de Holland-Utrecht basis waarop deze kerk werd gevestigd.

Er bleef een spanning en strijd tussen de preciezen en de rekkelijken door de eeuwen heen. De preciezen probeerden de godsdienstvrijheid in te dammen. Toen Napoleon kwam eind jaren 1700 kwam er weer godsdienstvrijheid, maar die werd in 1816 door koning Willem I weer ingeperkt bij het oprichten van de hervormde kerk. Andere richtingen dan

de koningskerk werden vervolgd. Er was daarom een reveil-beweging binnen de hervormde kerk, wat uiteindelijk leidde tot de afscheiding in 1834. Christelijke afgescheiden gemeenten begonnen te ontstaan en gereformeerde gemeenten onder het kruis. In 1869 kwam een deel hiervan samen als de christelijk gereformeerde kerk.

Vanaf 26 juni, nr. 26 van de vijfde jaargang van de Wekstem komt het voort vanuit de christelijk gereformeerde kerk. Daarvóór kwam het voort vanuit de christelijke afgescheiden gereformeerde kerk. Toch kwam het al wel vaker voor dat kerken christelijk gereformeerd werden genoemd in de jaren vóór 1969, maar zo wilden ze verder gaan. J.H. Donner (1824-1903) was al predikant van christelijk gereformeerde gemeenten vanaf 1848, eerst in Ommeren (Gld.) en vanaf 1851 in Leiden. In 1892 ging hij met het grootste deel van de CGK met Kuyper mee.

In de nieuwe Wekstem van mid-1869 schreef Donner dat de mens de taal moet leren van de zwarte bruid van Salomo, als sleutel tot het Jezus geheimenis. Er kan niet genaderd worden tot Jezus zonder de tale Kanaans te leren. Het is een kuise taal, niet zomaar overgenomen, maar we moeten erin geboren zijn, stelt Donner. Het moet onze natuur zijn, we moeten erdoor bezield zijn. Het is een gevoelige taal die niet zinnelijk is. Het is een geestelijke taal, stelt Donner.

TOCHT DOOR GETSEMANÉ

Het is van belang dieper Getsemané in te gaan. Als een mens denkt dat iets zus of zo moet, of dat je zus of zo moet geloven, dan hebben de buren daar weer hele andere ideeën over, en moet je daar de dingen heel anders doen, en de buren daarnaast hebben weer hele andere ideeën dan hen, en daar moet je het weer heel anders doen, dus dan blijf je bezig. Het is bouwen op zand. Het leven is ongenezelijk, zeiden de gereformeerde voorouders. Het gaat om het geestelijke leven, niet het aardse, en daarom moeten we dieper Getsemané in om aan het absurde, materialistische leven te ontkomen.

In Getsemané slapen zelfs de discipelen, dus daarom moet je dieper Getsemané in. Slaap niet mee met de rest. Je moet alles achterlaten om dieper in Getsemané te komen.

In 1907 ontstond de gereformeerde gemeente door het kruizen van ledeboeriaanse en kruisgezinde gemeentes. Daarnaast ontstonden ook de oud-gereformeerde gemeenten, de Boone-gemeenten. Boone werd in 1935 opgevolgd door de predikant Blaak. Ze wilden bij de oer-gereformeerde gemeente blijven. Boone wilde in de lijn blijven van Ledeboer, Bakker en van Dijke, en was op zijn hoede met moderniseringen. Hij wilde vasthouden aan de oudere psalmberijming van Datheen, en aan oudere klederdracht van de predikanten. Hij hield zich vast aan de tekst uit Openbaring 22:6 : ‘Zie, dat gij het niet doet,’ en van Spreuken 24:21 over de vreze des Heeren en het niet vermengen met hen die naar verandering staan. Kersten vond zijn gedrag tegenstrijdig, omdat Boone onverplicht in de kruisgemeenten hen de nieuwe berijming zou hebben laten zingen. Het was duidelijk dat Boone innerlijke strijd had. Hij noemde dat hij allereerst was meegegaan vanuit vreze en kortzichtigheid, maar daar later van terugkwam. Hij zei dat echter de Heere hem had tegengehouden, ook met het woord van Spreuken 6:2 : ‘Mijn zoon, gij zijt verstrikt.’ Ook noemde hij Zefanja 3:18 : ‘De bedroefden, om der bijeenkomst wil, zal Ik verzamelen, zij zijn uit u; de schimping is een last op haar.’ Hij noemde dat God’s kerk ontbloot was en aan de zonde buiten lag, en dat daarom Ledeboer, Bakker en van Dijke van belang waren. Hier hadden zij banden en gevangenis voor geleden, stelde Boone, en op die grondslag wilde hij blijven staan. Hij stelde dat hij een gevecht met de tijdgeest had gehad en dat de Heere tot hem had gesproken. Hij wilde dieper Getsemané in. Hij wilde terug. De oerkerk mocht niet losgelaten worden. Maar wat hield het in ? Dat was de grote vraag. Wat was de strekking van deze woorden, van deze beweging ? Hij wilde zich afzijdig houden, in de wildernis blijven, zoals Ledeboer. Hij noemde zichzelf als een Job die van zijn vrienden geen antwoord kreeg, maar wel door hen verdoemd werd. Hij vergeleek zichzelf met Uria die door David dronken werd gevoerd om hem naar huis te krijgen, maar omdat dat niet lukte beging David doodslag. Boone stelde dat het hen niet was gelukt hem dronken te voeren.

Boone wees op de ledeboeriaanse predikant Beversluis, die samen met Kersten de gereformeerde gemeente had opgericht in 1907, en die gezegd zou hebben dat de nieuwe psalmen hoerekinderen waren. Hij waarschuwde tegen de geest van Asdod die aan het binnensluipen was. Hij stelde dat ze nu een vreemde vrouw volgden die bastaardkinderen voortbracht en zo de blinde wereld liet juichen, terwijl de tedere vromen weenden.

Waar het op neerkwam was dat Boone wilde vast blijven houden aan de kerk vóór 1816, aan de nederduits gereformeerde oerkerk dus. Boone predikte over de verlorenheid van de wereld en de ijdelheid van de jeugd en de jongheid, waarvan men moest vlieden. Men moest vlieden van de begeerlijkheden van de jongheden en streven naar het smalle pad.

We moeten tot de conclusie komen dat de verkiezing ligt in de bevindelijkheid. Het vlees, de leugen, de zonde, is doemwaardig en helwaardig. Natuurlijk. Dat is immers de tegenstelling van het leven die wij in ons dragen. Daar moet

een ieder doorheen. Hierin moeten we niet vervlakken, maar verdiepen. Dat is wat de bevindelijkheid is waarin de verkiezing ligt. Deze verkiezing is voor de arme en ellendige die voor het Woord des Heeren beeft, maar ook voor de moeilijk opvoedbare, de door de wereld, en door de kerk, verstotene, want God is op zoek naar het verlorene. De eersten zullen de laatsten zijn. Laten we dit niet gebruiken om de zonde goed te praten, want de zonde moet gekruisigd worden. Er liggen dus vele gevaren op het pad. We moeten leren leven van het allerminste. Daarin zit het leven. Ook dit zullen we aan God moeten opofferen, niet ons leven willen behouden, maar ons verliezen in het geestelijke en bevindelijke. Zo is er een weg. We mogen niet terugkeren tot de vleespotten. We moeten Mozes blijven volgen, en Mozes leidt door dor en onvruchtbaar land, waar de mens hongerig en dorstig is, maar men mag niet tegen Mozes klagen. Klaag over de zonde. De oordelen des Heeren zijn u genoeg. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig.

Die taal kennen de mensen van de wereld en de moderne kerken niet meer. Het is waar Paulus ons al voor waarschuwde in de tweede brief aan Timotheus, dat kinderen hun ouders, de ouderen, ongehoorzaam zouden zijn, tuchteloos zouden zijn, koud en harteloos, gewetensloos. We zien het overal om ons heen. Ze willen vrijheid ten koste van de geestelijke inzettingen die door de voorvaderen waren gegeven, zodat ze hun zonden en begeerten vol lust kunnen nalopen, als hoerenkinderen. Ze zijn teruggekeerd tot de vleespotten. Ergens in de wildernis keerden zij om. Terug naar de stad, terug naar de schijnveiligheid en de schijnrust. Terug naar een zelfgenoegzaam leven. Overwaardig en overbelangrijk achten ze zichzelf, als afgoden. Ja, Paulus noemde nog wat meer woorden. Hij noemde ze verraders, wreedaarden, met meer liefde voor genot dan God. Hij noemt ze roekelozen en opgeblazenen.

De oud-gereformeerden waren bang voor de gevestigde kerken van Kersten. Ze wilden bij de noodkerken blijven, bij de vluchtelingenkerken, de wilderniskerken. Ze wilden bij de vreze des Heeren blijven, dieper Getsemané in. Ze waren bang voor machtspelletjes, politieke uitbuiterij. Ze wilden eenvoudig blijven en sober, vasthoudende aan de boodschappen en waarschuwingen van de voorvaderen. Ze wilden terug naar de oergereformeerde kerk van vóór 1816, voordat alles mis ging.

We zullen opgaan tot het ragnarok. IJs zal er komen, en ijs moet er komen, dieper de wildernis in, dieper de ramadan, de vastentocht, het pad van Mozes, het pad van Jeremia, dieper het Getsemané in. We moeten alles achterlaten. Niet velen zullen door de enge poort gaan omdat ze nog aan van alles vasthouden. Ze willen niet loslaten, en ze willen het volk ook niet laten gaan. Daarom moet ragnarok wel komen. Daarom moet er op de bazuinen geblazen worden, maar het roepen is al veelal voorbij. Vaak moet je gewoon het stof van je voeten afvegen en verder trekken. Johannes de Doper werd tot een Ismael, en trok dieper de wildernis in, om het volk achter te laten. Ergens houdt het roepen op. En dan is er het Ragnarok. Dan is er niets dan ijs. Dan zijn de plagen gekomen. Het oordeel des Heeren. Dan is er niets meer. Het was al niets, maar dan is er helemaal niets meer.

Johannes de Doper moest alles opgeven om zijn tocht door de onderwereld te maken, door Getsemané. Er was niets dan ijs. Hierin moest hij wedergeboren worden. Het was schijnbaar nodig om het vlees te kunnen doden. Het zwijn van de zonde wordt alleen door de kou verdoofd.

Ik had een droom waarin beren de vromen aanvielen. Het waren geesten van hebzucht die het volk niet wilden laten gaan. Het zijn laodiceaanse communistische systemen die alles gelijk willen houden, onderworpen aan hun elite-bazen. Het is in principe een heel hiërarchisch laodiceaans systeem. Er is altijd baas boven baas, ook in het communisme.

En ik zag blonde koninginnen als modellen van het superras op tronen zitten, hoge tronen, en hun haar had de kleur van skeletten, en zij waren zelf ook soms als skeletten. Zij waren met de sneltrein van Getsemané tot Golgotha gegaan, de dieptes van Getsemané overgeslagen in hun roekeloosheid en religieuze snelheidszucht. Ze hadden hun snelle Jezus-smeerseltjes, en gingen zo door het lichtelijk aanraken van Golgotha met de sneltrein tot de olijfberg. Zij waren Getsemané-haters. Vanaf de olijfberg gingen zij als roofvogels tot Golgotha om zich tegoed te doen aan het bloed van de martelaren.

En vanwege deze oktoberianen is de centrale boodschap de verdoemelijkheid van het vlees, zoals in de leer van Calvijn. Op dat spoor gingen de oud-gereformeerden verder, en later ook Steenblok. De ggin was het kind van de oud-gereformeerde beweging. Zij moest haar weg terug zien te vinden tot de inzettingen van de voorvaderen. Het was een weg dieper de wildernis in, dieper Getsemané in, dieper dan de cgk, dieper dan de gg.

Ik kom van diep, zoals de Nederduits gereformeerde kerk van diep komt. Ik moest al die valse Jezussen bevechten die ze in de stad hadden gemaakt, vreemdsoortige, eigenaardige, moderne afgoden, zeer goddeloos en laodiceaans. Ze hadden legers van lauwe, reli-communistische oktoberianen, die als beren de vromen aanvielen. Ze gaan niets uit de weg. De oktober moorden werd het genoemd.

1e Jaargang, nummer 45, 29 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Calvijn en de evangelisten - 12, en De verborgen bron in de leer van Calvijn

---

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 12

Wij kunnen ons niet bekeren. Wij kunnen alleen afwachten en koesteren, maar we moeten wachten op de vogels van bekering die ons over de woeste zeeën van het ongeloof en de goddeloosheid nemen. Wij kunnen ons niet meer bekeren. Calvijn sprak over de diepere mens, en over het afwachten. De mens kan het niet op zijn eigen manier doen. Zelfs zijn bekering is goddeloos. Het vlees is in dodelijke gerustheid. Er is niet zomaar een loonloze genade. God komt ons afwachten tegemoet, als genadeloon. Dat laat Calvijn heel voorzichtig doorschemeren in zijn bijbelverklaring.

De Heere komt de smekelingen tegemoet die het niet van zichzelf verwachten, maar die zich uitstrekken naar de verwachting des Heeren. Hen wordt het smekelingenloon gegeven. Zij weten dat zij zich niet kunnen bekeren, maar zij koesteren de verwachting en de afwachting des Heeren die hen voortleidt. Heel voorzichtig werken ze daar omheen, omdat zij weten hoe gevaarlijk en bedrieglijk het vlees is.

Alleen de smekelingen aan de voeten des Heeren die het niet van het vlees verwachten en weten hoe bedrieglijk de natuur van de mens is kunnen door de enge poort gaan. Daar sterft de rest van hun vlees af. De engte zal er volkomen mee afrekenen. Zij liggen aan de voeten des Heeren en hebben geen gebrek aan tranen, zij hebben zich ten diepste vernederd voor de Heere. Zij hebben de kastijdingen des Heeren lief, al worstelen zij ook met de Heere, als Jakob op Pniël vanwege de geestelijke vreze, want er zijn zoveel valse afgoden. Zij hebben de Heere getoetst, zoals de Heere hen heeft getoetst. Zij hebben zich afzijdig gehouden van de kerken, in grote vrees, net zoals Jeremia zich afzonderde. Ook hebben zij met de kerken geworsteld. Zij hebben noodkerken en vluchtelingenkerken opgericht zoals L. Boone, zoals de oud-gereformeerden, en zelfs daarin zijn ze op het Paauwiaanse pad gekomen. Zij verwachten het niet van de kerk, maar van de Heere. Dat is ook de grote uittocht geweest in 1944, maar in diepte was dat de 1907 uittocht en doortocht van de oud-gereformeerde noodkerk en vluchtelingenkerk die niet wilde meegaan met de Kersten-kerk. Het geheimenis trekt ons voort. Zij gingen dieper de natuur in, dieper de wildernis in, tot Ledeboeriaanse fundamenten, tot de fundamenten van de Nederduits gereformeerde kerk van vóór 1816.

Calvijn stelde ook dat men met voorzichtigheid en beleid te werk moest gaan, want de goddelozen hadden Jezus grootschalig als een dekmantel voor hun samenzweringen gebruikt. (Verkl. Mattheus 18:19-20)

Mozes stelde de slang voor als het geheimenis des Heeren, en laten we beseffen hoe onstuimig en onvoorspelbaar de slang is. Een verkeerde beweging van een mens kan fataal zijn. Als Datheen psalm 2 berijmt, dan laat hij dat ook zien wanneer hij zegt :

‘Want Zijn gramschap ontsteekt zeer haast en brandt. Gelijk een vuur, als men daarop niet achtet.
Och, hoe zalig is hij in zulken stand,
Die Hem vertrouwt en op Zijn goedheid wachtet.’

Wij mogen vanuit het vlees niet handelen. Hier is ook weer de afwachtingsleer van Calvijn, en die is het veiligst. Wij kunnen niet met giftige slangen spelen als vriendjes. Velen hebben dit met de dood moeten bekopen, vele overmoedigen en zelfgenoegzamen, die dachten dat ze alles onder controle hadden. Neen, en zo mogen wij ook niet met de Heere omgaan, want des Heeren toorn ontbrandt heel licht. Dat is wat de natuur is. Niets is vanzelfsprekend. Alles is aan strenge wetten onderworpen, anders is er geen leven mogelijk. Dat is wat de slang laat zien : Sol er niet mee. Telkens komen we dat in de oude verhalen tegen, over slangen die schatten bewaren, en met een reden. Er is geen snelle toegang. Het is niet snel grijpbaar. Er moet voor gewerkt en gestudeerd worden. Men moet het zelf bevinden.

Nu, slangen zullen ook met beleid te werk gaan, en zullen mensen vaak eerder ontwijken dan dat ze zomaar aanvallen. Calvijn stelde ook dat we onze vermaningen dienen te matigen en te verzachten, opdat we de zwakken niet de moed ontnemen. We moeten ver blijven van dodelijke vleierijen, maar ook van te grote strengheid en hardheid. De liefde mag geen schade lijden door

de schijn van grote ijver. (Verkl. Mattheus 18:15) Calvijn roept op tot verdraagzaamheid, maar binnen de grenzen. Als er ondankbaarheid is, dan trekt God de hand met gaven terug, opdat er naaktheid is tot oneer en schande die tot schaamte leidt. (Verkl. Lukas 15)

DE VERBORGEN BRON IN DE LEER VAN CALVIJN

De oud-gereformeerden wilden buiten de kerkvorming van de jaren 1900 blijven, en hielden het bij hun wilderniskerk, hun noodkerk, hun vluchtelingenkerk, in de lijn van de 1800se prediker Ledeboer (1808-1863). Het liep dus wat dat aangaat parallel aan de Paauwe beweging die buiten de hervormde kerk was gegaan, en wat een beweging op zich werd, buiten de kerken, buiten de muren.

De gedeformeerde exodus liep hier trouwens dwars doorheen, want die was er ook. Het liep door alle gereformeerde en hervormde kerken heen. Ze vonden het of te modern, of te ouderwets, en ze waren verbitterd, en gingen uit het gereformeerde tot nieuwere of oudere vormen, zolang het maar laodiceaans was en laodiceaans klonk. In de demonologie worden ze ook wel de defo-exodussers genoemd, de zogeheten fisters, wat in principe gewoon stropers zijn. Het zijn stroperskerken. De oud-gereformeerden waren hiervoor op hun hoede. Zij wilden juist niet naar de stadse kerk, maar naar de wildernis-kerk, en hadden zo deel aan een terugtocht tot de aloude fundamenten van de wildernispredikers, zoals Ledeboer, Bakker, van Dijke en Janse.

Het is een strijd tegen de stroperskerk. Die is gegaan tot het gedeformeerde beloofde land in de gedeformeerde exodus, en heeft zichzelf koloniën ingenomen. Ze willen niet gewaarschuwd worden. Ze zijn tuchteloos. Ze zijn met de sneltrein tot Jezus gegaan en maakten Jezus tot een afgod. Ook genade is hun afgod. Ook geloof is hun afgod. Het heeft het berouw aangevreten, de boetvaardigheid en de bekering.

Nu, daar valt veel over te zeggen. Calvijn wees op het belang van de afwachting, niet zomaar op de Heere vooruit te lopen. Op zich gaat het dan niet om zomaar goede werken, maar weten wanneer te werken en wanneer niet. Het gaat om de timing, de afstemming op de Heere, en dat is wat het profetische leven is, wat nog veel wordt teruggevonden in de oudere en zwaardere kerken. Men leeft door dromen, visioenen, openbaringen en profetieën. Zo komt het Woord tot leven. Dan is het niet meer een dode boel. Dan zijn de mensen geen letterslaven of naamslaven meer.

Langs de weg van de afwachting lag het loon, stelde Calvijn, niet zomaar langs de weg van de werken. Alle werkers kregen evenveel loon, of ze nu vroeg of laat waren geroepen. (Mattheus 20)

1e Jaargang, nummer 46, 30 november 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Ledeboeriaanse pad, en Calvijn en de evangelisten - 13

HET LEDEBOERIAANSE PAD

Ledeboer werd geboren in Rotterdam in 1808. Zijn voorgeslacht kwam uit Westfalen in Duitsland. In de 1840-er jaren heeft Ledeboer zijn eigen beweging, weg van de hervormde kerk en weg van de andere afgescheidenen. Uiteindelijk komt hier de oud-gereformeerde kerk uit voort, die Ledeboeriaans wilde blijven. Zij gingen niet met Kersten mee in 1907. Uiteindelijk was de bron wel 1834 en het reveil. Het ging terug naar de kerk van vóór 1816, de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland sinds 1579. Dat is een Emdens-Rodenbergse kerk, die aan de Nederlandse vluchtelingen was gegeven.

In 1830 was er vanwege het dwangmatige bewind van de hervormde koning Willem I een opstand in het Zuiden van Nederland, wat toen leidde tot de scheuring waardoor België ontstond. Dit was ook een voorloper van de afscheiding van 1834 in de kerken, een een voorloper van de Ledeboeriaanse afscheiding in de 1840-er jaren.

Het is een verschrikkelijke strijd, die zich tot vandaag de dag in de families en kerken afspeelt.

Met de Belgische opstand kwam het Zuiden van Nederland onder koning Leopold I, de tegenhanger van Willem I. Hij had de Franse koning aan zijn zijde vanwege dat hij getrouwd was met de dochter van de Franse koning. Zo hielp hem dat tegen het terugslaan van het Nederlandse leger onder Willem I in 1831 met de tiendaagse veldtocht. Pas in 1839 werd de onafhankelijkheid van België door Willem I erkend.

Ook was er dus een opstand in de kerk begonnen in 1834 tegen het bewind van koning Willem I, waarvoor het reveil binnen de hervormde kerk een aanloop was. Ledeboer begon zijn eigen opstand in de 1840-er jaren en kwam hiervoor in de gevangenis terecht. Er was geen godsdienstvrijheid.

Wij moeten dieper Gabbatha in, wat tussen Getsemané en Golgotha inligt. Velen hebben die schakel niet en komen tot een overmoedige olijfberg, tot een overmoedige opstanding. Ze hebben een snelle, overmoedige Jezus, als een snelle auto, een gouden kalf, die uit de bocht vliegt de afgrond in. Zoveel auto’s gegrepen die in de rivier storten, één voor één. Och, laten we toch dieper het Gabbatha ingaan, om aan deze snelle stromen van wereldsgezindheid te ontkomen. Het is zo besmettelijk. Isolatie is de enige oplossing. Zondert u af. Kom alleen tot de Heere. Dan hebben we Gabbatha wel nodig.

In zijn boekje ‘Iets van Ledeboer’ beschrijft Jakob Eigeman, een predikant in Dordrecht, dat de geliefde Ledeboer vanaf zijn jeugd de Heere vreesde. Het boekje is van 1884. Eigeman stelde dat er nooit een woord van ijdelheid of wereldgezindheid van zijn lippen werd gehoord. Hij stelde dat Ledeboer zenuwachtig van aard was, met beweegbare trekken in zijn gezicht, en dat hij absent overkwam. Het was een beschaafde en geletterde man. Hij was de aartsvijand van weelde en opschik, stelde Eigeman. Daar kon hij zich enorm aan ergeren. Hij was huiverig over wereldse klederdracht, als het teveel zou blinken. Qua taal hield hij het liefst vast aan zo oud mogelijk, als hij bijvoorbeeld de psalmen van David zong. Nu, dit is opmerkelijk en belangrijk, want de mens had de grondteksten, de oudere teksten, laten vallen, en er stonden wereldse moderniseringen op de loer.

Jakob Eigeman was geboren in Leiden in 1833 en overleed in Teteringen in 1902. Ledeboer zat in de gevangenis vanwege zijn prediking, van 1843-1845 in Leiden. Als kind zocht Jakob Eigeman hem daar op. Ledeboer had toen tegen hem gezegd dat Jakob Israel moest worden, en niet Jakob mocht blijven. Later werd Jakob Eigeman hervormd predikant in Dordrecht.

Ledeboer was een vriend van de ouders van Jakob Eigeman, en kwam veel bij hen in huis. Eigeman’s ouders waren vijanden van gemaaktheid en vormelijkheid, zowel in godsdienst als in de maatschappij. Soms vond Ledeboer hen iets te vrij. Ledeboer hield zich vast aan oude stichtelijke boeken. Ledeboer zag dat de zonde overal was doorgedrongen.

Ledeboer was een aartsvijand van lichtzinnige gezangen, stelde Eigeman. Ledeboer noemde het werelds sirenengezang, waar hij tegen waarschuwde. Hij noemde het ook wel

hoerengezang. Hij waarschuwde hoogmoedigen weleens met een vraag : ‘Hoe gaat het met u, mijn vriend ? Geeft God u nogal veel genade, om uw mooie staart uit het oog te verliezen en te letten op uw lelijke voeten ?’

Daarom werd hij soms beschouwd als een savage en een zonderling, een wilde man, een wilde jongen. Eigeman noemde dit zijn talent. Hij werd door sommigen eigenzinnig genoemd, of eigenaardig, en door anderen krankzinnig. Zijn diensten werden soms bezocht door spotzieke studenten. Ledeboer predikte dan dat de laatsten de eersten zouden zijn, en bad zo voor ze dat de lust tot het lachen hen verging.

Zijn diensten waren in eenvoudige plaatsen zoals schuren en kamers, en het ging er niet ordelijk aan toe, omdat hij wilde dat de Heere het leidde. Het ging hem ook niet om de welsprekendheid, maar om de boodschap. Zij die voor de welsprekendheid zouden komen en niet voor de boodschap zouden teleurgesteld worden, stelde Eigeman. Ledeboer was een wilde, en hij nam geen blad voor zijn mond. Hoe dan ook was hij welsprekend, stelde Eigeman. Hij sprak mensen niet naar de mond. Als mensen te versierd binnenkwamen met allerlei toeters en bellen, dan zei Ledeboer : ‘Ook dat moet nog vallen.’

Hij zou voor zijn prediking toestemming moeten vragen aan de regering, maar dat deed hij niet. God had hem immers geroepen. Daarom werd hij gevangen gezet. Het begon met boetes. Zomaar prediken was verboden.

Eigeman bezocht hem vaak in de gevangenis, en kreeg dan rijmpjes te horen van Ledeboer. Die maakte hij voor de kinderen. Op latere leeftijd kwam er wat afstand tussen Ledeboer en de ouders van Eigeman, vanwege Ledeboer’s kerkelijke standpunten. Jakob Eigeman hoorde toen bijna niets meer van Ledeboer, maar soms kwam hij toch nog naar hun huis. Hij had dan veel aan te merken op allerlei tierelantijntjes. Ledeboer noemde het afgoderij. De vader van Jakob Eigeman zei dan dat Ledeboer alleen nog maar zag wat voor ogen was, want de onzichtbare afgoden waren nog wel erger. Toen de baard bij Jakob begon door te komen, toen hij nog kind was, toen zei Ledeboer eens tegen hem : ‘Jakob’s stem, maar Ezau’s haren.’ Ledeboer wees hem toen op hetgene wat hij rusteloos zou moeten zoeken.

Wat Ledeboer en L. Boone gemeen hadden was dat ze beiden geen nieuw kerkgenootschap wilden stichten, maar het herstel wilden zien van de moederkerk van vóór 1816, oftewel de Nederduits gereformeerde kerk. Daarom noemden ze hun eigen gemeentes noodkerken.

De kerkhistoricus en predikant J.H. Landwehr (1864-1930) stelde in zijn boek ‘L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst’ uit 1900 dat Ledeboer van jongsaf vervuld was met diepe indrukken van God’s heiligheid. Daarom was hij een boeteprediker die was ontdekt aan de diepe ellende van het menselijk leven, en dat predikte hij ook. Hij was een durfal. Hij durfde dingen te zeggen waar een ander lang over na zou denken of hij het zou zeggen of niet. Ledeboer zei soms dingen op de kansel waardoor hij nooit meer in bepaalde kerken mocht prediken. Velen probeerden Ledeboer na te doen, stelde Landwehr, maar het was meestel een reclame-middel, een begeerte naar volksgunst. Ledeboer was daar ver van verwijderd. Het evangelie is niet goedkoop.

Predikanten waarmee Ledeboer in contact was wezen hem er soms op dat ze hoopten dat Ledeboer minder zonderlinge handelingen en uitdrukkingen er op nahield in de openbare godsdienst-oefening, maar Ledeboer stoorde zich daar niet aan, en ging rustig door in hetzelfde spoor, stelde Landwehr. Altijd had hij iets bijzonders, iets heel anders dan andere predikanten. (p. 50)

Landwehr stelde dat het ongewone van Ledeboer de ene aantrok, en de andere afstootte. Het werd steeds meer de gewoonte van Ledeboer om ongewoon te zijn, stelde Landwehr. Ledeboer was een profeet, en legde daar de nadruk om. Hij werd niet geleid door menselijke orde. Landwehr wees erop dat ‘ik kreeg dit,’ en ‘als ik wat krijg’ uitdrukkingen waren die veelvuldig voorkwamen in de boeken en preken van Ledeboer, en dat hij soms zelfs ophield onder het preken omdat hij ‘niets kreeg.’ Er werd van hem gezegd dat hij nauwelijks ordelijk predikte. Hij walgde van ‘het lichte brood’. Soms wilde hij niets meer te maken hebben met boeken die hij vroeger had gelezen, en deed ze daarom weg.

Landwehr stelde dat Ledeboer moeite had met vergeestelijking. Hij viel bijvoorbeeld de kruispredikant C. van den Oever aan over diens allegoriseringen. Verder was hij tegenstrijdig. Hij stond voor de Dordtse kerkenordening, maar hield zich er verder niet aan. Nu, dat zegt op zichzelf niets. Uiteindelijk gaan we geestelijk met dingen om, oftewel onderwerpelijk, en niet voorwerpelijk.

Hij sprak mensen persoonlijk aan tijdens de diensten. Zo zei hij eens, stelde Landwehr, tegen iemand, dat als iemand niet wedergeboren wordt hij het koninkrijk van God niet zou kunnen binnengaan. Tegen een ander zei hij : ‘Ik geef het u, gij, zie toe, hoe gij ‘t neemt.’ Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet bekommerde om het formele. Hij stoorde zich niet aan beslissingen van de kerkeraad als hij eens ergens predikte. Hij wilde zich laten leiden door God, niet door de kerkeraad. Telkens weer ging hij boekjes te buiten. Hij wilde soms ook niet bidden.

Hij was een vijand van het materialisme. Hij noemde het

materialisme boeien die de mens van God afhouden, vertraging brengen op het pad. Landwehr stelde dat Ledeboer het Woord predikte met een niets en niemand sparende ernst. (p. 115)

Wij moeten gaan tot de profetische bron die de Heere in de midjaren 1800 opende. Wij moeten gaan tot de plaats dieper dan onze gedachten, dieper dan ons bewustzijn, dieper dan onze zintuigen, dieper dan ons bloed, dieper dan onze herinneringen, dieper dan ons geweten, dieper dan ons hart, want God is altijd groter. Wij moeten gaan tot het Ledeboeriaanse pad.

CALVIJN EN DE EVANGELISTEN - 13

De theologie van Calvijn is een eigenaardig schakelsysteem. Genadisten of geloofisten zijn geen calvinisten, want in de Institutie staat de uitverkiezing boven de genade, en in zijn commentaren hangt het er maar vanaf, want de belangrijkste theologische stukken zijn daar de ontmaskering en doding van het vlees, wat gaat door de afwachtingsleer, oftewel de gevoeligheid voor het moment van roeping, de timing dus, het onderscheiden van de werkseizoenen.

Calvijn forceert de genade niet. Als we in deze gebieden terechtkomen, dan hebben we te strijden tegen hebzuchtige beren, en monsterlijke vissen. Zij willen de mens maar wat graag aan de genade-drugs laten gaan, want dan hebben ze gemakkelijke prooi. Alles wat zomaar van de genade is is voor de duivel. Maar Calvijn stelt duidelijke regels. Aan de andere kant kan zijn uitverkiezingsleer die dominant in de Institutie voorkomt een valstrik zijn, en daarom moet de mens voor samenhang naar zijn bijbelverklaring, maar het blijft een mijnenveld. Er zijn hier en daar gevaarlijke boobytraps die ontweken dienen te worden. Daarom zijn gidsen door het werk van Calvijn van belang.

De zwaardere kringen hameren op de bedrieglijke doodstaat van de mens. De prediking van de doodstaat en de verliesstaat van de mens staat voorop. Er wordt veel voorzichtiger met genade omgesprongen. Men is ook huiverig met het noemen van Jezus, want dat kan de mens al snel in slaap doen dutten, sinds Jezus een snelle afgod geworden is in het Westen. Men strijdt tegen die andere Jezus, tegen dat andere evangelie, dat goedkope evangelie. Calvijn noemde genade een dieper loon. Hij had het over een diepere en verborgen mens, zoals God ook een diepere en verborgen bron had. Heel voorzichtig sprak hij hierover.

Calvijn sprak duidelijk polariserend. We mogen niet slap zijn tegenover de zonde. De neutralen, de lauwen, zijn een groot gevaar. Dat is de lijn van de deformatie, oftewel de gedeformeerden of defo’s. Vaak is dit ook tot vormelijkheid geworden en liberaal. Het is ook in de zwaardere kringen doorgedrongen.

Calvijn en Ledeboer waren beiden in groot gevecht met het monster van giftige verzoeting, wat een soort van deserteurenschap was. Het tragische van het monster was dat het de kerk zwaar verwondde, en het zou de vervolging inzetten op het nageslacht van Calvijn en Ledeboer.

Calvijn stelde dat Jezus een voorbeeld was en herinnering waarnaar de mens zich moest vormen, en wie dat niet deed was bovenmate eigenzinnig en trots (Verkl. Mattheus 18:11), maar hij stelde ook dat men Jezus niet in alles letterlijk moest volgen, maar dit met wijsheid moest doen, geleid door God, omdat elke situatie anders is. Calvijn waarschuwde tegen vormelijkheid rondom Jezus. Er was ook het gevaar van een wereldgezinde, ijdele Jezus, en een sier-Jezus, waarvan we de afgoderij zien in de wereld om ons heen, de westerse wereld, waar Kersten ook tegen predikte en woedde.

Calvijn noemde de trots de moeder van de verachting, en de verachting maakt vrijmoedig in het geven van ergernis. Het ging hier om het verachten van de kleinen. Calvijn stelt dat God juist bijzondere liefde heeft voor het kleine en dat we daarom moeten wedijveren in onderdanigheid en bescheidenheid. Ware zorg hebben spoedt zich niet snel tot ergernis, en Calvijn stelt dat wat God op zo’n hoge prijs heeft gesteld de sterfelijke mens niet mag verachten of als niets rekenen. Calvijn noemt het onredelijkheid. (Verkl. Mattheus 18:10)

In de leer van Calvijn zijn het juist de kleinen die uitverkorenen zijn, zij die door de wereld worden veracht, de armen, de verstotenen, de verbrokenen, de kinderen, om dat wat wijs en sterk is te beschamen. God verkiest wat voor de wereld dwaas is. Dit zijn hen die vrijwillig nederig zijn, en zo door hun geringheid door de wereld worden veracht. Hij waarschuwt tegen schitterzucht, die ook al onder de apostelen was doorgedrongen. Calvijn stelt dat er een vreselijke straf staat op het uit de hoogte behandelen van de geringen en die uit eigen beweging nederig zijn. Calvijn waarschuwt tegen zelfbehagenis en wijst op het zorgdragen als de weg. Dit houdt in : het zorgdragen voor de kleinen. Calvijn stelt dat de vreselijke straf bewijst hoe dierbaar en hooggeschat de naar de wereld geringen en verachten bij God zijn. (Verkl. Mattheus 18:6)

Calvijn noemt als probleem hen die het meest verlangen naar roem en zo zich op een meest gedurfde manier het gezag aanmatigen, met het doel een hoge plaats te bemachtigen, om zo de nederigen aan bespotting of verachting prijs te geven. (Verkl. Mattheus 18:5)

Calvijn stelt dat de kinderen een beeld zijn van de nederigen, dus het gaat er niet om dat het kinderen op zich zijn, want kinderen hebben ook vele

gebreken. Als Calvijn stelt dat de kinderen zijn uitverkoren dan bedoelt hij dus niet kinderen zonder onderscheid. (Verkl. Mattheus 18:2)

Calvijn waarschuwt tegen het al te letterlijk nemen van gelijkenissen en er te angstvallig mee om te gaan. We zien op verschillende punten Calvijn als een zeer rekkelijke, in plaats van een preciese. Calvijn stelt dat Jezus kinderen als voorbeeld nam, omdat zij geen besef hebben van de verschillende graden van eer en de zaden van trotsheid. Calvijn stelt dat Jezus zelfs de laagste plaats iemand niet waardig keurt die niet het uitsteken boven anderen vergeet en zich vernedert.

Calvijn noemt het daarom een dwaze begeerte om de eerste te willen zijn. Als medicijn noemt Calvijn de overdenking van het kruis. Als die overdenking voor lange tijd vaarwel gezegd wordt, dan leidt het tot slaperigheid en vadsigheid. Calvijn stelt dat als het eerste gedeelte van het onderricht, wat onaangenaam is voor het vlees, wordt afgewezen dan leidt het tot droombeelden over de opstanding, tot een aards koninkrijk en aardse macht, een status van geluk en weelde, waarin ze voortijdig loon en rust met een eerambt eisen. Dit staat in de leer van Calvijn ook gelijk aan de ijdele nieuwsgierigheid, waar hij veel tegen waarschuwt. Dit is tegelijkertijd het verlaten van de krijgdienst en de geestelijke loopbaan. Het is een geestelijk pensionerings-fonds voor het vlees wat ze aangrijpen. Hup, de oma-pantoffels aan. Wie kiest hiervoor ? Hoe kan iemand hiervoor kiezen ? We zien het overal om ons heen, de verwennende opa en oma cultussen, die het geestelijke leven hebben uitgedoofd, en het is zeer elitair en opportunistisch, voor een zeer selectief groepje. Het is feestje na feestje. Calvijn raast hier, zeer terecht, tegen. (Verkl. Mattheus 18:1)

Ze willen zich onstuimig een pad door de wolken banen, stelde Calvijn. Ze waren van het smalle pad af. Ze zweefden meters boven anderen uit in hun roes. Ze wilden steeds hoger om op anderen te kunnen neerkijken. Calvijn noemt het vluchtige mensen die zich niet bezig houden met de lijdzaamheid. Calvijn stelt dat ze zo geen stap verder komen, terwijl ze wel over de hemel speculeren. Het is hetzelfde als een reiziger die hele verhalen ophangt over de plaats waar de herberg zich bevindt, terwijl hij er nooit zelf naartoe is gegaan, stelt Calvijn.

Calvijn prikt door het bedriegelijke van de mens die hele verhalen ophangt over dingen die hij niet kent en waar hij nooit naar op zoek is gegaan. Van horen zeggen is altijd het gemakkelijkste, en daar kiest de mens telkens weer voor. Daarin zet de mens zich ook graag boven de ander. Calvijn noemt het geestelijke vluchtigheid, als een drugs die de mens heeft genomen. Dit sluipt erin waar de mens het onderwijs over het kruis, over de lijdzaamheid, loslaat. De duivel is hierin een meesterbedrieger die de mens er telkens weer in weet te lokken. Zo maakt de duivel vele slachtoffers. Zo heeft de duivel veel prooi. We zien de markten hiervan overal om ons heen. De mens is opgezet, op sterk water gezet. Het leeft niet meer. Het is de absolute doodstaat van de mens, wat ze dan gaan lopen goedpraten, schoonpraten. Dat is niet zo vreemd. Ze zijn immers dood. Het is de natuur van de dood die dat doet. De doodstaat liegt.

Calvijn stelde dat de apostelen het koninkrijk voorstelden als iets aangenaams wat allen welgevallig zou zijn, iets wat openlijk vertoond zou worden en tegemoet zou worden gekomen met groot gejuich. Calvijn noemt het ijdele droombeelden. Het hield hun verstand als met een sluier bedekt. (Verkl. Mattheus 17:22)

Calvijn stelt dat er geen overwinning hierover is dan door hevige strijd. Zachtaardige duivelbezweerders voeren slechts spiegelgevechten, stelt hij. Velen zullen te zacht, te licht, te zoet, worden bevonden, maar Calvijn stelt dat het geslacht niet uitvaart dan door bidden en vasten. Hij noemt het vasten als een richtingaangever voor het gebed. Het vasten is een hulpmiddel bij het gebed, opdat het niet gaat ontaarden. (Verkl. Mattheus 17:21)

Calvijn gelooft alleen in geleid gebed, wat gematigd moet zijn, want vleselijke wensen zijn ongeordend en in strijd met het geloof. Wij moeten ons richten op de belofte, en niet meer begeren dan is toegestaan. Daarom moeten de gebeden beperkt zijn, stelt Calvijn, naar de voorgeschreven regels. Hij noemt gebed dus gevaarlijk als het buiten God’s Wil omgaat. (Verkl. Mattheus 17:15)

Calvijn stelt dat de overblijfselen van het ongeloof ijverig uitgeroeid dienen te worden. Deze overblijfselen kleven de vrome aan, en de vrome dient ermee te worstelen, in het aansmeken van God, in het gebed. (Verkl. Markus 9:24)

1e Jaargang, nummer 47, 1 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974, en De opvoeding der kinderen - Geen olie geven aan de dwaze maagden

---

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974

De predikant Lamain begint bij de aanvang van de Saambinder van 1974 te prediken dat God een jaloers God is die niet de plaats in ons deelt met iemand anders. Ook niet met ons eigen ik. Onze eigen gestaltes en bevindingen dienen weg te vallen. God moet de hoogste plaats in ons hart innemen. Een radicale boodschap, zoals we van W. C. Lamain (1904-1984) gewend zijn.

In die zin laat God een overblijfsel achter van een ellendig en arm volk. Het vlees in zichzelf is verwerpelijk en verdoemelijk. Dat mag de vrome niet vergeten. Lamain stelt dat het volk ellendig en arm is en dat steeds meer wordt. Er moet aan het zelf gewanhoopt worden, geleerd worden van zichzelf af te zien. Zo blijft de genade bij ons, en achtervolgt ons. Het moet ons van de hemel geleerd worden, stelt Lamain. Calvijn noemde de genade een dieper loon en een diepere leiding door God. De mens kan het niet verkrijgen door zijn vlees, maar er is een geestelijke bron in de mens. Hieruit moet de mens zien te leren. (Saambinder, 3/1, 1974)

Dat is een strijd tegen de Romeinse geest van Jupiter, die dit soort belangrijke theologische stukken overslaat en vanuit het vlees heerst. Het zit in ieder mens, en ieder mens moet daarvan loskomen.

Lamain stelt dat de mens moet inzien niet hoe wijs hij is, maar hoe dwaas hij is. De vrome moet zich onderwerpen aan het onderwijs van God. Het vlees zal dat niet doen. In de geestelijke strijd liggen we meer onder dan boven, maar door het wereldoverwinnend geloof mogen wij ogenblikken trappen op de nekken van onze geestelijke vijanden, stelt Lamain. Eenmaal zullen de vromen voor eeuwig de overhand hebben. Voor de arme wereldling die zijn deel heeft in dit leven is er geen toekomst, waarschuwt Lamain. Hij roept de vromen op tot de strijd. Zo begint de Saambinder van 1974. Overal zijn er geestelijke vijanden. Straks zal alles op het nachtslot gaan, stelt Lamain. Nu is het nog niet zo ver. Hij roept daarom op tot bekering. Het hart van de mens is met eeuwige vijandschap tegen God vervuld, dus er moet heel wat gebeuren. Lamain vindt het verschrikkelijk om het te moeten schrijven, dat de mens van nature niets anders begeert dan in de hel te komen. Er is een verdrag gesloten met de hel. Eenmaal zal de mens gedagvaard worden door een heilig en rechtvaardig God, stelt Lamain. Straks zal de deur sluiten, stelt hij.

De Saambinder windt er geen doekjes om, verdoezelt het niet. Het zijn krachtige woorden. Het volk wordt niet in slaap gesust, maar Lamain blaast op de bazuin. Het is oorlog. De duivel wil de zielen van de mens meesleuren. De eigen verkozen wegen zullen in de eeuwige dood eindigen. Terecht noemt Lamain het een droevige boodschap.

Geen mierzoete snoepjes met slaappillen dus. De Saambinder houdt zich sterk en streng en vermaant haar kinderen. Haar waarschuwing kan niet weggeschoven worden, mag niet weggeschoven worden. Ze is niet slap als Eli. Ze tuchtigt haar kinderen. Het is onderdeel van de geestelijke opvoeding.

Stelt u voor als er in 1974 geen bladen zouden zijn geweest zoals de Saambinder. Het zou nog veel erger zijn geweest. Het Woord des Heeren heeft ons niet alleen gelaten. We hoefden niet als wezen op te groeien.

Lamain waarschuwde in 1974 dat de mens van de zonde aan het verschijnen was, steeds meer en meer in het openbaar kwam. Er was nergens geen ontzag of eerbied meer voor. Men was aan het wegzinken in de zonde. Alles riep om het oordeel van verwoesting en verdelging, stelde Lamain. Deze prediker probeerde nog te redden wat er te redden viel. Kunt u zich de wanhoop voorstellen als een ziener zoals W.C. Lamain dit allemaal voor zijn ogen ziet gebeuren, hoevelen werden meegesleurd tot de put van het verderf ? Het is een ondragelijk lijden, en het is een lijden des Heeren, die wil dat een ieder tot behoudenis komt. Het is een ondragelijk lijden om de kinderen die je liefhebt te zien afwijken, gegrepen door de zonde, de leugen volgend, de duivel achterna. Ze vallen voor de aardse verlokkingen en hebben de Heere niet hoog staan. Ze houden er andere meesters op na. Ze zijn ongehoorzaam aan hun geestelijke ouders, waarvan Paulus al profeteerde in de brieven aan Timotheus. Deze dagen zijn

uitgekomen. Het is koud geworden in de harten van de mensenkinderen, bitter koud.

Toen Daniël zijn visioenen had was hij daar ook ziek van. Maar zo hebben wij deel aan het lijden des Heeren. Laten we dankbaar zijn dat in de duistere dagen van 1974 mannen waren gezonden zoals W.C. Lamain. Eert uw geestelijke vaderen en moederen.

Laat ons eten, drinken en vrolijk zijn. Daar gaat het om bij de mens. Lamain stelt dat we in de dagen van Noach zijn, en hij waarschuwt zoals Noach. Hij was een Noach voor deze tijd. De zondvloed was aanstaande. Hij rouwt over de afgedwaalde kinderen.

De mens was Jupiteriaans verlicht geraakt, aan de drugs. Het Woord des Heeren was verworpen. De bijbelse leer van de algehele verdorvenheid en de noodzaak tot bekering was opzij geschoven door de verwende maatschappij. De geest van Jupiter was aan hun harten gehecht. Het menselijk verstand werd als onverdorven beschouwd. De Saambinder wijst op dit verval, slaat de trom en blaast op de bazuin. Er was een slapte in opvoeding en onderwijs aan het binnendringen. Het verval woekerde voort en er werden belangrijke reformatorische grondslagen losgelaten. Er wordt gewaarschuwd tegen ijdel licht dat bedriegt. (Gr. v. Pr.)

De predikant K. de Gier (1915-1999) was inmiddels hoofdredacteur geworden. Hij had het in 1969 van L. Rijksen overgenomen. Hij zou tot 1985 hoofdredacteur blijven. Bij de aanvang van 1974 waarschuwde K. de Gier tegen de opkomende machten van wereldgezindheid die steeds sterker werden. Hij geeft ook een overzicht over 1973, en vermeldt dat er twee gereformeerde gemeentes zijn bijgekomen, namelijk in Lelystad en Oostvoorne.

De Saambinder roept op om de wil van het vlees los te laten. Kinderen moeten opgroeien in een wereld die voluit in opstand is tegen God. Er is een andere wet in de wereld die rechtstreeks tegen de geboden des Heeren ingaat, stelt de Saambinder. Er wordt veel geschreven, stelde de Saambinder, maar waar is de godsvrucht ? Daarom roept de Saambinder op om te bidden voor leiding en bekering. De Saambinder roept om tot ernst in het opvoeden van de kinderen in een wereld als deze. Gerechtigheid en waarheid moeten we beoefenen naar onze kinderen en naasten toe. De Saambinder stelt haarzelf hiertoe moederlijk op.

De Saambinder in 1974 roept op tot zelfonderzoek, om niet mee te veranderen met de wereld, want die is aan het experimenteren, en ze weten niet waar ze heengaan. We moeten de achtergronden van deze veranderingen doorgronden, en vast blijven staan op de geleerde inzettingen des Heeren. De Saambinder stelt dat dit niet om de dode letter gaat. Daar moeten we ook verre van blijven. De Saambinder waarschuwt ook voor indringers in haar eigen kringen.

De predikant Chr. van Dam (1893-1976) roept op om de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God te bewonderen, want die draagt de gehele wereld om de wil der uitverkorenen nog door het Woord. Nu, dat is zeer belangrijk dat hij dit stelt, want wij moeten zo oppassen voor vleselijke verdraagzaamheid, oververdraagzaamheid, die de kantjes er vanaf loopt en de zonde vrij spel geeft. Wij moeten oppassen voor de slappe verdraagzaamheid van Eli die zijn zonen niet tuchtigde, en daarom moeten we naar de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van God gaan. Dat is een groot verschil. De verdraagzaamheid van de mensen is tomeloos. Die staan alles toe. Maar God geeft richting en grenzen aan de verdraagzaamheid. Van Dam waarschuwt tegen de machtige en rijke booswichten in deze wereld die in God's ogen ellendig, verwerpelijk en verloren zijn. Zij zullen hun straf niet ontgaan op de dag van de verbolgenheid des Heeren, stelt hij. Hij noemt het gevaar van de zelfbewuste praters, de geestelijke inbrekers die met kleine genade geen genoegen nemen. Zij dulden geen tegenspraak. Dezen zijn ook in de kringen der vromen doorgedrongen. Hij noemt daarom zelfonderzoek belangrijk, want het hart is bedriegelijk. Hij stelt ook dat dit zeer nauwkeurig moet gebeuren. Men moet niet steunen op zomaar gemoedsbewegingen. Men moet oppassen voor valse gerustheid. (10/1, 1974)

De predikant W. Hage (1912-2003) stelde dat er maar weinigen door de poort zouden binnengaan, dat het maar een kleine kudde zou zijn. De poort is eng, en men moet strijden om in te gaan. W. Hage noemt dit de Jakobsladder. De verbreking van de brug tussen God en mens kan nooit genoeg beweend worden en beleden worden, stelt hij. Het vereist eindeloze tranen, en het mag dus niet Jupiteriaans weggeschoven worden. De Romeinse geest zit diep in de gemeente, met hete, ruwe hoofden en koude harten, waarin alles draait om het zelf. Altijd weer is de Jupiteriaanse geest haantje de voorste. Daaruit is de Romeinse wereld opgebouwd, uit brood en spelen. Het is tijd dat die gevaarlijke spelletjes worden achtergelaten. De Heere laat niet met zich spelen.

W. Hage noemt de enge poort de openbaring des Heeren. Die poort is zeer eng, want de openbaringen zijn zwaar. Het laat de zonde zien, en de strijd tegen de zonde. Daarin wordt de oude mens gekruisigd. De heerschappij van de zonde moet afgelegd en bestreden worden. De mens moet het niet eens zijn met de wereld. De mens moet zich niet slap naar de wereld opstellen en geen meeloper zijn. De mens is gelijkvormig geworden aan de

wereld. In die tijd zijn we aangekomen.

De mens wil een geheel andere weg gaan dan de smalle weg, stelt W. Hage. De poort is dus innerlijke zielsovertuigingen over de zonde. Die poort is ook een gezicht van God's gerechtigheid. Het is een poort van grote worsteling, stelt W. Hage, want hier verliest de mens elke grond. Het is een gezicht van goddelijke wraak. God kan geen afstand doen van de geestelijke gerechtigheid. De ziel die zondigt zal sterven. Dat is een bittere pil met vele benauwdheden. Soms zijn er helse folteringen, stelt hij. De psalmist ging hier ook doorheen. Hier moet de mens loskomen van elke vleselijke waardigheid en van eigengerechtige godsdienst.

Alleen op het bed geheel doornat met tranen kan er door de enge poort gegaan worden, stelt W. Hage.

Van Dam wijst op de vele ijdelheden der zorgeloze wereldlingen die rondwandelen op de brede weg richting het verderf. Daarom moeten we ons afzonderen in de vreze des Heeren. Hij wijst daarbij op de hemelvaart van Elia. Ook Elia had te strijden met een zondig en goddeloos geslacht. We leven in dezelfde dagen. (17/1, 1974)

In het kerkblad van de gereformeerde gemeente van Ridderkerk, wat ook in de Saambinder terecht kwam, wordt de Grieks-Romeinse geest besproken waartegen strijd was. Er werden varkens geofferd aan Zeus, de Griekse vorm van Jupiter, en de mens werd gedwongen op deze altaren te offeren. Ze werden gedwongen tot het eten van zwijnenvlees en het offeren tot Zeus, onder Antiochus IV, koning van het Seleucidische rijk, het grootste diadochenrijk, oftewel opvolgersstaat van het Macedonische rijk van Alexander de Grote. De moeder van Antiochus IV was Laodice III. Zijn partner was Laodice IV, en zijn dochter was Laodice VI. Het rijk was in het midden oosten. Ook de Joden werden onderdrukt en bedreigd. Velen stierven aan de martelpaal, en anderen vluchtten. GG Ridderkerk stelde dat de koning hoogmoedswaanzin had. Later kwam Israel onder Romeins bestuur. Zeus was Jupiter. Ze kregen in die dagen te maken met de wrede, hebzuchtige en wraakzuchtige Herodus de Grote. Hij was koning van Judea, maar regeerde bij de gratie van keizer Augustus. GG Ridderkerk noemde deze keizer een heidense vredevorst die door de Heere werd gebruikt om Jezus te laten geboren in de plaats van de psalmist, in de volheid des tijds. Uiteindelijk zal alles dus ten goede medewerken.

Wat een strijd hebben we nog steeds met de geest van Jupiter die de kinderen nog steeds dwingt vlees te eten en te offeren tot hem. Het zijn aardse verbeeldingen, veraardst en verletterlijkt. Wij moeten gaan tot de geestelijke verbeeldingen, van de geestelijke oorlogsvoering en jacht.

De Saambinder stelde dat Alexander de Grote voor godsdienstvrijheid stond. Hij legde de hellenisering niet onder dwang op. Na zijn dood, op 33-jarige leeftijd, streden zijn op macht beluste generaals om zijn erfenis. Tijdens Antiochius III kwam er een verandering in de houding van de Joden naar de hellenisering. Er kwamen steeds meer Griekse steden, en veel Joodse jongemannen vielen voor de Griekse verleidingen en gingen naakt Griekse oefeningen doen, en lieten het Judaïsme steeds meer los. Ze veronachtzaamden bijbelse voorschriften, en vielen voor de Griekse verleidingen van afgoderij. Griekenland was dus de slang in het Joodse paradijs, en later werd die slang Romeins. Met het helleniseringsproces kwam er een Griekse bijbelvertaling. (10/1, 1974)

De Saambinder worstelt met het stuk over de wedergeboorte. De Saambinder waarschuwt voor elke vleselijke voorbereiding tot de wedergeboorte. Het is iets onverhoeds en plotselings, als in een jacht gebeurt het. Het kan niet tegengewerkt worden. Het is als een Damascus-ervaring. Het is niet half-half, maar geheel. Men is wedergeboren, of men is het niet. Er is geen derde weg. (17/1, 1974)

Als de poort dan gesloten is, dan komen de dwaze maagden aan de deur kloppen, maar voor hen zal niet opengedaan worden. W. Hage stelt dat het geroep om de poort te openen geen gebed is maar een eis, een bevel. Het zijn godsdienstige mensen die menen hierop recht te hebben. Ze eisen daarom loon voor hun arbeid. Het zijn mensen die de vorm voor het wezen hebben gehouden, stelt W. Hage. Ze krijgen te horen : 'Ik ken u niet.'

Als ze worden weggestuurd dan moeten ze dus het eisen afleren, en het gebed en smeken leren, zoals de Kanaänitische vrouw die door Jezus werd afgewezen vroeg om de broodkruimels. Zie, voor ons vlees is de deur gesloten, altijd, maar voor het geestelijke leven is de deur open, altijd. Daarom moeten we het geestelijke leven leren en beoefenen.

De dwaze maagden hadden dan wel een godsdienstig leven, maar geen geestelijk leven. 'Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken en Gij hebt in onze straten geleerd.' Het waren dus trouwe kerkgangers, stelt W. Hage. De verborgen omgang met de Heere, de bevindelijkheid, was hen vreemd.

Nu, hier is het geheimenis. De Nederduits gereformeerde dogmatiek geeft duidelijk aan dat er ook gevaren zijn in de bevindelijke kringen, namelijk van het je altijd maar zondig voelen. Kaïn kreeg de opdracht om over de zonde te heersen. Calvijn's belangrijkste stukken van zijn leer waren het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, dus ergens in het proces van de grootte van de zonde en de doodstaat onder ogen komen krijg je zicht op de vijand en moet je de strijd

gericht aangaan, en niet bij de zonde blijven, want wij mogen niet zondigen. We hebben het dus over verschillende seizoenen die niet uit hun bedding mogen treden, want als er teveel wordt gericht op het zondig zijn ten koste van de strijd tegen de zonde dan kan dat geestelijke pensionering in werking zetten. Dit gedeformeerde proces loopt ook dwars door de bevindelijke kringen heen. In de theologie van Calvijn is de afwachtingsleer de moeder van het ontmaskeren van de zonde en het doden van de zonde, haar twee dochters. De afwachtingsleer is namelijk de timing, de gevoeligheid voor de roeping des Heeren, zodat men de Heere niet voor de voeten loopt of achterblijft.

De zogeheten ‘vrije genade leer’ die veel voorkomt in bevindelijke kringen is ook niet echt calvinistisch te noemen in de diepte, want Calvijn sprak over genade als een ander soort loon. De genade is niet goedkoop. Het heeft in het westen veelal een afgeweken betekenis. Het is één van de grootste dwalingen in de moderne kerk. Dit zorgt ook voor massale geestelijke pensionering. Men handelt graag in de stokpaardjes die door deze geest worden gebruikt. We hebben hier met de Jupiteriaanse drugs te maken die de mens in het vlees houdt, ook al is dat vlees zeer godsdienstig en zelfs bevindelijk. Nog steeds is dit de Kuyper-Kok geest die andere, sluwere vormen heeft aangenomen, en waar bevindelijken zo voor huiveren, terecht. De duivel is sluw.

We hebben het eerder genoemd :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :

‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’

In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter :

‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’

In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.’

Dus in de gehele Aramese-Griekse betekenis :

‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een loonsgave van God.’

Natuurlijk heeft het met loon te maken, want God wil niet onvrijwillig, door dwang, benaderd worden. De loonsgave is dus ter veiligheid ingesteld. Calvijn stelde dat de mens het goede niet kan willen, door de zondeval, maar stelde desondanks ook dat de mens niet moest stoppen te streven naar het goede en het te koesteren. Er zijn dus diepere mechanismes in de mens die het omzeilen. Calvijn sprak over zowel diverse lagen in de mens als in God, en telkens gelden er andere regels. Ja, het geloof en het willen van de mens is aangetast, en daarom moet de mens openstaan voor de hogere wil en het hogere geloof van God. In zijn commentaren nuanceert en verduidelijkt hij dat meer dan in de veel kortere Institutie, wat hij ook hoofdzakelijk had opgesteld toen hij jonger was, maar dit later in verschillende versies nog enigszins uitwerkte, maar waarbij hij wees op zijn bijbelverklaring, opdat het grotere verband ervan gezien zou worden. Toch kan het lezen van de Institutie de mens al snel op het verkeerde been brengen. Het was een monster waarmee Calvijn worstelde, de belasting die hij diende te betalen aan het beest. Het beest wilde het volk niet laten gaan.

Calvijn wees erop dat de uitverkiezing niet berekend kon worden naar menselijke maatstaven, omdat God rekening houdt met verborgen factoren die de mens niet kent, of negeert. Hij stelde dat men er maar vanuit moest gaan dat God hen had uitverkoren die niet door de wereld waren uitverkoren, maar hij noemde dit slechts als een beeld, want het was niet per definitie zo dat datgene wat door de wereld was verstoten per definitie door God was uitverkoren. Hij legde dit weer verder uit aan de hand van wat principes. Hij was er huiverig voor om alles te precies en nauwgezet in kannen en kruiken te krijgen. Het bleef dus nog enigszins vaag. Hij wilde zich ook niet schuldig maken aan ijdele nieuwsgierigheid. Wat de geschriften van Calvijn de mens dus proberen te leren is de mens voorzichtig te maken.

DE OPVOEDING DER KINDEREN - GEEN OLIE GEVEN AAN DE DWAZE MAAGDEN

Geliefden, Lukas 16 spreekt van de onoverbruggelijke kloof tussen de rijke man en de arme Lazarus. Dit heeft aanleiding gegeven tot veel gespeculeer wat de gemeente des Heeren flink veel schade heeft gebracht. Laten we beseffen dat we het over een gelijkenis hebben, niet iets noodzakelijk letterlijks. De kloof is onoverbruggelijk. Als de mensen van de ene naar de andere kant zouden willen gaan, dan kan dat niet, dus de arme Lazarus zou de rijke man niet kunnen helpen, ook al zou hij dat willen.

We lezen in de brieven van Petrus dat Jezus het wel kon. Die kon wel naar de gevangenis afdalen in de onderwereld om gevangenen vrij te zetten. Ook de oude profeten konden dit. Die werden soms naar de hel gezonden. Nu, het

grote verschil is dat zij op missie gingen, op basis van een roeping. Wij mogen en kunnen nooit zomaar de grote kloof waar Lukas 16 over spreekt overbruggen. Jezus sprak ook dat zij die in de gevangenis waren geworpen de schuld volledig moesten uitzitten, totdat ze de volledige boete zouden hebben betaald.

De rijke man vroeg om een waterdruppel voor op zijn tong, maar de arme Lazarus zou het hem niet kunnen geven vanwege de grote kloof. Ook de dwaze maagden kwamen voor een dichte deur. Laten we beseffen dat we het hier over een gedicht hebben. Die dichte deur is onderwerpelijk, niet vorwerpelijk. Het is een literaire stijlfiguur, zeer hyperbolisch. De dwaze maagden beseften dat ze geen olie hadden en vroegen olie aan de wijze maagden, maar die wilden het niet geven. Toch wezen zij de weg naar de olie, want zij spraken over de verkopers.

Is dat dan geen hebberigheid, geen gierigheid, dat de wijze maagden geen olie wilden geven aan hun naasten ? Hadden de dwaze maagden niet snel die olie nodig ? Is het niet wreed van de wijze maagden ? Die vraag zou gesteld kunnen worden.

Geliefden, ik had daar een droom over. Ik zag kinderen strijden over speelgoed. De ene wilde het de ander niet geven. Maar dat kan verschillende redenen hebben. Er zijn ook goede redenen. Voor kinderen leeft het speelgoed. Zij dragen zorg voor het speelgoed. Zo leren zij dat. Nu kan het zijn dat het ene kind het speelgoed wil beschermen tegen het andere kind, of zelfs het andere kind tegen het speelgoed wil beschermen om de een of andere reden. Kinderen leven in een surreële werkelijkheid, een andere werkelijkheid, en dat kan diep gaan. Zo mag je dus niet in de opvoeding zomaar zeggen dat dat kind dan hebberig is, want er kunnen ook andere redenen zijn. Volwassenen moeten daarvoor gevoelig zijn. Volwassenen moeten niet rechtoe rechtaan met kinderen omgaan, maar hun wereld leren kennen.

Zo is dat ook met de wijze maagden. De olie kon niet zomaar gegeven worden, want dan zou het niet echt zijn. Het kan alleen maar gekocht worden. Men moet daar persoonlijk hard voor werken. De mens moet het zich eigen maken.

Jezus zei in Openbaring 3 tegen de lauwen : ‘Koopt van mij.’ W. Hage merkte op dat de dwaze maagden eisten in plaats van bidden. Ze gingen de verkeerde weg, en daardoor was de deur voor hen gesloten. Daarom werd er tegen hen gesproken : ‘Ik ken u niet.’

Laten wij daarom tot Jezus gaan niet als eisers, maar als kopers, als bidders. De deur is dicht voor het vlees, dicht voor bedriegerij, dicht voor overmoed, maar niet voor de verbroken smekelingen die zichzelf hebben vernederd. K. de Gier wees op Mozes die stamelde : ‘Delg mij nu uit Uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt’ (Exod 32 : 32). (Saambinder, 3/1, 1974) De verloren zoon sprak : ‘Ik ben het niet waard. Maak mij maar tot een dagloner.’

Door de vrije, zielloze genade is men veel te ver gegaan, is men grenzen overgegaan, om van God te eisen, maar men moet weer vernederd worden tot een dagloner. Dan komt God ons tegemoet om ons het zoonschap te schenken. Het is dus een dialectisch probleem, geen definitief probleem. Het kan niet door het vleselijke, maar wel door het geestelijke. De mens moet beginnen met het kleine, en als zelfs dat er niet is, zoals bij de rijke man aan de andere kant van de grote kloof, dan moet men eerst dieper aan zichzelf sterven in het grote niets, in diepere boetvaardigheid.

C. Steenblok stelde dat als wij naar de hel zouden gaan, dan zouden we niet moeten klagen om de hel, maar om de zonde tegen de Heere. Ook daar zouden wij de Heere moeten beminnen, en wij dienen de hel als rechtvaardig te beschouwen. Vraag dan om een kleine waterdruppel. Zulken komt God tegemoet. (In zijn preek over Hebreeën 2:3)

Nu, geliefden, ook al stelden de voorouders vaak dat de hel eeuwig was, zij wezen ook op de diepte van de gelijkenis, en waren hierin vaak zeer rekkelijk, want ondoorgrondelijk zijn God’s wegen. Calvijn ontkende de letterlijkheid van de hel, maar niet de eeuwigheid en de ernst ervan. Wij moeten onderwerpelijk en dialectisch omgaan met de hel, niet voorwerpelijk, als een object. Het is een geheimenis. Laten wij niet te licht worden bevonden omtrend deze dingen, maar ook niet te zwaar. Uiteindelijk werden de dwaze maagden niet binnengenomen, omdat zij de Heere vooruitliepen. Zij moesten eerst terug. Dat is de afwachtingsleer van Calvijn, dat er gevoeligheid moet zijn voor de roeping, voor het moment. Het gaat in deze leer niet zomaar om genade of werken, maar om het ‘wanneer’. Zij die later begonnen te werken kregen hetzelfde loon als zij die eerder begonnen te werken, vanwege dat ze gehoorzaam waren in het ‘wanneer’. Zij werden beloond voor hun onderscheiding van de seizoenen in plaats van zomaar hun werken. Zo wordt er afgeweken van de vleselijke werken en de vleselijke genade.

De dwaze maagden kwamen niet binnen omdat ze de tijden des Heeren niet kenden. Ze waren niet voorbereid. Laten we dit niet te zeer dramatiseren, maar wel ernstig hieraan werken. Bewerk uw behoudenis in vrezen en beven, want de vreze des Heeren, oftewel de voorzichtigheid, het afwachten, het smalle pad hiertoe begaan, is het begin en het hoofd der kennis.

Laten we niet zeggen : ‘In de hel is God niet en kan God niks doen,’ want de psalmist zegt in Psalm 139:8 : ‘Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde

ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.’ De grondteksten laten ook een genuanceerder beeld zien van de hel, als een orakel, als een beproever, als de exegese. Niemand ontkomt daar zomaar van, maar het kan wel verdiept worden, en dat is uiteindelijk de weg naar de hemel. God zoekt altijd naar de verlorenen, zoals we ook zien in de brieven van Petrus, en zoals in het verhaal van het verloren lam. Dat is ook het pad om uiteindelijk uit de hel te ontkomen, door op zoek te gaan naar het verlorene. Jezus daalde diep in de hel af, en zo moeten wij ook daarin hem volgen. Juist daarin. Daaraan meet hij alles af, aan de barmhartige samaritaan.

Laat dat geen excuus zijn voor de zonde. Het is juist een strijd tegen de zonde. De deur is zowel open als dicht, afhankelijk aan hoe wij met deze principes omgaan. Het is een ingewikkeld schakelsysteem, zoals de leer van Calvijn. Blijf aandacht geven aan de grotere verbanden en de kleinere nuances, zoals de gereformeerde voorvaderen hierover oeverloos hebben gesproken. Ze hebben het evangelie niet te grabbel gegooid, niet goedkoop gemaakt. Ze hebben geen olie gegeven aan de dwaze maagden, maar hen de weg daartoe gewezen.

Het zijn vaak de leken die met bepaalde zinnetjes weglopen, het uit z’n grotere verband rukken en dan de anderen hiermee onderdrukken en het leven ondragelijk maken. Velen zijn hierdoor in psychiatrische ziekenhuizen terecht gekomen. Dat is het gedeformeerde gevaar. De gereformeerde voorvaderen waren echter vaak terdege geleerd over deze onderwerpen. Niemand hoeft hierover in het duister te tasten. Vaak zijn de opgeleide predikanten onderdrukt door de machtslustige families en kerkeraden die niet kundig zijn over deze onderwerpen. Dat is het tragische van de gedeformeerde kerken, dat ze gevangenissen werden voor de predikanten. Nederland, hoe bent gij met uw geestelijken omgegaan ? Hoe bent gij omgegaan met de geestelijke vaderen en moederen die de Heere over u heeft aangesteld ?

1e Jaargang, nummer 48, 3 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974 - deel 2, en De kwestie Netelenbos-Geelkerken (1920-1926)

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 2

Je kunt niet zomaar binnengaan in het hemelse Jeruzalem. W. Hage wees erop dat het hemelse Jeruzalem twaalf poorten had. Deze waren gemaakt uit paarlen. We kunnen niet zomaar binnengaan, stelt W. Hage, want zonder wedergeboorte zal niemand het koninkrijk God’s zien. De poort is wijd open voor de arme, de ellendige, de naakte, stelt W. Hage. Het is voor hen die beseffen dat de aarde geen blijvende stad is, maar dat we het toekomende zoeken.

We kunnen wijzen op die twaalf-poortige ingang. W. Hage stelt dat wij aan de poort moeten zijn om te wachten of het de Heere behaagt om die voor ons te openen. Wij mogen het niet eisen, maar moeten in afwachtend, luisterend gebed gaan. We kunnen ook stellen dat het niet zomaar om één poort gaat, maar twaalf poorten, dus het zijn verschillende principes. Als er een poort dichtzit moeten we eerst naar een andere poort. We moeten gaan van fundament tot fundament. Wij moeten goed op onze voeten staan, gaande tot de lieflijke voeten die de boodschap van het evangelie verkondigen, en dat is geen goedkope boodschap. Die verspilt geen olie of genade. De lieflijke voeten waar Jesaja over predikt voeren jacht op het oervlees. Ze zullen de vijanden verpletteren.

W. Hage laat weten dat we naar het vlees het niet kunnen verdienen, en daarom moet er gewacht worden op de Heere. (Saambinder, 17/1, 1974) Dit wijst dus ook terug op de afwachtingsleer van Calvijn. Wij mogen God niet forceren. Wekt de liefde niet op voordat het haar behage. Het gaat om de tijden des Heeren. Niet onze wil, maar Uw wil, niet op onze methode, maar Uw methode, niet op onze tijd, maar Uw tijd. Niet in onze hoeveelheid, maar Uw hoeveelheid. Niet in onze richting, maar Uw richting.

Wij moeten geheel ontwapend worden. Alle vleselijke wapens van eigengerechtigheid en eigenzinnige godsdienst, vormelijke godsdienst, moeten eraf. Wij mogen geen letterslaven en naamslaven zijn. De afgoden moeten eruit. Beeldenstorm (1566).

Zo begon de tachtigjarige oorlog. Zo begon het verzet tegen de Spaanse overheerser. Het was de geuzenoproep. Nederland liet ruggegraat zien. Calvijn was gekomen, en Calvijn werd op waarde geschat, ondanks dat er ook grote valstrikken waren in het werk van Calvijn. Het waren dingen die moesten gebeuren. Er ware precieze calvinisten in het zuiden, en rekkelijke calvinisten in het noorden. Die waren ook in oorlog tegen elkaar, maar die moesten ook samenwerken tegen de gezamenlijke vijand. Zo waren er ook allerlei calvinistische verbonden. Daarom vervaagden de grenzen tussen noord en zuid ook, tussen preciezen en rekkelijken, maar op andere momenten waren ze er weer duidelijk. Het werk van Calvijn moest nog verder besproken worden, verdiept worden. Het was een erfenis. Het moest voor de bevrijding van Nederland zorgen.

De wijze maagden van de Saambinder in 1974 gaven niet zomaar olie aan de dwaze maagden, maar toonden de weg daartoe. Ze verspilden hun olie niet. Wij mogen geen parels voor de zwijnen werpen. Wij moeten hen het smalle pad tonen. Zij moeten leren het hemelse te kopen. Genade was een ander loon, stelde Calvijn. Het was een dieper loon. Dat kon niet zomaar door te werken, maar door geleid te worden door de Heere, in het wel of niet. Daartoe moet de mens naar school. Soms is het geen tijd om binnengelaten te worden. Eerst is er een tijd om te strijden, te zwoegen, diepzee te gaan duiken, op zoek naar de parels, en dan strijd te hebben met de verschrikkelijke wachters van de parels, de grote zeemonsters.

Je komt niet zomaar door de paarlen poorten waarvan er twaalf zijn. Je kunt ze ook niet naar eigen willekeur binnengaan. Daarom zijn soms de poorten gesloten en moet je terug.

Wij mogen niet zomaar olie geven aan de dwaze maagden. Dan zouden we hen bedriegen. Daar waarschuwt de Saambinder van 1974 tegen. God kan niemand bedriegen. (Saambinder, 24/1, 1974)

De Saambinder stelt dat de knechten door God zijn geroepen om het volk te leiden, tot de bron, niet hen zomaar alles in de schoot te werpen. Het volk moet opgeleid worden, niet verwend. En dan zien we hoevelen afvallen, als hen niet

gegeven wordt wat ze hebben geeist. Dan zien we ineens hun ware gezichten. Velen vallen af in de nacht. De prijs is hen te hoog. Dan moeten we het stof van onze voeten afvegen en verder gaan. Spotters mogen niet bestrafd worden, want dan zouden we schande op ons halen. Sommigen zijn de tucht niet waard. We moeten hen dan achterlaten en verder gaan met bruggen bouwen, in de hoop dat ze zich eens zullen bekeren. God wil dat een ieder behouden wordt. Doet wie niet deugt uit uw midden weg. Slechte omgang bederft goede zeden. Ook hierin moeten we de tijden en seizoenen des Heeren onderscheiden, en niet eigenmachtig ons mes gebruiken.

Laten wij ons niet leiden door mensenvrees, stelt de Saambinder, want dan zouden we onszelf bedriegen. Laten we op onze hoede zijn voor schijn-bekeringen. De Saambinder noemt Ezau die berouw zocht onder tranen, en Orpa die wenende tot haar volk en goden terug, en noemt Saul die onder de profeten was, en Judas die zijn schuld beleed. Er is een heleboel koud en onwaar berouw. De verleidingen die tegen het volk komen zijn velen, en die kunnen heel godsdienstig en zelfs bevindelijk zijn. Een klein beetje zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur. Een klein lekje kan het schip doen zinken. Geliefden, laten we op onze hoede zijn.

De mens moet diep walgen van zijn boosheden, stelt de Saambinder, in stof en as gaan, en zo roepen : ‘onrein’, vol schaamte en schaamrood. Er moet een afschuw zijn van vorige spijze. De Saambinder spreekt van laffe spijze.

W. C. Lamain stelt dat we moeten leren bidden om bekering, want de mens kan zichzelf niet bekeren. We hebben met een geslacht te maken dat rein is in eigen ogen, maar die van hun drek niet zijn gewassen, stelt Lamain.

We kunnen stellen dat als we te maken hebben met een harde of verharde wil, dan kunnen we nog wel bidden, ook al moeten we bidden om gebed, want de mens kan zelf niet bidden. We kunnen nog wel het goede van God koesteren en ernaar streven, ook al is de wil zwaar aangetast door de zonde. Er kan nog wel omheen gewerkt worden, maar ook daarom mogen we de Heere vragen, die het willen en het werken in ons bewerkt.

Vandaag de dag zijn de mensen vreemdelingen voor de dingen van God, stelde W. C. Lamain. Ze hebben niet geleerd dat hun gerechtigheden als een wegwerpelijk kleed zijn. Ze hebben geen zicht op de vloek waaronder de wereld ligt waarin zij leven, de verdoemelijke staat, en toch rekenen ze vast op de hemel, stelt Lamain. Ze zijn in hun ogen nooit verloren geraakt, nooit omgekomen. Er werd veel geredeneerd over geloof, over Jezus en het evangelie, maar het is alles ijdel geklap, stelt Lamain. Lamain prikt er doorheen, als wachter van Nederland. Hij blaast erover op de bazuin. Het is oorlog, en Nederland heeft het bitter verloren. Dat moet onder ogen gekomen worden. Pas dan kunnen ze verder. Lamain windt er geen doekjes om. Hij stelt dat er geen liefde en vernedering inzit. Het is een beschouwende kermis. En het is koud en hard.

Hij noemt dat het nooit het hart raakt. Hij weet dat ze hem dat niet in dank afnemen als hij dat zegt. Hij stelt dat ze dan boos worden, beledigd zijn. Dan pakken ze stenen om je te stenigen. Nooit vergeven ze het. Hij noemt het arme mensen die maar opgebouwd willen worden van mensen, en God’s goedkeuring in hun hart niet nodig hebben.

Ik had een droom dat een vrouw een juweel van 70.000 euro had gekocht, en een andere vrouw prees haar daarover, en daar bleven ze het maar over hebben. Ik zei toen : ‘maar hoe kun je dat doen terwijl er zoveel armen zijn ?’ De vrouw die de andere vrouw had geprezen werd toen boos, en was toen beledigd. Maar toen stapte ze opeens op me af, en omhelsde me. Ze sprak toen dat de juweel het Woord van God in de Saambinder was. We hadden het toen over speelgoed, dat speelgoed voor kinderen leefde, en dat kinderen soms ogenschijnlijk hebberig en gierig erover zijn, maar dat ze het speelgoed wilden beschermen, of andere kinderen tegen het speelgoed wilden beschermen. De vrouw stemde daarmee in. Het was een hemelse gezant, een natuurvrouw, aangesteld over de Saambinder. Het was een donkere vrouw. Er was ook een andere donkere vrouw waarmee ik in een kamer was, en die haar been deels had ontbloot, als een beeld van het Woord van God door haar gebracht, wiens voeten liefelijk waren, maar zij vervaagde toen of ging toen weg. Het komt omdat God’s Woord nog niet geheel besproken is. Vandaar dat we daarmee verder gaan. Dit zijn dichterlijke beelden. De donkere vrouw is een beeld van de herstelde kerk, de vrouw van Salomo. De droom speelde zich af bij een bed. F. Mallan had gesteld dat de donkere vrouw in de oude bijbel een beeld is van het ontdekt zijn aan de zonde, in zijn catechismus verklaring van 1973. Daarmee moet het volk omgang hebben, maar zij geeft haarzelf niet zomaar prijs. De mens moet terugkeren tot de onderwerpelijkheid van de kerk, niet tot de voorwerpelijkheid ervan.

W. C. Lamain stelde dat de in hun eigen ogen zulke gelukkige mensen een arme, lege en droge godsdienst hebben, zo koud als het graf, omdat de liefde ontbreekt. Lamain stelt dat ze vanuit de hoogte neerkijken op het arme volk. Levende zijn zij dood. Ze hebben zelfs niet de minste kennis van het leven van God.

Ook Groen van Prinsterer (1801-1876) wees hierop, stelt de Saambinder. In de jaren 1700 was het al zo, zoals hij schreef in het handboek der geschiedenis van het vaderland. De

heersende kerk was afgeweken en ontaard. De leer van genade en zaligheid was een verzameling geworden van gerangschikte begrippen waar het hart verre van was. Het was dor geraamte, stelde Groen van Prinsterer in paragraaf 523. De godsdienst in die tijd, stelt van Prinsterer, was veelal die van een blind en onverschillig aannemen van een nog gangbare munt. Het geloof was ijskoud geworden, en zo streden ze tegen elkaar, en daarom konden ze de geestelijke oorlog niet winnen, stelde van Prinsterer. De reformatie van die tijd was aan het deformeren tot dweepzucht en overdrijving. Het streven naar genot en grootsheid werd de maatschappijke drijfveer. Van Prinsterer noemde het een tijdperk van afval.

Van Prinsterer bespreekt de gehele reformatie, van het begin af aan. Zijn stelling : 'Na veertigjarig martelaarschap volgt tachtigjarige oorlog.' Het hoofd werd niet meer lijdelijk op de slachtbank gelegd. De geuzelijke Nederlanders waren het zat. Zo bespreekt hij de jaren 1500 en 1600. Bij de Unie van Utrecht werd bepaald : 'ieder particulier zal in zijn Religie vrij mogen blijven, en men zal niemand ter oorzaak van de Religie mogen achterhalen of onderzoeken.' (paragraaf 133)

De Saambinder waarschuwt tegen dode orthodoxie. Het kerkelijke leven in de steden en streken bestaat uit langdradige en droge betogen vanaf de kansel, in 1974, stelt de Saambinder. De Saambinder noemt het schijnheiligheid, waaraan geen gebrek is. Daarbij wordt er teruggewezen op de woorden van Van der Groe (1705-1784) : 'Vele verkondigingen zijn maar bloempjes die de ziel niet voeden.' Van der Groe noemt het gezwets. De Saambinder spreekt van verstarde orthodoxie. Er is groot verval in de jaren 70, ook in de kerk. De kerk is wankelende. Groen van Prinsterer waarschuwde tegen het zielloze geprevel. Het is de vloek van het 'algemene christendom'. De Saambinder stelt dat de geschiedenis een leermeesteres is. Zoals er toen moderniseringen kwamen, zo ook nu. Groen van Prinsterer waarschuwde ook tegen een bekrompen overdrijving in bijzaken. De machten van verval en ongeloof waren inmiddels de leiding van het kerkelijk leven aan het overnemen.

De Saambinder wil niet alleen maar negatief zijn over de jaren 1700. Van der Groe liet de boetbazuin horen, en er waren meerderen zoals hen die hun hoofd niet voor de moderne afgoden hadden gebogen. Het is een strijd tegen de tijdgeest, stelt de Saambinder. Er was zowel reformatie als deformatie, in meerdere lijnen.

In de grote kerkverhuizing van de christelijk gereformeerde kerk naar de gereformeerde gemeente was ook G.A. Zijderveld (1910-1992) betrokken. Met een deel van zijn gemeente ging hij in 1955 over tot de zusterkerk van de gereformeerde gemeente, en ging in 1959 toen hij terugkeerde naar Nederland prediken in de gereformeerde gemeente van Capelle aan de IJssel. Daarna predikte hij in Middelburg en Hoofddorp. In de Saambinder van 1974 sprak hij over de omzwervingen van de psalmist, en dat ook wij dikwijls moeten omzwerven in de woestijn, wanneer Saul ons achtervolgt. Er is geen rechtoe rechtaan pad door de wildernis. Er was een vreselijke tijd voor de psalmist aangebroken, stelde Zijderveld. Er moest gevlucht worden als een veldhoen op de bergen. Nergens was het veilig. Zijderveld stelde dat er overal doodsgevaar was. Er moest gezwerfd worden door het hele land om aan Saul te ontkomen. Ook wij moeten daar doorheen, en soms denken wij dat de Heere ons heeft verlaten. Het lijkt dan wel alsof Saul oppermachtig is. Ook Jezus moest omzwerven. Er was nooit een directe en snelle weg. Zijderveld stelt dat als we wenen dat het tranen moeten zijn van een boetvaardig hart, want die worden door God bewaard in Gods fles.

De Saambinder stelt dat het van belang is dat het eigen ik mindert, en God groter wordt. Dat houdt in de vernedering van het ik. Dit is het belangrijkste in de evangelie-prediking, maar wat wordt dat toch vaak overgeslagen. (31/1, 1974) God's volk moet in dit leven meer naar de hel dan naar de hemel, stelt W.C. Lamain, anders moeten ze straks alsnog naar de hel. We moeten het nu doen, nu met het stuk van de noodzaak van de hel-ervaring klaarkomen, waar ook alle oude profeten doorheen gingen, en Jezus. Die ontweken de hel niet. Die gingen er dwars doorheen. We moeten dat niet uitstellen. Straks naar de hel, zolang we nu niet naar de hel kunnen, stelt W.C. Lamain. God's eer moet boven onze zaligheid staan, stelt Lamain, zoals ook in de leer van C. Steenblok. God moet kunnen doen met ons naar God's Wil. Het moet van onderhandeling tot afhandeling komen, stelt Lamain. Jezus nam zijn volgelingen tot Getsemané, en zo was er vereniging met Jezus in het doorleven van de hellevaart, stelt Lamain. Er zijn een heleboel ledige plaatsen, maar de Heere mocht ze eens vervullen.

R. Boogaard (1921-2013) stelde in de Saambinder van 1974 dat het geloof wat u niet ellendiger en armer maakt in uzelf schipbreuk doet lijden aan de kusten der eeuwigheid. Hij waarschuwt tegen de nabij-christenen die een geloof hebben waarmee ze rijk zijn en steeds rijker worden. Ze willen bouwen op een eens gedane keus, en moeten van ontdekkende prediking niets hebben, stelt R. Boogaard. Ze willen zalig gesproken worden door de mensen. Maar wat heb je daaraan als God je niet kent, stelt Boogaard. Mozes koos voor het kruis, het lijden van zijn volk, niet om hogerop te komen in Egypte. R. Boogaard rouwt over de kinderen die onder hen zijn geboren en die de paden van ijdelheid zijn opgegaan. Soms kun

je als ouder alleen nog maar bidden.

DE KWESTIE NETELENBOS-GEELKERKEN (1920-1926)

Een heleboel hebben de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden niet begrepen, en ook de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus niet. Ze hebben het verletterlijkt, en zijn geheel voorbij gegaan aan de betekenis ervan. Waarom kregen de dwaze maagden geen olie ? Omdat ze het zelf moesten kopen, m.a.w. ze moesten het zelf bevinden. Waarom kreeg de rijke man geen waterdruppel ? Er was niet alleen maar een te grote kloof tussen hem en de arme Lazarus in het hiernamaals, maar hij moest het zelf bevinden, zelf gaan zoeken, zelf vinden of kopen ergens.

‘Ja,’ zullen sommige slimmerikken zeggen. ‘Hij was in de hel, en daar is die luxe allemaal niet, anders is het idee van de hel weg.’ Maar de psalmist sprak dat God ook in de hel zou zijn. Wij mogen niet voorwerpelijk met de hel omgaan. Het is een zeker principe dat we moeten leren. De gereformeerde vaderen spraken ook dieper over de hel, zoals ook Augustinus. Het is een geheimenis. Het is niet zo rechtoe rechtaan als velen denken.

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden.

Dat was de taak van zowel de dwaze maagden als de rijke man. Ze kregen een ‘nee’ te horen naar het voorwerpelijke, omdat ze het onderwerpelijke moesten leren. Ze moesten het aardse en directe loslaten, het materialisme afleren, en het geestelijke leren. Jezus sprak dat ze in de gevangenis moesten blijven totdat ze hun schulden hadden betaald. Als Jezus spreekt over een eeuwig ‘nee’, dan gaat dit om het nee naar het voorwerpelijke, niet naar het onderwerpelijke. Het is een ‘nee’ naar de vleselijke weg, niet naar de geestelijke weg. Ook zouden daar de Aramese en Griekse grondteksten over geraadpleegd dienen te worden, omdat eeuwig hele andere betekenissen heeft dan in het westen.

Laten we zeggen dat er een eeuwig ‘nee’ is naar het vlees, want het vlees dient te sterven. Het is een nee naar het misbruik van het voorwerp. Men heeft ook van de theologische beginselen voorwerpen gemaakt. Daar wil God ons van afleiden, om naar het onderwerp te gaan in plaats van het voorwerp. In die dieptes wil God ons lokken. Daarom is er over het eeuwig ‘nee’ naar het vlees en het voorwerpelijk geen overmatige drama en tragedie. Het is ernstig, maar men moet niet overdrijven. God is geen sadistisch monster. De mens is een sadistisch monster die het heeft verzonnen door zijn gebrek aan kennis en diepte. Daarom staan we ook van harte aan de kant van Netelenbos en Geelkerken in hun strijd tegen gereformeerde letterslavernij, want die is gebouwd op ongeletterdheid, en nog wel schaamteloos ook. (1920-1926)

1e Jaargang, nummer 49, 5 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Bespreking de Saambinder 1974 - deel 3, en Bespreking de wachter sions 1967

BESPREKING DE SAAMBINDER 1974 - DEEL 3

W. C. Lamain stelde dat als God in ons leven verschijnt, dan kunnen we het niet meer stellen met de zwijnendraf van de wereld. Er komen andere begeerten en behoeften. Men begeert dan de moedermelk van het Woord, en niets gaat meer snel. Lamain stelt dat ze wel uren reizen om een kruimel brood te ontvangen. Dan moet de mens een wildernistocht maken. (De Saambinder, 28/2, 1974)

God is geen sadist, maar wil dat we onderwerpelijk met de natuur en de wildernis omgaan, niet voorwerpelijk. Het moet persoonlijk doorleefd worden. Over dit verschil sprak Witsius ook toen hij het over de boom van kennis had. Er is dus altijd maar een gedeeltelijk ‘ja’ en een gedeeltelijk ‘nee’. De mens moet niet overdrijven en het niet te zwart-wit maken. De gereformeerde voorvaderen lieten de dialectiek er van zien, de nuances. Dingen kunnen anders zijn dan de moderne, westerse, zelfgenoegzame mens denkt. Altijd denkt men maar weer de slimste van de klas te zijn in het westen. Een ieder strijdt voor zijn eigen vaandel. Vaak kom je dan op een verdachte markt terecht.

In de woestijn lijdt men dorst en hongersnood, waar de mens kwijnt, stelt Lamain. Hun ziel lijdt duizend pijnen en angsten van de dood. En toch is daar ergens een bron des Heeren, stelt Lamain. Nu, dit is wat de hel is. Daar moet je leren bouwen, leren filosoferen en geestelijk te leven.

In de hel moet de mens het materialisme afleren, al het snelle. In de hel moet de mens de schakels leren. De mens moet daar leren het gehele pad te begaan. Zo komt de mens uiteindelijk bij de bron. De hemel is dus omringd door de hel. Eerst moet de mens, net als Jezus en de oude profeten, door de hel heen, om principes te leren, te minderen, want minder is meer.

De gereformeerde voorvaderen hebben veelvuldig gesproken over het geheimenis van de hel, in al zijn veelzijdigheid en diepte, maar zij worden weinig gelezen. Veelal worden de kerken voortgetrokken door leken. Kerken zijn vaak erfgoed van families en kerkeraden, en de geleerde predikanten worden er gekooid. Ze mogen een heleboel dingen niet uitspreken, die ze wel denken, vanwege hun studie. En dan moeten de predikanten soms vluchten. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien, en heb het zelf ook meegemaakt.

De kerken worden veelal voortgedreven door de lagere krachten. De Saambinder waarschuwt er ook veel tegen. Zij roept de vrome : ‘Kom hogerop.’

Wij moeten uiteraard oppassen voor al te ijverige en spitsvondige allegoriseringen en vergeestelijkingen, waar Calvijn, Ledeboer en Kersten ook tegen waarschuwden. Nog steeds staat de willekeur en de overgeestelijkheid op de loer, de zweverigheid die afdoet aan het Woord des Heeren, en het laat vervagen tot bijzaken. De allegorisering en vergeestelijking mag niet afdoen aan het vaste Woord. De uiteindelijke en daadwerkelijke betekenis mag niet verloren gaan. Ook in hermeneutiek en exegese zijn we aan duidelijke regels onderworpen.

A. Bac (1940-2010) die als predikant in Boskoop, Oostkapelle en Bodegraven werkte stelde dat nalatigheid ook zonde is, en dat Eli zijn zonen niet genoeg bestrafte. In I Samuel 3:13 staat dat Eli hen niet eens zuur aanzag. Hij bestrafte hen wel, maar niet genoeg.

W.C. Lamain klaagde dat er geen lust is tot de vreze des Heeren. De mens wil blijven wat hij is. Wij krijgen vaak een nee te horen, juist om ons te beschermen. Lamain stelt ook : Wie het vatte kan, die vatte het. (7/3, 1974)

Paulus kreeg ook een nee te horen toen hij een doorn of pin had in zijn vlees. Het was om hem tegen de zonde, tegen de hoogmoed en overmoed, te beschermen. Het is juist de liefde van God als God ‘nee’ zegt, ook als mensen bij de hemelpoort worden afgewezen en eerst naar de hel moeten. Daar moeten ze een les leren. Ook de hel is de zorg en de liefde van God, de tucht. Er is een eeuwig ‘nee’ tot het aardse, het zondige, het voorwerpelijke, maar niet tot het geestelijke. God toornt niet voor eeuwig.

Lamain stelde : Zalig zijn zij die een nee horen, die niet hun zin krijgen. Hij spreekt zeker ernstig over de eeuwigheid, zoals Calvijn dat ook deed, maar we mogen dit nuanceren. De

gereformeerde vaderen hebben hier veel over gesproken. Lamain gaat niet voor het goedkope evangelie. Er moet vrees en ernst zijn, stelt hij, omtrend deze dingen. Het vlees kan er namelijk anders al te gemakkelijk mee weglopen.

Die vrees is niet zomaar eerbied, maar voorzichtigheid, kunnen we stellen. We hebben te strijden met de afgoden. Kersten stelde dat de afgoden ook in hun eigen kringen ronddwaalden. Ze waren er dus nog niet. Het was nog oorlog, en er is nog steeds oorlog. Altijd weer riep de Saambinder op tot zelfonderzoek.

Heb je alles al in kannen en kruiken ? Dan loop je groot gevaar. Zelfgenoegzaamheid ligt op de loer. Lamain wees op de duivel die als een briesende leeuw tekeer ging. Beseffen wij het wel ? De duivel zou zoeken wie hij zou mogen verslinden. Laten we daarom niet indutten, maar waakzaam zijn. De tijden zijn heel duister.

K. de Gier noemt als bijzondere vrucht van de uitverkiezing de droefheid die naar God is over de zonde. De droefheid die met en naar de wereld is bewerkt de dood, stelt de Gier. Maar waar is die droefheid ? Vele kerken zullen te licht bevonden worden, te zoet, te vrolijk. Andere kerken zullen te zwaar bevonden worden. Ze hebben anderen teveel belast. Zij waren als de farizeeërs met hun menselijke overleveringen die de mensen kwelden.

Daarom noemt de Saambinder ook het belang van het kruis-evangelie. En haar stem is lieflijk. (14/3, 1974)

Ik had een droom dat ik in een ouderlijk huis leefde met twee moeders. Deze twee moeders leefden in gevecht met elkaar. De ene moeder was het sterfjaar van C. Steenblok, 1966, en de andere moeder was iets in de Saambinder. 1966 was een wereldgezinde tiran. Ik werd door 1966 opgesloten gehouden in het ouderlijke huis. De andere moeder, van de Saambinder, wilde mij laten ontsnappen. Ik zou dat door een briefje doen, wat ik bij de kamer van de 1966-moeder moest leggen als ze nog zou slapen, en daarin moest ik neerzetten dat ik al weg zou zijn als ze zou zijn ontwaakt. Ik zou met de fiets weggaan en mijn bed meenemen. De Saambinder-moeder stelde dat ze de uittocht wel kon regelen door iemand me laten op te halen. Ik was al bij mijn fiets met mijn matras. Ik had mijn haren nog niet gekamd, maar de Saambinder-moeder zei dat ik nu moest gaan, want ze was al wakker geworden, en had haar tv al aangezet. Ze sprak ook al door een soort tv-intercom. Ik wilde eerst zelf met de fiets weg, met de matras, maar merkte dat dat maar moeilijk ging, dus de Saambinder-moeder belde een inlader op die een grote machine had voor de uittochten. Klaarblijkelijk deden ze dat wel meer. De inlaad-machine zou al naar me op weg zijn, dus ik kon de inlaad-machine tegemoet gaan. Ik moest wel, want de Saambinder-moeder zei dat de 1966-moeder al kwam. Ik zou contact blijven houden met de Saambinder-moeder via een zendertje. De 1966-moeder raakte toen in gevecht met de Saambinder-moeder. De Saambinder-moeder kon haar wel de baas, maar kon haar verder niet tegenhouden. Toen ging de 1966-moeder achter mij aan. Via het zendertje stelde de Saambinder-moeder welke weg ik moest inslaan om de inlaad-machine tegemoet te gaan. Ik zag toen de grote machine, en kon zo met fiets en matras naar binnengaan. De 1966-moeder was woest en was uitgegroeid tot een verschrikkelijk monster. Woest ging ze tekeer. Ze brulde. Ze kon niet tegen de inlaad-machine op. Uiteindelijk veranderde ze in een briesende clown. De Saambinder-moeder stelde toen dat ik verder zou moeten gaan met het onderzoeken van de Saambinder.

Genadedrammers doven het geestelijke uit. Ze doven het persoonlijke, bevindelijke uit. Dat zou de kerkenoorlog van de zeventiger jaren zijn. Hierdoor zou de gereformeerde gemeente meer neigen naar C. Steenblok. Ze waren ergens tussen Kok en Steenblok ingekomen, een kloof die nogal veel gevaren opleverde, maar waar wel een pad of brug tussenin was. Die moesten ze zien te vinden. Dat ging met hulp van de Saambinder.

De mens wil niet horen van zijn zonde. Daarom was C. Steenblok een doorn in hun oog. Zij wilden horen dat alles goed was. Daarom was C. Steenblok de steen des aanstoots. 1953 was een schrikjaar voor hen. Daarom kwam 1966. We kunnen spreken van de gouden jaren van 1953-1966. Die kwamen abrupt ten einde in 1966. Toen moesten de gg en de ggin hier lering uit trekken. Ze moesten ontwaken tot het steenblokkiaanse. Dit zou een zware strijd zijn. De Saambinder-moeder liet hen niet in de steek.

BESPREKING DE WACHTER SIONS 1967

In 1967 volgde F. Mallan (1925-2010) C. Steenblok op, en nam ook de redactie over van De Wachter Sions. Ze moesten nu verder zonder C. Steenblok. De gouden jaren waren voorbij. 1966 had hard toegeslagen. Het was een enorm verlies. De inlaad-machine die mij in de droom tegemoetkwam in de ontsnapping uit de 1966-gevangenis was De Wachter Sions, het blad van de ggin. Hiertoe hielp de Saambinder-moeder mij.

F. Mallan spreekt in De Wachter Sions van 1967 dat wij door de diepe val in Adam in tijdelijke en eeuwige ellende zijn aangekomen, zonder ons toedoen. Wij zijn onderworpen aan de bittere vruchtgevolgen van de zonde, stelt F. Mallan. Hij noemt het een grondeloos diepe val. (6/1, 1967)

Nu, toch is daar een weg, een hoger

natuurproces gaande. Wij moeten ontdekt worden aan de tijdelijke en eeuwige ellende in Adam, de tijdelijke en eeuwige doodstaat door de zonde onder ogen komen. Daar moeten wij bedroefd over zijn, en ons van afzonderen, als een weg door de wildernis. Wij moeten niet bij de zonde blijven, maar er tegen strijden, en dat kan alleen als we eerst de aard van de zonde en het loon van de zonde leren kennen. Hierin moeten we de Heere niet vooruit lopen en ook niet achterblijven, maar ons houden aan de afwachtingsleer van Calvijn, het onderscheiden van de tekenen der tijden en de roeping. Wij moeten wachten op God's leiding en niet dingen uit het vlees gaan doen. Vandaar ook dat het niet zomaar om genade of werken gaat, maar de mens moet volkomen afsterven aan zichzelf en zijn afgoden, om zo de Heere te volgen. Dat is het pad van het geslachte lam. Laten wij het geslachte lam echter niet verafgoden. In het westen heerst er een geheel andere Jezus. Men heeft genade tot hoofdzaak gemaakt, voorop gezet, en de zonde-ontdekking achteraan gezet. Hier streed C. Steenblok tegen. Hier streed F. Mallan tegen, zoals ook Calvijn er tegen streed, en Kersten. Kersten wilde ook niets weten van een goedkope Jezus.

De verafgoding gaat diep. De mens moet ontwaken tot die diepe val in Adam van tijdelijke en eeuwige ellende. Dit mag men overigens niet verabsoluteren. In de eeuwigheid is er een weg. Ook in de eeuwige hel, waarin we allen zijn door Adam, is een weg. God was met de psalmist in de hel, dichtte hij in psalm 139. Ieder vlees zal een eeuwig 'nee' te horen krijgen, opdat het voorwerp losgelaten zal worden, en men tot het onderwerp zal komen. Leren leven van de broodkruimels en de waterdruppels, en bij ontzegging hiervan de volle prijs ervoor betalen, de volle reis ervoor maken. Dat is wat de tocht door de wildernis betekent : Het leren leven met het vele 'nee', gewoonweg omdat de mens moet minderen, het aardse moet leren loslaten om tot het geestelijke te komen. Het is iets heel ernstigs. God is een verschrikkelijk vuur wat woedt tegen de zonde. Alleen hierin is het waarlijke leven, maar men heeft dit overmatig verletterlijkt en gedramatiseerd, overmatig zwaar gemaakt. Terwijl de gereformeerde voorvaderen het hebben verdiept en genuanceerd.

Heeft u uw evangelie al in kannen en kruiken ? Dan bent u nog niet tot het kruis-evangelie gegaan, wat altijd dieper gaat, wat altijd genuanceerder wordt. Men is veelal zelfgenoegzaam in de moderne kerk. Men heeft alles al gebrouwen tot vlotte formules. Men heeft van de voorwerpen van religie afgoden gemaakt, en de onderwerpen opzij geschoven. Men heeft C. Steenblok gekruisigd. 1966.

Maar de Wachter Sions ging door met de prediking van C. Steenblok. Ze lieten zich niet uit het veld slaan. De strijd tegen het zelfgenoegzame en zorgeloze ging door. Die aloude roep van Calvijn om te strijden tegen de dartelheid. Het volk mocht niet in slaap vallen, maar moest waken en nuchter zijn. Oh, de geest van 1966 was dronken en woest. Dronken was zij van het bloed van de oude profeten. En zij werd tot een clown om het werk des Heeren te bespotten.

De Wachter Sions stelde in 1967 dat er geen voorwerpelijke aanbieding is. Wie het voorwerp heeft aangenomen is nog gewoon dood. Als dat uw enige grond is dat u een voorwerp hebt aangenomen, dan bent u nog midden in de dood. (20/1, 1967)

Het was de aloude boodschap van Witsius in de jaren 1600, die door de Wachter Sions heensprak. Er wordt nee gezegd tegen voorwerpelijke kennis en ja gezegd tegen onderwerpelijke kennis, en dat is een pad. Zo besprak hij de boom der kennis. Dit waren dus eigenlijk twee bomen. Zo moet men ontwaken tot de geleerde kennis, niet de aangenomen kennis. Zo mag men komen van verdieping tot verdieping, zo mag men komen tot het grotere verband.

De Wachter Sions noemt het algemene aanbod vergif. Het gaat niet om zomaar het voorwerp. C. Steenblok waarschuwde hier ook tegen en wees op het bevindelijke, onderwerpelijke pad.

De Wachter Sions stelde haarfijn vast wat er aan het gebeuren was in de moderne kerken : een onbestemde algemene voldoening en een daarop onbestemd algemeen aanbod van genade was niets anders dan een lukraak rondstrooien van een genade-Jezus voor een ieder die het wil opgrijpen en de zaligheid aan de willekeur van mensen onderwerpen en overleveren. Deze geest van willekeur werd veel door de gereformeerde voorvaderen genoemd en bestreden. Dat gebeurt als de genade goedkoop wordt gemaakt. Dan nemen de mensen er een loopje mee. Zo werd de algemene genade als een afgod van de mensen. Het werd hoofdzaak voor de mensen.

C. Steenblok was zeer geliefd. Bij zijn begrafenis waren ook predikanten uit andere kerkelijke richtingen. Overal moest men ontwaken tot het steenblokkiaanse, tot 1953, wat zo nodig was in de kerken. Er moest weer grond komen.

De Wachter Sions liet duidelijk zien wat voor een tijd ze konden verwachten. De Wachter Sions stelde dat men de donkere bruid om het leven wilde brengen. Het zou steeds benauwder worden met al die hoge geesten die de kop op zouden steken. We hebben het gezien. 1966 kwam opzetten en zou veel verwoesting aanbrengen in de zeventiger jaren en daarna. Er zou ook jacht gevoerd worden op het nageslacht van de donkere bruid. We lezen hierover in het boek Openbaring. Verschrikkelijke monsters zouden er op aarde heersen, broedsel van 1966. Ze

zouden strijden om 1953 geheel uit te doven, maar ze konden het niet. Wel zouden ze de 1953-ers vervolgen.

We hebben het gezien, de verschrikkelijke zeventiger en tachtiger jaren waarin de gedeformeerden alles wat nog oud-gereformeerd was om zeep probeerden te helpen, en daarvoor allerlei wereldse instituties optrommelden. Ze konden het niet geheel verwoesten. Het enige wat eigenlijk gebeurde was dat het oud-gereformeerde juist verdiept en genuanceerd werd. Het gedeformeerde kleed ging van haar af. Het was het herstel van de Nederduits gereformeerde kerk, de moederkerk van Nederland. Het Emdens-Rodenbergse geheimenis werd onthuld. Maar velen keken weg. Ook nu is die strijd er nog. Het is een koude oorlog. Families worden verscheurd en raken verbitterd. En scheuring moet er wel zijn.

Hoge geesten zouden de kop op steken, stelde de Wachter Sions in 1967. De hoge geesten zouden zichzelf zoeken om zo in het voorgestoelte te komen. Hier zouden ze alles voor wagen. Ze spelen er Russisch roulette voor. Ze wilden het volk voorwerpelijk gebruiken. Ook religie. Daar staan ze te rammelen met hun voorwerpen als afgoden. Het is gerammel en geritsel. Ze frummelen maar wat. Er zit geen diepte in. Er is geen grond voor. Het is levenloos, zielloos, liefdeloos, waar Paulus al tegen waarschuwde in de brieven aan Timotheus. Het is totaal gewetenloos. Ze staan ook niet open voor reden. Ze zijn stijfnekkig op hun pad. Ze sterven voor hun doel. Het is de absolute doodstaat. Het is zelfverwoesting. Eerst zou de mens der zonde zich openbaren. Laten we onszelf niet voor de gek houden. We moeten dwars door dit tijdperk heen. Zo gingen we door de zeventiger en tachtiger jaren, tot nu. Het monster liet al zijn koppen zien, en al zijn kronen. Het waande te heersen over ons. In deze doodstrijd is de kerk nog steeds verwikkeld.

1e Jaargang, nummer 50, 7 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van Da Costa tot Kuyper - de twee reveils in de jaren 1800, en Begrijpt gij wat gij leest ?

VAN DA COSTA TOT KUYPER - DE TWEE REVEILS IN DE JAREN 1800

Isaac Da Costa (1798-1860) stelde dat de vrome herderlijk moest zijn. Wat zou de liefde waard wezen als het alleen maar het tijdelijke en lichamelijke op het oog heeft en geen mededogen heeft met de ziel, stelde Da Costa. Het uit zich in het wrede moorden en het onthouden van het Woord, oftewel het geestelijke onderwijs. Het herderlijke zet zijn leven in voor de schapen, stelde Da Costa, maar de huurling vlucht weg van de schapen als de wolf komt. We hebben dit zien gebeuren in de wereld. De grote wolven van psychiatrie, vullingendwang en vaccinatie-dwang kwamen over de aarde, en de lichtere kerken hebben hiermee onderhandeld en gehoereerd. Met allerlei instituties en sectes werkten zij samen om hoogbegaafde kinderen te vervolgen, om eventuele kerkhervormers tegen te gaan, en zo werd de lichtere kerk tot secte. Zij was wereldgezind geworden. Geen herder, maar huurling. Alles was gebaseerd op vergeving en verdraagzaamheid toen de wolven kwamen, en die werden zo door de huurlingen binnengehaald. Alles ging om genade, geloof en vertrouwen, en er werd geen strijd tegen de zonde gevoerd. Men zette hun leven niet in voor de schapen. Men had hun leven lief. De wolven maakten hier handig gebruik van. Da Costa waarschuwde tegen de valse vergeving en de valse verdraagzaamheid. Het waren wolven in de kerk binnengeslopen. Het ging ten koste van de schapen. Die werden geslacht. Daartoe kwam de dief, om te stelen, te slachten en te verderven.

Ze willen het niet horen, de lichtere kerken. Ze gaan rustig door op hun wereldgezinde paden. Ze hebben het kruis licht gemaakt, opdat hun vlees er niet door beledigd of aangetast wordt. Ze hebben een gouden laagje over het kruis gegoten, de ruwe kantjes verwijderd. Het is het gouden gelukskruis van de new age. Het is het Laodiceaanse, lauwe kruis. F. Mallan waarschuwde tegen deze Brave Hendrik-godsdienst. (De Wachter Sions, 16/4, 1987)

Da Costa stelde in het tiende deel van zijn bijbellezingen dat de valse leraar de zielen in hun zonden zoekt te sterven. Zij onderwijzen hun kinderen niet. Zij bewapenen hun kinderen niet. Er zijn grote lekken in de opvoeding, en in wezen is dit, stelt Da Costa, omdat de schapen niet van de huurling zijn. De huurling is de vijand die de schapen heeft overgenomen en komt om te slachten. Het is geen herder, maar een slager.

Och volk, klaagt toch over de zonden, en niet over het oordeel. De oordelen des Heeren zijn goed en waarachtig, en die zijn voor onze bescherming. Het is de goede herder die optreedt tegen de wolf. Zo kun je de herder herkennen. Ze dragen een zekere woede in zich, een verontwaardiging over de zonde en het onrecht. Waar zijn zulke herders vandaag de dag nog te vinden ?

Het geloof is tot formulier geworden vandaag de dag, stelde Da Costa, maar waar is het hart van de herder ? Het ‘uw wil geschiede’ is geen vrucht die je van de bomen zomaar plukt, maar een vrucht van het ernstig worstelen met God in Getsemané, stelt Da Costa, want de mens moet eerst moe en uitgeput zijn van krachten.

Da Costa was overigens wel een hopeloze romanticus, een sentimentalist, en ook de Wachter Sions waarschuwde dat het Reveil een zwakheid had en zekere grondvesten miste. Het miste de bezieling van de latere Afscheiding van 1834. (De Wachter Sions, 8/6, 1972, 30/5, 1974)

De wachter Sions noemde het Reveil nuttig, maar ook te aristocratisch en individualistisch. Het was wel een belangrijke grondslag voor de verdere strijd, wat zou leiden tot 1834. Het was ook de grondslag voor het neo-calvinistische reveil van Abraham Kuyper in de jaren 1880 en 1890. De Wachter Sions noemde Kuyper als de mobilisator die het gereformeerde volk verzamelde om als een generaal met zijn gereformeerde leger de strijd aan te voeren tegen het opdringerige modernisme en liberalisme. De Wachter Sions noemde het werk door Kuyper verricht in dat opzicht ongelooflijk en grenzende aan het onmogelijke. Zo kon hij de tijdsgeest een halt toe roepen en terugdringen.

De Wachter Sions laat ook de zwarte kant van het neo-calvinistische Reveil

zien, want Kuyper bewerkstelligde een grotere openheid naar de wereld. Er was geen ruimte voor nauw zelfonderzoek. De leer van de veronderstelde wedergeboorte was gekomen en van de algemene genade, wat het beeld kon scheppen dat de wereld zo kwaad nog niet was en dat het allemaal nog wel meeviel, stelde de Wachter Sions. (15/6, 1972)

De Wachter Sions stelde dat het teveel afweek van belangrijke principes van het oorspronkelijke calvinisme. De Wachter Sions wees op de centrale uitspraak van aarde-verlating van Calvijn waaraan alles getoetst dient te worden : ‘Er is geen middenweg: of de aarde verliest voor ons haar waarde, of ze houdt ons geboeid in mateloze liefde voor haar. Daarom als we ons enigszins om de eeuwigheid bekommeren, dan moeten we er ons zorgvuldig op toeleggen, dat we ons losmaken uit die boze boeien.’

Bavinck klaagde erover in 1904, stelde de Wachter Sions, dat men de geestelijke zielekennis miste. In die zin moest 1953 wel komen, waar men in de oud gereformeerde gemeente ook al mee bezig was. De theologische systemen van Da Costa en Kuyper, van de twee grote reveils in de jaren 1800 waren nog te nauw en te eng. De 1953-schakel van het herstel van de zondologie moest hen op sleeptouw nemen.

BEGRIJPT GIJ WAT GIJ LEEST ?

Wat hebben we met de koude, glibberige reptielen om ons heen te maken ? Er zullen maar weinigen door de enge poort gaan. We leven in de dagen van 2 Timotheus 3. We hebben met de geest van Repelsteeltje te maken. Hij heeft het op de kinderen gemunt. Laten we niet indutten. Tussen het Reveil van de 1820-er jaren en de 1880-er jaren in was er de Afscheiding en de Ledeboeriaanse beweging, die veel meer bevinding en bezieling hadden. Zo was er een weg en een pad wat tot de gereformeerde gemeente leidde, de oud gereformeerde gemeente, en de gereformeerde gemeenten in Nederland. Alles zou draaiden om het komende 1953 waarin de prediking van de doodstaat van de wereld weer voorop zou staan en verdiept zou worden, want ze waren er nog niet. 1953 was de ware vrijmaking, waar 1944 slechts op wees. 1944 was de voorbereider van 1953. Men moest zo afrekenen met overmatige romantiek van Da Costa en Kuyper, om zo tot de verloren schakels van het calvinisme te komen. Tulip zou zich vanzelf uitschakelen in de diepte van deze put. Calvijn’s leer van de aarde-verlating en de leer van de afwachting zouden zegevieren over al te gemakkelijke uitverkiezing en genade.

Nu, dit is wat de opname is, die ingeklonken is in de diepte van de leer van Calvijn, wat dus in principe een neername is. Het is een ondername.

De amazoneleer kwam al voor bij de gereformeerde vaderen, zoals Calvijn en C. Steenblok, en ook de Saambinder stelde dat de geschiedenis een leermeesteres was. Amazones zijn literaire structuren. Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam, maar dat de mens haar niet wilde. Toen werd de zoon gezonden, en die werd gekruisigd. Ook werd deze tot afgod gemaakt. Calvijn was geen Ariaan, maar waarschuwde wel tegen misbruik en ijdel gebruik van het Jezus geheimenis. We zien in Calvijn geen oeverloze Jezus-roeper die Jezus er te pas en te onpas bijhaalt. Hij noemde het Woord de leermeesteres waarnaar wij moeten terugkeren, en waaraan de mens zich moet onderwerpen. Zij spaart de zonde niet. Zij is geroepen om de mens los te maken van ijdelheid en nalatigheid. Jezus was hierin ‘de herinnering tot vervulling’. Wij moeten terugkeren tot onze Moeder, en het vlees zal een groot ‘nee’ te horen krijgen, een groot ‘ik ken u niet.’ Dan zal de mens het pad op moeten gaan tot het minste, om daarmee te leren leven, en alles zal de mens zelf moeten kopen, zoals de dwaze maagden geen olie kregen van de wijze maagden, omdat ze persoonlijk en bevindelijk zelf ontdekt moesten worden aan de zonde en de ellende.

In dit opzicht wijst Calvijn ook op de voortvluchtige Hagar die het bevel van de Heere had gehad ‘om haar met haar meesteres te verzoenen,’ (Genesis 16:9)

De amazoneleer van Calvijn en ook van de andere gereformeerde vaderen bleef altijd op de achtergrond, omdat de mens er nog niet klaar voor was. De Moeder geeft haarzelf ook niet zomaar prijs, en komt eerst als amazone. Zo heeft zij na eerst zelf gekomen te zijn haar zoon gezonden, opdat de vrome het zoonschap zou leren. We spreken daarom van het wilde calvinisme, wat niet een vrij calvinisme is, of modern calvinisme, of neo-calvinisme, maar het herleiden tot de voortijdse bronnen, het teruggaan naar de grondteksten, wat ook een thema was in de calvinistische exodus van de midjaren 1500 van Nederland naar Duitsland. Vandaar dat de gereformeerde vaderen Ledeboeriaans vasthielden aan het oude puin, als mijnwerkers, omdat daar de levensbronnen van de kerk in verborgen waren. Dit ging zo goed en kwaad als het ging, want men was zwaar ongeletterd, en als men het al over het Grieks had, dan was dat vaak varkensgrieks, pervers Grieks, omdat het westen nu eenmaal ondervoed is in het Grieks. Over het Aramees, de taal van Jezus, had men het veel minder, terwijl dat een diepere brontaal is, die overigens terugleid tot Egypte, waarin ook Jezus zijn schuilplaats had. Mozes en Jozef waren beiden Egyptologen. De grondteksten kunnen alleen ten volle verstaan worden in de grotere Egyptische context. Dan nog zijn we er niet, want we moeten terug naar de voortijdse amazone inzettingen. Die liggen aan de oude bijbel ten grondslag.

De moderne talen zijn de mens tot strop geworden, en nu groeien ze op in deze matrix, want de moderne talen zijn behekst en houden de mens behekst. Het is een gevolg van de torenbouw van Babylon. Ledeboer streed ertegen en wilde terug naar de oude talen en daaraan vasthouden. Hij wilde ook niets weten van de d/t-waanzin. J.H. Landwehr (1864-1930) viel hem daar nog op aan in zijn boekje 'L.G.C. Ledeboer in zijn leven en arbeid geschetst.' (1900)

Landwehr stelde dat Ledeboer zich niet stoorde aan stijl of taal. Hij spotte bijna met alle taalregels. (p. 119) Landwehr stelde dat de taalwetten niet door mensen zijn gemaakt, maar door God zijn gegeven, wat natuurlijk een veel te romantisch en naïef beeld is van de wereld. Landwehr betreurde het dat een gestudeerd man als Ledeboer de moedertaal zo verwaarsloosde, maar Landwehr beseft niet dat Ledeboer aan een oudere en wildere moedertaal vasthield, niet die van de hoer der mensen.

J.H. Landwehr was een leerling van Bavinck aan de theologische school in Kampen. J.H. Landwehr kwam uit christelijk gereformeerde hoek. Hij groeide op onder de christelijk gereformeerde predikant J.H. Donner (1824-1903) die later meeging met de doleantie van Kuyper, oftewel de gereformeerde kerk, in 1892. Het grootste gedeelte van de christelijk gereformeerde kerken ging met deze stroom mee. Ook Landwehr ging met de doleantie mee in 1892.

Landwehr werd in 1886 predikant in de christelijk gereformeerde gemeente in Monster, waar hij werd bevestigd door J.H. Donner, en ging in 1892 naar de gereformeerde kerk in Sneek. In 1894 ging hij naar Rotterdam. Hij moest hier in 1925 stoppen vanwege gezondheidsproblemen. Hij woonde toen nog even in Voorburg, en verhuisde vlak voor zijn dood weer naar Rotterdam, waar hij is overleden. Hij was ook dertien jaar leraar geweest aan de gereformeerde vormschool voor onderwijzers. Hij heeft ook geholpen met het oprichten van twee christelijke scholen. Hij heeft ook geschreven voor 'De Vrije Kerk' wat in die tijd de bovenbouw was van de christelijk gereformeerde kerk en daarna van de gereformeerde kerk.

Ook de gereformeerde bond binnen de hervormde kerk, als de bovenbouw van de hervormde kerk, bleef vasthouden aan het oude puin, als mijnwerkers. In 1906 ontstond de gereformeerde bond, en in 1909 verschijnt het blad De Waarheidsvriend.

Er is in bevindelijke kringen een spanning tussen het eenmalige, plotsklapse en het meermalige, stapsgewijze. Er zijn vele hete hoofden en koude harten over of het dit of dat is. Laten we beseffen dat het literaire stijlfiguren zijn. Als men teveel het eenmalige vasthoudt, dan brengt dat versuffing. Het is een gedicht wat men niet te letterlijk moet nemen. God doet zeker dingen plotsklaps en voor eeuwig, maar we mogen het niet overdrijven. We mogen er niet voorwerpelijk mee omgaan, maar onderwerpelijk. Het moet verdiept worden. Hierin ligt zowel rationalisme op de loer als mysticisme, waas de Waarheidsvriend ook tegen waarschuwde. Hierin moeten we de juiste verhouding zien te vinden tussen het Woord en het geestelijke, en leren kennen wat het onderwerpelijk betekent, niet als objecten, niet als monumenten. Het moet tot leven komen. De mens heeft godsdienst te menselijk gemaakt, waar Barth ook tegen waarschuwde. De afstand tussen God en mens is zeer groot. Het Barthiaanse pakte de zakgod van de mens af, de goddrugs, en daarom waren de kerken boos, want zo verloren ze macht over de zielen van de mens die ze fokten voor een markt. Wel begonnen steeds meer mensen te ontwaken tot het Barthianisme, en gingen steeds meer kerken met Barth mee.

Velen strijden voor eigen vaandel, wat hen is overgeleverd, voor hun clan-identiteit. Velen kennen het alleen maar als object, en velen hebben het als een gevangenis-implantaat. Zo worden ze tegenover elkaar gezet in de arena's, om de verschillende markten te spekken, zoals de medische wereld, de gokwereld, de juridische wereld, en de religieuze wereld. Velen kennen het niet als onderwerp. Velen zijn erdoor opgeslokt, en zelf ook tot object geworden, tot een product in een duistere industrie die ze niet kennen en ook niet mogen kennen.

Het varkensgrieks, of sluimergrieks, drijft hen voort, maar Jezus en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. Het is een duister virus wat alles heeft bezoedeld. In het geestelijke moet voor hen alles gratis en gemakkelijk zijn, en mogen ze vooral er zelf niet bij betrokken zijn, en dit is een deelwaarheid want het vlees mag er inderdaad niet bij betrokken zijn, en men mag het inderdaad niet door het vlees verdienen, maar er is ook een geestelijke roeping van een geestelijk loon, waar Calvijn op wees. Er was ook een andere zijde van zijn verhaal van de Institutie, wat hij heel behoedzaam en voorzichtig ontvouwde in zijn bijbelverklaring, maar piraten renden met zijn Institutie weg, zodat het eigenlijk niet meer calvinistisch was, maar varkelijk, zoals de nazi's ook ooit eens wegrenden met Darwin en Nietzsche zonder hun filosofische werken te hebben gelezen en bestudeerd, want zij gaven wel degelijk nuance, en verklaring, net zoals Calvijn dat deed.

Het is een hele opgave om los te komen van het varkensgrieks en het varkenscalvinisme. Het zit zo diep in de mens. Het zit in de botten. Toch is daar een weg. Het Aramees leidt terug tot de Egyptische brontaal, en zo terug tot de

voortijdse inzettingen van de amazones. Uiteindelijk waren zij eerst gekomen tot de mens, zoals Calvijn stelde dat God eerst als een moeder kwam. Door de zonde ging de man heersen over de vrouw, en de man ging ook heersen over de zoon. We zien deze verschrikkelijke werkelijkheid om ons heen waaruit wij moeten ontwaken.

De mens heeft een leesstoornis, kan literaire stijlfiguren of niet ontdekken of niet op diepte schatten. Dat is een virus wiens ketenen van geslacht tot geslacht worden doorgegeven. Begrijpt gij wat gij leest ?

1e Jaargang, nummer 51, 9 december 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Van voorwerpelijkheid tot verbandelijke onderwerpelijkheid, en 1800se bladen

---

VAN VOORWERPELIJKHEID TOT VERBANDELIJKE ONDERWERPELIJKHEID

De mens moet worden als een honingbij, dus worstelen met de bloemen voor honing, en dat worstelen is met herinneringen, met boeken, met metaforen enzovoort, dus eigenlijk ook wat de leeuw doet : het verzetten, maar wel tot onderwerp van testen houden. Zeeën 12:26

Alle onderwerpen zijn slechts deel-realiteiten, en bevinden zich ergens in je lichaam. Het is een spel van contrasten. II Kamba 4:15

J.H. Landwehr viel Ledeboer in 1900 vanuit gereformeerde hoek aan op zijn taalgebruik. De taalwetten zouden volgens Landwehr door God zijn gegeven, maar dat is natuurlijk zeer naïef, Babylonisch en ondemonologisch. Ledeboer hield vast aan het oude, en wilde taal profetisch gebruiken. Niet naar menselijke maatstaven. Hij waarschuwde de mens tegen verloedering en overmatige modernisering.

De taal is behekst. We moeten terugkeren tot de geestelijke talen. De mens zit muurvast in het varkensgrieks en de moderne varkensvormen van het Nederlands en het Engels, en dat is allemaal goed voor de fokkerij van de duivel. De schapen worden gefokt door de wolven, de huurlingen, en de predikanten mogen de schapen niet wakker maken, hen niet beschermen. Toch strijden zij tegen de wolven, want zij willen het bloed van de schapen niet aan hun handen hebben. Dit doen ze in hun eigen, profetische taal, daarbij oude voorbeelden noemend, waar ze onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk.

Ook met onze herinneringen moeten we onderwerpelijk mee omgaan, niet voorwerpelijk. Of er een d of een t ergens hoort te staan bepaalt de Heere, niet de mens. Ledeboer had ook maling aan de waanzinnige d/t-tirannie. Dat werd hem door Landwehr niet in dank afgenomen. De gereformeerde kerk was veel wereldgelijkvormiger dan de Ledeboeriaanse kerk. Landwehr was meegestroomd met Kuyper in 1892.

Veel verloren gegane inzichten liggen in het Aramees, de taal van Jezus en de apostelen, en het Egyptisch, de moedertaal van het Aramees, de taal van Mozes en Jozef. Hier liggen de geheimenissen opgeborgen, de ontbrekende schakels, wat besproken wordt in de inmiddels 11-delige Nederduits gereformeerde dogmatiek.

Zo zal er doorgang zijn tot de voortijdse talen, de oertalen, waardoor de mens tot de geestelijke talen kan terugkeren. Paulus wees ook op die vreemde talen. Die moesten de vromen weer ontvangen. Door Babylon waren ze in de wereldse talen terechtgekomen. Jezus had een schuilplaats tegen Herodus, in Egypte. Ook in de Exodus uit de Spaanse Nederlanden tot Duitsland keerde men uiteindelijk weer terug. Mozes kan alleen begrepen worden in de context van het Egyptische. Hier werd Mozes onderwezen en opgevoed, en daarvan kreeg hij zijn theologische ideeën. Het Egyptisch ligt dicht tegen het Aramees en Hebreeuws aan, en deze talen verklaren elkaar.

Maar blijf niet zomaar bij Egypte. Ga het verdiepen in de diepere Afrikaanse oertalen. Ook de oude bijbel wijst op het oudere Afrika. Daar liggen de bronnen van de mens, en ook de taalbronnen. Men is heden ten dage afgeweken in het moderne westen. Het is de wereld van de zonde, van de duivel. Je kunt hier niets vertrouwen. Je moet strijden op Pniël.

Onze tekstgedeelten van vandaag spreken over de noodzaak van de onderwerpelijkheid, waar de gereformeerde vaderen zoals Witsius, Kersten, Dooyeweerd en Steenblok ook zo de nadruk op legden, maar dan moet het wel verbandelijke onderwerpelijkheid zijn, opdat men niet met een onderwerp als deel-realiteit wegloopt om daar een markt van te maken tot voorwerpelijkheid.

Laten we daarom komen tot de hogere filosofieën van de theologie, en Dooyeweerd volgen in zijn beklimming van de geestelijke Mount Everest. Van naïef dingbegrip komen tot diep functiebegrip en zo ook tot brugbegrip, waarin alles tot de juiste verhouding komt. Dat is een onderwerp wat de Nederduits gereformeerde filosofie en theologie in haar dogmatiek in inmiddels 11 delen bespreekt, als de grote opvolger van Karl Barth’s Kirchliche Dogmatik.

1800se BLADEN

In de 1850-er jaren begonnen De Stem en De Bazuin op te komen, bladen van de christelijke afgescheidenen. In de 1840-er jaren werd het blad De Fakkel uitgegeven (1848-1865), het protestantsch volksblad, die tegen de separatisten tekeer ging. Soms hadden ze ook sympathie voor de afgescheidenen, en dat was wederzijds. Beide groeperingen waren anti-katholiek in verschillende opzichten. De kritiek die De Fakkel had op bladen zoals De Stem en De Bazuin was dat door de afscheiding ze tot een bespotting werden voor de katholieken.

De Fakkel streed tegen de geest van Alva, tegen de inquisitie, tegen revolutie, en tegen communisme, wat De Fakkel beschreef als overdrijvingen van een stelsel. (4/1, 1850) De Fakkel omschreef deze groeperingen als hen die geen eerbied hadden voor de meningen van anderen, als valse gematigdheid met heerszucht als beginsel. Met list en geweld zoeken zulke groeperingen anderen te onderwerpen, stelde de Fakkel. Ook waren de valse gematigden de beginsellozen die geen gerechtigheidsgevoel hadden maar alleen maar aan eigenbelang dachten en daarvoor mensenbehagenis bezigden, stelde de Fakkel. De Fakkel stelde dat het niet altijd zo is dat de waarheid en het recht in het midden ligt, maar veelal aan het einde, bij een kleine minderheid. De Fakkel noemt de opkomst van de woelgeesten die in algemeenheden spreken en daarvoor met bijbelse uitspraken komen aanzetten. De Fakkel blies op de bazuin en waarschuwde dat lauwheid was binnengeslopen. Het waren wrange vruchten van beginselloosheid en flauwheid, zoals de Fakkel het noemde. Dezen hebben een masker van gematigdheid, stelde de Fakkel. Beginselloosheid en onverschilligheid werden met de mantel der liefde bedekt, stelde de Fakkel, en daar moest een einde aan komen.

In het artikel ‘Opmerkingen na het lezen van het verslag van de Synode der Christelijk Afgescheidene Gereformeerde Kerk’ stelde De Fakkel dat Ledeboer zich had afgescheiden van de afgescheidenen. Overijssel en Gelderland waren twee verschillende groepen afgescheidenen die elkaar bestreden. Deze strijd ging om de klederdracht, stelde de Fakkel. In Zuid-Holland hadden drie leraren zich afgescheiden van de afgescheidenen die zich ‘de verenigde gereformeerde gemeente onder het kruis’ noemden. Zij verklaarden dat de afgescheidenen zich van het beginsel van de afscheiding hadden afgewend.

De Fakkel streed tegen de geest van Loyola, oftewel de geest der Jezuïeten. Ze noemden het de geest van heerszucht, hatelijkheid, leugen en bedrog, die zich door allerlei kronkelpaden de zegepraal bereidt. (15/3, 1850)

De Fakkel wilde Napoleonistisch Luther en Calvijn volgen, om zo de katholieke afwijkingen en verdraaiingen krachtdadig te bestrijden. De Fakkel stelde dat de geest van Loyola (1491-1556), de oprichter van de Jezuïeten orde, twist had veroorzaakt in de hervormde kerk. Het had de hervormde kerk aan flarden gescheurd. Deze geest had een koperen plaat tegen zijn voorhoofd en droeg nooit de sporen van verlegenheid of schaamte, stelde de Fakkel. Het waren netten van boosheid en bedrog. (5/4, 1850) De Fakkel waarschuwde dat de Jezuïeten zich met de ultra-liberalen hadden verenigd, en dat er zo meer en meer van de grondbeginselen werd afgeweken. (23/8, 1950)

Soms stonden de afgescheiden bladen op één lijn met De Fakkel, en soms hadden ze oorlog. De Stem wees op enige uitspraken van De Fakkel over enige protestantse oorzaken van flauwheid : diepe onkunde van de leer en geest van de katholieken, volslagen onbekendheid van de geschiedenis, ook van latere tijden, onverschilligheid omtrend het kruis-evangelie, mensenvrees, de geest van het Jezuïetisme, die de heersende geest was van die tijd, de zucht tot vriendschap met hooggeplaatsten, eigenbelangzucht, verregaande traagheid met een air van voornaamheid, de besmettelijke invloed van de omgang met onverbeterlijke slijmgasten, en verfijnde demoralisatie. Dit waren de tien punten van De Fakkel van 1/4, 1953, die De Stem overnam. (22/4, 1953)

In 1884 klaagt De Bazuin dat De Fakkel dan weer wel en dan weer niet haar een warm hart toedraagt. (15/9, 1854) De Fakkel stelde dat de orthodox-gereformeerden en formulier-rechtzinnigen een overeenkomst hebben met de farizeeën en schriftgeleerden van het begin der jaartelling. Ze konden de leer van Jezus niet verdragen en vermoordden zo Jezus en stenigden de eerste bloedgetuige. De Bazuin haalt dit aan, en vraagt zich af wie nu wie vervolgt, wie ermee was begonnen, daarmee wijzende op Prediker 12:14 : ‘Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, hetzij goed, of hetzij kwaad.’ (11/6, 1854) Op andere plaatsen noemen ze elkaar weer broeders en hebben ze achting voor elkaar, zij het met veel kritiek en vraagtekens. In principe waren het gewoon strijdmakers tegen dezelfde vijand, maar waren ze het vaak oneens over het ‘hoe’, en over de verhoudingen.

In de 1810-er en 1820-er jaren brak het Reveil steeds meer door in de hervormde kerk. Zij wilden het bevindelijke pad op, binnen de hervormde kerk, want zij wilden het herstel zien van de kerk.